Mục lục

Chương 1: Hoàng Thiên
Chương 2: Tiên Nhân
Chương 3: Ly Biệt
Chương 4: Quyết Định Của Hoàng Thiên
Chương 5: Tại Thiên Hỏa Tông Gặp Trác Mộc
Chương 6: Trận Chiến Đầu Tiên
Chương 7: Đại Hội Giao Lưu
Chương 8: Bị Đánh
Chương 9: Săn Yêu Thú
Chương 10: Thiên Hỏa Thành
Chương 11: Khuất Nhục!
Chương 12: Hai Năm Sau
Chương 13: Bị Bắt
Chương 14: Hỏa Linh Sơn
Chương 15: Hỏa Long - Lửa Giận Của Hoàng Thiên
Chương 16: Đột Phá!
Chương 17: Rời Đi
Chương 18: Cố Nhân
Chương 19: Thời Gian Qua Đi, Lòng Người Thay Đổi
Chương 20: Uống Rượu Cùng Giai Nhân
Chương 21: Lại Tới Tụ Bảo Các
Chương 22: Bị Ám Sát!
Chương 23: Lần Đầu Giết Người
Chương 24: Thiên Kiếm
Chương 25: Sơ Đấu Nguyên Đan Tu Sỹ
Chương 26: Thành Đại La
Chương 27: Khảo Thí
Chương 28: Vượt Qua Khảo Thí
Chương 29: Oan Gia Ngõ Hẹp
Chương 30: Vũ Trụ Hỗn Độn
Chương 31: Bạch Tư Thần
Chương 32: Huynh Đệ Bị Đánh
Chương 33: Đánh Huynh Đệ Của Ta, Ta Đánh Ngươi Sấp Mặt
Chương 34: Lai Lịch Kinh Người
Chương 35: Xú Tiểu Tử Đầu Đất!
Chương 36: Lịch Lãm
Chương 37: Huyết Sắc Chi Lâm
Chương 38: Đại Chiến Kinh Thế
Chương 39: Đại Chiến Nguyên Đan
Chương 40: Ngươi Dám Đả Thương Hắn, Ta Diệt Ngươi Cửu Tộc
Chương 41: Vô Phong
Chương 42: Vô Địch Ngưng Nguyên Kỳ?
Chương 43: Bại Trận
Chương 44: Chỉ Cần Bảo Vệ Ngươi...
Chương 45: Có Em Bé!
Chương 46: Nỗi Lòng Thiếu Nữ

Chương 47: Đi Trộm Khoai
Chương 48: Lão Nhân Thần Bí
Chương 49: Vô Thượng Ma Thần
Chương 50: Diệt
Chương 51: Huyết Mạch Thức Tỉnh
Chương 52: Cẩu Thủ
Chương 53: Ký Ức Tựa Cơn Gió
Chương 54: Lại Gặp Bạch Tư Thần
Chương 55: Thiên Hạ Đệ Nhất Khỉ Vô Sỉ
Chương 56: Tri Kỷ Gặp Nhau
Chương 57: Chiến Tranh
Chương 58: Quyết Định Của Các Phương Thế Lực
Chương 59: Thiên Nguyên Học Viện
Chương 60: Cổ Thành
Chương 61: Anh Vũ Nổi Giận
Chương 62: Gặp Lại Lan Nhi
Chương 63: Hóa Linh Tu Sỹ
Chương 64: Truy Sát
Chương 65: Khảo Thí
Chương 66: Linh Căn Của Hoàng Thiên
Chương 67: Bóp Chết Thiên Tài
Chương 68: Hai Thiếu Nữ
Chương 69: Con Đường Tu Luyện
Chương 70: Mâu Thuẫn
Chương 71: Trận Pháp
Chương 72: Kinh Các
Chương 73: Hàn Lâm Bị Đánh
Chương 74: Quyết Chiến Cửu Hung Tru Linh Trận
Chương 75: Phá Trận
Chương 76: Ma Thần Diệt Thương Sinh
Chương 77: Đạo Thương
Chương 78: Tranh Cãi Tròn Đại Điện
Chương 79: Vị Sư Phụ Bá Đạo
Chương 80: Vương Đình
Chương 81: Sát Khí Thượng Cổ
Chương 82: Thu Phục Thủ Hạ
Chương 83: Ngược Về Thượng Cổ?
Chương 84: Đoạt Được Tiên Khí
Chương 85: Trả Thù
Chương 86: Chín Thiếu Niên
Chương 87: Bạch Khôi
Chương 88: Tàn Khốc
Chương 89: Cố Tinh Cực Đạo Thạch
Chương 90: Bi Thương
Chương 91: Trần Lôi
Chương 92: Nhất Kiếm Diệt Chân Tâm
Chương 93: Âm Mưu Mờ Ám
Chương 94: Kế Hoạch Của Cẩu Thủ
Chương 95: Làm Ăn Có Uy Tín
Chương 96: Sóng Gió Nổi Lên

Chương 97: Bạch Gia
Chương 98: Bạch Tư Thần
Chương 99: Khách Nhân Thần Bí
Chương 100: Lan Nhi
Chương 101: Quyết Đấu Bạch Khôi
Chương 102: Siêu Cấp Cường Giả
Chương 103: Ma Tộc
Chương 104: Chúng Ta Có Từng Quen?
Chương 105: Ba Huynh Đệ
Chương 106: Sa Đọa
Chương 107: Cường Hóa Linh Căn
Chương 108: Nguy Nan
Chương 109: Thanh Niên Thần Bí
Chương 110: Chọc Nhầm Người
Chương 111: Thực Lực Của Hàn Lâm
Chương 112: Anh Tài Tụ Hội
Chương 113: Âm Điệu Kỳ Cảnh
Chương 114: Hứa Thanh Hoa
Chương 115: Thiên Tài Đại Chiến
Chương 116: Cổ Huyền
Chương 117: Kiếm Tâm?
Chương 118: Kiếm Ma
Chương 119: Kiếm Ma (Hạ)
Chương 120: Tử Tịch
Chương 121: Yến Hội
Chương 122: Nguy Hiểm Cận Kề
Chương 123: Cường Giả Bí Ẩn
Chương 124: Ma - Thần Thức Tỉnh! (Thượng)
Chương 125: Ma - Thần Thức Tỉnh (Hạ)
Chương 126: Chủ Mẫu
Chương 127: Xin Chút Ký Ức
Chương 128: Cha
Chương 129: Nỗi Tuyệt Vọng Của Hoàng Thiên
Chương 130: Giết Người!
Chương 131: Hoàng Thiên Nhập Ma!
Chương 132: Ngươi Ngốc Lắm
Chương 133: Tân Sinh
Chương 134: Vân Vũ
Chương 135: Tiểu Hòa Thượng Thần Bí!
Chương 136: Kích Thích Yêu Thú
Chương 137: Thiên Nguyên Đấu Giá Hội
Chương 138: Thượng Cấu Phong Trụy Lạc Cảnh
Chương 139: Màn Đấu Giá Thú Vị
Chương 140: Tiểu Hòa Thượng Vô Sỉ
Chương 141: Tiêu Tuấn
Chương 142: Loài Người!
Chương 143: Ta Không Phải Con Người!
Chương 144: Siêu Cấp Thiên Tài
Chương 145: Trảm Tâm
Chương 146: Vô Diện Nhân!

Chương 147: Bại?
Chương 148: Chí Cường Giả
Chương 149: Đấu Giá Hội Siêu Cấp
Chương 150: Tin Tức Kinh Người
Chương 151: Âm Mưu
Chương 152: Âm Mưu... Dương Mưu?
Chương 153: Đấu Giá Kết Thúc.
Chương 154: Đại Chiến Siêu Cấp
Chương 155: Phong Thiên Lạc Địa
Chương 156: Phong Thiên Lạc Địa Đấu Quy Nguyên
Chương 157: Trở Lại Học Viện
Chương 158: Kiếm Uy Chi Đạo
Chương 159: Thủ Đoạn Của Hoàng Thiên
Chương 160: Phục Sinh Hàn Lâm
Chương 161: Ma Thần Đệ Nhị Biến
Chương 162: Đại Việt Tâm Linh Huyền Bí Điển
Chương 163: Âm Dương Ma Thần Đạo
Chương 164: Thu Phục Hoàng Thiên
Chương 165: Bước Thêm Một Bước... Chết!
Chương 166: Quăng Phù Đả Cẩu Pháp
Chương 167: Tiên Đạo Thể... Hóa Ma Thần
Chương 168: Tiểu Hòa Thượng Tái Xuất
Chương 169: Biến Hóa Của Hoàng Thiên
Chương 170: Tiến Vào Cửu U Chi Địa
Chương 171: Đối Chiến Quỷ Thú
Chương 172: Cơ Duyên
Chương 173: Chân Chính Vận Khí C***
Chương 174: Món Ăn Cuối Cùng
Chương 175: Muốn Chết
Chương 176: Vân Vũ Nguy Nan
Chương 177: Ngươi Không Có Tư Cách
Chương 178: Ma!
Chương 179: Mầm Cây Bị Gãy
Chương 180: Bạch Gia Nguy Khốn
Chương 181: Chiến Tranh - Tàn Khốc
Chương 182: Mùi Của Chiến Tranh
Chương 183: Ác Ma
Chương 184: Bách Việt Thượng Cổ
Chương 185: Chọc Giận Tử Thần
Chương 186: Xung Đột
Chương 187: Chân Chính Ác Ma
Chương 188: Trảm Thiên Kiêu
Chương 189: Nhất Dạ Trạch
Chương 190: Ma Thần Ngã Xuống
Chương 191: Nỗi Tuyệt Vọng Thượng Cổ
Chương 192: Đấu Trường Hỗn Độn
Chương 193: Lang Liêu Thiên Vương
Chương 194: Hắn
Chương 195: Hoàng Thiên - Tiểu Hắc
Chương 196: Chúng Ta Về Nhà

Chương 197: Tiếp Nhận Truyền Thừa
Chương 198: Kỳ Môn Độn Giáp
Chương 199: Thiên Không Trấn Ma Tháp
Chương 200: Chiến Hoá Linh (Thượng)
Chương 201: Chiến Hoá Linh (Hạ)
Chương 202: Ai Dám Động Vào Nó?
Chương 203: Anh Vũ Chiến Bạch Khôi
Chương 204: Tiểu Hoà Thượng Cường Đại
Chương 205: Anh Vũ Bại!
Chương 206: Phần Diễm
Chương 207: Thiên Tà Tịch Diệt
Chương 208: Thiên Không Trấn Ma Tháp Xuất Thế!
Chương 209: Đường Khác - Đạo Không Cùng
Chương 210: Cửu Đạp Hoành Không Bí
Chương 211: Thiên Không Trấn Giới Đoàn
Chương 212: Thiên Không Trấn Giới Đoàn (Hạ)
Chương 213: Thân Phận Của Phong Võ
Chương 214: Thu Phục Kiếm Ma
Chương 215: Vạn Niên Hầu Nhi...
Chương 216: Bạch Khôi Trở Lại
Chương 217: Sự Trả Thù Của Hoàng Thiên
Chương 218: Tuyệt Vọng Mà Chết
Chương 219: Nhân Quả Hoàn Chân
Chương 220: Huynh Đệ Gặp Lại
Chương 221: Đại Kiếp Nạn
Chương 222: Chân Tướng?
Chương 223: Thiên Nguyên Thẩm Phán
Chương 224: Nó Không Xứng Đáng!
Chương 225: Cố Sở Quy Nguyên
Chương 226: Đại Chiến Đỉnh Cao!
Chương 227: Lâm Thanh Phong Cường Đại
Chương 228: Thân Phận Của Lâm Dương
Chương 229: Lãng Khách Hoàng Thiên
Chương 230: Tuyết Vũ Đại Lục
Chương 231: Khương Tiểu Lan
Chương 232: Tu Luyện Tâm Nhãn
Chương 233: Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả
Chương 234: U Châu Thành
Chương 235: Chết
Chương 236: Một Đấu Ba
Chương 237: Nhất Quan - Nhất Thế Giới
Chương 238: Tình Thế Của Cố Gia
Chương 239: Kỳ Phùng Địch Thủ
Chương 240: Phản Bội
Chương 241: Bẫy!
Chương 242: Phản Bội
Chương 243: Pháp Tướng Thiên Địa
Chương 244: Cao Vô Cầu Đại Chiến Quy Nguyên
Chương 245: Đồ Hoàng
Chương 246: Tiên Khí Chiến

Chương 247: Kích Đồ Địa Lão
Chương 248: Chủ Nhân Của Ta
Chương 249: Xung Đột
Chương 250: Ngươi Không Xứng Đáng
Chương 251: Cố Gia Phán Xử
Chương 252: Nội Chiến
Chương 253: Ngũ Tổ Trở Về
Chương 254: Cố Sở Cường Thế
Chương 255: Tế Đàn Đẫm Máu
Chương 256: Dạ Hải Ám Nguyệt Cửu Trùng Thiên
Chương 257: Đột Phá
Chương 258: Tam Thế Đồng Nguyên
Chương 259: Hắn Nhỏ Bé, Nhưng Không Hề Yếu Đuối!
Chương 260: Cửu Giới Chi Kiếp
Chương 261: Cố Anh
Chương 262: Cố Anh Khiêu Chiến
Chương 263: Uy Thế Của Hoàng Thiên
Chương 264: Không Có Tư Cách Kiêu Ngạo
Chương 265: Gia Đình Của Ta… Chính Là Nàng
Chương 266: Khương Hồng
Chương 267: Nổi Lên Xung Đột
Chương 268: Đàm Phán
Chương 269: Hắn… Là Chủ Nhân Của Ta
Chương 270: Đòi Lại Công Đạo
Chương 271: Cố Anh Chiến Đặng Côn
Chương 272: Cố Anh Bại!
Chương 273: Mỹ Nhân Cứu Anh Hùng
Chương 274: Chính Là Cố Sở
Chương 275: Huynh Đệ
Chương 276: Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả
Chương 277: Tương Phùng
Chương 278: Chọc Phải Cọp Cái
Chương 279: Ý Nghĩ Của Hàn Lâm
Chương 280: Khát Chiến
Chương 281: Mạt Thế… Nghịch Càn Khôn
Chương 282: Con Đường Vô Địch
Chương 283: Đạo Quỷ
Chương 284: Đặng Côn Khiêu Chiến
Chương 285: Truyền Thuyết Ngọc Linh Sơn
Chương 286: Tử Cực Thần Lôi Đao
Chương 287: Một Kích Quy Nguyên
Chương 288: Tam Tai Cửu Kiếp
Chương 289: Tam Quy Nguyên Chiến
Chương 290: Chỉ Một Mình Ngươi Thôi!
Chương 291: Mượn Dao Giết Người
Chương 292: Hắc Minh Long
Chương 293: Sát Hoàng Tuyệt Tâm P1
Chương 294: Biến Hoá Của Thiên Nguyên
Chương 295: Đổ Máu!
Chương 296: Huynh Đệ Chí Thân

Chương 297: Diệt Hỷ Pháp Vân
Chương 298: Nợ Máu… Phải Trả Bằng Máu
Chương 299: Đổ Máu Bắt Đầu
Chương 300: Năm Đại Thiền Phái!
Chương 301: Bị Người Bán Đứng
Chương 302: Lục Đạo Phong Thiên
Chương 303: Lá Bài Tẩy Cuối Cùng Của Hoàng Thiên
Chương 304: Ta Muốn Giết Người
Chương 305: Chiều Tà Đẫm Máu
Chương 306: Quy Nguyên Đại Chiến
Chương 307: Máu Nóng Của Hoàng Thiên
Chương 308: Chúng Ta Không Giống Nhau
Chương 309: Tất Cả, Chỉ Vừa Mới Bắt Đầu
Chương 310: Hiếu – Nghĩa – Tương Tàn
Chương 311: Tiên?
Chương 312: Chết Rồi!
Chương 313: Hàn Gia Phu Phụ
Chương 314: Chân Tướng Rõ Ràng
Chương 315: Đạo Vô Nhân Hữu, Ai Nói Tu Tiên Là Phải Vứt Bỏ Tình Thân?
Chương 316: Thế Giới Bị Quên Lãng
Chương 317: Hiệp Ước Tản Viên
Chương 318: Thế Gian Này… Không Tồn Tại Vô Địch
Chương 319: Linh Quang Thần Cơ Nỏ [1]
Chương 320: Xung Thiên Chiến Giáp
Chương 321: Thuận Thiên
Chương 322: Âm Gian Cửu Giới
Chương 323: Hắc Bạch Vô Thường
Chương 324: Ta Có Thể Khiến Ngươi Sống Không Bằng Chết
Chương 325: Ngông Cuồng
Chương 326: Thành Hoàng
Chương 327: Xung Đột. Tiểu Hoà Thượng Điên Cuồng
Chương 328: Đánh Lén
Chương 329: Đánh Chết Ta Chịu Trách Nhiệm
Chương 330: Ngũ Hội Hợp Hình Chiến
Chương 331: Phong Hoa Tuyệt Mỹ
Chương 332: Trần Anh Thy
Chương 333: Mối Thù Của Năm Ngàn Năm Trước
Chương 334: Thần Thoại Truyền Kỳ
Chương 335: Thiên Nhãn?
Chương 336: Kế Hoạch
Chương 337: Huấn Luyện Tổ Hình Chiến Đội
Chương 338: Giáo Huấn
Chương 339: Dạ Sát Thiên Vân Đoàn
Chương 340: Thắng
Chương 341: Thức Tỉnh!
Chương 342: Long Quân Chiến Trường!
Chương 343: Hoàng Thành - Nước Sâu
Chương 344: Lặng!
Chương 345: Đại Lễ

Chương 346: Bạch Hạc Bí Cảnh
Chương 347: Đại Việt Thiên Kiêu Chiến!
Chương 348: Mộng Thuyết
Chương 349: Cẩu Thủ Đáng Thương
Chương 350: Đại Chiến Cùng Lợn Yêu
Chương 351: Ai Mới Là Kẻ Sau Màn
Chương 352: Chạy Trốn
Chương 353: Con Cờ, Bàn Cờ
Chương 354: Tan Rã
Chương 355: Kéo Hận Thù
Chương 356: Cướp Đường
Chương 357: Cẩu Thủ Mặt Dày
Chương 358: Trả Giá
Chương 359: Tam Cực
Chương 360: Bắt Cóc Quận Chúa
Chương 361: Yên Tử Cõng Nồi
Chương 362: Kể Cho Ta Nghe Về... Mộng Thuyết
Chương 363: Sự Thật?
Chương 364: Đại Chiến Thật Sự, Ai Mới Là Thiên Tài
Chương 365: Nhất Kiếm Vạn Ảnh – Huyết Liên Hoa
Chương 366: Gian Lận
Chương 367: Tàn... Sát
Chương 368: Đại Chiến
Chương 369: Giết
Chương 370: Giương Cung Bạt Kiếm
Chương 371: Tranh Đấu
Chương 372: Hàn Lâm Thê Thảm
Chương 373: Hoàng Thiên Thịnh Nộ
Chương 374: Bố Cục
Chương 375: Suy Đoán Của Hoàng Thiên
Chương 376: Ai Cho Ngươi Lương Thiện?
Chương 377
Chương 378: Đại Hỗn Chiến
Chương 379: Tôi Thép
Chương 380: Dạ Sát
Chương 381: Đại Chiến Bắt Đầu
Chương 382: Đại Chiến
Chương 383: Siêu Cường Đối Chiến
Chương 384: Hoả Tinh Thần Long

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 1: Hoàng Thiên

Thượng Hạ tứ phương một chữ Vũ

Cổ vãng kim lai Trụ khởi sinh

Vũ Trụ thuở sơ khai, mờ mịt và ảm đạm, lặng lẽ và im lìm, không sinh mệnh, không sự sống, hoang sơ đến tột cùng. Ngàn vạn năm sau, vô cực định phân - thiên địa định vị, một kỷ nguyên mới khởi sinh, những sinh linh ban đầu xuất hiện, mạnh mẽ nhưng thưa thớt, tràn đầy ham muốn sức mạnh cùng khát vọng trường sinh, thuật tu tiên cũng từ đây mà có. Nỗ lực, tranh đấu, tàn sát, máu nhuộm hư không. Về sau dân gian gọi thời kỳ này là Viễn Cổ Hồng Hoang.

Hồng Hoang Viễn Cổ vạn vật sanh

Truy tìm thiên đạo cầu hư danh

Tranh đấu liên miên đạo không thành

Hư vô tan vỡ diệt chúng sanh.

....

Trong thương mang vô tận, dường như từ viễn cổ xa xưa đã có, tồn tại một thân hình to lớn ngồi khoanh chân trong vòng xoáy luân hồi.

Hắn ngồi đó gục đầu bất động, từng tiếng thở dài quanh quẩn vang vọng trong hư vô, như vang lên từ xa xưa truyền đến, nặng nề mà thê lương. Trên khuôn mặt mơ hồ đó, khóe miệng hắn như

nở một nụ cười, có mãn nguyện, có hạnh phúc, có cay đắng, có hối hận, có đau thương.

Trên đùi hắn có một con thú non đang nằm, ánh mắt non nớt tràn đầy sự hiếu kỳ cùng ham muốn nhìn về phía hư vô xa xăm, nhìn về một thế giới mà ngày nào đó, nó sẽ được khám phá.

“tiểu tử! Ngươi có biết hư không là gì?”

Tiếng thì thào văng vẳng trong không gian, khiến cho cả vòng xoáy luân hồi phải rung chuyển. Con thú nhỏ thu hồi ánh mắt, khẽ quay đầu, vẫn là khuôn mặt mơ hồ ấy, vẫn là nụ cười ấy. Người đàn ông không hề mở miệng, nhưng thanh âm của hắn vẫn phát ra, vang vọng trong chốn hư vô này.

“Hư không là không có gì! Là cái không thực có! Nó từ tâm mà khởi sinh, từ tâm mà tận diệt. Vũ Trụ vô bờ, Thương Mang vô tận, cái ngươi thấy là thực khi ngươi nghĩ hữu, là giả khi ngươi nghĩ vô. Một khi ngươi nghĩ vô, dù cho ngươi có đi nhanh thế nào, đi tới bao lâu chăng nữa, ngươi cũng không thể tới cái chốn hư vô đó được, bởi nó là vô. Nhưng nếu ngươi nghĩ hữu, ngươi không cần phải đi tìm, nó đã bên cạnh ngươi rồi, ngay trước mặt, bởi nó là hữu. Nhất niệm hóa hư không, hãy nhớ! Hãy nhớ.”

Thú nhỏ như hiểu như không, chỉ thấy nó ánh mắt lấp lánh, vẫn tràn đầy hiếu kỳ và ham muốn nhìn về hư vô. Chỉ khác là ánh mắt đó đã có thêm chút gì đó kiên định, chút gì đó quyết tâm.

“Đi đi! đi về nơi thuộc về ngươi”

Một lần nữa thú nhỏ thu hồi ánh mắt, lại quay đầu nhìn hắn, có chút gì đó luyến tiếc, không nỡ. Nó ngồi đó không biết qua bao lâu, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt ấy, như muốn khắc ghi thật sâu từng đường nét vào tâm trí, người đã ở cùng nó suốt vô tận tuế nguyệt, như một người cha. Nhưng càng nhìn lại càng mơ hồ, càng nhìn lại càng không rõ, chỉ có một đôi mắt không bao giờ mở,

một nụ cười không bao giờ ngưng.

Cuối cùng thú nhỏ cũng quyết định, nó cọ cọ cái đầu nhỏ bé của mình vào hông người đàn ông, rồi dùng miệng cắn vào gấu áo hắn, khẽ lay như một hành động thay cho lời từ biệt. Sau đó nó nhảy khỏi đùi người đàn ông, hướng về phía hư vô mà nó luôn mơ ước ngày nào đó sẽ đi tới, không hề ngoái đầu dù chỉ một lần. Bóng dáng nhỏ bé của nó xa dần, xa dần, rồi hòa vào trong sắc màu tang thương của năm tháng.

“Thiên Phương...! Nàng có thực… phải không?”

oOo

Mặt trời xuống núi, nắng vàng cuối chiều trải dài trên khắp không gian, những tia nắng yếu ớt của hoàng hôn len lỏi qua những ngôi nhà tranh tuềnh toàng của một sơn thôn nhỏ, tạo nên một bức tranh thôn quê màu vàng óng ánh mà ấm áp, yên bình đến khó tả.

Trên đường lên núi nằm phía sau thôn có hai người, một lớn một nhỏ, bóng của họ được ánh nắng chiếu vào trải dài trên sườn núi. Người lớn là một thiếu phụ chừng hai lăm, nét mặt đẹp đẽ khôn xiết, đôi mắt trong như nước hồ thu, tròng mắt đen nhánh mỹ lệ càng làm say lòng người. Y phục của nàng không hoa mỹ nhưng trên người vẫn tỏa ra một phong vận thành thục cao quý mà không phải ai cũng có. Tay phải nàng xách một giỏ tre nhỏ, tay trái thì nắm lấy tay đứa bé, đôi mắt hiền hậu nhìn nhi tử của mình.

Đứa bé bên cạnh nàng chừng mười tuổi, tuy thân thể gầy yếu, nhưng khuôn mặt lại thập phần tuấn tú, mày kiếm mắt sáng, đôi mắt lanh lợi.

- Mẫu thân! hôm nay người dẫn con lên núi làm gì vậy?.

Bỗng nhiên đứa bé ngẩng đầu lên hỏi thiếu phụ, đôi mắt lấp lánh trông rất hoạt bát. Người thiếu phụ nhìn nhi tử của mình âu yếm nói:

- Ta dẫn con đi hái rau khúc, tối nay sẽ làm bánh khúc cho Thiên nhi ăn.

- A! mẫu thân nấu bánh khúc, hay quá, hay quá.

Đứa nhỏ vui mừng nhảy cẫng lên, miệng vẫn còn lẩm bẩm:

- Lâu lắm mẫu thân mới nấu bánh khúc, ta phải mời Lan Nhi qua ăn cùng mới được, hi hi.

Người thiếu phụ nhìn nhi tử của mình vui đùa chạy vọt về phía trước, từ sâu trong lòng nàng dâng lên cảm giác ấm áp và hạnh phúc.

Hai người đi thêm một đoạn nữa thì tới nơi. Đây là một dải đất lớn khá bằng phẳng nằm ở lưng chừng núi, thoạt nhìn giống như một người khổng lồ đã dùng tay gạt ngang một phần sườn núi mà tạo ra vậy.

Trên dải đất, người dân trong thôn trồng cơ man là hoa mầu, nhưng vẫn có những chỗ bỏ hoang chưa khai thác hết. Ở những vị trí đó đa phần là cỏ dại, nhưng cũng có chỗ mọc lên những loại thực vật khác, trong đó có rau khúc.

Rau khúc là một loại rau rất nhỏ, kích cỡ cả cây rau chỉ lớn bằng ngón tay trẻ em. Trên bề mặt của lá rau có một lớp lông mềm mại, lại thêm những hạt nước của cơn mưa khi chiều còn đọng trên lá làm cho cây rau khúc thật tươi. Những tia nắng chiều xuyên qua từng giọt nước trở nên óng ánh trông thật đẹp mắt.

Người thiếu phụ đặt giỏ tre xuống đất, nhẹ nhàng hái những ngọn rau khúc còn non, xanh mơn mởn. Chẳng mấy chốc mà chiếc giỏ tre đã đầy những ngọn rau khúc. Gọi Hoàng Thiên đang đùa

nghịch ở xa, hai người lại dắt tay nhau xuống núi.

Về tới thôn thì nắng chiều cũng tắt, trong thôn từng ngôi nhà tranh lụp xụp, ánh sáng của những ngọn đèn mỡ động vật xuyên qua vách đất chiếu ra lập lòe. Trong những căn bếp, những bà nội trợ đang nấu nướng bữa chiều. Ngọn lửa bếp bập bùng tỏa sáng, khói bay nghi ngút. Hương thơm của đồ ăn cùng với mùi khói quện lại tạo nên một thứ hương vị đặc biệt của thôn quê.

Trong sân mỗi nhà luôn có một cái chõng tre, hai ba người đàn ông ở trần, làn da rám nắng, ngồi nói chuyện với nhau, giữa chõng thường có một ấm trà và vài cái chén gỗ cũ kỹ. Có người tay cầm tẩu thuốc rít một hơi, vừa nói chuyện vừa thả khói ra một cách khoái chí, tận hưởng cảm giác nghỉ ngơi thoải mái sau một ngày làm việc mệt nhọc.

Xa xa phía đầu thôn vọng lại tiếng cười đùa của trẻ nhỏ, ở đó có một bãi đất trống, giữa bãi đất có một cây liễu già, không biết có tự bao giờ. Nơi này là nơi tụ tập của bọn trẻ trong thôn, dưới gốc liễu có một tảng đá khá lớn, rộng chừng ba mét, bị bọn trẻ biến thành chỗ ngồi lý tưởng. Trong bọn trẻ có một bé gái xinh xắn nhìn thấy hai người liền chạy lại:- Hoàng Thiên ca ca, mau lại đây chơi đi.

Hoàng Thiên nhìn thấy bé gái kia thì hai mắt sáng lên, hí hửng chạy lại:

- Lan Nhi! Ta phải về giúp mẫu thân nấu bánh khúc rồi, tí nữa muội qua ăn cùng ta nhé.

- A! Hồng Điệp sư nương nấu bánh khúc, muội nhất định sẽ đến.

- Muội gọi Tuấn Kiệt cùng qua luôn, vậy nhé, ta phải về rồi.

Hoàng Thiên chạy theo mẫu thân, nhưng cái đầu nhỏ vẫn cố

gắng ngoái lại nhìn cô bé tên Lan Nhi kia một cái.

Tại một căn nhà tre nhỏ cách cửa thôn không xa, trong sân có một nam tử chừng ba mươi đang bổ củi, nếu nhìn kĩ thì có vài nét rất giống với Hoàng Thiên. Hắn một thân đạo bào trắng, thoạt nhìn không khác gì một thư sinh yếu đuối. Thế nhưng thần thái lại toát lên một cỗ ngạo ý, khiến cả thế giới quanh hắn phảng phất đều phải run rẩy, hóa thành vặn vẹo. Tựa hồ như hắn không phải tồn tại của thế giới này vậy.

Bên hiên của căn nhà lá có một cái chõng tre, trên chõng có một bé trai khoảng chừng ba tuổi, ngồi nhìn phụ thân bổ củi. Hai má phập phồng trông rất ngộ nghĩnh, đứa bé này tên là Hoàng Vân, đệ đệ của Hoàng Thiên.

Đột nhiên cánh cửa tre mở ra, Hoàng Thiên cùng mẫu thân bước vào. Hoàng Vân thấy mẫu thân và ca ca đã về thì vội vàng nhảy khỏi chõng, chạy lao về phí hai người:

- A! mẫu thân về rồi.

Người nam tử thấy vậy cũng dừng tay, mỉm cười nhìn thê tử của mình. Hắn đã từng có một ước mơ nhỏ nhoi như thế, một gia đình ấm áp, được chung sống với người mà mình thương yêu suốt đời, chỉ thế thôi. Và hiện tại hắn đang có tất cả, hạnh phúc đôi khi chỉ là những điều đơn giản nhất.

Buổi tối hôm ấy, mưa giăng đầy trời. Những cơn mưa rào cuối hè xóa tan đi cái nóng nực của trời đất. Tại sơn thôn nhỏ bé hoang sơ ấy, trong một căn nhà nhỏ, có vài đứa trẻ đang nô đùa, thò tay ra cửa sổ nghịch những hạt nước mưa, bắt những con mối. Tiếng cười đùa trong trẻo vang vọng trong đêm tối.

- Nếu như hôm nào cũng mưa như thế này thì thích nhỉ?.

- Ôi, muội bắt được nhiều mối quá.

- Ước mơ sau này của mọi người là gì?

- Ước mơ ư? Hì! muội ước sẽ mãi được ở bên…

- Đệ muốn lấy một người vợ thật đẹp – Hoàng Vân ở bên cạnh chen ngang.

Bọn trẻ nghe thấy vậy thì phá lên cười, Hoàng Thiên nhìn phụ thân và mẫu thân đang làm bánh dưới bếp, xoa xoa đầu Hoàng Vân, khẽ nói:

- Ta ước mãi được ở bên gia đình, mãi mãi.

- Tuấn Kiệt, ngươi thì sao?

Hoàng Thiên nhìn sang đứa trẻ bên cạnh hỏi. Tuấn Kiệt nãy giờ vẫn thủy chung im lặng bỗng ngửa mặt lên nhìn trời đêm vô tận, thì thào nói:

- Ta ư? Ta muốn thành tiên nhân.

- Tiên nhân sao, có phải giống như Lăng Tiêu ca ca không, muội nghe gia gia nói huynh ấy ngày trước được tiên nhân thu nhận, vừa rồi mới trở về thăm nhà?

Lan Nhi thắc mắc hỏi, lời nói của Tuấn Kiệt làm cô liên tưởng tới một vị ca ca trong thôn.

- Phụ thân ta cũng từng kể, tiên nhân có thể hô phong hoán vũ, bay lượn trên trời, Tuấn Kiệt a, sau này nếu trở thành tiên nhân thì nhớ đừng quên bọn ta nha.

Một lát sau, mẻ bánh khúc đầu tiên đã ra lò, bên ngoài trời đất mịt mù, mưa ngày càng nặng hạt. Bên trong căn nhà, bao trùm một bầu không khí ấm áp của gia đình, vang lên tiếng cười nói vui vẻ.

- ầm… ầm

Lúc này, xa xa trên bầu trời mịt mù, những đạo lôi điện khổng lồ bất chợt xuất hiện giáng xuống tinh không, không gian như không thể chịu được liền xuất hiện những vết rách, vặn vẹo rồi tan vỡ, tạo thành một thông đạo đen ngòm lơ lửng trên không. Từ bên trong lỗ hổng tràn ra vô số sinh vật kỳ quái, từng bóng đen khổng lồ như ngọn núi xuất hiện, lao mình về phía sơn thôn, tiếng gầm rú vang lên rung động cả góc trời.

Bên trong căn nhà, phụ mẫu của Hoàng Thiên chợt biến sắc. Phụ thân hắn vội vàng phất tay, bốn đứa trẻ đang ngơ ngác không biết xảy ra chuyện gì sau cái phất tay thì biến mất không còn chút dấu vết.

Tối hôm đó phong vân gào thét…

Tối hôm đó tinh không run rẩy…

Tối hôm đó là một buổi tối định mệnh, thay đổi cuộc đời của bốn đứa trẻ, một cuộc đời mới đầy chông gai…

Tình bạn…

Tình yêu…

Lòng thù hận…

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 2: Tiên Nhân

Một ngày mới lại đến, nắng mai ấm áp bao phủ khắp Vạn Thú Sơn Lâm. Từng cành cây ngọn cỏ tràn trề sức sống sau cơn mưa đêm vươn mình lên đón nắng mới. Dã thú, hung thú sau một đêm kiếm mồi cũng lui sâu vào trong rừng.

Lúc này, bên rìa phía Đông của Vạn Thú Sơn Lâm có một vùng đất lớn bị tàn phá nghiêm trọng. Đó chính là sơn thôn nơi mà gia đình Hoàng Thiên sinh sống. Những ngôi nhà tranh mới hôm qua còn đầy ắp tiếng cười, hôm nay đã đổ nát, tiêu điều.

Cây cối xung quanh trong phạm vi trăm dặm không có cây nào còn đứng thẳng. Ngay cả ngọn núi sau thôn cũng bị lún xuống, giống như bị cái gì đó rất lớn ép xuống vậy. một vùng đất mới hôm qua còn đầy sức sống, qua một đêm không biết xảy ra chuyện gì mà trở nên tan hoang như vậy.

Nhìn sâu vào bên trong vùng đất, vị trí nhà của Hoàng Thiên có một chiếc nhẫn nhỏ đang nằm trên nền đất ẩm ướt. Những tia nắng xuyên qua vách tre đổ nát, chiếu vào chiếc nhẫn khiến nó lấp lánh trong nắng mai. Chiếc nhẫn hấp thu tia nắng một lát thì bỗng nhiên khẽ động. Một luồng ánh sáng mãnh liệt khiến con mắt người ta đau nhức từ chiếc nhẫn tỏa ra xung quanh.

Khi mà ánh sáng mờ dần, hiện ra hình ảnh của bốn đứa trẻ, là bốn người Hoàng Thiên. Chúng ngơ ngác nhìn mọi thứ xung quanh, một khung cảnh tĩnh lặng của sự chết chóc. Xác chết bê bết máu nằm la liệt trên mặt đất, không có một cái nào còn nguyên vẹn, khuôn mặt tràn đầy hoảng sợ và đau đớn.

Bốn đứa trẻ chật vật đi lại trong những căn nhà đổ nát, chúng muốn tìm người thân của mình, trong chúng luôn có một tia hi vọng nhỏ nhoi rằng họ sẽ sống sót. Nhưng hi vọng càng nhiều rồi thất vọng càng lớn, chúng tìm thấy gia gia của Lan Nhi, cha mẹ của Tuấn Kiệt, nhưng bọn họ không một ai còn sống, đều đã chết.

Hoàng Thiên nãy giờ vẫn thủy chung im lặng, vì hắn không tìm thấy cha mẹ của mình.

- Ca! phụ thân và mẫu thân đâu rồi?

Hoàng Vân ngước đầu lên nhìn Hoàng Thiên ngây thơ hỏi.

- Ưm! Mẫu thân cùng phụ thân có việc phải đi xa rất xa, rất khó trở về, tiểu Vân phải nghe lời ca rồi ca sẽ dẫn tiểu Vân đi tìm họ, được không?

- Vâng! Tiểu Vân sẽ ngoan mà, ca nhớ là phải dẫn tiểu Vân đi đấy nhé!

- Ừ! Ca hứa!

Lời hứa vang lên đầy đắng chát, nước mắt không biết tự khi nào lăn trên gò má non nớt ấy. Hắn còn quá nhỏ để đối mặt với sự thật đau đớn đó. Nhưng hắn không chỉ có một mình, hắn còn một đệ đệ cần hắn bảo vệ, bởi vậy mà hắn không cho phép bản thân mình yếu đuối, tuyệt đối không được phép.

“To...o…ng…” một giọt nước rớt xuống vũng nước dưới chân Hoàng Thiên, tạo nên làn sóng yếu ớt lan trên mặt nước. Rồi những giọt nước khác lại rơi xuống, lại mưa, bầu trời không biết tự lúc nào đã cuồn cuộn mây đen, cơn mưa đến như muốn xua tan đi cái không khí chết chóc tại nơi này. Bốn đứa trẻ không hẹn mà cùng ngửa mặt nhìn tinh không, bầu trời lúc này cũng như tương lai của bọn chúng, mờ mịt và không có phương hướng.

- Ca! tiểu Vân lạnh.

Một cơn gió nhẹ bất chợt thổi qua, người Hoàng Vân run lên, nó ôm lấy vai mình thì thào nói.

- Mau mặc áo của ca vào nè!

- Ca không lạnh sao?

- Không sao, ca không sao.

Tối hôm đó, bọn trẻ cùng trú vào một căn bếp chưa hoàn toàn sụp đổ. Ánh lửa bập bùng cháy âm ỉ trong đêm, nhưng cũng không thể nào làm vơi đi sự lạnh giá trong chúng, cái lạnh lẽo cô đơn đến từ sâu trong linh hồn.

Hoàng Thiên ngồi thẫn thờ, nhìn đệ đệ đang ngủ ngon lành trong lòng mình, tay thì đang mân mê chiếc nhẫn khi sáng. Đây là di vật cuối cùng mà cha mẹ hắn để lại, mặc dù không biết là cái gì nhưng hắn sẽ luôn giữ nó bên mình. Nếu thật sự cha mẹ không chết, có lẽ nó sẽ là thứ giúp hắn tìm được hai người. Mải mê suy nghĩ, hắn thiếp đi lúc nào không hay, ngoài trời, mưa vẫn tuôn, gió vẫn thổi, sấm rền chớp lòe.

OoO

Thấm thoát một tháng trôi qua, bọn trẻ nhờ vào những phần lương thực còn sót trong thôn nên không bị chết đói. Nhưng nhìn chúng ngày một tiều tụy khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng phải nảy lòng thương xót.

Hôm nay trời không mưa, không nắng, bầu trời âm u khiến tâm trạng của người ta cũng âm u theo. Trên tinh không của Vạn Thú Sơn Lâm có ba đạo thần hồng phá không lao tới, tốc độ kinh người. Nhìn phương hướng thì bọn họ đang đi về phía sơn thôn. Chẳng mấy chốc bọn họ đã tới nơi, ba đạo thần thồng dừng lại, hiển lộ ra ba người trung niên, hai nam một nữ. Người thiếu phụ vận y phục màu lam, thân thể yểu điệu, lạnh lùng đứng trên

không, gương mặt mỹ lệ được sa mỏng che kín, bộ dáng đó đủ khiến cho bất cứ gã đàn ông nào cũng phải siêu lòng.

Hai người còn lại một kẻ là 1 lão giả đầu tóc bạc phơ, tiên phong đạo cốt, kẻ còn lại là một tráng hán ở trần, thân hình cao to vạm vỡ, cơ bắp cuồn cuộn. Cả ba người đều tạo cho người ta cảm giác cao thâm mạt trắc, tuyệt không dám xúc phạm.

- Phạm vi trăm dặm xung quanh đây đều tan hoang như vậy, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Người thiếu phụ lên tiếng trước, giọng nói thanh thúy vang lên tạo cho người ta cảm giác mỵ hoặc.

- Không ngờ một nơi nguy hiểm như Vạn Thú Sơn Lâm này lại có phàm nhân sinh sống, thật kỳ quái?

Tráng hán nhìn khung cảnh tan hoang, khẽ thốt lên.

- Ngàn vạn năm qua đi, cái danh đại cấm địa Nguyên giới có lẽ đã không còn uy hiếp như xưa, phàm nhân tới đây sinh sống cũng không có gì lạ!

Một thanh âm xa lạ bỗng nhiên vang lên, khiến cả ba người đều biến sắc. Phải biết rằng khi tới đây, cả ba người bọn họ luôn tỏa ra linh thức nhưng lại không thể phát hiện ra đối phương đến khi nào. Chỉ có hai phương án là đối phương có pháp bảo ẩn giấu khí tức hoặc tu vi cao hơn bọn họ rất nhiều.

Xuất hiện trước mặt họ bây giờ là một nam tử trung niên mặc đạo bào xám, trên khuôn mặt tỏa ra một khí tức tang thương của năm tháng. Đặc biệt là ba người bọn họ không hề cảm nhận được một chút khí tức tu vi nào trên người hắn. Càng như vậy thì càng chứng tỏ tu vi đối phương không tầm thường, càng phải thận trọng. Nam tử trung niên khẽ liếc mắt nhìn ba người một cái khiến cả ba phải rùng mình mà lùi về sau một bước.

Lão giả tiên phong đạo cốt nãy giờ thủy chung im lặng tiến lên một bước, chắp tay về phía nam tử trung niên, nói:

- Tại hạ Tang Mặc tử, bái kiến đạo hữu, không biết quý tánh đại danh của đạo hữa là?

- Họ Vô, tên chỉ một chữ Danh?

- Vô Danh…

Lão giả nghe vậy thì mặt hơi nhăn lại, nhưng nhanh chóng biến hóa, vẻ mặt trở nên âm trầm. Nam tử trung niên không thèm để ý thái độ của lão giả, ánh mắt vẫn nhìn về phía sơn thôn đổ nát đầy suy tư. Giới này vốn do hắn chưởng quản, một tháng trước, hắn cảm nhận được luồng hơi thở khổng lồ phát ra làm cho quy tắc nơi đây bị phá vỡ, nên mới xuống đây điều tra sự việc. Có điều hắn biết thực lực đối phương mạnh hơn mình rất nhiều, nên không dám xuống ngay lúc đó mà phải đợi tới bây giờ mới dám xuống.

- Niệm tình các ngươi tu hành khó khăn mới đến một bước này, ta khuyên các ngươi không nên quá tò mò! Những kẻ phá hủy nơi này… đừng nói là ba người các ngươi, dù là tông môn đứng sau các ngươi cũng không làm gì được hắn.

Ba người nghe thấy vậy thì trầm mặc không nói, nửa tin nửa ngờ, dẫu sao thì họ cũng tới từ những tông môn lớn nhất Ngũ Hành Thiên Quốc. Nam tử trông thấy vậy thì cười lạnh nói:

- Không tin ta sao? Ba người các ngươi ở cái nơi khỉ ho cò gáy này có thể được coi là cường giả, nhưng đối với những kẻ đã phá hủy nơi này thì thực sự không bằng con kiến, ta không biết mục đích của bọn hắn là gì, nhưng tốt nhất các ngươi đừng chọc vào.

Ba người vẫn trầm mặc không nói, nhưng cũng tin phần nào, dẫu sao với tu vi như thế đối phương cũng không cần gạt họ làm

gì.

- Cảm tạ các hạ đã nhắc nhở, chúng ta chỉ là phụng mệnh tông môn đi điều tra, có gì sẽ bẩm báo lại cho tông chủ xử lý.

- Chẳng phải là đi điều tra sao, dưới kia còn bốn đứa trẻ sống sót. Lại hỏi chúng xem sao.

Nam tử trung niên nói xong thì bước về phía trước một bước, không gian xung quanh tỏa ra sóng gợn rồi thân hình hắn dung hợp vào hư không biến mất.

- Thuấn di…

Ba người thấy vậy thì biến sắc, cùng thốt lên kinh hãi, nhưng sau đó nhìn nhau cười khổ bay theo sau.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 3: Ly Biệt

Bên trong sơn thôn, làn khói trắng mơ hồ bốc lên từ trong một căn bếp đổ nát. Hoàng Thiên đang loay hoay nướng mấy củ sắn cho bữa trưa, mặt mày lấm lem trông đến thảm. Khói bếp bay nghi ngút khiến hắn ho sặc sụa, nước mắt nước mũi tèm nhem. Lấy tay áo lau mặt, hắn nhìn Hoàng Vân đang đùa nghịch ngoài cửa cùng Lan Nhi mà mỉm cười một cách chua xót.

Gần một tháng nay, cứ đêm về, Hoàng Vân lại mơ thấy ác mộng khiến nó khóc lóc đòi mẹ. Hoàng Thiên dỗ dành mãi, hứa là mai sẽ dẫn đi tìm cha mẹ nó mới chịu nín. Cứ mỗi lần thấy vẻ mặt háo hức vì sắp được gặp cha mẹ của đệ đệ mình thì hắn lại không thể kìm được nước mắt.

Cầm trên tay hai củ sắn còn nóng hổi, hắn đi ra ngoài cửa bẻ cho Hoàng Vân một nửa Lan Nhi một nửa. Nhìn về phía trước, Tuấn Kiệt đang ngồi trên một gò đất, hai tay ôm gối, thẫn thờ nhìn về phía cửa thôn. Hắn khẽ thở dài bước tới:

- Mau ăn đi cho nóng.

- Ừ! Cám ơn ngươi.

Ngồi xuống ngay bên cạnh Tuấn Kiệt, Hoàng Thiên ngẩng đầu nhìn về phía xa. Hắn như quay về quá khứ, hắn nhìn thấy cha mẹ đang mỉm cười, nhìn thấy bạn bè, thấy tất cả mọi người. Nhưng rồi những hình ảnh đó mờ dần, nhạt dần, biến mất:

- Họ… đã đi xa rồi,

- Phải… họ đã đi rất xa!

- Một ngày nào đó… chúng ta có thể gặp lại họ không.

Cả hai đứa trẻ cùng im lặng, trầm mặc, bọn chúng biết đáp án, nhưng không dám nói lên, đơn giản chỉ là… bọn chúng cần một hi vọng, một hi vọng để tiếp tục sống, tiếp tục tồn tại trên thế giới này.

Trên nền trời đầy hôn ám, ba vệt sáng lao nhanh tới phía chúng khiến bọn trẻ chú ý.

- Cái gì kia, sao băng ư?

Tuấn Kiệt ngước mặt lên nhìn, miệng lẩm bẩm.

- A! có người đang bay kìa!

Hoàng Vân đang ăn thì la lên, hai mắt sáng lên, vẻ mặt dường như rất hứng thú.

Ba vệt sáng này chính là ba người tu sĩ khi nãy, khi bọn họ nghe thấy Hoàng Vân nói thì hơi giật mình. Phải biết là tốc độ bay của họ rất nhanh, đừng nói là người thường, cho dù là tu sĩ tu vi thấp nhìn vào cũng chỉ thấy được vệt sáng bay qua. Vậy mà đứa trẻ khi nãy lại phát hiện là có người đang bay. Đứa trẻ này… tuyệt không bình thường.

Ba người nhanh chóng hạ xuống sân đất nơi bọn trẻ, không hẹn mà cùng nhìn về phía Hoàng Vân. Nhưng khi thấy Vô Danh không biết tự lúc nào đã đứng mỉm cười bên cạnh đứa bé khiến ba người thu hồi ánh mắt.

- Bọn… bọn họ bay ư? Là tiên nhân sao?

Tuấn Kiệt run rẩy, nhìn chằm chằm vào ba người, biểu tình xúc động mãnh liệt.

Hoàng Thiên nhanh chóng chạy lại kéo đệ đệ ra sau lưng, ngước mặt lên nhìn thẳng vào người đàn ông xa lạ, ý muốn bảo vệ đệ đệ. Mặc kệ bọn họ là ai đi chăng nữa, hắn tuyệt đối không cho phép bất cứ ai làm hại đệ đệ của hắn.

Vô Danh nhìn lướt qua Hoàng Thiên thì khẽ nhíu mày, nhưng rồi lại mỉm cười, trong lòng đang kích động mãnh liệt, hạ thấp người nửa ngồi nửa quỳ nói:

- Hài tử, ta là người tốt, sẽ không làm hại đệ đệ của cậu đâu.

- Các người là tiên nhân sao?

- Phải! bọn ta là tiên nhân.

Nghe được điều này khiến cho trong lòng bọn trẻ trở nên háo hức vô cùng, thậm chí còn tưởng bản thân mình đang nằm mơ.

Từ khi còn nhỏ, bọn chúng đã nghe những câu truyện kể về tiên nhân, rằng bọn họ có thể trường sinh bất lão, bay lượn trên trời, hô phong hoán vũ. Vậy mà bây giờ đột nhiên lại xuất hiện trước mặt chúng thì làm sao chúng lại không khiếp sợ và vui mừng cho được. Nếu lọt được vào tầm mắt của họ, được thu nhận làm đệ tử thì chẳng phải chúng cũng sẽ trở thành tiên nhân sao.

Vô Danh thấy thái độ của bọn trẻ như vậy thì cười tươi hơn, nhìn thẳng vào Hoàng Thiên mà nói:

- Hài tử! Đệ đệ của ngươi có thiên tư rất xuất chúng, có thể nói là một thiên tài sinh ra để tu tiên. Hãy để nó theo ta tu luyện, ngày sau trường sinh bất tử, bước trên con đường của cường giả, thành quả thật vô hạn lượng a!.

- Thật sao, người không gạt ta chứ.

Hoàng Thiên như không thể tin vào tai mình nữa, một tiên nhân nói muốn dạy Hoàng Vân tu tiên, hắn làm sao không vui

mừng và sung sướng cho được? Nhưng trong lúc hắn đang háo hức thì lời nói của Vô Danh lại vang lên khiến cho tai hắn như bị sét đánh:

- Nhưng về phần ngươi, ta không thể đưa ngươi về cùng được, xin lỗi.

- Tại… tại sao?

Hoàng Thiên run rẩy hỏi.

Vô danh nhìn chằm chằm vào Hoàng Thiên, vẻ mặt do dự như có gì đó khó nói, trong tông môn hắn tuy có địa vị rất cao, nhưng môn quy không phải điều mà hắn có thể thay đổi, do dự một lát, cuối cùng hắn thở dài, nói:

- Tư chất của ngươi rất kém, không thể tu tiên, hơn nữa, đem ngươi về cùng sẽ khiến cho đệ đệ của ngươi không thể cắt đứt phàm trần, tu luyện sẽ không thành.

Hoàng Thiên ngây như phỗng tại chỗ, hắn không biết phải là sao cho đúng. Đây là đả kích rất lớn đối với hắn, hắn không muốn rời xa đệ đệ của mình chút nào. Nhưng hắn có thể làm gì đây, bọn họ là tiên nhân, dù hắn có phản đối cũng như không. Hơn nữa, đón chờ Hoàng Vân là một tương lai tươi sáng, tiền đồ vô hạn lượng. Hắn không thể vì lòng ích kỷ của bản thân mà đánh mất đi tương lai của đệ đệ mình.

Hoàng Thiên khẽ run người, sâu trong ánh mắt xuất hiện một sự do dự thiếu quyết đoán. Xa tiểu Vân, hắn có thể sao?

Sau khi chần chừ một lúc, hắn trầm giọng, nói:

- Tiền bối! Ta… ta không thể xa đệ đệ được.

Vô Danh chằm chằm vào hắn, trong mắt xuất hiện chút thất vọng, nhưng vẫn cười nói:- Không sao, ngươi cứ suy nghĩ cho kỹ,

khi nào đổi ý thì đốt cháy tấm phù này, ta sẽ tới ngay.

Nhận lấy tấm phù từ tay Vô Danh, thân thể Hoàng Thiên khẽ run lên, hắn không biết quyết định của mình là đúng hay sai, nhưng xa Tiểu Vân thực sự hắn không làm được.

Ba người Tang Mặc Tử ánh mắt tràn đầy phức tạp nhìn về phía Hoàng Thiên. Nhưng rồi nhanh chóng thu hồi, Tang Mặc Tử nhìn chằm chằm vào Tuấn Kiệt, nói:

- Tiểu tử, tư chất của ngươi cũng rất khá, ngươi có muốn bái lão phu làm sư. Theo ta về Thiên Huyền môn tu đạo không?

Tuấn Kiệt nghe thấy thế thì cả người kích động run rẩy mãnh liệt, hắn cũng có thể tu đạo sao? Cũng có thể trở thành tiên nhân sao? Đây vốn là ước mơ từ nhỏ của hắn, tu tiên, trường sinh bất lão, hắn muốn, hắn rất muốn. Nhưng rồi hắn lại do dự mà nhìn về phía Hoàng Thiên, liệu hắn có thể bỏ Hoàng Thiên ở lại không?

Như nhận thấy vẻ do dự của Tuấn Kiệt, Hoàng Thiên mỉm cười, nói:

- Ta không sao, ngươi hãy đồng ý đi, chẳng phải đó là ước mơ bấy lâu của ngươi sao.

-"Ta…" cổ họng Tuấn Kiệt như nghẹn lại, nói không nên lời, hắn tiến về bên cạnh Tang Mặc Tử, cúi đầu không nói. Tang Mặc Tử thấy vậy thì vuốt vuốt chòm râu, gật gù. Lão thầm nghĩ, đứa trẻ này tư chất rất tốt, lại trọng tình trọng nghĩa, rất đáng để thu nhận.

- Là Thiên thủy chi thể?

Người thiếu phụ đột nhiên hô lên khe khẽ, ánh mắt hướng về phía Lan Nhi nãy giờ thủy chung trốn sau lưng Hoàng Thiên.

- Thiên thủy chi thể? Một trong thất linh căn hệ thủy…

Tang Mặc Tử nhíu mày, nhìn về phía Lan Nhi.

Thiếu phụ nở nụ cười ôn hòa, tiến lên hỏi Lan Nhi:

- Con có nguyện ý làm đồ đệ của ta, về Hàn Thủy cung tu luyện?

- Thật sao? Con cũng có thể tu tiên sao?

Lan Nhi giật mình, ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên.

- Phải, chỉ cần con đồng ý, ta sẽ đưa con về Hàn Thủy cung.

Thiếu phụ mỉm cười ôn hòa giải thích.

- “con… con muốn… nhưng…

Lan Nhi luống cuống, nếu bảo nàng không muốn thì là nói dối, nàng cũng như Tuấn Kiệt, rất muốn tu đạo, muốn trở thành tiên nhân.

- Nhưng sao?

Thiếu phụ lên tiếng, ánh mắt khẽ quét về phía Hoàng Thiên, dường như nàng đã nhận ra được nguyên nhân mà cô bé này do dự.

- Người có thể đưa Hoàng Thiên ca ca cùng Hoàng Vân cùng đi không?

Lan Nhi ấp úng, nhìn thiếu phụ với ánh mắt cầu mong.

- Không được, Hàn Thủy cung không bao giờ nhận nam đệ tử.

Thiếu phụ khẽ cau mày, quả quyết nói.

- Lan Nhi ngốc, không cần như vậy đâu!

Hoàng Thiên đứng bên cạnh trong lòng chợt cảm thấy ấm áp,

nhưng cũng nôn nóng không thôi. Hắn không muốn Lan Nhi vì mình mà bỏ lỡ cơ hội tốt như thế.

- Muội…?

- Ngốc quá đi, muội yên tâm, hãy tu luyện cho tốt, mười năm sau, ta sẽ tới Hàn Thủy cung gặp muội.

- Ca hứa nha!

- Ta hứa.

- Cũng đã muộn rồi, ta có việc phải đi trước, hài tử, nếu như ngươi đổi ý, hãy đốt tấm phù, ta sẽ tới ngay. Ba vị đạo hữu, cáo từ.

Vô Danh khẽ cười, nhìn về phía Hoàng Thiên mà nói, sau đó xoay người bay đi. Với tu vi của hắn, cưỡng ép mang Hoàng Vân đi là một chuyện quá dễ dàng. Thế nhưng hắn không làm thế, bởi hắn có quy tắc của riêng mình, vả lại, hắn tin một ngày không xa, Hoàng Thiên sẽ đổi ý.

Ba người Tang Mặc Tử nhìn bóng dáng của Vô Danh xa dần rồi khuất bóng thì thầm thở phào. Tiếp xúc với Vô Danh khiến cho họ luôn có cảm giác áp lực nặng nề, không biết lão quái này có tu vi khủng bố cỡ nào nữa. Nhưng dẫu sao họ cũng là tu sĩ, sống đã nhiều năm nên nhanh chóng ổn định lại tâm tình. Tang Mặc Tử hướng về phía hai người còn lại nói:

- Hai vị đạo hữu, chúng ta có lẽ nên từ biệt tại đây a, lão phu còn phải nhanh chóng trở lại bẩm báo cho tông chủ sự việc này.

Nói đoạn lão phất tay ôm lấy Tuấn Kiệt biến mất. Người thiếu phụ khẽ nhìn Hoàng Thiên mà thở dài, chắp tay chào tráng hán, cuốn lấy Lan Nhi mà bay đi.

- Tiểu tử, ngươi không thể sống chui rúc trong rừng thế này

mãi được. Thôi đi theo ta!

Không nỡ bỏ Hoàng Thiên cùng Hoàng Vân ở lại. Tráng hán dùng bàn tay thô ráp của mình khẽ xoa đầu Hoàng Thiên, sau đó cuốn lấy hắn cùng Hoàng Vân bay đi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 4: Quyết Định Của Hoàng Thiên

Tại một tòa thành trì cách Vạn Thú Sơn Lâm không xa. Đây là một tòa thành có kích thước không nhỏ, nhưng lại không quá phồn hoa, kiến trúc có vẻ cũ nát, các đường ngang ngõ tắt khá dơ bẩn.

- Tiểu khất cái, đứng lại cho ta!

Âm thanh phát ra từ một đám con nít đang chạy ráo riết trên đường, vẻ mặt đứa nào đứa nấy hớn hở nhìn về phía trước, miệng thì không ngừng quát tháo.

Cách bọn chúng không xa, một tên nhóc khoảng chừng mười tuổi đang cố gắng chạy trốn, vẻ mặt càng là khẩn trương pha thêm chút sợ hãi. Nó bận một bộ quần áo cũ rách nát, toàn thân dơ bẩn, trên mặt nhiều chỗ bầm tím, thậm chí còn có vài vết thương đang rỉ máu. Trên tay ôm khư khư một bọc giấy nhỏ, giống như sợ người khác cướp đi vậy.

- Bịch.

Mải mê chạy trốn, thi thoảng lại ngoái đầu lo lắng nhìn về phía sau khiến nó va phải một người phụ nữ, ngã lăn ra nền đất. Bịch giấy trong tay rớt xuống, văng ra hai chiếc bánh bao nhỏ còn nóng hổi. Nó luống cuống ngồi dậy, vội vàng nhặt hai chiếc bánh bỏ vào bọc, đang định bỏ chạy thì đám trẻ khi nãy đã đuổi tới, bao vây lấy nó.

- Thế nào? Không chạy nữa sao?

Một đứa to con nhất trong đám cất tiếng, khóe môi còn nhếch

lên một cách khinh bỉ. Đứa nhóc vẻ mặt thoáng sợ hãi, lui về phía sau, thế nhưng đã bị ba đứa trẻ khác chặn lại.

- Ta nói tên khất cái mi thật liều, dám vào thành ăn trộm bánh bao à?

Một tên nhóc khác quát lên, đồng thời giật lấy cái bọc giấy trên tay của nó.

- Ta không ăn trộm, cái này là Trương thúc cho ta.

Đứa nhóc bị vu oan thì liền cãi lại, đôi mắt đã có chút rưng rưng.

- Câm mồm! Còn dám cãi, đánh chết nó cho ta!

Lời vừa dứt, một đám trẻ hơi lớn liền vọt tới, ra sức đấm đá về phía nó.

Ấy thế mà đứa nhóc nhưng lại rất quật cường, dùng hết sức mà đánh trả, không nói thêm một lời nào. Tuy bề ngoài có vẻ gầy yếu, nhưng lại đấm cho mấy đứa lớn hơn đau đến say sẩm mặt mày.

- Tụi bay tránh ra!

Thấy đồng bọn của mình ăn thiệt thòi, tên nhóc cầm đầu liền quát lên. Trên tay nó cầm một khúc gỗ dài mà phóng tới.

- Cốp!

Tên nhóc chợt thấy đầu mình choáng váng, hai mắt như dại đi, một dòng chất lỏng đặc sệt âm ấm chảy xuống trên má nó.

Đau! Nó đau lắm, bất lực ngã xuống nền đường, mí mắt giật mạnh. Nhưng vẫn cố nhoài người về phía trước, bởi nó nhìn thấy đám nhóc đã bỏ chạy, vứt lại chiếc bánh bao trên lòng đường.

Thế nhưng nó còn chưa kịp nhặt chiếc bánh lên, đã bị một người đi đường dẫm nát. Nhìn chiếc bánh bẹp dúm, vỏ cùng nhân lẫn lộn, nó thẫn thờ mất một lát.

Nhưng rất nhanh sau đó khẽ lắc cái đầu nho nhỏ, sờ sờ vào vùng ngực, nơi mà nó đã kịp giấu một chiếc bánh còn lại vào, nó cố gắng gượng dậy tập tễnh đi về phía ngoài cửa thành.

Trong một ngôi miếu đổ nát cách cửa thành không xa, chỉ chừng khoảng ba dặm đường, cỏ cây mọc um tùm. Từng mảng mạng nhện phủ đầy bụi bẩn chăng khắp nơi, có lẽ đã lâu lắm rồi không có người lưu lại nơi này.

- Tiểu Vân! Ca về rồi đây…

Tên nhóc hấp tấp chạy vào trong miếu, thẳng tới bệ thờ thì dừng lại. Nó nhẹ nhàng đẩy mớ cỏ rơm sang hai bên, làm lộ ra một đứa bé chỉ khoảng chừng ba tuổi.

- Ca… Tiểu Vân đau…

Thấy tên nhóc trở về, đứa nhỏ mếu máo, như muốn khóc òa lên chỉ về phía bắp chân của mình. Nơi bắp chân của nó, có một vết rách khá lớn, trông giống như bị động vật cắn vậy. Mặc dù xung quanh vết thương được đắp bởi một thứ lá gì đó, thế nhưng thi thoảng vẫn rỉ máu.

Nhìn thấy vết thương của đệ đệ, tên nhóc trở nên lo lắng, vội vã vén mớ lá thuốc lên rịt lại miệng vết thương.

- Ca biết rồi! Tiểu Vân ngoan, mai ca dẫn Tiểu Vân đi thầy thuốc.

- Tiểu Vân muốn gặp cha mẹ…

Nghe đệ đệ nhắc tới cha mẹ, tên nhóc chợt nghẹn lại, hai khóe mắt nó đã hơi ươn ướn, nhìn đệ đệ mà gật đầu:

- Ca hứa!... Ta mới xin được bánh bao, đệ mau ăn đi.

Ôm lấy đệ đệ vào lòng, tên nhóc lấy trong ngực ra chiếc bánh, đưa cho đệ đệ.

Nhận bánh từ trên tay ca ca, đứa bé thoáng mừng rỡ, gần một tháng nay đây là món ngon nhất mà nó được ăn, thế nhưng ca ca rất ít khi đem về cho nó.

- Ca không ăn sao?

- Tiểu Vân ăn đi, ta đã ăn rồi.

Tên nhóc chính là Hoàng Thiên.

Khẽ siết chặt đệ đệ vào lòng, hắn dự lưng mình vào bục thờ, phóng mắt ra xa mà suy nghĩ vu vơ.

Ngày hôm đó sau khi mọi người rời đi, chỉ còn tráng hán cùng hai huynh đệ hắn. Tráng hán sợ hắn sống nơi rừng thiêng nước độc sẽ nguy hiểm, nên đã đưa hắn cùng đệ đệ đến nơi này, sắp xếp chỗ ở tử tế, còn cho hắn rất nhiều ngân lượng.

Những tưởng hắn cùng đệ đệ sẽ có một cuộc sống an nhàn. Thế nhưng đời không như mơ, hắn bị người ta cướp hết số tiền, lại còn bị đuổi ra khỏi nhà.

Tính đến nay đã hơn một tháng, hắn cùng đệ đệ lang thang khắp nơi, nhưng không dám ở lại trong thành vì hay bị bọn trẻ trong thành bắt nạt. Cuối cùng hắn quyết định ở lại ngôi miếu này, ban ngày thì đi ăn xin, tối đến trở về miếu nghỉ ngơi.

Ngày hôm qua, khi hắn trở về thì trông thấy Hoàng Vân đang khóc lóc, nơi bắp chân máu tươi đầm đìa. Hắn vội vàng nhá một nắm lá dại rịt vào để cầm máu, rồi bế đệ đệ vào trong miếu.

- Đoàng!

Một tiếng sét nổ vang làm cho hắn giật mình tỉnh giấc. Hóa ra ngoài trời lại mưa, từng trận ào ào như trút đi toàn bộ nỗi u sầu của trời đất, nhưng sao lòng người lại càng thêm não nề như thế.

- Ca… Tiểu Vân lạnh…

Dường như tiếng sét cũng làm cho Tiểu Vân tỉnh khỏi cơn mê. Nó co mình lại, khẽ xiết chặt lấy cơ thể ca ca.

Đưa bàn tay bé nhỏ sờ lên trán Tiểu Vân, hắn hoảng hốt, tại sao cơ thể đệ đệ lại lạnh ngắt như thế.

- Tiểu Vân… Tiểu Vân…

Gọi tên đệ đệ nhưng không có hồi đáp, hắn cuống cuồng ngồi dậy ôm Tiểu Vân vào lòng:

- Tiểu Vân… mau tỉnh lại… Tiểu Vân…

- Tiểu Vân… đệ mau tỉnh lại đi… đệ không được chết… hu hu.

Càng hoảng sợ, hắn càng lay đệ đệ mạnh hơn, thế nhưng không có một chút phản hồi nào. Hắn khóc òa lên, siết chặt lấy đệ đệ mà khóc. Ngày đó, khi sơn thôn gặp nạn, cha mẹ mất tích, hắn khóc… Nhưng không giống bây giờ, bởi hắn sợ rồi, hắn sợ cái cảm giác mà người thân bên cạnh dần dần rời xa hắn, hắn không muốn như thế. Tiểu Vân là nguyên nhân duy nhất mà hắn có thể bám víu vào để sinh tồn tại cái thế giới tàn khốc này. Hắn không muốn như thế, hắn không muốn…

Ngay lúc này, trong cái túi vải dưới hông của hắn như có cái gì đó động đậy. Một chút ánh sáng xuyên qua lớp vải thô chiếu sáng ra xung quanh. Không tới một hơi thở, chiếc túi vải liền bốc cháy, tỏa ra một luồng ánh sáng chói mắt, sáng rực khắp miếu.

- Tiểu hài tử, xảy ra chuyện gì rồi…

Một âm thanh có chút quen thuộc vang lên, tới khi ánh sáng yếu đi, dần lộ ra một bóng người cao lớn. Hoàng Thiên hai mắt còn ướt đẫm nước, nhìn không rõ mặt người, thế nhưng hắn biết người tới có thể giúp đệ đệ mình, liền vươn tới ôm lấy chân của người nọ mà nói:

- Bá bá… mau giúp đệ đệ của ta… ta xin người.

Người nọ khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng đỡ Hoàng Thiên đứng dậy, trấn an hắn.

- Được rồi… mau đứng dậy đi.

Hoàng Thiên nghe vậy biết là đệ đệ có cơ hội rồi, vội vàng nín khóc, thế nhưng vẫn còn tiếng nấc nghẹn khiến người nọ không khỏi bật cười. Lấy ống tay lau đi nước mắt, hắn nhìn thấy người này có hơi quen quen, sau đó nhớ ra, người này là Vô Danh.

Vô Danh khẽ thở dài, hôm đó hắn có lưu lại cho Hoàng Thiên một tấm phù. Bên trong có phong ấn một tia thần niệm, nhằm khi nào Hoàng Thiên đổi ý thì đưa Hoàng Vân đi, không nghĩ hiện tại đã phải sử dụng rồi.

- Phệ Huyết Trùng…

Nhìn về phía Hoàng Vân, Vô Danh thoáng cau mày. Hắn nhận ra vết thương của Hoàng Vân là do Phệ Huyết Trùng gây nên. Thế nhưng hắn cau mày không phải vì Phệ Huyết Trùng khó chữa, đối với thứ này, hắn chỉ cần dụng chút lực là có thể bức độc trùng ra.

Cái khiến hắn cau mày là vì người bình thường, kể cả tu sĩ cấp độ thấp mà bị Phệ Huyết Trùng này cắn phải, tối đa là ba khắc sẽ cạn máu mà chết, thế nhưng Hoàng Vân lại có thể chịu đựng lâu đến như thế.

- Vết thương này có lẽ đã bị cắn hơn mười chín canh, không nghĩ đứa bé này lại có thể chống cự lâu đến như thế. Không hổ

danh là Thần thể trong truyền thuyết.

Hoàng Thiên thấp thỏm không yên, hết nhìn Vô Danh lại nhìn đệ đệ. Chỉ thấy Vô Danh tiến lại gần Hoàng Vân, hai tay đánh ra một đạo pháp quyết mà hắn không hiểu để làm gì. Một dải ánh sáng đẹp mắt thoáng qua, nhập vào trong thể nội Hoàng Vân.

- A!

Hoàng Thiên giật mình hô lên, thân thể không tự chủ mà muốn tiến tới chỗ đệ đệ. Vì hắn trông thấy dưới sự thôi thúc của luồng sáng, làn da của đệ đệ mình không ngừng nổi lên những nốt thịt di chuyển lúc nhúc.

Khoảng mười hơi thở sau, rốt cục những nốt thịt cũng bị ép ra ngoài miệng vết thương, hiện nguyên hình là một đám độc trùng, ngay lập tức bị Vô Danh giết chết.

- Đây là Hồi Nguyên đan, ngươi mau cho đệ đệ uống a.

- Cám ơn bá bá. Tiểu Vân… Tiểu Vân…

Hoàng Thiên mừng rỡ, vội vàng nhận đan dược từ tay Vô Danh, chạy tới bên cạnh đỡ đệ đệ của mình lên.

- Ca… Tiểu Vân đói…

Lời nói của Hoàng Vân yếu ớt vang lên, Hoàng Thiên trong lòng là từng trận vui sướng, phì cười nói:

- Ca biết rồi… mau ăn đi.

Ăn xong đan dược, sức khỏe của Hoàng Vân khá lên trông thấy, quả nhiên không hổ là đan dược của tiên nhân. Hoàng Thiên trong lòng càng vui mừng bao nhiêu thì càng cảm kích Vô Danh bấy nhiêu, vội vàng dập đầu lậy về phía Vô Danh, nói:

- Cám ơn bá bá… thực sự rất cám ơn người.

Vô Danh thấy vậy thì khẽ cười:

- Không có gì… không có gì.

Dừng lại một lát, hắn lại nói:

- Tiểu hài tử, chuyện lần trước ngươi đã nghĩ kỹ.

Hoàng Thiên trong lòng chợt ngưng lại, như có gì đó rất khó nói. Hắn ngẩn ra một lát không biết đang suy nghĩ gì, rồi nhìn Vô Danh mà hỏi:

- Sau này liệu ta có thể còn được gặp đệ đệ hay không?

Vô Danh chằm chằm vào hắn, trong mắt xuất hiện một sự tán thưởng, cười nói:

- Có thể, chỉ cần ngươi có thể đi tới Càn Khôn tông là sẽ gặp được nó, nhưng đường tới đó xa xôi nghìn trùng, ngươi phải có tu vi đủ mạnh thì mới có thể đi tới. Hoặc chỉ cần nó đạt tới cấp độ cho phép thì cũng có thể ra ngoài lịch lãm để gặp ngươi.

Thân thể Hoàng Thiên run lên, hai mắt không giấu được sự kích động, trầm tư một lúc, nói:

- Người sẽ chăm sóc tốt cho nó chứ?

- Ta hứa sẽ coi nó như con của mình.

- Càn Khôn tông… tu tiên… ta đồng ý.

Âm thanh của Hoàng Thiên vang lên, mặc dù còn có sự non nớt nhưng vẫn ẩn chứa một sự kiên định và trưởng thành hơn tuổi.

Vô Danh nhìn Hoàng Thiên, ánh mắt tràn đầy phức tạp, im lặng không nói, khẽ thở dài. Bản thân hắn cảm thấy thật có lỗi với đứa trẻ này.

Hoàng Thiên mỉm cười, hắn cười nhưng hai mắt lại ứa nước. Liệu có ai hiểu thấu được cảm xúc của hắn lúc này, khi mà người thân bạn bè dần rời xa hắn, cảm giác bị bỏ rơi lại một mình. Hắn cô đơn, lạc lõng trên con đường phía trước, một con đường mịt mù không phương hướng. Tiến lại phía Hoàng Vân, hắn lấy trong ngực ra chiếc nhẫn mà cha mẹ để lại, lồng qua một dây cỏ đeo vào cổ cho Hoàng Vân, thì thào nói:

- Tiểu Vân, nghe lời ca.. đi theo lão bá này, lão bá sẽ dẫn đệ tới chỗ mẫu thân và phụ thân, được không?

- Ca không đi cùng tiểu Vân sao?

- Ca còn phải làm vài việc, khi nào xong sẽ đi gặp tiểu Vân ngay?

- Ca hứa nha.

- Ca hứa!

Hoàng Thiên nghẹn ngào nói.

- Ngoắc tay nào

Tiểu Vân mỉm cười, giơ bàn tay nhỏ bé về phía ca ca mình. Hoàng Thiên gạt đi nước mắt, mỉm cười đưa tay ra cùng ngoắc tay với đệ đệ. Ôm trầm đệ đệ vào lòng, hắn lại khóc, nước mắt chảy vào khóe miệng hắn đắng chát. Không gian xung quanh bỗng chốc trở nên trầm lặng.

- Bá bá, chúng ta mau đi thôi!

Tiếng nói trong trẻo của Hoàng Vân vang lên phá tan đi sự tĩnh lặng.

- Được! chúng ta đi thôi!

Vô Danh cười cười tiến về phía Hoàng Vân, ôm nó vào trong

lòng, thân hình nhẹ nhàng lướt đi bay lên không. Hoàng Vân cúi xuống phía dưới nhìn ca ca của mình đang đứng ở cửa miếu, vẫy vẫy cánh tay tạm biệt. Bóng dáng đó xa dần, xa dần, rồi khuất sau làn mây mù mờ ảo của nền trời.

Hoàng Thiên nhìn bóng dáng đệ đệ xa dần, lòng trầm xuống, thì thào nói:

- Có lẽ đệ sẽ trách ta, sẽ hận ta… nhưng một ngày đó đệ sẽ hiểu.

Xa xa như vang vọng lại một tiếng thở dài

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 5: Tại Thiên Hỏa Tông Gặp Trác Mộc

Nam thành, đường phố rộng lớn, người người đi lại như nước, nhộn nhịp đông đúc.

Tòa thành này thường ngày nhân khí vốn không thịnh như thế, chỉ là dạo gần đây có một sự kiện rất lớn, thu hút rất nhiều người đổ về.

Thiên Hỏa Tông tuyển chọn tân đệ tử.

Ngũ Hành Thiên Quốc có vô số thế lực, cát cứ các phương. Thế nhưng nếu nói đến những thế lực hàng đầu, không thể không nhắc tới Thiên Hỏa Tông.

Ngũ đại thế lực, gồm ba tông nhị gia, truyền thừa từ thời viễn cổ. Đạo thống vô cùng vững chắc, cao thủ như mây. Là nơi mà muôn người hướng tới, chỉ cần ngươi có thể trở thành đệ tử một trong những thế lực đó, liền coi như một bước lên mây, được vạn người kính ngưỡng.

Thiên Hỏa Tông cứ năm năm đều có một lần tuyển chọn tân đệ tử, điều kiện tuyển chọn vô cùng nghiêm khắc, vạn người lựa một. Thế nhưng vẫn thu hút vô số người đổ về, mong ước vượt qua được khảo thí, trở thành tân đệ tử.

Trên con đường đông đúc, một chiếc xe thú khá lớn chạy băng băng, khiến cho người đi đường hoảng sợ dạt hết sang một bên.

Nhìn con yêu thú dữ tợn kéo xe, ai ai cũng sợ đến ngây người, đây tuyệt đối là xe ngựa của tiên nhân.

Gào!!!!

Con yêu thú đột nhiên gào lên một tiếng giận dữ, hai chi trước nhảy bổng lên, làm chiếc xe dừng lại trên đường.

Phía trước cỗ xe, một tên nhóc nằm lăn trên mặt đường, trong lòng còn đang ôm một đứa nhỏ chừng ba bốn tuổi đang kinh hãi khóc thét lên.

Hóa ra khi nãy đứa nhỏ này đứng giữa đường, suýt nữa bị xe thú tông trúng. Cũng may là có tên nhóc kia phản ứng kịp thời, lao vào ôm nó ra ngoài.

- Ranh con chán sống rồi à?

Tên phu xe tức giận quát lên, toan dùng roi đánh về phía đứa nhóc.

Mọi người xung quanh đều rất phẫn nộ, tên nhóc làm gì có lỗi, hà cớ gì lại đánh nó.

Thế nhưng không một ai dám lên tiếng, đùa a, đây là xe của tiên nhân đấy, muốn chết thì cứ lên tiếng.

- Có chuyện gì thế?

Ngay lúc này, chiếc rèm xe được vén lên, một tráng hán cao lớn bước ra, vẻ mặt có chút khó chịu.

Tên phu xe thoáng kinh hãi, vội vàng dừng tay, vội vàng hướng về phía tráng hán mà chắp tay, cung kính nói:

- Thượng tiên, là có mấy con chó cản đường, làm ngài mất vui rồi.

Tráng hán nhíu mày, hướng ánh mắt về phía trước, liền trông thấy hai đứa trẻ đang nằm lăn lóc dưới nền đường thì tức giận. Rất muốn giơ tay vỗ chết tên phu xe, thế nhưng vẫn còn kìm lại

được. Đoạn hắn nhảy xuống, tiến về phía hai đưa nhóc.

Nhìn thấy chủ nhân chiếc xe tiến về phía mình, tên nhóc lớn hơn có chút sợ sệt, liên tục lui về phía sau.

Tráng hán nở nụ cười hiền lành, tiến tới nhanh hơn, đỡ cả hai đứa nhóc dậy, nhẹ nhàng hỏi:

- Hai nhóc, không có sao…

Lời của hắn còn chưa nói hết, khi nhìn thấy khuôn mặt của đứa nhóc lớn hơn thì ngẩn ra:

- Sao lại là nhóc… chuyện gì xảy ra với ngươi? Đệ đệ của ngươi đâu?

Đứa nhóc lớn quần áo rách rưới, ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào tráng hán, ánh mắt nó rưng rưng một hồi, sau đó khóc nấc lên:

- Lâm thúc thúc…

Đứa nhóc này chính là Hoàng Thiên, mà tráng hán lại chính là người của Thiên Hỏa tông hôm trước, đã từng giúp hai huynh đệ hắn.

Kể lại cho tráng hán tất cả những gì mà nó đã trải qua, nó khóc càng dữ dội hơn.

Vì nó nhớ cha mẹ, nó nhớ đệ đệ, nhớ tới tất cả bọn họ.

Không một ai có thể biết, có thể cảm nhận được mấy tháng nay hắn sống như thế nào, nó đau khổ ra sao.

Nỗi đau đó, đáng lẽ không nên xảy ra trên đầu một đứa nhóc như nó.

Nhìn Hoàng Thiên thút thít, tráng hán trong lòng khó nói nên lời, thầm nghĩ đứa trẻ này thật đáng thương, nảy lòng thương xót,

nói:

- Tiểu tử, lão tặc thiên để ta và ngươi gặp nhau như thế, coi như cũng có duyên, thôi thì theo ta về Thiên Hỏa tông, ít nhất thì ngươi không phải lo về cái ăn cái mặc.

- Thật sự?

Hoàng Thiên kích động, nắm lấy tay của hắn.

- Đương nhiên.

Hoàng thiên vui lắm, vội vàng quỳ xuống dập đầu về phía hắn:

- Cám ơn người, rất cám ơn người.

Tráng hán mỉm cười, đỡ hắn dậy xoa xoa đầu hắn nói:

- Được rồi, lên xe đi.

Hoàng Thiên nghe lời, nhanh chóng trèo lên xe trước sự kinh ngạc của tất cả người đi đường.

Tráng hán tới tòa thành này là vì quản lý lần tuyển đệ tử này, vì vậy còn lưu lại gần một tuần, sau đó mới trở về tông môn.

oOo

Ba ngày sau:

- A! Đẹp quá!

Nhìn phong cảnh nơi đây, Hoàng Thiên nhịn không được mà thốt lên tán thưởng.

Ngay phía trước mặt hắn là một ngọn sơn phong khổng lồ cao vút trên mây, từng trận mây mù lan tỏa mơ hồ làm cho người ta nhìn không rõ hình dáng của ngọn núi. Trên các vách đá cheo leo,

thỉnh thoảng lại có từng trận hồng sắc hỏa diễm bùng lên thiêu đốt không khí, làm cho không gian xung quanh cũng trở nên ấm áp.

Hán tử xuống xe, sau đó ôm lấy Hoàng Thiên nhanh chóng bay lên sườn núi, vào trong một tòa nhà chuyên môn an bài cho ngoại môn đệ tử và ký danh đệ tử. Vừa tới nơi, đã có thanh âm từ trong vọng ra:

- A! đệ tử Hắc Vũ xin ra mắt Lâm trưởng lão.Chỉ thấy một hắc y thanh niên khuôn mặt thập phần gian xảo tiến tới, chắp tay cúi đầu phía tráng hán. Khẽ liếc qua Hoàng Thiên, thắc mắc hỏi:

- Vị tiểu huynh đệ này là…

- Ta đi ra ngoài điều tra một vụ việc, thấy nó đáng thương nên đưa về, ngươi sắp xếp cho nó ở lại làm tạp vụ, nhân tiện cũng đưa cho nó công pháp ngưng khí của tông môn, vậy đi, ta còn có việc.

Tráng hán không thèm nhìn Hắc Vũ lấy một cái, lắc mình biến mất khỏi căn nhà.

Nhìn tráng hán bay đi, Hoàng Thiên trong lòng có chút mất mát thở dài. Vì nơi đây nó chỉ quen biến mình hắn, thế nhưng nó cũng biết, người ta chỉ là nảy lòng thương hại với nó mà thôi, không thể lúc nào cũng làm phiền người ta được.

Sau khi tráng hán bỏ đi một lát, Hắc Vũ nhìn chằm chằm Hoàng Thiên, cười nhạo nói:

- Hóa ra là được người thương hại mang về.

Hoàng Thiên trầm mặc không nói.

- Xem nào… a được rồi… từ nay ngươi sẽ có trách nhiệm trông coi vườn dược thảo, mỗi ngày phải tưới nước, chăm sóc, không cho thú hoang tới phá hoại. Từ chỗ này đi về hướng Tây khoảng mười dặm (4.4 km) dưới chân núi là sẽ tới vườn dược thảo, ở đó

có một đệ tử nữa, hắn sẽ chỉ dẫn ngươi làm việc. Đây là ngưng khí quyết, cầm lấy mà tu luyện.

Hắc Vũ nói xong, hắn bực mình đem một cuốn sách cũ kỹ cùng với một bộ quần áo ném về phía Hoàng Thiên.

Cúi xuống nhặt quần áo và sách lên, Hoàng Thiên xoay người bỏ đi, hướng về phía tây. Đằng sau vang vọng lên tiếng lẩm bẩm của Hắc Vũ "Một tên phế vật".

Ngày đã về chiều, cái nắng yếu ớt của chiều tà chiếu thẳng vào mặt một thiếu niên. Nó đi trên con đường đá gồ ghề, cũng như cuộc đời nó, đầy những chông gai, thử thách. Tiến về phía trước, tìm kiếm một chút ánh sáng soi đường, một tương lai mới. Nhưng có không? Khi mà phía trước là chiều tà thiếu sức sống, là mặt trời đang cố gắng vùng vẫy khỏi quy luật của của thiên địa, thời khắc lụi tàn.

OoO

Đi được một hồi lâu, rốt cục Hoàng Thiên nhìn thấy một vườn dược thảo khá lớn, nói là một cánh đồng dược thảo thì đúng hơn. Cánh đồng này nằm sát chân núi, bên cạnh một con suối, trồng cơ man là dược thảo, được người ta lên thành từng luống dài song song nhau chạy xa tít tắp không nhìn thấy cuối. Mùi hương hoa lan tỏa khắp không gian lại kết hợp cùng chút ánh sáng mờ mịt của chiều tà khiến cho lòng người trầm xuống.

Đi thẳng đến cuối dãy, nó phát hiện ra một cái lều nhỏ nằm lấp sau một mô đất. Bước vào trong phòng thì nhìn thấy, đây là một căn phòng cũ kỹ, những bức tường đất đa phần đã bong tróc, diện tích khá hẹp, có hai chiếc giường nhỏ.

Trong đó có một chiếc dường như đã có người, nó bèn chọn chiếc còn lại. Mệt mỏi nằm lăn ra giường, vắt tay lên trán mà suy nghĩ vu vơ.

Không lâu sau, nắng chiều tắt ngấm, nhường chỗ cho màn đêm vô tận. Từ bên ngoài bước vào một thiếu niên thân thể gầy yếu, trạc mười một mười hai tuổi, trên tay xách một bọc giấy nhỏ. Hắn vào phòng nhìn thấy Hoàng Thiên đang nằm thì ngẩn ra mất một lát, nhưng sau đó cũng không thèm để ý nữa mà tiến về phía giường của hắn, mở cái bọc giấy ra. Bên trong bọc là một đống hoa quả dại, hắn bốc lên ăn ngấu nghiến giống như bị bỏ đói lâu ngày vậy.

Hoàng Thiên bất chợt đưa tay sờ bụng, từ sáng tới giờ nó đã có gì nuốt vào bụng đâu. Người thiếu niên liếc qua thấy vậy không nói gì mà ném cho nó một chùm quả. Hoàng Thiên bắt lấy, ánh mắt nhìn người thiếu niên như muốn nói lời cảm ơn.

- Không sao, chỗ ta còn nhiều, ngươi cứ ăn đi.

- Cám ơn!

- Ha ha, con bà nó, ngươi không phải cám ơn, à mà ngươi chắc cũng đắc tội với tên Chó Đen hả?

Thiếu niên nhìn Hoàng Thiên cười phá lên.

- Chó Đen?

Hoàng Thiên không hiểu.

- Là Hắc Vũ đó, tên khốn đó, ngày trước ta lỡ làm trái ý hắn, bị hắn phân xuống chỗ khỉ ho cò gáy này, chán muốn chết.

Thiếu niên càng nói càng bức xúc.

- Nhưng không sao, xuống đây cũng tốt, ta có thể tự do làm việc, không bị hắn quản lý nữa, à đúng rồi, ta tên Trác Mộc, còn ngươi?

Thiếu niên dường như rất vui, nói liên tiếp một tràng khiến

Hoàng Thiên không nói được câu nào.

- Hoàng Thiên.

Hai người tán chuyện suốt cả tối, dường như tên Trác Mộc này lâu ngày không được nói chuyện, giờ có Hoàng Thiên rồi thì huyên thuyên cả buổi. Hoàng Thiên cũng hiểu hơn phần nào công việc của mình, chủ yếu là tưới nước, chăm sóc cho dược thảo, ngoài ra khi đến mùa thì thu hoạch và phòng dã thú tới phá hoại.

Bên ngoài là bầu trời khuya tĩnh mịch, trong lều nhỏ, tiếng nói chuyện nhỏ dần, ánh sáng của ngọn đèn dầu lập lòe rồi vụt tắt, hai đứa trẻ chìm sâu vào giấc ngủ.

oOo

Sáng sớm ngày thứ hai, bầu trời vừa hửng sáng, Hoàng Thiên tỉnh giấc, liền từ trên giường bò dậy, nhìn thấy Trác Mộc còn đang ngủ. Nó bèn đi ra ngoài hít thở chút không khí trong lành của ban mai. Tiến lại chiếc vại nước nhỏ, xúc miệng rửa mặt cho tỉnh táo, sẵn sàng cho một ngày làm việc mới.

Một lát sau, Trác Mộc mắt nhắm mắt mở đi ra, miệng còn ngáp ngáp mấy cái, dường như đang còn ngái ngủ, liếc thấy Hoàng Thiên nói:

- A! ngươi dậy sớm thế?

Hoàng Thiên chỉ nhìn hắn cười cười không nói.

- Giờ ta ra suối tắm một cái đã, ngươi vào trong lều lấy bốn cái thùng nước ra, chúng ta tưới nước trước tiên a.

Trác Mộc vừa chạy về phía suối, vừa ngoái đầu lại nói với Hoàng Thiên.

Khẽ cười khổ một tiếng, Hoàng Thiên vào lều xách lên bốn cái

thùng nước đi về phía suối.

Đi đoạn đường cũng không xa cho lắm, lúc này mới đi đến con suối mà Trác Mộc nói, nơi đây phong cảnh rất đẹp, hai bên bờ đầy đá cuội nhỏ, làn nước trong veo trông thấy đáy, những tia nắng mai chiếu xuyên qua ánh lên rực rỡ, tiếng nước chảy róc rách nghe rất vui tai, giống như âm thanh của tự nhiên tràn ngập lòng người.

Phong cảnh sẽ còn đẹp hơn nữa nếu như không có tên phá hoại Trác Mộc đang trần chuồng dưới suối. Phải chi hắn là con gái thì tốt biết mấy. Tên khốn này thân thể không mảnh vải, ngâm mình trong nước, nhưng nước trong nên ở trên bờ có thể nhìn thấy hết. Thật là bại hoại a.

- Chà chà, ngươi thông cảm chứ, ta có mỗi hai bộ đồ, một bộ bị lũng đít, chưa vá lại, còn bộ này không thể để ướt được, thông cảm a.

Hoàng Thiên bật cười, không rảnh để "ngắm cảnh đẹp này", đặt mấy thùng nước ở đó rồi vội vàng đi về phía trên của dòng suối nghịch nước.

Một lát sau, Trác Mộc tắm xong thì tiến lại chỗ Hoàng Thiên, nhìn nó mà cười hì hì. Hai đứa trẻ bắt đầu công việc của mình, gánh nước đi tưới cây. Công việc cũng không đơn giản như Hoàng Thiên nghĩ, thảo dược có nhiều loại, có loại cần nhiều nước, có loại cần ít, có loại không cần, việc tưới nước phải rất cẩn thận.

Mãi cho đến hoàng hôn, bọn nó mới xong việc, mệt mỏi mà ngồi lăn ra bờ suối. Hoàng Thiên hiện tại cảm thấy hai chân tay của hắn đã tê mỏi, vừa cố sức động đậy liền đau nhức khó chịu. Nó thầm nghĩ không biết trước đây tên Trác Mộc này có một mình thì hắn làm như thế nào.

Trác Mộc ngồi bên cạnh ngửa mặt lên trời mà thở dốc, lấy từ trong ngực áo mấy nhánh cỏ xanh, đưa cho Hoàng Thiên vài

nhánh, còn lại nhét vào miệng mà nhai ngấu nghiến, nói với Hoàng Thiên bằng thứ giọng rất khó nghe:

- Đây là Diệp Lục thảo, có tác dụng hồi sức, mau ăn vào đi.

Hoàng Thiên nghe vậy thì vội vàng bỏ vào miệng mà nhai, chỉ thấy miệng hơi cay cay, khi nuốt vào thì trong bụng tức khắc xuất hiện một chút cảm giác ấm áp dào dạt, cảm giác đau nhức ở bắp thịt toàn thân cũng tiêu tán đi rất nhiều.

- Thôi, mau tắm rồi đi ăn cơm, muộn là hết phần đó.

Trác Mộc nói xong thì thoát y ngay tại chỗ, lao mình xuống suối. Hoàng Thiên thấy vậy cũng làm theo, nhanh chóng thoát y rồi ngâm mình vào dòng nước. Chỉ thấy cả cơ thể mát lạnh sảng khoái, mệt mỏi cũng vơi đi rất nhiều.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 6: Trận Chiến Đầu Tiên

Trong một túp lều tranh nhỏ, dưới chân núi, có hai người thiếu niên. Trác Mộc ngồi khoanh chân tĩnh tọa, chậm rãi thổ nạp, từng tia khí trắng nhàn nhạt từ trong mũi hắn tỏa ra theo từng nhịp thở, như hai con Bạch Long cuộn mình. Hoàng Thiên ngồi bên cạnh nhìn thấy vậy thì hâm mộ không thôi, bèn lấy ra cuốn ngưng khí quyết mà Hắc Vũ đưa cho, đọc qua một lượt rồi làm theo.

Nó ngồi xếp bằng ngay ngắn, dựa theo hướng dẫn của ngưng khí quyết và Trác Mộc, tĩnh tâm, bài trừ tạp niệm đem ý niệm tập chung vào đan điền, chậm dãi thổ nạp. Cảm nhận từng đoàn khí lưu động qua lại, khiến cho cơ thể trở nên nhẹ nhàng, cảm giác mệt mỏi cũng vơi đi ít nhiều.

Vũ trụ khởi nguyên, Đại đạo hình thành, Thiên Địa đản sanh.

Đạo tự nó hỗn luân mà sanh thành lấy nó, sanh trước Thiên Địa, yên lặng trống không, đứng một mình mà chẳng nghiêng chẳng lệch, lưu hành khắp nơi mà chẳng mòn mỏi.

Đại đạo bản nguyên, diễn hóa năm mươi, ấy thế Thiên Địa xưa nay lại chỉ có thể hình thành bốn chín, thủy chung có một tia mà Thiên Địa mãi không thể nắm được. Âu cũng là một tia sinh cơ, lưu lại cho vạn vật chúng sinh. Tu tiên, tu đạo, tu chân chính là lợi dụng một đường sinh cơ đó, cướp đoạt tạo hóa, tự thành đại đạo, bổ sung khuyết thiếu của Thiên Địa.

Chỉ thấy trong đan điền của Hoàng Thiên lúc này đang có rất nhiều khí lưu, theo mỗi nhịp thở lại có một đoàn khí khác tràn

vào, ngay sau đó sẽ có một đoàn khí bên trong bị đẩy ra. Nhưng nếu như quan sát kỹ hơn thì trước khi bị đẩy ra, từ đoàn khí sẽ có một tia rất nhỏ bạch sắc bị tách ra tích tụ trong không gian đan điền.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, nhiều tia bạch sắc tách ra sau mỗi lần thổ nạp ngưng kết lại với nhau đến một kích cỡ nhất định thì chậm dãi lưu động. Hoàng Thiên có thể mơ hồ cảm nhận tia bạch sắc kia di chuyển theo một đường rất lạ trong cơ thể. Theo như mô tả trong ngưng khí quyết thì tia bạch sắc chính là linh khí, còn con đường mà nó di chuyển trong cơ thể gọi là kinh mạch.

Hoàng Thiên vui mừng mở mắt ra, ngoài trời đã hửng sáng, đối diện là Trác Mộc đang cười cười.

- Cảm giác thế nào?

Trác Mộc tiến lại vỗ vai nó mà hỏi.

- Ta có thể cảm nhận được linh khí lưu động trong kinh mạch.

Hoàng Thiên hưng phấn nói.

- Bao nhiêu tia, bao nhiêu đường?

Trác Mộc nghe vậy thì cũng vui mừng không kém.

- Một tia, một đường!

Trác Mộc đang vui mừng nghe thấy vậy thì nụ cười hơi khựng lại.

- Chỉ một tia sao?

- Ừ, một tia… làm sao vậy?

Trác Mộc gượng cười, nói:

- Ha ha, không sao, chỉ là trong cơ thể có tới 12 đường kinh mạch chính, ngươi cần phải chăm chỉ thổ nạp mới có thể bước chân vào Luyện khí kỳ.

Hoàng Thiên nghe vậy thì gật đầu, thầm nhủ bản thân phải thật cố gắng.

Trác Mộc nhìn Hoàng Thiên mà thầm thở dài, hắn vốn là một kẻ có tư chất rất tầm thường, nhưng năm đó thổ nạp lần đầu tiên hắn đã có thể ngưng ra tám tia linh khí, cảm nhận ra tám đường kinh mạch. Hắn không nói ra chuyện này vì không muốn Hoàng Thiên thất vọng.

OoO

Thời gian nửa năm thấm thoát trôi qua, cuộc sống của Hoàng Thiên lặp đi lặp lại như thế, ngày tưới cây, đêm thổ nạp ngưng khí. Nhưng việc tu luyện càng về sau càng khó, khi nó ngưng tụ ra tia linh khí thứ tám, đan điền của nó giống như bão hòa, không thể tích tụ thêm linh khí nữa, theo đó mà nó cũng chỉ cảm nhận được tám luồng kinh mạch chính.

Hoàng Thiên đang ngồi bên suối, chậm dãi thổ nạp thì Trác Mộc từ xa chạy tới, nói:

- Hoàng Thiên, mau về chuẩn bị, Dạ Lan Thảo đã nở, tối nay chúng ta phải canh gác a.

Hoàng Thiên nghe vậy thì ngừng thổ nạp, đứng dậy đi theo Trác Mộc. Đi được một lát, một mùi hương nồng nàn thoảng qua làm tinh thần người ta sảng khoái. Chỉ thấy phía trước có một mảnh đất không lớn, trồng rất nhiều Dạ Lan Thảo, hoa của Dạ Lan Thảo có màu vàng, nở xòe ra rực rỡ. Trác Mộc đưa cho Hoàng Thiên một cây phủ nhỏ, miệng nói:

- Dạ Lan Thảo là chủ dược dùng để luyện Ngưng Khí đan,

ngoài ra còn có tác dụng trị thương, khi nở tỏa hương rất xa, thu hút hắc lang, là dã thú cấp thấp, nhưng sống theo bầy đàn nên rất nguy hiểm, chúng ta phải cẩn thận"

Nắm chắc cự phủ trong tay, Hoàng Thiên cảm thấy hơi căng thẳng, cảnh giác nhìn xung quanh. Trác Mộc thấy vậy thì phì cười:

- ngươi không cần như vậy, ta nói vậy thôi, thực ra rất ít khi có dã thú xông tới, vì nơi đây nằm trong phạm vi sơn môn, dã thú cảm thấy nguy hiểm nên sẽ không dám lui tới.

Hoàng Thiên nghe thấy vậy thì thầm chửi tên khốn Trác Mộc, sao không nói sớm.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, hai thiếu niên ngồi xếp bằng bên đống lửa, chậm dãi thổ nạp. Xung quanh họ, Dạ Lan Thảo đung đưa trong gió, từng trận hương thơm theo làn gió khuếch tán ra xa, tràn khắp tinh không.

Không gian tĩnh mịch, thỉnh thoảng có tiếng gió thoảng qua tai nhè nhẹ, tiếng lá cây va vào nhau xào xạc.

Lúc này, xa xa trong màn đêm đột nhiên xuất hiện hai con mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm về phía Hoàng Thiên và Trác Mộc.

- Grao

Một tiếng rống kinh thiên vang lên khiến Hoàng Thiên và Trác Mộc từ trong tĩnh tọa giật mình tỉnh lại. Hoàng Thiên nhanh chóng nắm lấy cự phủ, nhìn về phía phát ra tiếng rống.

Chỉ nghe thấy từng tiếng rầm rầm vang lên như có người khổng lồ đang lao tới vậy. Âm thanh rầm rầm ngày càng gần, xuất hiện trước mắt hai người lúc này là một con gấu khổng lồ, cao hơn một ngũ (2m), toàn thân bao phủ bởi một lớp lông dày màu đen, nhiều chỗ bết lại, nếu nhìn kỹ thì đó là vết máu.

Dường như nó đang bị thương khá nghiêm trọng, trên đỉnh đầu chỉ còn một tai, tai bên kia như bị thứ gì đó chém mất, máu chảy xuống nhuộm đỏ cả khuôn mặt, kết hợp với đôi mắt đỏ ngầu khiến cho người kinh sợ.

- Con bà nó, Thiết Thương Hùng, yêu thú cấp một, tương đương tu sĩ Ngưng nguyên kỳ.

Trác Mộc nhìn chằm chằm vào Thiết Thương Hùng, không nhịn được mà chửi thề một câu. Tu vi hiện tại của hắn chỉ là Luyện khí kỳ tầng sáu, đấu với dã thú, hung thú còn được, chứ gặp yêu thú thì chết chắc. Cũng may là con thú này đang bị thương khá nặng, có thể liều mạng một phen.

Thiết Thương Hùng vốn là yêu thú, sinh sống bên rìa của Vạn Thú Sơn Lâm, hôm nay vô tình gặp phải một tên tu sĩ, đấu với hắn một trận đến lưỡng bại câu thương.

Nhưng tên tu sĩ kia rất giảo hoạt, lại có đan dược trị thương nên càng về sau càng chiếm thượng phong. Nó một đường bỏ chạy đến nơi này, ngửi thấy hương thơm của Dạ Lan Thảo thì chạy tới, muốn nhanh chóng trị thương, nhưng bị hai tên nhóc này chắn đường.

Thiết Thương Hùng giận dữ gầm lên, lao thẳng về phía Trác Mộc đang đứng. Trác Mộc thân thủ không tầm thường, khẽ đạp một cái, lắc người tránh khỏi. Nhưng yêu thú đâu đơn giản như thế, chỉ thấy Thiết Thương Hùng quay mạnh người, phất mạnh chi trước đập vào người Trác Mộc.

“Bịch” một tiếng, Trác Mộc trúng đòn hộc máu văng ra xa, quần áo trước ngực rách tơi tả, nhưng rồi nhanh chóng đứng dậy, ánh mắt khó tin nhìn Thiết Thương Hùng, xem ra hắn đã coi thường yêu thú quá rồi. Dù là yêu thú bị thương thì cũng không là thứ mà hắn có thể khiêu chiến.

Thiết Thương Hùng sau khi đánh bay Trác Mộc thì vội vàng lao người về phía Hoàng Thiên còn đang kinh hoàng, nó muốn nhanh chóng xử lý hai tên nhóc này để còn trị thương.

- Hoàng Thiên cẩn thận.

Trác Mộc hét lên.

Thấy cánh tay của Thiết Thương Hùng ập tới, Hoàng Thiên vội vung cự phủ lên đón đỡ.

Rầm một tiếng, hai tay Hoàng Thiên bị lực phản chấn làm cho tê dại, cả người theo quán tính văng về phía sau. Khóe miệng ứa máu.

Thấy Hoàng Thiên bị đánh văng, Trác Mộc gầm lên, nắm chắc khúc côn trong tay, lao về phía Thiết Thương Hùng đánh xuống, nhưng không thể tổn thương chút nào đối với nó.

Bị đánh trộm, Thiết Thương Hùng quay phắt đầu lại, vẻ mặt càng dữ tợn, đánh một trảo về phía Trác Mộc. Trác Mộc nhún mình, nhảy vọt qua đầu nó nhưng bị nó dùng hai trảo bắt lại, hắn liền vung cây côn đập mạnh vào trảo của Thiết Thương Hùng đang nắm lấy chân mình.

Thiết Thương Hùng đau đớn buông ra, ném Trác Mộc ra xa khiến hắn lăn lộn mấy vòng rồi mới ổn định lại được thân hình. Ánh mắt hắn không rời khỏi Thiết Thương Hùng, nói với Hoàng Thiên:

- Hoàng Thiên, hai ta cùng lên, đánh mạnh vào những vị trí bị thương của nó, lên…

Nói đoạn hắn lại lao vào, Hoàng Thiên nghe vậy cũng bùng lên chiến ý, nắm lấy cự phủ lao vào vòng chiến. Theo lời của Trác Mộc, bọn họ cùng lên, đánh mạnh vào các vết thương trên cơ thể của Thiết Thương Hùng khiến vết thương ngày càng nặng hơn.

Máu chảy nhuộm đỏ cả mặt đất.

Nhưng hai người cũng không tốt hơn là mấy, quần áo tả tơi, trên người có hàng chục vết thương, khóe miệng trào máu liên tục.

Thiết Thương Hùng giận giữ gầm lên, chỉ thấy thân thể vọt lên cao, lao về phía Trác Mộc đang đứng. Trác Mộc không kịp né, bị cả cơ thể to lớn đè lên, nếu không phải hắn là tu sĩ, thân thể mạnh hơn bình thường thì đã toi mạng rồi.

Nhưng tình thế hiện tại cũng rất nguy hiểm, hắn đang bị Thiết Thương Hùng đè lên, cái tay gấu khổng lồ đang giáng xuống. Thiết Thương Hùng như đang dồn hết sức lực vào một trảo này, muốn giết chết tên nhóc. Nếu bị một chảo này trúng người hắn không tan xác mới là lạ. Trác Mộc nhìn cánh tay gấu đang giáng xuống mà nở một nụ cười thảm.

- Phập.

Một tiếng kêu thanh thúy vang lên, Trác Mộc mở vội mắt ra, chỉ thấy cánh tay gấu đang giáng xuống bỗng khựng lại, trên đỉnh đầu nó bị một cự phủ ghim vào.

Hoàng Thiên đứng đó, hai tay cầm cự phủ, khuôn mặt đầy máu, ánh mắt dữ tợn đỏ ngầu. Nếu như quan sát kỹ một chút, dễ nhận thấy như trạng thái của nó có chút gì đó không được bình thường.

Cơ thể Thiết Thương Hùng đổ xuống. Trác Mộc thoát chết trong gang tấc, đẩy mạnh cái xác ra, nằm ngửa mặt lên trời mà thở. Hoàng Thiên rút cự phủ khỏi đầu của Thiết Thương Hùng, mệt mỏi ngồi bệt xuống đất.

Không gian xung quanh trở nên tĩnh mịch, mùi hương nồng nàn của Dạ Lan Thảo quện lại cùng mùi tanh của máu khiến cho người ta có cảm giác ghê rợn. Cuộc chiến kết thúc.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 7: Đại Hội Giao Lưu

Một lát sau, Trác Mộc gượng dậy, cầm cự phủ tiến lại phía xác của Thiết Thương Hùng, nói với Hoàng Thiên:

- Thiết Thương Hùng đã là yêu thú, chắc là có nội đan, rất có ích cho tu luyện.

Nói xong, hắn dùng cự phủ bổ mạnh vào ức củaThiết Thương Hùng, sau đó dùng hai tay xé mạnh ra. Một khỏa trân châu màu xanh chói lòa xuất hiện, chỉ thấy bên ngoài trân châu linh khí lưu động, lại cảm nhận trong đó ẩn chứa một luồng năng lượng cường đại.

- Nội đan là do tinh hoa của khí hóa thành, nếu nuốt vật này không chỉ giúp tu vi đại tăng, lực lượng mạnh mẽ mà còn giúp thọ mệnh kéo dài thêm năm mươi năm, tu sĩ Luyện khí kỳ tầng mười nếu nuốt vào thì tăng khả năng đánh vào Ngưng nguyên kỳ, vật này thuộc về ngươi.

Hoàng Thiên bên cạnh nghe thấy vậy, không khỏi kinh hãi, nó không biết tu vi đại tăng hay sức mạnh rồng hổ sẽ như thế nào, chỉ riêng việc nó có thể kéo dài thêm năm mươi năm tuổi thọ đã là mơ ước của bất cứ một người bình thường nào.

Hoàng Thiên trầm tư chốc lát, không ngờ lại cự tuyệt, nói:

- Ta mới cảm nhận được tám đường kinh mạch, chưa hoàn toàn bước vào

Luyện khí kỳ, sử dụng nội đan này chẳng phải phung phí quá

hay sao. Ngươi hãy giữ lấy, nó có ích đối với ngươi hơn.

Trác Mộc nghe vậy thì hơi ngạc nhiên, thầm cảm ơn Hoàng Thiên rồi không do dự mà nhận lấy:

- nếu ngươi đã nói vậy thì ta sẽ giữ, hôm nay ngươi cứu ta một mạng, lại cho ta một ân tình, Trác Mộc ta sẽ có ngày báo đáp.

Hoàng Thiên cười cười:

- Đã là huynh đệ với nhau thì ân huệ gì chứ.

Trác Mộc nghe vậy bỗng bật cười ha hả, vỗ vai Hoàng Thiên:

- Hoàng Thiên, Trác Mộc ta đời này quen được một người huynh đệ như ngươi thì không còn gì hối tiếc, hảo huynh đệ.

Nói rồi hắn lấy trong ngực ra một chiếc nhẫn, chỉ thấy hắn đánh ra vài pháp quyết khó hiểu, cả nội đan trên tay và xác của Thiết Thương Hùng lập tức biến mất khiến cho Hoàng Thiên hâm mộ không thôi. Bất chợt nó nhớ tới chiếc nhẫn mà cha mẹ để lại, không biết nó có công dụng như vậy không.

Bầu trời bắt đầu hửng sáng, Hoàng Thiên cùng Trác Mộc cẩn thận thu dọn bãi chiến trường. Tắm rửa sạch sẽ, hai người cùng nhau thu hoạch Dạ Lan Thảo.

OoO

Thời gian này, Thiên Hỏa Tông tổ chức đại hội giao lưu năm năm một lần giữa các đệ tử dưới 18 tuổi. Những người lọt vào top 50, sẽ được vinh danh trên Anh hùng bảng, ngoài ra còn được ban thưởng, hoặc đan dược hoặc võ quyết, hay pháp bảo gì đó... cấp bậc càng cao thì ban thưởng càng nhiều.

Đặc biệt, lọt vào top 10 thì ba tháng sau đó sẽ đại biểu cho Thiên Hỏa Tông tham gia giao lưu tại đại hội Thiên Thu của Ngũ

Hành Thiên Quốc. Có thể nói, đây là một cuộc đấu rất quan trọng của các đệ tử, kể cả phần thưởng hay danh vọng cũng đều là thứ khiến cho các đệ tử phải sôi trào.

Không khí của đại hội bao trùm khắp sơn môn Thiên Hỏa Tông, trưởng lão, đệ tử qua lại tấp nập, tất cả các đệ tử dưới 18 tuổi hoặc cố gắng tu luyện, hoặc tìm nhau giao lưu để nâng cao kinh nghiệm trong chiến đấu.

Cái không khí nhộn nhịp của đại hội lan tỏa khắp mọi ngóc ngách, duy chỉ có vườn thảo dược là không có động tĩnh gì.

Bên trong túp lều tranh nhỏ, Trác Mộc đang khoanh chân tĩnh tọa trên giường, chậm dãi thổ nạp. Trước mặt hắn là một khỏa châu màu xanh đang xoay tròn, phát ra những luồng khí lưu lam sắc.

Không biết bao lâu sau, quang mang của trân châu càng lúc càng nhạt, tinh lực càng lúc càng mỏng. Sau cùng trân châu lóe quang mang rồi nổ tung, một đạo linh hỏa chói lòa từ chân trâu phát ra, thiêu rụi cả túp lều, mặt đất cháy đen.

Một chút tinh lực còn sót lại vẫn chảy vào cơ thể Trác Mộc, giúp hắn củng cố cảnh giới.

Hoàng Thiên đang tưới dược thảo nghe thấy tiếng nổ thì vội vàng chạy lại. Chỉ thấy túp lều bị nổ tanh bành, Trác Mộc vẫn ngồi đó, cả người cháy đen, mái tóc bị lửa thiêu rụi trở nên trụi lủi.

Trác Mộc mở mắt, há miệng phun ra ngân sắc tinh mang, từ lúc này, hắn đã thoát khỏi Luyện khí kỳ, tiến vào Ngưng nguyên kỳ cảnh giới.

Hắn vốn chỉ là một đệ tử tạp vụ, tư chất kém cỏi, nguồn lực không có, nhưng may mắn gặp được hai lần tạo hóa, đặc biệt là đạt được nội đan của Thiết Thương Hùng khiến hắn nhanh chóng

bước vào Ngưng nguyên kỳ. Càng như thế hắn càng cảm ơn Hoàng Thiên đã nhượng lại nội đan cho mình.

Trác Mộc sung sướng cười ha hả, chạy lao tới chỗ Hoàng Thiên ý đồ ôm nó vào lòng. Nhưng Hoàng Thiên nhanh chóng lách mình, xoay người tung lên một cước trời giáng vào mặt hắn khiến hắn văng ra.

- Tiên sư tên khốn, cháy hết đồ của ta rồi.

Nói rồi nó đi tới đống đổ nát, nhặt lên hai cái quần cộc đã bị lửa thiêu hơn nửa. Vẻ mặt đau khổ, nhăn nhúm:

- Trời ạ! Mười điểm công lao của ta mới đổi được một cái, ta chết mất.

Trác Mộc nghe vậy thì càng cười tươi hơn, khuôn mặt đen thui còn đang bốc khói tương phản với hàm răng trắng hếu trông cực kỳ hoạt kê.

Đó mới thực sự là huynh đệ, không cần thề sinh tử, không cần hứa hẹn, không cần bất cứ lời nói khoa chương nào, chỉ cần hành động là đủ. Và chỉ khi ở bên huynh đệ của mình, người ta mới mộc lộ được bản chất, thoải mái mà không câu nệ.

Hắn biết, Hoàng Thiên cũng đang rất vui mừng thay cho hắn, chẳng qua là đang giả bộ mà thôi.

Trác Mộc gãi gãi cái đầu cháy khét, cười cười nói:

- Ha ha! Thôi, lấy tạm quần ta mặc đi vậy.

- Mặc cái quần lũng đít của ngươi ư?

- Hừ, không chịu hả! Vậy thì ở truồng đi nhé!

- Tiên sư nhà ngươi, mau nạp mạng!

- A! A! có gì từ từ nói… ui da!

Tiếng cười đùa vang vọng trong không gian, Trác Mộc chạy phía trước, quần áo tả tơi lộ ra nhiều bộ phận gợi cảm trên cơ thể, đằng sau là Hoàng Thiên đang đằng đằng sát khí đuổi theo.

OoO

Ngày hôm sau!

Hôm nay Hoàng Thiên một mình mang Dạ Lan Thảo đến nộp, Trác Mộc không đi theo mà ở lại vườn dược thảo, củng cố lại cảnh giới.

Theo như Trác Mộc nói thì hôm nay là ngày giao đấu đầu tiên của đại hội giao lưu. Bước trên con đường lớn của Thiên Hỏa Tông vào lúc sáng sớm, cảm nhận linh khí dầy đặc thổi vào mặt, nó hít một hơi thật sâu rồi quan sát đám đệ tử đang từ các nơi đổ tới mà cảm thấy hồi hộp.

Khi Hoàng Thiên đi ngang qua võ trường thì nơi đây đã có khá nhiều đệ tử đứng đó, nó bèn dừng lại quan sát một chút. Quan sát khoảng trống nó phát hiện có năm cái võ đài, mỗi cái rộng chừng một sào (360 m2).

Hoàng Thiên thầm nghĩ đó chính là nơi đệ giao lưu, luận bàn, không biết khi nào mình mới có thể đứng trên đó mà khiêu chiến tất cả mọi người.

Phía đối diện có một khán đài, có vài vị lão nhân mặc áo xanh ngồi xếp bằng ở đó, trong đó có cả tráng hán đã đưa Hoàng Thiên về Thiên Hỏa Tông. Nó có thể cảm nhận thấy từ mấy lão già truyền tới một thứ áp lực khiến cho người ta hít thở cũng khó khăn.

Một lão giả mặc áo màu tím, trên ngực áo có thêu ba ngọn lửa từ từ bay lên trên võ đài khiến sự hỗn loạn từ từ trở nên trật tự.

Lão nhìn đám đệ tử đông đảo dưới đất mà nói:

- Cứ năm năm một lần Thiên Hỏa Tông ta lại tổ chức đại hội giao lưu cho các đệ tử ngoại môn và nội môn chưa đến 18 tuổi. Ta là Lý Đức, trưởng lão nội môn, làm trọng tài cho đại hội lần này.

Âm thanh của Lý Đức vang vọng khắp võ đài. Lão đảo mắt nhìn xung quanh. Bên dưới, đám đệ tử nội môn liền phát ra những tiếng hô lớn, hai nắm tay nắm chặt kích động mà nhìn Lý Đức ở phía trên. Hiển nhiên trong Thiên Hỏa tông, Lý Đức có danh vọng không tầm thường. Ánh mắt của đám đệ tử ngoại môn cũng tràn đầy kính sợ.

- Đại hội giao lưu năm nay có gần một ngàn đệ tử tham gia. Lần này, những đệ tử lọt vào top năm mươi thì ta không nhắc lại nữa, còn top mười sẽ như mọi lần, được đi giao lưu với các tông phái khác trong đại hội Thiên Thu, nhưng đại hội giao lưu lần này có một điểm đặc biệt khác với thường lệ…

Lý Đức nói đến đây thì chợt dừng lại, nét mặt cười cười nhìn đám đệ tử bên dưới. Quả nhiên, đám đệ tử bên dưới khi nghe thấy đều hồi hộp không thôi, nín thở lắng nghe.

Lý Đức đứng trên không thấy vậy thì mỉm cười hài lòng, nói:

- Lần này tông môn sẽ có phần thưởng dành riêng cho ba người đứng đầu… theo đó người đứng vị trí thứ ba sẽ có được một thanh linh kiếm ngũ phẩm thượng.

Tất cả các đệ tử ồ lên một tiếng đầy kinh ngạc. Có kẻ siết chặt tay, ánh mắt tràn đầy hưng phấn, mới vị trí thứ 3 đã có phần thưởng như vậy rồi, linh kiếm ngũ phẩm thượng, dù là trưởng lão cũng thèm muốn chứ đừng nói đám đệ tử.

Lý Đức cười nhẹ rồi lại nói:

- Người thứ hai được lựa chọn một bộ vũ kỹ cấp thượng phẩm

trong Tàng Kinh Các.

Tất cả đệ tử đều háo hức, hai mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm Lý Đức:

- Lần này Tông chủ xuất quan, tu vi tăng tiến, ngài muốn thu thêm một đệ tử thông qua đại hội lần này, do đó người đứng đầu nếu đủ tư cách thì sẽ trở thành đệ tử của Tông chủ.

Tất cả các đệ tử đều giật mình kinh hãi, so với người thứ hai và người thứ ba thì phần thưởng của người thứ nhất khiến cho bất cứ kẻ nào cũng phải đứng ngồi không yên, chỉ muốn lao ngay lên võ đài. Quả thật phần thưởng này đối với họ là rất lớn. Gì chứ, trở thành đệ tử của Tông chủ, đúng là một bước lên mây, tương lai sẽ vô hạn lượng.

Đám đệ tử bên dưới ánh mắt tràn đầy ý chí chiến đấu. Có thể nói phần thưởng đã đốt cháy lên dục hỏa điên cuồng trong lòng mỗi một đệ tử.

- Bây giờ, các ngươi tự đến bốc thăm số thứ tự của mình đi, Hai đệ tử có số giống nhau sẽ là đối thủ luận bàn của nhau.

Đám đệ tử bị phần thưởng làm cho phát cuồng liền nhào tới nơi bốc thăm. Đợi khi mọi người bốc thăm hoàn tất, Lý Đức nghiêm mặt, nói:

- Đại hội giao lưu chính thức bắt đầu. Mời từ số một tới số năm lên võ đài.

Lời nói vừa dứt, liền có mười đệ tử cầm số thứ tự trong tay, nét mặt cực kỳ hưng phấn mà bước lên võ đài. Khi họ vừa lên tới nơi, Lý Đức liền phất tay, chỉ thấy năm đạo kết giới liền phủ xuống bao quanh năm cái võ đài

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 8: Bị Đánh

Hoàng Thiên ở bên dưới nhíu mày suy nghĩ, đệ tử ngoại môn và nội môn có chênh lệch rất lớn, xem ra đại hội giao lưu này chủ yếu là dành cho đệ tử nội môn, đệ tử ngoại môn tham gia có lẽ chỉ để chọn ra những kẻ ưu tú vào hàng ngũ nội môn mà thôi.

Chăm chú quan sát từng trận đấu. Võ đài số 3 là thu hút nó hơn cả, hai đệ tử trên lôi đài số 3, một kẻ là thiếu niên tầm tuổi của Hoàng Thiên, kẻ còn lại là một gã thanh niên mặc áo lam, mày rậm mắt to, trên má có một vết sẹo dài. Y nhìn thấy đối thủ thấp hơn mình nửa cái đầu thì cười khẩy một cái, nhổ nước bọt, sắc mặt hết sức khinh thường.

- Lam Vũ, đệ tử nội môn, mười bảy tuổi.

Người thanh niên báo tên của mình. Lập tức ở bên dưới vang lên tiếng bàn luận:

- A! là Lam Vũ sư huynh!

- Nghe nói một tháng trước hắn đã đột phá Ngưng Nguyên sơ kỳ.

- Không biết vị đệ đệ kia có tu vi gì, lần này khổ cho hắn rồi, ta nghe nói tên Lam Vũ này rất âm hiểm.

Không ngờ tên thiếu niên kia khi nghe thấy mặt không đổi sắc, nhếch môi nói:

- Diệp Vọng, đệ tử ngoại môn, mười một tuổi.

Thiếu niên vừa dứt lời, những đệ tử bên dưới liền ồ lên một tiếng, theo sau đó là những tràng cười chế nhạo:

- Ha ha, tên nhóc con không lo tu luyện chạy tới đây làm gì?

Lam Vũ sau khi nghe Diệp Vọng nói thì ngửa mặt cười lớn, nói:

- Mẹ nó! Không ngờ trận đầu của ta lại là một tên nhóc con ngoại môn, cũng quá may mắn đi.

Lý Đức đứng phiêu phù trên không, với tu vi của mình, hắn có thể rõ ràng nhìn ra tu vi của Diệp Vọng. Thầm chửi tiểu tử vôi tri, đang định mở miệng.

Nhưng ngay lúc đó, Diệp Vọng cười lạnh một tiếng, nắm chặt khúc côn trong tay rồi giống như một con hổ mà lao tới tên đệ tử kia.

Lam Vũ đang nhăn mặt khó chịu, khi nhìn Diệp Vọng vọt tới thì bỗng giật mình, hắn cảm thấy một làn khí thế khủng bố từ Diệp Vọng phát ra bao phủ lấy cơ thể.

Nhưng dù sao thì cảnh giới của hắn cũng là Ngưng nguyên sơ kỳ nên vội vàng rút kiếm, nghênh đón côn của Diệp Vọng.

- Uỳnh...

Diệp Vọng giáng mạnh một côn về phía Lam Vũ, tiếng nổ mạnh khiến cả kết giới cũng phải rung lên. Trong nháy mắt, Lam Vũ bay ngược lại phía sau, va mình vào kết giới. Thanh kiếm trong tay y bị chấn cho gãy nát thành từng mảnh. Y phun ra một ngụm máu tươi rồi hôn mê bất tỉnh...

- Lải nhải nhiều quá.

Trận đấu diễn ra chỉ trong giây lát khiến cho hơn ngàn đệ tử

đứng xem đều không thể tin vào mắt mình, mấy kẻ chế giễu Diệp Vọng khi nãy thì rụt lưỡi, lẫn vào trong đám đông. Nhìn Lam Vũ đang nằm ngất trên lôi đài, miệng trào máu tươi, vô số đệ tử đều nuốt nước bọt.

- Diệp Vọng thắng, mời số 6 lên lôi đài.

Lời nói của Lý Đức vang lên, Diệp Vọng mỉm cười đắc ý đi xuống, liền có một đám đệ tử ngoại môn xúm lại đi theo sau. Đám đệ tử bên dưới tự động tách ra hai bên, nhường cho hắn một con đường. Nhìn vóc người nhỏ gầy của hắn từ từ biến mất, đám đệ tử đều thở phào, bắt đầu nổi lên tiếng bàn luận:

- Chỉ một chiêu đã hạ gục Lam Vũ Ngưng nguyên sơ kỳ, không lẽ hắn đã là Ngưng nguyên trung kỳ?

- Cách sử dụng nguyên lực của hắn rất thuần thục, chiêu thức cũng thập phần dứt khoát, theo ta thì hắn ít nhất cũng là Ngưng nguyên trung kỳ rồi.

- Ngưng nguyên trung kỳ sao? Hắn mới mười một tuổi mà?

Tiếng bàn luận sôi nổi của đám đệ tử bên dưới vang lên, át luôn cả âm thanh chiến đấu của các đệ tử trên võ đài. Mãi cho tới khi Lý Đức lên tiếng thì tất cả mới im lặng trở lại.

- Thú vị, mười một tuổi đã đạt Ngưng nguyên hậu kỳ, lại ẩn dấu khí tức, xem ra tiểu tử này rất có khả năng đoạt được vị trí thứ nhất, nhưng sao từ trước tới giờ ta không biết chút gì về hắn nhỉ?

Một gã thanh niên chừng hai mươi đứng cạnh Hoàng Thiên khẽ lẩm bẩm.

- Mạnh thật! không ngờ hắn còn nhỏ vậy mà đã đạt Ngưng nguyên hậu kỳ rồi, không biết tới khi nào mình mới chạm tới đây?

Hoàng Thiên đứng bên dưới thầm nhủ. Nhưng rồi nó khẽ lắc đầu, không quan sát nữa mà tiếp tục đi nộp dược thảo.

OoO

Trên con đường trở lại vườn dược thảo, Hoàng Thiên vừa đi vừa lầm bầm chửi:

- Tên Hắc Vũ khốn kiếp, rõ ràng ta tới nộp đúng giờ, nhưng cứ khăng khăng là nộp muộn, trừ mất 5 điểm công lao của ta, đáng nhẽ đổi được ba cái quần cộc, hừ… tên khốn. May mà còn có ba mươi điểm công lao của Trác Mộc, haha đổi thêm được một cái quần và hai cái áo, giờ không phải mặc quần rách nữa, thật sảng khoái a.

Nói rồi nó mỉm cười đắc ý giơ bọc vải đang xách lên mà ngắm nghía.

Mải mê trong suy nghĩ, nó như bị thứ gì đó va phải, ngã lộn mấy vòng trên đất.

Ngay sau đó là tiếng chửi rủa:

- Tên khốn, ngươi mù hả?

Hoàng Thiên gượng dậy, phủi phủi bụi trên quần áo, mặt nhăn nhó, trước mặt nó là một nhóm đệ tử, trong đó có tên Diệp Vọng khi nãy. Nó nhăn mặt bất mãn nói:

- Rõ ràng là ngươi va vào ta…

Chưa nói hết câu thì tên đệ tử chửi nó khi nãy đã giáng xuống một cước khiến nó hộc máu bay ra xa.

- Còn dám cãi à, tên súc sinh này…

Nói rồi cả đám cười rộ lên, nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt khinh bỉ, xoay người bỏ đi. Hoàng Thiên từ trong đau đớn cố gắng

gượng dậy, nhổ ra một búng máu.

Khi nghe thấy tên đệ tử kia chửi mình là súc sinh, hai cặp mắt nó trở nên đỏ ngầu đầy những tơ máu. Nhặt lên một hòn đá bằng nắm tay, nó dùng hết sức bình sinh mà ném.

“cốp” một tiếng, tên đệ tử khi nãy bị ném trúng đầu đau đến hoa cả mắt. Liền quay phắt người lại, muốn lao tới chỗ Hoàng Thiên. Nhưng rồi có một cánh tay vội ngăn hắn lại. Diệp Vọng nhìn chằm chằm Hoàng Thiên, từ từ tiến lại phía nó, cất tiếng:

- Tại sao ngươi lại ném hắn?

Hoàng Thiên hai tay ôm lấy vết thương, nó thừa biết tên này cũng chẳng tử tế gì, nên nhìn thẳng vào mặt Diệp Vọng mà nói:

- Ta nói cho ngươi biết, ta là Hoàng Thiên, không phải là súc sinh?

- Ai nha nha! Phải rồi ngươi không phải là súc sinh, ngươi là súc vật mà, ha ha!

Cả đám đệ tử đứng xung quanh đều cười rộ lên, dường như chúng rất lấy làm vui khi người khác bị chửi.

- Ngươi thử nói lại lần nữa xem.

- Ta nói ngươi là tên phế vật, tên súc sinh…

Hoàng Thiên nắm chặt hai bàn tay đến rớm máu, trong lòng tràn đầy lửa giận, càng thêm dữ dội, nó dường như có một loại cảm giác muốn giết người, bên tai liên tục truyền đến lời nói châm biếm của Diệp Vọng.

Nó điên cuồng vung mạnh một quyền về phía trước,

Diệp Vọng vội vàng lách qua một bên, không ngờ vẫn không thể né được, một quyền của Hoàng Thiên chứa đầy lửa giận cứ

như vậy nện lên mặt Diệp Vọng, khiến hắn lùi về sau một bước.

- Ta bị đánh trúng, tên súc sinh, ngươi chán sống rồi!

Diệp Vọng sau khi bị trúng đòn thì nổi điên, tung một quyền vào giữa ngực Hoàng Thiên. Chỉ nghe phịch một tiếng, Hoàng Thiên gập người, bay ra ngoài hơn mười mét nặng nề rơi xuống, từng trận bụi mù bốc lên.

- Sao? Khi nãy ngươi hùng hổ lắm kia mà, đứng lên xem.

Hoàng Thiên đang cố gắng gượng dậy, Diệp Vọng đã từ xa tiến tới, giơ chân lên mà đá liên tục vào mặt nó.

- Súc sinh, phế vật, sinh ra tên súc sinh như ngươi thì cha mẹ ngươi cũng là súc sinh, đi chết đi… tên súc sinh…

Hoàng Thiên đau đớn, đau đớn cả về thể xác lẫn tinh thần, nỗi đau đó có ai thấu, một đứa trẻ bình thường khi bị bắt nạt sẽ mách lại với cha mẹ, còn nó, nó chỉ có thể nuốt tất cả thật sâu vào trong lòng, chịu đựng tất cả.

Ánh mắt của nó không biết tự khi nào đã đổi màu, không còn đỏ ngầu mà hóa đen, một màu đen tuyệt đối, mà đen của sự chết chóc.

Hôm nay, Hoàng Thiên nó nhận ra, thế giới tu tiên không đơn giản như nó nghĩ, không đẹp, không nên thơ. Nơi đây là nơi mạnh hiếp yếu, không có đạo lý, không có tình cảm.

Mặc kệ những cú đá liên tiếp của Diệp Vọng, Hoàng Thiên vẫn cố chấp ngẩng đầu lên, con ngươi tối đen đảo qua trên người những tên đệ tử đang cười nhạo, mỉa mai châm biếm chung quanh nó, rồi cuối cùng nhìm chằm chằm khuôn mặt của Diệp Vọng, trong lòng tự hứa với bản thân mình,

“Hoàng Thiên ta đời này xin thề, sẽ có một ngày ta dẫm ngươi

dưới chân, trả lại nỗi nhục ngày hôm nay, ta sẽ giết tất cả các ngươi, gia đình các ngươi, giết, giết hết"

Dưới những cú đá liên tục của Diệp Vọng, Hoàng Thiên đuối dần rồi lịm người đi. Mấy tên đệ tử xung quanh thấy vậy thì vội nói:

- Diệp Vọng sư huynh, đừng đánh nữa, đánh nữa hắn chết thì phiền.

Diệp Vọng nghe thấy vậy thì dừng lại, mắng thêm mấy câu rồi xoay người bỏ đi, hắn tuy là thiên tài ở ngoại môn, nhưng cũng không dám phạm môn quy.

Hoàng Thiên nằm đó, phủ phục trên nền đất, khuôn mặt đầy máu. Cố gắng lết thân mình trên nền đất, nhưng rồi từng trận đau đớn kịch liệt từ khuôn mặt và ngực khiến nó không thể cử động, phía xa xa có bóng dáng ai đó như Trác Mộc đang chạy tới, nó khẽ cười rồi ngất lịm đi.

oOo

Không biết sau bao lâu, Hoàng Thiên từ trong mơ màng tỉnh lại. Hiện ra trước mắt nó là khuôn mặt đầy lo lắng của Trác Mộc:

- Ngươi tỉnh rồi, thế nào rồi? còn đau không? Là ai? Ai đánh ngươi ra nông nỗi này?

Hoàng Thiên im lặng không trả lời, ánh mắt nhìn qua cửa sổ, ánh chiều tà đỏ rực chiếu lên khuôn mặt nó. Khuôn mặt non nớt đầy những vết bầm tím, thậm chí còn có vài vết rách đang rỉ máu. Nhưng người ta có thể cảm nhận từ khuôn mặt ấy, ánh mắt ấy, một sự lạnh lùng đến khó tả.

- Cám ơn ngươi! Nhưng tự ta sẽ trả mối thù này, trả lại nỗi nhục của ngày hôm đó. Bọn chúng… sẽ chết.

Trác Mộc nhìn sâu vào ánh mắt của Hoàng Thiên mà rùng mình, hắn chưa bao giờ thấy một ánh mắt nào như vậy, ánh mắt thật lạnh lẽo, tuyệt tình.

OoO

Kể từ ngày hôm đó, tính cách của Hoàng Thiên hoàn toàn thay đổi, lạnh lùng, ít nói. Tu luyện một cách điên cuồng, bất kể khi nào, bất kể nơi đâu nó cũng có thể tu luyện.

Nó tìm đủ mọi cách để nâng cao cảnh giới, tăng tốc độ tu luyện. Một tháng, hai tháng, ba năm trôi qua, sau bao nhiêu nỗ lực cố gắng, Hoàng Thiên cuối cùng cũng cảm nhận ra đường kinh mạch cuối cùng, đột phá lên Luyện khí kỳ tầng một.

Từ này, nó không còn là phàm nhân nữa mà chính thức bước lên con đường tu tiên, con đường được xây bằng máu và nước mắt.

Ba năm này, ngoại hình nó cũng dần thay đổi, cao lớn hơn trước, làn da trở nên ngăm đen, khuôn mặt mang theo một vẻ trưởng thành, nổi bật nhất là ánh mắt của nó, một đôi mắt lạnh lùng...

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 9: Săn Yêu Thú

Thiên Nguyên đại lục rộng lớn vô biên, chi làm năm phần, lấy Trung Nguyên giới vực làm trung tâm, xung quanh lần lượt là Đông Nguyên giới vực, Nam Nguyên giới vực, Bắc Nguyên giới vực và Tây Nguyên giới vực.

Vạn Thú Sơn Lâm, một trong những đại cấm địa nổi danh nhất nơi đây. Một cái tên khi nhắc tới sẽ khiến cho những cường giả đỉnh cao cũng phải sợ tái mặt.

Nằm trọn bên trong trên Trung Nguyên giới vực của Thiên Nguyên đại lục. Phía bắc giáp Bắc Nguyên giới vực, phía nam giáp Nam Nguyên giới vực, chia Trung Nguyên giới vực làm hai phần.

Tu sỹ muốn đi từ Đông Nguyên giới vực sang Tây Nguyên giới vực đều phải đi đường vòng, không bao giờ dám ngang qua.

Vạn Thú Sơn Lâm đáng sợ không phải do yêu thú, cũng chẳng phải ma thú, mà là những bí ẩn của nó xuất hiện sau thời đại Thái cổ, những bí ẩn đã khiến cho thời đại Thượng Cổ cường giả vô số bị tận diệt. Tất nhiên, những bí ẩn này phải đi sâu vào trong trung tâm của Vạn Thú Sơn Lâm thì mới gặp, mà có thể đi vào trong tất không thể là kẻ yếu.

Rồi thời gian thấm thoát trôi qua, ngàn năm, vạn năm, cái danh đại cấm địa Nguyên giới nhạt nhòa đi. Tu sỹ hậu thế bắt đầu xem thường sự nguy hiểm của nó, rất nhiều tông môn được thành lập bên rìa Vạn Thú Sơn Lâm, biến nơi đây thành nơi thí luyện của các lớp đệ tử. Cũng có rất nhiều tán tu ra vào nơi đây để tìm kiếm

thảo dược hay săn giết yêu thú, lấy nội đan.

Xa xa trên một ngọn núi nhỏ thuộc phạm vi thí luyện của đệ tử nội môn Thiên Hỏa tông. Ở cửa một nham động, một con hắc lang dài tới năm thước, toàn thân đen ngòm đang nằm dưới đất, đôi mắt nhắm hờ đang lim dim ngủ. Mỗi nhịp hô hấp lại có một làn khói đen yêu dị lan tỏa vờn quanh cơ thể, trông cực kỳ ma mị, hiển nhiên đây là một con yêu thú.

Trên một cây cổ thụ cách đó không xa, cành lá rung rinh, đại hắc lang mở mắt nhìn đến.

- Là đại hắc lang, yêu thú cấp hai, tương đương với Ngưng nguyên trung kỳ.

Hoàng Thiên đứng trên cây hứng thú quan sát con vật nằm trước cửa động, miệng lẩm bẩm. Trác Mộc đứng ngay bên cạnh cũng gật đầu, nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt tán thưởng.

Khi tông môn biết Trác Mộc đạt Ngưng nguyên kì đã cho hắn vào hàng ngũ đệ tử nội môn. Hắn không còn phải trông coi vườn dược thảo nữa. Đệ tử nội môn không giống như đệ tử ngoại môn, mà nhận được nhiều đãi ngộ hơn. Nhưng Trác Mộc không phải là kẻ vong ân, thấy lợi quên bạn, nên hắn quyết định không chuyển vào ở trong nội tông mà vẫn ở vườn dược thảo, chỉ khi nào đi nhận nhiệm vụ hắn mới vào nội tông.

Dạo gần đây, Hoàng Thiên thường xuyên cùng Trác Mộc tiến vào Vạn Thú Sơn Lâm săn thú, một mặt rèn luyện nâng cao thực lực, mặt khác thu thập nội đan, dược thảo.

Đại hắc lang nheo mắt nhìn về phía đại thụ, nó đã sớm phát hiện ra hai người, nhưng không dám manh động. Khí tức tu vi của tên áo xám phát ra làm cho nó có cảm giác nguy hiểm.

Thấy đã bị phát hiện, hai người không ẩn nấp nữa mà nhảy

xuống khỏi cây đại thụ, tiến về phía Đại hắc lang.

- Xem ra trận này khó.

Trác Mộc cười cười, ánh mắt không rời Đại hắc lang.

Hắc lang dã thú thường hay sống theo bầy đàn, nhưng khi đạt yêu thú thì lại sống riêng lẻ. Con hắc lang này là yêu thú cấp 2, tương đương với tu vi của Trác Mộc, Ngưng nguyên trung kỳ, tuy lực lượng không lớn nhưng cực kỳ dai sức, lại thêm bộ vuốt sắc bén, cứng hơn linh kiếm nên cực kỳ nguy hiểm. Tu sỹ Ngưng nguyên trung kỳ bình thường nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì sẽ không chọn đối đầu với nó.

Nếu là Trác Mộc đi một mình thì hắn cũng không dại gì mà chiến đấu với con hắc lang này. Nhưng bên cạnh hắn còn có Hoàng Thiên, tuy tu vi của Hoàng Thiên chỉ là Luyện khí tầng 1, nhưng khả năng thực chiến và phản ứng cực kỳ linh hoạt trong chiến đấu của hắn khiến cho Trác Mộc tự thấy cũng không bằng.

Trong thời gian này, nhờ mưu trí của Hoàng Thiên mà bọn họ có được thu hoạch không tưởng. Cứ mỗi đêm về nhìn thấy trữ vật giới chỉ đầy ắp nội đan cùng dược thảo, Trác Mộc lại không nhịn được mà lẩm bẩm “giàu to rồi, giàu to rồi”.

Đại hắc lang thấy hai tên nhân loại tiến lại gần thì đứng phắt dậy, ánh mắt đỏ rực như lửa nhìn chằm chằm vào hai người. Vốn nó không muốn khiêu chiến với hai kẻ này, nhưng rõ ràng mục đích đối phương đến đây là vì nó. Thú tính trong máu lại trỗi dậy, bản tính yêu thú không cho phép nó lui bước.

Gừ! Đại hắc lang mắt lóe hung quang, nhảy lên lao thẳng về phía Trác Mộc. Khí tức của người này khiến nó e ngại, còn về phần Hoàng Thiên thì không đáng để ý.

Đã dự đoán từ trước, Trác Mộc khẽ lắc mình, đồng thời giơ

linh kiếm ngang thân mình đón đỡ một trảo của Đại hắc lang.

Keng! Tiếng móng vuốt va chạm với linh kiếm vang lên, lực lượng tuy không mạnh nhưng cũng khiến Trác Mộc lùi liên tục năm bước mới ổn định lại được thân mình.

Những tưởng Đại hắc lang sẽ tiếp tục lao về phía Trác Mộc, nhưng không ngờ nó lại dựa vào lực phản chấn mà lao nhanh về phía Hoàng Thiên đang đứng.

Hoàng Thiên mặt không đổi sắc, bước nhẹ về sau, linh kiếm chém ngang, đỡ đòn tấn công của Đại hắc lang. đương nhiên lực lượng của Hoàng Thiên không thể chống lại, bị chấn bay ra xa. Hoàng Thiên thân thủ không tầm thường, nương theo lực lộn mấy vòng trên không. Đạp mạnh vào một thân cây rồi đổi hướng tấn công lại Đại hắc lang.

Tình huống bất ngờ này nằm ngoài dự liệu của hắc lang, chỉ thấy nó nhanh chóng né mình, tránh khỏi một kiếm chí mạng của Hoàng Thiên. Nhưng nó vẫn bị chém trúng vai, một dòng máu đỏ chảy ra rớt trên nền đá. Nếu như khi nãy nó không nhanh chóng tránh kịp thì e rằng đã nằm đó rồi. Một lần nữa nó phải xem lại tên nhân loại tưởng như yếu đuối này.Ngay lúc này, đòn tấn công của Trác Mộc cũng tới, hắc lang bị kẹt giữa hai người, không còn cách nào khác phải xoay mình, nhảy mạnh sang bên trái. Nhưng vẫn bị một kiếm của Trác Mộc chém trúng mông.

- Con bà nó! Thúi hết cả kiếm của ta rồi.

Trác Mộc đưa lưỡi kiếm còn dính máu lên mũi mà ngửi ngửi.

Đại hắc lang bị dồn vào thế bí, hai vết thương không nguy hiểm nhưng nếu cứ kéo dài thì nó sẽ yếu thế. Tách kẻ thù ra thì không thể chống kẻ thù cùng tấn công từ hai phía. Không tách thì kẻ thù lại liên thủ bổ trợ cho nhau. Dường như cách nào cũng bất lợi. Bây giờ chỉ còn cách sống chết với một tên trước và mặc kệ tên

còn lại, khi hạ được một tên thì trận đấu lại đơn giản rồi.

Hoàng Thiên hít sâu một hơi, sắc mặt ngưng trọng nhìn hắc lang. Hai cú va chạm vừa rồi tưởng chừng như đơn giản, nhưng lực chấn khiến tay hắn như tê dại, cầm kiếm cũng hết sức khó khăn. Ánh mắt bất thường của hắc lang khiến hắn cảm thấy bất an.

Quả nhiên ngay sau đó, hắc lang lắc mình lao về phía giữa hai người, khiến bọn họ một lần nữa tách làm hai. Sau đó nó lại lao mạnh về phía Trác Mộc, song trảo liên tục vồ tới khiến hắn hết sức khổ sở. Như nhìn ra được ý định của hắc lang, Hoàng Thiên nhanh chóng tiếp cận, đồng thời ra hiệu cho Trác Mộc không tiếp tục lùi ra xa nữa.

Hắc lang liên tục thay đổi chiến thuật và phương hướng tấn công, tả hữu đánh tới, mỗi một trảo đều khiến Trác Mộc phải lùi ba bước.

Hoàng Thiên vừa tiếp cận thì hắc lang vung mạnh một trảo tới, đang nương theo quán tính nên hắn không kịp né, bị một trảo chém ngang hông, văng xa hơn mười mét máu từ vết thương chảy ra nhuộm đỏ cả góc áo.

Đau đớn ôm lấy vết thương, nhìn về phía Trác Mộc, Hoàng Thiên không biết phải làm thế nào. Suy nghĩ giây lát, hắn nhớ tới cú chém lúc nãy, vội hét lên với Trác Mộc:

- Trác Mộc, đổi hướng dụ nó qua đây, nương theo lực phản chấn như khi nãy.

Trác Mộc hiểu ý, vội vàng đỡ một trảo, nhún mình nhảy qua đầu hắc lang, chạy nhanh về phía Hoàng Thiên. Hắc lang đang điên cuồng tấn công thấy vậy cũng nhanh chóng lùa theo, tốc độ ngày càng nhanh.

Cùng lúc đó, Hoàng Thiên ở xa cũng lao nhanh về phía Trác Mộc, dường như cùng một thời điểm cả hai người nhún mình, lộn vòng trên không, bốn chân chạm nhau, Trác Mộc đạp mạnh một cái, lao ngược lại thẳng về phía hắc lang mà bổ xuống một kiếm. Hắc lang đang lao nhanh nên không kịp tránh, bị một kiếm bổ thẳng vào đầu, dãy dụa một lát rồi bỏ mạng.

Phù! Trác Mộc khẽ thở ra, trận đấu này thực sự rất nguy hiểm, nếu khi nãy không có Hoàng Thiên thì không biết hắn sẽ ra sao nữa. Một lần nữa hắn lại nhìn Hoàng Thiên bằng ánh mắt khâm phục.

Hoàng Thiên khi nãy làm điểm tựa cho Trác Mộc, bị đạp bay ra xa hơn hai chục mét, cắm mặt xuống nền đá, máu từ hai lỗ mũi chảy ra trông đến thảm. Đưa tay khẽ lau đi vết máu, hắn khập khiễng đi về phía Trác Mộc.

Thấy bộ dạng của hắn, Trác Mộc không nhịn được mà ôm bụng cười ha ha, nhưng nhanh chóng ăn ngay một cước của Hoàng Thiên vào mông.

Thu nội đan, vuốt của hắc lang vào nhẫn trữ vật, hai người quyết định rời khỏi Vạn Thú Sơn Lâm, trở lại tông môn.

- Lần này thu hoạch cũng rất khá, ngày mai chúng ta đến Thiên Hỏa thành đổi Ngưng khí đan cho ngươi, với lại đổi thêm mấy món pháp bảo nữa.

Trác mộc vừa đi vừa nói, nghĩ về thu hoạch lần này, hắn lại ngửa mặt lên trời mà cười.

- Chứ không phải ngươi đến đó để ngắm mấy cô nàng bán hàng hả?

Hoàng Thiên bĩu môi, nhìn Trác Mộc với ánh mắt rất khinh bỉ.

- Này này! sao ngươi lại nghĩ xấu về ta vậy hả, Trác Mộc ta

đường đường là chính nhân quân tử, đầu đội… ê! Ê! Đợi ta với.

Mặc kệ Trác Mộc đang huyên thuyên đằng sau, Hoàng Thiên lắc lắc đầu, khập khiễng đi nhanh về phía trước.

Ba năm này, Hoàng Thiên hắn không chỉ trưởng thành về thể xác mà suy nghĩ cũng trưởng thành hơn rất nhiều. Trước đây, khi bị bọn Diệp Vọng sỉ nhục, ức hiếp, hắn đau đớn, hắn tức giận, hắn muốn báo thù, và hắn cũng thay đổi cả tính cách của mình, lạnh lùng ít nói, tu luyện một cách điên cuồng.

Nhưng bây giờ, hắn nhận ra, Diệp Vọng chẳng là gì mà khiến hắn phải thay đổi. Hắn sẽ luôn là Hoàng Thiên, luôn sống thật với bản thân mình.

Còn mối thù, một ngày nào đó không xa… hắn sẽ trả.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 10: Thiên Hỏa Thành

Ngũ Hành Thiên quốc là một quốc gia nằm bên rìa phía Đông của Vạn thú sơn lâm, diện tích mênh mông, nhân khẩu vô số. Chia làm năm châu, mỗi châu tương ứng với một hành trong ngũ hành. Tương truyền ở thời đại thái cổ, có một vị thần sử dụng pháp bảo ngũ hành chi linh đánh xuống mà hình thành nên.

Hơn một ngàn năm trước, Dương Phong Vương, một nhân vật kiệt xuất đột phá cảnh giới, tu vi đại thành đã đứng lên thống nhất ngũ châu, lập nên danh hiệu Ngũ Hành Thiên quốc, lưu danh đời đời.

Tuy vậy, tại vùng đất này vẫn tồn tại năm thế lực được công nhận là lớn nhất Ngũ Hành Thiên quốc, ngay cả với tu vi của Dương Phong Vương cũng không dám động tới. Nhưng năm thế lực này không can thiệp thế sự, chỉ chuyên tâm tu hành, do đó vẫn tồn tại song song cùng Thiên triều.

Theo đó, năm thế lực lần lượt là:

Thiên Hỏa Tông – Hỏa Châu – phía Tây

Hàn Thủy cung – Thủy Châu – phía Bắc

Thiên Huyền Môn – Mộc châu– phía Đông

Diệp gia – Kim châu – phía Nam

Dương gia – Thổ Châu – Trung tâm

Bên dưới còn có các thế lực tầm trung và nhỏ phụ thuộc vào

để sinh tồn phát triển.

Thiên Hỏa thành là một trong những thành lớn nhất của Hỏa châu. Do vị trí nằm giao giữa Hỏa châu và Thổ châu, lại gần hai thế lực lớn là Thiên Hỏa tông và Dương gia nên hàng năm Thiên Hỏa thành hết sức phồn hoa. Tu sỹ đi lại trong thành vô cùng đông đúc và náo nhiệt.

Đồng thời nơi đây cũng là nơi giao dịch nổi danh của người tu luyện ở Hỏa châu. Thu hút rất nhiều tán tu và cả đệ tử của các tông môn, gia tộc tu chân. Giao dịch tại nơi này có thể là vật đổi vật, tiền đổi vật hay vật đổi tiền, tùy ý định của người mua và người bán.

Thiên hỏa thành vốn thuộc phạm vi quản lý của Thiên Hỏa tông nên tất nhiên không có kẻ nào dám gây loạn trong thành.

Trước cổng của Thiên Hỏa thành xuất hiện hai bóng người, Hoàng Thiên đứng trước cổng thành, khẽ cảm khái. Đây là lần thứ ba hắn tới nơi này, không hiểu sao cứ mỗi lần đi tới, nhìn thấy chốn thành thị đông đúc này, hắn lại có cảm giác khó tả, nói không nên lời, sâu trong hắn có cảm giác lạc lõng.

Đằng sau hắn là Trác Mộc đang cười cười lẩm bẩm cái gì đó, sắc mặt hết sức dâm tà. Lấy trong túi ra mười linh thạch hạ phẩm nộp phí cho tên gác cổng, bọn họ bước vào trong thành.

Hoàng Thiên liên tục nhìn ngắm xung quanh, đánh giá chốn thành thị phồn hoa này. Hai lần trước tới đây, hắn chưa thể quan sát hết mọi thứ, nên vẫn còn rất tò mò. Nhìn hai bên đường lớn bày đầy hàng quán, những tiếng mời chào, rao bán hàng lên tục vang lên.

Hai người nhanh chóng đi trên con đường lớn dẫn tới trung tâm của thành, xuất hiện trước mắt họ lúc này là một tòa các khá lớn. Hai lần trước bọ họ cũng tới bán đồ tại đây, nghe nói đây là

một trung tân giao dịch của Dương gia nên rất có uy tín.

Trung tâm giao dịch này là một tòa tháp bảy tầng bằng đá khổng lồ, biển hiệu trước cửa khắc mấy chữ đỏ tươi:

- Tụ Bảo Các.

Thoáng trầm ngâm một lúc, hai người bọ họ quyết định bước vào, nhưng một thanh âm nhanh chóng vang lên khiến hai người chợt dừng bước.

- Đứng lại!

Hai tên thanh niên gác cửa nhìn thẳng hai người mà quát, đồng thời giơ kiếm chắn ngang lối đi. Một trong hai tên nhìn thẳng vào Trác Mộc, nét mặt cực kỳ cao ngạo, nói:

- Hai tên nhóc các ngươi có việc gì, đây là Tụ Bảo các của Dương gia, không phải nơi muốn đến là đến.

Hoàng Thiên nghe vậy thì nhăn mặt, lần trước bọn họ tới đây không hề có chuyện bị chặn như thế này.

Trác Mộc hơi sững người, nhưng nét mặt nhanh chóng thay đổi, cười cười lấy ra mười linh thạch hạ phẩm dúi vào túi của hai tên thanh niên:

- Ấy chà! Bọn ta là tới bán nội đan, đây có chút đỉnh, các huynh cầm lấy uống nước.

Hai tên gác cửa thấy vậy thì mặt trở nên hòa hoãn hơn, vỗ vỗ vai Trác Mộc:

- Hóa ra là đến giao dịch, không cần phải khách khí, thôi vào đi, à quên, nói cho ngươi biết là Dương đại tiểu thư hôm nay tới đây chơi, cẩn thận đừng đắc tội với nàng".

- Đa tạ.

Như sợ hai tên kia đổi ý, Trác Mộc vội vàng kéo Hoàng Thiên vào trong.

Bước vào trong, một khu đại điện rộng lớn xuất hiện trong tầm mắt của Hoàng Thiên.

Trong đại điện có bày rất nhiều kệ đá, mỗi kệ đều chứa hoặc là pháp bảo, hoặc là đan dược, đủ lại màu sắc ánh lên rực rỡ. có không ít tu sỹ đang đi lại trong điện, tu vi thường chỉ là luyện khí hoặc Ngưng nguyên. Bên cạnh mỗi người đều có một nữ nhân xinh xắn đi cùng giới thiệu vật phẩm.

Phía xa trong đại điện có một thiếu nữ, một thân y phục xanh lam thấy hai người Hoàng Thiên thì khẽ mỉm cười, bước tới:

- Không biết hai vị tiểu huynh đệ có việc gì?

Hoàng Thiên quay đầu nhìn thì thấy nàng còn rất trẻ, chỉ chừng mười lăm mười sáu gì đó, gương mặt xinh xắn nhìn hắn cười cười. Nàng cao hơn hắn tới một cái đầu, đập vào mắt hắn là bộ ngực chưa hoàn toàn trổ mã đang phập phồng theo từng nhịp thở, ẩn hiện đằng sau lớp vải.

Không biết là vô tình hay cố ý, chiếc đai lưng của nàng buộc hơi lỏng khiến cổ váy bị trễ xuống, lộ ra một phần áo yếm bên trong. Dù chỉ là rất nhỏ, rất khó phát hiện, nhưng nàng đứng rất gần, lại đúng ngay tầm mắt nên hắn dễ dàng nhìn thấy.

Hoàng Thiên nhìn mà nuốt nước bọt, ánh mắt hắn đang định di chuyển xuống thì bất chợt có cảm giác rợn rợn tóc gáy.

Khẽ ngẩng đầu lên, Hoàng Thiên thấy đối phương đang nhìn mình với ánh mắt khinh bỉ, trong lòng có chút bối rối, khóe miệng hơi giật giật, ấp úng nói:

- Ta… à… ta tới bán nội đan.

Đánh mắt sang bên cạnh, Trác Mộc vẫn đứng đó, chỉ là khuôn mặt hết sức dâm tà, ánh mắt không rời hạ bộ thiếu nữ, chỉ thiếu chút nữa là nước dãi ròng ròng. Hoàng Thiên xấu hổ, vội thúc cho hắn một cái khiến hắn tỉnh lại:

- Phải… phải… là tới bán nội đan.

Thiếu nữ hơi nhướng mày, vẻ mặt khinh bỉ không thay đổi, nàng vốn có thân phận cao quý, người ngoài từ trước tới giờ gặp nàng đều phải cúi đầu tôn kính hoặc nịnh nọt lấy lòng, nhưng hai tên này lại dám nhìn nàng với ánh mắt như thế. Nhất là tên khốn áo xám, khuôn mặt cực kì dâm tà cứ nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt.

Nhưng dù sao thì đối phương cũng tới đây giao dịch nên nàng không tiện phát tác:

- Nội đan của yêu thú?

- Đúng rồi! năm viên nội đan yêu thú cấp 1, mười viên nội đan yêu thú cấp hai, hai gốc Linh chi thảo.

Trác Mộc nhanh chóng lấy nội đan từ trong trữ vật ra đặt lên kệ. Mười lăm viên nội đan yêu thú sáng lấp lánh trên kệ đã thu hút rất nhiều ánh mắt.

Thiếu nữ thấy nhiều nội đan như vậy thì thoáng kinh ngạc, nàng thấy tu vi đối phương chỉ là Ngưng nguyên trung kỳ, không ngờ lại có thể săn giết được nhiều yêu thú như vậy.

- Ngươi muốn đổi như thế nào?

- Đổi cho ta ba viên ngưng khí đan, còn lại thì lấy linh thạch đi.

Thiếu nữ nghe xong thì liếc hai người một cái rồi quay người, mang theo nội đan đi vào phía sau đại điện. Trác Mộc nhìn theo

bóng dáng thiếu nữ, lẩm bẩm:

- Đúng là vưu vật thế gian mà.

Lát sau, một âm thanh già nua chợt vang lên bên tai của hai người, Hoàng Thiên khẽ giật mình, quay đầu lại nhìn thì thấy một lão nhân lưng gù không biết xuất hiện bên cạnh mình tự lúc nào:

- Đây là Ngưng khí đan và linh thạch của hai vị. Một nội đan cấp 1 là 20 linh thạch hạ phẩm, cấp 2 là 40, hai gốc Linh chi thảo là 30, tổng cộng 530 linh thạch hạ phẩm, trừ đi 60 linh thạch đổi Ngưng khí đan, còn 470, hai vị kiểm tra lại a.

Trác mộc nhận trữ vật từ tay lão giả kiểm tra lại số lượng rồi khẽ gật đầu. Lão giả thấy vậy thì khẽ cười cười, ôn hòa nói:

- Cám ơn hai vị đã đến đây giao dịch. Sau này, nếu có nội đan hay dược thảo, cứ mang tới đây chúng ta sẽ mua.

- Chất định là vậy rồi, xin cáo từ.

Hoàng Thiên chắp tay, cúi đầu chào lão giả rồi xoay người bước ra khỏi đại điện.

Nhìn bóng hai người thiếu niên khuất xa, lão giả thở dài, lắc đầu trở lại hậu viện:

- Hai tên tiểu tử này, sao lại dám đắc tội với nàng chứ, khổ cho hai ngươi rồi, ài.

OoO

Trung tâm Thiên Hỏa thành, trên một tửu lâu khá lớn.

Trong một căn phòng thanh nhã ở tầng hai, bố trí thập phần tinh tế. Giữa phòng có một chiếc bàn đá lớn, xung quanh có vài cái kệ gỗ được sơn thon thiếp vàng cực kì hoa lệ, hiển nhiên những vật được đặt trên kệ không phải vật tầm thường.

Quanh bàn đá có sáu người thanh niên đang ngồi, bốn nam hai nữ, đều khoảng chừng hơn mười lăm mười sáu tuổi. Y phục của họ cực kỳ tinh tế, thoáng nhìn qua là biết thân phận bất phàm. Bên ngoài căn phòng có bốn tên tráng hán vạm vỡ đứng canh cửa, gương mặt lạnh lùng, toàn thân tỏa ra khí thế khủng bố, hiển nhiên tu vi không thấp.

Nếu hai người Hoàng Thiên có mặt ở đây tất sẽ nhận ra được một người, đó là thiếu nữ mà khi sáng họ đã thất lễ. Thiếu nữ vẫn một thân y phục màu lam, ngồi chống cằm suy tư nhìn về phía cửa sổ, ngắm nhìn khoảng không xa xa. Thỉnh thoảng lại có cơn gió thoảng qua làm mái tóc mềm mại của nàng bay phất phơ.

- Ha ha! Tiểu muội muội của ta sao hôm nay có vẻ không được vui thì phải, có tâm sự gì nói cho ca xem thử?

Một tên thanh niên cực kì anh tuấn, khuôn mặt trắng như ngọc, mày kiếm mắt sáng. Nét mặt lại mang thêm một chút cương nghị và trưởng thành khiến hắn có một vẻ gì đó rất cuốn hút, tay cầm một hồ lô rượu, khẽ hớp một hớp nhìn thiếu nữ.

- Không có gì, chỉ là sáng nay gặp phải hai tên dâm tặc.

Thân thể mềm mại của thiếu nữ khẽ run lên. Hồi sáng khi nàng trở vào hậu viện mới phát hiện trang phục có vấn đề, rõ ràng là tên đó đã nhìn thấy. Lại nhớ tới ánh mắt của hắn khi đó, khuôn mặt nàng chợt ửng đỏ, hai tay khẽ bấu vào gấu áo, ánh mắt vẫn nhìn về phương xa.

- A! Thế gian này lại có kẻ dám dở trò với muội ư? thật thú vị nha.

Thanh niên khi nghe thiếu nữ nói thì khẽ a một tiếng, khuôn mặt đầy vẻ ngạc nhiên. Tính tình của nàng như thế nào hắn biết rõ, nhưng lần này lại có vẻ gì đó không được bình thường. Nâng hồ lô lên khẽ uống một hớp rượu, hắn nhìn thiếu nữ cười cười, lắc

đầu rồi quay trở lại bàn đá đàm luận với những người khác.

Thiếu nữ vẫn ngồi đó, ánh mắt không còn nhìn bầu trời xa xa nữa mà chuyển xuống theo dõi đường phố đông đúc. Bất chợt, hai mắt của nàng hơi chớp chớp nhìn về phía xa xa trong dòng người, sâu trong ánh mắt xuất hiện một chút gì đó phức tạp. Nhưng ngay lập tức thay đổi trở nên lạnh lẽo và đầy sát khí, đôi môi khẽ nhếch lên:

- Xú tiểu tử.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 11: Khuất Nhục!

Thiên Hỏa thành người người đi lại đông đúc, hai bên đường phố xá sầm uất, các trung tâm giao dịch, cửa hàng, tửu lâu, có mặt trên khắp các nẻo đường.

Không chỉ có những con phố bán đan dược, phố bán binh khí, mà còn có những cửa hàng chuyên bán những nguyên liệu đặc biệt cho luyện đan, luyện khí, thậm chí còn có nơi chuyên bán võ học, tuyệt kỹ. Ngoài ra còn có vô số các gian hàng kì quái bán đủ các loại đồ vật.

Hai người Hoàng Thiên sau khi rời khỏi Tụ Bảo Các thì nhanh chóng đi tới một cửa hàng pháp khí.

- Không biết thanh linh kiếm hôm đó giờ còn không, nhất định phải mua bằng được a?

Trác Mộc vừa đi vừa cười cười, giơ cánh tay lên lắc lư túi trữ vật trước mặt. Hoàng Thiên đi bên cạnh im lặng không nói gì, hắn nhớ lại cảnh tượng ở trong

Tụ Bảo Các, khuôn mặt lại đỏ ửng lên, thầm nghĩ:

- Ta không có cố ý a, chỉ là nó đập vào mắt thôi!

Hai người đi một lát thì tới nơi, đây là một gian hàng nhỏ, nằm ngay trên con đường lớn nội thành, lại gần ngã tư, người đi lại đông đúc, rõ ràng nơi đây là một nơi có địa thế kinh doanh rất tốt. Xung quanh có rất nhiều lầu các hoa lệ, đặc biệt là phía đối diện có một tửu lâu khá lớn, nhìn cung cách bài trí thập phần tinh

tế, khiến cho người ta có cảm giác cao quý.

Nhưng đối lập với khung cảnh xung quanh, gian hàng này trông rất cũ kỹ, lại vắng người, trước cửa hàng có treo một tấm biển hiệu bằng gỗ đã bạc màu, ghi hai chữ "Binh Phường".

Hoàng Thiên nhìn chăm chú chiếc biển hiệu cũ kỹ này, hai chữ viết trên đó nét chữ uyển chuyển như rồng bay phượng múa, nhưng cũng không kém phần sắc bén mạnh mẽ, hiển nhiên người viết hai chữ này không phải hạng tầm thường.

Một gian hàng có cả thiên thời địa lợi nhân hòa nhưng không hiểu sao lại ế ẩm như vậy. Khẽ lắc đầu không quan tâm nữa, hắn bước chân vào trong.

- Lão già này. Lúc trước ngươi nói một ngàn linh thạch. Bây giờ, thiếu gia đã lấy ra, giờ lại lật lọng hả.

Một âm thanh cuồng ngạo vang lên khiến cho Hoàng Thiên và Trác Mộc ngẩn người. Bên trong cửa hàng có một người nam tử áo đen cùng với một gã thanh niên anh tuấn ăn mặc đẹp đẽ. Có điều, khuôn mặt tuấn tú của y lúc này có sự cuồng ngạo khiến cho người ta cảm thấy chán ghét.

- Công tử bớt giận, thực sự đây là thanh kiếm mà chủ nhân để lại, chúng ta không thể bán.

Trả lời hắn là một lão giả ốm yếu, mái tóc đã ngã hoa râm, thân hình gầy gộc, khuôn mặt hằn lên những vết thương của năm tháng. Bên cạnh lão là một gã thiếu niên, ánh mắt nhìn chằm chằm hai kẻ đối diện.

- Chẳng phải chỉ là thanh kiếm cũ của một tên ma đầu thôi sao, ta nói cho ngươi biết, ở trong Thiên Hỏa thành này không có việc gì mà thiếu gia ta không làm được, ngươi không muốn bán cũng phải bán.

Thiếu niên nghe thấy vậy thì tức giận, quát lớn:

- Cha ta không phải là một ma đầu.

- Còn không phải sao, hôm đó trên đỉnh Long sơn, các vị tiền bối đã tận mắt chứng kiến cha ngươi ma hóa, nếu chẳng phải trước đây hắn đã lập nhiều công lao cho chính đạo thì bây giờ cửa hàng của các người cũng sớm bị phá đi rồi.

Tên thanh niên cười cười, nét mặt cực kỳ cao ngạo. Hắn vốn là người của một gia tộc lớn trong Thiên Hỏa thành. Trước đây, khi chủ nhân của Binh Phường còn tại thế đã từng đánh bị thương cha hắn, khiến gia tộc hắn mất mặt mà đem lòng hận thù. Bây giờ đối phương sống chết không rõ, hắn liền tìm tới cửa hàng này gây phiền toái.

- Thiếu gia cần gì nhiều lời, không còn Phong Võ, nơi đây còn ai có thể ngăn được chúng ta, chi bằng trực tiếp cướp đi.

Tên nam tử áo đen bên cạnh lên tiếng, giọng điệu dường như muốn động thủ. Hắn chợt lắc mình, lao nhanh về phía trước.

Lão giả khi nãy thấy vậy nhưng không tránh né, mặt không đổi sắc khẽ phất tay, cây bổng trong tay chợt phát sáng chắn ngang một đòn của tên nam tử áo đen.

Cú va chạm tưởng chừng như bình thường nhưng lực chấn lại cực mạnh, khiến cả hai đều lui mạnh về phía sau, khóe miệng nam tử áo đen trào ra một vệt máu đỏ thẫm.

- Ngưng nguyên hậu kỳ…

Nam tử áo đen nhìn lảo giả với ánh mắt cực kỳ kinh ngạc, thốt lên bốn chữ. Hắn thật không ngờ đối phương lại có tu vi như vậy, hơn hẳn hắn một bậc. Nhưng rồi hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, khóe môi nở nụ cười nham hiểm.

- Vậy thì sao chứ, ngươi nghĩ mình còn có thể vận dụng được bao nhiêu phần Nguyên lực, ta thật muốn xem xem Ngưng nguyên hậu kỳ sẽ như thế nào.

Nói rồi trong tay hắn xuất hiện một thanh đao, sát khí lăng lệ, muốn lao vào lão giả. Lúc này Hoàng Thiên bất chợt lên tiếng:

- Một tên thanh niên trai tráng lại ra tay với một lão già, không biết xấu hổ sao?

Thanh âm rất nhỏ nhẹ nhưng lại khiến cho tên nam tử áo đen phải dừng lại, ánh mắt đỏ rực nhìn Hoàng Thiên.

- Tên khốn không biết sống chết, ngươi chán sống sao?

Gã thanh niên khi nãy chợt lên tiếng, Hoàng Thiên nói vậy chẳng khác gì chửi hắn. Đang định phát tác thì bị nam tử áo đen cản lại:

- Không ngờ là đạo hữu của Thiên Hỏa tông, đắc tội rồi.

Nói rồi hắn chắp tay về phía Trác Mộc, mỉm cười. Trác Mộc lắc đầu bất đắc dĩ, hắn mặc dù bất mãn nhưng thực sự không muốn can thiệp vào chuyện này.

Bởi tu vi của nam tử áo đen ngang với hắn, nơi đây lại là địa bàn của đối phương, nếu như không có cái mác đệ tử nội môn Thiên Hỏa tông thì hắn cũng phải dữ nhiều lành ít. Nhưng Hoàng Thiên đã lỡ đắc tội với đối phương nên hắn cũng không cần ẩn nhẫn nữa.

- Ta thực sự cũng không muốn can thiệp vào việc của đạo hữu, nhưng lão giả này đối với ta từng có ân. Có thể nể mặt ta mà bỏ qua chuyện lần này không?

- Chuyện này…

Nam tử áo đen khẽ nhăn mặt, hắn mặc dù không sợ Trác Mộc nhưng cũng không muốn gây thù với đệ tử của Thiên Hỏa tông, im lặng suy nghĩ một lát, rốt cục hắn thu thanh đao lại, nói:

-

Thôi được, nể mặt đạo hữu, ta bỏ qua chuyện này, sau này nếu có thời gian, kính mong đạo hữu ghé Trần gia chúng ta, cáo từ.

Hắn xoay người, kéo theo tên thanh niên bước nhanh ra khỏi cửa hàng, không quên liếc qua Hoàng Thiên một cái như một lời cảnh cáo.

Đợi bóng hai người khuất xa, Trác Mộc mới thở phù một cái, nói nhỏ với Hoàng Thiên:

- Ta biết ngươi rất bất mãn với hai tên đó, nhưng thế gian này có nhiều thứ ngươi cần phải ẩn nhẫn, muốn bảo vệ người khác thì trước tiên phải bảo vệ mình cái đã… ài, ngươi cần phải học hỏi nhiều a!

- Cảm tạ hai vị tiểu huynh đệ đã giúp đỡ.

- Không có gì, chỉ là trông thấy bất bình ra tay tương trợ thôi, Trác Mộc ta xưa nay luôn vậy a, ha ha.

Lão giả vừa rồi còn cảm kích hắn, nhưng giờ nghe vậy không hiểu sao lại cảm thấy tên này có gì đó không ổn, da mặt hơi dày thì phải.

Hoàng Thiên nghe vậy cũng không biết nói gì, gãi gãi đầu. Hắn không biết lúc này bên ngoài, đang có một ánh mắt nhìn chằm chằm hắn:

- Xú tiểu tử này, thật thú vị!

oOo- Phải rồi, không biết hai vị đến tiểu quán có việc gì?

- À! ta tới là vì thanh linh kiếm này, không biết lão có thể bán cho ta được không?

Trác Mộc vừa nói vừa chỉ về phía một góc, trên kệ đá đã cũ kỹ có đặt một thanh kiếm gãy đã gỉ sét, trông cực kỳ tầm thường. Lão giả khẽ nhíu mày, thanh kiếm này bị khuyết một nửa, do Phong Võ mang về, đặt ở đây đã khá lâu rồi, không hiểu sao thiếu niên này lại có hứng thú với nó.

- Thanh kiếm này vốn khuyết thiếu, chẳng khác gì một thanh phế kiếm, ngươi thực sự muốn nó.

Lão giả nhìn Trác Mộc hỏi lại.

- Phải! chắc chắn, ta muốn mua nó.

Trác Mộc ánh mắt không rời thanh kiếm, khẳng định.

- Được rồi, hôm nay huynh đệ có ân với chúng ta, xin được tặng thanh kiếm này cho ngươi thay lời cảm tạ.

- Như vậy thì tốt quá, ta sẽ không khách sáo.

Trác Mộc cầm kiếm trên tay, vuốt ve một cách say mê, rồi nhanh chóng cất vào trong túi trữ vật. Cáo từ lão giả, hai người bước ra khỏi gian hàng. Đằng sau, lão giả khẽ thở dài, nơi đây không còn yên bình nữa, phải mau chóng rời đi.

Bước ra khỏi gian hàng, chợt có một thanh âm vang lên khiến Hoàng Thiên rợn tóc gáy:

- Tiểu tử gan không nhỏ a!

Hắn giật mình quay lại, chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp chừng mười lăm mười sáu đứng dựa vào cánh cửa, ngón tay khẽ vuốt vuốt mái tóc. Một thân y phục màu lam phất phơ trong gió.

Nàng đứng đó trông cực kỳ dịu dàng nhưng không hiểu sao lại

khiến cho Hoàng Thiên lòng cảm thấy bất an. Trác Mộc nhìn qua thiếu nữ, khẽ sững sờ, còn Hoàng Thiên lại vờ như không quen biết, bước về phía trước.

- Nhìn thấy rồi còn muốn bỏ đi sao?

Thiếu nữ bị Hoàng Thiên lơ đi thì bực mình thốt lên, vẻ mặt trở nên ửng đỏ. Hoàng Thiên cười khổ, xoay người nói với thiếu nữ:

- Vậy thư thư muốn như thế nào, ta thực sự không cố ý, chỉ tại nó đập vào mắt thôi…

Thiếu nữ nghe vậy thì biến sắc, vội vàng lên tiếng chặn ngang lời hắn:

- Ngươi còn nói nữa…

Trác Mộc đương nhiên không hiểu chuyện gì, hắn có cảm giác dường như có cái gì đó mờ ám giữa hai người. Bèn chen vào:

- Hoàng Thiên, ngươi giấu ta chuyện gì phải không, ngươi làm gì con gái nhà người ta rồi?

- Ngươi câm miệng lại cho ta.

Thiếu nữ tức giận tung một cước đá bay Trác Mộc ra ngoài:

- Ta không quan tâm vô tình hay cố ý, ngươi nhìn thấy rồi thì phải chịu trách nhiệm…

- Xin lỗi, ta không có hứng thú với nữ nhân ngực lép!

Câu nói của Hoàng Thiên không lớn không nhỏ, nhưng cũng đủ để mọi người xung quanh nghe thấy.

- Ngươi… rõ ràng ý ta không phải vậy, ngươi thật đê tiện.

Thiếu nữ vừa giận vừa xấu hổ, rõ ràng đối phương đã cố ý hiểu nhầm ý của nàng. Còn dám chê nàng là… hai tay bất giác giơ lên che đi.

- Thư thư còn gì nói không? Nếu không thì ta đi trước a!

- Xúc phạm người khác còn muốn bỏ đi như vậy sao? Thật làm mất mặt Thiên Hỏa tông ta.

Một thanh âm từ xa vang lên khiến cho vẻ mặt Hoàng Thiên chợt biến. Từ trong đám đông bước ra một thân ảnh, một thân áo trắng cực kỳ bắt mắt, hắn đứng đó như hòa hợp với thiên địa, quanh thân như có như không tỏa ra một làn khí trắng. Hắn tuổi không lớn lắm, khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, lại có nét gì đó cực kỳ cuốn hút.

Khi Trác Mộc trông thấy đối phương thì biến sắc, khẽ nhìn Hoàng Thiên không nói gì.

- Việc của Hoàng Thiên ta không cần ngươi xía vào.

Tên thanh niên mặt không biểu cảm, nhìn Hoàng Thiên cất tiếng:

- Việc riêng của lũ hạ nhân các ngươi thì ta tất không quản, nhưng việc gây ảnh hưởng tới thanh danh của tông môn thì lại khác rồi.

Nói rồi hắn quay sang với thiếu nữ, giải thích:

- Thật tình xin lỗi, hắn vốn là một tên tạp vụ trong tông môn, quản giáo không nghiêm, đắc tội tiểu thư rồi…

Sau đó, hắn quay sang tiến về phía Hoàng Thiên. Trác Mộc thấy vậy thì biến sắc, muốn lao tới ngăn cản nhưng lại bị một luồng lực lượng khủng bố bao trùm, khiến hắn không thể nhúc nhích, vội vàng hét lên:

- Diệp Vọng, ngươi muốn làm gì?

- Làm gì ư? Trước tiên hãy quỳ xuống tạ tội với Dương tiểu thư đi.

Trên khóe môi của Diệp Vọng nở một nụ cười tàn nhẫn, hắn giơ tay về phía trước, một luồng lực lượng vô hình lan tỏa ra khiến mọi người xung quanh không chịu được mà phải thối lui.

Hoàng Thiên vẫn đứng đó, hai tay nắm chặt, ánh mắt nhìn thân ảnh phía trước một cách căm thù. Khóe miệng đã trào máu tươi, xương cốt phải gánh chịu một lực lượng quá lớn mà vang lên tiếng răng rắc. Nhưng hắn vẫn đứng đó, kiên cường chống đỡ.

Máu từ thất khiếu, từ từng lỗ chân lông bị Nguyên lực tối cường mạnh mẽ ép ra, trông cực kì ghê rợn. Hoàng Thiên thống khổ, ánh mắt nhìn những người xung quanh, ai cũng có vẻ mặt vô tình, có kẻ lại hả hê, cũng có kẻ ánh mắt đầy thương hại.

Lại nhìn về phía thiếu nữ, nàng vẫn đứng đó, khuôn mặt có chút không nỡ, nhưng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn hắn.

Hoàng Thiên hắn từ khi sinh ra tới nay, chưa bao giờ làm một việc xấu, cũng không gây thù chuốc oán với ai. Vậy mà bây giờ, hắn liên tục bị người ta ức hiếp, và những người xung quanh thì lạnh lùng, vô cảm.

Vì cái gì? Vì cái gì mà hắn bị đối xử như thế, hắn không biết, hắn không cam lòng. Ánh mắt của hắn lại thay đổi, đen, lạnh lùng và chết chóc.

Một tấc, hai tấc, năm tấc… cơ thể hắn thấp dần thấp dần, xương chân rạn nứt gần như sắp vỡ nát. Bàn chân không biết tự lúc nào đã máu thịt bầy nhầy, từng dòng máu đỏ tươi chảy xuống nền đá, ấm nóng mà thê lương.

Đầu gối chạm đất, không một tiếng rên, không một chút cảm

xúc, hắn cúi gục đầu. Hôm nay, Hoàng Thiên hắn đã phải quỳ, không phải quỳ phụ mẫu, mà quỳ trước kẻ thù.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 12: Hai Năm Sau

Hoàng Thiên quỳ nơi đó, trên khuôn mặt hắn, có máu, có nước mắt. Trong đan điền hắn lúc này đang bị một luồng nguyên lực cuồng bạo đánh phá. Rõ ràng đối phương không chỉ muốn hắn khuất nhục mà còn phải phế đi tu vi của hắn.

Lúc này, sâu trong đan điền của hắn dường như có một thứ gì đó dao động, ngày càng mạnh, ngày càng cuồng nộ, như muốn hủy diệt hết thảy, như không muốn bất cứ kẻ nào khinh nhờn. Hoàng Thiên càng tức giận thì luồng lực lượng này càng bạo loạn. Chỉ có điều, không ai có thể nhận ra điều này, kể cả bản thân hắn.

Không gian thật yên ắng, không ai nói một câu nào, bởi sâu trong thâm tâm họ, thiếu niên này xong rồi.

- Thôi đủ rồi, cũng không có gì to tát, tha cho hắn đi.

Là tên thanh niên sư huynh của thiếu nữ lên tiếng, nhất thời luồng lực lượng vô hình do Diệp Vọng gây ra bị hóa giải.

Mọi người xung quanh cũng thở phào một hơi, lực lượng của Diệp Vọng tạo cho mọi người một cảm giác bị áp bức, tu vi thiếu niên này thực không tầm thường. Trác Mộc vội vàng lao lại, muốn đỡ Hoàng Thiên dậy, hai mắt hắn đỏ rực như dã lang.

Hoàng Thiên không nói gì, cũng không cần Trác Mộc trợ giúp, hắn cố gắng tự mình gượng dậy, ánh mắt một lần nữa quét ngang mọi người xung quanh, rồi lê bước tiến về phía trước, đôi bàn chân đẫm máu không còn hình dạng, mỗi bước đi lại để lại một vết máu đỏ tươi, in trên nền đá.

Thiếu nữ vẫn đứng đó, ánh mắt không rời thiếu niên trước mắt, cái dáng người nhỏ bé khắc khổ ấy đang nặng nề lê bước đi về phía xa.

- Thiên!

Cái tên đó, được nàng nhẹ nhàng thốt lên, âm thanh nhỏ nhẹ đến mức chỉ có mình nàng nghe thấy.

Hắn chưa từng nói tên cho nàng, tại sao nàng lại biết tên của hắn?

Hoàng Thiên khuất xa, nơi đây lại trở về với bản chất của nó, ồn ào huyên náo, dường như hình ảnh thương cảm vừa rồi chẳng hề tồn tại.

Hoàng hôn ngày hôm đó, ngoài rìa của Vạn thú sơn lâm, người ta thấy bóng của hai thiếu niên. Một kẻ đi trước, bước đi tập tễnh, cúi gục đầu, một kẻ đi sau, ánh mắt dõi theo người phía trước, không nói một câu nào.

oOo

Một ngày mới lại tới, nắng mai dịu dàng chiếu xuyên qua những tán cây rậm rạp, đổ lên nền cỏ xanh rì tràn trề sức sống. Phía xa xa, có một thác nước cao chừng mười trượng, nước từ trên thác đổ xuống ầm ầm như tiếng sấm, vang vọng khắp không gian.

Trên một khối đá lớn bên cạnh dòng thác, có một tên thiếu niên cao lớn đang ngồi tĩnh tọa, tóc xõa ngang vai, hắn có một làn da cổ đồng, trên khắp cơ thể có rất nhiều vết sẹo lớn nhỏ, trông cự kỳ dữ tợn. Khuôn mặt điềm tĩnh, lại có nét gì đó lạnh lùng khiến cho người ta không dám tới gần.

Thiếu niên này không ai khác chính là Hoàng Thiên, từ khi bị khuất nhục tại Thiên Hỏa thành, hắn cùng Trác Mộc không trở về Thiên Hỏa tông nữa mà đi vào trong Vạn thú sơn lâm.

Thấm thoát hai năm trôi qua, Hoàng Thiên hắn mỗi ngày vẫn luôn cố gắng tu luyện, săn giết yêu thú rèn luyện thực lực. Mỗi lần rèn luyện là một lần hung hiểm, thậm chí có lần suýt bỏ mạng. Trời không phụ lòng người, sau hai năm nỗ lực cùng cố gắng, rốt cục tu vi của hắn cũng thăng tiến, đạt tới Ngưng khí tầng 6.

Những ngày gần đây, hắn phát hiện tu vi có dấu hiệu muốn tăng lên, nên mới sáng sớm đã nhanh chóng tới đây tĩnh tọa, hấp thu linh khí thiên địa, hi vọng có thể tấn cấp.

Linh khí trong thiên địa vốn vô hình, mắt người thường vốn không thể thấy được không ngờ lúc này lại đang vây phủ quanh cơ thể hắn, mơ hồ như hơi nước, theo từng lần thổ nạp mà lưu chuyển. Từng đợt, từng đợt linh khí hóa thực chất như những sợi tơ mảnh thuận theo miệng và mũi hắn chui vào thể nội.

Khuôn mặt Hoàng Thiên lộ ra thần thái tự nhiên, ôn hòa, cả cơ thể như hòa hợp với thiên địa. Từng sợi linh khí hóa thực chất sau khi chui vào thể nội liền tràn vào đan điền, mỗi một nhịp thổ nạp lại có một sợi theo kinh mạch chảy đi khắp cơ thể, cơ nhục, cốt cách, nội tạng đều được gột rửa thư sướng, trở nên càng mạnh mẽ, chắc chắn hơn.

Cuối cùng, tất cả các sợi linh khí đều trở lại đan điền, tập trung lại thành một dải ánh sáng nhu hòa, lưu động trong không gian nội thể. Mỗi một chu kỳ đều khiến cho không gian đan điền mở rộng hơn.

“Oành” một tiếng nổ vang lên, bức màn ngăn trong nội thể bị phá vỡ, không gian trong đan điền được mở rộng ra một khoảng lớn, Hoàng Thiên tấn cấp Ngưng khí tầng bảy.

Khẽ cựa mình, hắn thấy thân thể hơi tê dại, ngâm ngẩm đau, cảm giác lạ lùng từ thể nội dâng lên khiến hắn hơi rùng mình.

- Chúc mừng ngươi, nhanh như vậy đã tấn cấp tới đệ thất

trọng.

Trác Mộc từ xa đi lại, trên tay xách theo một con gà lớn, bị chém đứt đầu, từng dòng máu đen ngòm từ vết chém chảy ra nhưng nhanh chóng bốc hơi, tạo nên một màn khói đen yêu dị. Rõ ràng con gà này đã là yêu thú.

Bên cạnh hắn còn có một con Hắc lang nhỏ, quất quýt chạy theo, thi thoảng lại phe phẩy cái đuôi rồi cắn nhẹ vào tà áo của Trác Mộc. Nó vốn là một con sói nhỏ, ngày đó dính bẫy nên bị thương nặng, được Hoàng Thiên và Trác Mộc cứu sống.

- Cũng đâu nhanh bằng ngươi.

Hoàng Thiên cười khổ, vừa xoa đầu tiểu Hắc vừa nói. Trác Mộc hai năm này cũng thăng tiến không ngừng, sớm bước vào Ngưng nguyên hậu kỳ. Tùy thời là có thể bước vào Kết đan khiến hắn hâm mộ không thôi.

- Cũng nhờ may mắn cả thôi, vả lại, ta cảm thấy viên nội đan Thiết thương hùng ngày trước dường như không tầm thường, từ khi sử dụng nó, tốc độ tu luyện của ta trở nên nhanh hơn rất nhiều, ngẫm lại phải cảm ơn ngươi rồi.

- Hôm nay ngươi lại uống nhầm thuốc hay ăn nhầm linh dược thế.

- E hèm! Trác Mộc ta là một anh hùng đầu đội trời chân đạp đất, ân oán phân… ê ngươi phải nghe ta nói hết câu đã.

Một lát sau, mùi gà nướng đậm đà lan tỏa khắp không gian, hai thiếu niên ngồi bên bờ suối, tay cầm cái đùi gà lớn ăn một cách ngấu nghiến.

Mặc dù hai người mặc y phục của người thường, nhưng khi nhìn họ, người ta vẫn cảm nhận được nét gì đó hoang dã và phóng khoáng, giống như những dã nhân chưa bao giờ đến với thế giới

bên ngoài. Bên cạnh họ có một con sói đen, tiểu Hắc nhanh chóng tha phần thịt của mình chạy mất hút về phía xa.

oOo

Lúc này, bên rìa của Vạn thú sơn lâm, một nhóm 5 người đang cẩn thận tiến nhập cấm địa. Nhìn cung cách ăn mặc và phong thái, dễ dàng nhận ra nhóm người này có thân phận rất cao.

- Thiếu gia, thông tin lần này có chắc chắn không? Thực sự là Minh hỏa.

Một tên thanh niên trong nhóm người chợt lên tiếng, ánh mắt không giấu nổi sự kích động, nhìn về phía tên thiếu niên duy nhất trong nhóm.

Những người còn lại khi nghe được mấy chữ "Minh hỏa" thì con mắt cũng sáng ngời lên, dường như thứ đó rất đặc biệt trong mắt họ.

Tên thiếu gia mà thanh niên khi nãy vừa gọi là một thiếu niên cỡ mười ba mười bốn tuổi. Hắn có khuôn mặt khá anh tuấn, sắc mặt đầy ngạo nghễ và tự đắc.

Khẽ phe phẩy cái quạt nan trong tay, hắn mỉm cười đắc ý nói:

- Chắc chắn, đây là thông tin do hôm trước ta vô tình nghe được trong cuộc trò chuyện của phụ thân và gia gia, không thể sai được.

Mấy tên xung quanh nghe vậy thì càng hớn hở.

- Nghe nói đây là một loại thần hỏa chỉ có trong truyền thuyết, tồn tại từ thời Thượng cổ. Đối với tu sĩ chúng ta là thánh vật vô cùng quý giá.

Tên thiếu gia khi nãy nghe vậy lại càng cười tươi hơn, hắn tên

là Vũ Hải, vốn là con thứ trong Vũ tộc, bị các huynh đệ chèn ép rất nhiều, địa vị cũng vì thế mà lung lay. Một tháng tới là đại thọ của phụ thân hắn, lần này hắn muốn chiếm được thần hỏa để dâng lên, mong được phụ thân xem trọng.

- Nhưng ta nghe nói thần hỏa tồn tại ở Hỏa Linh sơn, nơi đó liệt diễm hừng hực, bao phủ trời cao, cực độ nguy hiểm, không phải nơi mà chúng ta có thể vào.

Một tên trong nhóm người nét mặt thoáng do dự, thần hỏa tuy quý giá, nhưng mạng sống vẫn quan trọng hơn.

- Các ngươi yên tâm, ta đã tìm hiểu kỹ rồi, Hỏa Linh sơn chia làm nhiều tầng, chúng ta chỉ tìm kiếm ở tầng ngoài cùng, sẽ không có gì nguy hiểm, hơn nữa ta đã mượn được Lưu thủy kiếm cùng Thanh y Chiến giáp, tuyệt đối an toàn.

Vũ Hải nét mặt vô cùng tự tin, trấn an mấy kẻ còn lại, trong tay hắn chợt xuất hiện một thanh kiếm màu xanh ngọc, phát ra quang huy mờ ảo, cùng với một chiến y màu vàng, kim quang lấp lánh.

Bốn người còn lại thấy vậy thì thở phào, đây là hai món bảo vật trấn tộc của họ, nghe nói là di vật của tổ tiên Vũ tộc, Lưu thủy kiếm sắc bén vô cùng, Thanh y Chiến giáp thủy hỏa bất xâm, có chúng ở đây khiến họ tự tin lên hẳn.

- Khoan đã, có điều gì đó không ổn, chúng ta đã đi khá sâu vào cấm địa, tại sao chưa gặp một con yêu thú nào?

Đột nhiên một kẻ lên tiếng khiến tất cả mọi người dừng bước. Một gã trung niên nghi hoặc quan sát xung quanh, sau đó quỳ xuống xem xét nền cỏ, khẽ nói:

- Có dấu vết của con người, có lẽ có người sinh sống ở gần đây, yêu thú là bị kẻ đó săn giết, là hướng đó, tới xem xét thử.

Nói rồi đám người không nhanh không chậm tiến về phía trước.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 13: Bị Bắt

- Chó ngoan, mau đứng lại, đừng chạy.

- Thật không ngờ nơi đây lại có một con hắc lang máu huyết tinh thuần, nếu bắt về thuần hóa thì tương lai chẳng phải ta sẽ có một con đại hắc lang làm tọa kị sao? Ha ha.

Bên rìa vạn thú sơn lâm, một con dã lang nhỏ đang gắng sức chạy nhanh về phía trước, một thân lông đen nhiều chỗ bị bết lại, nếu nhìn kĩ lại không ngờ là vết máu, nó dường như bị thương không nhẹ.

Đằng sau nó là một nhóm người đang đuổi theo. Vẻ mặt kẻ nào cũng vui mừng, nhìn nó như nhìn một báu vật.

- Hừ, súc sinh còn muốn chạy.

Một tên trung niên nam tử cười gian, bọn hắn đuổi theo con dã lang này đã khá lâu, một thân tu vi như hắn cũng phải cảm thấy mệt mỏi.

Nếu chẳng phải con hắc lang này chỉ có giá trị khi còn sống thì hắn đã một chưởng đập chết rồi.

Rốt cục hắn cũng đuổi tới áp sát hắc lang, đang định ra tay, bỗng nhiên một tiếng quát vang lên đầy phẫn nộ khiến cả nhóm năm người chợt dừng lại:

- Ngươi mới là súc sinh.

Kèm theo tiếng quát là một đòn xé gió khiến tên trung niên

phải vội vàng đảo người lui mạnh về phía sau.

Khi thân hình ổn định lại, hắn cau mày nhìn về phía trước, tình huống khi nãy thật nguy hiểm, nếu hắn không phản ứng kịp thì có lẽ mạng nhỏ đã không còn.

Phía trước bọn hắn có hai tên thiếu niên cao lớn như dã nhân, nửa thân trên để trần đầy dẫy những vết sẹo lớn nhỏ dữ tợn. Đặc biệt là ánh mắt phẫn nộ khiếp người nhìn chằm chằm khiến bọn họ không tự chủ được mà lùi về sau một bước.

- Ngưng… Ngưng Nguyên hậu kỳ.

Tên thanh niên trong nhóm lắp bắp nói, ánh mắt không rời hai thiếu niên phía trước.

Hắn nhận thấy kẻ mới tấn công vừa rồi rất mạnh, tu vi ít nhất cũng phải là Ngưng Nguyên hậu kỳ. Bọn hắn đắc tội với một tên Ngưng Nguyên hậu kỳ, bảo sao hắn không sợ, người ta chỉ cần xuất 1 chiêu cũng đủ để lấy đi cái mạng nhỏ của hắn rồi.

- Ngươi sợ cái gì chứ, Ngưng Nguyên hậu kỳ thì đã sao?

Vũ Hải lên tiếng, nét mặt cao ngạo không hề giảm bớt, đánh mắt sang nam tử trung niên bên cạnh.

- Phải rồi, chẳng phải Vũ Hóa sư thúc cũng là Ngưng Nguyên hậu kỳ sao sợ gì bọn chúng.

Một tên thanh niên khác lên tiếng, ánh mắt tràn ngập tự tin.

Đối phương tuy cũng là Ngưng Nguyên hậu kỳ, nhưng tuổi còn trẻ nên chắn chắn mới bước vào chưa lâu, kinh nghiệm thực chiến cũng không cao, phần thắng của bọn hắn cao hơn. Hơn nữa, bọn hắn còn có hai món bảo vật làm lá bài tẩy, trận này thắng chắc.

Hoàng Thiên đứng đó, ánh mắt tràn đầy lửa giận. Dưới chân

hắn, Tiểu Hắc mệt mỏi nằm xuống, cọ cọ cái đầu đầy máu vào chân hắn mà thở dốc. Nhìn thân mình đáng thương của Tiểu Hắc, lửa giận trong lòng hắn lại bùng lên, ánh mắt cực kỳ khiếp người.

- Ngưng Nguyên hậu kỳ… ta cũng không ngại chiến một trận.

Trác Mộc nhìn tên trung niên mà nở nụ cười, từ khi bước vào Ngưng Nguyên hậu kỳ, hắn chưa bao giờ có cơ hội giao chiến cùng một tên cùng cấp. Đây là cơ hội để hắn xem xét lại tu vi của mình.

Vũ Hóa không nói gì, ánh mắt tràn đầy chiến ý, trong tay xuất hiện một thanh trường thương đen nhánh. Đầu thương vẫn còn vương vết máu.

Trong tay Trác Mộc cũng xuất hiện thanh kiếm gãy, tuy thân kiếm hằn lên những vết gỉ sét loang lổ, nhưng lưỡi kiếm vẫn sáng bóng, ánh lên quang huy mờ ảo.

Trác Mộc đã từng nghiên cứu rất lâu, vết gỉ sét trên thân kiếm rất giống vết máu, hắn đã tìm mọi cách nhưng không thể làm mất đi nên đành mặc kệ.

Vũ Hóa nắm chặt trường thương, chân nhún mạnh lao vút tới.

Nguyên lực nóng rực lan tỏa khắp trường thương, không khí vang lên tiếng khí lưu chấn động mãnh liệt. Một thương mạnh mẽ lao về phía Trác Mộc.

Một thương bá đạo đánh tới khiến hắn phải lui mạnh về phía sau. Cố gắng ổn định lại thân hình, hắn nhìn Vũ Hóa cười gian:

- Hay lắm, bây giờ đến lượt ta, đón kiếm.

Dứt lời, hắn nắm chặt kiếm gãy, lao nhanh về phía Vũ Hóa, một kiếm mạnh mẽ bổ tới, thân kiếm được nguyên lực rót vào ánh lên hào quang mãnh liệt.

Vũ Hóa biến sắc, vội vàng dùng trường thương nghênh đón, nhưng lực lượng của Trác Mộc đâu phải tầm thường, chỉ thấy một luồng lực lượng mạnh mẽ từ trường thương truyền vào khiến hai tay hắn tê dại, đau đớn khôn cùng, khóe miệng trào lên một vệt máu, Vũ Hóa chỉ còn cách lui về phía sau. Ánh mắt tràn đầy sự thất kinh và khó có thể tin được nhìn tên thiếu niên trước mắt.

Tuy cùng là Ngưng nguyên hậu kỳ, nhưng lực lượng của tên thiếu niên này mạnh hơn hắn hẳn một bậc, lại còn trẻ như vậy. Hắn đâu biết rằng hai năm này, Trác Mộc cùng Hoàng Thiên liên tục rèn luyện, chiến đấu cùng yêu thú, thậm chí có những lần nguy hiểm tới tính mạng. Có thể tu vi của hắn không bằng người, nhưng lực lượng của hắn tuyệt đối mạnh hơn tu sĩ cùng cấp rất nhiều.

Vũ Hóa nhìn Trác Mộc, nội tâm thầm than, sớm biết như vậy thì hắn đã không đi trêu chọc hai tên này. Nhưng chuyện cũng đã xảy ra, không thể cứu vãn được nữa. Không chần chừ thêm, cả hai người lại lao vào vòng chiến.

Bên kia, Hoàng Thiên đang giao đấu với bốn tên còn lại, điều khiến cho bọn chúng càng kinh ngạc hơn là tên này lấy một địch bốn nhưng cũng không rơi vào hạ phong, không những thế còn khiến cho bọn chúng chật vật không thể tả.

Vũ Hóa dở khóc dở cười, tự dưng lại chọc vào hai tên quái vật này.

“hây”

Hoàng Thiên chém mạnh một kiếm khiến một tên thiếu niên bị văng ra ngoài, rồi nhanh chóng lao nhanh tới. Vũ Hải biến sắc, vội vàng dùng đao đón đỡ, nhưng Hoàng Thiên bất ngờ đảo người, thanh kiếm xoay góc 90 độ chém mạnh vào hông phải của Vũ Hải.

Nhưng hắn chưa kịp vui mừng thì sắc mặt liền biến đổi, chỉ

thấy toàn thân Vũ Hải ánh lên kim quang rực rỡ, một kiếm toàn lực của Hoàng Thiên lại không thể tổn thương tới hắn.

- Hoàng giáp…

Hoàng Thiên khẽ lẩm bẩm, hắn không ngờ đối phương lại có hoàng giáp lợi hại như vậy. Chỉ là hắn đâu biết, đừng nói là hắn, dù là tu sĩ Ngưng nguyên dùng toàn lực cũng không thể làm tổn hại đến bộ giáp này.

Vũ Hải chật vật bò dậy, mặc dù kiếm của Hoàng Thiên không thể tổn thương đến hắn, nhưng lực lượng của một kiếm này cũng khiến cho hắn văng xa tới năm ngũ. May mắn có Thanh y Chiến giáp hộ thể, nếu không hắn đã bị chặt làm hai khúc rồi.

Ngay lập tức trên tay hắn xuất hiện một thanh kiếm màu xanh ngọc, thân kiếm tỏa ra hàn khí lạnh buốt, đúng là Lưu thủy kiếm. Hắn biết nếu như không dùng đến bảo vật này thì rất có thể hôm nay năm người bọn hắn phải táng thân tại đây.

Có bảo kiếm trong tay, tự tin của Vũ Hải dâng trào, hắn vội vọt với. Một kiếm đơn giản bổ xuống.

Hoàng Thiên nhanh chóng đưa linh kiếm lên đỡ, nhưng rồi sắc mặt trở nên kinh hãi. Không ngờ thanh kiếm này lại dễ dàng cắt đôi linh kiếm của hắn, một đường kiếm chém mạnh lên vai để lại một vết thương sâu hoắm, máu đỏ tuôn ra không ngừng.

- Hoàng Thiên…

Trác Mộc đang chiến đấu thấy vậy thì lo lắng hét lên, chỉ phân tâm một chút hắn liền bị Vũ Hóa đâm một thương vào đùi, ngã gục xuống đất. Vừa gượng dậy thì thương của Vũ hóa đã kề lên cổ. Vũ Hải đang định ra tay thì bị Vũ Hóa ngăn cản, hắn giải thích:

- Lần này đi Hỏa Linh sơn cực kỳ nguy hiểm, tại sao không dùng hai tên này làm kẻ thế mạng.

Vũ Hải ngẩn ngơ một hồi rốt cục cũng hiểu, sau đó thu kiếm lại, căm thù nhìn Hoàng Thiên, miệng nói:

- Tạm thời giữ lại mạng chó của ngươi.

Vũ Hóa tiến lên, hắn nhìn Trác Mộc một cách độc ác, trong tay xuất hiện một viên đan dược màu xám tro, nhét vào miệng Trác Mộc.

Nhìn ánh mắt của Trác Mộc, hắn khẽ cười:

- Yên tâm, đây là Tán nguyên đan, nó chỉ làm nguyên lực của ngươi tán đi vài ngày thôi, ngươi vẫn còn giá trị lợi dụng, ta không để ngươi chết yên ổn đâu, haha.

Nói đoạn hắn quay sang quát:

- Mang chúng đi.

Ba tên thanh niên còn lại nghe vậy liền tiến tới đỡ Trác Mộc dậy.

- Gừ.

Tiếng gừ làm cả ba ngẩn ra, không ngờ Tiểu hắc không chạy chốn mà lại chạy tới bên Trác Mộc, nhìn chằm chằm ba tên nhân loại trước mặt khẽ gầm lên. Một tên thanh niên thấy vậy thì bực mình, đá mạnh một cái khiến Tiểu hắc lăn lộn mấy vòng, rên lên thật thảm.

- Đừng giết nó, lấy xích sắt xích lại.

Vũ Hóa lên tiếng, tên thanh niên kia nghe vậy thì tiến tới xách Tiểu Hắc lên, hắn dùng một đoạn vải buộc chặt mõm Tiểu hắc, lực buộc rất mạnh khiến Tiểu hắc đau đớn rên lên từng hồi ư ử.

Hoàng Thiên lo lắng cho Tiểu hắc nên điên cuồng vùng vẫy nhưng lại bị Vũ Hóa đạp cho một cước, khóe miệng trào máu.

- Biết điều một chút, nếu không thì đừng trách ta.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 14: Hỏa Linh Sơn

Vạn Thú Sơn Lâm, không phải ngẫu nghiên mà nó được liệt vào danh sách ba đại cấm địa của Nguyên giới. Mà bởi những bí ẩn xuất hiện từ sau Thượng Cổ, còn có những địa phương cực độ nguy hiểm khiến cả tu sĩ cũng không dám tới gần. Hỏa Linh Sơn là một trong số đó.

Chỉ cái tên đã nói lên tất cả, đó là một ngọn núi lớn bị bao trùm bởi lửa. Không ai biết nó có từ bao giờ, chỉ biết hỏa diễm ở nơi này vĩnh viễn không tắt, từ Thượng Cổ xa xưa đến tận bây giờ không biết là đã thiêu đốt qua bao nhiêu năm tháng.

Nơi đây không có sinh vật, mặt đất cũng không bị nung chảy thành dung nham. Càng khó hiểu là không hề có vật để thiêu đốt, vậy mà hỏa diễm cứ thế cháy qua vô tận năm tháng, như là tồn tại bất diệt vậy.

Xa xa bên rìa Hỏa Linh Sơn xuất hiện một nhóm người đang cẩn thận tiến tới, chính là nhóm người Vũ Hải. Nhìn thấy hỏa diễm ngợp trời, bọn hắn không kiềm chế được mà thốt lên kinh hãi. Trước đây bọn hắn cũng nghe qua rất nhiều truyền thuyết về Hỏa Linh Sơn này. Nhưng chỉ khi đối diện với nơi này mới thấy được sự hùng vĩ và nguy hiểm của nó.

Chưa tới địa phận của Hỏa Linh Sơn mà mấy người đã cảm thấy không thể trụ thêm nữa, quần áo trên người bắt đầu có dấu hiệu bị nhăn lại. Vũ Hóa ra hiệu cho mọi người dừng lại, nhìn Hỏa Linh Sơn hùng vĩ trước mắt mà cảm khái một hồi.

Nhưng rồi hắn nhanh chóng ổn định lại tâm tình, nhận Thanh y Chiến giáp từ Vũ Hải rồi đưa cho Hoàng Thiên.

- Mau mặc vào.

Hoàng Thiên suy tư, hắn nhận ra được mục đích của đối phương.

- Để ta.

Trác Mộc vội lên tiếng.

- Không sao, để ta.

Hoàng Thiên cương quyết.

- Nhưng…

Trác Mộc định nói nhưng rồi lại nhẫn xuống, hắn biết tính cách của Hoàng Thiên, một khi đã quyết thì không ai có thể ngăn được, bèn nói:

- Cẩn thận.

Hoàng Thiên nhanh chóng mặc Thanh y Chiến giáp vào, lại nhận từ tay Vũ Hải một chiếc bình sứ trắng. Đây là pháp bảo mà phụ thân của Vũ Hải cùng các trưởng lão trong tộc hợp sức luyện thành dùng để chứa Minh Hỏa, bị hắn trộm mang đi.

- Từ đây đi sâu về phía tây năm dặm, ngươi sẽ thấy một cái động, đi vào đó thu Minh Hỏa vào Ngọc Tịnh bình này. Đừng nghĩ tới việc bỏ trốn, nếu không tên này cùng con sói kia sẽ phải chết.

Hoàng Thiên nhìn Trác Mộc khẽ gật đầu, chậm dãi bước đi tiếp cận Hỏa Linh Sơn. Phía trước, hỏa diễm ngợp trời, nóng rực, như muốn đốt cháy thiên địa, ngoại vi có rất nhiều khe nứt lớn sâu hoắm.

Bóng dáng hắn xa dần da dần rồi khuất đi trong hỏa diễm ngợp trời.

Bên trong Hỏa Linh Sơn, Hoàng Thiên cẩn thận bước đi trong biển lửa, hơi nóng phả vào mặt hắn đau rát. Trên thân, Thanh y Chiến giáp tỏa ra hào quang kim sắc bảo vệ hắn ở bên trong. Theo lời của Vũ Hải, hắn một đường tiến về phía tây.

Theo bước Hoàng Thiên thâm nhập vào sâu, màu sắc hỏa diễm cũng phát sinh biến hóa, từ đỏ đậm dần biến thành lam nhạt, nhiệt độ càng thêm nóng rực, dù cho có Thanh y Chiến giáp, Hoàng Thiên vẫn cảm thấy khó chịu.

Đi thêm một dặm nữa, hỏa diễm lại bắt đầu chuyển màu, từ lam nhạt dần dần chuyển thành trắng ngà, từng luồng hỏa diễm màu sữa lưu động trong không gian trông cực kỳ mỹ lệ, thế nhưng nhiệt độ mà nó tỏa ra lại khiến người ta phải sợ hãi.

Cơ thể Hoàng Thiên bắt đầu có dấu hiệu hư thoát, hắn buộc phải vận chân khí bao quanh cơ thể nhằm giảm nhiệt xuống. Nhưng nếu như nhiệt độ còn tiếp tục tăng lên nữa thì có lẽ hắn sẽ phải bỏ mạng tại đây.

- Không hổ danh là Hỏa Linh Sơn, mới chỉ tiếp cận ngoại vi mà ta đã phải cố hết sức rồi.

Hoàng Thiên lẩm bẩm, hỏa diễm nơi đây làm cho hắn cảm thấy cực độ khủng khiếp.

Tiến thêm một dặm nữa, rốt cục hắn cũng tới chân núi. Vách đá lởm chởm dựng đứng như bức tường thành. Phía xa xa bên vách đá, đúng như lời Vũ Hóa nói, có một cửa nham động khá lớn.

Nhưng khiến cho Hoàng Thiên thất vọng là nơi đó lại bị bao phủ bởi hỏa diễm hắc sắc, từng ngọn lửa màu đen mờ nhạt bập bùng trôi nổi trong không khí, tỏa ra nhiệt độ cực kỳ kinh khủng.

Khi nãy bước vào khu vực hỏa diễm màu ngà sữa, Hoàng Thiên đã phải cố hết sức vận chân khí để bảo toàn thân thể, nếu như lần này lại tiến vào nữa thì không biết hắn có trụ nổi một khắc không.

- Màu đen?

Hoàng Thiên lặng im nhìn về phía nham động xa xa, tràn đầy do dự. Một khắc sau, hắn cắn răng lao thẳng về phía nham động.

Hắn biết, nếu như hắn không lấy được Minh Hỏa, Trác Mộc cùng Tiểu hắc ắt phải chết, lấy được Minh Hỏa, ít nhất bọn hắn còn có thể có một con đường sống.

Chỉ một tia hi vọng nhỏ nhoi, nhưng Hoàng Thiên hắn quyết không từ bỏ.

Vừa bước vào trong phạm vi hỏa diễm hắc sắc, Hoàng Thiên cảm thấy toàn thân nóng rực, nhiệt độ khủng khiếp truyền qua Thanh y Chiến giáp khiến cơ thể hắn như bị thiêu đốt, làn da trở nên khô khốc nứt nẻ.

Càng tiến sâu vào trong, màu lửa càng đậm, đồng nghĩa với việc nhiệt độ càng tăng. Bên trong nham động không một chút ánh sáng, giơ tay trước mặt cũng không nhìn thấy gì.

Hoàng Thiên một đường lao thẳng trong biển lửa, rốt cục nhìn thấy một chút ánh sáng. Hắn cười khổ, lại thêm một loại hỏa diễm sao, lần này bước vào là chết không thể nghi ngờ. Nhưng bây giờ hắn còn lựa chọn sao, hắn không còn thời gian nữa. “Xoạt”

Rốt cục hắn vọt vào trong khu vực có ánh sáng, nhưng khiến hắn bất ngờ là nơi đây lại không có hỏa diễm như hắn nghĩ. Chỉ thấy xa xa, một đoàn hỏa diễm hắc sắc lặng lẽ phiêu phù trên không, lại được bao bọc bởi một luồng quang huy mờ ảo khiến cho nó trở nên cực kỳ huyền bí.

Tất cả hỏa diễm xung quanh mặc dù lưu động nhưng không thể tiếp cận trong phạm vi quá mười ngũ. Hoàng Thiên nhìn cảnh tượng này, hắn có cảm giác giống như đoàn hắc hỏa kia là vương và xung quanh là thần tử đang triều bái vậy.

- Đây là Minh hỏa sao?

Hoàng Thiên cố gắng ổn định lại tâm tình, nhẹ nhàng tiến về phía trước. Hắn mặc dù kích động nhưng cũng rất cảnh giác, dẫu sao đây cũng là một loại thần hỏa, mà được mệnh danh là thần hỏa tất nhiên sẽ không thể tầm thường.

Minh Hỏa vẫn thế phiêu phù trên không, nhưng không hề có một chút nhiệt lượng nào tỏa ra, khiến cho Hoàng Thiên cảm thấy khó hiểu.

Lấy Ngọc Tịnh bình ra, hắn truyền chân khí vào làm cho chiếc bình sứ sáng lên, đồng thời từ miệng bình truyền ra một lực hút hướng về phía Minh Hỏa.

Minh Hỏa bị lực lượng của Ngọc Tịnh bình cuốn lấy, chậm dãi theo không khí di chuyển, cuối cùng bị thu vào trong Ngọc Tịnh bình. Không gian xung quanh mất đi nguồn sáng thì trở nên tối đi. Hỏa diễm hắc sắc cũng tràn vào.

Hoàng Thiên thu Ngọc Tịnh bình lại, định xoay người rời đi thì bỗng nhiên không gian xung quanh biến đổi. Từng luồng hỏa diễm hắc sắc trở nên bạo động, lưu chuyển với tốc độ chóng mặt, không gian xung quanh vang lên những âm thanh kỳ lạ.

Hoàng Thiên kinh hãi, cơ thể hắn trở nên mất kiểm soát, sau đó như bị một lực lượng nào đó cuốn đi. Mặc dù không nhìn thấy gì nhưng hắn có cảm giác mình đang di chuyển với một tốc độ rất nhanh, nhanh đến chóng mặt.

Một lát sau, rốt cục hắn nhìn thấy phía trước có ánh sáng,

ngày càng chói mắt.

Không gian xung quanh nhanh chóng phát sinh biến hóa, Hoàng Thiên giật mình, thân hình hắn dừng lại, rơi vào khoảng không, dưới tình huống đột ngột như vậy khiến hắn không khỏi có chút hoảng loạn.

Trong quá trình rơi xuống, Hoàng Thiên đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy xung quanh vẫn là biển lửa, mơ hồ như sương mù, hỏa diễm ngũ sắc cực kỳ rực rỡ.

Kỳ lạ là Hoàng Thiên không hề cảm thấy ấm áp, cảm giác như không hề có nhiệt độ.

- Hỏa diễm này thật kỳ lạ, lại không có nhiệt độ?

Hoàng Thiên mải mê suy tư, quên mất là bản thân đang rơi tự do. Rầm một cái, cả cơ thể nện lên nền đá, miệng vết thương trên vai lại vỡ ra, máu tươi rỉ qua chiến giáp trông cực kỳ thê thảm. Hắn vội vàng bò dậy, cái mặt nhăn nhó, nhưng đầu thì vẫn không ngừng suy nghĩ.

Đúng lúc này, phía xa xa trong hỏa hải ngũ sắc xuất hiện một đoàn lửa mờ mờ. Nói đúng hơn là hỏa diễm không màu, nếu như quanh nó không tỏa ra hào quang lam sắc thì có lẽ không ai nhận ra sự tồn tại của nó.

Nhưng, ngay sau khi đoàn lửa nhỏ xuất hiện, toàn bộ hỏa hải đang vô cùng loạn, bỗng chốc trở nên yên tĩnh. Tất cả hỏa diễm ngũ sắc đang lưu động đều như ngưng lại, lại có chút gì đó kích động.

Cảnh tượng này khiến cho Hoàng Thiên liên tưởng tới khi hắn nhìn thấy Minh Hỏa vậy, nhưng với một mức độ cao hơn rất nhiều. Rõ ràng tất cả hỏa diễm ngũ sắc đang thần phục trước đoàn hỏa diễm vô sắc này.

Hoàng Thiên nhìn cảnh tượng này nhất thời ngây ra tại chỗ, từ khi ra đời đến nay đây là lần đầu tiên Hoàng Thiên hắn gặp phải cảnh tượng bậc này, nội tâm rúng động không thôi.

- Rốt cục là có chuyện gì xảy ra, đoàn lửa vô sắc kia là lửa gì?

Hỏa diễm vô sắc chậm dãi di chuyển, hỏa diễm ngũ sắc xung quanh liền tách ra tạo nên một con đường. Không ngờ lại hướng về phía Hoàng Thiên.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 15: Hỏa Long - Lửa Giận Của Hoàng Thiên

Hỏa diễm vô sắc di chuyển ngày càng nhanh, khoảng cách với Hoàng Thiên ngày càng gần. Ngay thời điểm nó xuất hiện trước mặt, Hoàng Thiên liền giật mình kinh hãi, lùi mạnh về sau mấy bước.

- Đây… đây là…?

Miệng hắn lẩm bẩm, cảnh tượng này khiến hắn không thể tin vào mắt mình. Đoàn hỏa diễm kia không ngờ lại có hình dạng một con rồng, một con rồng thất trảo.

Mắt tôm, sừng hươu, bờm sư tử, mình rắn, vảy cá, toàn bộ diện mạo của đoàn hỏa diễm vô sắc giống hệt như rồng mà người ta hay nói.

- Là rồng thật sao? Hay chỉ là một đoàn hỏa diễm hình rồng?

Đoàn hỏa diễm vô sắc phiêu phù trên không, hai mắt của thần long nhìn Hoàng Thiên chằm chằm, sau đó phát ra tiếng long ngâm mạnh mẽ. Hoàng Thiên run lên, đối mặt với tiếng long ngâm này khiên cho thất khiếu của hắn đau đớn.

- Nhân loại hèn mọn, dám xông tới đây lấy trộm Minh hỏa?

Âm thanh ầm ầm vang lên làm rung động khắp hỏa hải, đánh sâu vào tâm thần của Hoàng Thiên.

Khí huyết trong cơ thể Hoàng Thiên sục sôi, một cổ khí thế kinh khủng không cách nào chống lại bao phủ lấy hắn, một ngụm

máu tươi phun ra, sắc mặt hắn hết sức tái nhợt.

Tinh thần và thể xác mạnh mẽ lúc này cũng không còn chút sức lực nào. Hắn cố gắng cầm cự, mở miệng nói:

- Thực xin lỗi, ta không cố ý, chỉ là huynh đệ ta đang bị đe dọa tới tính mạng, nếu không lấy được Minh hỏa này bọn hắn sẽ phải chết.

Hỏa long dường như không để ý tới lời nói của Hoàng Thiên, áp lực không hề giảm xuống, âm thanh ầm ầm lại vang lên:

- Đừng hòng ngụy biện, có can đảm lấy trộm Minh hỏa thì phải có can đảm hứng chịu lửa giận của ta.

Hoàng Thiên tức giận, nhưng nghĩ đến tính mạng của Trác Mộc cùng Tiểu hắc, hắn lại nhịn xuống, cắn răng nói:

- Điều ta nói là thật, ta có thể thề.

- Thề cái tiên sư con bà ngươi, quỳ xuống cho ta.

Giọng nói ầm ầm lại vang lên, trong tiếng nói chứa vẻ giễu cợt, cả hang động phát ra tiếng sấm nổ ầm ầm.

- Quỳ sao?

Hoàng Thiên im lặng, hắn không có lỗi, tại sao lại bắt hắn phải quỳ, là đùa cợt sao.

Hoàng Thiên hắn sau khi khuất nhục tại Thiên Hỏa thành, hắn đã thề, thề với trời, rằng Hoàng Thiên hắn đời này, ngoài quỳ Phụ Mẫu, quỳ ân sư, sẽ không bao giờ quỳ trước kẻ khác. Dù cho ngươi có là ai, có mạnh như thế nào cũng không ngoại lệ. Hắn! không quỳ.

Hai con mắt to lớn của thần long nhìn Hoàng Thiên chằm chằm, sát khí trong mắt nó tràn ngập cả hỏa hải. Một nhân loại

nhỏ bé trước mặt nó mà lại dám phản kháng, không biết sống chết.

- Phốc.

Hoàng Thiên chịu không nổi, phun ra mấy ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trong mắt có vẻ sợ hãi và kìm nén phẫn nộ.

Hắn đã xin lỗi, đã nói hết lý lẽ rồi nhưng đối phương không chịu hiểu, lại còn muốn hạ nhục hắn. Tuy phẫn nộ nhưng hắn lại không thể làm gì, lực lượng của đối phương quá mạnh mẽ, căn bản không có cách nào chống lại được.

Áp lực vô hình mạnh mẽ đè lên người Hoàng Thiên. Không những thế, hỏa hải cũng trở nên sôi trào, nhiệt độ bất ngờ tăng lên, nóng đến khủng khiếp. Thanh y Chiến giáp trên người Hoàng Thiên không ngờ chịu không nổi một nhịp thở mà tan chảy. Nhưng cơ thể Hoàng Thiên lại không bị ảnh hưởng gì, rõ ràng là Hỏa long muốn từ từ hành hạ hắn.

Cơ thể Hoàng Thiên dưới áp lực nặng nề thấp dần, thấp dần. Cảnh tượng này khiến cho hắn nhớ tới nỗi nhục ở Thiên Hỏa Thành năm ấy. Hôm nay, Hoàng Thiên hắn lần thứ hai bị kẻ khác bắt quỳ.

- Ha ha!

Hoàng Thiên chợt ngửa đầu lên trời mà cười lớn. Uất ức, phẫn nộ, bi thương, không cam tâm, tất cả nỗi lòng dồn nén bấy lâu nay của hắn đều tuôn ra qua tiếng cười này vang khắp thiên địa.

- Vì cái gì? vì cái gì? Hoàng Thiên ta từ khi sinh ra chưa bao giờ làm điều gì có lỗi với lương tâm, tại sao lại đối xử với ta như vậy. Cha mẹ rời bỏ ta, đệ đệ rời bỏ ta, huynh đệ rời bỏ ta, tất cả đều rời bỏ ta… Kẻ khác ỷ mạnh ức hiếp ta, người xung quanh không một ai giúp đỡ. Thế nhân này là như vậy sao, thật dối trá,

thật giả tạo.

Hoàng Thiên càng nói càng giận, càng nói càng lớn. Sâu trong cơ thể hắn, luồng lực lượng vô hình kia lại một lần nữa sôi trào, cực độ khủng bố, như muốn phá vỡ phong ấn mà ra.

- Còn ngươi, ngươi chỉ là một ngọn lửa không hơn không kém, ngươi là cái thá gì mà khiến ta phải quỳ, ngươi… không xứng!

Hoàng Thiên quát lớn, ánh mắt nhìn Hỏa long đầy căm thù. Quanh thân thể hắn như có như không vờn quanh một luồng lực lượng vô hình.

Hỏa long kinh hãi, phải, thật sự kinh hãi, tên nhân loại trước mặt này không ngờ lại khiến cho nó có cảm giác nguy hiểm. Một cảm giác cực độ nguy hiểm.

Bản năng mách bảo nó, nếu không nhanh chóng giết chết tên nhân loại này thì kẻ chết sẽ là nó. Ngay lập tức nó phóng thức toàn bộ sức mạnh của mình, muốn 1 chiêu bóp chết Hoàng Thiên. Nhưng đã quá muộn rồi.

- Ầm!

Một âm thanh bùng nổ vang lên, làm rung động cả hỏa hải, như một hồi trống nện thẳng vào tâm thần tất cả mọi sinh linh.

Hoàng Thiên đứng đó, không biết tự lúc nào trên cơ thể lại có một bộ y phục màu đen, quanh thân thể vờn quanh một làn khói đen tà dị, ma khí ngợp trời. Tóc dài tung bay, ánh mắt đen sắc bén khiếp người nhìn chằm chằm Hỏa long trước mặt.

- Ngươi…

Ánh mắt Hoàng Thiên điên cuồng, tất cả nỗi lòng của hắn bấy lâu dồn nén chợt bùng nổ. Hắn bất chấp tất cả lao về phía trước, trên tay xuất hiện một thanh kiếm khí, điên cuồng chém tới tấp về

phía Hỏa Long.

Hỏa Long tuy hoảng sợ nhưng dù sao cũng là một tồn tại đỉnh cấp, nó giận giữ gầm lên, tiếng long ngâm ầm ầm vang vọng khắp hỏa hải. Trên không trung bất ngờ xuất hiệt một long trảo khổng lồ, đánh về phía Hoàng Thiên.Rầm! Thiên địa nổ vang, thinh không run rẩy. Một trảo của Hỏa long không ngờ lại bị một kiếm của Hoàng Thiên chém đứt, hỏa diễm bùng nổ tán loạn mang theo nhiệt độ kinh người.

Hoàng Thiên tuy thực lực tăng mạnh nhưng cơ thể vẫn chỉ là Luyện Khí kỳ tầng 7, sao có thể chịu được sự thiêu đốt của hỏa diễm. Chỉ thấy cơ thể hắn bốc lên từng làn khói, làn da vốn đã khô khốc nứt nẻ giờ đây bị thiêu cháy trông cực kỳ khủng bố.

Nhưng Hoàng Thiên lại như không có chút đau đớn nào, cơn phẫn nộ đã khiến hắn không còn cảm giác nữa. Cổ nhân nói con người mạnh nhất khi phẫn nộ quả không sai, phẫn nộ không chỉ khiến thực lực người ta tăng lên mà còn che lấp đi ý thức, khi đó người ta chỉ hành động theo bản năng, như một loài thú.

Hoàng Thiên lúc này y như vậy, hắn bị cơn giận che lấp đi lý trí, bản năng của hắn lúc này là giết chết Hỏa long, lại thêm sự phụ trợ của lực lượng thần bí, khiến hắn có một sức mạnh khủng bố.

Lúc này hắn không còn bị động đón đỡ đòn tấn công của Hỏa long nữa, mà điên cuồng đánh trả. Từng chiêu kiếm tưởng chừng như đơn giản nhưng lại mang lực lượng hủy diệt khiến cho Hỏa Long khốn đốn.

Thân thể Hỏa Long không ngờ dưới những đòn tấn công điên cuồng của Hoành Thiên lại dần tan biến, hào quang xung quanh ngày càng nhạt, kích thước cũng nhanh chóng giảm xuống, từ vạn trượng xuống trăm trượng, mười trượng xuống năm ngũ, ba ngũ…

Cuối cùng, Hoàng Thiên bổ mạnh một kiếm, Hỏa long tan biến, hiện nguyên hình là một khỏa long châu trong suốt, bên ngoài long châu như có như không dao động một luồng năng lượng vô cùng cường đại.

Hoàng Thiên lặng người một lát, ánh mắt từ mơ hồ dần dần tỉnh lại, trên đôi bàn tay cháy khét chỉ còn khung xương lơ lửng một khỏa Long châu trong suốt, ánh lên lam quang chói sáng.

- Không ngờ lại là một khỏa Long châu, có khi nào là long đan của một con Hỏa Long không.

Nhưng rồi hắn không thể suy nghĩ gì nữa, hắn đã không còn ở trạng thái mạnh mẽ khi nãy nên cơ thể nhanh chóng bị hỏa diễm thiêu đốt, đã đến cực hạn chịu đựng. Long châu trong tay đột nhiên lại kháng cự mãnh liệt, như muốn vùng vẫy mà thoát ra.

Nhìn hỏa hải vô tận xung quanh, hắn biết hôm nay ắt phải táng thân tại đây. Nhưng sâu trong lòng hắn lại có chút gì đó không cam lòng. Hắn còn chưa tìm được cha mẹ, chưa đi gặp đệ đệ, Trác Mộc còn chờ hắn cứu mạng.

Thế rồi hắn nảy ra một ý định cực kỳ điên cuồng, ánh mắt hắn tràn đầy đau đớn và sự uất hận nhìn chằm chằm Long châu, cắn răng nói:

- Tất cả là tại ngươi, hôm nay ta có chết cũng phải kéo ngươi theo cùng.

Ghì chặt Long châu trong tay, hắn đưa lên miệng rồi nuốt vào, ánh mắt mơ hồ dần rồi ngã gục xuống, hỏa diễm ngũ sắc lan tới, bao trùm hắn vào bên trong.

oOo

Bên ngoài Hỏa Linh sơn, đám người Vũ Hải cực độ sốt ruột. Hoàng Thiên đi vào đó đã được hai ngày mà không hề có chút

động tĩnh gì.

Vũ Hải lo lắng không thôi, bây giờ Minh hỏa không còn quan trọng đối với hắn nữa rồi. Hắn chỉ mong Hoàng Thiên nhanh chóng trở lại đem theo Thanh y Chiến giáp cùng Ngọc tịnh bình. Nếu hai món này bị tổn hại gì đó thì hắn xong đời.

Trác Mộc càng lo lắng hơn, hắn cùng Hoàng Thiên đã cùng vào sinh ra tử gần 6 năm trời, tình cảm huynh đệ gắn bó. Hoàng Thiên mà có mệnh hệ gì thì hắn không biết phải làm sao.

Đang lo lắng không biết phải làm thế nào thì bỗng dưng trong đan điền hắn xảy ra biến hóa, Nguyên lực biến mất do Tán nguyên đan giờ đây đang hồi phục nhanh chóng, hắn có cảm giác như được hồi sinh.

Tìm ra được đường sống từ cõi chết, Trác Mộc cười lạnh, nhanh chóng thổ nạp tăng thực lực đến trạng thái đỉnh phong của mình.

Phía bên kia, tên thanh niên đang bực bội chửi rủa:

- Khốn kiếp, ta đường đường là một tu sĩ Luyện khí tầng 5 mà lại phải đi trông chó.

Hắn vốn là kẻ có tu vi yếu nhất trong đám nên bị giao cho nhiệm vụ trông chừng Tiểu hắc.

Giơ cước lên định đạp Tiểu hắc một cái cho hả giận thì bỗng dưng hắn có cảm giác rùng mình, sau lưng như có một cặp mắt của hung thần đang nhìn hắn chằm chằm.

Hoảng sợ quay lại, Trác Mộc đứng đó, nhìn hắn cười ác độc. Nhìn ra phía xa, một tên đồng bọn của hắn nằm gục bên mô đất không rõ sống chết.

Tên thanh niên kinh hãi, chưa kịp la lên đã bị Trác Mộc nện

cho một quyền, bất tỉnh nhân sự. Ôm Tiểu hắc vào lòng hắn vọt nhanh về phía trước.

Hắn biết, bản thân cho dù ở trạng thái đỉnh phong cũng không là đối thủ của Vũ Hóa có trong tay Lưu thủy kiếm, huống hồ hắn còn đang bị thương. Vậy nên hắn quyết định nhanh chóng bỏ trốn, mục tiêu lại là Hỏa Linh sơn.

Trác Mộc vốn là Ngưng nguyên hậu kỳ nên dễ dàng chịu được hỏa diễm thiêu đốt ở ngoại vi Hỏa Linh sơn, nhưng đối phương chỉ có mình Vũ Hóa là Ngưng nguyên hậu kỳ, bốn tên còn lại chỉ là Luyện Khí kỳ, hắn tin Vũ Hóa không dám bỏ lại bốn tên kia ở ngoài mà đuổi theo hắn. Vạn nhất ngay sau đó Hoàng Thiên trở ra thì bốn tên kia làm sao chống đỡ.

Trác Mộc tuy chân bị thương nhưng tốc độ không chậm, chẳng mấy chốc hắn đã chạy tới gần phạm vi Hỏa Linh sơn. Nhưng chưa kịp vui mừng thì một đạo kiếm quang vù vù bay tới khiến hắn biến sắc. Kiếm quang tốc độ kinh người, với thân thủ như Trác Mộc cũng không thể tránh né, bị kiếm quang chém lên người.

Một tiếng rú thê thảm vang lên, chỉ thấy Trác Mộc trên cơ thể máu tươi phun ra, cánh tay phải đang ôm Tiểu hắc đứt lìa, rơi xuống nền đất.

Tiểu hắc trên tay hắn, bị kiếm quang chém trúng, máu tươi ròng ròng chảy xuống, cái miệng bị vải buộc chặt khẽ rên rỉ. Nhìn Tiểu Hắc thoi thóp, Trác Mộc hét lên thê lương, hắn dường như không để ý tới cái tay của mình bị chặt đứt, mà chỉ nhìn Tiểu hắc, hắn khóc.

Từng hình ảnh trong quá khứ như hiện về, năm đó, một con sói nhỏ bị dính bẫy nằm thoi thóp chờ chết được hai thiếu niên cứu giúp, nuôi nó khôn lớn.

Có những ngày trời mưa lạnh cóng, nó ướt sũng run lên cầm

cập, hai thiếu nên thay phiên nhau ôm nó vào lòng, tự hỏi hơi ấm từ cơ thể hay hơi ấm từ tình người, nó chìm vào giấc ngủ.

Có những ngày đồ ăn khan hiếm, nhưng hai người vẫn sẵn sàng chia cho nó một phần.

Nó nhớ những khi được Hoàng Thiên xoa đầu.

Nó nhớ những khi nghịch ngợm bị Trác Mộc gõ trán.

Nó nhớ những ngày được cùng hai người săn thú.

Bây giờ có lẽ không được nữa rồi.

Tiểu Hắc vẫn được Trác Mộc ôm vào lòng, máu vẫn chảy, tiếng rên ư ử nhỏ dần nhỏ dần rồi tắt lịm. Mắt nó vẫn mở, vẫn là ánh mắt quen thuộc nhưng vô hồn và lạnh ngắt, nó chết.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 16: Đột Phá!

- Tiểu… Tiểu hắc… A…

Trác Mộc một tay ôm ghì Tiểu Hắc vào lòng, đau đớn chạy về phía trước. Hắn đau đớn không vì cánh tay đã đứt, hắn đau đớn vì con vật bé nhỏ đang nằm trong lòng hắn. Chỉ thấy máu… máu… và máu.

Ghì chặt tiểu Hắc vào lòng, hắn cố kìm nước mắt, nhưng vẫn không nhịn được mà khóc nấc lên như một đứa trẻ. Rồi hắn quay phắt đầu lại nhìn chằm chằm kẻ thù, ánh mắt tràn đầy phẫn hận và bi thương. Bóng dáng dần dần khuất sau hỏa diễm vô tận.

Bên ngoài, một tên trung niên nam tử vận trường bào tím, trên ngực thêu một chữ Vũ đỏ rực, khuôn mặt cực độ giận dữ. Hắn chính là kẻ chém ra một kiếm khi nãy, cướp đi tính mạng của Tiểu hắc, đoạn đi một cánh tay của Trác Mộc.

- Cha.

- Bái kiến tộc trưởng.

Đám người Vũ Hải đang nhập định thấy động thì tỉnh lại, không biết chuyện gì xảy ra nhưng khi nhìn thấy trung niên nam tử thì giật mình, quỳ rạp xuống đất.

- Nghịch tử…

Vũ Hải còn chưa định thần lại đã bị trung niên nam tử đạp cho một cước, thổ huyết văng ra xa. Vũ Hóa thấy vậy liền lên tiếng cầu

xin:

- Tộc trưởng bớt giận, công tử cũng vì nóng lòng muốn thu lấy Minh hỏa…

Trung niên nam tử hừ lạnh, cắt ngang lời y:

- Minh Hỏa là thứ các ngươi có thể thu sao…

- Chẳng phải chỉ cần có Thanh y Chiến giáp cùng Ngọc tịnh bình là có thể thu sao?

Vũ Hải bất mãn, dù cho hắn có phạm lỗi lấy trộm báu vật trấn tộc, nhưng cũng chỉ vì mục đích thu thần hỏa cho cha hắn, đáng nhẽ cha hắn không nên tức giận như vậy mới đúng.

- Câm mồm.

Trung niên nam tử tức giận quát lên, một cỗ uy áp phóng ra làm cho mấy người Vũ Hải thổ huyết.

- Hừ, nhờ ân phúc của ngươi mà Thanh y Chiến giáp đã bị hủy rồi.

- Cái gì?

Vũ Hải như không tin vào tai mình, Thanh y Chiến giáp là gì, là bảo vật chấn tộc đó. Bây giờ Chiến giáp bị hủy, nguyên nhân là do hắn, bảo sao hắn không sợ.

- Đi về, các trưởng lão sẽ xử trí ngươi.

Trung niên nam tử khoát tay, cuốn đám người Vũ Hóa cùng Vũ Hải mặt cắt không còn giọt máu bay về phía đông, rời khỏi Vạn thú sơn lâm.

oOo

Sâu bên trong Hoả Linh sơn.

Hoàng Thiên thụ thương cực nặng, hôn mê không biết đã bao lâu, cơ thể bị hỏa diễm ngũ sắc thiêu đốt không ngừng, nếu như là người thường trong tình trạng này ắt phải chết.

Nhưng sâu trong thể nội hắn, Long Châu không ngờ bị lực lượng thần bí đè nén, thiên địa tinh hoa linh khí tuôn ra không ngừng, tràn ra khắp cơ thể duy trì sinh lực cho hắn.

Trong đan điền hắn chứa nhiều thiên địa linh khí đến nỗi đọng thành giọt. Sau đó ngưng tụ thành từng đám chất lỏng lơ lửng trong không gian đan điền. Nếu như điều này lan truyền ra ngoài, sẽ khiến cho tu tiên giới chấn động không thôi.

Bản chất của Luyện khí kỳ là thổ nạp linh khí, hấp thu thiên địa tinh hoa để cải biến cơ thể phàm nhân, gột rửa những tạp chất trong cơ thể, khiến cơ thể gần với thiên địa, tạo tiền đề cho con đường tu tiên sau này. Từ thuở Hồng Hoang tới nay, có mấy ai ở Luyện Khí kỳ ngưng tụ ra linh dịch.

Để có thể ngưng tụ ra Linh dịch, cần ít nhất hàng ngàn, thậm chí hàng vạn năm, với tuổi thọ ngắn ngủi của Luyện Khí tu sỹ, làm sao đủ. Hơn nữa, có ai chịu nhẫn nhục dậm chân tại Luyện Khí kỳ hàng ngàn năm. Chỉ sợ chưa ngưng luyện được Linh dịch thì đã sớm bỏ mạng rồi.

Hoàng Thiên may mắn nuốt được Long Châu, lại có lực lượng thần bí hộ thể nên nhanh chóng hấp thu tinh hoa, ngưng tụ ra Linh dịch. Từng đám Linh dịch lớn dần rồi hợp lại thành một cái hồ lớn, trên mặt hồ ban đầu chỉ có những đợt sóng nhỏ lăn tăn, nhưng sau đó càng mạnh, từng đợt sóng mạnh mẽ tấn công ra tứ phía.

Vách màng nội thể không ngờ trước những cơn sóng lại yếu ớt như giấy, dễ dàng bị phá vỡ. Tu vi của Hoàng Thiên cũng vùn vụt tăng lên, Luyện Khí tầng bảy đỉnh phong, tầng tám, tầng chín…

Lần đại nạn này không ngờ lại trở thành một hồi cơ duyên cực lớn, thay đổi hoàn toàn số phận của hắn.

Tốc độ đề thăng tu vi vẫn không hề giảm xuống, những tưởng hắn sẽ đột phá Ngưng nguyên, nhưng khi tu vi đạt tới Luyện khí tầng chín đại viên mãn thì đột nhiên chững lại. Lâm vào trạng thái giằng co, cố gắng đột phá giới hạn nhưng lại bị gì đó mạnh mẽ ngăn cản.

Cứ thế lặp đi lặp lại, Hoàng Thiên bị giày vò thê thảm. Thân thể hắn liên tục bị thiêu đốt, rồi thiên địa linh khí lại tái sinh chữa lành, sinh mệnh lực luôn duy trì ở trạng thái lâm nguy, vì thế thân thể hắn được tôi luyện một cách khốc liệt nhất, tu vi cũng thần tốc tăng lên, linh lực trong thể nội ngày càng ngưng thật và hồn hậu, nhưng thủy chung không thể phá vỡ cái giới hạn đó.

oOo

Bất tri bất giác, Hoàng Thiên hôn mê đã được hai tháng, thân thể vốn thập phần thê thảm của hắn từ từ hồi phục theo đà khôi phục sinh mệnh lực.

Làn da bị hỏa diễm thiêu cháy thành than vụn vỡ rơi xuống, lộ ra làn da mới óng ả, huyết dịch nóng rãy cũng ngừng chảy ra. Kinh mạch khô rang đến quặt quẹo trong thể nội phồng lên như được bơm khí, linh dịch đầy sinh lực lưu động khắp cơ thể.

Hai tháng này, Hỏa hải cực độ yên tĩnh, nhưng hôm nay không ngờ lại xảy ra biến hóa.

Bên trong đan điền Hoàng Thiên là cả một vùng sóng to gió lớn, Linh dịch tích lũy suốt thời gian hai tháng nay đã đến mức cực hạn.

Linh lực vô tận điên cuồng cuộn trào, dồn nén, giống như muốn phá vỡ không gian quá nhỏ bên trong đan điền vậy. Long

Châu vẫn liên tục tràn ra thiên địa linh khí, Linh dịch được hình thành ngày càng nhiều, càng ngày càng dồn nén, cuối cùng cũng có những biến hóa về chất. Nguyên lực xuất hiện.

Ầm ầm...

Hoàng Thiên rốt cục đột phá, nhưng không phải là Ngưng nguyên, mà không ngờ lại là Luyện khí tầng mười.

Luyện khí tầng mười, từ khi tu chân giới xuất hiện, còn chưa có ai đạt tới. Cửu vốn là cực hạn của thiên đạo, cũng vì như thế mà Luyện khí được chia cửu tầng, đại diện cho chín tầng cực hạn của con người khi bắt đầu bước lên con đường tu tiên.

Một khi vượt qua liền thoát khỏi phàm trần, chân chính bước vào con đường tu tiên. Thế nhưng không ngờ Hoàng Thiên lúc này lại đương nhiên phá vỡ cái cực hạn đó, bước ra một bước thứ mười, hoàn toàn đi ngược thiên đạo quy tắc.

Trong nháy mắt, trời đất như xoay chuyển! Thức hải còn đang hỗn độn bỗng nổ vang.

Trong đầu của hắn trận trận kinh văn huyền ảo, phát ra vô thượng kim quang, xuyên thấu vạn vật, không gian xung quanh đều sáng lên một màu vàng rực rỡ.

Trong đan điền, Linh khí rất nhanh biến hóa thành Nguyên lực nồng hậu, hình thành nên Nguyên hồ rộng lớn, ầm ầm như sấm chớp.

Phá vỡ được giới hạn đó, tu vi của hắn lại cực tốc tăng lên, khi mà tất cả linh khí đều hóa thành Nguyên lực, cũng là lúc hắn đột phá Ngưng nguyên.

Long đan như một mặt trời sáng chói phiêu phù trên không gian đan điền, vẫn bị lực lượng thần bí đè nén, không ngừng tuôn ra thiên địa linh khí, ngay sau đó lại biến hóa thành Nguyên lực,

Nguyên hồ nhờ vậy mà ngày càng mở rộng.

Đột phá Luyện khí, tiến lên Ngưng Nguyên, Tu sỹ sẽ mở ra được thức hải, tiến hành lột xác mạnh mẽ hơn vô số lần.

Lại một tháng nữa trôi qua.

Trong không gian ý thức vốn mơ hồ của Hoàng Thiên chợt xuất hiện những tia sáng le lói. Sâu trong hỗn độn thức hải, linh hồn Hoàng Thiên chợt mở mắt, ý thức và ký ức nhanh chóng ùa về, như nước triều dâng. Hắn trở lại là chính mình, lấy lại quyền chỉ huy thân thể.

- Ta còn chưa chết sao…?

Nhìn Hỏa hải rực lửa xung quanh, hắn thì thào.

- Lực lượng của ta… Hỏa hải…

Hắn lại lẩm bẩm, cẩn thận cảm nhận lại nội thể, nhìn thấy Nguyên hồ trong không gian đan điền thì giật mình.

Bên trong nội thể, Nguyên hồ rộng hơn năm dặm, sóng nước dạt dào, mang lại cho hắn một cảm giác mạnh mẽ, nhấc tay nhấc chân là có được thiên địa.

Nguyên lực không ngừng được hình thành, không ngừng hội tụ làm cho hồ nước cũng ngày càng lớn dần lên.

- Là Nguyên lực… không ngờ ta lại đột phá Ngưng nguyên… là nhờ Long Châu sao?

Ầm!

Hắn vung mạnh một quyền, Nguyên lực hùng hậu theo quyền ý tuôn trào ra ngoài giáng mạnh lên nền đất, để lại một cái hố sâu hoắm trước mặt.

- Thật mạnh mẽ…

Hoàng Thiên kích động không thôi, tuy mới chỉ là Ngưng nguyên sơ kỳ, nhưng hắn có cảm giác mình có thể đánh ngang với Ngưng nguyên trung kỳ, thậm chí bây giờ gặp phải Vũ Hóa, hắn cũng có lòng tin đánh một trận.

Xung quanh hắn, Hỏa diễm ngũ sắc vẫn thiêu đốt, nhưng không thể thương tổn hắn chút nào. Hỏa hải nơi đây vốn là do Long Châu mà hình thành, giờ đây Long Châu bị Hoàng Thiên luyện hóa, tất nhiên hỏa diễm không thể làm hắn tổn thương.

- Trước tiên phải tìm cách thoát khỏi nơi này đã.

Hoàng Thiên nhanh chóng ổn định lại tâm tình, nhìn lại mình, không còn một mảnh vải che thân, túi trữ vật bị hỏa diễm thiêu đốt không còn, tất cả đồ vật đều bị thiêu dụi, ngay cả linh kiếm cũng không ngoại lệ. Hắn cười khổ, vô định bước về phía trước.

Không biết sau bao lâu, rốt cục hắn đi tới ranh giới Hỏa hải, nhưng khiến hắn thất vọng là nơi đây lại có một vách đá dựng đứng, ngăn cách Hỏa hải với thế giới bên ngoài. Hoàng Thiên dùng hết sức cũng không thể để lại dấu vết trên vách đá chứ đừng nói phá vỡ vách đá mà ra.

Đang không biết phải làm như thế nào thì trên vách đá nhảy ra một con quái vật đỏ lửa, là một con hỏa hùng, miệng dài tới mang tai, dung nham đỏ lừ tanh hôi chảy ròng ròng trên miệng, nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt thèm thuồng.

- Grào

Hỏa hùng gầm lớn, lao tới giáng một trảo mạnh mẽ về phía Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên trải qua bao trận chiến, vốn đã tôi luyện bản tâm rất tốt, tự nhủ bản thân bình tĩnh, song quyền nắm chặt, Nguyên

lực cuồn cuộn không dứt xúc tích khiến song quyền phát sáng mãnh liệt, chỉ trực chờ bùng nổ.

Cuối cùng Hoàng Thiên gào lên, vọt mình về phía Hỏa hùng, cứng đối cứng với đối phương. Hỏa hùng há miệng, tựa hồ đang cười nhạo nhân loại ngu xuẩn.

- Rầm!

Song quyền va chạm với một trảo của Hỏa hùng phát ra chấn động mãnh liệt, Hoàng Thiên bị lực lượng cường đại chấn cho lui về liên tục, thổ huyết, tựa hồ đứng không vững.

Hỏa hùng cười dài, đạp trên sóng lửa lướt tới.

Hùng trảo khổng lồ lại lao tới, móng tay sắc bén như câu liêm sáng rực lên, sóng khí cuồn cuộn, bao trùm lấy Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên hét lớn, song quyền điên cuồng ngưng tụ Nguyên lực vô biên, ngay sau đó chợt lắc mình, giáng một quyền mạnh mẽ giữa ngực Hỏa hùng.

- Phập!

Song quyền không ngờ lại dễ dàng xuyên vào cơ thể Hỏa hùng, bị hỏa diễm

nung đỏ. Không bỏ lỡ cơ hội này, hắn dùng lực xé mạnh ra hai bên.

Xoạt một tiếng, trên ngực Hỏa hùng bị rách một mảng lớn, hỏa diễm bên trong cuồn cuộn trào ra ngoài. Hỏa hùng rú lên thê thảm, hỏa trảo thu nhanh về, quật mạnh một cái khiến Hoàng Thiên hộc máu văng đi mười mấy ngũ, ngã xuống nền đất cứng rắn.

Hoàng Thiên đau đớn nhìn mảng da ngực của Hỏa Hùng, không ngờ lại là nham thạch. Hóa ra con Hỏa hùng này là một hỏa

khôi được Hỏa hải dựng dục mà thành.

Nhổ một ngụm máu ra, Hoàng Thiên đứng phắt dậy như trường thương. Khi nãy liều mạng như vậy cũng chỉ khiến Hỏa hùng rách tí da mà bản thân lại trọng thương. Trận chiến này gian khổ hơn hắn nghĩ rất nhiều. Nhưng điều này không khiến Hoàng Thiên nản lòng mà lại khiêu khích chiến ý khiến hắn càng quật cường hung hãn.

Không còn đường nào khác, chỉ còn cách liều mạng.

Hỏa hùng gầm lên giận dữ, Hoàng Thiên cũng điên cuồng gầm theo. Hai đối thủ lại lao vào nhau, âm thanh bùng nổ vang khắp thiên địa.

Sâu trong cơ thể Hoàng Thiên, Nguyên hồ biến động, sóng nước cuộn trào mãnh liệt, liên miên không dứt. Long Châu dường như chịu áp lực mạnh hơn, thiên địa linh khí bị cưỡng ép tuôn trào mãnh liệt.

Cơ thể không kịp chuyển hóa mà hình thành nên một vùng năng lượng lập dị, Nguyên lực vốn đang chuyển động, nhận được cỗ lực lượng này, bắt đầu điên cuồng xoay chuyển lên, cả Nguyên hồ phát ra ánh sáng kỳ diệu đẹp mắt. Có điều, lực lượng này không ngờ lại rất khủng bố, khiến Linh hồ nhất thời bạo loạn.

Hoàng Thiên chỉ thấy thân thể vốn hết sức suy yếu như uống phải tiên đan, Nguyên lực ầm ầm di chuyển.

Xương thịt, cốt cách, thậm chí là tế bào thần kinh cũng bành trướng gấp vài lần, đau đớn vô cùng, áp lực càng lúc càng lớn, cơ thể tựa hồ lúc nào cũng có thể nổ tung.

Hỏa hùng đang điên cuồng tấn công, bỗng thấy sắc mặt Hoàng Thiên đột nhiên hóa thành màu đỏ lửa, cơ thể cháy rực lên hỏa diễm ngũ sắc, tán ra khí tức cực kỳ đáng sợ.

Cảm nhận được lực lượng cường đại chưa từng có, Hoàng Thiên điên cuồng phát tiết, bất chấp lao về phía Hỏa hùng.

- Rầm.

Hỏa hùng không ngờ lại bị một quyền đánh bay. Hoàng Thiên đánh xong một quyền cảm thấy thống khổ vơi đi một chút, lập tức giơ tay giơ chân đánh loạn.

Hỏa hùng tuy là hỏa khôi, thân thể từ nham thạch cứng rắn hình thành nên, nhưng trước những đòn tấn công điên cuồng của Hoàng Thiên thì liên tiếp tan vỡ, cuối cùng chết thảm.

Hoàng Thiên tựa hồ chưa phát tiết xong, lực lượng trong cơ thể vẫn cuồn cuộn không dứt. Hắn không tìm lối ra nữa mà quay lại Hỏa hải, tìm nơi phát tiết.

Một thời gian sau, Hỏa hải không còn yên bình nữa, cứ cách vài ngày, người ta lại nghe thấy âm thanh giao chiến ầm ầm. Tiếng thú gầm, tiếng người thét vang vọng khắp nơi. Nhưng rất nhanh sau đó lại im bặt, cứ như thế liên tục không ngừng nghỉ.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 17: Rời Đi

Hỏa hải hai tháng sau.

"Rầm"… "uỳnh… uỳnh"

Từng âm thanh chấn động cực lớn vang lên, hỏa diễm ngũ sắc bay tán loạn. Trên nền nham thạch vốn cứng rắn không ngờ lại xuất hiện một cái hố lớn, bụi tung mù mịt. Một thân ảnh chật vật bò ra, là Hoàng Thiên.

- Chết tiệt, con Hỏa ngô khôi này tại sao lại có thể mạnh như thế?

Nhổ ra một búng máu, hắn nhìn chăm chăm về phía trước. Cách hắn không xa, khoảng chừng hai mươi ngũ, một con rết lửa khổng lồ đang cuộn mình, lao nhanh về phía này.

Hai tháng trở lại đây, Hoàng Thiên đi khắp nơi trong Hỏa hải tìm kiếm lối ra, hắn thực sự rất lo cho Trác Mộc cùng Tiểu Hắc. Nhưng Hỏa hải quá rộng lớn, suốt hai tháng trời hắn không tìm được chút manh mối gì. Cũng đã hơn năm tháng kể từ khi hắn bước chân vào nơi này, chuyện gì xảy ra ngoài đó hắn không biết, nhưng trong lòng hắn cứ có chút gì đó bất an.

Hỏa ngô khôi dài hơn bảy ngũ, toàn thân nó đen xì, dưới thân thể là một trăm cái chân như lợi đao lam sắc, mỗi khi trượt lên nền đá đều để lại hàng loạt rãnh sâu nhìn mà rợn người.

- Xem ra phải dùng tới rồi… Phong nguyên trận.

Chỉ thấy Hoàng Thiên phất mạnh tay, mười mấy viên nham thạch phát ra tinh mang chói lòa. Nguyên lực cuồn cuộn dịch chuyển khiến hỏa diễm xung quanh cũng chảy theo, tạo nên một tiểu trận phong bế Hỏa ngô khôi vào trong.

Hỏa ngô khôi vốn được Hỏa hải dựng dục mà thành, chiến lực phần lớn được cung cấp từ Hỏa hải, bây giờ bị trận pháp ngăn cản khác khác nào cá mắc cạn, chiến lực giảm đi đáng kể. Không bỏ lỡ cơ hội này, chỉ thấy Hoàng Thiên nhanh như một cơn gió, vọt vào trong trận.

Rầm!

Một quyền của Hoàng Thiên nhân lúc Hỏa ngô khôi không chú ý mà nện xuống đầu nó, nham thạch vỡ ra, hỏa diễm bắn tung tóe. Một vệt dung nham từ vết thương rỉ ra chảy xuống nền đá, Hỏa ngô khôi rú lên thê thảm, mắt rực hung quang, miệng phun lửa, cái đuôi khổng lồ vụt lên đánh bay Hoàng Thiên ra ngoài.

Hoàng Thiên trúng chiêu nhưng không hề hấn gì, ngược lại còn cười lớn:

- Hay lắm, nếm thử chiêu mới của ta…

Chỉ thấy hắn hai chân phát lực, ấn xuống đất nửa tấc, song chưởng đẩy mạnh về phía trước, nguyên lực vô biên từ Linh hồ được dẫn động, điên cuồng tích tụ tại hai cánh tay.

Khi mà lực lượng dồn nén đến cực hạn rồi bùng nổ, được Hoàng Thiên dùng ý niệm dẫn dắt phát ra tấn công về phía Hỏa ngô khôi. Chưởng lực như cuồng phong, tuy cuồng nhưng không loạn, lao nhanh về phía đối thủ.

Hỏa ngô khôi vốn đang còn đau đớn sau một quyền khi nãy, giờ chưởng lực nhanh chóng lao tới làm sao chống đỡ.

Ầm ầm!

Hỏa ngô khôi hứng trọn một chưởng, phần bụng rách toạc, dung nham bắn ra tung tóe. Tưởng chừng như đã đỡ được một chưởng này, nhưng nó chư kịp vui mừng thì đã thấy chưởng tiếp theo đánh tới, nguyên lực như liên miên không dứt, hết đợt này đến đợt khác, chưởng sau nối chưởng trước nện lên vết thương.

Hỏa ngô khôi tuy toàn thân nham thạch nhưng dưới sự tàn phá của nguyên lực lại trở nên yếu ớt, thân thể cuối cùng nổ tanh bành. Chỉ còn vô số những cái chân bay tứ tán trong không trung rớt xuống nền đá tạo nên những tiếng vang leng keng không dứt.

Hoàng Thiên thở phào nhẹ nhõm, chiêu vừa rồi nhìn có vẻ đơn giản nhưng tiêu hao nguyên lực vô cùng lớn. Hai tháng rèn luyện trong hung hiểm, trước những áp lực nặng nề từ những trận chiến, hắn đã ngộ ra tiểu trận và chiêu thức này.

Tiểu trận được hắn đặt tên là Phong nguyên trận, được tạo thành từ mười tám mắt xích, mỗi mắt xích là một viên nham thạch được dồn nén nguyên lực. Khi khởi phát, nguyên lực sẽ lưu động theo từng luồng, kết nối với nhau tạo nên trận pháp.

Điểm đặc biệt của trận pháp này là trong quá trình nguyên lực vận hành, sẽ cộng hưởng với linh khí của thiên địa mà hình thành nên không gian phong cấm.

Kẻ địch một khi bị vây vào trong trận trừ khi có thể phá vỡ phong cấm, còn không thì không thể kết nối với thiên địa mà bổ xung nguyên lực. Ngược lại, người vận hành trận pháp lại có thể câu thông với thiên địa, thông qua trận pháp mà tăng tốc độ hồi phục nguyên lực của mình.

Cứ như thế với đối thủ cùng cấp, một kẻ không thể hồi phục và một kẻ nguyên lực gần như vô hạn, không cần đánh cũng biết trước kết quả.

Hỏa long đệ nhất chưởng lại khác, nó được hình thành trên

nguyên lý áp súc. Có nghĩa là áp súc càng nhiều thì chưởng lực càng mạnh, uy lực càng cao. Nhưng nếu khống chế không tốt rất dễ bị phản phệ.

Một trận pháp, một võ kỹ cỡ này đối với Nguyên giới thì chẳng là gì, thậm chí còn chưa thể bước và hàng ngũ có phẩm cấp. Nhưng nếu để Nguyên giới biết rằng đây là do một tu sỹ Ngưng nguyên, chưa biết gì về công pháp hay trận pháp sáng tạo ra trong hai tháng thì sẽ tạo nên một hồi sóng gió.

Từ Thượng Cổ xa xưa tới nay, mấy kẻ Ngưng nguyên có thể sáng tạo ra trận pháp, vũ kỹ. Đó không chỉ là kinh nghiệm, đó còn là Ngộ tính.

Hoàng Thiên hắn bị mọi người cho rằng thể chất kém cỏi, nhưng Ngộ tính lại không ai bằng. Tu chân giới hiện nay quá coi trọng thể chất, thường đánh đồng thể chất cùng tư chất.

Đơn giản vì trong những giai đoạn đầu, thể chất đem lại tốc độ tu luyện cực cao, cổ nhân từng nói nhân loại thường chỉ thấy lợi ích trước mắt mà không thấy được cái lợi lâu dài, đám người Vô Danh năm ấy cũng không ngoại lệ.

Hoàng Thiên nhặt lên hai cái răng rết, gõ chúng vào nhau, nhoẻn miệng cười. Hai cái răng rết này tạo cho hắn cảm giác còn sắc bén hơn cả linh kiếm, nếu như Trác Mộc ở đây thì tất sẽ nước dãi ròng ròng, đây là nguồn tài phú không nhỏ.

Hắn tuy rất muốn thu thêm cả những cái chân kia mang đi nhưng bất lực, hắn bây giờ đến quần áo còn không có chứ đừng nói là túi trữ vật. Chọn ra hai cái răng rết giá trị lớn nhất, hắn bước đi về phía trước.

Hai canh giờ sau, Hoàng Thiên đi lạc vào một không gian kỳ lạ, hỏa diễm ở đây có mật độ dày đặc, nhiệt độ cao tới mức một kẻ sống trong lửa suốt năm tháng như hắn cũng phải rùng mình.

Phía trước không xa, trong làn hỏa diễm dày đặc, không gian như bị thiêu đốt bùng cháy mà tạo nên một thông đạo đen ngòm, thỉnh thoảng lại có từng đạo lôi điện xẹt qua vang lên tiếng kêu tách tách!

- Là không gian truyền tống!Hoàng Thiên vui mừng hô lên, đây chính là thứ đã đưa hắn vào trong Hỏa hải này. Suốt năm tháng bị giam cầm trong này, hắn một mực tìm kiếm lối ra, vốn đã hết hi vọng nhưng không ngờ bây giờ lối ra lại xuất hiện ngay trước mắt.

Hắn dẫu sao cũng chỉ mới mười sáu tuổi, tuy trải qua nhiều thăng trầm, nhưng thủy chung vẫn chỉ là một đứa trẻ mới lớn. Bị nhốt ở nơi này suốt năm tháng ròng rã, giờ có hi vọng thoát ra nên không ngần ngại mà lao vào.

Ngay khi hắn vừa lọt vào trong thông đạo, không gian liền lập tức ầm ầm chuyển động, cảm giác y hệt như lúc ban đầu hắn bị truyền tới khiến Hoàng Thiên vui mừng không thôi.

oOo

Thiên Hỏa thành, hôm nay là ngày rằm tháng Tám nên cực độ náo nhiệt. Người đi lại đông đúc, tu sỹ từ khắp nơi đổ về.

Hiện tại đang là giữa trưa, cái nắng gay gắt của tháng tám thiêu đốt khiến ngay cả tu sỹ cũng phải mồ hôi nhễ nhại, lúc này quán rượu chính là lựa chọn tốt nhất.

Điều này khiến cho tất cả các tửu lâu trên con đường đều đông đúc, ngay cả cái lớn nhất cũng không còn chỗ ngồi, khách nhân đều vừa ăn uống vừa bàn luận, thi thoảng lại có tiếng vỗ bàn hay tiếng cười lớn, khung cảnh phi thường náo nhiệt.

Trong tửu lâu lớn nhất, vị trí gần cửa sổ, lẳng lặng ngồi một người mặc áo da thú, đội một cái nón rộng vành, hắn một thân một mình tự rót trà tự uống, ngay cả lúc uống cũng không ngẩng

đầu lên khiến người ta nhìn không rõ diện mạo, chỉ là nhìn cách uống trà của hắn khiên người ta không khỏi thấy kỳ lạ, hệt như một đứa con nít uống nước vậy.

Vốn khi hắn đi vào, tiểu nhị định đuổi hắn đi, nhưng khi hắn đưa ra hơn mười tinh tệ khiến tên tiểu nhị hoa mắt liền để cho hắn vào. Ở nơi đây các kiểu người đều có thể xuất hiện, bình thường ai cũng sẽ không đi đắc tội với người xa lạ, nhất là những kẻ có biểu hiện quái dị.

- Nghe nói đại hội thiên thu năm nay có điểm đặc biệt, các ngươi có tin tức gì không?

Trên một bàn rượu ngay cạnh đó, một đám người đang thảo luận với nhau. Đám người còn rất trẻ, chỉ tầm mười ba mười bốn tuổi, đều vận đạo bào xám, trên ngực có thêu một ngọn lửa đỏ rực, đôi lúc lại ánh lên sinh động như hỏa diễm thực vậy.

- Còn không phải vì Thiên Kiếp sao?

Một tên trong nhóm đắc ý nói, giọng điệu mập mờ khiến cho mấy tên còn lại càng khó hiểu.

Nhìn sắc mặt của đồng bọn, tên thiếu niên mỉm cười thỏa mãn, tự rót cho mình một ly rượu, uống một hớp rồi chậm dãi giải thích:

- Chắc các ngươi đã nghe về Thiên Kiếp xuất hiện hồi năm tháng trước?

Tên thiếu niên cứ mập mờ khiến cho mấy tên còn lại khó chịu, một tên trong nhóm hắng giọng bất mãn:

- Tất nhiên, năm tháng trước Thiên Kiếp không biết do nguyên nhân gì mà liên tiếp giáng xuống, tàn phá khủng khiếp, cướp đi không biết bao nhiêu sinh mạng, chuyện này ai mà không biết, nhưng Thiên Kiếp thì có liên quan gì tới đại hội Thiên thu.

- Tất nhiên sẽ có liên quan rồi, ngay sau khi Thiên Kiếp đổ xuống, các tiền bối cao nhân đã hợp lực với nhau thôi diễn ra một phần tương lai, các ngươi có biết là gì không?

Bốp… bốp…

- Là con bà ngươi, còn không nói lão tử liền tọng chết ngươi.

Một tên trong nhóm không còn đủ kiên nhẫn, vả tên thiếu niên hai cái đau đớn như muốn lòi đom đóm mắt.

Tên thiếu niên vừa giận vừa sợ, nói liền một mạch, thi thoảng vẫn liếc liếc tên kia như sợ lại bị ăn vả:

- Bọn họ nhìn thấy sát kiếp, khắp nơi là hắc ám, tử vong. Tu sỹ vẫn lạc, đại lục đổ vỡ thế giới ngập tràn trong tử khí, nhưng cũng là thời kỳ thiên tài nổi lên lớp lớp.

- Nghĩa là bọn họ nhìn thấy sát kiếp, nên muốn ở trong đại hội này chọn ra những thiên tài nhằm bồi dưỡng để ứng phó với sát kiếp phải không? Ta nói, con bà ngươi… có phải ngày còn nhỏ đi học phu tử của ngươi bị chó cắn chết không vậy?

Tên thiếu niên khi nãy cười nham hiểm, vỗ vỗ đầu tên kia.

- Thiên tài… Năm năm trước Diệp Vọng sư huynh nếu không phải thua tên La Võ của Thiên Huyền môn một chiêu nửa thức thì đã sớm vô địch rồi.

Một tên trong nhóm lớn giọng, vẻ mặt cực độ đắc ý.

- Nghe nói năm đó tên La Võ đã mười sáu tuổi, năm nay không thể tham gia,

vị trí quán quân năm nay tất thuộc về sư huynh Diệp vọng.

Mấy tên thiếu niên nói đoạn cười lớn, đang định nâng ly cạn chén thì:

"Rầm"

Cánh cửa gỗ của khách sạn vốn đang khép hờ bị đẩy ra một cách thô bạo, một thanh niên nam tử toàn thân bạch y bước vào, đằng sau đi theo hai tên khác, vẻ mặt kẻ nào cũng kiêu căng, nhìn đời bằng nửa con mắt.

Tên thanh niên nam tử nhìn đám thiếu niên, trong mũi phát ra một tiếng hừ lạnh khinh thường:

- Nực cười, năm năm trước bị La Võ sư huynh đánh cho sống dở chết dở, nói ra cũng không sợ mất mặt.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 18: Cố Nhân

Hắn vừa nói ra lời này, trong tửu lâu vốn dĩ đang ồn ào bỗng chốc trở nên tĩnh lặng, ai nấy đều dừng lại, tập trung nhìn về phía tên thanh niên. Kẻ dám chọc vào đệ tử Thiên Hỏa tông tất nhiên cũng phải có bối cảnh không tầm thường.

Đám thiếu niên đang trò chuyện nghe vậy thì nụ cười bỗng khựng lại, liếc nhìn tên thanh niên, nhất thời một tên nở nụ cười cổ quái:

- Ta còn tưởng tên điên nào, hóa ra là Bạch sư huynh của Thiên Huyền môn, nếu như ta nhớ không nhầm thì năm đó Bạch sư huynh mới là người bị đánh cho sống dở chết dở nhỉ?

Tên thanh niên nam tử kia nghe vậy thì khóe mắt giật giật, sắc mặt sầm xuống. Đúng là năm đó hắn tu vi không bằng người nên bị đập cho suýt chết. Bây giờ nỗi đau bị lấy ra làm trò cười, hắn tức giận muốn thổ huyết.

Nếu như là kẻ khác, tất hắn sẽ một chưởng đánh chết, nhưng đối phương lại là đệ tử của Thiên Hỏa tông, cho thêm mười cái mạng hắn cũng không dám.

Vốn định lôi chuyện cũ nhằm sỉ nhục đối phương, nhưng không ngờ lại phản tác dụng khiến mình trở thành trò cười, hắn đành phải nén lửa giận, hừ lạnh mà bỏ đi, để lại sau lưng là tràng cười chế giễu của đám đệ tử Thiên Hỏa tông.

Tửu lâu tuy lớn, nhưng lúc này chật ních người, bàn nào cũng có năm sáu người, muốn kiếm một chỗ ngồi cũng khó. Ánh mắt tên

thanh niên họ Bạch đảo một lượt quanh tửu lâu, cuối cùng dừng lại ở vị trí cửa sổ, hắn cất bước đi tới, dậm chân lên ghế, nheo mắt nói:

- Tên khất cái… cút.

Thanh âm của y không lớn, nhưng đủ để mọi người xung quanh nghe thấy, ai cũng thầm nhủ tên này giận cá chém thớt, tội cho người kia rồi. Nhưng khiến cho mọi người kinh ngạc là tên khất cái như bị điếc, không hề có phản ứng gì, vẫn tự rót tự uống ở đó.

- Này, sư huynh ta bảo ngươi cút, ngươi điếc hay sao?

Một tên thanh niên đằng sau tiến lên quát, đồng thời dùng chân đạp bàn một cái.

Người kia vẫn như không nghe thấy, coi bọn hắn như không khí.

Tên thanh niên họ Bạch thấy thế thì càng điên tiết, đám đệ tử Thiên Hỏa tông xem thường hắn cũng đành, đằng này một tên khất cái cũng không coi hắn ra gì. Mặt mày nóng ran, hắn cười âm hiểm nói:

- Bổn công tử vốn định nhẹ nhàng với ngươi, nhưng xem ra ngươi muốn ăn đòn!

Lời chưa kịp dứt, chân hắn đã hất mạnh về phía người mặc áo da thú, hòng đá bay chiếc nón. Nhìn tuy có vẻ đơn giản, nhưng hắn dùng tới năm thành thực lực, một cú này đừng nói là đá bay chiếc nón, đá chết người cũng là chuyện không khó.

Chỉ là chân hắn chưa chạm tới không hiểu sao lại bị cản lại, rồi bất ngờ đổi hướng dậm mạnh xuống nền nhà. Lực đạo mạnh mẽ khiến nền gạch cứng rắn cũng phải vỡ ra, đất cát bay tung tóe.

Miệng hắn phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cả người mềm nhũn ngồi phịch xuống đất, hai tay nắm lấy chân phải đau đớn gần như tê dại, máu thịt bầy nhầy, đã không còn hình dạng.

Hai tên thanh niên đằng sau kinh hãi, linh kiếm nhanh chóng xuất hiện. Nhưng chưa kịp làm gì, chỉ thấy người mặc áo da thú vỗ mạnh bàn, hai ly trà như hai tia chớp, phóng thẳng về phía họ. Hai người trúng chiêu thì cả người gập lại, như diều đứt dây bay một mạch về phía xa nằm một đống không biết sống chết.

Từng luồng ánh mắt toàn bộ dõi lên người thần bí kia, hai chiêu hạ gục ba đệ tử của Thiên Huyền môn, kẻ này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Mặc kệ mọi ánh mắt đang nhìn mình, người mặc áo da thú xem như chẳng có chuyện gì, chợt đứng dậy, ném lên bàn một xâu tiền rồi cất bước đi thẳng về phía cửa.

- Vị huynh đài này xin dừng bước.

Bỗng nhiên có một thanh âm vang lên, một tên thanh niên không biết tự lúc nào đã xuất hiện gần người kia, bàn tay nhẹ nhàng đặt trên vai hắn, ý định giữ người này lại.

Người thần bí mặc áo da thú hơi khựng bước, bất chợt xoay người tung ra một quyền khiến tên thanh niên giật mình, vội vàng nâng chưởng lên đỡ.

Rầm!

Âm thanh bùng nổ vang lên, tên thanh niên bị lực phản chấn đẩy cho lui mạnh về phía sau năm bước. Ánh mắt không che giấu sự kinh ngạc nhìn đối thủ.

Người thần bí nhíu mày nhìn tên thanh niên một lát, rồi xoay người cất bước, để lại cho tên thanh niên sự kinh hãi khó có thể tưởng tượng.

- La Võ sư huynh.

Hai tên đệ tử Thiên Huyền môn khi nãy tập tễnh bước về phía tên thanh niên, trong lòng tràn ngập kinh đào hãi lãng.

Tên thanh niên kia chính xác là La Võ – kẻ đoạt ngôi quán quân Đại hội Thiên Thu năm năm trước. La Võ vẫn đứng đó, không đáp lời hai người kia, nội tâm không ngừng dậy sóng, liên tục suy nghĩ về người thần bí khi nãy.

Chỉ cần hơi tinh ý một chút, dễ dàng nhận thấy bàn tay đỡ chưởng khi nãy của hắn đang phồng rộp lên, như bị hỏa diễm thiêu đốt. Hắn không nói gì, xoay người đi vào trong tửu lâu, chỉ là bước chân như nặng nề, mỗi lần cất bước đều để lại trên nền gạch một vết hằn đỏ tươi.

oOo

Thiên Hỏa thành nhân khẩu không dưới trăm vạn, cực kỳ phồn hoa, đường phố rộng thênh thang, sắp tới lại là Đại hội Thiên thu, tu sỹ từ khắp nơi tụ về càng khiến nơi đây trở nên đông đúc, ngựa xe như nước, dòng người lui tới không ngừng, khung cảnh phi thường náo nhiệt.

Một khách điếm ven đường, trong căn phòng.

Hoàng Thiên đang ngồi đả tọa trên giường, bên cạnh là bộ y phục da thú, hóa ra hắn chính là người thần bí khi nãy. Nhớ lại tình huống vừa rồi hắn mỉm cười bất đắc dĩ, cú va chạm nhìn thì có vẻ đơn giản, nhưng hắn đã dùng tới tám phần thực lực, vậy mà chỉ khiến đối phương lui lại năm bước, ngược lại bản thân còn bị thương.

Quả nhiên thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, thực lực của bản thân vẫn còn rất yếu. Một khắc sau, rốt cục đã áp chế được nội thương, thay vào một bộ y phục mới, hắn cất bước đi ra

ngoài.

Trời đã về chiều, nhưng người đi lại vẫn không ngớt. Nhìn chốn thành thị phồn hoa này, Hoàng Thiên không khỏi cảm thán. Bỗng nhiên bụng hắn vang lên ùng ục, vùng hạ thân có cảm giác nhoi nhói, chắc là do khi sáng ăn uống linh tinh đây mà.

Định bụng lang thang tìm nơi nào đó giải phóng uất ức, nhưng đột nhiên, thần sắc của hắn ngưng trọng, bởi hắn nhìn thấy một gương mặt quen thuộc – Tuấn Kiệt.

Hơn sáu năm không gặp, Tuấn Kiệt đã khác đi rất nhiều, từ khí chất cho tới ngoại hình. Nhưng khuôn mặt vẫn thế, vẫn có nét gì đó rất thân thuộc với hắn. Thân cao gần hai mét, mặc một bộ y phục trắng, phấp phơ trong gió, tỏa ra khí chất bất phàm.

Hoàng Thiên tuyệt đối không thể ngờ lại có thể gặp được Tuấn Kiệt ở đây, bởi hắn nghe nói Thiên Huyền môn ở tận phía Đông của Ngũ hành thiên quốc, cách xa nơi đây không biết bao vạn dặm. Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, năm đó Tang Mặc Tử nhận thấy tư chất của Tuấn Kiệt rất tốt nên trực tiếp thu làm đồ đệ, đã hơn sáu năm trôi qua, bây giờ Tuấn Kiệt đại diện cho Thiên Huyền môn đi tham dự cũng không có gì lạ.

Gặp lại bạn cũ lâu năm không gặp, lại là bạn thân ngày còn nhỏ khiến cho Hoàng Thiên cực độ kích động. Nhanh chóng bước về phía Tuấn Kiệt, nhưng do vội vã nên đụng phải một nữ tử.

- Tiểu tử này, ngươi mù hả?

Hoàng Thiên đang định xin lỗi thì bỗng nhiên không biết vô tình hay cố ý, một túi trữ vật rớt xuống lăn long lóc trên nền đá.

- Hóa ra là một tên ăn cắp.

Không để cho Hoàng Thiên kịp giải thích, đối phương đã tiến đến một chưởng đánh về phía hắn. Hoàng Thiên vốn đang vội, còn

phân tâm chú ý Tuấn Kiệt nên chân tay luống cuống, một chưởng dễ dàng đánh lên người hắn.

Chưởng lực vốn không mạnh, nhưng vô tình kích phát nội thương trong người khiến cho Hoàng Thiên lui lại mấy bước, khóe miệng ứa máu.

Nữ tử thấy dễ dàng đắc thủ thì mỉm cười đắc ý, Hoàng Thiên vốn đang vội, đâu rảnh để ý. Khi hắn quay ra thì Tuấn Kiệt đã không thấy đâu, trong lòng không khỏi có chút hụt hẫng:

- Này này, bổn cô nương còn chưa xong với ngươi đâu, muốn chạy hả?

Hoàng Thiên đang định bỏ đi thì bị nữ tử cản lại khiến hắn dở khóc dở cười.

Giờ hắn mới có cơ hội nhìn lại vị cô nương trước mắt này, nàng tuổi không lớn chỉ chừng mười lăm mười sáu tuổi, vận một bộ váy màu phỉ thúy, đôi mi khẽ chớp đang nhìn về phía hắn mà cười lạnh.

Thiếu nữ này da thịt như ngọc, dung mạo tuy không bằng tiểu thư Dương gia mà hắn gặp hồi hơn hai năm trước, nhưng lại có một loại khí chất riêng rất đặc biệt, khiến cho nam nhân khi nhìn nàng đều khó mà dứt ra được.

Hoàng Thiên tuy không phải là tên háo sắc, nhưng dù sao cũng là nam nhi mới lớn, không tránh khỏi thất thần một lát. Nữ tử thấy vẻ mặt hắn thì đôi môi không kìm được khẽ nhoẻn miệng cười, thầm chửi:

- Tên tiểu dâm tặc này…

- A… là La Vũ sư huynh của Thiên Huyền môn!

Hoàng Thiên bất chợt hô lên, tay chỉ về phía xa.

Nữ tử nghe vậy tưởng thật liền ngoái đầu lại, miệng định hô, nhưng chưa kịp thốt lên thì nhận ra mình bị lừa, quay lại thì Hoàng Thiên đã chạy biến, ẩn trong dòng người nhộn nhịp tự lúc nào.

Nàng tức giận dậm chân mấy cái, khuôn mặt xinh xắn hơi cau có, miệng lẩm bẩm:

- Xú tiểu tử giảo hoạt!

Trời đã về chiều, bóng nắng hoàng hôn buông xuống khiến cả Thiên Hỏa thành đỏ rực lên, lòng người cũng vì thế mà trở nên trầm lặng, có chút gì đó buồn man mác, xao xuyến đến khó tả.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 19: Thời Gian Qua Đi, Lòng Người Thay Đổi

- Rốt cục kẻ thần bí kia là ai? Rõ ràng tu vi chỉ mới là Ngưng nguyên hậu kỳ, nhưng lại có thể một chưởng bức ta lui năm bước. Hơn nữa hỏa nguyên lực của hắn… tinh thuần đến mức đáng sợ.

Trong một căn phòng lớn của một khách điếm, La Võ đang ngồi đả tọa trên giường, mặt hắn lúc xanh lúc đỏ. Một chưởng khi nãy tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng Hỏa nguyên lực của Hoàng Thiên cũng đủ khiến cho hắn khó chịu không thôi.

Rất nhanh sau đó hắn khẽ động, bàn tay phải đẩy chưởng về phía trước, hỏa diễm cuồng bạo trong cơ thể bị bức ra ngoài thì càng bạo loạn, âm thanh bùng nổ vang lên, cả căn phòng bị hỏa diễm cuồng loạn làm cho nổ tung, cháy rụi.

La Võ nhìn căn phòng tan hoang mà nhăn nhó, vốn hắn đã bày trận pháp nhằm bảo vệ căn phòng, nhưng không ngờ uy lực của hỏa diễm lại mạnh đến như thế, thiêu luôn cả trận pháp của hắn.

Tiếng nổ lớn thu hút rất nhiều sự chú ý, ngay sau đó có ba bốn thân ảnh nhanh chóng vọt tới, đứng trước cửa căn phòng của La Võ:

- Có chuyện gì vậy?

Mấy thân ảnh đều nhìn nhau, không hiểu có chuyện gì xảy ra mà cả căn phòng lại nổ tung như thế.

Bất chợt La Võ chui ra từ trong đống đổ nát, khuôn mặt vốn anh tuấn thường ngày bây giờ đen xì vì ám khói. Nhìn các sư đệ

đang khó hiểu, hắn cười cười:

- Không sao, chỉ là luyện công gặp chút vấn đề.

- Ta cứ tưởng có kẻ ám toán sư huynh, thì ra là La Võ sư huynh đang luyện công.

- Chắc sư huynh luyện công cũng mệt rồi, xin hãy đi nghỉ, nơi này để cho bọn sư đệ xử lý.

- Làm phiền các sư đệ rồi.

Lời này quả đúng ý của La Võ, quả thực bị Hỏa diễm hành hạ nửa ngày, hắn có chút mệt mỏi nên không khách sáo.

- Không biết sư huynh luyện võ kỹ gì mà uy lực như vậy?

- Ta nghĩ chắc phải là thượng phẩm võ kỹ!

- Sư huynh thật chăm chỉ, ngay cả giờ mọi người nghỉ ngơi cũng tu luyện.

La Võ bước đi, thoáng nghe được mấy vị tiểu đệ bàn luận về mình, khuôn mặt xám đen không khỏi nở một nụ cười ngượng ngùng.

oOo

Màn đêm nhanh chóng phủ xuống, nhưng cũng không khiến cho những con đường vơi bớt, người đi lại thậm chí còn nhiều hơn ban ngày, đông đúc và nhộn nhịp, bởi hôm nay là rằm tháng tám.

Thiên Hỏa thành chìm trong ánh trăng, mỗi con đường đều treo vô số những đèn lồng đầy đủ màu sắc, thỉnh thoảng lại có từng đợt pháo hoa bay lên rực rỡ sắc màu.

Phố Hàn Đàm – một con đường lớn nằm sát bên hồ Du Thủy, được người ta chọn làm nơi tổ chức lễ hội nên đông vui hơn cả.

Hoàng Thiên dạo phố một mình, ngắm nhìn phố xá nhộn nhịp, lòng không khỏi xao xuyến, hắn nhớ đệ đệ, nhớ cha mẹ. Ngày này bảy năm trước, mọi người còn bên nhau, vậy mà bây giờ, hắn chỉ có một mình.

Hoàng Thiên lang thang trên đường, cuối cùng dừng lại trước cửa một khách điếm lớn. Hơi do dự một chút, rồi hắn quết định bước vào.

Khách điếm này chính là nơi đệ tử của Thiên Huyền môn lưu lại, Hoàng Thiên đến đây là muốn gặp Tuấn Kiệt. Vốn hắn rất do dự khi tới đây, bởi hồi trưa hắn đã đánh trọng thương mấy tên đệ tử của Thiên huyền môn, giờ nếu bị nhận ra thì quả là có chút rắc rối, hắn không nghĩ là mình có thể đánh lại tên thanh niên đã đối chưởng với hắn.

Nhưng suy ngĩ một hồi, rốt cục hắn vẫn tới, một phần là đối phương không nhìn thấy mặt hắn, một phần hắn tin tưởng Tuấn Kiệt sẽ bảo vệ mình, còn bất đắc dĩ quá thì cùng lắm bỏ chạy.

- Mấy vị tiểu đệ này, Ta muốn gặp Tuấn Kiệt, có thể thông báo hộ một tiếng chăng, nói là Nam Hoa Thôn cố nhân...

Hoàng Thiên đi đến chỗ một nhóm thiếu niên đang ngồi uống trà trong phòng khách, giọng nói hơi kích động, lòng đầy mong ngóng.

Mấy tên thiếu niên vốn đang nói chuyện vui vẻ, bị người làm phiền thì mặt mày nhăn nhó. Nhìn thấy bộ dạng của Hoàng Thiên thì tỏ vẻ khinh thường, nét cao ngạo trời sinh hiện rõ trong mắt. Một tên trong nhóm không hề khách khí, hừ mũi thật lạnh lùng.

- Không rảnh.

- Ta thực sự rất…

- Ta đã nói là không rảnh, ngươi điếc sao?

Tên thiếu niên khi nãy thấy Hoàng Thiên còn lải nhải thì phát cáu, ánh mắt càng khinh thường.

Loại người như Hoàng Thiên mấy hôm nay hắn gặp rất nhiều, tìm đến đây nói là đồng hương gì đó thực chất chỉ là xin xỏ chút tiền bạc hay dựa hơi người ta, kiểu như thấy người sang thì bắt quàng làm họ, hắn cũng nghĩ Hoàng Thiên là một kẻ như thế.

Hoàng Thiên thấy tên thiếu niên nổi giận thì sắc mặt hơi đổi, không hiểu tại sao đối phương lại tỏ thái độ với hắn. Thầm nghĩ hôm nay chắc không thể gặp được Tuấn Kiệt, nên không nói nữa, xoay người định ra về thì một thanh âm từ xa vang lên:

- Xú tiểu tử đứng lại đó cho ta!

Âm thanh có chút quen thuộc, Hoàng Thiên chợt cười khổ, không thèm để ý mà vẫn cứ bước đi. Nhưng rất nhanh có một thân ảnh vọt ra đằng trước chặn hắn lại, là tên thiếu niên ban nãy:

- Ngươi không nghe thấy Thục Nhã sư tỷ gọi ngươi đứng lại sao?

Hoàng Thiên bị chặn bắt đầu có chút tức giận, nhạt giọng nói:

- Nàng là gì mà ta phải nghe theo?

Tên thiếu niên bị hỏi vậy thì nhất thời cứng họng, không nói được gì, bèn quay qua hỏi Thục Nhã:

- Thục Nhã sư tỷ có quen hắn?

Nữ tử tên Thục Nhã từ xa bước tới, vẻ mặt cực độ đắc ý, nói với tên thiếu niên.

- Khi chiều ta đi dạo phố suýt bị hắn trộm mất túi trữ vật, còn để hắn thoát, không ngờ bây giờ lại tự chui đầu vào lưới.

Thục Nhã tuy nói với thiếu niên nhưng ánh mắt không rời

Hoàng Thiên, trên môi nở một nụ cười cực kỳ giảo hoạt.

Hoàng Thiên vốn đang tức giận, nhưng dù sao đối phương cũng là đồng môn của Tuấn Kiệt nên hắn không muốn động thủ, đành nén giận, nhạt giọng giải thích:

- Ta không phải trộm, chỉ là hiểu lầm.

Cách giải thích hời hợt của Hoàng Thiên khi vào tai tên thiếu niên lại giống như một tên trộm hèn nhát, dám làm không dám nhận.

Hoàng Thiên không thèm để ý, bước đi nhưng vẫn bị đối phương ngăn cản. Đằng sau hắn, bốn tên thiếu niên còn lại đều tiến lên bao vây hắn, ý đồ muốn động thủ.

- Đừng ép ta.

Hắn bắt đầu khó kìm nén lửa giận.

- Còn mạnh mồm, hôm nay ta sẽ giúp sư tỷ giáo huấn ngươi.

Thiếu niên vừa dứt lời thì đánh mạnh một quyền về phía Hoàng Thiên, hắn vốn đã là Ngưng nguyên sơ kỳ, mà trên người Hoàng Thiên không có chút dao động tu vi nào, chỉ cần tùy ý một quyền là đã có thể hạ gục đối phương.

Hoàng Thiên nổi giận đùng đùng, uy nhiếp thoát ẩn thoát hiện trong hai mắt.

Khoảng cách gần nên quyền đến rất nhanh, nhưng khi còn cách mặt Hoàng Thiên một tấc thì dừng lại, dưới bụng tên thiếu niên đã bị hắn giáng cho một cước, cả người bay ngược về phía sau nện sập cả cánh cửa ra vào.

Bốn tên còn lại còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì Hoàng Thiên đã xoay người, nện cho mỗi tên một đá bay đi bốn hướng, làm đổ

sập hết bàn ghế trong phòng.

Tiếng rầm rầm vang lên khiến những đệ tử còn lại trong khách điếm đều chú ý, Tuấn Kiệt vốn đang đả tọa trong phòng nghe thấy âm thanh thì mở bừng hai mắt, ngay lập tức rời khỏi phòng. Trước khi La Vũ sư huynh nhập định đã giao sự vụ của các sư đệ cho hắn giải quyết, hắn không thể làm ngơ được.

Tốc độ của hắn rất nhanh nên là kẻ tới sớm nhất, khi hắn tới đám thiếu niên đã đứng dậy, ánh mắt vừa sợ vừa giận nhìn Hoàng Thiên. Thấy bàn ghế đổ vỡ,

Tuấn Kiệt tiến lại gần Thục nhã, cất tiếng hỏi:

- Thục Nhã sư muội… Có chuyện gì thế?

- Tuấn Kiệt sư huynh… hắn… hắn định trộm túi trữ vật của ta, các vị sư đệ muốn dạy dỗ hắn nhưng…

Thục Nhã hơi giật mình, thấy Tuấn Kiệt hỏi thì vội trả lời, chỉ tay về phía Hoàng Thiên mà nói.

Hoàng Thiên không ngờ lại gặp Tuấn Kiệt trong hoàn cảnh như thế, Thục Nhã lại nói những lời này khiến hắn càng giận, ánh mắt mang chút uy hiếp nhìn vào thiếu nữ.

Tuấn Kiệt đang đứng bên cạnh cảm nhận được ác ý trong ánh mắt của đối phương nên hừ lạnh. Hoàng Thiên thu hồi ánh mắt, nhìn Tuấn Kiệt, cất lời:

- Tuấn Kiệt, đã lâu không gặp?

Tuấn Kiệt vốn không chú ý lắm tới Hoàng Thiên, nhưng khi đối phương nói ra câu nói trên khiến hắn nhíu mày, chăm chú nhìn tới. Tên thanh niên trước mắt không ngờ lại có chút gì đó quen thuộc với hắn, suy nghĩ một lát rốt cục hắn hô lên:

- Ngươi là… Hoàng… Hoàng Thiên… là ngươi sao?

- Sư huynh, ngươi quen biết tên ăn cắp này?

Thục Nhã đứng bên cạnh thấy vậy thì bất ngờ, nàng nhăn nhăn cái mũi thầm nghĩ không biết tại sao một người như Tuấn Kiệt sư huynh lại có thể quen biết với hạng người này.

Tuấn Kiệt vốn đang kinh ngạc, nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại sự bình tĩnh vốn có, gật đầu, nói với Thục Nhã:

- Muội còn nhớ ta từng nói quê nhà của ta ở phía tây không?

Thục Nhã nghe vậy thì gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu ra:

- À… hóa ra hắn là người cùng quê với sư huynh sao?"

- Phải, cũng đã hơn sáu năm rồi không gặp, không ngờ hắn lại thành ra như thế này.

- Lòng người khó đoán, thời gian trôi qua con người cũng sẽ thay đổi, ta thấy hắn tới đây tìm huynh có lẽ không có ý tốt, huynh phải cẩn thận đó.

Hai người đứng đó trò chuyện, dường như không hề để ý tới sự tồn tại của Hoàng Thiên, cuối cùng, Thục Nhã xoay người, nói với hắn:

- Tiểu tặc, nể mặt ngươi từng quen biết với Tuấn Kiệt sư huynh nên mọi chuyện đều bỏ qua, ngươi mau đi đi.

Hoàng Thiên không chú ý tới Thục Nhã, mà vẫn nhìn Tuấn Kiệt. Tuấn Kiệt trầm mặc một lát rốt cục cất lời, giọng điệu cực kỳ lãnh đạm.

- Ngươi đi đi…

Hoàng Thiên vốn có ý định giải thích, nhưng nghe thấy Tuấn

Kiệt nói ra 3 từ đó khiến hắn như bị dội một gáo nước lạnh. Lời nói đang định thốt ra thì thu hết lại, bởi hắn nhận ra, Tuấn Kiệt đã không còn là Tuấn Kiệt mà hắn quen khi xưa nữa.

Khóe môi hắn nở một nụ cười nhàn nhạt, khẽ lắc đầu xoay người bước đi. Vừa nãy Thục Nhã nói rất đúng, lòng người khó đoán, thời gian qua đi, con người cũng sẽ thay đổi. Ngươi hôm nay sẽ không còn là ngươi của ngày hôm qua nữa.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 20: Uống Rượu Cùng Giai Nhân

Trời đã về khuya, tiết trời không còn nóng bức mà trở nên hơi se lạnh.

Phục Ma tháp – một trong những công trình cao nhất nơi đây, nằm phía Tây của Thiên Hỏa thành, mái của tòa tháp này rất lớn, rộng tới hơn năm trăm mét, được thiết kế theo lối kiến trúc cổ xưa, chính giữa là một mặt trời đá đỏ rực, các bên có thần long hướng vào, dân gian gọi đó là biểu tượng Ngũ Long Triều Nhật, một trong những lối kiến trúc điển hình nơi đây, hình ảnh thực uy nghiêm và hùng vĩ.

Chỉ có điều trên mặt trời đá lúc này lại có một người đang ngồi, nhìn vào cảnh tượng này khiến người ta không khỏi liên tưởng những con rồng như đang quỳ bái hắn vậy.

Hoàng Thiên ngồi nơi đó, dựa lưng vào mặt trời đá, ánh mắt nhìn về xa xăm không biết nghĩ gì. Trên tay là một hồ lô rượu đã bung nắp, hương rượu theo gió lan xa, thoang thoảng trong không khí.

Bây giờ hắn mới biết vì sao các vị anh hùng trong những câu truyện mà phụ thân kể đều thích uống rượu trên nóc nhà, quả nhiên khác lạ, cảm giác thật sảng khoái, tự do tự tại không gò bó.

Chỉ là trong lòng hắn vẫn như trống vắng, thiếu đi thứ gì đó, có lẽ bởi vì hắn cô độc.

- Theo ta từ trưa tới giờ, không biết Dương tiểu thư có chuyện gì chăng?

Hoàng Thiên chợt ngẩng đầu, nhìn về phía tượng rồng xa xa mà nói lớn. Một lát sau, rốt cục có một bóng người chậm dãi bước ra.

Nàng mặc một bộ y phục màu lam nhạt, khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn toát lên ánh hồng hào. Hàng lông mi thật dài, đôi mắt huyền ảo mông lung như giọt nước, lại còn những đường cong mê người trên ngọc thể khiến nàng trở nên rất cuốn hút.

Bị Hoàng Thiên phát hiện, nàng mỉm cười ngượng ngùng, tiến lại gần hắn ngồi xuống, ngước mắt nhìn trời đêm sâu thẳm:

- Ta… xin lỗi ngươi về chuyện hai năm trước.

Nàng mở lời, giọng điệu hơi ấp úng, có lẽ việc xảy ra năm đó khiến nàng rất áy náy. Hoàng Thiên nghe vậy thì cười cười, hớp một hớp rượu rồi nói:

- Đâu phải lỗi của thư thư.

Thiếu nữ nở nụ cười, khẽ nghiêng đầu, đôi tay ngọc mân mê gấu áo. Nhìn thấy khuôn mặt buồn bã của Hoàng Thiên thì thắc mắc:

- Có tâm sự sao?

Hoàng Thiên không trả lời, im lặng nhìn về thinh không xa xa mà thở dài.

Một làn gió nhẹ lướt qua, mùi hương thiếu nữ theo gió chui vào mũi hắn, nhẹ nhàng mà thuần khiết. Hoàng Thiên xoay đầu, thiếu nữ không biết tự lúc nào lại xích lại gần hắn, đôi mắt trong veo ánh lên sự tinh nghịch.

Nàng nhìn hắn mỉm cười, chỉ tay về phía hồ lô rượu. Hoàng Thiên tỏ vẻ không hiểu, mày kiếm khẽ nhíu lại, giơ hồ lô lên, chỉ tay vào nó.

- Uống rượu một mình không chán sao, ta uống cùng ngươi!

Thiếu nữ giải thích xong không đợi Hoàng Thiên đồng ý mà rướn người, giật luôn hồ lô trên tay hắn hớp liền một ngụm lớn.

Chỉ là ngay khi nàng vừa uống, cái mũi dọc dừa liền chun lại, khuôn mặt xinh đẹp nhăn nhó, hai má phồng lên như muốn phun ra. Hoàng Thiên thấy vậy thì ngửa mặt cười phá lên, tay phải chỉ chỉ về phía thiếu nữ rồi lại chỉ vào hồ lô, ý bảo đã không biết uống mà còn bày đặt.

Thiếu nữ bị Hoàng Thiên chọc quê, thẹn quá hóa giận, đấm cho hắn mấy cái:

- Ngươi còn cười!

Hoàng Thiên nhịn cười, khuôn mặt cố tỏ ra vẻ cương nghị, cầm hồ lô lên mà hớp một hớp, nhưng khi hắn liếc thấy khuôn mặt ửng đỏ của thiếu nữ lại không kìm được mà phun ra.

Chỉ là chưa kịp phát ra tiếng thì nụ cười của hắn đã chuyển thành nhăn nhó, hai mắt trào nước, dưới hông hắn bị thiếu nữ nhéo cho một cái đau thấu tim gan.

- A… ha ha! Tha… tha cho ta.

Thiếu nữ rốt cục buông tay, liếc nhìn Hoàng Thiên cảnh cáo, Hoàng Thiên đau đớn suýt xoa.

- Được rồi… không cười nữa… không cười… Phì?

Hoàng Thiên không hiểu sao bản thân càng cố tỏ ra nghiêm túc thì lại càng phì cười. Thiếu nữ tức giận không thèm nói hắn nữa, giành lấy hồ lô lại hớp thêm một ngụm lớn.

Cứ như thế, hai người thay phiên nhau uống liên tục, rượu trong hồ lô cũng cạn dần cạn dần. Cho tới khi Hoàng Thiên bị nhéo

không biết bao nhiêu lần, bên hông đã đau đến ê ẩm, nhưng chẳng hiểu sao lòng hắn lại cảm thấy thực khác lạ, thực yên bình. Mỗi khi nhìn nàng tức giận, nàng cười vui, lòng hắn lại lâng lâng khó tả.

Hai người vừa uống vừa trò chuyện, Hoàng Thiên vốn đang có chuyện buồn, nay có người cùng tâm sự thì bao nhiêu nỗi lòng đều tuôn ra.

Hắn kể với nàng về gia đình, về đệ đệ, kể tất cả những chuyện mà hắn đã phải trải qua khi còn nhỏ. Mỗi khi nói ra, lòng hắn lại càng nặng trĩu, ánh mắt nhìn về xa xăm mang theo một nét buồn man mác mà bi thương.

Rồi hắn kể về Lan Nhi, kể về cô bé hồn nhiên dễ thương năm nào, về hẹn ước mười năm, ánh mắt không giấu sự mong chờ cùng háo hức. Chợt hắn thấy vai mình như nặng hơn, có chút gì đó mềm mại mà ấm áp lan tỏa trên vai.

Thiếu nữ bên cạnh hắn không biết đã ngủ tự khi nào, hai tay nàng ôm hờ cánh tay trái của Hoàng Thiên, đầu nhẹ nhàng dựa trên vai hắn mà ngủ một cách ngon lành. Khuôn mặt xinh đẹp khẽ ửng hồng, thi thoảng lại có một cơn gió mơn man lướt qua khiến tóc mai của nàng nhẹ bay.

Hoàng Thiên thấy thiếu nữ đã ngủ say thì mỉm cười, tay phải bất giác đưa lên, gạt đi lọn tóc mai vương trên trán thiếu nữ. Nhưng rất nhanh sau đó ngượng ngùng thu tay về, ánh mắt rời thiếu nữ, nhìn về phía thinh không xa xa.

Không gian bỗng chốc trở nên im lặng, chỉ còn tiếng thở của hai người vang lên đều đặn và tiếng gió nhẹ nhàng thổi ngang qua, tĩnh lặng và yên bình.

oOo

Trăng đã ngả về Tây, ánh sáng bình minh đã le lói ở phía xa. Hoàng Thiên chợt động, đưa tay gõ nhẹ vào trán thiếu nữ. Thiếu nữ bị đau thì nhăn mặt, khẽ cựa mình, hé hé đôi mắt nhìn Hoàng Thiên:

- Ngủ đủ chưa?

Hoàng Thiên nhìn thiếu nữ, cất tiếng hỏi, cánh tay chỉ chỉ về phía bình minh ở xa xa.

Thiếu nữ vốn đang còn mơ màng, nhìn theo hướng Hoàng Thiên chỉ, bị chút ánh sáng mờ mờ của bình minh dội vào mắt. Chút mơ màng còn sót lại cũng tan biến, nhận ra mình đang tựa vào vai Hoàng Thiên thì giật mình, vội vàng thu người chỉnh lại tư thế, nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt nghi ngờ.

Hoàng Thiên thấy vậy thì phì cười:

- Ta đã nói rồi, ta không hứng thú với nữ nhân ngực lép.

Thiếu nữ nghe vậy thì hai má đỏ ửng lên vì xấu hổ, nhéo hông hắn thật mạnh. Hoàng Thiên tuy đau nhưng vẫn cười lớn khiến nàng càng tức giận, cuối cùng nàng kéo cánh tay hắn lên mà cắn.

Rốt cục thì Hoàng Thiên không cười được nữa rồi, mặt hắn nhăn nhó, liên tục xuýt xoa:

- Ui cha… đau… đau quá…. Ta xin lỗi… a….

Mãi cho tới khi cánh tay hắn rỉ máu, nàng mới chịu tha, nhìn khuôn mặt đau khổ của hắn mà nở nụ cười thỏa mãn.

Cuối cùng, nàng đứng dậy, khẽ xoay người bước đi, Hoàng Thiên biết đã đến lúc phải nói lời tạm biệt, vội vàng đứng dậy nói vọng theo:

- Ta còn chưa biết tên của thư thư.

Thiếu nữ vẫn bước đi, không quay lại, chỉ có âm thanh trong trẻo vang lên:

- Ta không phải họ Dương, ta tên Thiên Phương!

- Thiên Phương… tên thật đẹp!

Hoàng Thiên khẽ lẩm bẩm, đến khi hắn ngẩng đầu lên thì Thiên Phương đã biến mất.

Phía xa xa, mặt trời đã hé, ráng mây trắng được nắng sớm chiếu vào như đám bông rực rỡ sắc màu. Khẽ than thở đoạn hắn dùng cả chân lẫn tay bò xuống, hắn tuy tu vi đã Ngưng nguyên đỉnh nhưng vẫn chưa thể ngự khí phi hành, tất nhiên ở trên một độ cao như thế nếu không muốn ngã tan xác thì phải cẩn trọng rồi, chỉ là không biết Thiên Phương rời đi bằng cách nào nhỉ.

Hắn vừa leo xuống vừa suy nghĩ, chợt nhớ tới cảnh tối qua, lòng không kìm được mà nở một nụ cười.

oOo

Hoàng Thiên về tới khách điếm thì trời đã sáng rõ, người đi lại cũng trở nên đông đúc. Hắn thay cho mình bộ y phục mới, cất bước rời khỏi khách điếm, Trác Mộc cùng Tiểu hắc không rõ sống chết, hắn cần đi tìm đám người Vũ Hải.

Đây là một trong những nguyên nhân chính khiến hắn ngay sau khi rời Hỏa Linh sơn là đến liền Thiên Hỏa Thành. Hắn không biết Trác Mộc hiện giờ ra sao, nhưng lòng hắn cứ có chút gì đó bất an.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 21: Lại Tới Tụ Bảo Các

Phố Hàn Đàm, trời vừa hửng sáng, hơi nước từ mặt hồ Du Thủy bốc lên tạo nên làn sương mù mờ ảo, khiến tầm nhìn trở nên hẹp lại. Tuy vậy, người đi lại vẫn thập phần đông đúc, hai bên đường trần đầy các cửa hàng bán đồ ăn sáng, làn khói tỏa ra từ bếp lửa làm cho không khí càng thêm mờ ảo. Hoàng Thiên lại một lần nữa hòa mình vào dòng người đông đúc, hắn muốn tìm tin tức về Vũ tộc.

Ghé vào một cửa hàng ven đường, hắn gọi đại một phần thức ăn, sau đó cẩn thận hỏi dò tên tiểu nhị:

- Ngươi có biết Vũ tộc nằm ở đâu không?

Tên tiểu nhị nghe thấy Hoàng Thiên nhắc tới hai chữ Vũ tộc thì thoáng giật mình, nói nhỏ:

- Công tử có liên quan tới Vũ tộc?

- Ta có một bằng hữa làm nô bộc ở Vũ tộc, có chuyện gì sao?

Tên tiểu nhị lộ ra thần sắc đồng tình, lại nói:

- E rằng bằng hữa của công tử lành ít dữ nhiều rồi, hơn năm tháng trước, không biết công tử Vũ Hải của Vũ tộc đã đắc tội với ai mà chỉ trong một đêm, toàn bộ Vũ tộc đã bị giết, thi thể của tộc trưởng bị trường thương đóng đinh trên đại môn, thật thê thảm.

Hoàng Thiên sắc mặt khẽ biến, năm tháng trước chẳng phải thời điểm hắn cùng Trác Mộc phát sinh mâu thuẫn với bọn Vũ Hóa

sao, liệu sự tình có liên quan tới Trác Mộc không?

Nhưng chỉ suy nghĩ một lát, hắn liền phủ định ý nghĩ điên rồ này, hắn mặc dù không rõ nội tình của Vũ tộc, nhưng chỉ tùy tiện một tên trưởng lão bình thường như Vũ Hóa cũng đã là Ngưng nguyên hậu kỳ, đừng nói đến cao tầng như thái thượng trưởng lão hay tộc trưởng, hiển nhiên không phải một tên tiểu tử như Trác Mộc có thể diệt.

Vốn đang định tiếp cận Vũ tộc để tìm tung tích Trác Mộc, nay Vũ tộc bị diệt khiến hắn nhất thời không biết phải làm sao.

Ngay lúc này ngoài đường bỗng nổi lên một trận huyên náo, phía xa xa không biết tự lúc nào xuất hiện mười mấy đầu tọa kỵ, tất cả đều là man thú hình thù kì dị, toàn thân bọc giáp vàng. Một đường hướng về phía bắc mà đi tới, tốc độ nhanh đến dị thường.

Mà điều khiển mười mấy đầu man thú này lại là mười mấy người nam nữ còn rất trẻ, chỉ chừng mười lăm, mười sáu tuổi. Mỗi người đều mặc đồ màu tím, nam thì tuấn lãng uy vũ, nữ lại kiều mị đoan trang. Chỉ có điều trên mặt mỗi người đều có chút kiêu căng, nhìn người trên đường có chút khinh thường kèm theo một tia ngạo ý, khiến người ta có chút không thiện cảm.

Hoàng Thiên thu hết cảnh tượng trên vào tầm mắt, trong lòng cũng có chút rung động. Đám thiếu niên không ngờ toàn bộ đều có tu vi Ngưng nguyên đỉnh phong, thậm chí có vài cái thiếu niên khiến hắn không thể nhìn thấu.

- Rốt cục đám nhóc Diệp gia cũng đã tới, Đại Hội Thiên Thu năm nay quả thực náo nhiệt.

Một tên đại hán trong quán chợt lên tiếng, nâng chén rượu trong tay uống cạn, hắn nhìn về phía đám thiếu niên đã đi xa, ánh mắt có chút khinh thường.

Hai chữ Diệp gia truyền tới tai Hoàng Thiên khiến chút rung động trong lòng hắn khi nãy cũng biến mất. Đùa a, Diệp gia dù sao cũng là một trong năm thế lực lớn nhất Ngũ Hành Thiên Quốc, bồi dưỡng ra một đám thiên tài trẻ tuổi như vậy cũng không có gì lạ.

- Nghe nói năm nay cả triều đình cũng đưa lớp trẻ trong hoàng gia tới tham dự, quả thực là phong vân tụ hội.

Một cái lão giả bên cạnh đại hán lẩm bẩm, giọng điệu châm biếm.

- Phong vân tụ hội sao, một đám phế vật thì đúng hơn! Ta thấy tùy tiện một cái Ngưng nguyên hậu kỳ như tiểu huynh đệ kia cũng có thể quét ngang bọn hắn đấy.

Đại hán vừa nói vừa đánh mắt về phía Hoàng Thiên, lão giả nghe vậy cũng liếc về phía hắn, đầu khẽ gật gù tán thưởng. Tình huống bất ngờ khiến Hoàng Thiên có chút không thích ứng, nhưng trong lòng lại có chút cảm giác lâng lâng.

Đại hán vốn đang cười cười bỗng sắc mặt đại biến, đứng bật dậy:

- Con bà nó, tên đầu bò kia đuổi tới rồi, mau chạy.

Lời nói chưa dứt, thân ảnh của hắn cùng lão giả đã biến mất không còn tung tích.

Hoàng Thiên ngơ ngác một hồi, rốt cục cũng ổn định lại tâm tình. Quả nhiên rồng rắn lẫn lộn, chân long bất lộ tướng. Tùy tiện một lão giả bên đường cũng có thể là một cao thủ ẩn thế mà.

- Trước mắt có lẽ nên tìm cách đột phá Nguyên đan kỳ mới được.

oOo

Thiên Hỏa Thành – Tụ Bảo các

Hơn hai năm trôi qua, Tụ Bảo Các vẫn không có gì thay đổi, Hoàng Thiên ánh mắt đảo qua, thấy được lầu các nội, cực kỳ xa hoa lộng lẫy.

Bên trong có khá đông người, bao gồm cả nhân viên Tụ Bảo các cùng khách nhân.

Mà phía bên cạnh quầy tính tiền, giờ phút này còn có năm cái thị nữ đang nói chuyện với nhau, thi thoảng lại cười khúc khích, tỏa ra phong thái mê người.

Hoàng Thiên lấy ra vật phẩm, đang định tiến tới chỗ bọn họ, bỗng nhiên từ ngoài cửa bước vào ba tên tu sỹ, một nam hai nữ, cười nói không thôi.

Ba người rất nhanh thu hút sự chú ý của mọi người, riêng đám khách nhân thần sắc đều lộ ra sự cung kính, hiển nhiên đều biết rõ thân phận của đối phương.

Mà mấy thị nữ nữ vốn đang nói chuyện trông thấy ba người thì lộ ra thần sắc kinh hỉ, vội vã tiến tới.

Hoàng Thiên khẽ cau mày, nhìn lướt qua ba người.

Hai nữ tử kia tướng mạo xinh đẹp, cơ thể rất là đầy đặn, tràn ngập quyến rũ cảm giác.

Mà tên nam tử bên cạnh hai người một thân màu trắng trường bào, thoạt nhìn phong lưu phóng khoáng, nhưng sâu trong thần sắc có chút kiêu căng đắc ý.

Hoàng Thiên vốn không để ý lắm tới đối phương, chỉ là hắn đứng đây đã khá lâu nhưng không có để ý tới mình. Đám thị nữ lúc này đều vây quanh tại ba người kia, thần thái cung kính, thỉnh thoảng lộ ra tươi cười.

Hoàng Thiên cắn răng đợi thêm một lát, vẫn không có ai để ý tới mình, thần sắc lập tức trầm xuống, khẽ ho lớn một tiếng. Thanh âm truyền ra, nháy mắt liền đưa tới sự chú ý.

Lão giả chưởng quỹ vốn đang mải mê tính toán sổ sách, giờ phút này chợt giật mình. Hắn nhìn quanh thấy đám thị nữ thì khẽ nhíu mày, hiển nhiên không hài lòng, mang theo chút tức giận, nói:

- Các ngươi đều đi xuống a, còn không tiếp đãi khách nhân.

Đám thị nữ nghe vậy thì lập tức nội tâm có chút bất mãn, nhưng cũng không dám nói ra, chỉ có thể mang vẻ mặt khó chịu, đều trở về bên quầy tính tiền.

Mà trong đám, lại có một thị nữ tiến về phía Hoàng Thiên, lạnh lùng hỏi:

- Vị công tử này, ngài cần gì?

- Ta tới bán đồ.

Thiếu nữ vẻ mặt không thay đổi, có chút cao ngạo, lạnh giọng nói:

- Không biết công tử muốn bán gì?

Hoàng Thiên không để ý thái độ của thiếu nữ, nàng bất quá chỉ là một thị nữ mà thôi, chẳng cần chấp nhặt làm gì. Lôi từ trong bao tải ra một chiếc răng rết, hắn đưa cho thiếu nữ.

Nhận chiếc răng từ tay Hoàng Thiên, thiếu nữ khẽ nhăn mặt, vật này hình thù kỳ lạ, nhìn có vẻ cứng rắn nhưng lại không có chút dao động Nguyên lực nào, có lẽ là tài liệu luyện khí phế phẩm bị vị đại năng nào đó bỏ đi, được tên nhà quê này nhặt được.

Nghĩ là vậy, nàng bèn vận chuyển linh lực truyền vào, muốn đánh giá chi tiết độ cứng của nó, không ngờ dị biến phát sinh

khiến nàng chợt biến sắc vội vàng lui nhanh về phía sau.

Một luồng Hỏa nguyên lực mạnh mẽ từ vật này như được giải khai phong ấn, làm nổ tung cả đại điện. Cũng may là đại điện có trận pháp phòng ngự nên không hư hại quá mức, chỉ là những người có mặt trong đại điện lại không may mắn như thế, bị hỏa diễm thiêu đốt đến sống dở chết dở.

Hoàng Thiên không biết nên khóc hay nên cười, bộ y phục mà hắn khó khăn lắm mới trộm được của tên khách phòng bên giờ trở nên trụi lủi. Nếu không phải thiếu nữ khi nãy đang nằm bất tỉnh nhân sự phía xa thì hắn quả thực muốn vả ả vài cái cho hả giận. Cái tội đã ngu lại còn thích thể hiện.

Vụ nổ tất nhiên đã ảnh hưởng đến cao tầng của Tụ Bảo Các, rất nhanh có ba bốn thân ảnh xuất hiện trong đại điện. Tất cả đều nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt nghi ngờ, bởi bên trong đại điện bây giờ chỉ có mình hắn còn đứng.

Một lão giả lưng gù quét qua Hoàng Thiên một lượt, sau đó nhìn về phía chiếc răng rết, sắc mặt chợt đổi. Chỉ thấy hắn chợt lắc mình, tốc độ cực nhanh lao về phía chiếc răng.

Hoàng Thiên tất nhiên không để đối phương đạt được mục đích, cũng lao tới đoạt răng rết về. Lão giả mặc dù tốc độ cực nhanh, nhưng do khoảng cách xa nên bị Hoàng Thiên đoạt mất.

Không ngờ bản thân đường đường là trưởng lão mà lại bị một tên tiểu bối đoạt mất đồ, tên trưởng lão có chút tức giận, gằn giọng nói:

- Vị công tử này, ngươi có ý gì?

Hoàng Thiên tất nhiên biết rõ mình không là đối thủ của lão, vội vàng nói:

- Vật này là của ta, vốn định bán cho quý các, nhưng không

ngờ thị nữ kiến

thức hạn hẹp, vô tình kích phát năng lượng của nó nên mới gây ra chuyện này. Phải chăng quý các cũng nên cho ta một cái công đạo đi?

Tên trưởng lão nghe vậy thì cười lạnh, đáp:

- Hừ, đến gây chuyện còn muốn công đạo sao, để ta cho ngươi công đạo.

- Dương Mạc, lui xuống!

Một thanh âm trầm ổn vang lên khiến tên trưởng lão đang định ra tay với Hoàng Thiên vội thu tay về.

Chỉ thấy một nam tử trung niên chừng ba mươi ba mốt tuổi nhẹ nhàng bước tới, đứng trước mặt Hoàng Thiên. Thân hình hắn trầm ổn, vẻ mặt có nét lạnh lùng nghiêm nghị, mục quang hơi lấp lánh, như đao mang sắc bén khiếp người.

Mấy tên trưởng lão có mặt trong đại điện trông thấy hắn thì thoáng giật mình, ngay lập tức cúi đầu cung kính:

- Các chủ!

Tên nam tử trung niên không để tâm tới mấy tên trưởng lão, chỉ nhẹ nhàng phất tay, ý bảo bọn họ lui xuống. Mấy tên trưởng lão tất nhiên không dám làm trái, đều lui vào trong nội điện.

Quan sát chiếc răng rết một hồi, hắn mới nhìn qua Hoàng Thiên, cất lời:

- Tiểu huynh đệ, vật này đích thị là của ngươi?

- Đúng vậy!

Hoàng Thiên tuy chịu áp lực rất lớn từ trung niên nam tử,

nhưng vẻ mặt vẫn như cũ trấn định, không chút yếu nhược, gật đầu nói.

- Năm trăm linh thạch hạ phẩm, giá có thể gấp 10 nếu như ngươi có thể dẫn ta tới nơi mà ngươi đoạt được vật này.

Hoàng Thiên có chút kinh hãi, không ngờ chỉ là một cái răng rết lại giá trị như vậy. Hắn đâu biết rằng, bàn về độ cứng rắn, nó đã ngang với linh kiếm ngũ phẩm, chưa kể tới bên trong còn hàm chứa Hỏa nguyên lực tinh thuần. Nếu cẩn thận luyện chế lại, sẽ trợ giúp tu sĩ có hỏa nguyên lực gia tăng một mảng lớn chiến lực.

Nam tử trung niên tất nhiên cũng không coi trọng chiếc răng này lắm, thứ mà hắn có hứng thú là nơi mà chiếc răng này xuất hiện. Ngay từ đầu khi bước vào đại điện, hắn đã cảm nhận được một luồng Hỏa nguyên lực tinh thuần đến mức đáng sợ.

Ngay cả mấy tên Kết đan tu sĩ cũng không chống nổi, chật vật không thôi, mà tên thiếu niên trước mắt này chỉ là Ngưng nguyên hậu kỳ, lại có thể lành lặn không chút tổn hao gì, tất đã gặp kỳ ngộ không nhỏ. Bởi vậy mà hắn có ý đồ dò hỏi vị trí mà Hoàng Thiên đã đoạt được chiếc ngô nha này.

Hoàng Thiên không phải kẻ ngốc, nghe qua đã hiểu dụng ý của đối phương, hắn có thể đáp ứng sao? Đùa chắc, nếu để thế gian này biết hắn đoạt được Long đan thì hắn chỉ còn con đường chết.

Cân nhắc một chút, Hoàng Thiên giả vờ lộ vẻ do dự, sau đó uyển chuyển từ chối:

- Vật này quả thực là ta vô tình nhặt được, cảm thấy có chút bất phàm nên mới đem bán kiếm chút đỉnh, không ngờ lại là bảo vật, để các chủ phải thất vọng rồi.

- Không sao, ngươi cứ suy nghĩ cho kỹ, khi nào muốn đổi ý thì lại tới gặp ta.

Nam tử trung niên dường như chưa muốn từ bỏ ý định, nhưng cũng không muốn hạ thấp mình. Dù sao thì với thân phận của hắn thì chút kỳ ngộ của Hoàng Thiên còn chưa là gì, chẳng qua chỉ là chút tò mò mà thôi.

Nói rồi hắn quay người, phân phó xuống cho mấy tên trưởng lão, sau đó biến mất trong đại điện.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 22: Bị Ám Sát!

Hoàng Thiên nhận được linh thạch, liền đổi lấy một trữ vật giới chỉ và vài viên đan dược chữa thương. Sau đó nhanh chóng li khai Tụ Bảo Các. Dọc đường mua thêm vài bộ quần áo rồi mới phản hồi khách điếm.

Chọn ra một viên Linh thạch hạ phẩm, hắn thử truyền hỏa nguyên lực vào bên trong, nhưng dường như kết cấu của Linh thạch hạ phẩm không được chắc chắn, ngay sau đó liền nổ tung thành bụi phấn.

Rốt cục hắn phải cắn răng lấy ra Linh thạch trung phẩm, mười tám viên Linh thạch trung phẩm sau khi được hỏa nguyên lực truyền vào thì chuyển sắc hồng, phát ra quang huy mờ ảo, từng dòng hỏa nguyên lực chậm dãi lưu động bên trong trông cực kỳ đẹp mắt.

Nhìn mười mấy viên Linh thạch đẹp mắt này, Hoàng Thiên chẳng những không thấy vui mừng mà còn đau lòng không thôi. Một viên Linh thạch trung phẩm bằng 10 viên linh thạch hạ phẩm, như vậy để có một Tiểu phong nguyên trận đã tốn 180 viên linh thạch hạ phẩm rồi, bảo sao hắn không đau lòng cho được.

Trầm ngâm chốc lát, rốt cục hắn thu Tiểu phong nguyên trận vào trong trữ vật giới chỉ. Sau đó lấy ra từ trong gầm giường một bọc vải lớn. Đây là những thứ hắn mang ra từ Hỏa Linh Sơn.

Trong bọc có một chiếc răng rết dài và một số dược thảo. Nếu như đám cao tầng của Tụ Bảo Các có mặt ở đây tất sẽ kinh ngạc

đến rớt tròng mắt, vì những dược thảo này không ngờ lại là Huyết tinh sa, Tử tinh thảo, Huyết Thiềm mộc… Mỗi một cái đều là thảo dược Hỏa thuộc tính trân quý, cực kỳ hiếm thấy.

Nhặt lên một nhánh Huyết tinh sa, Hoàng Thiên ném vào miệng mà nhai ngấu nghiến. Dược lực tan ra như một ngọn lửa cực nóng thiêu đốt khiến hắn hít hà không thôi, một cỗ ấm nóng lan tràn khắp cơ thể.

Những thảo dược này chính là thức ăn chủ yếu của hắn ở trong Hỏa Linh Sơn. Suốt hai tháng trong đó, số thảo dược hắn đã ăn không biết bao nhiêu mà kể, bởi vậy nên dược lực của mấy thứ thảo dược này đã không còn tác dụng với hắn nữa.

Thậm chí hắn có cảm giác bản thân ăn thảo dược giống hệt như người bình thường ăn ớt để cho vui miệng vậy.

- Không biết mấy nhánh thảo dược này bán được bao nhiêu nhỉ, ăn thế này thật phí.

Thu hết mọi thứ vào trong giới chỉ, hắn thầm nghĩ, có lẽ ngày mai nên đem bán thử mấy gốc thảo dược kiếm chút đỉnh đã.

Vơ đại một bộ đồ, hắn đi vào phòng tắm, khẽ liếc bộ y phục đang mặc đã bị lửa thiêu cháy rụi, hắn lại không nhịn được mà chửi ả thị nữ hồi nãy một phát.

oOo

Thiên Hỏa thành về đêm, Hoàng Thiên đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn khoảng không xa xa. Từng làn gió nhè nhẹ mang theo chút hơi ẩm của hồ Du thủy thổi qua, mát lạnh.

Dưới ánh trăng mập mờ, những con đường vẫn tấp nập người đi lại, nhộn nhịp và huyên náo. Nhưng không hiểu sao lòng hắn lại thực hiu quạnh, thực lạc lõng:

- Cha… Mẹ… hai người giờ ở đâu?

- Hoàng Vân… đệ sao rồi… đừng giận ca nhé?

Hắn siết chặt hai bàn tay, cúi gục đầu, mái tóc dài đen nhánh xõa xuống, phất phơ trong gió. Trên khóe mắt dường như đã từ lâu lắm rồi, hôm nay lại ầng ậng nước, hắn khóc.

Từng làn gió nhẹ nhàng thổi qua, ngọn đèn dầu lập lòe rồi vụt tắt, cả căn phòng trở nên tối om. Chỉ còn hắn đứng bên cửa sổ, ánh trăng rọi xuống xuyên qua khe cửa để lại một cái bóng người đen xì. Không khí quả thực có chút quỷ dị.

- Cút!

Giọng hắn có chút tức giận, quát lên.

- Hừ, đường đường một thân nam nhi lại khóc lóc như đàn bà, giết ngươi quả thực làm bẩn tay ta.

Một thanh âm lạnh lẽo vang lên, ngay sau đó trong căn phòng xuất hiện ba cái bóng đen, trên tay mỗi người đều cầm trường đao sáng loáng.

- Buồn cười lắm sao?

Hoàng Thiên vẫn giữ nguyên tư thế, chỉ là hắn không còn khóc nữa, chút cảm xúc vừa nãy từ khi ba tên này xuất hiện đã biến thành phẫn nộ rồi.

Một tên trong bọn cười lạnh, đang định nói gì đó thì sắc mặt chợt biến. Hoàng Thiên không biết tự lúc nào đã xuất hiện trước mặt hắn, một chưởng vỗ vào giữa ngực.

Một luồng nguyên lực hùng hậu nóng rát lan tràn phá tan phòng ngự của hắn. Cả cơ thể như một chiếc diều đứt dây lao về phía cửa phòng, nặng nề nện lên đó.

Lực va chạm mạnh mẽ đánh tan cả cánh cửa, tên hắc y nhân lăn lộn mấy vòng ngoài hành lang rồi rớt xuống tầng lầu, nằm một đống không biết sống chết.

Hai tên hắc y nhân còn lại kinh hãi, theo như mật báo thì tu vi tên này cùng lắm là Ngưng nguyên sơ kỳ, tại sao lại có thể mạnh như thế.

Ngay lập tức bọn hắn muốn bỏ chạy, nhưng mà Hoàng Thiên lại chịu để cho bọn hắn thoát sao. Chỉ thấy hắn ngay lập tức quay người, trên tay xuất hiện răng rết, không ngần ngại mà chém xuống.

Hai tên này tu vi chỉ mới Ngưng nguyên trung kỳ, sao có thể chống lại Hoàng Thiên. Một chiêu đầy phẫn nộ bổ xuống, nguyên lực hùng hậu chém cho trường đao gẫy đoạn, hai tên hắc y nhân đều thổ huyết văng đi.

Hoàng Thiên như một vị ma thần, tóc rối tung bay, hai mắt sắc bén, trên người tỏa ra một thứ khí thế bức người. Mỗi một bước chân của hắn lại như một hồi trống nện vào lòng hai tên hắc y nhân.

- Hừ! tiểu tử to gan, dám làm loạn trong Thiên Hỏa Thành, còn không mau dừng lại.

Một thanh âm già nua vang lên, phía xa xa dưới tiểu lâu. Một lão giả chừng bảy mươi, vận đạo bào tím đang nhanh chóng chạy tới, vẻ mặt dường như rất nghiêm túc nhưng nếu nhìn kỹ dễ dàng nhận thấy một tia tiếu ý.

Hoàng Thiên dường như không để ý tới lời lão giả, hắn nắm chặt răng rết, nguyên lực cuồn cuộn làm cho răng rết tỏa ra ánh sáng chói lòa, chém mạnh xuống.

Hai tên hắc ý nhân vốn đang vui mừng khi trông thấy lão giả

áo tím xuất hiện, nhưng giờ sắc mặt trắng bạch, cắt không còn một giọt máu.

- Keeng…

Một âm thanh va chạm vang lên, nhát chém của Hoàng Thiên không ngờ lại bị chặn lại bởi một thanh tam xoa kích. Hai tên hắc y nhân thoát chết trong gang tấc, nhưng thất khiếu cũng bị thanh âm hồi nãy chấn cho chảy máu, trông cực kỳ dọa người.

Lão giả áo tím rốt cục cũng tới nơi, hắn vọt về phía trước, kéo hai tên hắc y nhân về phía sau, đồng thời thu tam xoa kích về. Nhìn thấy tình trạng hai người, vẻ mặt lão trở nên xám ngắt, cực kỳ giận dữ.

- Ngưng nguyên đại viên mãn sao?

Hoàng Thiên khẽ nói, vẻ mặt cực kỳ lãnh đạm, dường như tu vi của đối phương không hề khiến hắn hoảng sợ chút nào.

Từ sau Ngưng nguyên trở đi, mỗi đại cảnh giới chỉ có ba tiểu cảnh nhỏ hơn lần lượt là sơ kỳ, trung kỳ và hậu kỳ. Sở dĩ có thêm đại viên mãn là để gọi những trường hợp tu sỹ đã vô hạn tiếp cận cảnh giới sau, chỉ cần có cơ duyên liền có thể bước ra một bước.

Ví như lão giả này, về bản chất hắn vẫn là Ngưng nguyên hậu kỳ, nhưng đã vô hạn tiếp cận Nguyên đan, thậm chí có thể nói hắn có cảnh giới Bán Nguyên đan. Nói như vậy để thấy, tuy cùng là Ngưng nguyên hậu kỳ, nhưng Ngưng nguyên đại viên mãn lại có lực chiến mạnh hơn rất nhiều.

- Tiểu tử ngươi dám đả thương người trong Thiên Hỏa Thành, trông thấy chấp sự còn ra tay, quả thực không để ai vào mắt à nha!

Hoàng Thiên nghe vậy thì cười khẩy, để giết được hắn đối phương cũng tốn không ít công phu a, lại còn phải lấy lý do hắn làm loạn trong thành.- Nói nhiều lời làm gì, muốn giết ta thì cứ tới

đây đi, ta cũng muốn xem xem Ngưng nguyên đại viên mãn là như thế nào?

Lão giả áo tím nghe thấy vậy thì ngẩn ra một hồi, sau đó nổi điên lên, nghiến răng nói:

- Muốn chết.

Lão giả nắm lấy tam xoa kích, thân hình quỷ dị lao mình về phía Hoàng Thiên.

Đại chiến bùng nổ.

Lúc này, xa xa trên bầu trời, cách chỗ Hoàng Thiên chừng một dặm, có hai người đang phiêu phù trên không. Nếu Hoàng Thiên có mặt ở đây, tất sẽ nhận ra. Chính là vị thư thư Thiên Phương hôm đó, nàng một thân y phục trắng phất phơ trong gió, bộ váy dài tinh tế ôm gọn cả cơ thể nhỏ nhắn, tạo nên những đường cong mê người, cực kỳ cuốn hút.

Khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng đến khó tả, lại kết hợp với nét gì đó rất riêng, rất đặc biệt khiến cho người ta khi nhìn vào khó mà dứt ra được. Một vẻ đẹp khiến cho bất cứ nữ tử nào đứng bên cạnh nàng cũng phải cảm thấy mặc cảm tự ti.

Bên cạnh nàng, là vị ca ca năm đó từng giúp đỡ Hoàng Thiên. Hắn hai năm trở lại đây khác đi rất nhiều, khuôn mặt anh tuấn nay pha thêm chút trưởng thành, kiên nghị và đứng đắn. Khiến cho người ta có cảm giác thực an toàn khi ở bên cạnh.

- Chủ thượng! Có cần giúp hắn không?

Tên thanh niên cung kính nói, cách xưng hô này khiến người ta không khỏi thấy kỳ lạ, hắn không phải sư huynh của Thiên Phương sao?

Thiên Phương ánh mắt không rời trận chiến của Hoàng Thiên,

chỉ lạnh nhạt nói:

- Một cái Ngưng nguyên đại viên mãn còn chưa làm khó được hắn.

Ngưng một lát, nàng lại nói:

- Không để cho bất kỳ kẻ nào can thiệp vào, kẻ tới gần, chết.

Lời nói rất nhẹ nhàng, nhưng khiến cho tên thanh niên da đầu run lên. Bởi hắn biết, chữ chết phát ra từ miệng vị chủ thượng này đáng sợ như thế nào.

Bên dưới, Hoàng Thiên hoàn toàn không biết gì.

Ông.

Âm thanh va chạm vang lên, cả Hoàng Thiên cùng lão giả áo tím đều lui mạnh về sau.

- Hảo tiểu tử, không ngờ lại mạnh như thế, Ngưng nguyên hậu kỳ mà đỡ được ta ba chiêu, ngươi là người đầu tiên đấy.

- Sủa nhiều quá.

Hoàng Thiên nhổ ra một búng máu, lại ra tay, nhanh tới khó tin. Hàn quang chiếu ra sáng rực cả khách điếm. Một đạo quang ảnh sáng rực chém xuống khiến không gian xung quanh rung chuyển.

Một kích này của hắn có uy lực vô cùng, loại tốc độ và lực lượng này quả thực khiến cho lão giả áo tím khó mà chấp nhận được.

Keng.

Hoa lửa tung tóe khắp không gian, răng rết và tam xoa kích liên tục va chạm, tiếng leng keeng vang lên không ngớt.

Hây!

Lão giả hét lớn, thu tam xoa kích về, hai tay huy động không ngừng. Ngay lập tức không gian xung quanh xuất hiện mười mấy thanh linh kiếm, phiêu phù trên không, hình thành một kiếm trận bao vây lấy Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên có chút bất ngờ, từ khi tu đạo tới nay, hắn cơ hội giao thủ cùng tu sĩ con người chưa nhiều, kinh nghiệm thực chiến cực kỳ ít ỏi.

Giờ đấu pháp cùng đối phương quả thực thiệt thòi không ít. Nhưng rất nhanh lấy lại được bình tĩnh, hắn vung hai tay, khởi động một hình thái cực vô cùng tự nhiên, chấn ra chiến khí rực rỡ vô cùng, bao phủ toàn bộ thân thể.

- Hừ, đểm xem ngươi có thể trụ được bao lâu. Kiếp kiếm trận… khởi!

Ngay lập tức, mười mấy thanh linh kiếm đều xoay chuyển lên, hai thanh hợp lại một cặp quay quanh nhau, nguyên lực cuồn cuộn làm tiếng leng keeng vang lên

không ngớt, thi thoảng lại có lôi điện xẹt qua, trông cực kỳ đẹp mắt.

Lấy Hoàng Thiên làm trung tâm, chín cặp kiếm không ngừng xoay tròn, tốc độ ngày một nhanh ép về phía hắn, hệt như một cái máy bào.

Hoàng Thiên cảm thấy áp lực nặng nề, Kiếp kiếm trận như một ngọn núi lớn đè lên trên hắn, ngay cả di chuyển cũng cảm thấy khó khăn. Từng mũi kiếm ép lên thái cực đồ tạo nên những vết hoa lửa bắn tung tóe. Có thể tưởng tượng được, nếu cơ thể bị kiếm trận đánh vào, không thành thịt vụn mới là lạ.

Thấy Hoàng Thiên khổ sở chống cự, lão giả áo tím cười lạnh.

Chỉ thấy hắn khẽ vỗ vào ngực, phun ra một ngụm tinh huyết. Kiếp kiếm trận như được tiếp thêm năng lượng, tốc độ chuyển động nhanh gấp mấy lần, rất nhanh phá tan thái cực đồ phòng ngự.

Hoàng Thiên biến sắc, vội vàng vung răng rết lên chống đỡ, rồi lui mạnh về phía sau, tốc độ nhanh đến cực hạn. Nhưng vẫn không thoát được, cơ thể lưu lại mười mấy vết kiếm sâu hoắm, máu tươi ồ ạt chảy ra trông cực kỳ dọa người.

Không thèm để ý mấy vết thương trên người, Hoàng Thiên lại mạnh mẽ lao về phía lão giả, đồng thời điên cuồng truyền nguyên lực vào chiếc răng rết.

Lão giả thấy Hoàng Thiên lao tới, trên môi nở nụ cười khinh thường, hắn huy động mười tám thanh kiếm trở về, kết thành một cái thuẫn lớn nhằm chống đỡ một chém này. Nhưng rồi dị biến phát sinh làm cho hắn kinh hãi.

Thứ binh khí kỳ lạ trên tay Hoàng Thiên chém xuống bỗng nhiên sáng rực lên, một luồng nhiệt cực độ khủng bố tuôn trào, đánh tan kiếm thuẫn. Mười mấy thanh Linh kiếm bị cường lực đánh bay toán loạn, thậm chí còn có mấy thanh bị hỏa diễm trực tiếp nung chảy, rớt xuống nền nhà.

Không còn kiếm thuẫn chống đỡ, một chiêu của Hoàng Thiên cứ thế chém lên lão giả áo tím.

Rầm!... ầm ầm.

Cả khách điếm nổ tung, bị hỏa diễm hừng hực thiêu đốt thành tro bụi.

Hỏa diễm tan đi, trong đám khói bụi mịt mù, lão giả áo tím chật vật đứng dậy, trong lòng tràn ngập khiếp sợ. Hỏa diễm vừa nãy quả thực kinh khủng, nếu không phải hắn may mắn có kiện phòng ngự linh khí Lục phẩm thì cái mạng nhỏ này đã không còn

rồi.

Thấy đối phương bị hỏa diễm thiêu đốt mà không chết, Hoàng Thiên lắc đầu cười khổ. Hỏa nguyên lực của hắn vô cùng mạnh, chỉ có điều hắn không thể hoàn toàn khống chế, uy lực phát ra không đến một thành.

Nếu không, đừng nói linh khí Lục phẩm, dù là cửu phẩm cũng không thể cứu nổi cái mạng của lão, Thanh y chiến giáp là một ví dụ.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 23: Lần Đầu Giết Người

- A!... ta giết ngươi.

Linh khí phòng ngự Lục phẩm bị phá hủy, lão giả cực độ tức giận. Người ta cho hắn mượn hai kiện Linh khí Lục phẩm để giết tên thiếu niên trước mắt này, vậy mà người còn chưa giết được, đã hỏng mất một kiện. Lão biết, với tính cách của người kia, lão chết không phải nghi ngờ.

- Tất cả là tại ngươi, tại ngươi… đi chết đi.

Trong tay chợt xuất hiện một thanh đao, lão như điên cuồng chém về phía Hoàng Thiên.

- Hừ!

Hoàng Thiên tất nhiên không để lão đắc thủ, chợt lui mạnh về phía sau, đồng thời tung ra mười tám viên Linh thạch trung phẩm.

Tiểu phong nguyên trận ngay lập tức khởi động, mười tám viên linh thạch phân biệt trước sau, trái phải, trên dưới bao vây lão giả vào trong.

Hỏa nguyên lực bên trong vù vù chuyển động, cộng hưởng với thiên địa linh khí xung quanh, hình thành nên một bức màng nguyên lực đỏ rực, cách li hoàn toàn lão giả với thế giới bên ngoài.

Hoàng Thiên bật mạnh, cả thân hình phóng lên cao, sau đó bay lướt qua theo một quỹ tích dạng đường cong quỷ dị rồi trực tiếp lao vào Tiểu phong nguyên trận.

Ánh mắt lão giả áo tím thoáng kinh hãi, nhưng ngay sau đó khôi phục bình tĩnh, lạnh lùng nhìn Hoàng Thiên.

"Vút!"

Một tiếng rít chói tai xuyên phá không gian, Hoàng Thiên như mãnh hổ lao về phía lão giả, đồng thời chém xuống.

Keeng!

Răng rết va chạm với thanh đao, phát ra âm thanh chói tai. Trường đao quả nhiên không hổ là linh khí Lục phẩm, Hoàng Thiên bị chấn cho thổ huyết, hai tay như tê dại.

Không để cho Hoàng Thiên có cơ hội thở dốc, lão giả thuận thế, vung mạnh một đao chém về phía Hoàng Thiên. Hoàng thiên thân thể còn chưa ổn định, làm sao tránh được, tay phải bị đao phong chém qua, lưu lại một vết máu dài, răng rết trên tay rốt cục mất khống chế bị văng ra đằng xa.

- Mạnh thật!

Nhìn chằm chằm chiến đao trên tay lão giả, hắn không nhịn được mà than thầm.

Không còn vũ khí trên tay, Hoàng Thiên rơi vào tình thế bất lợi, nhưng vẫn thập phần bình tĩnh. Chỉ thấy hắn hai tay chắn trước ngực, chân phải thu về làm thành thế tấn.

Bên trong đan điền, hồ nguyên lực dưới sự điều khiển của linh thức ầm ầm chuyển động, Long châu đang lơ lửng bên trên không ngừng xoay tròn, phát ra thiên địa linh khí.

Nguyên lực dưới sự dẫn động của Hoàng Thiên theo kinh mạch điên cuồng tràn về phía hai cánh tay, từng khối cơ nhục cuồn cuộn nổi lên thành múi, làn da mới khi nãy còn trắng trẻo giờ chuyển thành màu lửa đỏ rực, ánh lên những tia sáng đặc thù, cơ

hồ nhìn thấy nguyên lực đang ầm ầm chuyển động, chỉ trực chờ bùng nổ, toàn thân hắn như bạch hổ đang thủ thế, tuy đơn bạc nhưng lại cực kỳ dũng mãnh.

Keeng!

Một đao của lão giả va chạm với một quyền của Hoàng Thiên vậy mà không tổn thương được hắn, chỉ lưu lại một vết máu mờ nhạt. Cảm thấy không ổn, lão giả ngay lập tức thu đao về, rất nhanh sau đó đâm tới yết hầu Hoàng Thiên. Không để lão được như ý, Hoàng Thiên vội thu tay về, hai tay ghì chặt lấy lưỡi đao.

- Hừ.

Lão giả hừ lạnh, nguyên lực cuồn cuộn truyền vào chiến đao. Hoàng Thiên dẫu sao cũng mới chỉ là Ngưng nguyên hậu kỳ, so về Nguyên lực thì kém xa lão giả nên rơi vào thế yếu, bị chiến đao bức lui liên tục. Mũi đao cơ hồ đã chạm tới yết hầu, để lại một vết máu đỏ tươi.

Tưởng chừng như đã áp đảo tuyệt đối, nhưng lão giả còn chưa kịp vui mừng thì đã phải hoảng sợ buông tay khỏi chiến đao, lui mạnh về phía sau.

Chỉ thấy cả thân đao trở hồng, lưỡi đao thỉnh thoảng còn vang lên tiếng tách tách trông cực kỳ dọa người. Thậm chí vị trí tiếp xúc với tay Hoàng Thiên còn có dấu hiệu hóa lỏng.

Lão giả nhìn hai bàn tay cháy đen, lại nhìn chiến đao trên tay Hoàng Thiên tựa hồ muốn hóa lỏng không nhịn được mà kinh hãi một hồi, nhiệt độ thật khủng khiếp.

Linh khí Lục phẩm đã thuộc vào hàng Thượng phẩm, không phải thứ mà hỏa diễm bình thường có thể phá hủy. Vậy mà hôm nay gặp phải tên thiếu niên này lại yếu ớt như khối sắt vụt, thoáng chốc đã bị hủy mất hai kiện.

- Khốn kiếp.Đôi mắt mờ đục của lão ánh lên giận giữ, thân thể gầy gò chợt trở nên phiêu hốt, như một tia chớp xuất hiện trước mặt Hoàng Thiên.

Rầm! Rầm! ầm.

Gần như đồng thời, một chưởng của lão mạnh mẽ nện lên ngực Hoàng Thiên, hắn cũng đáp trả một chưởng.

Hoàng Thiên chợt thấy ngực như nghẹn lại bởi lực đạo vô hình, bàn tay lão giả ấn lên thân thể, hắn bắn đi như đạn pháo, nện lên vách màng Nguyên lực. Trên cơ thể vốn loang lổ vết chém giờ đây lại xuất hiện thêm một vùng ngực máu thịt bầy nhầy.

Lão giả cũng không khá hơn là mấy, cả cơ thể phồng rộp lên do hỏa diễm thiêu đốt, quần áo trên cơ thể bị đốt nhăn nhúm dính chặt lên da thịt, trên vai trái có một vết thương rất lớn, lộ cả xương ra ngoài, da thịt xung quanh còn vang lên tiếng lèo xèo.

Lão giả nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt khó tin, hiển nhiên một chưởng vừa nãy của Hoàng Thiên không hề kém lão, thậm chí còn chiếm thế thượng phong.

Chỉ là lão đâu biết, Hoàng Thiên thân thể vốn đã được Long đan cường hóa, lại trải qua quá trình rèn luyện trong Vạn thú sơn lâm cùng Hỏa Linh sơn. Luận về đấu pháp, hắn có thể kém lão, nhưng nếu cận chiến, hắn mạnh hơn lão là chuyện bình thường.

Chịu nhiều thiệt thòi từ Hoàng Thiên, lão tự nhiên sinh ra ý niệm chạy trốn. Lão tu luyện đến Ngưng nguyên đại viên mãn chẳng dễ dàng gì, không cần vì một cái nhiệm vụ của người ta mà bỏ mạng. Người kia nếu trách tội thì cùng lắm là bỏ chốn, lão không tin thiên hạ rộng lớn này không có chỗ cho lão dung thân.

Đảo mắt một vòng, lão dễ dàng nhận ra mười tám viên linh thạch là mấu chốt của tiểu trận, muốn thoát khỏi tất phải phá.

- Giao long thập nhị chưởng!

Chưởng thế trầm hùng, đợt đợt tiếp tiếp như sóng dữ, Hoàng Thiên không còn cách nào khác, vội vàng xử ra Hỏa long đệ nhất chưởng.

Nguyên lực dạt dào hóa thành một hư ảnh Hỏa Long, dưới mười ba tầng Nguyên lực điệp gia, thân hình Hỏa long sinh động như thực, mạnh mẽ như muốn dời sông lấp biển, phá tan chưởng lực của Lão giả.

Ngay lúc này, lão giả trong tay xuất hiện tam xoa kích, cả người lao đi như tên bắn, mạnh mẽ đâm về phía mắt trận. Mũi tam xoa kích sắc bén vô cùng, cộng thêm nguyên lực hùng hậu của lão, như một mũi khoan đánh lên vách màng nguyên lực.

Vách màng nguyên lực vặn vẹo một hồi, viên Linh thạch trung phẩm dưới áp lực nặng nề xuất hiện vết nứt, sau đó nổ tung thành bụi phấn. Cả tiểu trận hình thành một lổ hổng cực lớn, lão giả liền vọt ra ngoài.

- Muốn chạy sao?

Thấy lão giả chạy trốn, Hoàng Thiên cười lạnh, hai tay khẽ huy động, cả tiểu trận đang sụp đổ chợt biến hóa, mười bảy viên linh thạch trung phẩm còn lại đều bay lên, xếp thành một hình thù kỳ dị. Ngay sau đó hỏa diễm bùng cháy, không ngờ lại biến ảo thành một đầu Hỏa long ầm ầm lao về phía lão giả, tốc độ nhanh đến cực độ.

Lão giả thoát khỏi tiểu trận còn chưa kịp vui mừng, bỗng nhiên phía sau tiểu trận hóa thành Hỏa long tấn công về phía lão. Không kịp tránh né, lão chỉ còn cách vận Nguyên lực chống đỡ.

Hoàng Thiên thấy vậy thì cười lạnh, miệng hô một chữ Bạo, mười bảy viên linh thạch trung phẩm đồng thời phát nổ.

Ầm! Ầm!

Mặt đất rung chuyển, từng luồng từng luồng hỏa diễm ngũ sắc điên cuồng thiêu đốt, khách điếm vốn đã đổ nát bây giờ triệt để hóa tro bụi, mặt đất nóng chảy thành nham thạch đỏ lừ, ánh sáng chói lòa chiếu rọi cả một vùng.

Lão giả áo tím bị hỏa diễm thiêu chết, trực tiếp hóa thành tro bụi.

Hoàng Thiên thở dài, giết được đối thủ nhưng lòng hắn lại cảm thấy thực nặng nề, bởi đây là lần đầu hắn giết người.

Giết người so với đả thương người là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. So với những lần giết yêu thú trước kia lại càng khác biệt. Ngươi có thể dễ dàng xuống tay giết chết một con thú mà không cần lý do, nhưng để giết người, ngươi phải có một lý do nào đó vì ngươi không phải là một ác ma.

Hoàng Thiên hắn dẫu sao cũng chỉ là một thiếu niên mới trưởng thành, tâm trí còn non nớt. Giết người là một cái gì đó thực nặng nề với hắn, nhưng từ khi hắn chọn bước chân trên con đường này, hắn biết là bản thân sẽ phải đối mặt với nó. Càng trưởng thành, hắn càng nhận ra sự tàn khốc của thế giới này, một thế giới được xây dựng từ giết chóc.

Không suy nghĩ thêm nữa, hắn vội vàng thu dọn chiến trường. Chiến đấu đã gây ra động tĩnh không nhỏ, hắn không biết tại sao đến giờ vẫn không có kẻ nào tới.

Nhưng ba tên hắn y nhân khi nãy vào lúc hắn chiến đấu cùng lão giả đã trốn thoát, có lẽ rất nhanh sẽ có người của bọn chúng tới đây.

- Lại phải trốn vào Vạn Thú Sơn Lâm rồi, đợi khi mọi chuyện lắng xuống ta lại trở về.

Không chần chừ phút nào, Hoàng Thiên một đường chạy về phía Tây, thoát li Thiên Hỏa thành, một lần nữa tiến nhập Vạn Thú Sơn Lâm

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 24: Thiên Kiếm

Vạn Thú Sơn Lâm vô cùng vô tận.

Từng gốc cổ thụ không biết đã mấy ngàn, thậm chí phải đến mấy vạn năm tuổi sừng sững hiên ngang che phủ cả đất trời. Phía xa xa là những dãy núi khổng lồ cao vút tận tầng mây, trải dài vạn dặm. Một cỗ khí tức đại hoang ập tới khiến cho người ta bất giác cảm thấy thật bé nhỏ vô lực.

Trận đấu tại Thiên Hỏa thành cũng đã trôi qua hơn 3 tháng, tiết trời đã trở lạnh. Tại một góc Vạn Thú Sơn Lâm, Hoàng Thiên mặc áo da thú, trên tay là một thanh kiếm gỗ dài khoảng ba thước (1,2m), không ngừng huy động, kiếm ý dạt dào. Khoảng thời gian gần đây, Hoàng Thiên nhận ra bản thân rất có hứng thú với kiếm, dường như giữa hắn và kiếm có một mối liên hệ gì đó rất đặc biệt.

Một kiếm chém ra, nhìn qua có vẻ rất chậm, nhưng thực chất lại cực nhanh. Lưỡi kiếm không quá sắc bén, nhưng lại ẩn chứa ý chí mạnh mẽ, đầy tính bùng nổ, mang lại cho người ta cảm giác vừa nhu hòa như nước chảy, lại vừa điên cuồng như lửa đốt. Hai trạng thái tưởng chừng như đối lập không ngờ lại kết hợp hoàn mỹ trong một chiêu kiếm.

Thế kiếm dẫn động lực lượng của thiên địa đến mức hoàn mỹ, có công có thủ. Công thì dũng mãnh như Hỏa diễm thiêu đốt, thủ lại dẻo dai bền bỉ như nước cuốn, kiếm chiêu uyển chuyển biến hóa, không để lại một chút sơ hở nào.

Hoàng Thiên hoàn toàn đắm chìm trong luyện kiếm, quên cả

thời gian trôi qua, chỉ còn cảm giác được thực lực bản thân không ngừng nâng cao mỗi ngày.

Con đường tu luyện nhàm chán và không có hồi kết.

Tuy rằng nhàm chán, nhưng mà trong quá trình phát triển lại không ngừng đột phá, cái cảm giác đó khiến cho con người ta cảm thấy thực thích thú.

Hoàng Thiên tu luyện mà không có sự chỉ dẫn, cũng như không có ai đằng sau làm chỗ dựa, con đường hắn đi đều do bản thân tự mày mò mà ra, thế nhưng hắn tự nhiên vẫn không ngừng phát triển với một tốc độ đáng sợ, ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Phù! Thở hắt ra một hơi, Hoàng Thiên rốt cục thu kiếm, nằm ngửa xuống nền cỏ xanh biếc, hắn đưa mắt nhìn thoáng qua bầu trời rộng lớn, sau đó nhắm mắt, lắng nghe âm thanh của núi rừng, tự nhiên cảm thấy thực thoải mái, cảm giác mệt mỏi sau khi luyện kiếm dường như tan biến ngay lập tức.

Tùy tâm sở dục, theo ý mà làm, khi cao hứng thì luyện kiếm, lúc mệt mỏi thì nghỉ ngơi. Không gò bó, không ép buộc, Hoàng Thiên hắn chưa bao giờ gần với tự nhiên như thế, tinh thần lực theo đó mà phát triển với một tốc độ cực kỳ kinh người.

Hắn có cảm giác cho dù thất khiếu ngưng hoạt động, không nghe, không nhìn, không ngửi… nhưng bản thân vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của thế giới, một sự cảm nhận mơ hồ của tinh thần lực.

- Phá kiếm thức xem như đã luyện thành, nếu bây giờ gặp lại lão già kia có lẽ không phải chật vật như vậy nữa, tiếc là vẫn không thể đột phá Nguyên đan kỳ, ài!

Mặc dù rất nóng lòng đột phá, nhưng hắn biết không thể cưỡng cầu, Ngưng nguyên hậu kỳ cùng Nguyên đan sơ kỳ tưởng

chừng chỉ cách nhau có một cảnh giới nhưng lại không dễ dàng vượt qua. Có thể ngay lúc này đột phá, nhưng cũng có thể cả đời không vượt qua được, tất cả tùy thuộc vào hai chữ kỳ ngộ.

Hoàng Thiên từ khi tu luyện đến nay mới hơn sáu năm, tốc độ không hẳn là thiên tài nhưng cũng thuộc hàng thượng đẳng. Đối với một kẻ có thể chất tầm thường như hắn đạt được kết quả như vậy thực ra đã rất kinh người rồi.

Hơn nữa, thế gian liệu có mấy kẻ được may mắn như hắn, nuốt long đan không chết, cơ thể lại được tôi luyện cường hóa. Có thể nói Long đan đã dọn dẹp phần lớn những trở ngại trên con đường tu luyện của hắn sau này, bây giờ thứ hắn cần chỉ là kỳ ngộ, kỳ ngộ để đột phá cảnh giới.

Không suy nghĩ vu vơ nữa, Hoàng Thiên cả người bật dậy, vững vàng đứng trên mặt đất. Cũng đã quá trưa, hắn dự định đi săn yêu thú, với thực lực của hắn hiện nay, giết yêu thú cấp một cấp hai quả thực rất đơn giản.

Cái nắng ban trưa như thiêu như đốt, ngay cả dưới tán cây rậm rạp người ta cũng có thể cảm nhận được cái hơi nồng của nắng. Ngay lúc này, trên bầu trời Vạn Thú Sơn lâm, một vệt sáng lao đi với tốc độ cực kỳ khủng khiếp, kéo theo phía sau là cái đuôi lửa dài, hỏa diễm quang tráo chói lòa.

Ánh sáng chói tới mức át cả ánh sáng mặt trời, Hoàng Thiên kinh hãi nhìn một màn trước mắt, rất nhanh sau đó mắt hắn không còn nhìn thấy gì nữa, chỉ còn một màu trắng sáng khiến hai con mắt đau nhức.

Ầm! ầm!

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, khiến cả thinh không run rẩy, đại địa rung chuyển. Hoàng Thiên đang đứng bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ đập vào, vùng mi tâm dường như bị thứ gì đó đâm vào,

làm cho hắn da đầu đau đớn khôn cùng, thất khiếu chảy máu, cả cơ thể lảo đảo rồi mất kiểm soát, bị chấn cho bay đi như đạn pháo, ngay lập tức bất tỉnh nhân sự.

oOo

Phương viên hơn trăm dặm, nơi đây trở thành một vùng đất hoang tàn, tất cả đều bị san bằng thành bình địa. Ngay ở vị trí đó, sáng nay còn là một dãy núi hùng vĩ vắt ngang đất trời, giờ đây chỉ còn lại một mớ đất đá vụn và bụi cát.

Ở trong bóng đêm, vùng đất này toát lên một cỗ khí tức thần bí, những làn khói đen lượn lờ u ám, khiến con người ta có cảm giác thực tà dị.

Mà lúc này, ngay bên rìa vùng đất, Hoàng Thiên chật vật từ trong đống đổ nát bò ra. Cả cơ thể đau ê ẩm, Nguyên lực trong đan điền như cạn sạch, khiến hắn có cảm giác hữa tâm vô lực. Vội vàng ngồi xuống, hắn khoanh chân đả tọa, quan sát nội thể.

- Cái này…

Bên trong không gian thức hải đang còn trong giai đoạn hình thành, hỗn độn sương mù bao phủ, lúc này không ngờ lại xuất hiện một thanh kiếm.

Đây là một thanh trường kiếm dài gần một mét rưỡi, đốc kiếm có trạm những hoa văn kỳ quái, trông cực kỳ bắt mắt. Thân kiếm nhìn qua rất đỗi bình thường, nhưng đem lại cho người ta cảm giác sắc bén vô cùng, thân kiếm chưa động, không gian xung quanh đã muốn đổ vỡ.

- Thật đẹp.

Hoàng Thiên không nhịn được mà thốt lên, hắn từ nhỏ đến giờ còn chưa thấy qua thanh kiếm nào đẹp đến vậy.

Tuy thanh kiếm không phát ra bất kỳ ánh sáng nào, nhưng vẫn mang lại cho hắn cảm giác hào quang rực rỡ, lại có chút gì đó tang thương và cổ xưa. Như có như không phát ra một cỗ khí tức bá vương, áp đảo vạn vật chúng sinh.

Hoàng thiên tinh thần khẽ động, chạm vào thân kiếm, ngay lập tức một đạo khí tức điên cuồng, bạo ngược trực tiếp tiếp xúc với Tinh thần lực của hắn, Hoàng Thiên như là thấy được ma khí ngút trời, huyết hải vô cùng tận.

Đạo khí tức điên cuồng, bạo ngược đó trực tiếp xâm nhập vào tinh thần lực của Hoàng Thiên, rồi sau đó như một tia chớp trực tiếp đánh sâu vào linh hồn hắn.

- A..!

Hoàng Thiên run rẩy một hồi, sau đó mới thanh tỉnh, nhớ lại tràng cảnh vừa rồi, hắn không nhịn được mà lông tóc dựng ngược cả lên. Cũng may là khí tức bạo ngược kia không làm hại gì đến hắn.

- Quả nhiên kiếm tốt, nếu có thể đem ra sử dụng thì…

Hoàng Thiên tâm niệm vừa động, không ngờ thanh kiếm lại biến mất khỏi không gian thức hải, xuất hiện trong tay hắn.

- Đây…

Cầm trường kiếm trong tay, hắn có cảm giác thực thân quen, một cỗ ma khí lạnh lẽo truyền vào lòng bàn tay, thế nhưng cơ thể hắn không hề bài xích mà còn sinh ra năng lượng hòa hợp với ma khí.

Hoàng Thiên nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm, chỉ là tay còn chưa chạm tới đã bị kiếm ý sắc bén cắt đứt, máu tươi nhỏ giọt lên thân kiếm.- Lại còn uống máu ư?

Hoàng Thiên càng nhìn thanh kiếm thì càng tò mò, giọt máu của hắn rớt lên lưỡi kiếm ngay lập tức biến mất như chưa bao giờ xuất hiện vậy.

Cái này không phải lấy máu nhận chủ chứ, nhưng tại sao lại không có gì phát sinh. Theo nguyên lý thì sau khi nhỏ máu nhận chủ, hắn phải cảm nhận được thanh kiếm mới đúng.

Càng suy nghĩ càng không ra đáp án, Hoàng Thiên lại nặn máu từ vết thương, nhỏ xuống thân kiếm.

Hai giọt, ba giọt, năm giọt, đến giọt máu thứ chín thì rốt cục phát sinh biến hóa. Cả thân kiếm rung lên một hồi, Hoàng Thiên linh hồn nổ vang một trận, rốt cục hắn đã cảm nhận được mối liên hệ với thanh kiếm.

- Khí thế này…

Sâu trong linh hồn hắn chợt xuất hiện một cỗ khí thế phô thiên cái địa khiến cho Hoàng Thiên kinh hãi không thôi.

- Thật bá đạo, chỉ là khí thế tỏa ra mà đã mạnh mẽ như thế…

Hoàng Thiên cực độ kích động, không nhịn được mà ngửa mặt lên trời cười lớn. Hắn không biết thanh kiếm này đạt tới cấp độ như thế nào, nhưng khí thế mạnh mẽ như thế quả thực không thể tầm thường, thậm chí mạnh hơn cả Linh khí cửu phẩm, bảo sao hắn không cao hứng.

Năm đó Vũ Hải tu vi không bằng hắn, nhưng có trong tay Thất phẩm linh khí Lưu thủy kiếm đã dễ dàng chiếm thượng phong, thậm chí suýt lấy mạng hắn. Chỉ một thanh Thất phẩm linh khí đã như thế, thì mạnh hơn cửu phẩm linh khí còn kinh khủng như thế nào, quả thực không thể tưởng tượng.

- Từ nay ngươi chính là của Hoàng Thiên ta, gọi ngươi là Thiên Kiếm đi.

Kích động hơn nửa ngày trời, hắn mới bình tĩnh lại. Thu Thiên kiếm vào trong thức hải, hắn đảo mắt quan sát cảnh vật xung quanh.

Cảnh vật tan hoang, từng luồng sương mù quỷ dị không ngừng lưu động, đôi khi lại hình thành nên khuôn mặt quỷ máu cực kỳ tà ác. Hoàng Thiên không nhịn được mà da đầu run lên một hồi.

- Không biết có liên quan gì tới Thiên kiếm không?

Đang thắc mắc, bất chợt phía xa có hai đạo thần hồng cực tốc lao về phía hắn, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn ba người Tang Mặc Tử năm đó.

Xuất hiện trước mặt Hoàng Thiên lúc này không ngờ lại là hai người mà hắn đã gặp trong Thiên Hỏa thành.

Nhìn thấy Hoàng Thiên, hai người thoáng giật mình, hiển nhiên không nghĩ một thiếu niên như hắn lại có thể xuất hiện tại nơi này.

- Bái kiến hai vị tiền bối!

Hoàng Thiên mở lời, hai người thấy thái độ của hắn thì gật gù tán thưởng.

- Tiểu tử ngươi gan không nhỏ, lại dám xâm nhập vào Vạn Thú Sơn lâm sâu như thế này!

Nam tử trung niên cười cười, nhìn hắn mà nói. Hoàng Thiên chỉ biết cười trừ, gãi gãi đầu không nói gì.

- Tiểu huynh đệ, ta thấy ngươi mau chóng ly khai nơi này đi thì hơn, nơi này bây giờ đối với ngươi rất nguy hiểm, không nên vì tò mò mà bỏ mạng oan.

Lão giả sắc mặt nghiêm túc nói.

- Có phải do nó?

Hoàng Thiên nghi hoặc, chỉ về phía sương mù xa xa.

- Phải! là do Binh kiếp!

- Binh kiếp ư?

Hoàng Thiên cảm thấy mơ hồ, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói về Binh kiếp.

Nam tử trung niên liếc qua hắn, rồi lại nhìn về phía phế tích, nhẹ giọng giải thích:

- Rất nhiều năm trước, vào thời Thượng cổ, các sinh linh phát triển cự độ mạnh mẽ, tranh đấu xảy ra liên miên, mà ác liệt nhất phải nói đến chiến trường Thượng cổ. Mỗi khi chiến trường Thượng cổ nổ ra, thinh không thất sắc, máu nhuộm thiên hà, cường giả ngã xuống không biết bao nhiêu mà kể…

- Cường giả ngã xuống, binh khí pháp bảo trong tay họ trở thành vô chủ, rơi xuống đáy của chiến trường Thượng cổ, hình thành nên Táng Binh Chi địa.

- Như vậy, đây chính là do Táng Binh Chi địa gây ra sao?"

- Phải! Chiến trường Thượng cổ nhiều vô số kể, do đó Táng Binh Chi địa số lượng cũng không ít. Chúng đa phần trải qua vô tận tuế nguyệt di chuyển trong tinh không, nhưng cũng có thể ngẫu nhiên va chạm với một Giới, tạo thành Binh kiếp.

Hoàng Thiên khiếp sợ không thôi, nói như vậy không phải là sẽ có rất nhiều binh khí cùng pháp bảo xuất thế sao? Quả thực khiếp người.

Biểu hiện của Hoàng Thiên không nằm ngoài dự liệu của hai người, nam tử trung niên cảm thán một hồi:

- Mỗi lần xảy ra Binh kiếp, là một hồi đại cơ duyên cho tu tiên giới, nhưng cũng đồng nghĩa với một hồi đại nạn, gió tanh mưa máu a! Nguyên giới bình yên suốt ngàn vạn năm rốt cục cũng bước đến một ngày này.

Hoàng Thiên mặc dù khiếp sợ, nhưng cũng không hoàn toàn nhận biết được mức độ nghiêm trọng như thế nào, hơn nữa, với tu vi của hắn hiện nay còn chưa đủ tư cách để nói những chuyện này.

Để cho tâm tình ổn định lại, hắn chắp tay từ biệt hai người, một đường hướng ra ngoài chạy đi, nơi này không còn gì để hắn ở lưu lại, muốn kiếm cơ duyên thì cũng phải còn mạng mới hưởng thụ được.

Dẫu sao, bản thân đã có được Thiên kiếm, coi như cũng đã có cơ duyên cực lớn rồi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 25: Sơ Đấu Nguyên Đan Tu Sỹ

Vạn Thú Sơn lâm, từ sau Binh kiếp đã không còn yên bình nữa, cường giả từ khắp nơi đổ về tầm bảo. Thậm chí có những tồn tại khủng bố trong truyền thuyết vốn đã ẩn tàng lánh đời, giờ đây cũng xuất hiện khiến thiên hạ nổi lên từng hồi sóng gió.

Cũng không ít kẻ tu vi thấp yếu nhưng gan lớn, đánh liều mạo hiểm tiến vào, nhưng rất nhanh sau đó đều biết khó mà lui. Bởi vậy, quãng thời gian về sau, nơi đây chỉ còn tập trung những tồn tại đỉnh cấp của Nguyên giới, thậm chí còn có tin đồn cường giả ngoại vực xuất hiện.

Dường như mỗi ngày đều có chiến đấu xảy ra, từng tràng âm thanh bùng nổ, tiếng binh khí va chạm, tiếng cuồng tiếu, tiếng thét không cam lòng, thậm chí đơn giản là gọi tên một đại nhân vật nào đó đều khiến cho lòng người thấp thỏm không yên. Chỉ sợ lão quái nào đó vì không đoạt được bảo vật mà trút giận lên mình, chết oan chết uổng.

Trái ngược với cái không khí ồn ào của nơi này, tại một góc khác của Vạn Thú Sơn lâm, Hoàng Thiên trên tay là Thiên Kiếm. Hắn tay phải nắm chuôi kiếm, tay trái khẽ vuốt lên thân kiếm một cách si mê. Càng sử dụng thanh kiếm này hắn càng cảm thấy thích thú, Thiên Kiếm đem lại cho hắn một cảm giác cực độ sắc bén, tựa hồ không gì là không chém nổi.

Vù vù!

Hoàng Thiên thân hình chuyển động quỷ dị, Thiên Kiếm trên

tay không ngừng huy động, kiếm ý sắc bén liên tục toát ra. Từng động tác đơn giản như bổ, đâm, chém, trảm dưới sự thôi thúc của Nguyên lực kết hợp với sự sắc bén của kiếm tạo nên những chiêu thức có uy lực khiếp người.

Tốc độ của Hoàng Thiên ngày một nhanh, Thiên Kiếm thoắt ẩn thoắt hiện, chỉ lưu lại những đạo tàn ảnh, kiếm thức hoàn mỹ như nước chảy mây trôi.

Ầm!

Gốc đại thụ hơn trăm năm tuổi vốn cứng rắn là thế, nhưng trước một kiếm này lại mềm như đậu hũ, bị một kiếm cắt ngang, đổ ầm xuống nền đất.

Ngay lúc này, trên một tán cây không xa, cành lá bỗng nhiên rung rinh. Một đôi mắt đang theo dõi từng động tác của Hoàng Thiên, đôi lúc lại ánh lên sự tham lam nhìn vào Thiên Kiếm.

- Quả nhiên kiếm tốt.

Nói rồi thân hình hắn chợt động, mũi chân khẽ điểm, cả cơ thể nhẹ nhàng di chuyển trên những tán cây, khoảng cách với Hoàng Thiên ngày càng gần.

Hoàng Thiên vốn đang đắm chìm trong kiếm thức, bỗng nhiên một cỗ cảm giác nguy cơ ập đến khiến hắn lông tóc dựng đứng. Theo bản năng thu kiếm về phòng thủ, thế nhưng động tác vẫn còn chậm, chỉ làm cho đòn tấn công của đối phương lệch hướng, lưu lại trên hông một vết thương nhẹ.

Đối phương đánh lén không thành, nhưng vẫn không lui bước, khẽ đảo một vòng đứng cách Hoàng Thiên không xa, khuôn mặt nở một nụ cười gian xảo.

Hoàng Thiên đối với lần này bản thân bị đánh lén lại không hề tỏ ra bất ngờ. Đây đã là lần thứ tư hắn bị đánh lén kể từ khi rời

khỏi khu phế tích do Binh kiếp gây ra.

Chỉ có điều ba lần trước đối thủ cũng chỉ ngang hắn, đều là Ngưng nguyên đại viên mãn. Đối với kẻ cùng cảnh giới, Hoàng Thiên rất dễ dàng đánh bại. Lần này không ngờ lại là một tên Nguyên đan sơ kỳ.

- Tiểu tử thân thủ không tệ a!

Hoàng Thiên không nói gì, chỉ nhếch môi cười khinh thường. Tên nam tử dường như không để ý tới thái độ của Hoàng Thiên, trên khuôn mặt vẫn duy trì nụ cười gian xảo, lại nói:

- Ta rất có hứng thú với cây kiếm trên tay ngươi, có thể tặng cho ta không?

Hoàng Thiên mặt không đổi sắc, chỉ kiếm về phía tên nam tử, lạnh nhạt nói:

- Kiếm ở đây, có bản lĩnh thì tới mà lấy.

Bị Hoàng Khanh khiêu khích, tên nam tử rốt cục thu lại nụ cười trên môi, gằn giọng:

- Dường như ngươi còn chưa rõ tình huống của bản thân, thôi thì ta đành ra tay vậy.

Lời nói còn chưa dứt, tên nam tử đã như một con báo tấn công về phía Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên một kiếm quét lên, một viên cự thạch lớn gấp năm lần đầu người vút qua, chặn ngang một đòn của tên nam tử. Cự thạch dưới đòn tấn công vỡ tan thành trăm mảnh, bụi tung mịt mù.

Thế tấn công của tên nam tử liền thay đổi, biến ảo liên tục, công trái công phải, đánh trên đánh dưới khiến Hoàng Thiên lâm

vào bị động, chật vật phòng ngự.

Tấn công liên tục nhưng không phá vỡ được phòng ngự của Hoàng Thiên, tên nam tử hừ lạnh, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm, hung hăng bổ một kiếm. Hoàng Thiên vội vung kiếm lên đỡ.

Keeng!

Thanh trường kiếm của nam tử không ngờ lại bị Thiên Kiếm làm mẻ, tùy thời có thể gãy bất cứ lúc nào. Binh khí bị tổn hại nhưng tên nam tử lại không hề cảm thấy đau lòng, ngược lại càng cảm thấy cao hứng, ánh mắt nhìn Thiên Kiếm càng thêm tham lam.

Trường kiếm chợt động, ngay lập tức đổi hướng chém về phía cánh tay Hoàng Thiên. Hoàng Thiên giật mình, vội vàng lui mạnh, đồng thời bổ ra một kiếm đón đỡ đòn tấn công của đối phương.

Thế nhưng trường kiếm đi được nửa đường chợt rung lên, bị nguyên lực cuồn cuộn chấn cho gãy đôi, phần mũi kiếm tách ra như một mũi tên tốc độ cực nhanh hướng thẳng ngực Hoàng Thiên mà đâm tới. Phần kiếm còn lại vẫn tiếp tục một đường chém tới.

Hoàng Thiên giật mình, quả thực hắn không ngờ đối phương lại quyết đoán như thế, trực tiếp chấn gãy trường kiếm. Tình huống hiện tại quả thực nguy hiểm, kiếm trong tay hắn đang bị chặn lại bởi chuôi kiếm gãy, mũi kiếm đang đâm tới hắn lấy gì chống đỡ?

Nhưng là tên nam tử còn chưa kịp vui mừng thì đã kinh hãi mà thu kiếm lui về phòng thủ. Bởi mũi kiếm gãy của hắn như lưu tinh phóng đi, nhưng chưa chạm tới cơ thể Hoàng Thiên đã bị một bàn tay đỏ lửa bắt được, nóng đỏ lên rồi tan chảy thành dịch lỏng.

Dùng Hỏa diễm nung chảy Linh khí Lục phẩm, hắn còn có thể chấp nhận được. Nhưng dùng nhục thể nung chảy Linh khí Lục

phẩm, vẫn là hắn lần đầu tiên trông thấy, quả thực dọa người a. Nhìn chất lỏng chảy ra từ tay của Hoàng Thiên, hắn không nhịn được mà chửi thề:

- Con bà nó! Loại thể chất gì đây? Thật biến thái.

Hoàng Thiên nhìn chằm chằm tên nam tử, khẽ hỏi:

- Thế nào? Đánh đủ chưa? Giờ đến lượt ta!

Lời nói chưa dứt, hắn đã như mãnh hổ vồ mồi, lao nhanh về phía tên nam tử.

- Cho ngươi nếm thử chiêu thức mới của ta, Phá Kiếm thức!

Tên nam tử kinh hãi không thôi, bởi ban đầu hắn còn có thể nhìn thấy đường kiếm của Hoàng Thiên, nhưng bây giờ kiếm chiêu di chuyển nhanh tới mức hắn không thể nhận ra nữa.

Không những thế, kiếm thức này quả thực quỷ dị, nó khắc chế hoàn toàn tất cả những chiêu thức của hắn. Y hệt như đối đã phương nghiên cứu rất lâu về hắn vậy, mỗi kiếm hắn xử ra, thì kiếm của đối phương cũng đồng thời khắc chế đến mức hoàn mỹ.

A!

Tên nam tử thét lên một tiếng, cổ tay hắn đã bị Thiên Kiếm trong tay Hoàng Thiên rạch ra một vết máu. Chuôi kiếm gãy mất kiểm soát rớt xuống. Hắn chân phải khẽ điểm, thân hình rất nhanh lùi về phía sau hơn ba ngũ, tay trái nắm lấy tay phải, một luồng thổ nguyên lực tràn tới khiến miệng vết thương khép lại. Ánh mắt nhìn về phía Hoàng Thiên tràn vẻ khó tin.

Hoàng Thiên không để cho hắn có cơ hội thở dốc, một chưởng mười lăm tầng điệp gia Nguyên lực đánh tới, sóng khí cuồn cuộn như muốn thiêu đốt cả không gian, một đầu Hỏa long dài hơn mười thước gầm rống, quấn chặt lấy tên nam tử.

Y phục, da lông bên ngoài tên nam tử bị thiêu cho khét lẹt, làm lộ ra từng thớ cơ bắp đỏ bừng, một bộ giáp thổ nguyên lực hình thành bảo vệ lấy cơ thể hắn.

Hỏa long tuy nhiệt độ cực cao nhưng lực lượng lại không mạnh, nhất thời không thể phá vỡ được phòng ngự thổ giáp của tên nam tử. Chỉ là nếu kéo dài thêm, dù là thổ giáp cũng sẽ bị nhiệt độ cực lớn công phá.

Ánh mắt Hoàng Thiên lạnh lẽo, không bỏ lỡ cơ hội, hắn lao đi như tên bắn, mạnh mẽ bổ một kiếm về phía tên nam tử.

Chợt nghe rầm một tiếng, Hỏa long cả cơ thể nổ tung, hỏa diễm bay tứ tán, một kiếm của Hoàng Thiên như vậy mà lại bổ xuống khoảng không.

- Là Hộ mệnh phù! Vậy mà lại để ngươi thoát được.

Nhặt lên một miếng ngọc hắc sắc đã tàn phá, Hoàng Thiên khẽ than. Không hổ là Kết đan tu sĩ, bảo vật hộ mệnh quả nhiên không ít. Hắn cũng không đuổi theo, bởi đối phương có thể có một cái hộ mệnh phù thì cũng có thể có lá bài tẩy chưa dùng tới, nếu ép hắn quá, đánh tới cùng thì còn chưa biết ai sống ai chết đấy!

Thu Thiên Kiếm vào trong thức hải, Hoàng Thiên ngay lập tức ngồi xuống đả tọa. Trải qua mỗi trận chiến sinh tử, hắn lại có thêm nhiều cảm ngộ, thực lực lại tinh tiến.

Kinh nghiệm thực chiến cũng không ngừng trở nên phong phú. Một sự phát triển theo hướng tích góp số lượng, rồi đến một cực hạn nào đó, sẽ có những thay đổi về bản chất, như một sự lột xác hoàn toàn.

Âu cũng là vì thế, mà một thiếu niên ở độ tuổi như hắn, lại đem cho người ta cái cảm giác trầm ổn, trưởng thành và chín chắn, trái ngược hẳn với sự bồng bột và nông nổi như bao thiếu

niên bình thường khác.

Đả tọa hơn nửa ngày trời, Hoàng Thiên rốt cục đứng dậy, Thiên Kiếm xuất hiện trong tay. Dựa theo cảm ngộ mà múa kiếm, cứ như thế lặp đi lặp lại, sai rồi sửa. Kiếm chiêu theo đó ngày càng trở nên hoàn mỹ, đem lại một cảm giác hư hư thực thực, khó lòng mà nắm bắt.

Từng luồng hàn phong nhè nhẹ lướt qua, mái tóc dài phất phơ trong gió. Hoàng Thiên đã dừng luyện kiếm, xử lý mấy vết thương trên cơ thể, hắn thay vào cho mình một bộ y phục xám:

- Cũng nên rời nơi này thôi, đi du lịch một phen a!

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 26: Thành Đại La

Hồi ức!

- Ha ha! Hoàng Thiên, ngươi mau ra đây xem, ta đã tìm được một con dế lớn hơn Đại Bảo của ngươi rồi. Mau mang Đại Bảo qua đây, Tiểu Kim của ta sẽ đánh bại nó.

Một đứa trẻ trạc sáu bảy tuổi hô lớn, hai bài tay úp lại với nhau, như con lật đật chạy về phía gốc liễu, trên khuôn mặt non nớt tràn ngập vẻ kích động. Theo sau nó là một đám con nít lớn nhỏ, cười nói nhao nhao cả lên, mặt mũi đứa nào cũng tràn đầy hưng phấn.

- Hừ! còn lâu mới bằng Đại Bảo của ta

Một đứa nhóc tầm sáu bảy tuổi bất mãn hừ mũi, cũng từ phía xa chạy tới, trên tay còn xách theo một cái lồng nhỏ. Cả đám rất nhanh đều vây quanh gốc liễu.

- Mau đưa bọn chúng vào đấu trường.

- Được, Đại Bảo mau đi ra.

Đấu trường trong lời bọn trẻ là một cái lỗ hình trụ khoảng một thước vuông (40cm2). Phía trên miệng lỗ còn được cắm mấy cây tiểu kỳ làm bằng giấy, trông rất ngộ.

Lúc này đây trong hố xuất hiện hai con dế, Đại Bảo thân hình cân đối, màu đen chiếm phần lớn cơ thể, nhưng đôi cánh lại có nét xanh biếc, trông cực kỳ đặc biệt. Tiểu Kim thân hình lớn hơn đại

bảo một chút, cả cơ thể là một màu đen tuyệt đối, mới nhìn giống như cục than di động vậy.

- Hừ, rõ ràng là tiểu hắc mà.

Hoàng Thiên bất mãn hầm hừ.

- Ha ha! Ngươi không biết, Tiểu Kim là con cái đấy.

Đứa trẻ chủ nhân của Tiểu Kim nhe răng cười, hai cặp mắt híp cả lại.

- Đại Bảo, đánh nó.

- Tiểu Kim, hạ bệ nó.

Gần như đồng thời, hai đứa trẻ cùng hô, đám trẻ phía sau cũng nhao lên, tranh nhau chụm đầu vào quan chiến.

Đại Bảo hai cái râu khẽ vung vẩy, nó gáy lên một tiếng, hai cánh khẽ mở, nhìn vào đối thủ. Tiểu Kim cũng không chịu yếu thế, hai cách khẽ vỗ, cái càng to lớn co lên, búng vài lần vào không khí.

Vù!

Phạch! Phạch!

Hai con dế rất nhanh lao vào chiến đấu, bọn trẻ xung quanh tràn đầy hưng phấn, điên cuồng hò hét, huyên náo cả một góc sơn thôn.

- Hoàng Thiên mau về! Mẫu thân ngươi sinh rồi.

Một tiếng gọi vọng ra từ cửa thôn, một người phụ nữ trung niên vẫy vẫy về phía Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên vốn đang quan sát trận đấu, nghe thấy vậy trước tiên ngẩn ngơ một hồi, sau đó nhảy cẫng cả lên:

- Ha ha! Mẫu thân sinh rồi, ha ha Tiểu Vân ra đời rồi, đệ đệ ra đời rồi.

- Tuấn Kiệt, Lan Nhi… mọi người ở lại, ta về trước a!

Không để ý tới trận dế chiến nữa, Hoàng Thiên lao đi như tên bắn, chạy về phía nhà mình.

Tại một căn nhà tre, Hoàng Thiên người còn chưa thấy đâu đã nghe thấy tiếng gọi vọng tới:

- Mẫu thân, Phụ thân, Thiên nhi về rồi. Tiểu Vân, ca về rồi nè!

Cánh cửa vốn khép hờ bị đẩy mạnh ra, Hoàng Thiên kích động chạy vào trong phòng. Mẫu thân đang nằm nghỉ trên giường, thấy hắn về thì mỉm cười âu yếm, một nụ cười tràn ngập hạnh phúc.

- Mẫu thân, đệ đệ đâu? Tiểu Vân đâu?

Nhìn nhi tử của mình kích động như thế, Hồng Điệp không nhịn được mà lòng dâng lên một cỗ ấm áp. Đang định mở miệng thì một giọng nói trầm ấm vang lên:

- Thiên nhi! Để mẫu thân nghỉ ngơi đi, Tiểu Vân ở đây này!

Một bóng hình cao lớn xuất hiện, trên tay hắn ôm lấy một đứa bé mới sinh, được đặt trong một miếng lụa mềm mại.

Hoàng Thiên vui mừng nhảy với lên, miệng thì liên tục hô:

- Phụ thân! Cho Thiên nhi bế đệ đệ, hi hi!

Hoàng Thiên Hùng mỉm cười, cả người hạ thấp xuống, nửa ngồi nửa quỳ kéo Hoàng Thiên vào lòng, sau đó ẵm cả hai nhi tử của mình nhẹ nhàng tiến về phía giường.

Hoàng Thiên ôm lấy Hoàng Vân, cả người nằm chen vào giữa mẫu thân và phụ thân, hai bàn tay nhỏ nhắn khẽ nựng má đệ đệ,

sau đó lại áp mũi vào trán đệ đệ mà day day.

Hạnh phúc đôi khi là thế, là những điều giản dị bình thường nhất.

Hoàng Thiên Hùng nhẹ nhàng gạt đi mấy lọn tóc mai đẫm ướt mồ hôi trên trán thê tử, khẽ kéo đầu nàng dựa vào vai mình, nhẹ nhàng đặt lên trên vầng trán nhễ nhại mồ hôi một nụ hôn, hai mắt nhắm hờ cảm nhận niềm hạnh phúc đang dâng trào.

Bên ngoài từng cơn gió lạnh mơn man qua khe cửa, trong căn phòng, ngọn lửa từ bếp sưởi vẫn bập bùng âm ỉ cháy, tỏa hơi ấp ra không gian. Bất giác lòng tự hỏi: “Là bếp ấm… hay gia đình ấm”.

Đó là một buổi sáng mùa đông, những ngày giáp tết.

oOo

Đại La Thành, một trong ba tòa thành lớn nhất Ngũ Hành Thiên quốc, nằm án ngữ trên con đường huyết mạch nối liền phía Tây và phía Đông của đế quốc. Trải dài phương viên hơn hai vạn dặm vuông (8888 km2), nhân khẩu vô số.

Tại một góc phía Tây của Đại La Thành, đây là một thạch đài lớn, được tạo thành từ ba mươi sáu cây cột đá, mỗi cột đá đều có hoa văn kì lạ, bên trên đỉnh cột là ba mươi sáu viên Linh thạch Thượng phẩm liên tục tỏa ra quang mang. Trung tâm của thạch đài là một trận đồ la bàn, phân biệt chia ra Đông Tây Nam Bắc bốn phương vị, thi thoảng lại có hào quang nhấp nháy. Thạch đài này không ngờ lại là một cái truyền tống trận.

Cách thạch đài không xa, có một đình viện nhỏ, trong đó có hai người mặc trang phục màu xám đang ngồi uống trà.

- Mấy hôm nay quả thực mệt mỏi a! Người tới thực đông.Một thanh niên tóc vàng cười nói.

- Cũng may là chỉ còn hai ngày nữa là Học Viện Hoàng Gia kết thúc chiêu sinh, ngươi muốn tới chắc cũng tới cả rồi, nếu không quả thực mệt chết ta.

Tên thanh niên bên cạnh cũng cười nói.

“Xuy… Xuy”.

Bỗng nhiên, một tràng âm thanh kỳ lạ vang lên, trên trận đồ la bàn, vị trí được đánh dấu phía Tây chợt xuất hiện một đoàn quang điểm, nhấp nháy liên tục.

Ngay sau đó, xung quanh trận đồ không gian như vặn vẹo, tản mát ra từng đợt sương mù che chắn ánh sáng, không lâu sau có ba bóng người mơ hồ xuất hiện ở giữa trận đồ.

Đợi đến khi sương mù tan biến hết, mới thấy rõ mặt từng người. Ở bên phải là một tên thiếu niên mặc trường bào màu lam, chính giữa và bên trái lần lượt là một lão ẩu lưng gù và một thiếu nữ thanh tú.

- Ha ha, chào mừng các vị đến với Đại La Thành.

Hai tên thanh niên cùng tiến lên nghênh đón, trên khuôn mặt nở một nụ cười thân thiện.

- Các vị chắc là lần đầu đến đây phải không?

Tên thanh niên tóc vàng cất tiếng hỏi, đồng thời trong tay xuất hiện ba cuốn sách, lần lượt đưa cho ba người.

Tên thiếu niên trong ba người chính là Hoàng Thiên, nhận cuốn sách từ tay tên thanh niên, hắn quan sát một lượt. Cuốn sách dày hơn ngàn trang, làm bằng một loại giấy đặc thù, bìa sách ghi bốn chữ đỏ “Đại La sử ký” cứng cáp mà hữu lực.

- Trong cuốn sách này có giới thiệu chi tiết về Đại La Thành,

các địa danh,

bản đồ cùng các quy tắc trong thành, các vị hãy giữ lấy.

Hoàng Thiên nghe vậy thì tò mò, thử lật qua mấy trang, quả nhiên có giới thiệu chi tiết về lịch sử hình thành, có bản đồ chỉ dẫn đúng như lời tên thanh niên nói. Không hổ là một trong ba tòa thành lớn nhất đế quốc, ngay những chi tiết nhỏ nhặt như vậy cũng được chuẩn bị rất chu đáo.

Thu sách vào trong trữ vật giới chỉ, Hoàng Thiên cáo từ mọi người rồi mau chóng ly khai, hòa mình vào dòng người tấp nập.

oOo

Nguyên Giới những ngày giáp tết, tiết trời lạnh giá, hiện tại tuy đã quá trưa, nhưng nhiệt độ vẫn như cũ khiến người ta không chịu được mà cảm thấy run lên cầm cập. Thế nhưng phố xá vẫn thập phần đông đúc, người người qua lại, nhộn nhịp và huyên náo.

Trước cái lạnh giá như vậy, những tửu lâu quả thực là một lựa chọn không tệ.

Trong một tửu lâu khá lớn, người ra vào không ngớt. Tửu lâu này có tới 4 lầu, số lượng bàn ăn không một ngàn cũng phải tám trăm, vậy mà lúc này đây lại chật ních người, không bàn nào còn trống.

Khách nhân có đủ loại người, từ trẻ đến già, từ khất cái đến thương nhân… đủ mọi tầng lớp, tất cả đều vừa ăn uống vừa bàn luận, thi thoảng lại có tiếng vỗ bàn hay tiếng cười lớn, khung cảnh cực độ náo nhiệt.

Lúc này tại một bàn ăn bên cạnh cửa sổ lầu 2, Hoàng Thiên đang ngồi một mình, trên bàn là mấy món ăn nhẹ cùng với một ấm trà nóng. Hắn vừa ăn, vừa dỏng tai nghe đám thiếu niên bàn bên nói chuyện, thi thoảng lại mỉm cười lắc lắc đầu.

Chỉ thấy bàn bên cạnh có tám người, năm nam ba nữ, tuổi không lớn lắm, ước chừng mười sáu mười bảy là cùng. Nhìn cách ăn mặc cùng lời nói, dễ dàng nhận ra bọn họ đều có gia thế không tệ.

- Nghe nói Ngô sư đệ hai ngày trước đã đột phá Ngưng nguyên trung kỳ, quả nhiên thiên tài mà.

- Ha ha! Chúc mừng Ngô sư đệ.

Thiếu niên họ Ngô nghe vậy thì cười cười:

- Ha ha! May mắn… may mắn thôi. Nào nào, mọi người cùng nâng chén, chúc mừng tất cả mọi người đều trở thành tân học viên!

- Phải! phải! Cạn chén.

Nghe đám thiếu niên đàm luận, Hoàng Thiên không khỏi cười khổ, mười sáu tuổi đột phá Ngưng nguyên trung kỳ mà bọn họ đã gọi là thiên tài thì những kẻ như Diệp Vọng, La Vũ sẽ gọi là gì đây? Gọi là yêu nghiệt chắc cũng không ngoa.

- Vị huynh đệ này, ta có thể ngồi cùng được không?

Chợt có âm thanh vang lên khiến Hoàng Thiên thoát khỏi dòng suy nghĩ. Người tới là một thiếu niên cao gầy, khuôn mặt góc cạnh toát lên vẻ từng trải. Hắn một thân y phục đơn giản, lại thêm một nét thật thà chất phác khiến cho người ta có một cảm giác tin tưởng.

- Cứ tự nhiên.

Hoàng Thiên cũng không quá để ý, tự rót cho mình một ly trà nóng, hơi nước bay nghi ngút.

- Cám ơn huynh, ta tên là Hàn Lâm.

Thiếu niên tự giới thiệu, đồng thời giơ bàn tay gầy gò đầy những vết chai sạn về phía Hoàng Thiên.

- Không có gì, ta tên là Hoàng Thiên.

Thấy thái độ nhiệt tình của Hàn Lâm, Hoàng Thiên cũng thu bớt sự lạnh lùng, mỉm cười bắt tay cùng hắn.

- Hoàng Thiên huynh chắc cũng là lần đầu đến Đại La thành, hẳn là đi tham gia chiêu sinh của Học Viện Hoàng Gia phải không?

Hàn Lâm nghi hoặc.

- Đúng là lần đầu tới đây, nhưng không phải đi chiêu sinh gì đó, chỉ là đi du lịch thôi.

- Vậy sao, quả là đáng tiếc a, ta nghe nói lần chiêu sinh này tụ tập rất nhiều anh kiệt, ngay cả đệ tử của Ngũ đại thế lực cũng tham gia.

Hoàng Thiên khẽ than, khi nãy hắn cũng nghe đám thiếu niên bên cạnh nhắc tới Học Viện Hoàng Gia, vốn cũng không để tâm, giờ nghe Hàn Lâm nói, quả nhiên không tầm thường, đến cả đệ tử của Ngũ đại thế lực cũng tới tham gia. Bất chợt trong đầu hắn như xoẹt qua cái gì đó, Ngũ đại thế lực, nói vậy không phải là đệ tử của Hàn Thủy cung cũng tới sao.

- Không biết Lan Nhi có tới không? Không biết muội ấy bây giờ thế nào rồi nhỉ? Chắc là xinh đẹp lắm đây.

Hoàng Thiên kích động một hồi, không khỏi nhớ những ngày tháng bên nhau khi còn nhỏ, nhớ lời hứa trước khi chia tay. Sâu trong lòng có chút mong chờ, nhưng cũng có chút lo sợ, hắn sợ Lan Nhi cũng giống ngư Tuấn Kiệt, trở thành một con người hoàn toàn khác.

- Học Viện Hoàng Gia, có lẽ ta nên thử một lần, coi như đi học

hỏi kiến thức một phen vậy.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 27: Khảo Thí

- Nói như vậy, Lâm huynh đến Đại La thành là để tham gia chiêu sinh?

Hoàng Thiên trong lòng tự nhiên có một cỗ vui sướng, trò chuyện với Hàn Lâm cũng thoải mái hơn.

Hàn Lâm còn chưa kịp trả lời, bỗng nhiên đám thiếu niên bàn bên cười phá lên, một tên trong số đó nói lớn:

- Ha ha, ta nghe không nhầm chứ, tên nhà quê kia cũng đến tham gia chiêu sinh, cười chết mất.

Hoàng Thiên mày kiếm nhíu lại, lạnh lùng liếc qua đám thiếu niên. Hàn Lâm bị đối phương nói vậy có chút bất mãn, nhưng sau khi nhìn thấy trang phục của bọn hắn thì giật mình, chút bất mãn khi nãy đành phải nén xuống.

Nhìn thấy thái độ của Hoàng Thiên, hắn vội nói:

- Hoàng Thiên huynh bớt nóng giận, bọn họ không dễ chọc.

Nghe Hàn Lâm nói vậy, Hoàng Thiên rốt cục thu hồi ánh mắt, không để ý đến đám người nữa.

Thế nhưng hắn không muốn chọc đối phương không có nghĩa là đối phương chịu buông tha hắn.

- Thế nào, tức giận sao?

Tên thiếu niên vừa nãy hô lên, giọng điệu thách thức.

- Ngậm cái mõm chó của ngươi lại.

Hoàng Thiên bắt đầu cảm thấy nóng đầu, nếu đối phương còn tiếp tục càn rỡ, hắn cũng không ngại mà dạy cho bọn hắn một bài học. Đại La thành mặc dù cấm tranh đấu trong thành, nhưng nếu không đến mức sinh tử hay phá hoại quá lớn thì cũng chẳng mấy ai quan tâm.

Tên thiếu niên khi nãy bị Hoàng Thiên chửi thì lửa giận bốc lên, đang định phát tác thì bị cản lại, hắn quát lên:

- Ngô sư đệ đừng cản ta, ta phải dạy cho hắn một bài học.

- Lục sư huynh bình tĩnh, nên nhớ Đại La thành cấm tranh đấu.

Tên thiếu niên họ Ngô khẽ nói, đồng thời đánh mắt sang thiếu nữ bên cạnh. Thiếu nữ ngầm hiểu ý, liền mở miệng:

- Ngô sư huynh nói đúng đấy, Lục sư huynh không phải vì hai tên nhãi mà vi phạm Thành quy.

Tên thiếu niên nghe vậy thì bất mãn hừ lạnh, liếc nhìn hai người Hoàng Thiên:

- Hừ, coi như bọn ngươi may mắn.

Hoàng Thiên cười khẩy, miệng khẽ lẩm bẩm:

- Chó sủa thì chó cứ sủa, còn người ăn thì người vẫn cứ ăn, chỉ là mất ngon.

Lời hắn nói không lớn, nhưng đám thiếu niên không phải điếc, đều nghe thấy rõ ràng, mặt mũi kẻ nào kẻ nấy đều khó coi.

Để lại trên bàn vài viên Linh thạch, Hoàng Thiên từ biệt Hàn Lâm, rời khỏi tửu lâu. Trước khi đi còn nhắc nhở Hàn Lâm một câu khiến Hàn Lâm nội tâm rung động không ngừng:

- Có thể cúi đầu trước kẻ mạnh hơn mình, nhưng tuyệt đối không thể quỳ gối, ta yếu nhưng ta cũng có ngạo khí của riêng mình.

oOo

Học Viện Hoàng Gia tọa lạc trên Long Giác sơn, phía Tây Đại La thành, chiếm diện tích mấy ngàn dặm vuông, chia làm bốn khu vực chính: Khu tu luyện, khu học tập, khu nội trú, và khu giải trí.

Lúc này tại Đông Thiên môn dưới chân Long Giác Sơn, nơi này thường ngày vốn vắng vẻ, nhưng hôm nay lại trở nên phi thường náo nhiệt, tu sĩ từ khắp nơi đổ về ghi danh.

Chỉ thấy trên quảng trường lớn rộng chừng mười dặm vuông đã đứng chật ních người, già trẻ đều có. Phía xa xa là ba tòa đình viện, trong đó tòa ở chính giữa treo một tấm biển có bốn đại tự: Học Viện Hoàng Gia. Bên dưới còn khắc bốn chữ nhỏ rất rõ nét: Đông Thiên Môn!

Tại một góc quảng trường, Hoàng Thiên bình tĩnh quan sát hết thảy, lòng thầm than một tiếng.

- Mọi người trật tự!

Một âm thanh trầm hùng vang lên, lan khắp quảng trường, truyền vào trong tai từng người. Ngay lập âm thanh ồn ào liền lắng xuống, cả quảng trường trở nên tĩnh lặng. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào một trung niên nam tử phía xa. Hắn một thân đạo bào trắng, đứng trên bục thềm cao của đại điện, phóng tầm mắt nhìn xuống mọi người.

- Hôm nay là ngày cuối cùng Học Viện Hoàng Gia chiêu sinh, những ai tham gia khảo thí thì bước lên phía trước, những người còn lại xin mời lui về phía sau.

Dòng người rất nhanh di chuyển, tách thành hai nhóm lớn.

Nhóm những người tham gia khảo thí toàn bộ là thiếu niên không quá 18 tuổi, số lượng lên tới mười ngàn người. Nhóm người còn lại phần lớn là người nhà của đám thiếu niên, cũng có một ít học viên của Học Viện rảnh rỗi chạy ra xem khảo thí.

Hoàng Thiên đang di chuyển chợt có cảm giác như có ai đó đang nhìn mình, khẽ quay đầu về phía sau, hắn liền bắt gặp mười mấy ánh mắt không thiện cảm. Hóa ra là đám thiếu niên hắn gặp ngày hôm qua.

- Ý gì đây, muốn ăn đòn đây mà.

Mặc kệ ánh mắt của bọn chúng, Hoàng Thiên nhanh chóng đứng vào trong hàng, chờ đến lượt mình.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đã quá trưa, số lượng người khảo thí chỉ còn lại một phần ba. Rốt cục cũng tới lượt Hoàng Thiên, hắn tiến lại bàn báo danh, sau đó nhận lấy một lệnh bài khảo thí.

Đây là một tấm lệnh bài màu cổ đồng, lớn cỡ bàn tay, có ba ô vuông trống chiếm phần lớn diện tích, phía trên có hai chữ nhỏ "Hoàng Thiên".

- Mang theo lệnh bài này, nộp cho giám thị khảo thí, họ sẽ chỉ cho ngươi làm như thế nào.

Giọng của lão nhân giám thị vang lên, Hoàng Thiên khẽ gật đầu sau đó theo dòng người đi về phía cửa khảo thí thứ nhất "Lực Lượng".Chỉ thấy giữa sân có hơn ba mươi cái thạch bàn lớn, hình thù kỳ lạ, trên bề mặt mỗi thạch bàn đều có khảm mười tám viên linh thạch thượng phẩm, kết nối với nhau tạo nên một trận pháp phức tạp. Phía trên là một cây thước dài trong suốt, được chia làm năm mươi phần đều nhau, đánh số lần lượt từ không cho tới năm mươi.

Từng cái thiếu niên lần lượt tiến tới, dùng hết sức đánh một quyền lên thạch bàn, ngay lập tức cây thước nhấp nháy rồi lóe sáng, cột sáng không ngừng cao lên đến một mức nhất định rồi dừng lại. Ba mươi người kết quả không giống nhau, nhưng tuyệt nhiên không có ai kết quả vượt quá vạch số hai mươi.

- Không thông qua, toàn bộ loại.

Âm thanh lạnh lùng vang lên, ba mươi thiếu niên khuôn mặt nhăn nhó, chán nản rời khỏi.

- Lượt tiếp theo, Phùng Trung, Hồ Nguyệt, Tiểu My, Hoàng Thiên…

Nghe thấy tên mình, Hoàng Thiên vội vàng tiến về phía thạch bàn, trong lòng không khỏi cảm thấy hồi hộp. Đợi ba mươi người ổn định vị trí, giọng nói trầm thấp của tên giám thị lại vang lên.

- Bắt đầu.

Hoàng Thiên cả thân hình lùi về một bước, nắm chặt bàn tay, Nguyên lực khẽ động một quyền mạnh mẽ giáng về phía trước.

Mười tám viên linh thạch đồng thời vận chuyển, một luồng lực lượng vô hình mạnh mẽ ngăn cản quyền của Hoàng Thiên. Cây thước ngay lập tức nhấp nháy, mười, mười ba, mười sáu, mười tám, hai mươi, cột sáng không ngừng cao lên, mãi cho tới vạch số 32 mới dừng lại.

- Số ba Tiểu My, vạch số 28, thể lực trung bình, đạt. Số 4 Hoàng Thiên, vạch số 32, thể lực trung bình, đạt. Số còn lại không thông qua, loại.

Đám thiếu niên còn lại vẻ mặt tràn đầy thất vọng, đồng thời nhìn về phía Hoàng Thiên cùng thiếu nữ kia một cách hâm mộ.

Hoàng Thiên tò mò nhìn về phía thiếu nữ, khẽ lẩm bẩm:

- Không nghĩ một cô gái nhỏ nhắn như nàng thể lực lại mạnh đến vậy.

Hắn không khỏi tưởng tượng đến cảnh tên nào mù mắt mà chọc phải nàng, bị nàng vả cho một cái thì xác định vỡ quai hàm a.

Nhận lại lệnh bài trắc thí, chỉ thấy ô vuông dưới cùng xuất hiện thêm một dấu ấn kỳ lạ. Hoàng Thiên cùng thiếu nữ tên Tiểu My được dẫn rời khỏi quảng trường, tiến vào trong tòa đại điện bên phải.

Không gian bên trong đại điện thập phần rộng lớn, giám thị của điểm khảo thí này là một lão nhân chừng bảy mươi tuổi. Mặc dù thoạt nhìn qua có vẻ già yếu, thế nhưng Hoàng Thiên lại cảm nhận được sự cường đại phát ra từ trên người hắn.

Đây là uy thế không phải một tu sỹ bình thường có thể có được, hiển nhiên tu vi của lão đã vượt qua Nguyên đan kỳ.

- Thể lực không tệ, mong là thể chất cũng như thế.

Liếc nhìn thông tin trên lệnh bài, lão giả gật gù, ánh mắt có chút mong chờ nhìn về phía Tiểu My.

Hạng mục khảo thí thứ hai chính là khảo thí mức độ hòa hợp của cơ thể đối với thiên địa nguyên tố. Cơ thể con người từ khi sinh ra luôn có một sự liên kết với thế giới, mức độ hòa hợp của cơ thể với nguyên tố nào càng cao thì ngươi tu luyện nguyên lực nguyên tố đó càng dễ.

Trước mặt Hoàng Thiên có một bệ đá, trên bệ đá đặt một hạt châu màu trắng lớn bằng đầu người, thoạt nhìn giống như một viên thạch châu.

Khảo Thí châu.

Bên trong thạch châu khắc rất nhiều trận pháp, đối với tu sĩ

dưới Ngưng nguyên, khi đặt tay lên thạch châu sẽ có một luồng Nguyên lực tự động được truyền vào cơ thể qua đó dò xét mức độ hòa hợp. Còn đối với tu sỹ Ngưng nguyên kỳ trở lên, khi Nguyên lực truyền vào thì phải đợi một quá trình dung hợp giữa nội Nguyên và Ngoại nguyên mới có thể đưa ra đánh giá.

- Hoàng Thiên, bắt đầu đi.

Hoàng Thiên khẽ gật đầu, đặt tay lên thạch châu màu trắng. Thạch châu mới đầu không có chút biến hóa nào, nhưng rất nhanh sau đó trên bề mặt xuất hiện nhiều đường vân huyền ảo, tản mát ra ánh sáng bảy màu, chậm rãi chuyển động.

Một lát sau, hào quang bảy màu trên bề mặt thạch châu chuyển thành màu đỏ lửa nhàn nhạt.

Ngay lúc này, Hoàng Thiên chợt cảm thấy một luồng nguyên lực mạnh mẽ từ thạch châu truyền vào trong cơ thể, theo kinh mạch của cánh tay nhanh chóng di chuyển lên, dọc đường không ngừng phát tán ra tinh quang thẩm thấu vào nhục thể.

Trong đan điền, Linh hồ vốn đang tĩnh lặng đột nhiên nổi sóng, từng dòng từng dòng Nguyên lực ngay lập tức chuyển hóa thành Hỏa nguyên, điên cuồng vận chuyển lên, hình thành nên một con Hỏa Long khổng lồ. Hỏa Long gầm lên một tiếng, vọt khỏi không gian đan điền, theo kinh mạch nhanh chóng di chuyển tới.

Hai luồng nguyên lực rất nhanh chóng gặp nhau, luồng Ngoại nguyên lực chợt dừng lại, hóa thành một đầu Phượng hoàng lửa, uốn lượn không ngừng.

Hoàng Thiên vội vàng ngưng thần, chăm chú quan sát.

- Này…

Đầu Phượng hoàng vốn được lập trình sẵn sẽ dung hợp với Nguyên lực trong cơ thể của Hoàng Thiên, nên không ngần ngại

tiếp cận Hỏa Long. Nhưng là Hỏa Long lúc này đột nhiên gầm lên một tiếng, long trảo biết lớn, một trảo đánh tan đầu Phượng hoàng. Việc này khiến cho Hoàng Thiên dở khóc dở cười không biết phải làm sao.

Vài lần muốn dung hợp nhưng đều không thành công, đầu Phượng hoàng nhanh chóng theo đường cũ trở về. Có điều Hỏa Long lại không chịu buông tha, nhanh chóng đuổi theo.

Long trảo liên tục đánh tới, đầu Phượng Hoàng chật vật chống đỡ, thậm chí tan biến mấy lần, thể tích chỉ còn hơn phân nửa, rốt cục cũng thoát ly được cơ thể Hoàng Thiên, trở về thạch châu.

Hoàng Thiên lúc này không biết nên khóc hay nên cười, vội vàng thu hồi tinh thần trong cơ thể, quan sát biến hóa của thạch châu. Nếu lúc này để ý, dễ thấy trong lòng bàn tay hắn mơ hồ xuất hiện một hư ảnh Hỏa Long, uốn lượn mấy vòng rồi sau đó mới tan biến.

Ở bên ngoài, đám người không hay biết chuyện gì xảy ra, chỉ chăm chú quan sát thạch châu. Lúc này, hào quang đỏ nhạt trên bề mặt thạch châu lại phát sinh biến hóa lần nữa, nhưng màu sắc cũng chỉ trở nên đậm hơn một chút. Nhìn qua không có gì đặc biệt.

Hoàng Thiên bất đắc dĩ rời tay khỏi viên thạch châu, hào quang trên thạch châu liền biến mất không nhìn thấy tung tích nữa.

Lão giám thị thấy vậy thì thở dài, nói:

- Hỏa hệ, phẩm chất hạ đẳng, coi như miễn cưỡng hợp cách.

Hoàng Thiên thầm chửi, nếu không phải tại Hỏa Long thì hắn chắc cũng thuộc vào trung đẳng rồi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 28: Vượt Qua Khảo Thí

Nhận lệnh bài khảo thí, Hoàng Thiên liền lui sang một bên. Lão giám thị lúc này liền bước về phía thiếu nữ, có phần cung kính nói:

- Công chúa, có cần trắc thí không?

Hoàng Thiên nghe vậy thì giật mình, hiển nhiên không nghĩ thiếu nữ Tiểu My này lại có thân phận kinh người như thế. Công chúa, như vậy không phải nói nàng là con gái của Dương Phong Vương ư.

Thiếu nữ khẽ nhíu mày, có chút bất mãn liếc nhìn lão giả, nàng vốn không muốn để thân phận bị lộ, nhưng lão già này lại nói ra mất rồi, cũng may là ở đây chỉ có mấy tên trưởng lão, trắc thí học viên chỉ có nàng cùng Hoàng Thiên.

Lão giám thị chợt nhận ra mình lỡ lời, liền lui xuống, không nói thêm gì nữa.

- Tiểu tử, chuyện vừa rồi coi như không nghe thấy, nếu để lộ ra thì đừng trách ta.

Tiểu My chợt liếc qua Hoàng Thiên, nhạt giọng nói, vẻ mặt mang chút tiếu ý khó nhận ra. Hoàng Thiên có chút bất ngờ, ngượng ngùng cười, đưa tay vuốt mũi.

Tiểu My nói xong liền giật lấy lệnh bài trên tay lão giả, tức giận rời khỏi đại điện, miệng còn lẩm bẩm:

- Mất cả hứng, ta qua chỗ ca ca.

Mấy trưởng lão trong đại điện đều im lặng, không khí có chút nặng nề.

Bất chợt có một đám người từ bên ngoài đi vào, lão giám thị liền mở miệng:

- Thôi, không có gì, mọi người tiếp tục.

Đám người mới vào có chín tên thiếu niên, bảy nam hai nữ. Đều đã vượt qua vòng "Lực lượng" giống như Hoàng Thiên khi nãy.

Lần lượt từng người tiến hành trắc thí, cuối cùng có năm cái thiếu niên vượt qua, thậm chí có một thiếu niên có thể chất Thủy hệ thượng đẳng khiến cho lão giám thị cũng kích động một trận.

Sau đó, năm người cùng Hoàng Thiên được dẫn sang đại điện bên trái. Giám thị lần này là một nữ tử chừng ba mươi, vận một bộ váy màu phỉ thúy, khuôn mặt xinh đẹp pha thêm nét mị lực của đàn bà trưởng thành khiến nàng trở nên rất cuốn hút.

Trắc thí lần này chính là kiểm tra Tinh thần lực.

- Các ngươi tất cả bước vào trong trắc thí Tinh thần trận, hãy cố gắng chịu đựng lâu nhất có thể, ở lại càng lâu thì kết quả càng cao. Nhớ kỹ là phải đứng thẳng, không được ngồi hay quỳ gối.

Giọng nói của nữ giám thị lạnh lùng vang lên. Đám thiếu niên gật gật đầu rồi cùng bước vào trung tâm của tiểu trận. Ngay khi đám thiếu niên ổn định vị trí, trên tay nữ giám thị bỗng xuất hiện một cây tiểu kỳ màu trắng. Nữ giám thị tay phải khẽ phất, tiểu kỳ ánh lên những tia quang mang thánh khiết bay về phía tiểu trận, tiểu trận ngay lập tức bùng lên, ầm ầm chuyển động.

Hoàng Thiên đứng trong tiểu trận, đột nhiên cảm thấy một cỗ

áp lực đè lên Tinh thần lực của bản thân. Nhưng hắn vẫn thập phần bình tĩnh, Tinh thần lực của hắn trong quá trình rèn luyện ở Vạn Thú Sơn Lâm đã trở nên cực độ mạnh mẽ, chút áp lực này còn chưa làm khó được.

Nhưng không phải ai cũng may mắn như vậy, chỉ trong chốc lát, đã có một thiếu niên kia không kiên trì được lao ra khỏi trận pháp.

- Tinh thần lực dưới hạ đẳng, không hợp cách, loại.

Nữ giám thị tuyên bố, thiếu niên kia nhất thời sắc mặt trắng bạch, cuối cùng buồn bã rời đi.

Một phút thời gian trôi qua, đám thiếu niên còn lại vẫn có thể kiên trì. Trên khóe môi nữ giám thị khẽ nở một nụ cười tán thưởng, tiểu kỳ trong tay chợt động, áp lực trong trận pháp lại tăng lên.

Chỉ trong vài giây sau, một thiếu niên rốt cuộc chịu không nổi đành rời khỏi trận pháp.

Nữ giám thị nhìn thiếu niên, hài lòng gật đầu:

- Đại Ngưu, tinh thần lực hạ đẳng, hợp cách.

- Tốt quá, ta đậu rồi, ha ha!

Lời nói của giám thị khiến cho tên thiếu niên Đại Ngưu vui mừng không thôi, kể từ nay hắn chính là học viên của Học Viện Hoàng Gia rồi.

Thời gian dần trôi đi, từng cái thiếu niên lần lượt rời khỏi trận pháp. Đến phút thứ hai, trong trận pháp chỉ còn lại Hoàng Thiên và một tên thiếu niên nữa. Nét tán thưởng trên khuôn mặt nữ giám thị càng đậm, tiểu kỳ trong tay lại phất, áp lực trong tiểu trận lại tăng lên.

Tên thiếu niên kia sắc mặt bắt đầu có chút nhợt nhạt, nhưng vẫn miễn cưỡng chịu đựng. Đến phút thứ ba, áp lực lại lần nữa tăng lên, tên thiếu niên tuy không cam lòng nhưng rốt cục vẫn phải rời khỏi trận pháp.

- Huân Đằng, Tinh thần lực Thượng đẳng, hợp cách.

Hiện tại trong Trắc thí Tinh thần trận chỉ còn một mình Hoàng Thiên, tất cả mọi ánh mắt xung quanh đều tập trung vào hắn. Ai cũng muốn xem xem rốt cục thiếu niên này có thể chịu được bao lâu.

Lại một phút nữa trôi qua, áp lực một lần nữa tăng lên gấp đôi. Hoàng Thiên bắt đầu có cảm giác không chống đỡ được nữa. Từng luồng uy áp liên tục áp bách Tinh thần lực khiến hắn có cảm giác như bị cả một ngọn núi đè lên người.

Giây thứ mười tám của phút thứ tư, Hoàng Thiên thân thể như đã tới cực hạn, không đánh liều ở lại nữa, hắn vội vàng nhún mình lao ra khỏi trận pháp.

- Rất tốt, Hoàng Thiên, Tinh thần lực siêu đẳng, hợp cách.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của nữ giám thị nở một nụ cười rạng rỡ, nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt tán thưởng. Sau đó lấy lệnh bài trắc thí của Hoàng Thiên ra, mày liễu nhíu lại, vẻ mặt có chút tiếc nuối, khẽ than:

- Chỉ tiếc lực lượng cùng thể chất quá kém, nếu không quả thực thành tựu sau này không thể hạn lượng.

Nàng đưa ngón tay điểm lên lệnh bài, ngay lập tức ô vuông trên cùng xuất hiện một ấn ký đặc thù. Đưa lệnh bài cho Hoàng Thiên, nàng liền nói:

- Nghị Tam, ngươi dẫn bọn họ qua Chính điện.

Người tên Nghị Tam nghe vậy liền bước lên, dẫn đầu đám người rời khỏi đại điện.

oOo

Tòa Chính điện ở giữa không gian rất lớn, lúc này bên trong đại điện đã chật kín người, tất cả đều là những thiếu niên vượt qua ba vòng trắc thí, mỗi một người đều không tầm thường.

Hoàng Thiên theo chân Vương Nghị bước vào, đưa mắt nhìn quanh một vòng, bất chợt trên khóe môi hắn nở một nụ cười, hướng về phía xa bước tới.

- Hàn Lâm, chúc mừng ngươi!

Hàn Vũ nhìn thấy Hoàng Thiên thì vẻ mặt thoáng vui mừng, cười nói:

- Ha ha, Hoàng Thiên huynh, không ngờ ngươi cũng tham gia trắc thí!

Hoàng Thiên chợt cảm thấy ngượng ngùng, nói thế nào đây? Chẳng lẽ nói ta tham gia trắc thí để tìm bạn gái ư, đùa a. Đoạn hắn tỏ vẻ bất đắc dĩ, nói:

- A! Tại có vài lí do khó nói… để ngươi cười chê rồi.

Hàn Lâm dễ dàng nhận thấy vẻ ngượng ngùng trên mặt Hoàng Thiên, liền tỏ vẻ tò mò, hỏi gặng:

- Không biết lý do gì khiến cho Thiên huynh phải thay đổi chủ ý a…

Hoàng Thiên ho khan:

- À! Cái này không tiện nói…

- Mọi người im lặng!

Hoàng Thiên lời còn chưa nói hết, bỗng nhiên có một thanh âm hùng hồn vang lên, áp đảo tất cả âm thanh trong đại điện. Hoàng Thiên vội quay đầu lại, thấy một lão giả râu tóc bạc phơ, diện mạo sáng sủa xuất hiện trên thềm cao. Tuy thân hình lão giả không cao lớn nhưng tạo cho hắn cảm giác như ngọn núi cao, uy võ trầm ổn, khí thế hùng hồn.

Lão giả nhìn đám thiếu niên bên dưới, nở một nụ cười thân thiện, nói:

- Trước tiên, xin được chúc mừng các ngươi đã chính thức trở thành tân học viên của Học Viện Hoàng Gia.

Lời lão vừa dứt, ở dưới liền vang lên một tràng vỗ tay nhiệt liệt, lão thấy vậy thì cười càng tươi hơn, hiển nhiên rất hài lòng. Đợi cho tiếng vỗ tay ngớt đi, lão lại nói:

- Tân học viên năm nay tổng cộng có tám trăm tám mươi người, dựa theo kết quả trắc thí sẽ chia làm mười lớp. Ba lớp cuối là lớp hạ đẳng, bốn lớp kế là lớp trung đẳng, hai lớp sau là lớp thượng đẳng, cuối cùng là 1 lớp siêu đẳng. Lát nữa các ngươi đi tới dãy bàn ở cuối đại điện, nộp lệnh bài khảo thí cho giám thị và nhận thẻ học viên. Sau khi nhận thẻ học viên xong, sẽ có người phụ trách dẫn các ngươi về ký túc xá…

Hoàng Thiên đến lúc này cũng không thèm để ý lão giả nói gì nữa, ngáp ngắn ngáp dài mấy cái, hai tay ôm gáy đảo mắt quan sát bốn phía, muốn nhìn xem có gặp “người quen” không.

Một lát sau rốt cục lão giả cũng nói xong, đám tân học viên đều tiến về phía dãy bàn cuối học viện. Hoàng Thiên do đứng gần nên không phải đợi lâu, đã đến lượt hắn. Nhận thẻ học viên từ giám thị, hắn liền xem qua, sau đó không nhịn được mà thở dài.

Không nghĩ cái tinh thần lực siêu đẳng của hắn cũng không kéo nổi hai cái lực lượng cùng thể chất kia, hắn bị xếp vào lớp

tám, lớp hạ đẳng.

Đang tiếc nuối, bỗng nhiên hắn nghe thấy một âm thanh cực kỳ quen thuộc, đáy lòng chợt dâng lên một cỗ vui sướng kỳ lạ.

- Mẹ nó, thực lực của ta mà lại rơi vào lớp hạ đẳng ư, có nhầm không thế?

Cách hắn khoảng chừng năm bàn, một cái thiếu niên bị xếp vào lớp hạ đẳng bất mãn.

- Thực lực của ngươi không vào lớp hạ đẳng thì còn ai vào nữa.

Hoàng Thiên nói lớn, đồng thời tiến về phía tên thiếu niên, vẻ mặt cực độ kích động, khóe môi cơ hồ muốn giật giật.

- Con bà nó, thằng nào chán… A! Hoàng… Hoàng thiên… là ngươi sao?

Thiếu niên vốn đang định phát tiết, nhưng khi trông thấy Hoàng Thiên thì ngơ ra một hồi, sau đó lắp bắp nói, khóe mắt cơ hồ muốn đỏ lên.

- Tên Trác Mộc khốn nạn ngươi, mới không gặp có hơn tám tháng mà đã quên ta rồi sao?

Phải! Thiếu niên kia chính là Trác Mộc, người bạn nối khố của Hoàng Thiên hắn hơn 6 năm trời.

- Ha ha, Ngươi còn sống… ha ha… thống khoái…

Vội vàng bước tới, Trác Mộc nắm lấy vai Hoàng Thiên mà lắc mạnh, cười lớn:

- Ha ha, ta biết ngươi mệnh lớn, không dễ dàng chết như vậy mà… con bà nó, ngươi không biết ta tìm kiếm ngươi cực khổ như thế nào đâu.

Hoàng Thiên trong lòng cảm thấy thực sảng khoái, gánh nặng trong lòng bấy lâu nay không còn khiến thâm tâm thật nhẹ nhõm.

- Ha ha, chuyện kể ra dài lắm, để sau đi. À! Giới thiệu với ngươi, đây là Hàn Lâm, bạn mới quen của ta.

Trác Mộc nhìn sang Hàn Lâm, mỉm cười thân thiện:

- Xin chào! Ta là Trác Mộc.

- Ta tên là Hàn Vũ, rất hân hạnh được làm quen.

Bốn phía xung quanh, từng đám tân học viên cũng đang tụm lại làm quen, tiếng trò chuyện vang lên ồn ào và huyên náo.

Ở đây, có ba cái thiếu niên nhờ số phận an bài mà hợp thành một nhóm, Học Viện Hoàng Gia từ giờ phút này sẽ không còn được yên ổn nữa rồi

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 29: Oan Gia Ngõ Hẹp

Học Viện Hoàng Gia tọa lạc hoàn toàn trên đỉnh núi Long Giác Sơn. Dọc sườn núi có rất nhiều kiến trúc cổ kính to lớn, từng gốc đại thụ tỏa bóng mát, hồ nước, thạch kiều… một thứ không khí cổ xưa ùa vào trong tầm mắt khiến cho người ta có cảm giác thật lạ lùng.

Đám tân học viên đều mở to đôi mắt đảo nhìn khắp bốn phía, trong miệng không ngừng buông ra lời cảm thán.

Khu nội trú của học viện được đặt cách chân núi không xa, những dãy nhà nối tiếp nhau không dứt, chỉ liếc mắt sơ qua cũng đã có đến mấy ngàn phòng.

- Được rồi, các ngươi giờ tự đi tìm phòng của mình, nhớ kỹ nên nghỉ sớm để ngày mai còn tham dự lễ Khai giảng.

Tên nhân viên phụ trách dẫn bọn Hoàng Thiên tới khu nội trú nói lớn, nhất thời đám tân học viên đều tản ra, tìm phòng của mình.

Hoàng Thiên nhìn các số thứ tự của những căn phòng xung quanh, sau đó dọc theo con đường đá hướng thẳng về phía Tây. Hắn, Trác Mộc cùng Hàn Lâm đều đăng ký ở chung một phòng "Phòng túc xá - số 1996".

Tối ngày hôm đó, tại căn phòng ký túc xá số 1996 có ba tên tân học viên lén lút uống rượu, tên nào tên nấy mặt mũi đỏ bừng, hiển nhiên đã ngà ngà say.

- Ta nói… hức… Hoàng Thiên huynh tửu lượng thực khá… hức… uống nhiều như vậy mà… mặt không hề đỏ a!

Hàn Lâm dựa lưng vào thành giường, nhìn Hoàng Thiên như nhìn sinh vật lạ. Trác Mộc ngồi đối diện nghe vậy thì bất mãn, hầm hừ nói:

- Mới có tám tháng, ta không tin tửu lượng ngươi lại tăng nhanh như vậy, không phải ngươi ăn gian đấy chứ?

Hoàng Thiên trừng mắt:

- Gian cái đầu ngươi, Hoàng Thiên ta là người như vậy sao?

Trác Mộc cười đểu:

- Khó nói lắm, khó nói lắm.

Hoàng Thiên tức giận, ném ly rượu còn đầy về phía Trác Mộc. Trác Mộc tuy say, nhưng thân thủ vẫn rất tốt. Chỉ thấy hắn vung tay bắt lấy ly rượu, hoàn hảo không rớt một giọt nào. Nhìn Hoàng Thiên hắn cười híp mắt, nói:

- Không nghĩ ngươi lại tiến bộ nhanh như vậy, thực lực bây giờ có lẽ còn mạnh hơn ta nhiều.

Hoàng Thiên cười nhạt:

- Cũng nhờ vào may mắn a, ngươi còn nhớ lúc ta tiến vào Hỏa Linh Sơn…

Sau đó Hoàng Thiên kể cho Trác Mộc cùng Hàn Lâm nghe về chuyện xảy ra trong Hỏa Linh sơn, nhưng tuyệt nhiên không hề đề cập đến Hỏa Long, mà chỉ nói rằng bản thân hái được một loại thảo dược kỳ lạ, ăn vào khiến thực lực đại tăng. Không phải hắn không tin Trác Mộc, nhưng hắn hiểu rằng có một số chuyện không nên biết vẫn là tốt hơn.

Trác Mộc nghe vậy, trong lòng cũng có một cảm giác mừng thay cho Hoàng Thiên. Sau đó khẽ hớp một hớp rượu, hắn buồn bã kể về chuyện bản thân thoát khỏi bọn người Vũ Hải.

Nhắc tới cái chết của Tiểu Hắc, hắn không nhịn được mà khóc nấc lên như con nít. Hoàng Thiên cũng thấy lòng đau quặn lại, hai nắm đấm siết chặt đến rớm máu. Hắn có thể tưởng tượng ra hình ảnh đó, hình ảnh Tiểu Hắc rên rỉ trong đau đớn và tuyệt vọng.

- Sau khi chạy thoát, ta ôm xác Tiểu Hắc cùng cánh tay cụt đến tìm gia gia. Cánh tay của ta chính là do gia gia mời Đan sư đến chữa trị, nhưng Tiểu Hắc… Tiểu Hắc đã chết quá lâu nên không thể cứu… Ta hận… hận…

- Vậy Vũ tộc…

- Phải, Vũ tộc là do gia gia của ta tiêu diệt, bọn chúng đáng chết.

Hoàng Thiên có chút giật mình, hắn không nghĩ Trác Mộc lại có lai lịch kinh người như vậy. Trong đêm tiêu diệt một gia tộc mà không gây động tĩnh gì, không phải tu sỹ bình thường có thể làm được. Hiển nhiên gia gia của Trác Mộc là một cao thủ có tu vi cực kỳ khiếp người.

Trác Mộc nhìn thấy vẻ mặt của Hoàng Thiên thì lắc đầu, cười nói:

- Không phải ta muốn giấu ngươi, chỉ là trước kia ta có chút hiểu lầm với gia gia nên không muốn nhắc tới ông ấy trước mặt người khác.

Hoàng Thiên rất hiểu Trác Mộc, cũng không muốn gặng hỏi thêm, tự rót cho mình một ly rượu, nhìn về phía Tây khẽ nói:

- Một ly này ta uống vì Tiểu Hắc… xin lỗi.

Ngoài trời, hàn phong khẽ thổi, trong căn phòng không khí có chút nặng nề.

- Ha ha! Chuyện qua rồi, đừng buồn nữa. Nào, Hàn Lâm… hãy kể sơ qua về ngươi một chút đi.

Trác Mộc mở lời, phá tan sự im lặng, hướng về phía Hàn Lâm rót rượu.

Hàn Lâm nửa say nửa tỉnh, vừa uống rượu vừa kể về cuộc đời mình, Hoàng Thiên cùng Trác Mộc một bên lắng nghe. Cũng hiểu nhiều hơn về người bạn mới quen này.

Đêm đó, ba tên thiếu niên uống đến bất tỉnh nhân sự, sáng hôm sau cũng chưa tỉnh lại, bỏ luôn cả lễ khai giảng chào Tân học viên.

oOo

Hoàng Thiên mấy lần đi dò hỏi thông tin của Lan Nhi, nhưng đều không có kết quả khiến hắn thất vọng không thôi. Quãng thời gian sau đó, phần lớn thời gian hắn đều vùi đầu vào tu luyện cùng học tập kiến thức về tu tiên, kinh nghiệm ngày càng trở nên phong phú.

- A! tức chết ta mà, ai ngờ được mấy cọng thảo dược đó lại là Huyết thiềm mộc, Tử tinh thảo chứ… một gốc hơn ngàn linh thạch trung phẩm a…

Bên trong một phòng ăn, Hoàng Thiên mặt mày nhăn nhó như khỉ ăn phải ớt. Trác Mộc bên cạnh cười cười:

- Vậy ngươi ăn bao nhiêu gốc rồi.

- Không nhiều lắm, hình như khoảng bốn trăm… à bốn năm chục gốc gì đó.

Trác Mộc nụ cười trên mặt chợt cứng lại:

- Năm… năm chục gốc? Ta nói, con bà nó! Hoàng Thiên ngươi đúng là phá gia chi tử mà.

- Đừng nói nữa… tiếc chết mất.

- Thôi thôi, mọi người mau gọi món đi.

Hàn Lâm bên cạnh thấy hai người than vãn chỉ biết lắc đầu cười khổ.

- A! là Dương tiểu thư của Dương gia.

- Đẹp quá.

Mấy tiếng hô đột nhiên vang lên, các học viên xung quanh xôn xao cả lên, Hoàng Thiên hiếu kỳ nhìn theo ánh mắt chúng nhân. Một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt hắn, nàng mặc một bộ đồ màu phỉ thúy, khuôn mặt vẫn xinh đẹp và lạnh lùng như thế.

Nàng có một khí chất rất riêng, xinh đẹp và quyến rũ, lạnh lùng mà cao quý, lại có nét gì đó ngây thơ nhưng cũng không kém phần tinh nghịch mà một thiếu nữ nên có. Tất cả được dung hòa hoàn mỹ với nhau tạo thành một khí chất đặc biệt, khiến người ta không thể nắm bắt được.

Hoàng Thiên nhìn thấy nàng không hiểu sao trong lòng lại nổi lên một cảm giác thực kỳ lạ, có chút vui sướng, chợt mở miệng gọi với qua:

- Thiên Phương…

Nhưng là lời còn chưa kịp thốt ra, một thân ảnh nữa đột nhiên xuất hiện khiến nụ cười trên khuôn mặt hắn chợt cứng lại. Hai nắm tay hắn bất ngờ siết chặt, ánh mắt đầy căm thù nhìn về phía

thân ảnh.

Thân ảnh mới xuất hiện không ai khác chính là Diệp Vọng. Trông thấy Hoàng Thiên, hắn mày kiếm khẽ nhíu lại, nhưng rất nhanh sau đó lại giãn ra, nhếch miệng cười khẩy, nhìn về phía Hoàng Thiên đầy thách thức.

Thiên Phương cũng nhìn thấy Hoàng Thiên, trên khuôn mặt vốn lạnh lùng chợt nở một nụ cười hiếm thấy. Nhưng dường như nhận ra mâu thuẫn giữa Hoàng Thiên cùng Diệp Vọng, nàng không tiến lại chỗ Hoàng Thiên mà chỉ nhẹ gật đầu, sau đó bước lên trên lầu hai.

Hình bóng nàng cùng Diệp Vọng vừa khuất, đám học viên liền bàn tán rôm rả, không khí phi thường náo nhiệt. Hoàng Thiên trong lòng lúc này ngổn ngang cảm xúc, hắn cảm thấy trong lòng có gì đó thực khó chịu. Còn vì sao lại khó chịu, hắn không biết, càng suy nghĩ càng không ra, càng suy nghĩ càng không hiểu. Dường như hắn không hiểu nổi bản thân nữa.

- Mẹ nó! Oan gia ngõ hẹp mà.

Trác Mộc bất mãn hầm hừ.

- Ha ha! Khi nãy có kẻ định gọi người ta kìa! Không ngờ lại là thấy người sang bắt quàng làm họ a.

Bất chợt có thanh âm cười nhạo vang lên, chỉ thấy bàn bên cạnh có mấy tên thiếu niên đang ăn uống, chính là đám thiếu niên đã xích mích với Hoàng Thiên khi ở Đại La thành.

- Như vậy da mặt cũng thực dày.

Lại một kẻ trong đám mỉa mai. Hoàng Thiên quay đầu nhìn lại, ánh mắt trở nên lạnh lẽo:

- Ngươi thử sủa lại một lần nữa xem.

Gã thiếu niên họ Ngô cười khẩy một tiếng, vẻ mặt ngạo mạn nói:

- Ta nói có kẻ mặt dày thấy người sang bắt quàng làm họ đấy!

Hoàng Thiên nhìn chằm chằm vào mặt tên thiếu niên nọ, khóe môi nhếch lên khinh miệt nói:

- Hóa ra biết sủa thật.

Đám học viên xung quanh đều cười phá lên, tên thiếu niên họ Ngô rốt cục hiểu ra gì đó, khuôn mặt trở nên rất khó coi.

- Mẹ nó! Muốn chết.

Tên thiếu niên họ Ngô nghiến răng trèo trẹo, hai tay siết chặt, thân hình chợt động như báo vồ mồi lao về phía Hoàng Thiên.

Trong mắt hắn Hoàng Thiên dù sao cũng chỉ là một tên nhóc ở lớp hạ đẳng, tu vi cùng lắm cũng chỉ ở Luyện khí. Còn hắn dù gì cũng đã là Ngưng nguyên sơ kỳ, hạ một tên Luyện khí là quá dễ dàng.

Chúng nhân xung quanh đều cười lạnh, cũng có kẻ nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt thương hại. Tên học viên lớp hạ đẳng mà dám đi gây chuyện với học viên lớp trung cấp.

Nhưng là khiến mọi người kinh ngạc là quyền đầu của tên thiếu niên lại bị Hoàng Thiên dễ dàng bắt lấy. Ngay sau đó từng tràng âm thanh vang lên.

Bụp! bụp! bụp!

Hoàng Thiên vốn đang điên tiết việc của Thiên Phương, tên này còn dám chọc vào, liền trút giận lên đầu tên thiếu niên này. Hắn từng quyền như trời giáng nện lên mặt đối phương, máu từ mũi, miệng chảy ra tung tóe.

Sau đó chỉ thấy Hoàng Thiên kéo mạnh đối thủ về phía mình, rồi nhanh như chớp tung ra một cước nện vào ngực đối phương.

Ầm!

Một tiếng vang vọng, tựa hồ ẩn chứa cả tiếng xương gãy khe khẽ.

Tên thiếu niên họ Ngô văng đi như đạn pháo, nện nát mười mấy cái bàn ăn rồi mới rớt xuống đất, máu từ trong miệng liên tục chảy ra. Trước ngực cơ hồ muốn lõm xuống.

Hoàng Thiên phủi phủi tay, lạnh lùng liếc qua đám học viên, sau đó quăng lên bàn một viên linh thạch trung phẩm, không nói thêm lời nào liền bỏ đi.

Chuyện này! Đám học viên xung quanh đều kinh hãi không thôi, ai có thể nghĩ một tên học viên lớp hạ đẳng lại có thể mạnh mẽ như thế, ba chiêu hạ gục một học viên lớp trung cấp có tu vi Ngưng nguyên sơ kỳ. Không lẽ hắn có tu vi Ngưng Nguyên trung kỳ?

- Không đúng, ta không thấy hắn sử dụng Nguyên lực.

Một tên học viên nhận ra điểm khác lạ.

- Đúng, ta cũng không thấy, nói như vậy chẳng lẽ hắn là luyện thể giả.

- Quả nhiên là luyện thể giả… hừ!

- Cứ để hắn kiêu căng đi… để xem hắn kiêu căng được đến bao giờ?

Đám học viên ở đây đa phần là ở lớp trung và thượng đẳng. Do đó việc Hoàng Thiên ở lớp Hạ đẳng đánh bại một tên học viên lớp trung đẳng phần nào khiến bọn họ cảm thấy khó có thể chấp nhận

được, việc ghen ghét cũng là bình thường.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 30: Vũ Trụ Hỗn Độn

Học Viện Hoàng Gia, Hồ Tiên Lãng.

Ầm ầm....

Một thác nước cao hơn ba mươi trượng, từ trên cao chảy xuống mặt hồ, tạo ra những tiếng động ầm ầm như tiếng sấm. Dòng nước dội lên những tảng đá nổi trên mặt hồ bắn tung bọt nước trắng xóa. Từng làn hơi nước lan tỏa khắp không gian tạo nên một khung cảnh mờ ảo.

Trên một tảng đá lớn ở đỉnh thác, Hoàng Thiên nằm ngửa, gối đầu lên hai tay, ánh mắt nhìn lên bầu trời đầy sao mà suy nghĩ vu vơ. Bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên, Hoàng Thiên khẽ ngẩng đầu lên nhìn qua, khi thấy bóng dáng quen thuộc, trong lòng tự dưng có cảm giác vui sướng khó tả.

Thiên Phương một thân y phục màu lam nhạt nhẹ nhàng bước tới, ngồi xuống bên cạnh hắn, một mùi hương thiếu nữ quen thuộc thoang thoảng trong không khí, nàng nhìn hắn mỉm cười:

- Xin chào!

Hoàng Thiên nhìn nàng, chợt nhớ đến cảm giác khó chịu hồi trưa, khuôn mặt liền xị ra như đưa đám, cộc lốc nói:

- Chào.

Thấy thái độ kỳ lạ của Hoàng Thiên, Thiên Phương không khỏi thắc mắc:

- Sao thế?

Nhưng ngay sau đó như nhận ra được điều gì, nàng chợt cười:

- Ha ha! Không phải giận ta chuyện lúc trưa chứ?

Hoàng Thiên bị nói trúng tim đen, nhất thời không biết nói gì, sau lại buột miệng nói:

- Ta không thích tên Diệp Vọng đó.

Hoàng Thiên vừa nói ra đột nhiên có cảm giác gì đó không đúng, Thiên Phương nhìn hắn cười đầy hàm ý, gật đầu nói:

- Ta cũng không ưa hắn.

Lúc này Hoàng Thiên có cảm giác như muốn nhảy lên, không ưa sao còn đi chung với hắn. Nhưng trong lòng bất giác cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều. Thấy Hoàng Thiên vẫn im lặng không nói gì, Thiên phương nheo đôi mắt, hai tay nắm lấy tay hắn mà kéo lên:

- Thôi mà! Ngồi dậy đi.

Nhìn biểu hiện con như trẻ con của Thiên Phương, Hoàng Thiên không nhịn được mà bật cười. Ai có thể nghĩ được, một thiếu nữ vốn lạnh lùng như Thiên Phương lại có lúc tinh nghịch và đáng yêu như thế.

Hoàng Thiên ngồi dậy, hai tay chống phía sau, ánh mắt nhìn về phía thinh không xa xa. Trong tay Thiên Phương bất chợt xuất hiện một hồ lô rượu, lắc lắc trước mặt Hoàng Thiên, nàng mỉm cười nói:

- Uống chứ?

Hoàng Thiên mắt khẽ sáng lên, cầm lấy hồ lô trong tay, hắn vội mở nắp. Một làn hương nồng nàn đến mê người xộc vào mũi

khiến hắn có cảm giác như mị đi, cả cơ thể lâng lâng khó tả, hắn không nhịn được mà than thầm:

- Quả nhiên rượu ngon!

Hai người, một nam một nữ một hồ lô, vừa uống rượu vừa trò chuyện vui vẻ. Nhẹ nhàng mà tự nhiên, một thứ tình cảm vô hình đang dần nảy sinh, kéo hai con người xa lạ lại gần nhau hơn.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, phía chân trời xa xa, những tia sáng bình minh bắt đầu ló dạng, dần xua tan đi màn đêm. Hai người từ biệt nhau, mỗi người lại trở về với cuộc sống thường ngày của mình. Hoàng Thiên vẫn như cũ, đắm chìm vào tu luyện và học hỏi kiến thức tu tiên.

oOo

Xuy! Xuy!

Bóng kiếm gào thét.

Hoàng Thiên múa kiếm một cách mê say, thân thể và kiếm chuyển động nhịp nhàng, như hòa làm một thể. Thậm chí hắn có cảm giác dù cho nhắm mắt, hắn vẫn cảm nhận được sự tồn tại của kiếm. Dưới trạng thái kỳ diệu đó, kiếm pháp, bộ pháp của hắn được phát huy đến mức tận cùng, vô cùng hoàn mỹ, biến ảo không ngừng. Trải qua luyện tập không ngừng đã làm kiếm pháp của hắn tinh chuẩn đến mức đáng sợ.

Xoạt!

Kiếm ý đột nhiên biến ảo, Thiên Kiếm vẽ ra một đường kiếm quang trên khoảng không. Trong lúc nhất thời ánh kiếm hóa thành vô số kiếm ảnh, chằng chịt mênh mông bao phủ khắp bốn phía. Kiếm ảnh như hư như thực, mới nhìn qua tưởng như riêng rẽ nhưng thực chất lại liên kết với nhau thành một chỉnh thể hoàn mỹ, trong đó lại ẩn chứa sát ý cực kỳ mạnh mẽ. Một loại sát ý làm

người khác phải sợ hãi.

Hoàng Thiên thu kiếm, khóe miệng nở một nụ cười thỏa mãn, hắn rốt cục cũng đột phá. Không phải đột phá tu vi, mà là đột phá Tinh thần lực.

Vốn tinh thần lực của hắn đã cực kỳ mạnh mẽ, giờ đây lại đột phá đem lại cho hắn sự tiến bộ cực lớn. Hắn có cảm giác như nắm bắt vạn vật trong tay, sự cảm nhận với thế giới càng rõ ràng, phạm vi mở rộng hơn rất nhiều lần, một cảm giác thật sảng khoái.

- Nhất kiếm vạn ảnh rốt cục cũng luyện thành, sau này lại có thêm một lá bài giữ mạng.

Đây là một chiêu kiếm trong Nhất kiếm phá vạn pháp mà hắn sáng tạo ra. Nhất kiếm vạn ảnh được hắn ngộ ra khi quan sát giảng tập thi triển Nhất kiếm tề thiên và Vạn ảnh kiếm pháp.

Kết hợp tinh túy "Nhất kiếm" của Nhất kiếm tề thiên và "Vạn ảnh" của Vạn ảnh kiếm pháp, nhưng uy lực không đơn giản chỉ là mạnh gấp hai lần.

Nhất kiếm uy lực khủng bố tuyệt luân, Vạn ảnh lại hư hư thực thực không thể nắm bắt. "Ảnh" ở đây không đơn thuần là ảo ảnh, bởi kiếm ảnh lại mang trong mình uy lực của Nhất kiếm, vạn kiếm ảnh mang đậm tính quần chiến cùng hủy diệt.

- Tiếc là Nguyên lực không đủ, nếu không…

Nghĩ đến tràng cảnh một chiêu này phát huy được toàn bộ uy lực, hắn không nhịn được mà da đầu run lên một hồi.

Cầm Thiên Kiếm trên tay, hắn mỉm cười thỏa mãn. Sở dĩ hắn tiến bộ nhanh như vậy một phần rất lớn là nhờ thanh kiếm thần bí này, sử dụng Thiên kiếm khiến cảm ngộ của hắn hơn xa khi sử dụng những thanh kiếm khác. Vuốt ve thân kiếm, hắn tùy ý thả Tinh thần lực ra cảm nhận, mọi lần hắn đều làm như vậy, nhưng

hôm nay đột nhiên dị biến phát sinh.

Chỉ thấy thân kiếm chợt rung lên, xuất hiện chín quang điểm chói lòa, hợp thành một chỉnh thể điên cuồng vận chuyển lên Tất cả mọi thứ xung quanh đột nhiên như tan biến, Hoàng Thiên thân hình lắc lư một hồi rồi mới ổn định lại được, hắn kinh hãi nhìn xung quanh, toàn bộ không gian quanh hắn đều là một mảnh hỗn độn.

Không có trời, cũng không có đất.

Chỉ có hỗn độn.

Hoàng Thiên đứng trong hỗn độn, nhìn thế giới trước mắt, chỉ cảm thấy rộng lớn vô cùng, dường như không có biên giới. Bên trong vũ trụ hư vô, hỗn độn diễn hóa ra tất cả, sấm sét như tồn tại vĩnh cửu, thiểm điện khổng lồ trải dài hàng tỷ dặm, xẹt ngang qua không gian. Từng luồng vật chất bản nguyên ầm ầm vận chuyển, đẹp đẽ mà hùng vĩ.

- Đây… đây là Vũ trụ hỗn độn trong Kinh dịch sao?

- Ta sao lại ở đây? Là Thiên kiếm đưa ta đến đây sao?

Hoàng Thiên trong lòng dậy sóng, việc diễn ra trước mắt khiến hắn không thể tin được. Hoàng Thiên hắn lại có thể tới không gian Vũ trụ hỗn độn trong truyền thuyết ư? Hắn mang theo mỗi nghi hoặc cất bước đi về một phía, nhưng không gian quá lớn khiến cho người ta có cảm giác như hắn đang bước tại chỗ vậy, không hề di chuyển một chút nào. Đi liên tục hơn nửa ngày trời, rốt cục hắn có chút lo lắng, miệng khẽ lẩm bẩm:

- Làm sao có thể rời khỏi đây?

Hắn ý niệm vừa động, không gian bốn phía đột nhiên biến hóa, cơ thể như bị một lực lượng vô hình cuốn lấy. Nháy mắt liền xuất hiện tại nơi luyện kiếm khi nãy.

Hoàng Thiên có chút bất ngờ, hắn không nghĩ muốn rời khỏi lại đơn giản như vậy. Nhìn thấy cảnh vật xung quanh, hắn không khỏi thở phào một hơi. Cầm Thiên kiếm trên tay, hắn than thầm, cây kiếm này càng ngày càng thần bí. Đột nhiên trong đầu hắn như xẹt qua gì đó, hắn vội vàng liên kết các mắt xích lại với nhau, sau đó kích động lẩm bẩm:

- Không lẽ… đó chính là không gian bên trong Thiên kiếm…

Ngay lập tức, hắn Tinh thần lực chợt động, bao phủ lên thân kiếm. Tình huống xảy ra y hệt hồi nãy, hắn một lần nữa xuất hiện bên trong Vũ trụ hỗn độn.

- Đúng là không gian bên trong Thiên kiếm…

Chứng minh được suy đoán của mình, hắn không vội vàng thoát ly, cũng không đi lại lung tung mà ngồi xếp bằng tại chỗ, chậm rãi cảm ngộ. Hắn muốn biết không gian Vũ trụ hỗn độn này sẽ đem lại lợi ích như thế nào.

Chậm dãi phát tán Tinh thần lực ra không gian, cẩn thận cảm nhận thế giới, hắn đột nhiên có cảm giác trong đầu xuất hiện rất nhiều lĩnh ngộ mới mẻ, có rất nhiều đạo lý trước kia không rõ đều đang tràn vào trong thân thể hắn.

Thu lại tinh thần lực, Hoàng Thiên mừng như điên, kích động hú dài, nhảy cẫng lên như con nít:

- Quả nhiên… ha ha, thật tuyệt vời… ha ha

- Có không gian này, ta có lẽ rất nhanh sẽ đột phá Nguyên đan a…

Hoàng Thiên cố gắng kìm nén sự sung sướng, tâm niệm khẽ động liền rời khỏi không gian Vũ Trụ hỗn độn. Nắm chặt Thiên Kiếm trong tay, hắn nhìn một cách say mê.

Bắt đầu từ hôm nay, cuộc đời của hắn sẽ gắn liền cùng thanh kiếm này. Một đại Ma thần nắm trong tay Thiên Kiếm bước đi trên con đường Diệt Thế!

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 31: Bạch Tư Thần

Hiện tại đã quá trưa, kết thúc buổi học lý thuyết nhàm chán. Ba người Hoàng Thiên cùng rủ nhau đi ăn.

- Ây da! Chúng ta vào học viện cũng được ba tháng rồi nhỉ, ta nghe nói một tháng nữa học viện sẽ tổ chức giao lưu luận bàn giữa các học viên đó, mỗi cấp ba người xuất sắc nhất sẽ được phần thưởng gì đó rất giá trị a.

Trác Mộc vừa ăn vừa nói. Đối với chuyện trong học viện, Hoàng Thiên cũng không quá chú ý nên chỉ biết ngồi lắng nghe Trác Mộc cùng Hàn Lâm nói chuyện.

- Đúng rồi, sáng nay ta cũng mới nghe qua.

Hàn Lâm gật đầu.

- Ha ha! Một tháng sau Trác Mộc ta sẽ tỏa sáng trên đấu trường.

Trác Mộc cười lớn, tự tin nói.

- Ngươi cũng tham gia?

Hoàng Thiên ngạc nhiên.

- Tất nhiên!

Hàn Lâm cười nhìn Hoàng Thiên:

- Hoàng Thiên ngươi có muốn tham gia không?

Hoàng Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Không hứng thú, bất quá đến quan chiến cũng tốt.

Đối với Hoàng Thiên, việc chiến đấu tranh hơn thua mạnh yếu trên đấu trường dường như không có ý nghĩa gì. Hắn tới quan chiến âu cũng là vì Trác Mộc, muốn xem xem tiểu tử này đánh đấm thế nào. Hơn nữa, xem người khác chiến đấu có lẽ sẽ tích thêm được chút ít kinh nghiệm.

oOo

Học Viện Hoàng Gia, bên bờ hồ Tiên Lãng.

Hoàng Thiên đang luyện kiếm, kiếm quang rực lửa xanh xẹt qua không trung như muốn xé rách cả không gian. Kiếm quang hư hư thực thực hóa thành vô số kiếm ảnh, chằng chịt mênh mông bao phủ khắp bốn phía. Hắn một kiếm chém ra, nhất thời vạn kiếm cùng tới, mang theo uy lực kinh người.

Hồ nước rộng lớn ngay lúc này bị một luồng lực lượng khủng bố đánh xuống, nổi lên những con sóng lớn đổ ập vào bờ. Cảnh tượng cực kỳ khiếp người.

- Hoàng Thiên, mau đi thôi, hôm nay là trận đấu đầu tiên của Trác Mộc đấy.

Hàn Lâm từ xa chạy tới, nhìn Hoàng Thiên cười cười, nói lớn. Hoàng Thiên thu Thiên kiếm vào trong thức hải, mỉm cười hài lòng nói vọng qua:

- Được rồi, đi thôi, ra xem tên khốn đó đánh đấm thế nào.

oOo

Hoàng Thiên cùng Hàn Lâm tới nơi, Đấu võ trường đã chật ních người, học viên các khóa đều có mặt, không khí phi thường

náo nhiệt. Hai người rất nhanh tìm thấy Trác Mộc đang đứng gần Lôi đài cho học viên năm nhất. Nhìn thấy hai người, Trác Mộc cười ha hả, tiến tới:

- Con bà nó! Ta còn tưởng ngươi không tới.

Trác Mộc sáng nay ngủ dậy đã không thấy Hoàng Thiên trong phòng, hắn còn tưởng Hoàng Thiên mải mê tu luyện mà quên mất trận đấu của hắn. Hoàng Thiên nhếch miệng cười khẽ, cũng không nói gì.

Trận đấu trên lôi đài rất nhanh chấm dứt, lão giám thị sau khi tuyên bố người thắng cuộc liền cao giọng nói:

- Mời số 720 lên lôi đài.

Lời lão vừa dứt, một thiếu niên áo trắng liền bước lên lôi đài, trong tay cầm một thanh trường kiếm sáng loáng, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống mọi người.

Trác Mộc nắm nắm hai tay, xương cốt vang lên tiếng răng rắc. Ánh mắt hắn hứng thú nhìn tên thanh niên trên lôi đài, miệng lẩm bẩm:

- Tên này nhìn có vẻ thú vị a.

Lão giám thị chân mày khẽ nhăn, liếc mắt nhìn đám học viên rồi lại lên tiếng:

- Mời số 720 lên đài.

- Nghe rồi… Nghe rồi… lên liền đây.

Trác Mộc cười híp mắt, thân hình như con báo nhảy vọt lên lôi đài, đứng đối diện với tên thiếu niên áo trắng.

Lão giám thị tức giận, trừng mắt nhìn Trác Mộc. Sau đó vung tay khởi động trận pháp kết giới bao phủ lôi đài rồi quát lớn:

- Bắt đầu.

Tên thanh niên áo trắng nhìn Trác Mộc một cách cẩn thận, chắp tay nói:

- Bạch Tư Thần, lớp hai!Trác Mộc ngẩn ra, thầm chửi tiên sư mụ nội nhà nó, cười khổ nói:

- . Trác Mộc, lớp chín.

Bạch Tư Thần vốn đang cẩn thận đánh giá Trác Mộc, nhưng khi nghe Trác Mộc là học sinh lớp hạ đẳng thì khóe môi nhếch lên khinh thường, trong ánh mắt tràn đầy sự kiêu ngạo.

Hai người Hoàng Thiên và Hàn Lâm đứng chung một chỗ dưới lôi đài quan sát. Hoàng Thiên khẽ nhíu mày, tên Trác Mộc này thật xui xẻo, mới trận đầu đã gặp phải đối thủ như vậy. Đám học viên lớp Thượng đẳng từng cái đều là thiên tài, thực lực mạnh mẽ. Trác Mộc tuy thực lực không yếu, nhưng muốn thắng thực sự rất khó.

Ngay lúc này trên lôi đài, Bạch Tư Thần chân phải dậm mạnh, trường kiếm trong tay rung lên quỷ dị đâm về phía Trác Mộc. Trác Mộc thoáng giật mình, trường côn trong tay chợt động, mạnh mẽ nện lên kiếm của đối phương.

Keeng!

Tiếng sắt thép va chạm với nhau vang lên cùng với vô số tia lửa bắn ra xung quanh. Trác Mộc cười cười, chợt thay đổi tư thế, cả người đảo mạnh, hai tay thu về nắm lấy một đầu trường côn, mạnh mẽ giáng một đòn về phía đối thủ. Bạch Tư Thần biến sắc, vội vàng thu trường kiếm về thủ thế.

Rầm!

Một côn như trời giáng nện xuống làm cong cả trường kiếm. Bạch Tư Thần bị chấn cho hai tay tê dại, lui mạnh về phía sau, ánh

mắt cực kỳ kinh ngạc.

- Lực lượng thật mạnh, không nghĩ lớp hạ đẳng lại có nhân tài như vậy.

Nhưng rồi hắn lại cười, nhìn Trác Mộc nói:

- Bất quá chỉ lực lượng thôi còn chưa đủ, để xem Nguyên lực của ngươi thế nào.

Lời vừa dứt, thanh linh kiếm trong tay y tỏa ra ánh hồng, mơ hồ có thể nhìn thấy những ngọn lửa đang cháy. Cả cơ thể như độc xà lao đến, trong nháy mắt đã đến trước người Trác Mộc.

Trác Mộc biến sắc, vũ khí của hắn là trường côn, sợ nhất là bị đối phương áp sát!

Xẹt!

Linh kiếm trong tay Bạch Tư Thần vung lên, Trác Mộc vội vàng ngả người tránh né, chân phải đồng thời dậm mạnh, nhảy vọt về phía sau, tách ra khỏi đối thủ.

Bạch Tư Thần tất nhiên không dễ buông tha, thân thể và kiếm của hắn vô cùng nhịp nhàng đánh tới, chỉ thấy tiếng gió gào thét, bóng kiếm phiêu động từ bốn phương công kích về phía Trác Mộc.

Keeng!

Linh kiếm rực lửa đụng vào trường côn, khẽ rung lên một cái, trường côn của Trác Mộc liền bị khống chế làm trệch hướng, mũi kiếm tiếp tục đâm thẳng đến lồng ngực của hắn. Trác Mộc hung hăng đạp vào trường côn của mình, làm trường côn hất trở lại va chạm với linh kiếm, còn bản thân hắn chật vật lui về phía sau.

Bạch Tư Thần linh kiếm vẽ nên một hình cung trong không gian, dễ dàng hóa giải lực đạo của trường côn, thuận thế nện một

cước về phía Trác Mộc.

Phụt!

Trác Mộc bay ngược về phía sau, vùng ngực như tê dại, yết hầu mặn chát rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Giao thủ không quá sáu chiêu, Trác Mộc hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, thậm chí suýt bị mất mạng. Bạch Tư Thần này quả nhiên rất mạnh, không phải là kẻ mà Trác Mộc có thể đấu lại.

Gương mặt Trác Mộc nhăn nhó:

- Con bà nó… Ta chịu…

Nhưng là lời hắn chưa kịp thốt ra hết, Bạch Tư Thần đã hừ lạnh, tốc độ nhất thời bùng phát, như một tia chớp chém về phía hắn.

Trác Mộc bất đắc dĩ, nhanh chóng di chuyển rồi cũng đánh ra một côn định hóa giải. Nhưng Bạch Tư Thần đột nhiên đổi chiêu, trường kiếm trong tay như bùng nổ, hỏa diễm chói lòa chém xuống.

Rầm!

Trác Mộc chúng chiêu, cả người như đạn pháo bay đi, nặng nề nện lên kết giới khiến kết giới rung lên.

Ánh mắt của Hoàng Thiên trở nên ngưng trọng, tràn ngập một sự lo lắng. Trác Mộc cơ bản không phải là đối thủ của Bạch Tư Thần, mà công kích khi nãy quả thực khủng bố, hắn lo Trác Mộc sẽ bị thương nặng. Nếu không phải do có kết giới ngăn cách, hắn đã chạy lên đó rồi.

- Tiên sư nhà nó! Đau quá… ta thua… ta thua.

Một thanh âm bất cam vang lên, Trác Mộc chật vật bò dậy,

mặt mày nhăn nhó nói. Một chiêu khi nãy của đối phương quả thực rất mạnh, nếu không phải hắn có Hộ thể giáp của gia gia thì mạng nhỏ đã không còn rồi.

Bạch Tư Thần vẻ mặt ngạc nhiên, hắn không nghĩ tên này dưới một chiêu mạnh mẽ nhất của hắn mà lại có thể đứng dậy được, thậm chí còn không bị thương gì.

- Bạch Tư Thần thắng.

Âm thanh của lão giám thị nhàn nhạt vang lên, kết giới ngay sau đó liền biến mất, Trác Mộc tập tễnh bước xuống tiến về phía Hoàng Thiên cùng Hàn Lâm. Hoàng Thiên lúc này mới thầm thở phào, đồng thời ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Bạch Tư Thần.

Bạch Tư Thần vốn đang thắc mắc về chuyện Trác Mộc, đột nhiên có cảm giác như ai đó đang nhìn mình. Hắn đảo mắt một vòng, rốt cục va chạm với ánh mắt Hoàng Thiên. Thấy Hoàng Thiên đang ở cùng Trác Mộc, hắn như hiểu ra gì đó, khóe miệng nở một nụ cười khiêu khích, xoay người rời đi.

- Đừng để ta gặp ngươi một lần nữa.

Hoàng Thiên lẩm bẩm, hắn thực sự tức giận. Trong chiến đấu bị thương là chuyện thường tình, Hoàng Thiên tất sẽ không so đo. Nhưng khi nãy rõ ràng Trác Mộc đã có ý nhận thua, vậy mà đối phương vẫn không buông tha, bảo sao hắn không tức giận.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 32: Huynh Đệ Bị Đánh

Ngày hôm sau.

- Mẹ nó! Thực là xui xẻo.

Trên con đường đi tới nhà ăn, Trác Mộc vừa đi vừa lầm bầm bất mãn. Hắn vốn là người kiêu hãnh, rất tự tin vào thực lực của mình, thế nhưng mới trận đấu đầu tiên đã bị người ta đánh cho thảm hại, nằm trị thương từ tối qua tới giờ mới khỏi, hiển nhiên rất không cam lòng.

Hàn Lâm bên cạnh an ủi:

- Tên Bạch Tư Thần đó quả thực rất mạnh, không hổ là Học viên lớp thượng đẳng.

Trác Mộc trề môi dè bỉu:

- Mạnh thì sao chứ? Nhìn cái vẻ dương dương tự đắc của hắn thực ngứa mắt.

- Ngứa mắt lắm sao?

Đột nhiên một âm lành lạnh vang lên, Trác Mộc cùng Hàn Lâm ngẩng đầu nhìn về phía trước không xa, liền thấy một nhóm thiếu niên đang chầm chậm bước tới. Trong đó có một tên toàn thân bạch y, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Trác Mộc.

Trác Mộc liếc mắt nhìn xung quanh như đang kiếm gì đó, lớn tiếng nói:

- Mẹ nó! Chó ở đâu sủa vậy nhỉ?

Hàn Lâm nghe vậy suýt bật cười, tên Trác Mộc quả thực miệng lưỡi không ai địch nổi. Bạch Tư Thần khuôn mặt đanh lại, lạnh lùng nói:

- Dường như hôm qua ta ra tay hơi nhẹ thì phải.

Tên thiếu niên bên tóc đỏ bên cạnh Bạch Tư Thần cười khẩy, chỉ thẳng mặt Trác Mộc:

- Hôm qua bị Tư Thần sư huynh đánh cho như con chó mà còn chưa phục sao?

Trác Mộc trừng mắt, tức giận nói:

- Câm bà miệng ngươi lại, Ngươi có tin ngay bây giờ ta đánh ngươi thành không bằng con chó không?

Tên thiếu niên điên tiết, nghiến răng trèo trẹo, nói:

- Được… Được lắm… để ta xem Trác Mộc ngươi mạnh đến mức nào.

Bạch Tư Thần cười lạnh, cũng không ngăn cản mà nhìn chằm chằm Trác Mộc thầm nghĩ:

- Để xem hôm nay ai có thể cứu được hai tên phế vật các ngươi, ta thực muốn xem xem bảo vật trên người ngươi rốt cục là thứ gì mà có thể chịu được một kích toàn lực của ta.

Vù!

Tên thiếu niên tóc đỏ trên tay xuất hiện một thanh đoản đao, thân hình như gió quét về phía Trác Mộc, tuy nhiên Trác Mộc vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích. Tên thiếu niên này tu vi cùng lắm là Ngưng nguyên trung kỳ, còn xa mới là đối thủ của hắn.

Đoản đao như gió chém xuống, Trác Mộc nghiêng người, dễ dàng né tránh. Tên thiếu niên tóc đỏ tức giận, đoản đao liền đổi hướng, chém ngang hông đối thủ. Trác Mộc thân hình khẽ động, nhanh như chớp lui về một bước, đồng thời trong tay xuất hiện trường côn hung hăng quét lên.

Ba!

Tên thiếu niên tóc đỏ cả người tựa như bao cát bị đập cho bay lên giữa không trung. Trác Mộc như một con báo, cả người bật mạnh lên không, xoay một cái đẹp mắt, trường côn trong tay đảo một vòng ba trăm sáu mươi độ hung hăng nện xuống người tên thiếu niên tóc đỏ.

“Phụt”

Tên thiếu niên tóc đỏ cả người gập lại, từ trong miệng phun ra một tia máu tươi, văng đi như đạn pháo nện vào một gốc đại thụ phía xa, vị trí trước ngực y phục rách nát, máu tươi chậm rãi chảy ra từ miệng vết thương.

Bạch Tư Thần mày kiếm khẽ nhíu, trong chớp mắt cả người biến mất tại chỗ. Trác Mộc thoáng giật mình, nắm chặt trường côn trong tay quét về một phía.

Đông!

Âm thanh va chạm vang lên, Trác Mộc thân hình loạng choạng, lui về phía sau mấy bước mới ổn định lại. Ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Bạch Tư Thần, thầm chửi:

- Bà nó, tên khốn Hoàng Thiên suốt ngày tu luyện, hôm nay khổ rồi

Bạch Tư Thần cười lạnh, cả người như gió lướt tới, nháy mắt vượt qua năm thước khoảng cách, trường kiếm trong tay mang theo Hỏa Nguyên lực hùng hậu trực tiếp chém tới. Trác Mộc không

dám ngạnh kháng, liền hướng tới bên cạnh né tránh. Mà đồng thời cả người cũng xoay tròn nện ra một côn.

Keeng!

Trường côn va chạm với trường kiếm, hai luồng Nguyên lực bất đồng cùng lúc bạo phát, khiến hai thanh binh khí rung lên một hồi. Mà chủ nhân của chúng cũng đồng thời tách khỏi nhau, lui mạnh về phía sau. Mặt đất bị lực lượng chấn cho nứt ra. Đá vụn bắn tung tóe, tạo nên một mảnh bụi mù.

Trác Mộc cảm thấy hai tay tê dại, cổ họng có cảm giác ngòn ngọt, hiển nhiên hắn vẫn yếu thế hơn so với đối phương.

Phía bên kia, Hàn Lâm bị hai tên thiếu niên khác quấn lấy, chật vật không thể tả, khắp cơ thể toàn là vết thương, máu nhuộm đỏ cả y phục.

Trong một giây phân tâm, liền bị đối phương một côn nện lên đầu, hai mắt hắn hoa lên, dần mất đi ý thức, cả cơ thể lảo đảo vô lực ngã gục lên nền đất. Thế nhưng đối phương vẫn không buông tha hắn, một tên vẫn tiếp tục đá những cú trời giáng lên mặt hắn, máu từ mũi, miệng chảy ra ngấm lên nền đất, hắn khó khăn hô hấp, mỗi lần thở ra đều làm máu tươi chảy xuống.

Trác Mộc hai mắt căng lên, nhìn Hàn Lâm bị hành hạ mà lửa giận bừng bừng, bất chấp tất cả lao về phía Hàn Lâm.

Nhưng Bạch Tư Thần lại không để hắn được như ý, trường kiếm trong tay đột nhiên bao trùm một tầng kiếm quang màu vàng, cả người quỷ dị xuất hiện trước người Trác Mộc, lạnh lùng bổ xuống một kiếm.

- Cút!

Trác Mộc điên cuồng gầm lên, trường côn trong tay đột nhiên phát ra một tầng sáng kỳ lạ, một côn nặng nề đánh tới.

Rầm!

Trường côn trong tay Trác Mộc va chạm với trường kiếm, Bạch Tư Thần cả người như lưu tinh, bị chấn cho bay mạnh về phía sau, cố gắng lắm mới ổn định lại được thân hình, khóe miệng ứa máu.

Ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc nhìn Trác Mộc, hắn quả thực không ngờ tên Trác Mộc này lại còn một sát chiêu như thế.

- Không nghĩ ngươi còn một chiêu này, nhưng còn chưa đủ để đấu với ta.

Vừa dứt lời, ánh mắt hắn đột nhiên tay đổi, sắc mặt bắt đầu trở nên đỏ bừng, phát ra hồng quang mờ nhạt, rồi lập tức biến thành màu vàng. Trường kiếm trong tay hắn phát ra ánh lửa đỏ rực, nhiệt độ bất ngờ tăng lên một cách khủng bố.

- Khiến ta xuất ra toàn lực, ngươi có chết cũng đủ để tự hào rồi.

Trác Mộc khuôn mặt vẫn lạnh lùng, trong hai mắt vốn đỏ rực giờ ánh lên sự điên cuồng. Nắm chặt trường côn trong tay, hắn như mãnh hổ xuất sơn lao về phía Bạch Tư thần.

Ầm!

Một côn của Trác Mộc nện xuống, Bạch Tư Thần thân hình quỷ dị, hai chân xoay chuyển tránh được một côn chí mạng. Kiếm trong tay chém tới, lưu lại trên lưng Trác Mộc một vết chém nhàn nhạt, nhưng thủy chung không thể khiến hắn bị thương chút nào.

- Đả cẩu bổng pháp.

Trác Mộc gầm lên, Nguyên lực trong cơ thể như điên cuồng tràn vào trường côn, ánh lên kim quang rực rỡ. Bạch Tư Thần biến sắc, bởi hắn có cảm giác cả cơ thể như rơi vào vũng bùn, chỉ biết trơ mắt nhìn một côn giáng xuống đầu mình.

Rầm! Ầm! ầm!

Mặt đất như rung chuyển, bụi tung mù mịt, toàn bộ cây cối xung quanh đều bị cuồng phong cuốn qua đổ rạp xuống.

Vù!

Bạch Tư Thần từ trong bụi mù lao ra, quần áo tả tơi, khóe miệng trào máu tươi, nhìn Trác Mộc một cách căm thù. Nếu hắn khi nãy không có một cái hộ mệnh phù thì chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Một tên phế vật trong mắt hắn lại suýt chút nữa lấy mạng của hắn, đây là một nỗi ô nhục.

Ngay sau đó, hắn như một tia chớp đạp tới, Trác Mộc thi triển một chiêu vừa nãy đã cạn kiệt toàn bộ Nguyên lực, bất lực nhìn một cước của đối phương nện về phía mình.

Bịch!

Trác Mộc thân thể như đạn pháo bay đi, nặng nề nện lên mặt đất, bụi tung mù mịt, máu từ mũi và miệng trào ra nhuộm đỏ cả khuôn mặt.

Bạch Tư Thần rất nhanh vọt tới, nhìn Trác Mộc mà cười gằn:

- Sao? Khi nãy ngươi mạnh miệng lắm cơ mà! Sủa lại cho ta xem.

Trác Mộc đầu không ngẩng lên nổi, nhưng vẫn nhếch môi cười khinh thường.

- Ta biết ngươi có bảo vật hộ thể, nhưng tên huynh đệ của ngươi thì không tốt như vậy. ha ha!

Hắn vừa nói vừa đánh mắt về phía Hàn Lâm, khóe mắt ánh lên sự tàn nhẫn.

Trác Mộc liếc nhìn Hàn Lâm đang bất tỉnh nhân sự phía xa, khóe môi vẫn nở nụ cười, khó khăn nói:

- Ngươi không sống qua nổi ngày mai.

Nghe Trác Mộc nói vậy, Bạch Tư Thần cuồng tiếu một trận, nói lớn:

- Ha ha, nực cười! Bạch Tư Thần ta rất muốn xem xem ai có thể làm gì được ta?

- VẬY SAO?

Đột nhiên một thanh âm lạnh lùng vang lên, Bạch Tư thần vội quay phắt người lại, phía sau hắn bên cạnh Hàn Lâm không biết tự lúc nào xuất hiện một tên thiếu niên áo đen, ánh mắt tràn đầy sát ý nhìn chằm chằm vào hắn.

- Hoàng Thiên… rốt cục ngươi cũng tới! ha ha!”

Trác Mộc nhìn thấy Hoàng Thiên đã tới thì cười lớn, máu từ trong miệng lại phun ra trông cực kỳ thê thảm.

Hoàng Thiên nhìn Trác Mộc cùng Hàn Lâm thương tích đầy mình, trong lòng bốc lên nộ hỏa, quét mắt qua bốn người Bạch Tư Thần, gằn giọng nói:

- Hôm nay trời cũng không cứu được các ngươi

Lời hắn vừa dứt, trong tay liền xuất hiện một thanh trường kiếm, chậm dãi bước từng bước về phía Bạch Tư Thần. Trên cơ thể tỏa ra một luồng nhiệt độ khủng bố, khiến không gian cũng trở nên vặn vẹo, mỗi bước chân đều làm cho mặt đất nóng đỏ lên, gần như chảy thành dung nham. Một cỗ áp lực vô hình áp bách khiến đám thiếu niên cảm thấy thở cũng khó khăn.

- Khốn kiếp, ngươi là cái thá gì mà mạnh miệng.

Một tên thiếu niên rốt cục không chịu được sự áp bách, đánh liều lao tới. Đoản côn trong tay được Nguyên lực thiêu đốt sáng rực lên, nặng nề nện về phía Hoàng Thiên.

Nhưng là đoản côn của hắn còn chưa kịp đánh tới đã vô lực mà rớt xuống đất. Bởi cánh tay của hắn đã bị Hoàng Thiên một kiếm chém suýt nữa đứt rời, máu tươi bắn ra tung tóe. Ngay sau đó hắn cả thân mình bị Hoàng Thiên nắm lấy, quăng đi như bịch cát, húc đổ cả một gốc cây lớn.

Bạch Tư Thần tuy kinh ngạc trước thực lực của Hoàng Thiên, nhưng vẫn không để Hoàng Thiên vào mắt. Hai chiêu đánh bại Ngưng nguyên Trung kỳ, hắn cũng làm được.

- Mẹ kiếp! Để mạng lại đi!

Lời chưa nói hết, hắn đã như một con độc xà lao lao tới.

Hoàng Thiên trường kiếm trong tay chợt động, Hỏa Nguyên lực cuồn cuộn như nước triều khiến thân kiếm rung lên từng hồi.

Cả người hắn trong chớp mắt như biến thành mặt trời, kiếm khí như quang mang tỏa ra bốn phía, trường kiếm trong tay nhẹ nhàng quét về phía Bạch Tư Thần.

Phá Kiếm Thức.

Keeng!

Một thanh âm cực kỳ chói tai vang lên. Bạch Tư Thần vốn là tấn công, nhưng kiếm của Hoàng Thiên tới quá nhanh, hắn chỉ có thể chuyển thành phòng ngự. Thế nhưng lực lượng của Hoàng Thiên quả thực rất lớn, một kiếm chém tới chấn cho hai tay hắn tê dại, thất khiếu cơ hồ muốn chảy máu.

Ngay sau đó, trường kiếm trong tay Hoàng Thiên lại biến hóa một cách quỷ dị, chém về phía hắn. Đối diện với tử vong, Bạch Tư

Thần hoảng sợ lập tức lùi ra phía sau, cho dù là như thế, vẫn bị trường kiếm trong tay Hoàng Thiên lưu lại một vết thương trên vai, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả một góc áo.

Nhìn vết thương trên vai, Bạch Tư Thần hoảng sợ nhìn Hoàng Thiên. Đối phương chỉ xuất ra hai chiêu mà đã suýt lấy đi cái mạng nhỏ của hắn, rốt cục thiếu niên trước mắt này là ai.

Hoàng Thiên vẫn nhìn chằm chằm vào Bạch Tư Thần, sát ý trong mắt ngày càng đậm.

- Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết… đả thương huynh đệ của ta sẽ phải trả giá như thế nào.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 33: Đánh Huynh Đệ Của Ta, Ta Đánh Ngươi Sấp Mặt

Vù!

Hoàng Thiên chân phải dậm mạnh, tựa như mãnh hổ lao về phía Bạch Tư Thần. Hai tay nắm chặt trường kiếm, cả thân thể giữa không trung được bao phủ bởi một màu đỏ lửa.

Một chiêu kiếm cực kỳ mạnh mẽ, một chiêu kiếm ẩn chứa sự phẫn nộ tột cùng, một chiêu kiếm không thể chống lại cứ như thế chém xuống.

Bạch Tư Thần sắc mặt trắng bệch, hắn có thể cảm nhận được uy hiếm chí mạng từ chiêu kiếm này. Thét lên một tiếng không cam lòng, hắn cắn răng lấy từ trong giới chỉ ra một thanh trường đao hắc sắc, điên cuồng truyền Nguyên lực vào trong, mạnh mẽ chống đỡ một chiêu này.

Keeng! Ầm ầm ầm!

Tiếng sắt thép va chạm thanh thúy vang lên, tiếp sau đó là âm thanh bùng nổ của Nguyên lực. Chỉ thấy đất đá bay tứ tung, từng trận bụi mù bốc lên, mà trên mặt đất lúc này xuất hiện một cái hố lớn.

Bạch Tư Thần như vậy mà chống lại được kiếm chiêu, nhưng vẫn bị lực lượng của Hoàng Thiên chấn cho hai chân quỳ xuống đất, thất khiếu ứa máu, cực kỳ thê thảm.

Hoàng Thiên thu kiếm, dùng tay trái bóp chặt yết hầu Bạch Tư Thần, tay phải hung hăng đấm thẳng vào mặt hắn, một hơi đấm

hơn mười cái.

- Dám đả thương huynh đệ của ta này… Bốp… Kiêu ngạo này… bốp… ác độc này… bốp…

Mặc dù không sử dụng nguyên lực nhưng nhục thể đã được Long châu cường hóa, thần hỏa tôi luyện không phải trò đùa.

Từng quyền như trời giáng đánh tới làm khuôn mặt của Bạch Tư Thần biến dạng, xương cốt vang lên tiếng răng rắc. Bạch Tư Thần đau đớn như muốn chết đi sống lại, tinh thần ý chí hoàn toàn sụp đổ, lâm vào trạng thái hôn mê.

- Mau dừng tay!

Đột nhiên có một tiếng quát phẫn nộ vang lên, người đến là một tên thanh niên khoảng chừng hai mươi, vận trường bào tím.

Nhìn thấy Bạch Tư Thần thê thảm trong tay Hoàng Thiên, hắn tức giận lao tới, đồng thời thi triển bí pháp đánh tới. Chỉ thấy hay tay hắn khẽ động, hai đường hàn sát tử sắc với tốc độ kinh người lao vào giữa Hoàng Thiên và Bạch Tư Thần, ý đồ muốn tách hai người bọn họ ra.

- Cút!

Nhưng là không để cho hắn được như ý, Hoàng Thiên đột nhiên hét lớn một tiếng, trường kiếm xuất hiện trong tay chém tới. Một đạo kiếm quang quỷ dị như một bóng ma, xẹt qua giữa không trung tạo thành một quỹ đạo cong cong, phá tan hàn sát tử sắc rồi tiếp tục chém về phía tên thanh niên.

Tên thanh niên hoảng sợ, hai tay bắt chéo chắn trước ngực, Nguyên lực cuồn cuộn hình thành nên một tấm quang thuẫn bảo vệ cơ thể.

Rầm!

Kiếm quang va chạm với quang thuẫn, khiến cả quang thuẫn rung lên một hồi, nhưng thủy chung vẫn không phá được phòng ngự, sau đó tiêu tán đi.

Phía bên kia, hàn sát tử sắc không ngờ bị phá tan lại nhanh chóng hợp lại, tiếp tục lao tới. Hoàng Thiên có chút kinh ngạc, vội đưa linh kiếm lên chống đỡ.

Tinh!

Một thanh âm thanh thúy vang lên, thanh Linh kiếm tam phẩm không ngờ trước hàn sát tử sắc lại mỏng manh như giấy, bị đục thủng một lỗ lớn. Nhưng hàn sát tử sắc sau đó cũng trở nên suy yếu rồi tan biến.

Tên thanh niên thu hồi quang thuẫn, nhìn Hoàng Thiên quát nói:

- Mau thả Tư Thần ra, ta tha ngươi một mạng.

Hoàng Thiên mắt ánh lên tinh quang, nhạt giọng nói:

- Dám đả thương huynh đệ của ta, há lại dễ dàng bỏ qua như thế. Ta công nhận ngươi rất mạnh, nhưng muốn cứu hắn… Không có cửa.

Tên thanh niên sầm mặt, gằn giọng nói:

- Vậy sao, ta rất muốn thử xem ngươi làm thế nào để ngăn ta.

Nói rồi hắn dậm mạnh chân xuống đất, Thổ Nguyên lực cuồng bạo dấy lên tầng tầng chấn động như sóng cuộn đánh về phía Hoàng Thiên.

Trước lực công kích hung hãn đang ập tới, Hoàng Thiên vẫn thập phần bình tĩnh, Hỏa Nguyên lực cuồn cuộn lưu chuyển, dấy lên quang mang chói lòa, rất nhanh hình thành một bức tường hỏa

diễm, chắn ngang đường đi của địa chấn.

- Sát phá lang.

Đột nhiên một thanh âm lạnh lùng vang bên tai Hoàng Thiên khiến hắn biến sắc, một cỗ áp lực nghẹt thở xộc tới.

Hóa ra trong khoảnh khắc Hoàng Thiên hóa giải địa chấn, tên thiếu niên đã ngay lập tức lao tới, một kiếm mạnh mẽ chém ngang eo hắn.

Thế đến của đối phương quá nhanh, Hoàng Thiên chỉ còn cách lui mạnh về sau, đồng thời đưa linh kiếm lên chống đỡ.

Keeng!

Hai thanh linh kiếm chém vào nhau, phát ra thanh âm chói tai, cả hai người cũng bật lùi về phía sau.

Tên thanh niên nhíu mày, Hoàng Thiên nói đúng, hắn tuy mạnh hơn nhưng muốn cứu được Bạch Tư thần xem ra rất khó. Đột nhiên như nghĩ ra gì đó, ánh mắt hắn liếc về phía Hàn Lâm, trên miệng nở một nụ cười giảo hoạt.

Hoàng Thiên lòng thầm kêu không ổn, thân hình phóng nhanh về phía Hàn Lâm. Nhưng là kiếm trong tay tên thanh niên kim quang đại thịnh, cơ hồ hóa thành vàng ròng, mang theo lực lượng kinh người chém tới, bức cho Hoàng Thiên lui về sau liên tục.

Đồng thời thân hình hắn cũng vọt về phía Hàn Lâm, trường kiếm trong tay kề ngay cổ của Hàn Lâm, khóe môi nở một nụ cười đắc thắng.

- Thả Tư Thần ra, nếu không đừng trách ta.

Hoàng Thiên sắc mặt lạnh lùng, trong lòng có chút không cam tâm, tay trái cơ hồ bóp chặt cổ Tư Thần đến mức nghe thấy tiếng

xương cốt vang lên răng rắc. Nhưng rồi cuối cùng hắn vẫn phải buông tay.

Gần như cùng một lúc, hai người đều di chuyển, đi vòng qua nhau tiến về phía huynh đệ của mình. Hoàng Thiên biết hôm nay không thể làm gì được Bạch Tư Thần, vội vàng đỡ Hàn Lâm dậy, truyền nguyên lực chữa trị cho hắn.

Xốc Hàn Lâm trên vai, hắn tiến về phía Trác Mộc, định đưa hai người về phòng.

- Khoan đã, ta chưa nói là để ngươi đi a.

Tên thanh niên đột nhiên quát lớn, Hoàng Thiên mày kiếm nhíu chặt, lửa giận lại bùng lên, đối phương mạnh không có nghĩa là hắn sẽ sợ. Nếu hắn sử dụng Thiên kiếm thì còn chưa biết ai sống ai chết đấy.

Đặt Hàn Lâm xuống, hắn xoay người nhìn chằm chằm vào tên thanh niên.

- Tiếp của ta mười chiêu, ta sẽ tha ngươi một mạng.

- Nói nhảm làm gì, muốn đánh thì lên đi!

Hoàng Thiên nhạt giọng nói, linh kiếm nhanh chóng xuất hiện trong tay.

Tên thanh niên cũng không nói thêm gì, trường kiếm trong tay quét một vòng, nhất thời cuồng phong nổi lên, vô số lá cây xung quanh bị gió cuốn, bắn về phía Hoàng Thiên. Mỗi một cái lá đều như đoản đao, mép lá sắc lẹm, ánh lên màu vàng quỷ dị.

Hoàng Thiên trong lòng thập phần nghiêm túc, trường kiếm trong tay xoay tròn một cách lạ thường, toát ra quang mang màu đỏ lửa, rất nhanh hình thành nên kiếm thuẫn.

Keeng! Keeng! Keeng!...

Tiếng lá cây va chạm với kiếm thuẫn vang lên không ngừng.

Tên thanh niên mắt lóe hung quang nhìn Hoàng Thiên chằm chằm, thân hình hắn cực nhanh lách qua kiếm thuẫn, thoáng sau đã áp sát, bàn tay phát ra kim quang nhàn nhạt vỗ vào hông hắn.

Đối diện với đòn tấn công của đối phương, Hoàng Thiên vẫn thập phần bình tĩnh, cận chiến chính là ưu thế lớn nhất của hắn.

Ngay trong tích tắc, Hỏa nguyên lực dâng trào như nước cuốn, cấp tốc dồn lên tay, khiến hai cánh tay của hắn hồng quang đại thịnh, hệt như sa tinh thiết được nung đỏ.

Chát!

Thanh âm va chạm vang lên, tên thanh niên hoảng sợ lui mạnh về phía sau, bàn tay còn vang lên tiếng lèo xèo.

- Quả nhiên có chút bản lĩnh, nếm thử chiêu mới của ta, Ngân long hồ liệt trảm.

Nhất thời, linh kiếm trong tay hắn có một đạo mục quang quấn quanh, linh kiếm như tụ lại sức mạnh ngàn cân đột nhiên biến lớn. Một đạo kiếm ảnh chói mắt chém tới khiến đất đá bay tung tóe.

Hoàng Thiên có chút giật mình, trường kiếm trong tay bùng lên hỏa diễm hắc sắc, Phá kiếm thức.

Oành!

Quang mang chói lòa phát ra, mặt đất chấn động không ngừng, cây cối xung quanh vốn đã đổ ngã bây giờ bục nát, vụn gỗ, cành lá lẫn trong đất đá bụi mù bay tứ tán.

Phá kiếm thức ảo diệu khôn cùng, hoàn toàn khắc chế Ngân

long hồ liệt trảm của đối phương, nhưng so về nguyên lực vẫn yếu hơn nhiều lắm.

Hoàng Thiên dậm mạnh chân xuống đất, khóe miệng ứa máu. Cắn răng chịu đau, hắn điên cuồng truyền Hỏa nguyên lực vào linh kiếm, kiếm quang rực lên hỏa diễm ngũ sắc, xẹt qua không trung như muốn xé rách cả không gian.

Thân kiếm chịu nhiệu độ cực kỳ lớn cơ hồ muốn hóa lỏng, nhưng Hoàng Thiên lại mạnh mẽ áp chế, khiến cho nhất thời Hỏa Nguyên lực trở nên an tĩnh, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ.

- Nhất Kiếm vạn ảnh…

Hoàng Thiên điên cuồng gầm lên, linh kiếm mạnh mẽ quét một đường trong không gian. Kiếm quang hóa thành vô số kiếm ảnh, chằng chịt mênh mông bao phủ khắp nơi.

Vạn kiếm ảnh cùng lúc chém tới, chỉ khi phải đối diện mới có thể cảm thấy đáng sợ như thế nào, như đứng trước ngàn vạn tinh binh khiến người ta không thể kháng cự.

Tên thanh niên kinh sợ không thôi, hai tay ngay lập tức thi triển một pháp quyết kỳ dị, nhất thời quanh hắn xuất hiện một tầng quang mang bảo hộ thoạt nhìn như mai rùa.

Mấy vạn kiếm ảnh ầm ầm chém tới, sát lục phong bạo khiến linh quang của vòng bảo hộ không ngừng giảm đi, cả tên thanh niên cũng không rõ có thể chống nổi hay không!

Tên thanh niên cắn răng, song quyền đấm vào ngực mình phun ra một ngụm tinh huyết, nhất thời vòng bảo hộ quang mang đại thịnh, miễn cưỡng chống đỡ kiếm ảnh.

Thế nhưng hắn vẫn chật vật không thôi, linh quang phòng ngự của vòng bảo hộ còn mỏng dính, xuất hiện vô số vết nứt, tựa hồ

bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Ngay lúc này, đột nhiên bầu không khí chợt lạnh đi, thanh quang chói sáng bao phủ khắp nơi.

Vù!

Chỉ thấy lúc này trên bầu trời phía trên đầu Hoàng Thiên, một đầu thanh sắc cự điêu đang không ngừng uốn lượn, hai con mắt lớn như đầu người lạnh lùng nhìn xuống, từng phiến lông vũ màu xanh trên cơ thể to lớn lóe lên sự sắc bén khiến cho người ta phải rùng mình. Đôi cánh dang rộng dài tới cả năm mươi mét chỉ cần nhẹ nhàng phe phẩy cũng khiến không gian xung quanh nổi lên gió lốc.

Yêu thú cấp bảy – Thanh phong điểu.

Thanh phong điểu từ trên cao nhìn xuống, không gian bất giác trở nên lạnh lẽo, mặt đất cũng bị đóng băng.

Nhưng điều khiến người ta phải khiếp sợ không đến từ Phong thanh điểu, mà là bên trên đỉnh đầu của nó lúc này có một người mặc áo bào màu xanh đang ngạo nghễ đứng đó, hai tay chắp sau lưng, lạnh lùng nhìn xuống chỗ Hoàng Thiên.

Ở bên dưới, Nhất kiếm vạn ảnh của Hoàng Thiên không hiểu bị lực lượng vô hình nào đó dễ dàng đánh tan. Tên thanh niên vốn đang chật vật, nhưng khi nhìn thấy người đến thì trở nên vui mừng, gọi với lên:

- Cha!

Nhưng tên nam tử trung niên đột nhiên quát lớn.

- Câm miệng! Mấy tên nhóc các ngươi dám làm loạn trong Học Viện, ta sẽ đưa các ngươi về Học Viện đại điện xử lý.

Nói rồi không quan tâm Hoàng Thiên có đồng ý hay không, chỉ thấy hắn phất tay, cả mấy người Hoàng Thiên đều biến mất tại chỗ, như chưa từng xuất hiện ở đó vậy.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 34: Lai Lịch Kinh Người

Tại một động phủ phía sau hậu sơn, nhìn qua thì không có gì đặc biệt, rêu mọc xanh um, dây leo phủ kín. Nhưng bên trong lại cực kỳ xa hoa, cung vàng điện ngọc, trân bảo khảm đầy. Hơn nữa còn có trận pháp bảo hộ, thi thoảng lại ánh lên quang mang kim sắc.

Một trung niên nam tử mặc lam y, khoảng chừng ba mươi, diện mạo tuy trẻ nhưng mắt chứa đủ thương tang, sâu thẳm. Toàn thân hắn như một cây tiêu thương vươn mình thẳng tắp, vững chãi như bàn thạch. Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào một bức thạch điêu trên tường.

Lúc này, bỗng nhiên có một bóng người bước vào, nhìn trung niên nam tử cung kính nói:

- Viện trưởng, người đã đưa đến đại điện.

Nam tử trung niên thu hồi ánh mắt, xoay người nhìn người mới tới, nhàn nhạt nói:

- Ừ! Ngô Trung, làm tốt lắm, tìm người chữa trị cho bọn hắn, sau đó bảo Tư Thần xin lỗi bọn Hoàng Thiên a.

Nét mặt của người kia thoáng ngạc nhiên, thắc mắc hỏi:

- Xin lỗi sao! Viện trưởng, lai lịch của Tư Thần người cũng biết…

Nam tử trung niên mặt đanh lại, hừ lạnh nói:

- Hừ! Ngươi nói cho hắn biết, hắn không muốn chết thì mau mau xin lỗi, nếu không cha hắn cũng không bảo vệ được hắn.

Ngô Trung kinh hãi, rốt cục lai lịch của mấy tên tiểu tử kia là gì mà Viện trưởng khẳng định như thế, thậm chí hắn có thể nhận thấy ngay cả Viện trưởng cũng có phần e ngại.

Viện trưởng nhìn vẻ mặt của Ngô Trung, khẽ thở dài giải thích:

- Ngươi có để ý thấy cây bổng của tên Trác Mộc đó có gì đặc biệt không?

Ngô Trung càng thêm mơ hồ, Viện trưởng im lặng một hồi, sau đó nói ra bốn từ:

- Là Đả Thần Bổng.

- Cái gì?... Đả Thần Bổng… vậy tên Trác Mộc đó là…

Ngô Trung triệt để kinh sợ, lắp bắp nói. Viện trưởng ánh mắt sâu thẳm, khẽ gật đầu:

- Đích thị là Đả Thần Bổng, tiểu tử Trác Mộc đó là tôn tử của Lâm Thanh Phong tiền bối, tên thật của hắn là Lâm Anh Vũ.

Ngô Trung mất hơn nửa ngày mới ổn định lại được tinh thần, thầm kêu may mắn vì chưa làm gì gây tổn hại đến Trác Mộc. Lâm Thanh Phong là ai chứ, là một trong bảy chí cường giả trên Nguyên giới đó. Lão chỉ cần búng một ngón tay cũng đủ giết hắn rồi.

- Vậy còn tên Hoàng Thiên thì xử lý như thế nào?

Viện trưởng nghe tới cái tên Hoàng Thiên thì mí mắt khẽ giật giật vài cái, nói:

- Cũng thả hắn đi, hơn nữa, nói tiểu Vân nhà ngươi mau xin lỗi

hắn đi.

Ngô Trung nghe vậy thì nheo mắt, có chút bất mãn. Hoàng Thiên khi nãy đã đánh Bạch Tư Thần gần như tàn phế, hơn nữa con trai hắn cũng suýt nữa bị thương, vậy mà bây giờ Viện trưởng lại bắt con trai hắn phải xin lỗi, thực quá khó để chấp nhận.

- Viện trưởng, Hoàng Thiên chính là kẻ đả thương Bạch Tư Thần, sao có thể bỏ qua dễ dàng như thế?

- Ngươi có biết tại sao vừa nãy ta nhận ra lai lịch của Trác Mộc mà vẫn để cho hắn bị đánh không?

Ngô Trung im lặng không nói, hắn quả thực cũng đang thắc mắc như thế.

- Là vì có người ngăn không cho ta can thiệp vào trận đấu của lũ nhóc.

Ngô Trung trong lòng dâng lên kinh đào hãi lãng, so với khi biết được Trác Mộc là cháu của Lâm Thanh Phong còn kinh ngạc hơn gấp bội. Tu vi Viện trưởng như thế nào hắn là người rõ nhất, gần như đã đi đến đỉnh cao, vô hạn tiếp cận chí cường giả, có thể nói dưới bảy đại chí cường giả, lão tuyệt đối nằm trong top mười người mạnh nhất, thế nhưng vẫn bị người ta ngăn cản.

- Việc này ngươi không nên biết quá nhiều, chỉ cần biết nếu ngươi khiến tên nhóc Hoàng Thiên có mệnh hệ gì thì cả Nguyên giới cũng không có ai cứu nổi ngươi đâu.

Ngô Trung trầm mặc một hồi, cố gắng trấn áp nỗi sợ trong lòng, cuối cùng mở miệng nói:

- Ta hiểu rồi, vậy ta đi đây.

Viện trưởng im lặng không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

oOo

Bên trong đại điện, Hoàng Thiên bình tĩnh quan sát xung quanh. Trác Mộc bên cạnh đã phục hồi được đôi chút, miễn cưỡng đi lại được. Hàn Lâm tuy vết thương đã được xử lý nhưng vẫn như cũ hôn mê.

Phía bên kia, tên thanh niên đứng đó như đang đợi điều gì, thỉnh thoảng lại nhìn về phía bọn Hoàng Thiên mà nở nụ cười độc ác. Bên cạnh hắn, đám người Bạch Tư Thần đều đã tỉnh lại, nhìn chằm chằm bọn Hoàng Thiên, ánh mắt tràn đầy sát ý không hề che giấu.

Ngay lúc này, một nam tử trung niên bước vào đại điện, đích thị là người đã đưa bọn hắn tới đây.

Tiếu ý trên khuôn mặt của tên thanh niên càng đậm, hắn biết rõ lai lịch của Bạch Tư Thần. Bọn Hoàng Thiên dám đánh hắn thành ra như thế, ắt sẽ phải chịu những hình phạt tàn khốc nhất. Thế nhưng người trung niên nam tử đột nhiên nói:

- Chuyện lần này cả hai bên cùng có lỗi, nhưng nhóm Bạch Tư Thần có lỗi trước, các ngươi mau xin lỗi Trác Mộc cùng Hoàng Thiên đi.

Tên thanh niên không dám tin vào tai mình, vẻ mặt đầy ngạc nhiên nhìn nam tử trung niên, vội mở miệng:

- Cha! Hoàng Thiên dám xem thường quy tắc, đánh bị thương đám người Tư Thần, sao lại bắt Tư Thần xin lỗi?

- Hừ! Không phải đám các ngươi đả thương Trác Mộc cùng Hàn Lâm trước sao?

Nghe phụ thân từ đầu tới cuối đều thiên về phía Hoàng Thiên, tên thanh niên có chút bất mãn:

- Bọn hắn dù sao cũng chỉ là học viên lớp hạ đẳng. Cha đừng quên Bạch Tư Thần là ai.

Bốp!

Nam tử trung niên bốc lên nộ hỏa, vung tay tát một cái vào mặt con trai, quát lớn:

- Câm miệng, ta nói xin lỗi thì mau xin lỗi đi.

- Hừ! bảo ta xin lỗi hắn, đừng hòng!

Tên thanh niên nói lớn, liền quay đầu bỏ đi. Đám người Bạch Tư Thần cũng đi theo, riêng Bạch Tư Thần còn liếc về phía Hoàng Thiên, gằn giọng nói:

- Chuyện này còn chưa xong đâu.

Hoàng Thiên im lặng không nói, Trác Mộc cười cười:

- Phải! Chuyện này chưa xong đâu.

Cáo từ nam tử trung niên, mấy người Hoàng Thiên trở về ký túc xá. Mọi thứ lại trở về bình thường, Hoàng Thiên ngày thì lên lớp nghe giảng, tối về hoặc luyện kiếm, hoặc lĩnh ngộ bên trong Vũ trụ hỗn độn, cũng có khi đi dạo cùng Thiên Phương.

oOo

Bên trong Vũ trụ hỗn độn, Hoàng Thiên đang hì hục làm cái gì đó, đầu tóc rối tung, quần áo trên người đều rách nát tả tơi đến thê thảm.

Bùm!

Tờ giấy trong tay Hoàng Thiên bất chợt nổ tung, khiến hắn văng đi như tên bắn trong không gian, khó khăn lắm mới ổn định lại thân hình, nhăn nhó nhìn mấy tờ giấy còn lại trong tay, hắn

chửi thầm:

- Mẹ nó! Lại thất bại nữa rồi.

Hóa ra hắn đang thực hành chế tác Phong Nguyên phù. Đây là một loại linh phù rất đơn giản, ngươi chỉ cần vẽ ra phù văn, sau đó truyền Nguyên lực vào trong, nếu như Nguyên lực không phá tan vật dẫn là đã coi như thành công rồi.

Thế nhưng nói ra thì dễ, khi làm mới thấy khó khăn như thế nào. Nguyên lực vốn là thứ không ổn định, đầy tính bạo loạn, vật dẫn lại thường là giấy vàng, rất dễ bị phá hủy. Do đó, khi vẽ phù văn cần phải cực kỳ chính xác, không được phép có chút sai sót nào.

Phong Nguyên phù xét về công dụng gần như không có, tuy nhiên, để có thể chế tạo được nó, ngươi phải thành thạo tất cả các bút pháp cơ bản về chế tác linh phù.

Chính vì điều này nên Phong Nguyên phù trở thành loại linh phù phổ biến được dùng trong lĩnh vực giảng dạy chế tác linh phù. Điều này giống như một đứa trẻ chưa biết chữ, nếu muốn đọc sách hay viết sách thì đầu tiên nó phải học chữ trước, chỉ khi biết đọc biết viết, nó mới có thể làm những việc khác.

Chế tác Linh phù quan trọng nhất là sự chính xác, chỉ khi ngươi vẽ ra phù văn một cách hoàn hảo thì mới được coi là thành công. Mà để có thể chính xác, không còn cách nào khác ngoài việc tập luyện.

- Lần thứ sáu lăm rồi, sao lại khó như vậy chứ?

Hoàng Thiên khuôn mặt nhăn nhó, cắn răng lấy ra tờ giấy vàng khác, lại tiếp tục vẽ.

Một tờ… hai tờ… năm tờ… mười tờ...

Liên tục thất bại, Hoàng Thiên vẫn không bỏ cuộc mà càng quyết tâm hơn. Cứ mỗi lần thất bại, hắn lại dừng lại vài phút, phân tích kỹ càng, muốn xem rốt cục là sai chỗ nào. Thời gian không ngừng trôi qua, phù văn hắn vẽ ra ngày càng trở nên chính xác và hoản hảo hơn, nhưng thủy chung vẫn chưa một lần thành công.

Mãi cho tới lần thứ tám mươi hai, linh phù trong tay hắn sau khi được truyền nguyên lực vào thì khẽ ánh lên sắc hồng sau đó vụt tắt, linh phù hoàn hảo không tổn hao gì.

- Ha ha! Rốt cục cũng thành công.

Sung sướng thở mạnh ra một hơi, Hoàng Thiên nằm vật ra, lơ lửng trong không gian.

Chế tác phù lục này quả thực rất mệt, nếu không phải hắn có tinh thần lực cực độ biến thái, cùng với Nguyên lực gần như vô hạn thì có lẽ vẽ ra được hai ba chục lần đã kiệt sức rồi. Dù là thế nhưng hắn vẫn cảm thấy quá sức, cơ thể cảm thấy hư thoát, tinh thần lực cũng gần như kiệt quệ.

Đột nhiên trong đầu hắn như lóe lên gì đó, vội vàng mở mắt ra, hắn lẩm bẩm:

- Khoan đã, chỗ đó… dường như Nguyên lực còn có thể lưu chuyển qua đường khác thì phải.

Vội vàng lấy ra một tờ giấy vàng trải ra trên hư không, chu sa bút trong tay vung lên một cách thuần thục, từng nét phù văn đỏ thẫm hiện rõ trên giấy vàng.

Mới nhìn qua, phù văn không có gì khác so với trước, nhưng nếu quan sát thật kỹ, dễ dàng nhận thấy trung tâm của phù văn có một nét rất lạ, tựa như trở thành cầu nối, khiến cho phù văn trở nên cân đối đến đáng sợ.

Hoàng Thiên mỉm cười, thử truyền Nguyên lực vào trong phù.

Uỳnh!

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, Hoàng Thiên bắn đi như lưu tinh, hai bàn tay cơ hồ máu thịt bầy nhầy, quần áo trên cơ thể hoàn toàn tan nát, thất khiếu đều bị chấn cho rỉ máu, cực kỳ thể thảm.

Long châu trong cơ thể ngay lập tức xoay tròn, một cỗ lực lượng kỳ lạ lan tràn khắp cơ thể, chữa trị vết thương cho hắn, tốc độ hồi phục nhanh đến biến thái, cơ hồ có thể nhìn thấy được bằng mắt thường. Thế nhưng cũng phải mất hơn nửa canh giờ, hắn mới có thể miễn cưỡng đứng dậy.

Nhớ lại uy lực vừa rồi, hắn không khỏi kinh sợ. Khi nãy hắn mới chỉ truyền một phần Nguyên lực vào đã mạnh mẽ như thế, nếu như truyền toàn bộ vào thì sẽ kinh người đến mức nào đây.

Nhớ lại phù văn khi nãy, hắn lại tập trung suy diễn, mỗi lần nghĩ ra gì đó, hắn liền chỉ ngón trỏ vẽ lên không trung. Thời gian trôi qua, không biết hắn đã thử bao nhiêu lần, rốt cục trên môi cũng nở một nụ cười.

Trong tay hắn liền xuất hiện tờ giấy thứ tám mươi tư, chu xa bút uyển chuyển lưu loát, từng đường phù văn ẩn hiện mập mờ. Đường nét của phù văn giống hệt với lần thứ tám mươi ba, chỉ khác là hai bên lúc này có thêm hai dấu chấm rất nhỏ, khiến cho người ta có cảm giác thật hoàn mỹ.

Dồn Nguyên lực lên hai tay, hắn cẩn thận truyền vào, hai dấu chấm đột nhiên đều xoay tròn chuyển động lên, một cỗ hấp lực mạnh mẽ xuất hiện, Phong Nguyên phù như một cái động không đáy điên cuồng cắn nuốt Nguyên lực của hắn.

Phù văn trên giấy đều sáng rực lên, mơ hồ nhìn thấy hỏa diễm

ngũ sắc.

Quá trình diễn ra hơn một phút, sau đó mới dừng lại, ánh sáng trên Phong Nguyên phù cũng mờ dần rồi vụt tắt. Hoàng Thiên cầm phù trong tay, bề ngoài không có gì khác biệt, thế nhưng hắn rất rõ ràng, một khi kích phát tấm phù này, tu sỹ dưới Nguyên đan không chết cũng tàn phế.

- Lại có thêm một lá bài bảo mệnh a! Dù là Nguyên đan tu sỹ, đấu không lại thì ta nổ chết ngươi.

Nở một nụ cười thỏa mãn, hắn ý niệm khẽ động, liền ly khai khỏi không gian Vũ Trụ Hỗn Độn.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 35: Xú Tiểu Tử Đầu Đất!

Hồ Tiên Lãng sóng nước dập dờn, nước từ trên thác ầm ầm đổ xuống, từng làn hơi nước bốc lên khiến khung cảnh trở nên mông lung và huyền ảo.

Tại một chỏm đá trên đỉnh thác, Thiên Phương ngồi đó, hai chân thả tự do trong không gian, thi thoảng lại tinh nghịch đá nhẹ vào không khí. Bộ váy màu phỉ thúy kết hợp với ánh sáng mờ nhạt của ánh trăng làm nổi bật lên ở nàng một vẻ đẹp vừa cao quý lại vừa thanh nhã.

- Hoàng Thiên! Dự định sau này của ngươi là gì?

Khẽ liếc qua Hoàng Thiên đang ngồi bên cạnh, nàng tò mò hỏi. Hoàng Thiên cười nhẹ, nhặt lên một viên đá nhỏ ném xuống dòng nước, hắn nói:

- Ta phải đi tìm đệ đệ.

- Còn gì nữa không?

- Đi tim tung tích của cha mẹ, ta có linh cảm rằng họ còn chưa chết.

- Còn nữa không?

- Ừm! Đến Hàn Thủy cung tìm Lan Nhi nữa.

- -…

Thiên Phương im lặng một hồi, hàm răng ngọc khẽ cắn nhẹ lên

môi, lại hỏi:

- Hết rồi sao?

Hoàng Thiên gãi gãi đầu:

- Ta không biết nữa!

Ánh mắt Thiên Phương khẽ thoáng qua chút thất vọng, nhưng rất nhanh sau đó liền biến mất, nàng chun mũi hừ lạnh nói:

- Tên đầu đất! Nói chuyện với ngươi chán chết.

Nói rồi mặc kệ Hoàng Thiên ngồi đó, nàng vội đứng dậy bỏ đi, thân hình rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt.

Hoàng Thiên ngây ra một hồi, nhìn Thiên Phương bỏ đi mà trong lòng khó hiểu. Hắn nói gì sai khiến nàng giận ư? Nghĩ mãi mà không ra, lắc đầu bất đắc dĩ, hắn nằm ngửa ra nền đá mà suy nghĩ vu vơ.

…- Xú tiểu tử… tên đầu đất…

oOo

Ký túc xá, phòng 1996:

- Ta nói! Hoàng Thiên ngươi bình thường thông minh là thế, sao hôm qua lại đần như vậy được nhỉ?

Trác Mộc bóp chán thở dài nói. Hoàng Thiên nghe vậy thì trợn mắt, không khách khí vỗ đầu hắn một cái bốp, quát lên:

- Hừ! Đần cái đầu ngươi.

Trác Mộc đau đớn xoa đầu, nhếch môi cười đểu, nói:

- Như vậy còn không đần! Người ta đã mở lời đến mức đó mà

còn không chớp lấy cơ hội.

Hoàng Thiên vẫn chưa hiểu, ngây thơ hỏi:

- Cơ hội gì cơ?

Trác Mộc nhất thời không biết nói gì, bất lực thở dài, lẩm bẩm:

- Còn bảo không đần! ây da…

- Thôi! Trác Mộc ngươi đừng chọc Hoàng Thiên nữa.

Hàn Lâm lắc đầu cười cười, tên Trác Mộc này cũng thực là.

- Ai chọc hắn chứ, ta nói sự thật thôi mà.

Trác Mộc phân trần, ánh mắt không quên liếc Hoàng Thiên một cái.

- Ngươi còn nói nữa ta đánh ngươi thành đần luôn giờ.

Hoàng Thiên nghiến răng trèo trẹo, hận không thể tẩn tên khốn này mấy cái.

- Được rồi, được rồi! mau đến võ trường a, không biết Học viện có việc gì mà lại tập trung tất cả mọi người.

Hàn Lâm thắc mắc. Trác Mộc nghe vậy thì gãi gãi đầu, như đang cố nhớ lại gì đó, khẽ nói:

- Ta nghe nói sắp tới Học viện sẽ cho tất cả tân học viên đi ra ngoài thí luyện thì phải.

- Thí luyện sao, nghe có vẻ thú vị đó.

- Mau đi thôi, không lại tới muộn.

oOo

Ba người Hoàng Thiên tới nơi, đấu võ trường đã chật ních người, tất cả tân học viên đều có mặt, không khí phi thường náo nhiệt. Đấu võ trường này cực kỳ khổng lồ, được chia làm hai bộ phận gồm mười tám lôi đài cùng quảng trường lớn, bốn phía có chín cây cột đá được chạm trổ long phượng, tỏa ra hào quang chói lóa.

Học viên khóa này có gần một ngàn, chia thành mười nhóm, xắp xếp theo thứ tự lần lượt. Ở chính giữa là học viên lớp siêu đẳng, tiếp dần sang hai bên là học viên của các lớp khác. Ba người Hoàng Thiên vốn nằm ở lớp hạ đẳng nên phải đứng ở ngoài rìa quảng trường.

Lúc này, từng nhóm học viên đang thì thào bàn tán, chủ đề thường xoay quanh vấn đề thí luyện lần này.

Ngay lúc này, từ trên bầu trời vụt qua một đạo thần hồng, bay đến trung tâm của quảng trường rồi dừng lại. Hiển lộ một lão già mặc trường bào màu xanh, râu tóc đã ngả hoa râm, nhưng khí huyết lại phi thường xung mãn, không có chút gì là già yếu.

- Trật tự!

Lão giả quát lên, giọng không quá lớn nhưng khi truyền ra lại như tiếng sấm ầm ầm, cuồn cuộn phủ xuống khắp không gian, làm cho cho đám học viên có tu vi thấp ở bên dưới hai tai ù ù, tâm thần chấn động. Nhất thời cả quảng trường đều trở nên tĩnh lặng, cơ hồ có thể nghe được tiếng kim rơi.

Lão giả trông thấy vậy thì mỉm cười hài lòng, lại nói:

- Lão phu Hứa Hàn Tông, đại diện cho hội đồng giảng tập tới thông báo cho các học viên về lần thí luyện sắp tới.

Dừng lại một lát, lão tiếp tục nói:

- Đối tượng của lần thí luyện này là tân học viên, mục đích

nhằm nâng cao kinh nghiệm thực chiến, rèn luyện kỹ năng đội nhóm và dựa vào kết quả thí luyện sẽ phân lớp lại một lần nữa. Vị trí thí luyện chính là Huyết Sắc Chi Lâm bên trong Vạn Thú Sơn Lâm.

Hoàng Thiên nghe thấy cái tên Huyết Sắc Chi Lâm thì khẽ nhíu mày. Huyết Sắc Chi Lâm đúng như tên gọi của nó, là một khu rừng huyết sắc rộng lớn. Hoàng Thiên đã từng đi ngang qua ngoại vi, hắn biết rất rõ sự nguy hiểm của nơi này, đám tân học viên đi vào quả thực như đi tìm chết.Hơn nữa, nghe nói phía Tây của Huyết Sắc Chi Lâm là vực sâu không đáy, dù là tiên nhân khi rơi xuống cũng không thể thoát ra. Còn phía đông thì chính là phế tích của binh kiếp, ngày nào cũng có tranh đấu đổ máu.

Đám học viên bên dưới xôn xao một hồi, lão giả cười cười, vuốt vuốt chòm râu nói:

- Các ngươi yên tâm, lần này thí luyện sẽ chia làm tám mươi tám nhóm, mỗi nhóm mười người chọn từ mười lớp từ siêu đẳnh cho tới hạ đẳng, và do một học viên lớp lâu năm có tu vi Nguyên đan dẫn đầu.

Đám tân học viên đều thở phào một hơi, hiển nhiên có học viên Nguyên đan đi cùng khiến họ cảm thấy an tâm hơn nhiều.

- Được rồi! Một tháng nữa sẽ xuất phát, trước ngày đi sẽ có danh sách nhóm, các ngươi về chuẩn bị trước a.

Dứt lời, lão giả liền biến mất, chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh. Đám học viên bên dưới cũng nhanh chóng tản ra, mỗi kẻ một tâm trạng khác nhau, có lo lắng, có sợ hãi, có háo hức, có mong chờ…

oOo

- Tiểu nha đầu, có chuyện gì mà từ sáng tới giờ mặt mũi cứ nhăn nhó lên thế?

Tại một căn phòng sang trọng, một tên thanh niên anh tuấn mặc trường sam màu xám, nhìn thiếu nữ bên cạnh cười nói.

- Hừ, còn không phải chuyện thân phận bị lộ sao. Giờ tên nào thấy muội cũng cung kính, nịnh nọt lấy lòng, thực chán chết mà.

Thiếu nữ bên cạnh tuổi không lớn lắm, chỉ chừng mười sáu mười bảy, nàng mặc một bộ váy lam nhạt, dù không cố ý nhưng trên người vẫn tỏa ra một phong vận cao quý mà người thường khó mà có được. Nếu Hoàng Thiên có mặt ở đây tất sẽ nhận ra, nàng chính là thiếu nữ tên Tiểu My đã cùng trắc thí với hắn.

- Muội hà tất phải làm khó mấy tên đó chứ?

Tên thanh niên nhìn muội muội mình, thầm cười khổ. Muội muội của hắn quả thực khó chiều mà.

- Người biết thân phận của ta chỉ có đám trưởng lão trong học viện, bọn họ chắc sẽ không nhiều lời, vậy rốt cục là ai chứ?

Thiếu nữ cố gắng lục lọi trong trí nhớ, sau đó thốt lên:

- Không đúng! Còn có một tên học viên trắc thí cùng ta nữa. Đúng rồi, hắn tên là Hoàng… tên gì nhỉ, được rồi, ta phải đi gặp chấp sự mới được.

… Một canh giờ sau:

- Quả nhiên, tên khốn này học lớp hạ đẳng. Hừ, dám làm hỏng đại sự của bổn công chúa, để xem ta trị ngươi như thế nào.

Thiếu nữ Tiểu My khuôn mặt cau có rời khỏi điện chấp sự, nàng đã tra ra thông tin về tên thiếu niên đã trắc thí cùng nàng hôm ấy, không ai khác chính là Hoàng Thiên.

Ngay lúc này, Hoàng Thiên còn đang mải mê ăn uống cùng hai người Trác Mộc và Hàn Lâm, nào có biết mình bị nghi oan.

- Lần này ra ngoài thí luyện sẽ rất nguy hiểm đấy.

Hoàng Thiên vừa ăn vừa nói, nhìn về phía Hàn Vũ, ánh mắt biểu lộ sự lo lắng.

- Phải rồi, gia gia ta từng nói qua, Huyết Sắc Chi Lâm đó cực độ nguy hiểm, đừng nói Ngưng Nguyên, dù là Nguyên đan tu sỹ cũng khó mà giữ mạng.

Trác Mộc đang gặm đùi gà, nghe Hoàng Thiên nói thì gật gù. Nuốt nốt miếng thịt, hắn lại nói:

- Hàn Vũ, trong ba người chúng ta, ngươi có tu vi yếu nhất, phải cẩn thận đó.

Vừa dứt lời, trong tay hắn đột nhiên xuất hiện một miếng ngọc phù huyết sắc, đưa về phía Hàn Vũ:

- Đây là hộ mệnh phù gia gia cho ta, nó có thể chống lại được năm kích mạnh nhất của tu sỹ Nguyên đan, ngươi cầm lấy phòng lúc cần tới.

Nhìn miếng ngọc phù trong tay Trác Mộc, Hàn Vũ có chút ngần ngại, nói:

- Vậy còn ngươi thì sao? Hoàng Thiên nữa?

Trác Mộc cười lớn, dúi ngọc phù vào tay Hàn Vũ:

- Bảo ngươi cầm thì cứ cầm đi, gia gia cho ta nhiều bảo vật hộ mệnh lắm, sợ dùng không hết đây. Còn tên khốn Hoàng Thiên… chỉ sợ Nguyên đan tu sỹ cũng không giết nổi hắn.

Hoàng Thiên nghe vậy thì cười ngượng, đưa tay vuốt mũi. Hàn Vũ thấy Trác Mộc nói có lý, cũng không từ chối nữa, cẩn thận cất ngọc phù vào trữ vật giới chỉ.

Ngay lúc này, ngoài cửa nhà ăn, đột nhiên xuất hiện mấy bóng

người khiến không khí trở nên có chút khác thường, hầu hết mọi ánh mắt đều tập trung vào thiếu nữ trong nhóm người vừa xuất hiện.

Thiếu nữ vốn xinh đẹp, lại có thêm khí chất cao quý có sẵn khiến nàng trở nên rất cuốn hút. Ngay khi nàng xuất hiện, nhiều nam học viên đều nhìn nàng với ánh mắt thèm muốn, nhà ăn bình thường cũng có nữ nhân, nhưng xinh đẹp như nàng lại rất ít.

Nhưng khi ánh mắt thoáng lạnh lùng của mấy tên thanh niên đứng phía sau nàng quét qua, đám nam học viên đang nhìn nàng đều vội thu hồi ánh mắt, không dám nhìn nàng nữa.

Bởi bọn hắn nhận ra đám học viên đằng sau thiếu nữ xinh đẹp này đều có tu vi rất mạnh, hẳn là học viên lớp thượng đẳng, thậm chí là siêu đẳng.

Mà đám người dường như do thiếu nữ cầm đầu, hiển nhiên thiếu nữ xinh đẹp này có thân phận cực kỳ khiếp người mới có thể khiến đám học viên này đi theo như thế. Do vậy, có cho bọn hắn thêm mười lá gan, bọn hắn cũng không dám đắc tội thiếu nữ trước mắt này.

Tiểu My liếc một vòng quanh nhà ăn, rất dễ dàng phát hiện ra Hoàng Thiên đang ngồi ăn, nàng nghiến răng nói:

- Tên khốn kếp, bổn công chúa rốt cục cũng tìm được ngươi rồi.

Nói rồi nàng bẻ khớp ngón tay răng rắc, gương mặt lạnh lùng nở nụ cười tà dị, bước nhanh về bàn ăn mà bọn Hoàng Thiên đang ngồi.

Hoàng Thiên vốn cũng phát hiện ra nàng, nhưng cũng không chú ý cho lắm. So về sắc đẹp, nàng kém thư thư Thiên Phương của hắn rất nhiều, hơn nữa, hắn cũng không có hứng thú quá nhiều

với nữ nhân xa lạ cho lắm. Thế nhưng khi Tiểu My bước về phía bàn ăn của mình, hắn hơi nhíu mày, nhận ra mục đích của đối phương tới đây là vì mình.

Tiểu My rất nhanh tiến lại gần, khóe môi chợt lóe lên nụ cười tinh ranh, bàn tay ngọc dấy lên Hỏa nguyên lực hung mãnh, như một tia chớp đánh về lưng của Hoàng Thiên.

Nàng vốn tưởng rằng Hoàng Thiên chỉ là một tên học viên lớp hạ đẳng, tu vi cùng lắm là Ngưng nguyên sơ kỳ, một trảo này hoàn toàn có thể hạ gục hắn, khiến hắn bêu xấu trước mọi người.

Nhưng là Hoàng Thiên đâu phải kẻ dễ bị bắt nạt, trước thế tấn công của nàng, hắn vẫn thập phần bình tĩnh, khóe môi khẽ nhếch lên. Thân hình hắn nghiêng nhẹ về bên trái, tay phải đồng thời bắt lấy tay của Tiểu My, Hỏa nguyên lực nổi lên mạnh mẽ áp chế Hỏa nguyên lực của đối phương.

Thuận theo thế đến của Tiểu My, hắn dụng lực kéo nàng về phía trước, chân phải quét qua ngáng ngay đường đi khiến cả thân hình nàng đổ ập về phía trước. Không nỡ nhìn nàng ngã xuống, hắn vội đưa tay trái lên, đỡ ngang eo.

Đám nam học viên đi theo nàng đều ngẩn người, ánh mắt khó tin nhìn về phía Hoàng Thiên. Bọn hắn biết, Tiểu My công chúa tu vi đã sớm đạt tới Ngưng nguyên đỉnh, sao có thể thất thủ trước một tên nhãi lớp hạ đẳng.

Nhưng rồi ngỡ ngàng qua đi, bọn hắn trong lòng đều trở nên tức giận, nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt ghen ghét, bởi công chúa cao cao tại thượng trong lòng bọn hắn giờ đây lại đang nằm trọn trong vòng tay tên khốn trước mắt. Một tên trong nhóm trừng mắt, quát lên:

- Khốn kiếp, mau thả công chúa ra.

Trong lòng Hoàng Thiên, Tiểu My vẫn chưa hết bàng hoàng, cả cơ thể như mất đi sức lực tê dại đi, ánh mắt đờ đẫn, hiển nhiên vẫn không thể tin được bản thân lại thất thủ trước tên tiểu tử khốn kiếp này.

Mãi tới khi tên thanh niên trong nhóm quát lên, nàng mới chợt tỉnh lại, mắt ánh lóe lên sát khí, bàn tay ánh lên Hỏa nguyên lực sáng rực đánh về phía hắn.

Hoàng Thiên tất không để nàng được như ý, tay trái khẽ dụng lực, hất nàng ra ngoài, khiến quyền của nàng đánh hụt vào không khí, cơ thể cũng loạng choạng mất một lát mới ổn định lại được, nàng nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt phẫn hận.

Hoàng Thiên không hiểu vì sao thiếu nữ này lại ra tay với mình, vốn đang định hỏi nguyên do. Nhưng hắn còn chưa kịp mở lời, thiếu nữ đã ra hiệu cho đám học viên bên cạnh, rất nhanh sau đó liền có một tên trong đám bước tới, đánh về phía Hoàng Thiên.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 36: Lịch Lãm

Hoàng Thiên trong lòng lửa giận bốc lên, ánh mắt lạnh lẽo quét về phía tên thiếu niên đang đánh tới. Hắn không muốn gây chuyện không có nghĩa đối phương muốn làm gì thì làm.

Tên thiếu niên cước bộ khẽ vạch, thân hình hơi nghiêng về phía trước, hữu quyền mang theo tiếng xé gió lao về phía Hoàng Thiên.

Trước thế tới của đối phương, Hoàng Thiên vẫn thập phần bình tĩnh, tay phải vỗ mạnh xuống bàn, thân hình nhảy lên, quỷ dị lao về phía tên thiếu niên, tay trái mạnh mẽ đánh văng quyền đầu của hắn, tay phải xòe rộng chụp lấy cổ hắn mà siết chặt, nhấc bổng cả cơ thể hắn lên.

Tên thiếu niên ánh mắt cực kỳ hoảng loạn cùng sợ hãi, nơi yết hầu bị bóp chặt đau đớn, hô hấp cũng đình trệ, cảm giác Hoàng Thiên chỉ cần mạnh tay thêm một chút là có thể lấy mạng hắn.

Hoàng Thiên hai mắt ánh lên, quét qua đám thiếu niên cùng Tiểu My đang ngây người chết khiếp, quát nói:

- Còn làm phiền ta nữa thì đừng trách ta vô tình, cút!

Dứt lời, tay hắn vung lên, mạnh mẽ ném tên thiếu niên trong tay ra ngoài cửa. Cũng không buồn hỏi nguyên cớ đối phương gây sự, hắn biết đối với loại người này có giải thích cũng vô dụng.

Tiểu My vốn có chút kinh ngạc trước thực lực của Hoàng Thiên, nhưng khi bị hắn đuổi đi thì cả giận, nhìn đám thiếu niên

bên cạnh quát lên:

- Còn chờ gì nữa, đánh hắn cho ta.

Thế nhưng mấy tên thiếu niên kia đều chần chừ, nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt đầy e ngại. Tu vi bọn hắn cùng tên thiếu niên vừa nãy cùng tương đương, chênh lệch không nhiều. Mà Hoàng Thiên dễ dàng nện tên kia như vậy, bây giờ bắt bọn hắn lên chẳng phải là đi nộp mạng sao?

- Các ngươi… hừ… lũ ăn hại…

Tiểu My tức giận trừng mắt nhìn đám thiếu niên. Sau đó nhìn thấy Hoàng Thiên đang ung dung ngồi ăn trưa như không có chuyện gì xảy ra càng khiến nàng trong lòng ấm ức. Từ trước tới giờ nàng chưa bao giờ bị khi dễ như thế.

- Tên khốn… ngươi đợi đó… không trị được ngươi ta không còn là Tiểu My nữa.

Bàn tay ngọc siết chặt, nàng nhìn chằm chằm Hoàng Thiên, uất ức nói, sau đó quay người bỏ đi, đám thiếu niên cũng nhanh chóng đi theo.

Không khí trong nhà ăn bỗng chốc lại ồn ào trở lại, rất nhiều ánh mắt đều hướng về phía Hoàng Thiên, ai cũng tò mò, không biết thiếu niên này là ai, lại có thể mạnh mẽ như thế.

Bị nhiều ánh mắt dõi theo như thế, Hoàng Thiên có chút không quen, hơn nữa tên khốn Trác Mộc còn hỏi dò linh tinh khiến hắn không biết phải trả lời như thế nào, đành vội vàng ăn hết phần của mình, sau đó rời khỏi nhà ăn.

oOo

Vũ trụ Hỗn độn

Hoàng Thiên đang mải mê luyện kiếm, gần đây hắn phát hiện ra có thể đem Thiên Kiếm vào vùng không gian này. Điều này khiến hắn khó hiểu, không biết rốt cục đây là không gian bên trong của Thiên Kiếm hay là một không gian độc lập nữa.

Hoàng Thiên một thân đạo bào đen không ngừng di chuyển, kiếm trong tay huy động mạnh mẽ, xung quanh có hơn vạn kiếm ảnh. Sát khí tràn ngập cả một vùng không gian quả thật làm cho người khác phải kinh hãi.

Một kiếm bổ tới, vạn kiếm ảnh cùng đi, khung cảnh cực kỳ hoa lệ, mãi tới khi hắn thu kiếm, kiếm ảnh mới dần tan đi.

- Nhất kiếm vạn ảnh uy lực tuy mạnh nhưng lại phân tán, nếu gặp phải đối thủ có phòng ngự mạnh thì khó mà đánh.

Vuốt ve Thiên Kiếm, hắn khẽ than. Nhìn mũi kiếm nhọn hoắt, bất chợt trong đầu hắn lóe lên suy nghĩ, hắn lầm bầm:

- Phải rồi, cùng một lực lượng, cùng đánh tới một vật. Mũi kiếm nhọn sẽ dễ dàng công phá hơn so nắm quyền. Nhất kiếm vạn ảnh nếu như hợp nhất làm một… ha ha.. chính là nó, hợp nhất vạn ảnh lại, uy lực sẽ cực kỳ kinh người.

Trong lòng một trận kích động, Hoàng Thiên vội vàng vung kiếm thử nghiệm.

Nhưng không đơn giản như hắn nghĩ, muốn hợp nhất vạn ảnh quả thực khó khăn. Hắn thử đi thử lại không biết bao nhiêu lần, thế nhưng chưa kịp hợp nhất thì vạn ảnh đã tự triệt tiêu lẫn nhau mà tan biến rồi.

Không biết qua thời gian bao lâu, lần thứ bao nhiêu hắn thử nghiệm, vạn kiếm ảnh mới có dấu hiệu dung hợp.

Chỉ thấy dưới sự huy động của hắn, vạn kiếm ảnh liền hợp thành một chỉnh thể hoàn mỹ. Lấy hai kiếm ảnh hợp làm một cặp,

rất nhanh dung hợp lại với nhau. Số lượng kiếm ảnh lền giảm xuống một nửa.

Ngay sau đó từng cặp kiếm ảnh lại tiếp tục dung hợp lần thứ hai, thứ ba… cuối cùng hoàn tất dung hợp làm một. Kiếm ảnh lúc này như hóa thực, ánh lên hào quang chói lóa, hàm chứa uy lực càng đáng sợ.

- Tốc độ dung hợp quá chậm, phải nhanh hơn mới được.

Không hài lòng với kết quả đó, Hoàng Thiên lại tiếp tục thử nghiệm, ngày càng thành thục, tốc độ dung hợp ngày càng nhanh.

Lại trôi qua không biết bao lâu, vạn kiếm ảnh vừa ra, dưới sự điều khiển của hắn ngay tức khắc dung hợp làm một, uy lực mạnh mẽ tuyệt luân.

- Ha ha! Rốt cục cũng luyện thành, vạn kiếm ảnh cùng hợp lại một chỗ, gọi là Vạn Kiếm Quy Nhất đi.

Hoàng Thiên kích động cười phá lên, trong lòng nôn nóng muốn ngay lập tức thử nghiệm uy lực của Vạn Kiếm Quy Nhất, liền thu hồi Thiên Kiếm, tâm niệm khẽ động rời khỏi không gian của Vũ Trụ Hỗn Độn.

-"Phá Kiếm Thức"-"Nhất Kiếm Vạn Ảnh"-"Vạn Kiếm Quy Nhất"… Hoàng Thiên không biết rằng… trong lúc vô tình hắn đã bước đi trên con đường này, con đường của Kiếm Đạo… Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp.

oOo

Rầm! Uỳnh! Uỳnh! Ùm…

- Ui cha! Con bà nó, đau chết ta rồi.

Hồ Tiên Lãng, Trác Mộc đầu tóc rũ rượi, chật vật bò từ dưới

hồ lên bờ, cả người ướt sũng như chuột lột.

Hắn vốn đang nằm ngủ đấy, Hoàng Thiên không biết tự chỗ nào chạy tới kéo hắn ra đây, bảo muốn thử tuyệt chiêu gì đó.

Vốn tự tin bản thân có pháp bảo hộ thân của gia gia, Trác Mộc cũng không ngần ngại mà đồng ý. Không nghĩ tuyệt chiêu của Hoàng Thiên lại mạnh như thế, đã có hộ thể giáp ngăn cản gần hết uy lực mà bản thân vẫn suýt nữa thì bị thương, còn bị đánh văng xuống hồ nữa.

Hoàng Thiên đứng trên bờ, một thân hắc y bay phần phật, thanh kiếm gỗ trên tay vẫn còn mơ hồ tỏa ra hào quang nhàn nhạt. Nhìn Trác Mộc chật vật, Hoàng Thiên cũng có chút cảm thấy có lỗi, cười trừ xin lỗi:

- Ha ha, xin lỗi, ta quá tay.

Trác Mộc trừng mắt, giáng một cước về phía Hoàng Thiên, nhưng lại đánh hụt vào không khí, hắn chửi:

- Con bà nó! Rõ ràng ngươi cố ý chơi ta.

Hoàng Thiên xấu hổ vuốt mũi, cười cười:

- Thôi mà, ta đâu cố ý, bây giờ đi ăn, ta trả a.

Ngay lúc này, Hàn Lâm chợt từ xa chạy tới:

- Tìm thấy các ngươi rồi, mau tới đấu võ trường, có danh sách nhóm thí luyện rồi đó.

Hoàng Thiên liền chớp lấy cơ hội, đánh trống lảng sang chuyện khác, ra vẻ vui mừng nói:

- Thật sao? Hay quá, mau tới xem a.

Trác Mộc cũng nguôi nguôi, chỉ hừ lạnh, liếc nhìn Hoàng Thiên

cảnh cáo.

Ba người rất nhanh có mặt tại đấu võ trường, lúc này quanh bảng thông báo có rất đông người xem, Hoàng Thiên phải cố gắng lắm mới chen được vào. Không quá khó để tìm được tên mình, nhưng khi nhìn thấy tên của mấy thành viên còn lại, hắn suýt nữa chửi thề.

Trưởng nhóm Ngô Vân, học viên năm tư (siêu đẳng) Tiểu My, học viên lớp hai (thượng đẳng) Bạch Tư Thần…

Chuyện quái gì xảy ra vậy, dường như tất cả mấy kẻ có thù với hắn đều tập trung tại nhóm này vậy.

- Tiên sư con bà nó, cơ cấu, cơ cấu rồi.

Hoàng Thiên không nhịn được mà chửi thầm, hắn không ngại ra ngoài rèn luyện, đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, ra ngoài rèn luyện, mài giũa tâm cảnh, rất có lợi cho tu hành.

Hơn nữa, gần đây tu luyện gặp chướng ngại, hắn nỗ lực thế nào cũng không tiến bộ, nên muốn nhân lần này mà đột phá bình cảnh.

Nhưng không nghĩ nhóm của hắn lại như thế, hiển nhiên đối phương đã có sắp đặt từ trước, lần thí luyện này hắn e là khó mà yên ổn rồi.

Thế nhưng nói vậy không có nghĩa là hắn sợ, mạnh nhất trong nhóm là Ngô Vân cùng lắm có tu vi nguyên đan sơ kỳ, còn chưa đủ để lấy mạng hắn. Mang theo vẻ mặt khó coi, hắn chen ra ngoài, tiến về phía Trác Mộc.

- Nhóm của ngươi thế nào?

Trác Mộc nhếch môi:

- Có mấy tên bị chúng ta đánh hôm trước, ta nghĩ tên trưởng nhóm cũng là người của bọn chúng.

Hoàng Thiên cau mày, thầm chửi. Bản thân hắn thì không có vấn đề gì, nhưng còn Trác Mộc cùng Hàn Lâm thì thực sự rất nguy hiểm.

Thấy vẻ mặt của Hoàng Thiên, Trác Mộc trong lòng cũng là một trận ấm áp, cười nói:

- Ngươi yên tâm, Nguyên đan tu sỹ giết không nổi ta.

- Nếu bọn chúng thích thì Hoàng Thiên ta cũng không ngại.

Hoàng Thiên trong lòng cũng có một cỗ kích động, đấu với Nguyên đan tu sỹ đem lại cho hắn hứng thú không nhỏ. Lần trước tuy cũng có giao thủ với đối phương, nhưng không thực sự cả hai chưa xuất ra toàn lực, do đó cũng chưa thể đánh giá thực lực. Đây có thể là cơ hội để hắn đánh giá chính xác thực lực của mình, liệu hắn có thể chiến Nguyên đan?

oOo

Phân tổ xong, sớm hôm sau sẽ tập hợp xuất phát.

Sáng sớm hôm sau, Hoàng Thiên lười biếng cùng Trác Mộc và Hàn Lâm đi tới nơi tập trung. Trên quảng trường lúc này có một phiến lá khổng lồ, phát ra quang huy nhàn nhạt, gân lá thi thoảng lại có từng đạo thiểm điện xẹt qua, cực kỳ yêu dị.

Mà tại cuống lá lúc này, lại có một lão giả trạc thất niên đang đứng, trên người như có như không tỏa ra uy áp.

Ba người Hoàng Thiên đứng cùng với nhau, bình tĩnh nhìn khung cảnh xung quanh. Rất nhanh từng đợt người tiến đến, quảng trường ngày càng đông.

Khoảng một canh giờ sau, tất cả mọi người đều đã có mặt. Đợi đám học viên ổn định vị trí, lão giả chợt mở mắt, tay hắn đánh ra thủ pháp kỳ dị.

Thoáng sau phiến lá liền động, rất nhanh đã bay lên trên trăm trượng cao, dưới chân chỉ có một lớp sáng, không ít học viên sợ hãi kêu lên, hiển nhiên lần đầu được bay lượn trên không. Hoàng Thiên năm đó từng được Lâm thúc thúc ôm trong tay phi hành, nên không lạ lẫm gì, vẻ mặt thập phần bình tĩnh.

- Im lặng.

Lão giả quát lớn, đám học viên đang nhao nhao liền lập tức im bặt không dám mở miệng, nhìn lão giả đầy kính sợ.

Tốc độ phi hành của lôi diệp rất nhanh, mỗi ngày có thể đi năm ngàn dặm lộ trình, khoảng cách từ Học viện tới Vạn Thú Sơn Lâm khoảng chừng ba vạn dặm, chỉ cần 6 ngày đường là tới nơi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 37: Huyết Sắc Chi Lâm

Sau sáu ngày phi hành, bọn Hoàng Thiên rốt cục đã tới nơi. Huyết Sắc Chi Lâm đúng như tên gọi của nó, là một khu rừng màu máu. Thực vật huyết sắc, động vật huyết sắc, sương mù suyết sắc, thậm chí thổ nhưỡng cũng huyết sắc.

Hoàng Thiên mặc dù từng nhìn thấy khu rừng này vài lần, nhưng vẫn như trước cảm thấy rùng mình. Đừng nói tới đám tân học viên, bọn hắn phần lớn đều là con cháu trong các gia tộc tông môn, lần đầu ra ngoài thí luyện. Khi trông thấy khu rừng thì từng trận hoảng sợ, thậm chí có kẻ đứng còn không vững.

Bên trong Huyết Sắc Chi Lâm, cổ mộc khổng lồ trải rộng bốn phương, sừng sững như những tòa huyết sơn. Từng đám dây leo lớn như thân người, quấn quanh đại thụ, có những nhánh rũ xuống, kết hợp với những loài thực vật nhỏ hơn và sương mù khiến tầm nhìn rất hạn chế. Người tiến vào nếu không bám sát nhau, rất dễ bị lạc lối.

Điều kỳ lạ là cả một khu rừng rộng lớn như thế lại im lặng đến lạ kỳ. Không có tiếng chim, không có tiếng thú, thậm chí đến tiếng côn trùng cũng không có. Ngoài những đám xương mù lặng lẽ trôi vờn quanh đại thụ ra, mọi thứ khác dường như đều bất động, khiến người ta có cảm giác rờn rợn.

Lão giả điều khiển cho lôi diệp hạ xuống bên rìa Huyết Sắc Chi Lâm, nhìn biểu lộ của đám học viên, mỉm cười nói:

- Thời gian thí luyện là một tháng, một tháng sau tất cả có mặt

tại đây, ta sẽ đưa các ngươi trờ về. Được rồi, chúc các ngươi vượt qua thí luyện, đi đi thôi.

Vừa dứt lời, phiến lôi diệp liền biến mất, ngay sau đó xuất hiện trước mặt lão, bị lão thu vào trong túi trữ vật. Đám học viên nhao nhao một hồi, có mấy kẻ mất thăng bằng ngã nhào xuống khiến đội hình trở nên vô cùng lộn xộn.

Ngay lúc này, mấy tên nhóm trưởng liền tiến về phía trước, đứng thành hàng dài, nhanh chóng tập trung mọi người trong nhóm của mình, sau đó phân phó nhiệm vụ.

Hoàng Thiên vỗ vỗ vai Trác Mộc cùng Hàn Lâm, nói:

- Cẩn thận!

Trác Mộc cười cười:

- Yên tâm, bọn hắn không làm gì được ta đâu.

- Được rồi, bọn ta về nhóm đây, ngươi cũng nên cẩn thận.

Nhìn bóng lưng Hàn Lâm cùng Trác Mộc khuất trong đám đông, Hoàng Thiên thở dài, quay đầu tiến về phía nhóm của mình.

Hắn vốn đứng cách nhóm không xa, nên tốn không nhiều thời gian đã có mặt. Trông thấy hắn, Ngô Vân chỉ liếc qua rồi thôi, vẻ mặt không hề biểu lộ thái độ nào khiến hắn cảm thấy khó hiểu.

Những người còn lại ngay sau đó cũng rất nhanh có mặt, Ngô Vân nhìn mọi người, mỉm cười nói:

- Chào mọi người, xin được giới thiệu, ta là Ngô Vân trưởng nhóm của chúng ta, phụ trách an toàn của mọi người trong lần thí luyện này.

Hắn vốn tuấn lãng, khi nói chuyện lại tỏa ra một phong thái ẩn hàm, khiến người ta có cảm giác rất dễ gần. Hắn vừa dứt lời, ngay

lập tức có vài tên thiếu niên trong nhóm tranh nhau đáp lời, giọng điệu nịnh hót:

- Có Ngô Vân sư huynh ở đây, bọn đệ yên tâm rồi.

- Phải! Ngô Vân sư huynh tu vi siêu phàm, ta tin nhất định lần thí luyện này nhóm chúng ta sẽ đoạt vị trí thứ nhất.

Ngô Vân nghe những lời này hiển nhiên trong lòng nở hoa, thế nhưng vẻ bề ngoài vẫn không thay đổi, chỉ nhẹ lắc đầu cười cười.

- Một lũ vuốt mông ngựa.

Hoàng Thiên cười khẩy, miệng lẩm bẩm.

Lời hắn nói tuy rất nhỏ nhưng ở đây tất cả đều là tu sĩ, thính giác hơn xa người thường, hiển nhiên đều nghe thấy. Lời hắn nói ra khiến mấy tên thiếu niên đang nịnh hót đều sầm mặt lại, nhìn hắn với ánh mắt bất thiện. Nhất là Bạch Tư Thần, ánh mắt của hắn nhìn Hoàng Thiên không hề che giấu sát ý chút nào.

Thế nhưng Ngô Vân lại không có biểu hiện gì, trên khuôn mặt vẫn giữ nguyên vẻ tươi cười, giống như hắn không hề nghe thấy lời của Hoàng Thiên vậy.

Hắn càng như vậy càng khiến cho Hoàng Thiên khó hiểu, trong lòng dấy lên bất an. Nghĩ mãi mà không ra, Hoàng Thiên cũng không suy nghĩ thêm nữa, thôi thì tùy cơ ứng biến vậy.

Lúc này, hắn mới có dịp nhìn lại các thành viên trong nhóm của mình. Nhóm của hắn có mười một người, trừ Ngô Vân, Tiểu My cùng Bạch Tư Thần ra, những người lại hắn đều không quen biết. Có Ngô Vân mở đầu, các thành viên khác cũng lần lượt giới thiệu về bản thân.

Không biết vô tình hay cố ý, nhóm người lại đứng thành hai phe. Một bên lấy Ngô Vân làm trung tâm, xung quanh hắn có thêm

bốn cái thiếu niên, trong đó có Bạch Tư Thần.

Phe còn lại không ngờ lại là Tiểu My, xung quanh nàng cũng có bốn người, ba nam một nữ vây quanh. Nhất là trong nhóm có một tên thanh niên mặc lục bào khiến cho Hoàng Thiên chú ý. Hắn bình tĩnh đứng tại chỗ của mình, hai mắt nhắm hờ không có biểu lộ cảm xúc. Thế nhưng lại gây cho Hoàng Thiên một tia uy hiếp.

Hoàng Thiên không cảm thấy khó hiểu, Tiểu My dẫu sao cũng là Công chúa, có cao thủ hộ đạo là điều đương nhiên.

Chỉ là khung cảnh hiện tại có chút kỳ dị, bởi vì Hoàng Thiên chỉ đứng có một mình, hai phe mặc dù không có nói ra, nhưng ít nhiều cũng có biểu lộ địch ý với hắn khiến hắn nhất thời không biết làm gì.

Nhìn thấy Hoàng Thiên chỉ có một mình, nụ cười trên khuôn mặt của Bạch Tư Thần càng đậm, Hoàng Thiên đắc tội càng nhiều người, hắn càng vui mừng.

Hoàng Thiên trong lòng cười khổ, đang không biết giải quyết như thế nào thì bất chợt có một thanh âm quen thuộc vang lên bên tai hắn.

- Tên đầu đất, còn chưa xuất phát sao.

Hoàng Thiên mỉm cười nhìn lại, không ai khác chính là Thiên Phương. Nàng hôm nay mặc một bộ váy phỉ thúy, cả người tỏa ra một khí chất đặc biệt cao quý, nhất là loại mỹ lệ thành thục pha chút lạnh lùng kia thực khiến người nhìn khó mà dứt ra được.

- Sao thư thư lại tới đây?

Hoàng Thiên dường như quên luôn cả tình thế của mình hiện tại, nhìn Thiên Phương thắc mắc hỏi.

- Ở học viện chán quá, tới Huyết Sắc Chi Lâm dạo chơi. Sao?

Không muốn cho ta đi cùng?

Giọng của Thiên Phương chợt lạnh đi, nàng nhìn Hoàng Thiên bất mãn nói. Hoàng Thiên trong lòng chợt bộp một tiếng, hắn đâu dám cự tuyệt nàng chứ, vội vàng nói:

- Đâu có! Đâu có!

Thiên Phương không nói gì, thế nhưng trong đôi mắt vốn lạnh lùng không khỏi lộ một chút tinh nghịch.

Sự xuất hiện của Thiên Phương liền gây chú ý đến cả nhóm, nhất là Ngô Vân.

Hắn từ đầu vốn vẻ mặt không hề có chút biến hóa, nhưng ngay lúc này lại biến sắc, có chút kinh hãi nhìn về phía Thiên Phương. Hiển nhiên sự xuất hiện của Thiên Phương nằm ngoài dự liệu của hắn, khiến kế hoạch của hắn có nguy cơ không thực thiện được.

Nếu là thường ngày, hắn tất nhiên không muốn đắc tội, nhưng hiện tại, mâu thuẫn của hắn với Hoàng Thiên ngày càng lớn. Nhất là khi hắn nhìn thấy Thiên Phương cười nói với Hoàng Thiên, trong lòng càng cảm thấy chán ghét tên tiểu tử này. Vậy nên hắn liền nhìn Thiên Phương nói:

- Thiên Phương sư tỷ, việc này hình như không đúng quy định.

Thiên Phương vốn đang tươi cười, nghe thấy lời của Ngô Vân thì vẻ mặt chợt lạnh đi.

Không khí xung quanh cũng trùng xuống, một cỗ lực lượng vô hình khiến người ta thở cũng khó khăn xuất hiện. Ngô Vân hứng mũi chịu sào, chỉ thấy hắn vẻ mặt đại biến, chưa kịp phản ứng gì đã bị bức lui liên tục, khóe miệng trào ra máu tươi, nhìn Thiên Phương với vẻ mặt hoảng sợ.

Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Ngô Vân, Thiên Phương lạnh lùng nói:

- Ta muốn đi, ngươi quản được sao?

Ngô Vân sắc mặt trở nên khó coi, nhưng không dám nói thêm gì, chỉ là trong ánh mắt nhìn Hoàng Thiên không giấu sự oán độc.

Hoàng Thiên đang định nói gì đó thì bỗng nhiên bầu trời phía xa phát sinh dị biến.

Bầu trời vốn đang quang đãng đột nhiên như vỡ ra, vang lên từng tiếng nổ rung trời như tiếng sấm. Một thông đạo đen ngòm xuất hiện trên nền trời, tràn ra từng làn hắc khí bao phủ khắp thinh không. Hắc khí này mang theo một sức mạnh đáng sợ, giống như có thể cắn nuốt cả không trung.

Tất cả mọi người đều kinh hãi không thôi. Thiên Phương theo bản năng cảm thấy hắc khí này mang đến uy hiếp thật lớn. Trong vô thức nhẹ nhàng bước ra phía trước Hoàng Thiên, như muốn bảo vệ hắn.

Không lâu sau, có một chiếc thuyền cực lớn đi ra từ thông đạo, hướng về phía bọn Hoàng Thiên. Trên thân thuyền có rất nhiều phù văn huyền bí, tạo thành một chữ “Quân” cực lớn.

Vừa ra khỏi thông đạo, từ trên thuyền ngay tức khắc phóng ra một một đạo màn sáng, giống như triển khai trận pháp phòng hộ, ánh lên quang mang sặc sỡ.

Lúc này chợt nghe từ trong thuyền truyền đến một tiếng cười đắc ý, hàm chứa một loại lực lượng kinh người. Lại có thể khiến cả không gian như sụp đổ, mặt đất rung lên ầm ầm.

- Ha Ha! Chủ thượng! ngươi trốn cũng thật kỹ, Quân Thiên Thương ta muốn tìm ngươi cũng tốn không ít công phu a.

Người nói là một trung niên nam tử, bộ dạng tuấn lãng. Tuy sắc mặt hơi nhợt nhạt, thân thể có vẻ suy yếu, nhưng trong mắt lại có một tia âm lãnh ác độc khiến người ta không khỏi rùng mình.

Lời nói của hắn truyền ra vô thượng uy nghiêm, thanh âm này cuồn cuộn ngập trời, khiến cả thinh không như run rẩy.

Mà bên cạnh hắn lúc này có hai người, một già một trẻ. Lão già bên phải hắn ốm yếu gầy còm, cơ thể lại tỏa ra từng tia ma khí, thỉnh thoảng lại cuộn lên ngưng tụ ra một cái gương mặt cực lớn. Gương mặt dữ tợn mang theo vô tận oán độc cùng tà khí, mỗi khi xuất hiện lại khiến không gian xung quanh nó như cũng nhiễm tà.

Ngược lại với lão già, phía bên trái hắn lại là một tên thiếu niên tuổi không lớn lắm. Hắn một thân cao lớn, vẻ mặt không quá anh tuấn, nhưng lại mang trong mình một nét cao quý có sẵn, khiến cho bản thân hắn dù đứng trong ngàn người vẫn trở nên rất nổi bật.

Thiên Phương vừa trông thấy dung mạo của tên nam tử, sắc mặt nhất thời đại biến, cơ thể bất giác lùi về phía sau, áp sát vào Hoàng Thiên, giơ tay nắm lấy tay hắn.

Nhìn bàn tay run run của Thiên Phương dễ dàng thấy được nàng đang rất khẩn trương, thậm chí là sợ hãi. Sâu trong ánh mắt còn hàm chứa một tia hận ý.

Hoàng Thiên từ khi quen Thiên Phương tới nay, chưa bao giờ thấy nàng lo lắng như thế. Biết là có chuyện không hay, nhưng hắn lại có cảm giác bất lực, không làm gì được. Bàn tay vô tình khẽ siết chặt, nhìn Thiên Phương.

Thiên Phương nhiên thoáng nhìn về phía Hoàng Thiên, nhẹ gật đầu. Nàng vốn thông minh sắc sảo, nên có thể cảm giác được tâm tình của hắn, cảm nhận hơi ấm truyền qua từ bàn tay hắn, trong

lòng nàng không khỏi dâng lên một cảm giác ấm áp.

- Cẩn thận

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 38: Đại Chiến Kinh Thế

Thiên Phương buông tay Hoàng Thiên, hóa thành một đạo cầu vồng kinh thiên, hướng về phía bầu trời mà đi.

- Hừ! muốn chạy.

Quân Thiên Thương nhìn về phía Thiên Phương bay đi, khóe môi nở một nụ cười tà dị, biến mất tại chỗ. Bên cạnh hắn lão giả tên là Ma Đạo Tử cũng cười khằng khặc, hóa thành một đám tà khí bay theo.

Hoàng Thiên trong lòng loạn cả lên, hắn từ lâu đã mơ hồ nhận ra được thân phận của Thiên Phương không đơn giản. Càng biết rằng nàng bây giờ đang gặp nguy hiểm sinh tử, nhưng hắn lại có cảm giác vô lực không làm được gì.

Bất giác hai bàn tay hắn khẽ siết chặt, lần đầu tiên từ khi hắn bước chân lên con đường tu tiên, hắn cần bản thân mạnh mẽ hơn, hắn muốn bản thân mạnh mẽ hơn, hắn muốn biến cường.

- Đến người ngươi quan tâm mà ngươi còn không bảo vệ được thì ngươi tu tiên để làm gì? Để làm gì?

Từng câu hỏi cứ quanh quẩn trong đầu hắn, hai mắt bắt đầu đỏ lên lộ ra sự điên cuồng, cùng khao khát.

Ngay lúc này, toàn bộ đại địa đột nhiên ầm ầm chấn động, bầu trời toái diệt, phong vân biến sắc, cả đất trời đều tối sầm lại.

Giữa tinh không, bên ngoài ba mươi ba tầng trời, Thiên

Phương giờ phút này hai mắt lóe lên sát ý. Cách nàng không xa, Quân Thiên Thương cùng Ma Đạo Tử đang nhanh chóng đuổi tới. Nhìn thấy Thiên Phương không bỏ chạy nữa, bọn hắn cũng dừng lại, giữ một khoảng cách nhất định với nàng.

- Chủ Thượng a! Theo ta về đi thôi.

Quân Thiên Thương mỉm cười, nhìn về phía Thiên Phương nói. Sắc mặt hắn có vẻ bình thường, nhưng nếu nhìn kỹ rất dễ nhận ra được trong ánh mắt còn có một tia kiêng kỵ.

- Các ngươi còn xứng gọi ta là Chủ thượng.

Thiên Phương hừ lạnh, sát ý trong mắt càng tăng, dường như nàng rất hận hai kẻ trước mắt này. Theo lời nói, Thiên Phương tay phải nâng lên đặt tại mi tâm khẽ miết một cái, một đạo ấn ký lam sắc liền xuất hiện, ánh lên hào quang chói lòa.

Cả cơ thể nàng đều sáng rực lên, như vừa giải khai phong ấn nào đó, làm cho cơ thể nàng như có như không tỏa ra từng trận uy áp khủng bố. Phong ấn vừa khai, tay phải nàng nháy mắt nâng lên, hướng phía hai người Quân Thiên Thương khẽ nhấn một cái.

Dưới một cái nhấn này, cả bầu trời cũng trở nên u ám, một cái bàn tay lớn phảng phất từ hư vô lăng không xuất hiện, thẳng đến hai người Quân Thiên Thương mà đi. Không gian ầm ầm toái diệt, bầu trời đổ vỡ.

Vô số mảnh vỡ không gian văng đi tứ tán, tạo ra những khe hở đen ngòm, từng luồng không gian loạn lưu tràn vào, mang theo những đạo thiên lôi khủng bố, như muốn phá tan trời đất.

Hai người Quân Thiên Thương sắc mặt đại biến, vội vàng tìm cách chống đỡ. Quân Thiên Thương ánh mắt âm độc, lại có chút gì đó không cam lòng, nhìn Thiên Phương hét lớn:

- Thiên Phương! Ngươi năm đó chứng đạo thành Hoàng thất

bại, đạo thương nghiêm trọng liệu còn phát huy được mấy thành tu vi? Năm đó ngươi ỷ vào tu vi mạnh mẽ, trấn áp ta trở thành thủ hạ của ngươi, nỗi ô nhục đó, Quân Thiên Thương ta hôm nay sẽ trả lại toàn bộ. ha ha!

Quân Thiên Thương ngửa mặt lên trời mà cười một cách điên dại. Dưới đại thủ ấn đánh tới, hắn không lui mà tiến, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm, mãnh liệt chém về phía bàn tay.

Dưới nhát chém này, thanh trường kiếm trong tay hắn rung lên, một đạo kiếm quang huyết sắc theo trường kiếm phóng ra, dùng tốc độ không thể nào hình dung, phá tan bầu trời mà đến.

Bốn phía không gian bao phủ bởi huyết quang, nhiễm đỏ cả trời xanh, đối kháng với đại thủ ấn của Thiên Phương.

Một tiếng nổ rung trời, vang lên khắp Nguyên Giới khiến đất trời quay cồng, phong vân cuốn ngược.

Thủ ấn phạt thiên, kiếm quang trảm địa cùng lúc va vào nhau, phát ra hào quang chói lòa như thiêu đốt tất cả vạn vật. Mà tại vị trí va chạm, không gian trực tiếp toái diệt, từng luồng không gian loạn lưu như phong bạo cuốn qua, thậm chí còn xuất hiện từng đạo bổn nguyên chi lực, chấn động khắp thinh không.

Bên trong Nguyên Giới, tuy không trực tiếp hứng chịu, nhưng năng lượng dư ba lan qua cũng khiến mặt đất chấn động mãnh liệt, vô số sơn mạch nhất tề nát bấy, thậm chí có những dãy núi kết cấu kém vững chắc, trực tiếp bị chấn tan thành tro bụi.

Đại thủ ấn cùng kiếm quang va chạm sau cùng ầm ầm phá toái. Thiên Phương thu tay, khuôn mặt trở nên nhợt nhạt, thậm chí trên khóe môi cũng đều chảy ra một vệt máu tơi. Hiển nhiên nàng đã bị thương. Khẽ đưa tay lau đi vết máu, nàng nhìn về phía Quân Thiên Thương tràn đầy kinh ngạc, nói:

- Huyền tiên thượng giai đỉnh phong.

- Ha ha! Chính xác, không ngờ phải không, ngươi hôm nay nếu chỉ có chút thực lực này thì nên theo ta trở về đi thôi.

Quân Thiên Thương cười lớn, trong lòng càng là vui mừng, Thiên Phương này hiển nhiên là Đạo thương không khỏi, nếu không một đạo kiếm quang của hắn cũng không thể đối kháng được đại thủ ấn.

- Quả nhiên hắn cho các ngươi rất nhiều lợi ích.

Thiên Phương sắc mặt âm trầm, khẽ nói.

- Nhiều lời làm gì, ngươi hôm nay chạy không thoát.

Quân Thiên Thương sắc mặt lạnh đi, trường kiếm trong tay ánh lên quang mang rực rỡ, như có hàng vạn luồng ma khí vờn quanh.

Bên cạnh hắn, Ma Đạo Tử cũng cười khằng khặc, trong lòng bàn tay có một phiến ma cốt, tỏa ra nồng đậm ma khí, một cỗ khí thế tà ác nhất thời tràn ngập khắp không gian. Phiến ma cốt trong tay hắn không ngờ lại huyễn hóa thành một cái cự đại ma đầu, thẳng tới Thiên Phương mà đi.

Ông...!

Trước thế tới của đối phương, Thiên Phương hóa thành một luồng sáng, cầm trong tay một chiếc vòng tay màu bạc, quang huy sáng rọi bốn phía.

Dưới sự thúc động của Thiên Phương, vòng tay nhanh chóng biến hóa, trở thành một cây trường tiên. Cây tiên này phi mộc phi kim, có hai mươi mốt mặt, mỗi mặt lại có bốn đạo phù văn. Tổng cộng có tám mươi tư đạo phù văn phong cách cổ xưa, giống như được hình thành một cách tự nhiên vậy.

Tên của nó là Đả Thần Tiên.

Thiên Phương vung Đả Thần Tiên lên, trời đất lúc này dường như cũng hỗn loạn theo. Đả Thần Tiên đi đâu, không gian đổ vỡ đến đó, một tiên đáng sợ tới mức cực hạn đánh về phía Quân Thiên Thương cùng Ma Đạo Tử.

Trong Nguyên Giới, tất cả mọi tồn tại đều rung động trong lòng, có một loại bản năng sợ hãi trời sinh, mặc dù không biết là nguyên nhân gì, nhưng tất cả đều run sợ không thôi, sự run sợ đến từ sâu trong linh hồn.

Bên ngoài ba mươi ba tầng trời, Thiên Phương có thêm Đả Thần Tiên, lực chiến tăng lên gấp bội, khí thế mạnh mẽ ép tới, khiến cho hai người Quân Thiên Thương không thể không lui bước tránh đi mũi nhọn. Bọn hắn biết rõ cây Đả Thần Tiên này cực kỳ đáng sợ, nào dám đối kháng trực tiếp.

Nhưng mà tốc độ của Thiên Phương quá nhanh, liên tục ép tới, Đả Thần Tiên trong tay phóng ra, đánh cho cả bầu trời cũng đều phải nổ tung, thời gian cũng phải đọng lại.

Quân Thiên Thương chật vật khó tả, hắn tu vi tuy nói đã đạt tới Huyền tiên thượng giai đỉnh phong, nhưng vẫn như cũ không thể làm gì được Thiên Phương có trong tay Đả Thần Tiên.

Trong lòng hắn dâng lên một cỗ không cam lòng, hắn trước kia bị nữ nhân này đè dưới chân, vì cái gì bây giờ vẫn là như thế, hắn không cam, tuyệt không cam.

- Cực Đạo Hoàng Khí sao? ta cũng có!

Vừa dứt lời, hắn liền đánh ra một đạo pháp kỳ lạ, Tiên khí trong cơ thể xuyên thấu qua hai bàn tay của hắn, bắn ra hai chùm quang mang sáng chói. Âm thanh ông ông giống như những gợn sóng điếc tai, như muốn xé nát cả tinh không chiến trường.

Mà trên tay của hắn lúc này có hai đoạn đoản côn. Không! Chính xác hơn là một thanh trường côn bị gãy làm hai.

Quân Thiên Thương khẽ cắn răng, hai tay nâng đoạn đoản côn lên, ép chúng hợp thành một thể.

Ông! Ông!

Từng tràng âm thanh vang đi khắp tinh không, vạn luồng tiên quang cùng lưu chuyển, một luồng khí thế như không thuộc về thế giới này chợt xuất hiện.

Trường côn rốt cục hợp thành một thể, toát ra từng trận khí tức cổ xưa, từng đạo phù văn huyền ảo uốn lượn quanh thân khiến nó càng thêm thần bí.

Như Ý Bổng.

Cầm trong tay Như Ý Bổng, Quân Thiên Thương niềm tim tăng mạnh, vung lên đối kháng Thiên Phương.

Đương...!

Tiên âm chói tai vang lên, Cực Đạo Hoàng Khí va chạm lẫn nhau, thinh không như tan vỡ, ngàn vạn tiên quang sáng chói bao phủ khắp bầu trời.

Đúng lúc này, bên phía Ma Đạo Tử cũng xuất hiện một luồng sáng khủng bố, lao về phía Thiên Phương mà đánh xuống, tất cả mọi vật chất cản đường đều nổ tung, chiến trường trở thành một mảnh tro tàn bao phủ.

Ma Đạo Tử không ngờ cũng có Cực Đạo Hoàng Khí.

Keng...!

Đương...!

Thiên Phương lấy một địch hai, hiển nhiên rơi vào thế hạ phong.

Hai kiện Cực Đạo Hoàng Khí, không phải là thứ mà nàng có thể chống lại đấy. Liền bị bức lui ngược ra ngoài hơn trăm dặm, đứng sừng sững trên bầu trời, Đả Thần Tiên phát ra quang huy mờ ảo, chắn ở ngang người.

Nàng tuy yếu thế, nhưng vẫn tràn ngập ngạo ý, khuôn mặt lạnh như băng không nói một lời, nhìn về phía hai người Quân Thiên Thương.

- Thiên Phương ngươi hôm nay không thoát được. Ha ha!

Quân Thiên Thương không để Thiên Phương có cơ hội nghỉ ngơi, Như Ý Bổng lại vung lên, trực tiếp đánh tới. Trận chiến hôm nay không đơn giản là chiến đấu, mà còn là sự trả thù của hắn, trả lại tất cả những nỗi ô nhục mà đối phương đã từng gây ra cho hắn.

Tiên quang ngợp trời, đó là một mảnh tinh không mênh mông, là một vùng tinh không do đạo pháp, tiên quang, tiên âm hỗn loạn hóa thành.

Hoàng Thiên thần sắc có chút mờ mịt, mãnh liệt mà ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, hắn không biết Thiên Phương hiện tại thế nào, nhưng trong lòng càng thêm lo lắng.

Thiên địa run rẩy, phong vân cuốn ngược. Càng tại Huyết Sắc Chi Lâm, như có cuồng phong quét qua, huyết sắc sương mù lan tràn ra ngoại vi, bao phủ tất cả đám tân học viên. Khiến tất cả mọi người đều mất đi phương hướng, tạo nên từng trận hỗn loạn.

Hoàng Thiên trong lòng tuy có lo lắng, nhưng cũng không giải quyết được gì. Đang muốn thi triển thân pháp nhanh chóng rời khỏi, bỗng nhiên có cảm giác nguy cơ ập tới, tóc gáy dựng ngược

cả lên. Một đạo tử sắc hàn sát phá không lao về phía hắn kèm theo thanh âm:

- Hoàng Thiên, chạy đi đâu?

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 39: Đại Chiến Nguyên Đan

Hoàng Thiên phản ứng cực nhanh, thân hình bật mạnh, đảo một vòng trên không rồi lui mạnh về phía sau. Trong tay ngay lập tức xuất hiện linh kiếm chém tới, đáp trả lại thế tới của đối phương, kiếm quang dũng mãnh phá không mà đi.

Đương!

Âm thanh va chạm vang lên, sương mù huyết sắc cũng bị chấn cho tan đi, hiển lộ ra đám người Ngô Vân. Nhìn thấy Hoàng Thiên dễ dàng tránh đi hàn sát của mình, Ngô Vân cũng không lấy làm lạ, cười cười nói:

- Mâu thuẫn của chúng ta hôm nay cũng nên giải quyết đi.

Lời nói vừa dứt, không đợi Hoàng Thiên có biểu hiện gì, hắn đã nhún mình phóng mạnh về phía trước. Linh kiếm trong tay quang mang đại thịnh, dấy lên hỏa Nguyên lực chói lòa, bổ về phía Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên tất nhiên cũng không chịu yếu thế, linh kiếm trong tay khẽ rung, quét mạnh về phía Ngô Vân.

Keeng!

Hoàng Thiên mặc dù lực lượng hơn người, tuy nhiên so ra vẫn còn thua kém Nguyên đan không ít. Liền bị lực lượng của Ngô Vân chấn cho liên tục lui về phía sau, cố gắng lắm mới ổn định lại thân hình. Ngô Vân thấy Hoàng Thiên bị bức lui thì cười lớn, không lập tức tiến công mà nói:

- Ngày trước không có cơ hội xuất ra toàn bộ thực lực. Hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy chênh lệch giữa chúng ta lớn như thế nào… Ngân long hồ liệt trảm.

Nhất thời linh kiếm trong tay hắn quang mang liền vụt tắt, thay vào đó là một đạo mục quang quấn quanh, linh kiếm như tụ lại sức mạnh ngàn cân đột nhiên biến lớn. So với lần trước còn muốn lớn hơn rất nhiều, mãnh liệt trảm về phía Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên nhất thời cảm thấy rùng mình, không còn cách nào khác đành phải vung kiếm lên chống đỡ, xử ra Nhất Kiếm Vạn Ảnh.

Nhất kiếm vừa ra, vạn ảnh bạo phát, kiếm quang như bao trùm khắp không gian, ầm ầm mà đến.

Oành!

Nhất kiếm vạn ảnh va chạm với Ngân long hồ liệt trảm không ngờ lại ầm ầm sụp đổ, toát ra quang mang chói lòa. Sương mù huyết sắc trong phạm vi năm trượng triệt để tiêu tán.

Hoàng Thiên hai tay dường như tê dại, khuôn mặt càng lộ ra vẻ khó tin. Hắn không ngờ đối phương lại có thể mạnh như thế, hóa ra bản thân lâu nay đã quá tự đại rồi.

Nhưng rồi hắn lại cười, chiến ý trong mắt càng đậm, Nguyên đan thì đã sao chứ, một ngày nào đó Hoàng Thiên hắn cũng sẽ đạt tới. Nguyên đan thì sao, chẳng phải một kẻ Ngưng nguyên đại viên mãn như hắn vẫn có thể khiêu chiến đó thôi.

Lòng tin càng thêm vững chắc, Hoàng Thiên phóng đi như bay, đánh về phía Ngô Vân.

- Không biết lượng sức.

Ngô Vân cười lạnh, hướng về phía Hoàng Thiên đang tới mà

chém. Một kiếm xử ra, trực tiếp chém ra một đạo kiếm ảnh huyết sắc, sát na mà qua, không gian như có sóng gợn quanh quẩn.

Hoàng Thiên biến sắc, vội vàng thu người, linh kiếm trong tay chắn ngang người hòng chống đỡ một đạo kiếm ảnh này.

Keeng!

Linh kiếm va chạm với kiếm ảnh liền xuất hiện một vết nứt dài, sau đó gãy đoạn làm hai. Hoàng Thiên lui mạnh, nhưng vẫn bị dư ba của kiếm ảnh chém ngang hông, để lại một vệt máu dài đỏ tươi.

Không để ý tới vết thương, Hoàng Thiên vỗ mạnh túi trữ vật, trong tay liền xuất hiện một thanh linh kiếm mới.

Hỏa nguyên lực trong cơ thể hắn như sóng cuộn mà lên, ầm ầm mà đến. Linh kiếm trong tay nhất thời đỏ rực lên, tỏa ra nhiệt độ kinh người, ngay sau đó liền bùng lên hỏa diễm ngũ sắc. Không gian xung quang bị thiêu đốt vang lên tiếng tách tách trông cực kỳ yêu dị.

Nhất Kiếm Vạn Ảnh!

Hoàng Thiên cả cơ thể lăng không, linh kiếm trong tay mạnh mẽ bổ xuống. Kiếm quang ngợp trời, bùng lên hỏa diễm ngũ sắc thiêu đốt tinh không, như ngàn vạn giao long cùng lúc đánh tới.

Ngô Vân lần đầu tiên biến sắc, vội vàng đánh ra thủ ấn, hình thành nên một tầng quang mang phòng hộ hình mai rùa. Đồng thời linh kiếm trong tay ánh lên hồng mang, cả cơ thể như mũi tên mạnh mẽ va chạm với kiếm quang, lao về phía Hoàng Thiên.

Hắn lần trước ăn thiệt thòi trước chiêu này của Hoàng Thiên, hiển nhiên sau đó đã nghiên cứu rất kỹ, tìm ra được nhược điểm và cách đối phó, khiến cho hắn không còn chật vật như lần trước nữa.

Nhưng Hoàng Thiên đâu để cho hắn được như nguyện, chỉ thấy hai nắm đấm của hắn đều sáng rực lên. Nguyên lực như vô hạn ầm ầm truyền tới, hai ống tay áo đều bốc hơi, để lộ ra hai cánh tay cuồn cuộn cơ bắp. Hắn một quyền mạnh mẽ nện xuống quang mang phòng hộ của Ngô Vân.

Rầm! Rắc!

Dưới một quyền này, quang mang phòng hộ của Ngô Vân không ngờ lại xuất hiện vết nứt, sau đó nhanh chóng lan ra xung quanh. Tuy không vỡ ngay lập tức nhưng hiển nhiên không trụ được lâu, có nguy cơ toái diệt bất cứ lúc nào.

Hoàng Thiên nhanh chóng chớp lấy cơ hội, hai bàn tay nhanh chóng ngưng tụ Hỏa Nguyên lực. Trong chớp mắt đánh ra Hỏa long đệ nhất chưởng. Dưới mười tám tầng điệp gia, chưởng thế trầm hùng, mang theo uy thế kinh người mà đi.

Ầm! ầm!

Choang!

Hỏa diễm toán loạn, quang mang phòng hộ của Ngô Vân trực tiếp toái diệt, từng mảnh quang mang văng đi như thủy tinh, ngay sau đó tiêu tán trong thiên địa. Ngô Vân không còn phòng hộ, bị hỏa diễm tràn vào thiêu đốt, khiến hai bàn tay đều phồng rộp lên. Cũng may hắn kịp lui về phía sau, nếu không thì hậu quả khó mà tưởng tượng.

Hoàng Thiên tưởng như đắc thủ, không ngờ cũng chật vật lui về phía sau, tay phải ôm lấy vai trái của mình. Trên vai hắn lúc này có một vết thương, máu tươi không ngừng chảy ra.

Hóa ra ngay lúc quang mang phòng hộ sụp đổ, Ngô Vân đã nhanh chóng phóng mạnh linh kiếm của mình về phía Hoàng Thiên. Thế kiếm quá nhanh, khoảng cách lại gần, Hoàng Thiên

không kịp né, liền bị linh kiếm chém ngang vai.

Ngô Vân nhìn chằm chằm vào Hoàng Thiên, ánh mắt lộ ra lãnh mang, thân thể bỗng nhiên hơi nghiêng phóng ra một bước về phía trước. Tay phải nâng lên vỗ vào túi trữ vật, một đạo quang mang lập tức phóng ra từ trong túi, xuất hiện trong tay hắn. Đó là một cặp phong hỏa luân màu xám, thi thoảng lại ánh lên kim quang nhàn nhạt, hiển nhiên là cao giai pháp bảo.

Dưới sự thôi động của Ngô Vân, hai chiếc phong hỏa luân liền bốc lên hỏa diễm, thẳng tới Hoàng Thiên mà đi.

Hoàng Thiên nhìn thấy cặp phong hỏa lân này thì chợt cảm thấy rùng mình. Một cỗ nguy cơ ập tới khiến đáy lòng hắn cảm thấy bất an.

Phong hỏa luân tốc độ cực nhanh, như hai tia chớp phóng tới. Hoàng Thiên cả người lui mạnh, Hỏa nguyên lực tập trung ở hai bàn tay, đảo mạnh một vòng, hình thành nên một tầng thái cực phòng ngự. Thế nhưng thái cực đồ trước thế tới của phong hỏa luân lại yếu ớt như giấy, dễ dàng bị xé rách vô pháp ngăn cản phong hỏa luân.

Hoàng Thiên sắc mặt đại biến, lấy hai chân làm trụ ngả người về vía sau, linh kiếm đồng thời quét lên, làm chệch đường đi của phong hỏa luân. Nhưng không để cho hắn có cơ hội thở dốc. Chỉ thấy phong hỏa luân như có linh tính, liền đảo hướng trở về.

Hoàng Thiên cơ thể còn ngả về phía sau, không còn cách nào khác phải bật mạnh hai chân, cả cơ thể liền vụt lên không, khiến cho phong hỏa luân chém hụt vào không khí.

- Hừ.

Ngô Vân hừ lạnh, lợi dụng Hoàng Thiên đang trên không, hắn cả người như một con báo săn mồi nhảy mạnh lên. Hai tay bắt lấy

phong hỏa luân, lại ném tới.

Hoàng Thiên cả cơ thể đang vô định trên không, làm sao tránh đỡ. Miễn cưỡng xoay người, linh kiếm xoay tròn tạo nên kiếm thuẫn, hòng chống đỡ.

Phong hỏa luân va chạm với kiếm thuẫn, tiếng leng keeng vang lên không ngớt. Kiếm thuẫn tuy miễn cưỡng chống đỡ được, nhưng dường như tốc độ xoay tròn đang ngày càng chậm lại, tùy thời có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Ngay lúc này, Hoàng Thiên sắc mặt đại biến, Ngô Vân lợi dụng lúc hắn đang chống đỡ phong hỏa luân đã lách mình ra phía sau, một chưởng vỗ mạnh về phía hắn.

Tiếng răng rắc vang lên, Hoàng Thiên chợt cảm thấy bên hông đau nhói. Quần áo dưới chưởng thế bị chấn cho tan nát, máu tươi chảy ra nhộm đỏ cả một vùng. Cả người hắn bắn đi như lưu tinh, kiếm thuẫn mất đi khống chế liền tan tác.

Một chiếc phong hỏa luân vượt qua kiểm soát phóng tới xoẹt qua chân hắn.

Hoàng Thiên bị thương nặng, hai mắt ánh lên sự điên cuồng, bắt lấy linh kiếm, nguyên lực như sóng lớn ập tới, cả người hắn bao phủ bởi ngũ sắc quang mang.

- Nhất Kiếm Vạn Ảnh.

Hắn điên cuồng gầm lên, kiếm ảnh dưới sự huy động của hắn huyễn hóa ra khắp không gian, như bao phủ bầu trời, hỏa diễm ngũ sắc bập bùng như muốn thiêu đốt vạn vật.

- Ha ha, giãy chết mà thôi.

Ngô Vân cuồng tiếu, nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt khinh miệt. Phong hỏa luân đã trở về trong tay, đang định tiến tới nhưng

hắn chợt kinh hãi mà lui mạnh.

- Vạn.. Kiếm… Quy… Nhất”

Ầm ầm ầm.

Từng tiếng nổ vang trời như sấm rền, vạn kiếm ảnh lấy một tốc độ kinh người nhanh chóng dung hợp. Kiếm quang ngày càng ngưng thực, phát ra quang mang chói lòa, huyết sắc sương mù trong bán kính ba mươi mét triệt để tiêu tán.

Ngô Vân trong lòng như dâng lên kinh đào hãi hãng, một cỗ cảm giác nguy hiểm ập tới khiến hắn lông tóc đều dựng đứng.

Không chỉ mình hắn, mà đám thành viên trong nhóm đang đứng quan sát phía xa cũng kinh sợ không thôi, thậm chí có kẻ còn vô thức lui về phía sau. Tên thanh niên bên cạnh Tiểu My từ đầu tới cuối vốn bình tĩnh, lúc này vẻ mặt liền biến sắc, hiển nhiên rất kinh ngạc trước một chiêu này của Hoàng Thiên.

Vạn kiếm quy nhất như cuồng phong bạo vũ, đi tới đâu không gian như vặn vẹo tới đó.

- A… Bạo vũ ma thiên luân.

Ngô Vân ngày càng kinh hãi, vội vàng xử ra tuyệt chiêu mạnh nhất của mình. Đồng thời kích phát hộ mệnh phù bảo vệ quanh thân.

Hai phiến phong hỏa luân như được kích thích liền trở nên cuồng bạo. Hỏa diễm ngay lập tức biến mất, thay vào đó là một luồng ma khí tà ác tản ra ngợp trời, như muốn thôn phệ cả không gian.

Hai tuyệt chiêu đối kháng nhau. Một quang mang chói sáng, một cuồng tà hắc ám, hình thành nên hai vùng không gian đối nghịch ầm ầm mà đến.

Nổ vang ngợp trời, phong vân thất sắc, không gian phảng phất như biến mất, chỉ còn một mảng màu hỗn tạp quang mang cùng hắc ám.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 40: Ngươi Dám Đả Thương Hắn, Ta Diệt Ngươi Cửu Tộc

Vạn Kiếm Quy Nhất cùng Bạo Vũ Ma Thiên Luân ầm ầm va chạm, phong hỏa luân vang lên từng tràng âm thanh răng rắc, bị Vạn kiếm quy nhất đánh sâu vào liền nhao nhao toái diệt.

Không còn Bạo Vũ Ma Thiên Luân cản trở, kiếm ảnh thế như cuồng phong bạo vũ chém về phía Ngô Vân, khiến cho Ngô Vân phun ra máu tươi, thân thể trong nháy mắt cũng bị văng đi.

May mắn cho hắn là Bạo Vũ Ma Thiên Luân đã cản đi phần lớn lực lượng, kiếm ảnh giờ phút này đã yếu đi rất nhiều, nếu không thì hắn không chỉ là thổ huyết đơn giản như thế.

Hoàng Thiên thần sắc nhợt nhạt, như mất đi hết khí lực. Trông thấy Ngô Vân chỉ bị thương nhẹ, hắn không chần chừ phút nào, thân thể liền lui mạnh quay đầu chạy trốn. Tay phải nhanh chóng vỗ túi trữ vật, lấy ra mấy nhánh thảo dược nuốt vào trị thương.

Vạn Kiếm Quy Nhất đã là chiêu thức mạnh nhất của hắn, thế nhưng chỉ làm cho đối phương bị thương nhẹ. Hiển nhiên thực lực của hắn và đối phương vẫn còn cách biệt khá lớn. Hơn nữa, đám học viên kia chắc chắn sẽ không tha cho hắn. Nếu như bây giờ không chạy, e là hôm nay sẽ lành ít dữ nhiều.

Hành động này của hắn chọn rất đúng thời cơ, nhất thời khiến cho đám học viên không biết làm gì. Duy chỉ có tên thanh niên đứng bên cạnh Tiểu My là kịp phản ứng. Chỉ thấy hắn khẽ hừ lạnh, trong tay xuất hiện một cây cung, kéo mạnh.

Vù!

Mũi tên phá không lao đi, cắm phập vào chân trái của Hoàng Thiên khiến hắn xuýt nữa ngã ập xuống.

Mũi tiên xuyên thấu bắp chân, đồng thời một cỗ hàn khí lạnh buốt nhanh chóng lan ra. Hoàng Thiên giờ phút này toàn thân đau nhói, thần trí cũng dần mất đi sự tỉnh táo, chỉ còn một cỗ ý chí bền bỉ cùng một tia bản năng cầu sinh giãy dụa, lao nhanh về phía trước, rất nhanh ẩn mình vào trong làn sương huyết sắc.

Tên thanh niên vẻ mặt thoáng ngạc nhiên, trường cung này là một chí bảo mà hắn khó khăn lắm mới có được. Trên mũi tên có tẩm một loại độc dược chí âm, từ trước tới nay, chưa có kẻ nào bị trúng tên mà có thể tiếp tục di chuyển. Không nghĩ một tên Ngưng nguyên đại viên mãn lại có thể chống cự a.

- Quả nhiên có chút bản lĩnh.

Trên khuôn mặt vốn lãnh khốc của hắn chợt nở một nụ cười khó hiểu, thân hình quỷ dị lướt tới đuổi về phía Hoàng Thiên chạy trốn.

- Khốn kiếp… mau đuổi theo.

Ngô Vân chật vật bò ra từ đống cây đổ nát, trông thấy Hoàng Thiên bỏ chạy thì càng tức giận mà quát lên. Cũng không quan tâm đến thương thế mà nhanh chóng chạy theo.

Đám học viên còn lại vốn đang kinh hãi trước Vạn Kiếm Quy Nhất của Hoàng Thiên, giờ phút này liền bĩnh tĩnh trở lại. Có vài kẻ nhanh chóng bám theo, nhưng cũng có vài kẻ lưỡng lự, cuối cùng lựa chọn quay đầu rời đi.

Bên trong sương mù huyết sắc, Hoàng Thiên khuôn mặt càng trở nên tái nhợt, thần trí ngày càng mơ hồ. Hắn quả thực bị thương rất nặng, nhất là mũi tên đang ghim tại bắp chân kia vẫn

không ngừng tỏa ra hàn khí, như muốn đóng băng cả cơ thể hắn.

Nếu không phải trong cơ thể có một luồng lực lượng kỳ lạ đang kịch liệt đối kháng hàn khí, có lẽ hắn đã ngã xuống ngay lúc bị trúng tên rồi. Tên thanh niên kia tu vi thâm bất khả trắc, lấy tu vi của hắn căn bản là vô pháp đối kháng.

Phía sau, tên thanh niên thần sắc bình tĩnh, khẽ nhoẻn miệng cười. Tốc độ của hắn rất nhanh, không lâu sau đã áp sát Hoàng Thiên, khoảng cách chỉ còn hơn hai mươi mét. Dường như sương mù huyết sắc ảnh hưởng không quá nhiều tới hắn. Chỉ thấy trong tay hắn lại xuất hiện trường cung, nhắm thẳng phía Hoàng Thiên bắn đi.

Phập!

Mũi tên như một tia chớp nhanh chóng phóng qua khoảng cách mười trượng, xuyên qua bắp chân còn lại.

Hoàng Thiên đau đớn rú lên, cả người đổ ập về phía trước, cả khuôn mặt cày xuống nền đất. Nương theo quán tính mà lăn đi mấy vòng rồi mới dừng lại. Từng vết thương bị vỡ ra, máu tươi chảy xuống nền đất huyết sắc, trông cực kỳ thê thảm.

Tên thanh niên nhanh chóng tiếp cận, trông thấy Hoàng Thiên đang cố gắng gượng dậy thì một cước phóng tới, đạp thẳng vào ngực hắn. Từng tiếng răng rắc vang lên, nơi vùng ngực của hắn đều lõm xuống, máu từ khóe miệng liên tục trào ra.

- Thế nào! Chạy không nổi nữa sao?

Tên thanh niên cúi xuống, nắm lấy hai mũi tên mà kéo ngược ra, ngạnh của mũi tên lại một lần nữa xoáy sâu vào vết thương, kéo theo một mảng da thịt bầy nhầy.

- A… A… A…

Hoàng Thiên đau đớn như chết đi sống lại, hai bàn tay nắm chặt đến rớm máu. Trong ý thức mơ hồ như mãnh liệt không cam lòng, như cuồng điên kêu gọi Thiên Kiếm.

- Ha ha! Đau lắm sao, ngày đó có gan đắc tội công chúa thì cũng nên nghĩ đến sẽ có kết cục ngày hôm nay.

Tên thanh niên nụ cười càng thêm đắc ý, tay phải nắm lấy cổ áo Hoàng Thiên mà xốc lên.

Hoàng Thiên ý thức càng thêm điên loạn, sâu thẳm trong thâm tâm càng là không cam lòng. Càng là có một cỗ lực lượng tà ác, càng là có một cỗ ma khí hung tàn, hắn kêu lên trong vô thức:

- Giết… Giết…

- Vẫn còn già mồm.

Nghe thấy Hoàng Thiên nói, tên thiếu niên khẽ cau mày, ném mạnh Hoàng Thiên xuống nền đất. Khẽ vỗ túi trữ vật, trong tay hắn ngay lập tức xuất hiện một thanh đoản kiếm, tiến về phía Hoàng Thiên.

- Ngươi dám đả thương hắn, ta diệt ngươi cửu tộc.

Bỗng nhiên một giọng nói như vô thượng thiên uy vang lên, là một giọng nữ tưởng chừng như rất bình thường. Nhưng lại có một cỗ ngạo khí ẩn hàm, cộng thêm một cỗ tức giận chi ý, khiến cho thanh âm này như cuồn cuộn ngập trời, khiến cho tất cả sinh linh đều phải run sợ, tâm thần tan vỡ.

Thanh âm như tạo thành sấm sét, dùng một loại tính cường hãn áp đảo, đã vượt qua tất cả thanh âm trên thế giới này, hình thành một cỗ uy nghiêm vô thượng, như đạp thiên mà tồn tại.

Trái ngược với tất cả, Hoàng Thiên khi nghe thấy thanh âm này lại cảm thấy một cỗ quen thuộc khó tả. Khóe môi trong vô

thức khẽ nở một nụ cười ấm áp.

Tên thanh niên lông tóc dựng đứng cả lên, trong nội tâm khẽ bộp một tiếng, run rẩy lui lại phía sau giáo giác nhìn xung quanh.

- Ai… Giả thần giả quỷ.

Hắn tính cách xưa nay vốn rất cẩn thận, hơn nữa thanh âm quả thực đã tạo cho hắn một cỗ nguy cơ sống chết, hắn có cảm giác nếu bản thân không lui nhanh thì rất có thể sẽ bỏ mạng ngay lập tức.

Thanh âm chỉ vang lên một lần, sau đó không còn gì nữa. Tên thanh niên khi nãy có chút hoảng loạn, bây giờ đã bình tĩnh lại. Trong lòng không khỏi nổi lên suy đoán, có lẽ đối phương thực lực không mạnh, chỉ là sử dụng phương pháp nào đó tạo nên thanh âm kia dọa cho hắn bỏ đi mà thôi.

Lại đợi thêm một khoảng thời gian, vẫn không có gì xảy ra, tên thanh niên càng khẳng định suy đoán của mình. Đồng thời trong lòng càng nổi lên nộ hỏa.

Đường đường một tu sỹ có tu vi như hắn lại bị một tiểu bối nhỏ nhoi dọa cho sợ hãi.

Việc này nếu như truyền ra chẳng khiến cho thiên hạ cười chê hắn sao. Nộ hỏa trong lòng ngày càng lớn, như muốn phát tiết ra ngoài, hắn quát lớn:

- Tiểu bối giả thần giả quỷ… lăn ra đây cho ta.

Thanh âm dưới sự thôi động của tu vi vang lên như sấm động, truyền đi khắp bốn phương. Thế nhưng đáp lại hắn chỉ có sự im lặng, khiến cho hắn càng thêm tức giận.

Hắn lấy chân sút mạnh vào ngực Hoàng Thiên, cười gằn:

- Được lắm… nếu ngươi không ra, ta sẽ lột da hắn…

Lời hắn còn chưa nói xong, phía trên bầu trời hôn ám liền có một đạo quang mang phá không mà tới.

Quang mang như một đạo khai thiên ánh sáng, rạch phá thương khung. Bầu trời vốn hôn ám như bị một đạo bổ làm hai nửa, ầm ầm toái diệt. Thiên địa nổ vang, phong vân cuốn ngược, không gian phảng phất biến mất, thời gian như ngừng lại, cả thế giới như trở về thuở khai thiên tích địa.

Tên thanh niên trong lòng dâng lên vô hạn khiếp sợ, cả cơ thể như bị ngàn vạn đại sơn đè lên không thể nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn đạo quang mang này đánh tới.

Oành!

Thiên địa như sụp đổ, Huyết Sắc Chi Lâm dưới một đạo quang mang này đều bị hủy diệt hơn phân nửa. Tên thanh niên hứng chịu phần lớn sức mạnh, cả cơ thể trực tiếp tan thành tro bụi. Cơ thể của hắn vừa tan biến liền xuất hiện một cái tiểu nhân, cái tiểu nhân này hai mắt nhắm nghiền, gương mặt cực kỳ dữ tợn, thế nhưng bộ dáng… lại giống hệt tên thanh niên.

Chỉ là tiểu nhân vừa xuất hiện, liền bị quang mang ập tới, phảng phất như không hề có chút chống cự, ngay lập tức toái diệt thành tro bụi.

Tên thanh niên cho tới lúc chết cũng chỉ có một cỗ kinh sợ nói không nên lời, thậm chí đến hối hận cũng không kịp, không biết bản thân đã đắc tội một tồn tại như thế nào.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 41: Vô Phong

Đây là một vùng không gian mơ hồ, bốn phía bao bọc bởi vô số lốc xoáy huyết sắc, mỗi một cái lốc xoáy tản ra một thứ áp lực khiến cho người ta đến hô hấp cũng khó khăn, thậm chí đứng cũng không vững. Nơi này tên là Huyết Sắc Giới.

Mà ở giữa không gian ấy, Hoàng Thiên hai mắt nhắm nghiền, trên cơ thể tràn đầy vết thương. Các dòng xoáy huyết sắc lại giống như đang cuốn lại với nhau, từng đám phù văn hiện ra vờn quanh cơ thể của hắn, đang không ngừng thâm nhập vào cơ thể thông qua miệng vết thương.

Ngay lúc này, mí mắt hắn khẽ giật, dường như có dấu hiệu muốn thức tỉnh, khiến cho phù văn trên cơ thể trở nên tán loạn.

- Nếu ta là ngươi, ta sẽ không phản kháng.

Một thanh âm trầm thấp vang lên, khiến cả huyết giới ầm ầm rung chuyển. Từng đám sương mù huyết sắc cuồn cuộn về một phía, huyễn hóa ra một khuôn mặt khổng lồ. Hai cặp mắt như hai vầng mặt trời nhỏ phát ra ánh sáng chói lòa.

- Đây là đâu?

Hoàng Thiên hai mắt vẫn nhắm nghiền, dường như chưa hề thức tỉnh, thế nhưng thanh âm của hắn không biết bằng cách nào vẫn vang lên một cách khó hiểu.

- Ha ha! Chào mừng ngươi đến với Huyết Sắc Giới.

Một tràng cười man rợ truyền đi khắp không gian. Từng câu nói của khuôn mặt vang lên, mang theo những luồng lực lượng khổng lồ khiến cho bức tường lốc xoáy như muốn nổ tung.

- Huyết Sắc Giới…?

Thanh âm của Hoàng Thiên lại một lần nữa vang lên, có chút mơ hồ cùng khó hiểu. Khuôn mặt kia khẽ thở dài một tiếng, nhìn Hoàng Thiên nói:

- Phải rồi, ngươi làm sao có thể biết Huyết Sắc Giới là gì…

Khuôn mặt khẽ ngừng lại một lát, dường như có chút cảm khái, hắn lại nói.

- Cũng đã từng ấy năm rồi, từ khi trận chiến đó kết thúc, ta mới lại được nói chuyện với con người a.

Thanh âm của hắn như mang theo quá khứ cùng hồi ức, hắn nói chuyện cùng Hoàng Thiên, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác hắn đang tự nói với chính bản thân mình vậy.

- Tại sao ta lại ở đây?

Dường như không muốn trả lời Hoàng Thiên, khuôn mặt khẽ thở dài. Đột nhiên huyết khí liền mau chóng thu rút lại, ngưng tụ lại một chỗ, cuối cùng hình thành một nam tử cao lớn khôi ngô. Hắn đứng bên cạnh Hoàng Thiên, tay phải khẽ điểm, nhất thời tốc độ của phù văn lưu chuyển càng nhanh hơn.

- Tiểu tử! có muốn nghe chút chuyện xưa không?

Không thèm để ý xem Hoàng Thiên có nghe hay không, có hiểu hay không, hắn vẻ mặt có chút hồi ức, tiếp tục nói:

- Trước đây rất lâu rồi, đã bao nhiêu năm trôi qua, bản thân ta cũng không còn nhớ rõ. Năm đó ta hai mươi tuổi xuất đạo, dương

danh đại lục. Hai mươi năm sau tung hoành, chưa từng một lần bại, thế nhân gọi ta là Vô Phong…

- Năm bốn mươi tuổi, ta đạt tới cảnh giới mà bất cứ ai cũng phải ngước nhìn, cũng vì đó mà ta càng trở nên kiêu ngạo, xem trời bằng vung. Những tưởng bản thân đã vô địch thiên hạ, cho tới khi ta gặp hắn…

- Tuổi hắn không lớn hơn ta, tu vi cũng không mạnh hơn ta, nhưng… Chỉ trong vòng ba chiêu, ta đại bại…

- Vốn ta phải hận hắn, phải quyết chí tu luyện để đánh bại hắn nhưng không nghĩ, ta và hắn lại trở thành huynh đệ… Vào sinh ra tử, từng cùng nhau trải qua hung hiểm, cùng trải qua hoạn nạn…

- Hắn là một thiên tài, không… phải nói là yêu nghiệt… tốc độ tu luyện của hắn rất nhanh, sinh thời ta chưa gặp kẻ nào có tốc độ tu luyện như hắn".

- Với thiên tư đó, hắn hoàn toàn có thể đạt tới cảnh giới chí cao, đứng trên thiên hạ. Thế nhưng, hắn lại có một ý nghĩ quá điên cuồng. Chính vì ý nghĩ điên rồ đó của hắn, mà tất cả những người có liên quan tới hắn đều bị liên lụy. Khốn kiếp, ta đã cố can ngăn hắn…"

- Sùng Lãm! Năm đó ngươi đại chiến với y, ngươi muốn chứng minh mình đúng. Để rồi được gì chứ? Diệt thế sao? Ngươi thực sự muốn như thế sao? Dù cho ngươi có đúng đi chăng nữa, dù cho ngươi có chiến thắng đi chăng nữa, ngươi thực sự sẽ làm vậy sao?

Giọng nói càng lúc càng lớn, càng về sau càng mang theo trách móc cùng oán hận.

- Ha ha! Ngươi thua, ngươi đã thua…

- Ngươi rất mạnh… nhưng y là tồn tại mà ngươi không có tư cách khiêu chiến.

- Sau trận chiến đó, y đã trấn áp tất cả chúng ta suốt vô tận tuế nguyệt. Bản thân ta năm đó đường đường là Thánh tổ, vì ngươi mà bị trấn áp, vì ngươi mà chỉ còn lại một giọt thánh huyết…

- Ta không oán ngươi, ta chỉ muốn biết, chỉ muốn ngươi trả lời ta… nếu ngươi thực sự đúng, ngươi sẽ làm vậy sao?.

Thanh âm của hắn nhất thời ngừng lại, không gian đều trở nên tĩnh lặng.

- Tiểu tử, theo ngươi, hắn là người như thế nào?

Hoàng Thiên thân thể vẫn không hề nhúc nhích, hai mắt vẫn nhắm chặt. Hắn im lặng một hồi, sau cùng rốt cục vẫn nói ra:

- Vô tận năm tháng trôi qua như thế, người vẫn không quên được hắn, vẫn không buông bỏ được chấp niệm trong lòng đó… Như vậy chẳng phải đã có đáp án rồi sao? Cần gì phải hỏi ta.

Vô Phong nghe vậy chợt ngẩn ra một lúc, sau đó nhắm mắt lại khẽ cười, nói:

- Phải… hắn và ta đã từng là huynh đệ tốt…

Hai từ "đã từng" dường như được nhấn mạnh, như muốn nói lên một điều gì đó sâu xa.

- Ta không biết giữa hai người như thế nào, hay đã xảy ra chuyện gì. Nhưng nếu đã đặt niềm tin vào một người, hãy giữ vững niềm tin đó, vì nếu ngươi không tin hắn, thì hãy tin vào bản thân mình.

Hoàng Thiên nói khẽ, giống như đang tự nói với bản thân mình vậy. Vô Phong khẽ ngạc nhiên, sau đó dường như hiểu ra điều gì đó, hắn cười lớn mà nói:

- Hay cho một câu hãy tin vào bản thân mình… tốt… rất tốt.

Ngưng một lát, hắn lại nói:

- Nếu một ngày nào đó ngươi nhận ra bản thân đã sai?

Hoàng Thiên khóe môi khẽ giật giật:

- Ta sẽ khiến cho nó trở thành đúng.

Vô Phong:

- Bằng cách nào?

- Bản thân ngài đã có câu trả lời, cớ sao còn hỏi vãn bối.

Vô Phong im lặng, sắc mặt càng là phức tạp, không biết trôi qua bao lâu, hắn mới mở miệng:

- Ta đã có câu trả lời sao? Là bản thân ta đang tự làm khó mình… ha ha… ta sai rồi.

Chấp niệm rốt cục được mở, oán khí cũng giải khai, khiến cho cả huyết giới dường như trở nên tràn đầy sức sống hơn rất nhiều.

Hoàng Thiên lúc này hai mắt rốt cục mở ra, nhìn chằm chằm về phía Vô Phong. Thương thế trên cơ thể hắn đã sớm được chữa trị, thậm chí còn có cảm giác thực lực tiến bộ hơn trước rất nhiều.

- Đa tạ tiền bối.

Hoàng Thiên ánh mắt tràn đầy cảm kích, cúi người thật sâu về phía Vô Phong.

- Tiểu tử, không cần cám ơn. Ta cảm nhận được khí tức của hắn trên người ngươi nên mới giúp ngươi một tay. Đại đạo dấu ấn, vận mệnh xoay vần, ngươi nên cẩn thận.

Ngưng một lát, lão lại nói:

- Ngươi cũng nên rời đi thôi, nếu không tiểu oa nhi kia sẽ liều mạng mà phá nát Huyết Sắc Giới của ta a.

Nghe thấy ba từ "tiểu oa nhi", Hoàng Thiên không khỏi lấy làm lạ, ngẩng đầu nhìn về phía Vô Phong tỏ vẻ khó hiểu. Vô Phong vốn đang bước đi, trông thấy biểu lộ của Hoàng Thiên thì chợt ngưng lại, có vẻ còn khó hiểu hơn Hoàng Thiên, sau đó cười lớn:

- Con bà nó thú vị… Xem ra tiểu oa nhi kia chưa dám nói với ngươi! Hay là tiểu tử ngươi quá ngốc đi?

Hoàng Thiên khẽ cau mày, trong lòng cũng xác định được. Nếu hắn tới giờ còn không đoán được thì cũng không xứng với mười mấy năm sống trên đời nữa rồi.

- Thôi! Đi đi… Nhớ kỹ những lời ngươi đã nói hôm nay. Ta cũng muốn xem xem, ngươi có thể thực hiện được nó.

Nói rồi không để cho Hoàng Thiên kịp phản ứng, một luồng ánh sáng chói mắt bao quanh lấy thân thể hắn mà cuốn đi.

Đến khi ánh sáng tán đi, Hoàng Thiên mở mắt ra thì bản thân đã trở lại Huyết Sắc Chi Lâm, giống như thế giới khi nãy chỉ là tưởng tượng ra vậy.

Quét mắt nhìn xung quanh, hắn không khỏi có chút bất ngờ. Đường đường là Huyết Sắc Chi Lâm lúc này lại bị bổ làm đôi, một cái rãnh to lớn sâu không thấy đáy chạy dài từ phía Đông sang phía Tây ngăn cách khu rừng làm hai nửa.

Cổ thụ to lớn chọc trời là thế, bây giờ đều đổ nát hoang tàn. Sương mù huyết sắc vốn bao phủ khắp nơi, lúc này đều tan biến khỏi thiên địa như chưa từng tồn tại.

Trong lòng cũng đoán được vài phần, Hoàng Thiên có chút cảm khái, khẽ nhìn lên bầu trời nói nhỏ:

- Không biết nàng sao rồi?

Mang theo tâm trạng lo lắng, hắn cẩn thận hành tẩu, hướng về phía bìa rừng, ý muốn rời đi.

Trong lúc này, cách chỗ Hoàng Thiên không xa ngay tại bên rìa của Huyết Sắc Chi Lâm, có hai người đang chật vật di chuyển, đầu tóc rối bù, quần áo tả tơi để lộ ra vài vết thương khá nặng. Chính là hai người Ngô Vân cùng Tiểu My.

- Rốt cục là có chuyện gì, là ai gây ra?

Ngô Vân cho tới bây giờ vẫn không khỏi kinh hãi, khi nãy đám người bọn hắn đuổi theo Hoàng Thiên. Khoảng cách không quá xa, chính mắt hắn nhìn thấy đạo quang mang kia bổ xuống.

Dưới một đạo quang mang này, mặt đất nứt toác, núi non sụp đổ. Dường như đứng trước đạo quang mang này, không có bất cứ một vật chất nào có tư cách tồn tại, phảng phất như tận thế.

Rất may cho hắn là đạo quang mang không nhằm vào hắn, hơn nữa còn có bảo vật hộ thể mà cha giao cho, nên mới có thể giữ được cái mạng nhỏ này.

So với Ngô Vân, Tiểu My càng sợ hãi hơn gấp ngàn lần. Nàng còn nhớ rất rõ lời của phụ hoàng đã nói khi giao Lục Phong Kim Giáp cho mình.

Phòng hộ của nó cường đại như thế nào bản thân nàng rất rõ, vậy mà trước dư ba của đạo quang mang kia lại không chịu nổi một phút, trực tiếp bị hủy diệt tan thành tro bụi. Cũng may trong khoảng thời gian đó, quang mang đã tiêu tán, nếu không nàng đã không ở đây rồi.

- A… không nghĩ lại có kẻ sống sót.

Đột nhiên có tiếng nói vang lên, Ngô Vân cùng Tiểu My ánh

mắt quét qua, lập tức thấy được phía trước cách hai người bọn họ không xa, bất ngờ xuất hiện một chiếc chiến thuyền cực lớn nổi lơ lửng trên không. Chính là chiến thuyền của Quân Thiên Thương, mà thanh âm chính là phát ra từ miệng tên thiếu niên đang đứng tại mũi thuyền.

Hai người Ngô Vân cùng Tiểu My sắc mặt nhợt nhạt, trong nội thâm lo lắng không thôi. Bọn họ không biết nguyên do đối phương tới đây, nhưng nhìn thoáng qua dễ nhận thấy không có ý tốt gì.

Chiến thuyền chầm chậm tiến đến gần hai người, tên thiếu niên liếc mắt nhìn tới, vẻ mặt không có chút biểu lộ cảm xúc. Dường như sự xuất hiện của hai người chỉ khiến hắn có chút ngoài ý muốn mà thôi. Phía sau hắn có một hộ đạo lão giả, thì là nhíu mày, nhìn về phía xa xa.

Màn sáng phòng hộ trên thuyền đột nhiên mở ra, tên thiếu niên nhoáng một cái, liền biến mất khỏi mũi thuyền, xuất hiện trước mặt hai người Ngô Vân.

- Rất tốt, có thể sống sót được dưới một kích kia…

Nhìn qua hai người, tên thiếu niên khẽ đánh giá một lượt, sau đó nói:

- Quân Tử An ta cũng đang thiếu người hầu, theo ta đi thôi.

Lời nói tràn đầy bá đạo, như không cho hai người Ngô Vân có sự lựa chọn nào khác. Tiểu My trong lòng giận giữ, quát nói:

- Người hầu… Ngươi là cái thá gì chứ?

Quân Tử An khẽ cau mày, nhìn lướt qua cô gái trước mắt. Tiểu My trông thấy thế, mày khẽ nhướng lên, nàng trợn mắt:

- Nhìn gì mà nhìn? Nói cho ngươi biết, cha ta là Dương Phong Vương, hoàng đế của Ngũ Hành Thiên Quốc này… ngươi dám

đụng tới ta sao?

Mà bên cạnh nàng, Ngô Vân cũng cười lạnh, khẽ nói:

- Huynh đệ, ta là Ngô Vân, cha ta là Ngô Trung trưởng lão của Học Viện Hoàng Gia…

Trong lòng tuy có tức giận, nhưng lời lẽ của hắn vẫn rất giữ lễ. Hắn vốn là người cẩn thận, đối phương lai lịch thần bí, lại có hộ đạo giả. Nếu không bất đắc dĩ, hắn sẽ không dễ dàng đắc tội.

Quân Tử An khóe môi khẽ nhếch lên, như cười hai kẻ ếch ngồi đáy giếng, nói:

- Theo ta… hoặc chết.

Ngô Vân bắt đầu khó kiềm chế lửa giận, quát nói:

- Huynh đệ… ngươi đừng có khinh người quá đáng.

Quân Tử An cười nhạt:

- Xem ra ngươi muốn chết rồi.

- Hừ! Một cái Ngưng nguyên đại viên mãn cũng dám đe dọa ta sao.

Lời Ngô Vân vừa dứt, Quân Tử An mày kiếm nhíu chặt, chân phải khẽ dậm một cái, thân hình quỷ dị áp sát về phía hắn, khẽ vỗ một chưởng. Tốc độ của Quân Tử An cực nhanh, chớp mắt đã áp sát khiến Ngô Vân phản ứng cũng không kịp.

Bịch!

Một âm thanh rợn người vang lên, kèm theo tiếng xương kêu răng rắc. Ngô Vân phảng phất không chịu nổi một kích, cả thân thể như diều đứt dây bị đánh văng đi, đập mạnh vào một gốc cây cổ thụ rồi nặng nề rơi xuống. Ngay cả mặt đất cũng phải rung lên.

Chỉ thấy vùng ngực của hắn như vỡ vụn, máu từ khe vỡ thấm ra, miệng không ngừng thổ máu tươi, chân tay đều run rẩy.

- Nguyên đan mạnh lắm sao…?

Một lời này nói ra tràn đầy ngạo ý, Quân Tử An nhìn chằm chằm về phía Ngô Vân, ánh mắt không che giấu sự khinh thường.

Ánh mắt Ngô Vân càng là kinh sợ, mặc dù nói hắn đã bị thương, thế nhưng một chưởng khi nãy quả thực không yếu. Kẻ này tuy tu vi chỉ Ngưng nguyên đại viên mãn, nhưng thực lực không kém hơn hắn lúc toàn thịnh, huống hồ lúc này hắn đang bị thương.

Ngô Vân trong mắt sát cơ lập loè, mãnh liệt quay người, tay phải nâng lên chỉ một cái về phía Quân Tử An. Nhất thời một cỗ phong bạo ầm ầm nổi lên cuốn tới, bụi tung mù mịt.

Mãi tới lúc phong bạo cuốn tới, Quân Tử An vẫn đứng im không nhúc nhích, bình tĩnh nhìn Ngô Vân.

Phong bạo tan đi, khói bụi cũng tản ra, lộ ra Quân Tử An đang đứng yên tại đó, khóe môi còn nở một nụ cười nhàn nhạt. Trên người hắn thậm chí còn không có dính một hại bụi nào.

Ngô Vân sắc mặt biến hóa, thế nhưng lại nhanh chóng quay đầu bỏ chạy. Hắn không có ngu, đối phương chỉ là Ngưng nguyên đại viên mãn, nhưng lại có thực lực vượt cả hắn. Nếu còn không chạy, chỉ sợ hôm nay sẽ bỏ mạng tại đây.

- Ngươi… quá yếu.

Quân Tử An sắc mặt vẫn không thay đổi, hai tay bấm niệm pháp quyết hướng về Ngô Vân mà chỉ một cái. Ngô Vân đang bỏ chạy, đột nhiên cảm thấy toàn thân huyết dịch như ngừng chảy, ngay tiếp theo tu vi cũng đều dường như đông cứng, khiến cho cước bộ dừng lại, khuôn mặt hoảng sợ vô cùng.

Còn không đợi hắn có phản ứng, Quân Tử An thân thể như một tia chớp xông lên, chắn trước mặt Ngô Vân, vung quyền nện tới, một quyền, hai quyền, ba quyền liên tiếp.

Hứng chịu ba quyền của Quân Tử An, thân thể Ngô Vân như nứt ra, có một cỗ cuồng bạo chi lực tại trong cơ thể bộc phát, sau đó oanh một tiếng, trực tiếp nổ tung. Mãi cho đến lúc chết, hắn đều không thể phát ra một thanh âm nào.

- Ngươi… Ngươi…

Tiểu My nội tâm bộp một tiếng, kinh hãi lui về phía sau, Quân Tử An có thể dễ dàng giết Ngô Vân như thế, vậy giết nàng cũng không khó khăn gì, bảo sao nàng không sợ cho được.

Từ khi sinh ra đến nay, nàng chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như thế. Nhìn thấy ánh mắt của Quân Tử An, nàng lắp bắp nói:

- Ngươi không thể giết ta… Phụ thân ta là Dương Phong Vương…

Quân Tử An nghe vậy thì hừ lạnh, quát:

- Câm mồm… Đừng lấy thân phận ra để dọa ta. Muốn sống... hãy chỉ ra giá trị của ngươi

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 42: Vô Địch Ngưng Nguyên Kỳ?

- Đã đến rồi thì ở lại luôn đi.

Lão giả hộ đạo của Quân Tử An vốn đang đứng trên mũi thuyền, chợt hai mắt lóe lên, theo tay phải hắn nâng lên phóng ra một đạo huyết quang sắc bén, đâm thẳng về hướng một gốc cây.

- Khốn kiếp! sao lại đen đủi như thế.

Đột nhiên có một bóng người vọt ra từ gốc cây, thẳng hướng xa xa mà bỏ chạy. Bóng người này chính là Hoàng Thiên, hắn vốn đang hướng tới bìa rừng ly khai nơi này, không nghĩ lại gặp mấy kẻ này.

Một màn giết người khi nãy, hắn đã trông thấy, biết bản thân đấu không lại đối phương, đang định bỏ đi thì bị phát hiện.

Huyết quang như phá không mà đi, Hoàng Thiên trong lòng càng là sợ hãi. Công kích uy lực mạnh như thế, hắn mà bị đánh trúng không chết cũng trọng thương.

Một cỗ áp lực nặng nề đè nén khiến cước bộ của Hoàng Thiên ngày càng chậm lại. Cỗ áp lực kì lạ này lại giống như ẩn chứa thiên địa pháp tắc, như hòa tan pháp lực vào thiên địa.

Nhìn Hoàng Thiên giãy giụa, lão giả không có chút biểu lộ cảm xúc, vẻ mặt cực kì thản nhiên. Đối với hắn, giết một tên tiểu bối Ngưng nguyên quả thực còn dễ hơn bóp chết một con kiến.

Hoàng Thiên hét lớn, cả cơ thể bùng lên hỏa hiễm ngũ sắc,

Nguyên lực mới phục hồi trong cơ thể bị cưỡng ép cuồn cuộn mà lên.

Đồng thời trong nội tâm hắn cũng không ngừng kêu gọi Thiên Kiếm, trong lòng càng lo lắng. Bởi khi bị tên thanh niên truy sát, hắn cũng đã cố gọi thế nhưng không có chút phản hồi.

Quang mang ngày càng gần, áp lực càng lớn khiến Hoàng Thiên khó mà chịu đựng.

Ngay lúc quang mang như muốn chạm tới Hoàng Thiên, Thiên Kiếm bên trong cơ thể bất chợt xuất ra, chắn ngang một chiêu này.

- Oành.

Một tiếng nổ rung trời vang lên, Thiên Kiếm lập tức bộc phát ra hào quang rực rỡ, khiến cho Thiên Địa cũng phải biến sắc theo. Toàn bộ bầu trời lúc này tất cả đều là hào quang hoàng khí hoành hành. Thân kiếm nổi lên những đạo phù văn phong cách cổ xưa, sau đó chậm rãi chuyển biến, truyền đến trận trận uy áp làm cho sở hữu tất cả mọi người biến sắc.

Lão giả hộ đạo nét mặt thoáng kinh hãi, nhưng ngay sau đó khuôn mặt lại trở nên cực độ vui mừng. Thanh kiếm kia không ngờ lại có thể chặn đứng được một chiêu của hắn. Dưới trạng thái không có người điều khiển nhưng vẫn có thể chống cự được một kích của hắn. Thanh kiếm này chắc chắn là bảo vật hiếm có.

Loại binh khí cấp độ này, tại thế giới của hắn cũng rất hiếm, không phải một cái như hắn có thể sở hữu. Vậy mà ngay lúc này, một con kiến Ngưng nguyên lại có, bảo sao hắn không nổi lòng tham cho được.

Gần như ngay lập tức, hắn biến mất khỏi mũi thuyền, xuất hiện trước mặt Hoàng Thiên. Tay phải một trảo phóng về phía Thiên Kiếm.

Thế nhưng, tay hắn còn chưa kịp chạm tới, một luồng lực lượng khổng lồ chợt xuất hiện, bức cho hắn bay ngược về sau mấy trăm mét mới dừng lại.

Lão giả hộ đạo khuôn mặt trở nên nhợt nhạt, ánh mắt càng là hoảng sợ quan sát xung quanh, nói:

- Không biết là cao nhân phương nào, vãn bối là thuộc hạ của Quân Thiên Thương đại nhân.

- Ta không cần biết ngươi là ai, nếu ngươi còn dám đánh chủ ý lên hắn, thì đừng trách ta.

Thanh âm vang lên ong ong trong đầu của lão giả hộ đạo, khiến cho hắn mặt mày say sẩm, thất khiếu cơ hồ muốn chảy máu. Lão giả thần sắc hoảng sợ, từ khi xuất đạo tới nay, đây là lần thứ hai hắn gặp người có thực lực khủng bố như vậy.

Biết là đối phương chỉ cảnh cáo mình, nếu thực sự muốn giết hắn, chỉ cần một ngón tay là đủ.

Thanh âm này sử dụng phương thức truyền âm, thế nên chỉ có mình lão giả nghe được. Hoàng Thiên thoát chết trong gang tấc, tuy không hiểu sao đối phương lại buông tha hắn. Nhưng không có ngốc tới mức mà ở lại, liền bắt lấy Thiên Kiếm, sau đó bỏ chạy về phía tây.

Nhìn Hoàng Thiên xa dần, lão giả hộ đạo có chút tiếc nuối. Rõ ràng bảo vật đã đến trước mặt, vậy mà lại để thoát khiến hắn có chút không cam tâm. Nhìn về phía Quân Tử An, lão đột nhiên nảy ra một ý, khóe môi nở một nụ cười tà ác.

Xuất hiện bên cạnh Ngô Tử An, lão khẽ nói:

- Công tử, tên thiếu niên khi nãy tu vi rất khá, là đối tượng thí luyện rất tốt đấy.

Quân Tử An vốn đang còn thắc mắc, không hiểu vì sao lão lại hành động như thế. Khi nghe lão nói thì khẽ a một tiếng, nhìn về phía Hoàng Thiên bỏ đi sau đó nhanh chóng đuổi theo.

Nhìn Quân Tử An rời đi, trên môi lão khẽ nở một nụ cười nhạt. Quả nhiên vẫn là trẻ con, thông minh nhưng vẫn dễ bị lừa. Đoạn lão đảo mắt nhìn xung quanh, muốn thăm dò thái độ của người kia. Một lát sau vẫn không có động tĩnh gì, lão mới an tâm bắt Tiểu My lên trên thuyền, chờ Quân Tử An trở lại.

Ngay lúc này, tại Huyết Sắc Giới, Vô Phong nhàn nhạt cười, lắc nhẹ đầu lẩm bẩm:

- Giúp ngươi như vậy đủ rồi, cũng nên để ngươi nếm chút mùi đời a. ha ha!

oOo

Huyết Sắc Chi Lâm

Mặc dù cùng là Ngưng Nguyên đỉnh phong, hơn nữa còn xuất phát trước đối phương. Nhưng Hoàng Thiên không có bí pháp gia tăng tốc độ nên di chuyển rất chậm. Không lâu sau đã bị Quân Tử An đuổi kịp.

Trông thấy chỉ có mình Quân Tử An đuổi tới, trong lòng hắn không khỏi nổi lên suy đoán. Nhưng cũng thầm thở ra một hơi, nếu lão già hộ đạo cũng đuổi tới thì hắn không còn cơ hội gì rồi.

Ánh mắt Quân Tử An lóe lên, trong tay xuất hiện một cái Ngũ vị thập phương đao, phóng mạnh về phía Hoàng Thiên.

Bị tấn công, Hoàng Thiên không chút bất ngờ, Thiên Kiếm trong tay quét lên, vẽ một vòng ba trăm sáu mươi độ khiến Ngũ vị thập phương đao bị văng trở về.

- Quả nhiên không tầm thường…Ngô Tử An thản nhiên nói,

ánh mắt càng thêm lạnh lùng.

Hoàng Thiên dựa lực, đảo người nhảy lên một gốc cổ thụ gãy ngang thân, nhìn về phía Quân Tử An một cách nghiêm túc.

Vẻ mặt Quân Tử An vẫn bình thản như trước, hai tay bắt lấy Ngũ vị thập phương đao, Nguyên lực trong cơ thể điên cuồng truyền vào khiến năm lưỡi đao ánh lên năm màu đẹp mắt.

- Ngũ hành…

Nhìn ánh sáng phát ra từ các lưỡi đao, Hoàng Thiên không khỏi nhíu mày suy nghĩ. Có thể khiến năm lưỡi đao cùng lúc phát ra ánh sáng như thế, đồng nhĩa với việc phải truyền vào ngũ hành nguyên lực. Đồng tu ngũ hành, kẻ này không biết là biến thái hay là ngu ngốc nữa.

Chỉ thấy Ngũ vị thập phương đao đột nhiên xoay chuyển, Nguyên lực cuồn cuộn xông tới, sau đó giao nhau tại trung tâm tạo nên một màu sắc thứ sáu. Ngũ hành Nguyên lực không ngờ dưới sự thôi động của Quân Tử An lại có dấu hiệu muốn hợp nhất.

Xuất hiện màu sắc thứ sáu, Ngũ vị thập phương đao trở nên cuồng loạn, Nguyên lực cuồn cuộn như muốn bùng nổ bất cứ lúc nào. Quân Tử An sắc mặt cũng trở nên ửng đỏ, hiển nhiên cưỡng ép dung hợp ngũ hành không đơn giản.

Nhìn Hoàng Thiên đang khẩn trương, khóe môi hắn khẽ nhếch lên, nở một nụ cười nhàn nhạt. Hai tay cùng đẩy mạnh về phía trước, Ngũ vị thập phương đao như phá không mà đi, mang theo cuồng loạn mà tới.

Hoàng Thiên giật mình, không tự chủ được mà lui lại phía sau, Thiên Kiếm trong tay ngay lập tức bùng lên hỏa diễm ngũ sắc, trảm mạnh về phía Ngũ vị thập phương đao.

Thế nhưng Ngũ vị thập phương đao lại như có linh tính, chợt

đảo mạnh sang bên khiến kiếm của hắn trảm hụt vào không khí. Hoàng Thiên thầm kêu không ổn, vội vàng thu kiếm về thủ thế. Nhưng Ngũ vị thập phương đao lại nhanh hơn một bước, đã áp sát cơ thể hắn. Bất đắc dĩ, hắn phải vung kiếm chém về phía Ngũ vị thập phương đao, hòng đánh văng nó ra.

Oành

Một tiếng nổ vang, Ngũ vị thập phương đao va chạm với Thiên Kiếm thì bùng nổ, toàn bộ Ngũ hành nguyên lực như được giải phóng, đánh mạnh lên cơ thể Hoàng Thiên. Chỉ thấy bên hông hắn lúc này, y phục rách nát, máu tươi tràn ra từ miệng vết thương.

Hoàng Thiên đau đớn lui mạnh, trong mắt lộ ra sát ý, lại không nói một lời, chân phải dậm mạnh, như một con cọp săn mồi, gào thét bay về phía trước. Thiên Kiếm trong tay mạnh mẽ vung lên, chém về phía Quân Tử An.

Một chém này chếch theo một đường cong, khống chế cực độ hoàn mỹ. Quân Tử An thoáng giật mình, vội vàng vỗ túi trữ vật lấy ra một cặp Truy hồn trảo, hòng chống đỡ một kiếm này. Nhưng thế kiếm quá nhanh, hắn còn chưa kịp vung Truy hồn trảo lên, đã bị Thiên Kiếm chém trúng.

Keng!

Âm thanh va chạm thanh thúy vang lên, hoa lửa bắn ra tung tóe. Những tưởng Quân Tử An sẽ phải lui về thủ thế, không ngờ hắn cơ thể chợt lách qua, Truy hồn trảo trên tay phải kẹp lấy Thiên Kiếm đẩy mạnh ra phía trước. Tay còn lại thì vung tới, quét về phía Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên khẽ a một tiếng, Hỏa nguyên cuồn cuộn mà lên khiến cả cánh tay phải sáng rực lên, đón đỡ một trảo của Quân Tử An.

Rầm!

Cả Hoàng Thiên cùng Quân Tử An cùng bị phản chấn mà tách ra. Ngay lúc này, Ngũ vị thập phương đao cũng trở về, bay vòng quanh cơ thể Quân Tử An.

Nắm chắc Thiên Kiếm trong tay, Hoàng Thiên trong lòng càng là kinh đào hãi lãng. Chiến lực của kẻ trước mắt này thực sự quá biến thái, phá vỡ tất cả nhận thức của hắn về Ngưng nguyên đỉnh phong của hắn từ trước tới giờ.

- Ta đã quá tự đại rồi, những tưởng lực lượng của bản thân đã là đỉnh phong trong Ngưng nguyên đỉnh, không nghĩ so sánh với kẻ này lại chênh lệch đến như thế. Quả nhiên Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên a.

Với thực lực của hắn, lại nắm trong tay Thiên Kiếm vậy mà vẫn yếu thế hơn đối phương. Thầm than trong lòng, Hoàng Thiên bất giác như ngộ ra điều gì đó, ánh mắt không rời Quân Tử An.

- Không tệ, không ngờ tu vi chỉ là Ngưng nguyên đỉnh lại có thể chống lại Ngũ hành thập phương đao của ta. Ngươi rất tốt…

Quân Tử An khẽ cười, Ngũ vị thập phương đao đang bay quanh cơ thể đột nhiên chuyển hướng, tấn công về phía Hoàng Thiên. Truy hồn trảo trong tay cũng sáng rực lên, bắt chéo nhau mà chém tới. Đao phong phối hợp với hồn trảo, ngũ đao song trảo từ hai phía tả hữu đánh vào.

Hoàng Thiên vung mạnh kiếm, hóa giải đao phong, ngay sau đó nghiêng người, tránh khỏi hồn trảo. Trong lòng thầm nghĩ, kẻ này không ngờ lại có thể cùng lúc điều khiển hai loại pháp bảo, thực sự quá biến thái. Đồng thời cũng không chịu yếu thế, hắn đánh bật Ngũ vị thập phương đao ra ngoài, thuận thế chém một vòng ba trăm sáu mươi độ.

Quân Tử An vội vàng tránh né, chỉ thấy hắn thu người, sau đó bật mạnh lên không, Truy hồn trảo vung lên bổ về phía Hoàng Thiên.

- Giao long đoạt hồn…

Quân Tử An quát nhẹ, Truy hồn trảo trong tay liền biến hóa, huyễn hóa thành hai chiếc trảo khổng lồ.

- Nhất kiếm vạn ảnh…

Hoàng Thiên quát lên, thu hồi Thiên Kiếm, sử ra Nhất kiếm vạn ảnh. Nhất kiếm vừa ra, vạn ảnh cùng tới, kiếm ảnh huyễn hóa ra chằng chịt khắp không gian, tỏa ra ma khí ngợp trời. Dưới dự thôi động của Thiên Kiếm, uy lực đâu chỉ mạnh gấp mấy lần, kiếm ảnh bạo động, vang lên những âm thanh leng keng không ngớt.

Vạn ảnh chém tới, cuồn cuộn như sóng dữ, mạnh mẽ va chạm với Giao long đoạt hồn.

Ầm ầm!

Một tràng âm thanh bùng nổ vang lên, tựa như kinh đào liệt ngạn, trường giang đại lãng.

Hoàng Thiên lui mạnh về phía sau, Nguyên lực trong cơ thể có chút cuồng loạn. Tinh thần lực như bị một cỗ lực lượng vô hình đè nén, khiến hắn có chút khó chịu. Liền vội vàng vận khí, áp xuống khiến cho Nguyên lực trong cơ thể ổn định trở lại, đồng thời điều hòa lại tinh thần lực.

Biết không địch lại được đối phương, Hoàng Thiên không dám liều mạng, liền nhân lúc Quân Tử An đang chống lại Nhất kiếm vạn ảnh, liền thi triển thân pháp bỏ trốn.

Tốc độ của hắn cực nhanh, thân thể nhẹ nhàng lướt đi trên địa hình tàn phá của Huyết Sắc Chi Lâm. Quân Tử An đã sớm nhìn ra

Hoàng Thiên chạy trốn, ánh mắt mang theo ý châm chọc, không nhanh không chậm đuổi theo.

Hai người một trước một sau, không bao lâu đã vượt qua phạm vi của Huyết Sắc Chi Lâm, đến bên bờ vực. Hoàng Thiên trông thấy bờ vực, nội tâm không ngừng suy nghĩ

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 43: Bại Trận

Thực ra, khi quyết định bỏ chạy tới đây, Hoàng Thiên đã tính toán rất kỹ. Hắn không thể chạy theo chiều ngược lại, như vậy chẳng khác gì chui đầu vào lưới. Lão giả hộ đạo vẫn đang đợi hắn ở phía Đông, vì vậy mà hắn chọn hướng này, một phần kéo xa khoảng cách với lão, một phần do nơi này là vực sâu không đáy, nếu đến đường cùng, còn có thể tìm được một đường sinh cơ.

Hoàng Thiên tay phải vung lên, lập tức mười tám viên linh thạch trung phẩm bay ra, sau đó hóa thành mười tám luồng xoáy màu đỏ từ trong hư không dựng lên, phân biệt trên dưới trước sau, trái phải bao vây lấy Quân Tử An.

Phong nguyên trận.

Quân Tử An cười lạnh, Ngũ vị thập phương đao một lần nữa bùng lên ngũ hành nguyên lực, chém mạnh về phía trận pháp.

Hai mắt Hoàng Thiên lóe lên, nhanh chóng đánh ra thủ pháp, khiến Phong nguyên trận đều vận chuyển lên, sáng rực cả không gian. Ngũ vị thập phương đao của Quân Tử An vừa chém tới, vách màng nguyên lực của trận pháp vốn đang yên tĩnh lập tức cuộn lên tầng tầng gợn sóng, phảng phất có cuồng phong gào thét thổi qua, khiến cho Ngũ vị thập phương đao bật mạnh trở lại, suýt nữa thoát khỏi sự khống chế của Quân Tử An.

Hoàng Thiên nắm lấy Thiên Kiếm, dốc sức thi triển Nhất kiếm vạn ảnh đánh tới. Phong nguyên trận gần đây đã được hắn cải tạo lại rất nhiều, hắn không còn phải lao vào trong trận như trước

đây, mà chỉ cần ở bên ngoài đánh vào.

Việc này khiến chiến đấu trở nên tiện lợi hơn, nó giống như việc một con mãnh thú bị nhốt trong lồng vậy. Với thực lực yếu hơn đối phương, thì việc đứng ngoài lồng giết vào sẽ an toàn hơn việc bị nhốt cùng nó rất nhiều.

Lại nói tới Quân Tử An, hắn hiện tại vô cùng chật vật, Phong nguyên trận đúng như cái tên của nó, phong bế toàn bộ Nguyên lực trong không gian trận pháp, khiến hắn không thể bù đắp nguyên lực tổn hao. Hơn nữa, Hoàng Thiên từ bên ngoài không ngừng công kích, khiến cho hắn tiêu hao rất nhiều nguyên lực.

- Thanh long phá lãng quyết…

Chỉ thấy hắn đột nhiên gầm lên, hai trảo trong tay liền biến mất, cả cơ thể hắn sáng rực lên, bất ngờ huyễn hóa thành một đầu cự long khổng lồ. Đầu cự long rống lên một rống, hai trảo vung lên, hướng về phía vách trận mà xé.

Ầm… ầm…

Lực lượng như rời sông lấp bể, khiến cho vách màng nguyên lực vặn vẹo một hồi, nhưng thủy chung vẫn không thể công phá.

Quân Tử An sắc mặt âm trầm, dừng lại quan sát trận pháp. Sau đó như nhận ra điều gì đó, khóe môi hắn khẽ nhếch lên. Lần nữa thi triển Thanh long phá lãng quyết đánh về phía một trong mười tám viên linh thạch trung phẩm, hiển nhiên đã nhận ra điểm yếu của trận pháp chính là mười tám viên linh thạch này. Chỉ cần đánh vỡ nó, trận pháp coi như hỏng.

Bị đối phương phát hiện ra điểm yếu của trận pháp, thế nhưng Hoàng Thiên lại không có chút biểu lộ gì lo lắng, ngược lại khóe môi còn nở nụ cười nhàn nhạt.

Chỉ thấy long trảo hướng về phí viên linh thạch trung phẩm

mà xé mạnh, hàn quang sáng loáng. Quả như Quân Tử An dự liệu, vách màng Nguyên lực tuy không bị xé rách, nhưng vặn vẹo không ngừng, khiến cho linh thạch trung phẩm cũng biến dạng, tùy thời có thể tan vỡ.

Nhưng hắn còn chưa kịp mừng thì đột nhiên xung quanh linh thạch xuất hiện rất nhiều phù văn kỳ lạ ẩn hiện mập mờ.

Long trảo vừa đụng vào, phù văn liền động, tạo ra một cỗ hấp lực khủng bố, điên cuồng cắn nuốt Nguyên lực của hắn.

Quân Tử An hốt hoảng, hắn không có cách nào chống lại được hấp lực này, vội vàng ngưng thi triển Thanh Long phá lãng quyết, phong bế đan điền rồi lui mạnh về phía sau.

Gần như trong nháy mắt khi hắn lui về, phù văn liền rung mạnh lên, phát ra hào quang rực rỡ.

Uỳnh!

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, hỏa diễm ngũ sắc lan tràn khắp không gian. Phong Nguyên phù bùng nổ mang theo một luồng lực lượng như dời sông lấp bể, như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ tồn tại bên trong Phong Nguyên trận. Thậm chí còn khiến cả Phong Nguyên trận vặn vẹo mãnh liệt, xuất hiện chi chít vết nứt.

Hoàng Thiên biết Phong Nguyên trận khó mà chịu nổi lực lượng như thế, liền quyết đoán hô lên:

- Bạo!

Ngay lập tức, cả Phong Nguyên trận liền biến hóa, thu nhỏ lại với tốc độ chóng mặt. Trước tiên là tất cả Phong nguyên phù bùng nổ, sau đó là toàn bộ trận pháp bạo theo.

Lúc này đây Hoàng Thiên vẫn không dừng lại, bật mạnh người lên không. Trong khoảnh khắc Diệt Thiên Thần Kiếm hàn quang

lóe lên, hướng về phía Quân Tử An mà chém.

- Vạn Kiếm Quy Nhất…

Kiếm ảnh như hư như thực, bao phủ khắp không gian. Rất nhanh xoay chuyển lên, tạo thành một cơn lốc xoáy kiếm ảnh. Hỏa nguyên dày đặc từ lốc xoáy mà ra, đảo mắt ở ngay trước mắt đã hợp nhất thành một đạo kiếm ảnh màu tím, phá không mà đi.

Ầm ầm nổ vang, không gian như muốn sụp đổ, mặt đất chấn động mãnh liệt.

Dư ba của vụ nổ hướng ra tứ phía, ầm ầm như sóng dữ, khiến cho Hoàng Thiên văng đi như đạn pháo.

Đúng lúc này, khi mà thanh âm bùng nổ vừa dứt, mặt đất nứt toác. Một vết nứt cực lớn chạy dài về hai phía như muốn chia đôi đại địa. Hoàng Thiên ngây ngốc tại chỗ, bởi vì mặt đất nơi hắn đứng rung chuyển dữ dội, những vết nứt nhỏ lan tràn khắp nơi.

- Không tốt, bờ vực bị lực lượng chấn cho vỡ ra rồi…

Gặp phải tình thế nguy hiểm, Hoàng Thiên vội vàng thi triển thân pháp, muốn lao ra khỏi bờ vực. Nhưng ngay khi hắn bật mình lên không, đột nhiên có một đạo hồng mang lao tới, một cỗ lực cuồn cuộn mênh mông ầm ầm đánh mạnh về phía Hoàng Thiên.

Hai mắt của Hoàng Thiên bỗng nhiên co rút lại, một sự nguy hiểm sống chết ẩn hiện trong đầu hắn. Không còn cách nào khác, hắn vội vàng vung Thiên Kiếm lên chống đỡ.

Ầm!

Cơ thể Hoàng Thiên lay động kịch liệt, Thiên Kiếm tuy có cản trở được một phần công kích, nhưng đạo hồng mang này không đơn giản, không những công kích vật lý mà còn ẩn chứa công kích tinh thần. Chính năng lực công kích tinh thần này làm cho hắn

theo đó bị thương nặng.

Chật vật lui về phía sau, Hoàng Thiên tinh thần đau đớn tột cùng, nhưng càng là khiếp sợ nhìn về phía xa.

Chỉ thấy khi khói bụi mịt mù dần tan đi, hiển lộ mặt đất bị tàn phá nghiêm trọng. Một hố đất cực lớn sâu hơn hai mươi mét, đất đá lởm chởm. Mà giữa hố lúc này, Quân Tử An đang lơ lửng trong một quả bong bóng lam sắc, từng đạo phù văn huyền bí trên bề mặt luân chuyển không ngừng tạo nên một kết giới phòng ngự vô cùng hoàn mỹ.

Mà Quân Tử An lúc này đầu tóc rối tung, quần áo rách nát. Nhất là trên cơ thể hắn, cánh tay phải đã không còn, máu từ vai ròng ròng chảy xuống, bị vách màng bong bóng hấp thu.

Mà ánh mắt của hắn ánh lên sự giận dữ tột cùng, từ khi sinh ra tới nay, hắn chưa bao giờ bị thương nặng như thế, thậm chí khi nãy, hắn có cảm giác cái chết đã gần trong gang tấc. Nếu như không có bảo vật hộ mệnh mà phụ thân giao cho, có lẽ hắn đã không còn đứng đây nữa rồi.

Một cái Ngưng nguyên đỉnh phong, khi mà ở quê hương, hắn tùy thời có thể giết chết bất cứ lúc nào. Nhưng hôm nay, cũng là Ngưng nguyên đỉnh phong, lại suýt nữa giết chết hắn.

Thực lực và sự quyết đoán của đối phương quả thực khiến cho hắn kinh hãi. Tuy nhiên, hắn không khuất phục, dù sao với thân phận của hắn lại bị một tên Ngưng nguyên đỉnh phong đánh cho sống dở chết dở, tự tôn của hắn không cho phép điều đó.

Hoàng Thiên lau sạch vết máu nơi khóe miệng. Tinh thần lực của hắn thụ thương nghiêm trọng, miễn cưỡng đứng được đã là kỳ tích.

Lần này đại chiến, đã phá vỡ nhận thức về Ngưng nguyên đỉnh

phong của hắn, một sự trải nghiệm hoàn toàn mới trong cảnh giới, khiến tâm tư của hắn xoay chuyển rất nhiều. Ánh mắt càng thêm kiên định, con đường hắn đi là tự hắn tạo ra, không phải đi theo lối mòn của tiền nhân, con đường đó tạo nên bản thân hắn, một Hoàng Thiên khác biệt với cả thế gian.

- Nếu như Hoàng Thiên ta còn sống, sẽ có một ngày ta đánh bại ngươi.

Hoàng Thiên nở nụ cười nhàn nhạt, hướng về phía Quân Tử An mà nói.

Rắc! ầm ầm.

Liên kết cuối cùng của bờ vực đã bị chấn vỡ, toàn bộ vùng đất đá bên bờ vực ầm ầm phá toái, rơi xuống vực sâu không đáy. Hoàng Thiên cũng không ngoại lệ, cả cơ thể hắn mất đi điểm tựa, theo đất đá hỗn độn rơi xuống.

Cận kề cái chết, trong lòng hắn có chút sợ hãi, nhưng hơn hết là sự luyến tiếc và cảm thấy có lỗi.

- Cha… Mẹ… con xin lỗi!

- Tiểu Vân… ca xin lỗi!

- Thiên Phương…

Lần đầu tiên trong đầu, hắn nghĩ về Thiên Phương trước Lan Nhi. Phải chăng, do hằng ngày thường xuyên tiếp xúc khiến hắn có cảm giác đó, hay là đã có thứ gì thay đổi trong hắn.

Hắn cảm thấy có lỗi với cha mẹ và đệ đệ, nhưng tại sao, hắn cũng có cảm giác như thế đối với Thiên Phương. Vị trí của người con gái ấy đã thay đổi từ khi nào trong lòng hắn, bản thân hắn không biết. Hắn thậm chí còn chưa đủ dũng cảm để chấp nhận sự thật đó. Vậy nên hắn chỉ mới gọi tên Thiên Phương, mà không

dám nói lên lời xin lỗi.

Bóng dáng hắn xa dần, xa dần rồi chìm vào làn sương mù mờ ảo của vực sâu.

oOo

- Thiên…

Bên ngoài tinh không, Thiên Phương khuôn mặt tràn đầy lo lắng, cắn nhẹ bờ môi, ánh mắt nàng như nhìn xuyên qua vạn dặm, đặt trên người Hoàng Thiên.

Trông thấy Hoàng Thiên rơi xuống vực, Thiên Phương trong lòng càng là loạn lên, muốn thi triển bí pháp tới giúp hắn.

Thế nhưng Quân Thiên Thương và Ma Đạo Tử đâu dễ dàng để nàng được như nguyện. Chỉ thấy Quân Thiên Thương cười lớn, vừa vung Như Ý Bổng vừa nói:

- Chủ thượng ơi chủ thượng, không nghĩ tới một người lạnh lùng như ngươi cũng có người thương a! ha ha!

Dưới một côn này, thiên địa rung chuyển dữ dội, tinh không giáng xuống vạn đạo sấm sét, lực lượng cường đại không thể địch nổi, khủng bố tuyệt thế.

Thiên Phương trong lòng lo lắng không thôi, bị Quân Thiên Thương đánh chặn đường thì lửa giận ngập trời. Tay ngọc khẽ đảo, tiên nguyên lực cuồn cuộn như sóng lớn, phiến vũ trụ này như bị xé rách, vạch tiếp một cái, những hành tinh gần đó đều vỡ nát, biến thành khói bụi.

Luồng lực lượng khổng lồ bạo nổ, không gian loạn lưu lan tràn khắp tinh không,. hóa giải một bổng của Quân Thiên Thương, đồng thời khiến hắn phải lui mạnh về phía xa

- Chủ thượng không cần vội a!

Ma Đạo Tử cười khằng khặc, bay tới chắn đường, Hoàng khí trong tay nâng lên mạnh mẽ đánh tới. Cả tinh không như cũng bị cuốn theo. Thiên Phương buộc phải dừng lại, không dám ngạnh kháng trực tiếp, liền thuấn di ra xa.

- Ha ha! Ngươi cứu không được hắn.

Quân Thiên Thương vốn bị Thiên Phương bức lui, nhân lúc nàng bị Ma Đạo Tử cuốn lấy liền hướng tới Nguyên Giới, về phía Hoàng Thiên mà giáng xuống một bổng.

Hắn cực kỳ hận Thiên Phương, hận nàng năm xưa đã cướp đi tự do của hắn, hận nàng đã đạp trên tôn nghiêm của hắn. Hắn là người cao ngạo, không muốn cúi đầu trước kẻ khác. Chính nàng đã đập tan cái cao ngạo đó, chính nàng đã bắt hắn cúi đầu ô nhục. Và giờ hắn trả thù, trả thù bằng cách cướp đi tính mạng của người mà nàng yêu thương nhất.

Cực Đạo Hoàng Khí, cái tên đã nói lên tất cả, đó là những là binh khí cực hạn, đạt đến đỉnh cao của thiên hạ thần binh. Dưới sự thôi động của Quân Thiên Thương, Như ý bổng rung lên mãnh liệt, tản mát ra một loại dao động đạp biến tam giới lục đạo, hủy diệt vạn vật thương sinh lập tức như thủy triều lao ra, thẳng về phía Hoàng Thiên mà đánh tới.

Thiên Phương mặc dù mạnh, nhưng Đạo thương chưa khỏi, lại bị Ma Đạo Tử cuốn lấy, làm sao kịp ngăn cản.

Một chiêu này phóng ra nhanh tới mức khủng bố, trực tiếp xé rách bầu trời của Nguyên Giới, chớp mắt đã tới Vạn Thú Sơn Lâm.

Trong Nguyên Giới, tất cả mọi sinh linh đều bị dọa cho kinh sợ. Quang mang rít gào, như một mặt trời nhỏ chói lòa, cắt ngang bầu trời, để lại sau đuôi là không gian nứt vỡ.

Mà Hoàng Thiên lúc này vẫn đang rơi tự do, đã lâm vào trạng thái hôn mê, hồng mang của Quân Tử An đã khiến tinh thần của hắn thụ thương nghiêm trọng. Công kích của Quân Thiên Thương rất nhanh đã tới, một cỗ năng lượng khổng lồ phá tan tất cả đất đá.

Ngay lúc công kích gần như chạm lên người Hoàng Thiên, Thiên Kiếm lần nữa xuất hiện. Thân kiếm tản mát ra một đạo hào quang, bao bọc Hoàng Thiên vào bên trong, bảo vệ hắn khỏi công kích.

Oành!

Va chạm mãnh liệt phát ra quang mang chói lòa, tiếp theo đó là âm thanh kinh thiên động địa, như trời sụp đất nứt, kéo theo một luồng lực lượng khổng lồ lan đi như muốn phá hủy vạn vật. Một vùng đất rộng lớn phía Đông Vạn Thú Sơn Lâm trực tiếp bị san bằng.

Hoàng Thiên mặc dù được Thiên Kiếm bảo vệ, thế nhưng thân thể Ngưng Nguyên làm sao có thể chống lại năng lượng dư ba.

- Ahhh...

Hắn đau đớn cực độ, theo bản năng thảm thiết kêu lên, cơ thể lúc này lớp lớp vết thương, vùng da trên khắp cơ thể bị nhộm đỏ bởi máu, lục phủ ngũ tạng bị chấn cho biến dạng. Những vết thương cũ trên cơ thể càng là rách toạc ra.

Mặc dù nhục thể hắn biến thái, lại trải qua cải tạo của Long châu, nhưng thủy chung vẫn chưa đủ. Cơ thể hắn bị tàn phá nghiêm trọng, máu huyết không ngừng mất đi, sinh cơ càng ngày càng yếu ớt.

- KHÔNG!

Thiên Phương hét lớn, nước mắt không kìm được mà tuôn ra.

Trong lòng nàng càng là một cỗ đau đớn không nói nên lời, như có tia chớp nổ vang, một cỗ phẫn nộ không cách nào hình dung lập tức quật khởi, hóa thành vô cùng sát khí, ngưng tụ nàng giết chóc chi tâm.

- Quân Thiên Thương, Thiên Phương ta thề… chỉ cần ta còn sống… tất diệt ngươi cả nhà Quân Gia…

Thiên Phương sát ý ngập trời, giờ khắc này, nàng đối với Quân Thiên Thương đã hận đến không đội trời chung, Quân Thiên Thương phải chết, từng cái thành viên Quân gia cũng phải chết.

Chỉ thấy tay nàng khẽ nâng, đánh ra một đạo pháp quyết kỳ lạ, như muốn giải khai một phong ấn nào đó.

- Lấy danh nghĩ vô thượng chi Hoàng, Nguyên Giới Chi Linh ra đây cho ta.

Nàng thanh âm bỗng nhiên truyền ra, cuồn cuộn siêu việt Lôi Đình, đó là vô thượng chi Hoàng cực hạn cảnh giới, đó là Hoàng giả đỉnh phong, đó là kẻ mạnh nhất thế giới một cái Hoàng thanh âm.

Thanh âm của nàng vừa dứt, một cỗ quy tắc lực lượng khổng lồ như bao phủ cả thế giới, cả Nguyên giới ầm ầm rung chuyển. Ngũ thú hộ giới của Nguyên Giới chậm dãi xuất hiện trong tinh không, đồng thời hướng về phía Thiên Phương mà cúi đầu.

Tiếp theo, Thanh Long lao xuống, Khổng Tước đi lên, Huyền Vũ, Bạch Hổ cùng Kỳ Lân cũng tới, chìm sâu vào cơ thể nàng. Ngay tại khi Nguyên Giới Ngũ đại linh thú dung hợp, phía mi tâm nàng liền phát sáng, sau đó xuất hiện một ấn ký ngũ sắc.

- Ngươi… Ngươi điên rồi.

Quân Thiên Thương lắp bắp kinh hãi nhìn Thiên Phương, cưỡng ép thăng hoa cực hạn, chính là dùng quy tắc lực lượng

cưỡng ép bản thân tu vi trở lại trạng thái Hoàng giả, nhưng cái giá phải trả là cực kỳ lớn.

Hắn có chết cũng không thể ngờ việc đả thương Hoàng Thiên lại khiến cho nàng điên cuồng như thế. Thiên Phương lúc này mỗi một tấc cơ thể đều tản mát ra vô tận uy áp, một cỗ vô thượng uy nghiêm khiến cho tất cả sinh linh như muốn quỳ lạy.

Mà Thiên Phương ánh mắt hiện lên lạnh lùng chi mang, lạnh lùng nhìn về phía hai người Quân Thiên Thương cùng Ma Đạo Tử, như nhìn con sâu cái kiến. Sát ý của nàng trước đó chưa từng có mãnh liệt, thậm chí từ khi tu đạo đến nay, nàng cũng đều không có ngày hôm nay sát ý ngập trời như vậy.

Nàng tay phải khẽ đảo, hướng về hai người mà nhấn một cái, lập tức một chỉ ngón tay khổng lồ từ hư không chợt xuất hiện, tinh không run rẩy, như muốn phá vỡ vạn vật, lấy một tốc độ khó có thể hình dung, vượt qua tốc độ của thế gian mà đánh tới.

- Không!

Quân Thiên Thương rống to, trong lòng hắn bi thương cùng không cam lòng. Hắn năm xưa ngạo thế mà đi, là thiên tài vạn năm có một, hắn từng ôm mộng ảo thành đạo, từng mong đứng trên thiên địa này.

Thế nhưng cuộc đời hắn tới khi gặp phải Thiên Phương đã không còn là cuộc đời nữa. Vì cái gì? Vì cái gì mà bắt hắn phải đứng dưới nữ nhân này, vì cái gì? Trời đã sinh Thương sao còn sinh Phương?

"Ầm" một tiếng, công kích này quá mức bá đạo, không cho phép đối phương có quyền phản kháng gì, trực tiếp chấn cho cơ thể Quân Thiên Thương cùng Ma Đạo Tử nổ tung, tan thành mây khói. Vĩnh viễn xóa bỏ sự tồn tại của hai người trong thiên địa này.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 44: Chỉ Cần Bảo Vệ Ngươi...

Trong tinh không, ngoài ba mươi ba tầng trời Nguyên giới, Thiên Phương xung quanh tiên quang ngập trời.

- Đến luôn a!

Thiên Phương bình tĩnh mở miệng, thanh âm không lớn, nhưng lại như dung nhập vào thinh không, nhấc lên cuồn cuộn gợn sóng lan truyền khắp không gian. Lời nàng vừa dứt, Thiên Địa nổ vang, ngàn vạn dặm thinh không trong chớp mắt nhất tề tan vỡ, tiên quang đạo pháp tung hoành.

Rất nhanh sau đó có một cái hư ảnh từ hư không đổ vỡ xuất ra, tại không trung phát ra một cỗ uy thế bá vương, đứng trên thiên địa, chấn động bát phương. Mà từ trên hư ảnh, người ta phảng phất cảm nhận được khí tức của thế giới tang thương, như là toàn bộ thiên địa mênh mông cuồn cuộn.

Càng là sau khi hư ảnh xuất hiện liền hóa thành một đầu ngón tay, hướng về phía Thiên Phương mà nhấn một cái. Ngón tay như vô hạn khổng lồ thay thế toàn bộ tinh không, phát ra bảo quang ngợp trời.

Một chỉ, tưởng chừng như đơn giản, nhưng lại để cho người ta có cảm giác có thể xóa bỏ toàn bộ thiên địa.

- Nghịch chi đạo, diệt chi Nguyên*.

Cũng ngay tại thời khắc này, một thanh âm như không thuộc về thế giới này, mơ hồ truyền đi khắp tinh không. Thanh âm lạnh

như băng, không có linh động, thế nhưng vừa ra lại khiến cho đạo và tắc đều bị áp chế xuống.

Oanh một tiếng, nổ mạnh ngập trời, trùng kích hướng về bốn phía mãnh liệt khuếch tán, Thiên Phương vô lực hoàn thủ, thân thể bị đè dưới ngón tay, sắc mặt tái nhợt. Tiên Nguyên lực trong cơ thể toàn bộ tiêu tán, Tiên anh thống khổ vặn vẹo không ngừng, thậm chí đã xuất hiện những vết nứt, thọ nguyên lấy một tốc độ khó có thể hình dung mà không ngừng giảm xuống.

Mà ngay tại lúc này, trong Nguyên Giới, Vô Phong sắc mặt tràn đầy kinh hãi hướng về phía bầu trời nhìn tới, miệng lẩm bẩm:

- Thiên Đạo khí tức… là Thiên Đạo trừng phạt.

Cũng là Nguyên Giới, trong một sơn cốc dưới đáy vực sâu, quanh năm bao phủ bởi sương mù. Tại trung tâm của sơn cốc, có 1 cái hồ đen sâu thăm thẳm, tĩnh lặng không một gợn sóng, hơi lạnh bốc lên nghi ngút. Ven hồ tràn đầy sức sống, cây cối cỏ dại đua nhau sinh trưởng. Đặc biệt, ở bên hồ lại có một gian nhà bằng cỏ tranh.

Ánh sáng mặt trời chiếu xuống xuyên qua lớp sương mù dày đặc ánh lên sự huyền ảo, khiến cho khung cảnh khi thì như thật, khi thì hư ảo, khi lại như một thế giới riêng biệt.

Mà lúc này, ngay tại cửa của căn nhà tranh, có một lão giả đang đứng, ánh mắt quan sát bầu trời, nhàn nhạt nói:

- Khí tức này… là kẻ nào chọc giận hắn?

Ngưng một lát, lão khẽ mỉm cười lắc đầu, than nhẹ:

- Cũng đã mấy vạn năm rồi… chủ nhân, ngươi rốt cục đã đi đâu?

…

Ngoài ba mươi ba tầng trời Nguyên Giới, Thiên Phương thân thể như héo rũ, bộ dáng càng trở nên già nua, sinh cơ ngày càng yếu, hồn phách cũng có dấu hiệu muốn tiêu tan. Thế nhưng trong mắt lộ ra cố chấp, không chần chờ, càng không có đi né tránh.

Mặc kệ là sau lưng thiên đạo diệt chi nguyên, mặc kệ tu vi không ngừng giảm xuống, mặc kệ thọ nguyên cạn kiệt, nàng vẫn cố thi triển thuấn di xuất hiện bên cạnh Hoàng Thiên, nắm chặt lấy tay hắn.

Tu vi, pháp lực, thọ nguyên, tại thời khắc này đều bị nàng quên lãng, trong mắt nàng bây giờ chỉ có Hoàng Thiên, chỉ có chàng thiếu niên chân chất, nhưng lại khiến cho nàng một cảm giác an lành, tin tưởng tuyệt đối, một chàng thiếu niên tầm thường, nhưng lại đem lại cho nàng cảm giác được bảo vệ, bao bọc.

Nhìn thân thể tàn phá của hắn, thân thể nàng run rẩy, trong đôi mắt vốn lạnh lùng giờ đây đã ngấn nước.

- Thiên…

"Thiên Phương lúc này, dường như đã không còn là Thiên Phương khi xưa nữa". Nếu như có một kẻ nào đó nhận thức nàng có mặt tại đây, trông thấy Thiên Phương lúc này, kẻ đó ắt sẽ giật mình mà thốt ra câu nói đó, bởi:

Thiên Phương năm xưa lạnh lùng bao nhiêu, giờ đây lại nhẹ nhàng gần gũi bấy nhiêu.

Thiên Phương khi xưa mạnh mẽ bá đạo bao nhiêu, giờ đây lại ôn hòa nhu tình bấy nhiêu.

Là hắn khiến nàng thay đổi… thâm tâm nàng biết rõ, thế nhưng điều có lẽ không còn quan trọng nữa.

- Nghịch Thiên thì sao? Nghịch Đạo thì thế nào? Chỉ cần bảo

vệ được ngươi, cho dù Thiên Đạo… ta cũng không sợ.

- Năm ấy! Ngươi từng bảo vệ ta, bây giờ hãy để ta được bảo vệ ngươi...

Khẽ siết chặt lấy bàn tay hắn, cảm nhận sinh cơ yếu ớt từ cơ thể hắn, thế nhưng nàng không hề sợ hãi. Bởi nàng tin tưởng, nam nhân của mình sẽ không dễ dàng chết đi như thế, sẽ có một ngày, hắn đứng trên Thiên Đạo, sẽ có một ngày hắn báo thù cho nàng.

Bầu trời Nguyên giới ầm ầm phá toái, hư ảnh ngón tay rất nhanh đuổi theo tới, mang theo uy áp ngợp trời, như muốn hủy diệt chúng sinh.

Thiên Phương mỉm cười một cách thê lương, dùng chút tu vi còn sót lại của bản thân cưỡng ép sử dụng Nguyên Giới Khổng Tước chi linh. Nhất thời sau lưng nàng hiện ra một đôi cánh khổng tước đỏ rực như lửa, tiên hỏa bừng bừng, tản ra ráng mây đỏ đầy trời, bao phủ lấy Hoàng Thiên.

Nàng không cho phép ai làm tổn hại đến hắn, kể cả Thiên Đạo.

Đầu ngón tay đã đến rất gần, lực lượng như hủy diệt Thiên Địa nhất thời bộc phát, đánh về phía Thiên Phương.

- Hai người các ngươi đã rơi xuống đây, coi như là cùng lão có duyên, thôi thì giúp các ngươi một lần vậy…

Đúng lúc này, trong sơn cốc dưới đáy vực, lão giả thần bí nhẹ than, sau đó hai mắt đột nhiên lộ ra lãnh mang, cánh tay khẽ chuyển, trong người truyền ra tiếng nổ vang, thân thể bên ngoài tản mát ra sát khí, long trời lở đất.

- Chỉ là một cái quy tắc lực lượng, còn không toái cho ta.

Chỉ thấy lão quát lên một tiếng, không hề làm thêm một động tác gì khác, cũng không có đánh ra lựng lượng cuồng bạo gì. Thế

nhưng âm thanh vừa dứt, ngón tay phảng phất bị tước đi tư cách tồn tại, liền bị xóa đi khỏi thinh không.

Nhìn đầu ngón tay biến mất, lão giả khuôn mặt lộ ra vẻ lo lắng, lẩm bẩm:

- Một tia thần niệm quy tắc cũng khiến ta phải toàn lực chống đỡ, Hắn dù chưa hồi phục, nhưng có lẽ không còn lâu nữa a.

Dứt lời, lão liền quay đầu bước vào trong căn nhà tranh, vừa bước vào căn nhà liền biến mất như chưa bao giờ tồn tại.

oOo

La Hoa Thôn, một thôn sơn nhỏ bé nằm ở phía Đông Mộc Thanh cốc. Bốn bề bao phủ bởi rừng rậm và đồng cỏ, từng quần thể rừng và đồng cỏ nguy nga kỳ vĩ trải ngút tầm nhìn. Sáng sớm ban mai, những tia nắng mập mờ xuyên qua làn sương mù lành lạnh của sáng sớm, chiếu rọi vào trong thôn.

Trên một mô đất phía cửa thôn, những ánh nắng rạng rỡ len lỏi qua tán lá của một cây đại thụ, in dấu từng đốm sáng li ti trên mặt đất.

Một đám mười mấy người trưởng thành đang đứng, dáng người to lớn, tất cả đều vận áo ngắn ngang lưng và quần dài may bằng vải bố. vẻ mặt ai ai cũng khẩn trương, chăm chú quan sát. Trước mặt bọn họ là một vị trung niên nhân tóc đã ngả hoa râm, hai tay chắp sau lưng, ngẩng cao đầu lạnh lùng cất tiếng:

- Lần này tiến nhập Mộc Thanh Lâm mục tiêu chủ yếu là săn thú và hái thuốc. Mọi người phải chú ý cẩn thận, bám sát đội hình, không được phép đi riêng lẻ, có điều gì bất thường phải báo ngay cho lão Ngũ, không được tự ý hành động, nghe rõ chưa?

Đám người phía dưới nghiêm túc gật đầu, ai cũng biết Mộc Thanh Lâm này cực độ nguy hiểm, sơ sẩy một chút là có thể mất

mạng như chơi.

- Được rồi, mọi người xuất phát thôi!Đoàn người rất nhanh di chuyển, hướng về phía Tây mà đi.

- Ta thấy không ổn lắm, hôm qua lúc nửa đêm trong Mộc Thanh Lâm phát ra âm thanh khá lớn, chắc chắn có chuyện gì đó bất thường.

Một tên thanh niên khoảng chừng hai lăm ba mươi tuổi đi thụt lùi về phía sau, khẽ nói với một tên thanh niên khác.

- Ừ! Đêm qua ta đang ngủ say cũng giật mình tỉnh dậy, không biết là có chuyện gì?

Tên thanh niên kia cũng lên tiếng, cay mày suy nghĩ, theo hắn cảm nhận quả thực Mộc Thanh Lâm có chút không bình thường. Nếu chẳng phải trong thôn đang rất cần thảo dược chữa bệnh và thịt thì bọn họ sẽ không đi vào.

- Mọi người yên tâm đi, chúng ta đi vào ban ngày, hơn nữa chỉ là ngoại vi nên sẽ không sao đâu.

Người trung niên đi đầu nói lớn, trấn an mọi người.

- Lão Ngũ nói đúng đó, chúng ta đã đi nhiều lần, chẳng phải vẫn an toàn trở ra đó sao?

Một người khác cũng lên tiếng.

Và cứ thế, một toán người khỏe mạnh nhất thôn mang theo vũ khí, thẳng tiến vào trong chốn núi sâu rừng rậm, một luồng hơi thở của đại hoang tức thì ập tới khiến lòng mỗi người đều khẩn trương lên.

oOo

Mộc Thanh Lâm nguyên thủy rậm rạp, hàn khí trong rừng rất

nặng, độc trùng có mặt khắp nơi, tiếng hung thú, dã thú gào thét như tiếng sấm rền vang vọng khắp khu rừng.

Grao

Âm thanh rống giận của hung thú truyền tới làm cho cát bay đá chạy, tiếng vọng ầm ầm, cây cối lắc lư dữ dội, lá bay tứ tung.

Đám người trong thôn đang vây bắt một con Huyết Hắc Ngưu non, vẻ mặt ai cũng căng thẳng, tay cầm vũ khí đánh tới. Huyết Hắc Ngưu vốn là hung thú cỡ lớn, con trưởng thành có thể cao tới ba mét rưỡi, nặng tới mười ngàn cân. Là một loài hung thú cực độ nguy hiểm, nên thôn dân thường không dám đối đầu với chúng, mà chỉ dám ra tay với con non.

Con Huyết Hắc Ngưu này còn khá nhỏ, chỉ nặng khoảng chừng hơn ngàn cân, rất nhanh bị thôn dân hạ gục.

Mọi người nhanh chóng xẻ thịt, cho vào trong giỏ tre đeo sau lưng, Hôm nay bọn họ thu hoạch được khá nhiều, chiếc giỏ nào cũng đầy ắp thịt, giỏ ít nhất cũng hơn một trăm cân, ngoài ra còn có hai chiếc giỏ đựng đầy dược thảo.

- Lão Ngũ, mau nhìn xem… bên kia có ánh sáng.

Đột nhiên một người trong nhóm hô lên, cánh tay đồng thời chỉ về phía xa. Hướng theo cánh tay của người nọ, mọi người trông thấy cách bọn họ khoảng chừng hơn năm mươi mét có những vệt sáng không ngừng di chuyển.

- Mặc kệ đi, chúng ta mau ly khai, nếu Huyết Hắc Ngưu mẹ trở về thì nguy.

Một người trong nhóm nói.

- Ta nghe nói tiên dược khi thành thục sẽ phát ra ánh sáng, có khi nào đó là tiên dược không?

Người nọ tiếp tục nói, ánh mắt vẫn hướng về phía xa tràn đầy hiếu kỳ.

- Ta nghe nói tiên dược có thể chữa được bách bệnh, cải tử hoàn sinh đó.

- Lão Ngũ hay là chúng ta qua xem một chút, rồi rời đi cũng không muộn.

Người trung niên tên lão Ngũ trầm tư suy nghĩ một lát, rồi sau đó gật đầu nói:

- Như vậy cũng được, qua xem một chút, nhưng nếu có nguy hiểm gì mọi người phải mau lập tức bỏ chạy, không được tham lam, nghe chưa?.

Bản thân lão Ngũ hắn cũng rất tò mò, nếu quả thực là tiên dược mà bị hắn bỏ qua như vậy thì thực đáng tiếc.

Được đội trưởng đồng ý, nhóm người cẩn thận tiến về phía phát ra ánh sáng.

Cứ như vậy, mọi người đi thêm được khoảng hơn bốn mươi mét, ánh sáng tỏa ra ngày càng nhiều, những luồng sáng có hình thù kỳ dị không ngừng di chuyển trong không gian.

- Chính là chỗ này.

Mọi người liền dừng lại, xuất hiện trước mắt là một khoảng trống đổ nát, một miệng hố lớn có đường kính hơn năm mươi mét đất đá lởm chởm, mà ánh sáng chính là từ trong hố phát ra.

- A! Dưới hố có người.

Rất nhanh có người thốt lên khiến mọi người thoáng giật mình kinh hãi, nhưng khi nhìn rõ, trông thấy những vết máu trên y phục của hai người trong hố thì rốt cục bình tĩnh lại, lão Ngũ hô lên:

- Mau cứu người!

Lời lão vừa dứt, đã có ba bốn người nhảy xuống hố:

- Bọn họ vẫn còn sống.

- Lão Ngũ, bọn họ bị thương rất nặng!

- Được rồi, Giang Nam, Đại Tử, hai cậu làm cáng, chúng ta đưa họ về a.

Hai người này chính là Hoàng Thiên cùng Thiên Phương, sau khi lão giả thần bí giúp hai người chặn đầu ngón tay. Thiên Phương liền lâm vào hôn mê, hai người rơi tự do xuống dưới đáy vực là Mộc Thanh Lâm này, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Hai chiếc cáng từ cành cây và dây rừng rất nhanh được làm xong, đám người liền đưa hai người lên. Điều khiến họ rất khó hiểu là nữ tử này nắm rất chặt bàn tay của thiếu niên, dẫu cho họ có gỡ kiểu gì cũng không ra, nên đành tặc lưỡi để yên như thế, đưa hai người cùng lên một cáng, nằm bên cạnh nhau.

Mặt trời ngả bóng, trong ánh tàn dương, đoàn người rất nhanh rời khỏi Mộc Thanh Lâm, về tới sơn thôn.

Mấy chục người xuất hiện ở cửa thôn, ánh chiều tà chiếu xuống tạo nên những chiếc bóng dài lê thê.

- A! mọi người về rồi.

Một vài tiếng trẻ con nhao nhao vang lên, mọi người trong thôn đều đứng đợi không biết tự bao giờ. Đám trẻ con thì vui cười háo hức, những người lớn thì thở phào, nỗi lo lắng trong lòng cũng tan biến, mỉm cười nhìn tới.

Đó là một sơn thôn nhỏ bé mà yên bình – La Hoa Thôn.

*Nghịch chi Đạo, diệt chi Nguyên: Nghịch Đạo của ta, diệt

ngươi Bản Nguyên.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 45: Có Em Bé!

Hồi ức!

Đó là một đêm mưa gió, từng hạt mưa nặng nề rơi xuống, phủ khắp nền trời. Từng làn gió thoang thoảng thổi qua đem theo những luồng hơi nước ẩm ướt khiến không khí trở nên se se lạnh. Thi thoảng lại có tia chớp xẹt qua, rọi sáng cả bầu trời, sau đó lưu lại từng tiếng sấm rền vang vọng trong không gian.

Nam Hoa Thôn, bên trong một căn nhà tranh. Hai đứa trẻ đang nô đùa trong chăn, thi thoảng lại vang lên tiếng cười khúc khích.

- Ca ca! Khi nào phụ thân mới về?

Đứa nhóc nhỏ hơn ló đầu ra khỏi chiếc chăn, nhìn qua cửa sổ về phía xa xa mà hỏi.

- Tiểu Vân đợi một lát, phụ thân ra ngoài có việc sẽ về ngay thôi!

Đứa nhóc lớn hơn mỉm cười, xoa xoa đầu đệ đệ của mình.

- Mưa to thế này, phụ thân sẽ bị ướt người đó.

Đứa nhóc nhỏ hơn ngây ngô nói khiến cho ca ca của nó bật cười, véo véo cái mũi của nó mà nói:

- Tiểu Vân ngốc, phụ thân mang theo dù nên sẽ không bị ướt.

Tiểu Vân nghe thấy ca ca nói thì khẽ gật đầu à một tiếng tỏ vẻ hiểu ra, bàn tay non nớt xoa xoa cái mũi.

Bỗng chốc, hai đứa nhóc khịt khịt cái mũi hít lấy hít để:

- A! Mẫu thân nấu bánh bao xong rồi.

Lời còn chưa dứt, chúng đã vọt ra khỏi giường, chạy về phía mẫu thân. Trên tay mẫu thân lúc này là một giá hấp chứa hơn tám cái bánh bao còn nóng hổi.

- Ui da! Nóng quá!

Bánh bao mới ra khỏi nồi, còn rất nóng khiến đứa nhóc lớn hơn suýt xoa một hồi.

- Thiên nhi, phải cẩn thận chứ!

Mộ Dung Hồng Điệp nhìn nhi tử của mình mỉm cười, đặt giá hấp lên trên chiếc chõng tre gần giường. Nàng lấy ra một xấp giấy, lần lượt bọc hai cái bánh vào đưa cho Hoàng Thiên cùng Hoàng Vân.

Ngoài trời mưa ngày càng nặng hạt, tiếng rào rào của nước mưa như át đi mọi âm thanh trong đêm tối, Mộ Dung Hồng Điệp ánh mắt hướng về phía bầu trời xa xa, nét mặt mang theo một tia lo lắng.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Hoàng Thiên cùng Hoàng Vân sau khi nô đùa cũng bắt đầu thấm mệt, cơn buồn ngủ nhanh chóng kéo đến. Rúc vào trong lòng mẫu thân, chúng nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ.

Trong cơn mơ màng, Hoàng Thiên mơ thấy phụ thân trở về, mơ thấy phụ thân kéo mẫu thân, nó và Tiểu Vân vào lòng. Mơ thấy phụ thân mỉm cười nhìn nó, mơ thấy phụ thân nó kể chuyện, kể về một câu truyện xa xưa, kể về một thế giới mơ hồ cùng huyền ảo.

- Thuở ấy! Đời Hùng Vương thứ tám, tại một ngôi làng nhỏ…

Trong vô thức, nó vòng tay ôm lấy Tiểu Vân, cảm nhận hơi ấm truyền ra từ cơ thể đệ đệ, hắn mỉm cười hạnh phúc.

Đó là gia đình.

oOo

La Hoa Thôn, trong một căn nhà đá.

Cũng đã hơn một tuần từ khi người dân trong thôn đưa hai người Hoàng Thiên cùng Thiên Phương trở về. Hôm nay, Thiên Phương rốt cục tỉnh lại, trông thấy Hoàng Thiên nằm bên cạnh còn hôn mê, trong lòng nàng không khỏi có chút lo lắng.

Bàn tay nàng vẫn nắm chặt lấy tay của hắn không buông, lòng bàn tay của hắn mát lạnh dễ chịu. Nàng cúi đầu, dựa vào bờ vai của hắn, ánh mắt miên man, tim đập thình thịch liên hồi. Đôi má nàng ửng đỏ, phát ra phong thái ôn nhu quyến rũ mê người.

Từ khi ra đời đến nay, nàng còn chưa bao giờ gần gũi một nam nhân như thế. Nàng thân phận cao quý, bình thường ngay cả một bằng hữu đều không có, những người xung quanh đều phải cung kính và vị nể thân phận nàng.

Chỉ có một Hoàng Thiên chân chất mới khiến cho nàng cảm thấy cuộc sống của mình có thêm nhiều sắc thái hơn, vì vậy giờ phút này không khỏi tâm tình hỗn loạn.

Đột nhiên Hoàng Thiên khẽ động, choàng tay ôm lấy nàng, trên khuôn mặt hai mắt vẫn nhắm nghiền, nhưng khóe môi lại nhếch lên cười tủm tỉm, dường như cực kỳ thỏa mãn.

A!

Thiên Phương hét lên, đẩy mạnh cánh tay của Hoàng Thiên, tát cho hắn một cái trời giáng.

- Ui da!

Hoàng Thiên từ trong hôn mê bừng tỉnh, lắc lắc cái đầu, mặt mũi hắn đau rát, cơ hồ muốn chảy máu mũi. Mơ hồ mở mắt ra, liền trông thấy Thiên Phương đang nhìn chằm chằm hắn, khuôn mặt giận giữ:

- Tên dâm tặc!

Hoàng Thiên còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, đã bị Thiên Phương một cước đá bay xuống giường.

- Thư thư… làm sao vậy?Hoàng Thiên không hiểu tại sao mình lại bị đá xuống giường. Một cước này của Thiên Phương không nhẹ, hắn lại đang trọng thương nên suýt nữa thì thổ huyết, cả cơ thể đau ê ẩm.

- Ngươi còn nói nữa…

Thiên Phương vừa giận vừa thẹn.

- Ta làm sao?

Hoàng Thiên có chút bất mãn, khi nãy hắn còn nhớ bản thân mơ được trở về bảy năm về trước, được gặp lại gia đình của mình, được nằm trong lòng cha mẹ, được ôm Tiểu Vân mà chìm sâu vào giấc ngủ.

Nghĩ đến đây, hắn chợt nhận ra điều gì đó không ổn, dường như trong cơn mê, hắn có ôm Tiểu Vân vào lòng, nhưng hình như Tiểu Vân hơi lớn thì phải, hơn nữa cảm giác cũng rất chân thực.

- Ngươi…

Thiên Phương định nói, nhưng lại ngưng, nói thế nào đây, chẳng lẽ nói nàng nắm tay hắn ngủ suốt mấy ngày sao?

- Ai cho ngươi nằm gần ta…

Thấy ánh mắt khó hiểu của Hoàng Thiên, nàng vội chữa cháy.

Hoàng Thiên có chút khóc không ra nước mắt, hắn đâu biết có chuyện gì xảy ra. Từ khi rơi xuống vực hắn đã lâm vào hôn mê, tới tận bây giờ khi bị Thiên Phương cho ăn tát mới tỉnh lại, làm sao hắn biết được bản thân lại ở cùng Thiên Phương.

- Nằm gần nhau… thư thư có em bé rồi sao?

Hoàng Thiên đột nhiên thốt lên, giọng điệu có chút run run, hắn nhớ ngày trước Trác Mộc từng nói với hắn, nam nữ khi ngủ với nhau thì sẽ sinh em bé.

Thiên Phương như ngây ngốc tại chỗ, trong lòng càng là muốn tức điên lên, nàng trừng mắt nhìn hắn, quả thực muốn xông tới đánh cho hắn một trận.

Trông thấy ánh mắt Thiên Phương, Hoàng Thiên da gà nổi cả lên, không dám nói lời nào nữa, vội vàng chạy vọt ra khỏi phòng.

- Xú Tiểu tử… Đại dâm tặc… ngươi đi chết đi.

Thiên Phương tức giận đến mức không biết nên nói gì, chỉ biết quát lên như thế. Hoàng Thiên cái tên khốn kiếp, tên vô lại, dám nói nàng có em bé! Mặc dù tức giận là thế, nhưng không biết vì cái gì, trong lòng nàng lại có những cảm giác khác thường không tả được.

Bóng dáng Hoàng Thiên vừa khuất, sắc mặt nàng đột nhiên trắng nhợt, toàn thân như mất hết khí lực, khóe miệng trào ra một tia máu tươi.

Năm đó, nàng chứng đạo thất bại bị đạo thương khiến tu vi giảm xuống. Trận chiến hôm trước lại cưỡng ép thăng hoa, rút ra Ngũ hành chi linh của Nguyên giới, cuối cùng bị Thiên đạo trừng phạt. Lần này bị thương quả thực không nhẹ, tu vi đại giảm, thọ nguyên không còn nhiều. Nếu còn cưỡng ép thăng hoa một lần

nữa, chỉ sợ nàng sẽ hồn phi phách tán.

Xuất ra một viên đan dược, nàng nhanh chóng nuốt vào, sau đó xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, dồn tinh thần vào nội thể bắt đầu trị thương. Không khí quanh nàng nhanh chóng ánh lên thanh mang mờ mờ, linh khí trong thiên địa hình thành một xoáy khí nhỏ cuồn cuộn xoay chuyển. Thoáng sau, trên trán nàng xuất hiện mồ hôi, thân thể hơi run lên, dáng vẻ có phần bất ổn.

Hơn mười phút sau, nàng rốt cục mở mắt, khuông mặt đã không còn nhợt nhạt như trước. Từng lọn tóc mai ướt đẫm mồ hôi dính lại trên trán và má khiến cho nàng có một vẻ ôn nhu ưu nhã động lòng người.

- Thư thư đang làm gì đấy…

Tiếng Hoàng Thiên từ bên ngoài vọng vào, hắn vẫn đứng lấp ló ngoài cửa mà không dám vào, dường như vẫn còn sợ Thiên Phương nổi giận mà đánh hắn một trận.

Trông thấy bộ dáng của hắn, Thiên Phương suýt nữa phì cười, nhưng vẫn cố gắng nín lại, ra vẻ nghiêm túc nói:

- Có chuyện gì?

Nghe giọng của Thiên Phương, Hoàng Thiên chợt cảm thấy lạnh gáy, nghĩ nàng còn chưa hết giận, hắn thầm hô may mắn không có đi vào.

- A! Ta vừa ra ngoài gặp mấy người dân, họ nói đây là La Hoa Thôn, chính họ đưa chúng ta từ Mộc Thanh Lâm trở về.

Thiên Phương khẽ nhíu mày suy nghĩ, Mộc Thanh Lâm, quả thực nàng chưa nghe tới bao giờ. Thế nhưng cũng không quá để tâm cho lắm, thế gian rộng lớn, có những nơi nàng chưa từng đi qua hay biết đến cũng là chuyện thường tình.

Thu liễm lại tâm tình, nàng bước xuống giường, đi nhanh ra cửa. Hôn mê mấy ngày liên tiếp, cũng nên ra ngoài vận động một chút. Hơn nữa còn phải đi cảm tạ người đã cứu nàng cùng Hoàng Thiên.

oOo

Học Viện Hoàng Gia, hồ Tiên Lãng:

- Trác Mộc, ngươi nói Hoàng Thiên hắn rốt cục đang ở đâu?

Hàn Lâm dựa lưng vào một phiến đá, nhìn Trác Mộc mà hỏi. Hôm đó Huyết Sắc Chi Lâm xảy ra kinh biến, hắn cùng Trác Mộc được người hộ đạo của Trác Mộc cứu trở ra, thế nhưng không tìm được Hoàng Thiên. Cũng đã hơn bảy ngày trôi qua, Hoàng Thiên vẫn chưa trở về khiến hắn lo lắng không thôi.

Trác Mộc cười cười, vỗ vai Hàn Lâm:

- Ngươi yên tâm đi, ta vừa tới gặp viện trưởng, hắn nói mệnh đăng của Hoàng Thiên vẫn còn.

Học viên của học viện trước khi đi lịch lãm đều phải lưu lại một đạo linh hồn ấn ký trong mệnh đăng. Chỉ cần mệnh đăng còn cháy, Học Viện liền biết được ngươi đang còn sống.

Đại biến hôm trước quá mức khủng bố, làm cho vô số sinh linh phải bỏ mạng. Những học viên đi lịch lãm hôm đó tử thương tới hai phần ba, hơn nữa còn rất nhiều người mất tích chưa có trở về, trong đó có Hoàng Thiên.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 46: Nỗi Lòng Thiếu Nữ

Ngũ Hành Thiên quốc khai nguyên ngàn năm, thiên hạ dưới sự cai trị của Dương Phong Vương thái bình muôn thuở. Nay Dương Phong Vương đột nhiên mất tích, không rõ sống chết. Triều đình không có người cai trị thì trở nên hỗn loạn, các đại thần chia bè kết cánh hòng tranh đoạt ngôi vị khiến dân chúng khổ cực lầm than.

Cùng lúc với sự kiện Dương Phong Vương mất tích, thiên kiếp hàng lâm. Vẫn thạch liên tiếp đổ xuống lãnh thổ Ngũ Hành Thiên quốc, hàng vạn dân chúng mất mạng dưới thiên kiếp. cùng theo đó là liên tiếp những thiên tai khác kéo tới, lũ lụt, hạn hán, cuồng phong càn quét khiến dân chúng oán thán.

Triều đình lúc này đang tranh đoạt quyền lực, có mấy ai thèm để ý tới dân chúng. Mà cho dù có để ý thì cũng lực bất tòng tâm chỉ biết trơ mắt mà nhìn từng cái dân chúng bỏ mạng.

Phía bắc, hoàng đế Hỏa Vân quốc là Ngu Cơ nghe lời quốc sư Hoa Vân Báo chuẩn bị đem quân xâm chiếm. Triều đình Ngũ Hành Thiên quốc quần long vô thủ, quan viên đại thần không đồng lòng chống giặc thì lấy gì mà chống đỡ. Việc bị Hỏa Vân quốc đô hộ là chuyện một sớm một chiều, thiên hạ cũng từ đây mà bắt đầu đại loạn.

oOo

La Hoa Thôn, Hoàng Thiên cùng Thiên phương bắt đầu quen với sơn thôn. Hôm nay là ngày đẹp trời, ở nơi thâm u sơn cốc

quanh năm mưa gió như La Hoa thôn, một ngày đẹp trời như vậy vốn không nhiều. Hoàng Thiên cùng Thiên Phương đi dạo quanh thôn, gặp ai cũng chào hỏi thân thiết, con người ở đây tạo cho hắn cảm giác thân quen như ở nhà.

Trẻ con trong thôn đã luyện xong buổi luyện võ, hớn hở ra về. Để sinh tồn ở nơi này, trẻ con cũng cần phải có sức mạnh, mà muốn có sức mạnh thì phải luyện tập không ngừng. Phần lớn trẻ con trong thôn sau khi luyện võ xong sẽ đi làm việc đồng áng, một số nhỏ tuổi hơn thì rủ nhau đi chăn trâu nô đùa bên suối.

Vốn chẳng có việc gì làm, Hoàng Thiên bèn đi theo lũ nhóc chăn trâu. hắn cũng rất tò mò muốn thử xem cảm giác làm mục đồng là như thế nào.

- Hôm nay chúng ta thả ở cánh đồng bên suối nhé! Hắc hắc! hình như khoai thôn bên ăn được rồi.

Giang Triết lên tiếng, hắn là đứa lớn nhất trong nhóm nên rất có uy tín, bọn trẻ nhất trí nghe theo.

- Hoàng Thiên đại ca, Thiên Phương thư thư đi cùng bọn đệ nhé!

Bỗng nhiên có một đứa trong nhóm gọi với ra chỗ hắn.

- Được, ta chưa đi ăn trộm khoai bao giờ, cũng muốn thử một lần cho biết, chắc vui lắm nhỉ!

Nói đoạn, hắn quay sang Thiên Phương, hỏi:

- Thiên Phương thư thư cũng đi cùng bọn đệ hả?

- Hỏi thừa, lẽ nào ta không đi được?

Thiên Phương bất mãn hầm hừ.

- Thư thư mà bị trâu đá chắc buồn cười lắm nhỉ?

Hắn vừa nói vừa cười.

- ngươi có tin mình bị đá ngay bây giờ không?

Thiên Phương hơi giận, đẹp đẽ khôn tả khiến hắn hơi thất thần. Thấy ánh mắt thất thần của hắn, nàng thầm cười, nhắc nhở:

- Thế ngươi có định đi hay không? Sao còn đứng đó?

Hoàng Thiên lúc này mới giật mình tỉnh lại, hắn xấu hổ gãi đầu đi theo nàng. Phía trước họ, bọn trẻ đang nô đùa lùa trâu ra ngoài thôn.

Bọn họ theo lũ trẻ chạy qua mấy cánh đồng, Hoàng Thiên thích lắm, hắn xắn quần lên chạy lon ton như con nít, quần áo chẳng mấy chốc mà lấm lem bùn đất.

Thiên Phương vẫn đi theo sau, nàng nhìn hắn nô đùa rồi mỉm cười, chỉ có bên cạnh hắn, nàng mới mỉm cười như thế.

Đang mải mê suy nghĩ, bất chợt có một nắm bùn lao về phía nàng rất nhanh. Nắm bùn quyệt qua gò má còn đang ửng đỏ, để lại trên má một vết bùn.

Hoàng Thiên nhìn vết bùn trên má Thiên Phương mà hơi giật mình, không biết nàng đang suy nghĩ gì mà lại không tránh kịp. Nhưng rồi hắn đứng chống nạnh ngửa mặt lên trời cười ha ha, hình như Thiên Phương ăn thiệt thòi khiến hắn rất vui.

Thiên Phương đang ngơ ngác không biết thủ phạm là ai, nhìn thấy khuôn mặt lấm lem bùn đất của hắn thì nàng phì cười. Nhưng sau đó, bất chợt như nhận ra gì đó, nàng cúi xuống nắm lên một nắm bùn nhỏ, miệng còn lẩm bẩm:

- Tên khốn! dám ném ta à?

Hoàng Thiên đang còn cười đắc ý thì bỗng nhiên có một nắm

bùn lao thẳng vào mặt hắn, trên khuôn mặt vốn đã lấm lem nay lại thêm nhoe nhoét bùn là bùn. Hắn lấy tay gạt gạt bùn xuống, nhổ ra mấy cái trông đến thảm. Nhưng chưa kịp làm gì hắn đã xách quần lên chạy biến, vừa chạy vừa hét:

- A! đồ chơi xấu, đồ ăn gian.

- Xú tiểu tử! ngươi đứng lại cho ta.

Đằng sau hắn là Thiên Phương đang hùng hục lửa giận đuổi theo sau.

Lũ trẻ đang chơi đùa thấy thế cười ầm lên, có một đứa trong nhóm lắc đầu kêu lên:

- Thiên Phương thư thư nhìn vậy mà còn dữ hơn cả mẹ ta, Hoàng Thiên huynh sau này khổ rồi, ài!

- Tính ra cha chúng ta cũng đang còn sướng chán nhỉ? Ha ha!

Lại có một đứa khác bổ xung, cả bọn ngồi cười rũ rượi.

Lát sau Thiên Phương quay lại chỗ bọn trẻ, Hoàng Thiên đi bên cạnh nàng hai tay còn xoa xoa cái mông đầy bùn đất của mình, hiển nhiên là vừa bị nàng hành cho một trận. Bọn trẻ bụm miệng cười, Giang Triết chỉ về phía xa nói:

- Hai người ra suối rửa mặt đi, tí nữa bọn đệ dẫn qua thôn bên ăn trộm khoai a.

Hai người lại cùng nhau đi ra bờ suối, Hoàng Thiên xắn quần cao hơn, vục cả mặt xuống dòng nước mát lạnh. Từng mảng bùn đất tơi ra để lộ khôn mặt anh tuấn phi phàm. Bất chợt hắn quay sang bên, Thiên Phương đang bên cạnh, nàng cũng đang nhìn hắn, hai ánh mắt chạm nhau, Hoàng Thiên như tê dại.

Thiên Phương vẫn đứng đó nhìn hắn, khuôn mặt trắng nõn

khẽ hồng lên, lại thêm đôi mắt trong veo như nước hồ thu càng làm say lòng người. Nhìn thấy vết bùn còn vương trên má Thiên Phương, Hoàng Thiên bất giác đưa tay lên lau đi, hắn khẽ gạt những lọn tóc mai rối còn ướt đẫm mồ hôi bết trên trán nàng.

Thiên Phương như tượng gỗ đứng im nhìn hắn, trong lòng nàng như có cái gì đó đang sôi trào mãnh liệt, bất chợt nàng nhắm mắt lại như đang chờ đợi một điều gì đó. Dưới chân họ, nước suối vẫn nhẹ nhàng trôi đi, không gian thật yên tĩnh.

OoO

Hoàng Thiên lúc này không còn kiểm soát được bản thân mình nữa, có thứ gì đó trong hắn đang sôi trào mãnh liệt, thúc dục hắn tiến tới làm theo bản năng của con người.

Tay hắn lúc này hạ xuống trên vai của Thiên Phương, hắn tiến lại gần nàng hơn, mắt hắn nhắm lại, không gian xung quanh như lặng đi, tiếng nước chảy vẫn vang lên nhưng dường như nhỏ đi rất nhiều tạo cho hai người một không gian riêng tư.

- Hoàng Thiên ca ca, hai người làm gì mà lâu thế?

Tiếng gọi của Giang Triết vọng ra cắt ngang mọi thứ, hai người giật mình tỉnh lại. Thiên Phương xấu hổ quay mặt đi chỗ khác không dám nhìn hắn, khuôn mặt vốn đã ửng đỏ nay lại đỏ hơn. Hắn cũng giật mình tỉnh lại, không biết suy nghĩ gì, rồi nhìn Thiên Phương nói:

- Ta lên trước đây.

Thiên Phương vẫn đứng đó, nàng vẫn quay mặt đi không trả lời. Hoàng Thiên thở dài, hắn nhìn nàng rồi lắc đầu, cất bước đi về phía Giang Triết.

Hắn vừa đi vừa suy nghĩ, hắn nhớ về Lan Nhi, hình ảnh của nàng vẫn ở đó trong hắn. Vậy thì Thiên Phương là gì trong lòng

hắn, là bạn sao? Không! Không còn là bạn nữa, là cái gì thì hắn cũng không biết.

Bất chợt hắn thấy có lỗi với Lan Nhi, hắn nhớ tới lời hứa với nàng, "hãy đợi ta mười năm, mười năm nữa ta sẽ đến đón muội", lời hứa như vẫn còn vang vọng trong thâm tâm hắn, hắn nhớ tới hình dáng người con gái ấy đang mỏi mòn chờ hắn tới, và hắn đang làm gì đây.

Và rồi hắn quyết định, nhẫn tâm dập tắt cái thứ tình cảm mới chớm nở giữa mình với Thiên Phương, hắn không biết mình làm như thế là đúng hay sai. Nhưng hắn không muốn lún vào quá sâu để rồi cuối cùng cả hai phải đau khổ, và cũng bởi Lan Nhi là người đến trước.

Có lẽ như vậy là không công bằng với Thiên Phương, nhưng hắn không thể nào làm khác được, đó là điều tốt nhất mà hắn có thể làm cho cả hai.

Lên tới nơi, Giang Triết đang đứng đợi hắn, mặt nó nhăn nhó như quả táo tàu nói mấy câu gì đó, nhưng Hoàng Thiên lúc này đâu còn tâm trạng mà nghe nữa, đầu óc hắn lúc này đang rối tung rối mù hình ảnh của Thiên Phương và Lan Nhi.

Lát sau Thiên Phương cũng lên tới chỗ bọn trẻ, khuôn mặt nàng đã lấy lại vẻ lạnh lùng thường ngày khiến cho hắn không biết khi nãy mình có lầm tưởng hay không nữa.

Bọn trẻ tập hợp đông đủ bắt đầu di chuyển, Hoàng Thiên đi thụt lùi phía sau cùng Thiên Phương, hắn ngập ngừng nhìn nàng, ấp úng nói:

- Lúc nãy…ta…

- Làm sao?

Thiên Phương vẫn không để ý khuôn mặt vẫn lạnh như băng.

- Ta…

Hắn vẫn nói không nên lời. Ấp úng hồi lâu, sau cùng, hắn như lấy lại được quyết tâm, liền thở hắt ra một cái, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, nhìn thẳng vào mắt Thiên Phương trịnh trọng nói:

- Ta đã có người yêu rồi…

Thiên Phương đột nhiên thẫn thờ, toàn thân ngây ra, căn bản không thể nào duy trì dáng vẻ lạnh lùng cố hữu, run run nhìn Hoàng Thiên ở trước mặt, trong lòng càng là có một cảm giác tức điên, rất muốn tẩn cho tên đần này một trận. Nàng vung tay nắm lấy tai hắn mà xoắn thật mạnh, nghiến răng nói:

- Xú tiểu tử! Ý ngươi là ta đang tán tỉnh ngươi sao?

Hoàng Thiên tai như muốn bị bứt ra, tai hắn bị xoắn khiến cả cái đầu cũng lệch theo, vội vàng xua tay:

- A! không… không phải ý đó… A! A!

Thiên Phương nào tin hắn, lại càng xoay mạnh hơn, quát nói:

- Còn dám cãi à!

Hoàng Thiên sợ rồi, thực sự sợ rồi, từng cỗ đau đớn thấu tim gan truyền tới khiến hắn chảy cả nước mắt:

- Không… không dám nữa, tha cho ta.

Tuy đau đớn nhưng hắn lại cảm thấy nhẹ nhõm như trút được gánh nặng trong lòng. Thái độ của nàng như vậy chứng tỏ suy đoán của hắn khi nãy là sai, hắn không phải khó xử nữa. Nhưng tại sao hắn không hề thấy vui, trong hắn như mất mát đi một thứ gì đó quan trọng.

Sâu thẳm trong trái tim đó tại sao lại cảm thấy hơi đau nhói, không thể giải thích nổi, hắn cho đó là lòng tự tôn của một nam

nhân khi nghĩ người khác thích mình nhưng sau đó phát hiện thực tế không phải vậy.

Rồi nghĩ đến Lan Nhi, hắn lại thầm cười và gạt bỏ tất cả, trở lại trạng thái vui cười bình thường. Hắn chạy ùa lên chỗ bọn trẻ, bỏ mặc Thiên Phương đằng sau.

- Đại ca! nhỏ tiếng thôi, bị phát hiện bây giờ.

Bọn trẻ trách móc.

- À…

Hắn xấu hổ gãi đầu cười trừ.

“Tên ngốc” thanh âm của Thiên Phương vang lên, nhưng chẳng bao giờ hắn có thể nghe thấy được. Khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười ngọt ngào, nhưng sâu vào trong đôi mắt trong veo ấy lại đang chôn giấu một nỗi buồn man mác bi thương.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 47: Đi Trộm Khoai

Bọn trẻ dẫn hai người chạy tuốt qua cánh đồng bên kia suối, hắn giả bộ mặt mày lấm la lấm lét, hết nhìn trước lại nhìn sau, ra vẻ như mình là dân ăn trộm chuyên nghiệp vậy. Bọn nhóc nhìn hắn ngơ ngác không hiểu gì, Thiên Phương thì bụm miệng cười. Thấy thái độ mọi người, hắn xấu hổ đỏ ửng mặt, gãi đầu cười xòa.

Đây là một cánh đồng khá lớn, trồng cơ man là hoa mầu, nào là lúa, ngô, khoai, sắn… Bọn trẻ lén lút chạy vào một ruộng sắn gần đó, mò mẫm trong đó một lát thì cũng qua được bờ bên kia.

Và rồi thứ mà cả bọn mong đợi đã xuất hiện ngay trước mắt, một ruộng khoai rất lớn đã sắp tới ngày thu hoạch. Khoai được người ta lên thành từng luống dài song song nhau chạy xa tít tắp không nhìn thấy cuối.

Hoàng Thiên khịt khịt mũi, hắn hít lấy hít để, hắn muốn lưu giữ lại cái hương vị đặc biệt đó, là hương vị ngọt ngào của đồng quê. Cái mùi hương nồng nàn của đất, thoang thoảng của lúa non, đậm đà của khoai sắn… Chẳng phải riêng mình hắn, mà bất kì ai cũng vậy, nếu như lần đầu cảm nhận thấy cái hương vị đặc biệt này, lòng người lại trở thêm nhẹ nhõm, thanh thản hơn, và có cái gì đó buồn man mác, xao xuyến khó tả.

- May mà sang kịp, vài hôm nữa là thu hoạch mất rồi, hà hà?

Tiếng Giang Triết vang lên, mắt nó vẫn nhìn chằm chằm vào mấy luống khoai, miệng nói tiếp:

- Mọi người nhanh hành động thôi!

Nói rồi không đợi thêm chút nào nữa, nó nửa chạy nửa bò lao vào trong ruộng, bọn nhóc còn lại cũng nhanh chóng đi theo, mỗi đứa chọn một vị trí của riêng mình rồi lén lút đào khoai.

Hoàng Thiên lúc này cũng tỉnh lại, hắn ùa theo bọn trẻ, lũ trẻ dậy hắn và Thiên Phương đào khoai, chỉ cho họ biết cách nhận ra chỗ nào khoai củ nhiều và to. Hắn nhanh chóng hành động, cởi cái áo khoác bên ngoài ra, buộc thắt hai ống tay áo lại làm thành hai cái túi đựng khoai.

Vốn được long châu cường hóa thân thể nên hắn đào khoai rất nhanh, chẳng mấy chốc mà đầy hết một ống tay áo, đang định đào tiếp thì bỗng nhiên có tiếng quát khiến hắn giật mình:

- Bọn nhóc phá hoại kia đứng lại cho ta!

Nghe thấy tiếng quát, hắn giật mình ngẩng đầu lên thì bọn trẻ đã chạy tự lúc nào, còn mỗi Thiên Phương cũng đang ngơ ngác nhìn hắn, cách họ không xa là một lão bá trạc tuổi thất tuần mặt đầy giận dữ đang chạy tới.

Biết là bị phát hiện, theo bản năng, hắn chạy tới nắm tay kéo nàng chạy đi như bay, vừa chạy vừa cười toe toét ngoái cổ lại phía sau. Mặc dù hắn đang bị thương, nhưng chạy trốn khỏi một lão đầu phàm nhân thì không thành vấn đề.

Một lát sau hai người đã chạy tới chỗ cũ, bọn trẻ đã ở đó tự lúc nào, hắn trách bọn trẻ mấy câu vì cái tội chạy mà không báo rồi thôi. Sau đó chẳng mấy chốc một đống lửa to đùng được đốt lên, hắn vội vàng ném mấy củ khoai vào trong.

- Trời ạ, huynh làm gì thế? Một đứa nhóc la lên.

- Ta nướng khoai mà.

- Huynh phải đợi lửa cháy có than hồng thì mới nướng được chứ!

- Nướng khoai mà cũng rắc rối vậy sao? Thôi kệ đi, lỡ rồi, mà khoai cũng còn nhiều mà.

Cũng không lâu lắm, hắn dùng một cành tre khều mấy củ khoai ra, nhưng hình như để lâu quá nên cháy đen hết.

Ngồi bóc mấy lớp vỏ đã bị cháy ra, một mùi thơm đậm đà lan tỏa ra xung quanh làm bọn trẻ thèm nhỏ dãi. Hắn đưa cho Thiên Phương ăn trước, chỉ thấy nàng cười cười rồi cũng nhận lấy miếng khoai hắn đưa cho cắn một miếng.

- Cũng không quá tệ!

- hì hì!

- Hoàng Thiên ca ca! Ta nghe cha nói hai người là tiên nhân sao?

Bất chợt một đứa nhóc cất tiếng hỏi Hoàng Thiên, ánh mắt tràn đầy hiếu kỳ.

- Có thể xem là vậy.

Thoáng nhìn qua Thiên Phương, hắn mỉm cười trả lời.

- Ha ha, thấy chưa! Ta nói mà các ngươi không nghe.

Đứa trẻ này gào lên, cười ha hả chỉ vào mặt mấy đứa trẻ khác.- Tiên sư con bà nó, hôm nay ta dẫn tiên nhân đi ăn trộm khoai a!

- Hôm sau phải khoe với mấy tên nhóc làng bên mới được, ha ha!

Bọn trẻ nhất thời nhốn nháo hẳn, chạy nhảy như mấy con khỉ, khuôn mặt tràn đầy đắc ý cùng vui sướng.

Đoạn bọn chúng đều xúm lại, bắt Hoàng Thiên kể truyện về

thần tiên cho chúng nghe.

Hoàng Thiên suy nghĩ một hồi, sau đó chậm dãi kể về những trận chiến mà hắn từng trải qua. Kể về những địa danh kỳ bí, những công trình kiến trúc to lớn, những loài yêu thú mạnh mẽ.

Bọn trẻ chăm chú lắng nghe, thi thoảng lại phát ra âm thanh trầm trồ, vẻ mặt tràn đầy hâm mộ.

Thiên Phương ngồi bên cạnh, chăm chú quan sát vẻ mặt của hắn, từng hành động của hắn, như muốn ghi thật sâu những hình ảnh ấy vào trong lòng.

- Các vị bằng hữu chú ý, xem âm ba công của Ngưu mỗ đây, hây.

Câu chuyện vẫn đang tiếp diễn, bỗng nhiên có một đứa trẻ đứng bật dậy kêu lên, nó đứng dạng chân cố tạo ra tư thế đứng tấn, hai tay đẩy chưởng song song về phía trước, cái mông chổng về phía sau nhìn rất hoạt kê.

Và rồi ngay sau đó một tiếng "bủm" rõ to vang lên, cha mẹ ơi hóa ra thằng ranh này phóng rắm, thối dã man.

Nhưng chưa dừng lại ở đó, sau tiếng bủm là từng tiếng phẹt phẹt nho nhỏ vang lên, đít quần nó phập phồng lên, nơi đũng quần sờn chỉ đã trở nên ướt đẫm.

- Tổ bà nó, các hạ phóng rắm mạnh quá phọt cả cứt ra quần rồi!

Một đứa trẻ ngồi ngay sau mông nó hét lên, bịt mũi nói.

- Tiên sư con bà các hạ! Đây là âm phân công thì có.

Lại có một đứa khác chen vào.

Cả bọn cười ầm lên, Hoàng Thiên đang kể chuyện cũng bò lăn

ra cười, còn Thiên Phương không biết là cố nén cười hay sao mà mặt cũng đỏ ửng lên.

- Con bà các hạ! Mau đi rửa đít đi, thối quá.

Ấy thế mà đứa trẻ kia bị bạn bè cười nhạo, lại không chút hoang mang, chắp tay nói:

- Mẹ nó, trên bảo mà dưới không nghe đây mà. Luyện công gặp chút vấn đề, rất xin lỗi các vị đạo hữu, Ngưu mỗ phải về thay quần rồi.

Khỏi cần phải nói, cả đám lại được cười thêm trận nữa, muốn rụng cả quai hàm.

OoO

Mọi người đang vui vẻ thì bỗng nhiên trời đất tối sầm lại, mây đen cuồn cuộn kéo tới, từng đạo lôi quang thiểm điện chớp lóe giữa những đám mây đen lúc ẩn lúc hiện, tiếng sấm cuồn cuộn văng vẳng vang lên cuối trời, cuồng phong nổi lên, từng luồng sát khí phô thiên tràn tới làm người sợ hãi.

Hoàng Thiên đang không hiểu chuyện gì sảy ra thì bỗng nhiên từ trong đám mây đó có không ít thiên thạch phá không lao xuống, là thiên kiếp, thiên kiếp đang đổ xuống mảnh đất bé nhỏ này.

Hắn hoảng sợ, thực sự hoảng sợ, những con người thật thà chất phác nơi đây đang bị đe dọa tới tính mạng. Những con người bé nhỏ vô tội ấy đang cận kề cái chết.

Bất chợt có một khối lạc hướng lao thẳng tới chỗ Thiên Phương đang đứng, đã phát hiện từ sớm, nàng vận chuyển tiên lực định đánh tan nó. Mặc dù bị thương nặng nhưng để giải quyết khối thiên thạch cỏn con này nàng vẫn dư sức. Nhưng nàng chưa kịp làm gì thì Hoàng Thiên đã lao tới đẩy nàng văng ra ngoài xa.

Khối thiên thạch va vào lưng hắn rồi nổ tung, đất cát bay tung tóe. Cơ thể hắn theo quán tính lao đi cày nát mặt ruộng rồi văng xuống suối. Lưng hắn bị va chạm mạnh xương cốt gãy nát, miệng hắn ứa máu, đau đớn khôn cùng, quần áo cũng tan nát.

Hắn gần như lâm vào hôn mê chìm xuống nước. Cái lạnh của nước suối cũng không thể làm cho hắn tỉnh táo hơn chút nào. Trong cơn mê, hắn cảm thấy như ai đó gọi tên mình, nghe thấy ai đó đang khóc, hắn thầm cười, lại có người vì hắn mà khóc.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 48: Lão Nhân Thần Bí

Mấy tiếng kêu đau đớn vang lên, bọn trẻ bị vụ nổ ảnh hưởng, làm chúng văng ra ngoài lăn long lóc ngã xuống, thậm chí có đứa trực tiếp hôn mê, mặt mũi lấm lem tóc tai bù xù.

Mấy đứ trẻ không bị hôn mê kinh hãi nhìn bầu trời đang rực lửa, sợ hãi gào to:

- Các vị đạo hữu chạy mau...

Thiên Phương không còn chú ý gì nữa, nàng lao nhanh ra suối, hai khóe mắt đã ầng ậng nước. Hoàng Thiên lúc này đã hôn mê và chìm xuống dòng nước, máu trong cơ thể vẫn không ngừng trào ra nhuộm đỏ cả con suối. Thiên Phương ôm hắn vào lòng miệng liên tục gọi tên hắn, nước mắt nàng vẫn cứ thế trào ra, đau lắm, nàng cảm thấy đau lắm.

- Tại sao chứ?... Tại sao ngươi ngốc vậy chứ?... Ta đâu cần ngươi cứu... Tỉnh lại đi, Hoàng Thiên, mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại cho ta!

Từng đạo hồng sắc hỏa diễm vẫn cứ thế liên tiếp giáng xuống, nhưng rất may mắn là mục tiêu không phải là La Hoa thôn mà là Mộc Thanh Lâm. Bầu trời lúc này rực sáng, như có thêm vô số mặt trời chiếu rọi, chói lòa.

Hung quang ngợp trời, hào quang như máu, quang tráo chói lòa khiến con ngươi người ta đau nhức, không dám mở mắt.

Sát khí lan tràn ra bốn phương, không gian cũng bị khí thế

khủng bố làm cho vặn vẹo rồi đổ vỡ, xuất hiện hàng chục vết rách đen ngòm trên không.

Một cỗ khí thế đế vương khuếch tán khiến vạn chúng bái triều, mạnh mẽ chống lại khí thế trên bầu trời.

"O…o…o…n…g"

Một tiếng nổ thanh thúy vang lên, không biết là do thứ gì bùng nổ, thanh âm vang vọng khắp cả không gian, nện thẳng vào trong tim mỗi người…

Đạo pháp, quy tắc lúc này cũng rung động không thôi, như gặp phải một cấm kỵ tồn tại, có thể đe dọa đến chúng.

Dị tượng cũng đánh thức rất nhiều tồn tại đỉnh cấp, ai ai cũng nhíu mày suy nghĩ. Có một số lão gia hỏa không biết thọ nguyên đã bao nhiêu bất chợt ngửa mặt nhìn trời mà thở dài than vãn:

- Sát kiếp a, sát kiếp a

Không lâu sau đó, mọi thứ đều dừng lại, thiên kiếp chấn động cũng lập tức biến mất như chưa từng xuất hiện. Dị tượng tan biến, bầu trờ lại trở lại trong xanh như vốn có.

Nếu không phải xung quanh còn mấy vị trí bị tàn phá, và phía Mộc Thanh Lâm đang bốc lên khói lửa ngùn ngụt, người ta còn tưởng khi nãy chỉ là ảo cảnh đấy.

OoO

Hoàng Thiên hôn mê suốt ba ngày, trong lúc hôn mê hắn không biết mọi chuyện xảy ra như thế nào, cũng không biết trong ba ngày qua Thiên Phương không ăn không ngủ, mỗi ngày đem tiên khí của bản thân rót vào trong thân thể để chữa thương cho hắn, nối xương, thu thập dược thảo, nấu thuốc cho hắn.

Hoàng Thiên tỉnh lại, vừa mở mắt ra, đập vào mắt hắn là hình ảnh tiều tụy của Thiên Phương. Nàng ngồi ngay bên thành giường gối đầu lên cánh tay trái hắn mà ngủ một cách ngon lành.

Hoàng Thiên cười khổ, hắn cố gắng cựa mình, muốn kéo chăn xuống đắp cho nàng. Nhưng hắn vừa động, một cảm giác đau đớn kịch liệt từ sau lưng lan truyền đi khắp cơ thể.

Mặc dù rất đau nhưng không muốn làm Thiên Phương thức giấc nên hắn cố gắng chịu đựng. Thế nhưng thân thể vẫn không tự chủ được mà run rẩy, khóe miệng đã trào ra một vệt máu.

Thiên Phương đang ngủ bị động chợt tỉnh giấc, thấy hắn đã tỉnh lại nàng vội vàng kêu lên:

- Hoàng Thiên ngươi tỉnh rồi sao? Cảm giác thế nào? còn đau không? Ngươi làm sao vậy?

Thiên Phương sốt ruột liên tiếp hỏi han, thấy khóe miệng hắn có vết máu liền vội vàng dùng ống tay áo lau đi. Hoàng Thiên không nói gì, chỉ lặng im nhìn nàng khẽ cười.

Thấy ánh mắt kì quặc của hắn đang nhìn mình, Thiên Phương hơi xấu hổ rụt tay về, khuôn mặt lo lắng lúc nãy lại trở về trạng thái băng lãnh thường ngày, nói:

- Cười cái gì?

- Ta… ta…

Hoàng Thiên ấp úng, không biết nói gì.

- Đợi ta một lát, để ta đi lấy thuốc cho ngươi.

Nói đoạn nàng đi nhanh ra ngoài, lát sau nàng trở lại, trên tay bưng một bát thuốc còn nóng khói bay nghi ngút. Nàng đỡ Hoàng Thiên dậy cho hắn uống thuốc.

- A! nóng quá… khụ! khụ!

Hoàng Thiên la lên, đầu lưỡi của hắn bị nước thuốc nóng làm cho đau rát một trận, nước mắt nước mũi giàn giụa, ho sặc sụa.

- A! ta xin lỗi, có sao không?

Thiên Phương giật mình, vuốt vuốt ngực hắn.

- Hu hu, nóng chết ta rồi…

- Ta xin lỗi rồi mà.

OoO

Năm ngày sau, tình trạng của Hoàng Thiên đỡ hơn rất nhiều, hắn đã có thể miễn cưỡng đi lại được. Nhưng có điều bây giờ hắn không thể vận chuyển nguyên lực được nữa, kinh mạch của hắn lần trước đã bị tổn thương trầm trọng.

Lần này coi như là đã hoàn toàn bị chấn nát, hắn cười khổ, cũng chẳng biết tại sao không còn kinh mạch mà vẫn còn có thể sống tới bây giờ. Hiện tại, ngoài cơ thể cường hãn tới mức biến thái ra hắn chẳng khác nào một người bình thường.

Nhìn về hướng Mộc Thanh Lâm, hắn không khỏi nổi lên tò mò. Từ khi tỉnh lại tới giờ, hắn luôn có một cảm giác rất khác lạ, không thể nói rõ được. Dường như xa xa trong Mộc Thanh Lâm này có thứ gì đó đang kêu gọi hắn. Mới đầu hắn còn cười thầm, tự nhủ bản thân nghĩ nhiều, thế nhưng càng ngày cảm giác càng là mãnh liệt khiến trong lòng hắn tràn đầy hiếu kỳ.

Buổi tối ngày hôm sau trời không trăng, chỉ có vài vì sao lấp ló dưới mây mù phát ra những tia sáng yếu ớt, không gian chìm trong bóng tối. Trên con đường mòn dẫn đến Mộc Thanh Lâm, Hoàng Thiên đang chậm rãi bước tới, hướng thẳng về phía khu rừng.

Những ngày này, cảm giác kêu gọi càng mãnh liệt, thậm chí cả lúc ngủ cũng có cảm giác đó khiến hắn như phát điên. Suy nghĩ mấy ngày, hắn quyết định giấu Thiên Phương đi vào Mộc Thanh Lâm điều tra nguyên nhân.

Mỗi bước chân của hắn trầm ổn đều đặn, rất nhanh đã tiến tới rìa của Mộc Thanh Lâm, một cảm giác đại hoang ập vào mặt khiến hắn không tự chủ được mà lui về sau một bước. Không hiểu sao Mộc Thanh Lâm này trong màn đêm lại đem lại cho hắn một cảm giác quái dị mà ma mị đến đáng sợ.

Hắn thở hắt ra hai hơi lấy lại bình tĩnh, nghiến răng nói:

- Dù sao cũng tới rồi, liều thôi…

Dứt lời, hắn thả người lao vào, thân hình của hắn nhanh chóng khuất sau những đại thụ của Mộc Thanh Lâm.

Địa hình của nơi này khá phức tạp, đại thụ khổng lồ che trời chắn lối, lại thêm những nhánh dây leo vắt ngang vắt dọc khiến việc di chuyển rất khó khăn.

Nhưng Hoàng Thiên dù sao cùng là tu sỹ Ngưng nguyên, dẫu có bị thương thì vẫn hơn xa người bình thường nên tốc độ vẫn rất nhanh, chẳng mấy chốc đã vào sâu trong Mộc Thanh Lâm.

Càng vào sâu thì bóng tối càng trở nên u ám, đến mức lòng hắn cũng trầm xuống, một cảm giác nặng nề nghẹt thở khiến cước bộc của hắn không khỏi chậm lại.

Một luồng hàn phong đột nhiên rít qua, khiến cả khu rừng vang lên tiếng xào xạc, Hoàng Thiên cau mày, dường như phát hiện có điều gì đó không ổn.Trái tim hắn đập ngày càng nhanh, hơi thở cũng trở nên nặng nề hơn. Hắn có cảm giác đằng sau bóng tối, giữa những gốc đại thụ cao lớn phảng phất như có ánh mắt quỷ dị đang chăm chú nhìn hắn.

Hoàng Thiên trong lòng thầm hô không ổn, vội vàng xoay người định lui về. Nhưng ngay lúc đó, trong bóng tối đột nhiên xuất hiện hai đốm sáng chậm dãi lưu động, tiến lại gần hắn.

Hắn trong lòng nhanh chóng suy nghĩ tìm cách thoát khốn, vốn đang bị thương như thế, dù gặp yêu thú cấp 1 hắn cũng khó mà chống lại. Hai đốm sáng ngày càng gần, hiển lộ ra một bóng đen cao lớn, mà hai đốm sáng chính là hai con mắt của bóng đen đó. Hoàng Thiên trống ngực đập thình thịch, hắn cảm thấy một luồng khí lạnh run người chạy suốt sống lưng.

Với thị lực của một tu sỹ Ngưng nguyên, hắn mơ hồ cảm nhận được bóng đen vừa đi ra là một con yêu thú hình dạng như dã cẩu, áng chừng cao gấp rưỡi người thường, thân hình to lớn vạm vỡ. Với kích thước như thế, chí ít cũng phải là yêu thú cấp bốn.

- Tiên sư con bà nó, sao ta lại xui xẻo như thế.

Hoàng Thiên nhịn không được mà chửi lên, yêu thú cấp bốn có thực lực ngang với Nguyên Đan hậu kỳ tu sỹ, hắn dù lúc toàn thịnh gặp yêu thú cấp bốn còn phải bỏ chạy, huống hồ là bây giờ.

- Gràorr….

Con yêu thú nhìn chằm chằm Hoàng Thiên, há cái miệng đỏ lòng như máu mà rống lên. Cả cơ thể nó trùng xuống, đuôi không ngừng đập mạnh xuống nền đất, tùy thời có thể phóng tới.

Hoàng Thiên cả đầu ông ông một hồi, hai tai như ù đi, bất giác lui mạnh về phía sau, quay người chạy trốn.

Trông thấy Hoàng Thiên bỏ chạy, yêu thú khóe miệng khẽ nhếch lên, bật mạnh một cái vọt về phía trước. Chỉ có điều khi nó lăng không, Hoàng Thiên bỗng nhiên quay người vứt ra bốn năm tờ giấy, phù văn chi chít, miệng hô lớn:

- Bạo.

Nhất thời năm tờ phù bùng cháy, tỏa ra một luồng lực lượng khổng lồ, hỏa diễm ngũ sắc bừng bừng tỏa ra rọi sáng một góc rừng.

Từng tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, luồng lực lượng mạnh mẽ lan tới khiến thân hình của con yêu thú bay ra ngoài, lăn lộn mấy vòng trên mặt đất tơi khi va vào một gốc đại thụ rồi mới dừng lại.

Hoàng Thiên không hề dừng lại mà tiếp tục chạy trốn, hắn biết năm chiếc Phong Nguyên phù chỉ có thể nhất thời cản chân con yêu thú thôi, mơ tưởng đến đả thương nó. Nếu không nhân cơ hội này chạy trốn thì hắn chết chắc. Đường về đã bị chặn bởi yêu thú, hắn không còn cách nào khác phải hướng tới sâu trong rừng mà tới.

Khoảng một khắc sau, một tiếng rống giận từ đằng sau vang lên rung động cả một góc rừng, con yêu thú hai mắt lộ ra hung quang, phóng đi như bay đuổi theo Hoàng Thiên. Mặc dù thân hình to lớn, địa hình trong rừng lại phức tạp, nhưng tốc độ của nó vẫn rất nhanh, chẳng mấy chốc mà đuổi kịp tới.

Hoàng Thiên cảm nhận sau lưng có hàn phong quét qua, vội vàng ngả người. Trong tay xuất hiện linh kiếm, chắn ngang một chảo, ngay sau đó lợi dụng lực lượng mà bật mạnh lên, đạp vào thân cây rồi phóng tới, kéo dãn khoảng cách với yêu thú.

Hai ba lần liên tiếp như thế, Hoàng Thiên trong lòng tràn ngập khó hiểu, dường như yêu thú không phải muốn tấn công hắn mà là muốn bức hắn chạy hướng sâu vào trong rừng.

Cuộc truy đuổi kỳ lạ diễn ra hơn một tiếng đồng hồ, Hoàng Thiên rốt cục vọt ra ngoài khu rừng, tiến nhập vào một khu đất rộng lớn. Một hương thơm dịu nhẹ trong thoáng chốc ập vào mặt, khiến trong lòng hắn không khỏi có cảm giác kỳ quái. Phía sau, yêu thú rất nhanh đã đuổi tới, nhìn hắn giận giữ mà rống lên một

tiếng. Thế nhưng cũng không có tấn công hắn.

- Tiểu bạch lang, được rồi…

Một thanh âm khàn khàn vang lên khiến Hoàng Thiên ngẩn người, đưa ánh mắt nhìn về phía xa trong bóng tối.

Hắn liền nhìn thấy một ông lão mặc áo xám đang chầm chậm bước tới. Khí thế của ông ta vô cùng trầm ổn, chỉ là tùy bước đi nhẹ nhàng nhưng lại tỏa ra một phong vận khó mà diễn tả bằng lời, cặp mắt bắn ra tinh quang lấp loáng có thần.

Yêu thú trông thấy lão giả thì quẫy đuôi, liếc Hoàng Thiên một cái rồi vọt về phía lão giả, quấn quýt như thú non vậy. Hoàng Thiên trong lòng không ngừng suy nghĩ, mơ hồ hiểu ra được vấn đề, hắn mỉm cười xấu xa nhìn ông lão mà hỏi:

- E hèm! Tiền bối, đây là thú nuôi của người hả?

Lão giả xoa xoa đầu tiểu bạch lang, khẽ cười nói:

- Phải, nó tên là Tiểu bạch lang…

Hoàng Thiên vẻ mặt biểu lộ bất mãn, trách móc:

- Ta nói… sao người không nhốt nó lại, để nó chạy lung tung suýt nữa cắn chết ta nha.

Lão giả quét mắt nhìn Hoàng Thiên, vẻ mặt vẫn cực kỳ thản nhiên, nói:

- Xú tiểu tử, mi đã đoán ra được rồi còn cố ý hỏi.

Hoàng Thiên vẻ mặt hậm hực, miệng lẩm bẩm với thanh âm chỉ mình hắn nghe được:

- Hừ… nó lùa ta chạy mệt gần chết, cũng phải bồi thường chút đỉnh chứ.

Lời hắn tuy nhỏ, nhưng lão giả tu vi cũng không tầm thường, tất nhiên là nghe thấy. Thế nhưng vẻ mặt vẫn không hề thay đổi, nhìn chằm chằm vào Hoàng Thiên đầy suy tư:

- Mi có biết vì sao ta gọi mi tới đây?

Hoàng Thiên nào biết được, chỉ có điều khi bị ánh mắt của lão quét qua, hắn không tự chủ được mà rùng mình, ánh mắt đó như nhìn xuyên qua cơ thể hắn, thấy được tất cả bí mật trong thức hải.

Long đan vốn đang ổn định bỗng nhiên rung rẩy không ngừng, khiến cho cả Nguyên hồ dậy sóng, Hoàng Thiên kinh sợ không thôi, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc:

- Vãn bối không biết, mong tiền bối chỉ giáo.

Lão giả mí mắt khẽ giật, bởi khi lão cố gắng nhìn vào sâu trong nội thể Hoàng Thiên, liền bị một luồng lực lượng thần bí ngăn lại khiến lão không thể nhìn ra được gì. Nội tâm lão không khỏi cảm thán, tiểu tử này mới có tý tuổi mà lại có nhiều bí mật như thế.

- Có phải trên người mi có một viên Thần Châu?

Hoàng Thiên vừa nghe thì giật mình kinh hãi, không tự chủ được mà lui về một bước. Thần Châu, có khi nào lão nói tới Long Đan trong nội thể của hắn. Chuyện hắn đoạt được Long Đan chưa bao giờ nói cho người thứ hai biết, làm sao lão lại biết được chuyện này. Nhìn vẻ mặt của Hoàng Thiên, lão cười cười, lại nói:

- Không cần phải sợ, ta sẽ không làm gì hại mi đâu.

Hoàng Thiên cố gắng trấn tĩnh, dùng ánh mắt tràn đầy hiếu kỳ nhìn lão. Tuy hắn không nhìn ra được tu vi của lão giả này nông sâu như thế nào, nhưng chắc chắn sẽ không thấp. Hơn nữa đối phương lại biết được bí mật của hắn, còn cố ý dụ hắn tới đây, không biết là có ý gì.

Lão giả vuốt vuốt chòm râu, nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt tán thưởng:

- Tiểu tử mi vận khí không tệ, đoạt được Thần Châu, lại còn được Vô Phong giúp cải tạo kinh mạch, quả nhiên đại vận khí a.

Hoàng Thiên như ngây ngốc tại chỗ, làm sao lão lại biết được những chuyện đó, Thần Châu, Vô phong rốt cục có liên quan gì tới lão.

- Chuyện mi không biết còn nhiều lắm, Nguyên Giới, Thượng Cổ, đại cấm địa Vạn Thú Sơn Lâm, Cửu U Chi Địa…

Ngưng một lát, lão lại nói:

- Được Thần Châu nhận chủ, cũng coi như cùng ta có duyên. Theo ta đi!

Lão giả lắc đầu cười nhẹ, quay người bước đi để Hoàng Thiên ngây ngốc tại chỗ.

- Thái Cổ Hồng Hoang, cửu giới cùng sinh, Nhân Tiên Thần Phật Ma Quỷ Yêu Minh, thân là Đạo Quỷ chi nhân, tha phương nơi đây… cam lòng sao… cam lòng sao…

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 49: Vô Thượng Ma Thần

Hoàng Thiên bây giờ trong lòng ngợp trời sóng lớn, hiểu biết của hắn về thế giới này thực sự quá ít. Tất cả như được bao phủ bởi một bức màn mờ ảo đang chờ đợi hắn vén lên. Thần Châu rốt cục là thứ gì, Vô Phong, lão giả thần bí là ai, trận chiến thời Thượng Cổ là như thế nào, những đại cấm địa từ đâu mà hình thành. Giữa tất cả những thứ này có liên hệ gì với nhau, có liên quan gì tới hắn.

Trong lòng ngổn ngang suy đoán, hắn cất bước đi theo sau lão giả, là phúc thì không phải họa, mà là họa thì tránh cũng không được.

Bên trong căn nhà tranh, bài trí rất đơn sơ, chỉ có một chiếc chõng tre đặt giữa nhà, phía bên trên là một bộ ấm chén trà đã cũ. Lão giả đứng trước cửa nhà, hai tay chắp sau lưng, hướng ánh mắt về phía chân trời xa xa, nhàn nhạt hỏi:

- Tiểu tử, mi có biết tại sao bản thân lại tu luyện chậm chạp như thế?

Hoàng Thiên không biết vì sao lão lại hỏi như thế, nhưng vẫn thành thực trả lời:

- Vãn bối tu luyện chậm chạp là do thể chất kém cỏi.

Lão giả cười nhạt nói:

- Ngu ngốc, trong thiên địa này không có thể chất nào kém cỏi, mỗi thể chất đều có tính chất cùng thiên phú của riêng mình, chỉ

cần có công pháp phù hợp, dù là thể chất bình thường nhất cũng có thể tu thành Đại Đạo. Thế giới này đem thể chất phân chia thành đủ loại khác biệt thực là vô tri.

Lời nói của lão giả làm trong lòng Hoàng Thiên dậy sóng, dĩ nhiên đối với việc này là lần đầu nghe thấy, thể chất tầm thường cũng có thể tu thành Đại Đạo sao?

Lão giả thoáng cười tiếp tục nói:

- Hơn nữa, ai nói thể chất của mi kém cỏi? Nếu ta không lầm, huyết mạch của mi là hỗn tạp huyết mạch giữa Ma và Thần. Tuy không biết vì sao mi lại có thể được sinh ra, nhưng huyết mạch Ma Thần này không phải là thứ mà huyết mạch bình thường có thể so sánh đấy.

Nói tới đây, lão không khỏi thở dài một cái, Vũ Trụ Hồng Hoang vô biên vô hạn, đản sinh ra huyết mạch Vô Thượng cũng là chuyện bình thường. Năm xưa tiểu chủ nhân cũng mang trong mình huyết mạch Vô Thượng giữa Thần và Tiên, thiên phú là kinh người cỡ nào.

Hoàng Thiên nghe thấy lời của lão, tâm tình không khỏi lâm vào hỗn loạn, huyết mạch Ma Thần, một trong những Vô Thượng huyết mạch. Chuyện này rốt cục là như thế nào? Có liên quan gì tới cha mẹ hắn? Thân phận của hắn rốt cục là gì?

Lão giả trông thấy trạng thái của Hoàng Thiên, cũng không nói thêm gì, ánh mắt mang theo một tia ẩn ý, lão muốn đợi Hoàng Thiên ổn định lại tâm tình.

Khoảng mười lăm phút sau, ánh mắt phức tạp của Hoàng Thiên mới biến mất, thay vào đó là một sự kiên định và quyết tâm.

Lão giả mỉm cười tán thưởng, tiểu tử này không tệ, tâm tính hơn xa người thường rất nhiều, lại nói:

- Sở dĩ mi tu luyện chậm chạp là do công pháp không phù hợp với huyết mạch, chỉ cần có công pháp thích hợp, tốc độ tu luyện của mi chỉ sợ không thể tưởng tượng.

Nghe lời lão giả, thần sắc Hoàng Thiên toát ra vẻ mong chờ, hắn cũng giống như bao kẻ tu đạo khác, đều mong muốn mình ngày một mạnh hơn, chỉ có mạnh mẽ hơn mới có thể giúp ngươi sống trong cái thế giới tàn khốc này.

- Công pháp tu luyện cho mi, lão phu không có. Mỗi cái Vô Thượng huyết mạch đều cần tự lãnh ngộ ra công pháp của riêng mình. Ta chỉ có thể trợ giúp mi một chút, còn kết quả như thế nào là do duyên số của mi rồi.

Năm xưa tiểu chủ nhân khi thức tỉnh huyết mạch, ngộ ra Trung Thiên Đồ công pháp, cùng Long Quân Cửu Chân Quyết chấn kinh bát giới. Lão thực muốn xem, Vô Thượng Ma Thần nếu so với Vô Thượng Tiên Thần sẽ như thế nào?

Hoàng Thiên trong lòng không khỏi có chút thất thoát, lãnh ngộ công pháp chỉ có thể ngộ không thể cầu, không biết đến năm tháng nào hắn mới có thể lãnh ngộ ra công pháp dành riêng cho bản thân mình.

Thế nhưng hắn vẫn không hề nản lòng, nếu đã chọn bước chân lên con đường này thì phải đi tới cùng, mới gặp chút khó khăn đã nản lòng không phải tính cách của Hoàng Thiên hắn.

- Ân huệ lớn như thế, không biết phải báo đáp tiền bối như thế nào?

Chắp hai tay cúi đầu, hắn cảm kích nhìn về phía lão giả, trong ánh mắt cũng mang theo một phần thắc mắc. Hắn không hiểu vì sao đối phương lại giúp một người dưng như mình, chắc chắn phải có một nguyên nhân nào đó.

- Tất cả nằm ở chữ duyên, mi và ta mệnh số đã an bài như thế, hà tất phải cưỡng cầu?

Lão giả cười cười phất tay.

Hoàng Thiên cũng không gượng ép, hắn cảm nhận thấy đối phương không có ý xấu, hơn nữa nếu có ý xấu thì hắn lại có thể như thế nào, tu vi đối phương mạnh hơn hắn, hắn có thể chống lại ư?

- Không biết tiền bối sẽ giúp ta như thế nào?

- Trước hết giúp mi thức tỉnh huyết mạch. Mi trước đây tu luyện quá mơ hồ, căn cơ không vững. Bắt đầu từ hôm nay phải áp chế tu vi của mình, cần phải rèn luyện tới cực hạn, khi đó huyết mạch tự khắc sẽ thức tỉnh thôi.

Lời lão vừa dứt, cơ thể đột nhiên phóng tới, trong phút chốc đã bắt được đai lưng Hoàng Thiên mà xách hắn lên. Hoàng Thiên đâu có phòng bị gì, bị lão xách lên như con ếch, bước đi ra ngoài. Hắn la lên:

- Tiền bối, người làm gì vậy, mau bỏ ta xuống.

Lão giả dường như không nghe thấy gì, chân khẽ điểm hai cái đã bay ra bờ hồ cạnh nhà. Cái hồ này rất lớn, sâu thăm thẳm, tĩnh lặng không một gợn sóng, hơi lạnh bốc lên nghi ngút. Thấy một màn như vậy, Hoàng Thiên hai mắt trợn ngược, đây là muốn làm gì a.

Không để cho Hoàng Thiên kịp nói thêm lời gì, lão giả đã phất tay quăng hắn ra giữa hồ. Hoàng Thiên bị lực đạo quăng ra, lăn lộn mấy vòng trên không rồi chủm một cái, bay xuống cái mặt hồ. Lúc đầu hắn còn ngớp ngớp được vài cái, sau đó chìm sâu xuống, mặt hồ cũng trở nên yên tĩnh trở lại.

Hoàng Thiên cơ thể chìm sâu dần xuống hồ, vẫn không ngừng

vùng vẫy. Nước trong hồ lạnh đến thấu xương, nhục thể cường đại như hắn cũng khó có thể chịu đựng lâu được. Hơn nữa, hắn còn cảm nhận được một luồng lực lượng vô hình quấn quanh trên người, áp bách khiến như bị một tòa núi đè lên người vậy.

Hắn hoảng sợ vội vàng vùng vẫy, cố gắng nổi lên trên mặt nước, thế nhưng khi vừa ló cái đầu lên, hắn đã ăn một trảo ảnh của Tiểu Bạch Lang vào đầu, lại chìm xuống. Kèm theo đó là truyền âm của lão giả:

- Xú tiểu tử, đây là Cửu Trọng Thần Thủy, có tác dụng rèn luyện rất tốt, còn không mau tận dụng.

Hoàng Thiên trong lòng hiểu ra, nhưng vẫn còn hậm hực, sao không báo cho hắn trước một tiếng đã quăng hắn xuống hồ.

Lần này chìm xuống, hắn không còn vùng vẫy như khi nãy, mà chuyên tâm cảm nhận, trong lòng thầm than:

- Trọng Thủy thật đáng sợ, không chỉ áp bách cơ thể, mà ngay cả tinh thần cũng bị đè ép.

Xuống sâu hơn mười mét, Hoàng Thiên có cảm giác bị núi lớn đè nén, xương cốt toàn thân bị ép đến mức phát ra tiếng "răng rắc".

Biết là đã tới mức cực hạn của cơ thể, Hoàng Thiên liền thả ra Nguyên lực ổn định lại thân hình. Nếu như hắn còn cưỡng ép tiến thêm một mét, chỉ sợ áp lực sẽ đè nát toàn bộ thân thể hắn.

Cơ thể hắn lúc này như bị áp súc tới cực hạn, cơ bắp đều bị kéo căng, huyết mạch phồng lên, lục phủ ngũ tạng bị áp súc không ngừng.

Trong đan điền, Thần Châu nhanh chóng chuyển động.

Nguyên hồ cuồn cuộn rung chuyển, đẩy Nguyên lực lan đi

khắp cơ thể, Hoàng Thiên thoáng giật mình kinh hãi, hắn kinh mạch vốn dĩ đã bị chấn nát, nhưng không ngờ Nguyên lực vẫn có thể lưu chuyển trong cơ thể, rốt cục là như thế nào?Đang thắc mắc, lời truyền âm của lão giả lại vang lên trong óc hắn:

- Tĩnh tâm ngưng thần, hòa vào vong ngã, cảm nhận lực lượng huyết mạch của bản thân.

Nghe lời lão giả, hắn bắt đầu tĩnh tâm, bài trừ tạp niệm, thế nhưng mặc cho hắn có cố gắng thế nào, vẫn không thể hòa vào cảnh giới vong ngã. Trong đầu hắn không hiểu vì cái gì mà luôn có những suy nghĩ miên man khiến cho việc tiến vào vong ngã trở nên khó khăn hơn rất nhiều.

Hơn mười phút sau, hắn rốt cục không thể nào trụ thêm nữa, vội vàng thi triển thân pháp vọt lên trên mặt nước. Thế nhưng cũng giống như lần trước, hắn lại bị một trảo thú ảnh cực lớn tát văng trở lại, khiến hắn khóc không ra nước mắt.

Lặp đi lặp lại như thế, Hoàng Thiên tuy vẫn không hòa vào được cảnh giới vong ngã, nhưng cường độ nhục thể của hắn đã mạnh lên trông thấy, tinh thần lực qua mỗi lần rèn luyện cũng trở nên mạnh mẽ biến thái.

Thời gian thấm thoát trôi qua, mặt trời đã khuất, Hoàng Thiên không biết đã ngoi lên lặn xuống bao nhiên lần, lão giả mới mỉm cười hài lòng:

- Được rồi, hôm nay dừng lại ở đây thôi.

Nói đoạn, lão quay người bước đi về phía nhà tranh, phía sau là Hoàng Thiên cơ thể bám đầy băng, sắc mặt tái mét không ngừng run rẩy. Hắn cố gắng điều động Nguyên lực khu trừ hàn khí, thế nhưng vẫn không có chút cải thiện nào.

Đi theo lão giả vào trong căn nhà tranh, Hoàng Thiên trong

lòng thở phào, một ngày này bị hành hạ rốt cục cũng được nghỉ ngơi rồi. Thế nhưng khi hắn định bước vào trong nhà, đã bị một luồng lực lượng đánh bay ra ngoài.

- Ui da! Tiền bối có chuyện gì nữa thế?

Lão giả cười cười, quăng về phía hắn một cây kiếm gỗ, nói:

- Ta chưa có nói là mi được nghỉ ngơi, cầm cây kiếm này ra rừng trúc bên kia, chặt mười cây về đây. Nếu không chặt được thì đừng mơ được đi ngủ.

Hoàng Thiên trong lòng thầm chửi, nhưng nào dám biểu lộ ra ngoài, bất đắc dĩ nhặt cây kiếm gỗ lên lê bước về phía rừng trúc.

Rừng trúc này không lớn, nhưng dưới màn đêm lại tạo cho người ta có cảm giác miên man bất tận. Từng cơn gió nhẹ thổi qua khiến cả khu rừng vang lên tiếng lao xao. Từng cây trúc xanh tươi vươn cao sừng sững, cành lá không ngừng đung đưa trong gió.

- Chặt mười cây trúc, cũng quá xem thường Hoàng Thiên ta rồi.

Hoàng Thiên cười xấu xa, có thể nói là yêu cầu này đơn giản hơn ngâm mình trong Cửu Trọng Thần Thủy. Hắn không biết những cây trúc này có gì đặc biệt, nhưng với lực lượng của hắn lúc này có lẽ cũng không quá khó khăn.

- Thôi chặt nhanh còn đi ngủ.

Dứt lời, hắn dùng ý niệm kêu gọi Thiên Kiếm, thế nhưng mặc cho hắn có kêu gọi như thế nào, thanh kiếm này vẫn không động đậy khiến hắn không khỏi ngơ ngác.

- Có khi nào nó chảnh không nhỉ, phải rồi, đường đường là thần kiếm sao lại đem đi chặt trúc chứ.

Nói đoạn, hắn cũng không để ý nhiều, tùy ý định lấy ra một thanh linh kiếm, nhưng túi càn không dường như cũng bị phong bế, hắn không thể nào lấy được bất cứ thứ gì.

- Tiên sư… nhất định là lão động tay động chân rồi. Hừ kiếm gỗ thì sao, ta không tin mình không chặt được mấy cây trúc cỏn con này.

H

oàng Thiên bặm môi, cũng không lãng phí thêm thời gian, nắm lấy kiếm gỗ mà chém tới.

Hây yaa…

Cốp…

Một thanh âm nho nhỏ vang lên, kiếm gỗ trong tay Hoàng thiên va phải thân trúc thì bị bật lại. Lực lượng phản chấn mạnh tới mức gần như đáp trả lại toàn bộ lực lượng của hắn, khiến hắn không tự chủ được mà bật lùi ra đằng sau.

Hoàng Thiên kinh ngạc nhìn thân trúc hoàn hảo không một vết chém, phải biết với lực lượng mà hắn chém ra khi nãy hoàn toàn có thể chém đứt một gốc đại thụ chứ đừng nói tới một cây trúc. Quả nhiên rất không tầm thường.

Bất chợt một âm thanh sột soạt vang lên, Hoàng Thiên ngoái đầu lại nhìn liền trông thấy Tiểu Bạch Lang đang lăn lộn trên nền đất, hai chi trước ôm lấy ngực, nhe nhe hàm răng nanh trắng muốt, tựa hồ đang cười nhạo hắn.

Bị hành động của Tiểu Bạch Lang chọc tức, Hoàng Thiên có chút nóng đầu, hắn hừ lạnh một cái, lại cầm kiếm chém tới.

- Cốp… cốp... cốp…

Thanh âm va chạm thuần túy vang lên, Hoàng Thiên hai tay như tê dại đi, thậm chí hổ khẩu suýt nữa rách toác.

Thanh âm lăn lộn của Tiểu Bạch Lang càng rõ ràng hơn, nó dường như rất buồn cười trước hành động của Hoàng Thiên. Hai chi trước không còn ôm ngực nữa mà đập đập xuống nền đất, cái đầu cũng gật gật xuống theo nhịp một cách cực kỳ thỏa mãn.

Hoàng Thiên khẽ cau màu, cũng không để ý đến thái độ của Tiểu Bạch Lang nữa mà không ngừng suy nghĩ. Hắn đã đoán ra được dụng ý của lão giả, hẳn là muốn hắn minh ngộ kiếm pháp đi.

Một lần nữa nắm chặt kiếm gỗ, hắn nội tâm thu liễm, không ngừng thôi diễn, sau đó chém ra một kiếm.

Một kiếm này chém ra như chậm lại như nhanh, vừa hư vừa thực khó lòng mà nắm bắt. Lưỡi kiếm gỗ không hề sắc bén, nhưng lại ẩn chứa kiếm ý mạnh mẽ, đầy tính bùng nổ, mang lại cho người ta cảm giác vừa nhu hòa như nước chảy, lại vừa điên cuồng như lửa đốt. Hai trạng thái tưởng chừng như đối lập không ngờ lại kết hợp hoàn mỹ trong một chiêu kiếm.

Kiếm quang lóe lên sau liền biến mất, hoàn toàn hòa vào không khí.

Uỳnh!

Một thanh âm bùng nổ vang lên, thân trúc lắc lư dữ dội một hồi lâu mới có thể hóa giải được lực đạo. Mà trên thân trúc lúc này đã xuất hiên một vệt trắng do kiếm khí lưu lại.

Hoàng Thiên khẽ mỉm cười, lại xoay người chém ra một kiếm nữa. Thế kiếm lần này dẫn động lực lượng của thiên địa hoàn mỹ hơn trước rất nhiều, vừa có công, vừa có thủ. Công thì dũng mãnh như Hỏa diễm thiêu đốt, thủ lại dẻo dai bền bỉ như nước cuốn, kiếm chiêu uyển chuyển biến hóa, không để lại một chút sơ hở

nào.

Uỳnh!

Thế kiếm lần này khiến cho cả cây trúc nghiêng ngả không ngừng, lực đạo mạnh tới nỗi khiến cho đất đá bay tứ tung. Tiểu Bạch Lang đang cười nhạo đằng xa vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc hẳn lại, bởi trên thân trúc lúc này đã lưu lại một vết chém nhỏ cỡ móng tay.

Phía xa xa, trong căn nhà tranh, lão giả như nhìn xuyên qua tất cả, khẽ gật gật đầu tán thưởng. Hoàng Thiên tiểu tử này quả không làm lão thất vọng.

Ngoài rừng trúc, Hoàng Thiên hoàn toàn đắm chìm trong luyện kiếm, quên cả thời gian trôi qua, hắn chỉ có cảm giác lý giải kiếm đạo của bản thân đang không ngừng tăng lên, theo một chiều hướng tích lũy về lượng để sau này chuyển hóa về chất.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 50: Diệt

Hoàng Thiên mải mê trong luyện kiếm, bất giác đã qua một đêm. Kiếm gỗ trong tay hắn huy động không ngừng, ẩn ẩn từng đạo kiếm ý vô hình. Mỗi một động tác đều liền mạch dứt khoát, tưởng chừng nhẹ nhàng nhưng lại trầm trọng mạnh mẽ.

Gốc trúc trước mặt hắn không biết bị chém biết bao nhiêu lần, đã bị chém vào sâu gần một phần ba.

Lão giả đã đến tự bao giờ, nhìn Hoàng Thiên vung kiếm, cảm nhận kiếm ý toát ra, lão gật đầu thầm nghĩ:

- Tiểu tử này thiên phú về kiếm cực cao, không nghĩ mới chỉ một đêm mà có thể lĩnh ngộ nhiều tới như thế.

Phía bên kia, Hoàng Thiên rốt cục thu kiếm, kết thúc lĩnh ngộ. Nhìn vết chém chi chít ở thân trúc, hắn mỉm cười nhàn nhạt, dĩ nhiên rất hài lòng với kết quả này.

Quay đầu nhìn về phía lão giả, hắn còn chưa kịp mở miệng đã thấy lão phất tay, búng nhẹ một cái về phía hắn. Nhất thời cả cơ thể hắn bị một luồng lực lượng cực đại đánh bay ra khỏi rừng trúc, lộn cổ xuống giữa hồ.

- Tiên sư… dù sao cũng phải báo cho ta một tiếng chứ.

Hoàng Thiên bất lực chửi thầm, lão giả này tính tình thật kỳ quái, hành động mà không bao giờ báo trước khiến hắn ăn rất nhiều thiệt thòi.

Ầm! một tiếng, Hoàng Thiên nhanh chóng chìm sâu vào trong hồ. Qua một ngày rèn luyện, hắn đã có thể tiến thêm một mét. Lại bắt đầu quá trình tĩnh tâm, cảm nhận áp lực, không ngừng rèn luyện nhục thể cùng tinh thần lực.

Thời gian thấm thoát trôi qua, cuộc sống hằng ngày của Hoàng Thiên cứ thế lặp đi lặp lại. Ban ngày thì rèn luyện trong thần thủy, tối đến lại cảm ngộ kiếm ý, tiềm lực trong cơ thể không ngừng được khai thác hướng tới cực hạn.

Ngay cả bản thân hắn cũng không biết rốt cục bản thân đã phát triển đến một mức độ như thế nào.

Lại một tháng nữa trôi qua, Nguyên Giới lịch ngày mồng tám tháng tư năm một vạn không trăm mười hai. Hoàng Thiên tròn 16 tuổi.

Hơn hai tháng rèn luyện trong thần thủy, Hoàng Thiên vẫn không thể nào đưa bản thân vào cảnh giới vong ngã, hắn cũng không gượng ép nữa, mà chuyển sang luyện kiếm.

Dưới áp lực của Cửu Trọng Thần Thủy, động tác của hắn thập phần chậm chạm. Từng chiêu kiếm vốn được hắn xem là hoàn mỹ, lúc này dưới trọng thủy trở nên chậm chạp lại lộ ra những khuyết điểm chết người.

Cứ như thế, hắn không ngừng rèn luyện bản thân, lĩnh ngộ kiếm ý, sửa chữa kiếm chiêu khiến mỗi chiêu kiếm của hắn đều trở nên tinh chuẩn đến đáng sợ.

Thiên Kiếm trong tay sắc bén khôn cùng, lưỡi kiếm đi đến đâu, Thần thủy tách ra đến đó, không một chút nào chậm chễ.

Mỗi lần sử dụng thanh thần kiếm này đều đem lại cho Hoàng Thiên lợi ích cực lớn, hơn rất nhiều lần lĩnh ngộ bằng kiếm thường. Thế nhưng điều kỳ lạ nhất là nếu hắn có ý niệm luyện

kiếm trong lòng, mới có thể kêu gọi nó ra. Ngược lại, nếu gặp kẻ địch hay nguy hiểm nào đó, chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng thì dù hắn có kêu gọi đến thế nào thì nó vẫn không động đậy.

Điều này khiến cho Hoàng Thiên không khỏi liên tưởng cây kiếm này có linh tính vậy, chỉ khi nào hắn có nguy hiểm đến tính mạng hay lĩnh ngộ về kiếm đạo thì Thiên Kiếm mới xuất hiện giúp đỡ hắn.

Hoàng Thiên vẫn chìm đắm trong chiêu kiếm, bất giác lâm vào một trạng thái huyền diệu khó giải thích. Sâu trong thức hải, một luồng lực lượng thần bí như được đánh thức, không ngừng bành trướng ra ngoài, lan truyền đi khắp thân thể.

Mà giữa những lực lượng thần bí đó, một cái thân ảnh giống hắn như đúc đang khoanh chân tĩnh tọa, mí mắt khẽ giật giật tựa hồ muốn thức tỉnh.

Thân ảnh không động, nhưng lại tỏa ra một khí thế bễ nghễ, đứng trên thiên hạ, coi vạn vật như cỏ rác. Từng tia Ma khí cùng Thần khí không ngừng lưu chuyển mang theo một luồng lực lượng muốn áp bách cả thế gian.

Sự việc xảy ra, Hoàng Thiên không hề hay biết, hắn vẫn đắm chìm trong cảm ngộ, lấy niệm xử kiếm chiêu, lấy tâm ngộ kiếm ý.

Cứ như thế, kiếm ý của hắn biến hóa khôn cùng, động tác phiêu dật ngày càng nhanh chóng, dường như áp lực của Cửu Trọng Thần Thủy không còn cản trở được hắn nữa, mỗi chiêu kiếm đều ác liệt sắc bén, ẩn ẩn một tia diệt thế.

Cứ thế chìm đắm trong động tác này, tốc độ của hắn ngày một nhanh, đến mức không thể nhìn rõ được nữa. Kiếm ý tràn ngập khắp nơi, không ngừng lưu chuyển khiến cho cả thần hồ vốn tĩnh lặng nổi lên từng đợt sóng lớn.

Lão giả vốn đang ngồi bên bờ hồ lúc này chợt biến sắc, nhìn mặt hồ nổi sóng dữ, lão không tự chủ được mà thốt lên kinh hãi:

- Không thể nào? Tiểu tử đó làm sao có thể phát ra kiếm ý mạnh như thế?

Ầm! Ầm!

Kiếm ý rốt cục thoát ra khỏi mặt hồ, như thần long xuất thế phóng thẳng lên không trung, tỏa ra sát khí trùng thiên, toàn bộ bầu trời tất cả đều là ma khí hoành hành. Lão giả thần bí vội vàng thi triển thân pháp, đánh mạnh một chưởng về phía kiếm ý.

Hai luồng lực lượng va chạm, ngay sau đó truyền đến một tiếng nổ cực lớn. Một đạo lực lượng dạng sóng bằng mắt thường có thể thấy được phóng ra lan truyền khắp bầu trời. Bất cứ chỗ nào nó đi qua toàn bộ đều bị san thành bình địa.

Lão giả loạng choạng một hồi mới ổn định lại thân hình, đưa mắt nhìn khung cảnh hoang tàn xung quanh. Chỉ thấy chung quanh trong phạm vi trăm dặm mặt đất như bị san bằng, vẫn còn ẩn ẩn từng tia sát khí, lão không khỏi kinh hãi thốt lên:

- Sát khí thật đáng sợ.

Một chiêu kiếm ý khi nãy khiến lão kinh hãi không phải là lực lượng, mà là từng luồng sát khí phô thiên cái địa mà nó mang trong mình. Sát khí bực này, lão cả đời còn chưa bao giờ gặp qua, rốt cục tiểu tử này đang luyện thứ tà vật gì.

Nhìn khung cảnh xung quanh, lão cau mày suy nghĩ một hồi, sau đó phất tay thi triển thuật pháp. Dưới pháp thuật của lão, từng mảng đất đá rất nhanh bay lên, cơ hồ muốn phục hồi lại bộ dáng ban đầu. Hơn một phút thời gian trôi qua, mọi thứ miễn cưỡng trở lại trạng thái vốn có, chỉ còn một số nơi do sát khí còn lại quá mạnh, không cách nào phục hồi.

- Xú tiểu tử, mi phá banh động phủ của ta, đợi mi tỉnh lại để xem ta trị mi thế nào.

Dưới Cửu Trọng Thần Thủy, Hoàng Thiên không hề hay biết mọi chuyện, vẫn đang đắm chìm trong lĩnh ngộ. Kiếm ý không ngừng toát ra, nhưng dưới trấn áp của lão giả, thủy chung không thể ra khỏi mặt hồ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Hoàng Thiên bị một luồng ý niệm cường đại đánh mạnh vào cơ thể, liền thoát khỏi trạng thái huyền diệu. Một đạo kiếm ý mạnh mẽ xuyên qua thân thể, đánh thẳng vào sâu trong thức hải của hắn.Hắn lập tức mở mắt, ánh lên thần quang, có chút kinh ngạc lẩm bẩm:

- "Diệt" thức thứ nhất? Kiếm ý thật bá đạo.

Ngưng thần tập trung cảm nhận, Hoàng Thiên mơ hồ cảm nhận được tia kiếm ý đang không ngừng diễn luyện trong thức hải của mình. Một kiếm đâm ra, giống như Ma Thần diệt thế, sát khí diệt thiên hủy địa.

Mặc dù hắn chưa thể lĩnh ngộ được toàn bộ huyền ảo trong kiếm ý, nhưng hắn có cảm giác, chỉ cần một tia thôi cũng đủ khiến cho thực lực của hắn tăng cao gấp trăm lần rồi.

Kiếm ý phải lĩnh ngộ từ từ, nhưng phong thái vô địch mà nó đem lại khiến Hoàng Thiên rất vui sướng. Bất giác trong lòng càng thêm tự tin, hào khí bừng bừng, một cỗ ý niệm vô địch chớm nở khiến hắn hình thành nên một cỗ vô địch kiếm ý.

Nhanh chóng ổn định lại tâm tình, Hoàng Thiên thu Thiên Kiếm vào trong thức hải, rồi ngoi lên mặt nước.

- Xú tiểu tử, cuối cùng mi cũng chịu ra rồi.

Hoàng Thiên vừa ló đầu ra khỏi mặt nước, đã nhìn thấy lão giả đang căm tức đến cực điểm, nhìn hắn với ánh mắt giết người.

Không để cho hắn kịp hiểu chuyện gì xảy ra, lão đả một chưởng xách cổ hắn lên mạnh mẽ nện lên mông, miệng không ngừng nói:

- Này thì kiếm ý bá đạo này… này thì sát khí trùng thiên… lão tử ta có mỗi cái chỗ để ngủ mi cũng nhẫn tâm phá banh nó… hừ hừ… khốn kiếp.

Hoàng Thiên đau như thấu tim gan, cố gắng vùng vẫy, thế nhưng nào thoát được. Hắn quả thực muốn khóc rồi, hắn phá nhà của lão lúc nào chứ…

- Tiên sư nhà lão… có chuyện gì từ từ nói, không phải chỉ có căn nhà tranh sao, ta dựng lại cho lão là được.

Hoàng Thiên tức giận tới mức văng tục, hai tay không ngừng che lấy cái mông đang đau ê ẩm.

- Hừ! Nhà của lão tử mi tưởng muốn dựng là dựng muốn phá là phá sao? Hừ hừ…

Hoàng Thiên bất lực rồi, hắn như hét lên:

- Vậy rốt cục người muốn gì?

- Ta muốn gì sao…?

Lão giả ngưng đánh, chau mày suy nghĩ một lát, sau đó cười xấu xa khiến Hoàng Thiên lông tóc dựng đứng cả lên, hắn lẩm bẩm:

- Khoan… Khoan… có gì từ từ nói…

Lão giả đâu để cho hắn được như nguyện, chỉ thấy lão thi triển thủ pháp đánh lên người Hoàng Thiên, phong bế toàn bộ Nguyên lực của hắn. Sau đó phi hành vào sâu trong Mộc Thanh Lâm, ném hắn vào giữa một bầy hắc lang, cười ha ha nói:

- Phải cho mi một chút giáo huấn, để sau này không dám phá nhà của ta nữa, ha ha ha!

Dứt lời lão liền phủi đít bay đi.

Hoàng Thiên lăn lộn mấy vòng trên nền đất rồi mới ổn định lại được thân hình. Thử vận dụng Nguyên lực nhưng không được, ngay cả túi càn khôn cũng bị phong bế, hắn không khỏi thầm chửi:

- Lão già mất nết…

Bị bầy hắc lang nhìn chằm chằm, hắn da đầu run lên một hồi. Bầy hắc lang không ngờ toàn là yêu thú, thậm chí còn có vài con yêu thú cấp hai. Dưới tình huống bình thường hắn chiến đấu còn chật vật, huống chi bây giờ bị phong bế Nguyên lực.

Dẫu cho thân thể có cường đại nhưng bị yêu thú cấp hai cắn chắc chắn chẳng dễ chịu gì a. Hắn không khỏi tưởng tượng nếu bị hàm răng sắc nhọn kia táp một cái vào mông thì đau đớn cỡ nào.

Trông thấy nhân loại, bầy hắc lang trở nên hỗn loạn, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người Hoàng thiên. Ba con Đại hắc lang yêu thú cấp hai quét ánh mắt về phía Hoàng Thiên, sau đó nhìn nhau hú lên, giống như đang trao đổi gì đó.

Thấy bầy Hắc lang bước tới, Hoàng Thiên không khỏi run sợ lui về phía sau, nhặt lên một cành cây khô, hắn chỉ về phía chúng mà nói:

- Nói cho các ngươi biết, ta là tu sỹ Ngưng Nguyên đại viên mãn, chọc giận ta sẽ không tốt đâu.

Lời hắn vừa dứt, một con Hắc lang yêu thú cấp một đã vọt tới, một cắn gẫy đôi cành cây trong tay hắn.

Hoàng Thiên nào dám đứng lại nữa, vội vàng vứt cành cây xuống đất, quay đầu chạy bán sống bán chết, vừa chạy vừa chửi:

- Tiên sư con bà nó, Hoàng Thiên ta một thân đội trời đạp đất không ngờ lại có ngày bị bầy hắc lang bức ra nông nỗi này a.

Phía sau hắn hơn ba mươi con hắc lang yêu thú đang nhanh chóng đuổi theo sau, làm náo loạn cả một góc Mộc Thanh Lâm.

Không biết trôi qua bao lâu, mặt trời đã xuống, ánh chiều tà đỏ rực chiếu xuống nhuộm đỏ cả không gian. Hoàng Thiên tập tễnh bước ra khỏi Mộc Thanh Lâm, quần áo trên người rách tả tơi, tuy không có vết thương nào nhưng chật vật không thể tả. Khuôn mặt hắn tràn đầy mệt mỏi cùng căm tức, vừa đi vừa lẩm bẩm chửi gì đó không rõ.

Lại một ngày nữa trôi qua.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 51: Huyết Mạch Thức Tỉnh

Ba tháng sau.

Bên trong căn nhà tranh mà Hoàng Thiên dựng lại cho lão giả, trên chiếc trõng tre có vài đĩa thức ăn hãy còn nóng, khói bay nghi ngút. Một bên, lão giả đang cầm chén canh mà húp sột soạt một cách ngon lành. Đặt chén cơm xuống chõng, lão hà một cái thực khoái chí, cười cười nhìn Hoàng Thiên nói:

- Ngon quá, tiểu tử mi không tệ, nấu ăn rất được.

Nhìn vẻ thỏa mãn của lão, Hoàng Thiên trong lòng cười thầm, không biết đang nghĩ gì.

Bất chợt lão như nhớ ra gì đó, thắc mắc nhìn Hoàng Thiên:

- Mi dùng nguyên liệu gì nấu món này vậy, dường như ta thấy một vị rất lạ a.

Bị lão hỏi, Hoàng Thiên không khỏi chột dạ, trong lòng thầm kêu không ổn, vội nói:

- Không có gì, một chút thịt yêu thú cùng với linh thảo làm gia vị thôi mà.

Lão giả vẫn còn thắc mắc, không ngừng cau mày suy nghĩ, như muốn lục lọi trong trí nhớ xem hương vị kỳ lạ đó rốt cục là thứ gì, miệng không ngừng lẩm bẩm.

- Hương vị này… Hương vị này…

Hoàng Thiên khẽ run lên, chầm chậm bước ra ngoài, ý muốn chạy trốn.

- A! Khốn kiếp.

Một tiếng hét phẫn nộ vang lên, khiến Hoàng Thiên hai tai ong ong cả đi. Hắn ba chân bốn cẳng bỏ chạy, vội vàng nhảy xuống hồ Cửu Trọng Thần Thủy trốn biệt, tuyệt không dám ngoi lên.

Mà bên trên bờ hồ lúc này, lão giả hai mặt đỏ bừng, tức giận đến cực điểm. Vội vàng móc họng nôn tất cả thức ăn mà lão nuốt khi nãy, lão nghiến răng nghiến lợi:

- Xú tiểu tử khốn nạn, mi tốt nhất đừng bao giờ mò lên nữa, nếu không… hừ hừ… tức chết ta mà.

Trong lòng lão lúc này là như muốn điên rồi. Tên nhóc khốn nạn, dám dùng Cẩu Mộc Chi để nấu thức ăn cho lão. Cẩu Mộc Chi là loại thảo mộc thường mọc trên đống phân chó, nói như vậy… nói như vậy không phải hắn nấu phân chó cho lão ăn sao.

Vậy mà khi nãy lão lại còn tấm tắc khen hắn nấu ăn ngon, tưởng tượng đến vẻ mặt đắc ý của hắn, lão quả thực tức muốn bể phổi.

Mà lúc này, Hoàng Thiên dưới Cửu Trọng Chi Thủy đang thập phần thỏa mãn, trong lòng càng là cười ha ha không ngừng. Chơi lão một vố quả thực sảng khoái mà.

Nghĩ tới lời khen của lão khi nãy, hắn nhịn không được mà cười sằng sặc, suýt chút nữa bị sặc nước:

- Ha ha! Đáng đời lão… dám cậy già suốt ngày ăn hiếp ta… ha ha… thực đã quá đi mà. Ta ở dưới này không lên lão làm gì được, qua một tháng lại lên, lúc đó chắc lão không còn tức giận như bây giờ.

Ba tháng nay cứ thế, mỗi khi hắn bị lão ăn hiếp là lại tìm cách trả đũa, nếu bị phát hiện liền nhảy xuống hồ. Hắn không biết tại sao lão không đuổi theo đi xuống, nhưng cũng không để ý nhiều.

Trong thời gian này, hắn đã có thể lặn sâu xuống hơn một trăm mét, thời gian chịu đựng cũng kéo dài hơn trước rất nhiều, thậm chí có thể chịu được một tháng.

Ba tháng trôi qua, mỗi ngày hắn đều rèn luyện khắc khổ, thậm chí có lúc bị thương nặng, thế nhưng vẫn không nhụt chí.

Cơ thể của hắn cường đại tới một mức độ kinh người, đao kiếm bình thường đừng mong để lại một vết xước trên cơ thể. Huyết dịch, xương cốt, lục phủ ngũ tạng đều được cường hóa, ánh lên kim quang nhàn nhạt.

Dưới áp lực cường đại có thể dễ dàng giết chết Ngưng Nguyên tu sỹ, Hoàng Thiên lại di chuyển một cách dễ dàng, dường như áp lực này không ảnh hưởng tới hắn quá nhiều.

Dùng ý niệm kêu gọi Thiên Kiếm, hắn lại bắt đầu luyện tập, không ngừng lĩnh ngộ kiếm ý. Qua ba tháng, hắn đã lĩnh ngộ được một phần của "Diệt" thức thứ nhất, thi triển được một phần lực lượng của nó.

Tuy chỉ là một phần, nhưng hắn có thể cảm giác được lực lượng vô cùng cường đại. Chỉ sợ Nguyên đan tu sỹ cũng khó mà chống lại.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, hắn rốt cục thu kiếm, khuôn mặt nở nụ cười thỏa mãn. Ý niệm vừa động, hắn đột nhiên biến mất, xuất hiện trong Vũ Trụ Hỗn Độn.

Cũng đã lâu lắm rồi hắn không có đến đây, hôm nay rảnh rỗi liền biến vào, muốn dạo chơi một lát.

Vũ Trụ Hỗn Độn vẫn như thế, rộng lớn vô biên. Bên trong vũ

trụ hư vô, hỗn độn diễn hóa ra tất cả, sấm sét như tồn tại vĩnh cửu, thiểm điện khổng lồ trải dài hàng tỷ dặm, xẹt ngang qua không gian. Từng luồng vật chất bản nguyên ầm ầm vận chuyển, đẹp đẽ mà hùng vĩ.

Ngay lúc này trong cơ thể Hoàng Thiên, dường như dưới sự kích thích của Hỗn Độn bản nguyên, lực lượng thần bí không ngừng bành trướng với một tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi.

Sâu trong thức hải, thân ảnh giống hắn như đúc càng có dấu hiệu muốn thức tỉnh, hai mí mắt giật giật liên hồi. Mà trên mi tâm của hắn, một đồ án thái cực đang không ngừng xoay chuyển, một đen một trắng. Nửa màu đen tỏa ra Ma khí như nhấn chìm cả thế gian trong tà ác, nửa trắng tỏa ra Thần khí phô thiên cái địa, như muốn chiếu sáng khắp nhân gian.

Hai luồng lực lượng đối nghịch không ngừng xoay chuyển khiến cho trời long đất lở. Lan đi khắp cơ thể Hoàng Thiên, thấm sâu vào trong máu thịt, cốt cách.

Ma khí đến đâu, hủy diệt đi tới đó, nhục thể của hắn ngày càng trở nên hư ảo, dường như nhục thể được cường hóa từ trước tới nay chẳng là gì trước những ma khí cường đại này. Ngay sau đó là Thần khí, thần khí đi đến đâu, nhục thể tân sinh đến đó. Hai trạng thái đối nghịch diễn ra khiến cho Hoàng Thiên đau đớn khôn cùng, hai mắt cũng hóa thành thái cực.

Cứ thế không biết trôi qua bao lâu, trải qua cải tạo không ngừng của Ma Thần huyết mạch, cơ thể của hắn dần trở nên hoàn mỹ, phía mi tâm cũng ẩn ẩn xuất hiện một đồ án thái cực.

Rốt cục tới một ngày, thân ảnh sâu trong thức hải Hoàng Thiên đã mở mắt, Hoàng Thiên trong vô thức hét lên một tiếng chấn động khắp Vũ Trụ Hỗn Độn. Trong hắn dường như thức tỉnh một linh hồn thứ hai, một linh hồn mang huyết mạch Ma Thần.

Trong vũ trụ thức hải, thân ảnh nhẹ nhàng vung tay, Hoàng Thiên bản thể cũng hành động y hệt. Nhất thời một cỗ lực lượng vô thượng từ trong người Hoàng Thiên truyền ra, tinh không mênh mông chấn động mãnh liệt, tất cả Vũ Trụ Hỗn Độn như nổ tung, trở về trạng thái sơ khai ban đầu.

Không có sấm chớp, cũng không có bản nguyên, chỉ có một mảnh hỗn độn.

Hoàng Thiên tâm trí vẫn còn tỉnh táo, chăm chú quan sát mọi thứ, hắn mơ hồ cảm nhận được đây là một hồi đại cơ duyên, nếu không tận dụng sau này chỉ sợ hối hận cũng không kịp. Quan sát Hỗn Độn mênh mông, hắn lần đầu tiên chìm vào cảnh giới vong ngã, một lòng cảm ngộ.

Không biết trải qua thời gian bao lâu, trong hỗn độn mông lung, bắt đầu manh nha xuất hiện những đạo bản nguyên vật chất cùng bản nguyên chi lực. Từng luồng sấm chớp bản nguyên khổng lồ trải dài vô hạn, đan xen những đạo bản nguyên khác rực rỡ vô cùng.

Lại không biết trôi qua bao nhiêu thời gian, Vũ Trụ lần nữa biến hóa, sinh ra nhị khí âm dương, toàn bộ Vũ Trụ lúc này như hóa thành một thái cực đồ vô tận.

Bắt đầu từ thời gian này, Vũ Trụ bắt đầu manh nha sinh ra những sinh linh đầu tiên. Tiên thiên sinh linh được sinh ra, mạnh mẽ khôn cùng.

Vô số thời gian sau, từng ngôi sao từ đám bụi và khí hình thành, chiếu rọi khắp tinh không.

Ngay sau đó, từng cái tiểu hành tinh hình thành, quay quanh những ngôi sao, tạo nên vô số tinh hệ.

Trên những hành tinh bắt đầu sinh ra sinh linh hậu thiên, đánh

dấu cho một kỷ nguyên khởi sinh.

Những sinh linh này bắt đầu bước chân lên con đường tu luyện, mưu cầu sức mạnh cùng khát vọng trường sinh, gây ra những trận chiến máu nhuộm thời không.

Cho tới một ngày, một lực lượng thần bí mang tên Thiên Đạo xuất hiện, giáng tai họa xuống thế gian. Toàn bộ thiên địa chấn động, Vũ Trụ lại một lần nữa trở về với Hỗn Độn sơ khai, kết thúc một Kỷ Nguyên, khai sinh ra kỷ nguyên tiếp theo.

Thân thể Hoàng Thiên như tượng đá, tinh thần lâm vào trạng thái vong ngã, không ngừng cảm nhận mọi thứ.

Lấy hồn truy Hỗn, lấy tâm truy Độn.

nhất niệm hóa âm, nhị niệm hóa dương.

Tam niệm hóa sinh, tứ niệm hóa tử.

Ngũ niệm hóa nhân, lục niệm hóa quả.

Thất niệm hóa thực, bát niệm hóa hư.

Cửu Niệm bất hóa, bất âm bất dương, bất sinh tử, bất nhân bất quả, bất thực hư. Niệm bản tôn vi Ma Thần Hỗn Nguyên.

Không biết trải qua bao lâu sau, Hoàng Thiên mới từ trong vong ngã mà tỉnh lại. Hai mắt hắn lúc này ánh lên thần quang sáng ngời. Đó là một loại ánh mắt có thể xuyên thấu hỗn nguyên, nhìn ra bản chất vạn vật.

- Âm dương, sinh tử… nhân quả, thực hư… tất cả đều tại ý niệm. Hóa ra là vậy… số mệnh của ta là do ta nắm giữ, vì bản tôn Ma Thần Hỗn Nguyên.

Hoàng Thiên mỉm cười, tay phải hướng về phía trước, lập tức toàn bộ Vũ Trụ Hỗn Độn ầm ầm thu nhỏ, cô đọng đến mức đáng

sợ. Trong nháy mắt, trước mặt hắn liền xuất hiện một viên châu vô sắc. Bên trong Thần châu tinh quang lấp lánh, như chứa toàn bộ vũ trụ, tràn ngập hỗn độn bản nguyên.

Cảm thụ được lực lượng to lớn trong Thần châu, Hoàng Thiên nhếch môi, khẽ nói:

- Từ hôm nay, mi chính là Hỗn Nguyên Đan, vì ta mà tồn tại.

Dưới dẫn dắt của Hoàng Thiên, Hỗn Nguyên Đan chậm dãi tiến vào cơ thể, chìm sâu trong thức hải, trở thành Nguyên đan của hắn.

Dưới sự vận chuyển của Hỗn Nguyên Đan, hồ Nguyên lực từ đan điền ầm ầm chuyển động lên, bị Hỗn Nguyên Đan hấp thu sạch sẽ.

Ngay sau đó, Hỗn Nguyên Đan chầm chậm xoay tròn, tỏa ra hào quang sáng chói. Một cổ lực lượng hỗn nguyên hạo hạo đãng đãng đột nhiên dũng mãnh từ Hỗn Nguyên Đan ầm ầm truyền đi khắp cơ thể, dung nhập vào cốt cách, linh hồn của Hoàng Thiên.

Bên dưới Hỗn Nguyên Đan, đệ nhị linh hồn của hắn lúc này đang khoanh chân tĩnh tọa, hai mắt nhắm nghiền, dường như lại tiếp tục lâm vào ngủ say. Thế nhưng vẫn không ngừng hấp thu Hỗn Nguyên khí, một cổ ý chí uy năng kỳ lạ không ngừng phát ra.

Bên ngoài không gian, Vũ Trụ Hỗn Độn vốn bị Hoàng Thiên biến thành Hỗn Nguyên Đan, không ngờ một lần nữa đản sinh, giống như chưa bao giờ biến mất vậy.

Hoàng Thiên chậm rãi mở mắt, cảm nhận thực lực của mình, hắn không khỏi nở nụ cười thỏa mãn. Hóa Nguyên thành Đan, từ giờ phút này hắn chính thức đột phá Ngưng Nguyên, bước chân vào Nguyên Đan Kỳ cảnh giới.

Đây là một loại trải nghiệm hoàn toàn mới, Hoàng Thiên phiêu

phù trong Vũ Trụ Hỗn Độn, thu mọi thứ vào trong tầm mắt, một cảm giác bản thân có thể nắm giữ vạn vật xông lên đầu khiến hắn hưng phấn không thôi.

- Lấy hồn truy Hỗn, lấy tâm truy Độn

Lấy thân hóa Càn, lấy thần hóa Khôn.

Hỗn Độn Càn Khôn Quyết.

- Cửu niệm hóa Ma Thần Hỗn Nguyên, niệm Ma Thần Cửu Biến.

Hoàng Thiên hai mắt ánh lên thần quang, lẩm bẩm từng câu chân quyết. Hỗn Độn Càn Khôn Quyết là công pháp mà hắn lĩnh ngộ ra khi quan sát biến hóa của Vũ Trụ Hỗn Độn. Tu luyện một đường đến cùng, lấy tâm hồn thành Hỗn Độn, hóa thân thần thành Càn Khôn, tự thành đại đạo.

Còn Ma Thần Cửu Biến là truyền thừa mà hắn nhận được khi huyết mạch thức tỉnh, vì cửu niệm mà nên Ma Thần Hỗn Nguyên, hóa Ma Thần Cửu Biến.

Từng câu chân quyết như ghim sâu vào trong tâm hồn hắn, mãi mãi không thể phai mờ. Cảm nhận sự huyền ảo trong chân quyết, Hoàng Thiên nhịn không được mà run lên từng hồi. Đây có thể nói là một hồi thiên đại cơ duyên của Hoàng Thiên, một bước ngoặc hướng cuộc đời hắn đi theo một con đường hoàn toàn mới.

Hơn mười phút sau Hoàng Thiên mới ổn định lại tâm tình, hắn ngưng thần quan sát nội thể. Bên trong thức hải, nằm ở trung tâm vẫn là Thiên Kiếm, ngay bên cạnh là đệ nhị linh hồn đang ngủ say. Phiêu phù bên trên là Hỗn Nguyên Đan đang không ngừng xoay tròn phát ra Hỗn Nguyên chi khí.

Hoàng Thiên khẽ nhướng mày, phóng mắt nhìn về phía đệ nhị linh hồn, chỉ thấy xung quanh tràn đầy hắc khí cùng bạch khí.

Chỉ nhìn thoáng qua hắc khí, Hoàng Thiên cũng cảm nhận được khí tức tử vong lạnh lẽo thấu xương, giống như toàn bộ tử khí trên thế gian đều tập trung trong đó vậy.

Bạch khí thì lại trái ngược hoàn toàn, nó khiến cho Hoàng Thiên cảm thấy sinh cơ bừng bừng, như trường sinh bất lão.

Hai luồng hắc bạch khí không ngừng chuyển động, cuốn lấy nhau tạo thành một thái cực rất lớn. Mỗi lần chuyển động đều toát ra vẻ huyền ảo khó lường, hư thực khó nắm bắt. Qua một hồi lâu, hai luồng khí này không ngờ lại huyễn hóa thành hai con cá, một đen một trắng.

- Hắc ngư bạch nhãn, bạch ngư hắc nhãn, miệng của hắc ngư ngậm đuôi bạch ngư, miệng của bạch ngư cũng ngậm đuôi hắc ngư, không ngừng xoay tròn tạo nên một chỉnh thể hoàn mỹ.

Hoàng Thiên mãi mê đắm chìm vào từng chuyển động của hắc bạch song ngư, hắn bắt đầu mơ hồ hiểu được chúng đang diễn hóa thứ gì.

Âm Dương

Sinh Tử

Nhân Quả

Thực Hư

- Hóa ra là vậy…

Hoàng Thiên khóe môi khẽ nhếch lên, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía hắc bạch song ngư.

oOo

Thiên Nguyên quảng trường.

Đây là quảng trường lớn nhất Nguyên giới, tọa lạc giữa trung tâm Thiên Nguyên đại lục. Nơi đây chính là địa điểm tổ chức những đại hội lớn nhất Thiên Nguyên đại lục, ví như Đấu Đan Đại Hội, Thiên Nguyên Luận Đạo, Đại Hội Tông Sư… Âu cũng vì thế mà khiến cho nơi này trở nên cực kỳ phồn hoa, không một nơi nào trên Nguyên Giới có thể so sánh với.

Nắng sớm trải dài, bao phủ khắp bốn phương. Tại trung tâm quảng trường rộng lớn, một khối Thạch đài khổng lồ lơ lửng trên không. Điều kỳ lạ là người ta không hề nhìn thấy một cây cột nào chống đỡ hay dây xích nào treo lên, trông cực kỳ quỷ dị.

- Xuy… xuy

Bầu trời vốn đang yên tĩnh bỗng nhiên nổi lên từng đạo gợn sóng, ngay sau đó không gian cũng bất chợt vặn vẹo rồi vỡ tan ra, hình thành một cái thông đạo đen ngòm, bước ra một thân ảnh.

- Đây là Nguyên Giới sao?

Hắn là một thanh niên anh tuấn, tuổi còn rất trẻ, có lẽ không quá hai mươi. Thế nhưng đôi mắt lại ánh lên một sự huyền bí khó tả, giống như đã trải qua vô tận nhân sinh, sống qua vô tận năm tháng vậy.

Phía sau hắn đeo một cây trường thương hắc sắc, thoạt nhìn vô cùng tầm thường, nhưng lại có thể khiến người ta có cảm giác một thương này mang theo một loại khí tức hủy diệt, đó là một loại sát ý không cách nào che giấu, như hủy diệt viễn cổ tang thương.

Mà ngay sau khi hắn xuất hiện, cả thế giới như trầm xuống, lòng người cũng như vỡ ra. Một cỗ bất an đột ngột xuất hiện khiến cho người ta không hiểu tại sao.

- Ca ca từng kể với ta, chị dâu năm đó chính là bị người ta giết

chết ở nơi này… mà chính hắn cũng gặp kiếp nạn…

Quét ánh mắt một lượt khắp quảng trường rộng lớn, hắn thấp giọng nói. Sau đó ánh mắt thoáng hiện lên những ba động kì dị, dưới ánh mắt này, thời gian dường như trôi nhanh hơn, từng hình ảnh liên tục thay đổi.

Một lát sau, ánh mắt hắn trở nên âm trầm, một cỗ phẫn nộ khó có thể hình dung bộc phát ra, khiến không gian xung quanh như pha lê, vỡ toái thành ngàn mảnh.

- Hay cho một cái Nguyên Giới chi nhân, chị dâu của ta mà các ngươi cũng dám giết…

Ngưng một lát, đến khi trong ánh mắt hắn xuất hiện một hình ảnh rung động. Một tên thanh niên có vài phần giống như hắn, đang một mình chống lại hàng vạn người, một mình chống lại cả Thiên Đạo trừng phạt, chỉ để cứu người phụ nữ trước mắt thì hắn đã không còn kiềm chế được sát ý trong lòng.

- Chỉ một cái Thiên Đạo cũng dám đả thương ca ca của ta…

Lời hắn vừa dứt, trường thương sau lưng đã xuất hiện đâm thẳng về phía bầu trời. Một đạo thương ảnh phá không mà đi, cả bầu trời lúc này giống như một tấm gương bị người ta đập vỡ, tan tác không còn một mảnh. Lúc này cả thế gian như đều bị xóa đi, chỉ còn một đạo thương ảnh đang không ngừng lao về phía trước.

- Vân Nhi…

Ngay khi thương ảnh như muốn phá tan trời đất phóng đi, một tiếng thở dài vang lên khiến cho thanh niên rung lên một hồi. Hắn nhìn về phía xa do dự một hồi lâu, sau đó mới thở dài thu lại trường thương, nhẹ giọng nói:

- Ca ca… Vân Nhi xin lỗi…

Thanh niên biến mất, mọi thứ lại trở lại bình thường, để lại trong lòng tất cả mọi người xung quanh một nỗi sợ hãi từ sâu trong linh hồn. Không một ai biết hắn là ai, vì sao lại xuất hiện ở nơi đây, vì cái gì mà tức giận như thế. Cũng không ai biết đạo thương ảnh hắn đánh ra kinh khủng như thế nào, và đánh về phía thứ gì.

Bởi hắn không đánh về hiện tại… mà là đánh về tương lai… rất nhiều năm về sau.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 52: Cẩu Thủ

Rời khỏi Vũ Trụ Hỗn Độn, Hoàng Thiên tính toán thời gian cũng đã trôi qua hơn một tháng, không biết lão giả đã hết giận chưa. Thế nhưng hắn hiện tại tâm tình đang rất tốt, cũng không để ý tới việc có bị lão ăn hiếp hay không, liền quyết định ngoi lên.

Sau lần cải biến kinh người này, Hoàng Thiên như hoàn toàn lột xác, thực lực tăng tiến tới một mức khó mà tưởng tượng. Dưới độ sâu hơn một trăm mét Cửu Trọng Thần Thủy, vẫn không có cảm giác áp lực gì. Hắn rất nhanh đã vọt lên trên mặt nước, búng người vài cái vào tới bờ.

- Tiểu tử thối, cuối cùng mi cũng mò lên.

Hoàng Thiên vừa đặt chân lên bờ, đã nghe tiếng quát của lão, hắn khẽ run một cái quay người về phía sau.

Lão giả vốn vẫn còn căm tức hắn vụ đồ ăn, định bụng phải hành hạ hắn một trận mới hả giận. Thế nhưng vừa trông thấy hắn, lão hai mắt mở to, ngạc nhiên hỏi:

- A! Mi đã thức tỉnh huyết mạch?

Hoàng Thiên thầm thở phào, vội vàng nói:

- Phải, ta đã thức tỉnh huyết mạch…

Lão giả thân hình khẽ điểm, phóng tới trước mặt Hoàng Thiên, giơ tay điểm lên mi tâm hắn, một hồi sau cười lớn vỗ vai hắn:

- Rất tốt! rất tốt! hay cho một cái Ma Thần huyết mạch. Rất

mạnh! rất mạnh!

Hoàng Thiên ra vẻ biết ơn, lại dùng giọng điệu vuốt mông ngựa, muốn lão hài lòng mà bỏ qua chuyện cũ, nói:

- Cái này phải đa tạ tiền bối rồi.

Lão giả nghe vậy thì gật đầu hài lòng:

- Nói như vậy mi đã lãnh ngộ ra công pháp tu luyện?

Hoàng Thiên cũng không giấu giếm:

- Phải, ta đã lãnh ngộ được công pháp tu luyện, tên là Hỗn Độn Càn Khôn Quyết.

Vừa nghe thấy hắn nói, lão giả khẽ nhướng mày, như đang suy nghĩ gì đó, một lát sau mới nói:

- Hỗn Độn Càn Khôn Quyết, hay cho một cái tên.

Lão gật đầu thầm nghĩ, không biết so sánh với Trung Thiên Đồ công pháp của Tiểu chủ nhân thì như thế nào.

Trầm tư chốc lát, lão như nhớ ra gì đó, nhìn chằm chằm vào người Hoàng Thiên, lãnh đạm nói:

- Dù sao cũng đã xuất thế… không ra gặp mặt cố nhân một chút sao?

Hoàng Thiên ngây người khó hiểu, ngữ khí đó dường như không nói về hắn a. Ở đây chỉ có hai người hắn và lão giả, làm gì có người thứ ba.

Rồi đột nhiên ánh mắt hắn khẽ run, bởi vì trong cơ thể hắn, Thần châu vốn đang nằm gọn trong góc bỗng nhiên rung lên, xuất hiện chi chít vết nứt.

Từ trong những vết nứt tràn ra hào quang mãnh liệt.

Hơn một khắc sau, Thần châu rốt cục toái vỡ, phát ra hào quang càng thêm chói sáng, trong quang mang mơ hồ xuất hiện một thân ảnh.

Cho tới khi quang mang mờ đi, thân ảnh này càng trở nên rõ ràng, là một con khỉ nhỏ, một thân mao sữa, nhưng lại phát ra một cỗ khí tức cuồng vọng mãnh liệt. Khi quang mang hoàn toàn tán hết, khỉ con trong giây lát mở mắt, tràn ra tinh mang.

Thân thể nó khẽ động một cái, liền thoát ra khỏi nội thể Hoàng Thiên, đứng trước mặt lão giả.

Ánh mắt non nớt của nó nhàn nhạt mắt nhìn qua Hoàng Thiên, lộ ra một tia xem thường, dường như trong mắt của nó, Hoàng Thiên quá nhỏ yếu, không đủ để nó đặt vào trong mắt. Hoàng Thiên sắc mặt trầm xuống, những cũng không có hành động gì, chỉ nhàn nhạt quan sát.

- Xương Cuồng lão nhân… đã lâu không gặp.

Giọng nói của khỉ con vang lên, mang theo một chút gì đó hồi ức cùng tang thương.

Hoàng Thiên hai mắt mở to, hóa ra lão giả tên là Xương Cuồng. Ở cùng lão lâu như thế, nhưng mấy lần hắn hỏi tên lão cũng không nói, thế nên tới tận bây giờ hắn mới biết tên lão là Xương Cuồng.

Xương Cuồng trông thấy Yêu thú của chủ nhân xuất thế, không kiềm chế nổi kích động trong lòng, bờ vai lão khẽ run lên, khàn khàn nói:

- Phải… cũng đã từng ấy năm rồi.

Ngưng một lát, lão lại nói:

- Cẩu Thủ, mi còn cảm nhận được khí tức của Tiểu chủ nhân?

Hoàng Thiên đứng ở bên khi nghe thấy tên của yêu thú thì phụt một cái, suýt nữa thì phá lên cười. Cẩu Thủ, hóa ra là khỉ đầu chó a.

Cẩu Thủ trợn mắt nhìn Hoàng Thiên, sau đó lắc đầu nói với Xương Cuồng:

- Ta kiếp này đã nhận tên kia làm chủ nhân, nên không còn liên hệ được với hắn nữa.

Xương Cuồng vẻ mặt thất vọng, trong lòng không khỏi nặng chĩu, thở dài một hơi, lão quay người bỏ đi.

Không để ý tới Xương Cuồng nữa, Cẩu Thủ quay người, hướng ánh mắt lên người Hoàng Thiên. Nó cất hàm lên nói, mang theo chút kiêu ngạo.

- Tiểu tử, ngươi là người mà Thần châu nhận chủ?

Cẩu Thủ chỉ là một con khỉ con, thậm chí đang còn lông sữa, dẫu cho nó có thể hiện kiêu ngạo như thế nào đi chăng nữa cũng khiến cho người ta có cảm giác thực đáng yêu. Hoàng Thiên đang cố nén cười, trông thấy biểu hiện của Cẩu Thủ không nhịn được mà tuôn ra, ôm bụng cười rũ rượi.

- Hừ! Không được cười. Nói cho ngươi biết, ta là Thái Cổ Tiên Hầu, thuộc Đấu Chiến Thánh Hoàng huyết mạch.

Cẩu Thủ bị Hoàng Thiên cười nhạo thì tức giận, cuồng vọng mở miệng, hai tay đấm ngực không ngừng.

Hoàng Thiên vẻ mặt kỳ quái, tiến tới xách tai Cẩu Thủ lên, nói:

- Rốt cục vẫn là một con khỉ đầu chó, đến lông còn chưa mọc*, ngươi ba hoa cái gì chứ?

Bị Hoàng Thiên xách tai, Cẩu Thủ đau đớn vùng vẫy, cái mặt non nớt nhăn nhó không ngừng, nói lớn:

- Tiểu tử vô tri, mau thả bản Hầu xuống, ta mà tức giận thì ngươi sẽ rất thảm đó.

Hoàng Thiên trừng mắt, nắm lấy tai Cẩu Thủ mà xoắn mạnh hơn, lắc lắc nói:

- Vậy sao? Ngươi thử tức giận cho ta xem?

Cẩu Thủ lai lịch vốn không tầm thường, đáng lẽ Hoàng Thiên phải cẩn thận với nó. Thế nhưng từ khi nó xuất hiện, hắn đã cảm nhận được giữa hắn và Cẩu Thủ có một mối liên hệ chủ tớ trong linh hồn, chỉ cần mối liên hệ này còn tồn tại, Cẩu Thủ còn phải nghe theo hắn. Âu cũng là vì thế mà hắn không kiêng nể dậy cho con Yêu thú này một bài học.

Cẩu Thủ mặt mày méo mó, nội tâm phẫn uất cực kỳ, nó rất muốn tẩn cho Hoàng Thiên một trận, thế nhưng linh hồn đã nhận chủ, nó mà có thái độ không tốt, chỉ sợ sau này sẽ khổ dài dài.

- Chủ nhân, Cẩu Thủ biết sai rồi, chủ nhân anh tuấn tiêu sái, khí độ phi phàm sẽ không làm khó Cẩu Thủ a.

Hoàng Thiên như ngây ngốc tại chỗ, dùng ánh mắt không thể tin được mà nhìn Cẩu Thủ. Thái độ thay đổi cũng quá nhanh đi à nha, lại còn biết vỗ mông ngựa nữa cơ đấy. Mặc dù biết Cẩu Thủ cố ý lấy lòng mình, nhưng cảm giác được tâng bốc cũng khá đấy chứ.

Hoàng Thiên trong lòng như nở hoa, nhưng vẻ mặt vẫn giả bộ nghiêm túc, nói:

- Hừ! Bỏ cái giọng điệu đó đi, sau này thành thành thực thực cho ta. Nếu không…

Nói đến đây, Hoàng Thiên ngưng lại, ánh mắt lộ ra vẻ nhan hiểm. Cẩu Thủ nhịn không được mà da đầu run lên từng hồi, tên chủ nhân mới này cũng thực khó đối phó a.

oOo

Nguyên Giới tháng 7, trời đã chớm thu, không còn những cái nắng gay gắt như ngày hè, thay vào đó là thời tiết mát mẻ dễ chịu.

Mộc Thanh Lâm, bên cạnh hồ Cửu Trọng Thần Thủy, Hoàng Thiên đang ngồi xếp bằng tu luyện. Hỗn Độn Càn Khôn Quyết đang không ngừng được hắn diễn hóa, lãnh ngộ.

Bên ngoài thân thể hắn cuồn cuộn hắc bạch song khí, dày đặc nhưng không hề tản ra, cứ ngưng tụ xung quanh cơ thể, không ngừng xoay chuyển, giống như đang đùa nghịch vậy.

Hắc bạch song khí đó chính là Hắc Bạch song ngư trong cơ thể hắn, trong quá trình hắn diễn hóa Hỗn Độn Càn Khôn Quyết đã xuất ra ngoài nội thể.

Qua không biết bao lâu, Hoàng Thiên rốt cục thu công, ngừng tu luyện. Hắn không tự chủ được hít một hơi thật sâu, cảm nhận lực lượng cường đại trong cơ thể, dường như bản thân hắn đang có những biến hóa vi diệu. Mặc dù diễn ra hết sức nhỏ bé, nhưng lại đem lại cho hắn lợi ích cực kỳ to lớn.

Sau khi ngừng tu luyện, Hắc Bạch song khí cũng ngưng chuyển động, nhanh chóng thu về trong cơ thể.

Lúc này, đột nhiên Tiểu Bạch Lang từ trong nhà phóng ra, hướng về phía Hoàng Thiên mà chạy tới. Tiểu Bạch Lang này bản thể to lớn, nhưng ngày thường lại biến nhỏ thành một con tiểu cẩu, trông cực kỳ dễ thương.

Hắc Bạch song ngư vốn đang thu vào trong nội thể, đột nhiên ngưng lại, dường như chúng cảm thấy hứng thú đối với Tiểu Bạch

Lang. Chỉ thấy Hắc Bạch song khí nhanh chóng bay ra, vờn quanh Tiểu Bạch Lang một hồi. Hoàng Thiên khẽ cau mày, nội tâm không khỏi lo lắng, hắn sợ Hắc Bạch song khí sẽ làm hại Tiểu Bạch lang.

Nhưng dường như lo lắng của hắn đã thừa, chỉ thấy Hắc Bạch song khí nhanh chóng co rút lại, không ngờ lại hóa thành hai con tiểu cẩu giống hệt Tiểu Bạch Lang. Hoàng Thiên không biết nói gì cho phải, vốn dĩ là Hắc Bạch song ngư, giờ đây lại biến thành Hắc Bạch song cẩu sao?

Tự nhiên có thêm hai đồng loại mới, Tiểu Bạch Lang tất nhiên là hưng phấn rồi, nó nhảy cẫng lên vui mừng, không quên gâu gâu vài tiếng. Hắc Bạch song cẩu cũng bắt chước theo, nhất thời làm náo loạn cả lên.

Hoàng Thiên bật cười, chúng quả thực rất đáng yêu a.

Bạch cẩu toàn thân thuần trắng, không có một tia tạp sắc, duy chỉ có đôi mắt đen láy, bộ dáng kia khả ái, thật sự làm cho người ta yêu thích. Hắc cẩu thì trái ngược hoàn toàn, toàn thân là một màu đen tuyền tuyệt đối, đôi mắt lại ngả trắng, mờ ảo như sương. Nếu bạch cẩu khiến người ta cảm thấy thân thiện thì hắc cẩu lại toát ra vẻ lạnh lùng hung dữ và khó gần.

Trông thấy chúng nô đùa quấn quýt bên mình, Hoàng Thiên tâm tình không khỏi thư thái. Xoa xoa đầu bọn chúng hắn mỉm cười nói:

- Từ nay ngươi sẽ gọi là Tiểu Hắc, còn ngươi là Tiểu Bạch a.

Được Hoàng Thiên xoa đầu, Hắc Bạch song cẩu vẻ mặt cực kỳ thỏa mãn, nghe hắn nói như thế, bọn chúng hai tai vểnh lên, ánh mắt lóe lên sự hưng phấn, dường như hiểu được lời hắn nói.

Nhìn biểu hiện của Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch, Hoàng Thiên không khỏi ngạc nhiên mà a một tiếng. Bọn chúng dường như có

linh trí a.

- Ở đâu ra lắm chó con thế này? Chủ nhân, ngươi không phải đang làm người giữ chó đấy chứ?

Thanh âm cao ngạo của Cẩu Thủ vang lên, nó ngạo nghễ đi tới, trên vai khoác một miếng vải bố dày, trông cực kỳ dị hợm. Hoàng Thiên nhìn Cẩu Thủ mà trợn mắt há mồm, con khỉ đầu chó này quả thực phá vỡ mọi hiểu biết của hắn về yêu thú, thực sự quá bá đạo mà.

Không để ý tới thái độ của Hoàng Thiên, Cẩu Thủ tiến về phía ba con tiểu cẩu. Nó vốn là khỉ con, kích thước cũng không lớn hơn Tiểu Hắc bao nhiêu, thế nhưng do nó đứng thẳng người nên tạo cảm giác cao lớn hơn rất nhiều. Dùng bàn tay khỉ non nớt định xoa đầu Tiểu Hắc, nó miệng cười toe toét:

- Chó con rất ngoan…

Thế nhưng tay nó còn chưa đụng tới, đã thấy Tiểu Hắc bật mạnh lên, dùng chi trước tát mạnh một cái vào mặt nó.

Bốp!

Âm thanh giòn giã vang lên, Tiểu Hắc mặc dù thân thể nhỏ nhắn, nhưng dẫu sao cũng là tồn tại đặc thù, một trảo của nó dùng lực lượng cũng đủ khiến Cẩu Thủ văng đi như đạn pháo. Cẩu Thủ miệng đang cười toe toét, nào ngờ bị đánh bất ngờ như thế, lúc này mặt mày méo xệch, văng cả nước dãi ra ngoài. Nó ui cha lăn lộn mấy vòng trên nền cỏ, miếng vải bố trên vai cũng tung lên cuốn lấy cơ thể.

- Con bà nó, ngươi dám đánh bản hầu…

Cẩu Thủ chửi ầm lên, âm thanh bén nhọn.

Hoàng Thiên hai mắt trợn ngược, nhưng trông thấy bộ dạng

thê thảm của Cẩu Thủ, hắn không nhịn được mà cười phá lên.

Cẩu Thủ vẻ mặt non nớt nhăn nhó, kèm theo một tia tức giận, đang định trả thù Tiểu Hắc. Nhưng nó còn chưa hành động gì, đã thấy Tiểu Hắc hóa thành một bàn tay lớn bạt tới. Cẩu Thủ lông sữa dựng ngược, vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ, vội vàng quay đầu bỏ chạy, bỏ quên cả mảnh vải bố.

- A! Con chó, ngươi được lắm, hãy đợi đó.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 53: Ký Ức Tựa Cơn Gió

Gió thu thoang thoảng, lá rơi đầy.

Bên hồ Cửu Trọng Thần Thủy, Xương Cuồng đang ngồi trên bệ đá, ánh mắt theo dõi thinh không xa xăm, mang theo một nỗi lòng khó mà diễn tả thành lời.

- Đại Đạo chi bản thể, nải bất sanh, bất diệt, vô thủy, vô chung, bất tăng, bất giảm. Đạo là "Không" - Đạo là "Có" hay lúc "Có" lúc "Không". Vũ Vụ vận hành, Đại đạo hóa sanh, vì cái gì đản sinh Vô Thượng Chi Thể.

Xương Cuồng nói khẽ, ánh mắt mơ hồ chìm vào trong suy nghĩ, một hồi sau lão khẽ bật cười, lẩm bẩm:

- Đại Đạo vô hình, vô danh, vô sắc. Xương Cuồng ta còn chưa hiểu âu cũng là chuyện thường tình.

Nói đoạn, lão ánh mắt chuyển sang lo lắng, chậm rãi nói:

- Hắn có lẽ không lâu nữa sẽ khôi phục thương thế, thậm chí đột phá giới hạn! Thế giới này rồi sẽ đi đâu về đâu?

Phía xa xa, Hoàng Thiên đang loi nhoi chạy tới, thân pháp của hắn rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đứng trước mặt lão.

- Tiền bối tìm ta?

Hoàng Thiên chắp tay hỏi lão, hắn vốn đang tu luyện, tự dưng nghe lão truyền âm gọi nên liền chạy tới.

- Tiểu tử, mi đến đây bao lâu rồi.

Xương Cuồng cất tiếng hỏi Hoàng Thiên, ánh mắt vẫn hướng xa xa mà nhìn tới. Hoàng Thiên vốn định chọc lão, nhưng khi trông thấy vẻ nghiêm túc trên khuôn mặt đó, lòng hắn nghiêm lại, khẽ nói:

- Tính tới hôm nay là tròn sáu tháng.

Nghe Hoàng Thiên nói, lão khẽ gật đầu, nhàn nhạt nói:

- Sáu tháng… không dài cũng không ngắn.

Hoàng Thiên hai vai khẽ run lên, trong giọng nói của lão hắn đã nhận ra được hàm ý trong đó:

- Tiền bối…

Hắn mở miệng, nhưng lại như có gì đó nghẹn lại, không nói nên lời. Xương Cuồng quay người, nhìn chằm chằm vào Hoàng Thiên, ánh mắt toát ra một tia ôn hòa:

- Mi hôm nay cũng đã thức tỉnh huyết mạch, ngộ được công pháp tu luyện cho bản thân, cũng đến lúc rời đi rồi.

Mặc dù đoán trước được, nhưng Hoàng Thiên vẫn khó mà chấp nhận được, hắn ánh mắt hơi run. Xương Cuồng nội tâm thầm thở dài, lại nói:

- Trên cuộc đời này không có buổi tiệc nào không tan, cái gì có bắt đầu cũng sẽ có kết thúc, hà tất phải cưỡng cầu. Ký ức như gió, thoáng qua rồi biến mất, cần gì phải u mê. Chỉ cần tiểu tử mi sau này hành tẩu, không quên lão già này là được rồi.

Nói đoạn, lão cười cười mà phất nhẹ tay, Hoàng Thiên thân hình bị một luồng lực lượng cuốn lấy, biến mất khỏi tầm mắt.

Nháy mắt một cái, hắn đã xuất hiện trên bờ vực của Huyết Sắc

Chi Lâm. Bên cạnh hắn lúc này, Cẩu Thủ đứng một bên, ngơ ngác nhìn xuống đáy vực.

Khẽ siết chặt nắm đấm, Hoàng Thiên quỳ xuống, hướng về đáy vực mà dập đầu ba cái.

Sáu tháng, không dài không ngắn. Sáu tháng hắn cùng lão đối nghịch gay gắt. Sáu tháng lão cho hắn cảm nhận được sự quan tâm ấm áp, sự nghiêm khắc dạy dỗ. Vậy mà hắn còn chưa kịp gọi lão một tiếng… Ân Sư:

- Ký ức tựa như gió, gió rồi cũng tan. Nhưng cảm giác mà gió mang lại… sẽ tan sao?

Trầm mặc hồi lâu, hắn rốt cục thu liễm tâm tình, quay người bước đi, rời khỏi Huyết Sắc Chi Lâm. Bóng dáng của hắn rất nhanh khuất sau mớ cây cỏ ngổn ngang, phía xa xa bầu trời như cũng âm u.

- Con đường của mi là do chính mi bước đi, cô độc và lạnh lẽo, tất cả những người khác chỉ là đi ngang qua đời mi mà thôi.

Với thực lực hiện tại, Hoàng Thiên di chuyển với một tốc độ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã thoát ra khỏi Huyết Sắc Chi Lâm. Xương Cuồng đã kể cho hắn, hơn năm tháng trước Thiên Phương từng xông vào Mộc Thanh Lâm. Nhưng khi trông thấy hắn đang tu luyện, nàng đã rời đi, không biết đi đâu. Hoàng Thiên không hiểu sao trong lòng lại có cảm giác hụt hẫng và buồn bã.

oOo

Nguyên Giới, ngày 15 tháng tám năm một vạn không trăm mười hai.

Hôm nay là rằm trung thu.

Thiên Hỏa Thành đông đúc và tấp nập, trên những con phố

giăng đầy những đèn lồng đủ loại màu sắc. Lòng đường người xe đi lại như nước, huyên náo không ngừng.

Hòa mình vào dòng người đông đúc, nhìn khung cảnh quen thuộc, Hoàng Thiên trong lòng không khỏi có một cảm giác lạc lõng.

Cùng ngày này bảy năm trước, hắn còn được ở bên gia đình, được nô đùa cùng Tiểu Vân, cùng cha mẹ. Giờ đây hắn một mình.

Cùng ngày này ba năm trước, hắn đang cùng Trác Mộc hòa mình trong hơi men. Giờ đây hắn một mình.

Cùng ngày này năm trước, hắn đang cùng thiếu nữ uống rượu ngắm trăng. Giờ đây hắn một mình.

Nhìn những đứa trẻ đang vô tư nô đùa, hắn ước mình được giống như chúng, sống một cuốc sống bình thường hạnh phúc.

Trong vô thức, tâm cảnh của Hoàng Thiên dần dần thay đổi. Hắn mơ hồ hiểu ra được gì đó. Chỉ có điều nó lại thoáng qua, khó lòng mà nắm giữ. Cau mày suy nghĩ một hồi nhưng không ra đáp án, hắn lại bật cười, bất giác trong lòng như mở được khúc mắc, hắn bước chân đi về phía trước.

- Chủ nhân, ngươi cười cái gì vậy?

Trên vai hắn, Cẩu Thủ đang ngồi vắt vẻo nhìn hắn với ánh mắt khó hiểu. Hoàng Thiên cũng không giải thích, khẽ cốc đầu nó một cái, nhàn nhạt nói:

- Ngươi thì biết cái gì!

Cẩu thủ bất mãn, xì xì mấy cái, hai tay không ngừng xoa đầu.

Bỗng nhiên, hai mắt nó chợt sáng lên, như phát hiện thứ gì đó. Chỉ thấy nó bật mạnh một cái, bay khỏi vai Hoàng Thiên, lẫn vào

trong dòng người đông đúc. Hoàng Thiên vốn định ngăn cản, nhưng không kịp nên đành tặc lưỡi mặc kệ.

Một lát sau, từng tràng la hét thất thanh vang lên khiến tất cả mọi người chú ý. Một đám người đang truy đuổi thứ gì đó làm náo loạn cả một góc phố. Hoàng Thiên hiếu kỳ nhìn về hướng đó, bỗng nhiên mặt hắn sầm lại.

Phía xa xa không ai khác chính là Cẩu Thủ, con khỉ con này không biết kiếm ở đâu ra được cái quần cộc hoa mẫu đơn đỏ lòe, bận cao tới rốn. Bên trên lại khoác một cái áo choàng đỏ, à không, là một cái áo yếm phụ nữ thì đúng hơn. Nó vừa chạy về phía Hoàng Thiên vừa thất thanh kêu lên:

- Chủ nhân, mau cứu ta.

Mà đằng sau nó lúc này là một đám người đang hùng hục lửa giận đuổi theo sau, miệng không ngừng chửi bới:

- Con khỉ thối tha, đứng lại cho ta.

- Tiên sư con khỉ mặt chó, mau đứng lại đó.

Cẩu Thủ không phải dạng vừa, bị người khác gọi là khỉ mặt chó thì căm tức, vừa chạy vừa ngoái đầu lại chửi:

- Con bà ngươi mới là khỉ mặt chó, ông nội ngươi là khỉ mặt ngựa, ông tổ nhà ngươi là khỉ đầu bò, cụ tổ nhà ngươi là khỉ mặt lợn…

Mấy người đang đuổi theo sắc mặt tràn đầy hắc tuyến, bị một con khỉ chửi như thế còn gì là mặt mũi. Càng thêm điên tiết mà đuổi theo sau, cũng không thèm quan tâm vì sao con khỉ này lại có thể nói được.

Cẩu Thủ chửi ra một tràng, trong lòng càng là sảng khoái, nó nhanh chóng lách qua dòng người, nhìn Hoàng Thiên mà trong

lòng hưng phấn:

- Chủ nhân, Cẩu Thủ đã lấy được bảo vật a…

Hoàng Thiên gương mặt nổi gân xanh, miệng thầm hô không ổn, quát lên:

- Con khỉ chết tiệt, ai là chủ nhân của mi, mau cút đi…

Đám người đang đuổi theo phía sau, nghe Cẩu Thủ nói vậy, đều hướng ánh mắt về phía Hoàng Thiên, mang theo hừng hực lửa giận. Quả thực nếu ánh mắt có thể giết người thì chỉ sợ Hoàng Thiên đã bị giết không biết bao nhiêu lần a.

Một người trong đám hét lên:

- Hóa ra là ngươi sai nó trộm đồ. Khốn kiếp! lão tử phải giết ngươi!

Hoàng Thiên nào dám đứng lại, vội vàng quay đầu bỏ chạy, bọn họ đều là phàm nhân, hắn làm sao có thể ra tay chứ. Nội tâm vừa tức giận vừa oan ức, hắn nghiến răng nghiến lợi, chỉ muốn tẩn cho con khỉ đầu chó khốn kiếp một trận cho hả giận.

- Chủ nhân, đợi Cẩu Thủ với…

Đằng sau hắn, Cẩu Thủ vẫn một mực chạy theo, miệng không ngừng hô lên. Cái áo yếm được nó choàng lên người không ngừng bay phấp phới, cộng thêm cái quần cộc rộng thùng thình khiến Hoàng Thiên không biết nói gì cho phải, chỉ biết ba chân bốn cẳng bỏ chạy thục mạng.

Một lát sau:

- Ui cha… A! A! Chủ nhân, Cẩu Thủ biết sai rồi.

Cẩu Thủ vẻ mặt sợ hãi nhăn nhó, nó bị Hoàng Thiên xách tai nhấc bổng lên. Đôi chân nhỏ bé trong hai ống quần rộng thùng

thình không ngừng đạp vào không khí, cố gắng vùng vẫy. Hoàng Thiên vẻ mặt tràn đầy căm tức, nghiến răng nghiến lợi nện vào bờ mông nó:

- Ngươi còn xứng gọi ta là chủ nhân… Hừ hừ… này thì đi ăn trộm này… này thì đổ oan cho ta này… Tiên sư con bà ngươi, ta sai ngươi đi ăn trộm bao giờ… hừ hừ, tức chết ta rồi.

Cẩu Thủ muốn khóc rồi, Hoàng Thiên mỗi cú đánh đều vận Nguyên lực, nó đau tới thấu tim gan, mếu máo van xin:

- Chủ nhân tha mạng… A ui! Chủ nhân đẹp trai phong độ tha cho Cẩu Thủ a.

Hoàng Thiên trong lòng tuy có tức giận, nhưng nhìn thấy bộ dạng của Cẩu Thủ khiến hắn không biết phải làm gì cho phải. Nghiến răng nện nó thêm mấy cái rồi thả xuống, hắn lườm lườm:

- Ngươi tốt nhất an phận cho ta… nếu không ta để Tiểu Hắc trị ngươi a!

Cẩu Thủ đau đớn ôm lấy bờ mông, nghe Hoàng Thiên nhắc đến Tiểu Hắc mà trong lòng run lên. Nó vẫn còn nhớ một cú tát kinh khủng kia, Tiểu Hắc mà xuất thế, chỉ sợ đời nó xong rồi, liền lắp bắp nói:

- Chủ nhân, đừng a… Cẩu Thủ sẽ nghe lời chủ nhân mà.

Hoàng Thiên hừ lạnh một cái, cũng không nói gì thêm, quay người bỏ đi. Cẩu Thủ trong lòng lúc này mới thầm thở phào một cái, nhảy vọt lên vai hắn.

Bốp!

Nó còn chưa ổn định được thân hình, đã bị Hoàng Thiên tát cho một phát trời giáng, lộn cổ xuống nền đất. Nhìn Hoàng Thiên trừng mắt, nó rụt cổ lại sợ hãi, không dám nhảy lên nữa, đành tập

tễnh bước theo sau.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 54: Lại Gặp Bạch Tư Thần

Học viện Hoàng gia:

Một đám thiếu niên đang ngồi trò truyện trong đình các, không khí phi thường vui vẻ.

- Chúc mừng Tư Thần sư huynh, không ngờ chỉ có vài tháng đã đột phá Ngưng nguyên, đặt chân vào Nguyên đan kỳ.

Người nói là một cô gái trẻ, khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi, da thịt trắng trẻo, kết hợp với khuôn mặt xinh đẹp khiến cho mấy tên thanh niên xung quanh mê mẩn không thôi.

Bạch Tư Thần nhìn nàng, ánh mắt không giấu sự say mê, lắc lắc đầu khiêm tốn:

- Ngọc Nguyệt sư muội quá khen, cũng chỉ nhờ may mắn mà thôi!

Hắn xác thực hai ngày trước đã đột phá lên Nguyên đan kỳ, có thể nói cũng được xếp vào dạng thiên tài. Thế nhưng so sánh với thiếu nữ trước mặt này quả thực khiến hắn có chút xấu hổ rồi.

Gia thế của Ngọc Nguyệt rất thần bí, tuy còn trẻ nhưng tu vi đã sớm đạt Nguyên đan kỳ, không phải người như hắn có thể so sánh đấy.

Ngọc Nguyệt tuy còn trẻ, nhưng cũng là người hiểu chuyện, nàng cười nhẹ nói:

- Tư Thần sư huynh cần gì phải khiêm tốn, mười tám tuổi đạt

Nguyên đan kỳ tuyệt đối là thiên tài hiếm có rồi.

Được thiếu nữ khen, Bạch Tư Thần tất nhiên trong lòng rất thoải mái, cũng không nói thêm gì mà cười cười lắc đầu.

- Ngọc Nguyệt sư muội nói rất đúng, mười tám tuổi đạt Nguyên đan kỳ mặc dù còn chưa được coi là thiên kiêu, nhưng cũng là thiên tài hiếm gặp a!.

Một tên thanh niên khoảng chừng mười chín tuổi cười nói, giọng điệu có chút xem thường.

Bạch Tư Thần không phải kẻ ngốc, tất nhiên nhận ra được ý châm chọc trong câu nói của tên thanh niên, nhưng hắn cũng không dám phản ứng, đành phải nở nụ cười miễn cưỡng nói:

- Lạc Thanh sư huynh quá khen rồi!.

Lạc Thanh mỉm cười ngạo nghễ, với thân phận và địa vị của hắn thực là không để Bạch Tư Thần vào mắt. Nếu như không phải có Ngọc Nguyệt ở đây, hắn thực không muốn nói chuyện với mấy kẻ hạ lưu này.

Trông thấy Ngọc Nguyệt hơi nhíu mày nhìn mình, biết nàng không vui khi nghe câu nói khi nãy của mình, hắn liền đổi chủ đề đánh trống lảng sang chuyện khác:

- Ngọc Nguyệt, ta nghe gia gia nói muội cũng vừa đột phá phải không, chúc mừng muội.

Ngọc Nguyệt lông mày dãn ra, nghĩ đến chuyện bản thân vừa đột phá thì trong lòng vui vẻ, nàng dù sao cũng mới chỉ mười sáu tuổi, tính tình có chút trẻ con, lập tức cười nói:

- Phải, mấy ngày bế quan rốt cục cũng đột phá được bình chướng. Cha ta mừng lắm, còn nói sau khi xong việc sẽ đưa ta đi chơi.

Bạch Tư Thần trong lòng không khỏi khiếp sợ, theo như hắn biết, Ngọc Nguyệt trước đây đã có tu vi Nguyên đan sơ kỳ, như vậy chẳng phải bây giờ đã là Nguyên đan trung kỳ sao? Bạch Tư Thần hắn mười tám tuổi mới miễn cưỡng bước vào Nguyên đan, vậy mà nàng mười sáu tuổi đã là Nguyên đan trung kỳ, cái này chênh lệch quả thực không nhỏ a.

Ngọc Nguyệt mỉm cười phiêu dật linh động, dung mạo mỹ lệ xuất trần làm cho Lạc Thanh hai mắt sáng lên, thầm nghĩ trong lòng phải chiếm được tình cảm của nàng.

Mọi người đang nói chuyện vui vẻ bỗng nhiên bị một tràng âm thanh cãi vã làm cho chú ý, tất cả đều hướng ánh mắt về phía con đường đá bên cạnh. Bạch Tư Thần vốn tâm tình đang rất tốt, nhưng khi nhìn thấy nguồn gốc phát ra âm thanh thì nụ cười trên môi nhanh chóng thu lại, hai tay siết chặt nắm đấm.

Chỉ thấy phía xa xa trên con đường đá, một tên thiếu niên đang chầm chậm bước đi, trên vai hắn là một con khỉ con. Âm thanh cãi vã cũng phát ra từ một người một khỉ này.

- Chủ nhân, Cẩu Thủ cũng chỉ vì nghĩ cho chủ nhân a!

Cẩu thủ vẻ mặt chính khí, như sẵn sàng hi sinh vì chủ nhân mà nói.

- Câm miệng! Nghĩ cho ta mà ngươi đi bóp ngực nữ nhân à… hừ hừ!

Hoàng Thiên nghiến răng nghiến lợi, trợn mắt nhìn Cẩu Thủ. Con khỉ khốn kiếp này mấy ngày nay hại hắn đến thảm, không phải ăn trộm đồ của người ta thì cũng đi chọc phá nữ nhân.

- Ta cũng chỉ muốn tìm chủ mẫu thôi mà…

Cẩu Thủ vẫn cố cãi, xoa xoa bàn tay đầy lông lên đầu, nghĩ đến cảm giác mềm mại khi nãy, nó cười tít mắt.

- Mẫu cái tiên sư nhà ngươi, đợt chút nữa xem Tiểu Hắc trị ngươi như thế nào.

Cẩu Thủ đang cười, nghe thấy tên Tiểu Hắc thì lông tóc dựng đứng:

- Chủ nhân, đừng mà…

Hoàng Thiên đang định nói thêm, nhưng bất chợt hắn dừng bước, vẻ mặt có chút ngạc nhiên. Trước mặt hắn lúc này có ba người đang đứng chắn đường, trong đó có một người hắn nhận ra, đó là Bạch Tư Thần. Hoàng Thiên cười khổ, hắn thực không nghĩ tới vừa trở về đã gặp Bạch Tư Thần, đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

Hoàng Thiên trải qua rèn luyện hơn sáu tháng, tâm cảnh được rèn rũa rất nhiều, nên cũng không còn chấp nhặt chuyện cũ, hắn bước sang phải, định lách qua đám người.

Thế nhưng hắn bỏ qua, không có nghĩa là đối phương cũng thế. Chỉ thấy Bạch Tư Thần cũng bước qua, chắn ngang đường đi của hắn. Vẻ mặt Bạch Tư Thần hiện lên lãnh mang, khóe môi khẽ nhếch lên. Ngày trước hắn tu vi không đủ, bị Hoàng Thiên đánh cho bất tỉnh, thực sự là một vết nhơ trong lòng. Giờ đây đã đạt tới Nguyên đan, hắn muốn trả thù, hắn muốn hành hạ Hoàng Thiên để rửa mối nhục ngày hôm đó.

Hoàng Thiên mày kiếm khẽ nhíu, lộ ra vẻ mặt không vui.

- Tư Thần sư đệ có quen với người này sao?

Một giọng nói vang lên khiến Hoàng Thiên chú ý, có mấy nam nữ trẻ tuổi từ trong đình các đi ra, trong đó có một thiếu nữ khá xinh đẹp. Hoàng Thiên trong lòng lấy làm lạ, mấy người này dường như hắn chưa thấy qua bao giờ, có khi nào là học viên lớp cao cấp?

Mấy người bước tới, Lạc Thanh ánh mắt khẽ quét qua người

Hoàng Thiên, mang theo tia khinh thị. Bọn hắn vốn đang nói chuyện với nhau trong đình các, không hiểu sao Bạch Tư Thần trông thấy tên thiếu niên trước mắt này lại kích động như thế, lập tức chạy ra chắn đường.

Bạch Tư Thần phớt lờ cầu hỏi của Lạc Thanh, trong lòng hắn lúc này đầy nghẹn lên một cỗ căm tức, hắn nhìn Hoàng Thiên cười gằn:

- Hoàng Thiên, nỗi nhục ngày đó hôm nay đều giải quyết a!

Vừa dứt lời, trong tay hắn đã xuất hiện trường kiếm, không hề báo trước một câu mà đánh về phía Hoàng Thiên. Chỉ thấy hắn tay phải nắm trường kiếm, quét một vòng ba trăm sáu mươi độ, ngay sau đó tay trái co vào lên, điểm một chỉ vào lưỡi kiếm. Ầm một cái, lưỡi kiếm rung động không ngừng, ánh lên quang mang nhàn nhạt, chém về phía trước.

Hoàng Thiên không dám khinh địch, thấy thế tới của đối phương, hắn lui người về phía sau, cơ thể hơi nghiêng, hoàn hảo tránh khỏi một chiêu.

- Nguyên đan sơ kỳ?

Cảm nhận Nguyên lực cuồn cuộn quét qua, hắn thoáng giật mình thốt lên. Hắn còn nhớ đối phương ngày đó tu vi mới chỉ dừng lại ở Ngưng nguyên hậu kỳ, thậm chí còn thấp hơn hắn, không ngờ sau một thời gian ngắn đã đột phá. Căn cứ Nguyên lực mà đối phương phát ra hắn có thể đoán được Bạch Tư Thần mới chỉ đột phá được vài ngày thôi, tuy còn chưa ổn định cảnh giới, nhưng chính xác là Nguyên đan sơ kỳ hàng thật giá thật.

- Ha ha! Chính xác, ngươi hôm nay nếu chỉ có chút bản lĩnh này thì đi chết đi.Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Hoàng Thiên, Bạch Tư Thần cuồng tiếu một hồi, hắn nghĩ Hoàng Thiên sợ hắn. Nghĩ tới chỉ lát nữa thôi, hắn sẽ hành hạ Hoàng Thiên sống không

bằng chết mà trong lòng thực thoải mái.

Hoàng Thiên nhẹ lắc đầu, tên này cũng quá tự tin vào thực lực của bản thân rồi. Nguyên đan sơ kỳ, tu vi còn chưa ổn định, hắn muốn thắng quả thực rất đơn giản. Ngày trước ta thắng được ngươi, và bây giờ cũng thế.

Cẩu Thủ nhận ra không ổn, đã sớm nhảy ra khỏi người Hoàng Thiên, đứng một bên quan sát. Nghe thấy Bạch Tư Thần cuồng tiếu, mặt nó không khỏi nghệt ra, lẩm bẩm:

- Tên đầu bò này từ chỗ nào chui ra vậy?

Vù!

Bạch Tư Thần lại buông kiếm đánh tới, Hoàng Thiên thân hình khẽ động lách sang một bên, tay phải phất lên, chát một tiếng đánh văng lưỡi kiếm ra ngoài.

Bạch Tư Thần vẻ mặt có chút kinh sợ cùng tức giận, hắn đã đột phá Nguyên đan kỳ, vì cái gì mà Hoàng Thiên vẫn có thể chống đỡ kiếm chiêu của hắn.

Nhìn biểu hiện nhàn nhã của Hoàng Thiên, hắn nghiến răng nghiến lợi, kiếm trong tay càng vung điên cuồng hơn. Trên dưới, phải trái đều có kiếm ảnh, Hoàng Thiên không còn cách nào khác, chân phải khẽ điểm bay về phía trước, chân trái quét một vòng đẹp mắt, đạp vào ngực của Bạch Tư Thần.

Một cước này tuy không dùng Nguyên lực, nhưng lực lượng nhục thể của Hoàng Thiên không phải một cái Nguyên đan sơ kỳ mới tấn cấp có thể chịu được đấy.

Chỉ nghe bịch một tiếng, Bạch Tư Thần miệng thổ huyết, thân hình bắn ra sáu bảy mét. Vị trí trước ngực đau nhói không thôi, thậm chí muốn thở cũng có chút khó khăn.

Hoàng Thiên cũng không tiếp tục đánh, chỉ nhàn nhạt nói:

- Ngươi không là đối thủ của ta, chuyện này dừng lại ở đây thôi.

Hắn với Bạch Tư Thần cũng không có mối thù không đội trời chung nào, ngày đó hắn ra tay cũng chỉ vì đối phương đả thương Trác Mộc cùng Hàn Lâm. Bây giờ mọi chuyện đã qua, hắn cũng không muốn để tâm nhiều, liền quay người rời đi.

Bạch Tư Thần khóe mắt đỏ ngầu, một cỗ khuất nhục làm cho lửa giận trong lòng hắn càng lớn, đánh mất cả ý thức hắn gầm lên:

- Khốn kiếp! Ngươi là cái thá gì.

Gần như ngay lập tức, trong tay hắn xuất hiện một thanh trường đao, tỏa ra nồng nặc hắc khí, phóng thẳng tới Hoàng Thiên mà chém xuống.

Đao khí như vô tình, tỏa ra một luồng khí kỳ dị, khi thì giống hỏa, lúc lại giống thủy, ầm ầm ập tới.

- Chủ nhân, cẩn thận!

Tiếng hô của Cẩu Thủ vang lên, người nó đã bật mạnh về phía trước, chắn ngang đao khí. Thế nhưng người nó quá nhỏ nhẹ, liền bị đánh văng đi như đạn pháo. Trong không khí còn vang lên tiếng lèo xèo cùng mùi khét.

Đao khí vẫn đang đánh tới, khiến cả không gian ầm ầm như thác cuốn.

Hoàng Thiên lúc này đã quay người, vẻ mặt giận dữ. Hắn lui người về phía sau, hai tay đảo một vòng xuất ra hoả long đệ nhất chưởng. Dưới hai mươi tầng điệp gia, chưởng thế trầm hùng như nước cuốn, không dữ dội phô trương nhưng lại mạnh mẽ đến mức không thể kháng cự.

Hai luồng lực lượng ầm ầm va vào nhau, vang lên tiếng nổ cực lớn. Một luồng sóng lực lượng lan ra thổi bay tất cả mọi thứ trong phạm vi năm mươi mét, đình các bên cạnh cũng tan tành.

Đám người đang quan chiến cũng phải thi triển thân thủ, liên tục lui về phía sau mới có thể miễn cưỡng đứng vững.

Khói bụi tan đi, để lộ ra một cái hố đất đá cực lớn trên mặt đường. Bạch Tư Thần quần áo nát tươm, trên cánh tay cầm đoản đao bị lực lượng chấn cho rách toác, máu tươi ròng ròng chảy xuống.

Mà Hoàng Thiên lúc này thì thân hình khẽ điểm, nhảy tới trước mặt Bạch Tư Thần, nắm lấy cổ áo hắn mà xách lên, ném mạnh về phía đống đổ nát của đình các.

Rầm!

Bạch Tư Thần bay đi nện lên đống đổ nát, một lát sau mới chật vật đứng dậy được. Trong ánh mắt hắn tràn đầy cừu hận, nhưng nào dám đánh tiếp, vội vàng quay người bỏ chạy.

- Đấy là do ngươi tự chuốc lấy thôi.

Nhìn Bạch Tư Thần chạy trốn, Hoàng Thiên nhàn nhạt nói, sau đó quay người, tiến về phía Cẩu Thủ. Nó còn đang hôn mê, hơi thở yếu ớt vô lực. Cái quần cộc hoa mẫu đơn thủng lỗ chỗ, lông trên người càng là cháy trụi, cực kỳ thê thảm.

Hoàng Thiên lông mày khẽ nhíu, xách Cẩu Thủ lên, hắn vỗ mạnh một cái vào mông, quát lên:

- Hừ, còn dám giả bộ trước mặt ta.

Cẩu Thủ ui da một tiếng, hai tay ôm lấy bờ mông, vùng vẫy không ngừng.

Hoàng Thiên cười khẩy, năm đó hắn đoạt được Thần châu là chìm trong thần hỏa, con khỉ chết tiệt này chính là nở ra từ Thần châu, há lại bị thứ lửa tầm thường của Bạch Tư Thần đả thương.

- Nó vì cứu huynh nên mới bị thương, vì sao lại đánh nó?

Một giọng nói bất mãn vang lên khiến Hoàng Thiên ngẩn người, chỉ thấy thiếu nữ khi nãy không biết tự khi nào đã đứng bên cạnh hắn, ánh mắt tràn đầy thương hại nhìn Cẩu Thủ.

Cẩu Thủ như chết đuối vớ được cọc, vội vàng la lên:

- Tiểu thư, xin hãy cứu ta.

Hoàng Thiên trợn mắt, không thương xót mà gõ mạnh cốp một cái vào đầu nó, quát lên:

- Im miệng.

Vị thiếu nữ khẽ nhăn mày, thân hình lách nhẹ một cái, đã lướt qua người Hoàng Thiên giành lấy Cẩu Thủ từ tay hắn. Hoàng Thiên không ngờ nàng lại hành động như thế, đâu có phòng bị liền bị nàng cướp Cẩu Thủ khỏi tay.

- Cám ơn tiểu thư, cám ơn tiểu thư…

Cẩu Thủ được cứu, giọng điệu yếu ớt vang lên, sau đó hai mí mắt sập xuống, dường như lâm vào hôn mê. Nhìn dáng vẻ đáng thương của Cẩu Thủ, thiếu nữ không kìm được mà ôm nó vào lòng, ánh mắt tràn đầy thương xót.

Hoàng Thiên dở khóc dở cười, con khỉ đầu chó này thực sự rất khốn nạn. Nó làm gì có cái trạng thái yếu ớt vô lực như thế, trăm phần trăm là giả bộ rồi.

Nhìn bàn tay khỉ non nớt của nó đang vô thức đặt trên ngực thiếu nữ, lại thêm khuôn mặt dâm đãng như đang nở nụ cười hài

lòng của nó. Hoàng Thiên tức đến mức muốn thổ huyết, mỗi lần nó gây họa đều do Hoàng Thiên gánh chịu hết, quả thực muốn đem đi hầm cách thủy mà.

Bên cạnh thiếu nữ, Lạc Thanh nhìn chằm chằm Cẩu Thủy mà suy tư. Mọi người ở đây có thể không biết, nhưng hắn lại rất rõ. Trừ một số yêu thú đặc thù mang huyết mạch thượng cổ, yêu thú bình thường nếu có thể nói được thì tu vi ít nhất cũng phải đạt tới thất cấp yêu thú...

Mà con thú này chỉ mới là thú non, lại có thể nói chuyện, chắc chắn là mang huyết mạch thượng cổ rồi. Nghĩ đến đây lòng hắn không khỏi có chút xúc động, yêu thú có huyết mạch thượng cổ một khi trưởng thành sẽ cực kỳ mạnh mẽ, do đó nếu thu phục được một con thú non mang huyết mạch thượng cổ thì quả thực sau này sẽ có một trợ thủ rất lớn đấy.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 55: Thiên Hạ Đệ Nhất Khỉ Vô Sỉ

- Cô nương đừng tin nó, nó đang giả bộ đấy.

Nhìn dáng vẻ thỏa mãn của Cẩu Thủ, Hoàng Thiên trong lòng là một cỗ tức giận, chỉ muốn dần cho nó một trận, vội vàng cảnh báo Ngọc Nguyệt.

Nhưng Ngọc Nguyệt nào tin hắn, chỉ thấy nàng ôm Cẩu Thủ trong lòng, bàn tay ngọc ngà không ngừng xoa đầu nó, nói:

- Hừ! nó rõ ràng bị thương rất nặng, đến thở cũng khó khăn, đâu phải giả bộ. Huynh là chủ nhân của nó sao lại nhẫn tâm như thế.

Hoàng Thiên bất đắc dĩ, trong lòng thầm nghĩ:

- Ta đã cảnh báo cô rồi, chút nữa ăn phải thiệt thòi thì cũng đừng đến làm phiền ta à nha!

Cẩu Thủ nằm trong lòng Ngọc Nguyệt, hơi thở ngày càng suy yếu, khiến người ta có cảm giác thoi thóp sắp chết. Nhìn bộ dáng đáng thương của nó, Ngọc Nguyệt trong lòng rất thương tâm, khẽ nói:

- Khổ thân khỉ con, ngươi thật đáng thương, nhận phải một tên chủ nhân vô tâm.

Lời nàng tuy rất nhỏ, nhưng Hoàng Thiên dẫu sao cũng là một tu sĩ Nguyên đan, thính giác hơn xa người thường, hiển nhiên là nghe thấy. Hắn không khỏi trợn mắt, trong lòng cười khổ:

- Là ta đáng thương mới đúng!

Cẩu thủ vẻ mặt thập phần thỏa mãn, hai bàn tay bất tri bất giác hoạt động không ngừng, truyền tới từng hồi cảm giác thực đã. Cơ thể nó nóng ran, từng lỗ chân lông không ngừng nở ra, mang đến một cảm giác thực khó tả chạy khắp cơ thể.

Thế nhưng vẻ mặt của nó thỏa mãn không được bao lâu, đột nhiên chuyển qua một hồi nhăn nhó. Dưới bụng của nó, từng âm thanh òng ọc vang lên không ngừng. Mắt nó trợn ngược một hồi, cái miệng mở rộng hớp hớp vài cái rồi ngất lịm, đến cả hô hấp cũng không còn.

- Khỉ con, khỉ con…

Cảm nhận hơi thở của nó biến mất, Ngọc Nguyệt vẻ mặt lo lắng, lay nó vài lần nhưng không có chút phản hồi nào, nàng nhẹ nhấn vào ngực nó vài cái, nhưng vẫn thế.

Vì lo lắng quá nên nàng cũng không để ý rằng mỗi lần nàng nhấn một cái, vẻ mặt Cẩu Thủ lại nhăn nhó lên một cách khổ sở, giống như đang chịu một sự giày vò rất thống khổ vậy.

- Lạc Thanh sư huynh, mau giúp nó đi.

Nhìn về phía Lạc Thanh, nàng vội vàng cầu cứu.

Lạc Thanh vốn đang muốn lấy lòng Ngọc Nguyệt, nay được nàng nhờ giúp thì hai mắt sáng lên. Đây quả thực là cơ hội rất tốt để hắn thể hiện trước mắt mỹ nhân. Vội vàng lấy lại vẻ điềm tĩnh, hắn bước đến trước mặt Ngọc Nguyệt, trấn an nàng:

- Ngọc Nguyệt sư muộn đừng lo lắng, để ta xem…

Ngọc Nguyệt vẫn ôm Cẩu Thủ trong lòng, Lạc Thanh đưa tay điểm vào cổ nó. Một lát sau hắn mày kiếm nhíu chặt, mạch đập của Cẩu Thủ vẫn bình thường, không có dấu hiệu nào kỳ lạ cả.

Òng… ọc…

Lại là âm thanh kỳ lạ đó, Lạc Thanh vẻ mặt càng thêm khó hiểu, đắn đo một lát, hắn quyết định cúi đầu áp tai vào bụng Cẩu Thủ, muốn nghe xem rốt cục đó là thanh âm gì. Thế nhưng hắn vừa cúi đầu xuống, thì:

B í p…

Một tràng âm thanh kỳ quái vang lên, kèm theo tiếng bẹp bẹp nho nhỏ, ngay sau đó là một mùi thum thủm nhanh chóng lan ra.

AAAAA!

Ngọc Nguyệt thét lên một tiếng chói tai, vội vàng thả rơi Cẩu Thủ xuống đất, nàng liên tục lui mạnh về phía sau, hai tay bịt mũi.

Lạc Thanh đỏ mặt tía tai, hắn vừa cúi xuống nên hưởng trọn. Một mùi thum thủm xộc thẳng vào mũi, chui tận lên óc khiến hắn choáng váng, bất động tại chỗ.

Cẩu Thủ bị thả rơi xuống đất, vội vàng lồm cồm bò dậy, miệng không ngừng chửi rủa:

- Tiên sư nhà nó… gồng cơ đít thít cơ mông rồi mà vẫn không nhịn được…

Thấy vẻ mặt của mọi người xung quanh, nó thẹn đến mặt mũi đỏ bừng, hai tay xoa đầu cười ngây ngô:

- A ha! Sáng nay ăn hơi nhiều khoai lang, thông cảm! thông cảm!

Lạc Thanh tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

- Ha ha… ta… ta nói mà không nghe… ha ha.

Phía xa xa, Hoàng Thiên cười như được mùa, cười chảy cả

nước mắt. Hắn đã cảnh báo rồi mà đối phương không nghe, giờ ăn quả đắng. Nghĩ đến Lạc Thanh hưởng trọn quả rắm, hương vị khoai lang chắc không dễ chịu a.

- Khốn kiếp!

Lạc Thanh tức giận mà gào lên, đánh mạnh một chưởng về phía Cẩu Thủ. Thế nhưng Cẩu Thủ há lại đứng im cho hắn đánh, chưởng kình chưa tới, nó đã bật mạnh một cái về phía Hoàng Thiên. Không quên ngoái đầu lại chửi:

- Hừ! lão tử đã đã cố nín, các ngươi còn nhấn nhấn, lại còn áp tai vào nghe… nó không phọt ra mới là lạ.

Đoạn nó ngưng lại, lầm bầm trong miệng:

- May cho ngươi là không phọt cứt ra đấy…

Lạc Thanh tròng mắt như muốn lòi ra, thế nhưng nhất thời cứng họng, không biết nói gì.

- Con khỉ chết dẫm, tránh xa ta ra…

Cẩu Thủ vừa mới tiến lại gần Hoàng Thiên, đã bị hắn một cước đá bay ra xa. Chứng kiến một màn vừa nãy, hắn nào dám để con khỉ chết dẫm này lại gần mình nữa chứ.

Cẩu Thủ lăn lộn mấy cái, rốt cục đứng dậy, nhưng nào dám tiến lại gần Hoàng Thiên, bất đắc dĩ đứng tại chỗ, hai tay gãi mông đít, miệng lẩm bẩm gì đó không rõ.

Lạc Thanh có cảm giác mình bị chơi xỏ, đến tận bây giờ cái mùi vị kinh khủng đó vẫn còn thoang thoảng trong đầu. Một cỗ lửa giận khó có thể hình dung bùng lên trong lòng hắn. Từ nhỏ tới giờ, hắn còn chưa bao giờ bị nhục nhã như thế, nếu chuyện này truyền ra ngoài, hắn nào còn mặt mũi mà gặp người khác nữa.

- Được… được… các ngươi được lắm.

Nhìn chằm chằm Hoàng Thiên, Lạc Thanh gằn giọng nói.

Cẩu Thủ nghe thế, tự nhiên ưỡn ngực đi lên trước, nói lớn về phía Lạc Thanh:

- Này này, chủ nhân của ta không có lỗi, là lỗi của ta.

Lời của nó nhất thời làm Hoàng Thiên ngẩn ra, tự khi nào mà con khỉ này biết nhận lỗi vậy?

Thế nhưng lời nói tiếp theo của Cẩu Thủ liền làm cho hắn suýt nữa té ngửa rồi:

- Bây giờ thế này đi, ta liền đứng im tại đây, cho ngươi phóng rắm vào mặt, coi như hòa nhé.

Câu nói này nhất thời khiến cho đám người xung quanh đều phải trợn mắt ngoác mồm, con khỉ này quá vô sỉ. Lạc Thanh mặt mày xám ngắt, tức giận nghiến răng trèo trẹo:

- Phóng cái con mẹ ngươi!

Cẩu Thủ nào chịu thiệt, cũng trợn mắt quát lên.

- Bà nội nó! Ngươi có rắm thì phóng, không có rắm thì phắn.

Lạc Thanh nắm đấm siết chặt đến răng rắc, tức giận trong lòng hoàn toàn bộc phát rồi, hướng về phía Hoàng Thiên mà gằn lên từng chữ:

- Ta cho ngươi mười giây, quỳ xuống xin lỗi, sau đó giao con khỉ khốn kiếp đó cho ta… nếu không…

Hắn cố ý phóng ra uy áp của Nguyên đan trung kỳ tu sỹ, áp bách khiến cho mấy người Ngọc Nguyệt cũng không chịu nổi mà lui lại.

Hoàng Thiên khuông mặt thu lại nụ cười, hai mắt ánh lên hàn quang, nhàn nhạt nói:

- Ta đã cảnh báo trước, thế nhưng các ngươi tự cho mình là đúng nên mới xảy ra chuyện này, hà cớ gì đổ lỗi lên đầu ta.Ngọc Nguyệt nội tâm vừa tức giận vừa lo lắng, đúng là Hoàng Thiên đã nói trước, cũng vì nàng ương bướng nên mới xảy ra chuyện này, liền lên tiếng can ngăn:

- Lạc Thanh sư huynh, chuyện này không thể trách hắn được.

Lạc Thanh biết bản thân đuối lý, nhưng không muốn dễ dàng bỏ qua chuyện này, hắn nhìn lướt qua Ngọc Nguyệt sau đó nói:

- Nó làm thì chủ nhân nó chịu, ai bảo hắn dạy dỗ không tốt. Nếu có trách thì tự trách bản thân mình là chủ nhân của nó đi.

Hoàng Thiên nhướng mày, vẻ mặt đã lộ ra chút tức giận, nói:

- Không biết đạo lý…

Lạc Thanh cuồng tiếu một hồi, gằn giọng nói:

- Ha ha! Ta không nói đạo lý thì đã sao… Hôm nay tiểu tử ngươi đừng hòng rời khỏi đây.

Lời vừa dứt, Lạc Thanh thân thể như tia chớp đâm phóng về phía trước, linh kiếm trong tay lấp lóe hàn quang.

Sắc mặt Hoàng Thiên vẫn không có gì thay đổi, trước thế tới của đối phương, hắn không lùi mà tiến, linh kiếm trong tay không biết xuất hiện từ lúc nào vung lên đón đỡ.

Lạc Thanh thân hình đảo nhẹ, linh kiếm trong tay phóng ra một đạo quang mang tử sắc, ầm ầm đánh tới.

Bùng!

Một âm thanh bùng nổ vang lên, hai luồng lực lượng Nguyên đan va chạm vào nhau, phát ra quang mang chói lòa. Mặt đất run rẩy một hồi.

Hoàng Thiên cười lạnh, bật mạnh một cái, linh kiếm trong tay hào quang sáng nhoáng, xử ra phá kiếm thức. Từng âm thanh xé gió vang vọng, kiếm ảnh hoa lệ xuất hiện giữa không trung, kiếm tới phá kiếm, nhất kiếm phá vạn pháp.

Keeng!

Lại là một lần va chạm chính diện, lực lượng chấn ra khiến đá vụn dưới chân hai người bay toán loạn. Một cỗ lực lớn từ trên tay truyền tới, chấn cho linh kiếm trong tay Lạc Thanh suýt nữa rời tay, hắn vội lui một bước, kinh hãi thốt lên:

- Không thể nào…

Lời hắn còn chưa hết, kiếm của Hoàng Thiên đã chém tới mặt, vẻ mặt Lạc Thanh hoảng sợ không thôi vội vàng lui đi. Kiếm thức của Hoàng Thiên thực sự quá huyền ảo, hoàn toàn khắc chế kiếm của hắn. Hơn nữa lực lượng của tiểu tử này khiến hắn khó chấp nhận được, một cái Nguyên đan sơ kỳ lại có thể mạnh như vậy sao.

“Xoạt” một tiếng, trên bả vai phải của Lạc Thanh đã bị kiếm trong tay Hoàng Thiên đâm xuyên qua, lộ ra một cái lỗ máu lớn. Linh kiếm trong tay cũng vô lực mà rơi xuống.

Lạc Thanh cố nén đau đớn, căn răng lấy ra hơn mười tấm phù, ném tới.

Trông thấy mười mấy tấm phù bay tới, Hoàng Thiên lần đầu tiên biến sắc. Vội vàng điên cuồng thúc dục Hỗn nguyên đan không ngừng tỏa ra Hỗn Nguyên khí, hóa thành từng luồng bạch mang bao quanh bảo vệ cơ thể.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Phù lục nổ tung, giải phóng một luồng năng lượng khổng lồ oanh tạc ra tứ phía. Hỏa diễm bay toán loạn, đất đá dưới chân triệt để hóa thành tro bụi. Đám người quan chiến cũng bị lực lượng tỏa ra chấn cho liên tục lui về phía sau, kinh hãi nhìn tới.

Hỏa diễm tan đi, khói bụi lắng xuống, chỉ thấy Hoàng Thiên đứng đó, tuy cơ thể không có vết thương nào nhưng cũng chật vật không thôi. Quần áo trên người rách tươm, ngay cả linh kiếm trong tay cũng toái thành nhiều mảnh, đủ thấy uy lực của vụ nổ kinh người cỡ nào.

Lạc Thanh ánh mắt tràn đầy vẻ thất kinh nhìn về phía Hoàng Thiên. Mười tấm phù lục khi này cùng lúc bạo nổ có thể giết chết Nguyên đan trung kỳ, vì cái gì mà tên tiểu tử này lại lành lặn không chút tổn hao như thế.

Không để cho hắn có thời gian suy nghĩ, Hoàng Thiên đã búng người lên. Hai tay điên cuồng chắn trước ngực, không ngừng áp súc nguyên lực. Mười, mười lăm, hai mươi, ba mươi tầng điệp gia, hai cánh tay hắn ánh lên kim quang chói lòa.

- Hỏa long đệ nhị chưởng… Thần long xuất thế…

Dưới ba mươi tầng Nguyên lực điệp gia, chưởng thế trầm hùng như sóng lớn vỗ bờ, tuy cuồng nhưng không loạn, lấy một tư thế không thể ngăn cản mà đánh tới.

Ầm! ầm.

Nổ lớn rung trời, hỏa diễm lan tràn khắp nơi, mặt đất xung quanh trực tiếp bị nung chảy thành nham thạch.

Lạc Thanh bị đánh bay đi như đạn pháo, vết thương trên vai rách toạc ra, lộ rõ cả xương trắng. Thế nhưng hắn lại cười, cười một cách điên dại nhìn về phía Hoàng Thiên:

- Tốt… rất tốt… ngươi lại có thể bức ta tới mức này…

Chỉ thấy hắn há miệng, nhả ra một đạo tinh quang hắc sắc, tinh quang vừa ra, liền bay vài vòng quanh người hắn, sau đó nhập vào nội thể. Tinh quang nhập thể, Lạc Thanh hai mắt tinh quang lóe lên, miệng rống lớn một tiếng. Một cổ khí tức cường đại từ trên người hắn phát ra. Cổ khí tức này tuyệt đối không phải một cái Nguyên đan trung kỳ có thể phát ra đấy.

Chỉ thấy cơ thể hắn đột nhiên biến hóa, bành trướng gấp mười mấy lần, cơ bắp không ngừng nở ra, toàn thân mọc ra lông thú dày đặc, hai con ngươi biến thành màu đỏ như máu. Sau lưng xuất hiện một cái đuôi dài, không ngừng quật xuống nền đất.

- Hóa hồn yêu…

Trông thấy bộ dáng đáng sợ của Lạc Thanh lúc này, Ngọc Nguyệt kinh sợ thốt lên. Hóa hồn yêu là một trong những công pháp cực kỳ mạnh mẽ. Lấy thân làm dẫn, lấy hồn làm Nguyên, Hóa hồn yêu.

Công pháp này chính là dung hợp linh hồn của yêu thú vào thân thể, qua đó đạt được sức mạnh của yêu thú đó. Yêu thú càng cường đại thì chủ nhân sẽ càng mạnh. Nàng không ngờ Lạc Thanh lại tu luyện loại công pháp bá đạo này.

Nhìn qua khí tức mà Lạc Thanh thả ra, chí ít con yêu thú kia cũng phải đạt tới ngũ cấp. Ngũ cấp yêu thú tương đương với Hóa linh tu sỹ, không phải một cái Nguyên đan như Hoàng Thiên có thể chống đỡ đấy, xem ra lần này Hoàng Thiên lành ít dữ nhiều rồi.

Nhìn trạng thái kỳ lạ của Lạc Thanh, Hoàng Thiên có chút ngạc nhiên. Hắn chưa gặp công pháp nào kỳ quái như thế, quả nhiên là hiểu biết của hắn về thế giới này còn quá ít, chỉ như một giọt nước so với biển khơi.

Trước khí thế kinh người phát ra từ đối phương, sắc mặt Hoàng Thiên vẫn thập phần bình tĩnh, ngoài một chút ngạc nhiên ra, không có biến hóa nào khác. Hắn từ khi rèn luyện trong Mộc Thanh Lâm, tâm cảnh đã lột xác hoàn toàn, khí tức lộ ra trước kia dần dần nội liễm. Bên ngoài không thể nhìn, không thể cảm nhận, cũng như không thể ảnh hưởng tới.

- Hôm nay ngươi có chết cũng đủ để tự hào rồi.

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Hoàng Thiên, Lạc Thanh lửa giận càng thịnh. Đạp mạnh một cái phóng tới, hai tay đồng thời vỗ xuống.

Hoàng Thiên hai chân khẽ điểm, nhẹ nhàng bay lên. Chân phải quét một vòng tròn đẹp mắt, sút mạnh về cánh tay của Lạc Thanh.

“Binh” một tiếng, không có Nguyên lực ba động, không có pháp thuật huyền ảo, chỉ đơn thuần là lực lượng thân thể. Thế nhưng vẫn phát ra một chấn động cực lớn, khiến đất đá bay tứ tung.

Một cỗ sóng lực lượng phóng ra đánh bay đám người Ngọc Nguyệt đang quan chiến, khiến hai tên thiếu niên ngã lăn quay.

Lạc Thanh tay phải đau nhói, run lên từng hồi, vẻ mặt càng là đỏ bừng lên. Hắn không dám nghĩ sau khi mình hóa yêu vẫn không thể thắng được tên tiểu tử này. Nhìn thấy vẻ mặt bình thản của Hoàng Thiên, lửa giận trong lòng hắn lại càng thêm dữ dội.

Tay phải lại lần nữa vồ xuống, bức cho Hoàng Thiên phải nhảy lên. Sau đó tay trái nhanh chóng đảo qua, nắm được chân của Hoàng Thiên.

Tay trái hắn xiết chặt, tay phải cũng nhanh chóng bắt được tay của Hoàng Thiên. Hắn vội vàng phát lực, muốn xé đối phương thành hai mảnh. Thế nhưng mặc cho hắn dùng sức như thế nào,

cũng không thể nào làm cho Hoàng Thiên bị tổn thương. Không còn cách nào khác, hắn nắm chặt lấy chân Hoàng Thiên, mà điên cuồng đập lên nền đất.

Rầm! Rầm! Rầm! Rầm.

Đất đá tung tóe, bụi mù bốc lên che khuất cả hai người, chỉ nghe thấy từng tràng âm thanh rầm rầm không ngừng vang lên, khiến cả mặt đất cũng rung theo.

Một hồi sau, âm thanh chậm dần rồi im bặt, từ trong bụi mù toát ra quang mang huyết sắc. Một cỗ hỏa diễm khổng lồ hơn ba mươi mét bùng cháy, cuồn cuộn thành một cơn lốc xoáy hỏa diễm cực lớn. Mà từ bên trong hỏa diễm, không ngừng phát ra từng tràng âm thanh rên rỉ thảm thương, khiến người ta không khỏi sởn gai ốc.

Bụi mù tán đi, hỏa diễm cũng dập tắt. Hoàng Thiên vẫn đứng đó, mặc dù có chút chật vật nhưng thủy chung không có vết thương nào.

Nhìn Lạc Thanh khắp người là vết thương, cơ thể gần như cháy khét, thi thoảng còn bốc lên từng làn khói, hắn nhàn nhạt nói:

- Hóa hồn yêu… công pháp quả thực rất mạnh, thế nhưng còn chưa đủ.

Ngoài miệng tuy nói như thế, nhưng trong lòng hắn lại rất cảm thán. Hóa hồn yêu công pháp này quả thực rất bá đạo. Nếu không phải Lạc Thanh mới bắt đầu tu luyện, lại chưa nắm chắc điều khiển hồn thú thì hôm nay hắn quả thực lành ít dữ nhiều. Yêu thú cấp năm, dù chỉ là hồn thú cũng không phải một cái Nguyên đan sơ kỳ như hắn có thể chống lại đấy.

- Ta vốn không muốn tính toán với ngươi, nhưng tất cả là do ngươi tự chuốc lấy, cũng đừng trách ta.

Hai tay hắn khép lại, Hỗn nguyên lực ầm ầm xuất thế, không ngờ lại huyễn hóa thành một thanh kiếm, chỉ về phía Lạc Thanh mà chém tới. Kiếm vốn là hư, nhưng lại như thực, ảnh vốn là thực, nhưng lại hóa hư. Nhất kiếm hóa vạn ảnh, vạn ảnh hợp nhất kiếm, hư hư thực thực giao thoa không hề theo bất cứ quy luật nào, khó lòng mà nắm bắt.

Thân ảnh Hoàng Thiên cũng di chuyển cực nhanh, dần trở nên mông lung, phảng phất trở nên vô hình, như từ mọi hướng mà đánh tới Lạc Thanh.

Lạc Thanh trong lòng hoảng loạn, thực lực của Hoàng thiên rất mạnh, mạnh tới mức hắn không thể tưởng tượng nổi. Trước một thế tấn công này, hắn không còn cách nào chống lại, chỉ có thể bất lực buông xuôi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 56: Tri Kỷ Gặp Nhau

- Hừ!

Một âm thanh lạnh lùng vang lên, mang theo một cỗ lực lượng vô hình tràn tới. Không khí xung quanh dường như cũng đông lại, một cỗ áp lực khổng lồ đè nén khiến tất cả mọi người đều cảm thấy khó thở.

Hoàng Thiên gần như hứng chịu toàn bộ lực lượng này, kiếm huyễn trong tay hắn trực tiếp toái phá, hỏa diễm xung quanh cũng tan nát. Một cỗ lực lượng như bài sơn hải đảo đánh mạnh vào ngực khiến hắn bay đi như đạn pháo, nơi cổ họng cũng trở nên ngòn ngọt. Thế nhưng thủy chung vẫn không có ngã xuống, ánh mắt hướng về phía bầu trời, nhíu mày suy nghĩ.

Chỉ thấy khi bụi mù tan đi, xuất hiện một cái trung niên nam tử khoảng chừng ba lăm tuổi. Vẻ mặt rất bình thường, thế nhưng quanh người y vờn quanh một cỗ khí tức rất khó mà diễn tả, có một chút ngang ngược bá đạo, nhưng cũng có một chút âm hiểm khó dò, khiến người ta không thể cảm nhận được hắn là loại người như thế nào.

Hơn nữa, quanh người hắn còn tỏa ra nồng đậm sát khí. Sát khí này tuyệt không phải trời sinh có thể có được, mà phải trải qua vô số giết chóc, nhúng qua vô số máu tươi mới có thể hình thành.

Nhìn con trai của mình vết thương đầy dẫy, trong lòng hắn bốc lên nộ hỏa, cười gằn nói:

- Tiểu tử gan rất lớn a! con trai ta mà ngươi cũng dám đánh.

Hoàng Thiên lông mày dãn ra, vẻ mặt không có chút kinh sợ nào trước khí tức của đối phương. Hắn đã từng đối diện qua rất nhiều cường giả đỉnh cấp, không phải cái trung niên nam tử này có thể so sánh, nở một nụ cười nhàn nhạt nói:

- Hắn có thể đánh ta, ta sao lại không dám đánh hắn?

Trông thấy Hoàng Thiên trước lực lượng của mình phát ra mà vẫn có thể đứng vững, vẻ mặt vẫn bình tĩnh khiến trung niên nam tử không khỏi ngạc nhiên, hắn cười âm hiểm nói:

- Có vẻ mạnh miệng nhỉ, ta cũng muốn xem ngươi có bản lãnh gì.

Lời hắn vừa dứt, tay phải liền vung lên, từ trong lòng bàn tay ngưng tụ một ngọn lửa xanh thẫm, xoay tròn không ngừng:

- Ngươi có vẻ thích dùng lửa, vậy thì nếm thử Vô Diệm Thanh Linh Hỏa của ta xem.

Nhìn Vô Diệm Thanh Hỏa trong tay, khóe môi nam tử trung niên nở nụ cười lành lạnh.

Vô Diệm Thanh Linh Hỏa trong Thiên Địa Kỳ Hỏa Bảng bài danh thứ ba trăm linh bảy, mang trong mình năng lực cực kỳ kinh người. Hoàn toàn có thể thiêu chết Hóa linh tu sỹ, chứ đừng nói một cái Nguyên đan sơ kỳ như Hoàng Thiên. Chỉ sợ Hoàng Thiên vừa chạm vào liền bị thiêu thành tro bụi.

Dưới sự điều khiển của hắn, Vô Diệm Thanh Linh Hỏa bùng cháy dữ dội. Nhanh chóng tạo thành một cơn lốc xoáy hỏa diễm khổng lồ, hướng về phía Hoàng Thiên mà lao tới.

Trước thế tới của Vô Diệm Thanh Linh Hỏa, Hoàng Thiên vẻ mặt vẫn y như cũ, thậm chí trong nội tâm còn thầm cười lạnh. Nếu nói trên đời này, thứ hắn không sợ nhất chính là lửa. Hơn năm tháng rèn luyện trong Thần Hỏa của Hỏa Linh Sơn, cơ thể hắn

đã có một đề kháng rất lớn với hỏa diễm.

Tuy hắn không biết Thần Hỏa trong Hỏa Linh Sơn là gì, có sức mạnh như thế nào. Nhưng chắc chắn một điều uy năng của nó không phải Vô Diệm Thanh Linh Hỏa có thể so sánh đấy.

Tuy nói hắn không sợ hỏa diễm của đối phương, nhưng không đồng nghĩa với việc hắn mặc kệ cho đối phương đánh lên người. Chỉ thấy hắn hét lớn một tiếng, sâu trong thức hải Hỗn Nguyên châu ầm ầm chuyển động, không ngừng cưỡng ép ra hỗn nguyên khí, ngay sau đó chuyển hóa thành Ngũ sắc thần hỏa.

Hai cánh tay hắn một lần nữa đỏ rực, mơ hồ có ngũ sắc thần quang lưu chuyển. Không còn điệp gia như trước, mà cuồn cuộn lưu chuyển trong kinh mạch theo một quỹ đạo nhất định, làm cho Ngũ sắc thần hỏa cuồng bạo lên rất nhiều.

- Thần long đệ tam chưởng… Giáng long phạt thiên…

Hoàng Thiên gầm lớn một tiếng, thần hỏa xuất thể, như xé không mà đi, mặc dù cuồng bạo nhưng không hỗn loạn, hóa thành một đầu thần long khổng lồ, hướng về phía Vô Diệm Thanh Linh hỏa mà đánh tới.

Trung niên nam tử cười lạnh không ngừng.

Ầm! Ầm!

Hai luồng lửa ầm ầm va vào nhau, phát ra tiếng nổ rung trời. Một quả cầu hồng quang đậm đặc đến chói mắt nhanh chóng bành trướng. Kèm theo đó là một cỗ cảm giác nóng bỏng nhanh chóng lan ra, bao trùm lên toàn bộ không gian, khiến cây cỏ, gỗ đá xung quanh trực tiếp bốc cháy. Đám người Ngọc Nguyệt đều phải nhanh chóng chạy ra phía xa, đồng thời vận chuyển Nguyên lực bảo vệ cơ thế mới có thể miễn cưỡng chịu được.

Hoa lửa tan đi, ánh mắt nam tử trung niên trực tiếp co rút lại,

kinh ngạc đến cực điểm. Bởi vì hắn trông thấy Hoàng Thiên vẫn lành lặn đứng ở đó, hoàn hảo không tổn thương gì. Có chăng cũng chỉ là chút bất ổn do lực lượng bên trong hỏa diễm chấn cho lui lại mà thôi.

Phía xa xa, Ngọc Nguyệt như ngây ngốc tại chỗ. Vô Diệm Thanh Linh hỏa nàng biết rất rõ, tuyệt đối là một loại thần hỏa cực kỳ mạnh mẽ. Cha nàng từng nói, dưới Hóa Linh, chỉ cần chạm vào là sẽ bị thiêu thành tro bụi. Không thể tin được thiếu niên trước mắt này lại có thể chống đỡ mà không tổn thương gì.

Nam tử trung niên cố gắng nén cơn giận và kinh ngạc trong lòng, trầm giọng nói:

- Không tệ! Quả nhiên có chút bản lĩnh.

Hoàng Thiên có thể chống đỡ được Vô Diệm Thanh Linh Hỏa quả thực nằm ngoài dự liệu của hắn. Thế nhưng suy nghĩ lại, hắn cảm thấy có lẽ Hoàng Thiên có pháp bảo gì đó có thể chống lại hỏa diễm cũng không chừng.

- Con bà nó, thằng khốn nào dám bắt nạt huynh đệ của bổn thiếu gia…

Một thanh âm tức giận từ xa xa vọng lại, khiến tất cả mọi người trợn mắt há mồm. Trung niên nam tử vẻ mặt hung ác, trong lòng nảy lên một cỗ ý niệm muốn giết người. Từ khi xuất đạo tới nay, hắn còn chưa bao giờ bị người khác lăng nhục như thế.

Chỉ thấy từ phía xa chạy tới hai tên thiếu niên, vẻ mặt cực kỳ tức giận. Nam tử trung niên khi trông thấy khuôn mặt của hai người thì đôi mắt trợn trừng, vẻ mặt cứng đờ lại, sát khí trong lòng càng là tiêu tán không còn.

- Tiên sư con bà nó, huynh đệ của ta cửu tử nhất sinh mới có thể trở về, các ngươi lại dám ức hiếp hắn à?

Hai thiếu niên rất nhanh đã chạy tới, tên mặc áo lam bào không hề kiêng nể chút nào, nghiến răng nghiến lợi chửi um lên. Uy thế của hắn rất không tầm thường, chỉ thấy sau khi hắn quát, mấy tên học viên đang quan chiến xung quanh toàn thân run rẩy, không tự chủ mà đều lui về phía sau, ánh mắt nhìn tên thiếu niên cực kỳ kiêng kỵ.

Hoàng Thiên trợn trừng mắt, vẻ mặt khó tin nhìn về phía tên thiếu niên. Chỉ mới mấy tháng không gặp, không nghĩ tên này bây giờ lại to gan như thế.

- Ha ha! Hoàng Thiên, ngươi cuối cùng cũng trở về! ha ha.Hai tên thiếu niên không ai khác chính là Trác Mộc cùng Hàn Lâm, Trác Mộc tâm tư biến đổi rất nhanh, đâu còn dáng vẻ hung ác khi nãy, hắn cười toe toét nắm lấy hai vai Hoàng Thiên mà lắc mạnh, vẻ mặt cực kỳ kích động, thiếu chút nữa là ôm chầm lấy Hoàng Thiên rồi.

Hoàng Thiên rất nhanh thoát khỏi kinh ngạc, trong lòng cũng nổi lên từng trận cảm khái.

Trông thấy Hoàng Thiên quần áo cháy khét, đầu tóc rối mù, Trác Mộc vẻ mặt một lần nữa phẫn nộ:

- Là kẻ nào bắt nạt ngươi, nói cho ta biết, lão tử sẽ tẩn hắn?

Hoàng Thiên còn chưa kịp trả lời, một thanh âm non nớt đã vang lên:

- Tiểu huynh đệ, chính là thằng đần đằng kia…

Trác Mộc sửng sốt khẽ a lên một tiếng, bây giờ hắn mới để ý thấy bên cạnh Hoàng Thiên có một con khỉ con, lời nói khi nãy chính là phát ra từ nó. Trông thấy Trác Mộc ngạc nhiên nhìn mình, Cẩu Thủ đắc ý ưỡn ngực, hai tay chắp sau đít bước tới.

Trung niên nam tử ở phía xa nghe thấy sắc mặt khó coi, rất

mốt một tát vỗ chết con khỉ khốn nạn này.

- Đây là?

Trác Mộc thắc mắc nhìn Hoàng Thiên.

- Ta chính là Thái Cổ Tiên Hầu, ra mắt huynh đệ.

Trác Mộc vẻ mặt tràn đầy hứng thú, khách khí nói:

- Hóa ra là Thánh Hầu huynh đệ, ta là Trác Mộc, huynh đệ tốt của Hoàng Thiên.

Nghe thấy Trác Mộc gọi mình là Thánh Hầu, Cẩu Thủ hai mắt nhất thời sáng lên, vẻ mặt kích động một hồi:

- Ha ha! Hay, hay, chính là Thánh Hầu… ha ha… bao nhiêu năm rồi mới có người nhận ra thân phận của bản Hầu a…

Trác Mộc vẻ mặt đồng tình, gật đầu nói:

- Thánh Hầu huynh đệ ánh mắt cơ trí, lấp lánh có thần, há có thể tầm thường.

Cẩu Thủ tinh thần rung lên, trong lòng dâng lên một cỗ khó có thể nói lên lời, tri kỷ a! đây mới đích thị là tri kỷ, mới gặp mà như đã quen từ lâu:

- Trác Mộc huynh đệ ánh mắt rất không sai, nói rất đúng a…

Cẩu Thủ trong lòng vui sướng không gì bằng, thậm chí nó có cảm giác hận không gặp Trác Mộc sớm hơn.

- Huynh đệ, chính là thằng đần mũi hếch đang đứng đằng kia đã đánh chủ nhân bị thương. Ngươi giúp ta nện cho hắn một trận…

Cẩu Thủ vẻ mặt căm tức, chỉ về phía nam tử trung niên đang

đứng mà nói. Từ khi Trác Mộc xuất hiện đã chửi bới như thế mà đến giờ vẫn bình an vô sự, lại nhìn thấy ánh mắt kiêng kị của mọi người xung quanh, nó bộc phát khẳng định thân phận của tên Trác Mộc này tuyệt đối không bình thường, thậm chí có thể giúp nó tẩn cho tên kia một trận.

Nam tử trung niên điên tiết lắm rồi, con khỉ chết tiệt này quá khốn nạn. Hắn mà còn nhịn nữa thì chỉ sợ sẽ tức mà chết, hắn nghiến răng kèn kẹt, quát lớn:

- Con bà con khỉ mặt chó… ngươi gọi ai là thằng đần mũi hếch.

Cẩu Thủ mặt nổi gân xanh, nó xưa nay ghét nhất kẻ nào gọi nó là khỉ mặt chó. Hoàng Thiên là chủ nhân của nó thì nó còn chấp nhận được, thế nhưng giờ một tên người ngoài cũng dám gọi, nó làm sao chịu được:

- Thằng đần mũi hếch… ngươi gọi ai là khỉ mặt chó?

Nam tử trung niên điên rồi, hắn hét lên:

- Con khỉ mặt chó… ta gọi ngươi là khỉ mặt chó đó…

Lời nói vừa vang lên, Cẩu Thủ chợt a lên một tiếng, sau đó ha ha cười:

- A ha! Có kẻ tự nhận mình là thằng đần mũi hếch kìa.

Nam tử trung niên tới bây giờ mới định thần lại, suy nghĩ một chút mới nhận ra mình bị gài. Thẹn quá hóa giận, đã giận càng thêm điên, hắn bước một bước về phía trước, liền biến mất tại chỗ. Chớp mắt liền xuất hiện trước mặt Cẩu Thủ, giơ tay lên vỗ mạnh một cái.

Chưởng thế còn chưa tới, một cỗ khí thế hùng hậu đã ập tới, ép cho Cẩu Thủ nằm bẹp xuống. Nếu bị một chưởng này vỗ vào,

Cẩu thủ không banh xác mới là lạ.

Hoàng Thiên biến sắc, đối phương tốc độ quả thực quá nhanh, hắn còn chưa kịp phản ứng đã thấy một chưởng sắp vỗ vào đầu Cẩu Thủ.

Trác Mộc khoảng cách so với Cẩu thủ là gần nhất, phản ứng cũng là nhanh nhất. Chỉ thấy hắn lách người, cơ thể nghiêng xuống, giơ tay chắn ngang một chưởng này.

Nam tử trung niên thấy vậy thì biến sắc, vội vàng thu tay, cưỡng ép cắt đứt chưởng thế, đồng thời lui người về phía sau. Một cỗ lực lượng phản phệ ập tới khiến hắn phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt không rời Trác Mộc, trong lòng càng kêu may mắn.

Vừa nãy giận quá mất khôn, quên mất sự tồn tại của tên thiếu niên trước mắt này. Nếu một chưởng của hắn không may đả thương thiếu niên này, đừng nói mạng nhỏ của hắn không còn, dù là gia tộc của hắn cũng phải bị diệt a. Nhớ năm đó có một tên tộc trưởng của một tộc đắc tội tên thiếu niên, rốt cục sau đó bị diệt tộc trong vòng một đêm. Bởi vậy dù cho hắn thêm mười lá gan, hắn cũng không dám đắc tội.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 57: Chiến Tranh

- Anh Vũ công tử, chuyện này dường như không liên quan tới ngươi a!

Mặc dù không dám động tới Trác Mộc, nhưng không đồng nghĩa hắn sợ đối phương. Gia gia của Trác Mộc mặc dù rất mạnh, lại che trở cho tôn tử của mình, nhưng cũng là người rất coi trọng danh tiếng. Nếu hắn nắm được lý lẽ trong tay, lại không đả động tới Trác Mộc thì gia gia của Trác Mộc cũng sẽ không làm gì được.

Trác Mộc bực mình hừ lạnh một tiếng:

- Hoàng Thiên cùng ta là huynh đệ chí cốt, chuyện của hắn chính là chuyện của ta.

Nam tử trung niên khẽ cau mày, suy nghĩ một lát hắn cười lạnh mở miệng:

- Hình như ta cũng không có ra tay với Hoàng Thiên huynh đệ thì phải.

Trác Mộc thoáng kinh ngạc, đưa ánh mắt nhìn về phía Hoàng Thiên. Hoàng Thiên chật vật như thế mà đối phương còn dám nói không có ra tay.

- Thằng này! Sao da mặt ngươi lại dày như thế? Dám làm mà không dám nhận à!

Hoàng Thiên còn chưa kịp nói gì, Cẩu Thủ đã quát lên.

Kỳ lạ là nam tử trung niên lại không có phản ứng tức giận gì,

hắn chỉ nhàn nhạt nói:

- Ta là người như thế nào không cần con khỉ như ngươi phán xét, ta nói ta không làm gì hắn thì chính là ta không làm gì hắn.

Hắn vừa nãy cả giận mất khôn, giờ suy nghĩ lại, thấy bản thân chẳng cần chấp nhặt con khỉ khốn kiếp này làm gì, chỉ cần hắn nói không làm gì Hoàng Thiên, đối phương làm gì được hắn? Về những người xung quanh, kẻ nào dám đứng ra tố cáo?

- Ngươi kể lại một chút xem?

Trác Mộc bất đắc dĩ, hắn mặc dù không sợ nam tử trung niên, nhưng người ta cũng không phải quả hồng mềm, tùy ý hắn muốn nắn là nắn, muốn bóp là bóp. Nếu không phải có gia gia làm hậu trường, hắn quả thực đến thở mạnh trước mặt đối phương cũng không dám. Bởi vậy nên hắn kêu Cẩu Thủ kể lại sự tình, âu cũng là muốn có một cái cớ để can thiệp vào chuyện này.

Cẩu Thủ vẻ mặt chính khí, bắt đầu thao thao bất tuyệt, kể lại:

- Bản hầu và chủ nhân chính là trên đường trở lại học viện. Ai ngờ bị một tên điên chặn đường, cũng may chủ nhân tu vi trác tuyệt dễ dàng hạ hắn…

Nói đến đây, nó liền dừng một chút, ánh mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt nhìn về phía Hoàng Thiên.

- Ta vì đỡ cho chủ nhân một chưởng mà trọng thương, sau đó được Ngọc Nguyệt cô ngươi cứu giúp. Dân gian có câu, đang yên đang lành lại cắm mảnh sành vào đít. Ta vốn đang bế khí để phóng hết uế khí ra ngoài, tên kia lại tự cho mình là đúng, đến dí mũi vào đít ta. Kết quả hưởng nguyên một quả rắm, cuối cùng thẹn quá hóa giận, ra tay với ta, sau đó bị chủ nhân dạy dỗ một phen.

- Lúc này thì thằng đần kia chạy tới, cậy bản thân có chút bản lĩnh liền ra tay với chủ nhân, nếu chẳng phải ngươi tới đúng lúc,

chỉ sợ ta và chủ nhân lành ít dữ nhiều a.

Cẩu Thủ chính là một con khỉ vô sỉ, mọi chuyện xảy ra sau khi qua lời kể của nó đều trở nên hợp lý. Thậm chí còn khiến cho người ta có cảm giác hành động của nó là phi thường chính nghĩa, mà đối phương chính là tự chốc lấy nhục nhã.

Lạc Thanh lúc này vẻ mặt xám ngắt, một cỗ tức giận đến ấm ức nổi lên trong lòng, hắn như hét lên:

- Con bà ngươi, rõ ràng chính ngươi cố ý chơi ta…

Cẩu Thủ cũng không phải hạng vừa:

- Chơi tiên sư nhà ngươi, ngu thì ráng chịu.

Nam tử trung niên vẻ mặt thoáng lạnh đi, nhàn nhạt nói:

- Ngươi có bằng chứng gì không, nếu chỉ nói chuyện xuông, ta cũng có thể nói được.

Ý tứ của hắn rất rõ, nếu ngươi không đưa ra được bằng chứng, thì mọi chuyện đều là nói xuông, vẫn như cũ không làm khó được hắn.

Cẩu thủ cười hắc hắc, lôi trong túi quần ra một cái thủy tinh cầu màu xanh biếc, thi thoảng nổi lên rất nhiều hình ảnh.

- Lưu ảnh tinh cầu.

Nam tử trung niên thất kinh hô lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào thủy tinh cầu trong tay Cẩu Thủ.

- Coi như có chút kiến thức.

Chỉ thấy thủy tinh cầu sáng lên một vòng, sau đó phát ra từng đạo hình ảnh. Mọi chuyện xảy ra từ đầu tới cuối, đều được ghi lại rất rõ ràng, chiếu ra trước mặt mọi người.

- Ngươi còn gì để nói không?

Trác Mộc cũng không nhìn xem hình ảnh trong thủy tinh cầu như thế nào, mà nhìn nam tử trung niên.

- Hừ! Được… được lắm, ngày hôm nay Lạc Minh ta nhớ kỹ! Chúng ta đi.

Nam tử trung niên không còn gì để nói, cũng không còn mặt mũi ở lại, liền cuốn lấy Lạc Thanh bay đi.

Trác Mộc cười khinh bỉ một cái, trong lòng thầm chửi, chạy cũng quá nhanh à nha. Trong lòng rất muốn trả thù giúp Hoàng Thiên, nhưng hắn cũng đành bất lực mà thở dài. Đối phương sợ gia gia hắn chứ không có sợ hắn, giờ người ta đã chạy rồi, hắn cũng không làm gì được.

…

Trên con đường đá dẫn tới ký túc xá, ba tên thiếu niên bá vai bá cổ nhau, nói chuyện vui vẻ:

- Trác Mộc, bọn hắn rốt cuộc là ai vậy, không phải là người của Học Viện chứ?

Trác Mộc còn chưa nói gì, Hàn Lâm đã gật gật đầu, nói:

- Ừ, bọn họ không phải là người của Học Viện.

Trác Mộc vẻ mặt nghiêm trọng, hướng về phía Hoàng Thiên giải thích:

- Ngươi mất tích mấy tháng, Nguyên Giới xuất hiện biến cố rất lớn.

Hoàng Thiên nhìn vẻ mặt của Trác Mộc, kỳ quái hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

- Ngươi biết đế vương của Ngũ Hành Thiên Quốc chứ?

Hoàng Thiên gật đầu:

- Tất nhiên! Ngũ Hành Thiên Quốc chính là do Dương Phong Vương hợp nhất Ngũ Châu mà thành lập nên. Học Viện Hoàng Gia này cũng là hắn một tay sáng lập, ta làm sao lại không biết chứ?

Trác Mộc nghe Hoàng Thiên nói, khẽ thở dài một cái:

- Phải, chính là Dương Phong Vương, hắn bị người ta giết chết rồi.

Hoàng Thiên nghe xong, mày kiếm khẽ nhíu, hắn nghe qua rất nhiều truyền kỳ về người này, tu vi thông thiên, mạnh mẽ vô song. Nghe nói năm đó hắn xuất đạo, lấy thực lực một mình đánh ngang tay với năm người đứng đầu của ngũ đại thế lực. Vậy mà giờ đây lại bị người khác giết chết, quả nhiên nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

- Ta nghe gia gia nói, hắn là bị một nữ nhân tuyệt sắc giết chết.

Hoàng Thiên cũng không quá để tâm, hắn suy nghĩ một lát liền nhận ra vấn đề. Ngũ Hành Thiên Quốc vốn do Phong Dương Vương đứng đầu, giờ đây hắn bị người ta giết chết, triều đình như quần long vô thủ, các quốc gia lân cận không thèm muốn mới là lạ, bèn nói:

- Nói như vậy là sắp có chiến tranh ư?

Trác Mộc kinh ngạc nhìn Hoàng Thiên, sau đó gật đầu:

- Phải! Chính là sắp có đại chiến, nhưng không phải là chiến tranh giữa Ngũ Hành Thiên Quốc với các quốc gia khác, mà chính là Nguyên Giới chi chiến.

Hoàng Thiên bị lời của Trác Mộc làm cho chấn kinh rồi, chỉ một cái Phong Dương Vương cùng Ngũ Hành Thiên Quốc cũng khiến cho cả Nguyên Giới rơi vào chiến tranh sao?

Dường như hiểu được suy nghĩ của Hoàng Thiên, Trác Mộc cười cười giải thích:

- Nguyên giới vốn có năm đại lục, bao gồm Thiên Nguyên, Nạp Lan, Xích Tâm, Thiết Hải, Tuyết Vũ chia ra tọa trấn ngũ phương, không bao giờ xâm lấn lẫn nhau. Mọi chuyện bắt đầu từ kịch biến tại Huyết Sắc Chi Lâm, hôm đó không biết xảy ra chuyện gì, khiến cho trời đất xoay chuyển, năm đại lục ầm ầm rạn nứt, sinh cơ không ngừng tiêu tán, thiên kiếp cũng liên tiếp đổ xuống, nhuộm Nguyên Giới trong biển máu cùng oán thán.

Nghe tới đây, Hoàng Thiên trong lòng có một cảm giác bất an. Kịch biến hôm đó hắn biết nguyên nhân, chính là do Thiên Phương đại chiến cùng người khác mà gây ra. Sự tình Nguyên giới lúc này không biết có liên quan tới nàng không.

- Gia gia ta nói, Nguyên giới sau kịch biến hôm đó đã bị mất đi giới linh, dẫn đến căn cơ bất ổn, sinh cơ tiêu tán. Nếu như không tìm được cách khôi phục giới linh, chỉ sợ sẽ trở thành một thế giới chết.

Hoàng Thiên trong lòng thầm than, sự tình lớn như thế, hắn cũng không thể giúp được gì:

- Nói như thế, đáng nhẽ ra mọi người phải cùng góp sức khôi phục giới linh mới phải, sao lại xảy ra đại chiến?

Trác Mộc không trả lời ngay mà hỏi ngược lại hắn:

- Ngươi có biết Nguyên giới chìm vào trong kiếp nạn, nhưng Thiên Nguyên đại lục của chúng ta vẫn an ổn, thậm chí sinh cơ vẫn còn không?

Hoàng Thiên làm sao biết được, đưa ánh mắt thắc mắc nhìn tới. Trác Mộc cười cười, kiên nhẫn giải thích:

- Là vì Thiên Nguyên đại lục của chúng ta nằm ở trung tâm, có chứa Nguyên giới chi tâm.

Hoàng Thiên cau mày:

- Nguyên giới chi tâm?

Trác Mộc mỉm cười:

- Nguyên giới chi tâm chính là hạch tâm của Nguyên giới, tập trung phần lớn tinh hoa của trời đất. Do đó dù cho Thiên Nguyên đại lục của chúng ta mất đi giới linh, lại vẫn có thể bảo tồn được trạng thái như trước kia. Bốn đại lục xung quanh chính là vì muốn cướp đoạt Nguyên giới chi tâm mà phát động chiến tranh.

Hoàng Thiên trong lòng hít một hơi khí lạnh, đây không đơn thuần là chiến tranh a. Bốn đánh một, chỉ sợ Thiên Nguyên đại lục chưa đánh đã thua rồi.

- Có nhất thiết phải như thế không? Thiên Nguyên đại lục sinh cơ vẫn còn, diện tích cũng vô cùng lớn, người của tứ đại lục có thể di chuyển đến đây mà.

Hoàng Thiên trong lòng tràn ngập nghi hoặc, tứ đại lục cùng khơi mào đại chiến. Kẻ nào thắng lợi sau cùng không ai biết được, nhưng chắc chắn một điều tất cả các bên sẽ tổn thất thảm trọng. Thậm chí sẽ có một bên bị diệt vong, chìm vào vạn kiếp bất phục. Như vậy thay vì chiến tranh, tại sao các bên không cùng ngồi lại với nhau bàn cách giải quyết.

- Ha ha! Ngươi quá ngây thơ rồi, nhân khẩu của mỗi một cái đại lục đều đến một con số khó mà tưởng tượng nổi, muốn di chuyển há là chuyện dễ dàng. Hơn nữa tứ đại lục gây chiến không hẳn vì cướp đoạt Nguyên giới chi tâm mà còn ý đồ khác, chỉ có

điều chúng ta không biết mà thôi. Gia gia ta nhận ra tình thế cấp bách, nên đã triệu tập tất cả các thế lực trên Thiên Nguyên đại lục đến để tìm cách giải quyết. Mấy kẻ khi nãy chính là người của một trong các thế lực lớn đã tới.

Nghe Trác Mộc nói xong, Hoàng Thiên mới hiểu ra đầu đuôi mọi chuyện. Bất chợt trong lòng hắn xuất hiện một cỗ cấp bách không nói nên lời. Thực lực a! Thứ hắn thiếu nhất chính là thực lực. Không có thực lực để bảo vệ mình, hắn chính là con kiến hôi trong trận chiến này, chết lúc nào không hay.

Lại suy nghĩ một chút, hắn không biết ngọn nguồn của chuyện này có liên quan tới nàng không. Nếu quả thực liên quan tới nàng, hắn cũng không biết làm sao cho phải.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 58: Quyết Định Của Các Phương Thế Lực

Học Viện Hoàng Gia rộng lớn vô cùng, mang trong mình một nét cổ kính xa xưa khiến lòng người không khỏi hoài niệm. Ánh mặt trời xuyên thấu qua những đám mây lớn, trải dài trên những sơn mạch rộng lớn.

Trời vừa chớm thu, nhưng cái không khí dịu mát của tiết thu đã sớm thấm vào trong trời đất. Trong một tòa đại điện rộng lớn, tọa trấn trên đỉnh núi cao nhất Học Viện Hoàng Gia.

Hơn hai trăm người ngồi ngiêm chỉnh trong đại điện, vẻ mặt ai nấy cũng căng thẳng, khiến cho bầu không khí có chút nặng nề.

- Các vị, tình hình Thiên Nguyên đại lục của chúng ta hiện tại rất cấp bách, không biết có ai có cao kiến gì không?

Một thanh âm trầm bổng vang lên phá tan không khí tĩnh lặng trong đại điện. Người nói là một lão nhân lớn tuổi, mái tóc đã ngả hoa râm, cơ thể cũng thập phần già yếu. Thế nhưng sắc mặt lại uy nghiêm khó tả, trên cơ thể như có như không tản ra một cỗ khí tức bá đạo mạnh mẽ, bừng bừng hùng tâm.

Nếu Hoàng Thiên có mặt ở đây, sẽ nhận ra lão nhân có vài nét rất giống với Trác Mộc.

Phải, ông ta chính là Lâm Thanh Phong, gia gia của Trác Mộc, đồng thời là một nhân vật phong vân, dậm chân một cái là cả Thiên Nguyên đại lục cũng phải rung động theo.

- Thanh Phong tiền bối, thứ cho ta nói thẳng, Thiên Nguyên

đại lục chúng ta tuy mạnh, nhưng tứ đại lục cũng chẳng yếu hơn bao nhiêu. Nếu quả thực xảy ra chiến tranh, chỉ sợ chúng ta chưa đánh đã bại.

Lời nói là một nam tử trung niên mặc trường sam màu đỏ, tỏa ra từng luồng khí thế trầm ổn. Hiển nhiên là một cao thủ.

- Ta phi! Diệp Lăng ngươi sợ chết thì cứ nói, cần gì phải hạ thấp uy phong quân mình. Thiên Nguyên đại lục chúng ta không muốn gây chuyện, nhưng cũng không phải là quả hồng mềm, muốn cướp Nguyên giới chi tâm, ăn một chùy của lão tử trước đã.

Một thanh âm bất mãn vang lên, nam tử trung niên bị chửi nhất thời vẻ mặt xấu xí, nhưng trông thấy khuôn mặt người nói thì rụt cổ, cũng không dám phản bác.

- Dương Bằng huynh nói rất hay, bọn chúng muốn cướp Nguyên giới chi tâm, khác nào cướp đi sinh mệnh của Thiên Nguyên đại lục chúng ta.

Lời của Dương Bằng vừa dứt, đã có một người đứng dậy ủng hộ, khiến cho không khí trở nên náo nhiệt. Có người thứ nhất mở đầu, ắt sẽ có người thứ hai, thứ ba đứng lên:

- Phải! Muốn cướp Nguyên giới chi tâm, phải bước qua xác của Ba Lỗ ta.

- Thiên Nguyên đại lục chúng ta vốn là đệ nhất đại lục của Nguyên giới, há lại sợ bọn ngoại biên. Đến bao nhiêu, chúng ta giết bấy nhiêu.

- Phải! giết hết bọn chúng.

Từng thanh âm hùng hồn vang lên, khiến tất cả mọi người trong đại điện như sôi trào, ồn ào hẳn.

- Thanh Phong tiền bối, người là một trong bảy đại chí cường

giả Nguyên giới. Tu vi cao nhất nơi đây, chúng ta nguyện nghe theo sắp xếp của ngài.

Nhìn thoáng qua tất cả mọi người trong đại điện, Lâm Thanh Phong toát ra một phong thái uy nghiêm, ánh mắt càng là sắc bén khiếp người. Chỉ có điều sâu trong ánh mắt sắc bén ấy lại chất chứa đầy muộn phiền.

Lão hiểu rất rõ tình thế của Thiên Nguyên đại lục lúc này, bốn giới cùng đánh, chỉ sợ Thiên Nguyên đại lục có cường đại hơn gấp mấy lần cũng phải thất bại a.

Thế nhưng lão còn lựa chọn nào khác sao? Chiến tranh là điều chắc chắn không thể tránh khỏi. Đánh cũng chết mà không đánh cũng chết, như vậy thà đánh một trận cho thống khoái, đánh cho bọn chúng biết muốn Nguyên giới chi tâm phải trả giá lớn như thế nào.

- Các vị! đánh! Chúng ta sẽ đánh! Nhưng mọi chuyện cần phải chuẩn bị thật kỹ.

- Tiền bối có ý kiến gì, cứ nói thẳng, chúng ta nghe theo tiền bối.

- Được!

Lâm Thanh Phong ngừng một lát, sau đó nói:

- Trong Nguyên giới, kẻ có tu vi bằng ta có sáu người, trong đó Nạp Lan, Xích Tâm, Thiết Hải, Tuyết Vũ tứ đại lục đều có một người. Nếu như cả bốn kẻ kia cùng lúc tới, chỉ sợ mình ta không đối phó nổi.

Lời của lão khiến cho không khí trong đại điện nhất thời trầm xuống, tứ đại chí cường giả cùng lúc vây công, dù cho Lâm Thanh Phong có ba đầu sáu tay đi nữa cũng không phải là đối thủ.

- Cũng may hai người còn lại có giao tình cùng ta rất tốt, có lẽ sẽ mời được họ tương trợ. Ta cùng họ sẽ cầm chân tứ đại chí cường giả.

Đạt đến cấp độ như bọn họ, những thứ lợn ích nho nhỏ đã không còn quá quan trọng. Muốn cho bọn họ sống chết vì lợi ích của tứ đại lục quả thực là điều không tưởng. Do đó, chỉ cần Lâm Thanh Phong có thể mời hai vị chí cường giả kia ra hỗ trợ, liền có thể cầm chân được bốn người kia. Như vậy Thiên Nguyên đại lục ít nhất cũng có thêm hi vọng.

- Ta không cần nói chắc mọi người cũng biết được, chủ lực của lần chiến tranh này chính là Hóa Linh cùng Sinh Thần tu sỹ. Điều quan trọng là số lượng Hóa Linh cùng Sinh Thần tu sỹ của chúng ta quá ít, rất khó nắm được phần thắng…

Lâm Thanh Phong nói ra điều này, chính là nỗi lo lớn nhất của hắn. Mấu chốt của trận chiến này chính là tu sỹ Hóa Linh cùng Sinh Thần, điều mà Thiên Nguyên đại lục không thể nào so sánh cùng tứ đại lục.

- Mẹ nó! Nếu không phải bọn chúng lấy bốn đánh một, chúng ta liền có cơ hội.

Dương Bằng vỗ bàn tức giận quát lên, hắn không tức giận sao được. Luận thực lực, Thiên Nguyên đại lục không sợ cùng một đại lục khác chiến tranh. Nhưng cùng bốn đại lục khai chiến, Thiên Nguyên đại lục thực lực còn kém xa lắm.

- Như vậy phải làm sao bây giờ?

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Lâm Thanh Phong, giờ đây chỉ có lão mới có thể khiến người ta có một chút hi vọng.

- Khoảng cách giữa các đại lục rất lớn, tu sỹ bình thường khó mà vượt qua được, dù cho sử dụng cửu phẩm phi hành pháp bảo

cũng phải mất hơn mười năm. Mười năm không dài cũng không ngắn, vừa đủ để chúng ta chuẩn bị.

Nói đến đây, trong mắt lão hiện lên vẻ quyết đoán, quét qua toàn bộ mọi người trong đại điện:- Ta thấy lớp trẻ của Thiên Nguyên đại lục chúng ta tư chất hơn người, cũng có không ít thiên tài kiệt xuất. Nếu như nghiêm khắc dậy dỗ, sẽ là một lực lượng không nhỏ.

Lời lão vừa dứt, liền khiến cho không khí trong đại điện lần nữa ồn ào trở lại, liên tiếp những âm thanh tranh luận vang lên không ngớt:

- Phải, bọn nó chính là tương lai của Thiên Nguyên đại lục chúng ta. Càng mạnh thì càng có hi vọng a.

- Ý của tiền bối là?

Trầm mặc một hồi, lão mới nói:

- Từ hôm nay, chúng ta cần tập trung toàn bộ lớn trẻ có tiềm năng trên Thiên Nguyên đại lục, ra sức đào tạo. Ta cũng mong các thế lực có thể không tiếc bỏ ra đại giới, nhằm giúp những kẻ có tiềm lực có cơ hội được phát triển. Một khi chúng lớn mạnh, đồng nghĩa với chúng ta có thêm một phần cơ hội.

Lời lão vừa dứt, không khí trong đại điện lại một lần nữa lâm vào trầm mặc. Hiển nhiên việc bỏ ra đại giới để đào đạo những kẻ không thuộc thế lực của mình khiến bọn hắn có chút do dự.

Âu cũng là điều dễ hiểu, khi nãy bọn hắn có thể mạnh miệng, khí khái bất phàm, anh dũng vô song, thấy chết không sờn. Nhưng một khi việc đó trực tiếp đụng chạm đến lợi ích của bản thân thì quả thực khó mà nghe theo được.

Như đã biết trước điều này, Lâm Thanh Phong vẫn thập phần bình tĩnh, không biểu lộ thái độ gì, chỉ nhàn nhạt nói:

- Các vị yên tâm! Lớp trẻ mà ta nói đến bao gồm cả người trong thế lực của các vị, hơn nữa… ta dự định sau khi tuyển chọn, sẽ đưa những kẻ ưu tú đến Táng Binh Chi Địa và Cửa U Chi Địa…

Lão thừa hiểu, muốn những thế lực này nhả ra lợi ích thì cũng phải bỏ ra một chút gì đó khiến chúng hài lòng. Hiển nhiên chút gì đó mà lão bỏ ra chính là Táng Binh Chi Địa cùng Cửu U Chi Địa.

Kết quả không làm lão thất vọng, không khí trong đại điện sau khi lão thốt ra tám từ Táng Binh Chi Địa cùng Cửu U Chi Địa liền trở nên im phăng phắc. Im lặng ở đây không phải vì đắn đo suy nghĩ, mà là vì kinh sợ, kinh sợ triệt để.

Nếu như cái tên Táng Binh Chi Địa khiến người ta liên tưởng đến những cây thần binh từ thời thượng cổ, những thiên đại cơ duyên khiến ngươi một bước lên mây, thì Cửu U Chi Địa lại chính là địa phương khi mà nhắc tới sẽ khiến người ta run rẩy, một địa phương đào tạo ra những cường giả đỉnh cao của đại lục.

Truyền thuyết về Cửu U Chi Địa có rất nhiều, thế nhưng không một ai có thể biết được chính xác bên trong nó là gì. Chỉ biết khi có người xông vào mà toàn vẹn trở ra, thì hắn sẽ chân chính trở thành một cường giả đỉnh cao của đại lục.

Năm đó Lâm Thanh Phong mới vừa bước vào Sinh Thần cảnh giới, thậm chí bị người truy sát phải trốn vào trong Cửu U Chi Địa. Vậy mà trong vòng một năm khi mà hắn trở ra đã đạt tới cấp độ chí cường, trở thành một trong bảy kẻ mạnh nhất Nguyên Giới.

Sau khi Lâm Thanh Phong trở ra, đã tạo nên một oanh động không nhỏ. Như một hiệu ứng dây chuyền bùng nổ, liên tiếp có người xông vào để thử vận may. Thế nhưng đại cấm địa há lại dễ dàng như thế, tất cả những người sau đó chỉ có vào mà không có ra khiến người ta không còn dám mơ tưởng tới nơi đó nữa.

Thế nhưng lần này, chính Lâm Thanh Phong – kẻ bước ra từ

Cửu U Chi Địa đồng ý sẽ mang người trở vào, bảo sao bọn hắn không kích động cho được. Chỉ cần con cháu, đệ tử của mình có thể đạt được cơ duyên thì cái giá bỏ ra quá đáng đi.

- Được! Cứ nghe theo Thanh Phong tiền bối a! Có lẽ cũng chỉ có cách này mới khiến chúng ta có thêm chút hi vọng.

Rất nhanh đã có người đứng lên đồng ý, quả nhiên sức dụ hoặc của Cửu U Chi Địa là rất lớn. Không chịu yếu thế, tất cả những đại cự đầu trong đại điện đều gật đầu đồng ý, bỏ ra một chút lợi tức để đổi lại một cường giả siêu cấp, quả thực là làm ăn có lãi mà.

- Rất tốt, quyết định như vậy đi. Các vị thu xếp về thông báo cho tất cả mọi người. Kế hoạch chi tiết ta sẽ gửi đến sau.

Mọi chuyện được giải quyết, các thế lực rất nhanh cũng giải tán đi. Đại điện đông đúc thoáng chốc liền vắng tanh, chỉ còn lại hai người Lâm Thanh Phong cùng Dương Bằng.

- Thanh Phong tiền bối, người đã nghĩ kỹ chưa?

Nhìn về phía Thanh Phong, Dương Bằng không khỏi thở dài hỏi. Người khác có thể không biết nguy hiểm trong Cửu U Chi Địa, nhưng hắn lại rất rõ ràng. Lấy thực lực bây giờ của Lâm Thanh Phong đi vào cũng cửu tử nhất sinh chứ đừng nói còn mang theo một đám nhóc.

- Còn cách nào khác sao? Nếu không xuất ra thứ khiến cho bọn chúng hứng thú thì bọn chúng sẽ bỏ ra lợi ích sao?

Nhàn nhạt cười, ngón tay lão không ngừng gõ lên mặt bàn.

- Khốn kiếp, lũ ngu ngốc này…

Dương Bằng không nhịn được mà quát lên, lũ người kia quả thực quá ngu ngốc mà.

Không để ý đến thái độ của Dương Bằng, lão lại hỏi:

- Ngươi đã có thông tin về nàng chưa?

Dương Bằng bất lực lắc đầu:

- Chủ thượng hành tung bí ẩn, đã hơn nửa năm ta không thấy nàng, ngay cả Hữu hộ pháp cũng không thấy.

Lâm Thanh Phong thở dài, ánh mắt như trĩu nặng xuống, tràn đầy lo lắng:

- Đáng tiếc… Mong là Thiên Nguyên đại lục có thể vượt qua được kiếp nạn này a.

Bên ngoài trời đã quá trưa, cái nắng đầu thu không còn quá oi bức như ngày hè, nhưng cũng đủ khiến người ta cảm thấy khó chịu trong lòng. Thiên Nguyên đại lục trước đây như mặt trời giữa trưa, phồn hoa và thịnh vượng.

Nhưng chỉ có một số ít người biết rằng đại nạn sắp xảy ra, một kiếp nạn có thể khiến cho Thiên Nguyên đại lục lụi tàn, giống như mặt trời giãy dụa giữa chiều tà hắc ám.

Tất cả các thế lực đều đã đồng ý, đại cục đã định. Thiên Nguyên đại lục cũng bắt đầu có những thay đổi chóng mặt. Những thiếu niên, thanh niên sẽ được tụ hội, cọ sát với nhau trên con đường tu đạo của mình. Sẽ có bạn bè mới, người quen mới, hoặc kẻ thù mới, tất cả đang chờ bọn họ.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 59: Thiên Nguyên Học Viện

Nguyên Giới lịch những ngày cuối tháng tám, cái tiết trời se se đã thấm hẳn vào trong trời đất, khiến cho lòng người tự dưng nặng nề đến lạ.

Các thế lực nhận được kế hoạch từ Lâm Thanh Phong đều nhanh chóng chuẩn bị mọi thứ, bởi vì kẻ nào cũng nhận ra được chiến tranh là điều không thể tránh khỏi. Trận chiến ấy không biết ai là kẻ chiến thắng cuối cùng. Một trận chiến mà không kẻ nào có thể nắm chắc bản thân có thể sống sót.

Cũng chính vì thế mà trong cái không khí lành lạnh, người ta mơ hồ cảm nhận được sự cấp bách cùng áp lực.

Kế tiếp một đoạn thời gian, tất cả các thế lực trên Thiên Nguyên đại lục đều thay đổi một cách chóng mặt. Tin tức rất nhanh lan truyền khắp nơi, tạo nên rất nhiều hỗn loạn lớn nhỏ, cũng may mà các thế lực đã sớm chuẩn bị từ trước, nhanh chóng trấn áp khiến cho tình hình không trở nên xấu đi.

Trái ngược với những tầng lớp còn lại trong xã hội, lớp trẻ đối với đại chiến lần này lại phi thường cao hứng. Vì hơn ba ngày trước, bọn họ nhận được thông báo Thiên Nguyên đại lục sẽ thành lập Thiên Nguyên Học Viện nhằm mục đích đào tạo học viên.

Không cần biết ngươi là người như thế nào, xuất thân ra sao. Chỉ cần ngươi là người của Thiên Nguyên đại lục và vượt qua được khảo thí tư chất, liền có thể trở thành tân sinh. Nhận được sự đào tạo tốt nhất, tài nguyên tu luyện đầy đủ nhất.

Có kẻ nào bước chân lên con đường tu tiên mà không muốn mình ngày một mạnh hơn, muốn bản thân trở thành cường giả. Thiên Nguyên Học Viện thành lập chính là đánh vào ham muốn đó, bảo sao bọn họ không háo hức cho được.

Hơn nữa, lần này tuyển chọn tân sinh gần như là toàn bộ thiếu niên của Thiên Nguyên đại lục. Kẻ tầm thường có, kẻ có bối cảnh cũng có, thiên tài có, yêu nghiệt cũng có. Lớp trẻ này đa phần là những kẻ tâm cao khí ngạo, muốn mình hơn người, cũng như muốn mình được tỏa sáng. Thiên Nguyên Học Viện chính là đích đến tốt nhất.

Có lẽ bị ảnh hưởng từ lớp trẻ quá nhiều, nên bầu không khí của Thiên Nguyên đại lục cũng dần thay đổi theo. Sự cấp bách cùng áp lực dần giảm xuống mức thấp nhất, thay vào đó là sự nhộn nhịp huyên náo khó có thể hình dung. Tất cả mọi chú ý đều hướng tới Thiên Nguyên Học Viện chiêu sinh, mỗi một thông báo phát ra đều được loan truyền đi với một tốc độ chóng mặt.

Nguyên Giới lịch ngày hai mươi tháng tám năm mười ngàn không trăm mười hai, một tin tức rất nhanh truyền khắp trên dưới Thiên Nguyên đại lục.

- Bắt đầu từ ngày một tháng chín, Thiên Nguyên Học Viện chính thức chiêu sinh. Hết thảy lớp trẻ dưới hai lăm tuổi của Thiên Nguyên đại lục chỉ cần có tự tin về năng lực của mình liền có thể đến tham gia. Ngoài ra, những tân học viên sau khi nhập học một năm sẽ được tổ chức một Đại Hội Giao Lưu. Những kẻ ưu tú sẽ được chọn ra làm trọng điểm bồi dưỡng cùng vinh danh trên Cường Giả Bảng.

Tin tức này như là một quả bom lớn, trong nháy mắt bùng nổ khiến toàn bộ Thiên Nguyên đại lục trên dưới đều sôi trào. Từng cái thiếu niên anh tài đều lâm vào trong cuồng nhiệt. Dòng người đổ về trung tâm Thiên Nguyên đại lục ngày một nhiều, khiến cho nơi này vốn đã đông đúc nhộn nhịp, giờ đây đã đạt tới đỉnh phong

trước nay chưa từng có.

oOo

Học Viện Hoàng Gia.

Bên trong một căn phòng lớn, Lâm Thanh phong ngồi tựa lưng vào ghế, vẻ mặt đầy mệt mỏi, có lẽ tình hình Thiên Nguyên đại lục hiện giờ khiến ông chịu rất nhiều áp lực.

- Ông nội!

Cánh cửa phòng vốn đang khép hờ đột nhiên bị đẩy bung ra, bước vào ba tên thiếu niên.

Nhìn về phía thiếu niên gọi mình, vẻ mặt lão không khỏi giãn ra, nở một nụ cười hiền lành, giọng điệu trách móc:

- Tên nhóc này! Lớn đầu rồi mà vẫn không có chút quy củ nào.

Bị lão trách móc, Anh Vũ xấu hổ gãi đầu cười hì hì:

- Ha ha! Lần sau con sẽ chú ý.

Biết rõ tính cách cháu mình, lão cũng không để ý đến lời hứa của hắn, mà hướng ánh mắt về phía hai thiếu niên đi cùng. Khi trông thấy Hoàng Thiên, chân mày của lão khẽ nhăn lại, khóe mắt ánh lên sự kinh ngạc.

Trông thấy vẻ mặt của ông nội mình, Anh Vũ vội chỉ về phía Hoàng Thiên mà giới thiệu:

- Ông nội! Hắn chính là Hoàng Thiên đó.

Nghe vậy, lão mỉm cười gật đầu. Vốn khi Hoàng Thiên bước vào, lão cũng đoán được đây chính là cái tên huynh đệ chí cốt mà cháu của mình luôn miệng nhắc đến. Chỉ có điều thiếu niên trước mắt này lại khiến cho lão có một cảm giác rất khác lạ, không thể

nắm bắt được chút gì.

Khí thế trầm ổn, Nguyên lực nội liễm, tuy vẻ bề ngoài còn rất trẻ, nhưng lại tạo cho người khác một cảm giác trưởng thành và chín chắn. Đến tu vi của hắn lão cũng nhìn không thấu, không nghĩ một cái thiếu niên tuổi chưa đến hai mươi này lại đặc biệt như thế.

Hoàng Thiên mặc dù biết đây là ông nội của Anh Vũ, nhưng cũng biết lão là một trong những người mạnh nhất đại lục, nào dám thất lễ, vội vàng chắp tay chào:

- Hoàng Thiên ra mắt tiền bối!

Nhìn thái độ của Hoàng Thiên, lão mỉm cười gật đầu.

- Không cần câu nệ tiểu tiết, ngươi là huynh đệ của Anh Vũ thì cũng là cháu của ta, gọi ta là Phong gia gia là được rồi!

Hoàng Thiên có chút bất ngờ, hiển nhiên không nghĩ lão lại dễ gần như thế. Nhưng khi thấy Hàn Vũ bên cạnh cũng gật đầu mỉm cười thì hắn không còn do dự gì nữa, vội vàng nói:

- Vâng!... Phong gia gia!

Lâm Thanh Phong cười lớn, đưa đôi tay gầy của mình vỗ vỗ vai Hoàng Thiên. Lão năm đó vì chút sai lầm mà đã phải trả giá bằng tính mạng của con trai mình, giờ đây lão quyết không để việc đó tái diễn lần nữa.

Anh Vũ là cháu ruột của lão, cũng vì lão mà chịu nhiều thiệt thòi từ bé. Bởi vậy mà lão vô cùng cưng chiều hắn, chỉ khi thấy hắn vui vẻ lão mới có thể yên lòng. Hoàng Thiên là huynh đệ thân nhất của Anh Vũ, tất nhiên lão cũng sẽ không coi là người ngoài. Âu cũng là vì thế mà lão nói Hoàng Thiên gọi mình là Phong gia gia.

- Ông nội! Khi nào chúng ta xuất phát đi Cổ thành?

Nhìn ông nội và Hoàng Thiên, Anh Vũ trong lòng là một trận thoải mái. Sau đó như nhớ ra cái gì, hắn vội vàng hỏi.

Thiên Nguyên Học Viện được thành lập chính là tọa trấn ở Cổ thành. Nghe nói Cổ thành thuộc phạm vi của Trung Nguyên giới vực, chính là trung tâm của Thiên Nguyên đại lục. Mà vị trí của mấy người Hoàng Thiên bây giờ chính là bên rìa phía Nam của Thiên Nguyên đại lục, khoảng cách tới Trung Nguyên giới vực là phi thường xa.

Nhưng điều đó không quá ảnh hưởng cho lắm, vì bọn họ có thể đi qua truyền tống trận. Truyền tống trận đúng như tên của nó, dùng để truyền tống. Không gian mặc dù là một tồn tại rất đặc thù, nhưng thủy chung vẫn có những điểm yếu nhất định. Những trận pháp sư chính là lợi dụng vào những điểm yếu đó, bày ra trận pháp phá vỡ không gian, sau đó nối hai đầu phá vỡ đó tạo nên truyền tống trận.

Những truyền tống trận bình thường chỉ có thể truyền tống trong khoảng cách dưới mười vạn dặm. Nhưng một số truyền tống trận đặc biệt lại có thể truyền tống khoảng cách xa hơn gấp nhiều lần, Đại La thành chính là có một cái truyền tống trận như thế.

Nhìn dáng vẻ mong chờ của cháu mình, Lâm Thanh Phong không khỏi lắc đầu cười khổ:

- Được rồi! Hai ngày nữa chúng ta sẽ đi.

Lão vốn là người đại diện đứng đầu của Học Viện, mặc dù đã phân phó công việc xuống dưới, nhưng dẫu sao cũng nên có mặt. Vì vậy lão quyết định hai ngày nữa xuất phát.

Nghe câu trả lời của ông nội, Anh Vũ hai mắt sáng lên, hai tay không ngừng chà vào nhau, cười xấu xa nói:

- Ha ha! Tất cả các thiếu nữ Thiên Nguyên, Vũ gia gia tới rồi đây!

Nghe thấy cháu mình nói, lông mày của lão dựng ngược lên, cốc đầu hắn một cái, chửi:

- Ngươi cái tên nghịch ngợm này, đến đó thì an phận một chút cho ta?

Nhìn hai người, Hoàng Thiên bất giác trong lòng nổi lên cảm xúc. Hắn từ rất lâu rồi chưa được cảm nhận cái không khí đó, bầu không khí đặc biệt đến từ người thân, từ gia đình.

Mọi chuyện được quyết định như thế, Anh Vũ cùng Hoàng Thiên về lại phòng của mình. Hai này nữa thôi, bọn hắn sẽ cùng Lâm Thanh Phong đi đến một vùng đất mới, được giao lưu gặp gỡ với những con người mới.

Không biết mọi chuyện sẽ thế nào, thế giới này sẽ đi đâu về đâu.

(Từ chương này trở đi sẽ đổi cách xưng hô Trác Mộc thành Anh Vũ, đúng với tên thật của hắn).

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 60: Cổ Thành

Nguyên Giới rộng lớn khôn cùng, lưu truyền vô số truyền thuyết từ thời Thượng Cổ, ẩn chứa biết bao bí ẩn mà con người chưa bao giờ có thể khám phá hết. Chia làm năm đại lục lớn sừng sững giữa đất trời, Thiên Nguyên chính giữa, Nạp Lan phía bắc, Xích Tâm phía tây, Thiết Hải phía đông, Tuyết Vũ phía nam. Bị chia cách bởi Nguyên Hải rộng lớn, xung quanh là vô số các tiểu lục địa vây quanh.

Thiên Nguyên đại lục diện tích mênh mông, nhân khẩu vô số, cũng chính là đại lục có lực lượng mạnh nhất trong năm đại lục của Nguyên Giới. Được chia làm năm giới vực, lấy Trung Nguyên giới vực làm trung tâm, xung quanh lần lượt là Đông Nguyên giới vực, Nam Nguyên giới vực, Bắc Nguyên giới vực và Tây Nguyên giới vực.

Nói như thế, cũng có thể xem Trung Nguyên giới vực chính là trung tâm của toàn bộ Nguyên Giới.

Trên Thiên Nguyên đại lục, các phương thế lực nhiều không kể xiết. Từ những siêu cấp tông môn, đến những gia tộc viễn cổ, hay những liên minh thế lực, vương triều hoàng thất. Mỗi thế lực đều có địa bàn của riêng mình, hùng bá một phương, tranh đấu không ngừng.

Nhưng trong vô số các thế lực đó, nổi bật nhất chính là mười đại thế lực siêu cấp, bao gồm bốn gia, ba môn, hai hội, nhất triều. Mỗi một thế lực trong đó đều là tồn tại khủng bố, không có một thế lực nào khác có thể so sánh.

Trước nguy cơ của Nguyên Giới lúc này, dưới sự triệu tập của Lâm Thanh Phong, lần đầu tiên trong lịch sử Thiên Nguyên đại lục các thế lực đã liên kết với nhau thành lập nên Thiên Nguyên Học Viện.

Đó có lẽ là một xu thế tất yếu, cũng có lẽ là một việc bắt buộc phải làm. Nhưng cũng là một sự kiện đánh dấu sự lột xác của nơi này, sự lột xác đến từ lớp trẻ Thiên Nguyên đại lục.

oOo

Cổ Thành, một trong ba tòa thành lớn nhất Trung Nguyên giới vực. Xung quanh được bao bọc bởi rừng núi bạt ngàn, tồn tại không ít cấm địa Thượng Cổ, nguy hiểm trùng trùng. Thế nhưng đồng nghĩa với sự tồn tại của vô số thiên tài địa bảo, cũng như bảo tàng Thượng Cổ.

Chính vì vậy mà nơi này có thể coi là vùng đất địa linh nhân kiệt, tập trung một lượng nhân khí vô cùng thịnh vượng. Bản chất con người chính là như thế, sự hấp dẫn của thiên tài địa bảo, hay bảo tàng thượng cổ sẽ khơi dậy lòng tham trong họ, khiến người ta không thể nào cưỡng lại cũng như quên đi sự nguy hiểm của nó.

Có lẽ cũng chính vì lý do đó, mà Lâm Thanh Phong lựa chọn nơi đây làm nơi tọa lạc của Thiên Nguyên học viện. Chỉ có trải qua hung hiểm rèn luyện, trước nguy cơ sống chết, những đứa trẻ kia mới có thể thực sự trưởng thành.

Hai ngày sau, đám người Hoàng Thiên được Lâm Thanh Phong đưa tới Cổ Thành.

Xuất hiện trong tầm mắt Hoàng Thiên là từng kiến trúc khổng lồ, đứng hiên ngang giữa không gian. Hắn có thể thấy những tòa tháp cao vút, những công trình kiến trúc hùng vỹ, những cây cầu to lớn vắt ngang thinh không, những con đường đông đúc. Một cỗ không khí mới lạ ập vào khiến hắn không khỏi hít mạnh một hơi

khí lạnh.

Nếu như những kiến trúc này khiến người ta kinh ngạc thì số lượng người trong thành lại khiến người ta phải khó thở. Những con đường, những tòa nhà rộng lớn là thế, nhưng vẫn khiến cho Hoàng Thiên có cảm giác bức bối cùng chật chội. Một sự đông đúc cùng nhộn nhịp mà không nơi nào có thể so sánh với.

Quả nhiên không hổ là tổ chức đào tạo lớn nhất trên Thiên Nguyên đại lục, lần chiêu sinh này của Thiên Nguyên Học Viện có được sức hút quá mức khủng bố. Khiến cho nhân khí nơi đây vốn đã vô cùng thịnh vượng càng trở nên lớn mạnh tới mức khó có thể hình dung.

- Thực khủng khiếp!

Anh Vũ nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi sợ hãi mà thốt lên. So với nơi này, thì những tòa thành mà hắn từng đi qua quả thực chỉ như một sơn thôn hoang dã.

- Hừ! Chỉ một tòa thành nát mà thôi, kinh ngạc gì chứ?

Trong lúc mọi người đang chìm trong thứ cảm giác khác lạ đó, Cẩu Thủ đang ngồi trên vai Anh Vũ ngáp ngáp mấy cái, khinh thường nói. Lời nói của nó khiến cho cả mấy người giật mình, Hoàng Thiên trợn mắt, rất muốn vỗ cho nó một cái. Thế nhưng nhìn sang vẻ mặt của Anh Vũ đang gật đầu nghiêm túc, dường như rất tán thành lời nói của Cẩu Thủ khiến hắn không biết nói gì.

Hai tên gia hỏa này vừa gặp được nhau đã như tri kỷ, suốt ngày bám lấy nhau đi "đàm đạo nhân sinh" khiến Học Viện Hoàng Gia bị náo loạn không thôi. Nếu không phải có Lâm Thanh Phong ở đó, có khi bọn chúng đã bị người ta đánh cho không còn đường về luôn rồi.

Lâm Thanh Phong liếc nhìn đứa cháu duy nhất của mình, ánh

mắt không hề che giấu sự quan tâm. Dẫu cho Anh Vũ có làm gì đi chăng nữa, cũng không thể thay đổi được tình cảm mà ông giành cho hắn. Ông không muốn đứa cháu của mình chịu bất cứ một chút thiệt thòi nào nữa, vì trước đây… nó chịu như thế là quá đủ rồi.

Khi đám người Hoàng Thiên xuất hiện không lâu, liền có một cỗ xe yêu thú bay tới nghênh đón. Đoàn người nhanh chóng lên xe sau đó rời đi, để lại từng ánh mắt kinh ngạc của đám lính canh truyền tống trận.

oOo

Địa vực phía Đông của Cổ Thành có một vùng núi non rộng lớn, quanh năm chìm trong mây mù lạnh giá. Nơi đây chính là nơi đặt trụ sở chính của Thiên Nguyên Học Viện.

Ở trong quần thể núi non đó, nổi trội lên bốn ngọn núi lớn, khí thế hùng hồn xung kích cả tầng mây. Trên đỉnh núi mơ hồ còn thấy được những tòa đại điện hùng vĩ, không ngừng tỏa ra quang mang nhàn nhạt. Bên dưới bốn ngọn núi lớn, có thể thấy rất nhiều kiến trúc to lớn mới xây dựng san sát nhau.

- Ông nội! Đây… đây là trụ sở của Thiên Nguyên Học Viện sao?

Nhìn khung cảnh hùng vĩ trước mắt, Anh Vũ không khỏi rùng mình một cái, lắp bắp hỏi. Lâm Thanh Phong mỉm cười, xoa xoa đầu hắn một cái nói:

- Ừ! Chính nó.

Ngưng một lát, lão phẩy tay một cái đem ba người Hoàng Thiên bay tới, miệng nói:

- Đi thôi, để ta sắp xếp chỗ cho các ngươi, nhưng giờ các ngươi vẫn chưa phải học viên, nên đừng có mà nghịch ngợm!

Anh Vũ bất mãn, lẩm bẩm:

- Thực lực của con như vậy mà còn phải khảo thí sao?

Vỗ vào ót hắn một cái, Thanh Phong mắng:

- Chút thực lực của ngươi mà cũng dám đem ra khoe khoang.

Xoa xoa cái đầu của mình, Anh Vũ cũng không dám nói thêm gì.

Sắp xếp cho ba người Hoàng Thiên chỗ nghỉ ngơi, Lâm Thanh Phong liền rời đi. Dù sao lão cũng là Viện trưởng, còn rất nhiều công việc đang chờ lão giải quyết.

Trời cũng đã quá trưa, Hoàng Thiên vốn định nghỉ ngơi một chút, nhưng còn chưa kịp ngả lưng thì Anh Vũ đã tìm tới lôi cổ hắn dậy:

- Hừ! ban ngày ban mặt ngươi ngủ cái gì?Hoàng Thiên không khách khí phóng một cước về phía hắn, làu bàu:

- Không ngủ thì làm gì?

Anh Vũ lách người, tránh khỏi một cước của Hoàng Thiên, hắn cười nham hiểm:

- Hắc hắc! Cổ Thành đông vui như thế, không đi chơi có phải uổng phí không?

Nghe thấy hai từ Cổ Thành, Hoàng Thiên không nhịn được mà ngồi phắt dậy. Hiển nhiên hắn cũng rất hứng thú với nơi này, nhưng suy nghĩ một chút, hắn cau mày:

- Từ nơi này tới Cổ Thành xa như thế, làm sao tới?

Anh Vũ vỗ ngực tự đắc, cười khà khà nói:

- Yên tâm, ông nội nói nơi này có truyền tống trận đến Cổ Thành.

Nghe Anh Vũ nói thế, Hoàng Thiên gãi cằm cười cười:

- Vậy thì đi chơi một chuyến! Gọi luôn Hàn Lâm cùng đi.

oOo

Phố Thanh Lan, một trong những nơi đông đúc nhất Cổ Thành, là một chợ trời chuyên bày bán đủ loại bảo bối. Từ những thứ quý giá đến đồ bỏ đi, từ những thứ có nguồn gốc rõ ràng đến những thứ có nguồn gốc bất minh đều có. Chỉ cần ngươi có nhãn lực hơn người, hiển nhiên sẽ tìm được bảo bối tốt mà giá hời. Nhưng nếu ngươi là gà mờ thì chính là bỏ ra một đống tiền để đổi lấy một thứ vô dụng.

Ba chàng thiếu niên rất nhanh đã hòa vào trong dòng người huyên náo.

Nhìn những sạp hàng bày đầy đủ mọi thứ đồ vật, Hoàng Thiên không khỏi tặc lưỡi than thầm. Bởi vì trong mắt hắn, mọi thứ nơi đây đều có vẻ không tầm thường, dù là một phiến đá hay rễ gây đều khiến hắn có cảm giác rất quý giá.

Hắn quả thực chính là gà mờ, một tên tiểu tử nhà quê thực thụ. Thế nhưng điều này cũng không thể trách hắn, mấy năm tu tiên không ở trong tông môn thì cũng ở trong rừng, do đó kiến thức về thế giới này của hắn còn rất ít, kinh nghiệm cũng vô cùng kém cỏi. Thế nên những chiêu trò lừa bịp của những tên chủ sạp này dễ dàng đánh lừa hắn.

Riêng Anh Vũ lại trái ngược hoàn toàn, với thân phận của hắn hiển nhiên hiểu biết sẽ nhiều hơn. Kinh nghiệm nhìn nhận bảo vật mặc dù không nói là cao siêu nhưng lại khiến cho Hoàng Thiên không thể nào mà bì kịp. Hơn nữa, bên cạnh hắn còn có một con

khỉ biến thái từ thời Thượng Cổ. Có lẽ kiến thức của nó phải khủng bố đến một mức khó mà tưởng tượng.

Chỉ có điều ánh mắt của nó cũng quá cao đi, dường như tất cả bảo vật nơi đây trong mắt nó chỉ là rác rưởi vậy.

Cũng vì thế mà cái đội hình kỳ lạ này lượn lờ hết sạp này đến gian hàng khác, nhưng chưa bao giờ vừa ý một món đồ nào.

Dần dần, sự chú ý của Hoàng Thiên không còn đặt lên những gian hàng nữa mà chuyển sang dòng người trên đường. Hắn nhận ra có rất nhiều người trẻ tuổi, khí tức không hề yếu một chút nào. Từ trang phục đến những huy chương trên quần áo, hiển nhiên là người của các thế lực đến tham gia chiêu sinh. Mà trên khuôn mặt những kẻ đó, hắn có thể nhìn ra được một nét cao ngạo trời sinh.

- Lão bản! Viên thạch châu này bán như thế nào?

Thanh âm của Anh Vũ vang lên khiến Hoàng Thiên thu hồi ánh mắt, hắn quay lại thì trông thấy Anh Vũ đang đứng trước một gian hàng nhỏ, trên tay đang cầm một viên thạch châu cỡ bằng nắm tay, vẻ mặt tràn đầy thích thú.

Chủ của gian hàng là một nam tử trung niên cao lớn, hắn ngồi dựa lưng vào chiếc ghế tựa, hai mắt nhắm hờ. Nghe Anh Vũ hỏi, hắn nhếch miệng, ngay cả mắt cũng không thèm mở, nói:

- Một trăm thượng phẩm linh thạch.

Lời hắn vừa dứt, chân mày Anh Vũ không khỏi cau lại, hắn không nghĩ viên thạch châu tầm thường này lại đắt như thế. Nếu không phải Cẩu Thủ bảo hắn mua, có lẽ hắn đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn.

- Một viên đá mà cũng một trăm thượng phẩm linh thạch, ngươi đi ăn cướp sao?

Anh Vũ trừng mắt, hắn mặc dù không thiếu tiền, nhưng cũng không dám bỏ ra một trăm thượng phẩm linh thạch để đổi lại một thứ bỏ đi a.

- Ha ha! Đúng là mấy tên nhà quê!

Bỗng nhiên một tràng cười trào phúng vang lên, Hoàng Thiên quay sang liền nhìn thấy một đám người trẻ tuổi đang bước tới, vẻ mặt không có chút thiện cảm.

- Ngươi nói cái gì?

Anh Vũ vốn là kẻ không bao giờ chịu thua thiệt, bị người khác chửi như thế hắn không nổi đóa mới lạ.

- Hừ! Một trăm thượng phẩm linh thạch cũng trả không nổi, không phải nhà quê thì là gì?

Một tên thiếu niên trong đám hừ lạnh, nhếch môi nhìn Anh Vũ mà nói.

Anh Vũ nghe thấy thế, ánh mắt lập tức tối sầm, hai tay bẻ khớp răng rắc, cười gằn:

- Ranh con muốn ăn đòn đây mà.

Anh Vũ hắn vốn là người cao ngạo, từ khi hắn còn là một tên tiểu tử tại Thiên Hỏa Tông đã không bao giờ chịu thua thiệt. Huống chi lúc này thân phận hắn như thế, há lại để một tên không biết chui từ đâu ra chửi mình.

Trông thấy Anh Vũ muốn động thủ, sắc mặt của mấy tên thiếu niên khẽ đổi, hiển hiện lên nét châm chọc. Tên thiếu niên khi nãy chửi Anh Vũ cũng nhếch môi:

- Ngươi cũng muốn ăn đòn thì phải.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 61: Anh Vũ Nổi Giận

Hành động của mấy tên thiếu niên tất nhiên đã gây ra sự chú ý không nhỏ. Dòng người rất nhanh tránh ra, tạo nên một vòng tròn lớn bao bọc lấy đám người kia cùng ba người Hoàng Thiên.

Tên nam tử chủ của sạp hàng thấy có kẻ muốn động thủ trước sạp của mình thì bực mình nhướng mày. Nhưng khi nhìn thấy huy chương trên ngực của mấy tên thiếu niên thì giật mình một cái, cũng không dám nói gì nữa.

Vẻ mặt của hắn tất nhiên không tránh khỏi ánh mắt của Hoàng Thiên, hắn cười cười, quả nhiên là có chút bối cảnh.

Lại nhìn đám thiếu niên đang gây hấn, Hoàng Thiên khẽ than. Đúng là tuổi trẻ khí thịnh, chỉ mới tu vi Ngưng nguyên mà đã hống hách như thế. Có lẽ cũng do một phần chúng có chỗ dựa là tông môn phía sau mới dám như thế.

Nếu như đổi lại là một người khác, có lẽ chúng sẽ được một phen đánh đấm đã tay. Chỉ có điều người chúng chọc phải lại là Anh Vũ, một kẻ có bối cảnh kinh người tới mức cha chú chúng cũng không dám động tới.

- A! Là người của Bạch Gia.

Không biết là kẻ nào hô lên, khiến cho mọi người xung quanh xôn xao một trận, vẻ mặt không ít người đầy kinh ngạc, rõ ràng không thể ngờ một đám thiếu niên này lại chính là người của một trong mười siêu cấp thế lực Bạch Gia.

- Không biết ba tên nhóc kia tại sao lại đắc tội với chúng? Đám người Bạch Gia xưa nay rất ngang ngược, đắc tội với chúng thì khó mà yên ổn.

- Ta nghe nói trong lớp trẻ Bạch Gia có một tên thiên tài yêu nghiệt, mới mười tám tuổi đã là tu vi Nguyên Đan hậu kỳ.

Từng lời bàn tán xôn xao vang lên, Hoàng Thiên nghe thấy bốn chữ Nguyên Đan hậu kỳ thì không khỏi tặc lưỡi. Mười tám tuổi Nguyên Đan hậu kỳ, quả thực tốc độ tu luyện rất khủng bố.

Đến như Lạc Thanh cũng xem như là thiên tài mà mười chín tuổi chỉ mới miễn cưỡng bước vào Nguyên Đan trung kỳ, chênh lệch không phải là nhỏ. Hắn nếu không nhờ có Xương Cuồng thì bây giờ có lẽ đang còn chật vật ở Ngưng Nguyên đại viên mãn chứ đừng nói là Nguyên Đan sơ kỳ.

- Bạch Gia sao? Không biết có liên quan gì tới tên Bạch Tư Thần không nhỉ?

Hoàng Thiên lẩm bẩm, không hiểu sao khi nhắc tới Bạch Gia hắn lại nghĩ đến Bạch Tư Thần, kẻ bị hắn đánh cho sống dở chết dở mấy lần.

- Bạch Lăng, đánh cho hắn một trận, cho hắn biết rằng đắc tội với người Bạch Gia thì phải trả giá như thế nào.

Mấy tên thiếu niên nhìn Anh Vũ bước tới mà cười lớn, dám động thủ với người Bạch gia bọ chúng, đúng là muốn chết.

Một tên thiếu niên chầm chậm bước ra khỏi đám người, rồi đứng phía trước cách Anh Vũ không xa, chính là kẻ khi nãy chửi Anh Vũ. Nhìn thẳng vào Anh Vũ, hắn cười gằn, trên mặt hiện lên vẻ độc ác:

- Tiểu tử, cha mẹ ngươi không biết dạy ngươi thì để ta dạy… đi ra đường nên biết điều một chút.

Nghe vậy, nụ cười trên gương mặt Anh Vũ chợt cứng lại, hai hàm răng nghiến lại với nhau, đôi mắt hẹp và dài tỏa ra hàn ý lạnh lẽo. Nếu như lúc nãy hắn chỉ muốn dạy dỗ tên này một chút thì lúc này đây, hắn muốn giết người rồi.

Nhìn thấy vẻ mặt đầy sát ý của Anh Vũ, Hoàng Thiên biết hắn nổi giận thực sự rồi. Rồng có vảy nghịch của rồng, Anh Vũ cũng không ngoại lệ. Cha mẹ hắn chính là vảy nghịch mà không bất cứ kẻ nào được phép đụng chạm tới.

Tên Bạch Lăng vừa dứt lời, còn chưa kịp thủ thế tấn công. Anh Vũ đã xiết chặt nắm đấm, hai chân đạp mạnh mà phóng tới.

Bạch Lăng thấy vậy thì nhếch mép cười lắc đầu, châu chấu đá xe mà thôi.

Bụp!

Một tiếng va chạm thanh thúy vang lên, nụ cười trên môi Bạch Lăng còn chưa kịp thu lại, một nắm đấm cứng rắn đã giáng mạnh tới.

Một cỗ đau đớn khó tả nhanh chóng lan đi, hai mắt hắn hoa đi, mặt mày nóng ran. Sống mũi vốn cao giờ đây bị đấm cho dập xuống, máu tươi chảy ròng ròng.

Hắn loạng choạng một hồi rồi ngồi phịch xuống lòng đường, ánh mắt không thể tin được nhìn về phía Anh Vũ.

- Ngươi là cái thá gì mà dám nhắc tới cha mẹ ta…

Trước ánh mắt ngây ngốc của mọi người xung quanh, Anh Vũ lại phóng tới. Nghiến răng sút mạnh vào mặt Bạch Lăng, khiến cái đầu của hắn như vẹo đi, lăn lộn mấy vòng trên nền đất.

Lúc này đây mấy tên thiếu niên mới giật mình tỉnh lại từ trong kinh hoàng. Bọn chúng không thể nào tin được Bạch Lăng đã là

Ngưng nguyên hậu kỳ lại có thể bị tên nhà quê đánh cho không phản kháng nổi.

Nhìn thấy Anh Vũ còn muốn động thủ, chúng vội vàng quát lên:

- Thằng chó, mau dừng tay.

Nói rồi một tên có thực lực mạnh nhất trong nhóm liền phóng lên, đánh mạnh về phía Anh Vũ.

Tên này tu vi đã đạt tới Nguyên đan sơ kỳ, mặc dù còn chưa ổn định nhưng chính là Nguyên đan hàng thật giá thật. Một đòn của hắn đủ sức hạ gục bất kỳ tên Ngưng Nguyên hậu kỳ nào.

Uỳnh!

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, tên thiếu niên này trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người bị đẩy lui tới mười mét. Hai bàn tay run rẩy liên tục truyền đến những cơn đau thấu tận tim gan. Ánh mắt hắn nhìn về thiết côn trong tay Anh Vũ tràn đầy kinh hoàng cùng khiếp sợ.

Ánh mắt Anh Vũ sắc lạnh nhìn lướt qua đám thiếu niên Bạch gia, khiến cho bọn chúng không một ai dám lên tiếng nữa.

Lại nhìn về phía Bạch Lăng, ánh mắt hắn lại tỏa ra sát ý không hề che giấu, chầm chậm bước tới.Bạch Lăng sợ rồi, hoàn toàn kinh sợ rồi. Hắn nào ngờ được tên nhà quê này thực lực lại mạnh như thế, rồi hắn hối hận, hối hận vì đã trêu chọc phải tên sát thần này. Nhìn Anh Vũ đanh tiến về phía mình, hắn run lẩy bẩy, nói:

- Ta… Ta là người Bạch gia, ngươi đừng có mà làm quá…

Anh Vũ nhếch môi, đừng nói là đệ tử của Bạch gia, dù là trưởng lão của Bạch gia mà dám xúc phạm cha mẹ hắn thì hắn cũng dám đánh.

- Không phải ngươi muốn dạy dỗ ta sao? Đứng lên!

Ngữ điệu của Anh Vũ ngày càng lớn, đến hai từ cuối cùng thì như quát lớn lên. Đồng thời phóng mạnh một cước đá tung người Bạch lăng lên không. Một cước chính diện, hàm chứa tất cả ủy khuất trong lòng hắn bao lâu nay.

Cha mẹ năm đó vì hắn mà chịu bao đau khổ cùng nhục nhã, vì hắn mà chịu bao nhiêu cay đắng cùng cực, vì hắn mà tính mạng cũng không còn. Bởi vậy mà vị trí của họ trong lòng hắn là cao nhất, là không thể lay động, ngay cả ông nội của hắn cũng không bằng.

Mà lúc này đây, họ lại bị một tên nhóc con xem thường.

Cơ thể Bạch Lăng bị đá tung lên, sau đó nặng nề nện lên nền đường. Một cỗ sợ hãi bao trùm lý trí, từng trận đau đớn lan truyền đi khắp cơ thể. Hắn biết hôm nay mình đã chọc phải một tên ác thần rồi.

Thấy Anh Vũ còn muốn ra tay, Hoàng Thiên lắc đầu than nhẹ. Chợt điểm chân bước tới, nắm lấy vai Anh Vũ. Hắn có thể cảm nhận được đôi vai gầy gò đó hơi rung lên.

Anh Vũ quay lại, trông thấy Hoàng Thiên đang lắc đầu. Nhìn thấy ánh mắt đồng cảm của Hoàng Thiên, lại nhìn về phía Bạch Lăng đang thê thảm nằm một đống. Hắn gật nhẹ đầu, cố gắng kiềm chế cảm xúc đang ngổn ngang trong lòng, sau đó quay người bước đi.

Nhìn bóng dáng huynh đệ mình bước đi, Hoàng Thiên ánh mắt lướt qua đám thiếu niên Bạch Gia một lượt. Sau đó nhanh chân bước theo. Dòng người rất nhanh tách ra, tạo thành một lối đi thông cho ba người bọn hắn rời đi.

Khi ba bóng dáng kia hòa lẫn vào dòng người đông đúc, nơi

đây mới xôn xao bàn tán một trận. Chủ yếu xoay quanh lai lịch của ba tên thiếu niên khi nãy. Ai ai cũng hiếu kỳ, không biết bọn hắn rốt cục có bối cảnh như thế nào mà lại dám đắc tội với người của Bạch gia.

oOo

Bên trong quán rượu Thanh Tửu, một trong những nơi nổi tiếng nhất Cổ thành.

Nằm án ngữ giữa ngã tư, nơi giao nhau của hai con đường lớn nhất Cổ Thành, chiếm giữ mặt tiền không nhỏ, lại thêm những món ăn độc đáo không nơi nào có, khiến cho nơi đây cực kỳ náo nhiệt.

Không chỉ đơn thuần là quán rượu, nơi này còn kết hợp với kinh doanh nhà nghỉ cùng các dịch vụ khác. Khách nhân khi tới nơi đây chỉ cần có tiền, thì sẽ được trải nghiệm cuộc sống không khác gì với hoàng đế nhân gian. Cũng bởi vậy mà dù cho giá cả có chút dọa người, nhưng nơi đây vẫn thu hút vô số khách nhân đi tới, khiến cho sinh ý nơi đây đủ khiến cho bất cứ cửa hàng nào khác trong thành cũng phải đỏ mắt.

Lúc này, trong một khu biệt viện cao cấp thuộc quản lý của Thanh Tửu quán. Trái ngược với cái không khí nhộn nhịp bên ngoài, nơi đây lại cực kỳ yên tĩnh.

Bên trong một căn phòng, nội thất được trang hoàng một cách tinh tế cùng thanh nhã.

Một thiếu nữ chừng mười lăm mười sáu tuổi đang ngồi tĩnh tọa, thiếu nữ mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng đã toát ra một vẻ đẹp mê người mà chỉ những mỹ phụ trưởng thành mới có. Tóc dài đen nhánh, mi mục như vẽ, da thịt như ngọc. Lại kết hợp thêm phong thái thanh thuần yểu điệu, nhiêu đó là quá đủ để giết chết con tim của bất cứ gã nam nhân nào trông thấy nàng.

- Lan Nhi! Ta vào được không?

Một thanh âm nhỏ nhẹ vang lên, phá vỡ đi cái không khí tĩnh lặng nơi đây.

Thiếu nữ hai mắt vốn nhắm chặt, lúc này khẽ run lên một hồi sau đó mở ra. Nhìn về phía cửa ra vào, nàng mỉm cười nhẹ nhàng:

- Tuyết U sư tỷ, mời vào.

Được nàng đồng ý, người kia liền đẩy cửa bước vào.

Lại là một thiếu nữ khoảng chừng đôi mươi, dung mạo nàng mặc dù không bằng thiếu nữ trong phòng, nhưng cũng thuộc hàng thượng đẳng. Mái tóc dài buộc cao một cách đơn giản, khuôn mặt tuy không trang điểm nhưng vẫn toát ra một vẻ đẹp khó cưỡng, một thân trang phục thanh y kín đáo, chỉ lộ một chút da thịt cùng cánh tay trắng nõn như ngọc.

- Tuyết U sư tỷ, không biết tỷ tìm muội có việc gì không?

Nhẹ nhàng nắm lấy tay của Tuyết U mà lắc lắc, Lan Nhi tinh nghịch hỏi.

- Tiểu nha đầu, ở trong phòng mãi không chán sao? Muốn ra ngoài đi dạo không?

Lan Nhi cười nhẹ, đang định lắc đầu từ chối thì Tuyết U lại nói:

- Bạch Khôi cũng đi đấy!

Nhìn tiểu muội muội khuynh nước khuynh thành trước mắt, Tuyết U không khỏi than nhẹ. Tiểu nha đầu này quả thực có sức sát thương rất lớn a, vừa mới ra khỏi tông môn một thời gian đã khiến cho rất nhiều thanh niên thiếu gia chết mê chết mệt. Đến cả đệ nhất thiên tài Bạch Khôi của Bạch gia cũng không ngoại lệ.

- Bạch sư huynh sao? Cũng được, muội đang muốn đi dạo một chút.

Nghe thấy hai chữ Bạch Khôi, má ngọc của nàng có chút ửng đỏ, đắn đo một chút rồi nhẹ nhàng gật đầu. Chẳng cần nói cũng biết, nàng đồng ý đi dạo là vì cái tên Bạch Khôi đó.

- Nha đầu dại trai.

Thấy nàng đồng ý, Tuyết U cười tinh nghịch, véo véo hai cái má, sau đó kéo nàng rời đi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 62: Gặp Lại Lan Nhi

Trời đã về khuya, Sông Hàn Mặc, một con sông duy nhất chảy trong nội thành, là nơi cung cấp nước lớn nhất cho vùng đất này, cũng là nơi vui chơi giải trí lớn nhất thành Cổ.

Dọc hai bên bờ sông là hai con phố chạy dài, một bên là các hàng quán tửu lâu, bảo các, một bên là bờ đê kè đá xen kẽ những hàng liễu xanh rờn. Một khung cảnh thơ mộng như thế nhưng cái không khí hơi se lạnh của bờ sông khiến nơi đây không huyên náo như những nơi khác trong thành mà thập phần an tĩnh.

Bên bờ nước, dưới gốc cây liễu già có một bàn rượu ngoài trời. Ba tên thiếu niên cùng một con khỉ đang ăn uống, có lẽ bọn họ đang có chuyện buồn gì đó nên chẳng ai nói lời nào. Đến cả con khỉ nhìn bề ngoài có vẻ gian xảo cũng biết điều an phận một chỗ. Không gian chỉ có tiếng gió cùng tiếng xào xạc của lá liễu, tĩnh mịch và nặng nề.

Ba người một khỉ, chẳng ai khác chính là đám người Hoàng Thiên.

Cái không khí yên tĩnh ấy tưởng chừng như sẽ kéo dài tới khi bọn họ uống xong, thì lúc này lại bị phá vỡ bởi một loạt âm thanh nói cười huyên náo.

Hoàng Thiên đang hớp dở ngụm rượu cũng dừng lại, ánh mắt nheo lại nhìn về phía cuối đường. Đập vào mắt hắn là một đám thiếu niên, khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi. Trong đó có mấy kẻ vận y phục cùng đeo huy chương tương tự với mấy tên

Bạch gia khi sáng.

Khỏi cần nói cũng biết, đám thiếu niên này không phải là con cháu thế gia thì cũng là đệ tử của tông môn lớn. Trên mặt kẻ nào cũng toát lên vẻ kiêu ngạo, dương dương tự đắc.

Đám thiếu niên di chuyển rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến chỗ của mấy người Hoàng Thiên. Một tên vận y phục Bạch gia bước lên phía trước, chỉ thẳng mặt Anh Vũ mà nói:

- Thằng chó! Có phải sáng nay ngươi đánh người của Bạch Gia chúng ta.

Đám thiếu niên xung quanh liền xôn xao lên một hồi, hiển nhiên là muốn trợ uy cho đám người Bạch Gia. Vẻ mặt kẻ nào cũng hung hăng, giống như đang rất tức giận vậy.

Hoàng Thiên nhếch môi, quay sang liếc qua Anh Vũ cùng Hàn Lâm. Cả ba như tâm ý tương thông, đều cười một cách gian xảo.

- Đánh chết bọn chúng.

Lời Hoàng Thiên vừa dứt, cả ba như đồng thời vọt tới, bao vây đám thiếu niên vào giữa.

Ngay sau đó, không gian liên tục vang lên những âm thanh kỳ quái. Tiếng binh binh chát chát, tiếng la hét sợ hãi, tiếng kêu gào hưng phấn liên tục truyền ra, huyên náo cả một góc phố.

Một lát sau, đám thiếu niên vừa nãy còn kiêu ngạo lúc này nằm lăn lóc rên rỉ, mặt mũi bầm dập, quần áo bị đánh cho tơi tả, không khác gì một lũ ăn mày. Nếu có người hiểu biết đi ngang qua đây ắt hẳn sẽ kinh ngạc rớt chòng mắt, không biết đám thiếu niên con ông cháu cha này đã làm gì mà bị người đánh cho ra nông nỗi này.

Mà thủ phạm gây ra chuyện đó lúc này đây đang cười ha ha

mà bước đi, ba tên thiếu niên khoác vai nhau vừa đi vừa hát, giống như đang cực kỳ thỏa mãn. Theo sau họ là một con khỉ tý hon đang lon ton chạy theo. Bóng dáng họ khuất dần sau bóng tối mờ ảo của con đường.

oOo

Ba người Hoàng Thiên tùy tiện tiến vào một khách điếm trên phố nghỉ ngơi. Anh Vũ từ sáng tới giờ trong lòng có tâm sự, lại uống khá nhiều rượu nên liền lăn ra ngủ. Hoàng Thiên trằn chọc một hồi vẫn không ngủ được, không biết làm gì cho hết đêm, hắn thở dài một hồi sau đó chui ra cửa sổ, điểm chân nhảy lên trên nóc nhà của khách điếm.

Ngồi dựa lưng vào mái ngói, Hoàng Thiên trong lòng suy nghĩ miên man, không biết tự khi nào lại nhớ về Thiên Phương. Trong tâm trí hắn hiện lên dung mạo thiếu nữ lạnh lùng, nhưng đối với hắn lại vô cùng thân thiết. Một cỗ cảm xúc khó tả chợt bùng lên khiến lòng hắn xao động không thôi, hóa thành dòng khí ấm nóng chảy lan tràn khắp toàn thân khiến nỗi nhớ mỗi lúc một dâng trào.

Đang chìm đắm trong cái cảm xúc thần kỳ đó, đột nhiên có tiếng lạch cạch vang lên khiến hắn bừng tỉnh. Cẩu Thủ không biết tự khi nào đã ngồi bên cạnh hắn, vẻ mặt cười một cách rất vô lại, hắc hắc nói:

- Ha ha! Chủ nhân đang nhớ chủ mẫu phải không a?

Hoàng Thiên nghệt mặt ra, sau đó xấu hổ đến đỏ cả mặt, không khách khí mà tung cước đá bay nó, miệng chửi:

- Mẫu con bà ngươi đó!

Cẩu Thủ bị hắn phóng cước đá cho lăn lộn trên mái ngói, nhưng không kêu la gì, ngược lại còn cười lớn:

- Ha ha, nửa đêm không ngủ, tim đập chân run thì đúng một

trăm phần trăm là nghĩ về nữ nhân rồi!

Nói đến đây, vẻ mặt của nó thập phần bỉ ổi, nhưng lại nói trúng tim đen khiến Hoàng Thiên không biết nói gì, chỉ có thể lườm lườm nó.

Cẩn thận tiến lại gần, khi nhìn thấy Hoàng Thiên không có ý định động thủ thì nó mới thở phào ngồi xuống, nhưng cũng không dám nói thêm câu nào.

Một người một khỉ cứ thế ngồi đó, im lặng không nói gì khiến cho không khí có gì đó rất quỷ dị.

Cẩu Thủ quan sát vẻ mặt Hoàng Thiên một hồi lâu, rốt cục nhịn không được liền lên tiếng hỏi:

- Chủ… chủ nhân! Ngực của chủ mẫu có…?

- Có cái tiên sư nhà ngươi! Con khỉ mặt chó…!

Lời của Cẩu Thủ còn chưa hết, Hoàng Thiên đã tức giận tới da mặt đỏ bừng, không khách khí mà đấm thẳng vào mặt con khỉ mặt chó này, hắn không thể nghĩ được tại sao mình lại nhận con khỉ vô sỉ này làm thú sủng được.

Cẩu Thủ ui da một tiếng, lực đạo của Hoàng Thiên mạnh đến mức đánh bay cả cơ thể nó ra xa. Nhìn vẻ mặt chủ nhân lúc này, nó biết mình đã lỡ mồm đụng phải nghịch lân của chủ nhân rồi.

Rồi ngay lập tức vẻ mặt nó thoáng kinh hãi, lông tóc dựng ngược lên như bị sét đánh, liên tục lui lại phía sau, miệng lắp bắp nói:

- A! Chủ nhân tha mạng, chủ nhân tha mạng.

Trước mặt nó lúc này là một làn khí đen vờn quanh, sau đó nhanh chóng ngưng tụ thành một con tiểu cẩu nhỏ, nhe nanh hung

dữ. Hóa ra là Hoàng Thiên đã triệu hồi Tiểu Hắc.

Cẩu Thủ run sợ không thôi, trong lòng thầm nghĩ hôm nay đời mình xong rồi. Nó vốn là một con khỉ vô pháp vô thiên, chưa bao giờ biết sợ là gì. Nhưng kể từ ngày hôm đó gặp được con chó con trước mắt này, nó đã cảm nhận được cái gì là khủng khiếp nhất thế gian. Một nỗi sợ đến từ bản năng khiến nó không dám phản kháng một chút nào.

Nhìn Tiểu Hắc đang hung hăng lườm mình, Cẩu Thủ rất muốn ngửa mặt lên trời mà thề rằng, sau này sẽ không bao giờ dám nhắc đến ngực của chủ mẫu trước mặt chủ nhân nữa.

Nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt van nài, nó đang định nói gì đó thì đột nhiên ngẩn ra. Bởi Hoàng Thiên lúc này vốn đang tức giận nhìn nó bỗng nhiên đứng bật dậy, vẻ mặt tràn đầy kích động hướng ánh mắt về phía dòng sông.

Chỉ thấy trên dòng nước lúc này có một con thuyền lớn đang chầm chậm lướt qua. Con thuyền này rất lớn, đèn đuốc sáng trưng, bên trên còn có một cái đình các được trang hoàng lộng lẫy. Hiển nhiên là loại thuyền du ngoạn mà chỉ có tầng lớp thượng lưu mới có thể sở hữu.

Nhưng cái khiến Hoàng Thiên kích động không phải là chiếc thuyền, mà là từ thiếu nữ đang đứng hóng gió trên mạn thuyền. Nàng mặc một bộ váy lam nhạt, mái tóc dài đen nhánh buông xuống tận vòng eo mảnh mai. Một cỗ khí chất trong sáng cùng yểu điệu kết hợp một cách hoàn mỹ, tạo cho người ta có cảm giác như thấy tiên nữ thoát tục. Đẹp đến nghẹt thở.

- Lan… Lan Nhi!

Hoàng Thiên kích động đến không nói nên lời, nắm đấm siết chặt đến trắng bệch. Tim hắn đập mạnh lên từng hồi, hơi thở cũng gấp gáp hơn, cơ thể run lên vì kích động.

Phải, thiếu nữ mà hắn trông thấy chính là Lan Nhi, người mà hắn trước đây mong nhớ ngày đêm. Nàng mặc dù đã trưởng thành hơn trước rất nhiều, nhưng cái khí chất, cái phong thái cùng nét mặt đó không thể lẫn vào đâu được.

Sáu năm! Hơn sáu năm đã trôi qua rồi. Hắn vẫn nhớ như in những kỷ niệm cũ mà hai người đã trải qua. Vẫn nhớ vẻ mặt non nớt đó vì hắn mà do dự không muốn gia nhập Hàn Thủy Cung. Vẫn nhớ lời hứa ngây ngô của hắn năm nào "mười năm sau, ta sẽ đến Hàn Thủy Cung tìm muội".

Bên cạnh nàng lúc này, là một thanh niên rất anh tuấn, thần thái tự nhiên, nhưng lại tỏa ra một thứ khí chất khác hẳn với thường nhân. Mà từ trên cơ thể hắn, Hoàng Thiên có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng nồng hậu tỏa ra, không phải là một cái Nguyên đan trung kỳ có thể so sánh. Hiển nhiên tên thanh niên trẻ tuổi này tu vi ít nhất cũng phải là Nguyên đan hậu kỳ.

Ngay khi ánh mắt Hoàng Thiên quan sát, tên thanh niên dường như cũng cảm nhận được gì đó, liền hướng ánh mắt nhìn lại. Trông thấy Hoàng Thiên đang nhìn mình thì nhíu mày, như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Hoàng Thiên không để ý tới ánh mắt của tên thanh niên, vội vàng chuyển mình nhảy ra khỏi mái nhà, sau đó điểm nhẹ chân lên ngọn trúc ven bờ, hướng về phía con thuyền mà phóng tới.

Thân thủ của hắn sau khi rèn luyện dưới Cửu Trọng Thần Thủy đã tiến bộ đến một mức đáng sợ. Khoảng cách xa như thế mà chỉ cần điểm chân duy nhất một lần đã nhẹ nhàng rơi trên mui thuyền.

Khi mà bóng dáng của hắn xuất hiện trên thuyền, mày kiếm của tên thiếu niên càng nhíu chặt hơn, đôi mắt màu xám ánh lên tinh quang sắc lẹm. Những người khác trên thuyền đầu tiên ngẩn ra một hồi, sau đó tức giận nhìn về phía kẻ lạ mặt không mời mà

đến này.

- Tên nhà quê, ai cho ngươi lên thuyền? Cút xuống cho lão tử.

Một tên thiếu niên trong đám phẫn nộ quát lên, vẻ mặt dường như muốn động thủ với Hoàng Thiên.

Không để ý tới hắn, Hoàng Thiên vẫn nhìn chằm chằm vào Lan Nhi, vẻ mặt không hề che giấu sự kích động. Khó khăn lắm hắn mới mở miệng được, nhưng bằng một thứ giọng khàn khàn khó nghe:

- Lan… Lan Nhi!

Thiếu nữ nghi hoặc nhìn Hoàng Thiên, đến khi hai chữ Lan Nhi phát ra từ trong miệng hắn thì nàng chuyển sang kinh ngạc, đôi chân không tự chủ mà bước về phía trước.

Vì thanh âm của hắn như sét đánh vào lòng thiếu nữ.

Giọng nói đó, khuôn mặt đó, tại sao lại quen thuộc như thế? Nhìn chằm chằm vào thiếu niên trước mắt, nàng cắn nhẹ môi như muốn nói ra gì đó nhưng không đủ can đảm. Có lẽ nàng sợ, sợ khi nàng thốt ra cái tên đó lại là nhầm lẫn, sợ cái cảm giác đó.

- Lan Nhi!

Nhìn thấy biểu tình của nàng, Hoàng Thiên mỉm cười, lại thốt ra tên nàng một lần nữa.

- Hoàng Thiên ca ca!

Lan Nhi ngẩn ra một hồi, sau đó kích động gọi tên của hắn, nàng bước chân nhanh tới nắm lấy tay của Hoàng Thiên, đôi mắt đã ầng ậng nước.

- Là ca ca phải không? Lan Nhi không mơ phải không?

Như sợ Hoàng Thiên biến mất, Lan Nhi càng siết chặt tay hắn hơn, không ngừng hỏi hắn. Dường như nàng sợ mọi thứ trước mắt đều là mơ, đều là giả dối vậy.

Hoàng Thiên mỉm cười gật đầu, xoa xoa đầu nàng nói:

- Mấy năm không gặp, quên ta thật rồi.

Lan Nhi lắc đầu, vội vàng thanh minh:

- Không… muội vẫn nhớ mà.

Hoàng Thiên mỉm cười, một cỗ hạnh phúc đã lâu không có xuất hiện trong lòng hắn, một cỗ ấm áp lan tràn trong tâm trí.

- Nha đầu đã lớn rồi.

Véo véo cái má của nàng, Hoàng Thiên cười trêu khiến nàng đỏ hết cả mặt, sau đó lúng túng buông tay hắn ra.

Mà lúc này đây, đám người xung quanh hoàn toàn ngây dại rồi. Bọn hắn đến chết cũng không tin được, Lan Nhi sư muội lại có thể quen biết một tên tiểu tử ăn mặc như nhà quê này. Hơn nữa dường như còn rất thân thiết nữa.

Tên thanh niên bên cạnh Lan Nhi khi thấy Lan Nhi kích động đến nắm tay Hoàng Thiên thì nụ cười trên mặt có chút cứng ngắc lại, trong mắt toát ra một tia hàn ý khó có thể nhận biết. Nhưng hắn cũng là loại người che giấu rất tốt, vẻ mặt đó ngay sau đó liền biến mất, thay vào đó là một nụ cười thân thiện, thắc mắc hỏi:

- Lan Nhi sư muội, vị huynh đệ này là?

Lan Nhi lúc này mới để ý tới mọi người xung quanh, nàng kéo cánh tay của Hoàng Thiên hướng về phía tên thanh niên, vẻ mặt không che giấu sự vui vẻ, giới thiệu Hoàng Thiên với hắn:

- Bạch Khôi sư huynh, đây là Hoàng Thiên ca ca.

- Hoàng Thiên ca ca, đây là Bạch Khôi sư huynh.

Bạch Khôi vẫn giữ nụ cười trên mặt, đưa bàn tay về phía Hoàng Thiên, hiển nhiên muốn làm quen với hắn.

Mặc dù trong nụ cười của hắn không có chút dị sắc nào, nhưng không hiểu sao Hoàng Thiên vẫn cảm nhận được địch ý trong đó.

Thế nhưng đối phương đã có ý, Hoàng Thiên cũng không muốn thất lễ, liền đưa tay tới bắt. Nhất thời hắn cảm nhận được một cỗ lực cuồng bạo truyền tới. Hắn cười lạnh, quả nhiên không có ý tốt, lực lượng như thế, chỉ cần đổi lại là một tên Nguyên đan sơ kỳ khác chỉ sợ sẽ đau đến thấu tim gan.

Nhưng bất hạnh cho hắn là Hoàng Thiên không phải là Nguyên đan sơ kỳ bình thường. Chỉ tính riêng lực lượng của thân thể đã đủ cho Hoàng Thiên xưng bá trong Nguyên đan cảnh rồi, chứ chưa tính đến Hỗn Nguyên lực của hắn mạnh hơn Nguyên lực bình thường vô số lần.

Vẻ mặt của tên thanh niên rất nhanh biến sắc, nhưng cũng không dám thu lại nụ cười khiến cho nụ cười của hắn có chút nhăn nhó. Trên tay truyền lại một cỗ lực phản chấn khiến hắn đau đớn không thôi, vội vàng rút tay về, cẩn thận thu vào trong ống tay áo.

Thoáng trấn áp lại đau đớn truyền ra từ trong bàn tay, tên thanh niên vẻ mặt nhìn Hoàng Thiên không chút thiện ý. Hắn cho rằng Hoàng Thiên là một tên thể tu, nên lực lượng thân thể mới mạnh như thế, cũng vì vậy nên hắn mới ăn thiệt thòi.

Hoàng Thiên hơi cau mày, trong lòng thầm nghĩ, tốt nhất là ngươi đừng có đụng đến ta, nếu không… nhất thời trong ánh mắt hắn lóe lên sát ý.

Lan Nhi dường như không nhận ra được biến hóa của hai người, nàng lúc này vẫn thập phần vui vẻ, kéo tay áo Hoàng Thiên về phía đám người, giới thiệu cho hắn.

Những người ở đây đều là thiên kiêu chi tử, không là con cháu thế gia thì cũng là đệ tử tông môn lớn. Không hiểu sao Hoàng Thiên lại có cảm giác bài xích với bọn họ, có lẽ một phần do vẻ mặt cao ngạo khinh người trong mắt chúng, cũng có lẽ một phần do hắn xuất thân thấp kém, không thích hợp với những người như thế này.

Nhưng dù sao đây cũng là người có quen biết với Lan Nhi, hắn cũng không muốn đắc tội nên vẫn giữ thái độ rất ôn hòa. Chỉ có điều đối phương lại không nghĩ như thế, thậm chí một số kẻ không nể mặt Lan Nhi mà nói móc hắn.

Hoàng Thiên cũng không để ý cho lắm, có thể gặp được Lan Nhi ở nơi này hắn đã thập phần thỏa mãn rồi.

Nói chuyện một hồi với đám người, Lan Nhi liền kéo hắn ra một góc của mũi thuyền, nói chuyện riêng với hắn. Kể cho hắn những chuyện nàng đã trải qua trong sáu năm nay, kể cho hắn những mối quan hệ mới của nàng.

- Hoàng Thiên sao? Ngươi tốt nhất an phận một chút, nếu không…

Nhìn Lan Nhi vui vẻ quấn quýt bên Hoàng Thiên, Bạch Khôi nhoẻn miệng cười lạnh, sau đó quay người đi về phía đám người trong đình các.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 63: Hóa Linh Tu Sỹ

Trông thấy Lan Nhi cùng Hoàng Thiên nói chuyện vui vẻ, dường như không quan tâm đến mọi người xung quanh khiến đám người trên thuyền cực kỳ kinh ngạc, nhất là đám đệ tử Hàn Thủy Cung.

Bởi vì trong mắt họ, Lan Nhi đối với nam nhân thường lạnh lùng ít nói, đến như Bạch Khôi tiếp cận nàng bao lâu nay cũng chỉ miễn cưỡng cùng nàng nói chuyện bình thường. Nói chuyện vui vẻ cùng thân mật như thế là điều chưa bao giờ xảy ra.

Trông thấy Bạch Khôi tiến tới, cả đám nhất thời không biết nói gì cho phải. Ai cũng có thể đoán được trong lòng hắn không dễ chịu một chút nào.

- Không có gì! Mọi người tiếp tục đi.

Mỉm cười nhìn đám người xung quanh, Bạch khôi phất tay nói, sau đó ngồi xuống bàn tiệc như không có chuyện gì xảy ra.

Bên cạnh Bạch Khôi, một tên thanh niên giương mắt tức giận nhìn về phía Hoàng Thiên, nói:

- Bạch Khôi sư huynh, tên tiểu tử kia cũng quá càn rỡ rồi. Dám tự tiện nhảy lên thuyền, lại không coi ai ra gì. Có cần chúng ta dạy giỗ hắn một phen không?

Lại có thêm vài ánh mắt ghen tị cùng chán ghét nhìn về phía Hoàng Thiên, nhưng hai người vẫn nói chuyện vui vẻ. Đừng nói là Hoàng Thiên không biết, dù cho hắn có biết thì cũng không thèm

để ý tới bọn chúng.

Nhìn vẻ mặt thoải mái của hắn, đám người càng trở nên căm tức, duy chỉ có Bạch Khôi vẫn giữ thái độ ôn hòa, không chút nào tức giận:

- Không cần! dù sao hắn cũng là người quen của Lan Nhi sư muội.

Một tên khác cười lạnh, nhìn Hoàng Thiên bằng ánh mắt khinh bỉ:

- Dựa hơi Lan Nhi sư mội mà thôi, nếu không phải nể mặt nàng, ta đã bẻ gãy hai chân hắn sau đó quăng xuống thuyền rồi.

Một tên khác cười ha ha, giọng nói có phần chế nhạo:

- Chỉ một tên nhóc Ngưng nguyên kỳ, lão tử một đấm cũng đủ phế hắn.

Hoàng Thiên sau khi huyết mạch thức tỉnh, khí tức liền nội liễm vào trong cơ thể, nếu hắn không cố ý thả ra thì người khác không thể nào cảm nhận được cấp độ của hắn đấy. Tên kia thấy hắn còn trẻ, lại quê mùa như thế, cho rằng hắn mới chỉ đạt Ngưng nguyên kỳ nên cực kỳ xem thường.

Bạch Khôi thâm trầm thoáng nhìn về phía Hoàng Thiên, sau đó cười nói:

- Ha ha, không cần để ý đến hắn nữa, mọi người mau ăn đi.

Bạch Khôi đã nói như vậy, đám người cũng ngưng bàn luận, bắt đầu nói sang những chuyện khác. Nhưng nội dung đều xoay quanh vấn đề tuyển học viên của Thiên Nguyên Học Viện lần này.

Chỉ là lúc này không ai để ý thấy, Bạch Khôi ánh mắt lóe lên sát ý, trong tay là một mảnh ngọc phù truyền tin đang phát sáng,

dường như hắn đang truyền tin cho ai đó.

oOo

- Lan Nhi! Cũng đã muộn rồi, ta phải về thôi.

Thấy trời đã quá nửa đêm, Hoàng Thiên cũng không tiện ở lại. Dẫu sao ở đây hắn chỉ quen một mình Lan Nhi, đám người kia thì lại có địch ý với mình, nên cũng muốn nhanh rời khỏi.

Qua cuộc trò chuyện, hắn cũng biết được Lan Nhi tới đây để tham gia chiêu sinh nên hưng phấn không thôi. Với tư chất của nàng chắc chắn sẽ thông qua được khảo thí, sau này hai người sẽ còn nhiều cơ hội gặp nhau nữa.

Rời khỏi thuyền, Hoàng Thiên tinh thần hưng phấn chạy một mạch về khách điếm.

Đột nhiên trong lòng hắn hiện lên một cảm giác khó tả, giống như bị ai đó theo dõi. Cẩn thận phát tán tinh thần lực quan sát bốn phía, nhưng không phát hiện được điều gì bất thường khiến hắn càng cảm thấy khó hiểu.

Lại chạy thêm một đoạn, cỗ cảm giác đó ngày càng gia tăng, tim hắn đập nhanh hơn, vì hắn nhận thấy được một tia nguy hiểm đang kề cận. Sợ việc này sẽ liên lụy đến Anh Vũ cùng Hàn Lâm, hắn không chạy về phía khách điếm mà rẽ về một hướng khác cắm đầu chạy thục mạng.

Chỉ là càng chạy thì cảm giác chết tiệt đó phát ra càng thêm lợi hại, hắn cảm giác trong lồng ngực run lên từng hồi, đã không cách nào ức chế xuống được. Bất đắc dĩ phải trốn vào một khu công trình đang xây dựng, vật liệu ngổn ngang. Hắn nhảy lên trên một cây cột đá, hướng ánh mắt quan sát xung quanh quát lên:

- Ra đây đi!

Lời hắn vừa dứt, một bóng người chậm rãi xuất hiện trong đêm tối. Người đến là một nam tử cao lớn, vóc người cân đối, khuôn mặt có vẻ bình thường, duy chỉ có đôi mắt ánh lên hai điểm tinh quang, khiến cho hắn trở nên cực kỳ quỷ dị. Nhìn Hoàng Thiên đang khẩn trương, khóe môi hắn nở nụ cười tà ác, nói:

- Tiểu tử rất khá, lại có thể phát hiện được ta đang theo dõi.

Trông thấy đối phương, Hoàng Thiên hai mắt co rụt lại, không tự chủ được mà lui về phía sau một bước. Bởi vì tên kia đang ngự không, chân chính đứng trên không. Việc mà chỉ có Hóa Linh tu sỹ mới có thể làm được.

- Ngươi là ai?

Hoàng Thiên cố gắng ổn định lại tâm tình của mình, đồng thời suy tính tìm cách thoát thân.

Tên nam tử mỉm cười thản nhiên:

- Định lực rất tốt, chẳng trách có thể hạ gục được đám nhóc kia.

Hoàng Thiên rốt cục hiểu ra, tên này chính là người của Bạch Gia tìm đến báo thù. Nhưng quả thực hắn có chút bất ngờ, không nghĩ chỉ ra tay giáo huấn với mấy tên tiểu bối mà khiến cho một cường giả Hóa Linh đến để lấy mạng hắn.

Dường như hiểu được suy nghĩ của Hoàng Thiên, tên nam tử mỉm cười giải thích:

- Ha ha! Mấy tên nhóc kia thường ngày đều lười nhác tu luyện, ra đường bị người ta giáo huấn cũng là chuyện thường, còn chưa đến mức khiến ta phải ra tay.

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, nhìn thấy Hoàng Thiên đang cau mày, hắn lại cười cười nói tiếp:

- Chỉ có điều ngươi hôm nay đắc tội với người mà ngươi không nên đắc tội. Kiếp sau có làm người thì cùng nên thu liễm một chút a, không nên đụng vào thứ vốn không thuộc về mình.

- Hóa ra là hắn.

Hoàng Thiên khóe môi nhếch lên trào phúng, quả nhiên lòng dạ hiểm độc. Hắn chỉ mới gặp Lan Nhi nói chuyện qua một chút mà đối phương đã cử người đến giết mình, nghĩ đến Lan Nhi đang quen biết với đối phương khiến hắn càng thêm lo lắng.

Nam tử biết hắn đã đoán ra nguyên nhân, hừ lạnh nói:

- Rất thông minh! Nhưng cũng không cứu nổi cái mạng của ngươi.

Biết đối phương tu vi hơn xa mình, Hoàng Thiên cũng không dám vọng động, cười nhạt nói:

- Ngươi kết luận hơi sớm thì phải?

Nam tử nghe thế không khỏi cảm thấy nực cười, chỉ một cái tiểu tử chưa tới mười sáu mà cũng dám trước mặt hắn kiêu ngạo. Thế rồi không để cho Hoàng Thiên có cơ hội trì hoãn hoặc nói chuyện chút nào, hắn đã đánh tới:

- Tiểu tử ngông cuồng, chịu chết đi.

Nam tử biến mất tại chỗ, ánh mắt toát ra sát ý, chưa hết một hô hấp đã áp sát Hoàng Thiên. Đồng thời đánh ra pháp quyết, gọi ra một cây trường thương huyết sắc, đâm thẳng tới.

Hoàng Thiên trong lòng khẩn trương, nhưng đồng thời cũng bùng lên lửa giận. Chật vật tránh thế tới của đối phương, hắn quát:

- Con bà ngươi, chẳng phải cậy vào tu vi cao hơn ta sao? Hôm

nay ngươi muốn ăn được ta cũng phải gãy vài cái răng.

Thấy Hoàng Thiên tức giận, tên nam tử càng thêm khinh thị nhếch môi, lại đảo người đánh tới. Nhưng rất nhanh ánh mắt hắn co rụt lại, thậm chí có chút kinh sợ toát lên trong ánh mắt.

Chỉ thấy hai tay Hoàng Thiên đột nhiên đỏ rực lên, sau đó hợp lại một chưởng thế. Đánh ra một đạo quang mang nhàn nhạt, nhanh như chớp phóng về phía hắn. Đạo quang mang này không có chút nào lực lượng xao động, thế nhưng hắn lại có thể cảm nhận được một luồng nhiệt cực kỳ khủng bố tỏa ra.

Nam tử lui mạnh về sau, vội vàng ngưng tụ Nguyên lực hộ thể, đồng thời đánh ra một đạo thương ảnh về phía quang mang đang bắn tới.

Ầm… Ầm…uỳnh!

Va chạm xảy ra, bộc phát ra ánh sáng vô cùng mãnh liệt, so với mặt trời còn mạnh hơn gấp mấy lần. Hoa lửa ngũ sắc bùng lên rực rỡ, thiêu đốt khiến không gian liên tục vang lên những tiếng tách tách. Tên nam tử không hổ danh là Hóa Linh tu sỹ, lực phòng ngự kinh người. Công kích mạnh như thế nhưng cũng chỉ khiến cho hắn hơi lui về phía sau một chút.

Chỉ có điều phòng ngự của hắn mặc dù mạnh, nhưng chỉ có thể chống lại lực lượng cùng nguyên lực công kích. Còn ánh sáng, là thứ mà hắn không thể chống lại. Trước luồng ánh sáng kinh người này, hắn thậm chí không kịp nhắm mắt khiến hai mắt đau đớn khôn cùng, phảng phất như bị ngàn kim đâm trúng, liên tục rỉ ra máu tươi.

Mà Hoàng Thiên lúc này lại đang cắm đầu bỏ chạy, đối phương mặc dù ăn thiệt thòi nhưng cũng chả thấm vào đâu. Hắn tự nhận thực lực bản thân không tệ, nhưng Hóa Linh tu sỹ há lại tầm thường. Vì thế ngay khi nam tử đang đau đớn đến mất đi sức

phán đoán, hắn đã quay người bỏ chạy.

Nam tử mặc dù không còn nhìn được nữa, nhưng tu vi Hóa Linh của hắn cũng không phải đồ bỏ đi. Tinh thần lực nhanh chóng tản ra bốn phía, rất nhanh liền cảm nhận được Hoàng Thiên đang chạy trốn.

Tên nam tử nộ khí xung thiên, hắn quả thực không nghĩ tới mình lại có thể bị một tên nhóc đả thương, thật là sỉ nhục khôn cùng, nào còn mặt mũi nhìn người khác. Hắn tức giận rống lên đinh tai nhức óc:

- Ranh con! Lão tử phải băm ngươi ra cho chó ăn.

Dứt lời, thân thể của hắn ánh lên lam quang phóng thẳng về phía Hoàng Thiên chạy trốn.

Hoàng Thiên mặc dù tốc độ rất nhanh, nhưng làm sao có thể so sánh được với Hóa Linh tu sỹ. Nếu không phải đối phương không nhìn thấy đường thì hắn đừng mong chạy trốn nổi. Chẳng mấy chốc mà hắn đã cảm giác được một cổ lực áp bức thật lớn từ đằng sau truyền tới.

Hắn kinh hãi bật mạnh lên một nóc nhà, sau đó liên tục nhảy qua những mái nhà. Mà tên nam tử phía sau càng thêm tức giận gào thét, thương ảnh liên tục đánh ra tứ tung, phá nát không ít kiến trúc.

Hoàng Thiên mấy phen suýt trúng chiêu, chật vật không thôi. Trong nội tâm càng là chửi ầm lên. Thiên Kiếm khốn kiếp, hắn triệu hồi liên tục mà vẫn không động đậy chút nào. Điều này khiến cho hắn có cảm giác muốn khóc rồi, rõ ràng có binh khí tuyệt thế mà không thể dùng, lại phải dùng tay không mà đánh.

Mà tên nam tử phía sau càng thảm hơn. Hắn mặc dù bay trên trời, lại có tinh thần lực quan sát, nhưng dẫu sao cũng không thể

linh hoạt bằng đôi mắt nên không ít lần đâm đầu vào vách tường, phá hủy đi không ít lầu các.

Việc này tất nhiên kinh động không ít người, thậm chí có một số kẻ tức giận muốn chặn hắn lại mà đánh cho một trận. Nhưng khi trông thấy lệnh bài chưởng lão Bạch gia trên hông hắn thì tất cả đều ngậm miệng, không dám bước lên nửa bước.

Âu cũng nhờ thế mà Hoàng Thiên lại có thể duy trì khoảng cách với tên nam tử. Hơn nữa, hắn lại cực kỳ giảo hoạt, lựa chọn chạy về phía có nhiều công trình cao tầng khiến tên nam tử phi hành cực kỳ khó khăn.

Rốt cục không lâu sau đó, tên nam tử đã phải hạ xuống đất, không dám phi hành nữa. Dẫu sao hắn cũng chỉ mới là Hóa Linh sơ kỳ, không thể phi hành lâu được, hơn nữa nơi mà Hoàng Thiên chạy tới có rất nhiều kiến trúc thuộc các đại thế lực, hắn cũng không dám đụng tới.

Vì vậy mà khoảng cách giữa hai người ngày càng kéo dãn ra, nhưng Hoàng Thiên không dám nghỉ ngơi chút nào, vẫn điên cuồng chạy trốn. Mà hướng hắn chạy tới không phải nơi nào xa lạ, chính là truyền tống trận phía Đông Cổ thành.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 64: Truy Sát

Khoảng cách được kéo dãn, Hoàng Thiên nhanh chóng chạy tới truyền tống trận. Sau đó trước vẻ mặt nghi hoặc của mấy tên lính canh nhanh chóng truyền tống rời đi.

Nơi mà hắn truyền tống đến là Thạch Nhật thành, một tòa thành nhỏ nằm phía đông Cổ thành. Hắn cũng không dám dừng lại chút nào mà nhanh chóng chạy trốn.

Ngay lúc hắn sắp sáp nhập vào trong sơn lâm vô tận, một đạo thương ảnh như chớp đã phóng tới, suýt nữa xuyên thủng cơ thể hắn.

Tên nam tử trung niên đã đuổi tới.

Hoàng Thiên thầm chửi trong lòng, đúng là bám dai như đỉa.

Tên nam tử đã hồi phục lại thị lực của mình, nhìn thấy Hoàng Thiên lại có thể tránh được công kích của mình. Hắn hừ lạnh đánh tiếp ra một đạo công kích.

Thương ảnh lấp lánh, phóng tới với một tốc độ khủng khiếp, cây cối cản đường đều trực tiếp tan thành tro bụi.

Hoàng Thiên hứng chịu trọn bộ, phòng ngự trực tiếp vỡ tan, cơ thể vốn được cường hóa mạnh mẽ cũng không chịu nổi một kích, rách toác ra. Máu tươi bắn ra tung tóe, khóe miệng phun ra một ngụm máu. Thế nhưng hắn lại nở nụ cười, nụ cười tràn đầy căm hận cùng tà ác.

Tên nam tử kinh ngạc a lên một tiếng. Một kích kia của hắn uy lực như thế nào hắn rất rõ. Đừng nói là Nguyên đan sơ kỳ, dù là Nguyên đan hậu kỳ mà bị trúng thì cũng phải bỏ mạng, vậy mà Hoàng Thiên lại chỉ bị thương một chút như thế.

Ngay sau sau đó mắt hắn sát ý càng thêm nồng đậm, tên thiếu niên này rất mạnh, dù cho đệ nhất thiên tài Bạch gia hắn là Bạch Khôi cũng khó là đối thủ. Hắn không cho phép một kẻ như thế tồn tại, nếu để hắn trưởng thành thì quả thực Bạch Gia sau này khó mà yên ổn.

Hoàng Thiên chạy vào rừng, tên nam tử không thể phi hành được nữa. Vì vậy chút lợi thế về tốc độ của hắn cũng không còn, đành phải cắn răng đuổi theo phía sau, nhưng nhất thời vẫn không thể rút ngắn được khoảng cách.

- Hừ! Để xem ngươi có thể chạy được đến bao giờ?

Tên nam tử hừ lạnh, hắn không tin Nguyên lực của Hoàng Thiên nhiều hơn so với bản thân. Đợi đến khi Hoàng Thiên tiêu hao hết nguyên lực thì làm sao có thể thoát được khỏi tay hắn.

Thế nhưng Hoàng Thiên lại một lần nữa làm hắn tức đến hộc máu, suýt nữa nổi điên. Vì đã hơn hai canh giờ trôi qua mà tốc độ của Hoàng Thiên vẫn không chậm đi chút nào, còn hắn thì đã cảm thấy tiêu hao hơn phân nửa.

Thực ra không phải Nguyên lực của Hoàng Thiên không tiêu hao, mà là do Hỗn Nguyên đan quá mức quỷ dị. Như một nguồn cung cấp năng lượng vô tận khiến hắn dù tiêu hao như thế nào cũng không hết.

Thế nhưng liên tục điên cuồng chạy trốn cũng khiến cơ thể hắn mệt mỏi không thôi, bắt đầu xuất hiện dấu hiệu suy nhược, khó mà chống đỡ Hỗn Nguyên lực. Một khi cơ thể không thể khống chế được Hỗn Nguyên lực nữa, cơ thể hắn sẽ nổ tung thành

bụi phấn, về với bụi đất. Điều này làm Hoàng Thiên lo lắng không thôi, sự tà ác trong mắt ngày càng thêm đậm.

Vết thương khi nãy đã lành lại hơn phân nửa, thế nhưng trạng thái của hắn vẫn không hề tốt một chút nào. Bên trong là Hỗn Nguyên lực cuồng bạo, bên ngoài là vô số những vết thương mới do đối phương gây ra.

Đau đớn dày vò, căm hận thống khổ khiến cơ thể hắn tỏa ra một luồng sát ý khó mà hình dung. Lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn muốn giết người như thế. Hắn muốn xé xác đối phương ra, hắn muốn đối phương phải chịu đựng thống khổ gấp trăm ngàn lần. Hắn muốn đối phương sống không bằng chết.

Sự tà ác đó… cỗ sát ý đó đáng lẽ không nên có trên người một thiếu niên như hắn.

Nó từ tâm mà xuất hiện? Từ niệm mà sinh ra? Hay là từ một chữ… Ma!

Ác niệm ngày càng mạnh, ngày càng cuồng bạo, dần dần xóa đi lý trí của hắn. Hai mắt hắn đen nhánh sắc lạnh, miệng hắn cười lãnh khốc vô tình, hắn trở nên hoàn toàn khác.

Hắn càng đau đớn, thì càng điên cuồng. Đến khi lý trí của hắn hoàn toàn bị xóa bỏ, chỉ còn một bản năng đến từ huyết mạch, đệ nhị hồn trong cơ thể rốt cục mở mắt.

Tức thì cảm giác đau đớn kịch liệt gia tăng, cả người Hoàng Thiên không thể khống chế được nữa, một cỗ cảm giác đau đớn kinh khủng trực tiếp ăn sâu vào thần kinh của hắn.

Trong tinh không thức hải ma khí ngợp trời, như cuồng phong bạo vũ, hạo hạo đãng đãng lan tràn đi khắp nơi, khiến cơ thể hắn xuất hiện những biến hóa kinh người.

Những vết thương trong nháy mắt liền lành lại, cơ thể cũng

không còn một chút dấu hiệu suy nhược. Cơ bắp hắn nở ra khiến cơ thể càng thêm cường tráng, mà trên da hắn lúc này, xuất hiện vô số lân phiến hắc sắc. Những lân phiến này sắc bén đến mức phá huỷ hết y phục của hắn, bao phủ khắc cơ thể, giống như một bộ giáp hộ thể kiên cố.

- Ma Thần đệ nhất biến!

Hoàng Thiên lúc này vẫn còn duy trì được một tia lý trí, cảm giác được một sự cường đại khó có thể hình dung. Giơ tay nhấc chân là có thể đập vỡ cả thiên địa.

Rốt cục hắn cũng có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của huyết mạch Ma Thần, sự bá đạo của Ma Thần Cửu Biến.

Mới chỉ là đệ nhất biến, hắn đã có được cảm giác mạnh đến khó mà tưởng tượng nổi, thì đệ cửu biến sẽ mạnh đến mức nào?

Mà Hoàng Thiên lúc này đã không còn chạy trốn nữa, một cỗ ý niệm trong đầu không cho phép hắn bỏ chạy. Uy nghiêm của huyết mạch Ma Thần không cho phép hắn sợ hãi.

- A! Bí pháp thực quỷ dị.

Tên nam tử nhanh chóng đuổi tới, khi thấy biến hóa của Hoàng Thiên thì không khỏi kinh sợ. Trong lòng hắn thầm nghĩ Hoàng Thiên đã thi triển một bí pháp biến thân nào đó mới biến thành bộ dáng như thế.

Hoàng Thiên cũng không nói lời nào mà trực tiếp đánh tới, bởi vì lý trí của hắn đã không còn khả năng khống chế thân thể nữa rồi. Trong hắn lúc này chỉ có một cỗ sát ý vô tận, một cỗ ham muốn giết người mà hắn dù tỉnh táo cũng không kiểm soát nổi.

- Muốn chết!

Tên nam tử cười lớn, vẻ trào phúng trong mắt càng đậm, chỉ

một bí pháp thấp kém mà cũng dám ra tay với hắn.

Ngay lập tức trường thương trong tay hắn đảo mạnh, thương ảnh gào thét phô thiên cái địa rất nhanh đã đánh về phía Hoàng Thiên.

Thế nhưng hàng vạn thương ảnh của hắn khi va chạm với Hoàng Thiên lại không giống như hắn nghĩ. Hoàng Thiên vẫn lành lặn không chút tổn hao, dù cho là một vết xước nhỏ cũng không có.

Không để cho hắn có thời gian mà kinh ngạc, Hoàng Thiên tốc độ đã nhanh tới cực hạn đánh về mặt hắn, khiến hắn phun máu tươi. Trường thương trên tay bị Hoàng Thiên bẻ gãy thành bốn đoạn.

Hai mắt tên nam tử co rụt lại kinh hãi, hai tay nâng lên kết pháp quyết muốn lui ra phía sau. Đúng lúc này, tay trái Hoàng Thiên đã túm được cổ hắn mà kéo mạnh tới, đồng thời tay phải phóng một đấm tới.

Bụp một tiếng, mặt của tên nam tử đã bị Hoàng Thiên đấm cho biến dạng, máu thịt be bét.

Hắn đau đớn đến thấu tận tim gan, hai con ngươi co rút mãnh liệt. Một cảm giác hối hận đến cực điểm hiện lên trong đầu hắn, đáng lẽ hắn không nên đáp ứng Bạch Khôi đi giết tên thiếu niên này. Hắn ngàn lần vạn lần không nên.

Từ đau đớn đến sợ hãi, từ sợ hãi đến hối hận, hắn kêu lên thảm thiết, máu tươi không ngừng chảy ra từ trong miệng. Hắn muốn cầu xin, xin Hoàng Thiên có thể tha mạng cho hắn. Thế nhưng có thể sao, chưa kể hàm răng hắn đã bị đấm cho gãy nát, muốn nói cũng không nói được. Thì trạng thái của Hoàng Thiên lúc này đủ để khiến hắn tuyệt vọng hoàn toàn.

Từ khi tu tiên tới bây giờ, hắn dù không được người ta mệnh danh là thiên tài, nhưng cũng là kẻ rất có tiềm lực, hơn hẳn những kẻ đồng lứa bình thường. Hôm nay hắn mất mạng, mất mạng dưới tay một tên thiếu niên tuổi chưa bằng một nửa của hắn.

Hắn không cam lòng!

Hoàng Thiên đã không còn đấm vào mặt, mà cầm lấy cơ thể của hắn liên tục nện xuống mặt đất. Không còn Nguyên lực hộ thể, cơ thể hắn không khác gì một tên tu sỹ Ngưng nguyên kỳ, làm sao chịu nổi. Lúc này trừ linh hồn đang không ngừng yếu ớt, toàn thân hắn đã lạnh buốt, sinh cơ ảm đạm. Hắn sắp chết.

Nhưng!

Khi mà hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng, khi mà sinh cơ của hắn gần như tiêu tán thì Hoàng Thiên bỗng nhiên dừng tay. Bởi trong ánh mắt Hoàng Thiên lúc này xuất hiện một tia thanh quang, mang theo tang thương vô tận. Cơ thể hắn cũng phát ra từng tia sáng nhu hòa khiến sát khí kinh người kia dần áp xuống.

Dường như nội tâm của hắn đang đấu tranh, đang mâu thuẫn.

Thế giới xung quanh bỗng chốc yên tĩnh vô cùng.

Gần nửa ngày sau, sát khí cùng thanh khí tiến tới trạng thái cân bằng. Hắn thả tên nam tử đang thoi thóp xuống đất, sau đó quay người rời đi.

oOo

Bầu trời âm u, không gian yên tĩnh, chỉ có từng cơn gió thoang thoảng thổi qua làm tóc hắn bay phấp phới. Hoàng Thiên bất giác đưa tay lên, lòng bàn tay nắm lại như muốn bắt lấy thứ gì đó.

- Tại sao ngươi lại tha cho hắn?

Đang chìm đắm trong suy nghĩ, một thanh âm quen thuộc vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

Bên cạnh hắn không biết tự lúc nào đã xuất hiện một người mặc hắc bào, mặt mũi tuy rất rõ nhưng lại không thể ghi nhớ khiến người ta càng thêm mơ hồ. Hắn nhìn về phía Hoàng Thiên mỉm cười thân thiện. Mặc dù chưa gặp hắn bao giờ, nhưng Hoàng Thiên lại không có chút xa lạ nào, ngược lại cảm giác lại vô cùng thân thuộc.

Nghe câu hỏi của đối phương, Hoàng Thiên nhất thời ngẩn người, thần sắc có chút mờ mịt:

- Ta không biết!

Người kia mỉm cười, đưa tay lên, lòng bàn tay nắm lại giống hệt động tác của Hoàng Thiên, nhưng lại khiến hắn kinh ngạc không thôi. Vì người kia lại có thể nắm được thứ mà hắn không thể chạm tới.

Nhìn biểu hiện của Hoàng Thiên, người kia thả tay, sau nó lạnh lùng nhìn hắn:

- Ngươi không là Ma sao? Ngươi không thể giết hắn vì ngươi nhân từ sao?

Hoàng Thiên càng thêm mờ mịt, theo bản năng lắc đầu nói:

- Ta không biết!

Người kia lại hỏi:

- Ngươi không là Thần sao? Vậy tại sao trước kia ngươi lại giết người?

Hoàng Thiên trả lời một cách gượng gạo:

- Ta không biết!

Người kia rốt cục cười lớn, nhìn Hoàng Thiên đang mờ mịt mà lắc đầu:

- Hoàng Thiên ơi Hoàng Thiên! Ngươi có thể là Thần, cũng có thể là Ma. Nhưng không thể đồng thời là cả hai. Thiện và ác không thể cùng tồn tại, thiên địa này không cho phép điều đó… Đây là quy luật của thế giới này mà ngươi không thể làm gì khác.

Hoàng Thiên nhìn theo bóng lưng của người kia, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Không được lựa chọn sao?... Như vậy ta liệu có còn là ta sao?

Không có ai trả lời, bởi hắn cần phải tự mình tìm ra đáp án, để có thể nắm lấy vận mệnh của mình.

Không gian yên tĩnh, gió lạnh thổi qua khiến rừng cây rung lên xào xạc. Từng chiếc lá bị gió thổi bay, phiêu tán trong không trung. Hoàng Thiên bất giác đưa tay lên bắt lấy một chiếc lá, nhìn chăm chú:

- Sinh ra là chiếc lá, không được lựa chọn cây. Cho đến lúc chết đi cũng không được chọn nơi mà mình nằm xuống. Sống như thế nào cũng không được lựa chọn, đó còn là nhân sinh sao?

Người khác nhìn thấy mặt trời rực rỡ, chiếu sáng nơi nơi. Nhưng hắn lại nhìn thấy, mỗi khoảnh khắc trôi qua, mặt trời đang thiêu đốt chính sinh mệnh của bản thân nó.

- Nếu như cho nó lựa chọn, nó còn chiếu sáng sao?

Đôi vai Hoàng Thiên không tự chủ được khẽ run lên, hắn lại một lần nữa đưa tay lên nắm lấy, hai mắt nhắm chặt, cẩn thận cảm nhận mọi thứ:

- Sinh đã không được lựa chọn, chết cũng không được lựa chọn. Đến nhân sinh như thế nào cũng không cho ta được quyền

quyết định sao?

Bàn tay của hắn càng siết chặt hơn, rốt cục hắn đã chạm tới, đã có thể nắm được:

- Ngươi nói với ta chỉ có thể là Thần, chỉ có thể là Ma, muốn ta phải như thế trong cái cuộc đời này. Nhưng cuối cùng, lựa chọn thứ gì, không phải vẫn là quyền quyết định của ta sao?

- Ngươi nghĩ mình đứng trên thế giới này, ngươi muốn ta phải lựa chọn… nhưng ngươi không có tư cách đó.

Hoàng Thiên mỉm cười mở mắt, bắn ra thanh quang sáng chói, thốt ra từng chữ:

- Vì ta không thuộc về thế giới này!

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 65: Khảo Thí

Vì ta không thuộc về thế giới này…

Lời nói của hắn vang lên, quanh quẩn trong không gian mãi không tiêu tán, như muốn dung nhập vào thiên địa này. Cả thế giới trong mắt hắn dường như đã khác đi, nhưng khác đi như thế nào thì hắn không biết. Chỉ biết tâm tình của hắn lúc này chấn động không thôi, bàn tay đang nắm thứ gì đó run lên không ngừng, như có gì đó muốn thoát ra khỏi hắn.

- Vận mệnh trong tay ta, ngươi đừng mơ cướp được nó.

Hoàng Thiên đứng im như trời trồng, bóng dáng hắn cô độc một mình giữa chốn rừng hoang, giữa thiên địa vô tình.

Hắn đang đấu với trời.

Hắn đang đánh với đất.

Ánh mắt hắn ngày càng sáng, Hỗn Nguyên Đan trong cơ thể hắn xoay chuyển không ngừng, tỏa ra thanh quang vô biên vô hạn.

- Cha mẹ sinh ra là Ma Thần, thì ta sẽ là Ma Thần, ngươi có tư cách gì mà bắt ta từ bỏ.

Hỗn Nguyên cuồng bạo, Ma khí ngợp trời, Thần khí rợp đất. Cơ thể hắn lúc này là một mảng hỗn độn, mà điều hắn cần làm lúc này chính là khống chế và dung hòa được những nguồn lực lượng khủng bố đó.

Không biết bao lâu sau, Hoàng Thiên rốt cục tỉnh lại, trong ánh

mắt lóe lên tinh quang sắc bén.

Hắn đột phá Nguyên đan trung kỳ.

Bên trong tinh không thức hải, Hỗn Nguyên lực mênh mông vô tận, mà ngay tại trung tâm là một thái cực khổng lồ được hình thành từ Ma khí và Thần khí đang xoay chuyển, tỏa ra Ma Thần chi lực tràn đi khắp toàn thân, không ngừng cải tạo huyết nhục.

Hoàng Thiên dựa theo khẩu quyết của Ma Thần Cửu Biến khẽ vận chuyển thái cực. Ngay lập tức toàn thân hắn tỏa ra quang mang sáng rực, cơ thể nhanh chóng bành trướng, mọc ra vô số hắc sắc lân phiến.

Hắn hiện tại đã có thể dễ dàng tiến nhập đệ nhất biến, không còn khó khăn như lúc trước. Thế nhưng hắn vẫn chưa thể khống chế hoàn toàn, vì ngay khi thi triển đệ nhất biến, trong thâm tâm hắn liền xuất hiện một cỗ ác niệm, một cỗ sát khí muốn giết chóc không thể khống chế.

Hoàng Thiên kinh hãi, vội vàng thúc dục Ma Thần Thái Cực đồ xoay chuyển ngược lại, thoát khỏi trạng thái đệ nhất biến.

- Xem ra sau này ít sử dụng thì hơn.

Cẩn thận cảm nhận cỗ ác niệm kinh khủng đó, Hoàng Thiên không tự chủ được mà run lên một hồi. Nếu không thực sự khống chế được cỗ ác niệm này, thì chỉ sợ hắn sẽ thực sự trở thành một đầu ác ma.

- Bạch Khôi sao! Ngươi nếu đã muốn chơi, ta sẽ chơi cùng ngươi.

Nhìn lại bản thân quần áo rách nát, Hoàng Thiên bất giác cười khổ. Túi trữ vật của hắn cũng bị lân phiến chém tan thành, thành ra bây giờ hắn thực sự nghèo rớt mồng tơi, đến một bộ quần áo cũng không có.

Bất quá hắn đã trải qua rất nhiều lần như thế, nên đã có kinh nghiệm. Trước tiên hắn giết chết một đầu Hắc Báo, lột da làm thành một bộ quần áo, còn săn thêm mấy đầu nhị giai yêu thú, sau đó dựa theo trí nhớ mà rời khỏi rừng già.

Kể ra cũng lạ, hắn lúc tiến nhập vào rừng là bị người ta truy sát, không có tâm tình để quan sát đường đi. Thế nhưng cho đến hiện tại, hắn vẫn có thể nhớ được chi tiết những nơi mà hắn chạy qua, không hề sai lệch một chút nào. Chẳng mấy chốc mà hắn đã có thể ra khỏi khu rừng.

Trở về Thạch Nhật thành, hắn tìm đến một cửa hàng thảo dược, đổi toàn bộ số yêu đan thành linh thạch. Sau đó truyền tống trở về Cổ thành. Hắn cũng nghe ngóng được bây giờ đã là hai mươi mấy tháng mười, gần 2 tháng kể từ khi hắn bị truy sát. Mà thời gian chiêu sinh của Thiên Nguyên Học Viện kéo dài tới tháng một năm sau nên cũng không vội.

Hơn ba ngày sau, hắn trở về tới Thiên Nguyên Học Viện.

Không có Lâm Thanh Phong dẫn đường như lần trước, hắn bắt buộc phải đăng ký dự tuyển ở ngoài sơn môn rồi trải qua trắc thí chiêu sinh. Chỉ khi vượt qua được yêu cầu thì mới được phép vào trong.

Lúc này đã trải qua gần 2 tháng chiêu sinh, nên số lượng người tới đã ít đi đáng kể. Chủ yếu là những người ở quá xa, hay bận công việc gì đó nên giờ mới tới được.

Ngay lúc Hoàng Thiên đặt chân vào địa phận của Thiên Nguyên Học Viện, đã có một vài dao động kỳ dị quét qua.

Ánh mắt đảo qua đường phố, dễ dàng trông thấy tòa đình viện ghi danh tọa lạc nơi cuối phố. Hắn vừa muốn tiến lên thì trong lòng chợt động, cước bộ cũng đình chỉ. Vì trước mặt hắn lúc này xuất hiện hơn mười bóng người, tuổi cũng không lớn lắm, có lẽ

chừng mười tám đôi mươi là cùng.

Bọn hắn một thân hắc y, trên ngực đều đeo một huy chương huyết sắc giống hệt nhau. Mà Hoàng Thiên lại nhận ra được ký hiệu trên huy chương, chính là ký hiệu của Thiên Nguyên Học Viện.

Một gã thanh niên bước tới, nói:

- Người đến báo tên, mục đích tới nơi này.

Hoàng Thiên gật đầu, trong lòng thầm hiểm ra. Có lẽ đám người này là đội tuần tra của Học Viện. Lập ra nhằm mục đích quản lý trật tự trong khu vực này.

- Hoàng Thiên, đến tham gia chiêu sinh.

Lời Hoàng Thiên vừa dứt, tên thanh niên gật nhẹ đầu, sau đó phân phó cho một người trong đội dẫn hắn tới đình các báo danh.

Nhưng hắn chưa kịp rời đi thì chợt nghe thấy tiếng kinh hô. Đám nhân thủ của tuần tra đội đều phóng ra trường kiếm, Nguyên lực nhàn nhạt thẩm thấu ra bao quanh cơ thể, dường như muốn động thủ.

Mà hướng mà bọn họ đang chỉ kiếm tới, không biết tự lúc nào xuất hiện một bóng người đang đi tới.

Người này còn rất trẻ, chỉ khoảng chừng mười tám mười chín tuổi, hắn bước đi nhẹ nhàng, cước bộ trầm ổn. Hiển nhiên là một cao thủ.

- Người này… sao ta lại có cảm giác quen thuộc như thế?

Hoàng Thiên nhíu mày lẩm bẩm, không hiểu sao hắn lại cảm ứng được một cảm giác quen thuộc phát ra từ trên người này. Mặc dù khuôn mặt hắn rất xa lạ, Hoàng Thiên chắc chắn chưa gặp bao

giờ.

- Ngươi còn dám tới nơi này.

Tên thanh niên đầu lĩnh của tuần tra đội quát lên, vẻ mặt tràn đầy tức giận pha thêm chút sợ hãi. Vì tên thanh niên này rất quỷ dị, lai lịch không rõ. Chỉ biết từ khi Học Viện bắt đầu chiêu sinh thì hắn đã xuất hiện, ngày nào cũng có mặt, nhưng không tham gia chiêu sinh mà chỉ đứng ở cửa đình các đăng ký mà quan sát, dường như muốn tìm ai đó.

Ngày hôm qua, mấy tên đệ tử Lạc Gia chọc phải hắn, liền bị hắn phế bỏ toàn bộ tu vi. Sau đó có vài trưởng lão tìm tới, cuối cùng cũng bị hắn đánh cho trọng thương mà về. Điều này khiến Lạc Gia nổi giận lôi đình, đang lùng sục hắn khắp nơi. Vậy mà hôm nay hắn còn dám tới nơi này.

Tên thanh niên không thèm để ý tới đội tuần tra, mà nhìn chằm chằm Hoàng Thiên một hồi. Sau đó mới nói:

- Lâm Dương, đến báo tham gia chiêu sinh.

Lời nói vừa thốt ra, cả đám tuần tra đội đều ngẩn ra. Bọn họ không nghĩ tên ác thần này hôm nay lại thực sự tham gia chiêu sinh, nhất thời không biết phải xử lý như thế nào.

Tên đội trưởng vẫn là có định lực nhất, chỉ thấy hắn gật đầu, nhanh chóng thu lại trường kiếm, sau đó nói với tên thanh niên bên cạnh Hoàng Thiên:

- Lưu Bình, ngươi dẫn hắn cùng Hoàng Thiên đi báo danh.

Lưu Bình vốn còn ngẩn người nghe đội trưởng phân phó thì gật đầu, sau đó liếc mắt qua người Lâm Dương một cái, mới ra hiệu cho hai người đi theo.

Mãi cho tới khi bóng dáng ba người khuất đi, đám tuần tra

viên mới xôn xao. Một kẻ thắc mắc hỏi:

- Đội trưởng! Như vậy liệu có ổn không?

Tên đội trưởng than nhẹ một tiếng, sau đó nói:

- Còn cách nào khác sao? Hắn tham gia chiêu sinh thì cứ để hắn tham gia, ngươi có thể cản được hắn sao?

Tên kia bị hỏi lại, vội vàng lắc đầu. Đùa chắc, ngay cả Hóa Linh trưởng lão cũng bị tên kia đập cho trọng thương, hắn dám cản người ta sao.

- Đi thôi!

Tên đội trưởng phất tay, dẫn tuần tra đội tiếp tục thực hiện nhiệm vụ của mình.

Hoàng Thiên đi cùng Lâm Dương tới báo danh khiến cho mọi người xung quanh xôn xao một hồi. Ai cũng đem ánh mắt kinh ngạc nhìn lại, xì xào bàn tán không thôi.

Cảm nhận được thái độ của mọi người đối với Lâm Dương, Hoàng Thiên càng thêm tò mò về thân phận của kẻ này.

- A! Tên kia sao vẫn dám tới đây?

- Hắn là ai vậy?

- Ngươi không biết sao? Hắn hôm qua mới đánh trọng thương mấy người của Lạc Gia đó. Nghe nói Lạc Gia đang tìm hắn khắp nơi.

- A! Người của Lạc Gia tới rồi! ha ha! Có kịch hay để xem rồi.

Mấy lời đàm luận của đám người xung quanh vang lên, Hoàng Thiên nghe tới người của Lạc Gia thì khẽ nhíu mày. Vì hắn trông thấy một đám người đang tiến về phía hắn, ánh mắt kẻ nào cũng

bất thiện. Tuy mục đích của đối phương không phải hắn, nhưng nhìn vẻ cao ngạo đó của mấy người này khiến hắn không có chút thiện cảm nào.

- Đứng lại!Đám người tiến tới chắn ngang đường đi của ba người Hoàng Thiên. Một tên trong đám chỉ thẳng mặt Lâm Dương mà quát:

- Thằng khốn kiếp! Đả thương người của Lạc Gia ta mà còn dám mò mặt tới đây à!

Lại một tên trong đám chửi:

- Nhiều lời làm gì! Bắt hắn lại!

Lâm Dương cười cười, vẻ mặt vẫn điềm tĩnh như trước, nhàn nhạt nói:

- Ta đến tha gia chiêu sinh, đừng làm phiền ta.

Tất nhiên lời nói của hắn không làm những kẻ kia dừng tay chút nào. Đám người rất nhanh bao vây ba người Hoàng Thiên vào trong.

- Muốn động thủ sao?

Hoàng Thiên lẩm bẩm, định lui về phía sau. Dù sao việc này cũng không liên quan đến hắn, hắn cũng không muốn đụng vào rắc rối.

Thế nhưng hắn còn chưa kịp bước đi, một đạo quang ảnh đã đánh tới mặt. Hừ lạnh một tiếng, hắn đảo người bật mạnh về phía bên phải. Đối phương cũng quá càn rỡ rồi, không hỏi han rõ ràng đã ra tay với hắn. Lửa giận trong lòng càng thêm thịnh, hắn chuyển thân lao tới, định tẩn cho tên ra tay với hắn một trận.

- Cút hết cho ta!

Lâm Dương lúc này đang bị năm sáu người vây vào trong, chỉ thấy hắn quát lên một tiếng. Sau đó quạt tay một cái, cả đám người xung quanh đều bị đánh bay ra, thậm chí có kẻ còn trực tiếp bị hôn mê.

Mọi người đều kinh sợ, một cái bạt tay đánh bay sáu người. Thực lực cũng quá cường đại đi.

Hoàng Thiên ánh mắt lóe lên tinh quang, bởi vì hắn có thể cảm nhận được thần vận toát ra trên cơ thể của Lâm Dương.

- Kẻ này tuyệt không bình thường.

Có bài học của đám người Lạc Gia, không còn ai dám đến cản đường đám người ba người Hoàng Thiên nữa.

Dưới sự hướng dẫn của Lưu Bình, tiến nhập vào trong đại điện báo danh. Bên trong đại điện lúc này có một số lão đạo sư đang ngồi ghi chép. Mỗi người đều vận trường bào, trên người lộ ra khí tức cường đại, ít nhất đều là Hóa Linh cường giả.

Lưu Bình dẫn Hoàng Thiên cùng Lâm Dương đi tới trước mặt một vị đạo sư già lão, có lẽ đã ngoài tám mươi, mặc trường bào màu tím. Khi trông thấy Lâm Dương thì trong đôi mắt xẹt qua vẻ kinh ngạc, hỏi:

- Ngươi đến báo danh?

Lời của lão khá lớn, khiến mấy vị đạo sư khác cũng đưa ánh mắt phóng qua. Nhìn thấy Lâm Dương thì kinh ngạc không thôi. Bọn họ đều biết việc làm của Lâm Dương mấy ngày hôm nay, thậm chí còn có người đã từng giao thủ với hắn.

Với độ tuổi như hắn, tu vi lại mạnh mẽ đến như thế, tuyệt đối là một siêu cấp thiên tài. Nếu như hắn gia nhập Thiên Nguyên Học Viện thì quả thực là một việc rất tốt.

Trước thái độ của đám đạo sư, Lâm Dương lại không tỏ ra thái độ gì, chỉ nhẹ gật đầu, nói:

- Lâm Dương, mười chín tuổi, quê Vân Nam.

Lão già đạo sư vội vàng gật đầu, nhanh chóng ghi chép lại sau đó nói.

- Lưu Bình, ngươi dẫn Lâm Dương qua Khảo thí tràng a.

Lưu Bình kinh ngạc a lên một tiếng, sau đó do dự nhìn về phía Hoàng Thiên, như muốn nói gì đó. Lão đạo sư thấy vậy liền nhíu mày, quát:

- Ta nói dẫn đi thì cứ đi đi.

Hoàng Thiên nhìn lướt qua lão đạo sư kia, trong lòng có chút bất mãn, vì hắn còn chưa báo danh.

- Đạo sư, ta còn chưa có báo danh.

Lão đạo sư nghe vậy, nhíu mày bực dọc:

- Nãy giờ ngươi đứng không đó làm gì sao không báo luôn?

Hoàng Thiên ngẩn người:

- Khi nãy là Lâm Dương báo danh, ta làm sao nói?

Lão đạo sư thấy Hoàng Thiên còn dám cãi lại liền cười lạnh, nói:

- Tên nhà quê, nhìn là biết không qua nổi khảo thí, còn báo danh để thêm mất mặt sao?

Hoàng Thiên rốt cục nổi đóa rồi, tự dưng đối phương lại gây sự với hắn:

- Còn chưa khảo thí, ngươi làm sao biết.

Lão giả cười khan, nói:

- Hoàng Thiên, Lực lượng trung đẳng, Hỏa hệ hạ đẳng, tinh thần lực siêu đẳng, ta nói không sai chứ?

Lời của lão thốt ra khiến Hoàng Thiên kinh ngạc không thôi, tại sao lão lại có thể biết rõ như thế.

- Hừ! lần trước để ngươi lọt vào Học Viện Hoàng Gia, lần này đừng mong thông qua khảo thí.

Lão giả hừ lạnh khinh thường, vẫn nhất quyết không cho Hoàng Thiên báo danh.

- Tư chất của ta như thế nào không liên quan tới ngươi. Ta đến đây báo danh là thuận theo lời kêu gọi của Thiên Nguyên Học Viện, lão lấy tư cách gì mà không cho ta báo danh?

Hoàng Thiên nổi giận quát lên, không kiêng nể chút nào.

Hành động này của hắn nhất thời gây ra sự chú ý, rất nhiều ánh mắt đổ dồn về phía này.

Lão đạo sư nhất thời chột dạ, lão là một trưởng lão của Bạch gia. Lần trước có nhận được tin Hoàng Thiên hành hung đám tiểu bối, nên khi trông thấy Hoàng Thiên tới báo danh thì cố tình làm khó dễ. Chỉ có điều lão không ngờ được tên oắt con này lại không kiêng nể gì, quát lên như thế.

Lão tuy là trưởng lão Bạch gia, nhưng cũng chỉ là một đạo sư ghi danh. Nếu vì hành vi này mà ảnh hưởng tới danh tiếng của Học Viện thì chỉ sợ Bạch gia cũng không bảo vệ được lão.

Bởi vậy nên lão bắt đầu xuống nước, tiến hành ghi danh cho Hoàng Thiên. Tất nhiên không quên chửi xéo Hoàng Thiên:

- Chỉ là một tên phế vật, khảo thí làm gì cho thêm mất mặt.

Hoàng Thiên lúc này vốn không biết lão là người Bạch gia. Chỉ cảm thấy khó hiểu vì sao lão lại cố tình làm khó hắn như thế. Khi bị lão chửi là phế vật khiến hắn nổi giận đùng đùng, nhưng không thể làm gì được lão nên nghiến răng chửi lại khiến lão tức đến trợn mắt:

- Phế con bà nhà lão đó.

Báo danh xong, Lưu Bình dẫn hai người Hoàng Thiên cùng Lâm Dương tới trắc thí trường. Bọn họ đi xuyên qua nhiều hành lang gấp khúc, rồi đi tới một đại điện lớn, tụ tập hơn mấy nghìn vị đệ tử đang chờ khảo thí.

Nguyên Giới rộng lớn vô ngần, nhân khẩu vô số. Bởi thế mà từng vùng lại có một quan niệm, một nét văn hóa khác nhau. Cũng như có cách phân chia tư chất, thể chất không giống nhau.

Lần này phương thức khảo thí của Học Viện chính là do Lâm Thanh Phong đặt ra. Nghe nói là một phương pháp trắc thí linh căn của thời Thượng Cổ.

Linh căn chính là căn nguyên của tu sỹ, là mầm mống quyết định thành tựu sau này của một người, kẻ nào linh căn càng ưu tú càng đồng nghĩa với việc tu luyện càng dễ dàng.

Linh căn chia làm Hạ - Trung – Thượng - Siêu bốn cấp bậc, nghe nói trong truyền thuyết còn có Tiên căn, nhưng dường như chưa có ai đạt tới.

Hạ đẳng linh căn chính là linh căn bình thường nhất, những kẻ có linh căn này mặc dù dễ dàng vượt qua Hóa Linh cấp độ, nhưng chỉ có thể dừng lại tại đó. Nếu như không có đại cơ duyên thì muốn vượt tới Sinh Thần cảnh giới thì quả thực khó hơn lên trời.

Vì thế mà những kẻ có linh căn này thường không được coi

trọng, chỉ có thể nằm dưới những tầng chót. Dù cho được nhận vào Học Viện thì cũng chỉ có thể được đào tạo một cách tầm thường.

Trung đẳng linh căn có thể được coi là linh căn ưu tú, vạn người có một. Thậm chí tại một số tông môn, gia tộc nhỏ đã có thể xem là thiên tài, nếu như không gặp phải bất trắc gì thì đó sẽ trở thành trụ cột của họ trong mấy ngàn năm.

Còn về Thượng đẳng linh căn, chân chính được coi là thiên tài hiếm có, dù cho là đại tông môn, gia tộc cũng được coi là lực lượng nòng cốt, được trọng điểm bồi dưỡng. Phải biết rằng Lâm Thanh Phong năm đó chính là Thượng đẳng linh căn đấy. Bây giờ lão chỉ cần dậm chân một cái, cả Thiên Nguyên đại lục dám không nghe theo sao?

Riêng về Siêu đẳng linh căn, chính cái tên của nó đã nói lên tất cả. Nó siêu việt tất cả các loại linh căn còn lại, chân chính bước vào hàng ngũ siêu cấp thiên tài. Những kẻ có được Siêu đẳng linh căn chính là thiên kiêu chi tử, là một cường giả cực mạnh trong tương lai, thậm chí có thể nắm trong tay cả vận mệnh của Nguyên Giới. Nghe nói những kẻ này rất có tiềm lực cùng cơ hội đánh sâu vào Tiên cảnh, một cảnh giới mà mấy chục vạn năm nay Nguyên Giới chưa một ai đạt tới.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 66: Linh Căn Của Hoàng Thiên

Hoàng Thiên nghe Lưu Bình giới thiệu sơ qua, cũng hiểu được phần nào. Nhưng cũng không quan tâm cho lắm, hắn trước đây khi nghe lời của Xương Cuồng, rằng không có thể chất nào kém cỏi, mỗi thể chất đều có tính chất cùng thiên phú của riêng mình. Chỉ cần có công pháp phù hợp và nỗ lực đến cùng, dù là thể chất bình thường nhất cũng có thể tu hành một đường đến võ đạo đỉnh phong.

Hắn bây giờ đã biết bản thân có huyết mạch Ma Thần, lại ngộ ra được công pháp tu luyện của bản thân. Hắn tự tin rằng dù cho bản thân có là linh căn hạ đẳng thì cũng có thể thành đạo. Mà tốc độ tu luyện và thực lực của hắn bây giờ chính là minh chứng lớn nhất.

Vì thế hắn cũng không mong bản thân có linh căn ưu tú, mà chỉ cần có thể thông qua khảo thí là được.

Đại điện khảo thí những ngày cuối đã vơi đi không ít người, tốc độ khảo thí cũng rất nhanh.

- Đặng Tâm, Linh căn không hạng, loại!

- Minh Hải, Linh căn hạ đẳng, qua!

- Vương Tử, Linh căn không hạng, loại!

Từng tràng thanh âm thông báo của trắc thí viên vang lên, kèm theo đó là tiếng hoan hô vui mừng vì thông qua, hay là tiếng thở dài ai oán vì bị loại của người tham gia trắc thí.

Hoàng Thiên lúc này có chút chột dạ, nhỡ may linh căn của hắn không có hạng mà bị loại tì toi, khi đó phải làm sao đây?

Trong lúc chờ đợi khảo thí, một đám thiếu niên liền hướng về phía Hoàng Thiên mà đi tới. Kẻ dẫn đầu không ai khác chính là Bạch Khôi, nhìn Hoàng Thiên tươi cười.

- Hóa ra là Hoàng Thiên huynh đệ, ngươi mấy ngày nay mất tích đi đâu mà hôm nay mới đi khảo thí vậy?

Lời của hắn có vẻ rất chân thành, nếu như không tiếp xúc qua hắn, còn bị trưởng lão Bạch gia do hắn phái tới truy sát thì có khi Hoàng Thiên còn nghĩ hắn quan tâm tới mình thực. Người này che giấu tâm cơ rất cao a.

- Nhờ phúc của Bạch Khôi huynh, nên giờ mới có thể tới!

Hoàng Thiên cố gắng thu liễm sát ý trong lòng, cười nhạt nói, ngữ điệu có chút lạnh lùng.

Một tên thiếu niên trong đám cười khinh khỉnh:

- Ta vốn tưởng ngươi sợ người khác biết mình là phế vật nên không dám tới, không nghĩ vẫn còn dám tới bêu xấu!

Nhất thời cả đám cười rộ lên, lại có một tên chêm vào:

- Tên phế vật chỉ biết dựa hơi nữ nhân thì làm được gì, nếu không phải hôm trước nể mặt Lan Nhi sư muội, ta đã cắt tứ chi của hắn rồi quăng xuống sông vì cái tội vô lễ rồi.

- Ta rất muốn xem xem thiên tài của chúng ra sẽ có đẳng cấp linh căn gì!

Cảm giác được địch ý giữa đám người với Hoàng Thiên, nhất là khi bọn hắn mắng Hoàng Thiên là phế vật. Sắc mặt Lâm Dương liền thay đổi, ánh mắt sắc lạnh nhìn thoáng qua khiến nụ cười chế

nhạo trên môi bọn hắn cứng lại, không tự chủ được mà lui bước về phía sau.

Duy chỉ có Bạch Khôi là không phải lui bước, nhưng cũng phải chịu một cỗ áp lực. Hắn nhanh chóng thu lại nụ cười trên môi, thận trọng đánh giá Lâm Dương.

- Vị huynh đệ này, ta là Bạch Gia Bạch Khôi, rất hân hạnh được làm quen.

Người thiếu niên trước mắt này tuổi còn trẻ, mà thực lực bày ra khi nãy lại rất mạnh. Nên hắn liền có ý nghĩ muốn làm quen, nếu như có thể thu được kẻ này vào trướng thì sau này sẽ trở thành một trợ thủ đắc lực cho bản thân.

Hắn là một kẻ tâm cơ rất sâu, trong lời đã nói ra thân phận của bản thân. Với cái lai lịch của mình, hắn rất tự tin kẻ khác khi nghe thấy thì sẽ kinh sợ, rối rít làm quen rồi sau đó trở thành trợ thủ đắc lực cho mình.

Thế nhưng rất không may cho hắn, người mà hắn có ý đồ lại là Lâm Dương. Một kẻ lai lịch thần bí, hành động không kiêng nể, đến cả trưởng lão Hóa Linh còn dám đánh.

Hành động của đám người Bạch Khôi đối với Hoàng Thiên tất nhiên không thoát khỏi quan sát của Lâm Dương, bởi thế nên hắn càng không ưa tên này, quát lên:

- Cút!

Bạch Khôi khuôn mặt đen lại, trong lòng bốc lên một cỗ lửa giận như muốn đánh chết Lâm Dương ngay tại chỗ.

Thế nhưng rốt cục hắn vẫn có thể nhịn xuống, cười gằn:

- Tốt! Rất tốt! Mong là ngươi không hối hận vì lời nói ngày hôm nay.

Bạch Khôi trong lời nói có gai, quét ánh mắt qua hai người Lâm Dương cùng Hoàng Thiên, sau đó lại nói thêm:

- Ta rất muốn xem xem hai vị thiên tài của chúng ta sẽ có được đẳng cấp linh căn nào đây a?

Nói rồi hắn quay người hướng về phía dãy ghế quan sát gần đó ngồi xuống, dường như muốn quan sát hai người Hoàng Thiên khảo thí. Sau lưng hắn, mười mấy tên thiếu niên nổi giận đùng đùng, nhưng không dám manh động chút nào, ánh mắt của Lâm Dương khi nãy đã đủ chấn nhiếp bọn hắn rồi.

Quá trình khảo thí vẫn đang tiếp tục, những kẻ có linh căn có đẳng cấp số lượng cũng không nhiều. Đồng nghĩa với việc có rất nhiều người bị loại, chỉ có một số ít người thông qua, nhưng cũng chỉ có linh căn hạ đẳng là chủ yếu. Âm thanh của mấy tên nhân viên trắc thí vẫn vang lên đều đều, nhưng giọng điệu có chút nhàm chán khiến cho không khí càng thêm ảo não.

- Đồng Dũng, Siêu đẳng linh…

Lại có thêm một kết quả khảo thí, vẫn là cái giọng điệu chán trường của nhân viên trắc thí. Thế nhưng khi hắn đọc được ba chữ cuối, liền nhận ra không đúng, vì thạch châu khảo thí lúc này phát ra quang mang rực rỡ vô cùng khiến hắn kinh hãi mà thốt lên đứt quãng:

- Siêu… siêu đẳng linh căn.

Thanh âm của hắn lớn dần, cuối cùng như là hét lên, vang vọng khắp đại điện, khiến cho bầu không khí u ám nhất thời bùng nổ.

Một tên lão đạo sư lớn tuổi chịu trách nhiệm quản lý khảo thí giật mình đứng phắt dậy, hất tung cả cái bàn ghi chép mà hắn đang ngồi. Nhanh chóng phóng tới trước mặt người đang khảo thí,

quan sát tới lui một hồi. Khi chắc chắn kết quả chính xác thì bật cười ha ha, rất không phù hợp với khí độ uy nghiêm của hắn một chút nào.

Kẻ có được Siêu đẳng linh căn là một tên thiếu niên mặc áo da thú, khuôn mặt ngây ngô chất phác. Không cần nói cũng biết là đến từ nơi rừng rú.

- Ta có thông qua không?

Tên thiếu niên cười vui mừng, nắm lấy tay của lão đạo sư mà hỏi. Câu khỏi của hắn quả thực có thể khiến người khác xấu hổ mà chết mất. Siêu đẳng linh căn mà không thông qua thì còn loại linh căn nào có thể thông qua nữa đây?

Lão đạo sư mỉm cười gật đầu, nói:

- Ngươi đã thông qua!

Thiếu niên cười lớn, cười chảy cả nước mắt:

- Ha ha! Cám ơn người! ta đậu rồi! ta đậu rồi. Đại nương ơi, con đậu rồi!

Lão đạo sư vẫn rất kiên nhẫn, để mặc cho tên thiếu niên nói vui mừng, một hồi sau liền đích thân dẫn hắn đi vào hậu điện.

Sau khi tên thiếu niên được dẫn đi, không khí trong đại điện dần lắng xuống. Lượng người khảo thí cũng giảm đi nhanh chóng, chẳng mấy chốc mà sắp tới lượt của hai người Hoàng Thiên.

Thế nhưng khi mà lượt khảo thí cận kề tiến hành xong, nhân viên khảo thí đang định đọc tên thì bị người ta ngăn cản lại.

Chỉ thấy Bạch Khôi mang theo một đám người tiến tới, chào hỏi mấy lão đạo sư một hồi. Liền trắng trợn cướp lượt.

Một đám người sắp tới lượt nhất thời phẫn nộ, nhao nhao cả

lên. Bọn hắn đã chờ cả ngày trời mới đợi đến lượt mình, vậy mà mấy tên không biết chui từ đâu ra liền cướp lượt của mình, bảo sao không tức tối cho được.

Thế nhưng sau khi biết được đám người này là người của Bạch Gia thì tất cả đều ngậm miệng, không dám hó hé gì.

Hoàng Thiên cau mày, đây rõ ràng là nhằm vào hắn à! Chỉ có điều hắn cũng không muốn hơn thua với mấy tên tiểu nhân, nên cũng không có ý kiến gì, chỉ im lặng chờ đợi.

Thế nhưng hắn không liên tiếng không có nghĩa là người khác cũng như thế. Một tên tráng hán thô to đứng bên cạnh hắn liền nói lớn, còn cố ý chấn thêm nguyên lực khiến cho thanh âm vang vọng khắp đại điện:

- Lão đạo sư, chúng ta xếp hàng chờ cả buổi sáng mới tới lượt mình khảo sát. Cớ sao đám người kia không xếp hàng mà lại dám cướp lượt. Phải chăng cậy mình có quen biết a? Như vậy liệu có phù hợp với quy củ không?

Cả đám đạo sư nụ cười trên môi lập tức cứng đờ, trừng mắt nhìn tráng hán. Nếu như không có ai nghe thấy lời của tên này thì bọn hắn nhất định sẽ dần cho nó một trận. Chỉ có điều lời của tên này lại vang vọng khắp nơi, khiến cho rất nhiều người chú ý. Thậm chí trong số đó lại có một số người mà bọn hắn không thể đắc tội đấy.

Vì vậy trước mặt nhiều người như thế, bọn hắn cũng không dám ra tay. Hơn nữa hành vi thiên vị của bọn hắn cũng trái với quy định, nếu như lọt vào tai cấp trên thì chỉ sợ sẽ bị trách tội. Liền có một tên đứng ra giải thích:

- Mọi người đừng hiểu lầm, thực ra những người này đều đã có tên trong danh sách, chỉ là có việc bận nên mới tới muộn mà thôi. Bọn ta cũng không phải thiên vị gì như vị thiếu niên kia nghĩ

đâu!

Những lão già này quả nhiên rất cáo già, chỉ một câu nói đã giải quyết được mọi chuyện.

Thế nhưng tên tráng hán nào chịu thua, liền nói:

- Vậy có thể cho ta xem danh sách không?

Tên đạo sư kia sắc mặt khẽ biến, thế nhưng hắn cũng là người rất khôn khéo, liền nghĩ ra được cách ứng đối, chỉ thấy hắn quát lên:

- Làm càn, danh sách học viên đều chứa những thông tin quan trọng, không phải thứ mà tên tiểu tử như ngươi muốn xem là xem.

Tên đạo sư thầm cười trong lòng, ta không cho ngươi xem thì ngươi có thể làm gì được. Sau hôm nay, hắn về làm lại danh sách thì cấp trên có biết được cũng chẳng làm được gì.

Tên tráng hán nhất thời không biết làm gì, chỉ biết tức tối hừ lạnh một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này Bạch Khôi mới bước ra, nhìn về phía Hoàng Thiên mỉm cười nói:

- Hoàng Thiên huynh đệ, vẫn còn dư một chỗ, ngươi có muốn khảo thí ngay chăng?

Phải nói rằng một chiêu này của hắn rất độc, chỉ cần Hoàng Thiên đồng ý, liền trực tiếp trở thành một trong những kẻ cướp lượt của người khác. Hơn nữa, nếu như lần khảo thí này của Hoàng Thiên đạt kết quả không cao, thì sẽ trở thành trò cười cho mọi người xung quanh. Quả thực là một mũi tên trúng hai đích.

Hoàng Thiên nhíu mày một cái, cố nén bất mãn trong lòng, nhàn nhạt nói:

- Không cần nhọc công Bạch công tử, hết lượt này là đến lượt ta rồi.

Bạch Khôi làm vẻ ngạc nhiên a lên một tiếng, sau đó nói:

- Hóa ra lượt sau là của Hoàng Thiên huynh, ta rất chờ mong a. Không biết linh căn của ngươi sẽ đạt đẳng cấp gì? Ta nghĩ ít nhất cũng phải là thượng đẳng linh căn đấy!

Mọi người xung quanh đều không phải kẻ ngốc, nghe ra được mùi vị khiêu khích trong câu nói của Bạch Khôi. Tất cả đều tránh xa Hoàng Thiên, sợ Bạch Khôi nghĩ rằng mình có quan hệ với Hoàng Thiên mà bị vạ lây.

Hoàng Thiên không nói thêm gì nữa, chỉ im lặng đứng đó. Trong mắt hắn lúc này, tên Bạch Khôi đã là người chết. Dù là Bạch Gia cũng không thể ngăn cản sát cơ của hắn đối với tên thiên tài tuyệt thế mà người người hâm mộ này.

Đám người mà Bạch Khôi mang tới đã bắt đầu khảo thí. Bọn hắn đa phần là người của Bạch Gia, chỉ có một số ít là những nhân thủ mà Bạch Khôi chiêu nạp vào để xây dựng thế lực cho riêng bản thân mình.

- Bạch Bối, Thượng đẳng linh căn, qua!

- Bạch Lôi, Thượng đẳng linh căn, qua!

- Lương Minh, Thượng đẳng linh căn, qua!

- …

Liên tiếp tám cái tên được xướng lên, toàn bộ đều là Thượng đẳng linh căn khiến cho mọi người đều kinh ngạc há hốc mồm.

Thượng đẳng linh căn dù cho trong những đại tông môn, gia tộc cũng là thiên tài hiếm có. Vậy mà lúc này đây trong một nhóm

người liền có tới tám cái.

Trong đám người còn lại, chỉ có duy nhất một kẻ là hạ đẳng linh căn, còn lại toàn bộ là trung đẳng linh căn. Thậm chí có kẻ gần đạt tới thượng đẳng linh căn.

Đội hình như thế, quả thực quá mức khủng bố. Một đám này nếu như không gặp điều gì bất trắc thì mấy trăm năm sau đều sẽ danh chấn toàn bộ Nguyên Giới a.

Nhìn biểu hiện của đám người xung quanh, khóe miệng của Bạch Khôi khẽ nhếch, hiển nhiên rất hài lòng đối với đám người của mình. Đám người khảo thí xong vẫn không có rời đi, bọn hắn muốn lưu lại để xem kết quả khảo thí của hai người Hoàng Thiên. Vẻ mặt kẻ nào cũng tràn đầy khiêu khích.

- Đỗ Lương, Lâm Dương, Hoàng Thiên…

Giọng đọc của tên nhân viên khảo thí vang lên, từng người được xướng tên liền vội vã tiến tới.

Hoàng Thiên cũng không ngoại lệ, khi tên mình được đọc lên, hắn liền tiến về phía đài trắc thí thứ ba.

- Hoàng Thiên huynh, nếu chẳng may kết quả ngươi là không có đẳng cấp cũng đừng quá tuyệt vọng mà nghĩ quẩn a!

Bạch Khôi nói với qua, dường như rất quan tâm đến Hoàng Thiên.

- Phải đó, dù sao thì vẫn có Lan Nhi muội muội bảo vệ ngươi!

Lại có một tên nói xéo.

Tất cả mọi người xung quanh đều lắc đầu ngán ngẩm, thầm thương cho tên thiếu niên này bất hạnh. Bị một đám người liên tục khiêu khích, nói móc như thế.

Hoàng Thiên vẫn không có phản ứng gì, coi lời nói của bọn hắn như chó sủa bên tai, không thèm để ý chút nào khiến cho bọn hắn tức giận không thôi. Bạch Khôi kiêu ngạo nhìn về phía đài khảo thí của Hoàng Thiên, khóe môi nhếch lên một đường cong khinh thường.

Ánh mắt của Hoàng Thiên đặt trên đài trắc thí, đánh giá một chút. Đài này tuy vẻ bề ngoài khác với đài trắc thí hồi hắn mới vào Học Viện Hoàng Gia. Thế nhưng cấu tạo không khác gì cho lắm, trung tâm vẫn là một viên thạch châu lớn bằng đầu người, khắc hoa văn trận pháp vô cùng phức tạp. Xung quanh khảm hơn mười tám viên cực phẩm linh thạch sáng chói.

Thở dài một hơi, hắn chậm rãi đặt tay lên thạch châu.

Thạch châu lập tức ánh lên tinh quang nhàn nhạt. Một cỗ năng lượng tinh thuần trực tiếp bốc lên thẩm thấu vào trong cơ thể hắn.

Cỗ lực lượng này khác hoàn toàn so với lần khảo thí trước kia, nhưng Hoàng Thiên càng không muốn chuyện như thế xảy ra một lần nữa. Liền nhanh chóng vận chuyển Ma Thần Thái Cực đồ trấn áp toàn bộ lực lượng trong cơ thể. Để mặc cho cỗ lực lượng của thạch châu tự do xông xáo.

Nhất thời, Thạch châu bộc phát ra quang mang chói mắt, ngày càng rực rỡ như một mặt trời nhỏ sáng rực khiến cho con mắt người ta đau nhức, không thể không nhắm mắt lại.

Một cỗ nhiệt lực khủng bố bùng nổ, như muốn nổ tung cả thạch châu. Bàn tay của Hoàng Thiên đau rát một trận, liền nhanh chóng rút tay ra khỏi. Hắn sợ nếu như còn tiếp tục nữa thì thạch châu sẽ nổ tung mất.

Toàn trường triệt để kinh sợ.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 67: Bóp Chết Thiên Tài

Im lặng!

Toàn đại điện hơn mấy ngàn người lúc này triệt để im lặng. Vẻ mặt của ai cũng tràn đầy kinh hãi cùng khiếp sợ.

Rốt cục là loại linh căn nào mà có thể khiến cho khảo thí châu rực rỡ như mặt trời ban chưa như thế. Dù là siêu đẳng linh căn cũng không thể.

Vẻ mặt tất cả mọi người như dại ra, ngây ngốc nhìn về khu vực khảo thí. Nơi mà hai viên thạch châu sáng chói rực rỡ, tỏa quang mang khắp đại điện.

Phải! Chính là hai cái vượt qua siêu đẳng linh căn, ngoài Hoàng Thiên ra còn có Lâm Dương.

Trên cả siêu đẳng linh căn, đây là một khái niệm quá đỗi dọa người. Loại linh căn này có lẽ toàn bộ Nguyên Giới cũng chỉ có hai cái như thế thôi a.

Vẻ vặt của Bạch Khôi cứng đờ, nụ cười khinh thường trên môi trở nên méo mó khó coi vô cùng.

Bất giác hắn toàn thân đổ mồ hôi lạnh, bắt đầu xuất hiện một cỗ cảm giác sợ hãi. Vì hắn đã tạo cho Bạch Gia một kẻ thù quá mức khủng bố. Loại thể chất này một khi trưởng thành, thì sẽ chính là lúc Bạch Gia hắn diệt vong.

- Kẻ này! Nhất định phải giết!

Từ sợ hãi chuyển thành ác độc, hắn liệt Hoàng Thiên vào danh sách phải giết bằng mọi cách.

Mà Hoàng Thiên lúc này còn không biết mình đã bị người khác tính toán. Hắn đang chìm đắm trong kinh ngạc, nhìn chằm chằm kết quả khảo thí của mình.

- Mau! Mau đi báo cho Viện trưởng…

Cả đám chấp sự nhao nhao cả lên, một tên có quyền hành lớn nhất liền phân phó cho người khác, thanh âm có chút run rẩy. Loại linh căn này không phải là những người như bọn hắn có thể quyết định đấy. Nếu chẳng may có chút sai sót nào thì dù cho có mười cái mạng cũng không thể đổi lại a.

Vù!

Một tên đạo sư gần với Hoàng Thiên nhất đột nhiên ra tay, vỗ mạnh một chưởng vào đầu hắn. Mấy tên còn lại thét lên kinh hãi, vội vàng đánh ra pháp thuật ngăn cản.

Thế nhưng khoảng cách của tên đạo sư với Hoàng Thiên quá gần, một chưởng ngay lập tức đã đánh tới.

Rầm một tiếng! Chưởng phong va chạm với song quyền. Hoàng Thiên bị đánh bay đi như đạn pháo, văng tận tới bên rìa đại điện. Dọc đường nện nát mấy chục đài khảo thí. Thân thể mạnh như Hoàng Thiên mà cũng phải phun ra một ngụm máu, có thể thấy được công kích của đối phương mạnh như thế nào.

Tên đạo sư sau khi va chạm với Hoàng Thiên thì bị chấn cho lui lại liên tục, ngay lập tức hứng trọn tất cả mọi đòn đánh của đám đạo sư còn lại chết ngay tại chỗ.

Toàn trường ngay lập tức trở nên vô cùng hỗn loạn. Lại có bốn năm tên đạo sư đột nhiên ra tay, nhằm về phía Hoàng Thiên cùng Lâm Dương mà đánh tới, pháp thuật bay khắp nơi.

Đám đạo sư còn lại tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Không nghĩ lại có kẻ dám ra tay ngay trước mặt bọn hắn, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, bọn hắn có chết cũng không đủ đền tội.

Hoàng Thiên chật vật bò dậy, toàn thân đau nhức không thôi. Hắn còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì lại có một công kích khủng bố đánh tới, quang mang rực rỡ bao trùm lấy hắn. Hiển nhiên kẻ ra tay đã hạ sát chiêu, muốn lấy mạng của hắn.

- Uỳnh!

Hoàng Thiên một lần nữa bị nện văng đi mấy chục mét, vùng ngực đau đớn như muốn nứt toác ra khiến người khác trông thấy mà kinh hãi.

Đương thời, kẻ có thể đả thương hắn tới mức này tuyệt đối là cao thủ trong Hóa Linh cảnh. Hắn càng thêm khó hiểu, không biết bản thân tự khi nào đã đắc tội với cao thủ như thế?

Mấy tên đạo sư tức giận đến cực điểm, vội vàng thi triển thân pháp, muốn tiến tới bảo vệ hắn. Nhưng tất cả đều bị ngăn lại, vì trong đám đông lúc này liền tiến ra hơn mười người chặn đường bọn hắn.

Hai bên không nói một lời nào, liền lao vào chiến đấu, mỗi chiêu đánh ra đều là chí mạng, chỉ cần sơ sẩy một chút chính là vạn kiếp bất phục.

Đại điện nứt toác, gạch đá rơi xuống không ngừng, tùy thời có thể sụp xuống bất cứ lúc nào. Bên trong đại chiến ngày càng thêm kịch liệt.

Người trong đại điện đã chạy trốn gần hết, đại chiến ở cấp độ này không phải mấy cái tu vi như bọn họ có thể tham gia đấy. Thậm chí có mấy kẻ còn không kịp chạy, liền bị kiếm quang cùng

pháp thuật dư ba đánh chết tại chỗ.

Hoàng Thiên lúc này càng thêm thảm hại, vì hắn lúc này bị hai tên cường giả Hóa Linh cảnh vây công, hiển nhiên mục đích của đối phương chính là giết chết hắn.

Hai cái cao thủ Hóa Linh trung kỳ này rất mạnh, thậm chí hắn có cảm giác đừng nói là một cái Nguyên đan trung kỳ như hắn. Dù là Hóa linh hậu kỳ nếu không cẩn thận cũng phải ôm hận mà chết.

Bóng kiếm bay ngang, Hoàng Thiên lướt ngang mấy chục mét, sau đó hai tay rung lên, miễn cưỡng chặn đứng kiếm quang của đối phương. Đồng thời chửi thầm không thôi.

Vì hắn đang cố gắng triệu hồi Thiên Kiếm nhưng không có một chút phản ứng nào. Điều này khiến cho hắn có cảm giác uất ức muốn khóc, đây chính là nguy hiểm đến tính mạng a, sao mà thanh kiếm này vẫn không có động đậy gì?

Phù văn đầy trời, mười tám đạo kiếm ảnh như phá không vọt tới, uy thế không gì cản nổi.

Con mắt của Hoàng Thiên sắc lạnh, tay phải đảo mạnh một cái xuất ra một thanh linh kiếm. Không lùi mà còn tiến mạnh về phía trước, bùng nổ một chùm kiếm ảnh chói mắt, tỏa ra một khí thế kinh khủng như thiên quân vạn mã. Lấy cứng đối cứng với kiếm ảnh của đối phương.

Ầm ầm!Kiếm ảnh tan nát, tỏa ra chấn động khiến cho đại điện rung lên một hồi.

Hai tên cao thủ Hóa linh cảnh thu lại nụ cười khinh thị trên môi, vẻ mặt trở nên ngưng trọng. Bọn hắn tuyệt đối không thể tưởng tượng được tên thiếu niên trước mắt này lại mạnh như thế. Quả thực vượt quá lẽ thường.

Hào quang trên tay Hoàng Thiên càng thêm nồng đậm, tựa như

có một đóa thần diễm đang không ngừng thiêu đốt. Chịu thiệt thòi mà không đáp trả không phải tính cách của Hoàng Thiên a.

Chỉ thấy lui nhẹ một bước, sau đó búng người lên cao. Thân kiếm sáng rực lên ngũ sắc thần mang, tỏa ra khí thế kinh thiên động địa. Thần hỏa cuộn trào che kín bầu trời, đan xen với kiếm khí vô vàn khiến da đầu người tê dại.

Một cỗ nóng rát như thiêu đốt vạn vật, lại đan xen sự sắc bén như cắt xé thương khung ập tới khiến cho hai tên Hóa Linh cường giả kinh hãi không thôi.

Uỳnh!

Kiếm khí tung hoàng, thần hỏa thiêu đốt nện thẳng về phía hai tên Hóa Linh cường giả khiến chúng lui mạnh về sau, thiếu chút nữa hộc máu.

Đám người quan chiến đằng xa kinh ngạc đến há hốc mồm. Tên thiếu niên này cũng quá biến thái đi, lại có thể một kiếm bức cho hai cao thủ Hóa Linh phải lui bước a.

Phải biết giữa Nguyên Đan kỳ và Hóa linh kỳ có chênh lệch rất lớn, thậm chí có thể xem như một cái lạch trời không thể vượt qua. Vậy mà tên thiếu niên này lại có thể cầm cự trước hai cao thủ như thế?

Uỳnh!

Lại một lần va chạm kịch liệt, pháp thuật nổ tung, tỏa ra những gợn sóng xung kích đập nát toàn bộ đài trắc thí. Bên trong đại điện lúc này bụi tung mù mịt, pháp thuật đầy trời khiến người ta không thể nào nhìn rõ tình huống.

Bên ngoài, Bạch Khôi một mực trầm mặc, ánh mắt lưu chuyển không ngừng, tuy đã che giấu rất kỹ nhưng vẫn để lộ ra một tia ác độc. Tuy rằng hắn không thể nhìn thấy rõ được tình hình trong đại

điện. Nhưng từ phía đó vẫn truyền ra tiếng chiến đấu cùng pháp thuật, hiển nhiên Hoàng Thiên vẫn còn sống. Điều này khiến hắn khó mà chấp nhận được.

Để một kẻ thù như thế sống sót quả thực khó mà yên lòng.

Phía bên trong, Hoàng Thiên quần áo rách nát bị nhuộm đỏ bởi máu, bên hông, vai đều lộ ra những vết thương chí mạng. Hiển nhiên đã bị thương nặng, hai cái Hóa Linh trung kỳ không phải người như hắn có thể đối chiến đấy.

Thế nhưng không chỉ mình hắn bị thương, mà hai tên kia cũng thập phần thê thảm. Mặc dù không có vết thương chí mạng nhưng cả cơ thể cũng đầm đìa là máu.

Hoàng Thiên cơ thể lảo đảo, lợi dụng đòn tấn công của đối phương mà nhảy mạnh về sau, muốn chạy trốn ra khỏi đại điện.

Trong khói bụi, bóng dáng Hoàng Thiên mơ hồ xuất hiện, gần như đã thoát ra khỏi chiến trường.

Ngay lúc này, trong con ngươi của Bạch Khôi ánh lên sự tàn nhẫn, hướng thẳng phía Hoàng Thiên mà đánh tới.

Vù! Một đạo quang mang nhàn nhạt từ lòng bàn tay Bạch Khôi bay ra, xuyên thủng bụi mù, phóng thẳng tới mi tâm của Hoàng Thiên.

Đây là một loại ám khí có tên Liệt Thần Châm, mảnh tới mức dùng mắt thường khó mà nhìn thấy được, lại lẫn vào trong bụi mù khiến người khác không thể nào mà phòng ngự.

Hoàng Thiên lông tóc dựng đứng, chỗ mi tâm như bị thứ gì đó xuyên thủng khiến hắn đau đớn thấu tận tim gan. Một cỗ hàn khí nhanh chóng lan tràn khắp nơi, không ngừng lấy đi sinh cơ của hắn.

- Phụt!

Hắn đau đớn phun ra một ngụm máu, cả cơ thể gần như tê liệt tại chỗ. Mà phía sau, chính là công kích của hai tên Hóa Linh đang đánh tới.

Ánh mắt hắn lạnh lẽo, như nhìn xuyên qua bụi mù về phía bên ngoài, hắn biết kẻ ra tay chính là Bạch Khôi.

Rầm! ầm ầm!

Hoàng Thiên hứng chịu toàn bộ công kích, nơi bả vai như nứt toác ra, cực kỳ đáng sợ. Cả cơ thể hắn bị đánh văng ra xa, gần như mất đi toàn bộ lực chiến đấu, đến cả thở cũng khó khăn.

Đây có thể nói là lần bị thương nặng nhất của hắn từ trước tới nay, thậm chí chỉ một lát nữa thôi, hắn có thể sẽ bị mất mạng.

Bụi mù dần tan đi, khung cảnh dần dần lộ rõ trong mắt mọi người. Bên phía đám đạo sư vẫn đang còn chiến đấu, pháp thuật đầy trời. Còn về phía Hoàng Thiên, trận chiến đã kết thúc, hắn thua.

Bạch Khôi nhếch môi cười lạnh, nhìn chằm chằm Hoàng Thiên đang thoi thóp trên đống đổ nát. Hai tên Hóa Linh cao thủ đang nhanh chóng tiến tới, muốn lấy mạng của Hoàng Thiên. Một chút nữa thôi, tên siêu cấp thiên tài này sẽ phải bỏ mạng.

- A!!!

Đột nhiên, vài tiếng hét thê thảm vang lên. Phía xa xa, ngay chỗ Lâm Dương đang đứng đã có mấy cái xác nằm xuống khiến tất cả mọi người kinh hãi.

Cường giả tham chiến ngoại trừ Hoàng Thiên cùng Lâm Dương ra thì toàn bộ đều là Hóa Linh cảnh. Làm sao mới chỉ có mấy hơi thở đã có kẻ bỏ mạng rồi.

Mọi người còn chưa kịp hiểu gì, thì lại có tiếng kêu thảm vang lên, hai tên cao thủ Hóa Linh cảnh đang tiến về phía Hoàng Thiên mất mạng. Bị Lâm Dương một chiêu giết chết tại chỗ.

Toàn trường triệt để im lặng, ai ai cũng sợ hãi. Kẻ này rốt cục mạnh tới mức nào? cao thủ Hóa Linh trước mắt hắn không chịu nổi một kích a.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 68: Hai Thiếu Nữ

Một lúc chết hơn sáu cao thủ Hóa Linh cảnh, dù cho là đại thế gia viễn cỗ cũng coi là một tổn thất không nhỏ.

Toàn trường bỗng chốc lâm vào yên tĩnh, một số người thậm chí nhíu mày không hiểu, vì sao tên thiếu niên này lại biến thái như thế. Giết chết Hóa Linh tu sỹ, đây là một chuyện khủng bố cỡ nào?

Mấy tên đồng bọn còn lại đã sớm bị dọa cho vỡ mật, đâu còn dũng khí tham chiến. Bọn chúng nhanh chóng tập hợp lại thành một vòng tròn, sau đó tế ra mười tám cây trận kỳ, muốn khởi động truyền tống trận rời đi.

Đám đạo sư ngay lập tức biến sắc, vội vàng tế ra bảo thuật đánh tới, hòng ngăn cản bọn chúng tẩu thoát.

Thế nhưng trận kỳ này quá cường đại, không chỉ có thể truyền tống mà còn có phòng ngự cực kỳ kinh người. Tất cả các phép thuật của đám đạo sư đánh tới cũng chỉ khiến nó rung nhẹ lên mà thôi.

Đại trận rung lên, tỏa ra sương mù nhè nhẹ, không gian bắt đầu vặn vẹo hóa ra vô tận phù văn huyền ảo.

- Đã đến rồi thì ở lại luôn đi.

Ngay khi đại trận vận chuyển đến cực hạn, thì bên ngoài đại điện vang lên một âm thanh cổ lão. Một cỗ uy thế hùng hồn bao trùm lên khắp không gian khiến cho tất cả mọi người đều phải

rùng mình. Thiên địa Nguyên khí xung quanh như đọng lại, trói buộc không gian khiến cho đại trận của đám người không thể nào truyền tống.

Đám người thần bí cả kinh, tìm đủ mọi cách nhưng không thể nào động đậy được. Hiển nhiên người tới là một đại cao thủ.

Ầm!

Rốt cục, đại trận dưới áp lực khủng bố cũng không thể chịu được thêm nữa, mười tám cây trận kỳ nổ tung thành bụi phấn. Đám người thần bí trực tiếp hứng chịu, đều bị chấn cho hổ khẩu rách toác, không ngừng phun máu tươi.

Một đạo thân ảnh vút qua, tỏa ra thanh sắc quang mang phiêu phù trên không của đại điện. Từng đạo phù văn huyền ảo không ngừng vận chuyển quanh người khiến cho ông ta càng thêm thần thánh.

Người tới là Lâm Thanh Phong.

Lão đứng nơi đó, như hòa vào thiên địa, tỏa ra một luồng khí tức như siêu việt tất thảy, nhìn xuống chúng sinh. Hai con mắt phát ra băng lãnh khí tức, hiển nhiên lão đang rất tức giận.

Thiên Nguyên Học Viện là do lão mở ra, vậy mà ngay trong những ngày tuyển sinh lại có kẻ dám ra tay làm loạn, muốn giết chết học viên. Hơn nữa, lão còn trông thấy Hoàng Thiên đang thoi thóp trên đống đổ nát.

Lão khẽ vươn tay, cách không nắm lấy một tên trong đám người, khí tức phát ra càng thêm mãnh liệt, khiến cho tên kia ngay cả khí lực động đậy cũng không có, chỉ biết trơ mắt mà nhìn.

Tay lão điểm nhẹ vào mi tâm của tên kia, từng luồng lực lượng thần bí không ngừng thẩm thấu vào. Không ngờ lão lại đang sưu hồn.

Nhưng mà lúc này, tên kia lại tỏ vẻ chế giễu, dường như muốn nói hành động của lão chỉ phí công vô ích mà thôi.

Quả nhiên, không đầy một hơi thở sau, phía mi tâm hắn phát ra quang mang chói lòa, trực tiếp chặn lại lực lượng của Lâm Thanh Phong, sau đó bạo toái, khiến đầu hắn nổ tung, chết ngay tại chỗ.

Thì ra linh hồn của bọn hắn đã bị đặt cấm chế nhằm bảo vệ bí mật. Nếu có kẻ nào cưỡng ép tra hồn, sẽ trực tiếp bạo toái khiến kẻ đó không thể tìm được chút thông tin nào.

Mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh, thủ đoạn cũng quá tàn nhẫn đi. Phải là thế lực cường đại cỡ nào mới có thể khiến cho Hóa Linh cao thủ cam chịu đặt cấm chế linh hồn chứ?

Lâm Thanh Phong khẽ nhíu mày, dường như đã đoán ra được điều gì đó. Tay lão khẽ phất, hơn mười tên cao thủ Hóa Linh cảnh bên dưới trực tiếp nổ tung, chết ngay tại chỗ. Đã không tìm được thông tin gì, chi bằng cứ trực tiếp giết đi, tránh đêm dài lắm mộng.

Lão lạnh lùng lướt qua tất cả mọi người trong đại điện, khẽ dừng trên người Lâm Dương một lát, sau đó đưa Hoàng Thiên rời đi.

Tất cả mọi người vẫn đang còn ngây ngốc tại chỗ, mãi tới khi lão rời đi thì mới tỉnh lại, bàn luận sôi nổi.

Ai cũng có thể cảm nhận được sự cường đại của Viện trưởng, hơn mười cao thủ Hóa Linh cảnh, trước mặt lão cũng chỉ là con kiến hôi.

Lão rời khỏi chưa lâu, Lâm Dương cũng cất bước, rất nhanh biến mất khỏi đại điện.

oOo

Trên đỉnh núi cao nhất của Thiên Nguyên Học Viện, mây mù lượn lờ. Từng tia nắng tực rỡ chiếu xuyên qua ánh lên màu sắc rực rỡ tựa như tiên cảnh.

- Đạo hữu rốt cục là ai? Đến nơi này là có mục đích gì?

Ngay ở chóp đá, Lâm Thanh Phong đứng thẳng, nhìn chằm chằm vào bóng người mờ ảo phía trước.

- Cũng chỉ là phụng mệnh hành sự mà thôi!

Lời nói vang lên khiến Lâm Thanh Phong không khỏi ngẩn ra, thực lực của đối phương lão có thể mơ hồ cảm nhận được, tuyệt đối không yếu hơn lão, vậy mà cũng chỉ là thuộc hạ của kẻ khác. Nguyên Giới từ khi nào có tồn tại cấm kị như thế? Không lẽ là thuộc hạ của vị kia trong truyền thuyết?

Như biết được suy nghĩ của lão, người kia chỉ nhàn nhạt cười:

-

Chuyện nên biết thì ngươi sẽ biết, chuyện không nên biết thì đừng bao giờ hỏi. Chỉ cần ngươi nhớ có những người mà ngươi không nên động tới là được.

Dứt lời, hắn liền biến mất tại chỗ, để lại một mình Lâm Thanh Phong đứng đó, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Ba ngày sau.

Hoàng Thiên rốt cục tỉnh lại, thương thế trên cơ thể tuy chưa khỏi nhưng cũng đã chuyển biến tốt hơn rất nhiều. Rời khỏi giường, vừa mở cửa thì hắn gặp một thiếu nữ đang đi tới.

Trông thấy Hoàng Thiên, thiếu nữ hoảng hốt suýt chút nữa đánh rơi cả chậu nước trên tay.

- Thiếu gia! Ngài tỉnh rồi?

Tự nhiên được thiếu nữ gọi mình như thế, Hoàng Thiên không khỏi ngẩn ra, sau đó chỉ tay về phía mình, ý hỏi thiếu nữ đang nói hắn sao?

Thiếu nữ lúng túng, vội vàng đi vào phòng đặt chậu nước xuống, sau đó nói:

- Tiểu nữ tên A Linh, được Viện trưởng phân phó chăm sóc cho thiếu gia.

Hoàng Thiên à một tiếng, sau đó chợt đỏ mặt, nói như vậy thì trong suốt thời gian hôn mê, người ta một mực chăm sóc hắn a. Chuyện này cũng ngại quá đi à nha.

Thấy vẻ ngại ngùng trên khuôn mặt của hắn, A Linh cũng thu lại lo lắng trong lòng, sau đó nói:

- Thiếu gia mau rửa mặt, rồi còn lên lớp nữa!

Hoàng Thiên không khỏi ngạc nhiên:

- Không phải đến đầu năm sau mới bắt đầu năm học sao? Chẳng lẽ ta hôn mê lâu đến như thế?

Nhìn hắn như thế, A Linh bật cười, sau đó nói:

- Thiếu gia mới hôn mê có ba ngày thôi! Còn việc học, A Linh nghe mọi người nói Viện Trưởng mới quyết định cho học viên học sớm, đã bắt đầu từ hôm qua rồi.

Hoàng Thiên mỉm cười, hắn cũng đoán được nguyên nhân mà Lâm Thanh Phong cho bắt đầu khóa học sớm. Thế những cũng không cả nghĩ, hỏi A Linh thêm vài vấn đề, sau đó rời khỏi phòng.

Thiên Nguyên Học Viện những ngày đầu năm học, không khí vô cùng náo nhiệt. Rất nhiều học viên từ khu ở tập thể đổ ra đường, tiến về phía giảng đường.

Hoàng Thiên bước chậm trên con đường đá, chậm rãi cảm nhận cái không khí mới lạ ấy, không khỏi cảm thấy hồi hộp. Rất muốn biết đạo sư của mình sẽ là ai, rất muốn biết thêm những người bạn mới, muốn học hỏi những kiến thức mới. Đơn giản vì hắn quá cô độc.

Năm đó, khi còn ở Học Viện Hoàng gia, hắn chỉ quen biết mình Thiên Phương, Anh Vũ cùng Hàn Lâm, không hề có bạn bè nào khác. Bây giờ, trải qua thời gian dài, nhất là tâm cảnh thay đổi từ khi ngộ đạo. Hắn cảm thấy bản thân có thể mở lòng hơn, quen biết nhiều hơn, cuộc đời vì thế cũng có nhiều sắc mầu hơn. Chứ không còn là một màu nhạt nhẽo như trước.

Lớp mà hắn theo học là một lớp đặc biệt dành cho thiên tài, dựa theo chỉ dẫn của A Linh, hắn rốt cục cũng tìm tới nơi. Nơi này là một tòa biệt viện nhỏ, nằm cách biệt hoàn toàn với khu vực học tập của những người khác. Hiển nhiên những người được gọi là thiên tài luôn luôn đạt được một sự ưu tiên nhiều hơn.

Vừa bước vào trong, một cỗ hương thơm dịu mát liền phả vào mặt khiến người ta không khỏi thư thái.

Quả nhiên không hổ danh là khu vực dành cho thiên tài, linh khí cực độ nồng đậm, không phải mấy nơi khác có thể so sánh đấy.

Bên trong tòa điện là một không gian không quá lớn, được thiết kế theo hình lòng chảo. Chính giữa là đài giảng của đạo sư, xung quanh là bàn ghế giành cho học viên. Bàn ghế phía sau luôn cao hơn phía trước một bậc, hiển nhiên là để cho học viên tiện quan sát.

Hoàng Thiên bước vào, nhìn cung cách bài trí không khỏi tán thưởng. Thật không hổ danh là đệ nhất học viện, không gian tuy không lớn nhưng lại thiết kế rất hoàn mỹ, khó mà chê trách gì.

Bên trong giảng đường đã có mười mấy học viên, tụ tập thành vài nhóm đang nói chuyện với nhau.

Hoàng Thiên tiến vào, rất nhanh thu hút được sự chú ý. Dẫu sao nơi này chỉ dành cho thiên tài, nếu đã bước vào đây, không có kẻ nào tầm thường.

Hoàng Thiên cũng liếc lại đám người, cũng muốn lại làm quen nhưng nhìn vẻ cao ngạo trong mắt chúng, khiến hắn từ bỏ ngay ý định của mình.

Rốt cục ánh mắt hắn dừng lại trên một tên thiếu niên, ánh lên một tia hào quang khác thường, vẻ mặt càng thêm phức tạp.

Hắn trông thấy Tuấn Kiệt.

Website truyện convert T.r.u.y.ệ.n.C.v[.]c.o.m

Kẻ mà hắn từng coi là thân huynh đệ, từng rất thân thiết, từng trải qua hoạn nạn. Giờ đây đang đứng bên cạnh kẻ thù của hắn nói chuyện một cách vui vẻ, Bạch Khôi.

Tất nhiên, Tuấn Kiệt cũng trông thấy Hoàng Thiên. Vẻ mặt hắn kinh ngạc không thôi, vì hắn không nghĩ rằng Hoàng Thiên lại cũng có thể đi vào nơi này.

Dường như nhận ra được sự khác biệt trong ánh mắt của Tuấn Kiệt, Bạch Khôi mỉm cười, hỏi dò:

- Tuấn Kiệt huynh quen biết hắn?

Tuấn Kiệt ánh mắt phức tạp, khẽ gật đầu sau đó nói:

- Không ngờ hắn cũng có thể đi vào nơi này?

Bạch Khôi là người thông minh, cũng đã đoán ra được một chút về mối quan hệ của Tuấn Kiệt cùng Hoàng Thiên, hắn lại nói:

- Tuấn Kiệt huynh không biết rồi, hắn chính là siêu cấp thiên tài đã khảo thí ra vượt qua siêu đẳng linh căn đấy.

Tuấn Kiệt giật mình không thôi, sau đó chỉ im lặng không nói gì, chuyện này đã vượt khỏi tưởng tượng của hắn rồi.

Ai có thể nghĩ tới một kẻ trước kia bị coi là phế vật không ai thèm, giờ đây lại lột xác thành một siêu cấp thiên tài chứ? Thậm chí đến bản thân hắn cũng khó mà tin nổi.

Trong lúc Tuấn Kiệt đang trầm mặc, nơi phía cửa lại xuất hiện thêm mấy bóng người. Trong đó có một thiếu nữ mặc áo xanh với dung mạo tuyệt mỹ, khóe môi nở nụ cười tỏa nắng có thể giết chết tim của bất cứ người đàn ông nào.

Mà Tuấn Kiệt khi trông thấy thiếu nữ này, lại trở nên kích động không thôi, thiếu chút nữa đã chạy tới bên cạnh nàng rồi. Nàng không ai khác chính là Lan Nhi.

Lan Nhi vừa vào giảng đường, đã trông thấy nhóm người Bạch Khôi, vốn định tiến lại. Nhưng rất nhanh lại ngừng chân, nụ cười ngưng lại trên môi, nhìn về phía Hoàng Thiên đang đứng.

Rồi nàng dường như không còn tự chủ được, bước về phía hắn, ngày càng nhanh hơn, cuối cùng như là lấy hết sức bình sinh mà chạy. Nơi khóe mắt đã đỏ hoe, dường như nàng đã không còn điều khiển được bản thân nữa.

Nàng lao vào người hắn, ôm thật chặt, vì nàng sợ hắn lại một lần nữa rời xa, nàng sợ cái cảm giác đó.

Vùi đầu vào lòng hắn, nàng khóc. Nỗi lòng của thiếu nữ, một khi đã bật ra không thể nào có thể kìm lại. Những giọt nước mắt, sau đó là tiếng khóc nghẹn ngào. Có lẽ nàng cũng không biết tại sao mình lại khóc, và có lẽ, nàng cũng chẳng bao giờ quan tâm đến điều đó.

Không có trách móc, không có oán hận, tiếng khóc cũng không lớn. Thế nhưng cớ sao vẫn khiến cho lòng hắn nặng nề, lòng hắn đau thương.

Ngoài trời đổ mưa, hạt mưa nhẹ nhàng mà trầm lắng. Không dữ dội như thác đổ, không hung hãn như giông bão, mà chầm chậm tí tách.

Nơi ấy, có một bóng người, cô đơn đứng đó. Ánh mắt nàng như nhìn xuyên qua bầu trời, xuyên qua cái u ám não nề của thinh không. Nơi ấy, nàng nhìn thấy hai người đã tìm thấy nhau.

Còn nàng, nàng đã tìm thấy hắn, nhưng cớ sao nàng không dám nói ra, cớ sao nàng không dám bước tới.

Có chăng! Nàng sợ, sợ hắn sẽ vì vậy mà rời xa nàng… mãi mãi.

Có những lời nói tưởng chừng như rất đơn giản, nhưng chẳng thể nói.

Có những hành động dù ngươi rất muốn, nhưng chẳng dám làm.

Và cứ thế giữ mãi trong lòng, vĩnh viễn không thể nào phai nhòa.

Nàng là người lạnh lùng, nhưng không phải vô cảm. Chỉ là không như thiếu nữ kia, có thể tùy ý biểu lộ tình cảm. Có lẽ nàng yêu hắn, thế nhưng nàng vẫn buộc phải áp chế những điều đó, khiến mình càng trở nên lí trí.

Mưa vẫn rơi, nhẹ nhàng điểm lên khuôn mặt xinh đẹp ấy. Thấm ướt lên đôi vai ấy, lạnh lùng và băng giá.

Có lẽ chỉ có những giọt mưa, mới có thể thấu hiểu, mới có thể che giấu đi giọt nước mắt đang lăn trên gò má. Thế nhân không biết, và hắn cũng không bao giờ biết. Nàng luôn luôn phía sau hắn,

chưa bao giờ rời xa.

Bên trong giảng đường, rất nhiều ánh mắt đố kỵ nhìn về phía Hoàng Thiên. Hiển nhiên Lan Nhi có sức hấp dẫn đối với rất nhiều người, mà Hoàng Thiên lại là kẻ phá tan cái mộng ước đó của bọn họ.

Bạch Khôi vẻ mặt âm trầm bất định, không ai biết hắn đang suy nghĩ thứ gì trong đầu, chỉ thấy hai nắm đấm siết chặt, giấu vào trong tay áo.

Hoàng Thiên nào quan tâm tới người xung quanh, hắn đang chìm đắm trong một cảm giác rất kỳ lạ. Khẽ đưa tay xoa đầu thiếu nữ, hắn ngượng ngùng nói:

- Đừng khóc! Lan Nhi ngốc…

Thiếu nữ rốt cục bình tĩnh lại, nhận ra có rất nhiều người đang nhìn mình thì đỏ mặt. Vội vàng buông hắn ra, cúi đầu thật sâu không nói gì.

Truyện được đăng tại TruyệnCv[.]com

- Lan Nhi! Sao muội lại khóc? Là ai bắt nạt muội sao?

Hoàng Thiên kéo nàng ngồi xuống, ngây ngô hỏi.

- Muội sợ! Sợ sẽ không được gặp huynh nữa.

Lan Nhi hơi ngẩng đầu, khóe mắt vẫn ầng ậng nước, nghẹn ngào nói. Hoàng Thiên trong lòng ấm áp, nhưng cũng có chút khó hiểu, vội nói:

- Tại sao? Không phải ta đang ở đây sao?

Nhẹ nhàng lau đi nước mắt, nàng mới nói:

- Bạch Khôi sư huynh nói hôm đó huynh rời đi thì bị kẻ thù

đuổi giết, lành ít dữ nhiều…

Nói đến đây, nàng ngưng lại một lát, nhìn về phía Bạch Khôi tràn đầy cảm kích, lại nói:

- Muội nhờ Bạch Khôi sư huynh đi tìm huynh, nhưng mấy tháng trôi qua vẫn không có tin tức. Muội… muội…

Nói tới đây thì nàng như muốn khóc lên.

- Đừng sợ! Có ta ở đây rồi.

Hoàng Thiên xoa xoa đầu nàng, đồng thời phóng ánh mắt về phía Bạch Khôi. Trong lòng nổi lên sát cơ ngợp trời, khiến cho Hỗn nguyên đan điên cuồng xoay chuyển.

- Bạch Khôi… sớm muộn gì ta cũng phải lấy cái mạng chó của ngươi.

Nội tâm thầm nghĩ, kẻ này đã bị hắn coi như đã chết.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 69: Con Đường Tu Luyện

Trong lúc hai người Hoàng Thiên đang nói chuyện, số người đến càng đông thêm, giảng đường cũng ồn ào hẳn. Khoảng mười phút sau, tCmnmzC một lão giả râu tóc bạc phơ từ bên ngoài đi vào, đứng trên bục giảng.

Đám học viên nhanh chóng di chuyển về vị trí của mình, ổn định lại chỗ ngồi.

- Xin chào! Buổi học hôm nay do ta phụ trách, Ta là Đinh Tín, đạo sư giảng dạy những kiến thức cơ bản nhất của tu chân giới.

Trong buổi học hôm qua, các học viên đã gặp gỡ đạo sư chủ nhiệm và làm quen với nhau. Hôm nay đã là buổi học thứ hai, bắt đầu được học những kiến thức nền móng đầu tiên.

Giới thiệu xong bản thân, Đinh Tín quét ánh mắt qua một lượt, sau đó gật đầu nói:

- Ta biết các ngươi đều là thiên tài hiếm có, căn cơ cực mạnh, đều có hiểu biết ít nhiều về tu chân giới. Thế nhưng tu chân giới rộng lớn vô biên, không ai có thể chắc chắn bản thân biết được mọi thứ. Vì vậy mà ta có mặt ở đây, truyền đạt cho các ngươi những kiến thức căn bản nhất mà tu sỹ bắt buộc phải có. Nên ta mong rằng các ngươi sẽ tập trung tiếp thu.

Đám học viên đều im lặng, mỗi kẻ đều có suy nghĩ khác nhau. Thế nhưng đa phần đều là không chú ý cho lắm. Vì bọn họ đều là người thuộc các thế lực lớn, có truyền thừa lâu đời nên kiến thức về tu chân giới đã rất phong phú, tiết học này không quá quan

trọng đối với họ.

Duy chỉ có một số kẻ đặc biệt mới đi ra từ những nơi hoang vắng, vô tộc vô môn mới tập trung tinh thần, chăm chú nghe giảng. Hoàng Thiên là một trong số đó.

Năm đó khi hắn vào Học Viện Hoàng Gia, năm học đã bắt đầu được mấy tháng. Lại thêm hắn thường xuyên trốn học đi luyện kiếm nên kiến thức còn quá ít, hệt như một tên quê mùa mới lên phường thị.

- Vũ trụ khởi nguyên, Đại đạo hình thành, Thiên Địa đản sinh. Đạo tự nó hỗn độn mà sinh thành lấy nó, sinh trước Thiên Địa, yên lặng trống không, đứng một mình mà chẳng nghiêng chẳng lệch, lưu hành khắp nơi mà chẳng mòn mỏi.

- Đại đạo bản nguyên, diễn hóa năm mươi, ấy thế Thiên Địa xưa nay lại chỉ có thể hình thành bốn chín, thủy chung có một tia mà Thiên Địa mãi không thể nắm được. Âu cũng là một tia sinh cơ, lưu lại cho vạn vật chúng sinh. Tu tiên, tu đạo, tu chân chính là lợi dụng một đường sinh cơ đó, cướp đoạt tạo hóa, tự thành đại đạo, bổ sung khuyết thiếu của Thiên Địa.

Lời giảng của Đinh Tín vang lên, như vẽ ra một thế giới rộng lớn trước mắt Hoàng Thiên. Một thế giới đủ lớn để hắn cảm thấy bản thân nhỏ bé, một thế giới đầy huyền ảo để hắn cảm thấy vô phương, một thế giới mà mạnh được, yếu thua, kẻ thắng làm nên lịch sử.

- Có muôn vàn con đường để chúng sinh truy cầu đại đạo, để khiến bản thân cường đại hơn, để có thể trường tồn cùng năm tháng. Mà tiên tổ của loài người lựa chọn, chính là tu tiên.

Mọi sinh linh khi bước chân lên con đường tu luyện, đều phải trải qua các quá trình: tinh, khí, nguyên, đan, linh, thần. Khi mà ngươi có thể khai phá được tiềm năng đó, ngươi sẽ càng trở nên

mạnh mẽ.

Tinh là phần tinh hoa của con người là cốt lõi của tu sỹ, từ khi sinh ra đã có, đại biểu cho tiềm lực sau này. Kẻ có tinh hoa càng thuần khiết, thì càng gần với Đạo, tương đương với tiềm lực càng mạnh, tương lai bất khả hạn lượng. Cái gọi là linh căn chính là chỉ cái này.

Khí chính là thiên địa nguyên khí do tu luyện mà hấp thu, tẩm bổ cho tinh phát triển, trở thành nguồn năng lực nội sinh, rèn luyện thân thể. Tiền nhân gọi cảnh giới này là Luyện khí kỳ.

Nguyên chính là Nguyên lực nội thể, là sự lột xác của thiên địa nguyên khí, chân chính trở thành khởi nguyên sức mạnh của bản thân, thu phát tùy ý. Cảnh giới này được gọi là Ngưng nguyên kỳ.

Đan, chính là chỉ Nguyên đan, cội nguồn của Nguyên lực. Sau Ngưng nguyên kỳ, Nguyên lực không còn vô phương bất định, mà dần dần ngưng kết, chuyển hóa thành đan. Là quá trình ngưng luyện mầm móng cho một quá trình lột xác mới. Cảnh giới này được xưng là Nguyên đan kỳ.

Vạn vật có linh, tự khi sinh ra đã có. Nếu có khác, thì chính là khác ở thời gian thức tỉnh mà thôi. Tu sỹ khi đột phá Nguyên đan kỳ, sẽ có thể đánh thức linh của bản thân, tiến hành gột rửa phàm thể. Chân chính thoát khỏi cái được gọi là phàm nhân. Cổ nhân gọi cảnh giới này là Hóa Linh cảnh.

Thần, là trạng thái cao nhất của năng lực nội sinh, diễn hóa thiên địa. Linh đã thức tỉnh, qua năm tháng mà tẩm bổ cho đan, đến cực hạn đan sẽ hóa nguyên thần. Cổ nhân đặt tên là Sinh thần cảnh.

Sinh thần muốn hoàn mỹ, thì tâm phải hoàn mỹ, mà tâm muốn hoàn mỹ, thì phải trải qua nhân sinh trần thế. Muốn đột phá Sinh thần, thì phải trải qua Hồng trần. Ấy cũng chính là tên của nó,

Hồng trần cảnh.

Bước qua Hồng trần, chân chính siêu thoát, vô hạn tiếp cận tiên. Chân chính vô địch trên trời dưới đất, chính là Vấn đỉnh cảnh giới.

Tinh sinh, Luyện khí, Ngưng nguyên, Nguyên đan, Hóa linh, Sinh thần, Hồng trần, Vấn đỉnh tám đại cảnh giới. Truyện được đăng tại T r u y e n C v . c o m

- Thưa đạo sư, lẽ nào chúng ta chỉ có thể đạt tới Vấn đỉnh? Đó là cực hạn của tu chân sao? Tiên liệu có tồn tại trên đời?

Giảng đường xôn xao một hồi, có mấy tên học viên thắc mắc, hướng về phía Đinh Tín mà hỏi.

Đinh Tín nhìn thoáng qua, gật đầu một cái, sau đó lại lắc đầu:

- Ta từng đọc trong một điển tịch cổ một câu không trọn vẹn, dường như có đề cập tới cảnh giới cao hơn nữa, chỉ có điều cũng không nói rõ ràng. Nhưng các ngươi cần phải biết, thế giới này rộng lớn, vô biên vô hạn, con đường tu luyện không có điểm cuối. Ngoài kia sẽ có những cảnh giới cao hơn, có tiên, có thánh, có thần thoại bất hủ. Nhưng bát đại cảnh giới, có lẽ là cực hạn mà người của Nguyên Giới có thể đạt tới.

Đám học viên nhất thời im lặng, vì Đinh Tín đang đề cập đến vấn đề mà họ chưa biết. Rằng liệu có cảnh giới cao hơn Vấn đỉnh, rằng thần tiên có tồn tại trên đời.

- Đạo sư có thể cho ta biết điển tịch đó nói gì không?

Có một tên học viên rụt rè hỏi. Đinh Tín gật đầu, nói:

- Vũ trụ hỗn độn chúng sinh đi

Bát cấp vấn địa

Tứ cấp vấn tiên…

Từng câu nói vang lên, như đánh vào lòng tất cả mọi người. Thế nhưng đến giữa chừng thì dừng lại. Không phải vì Đinh Tín không muốn nói ra, mà là vì điển tịch kia không hoàn chỉnh, chỉ còn sót lại được nhiêu đó chữ.

Cả giảng đường như bùng nổ, tất cả đám học viên đều xôn xao không ngừng. Bát cấp vấn địa, không phải là ám chỉ tám đại cảnh giới của tu chân giới đấy chứ? Nói như vậy, tứ cấp vấn tiên chính là bốn đại cảnh giới tiếp theo ư?

Nếu như điển tịch này là thật thì cũng quá kinh người rồi, Vấn đỉnh từ xưa tới nay đều được coi là cực hạn của tu sỹ, là cảnh giới vô địch trên trời dưới đất. Vậy mà không ngờ còn có tới bốn cảnh giới phía trên nữa, đây là những cảnh giới khủng bố cỡ nào chứ?

Phải biết rằng thất đại chí cường giả thực lực mạnh mẽ như thế, thậm chí còn được thế nhân xưng là nửa bước tiên cảnh, nhưng về bản chất cũng chỉ là cực hạn của Vấn đỉnh cảnh giới, chưa thể bước qua bước kia đấy.

Đáng tiếc là điển tịch này bị khuyết thiếu, không biết liệu có còn cảnh giới phía sau, hay là lời giải thích nào cho ba câu nói này hay không. Truyện được copy tại TruyenCv [.] Com

- Có khi cũng chỉ là một trò đùa của kẻ nào đó thôi, nếu quả thực có cảnh giới cao hơn nữa. Nguyên giới bao nhiêu vạn năm nay lại không có một người đạt tới sao?

- Phải rồi, nếu có người đạt tới cảnh giới sau Vấn đỉnh, chắc chắn sẽ vang danh thiên hạ, sẽ có điển tịch ghi chép lại.

Cũng có một vài người không đồng ý với Đinh Tín, không cho rằng có cảnh giới sau Vấn đỉnh.

Đinh Tín bị mấy tên tiểu bối bác bỏ thì sầm mặt lại, cảm thấy

có chút mất mặt mũi. Thế nhưng cũng không thể phản bác được điều gì, vì lời hắn nói quá phi lý, mà chính bản thân hắn cũng không chắc cuốn điển tịch kia nói đúng.

- Được rồi, không bàn tới chuyện này nữa, chúng ta tiếp tục bài học.

Hắn ho khan vài tiếng, sau đó lại tiếp tục giảng bài của mình. Mặc kệ cho đám học viên đang nhốn nháo, thậm chí có kẻ còn ngáp ngắn ngáp dài.

Sau một hồi, ánh mắt của hắn hướng về phía Hoàng Thiên, ngưng lại một chút, sau đó gật đầu hài lòng. Vì trong giảng đường lúc này, chỉ có duy nhất thiếu niên này đang chăm chú nghe hắn giảng bài.

- Các ngươi ở đây đa phần đều đã đạt tới Nguyên đan kỳ, đây là cảnh giới rất quan trọng, ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển của bản thân sau này.

Giống như quả trứng, nếu như hoàn mỹ, đầy đủ dinh dưỡng cùng độ cứng vừa phải, thì sinh linh khi được sinh ra sẽ càng khỏe mạnh. Nguyên đan cũng như thế, nó thực chất chính là mầm mống, là căn cơ cho cảnh giới tiếp theo. Là một phôi trứng đầy đủ mọi thứ, sau này khi linh thức tỉnh, sẽ không ngừng tẩm bổ để sinh thần.

Do đó, nguyên đan càng hoàn mỹ, thì không những thực lực ngươi bây giờ mạnh mẽ, mà còn đại biểu cho tiềm lực của ngươi sau này càng siêu việt.

Đinh Tín miệng nói không ngừng, giảng giải cặn kẽ. Hoàng Thiên ở bên trên cẩn thận lắng nghe, không bỏ sót một từ nào. Nghe tới đây, hắn chợt nhíu mày suy nghĩ.

Hỗn Nguyên Đan của hắn chính là ngộ được từ Vũ Trụ Hỗn

Độn, ngưng tụ mà thành, có lẽ đã vô cùng hoàn mỹ. Chỉ có điều nếu như quá mức hoàn mỹ, liệu linh của hắn có đủ để tẩm bổ khiến đan sinh thần? Giống như quả trứng, mặc dù dinh dưỡng đầy đủ, nhưng vỏ trứng quá cứng thì sinh linh làm sao mà thoát ra?

Tất nhiên Nguyên đan càng hoàn mỹ thì sinh thần sẽ càng mạnh, thế nhưng nếu như đến tận cuối đời, mà nguyên thần vẫn chưa đủ mạnh để thoát khỏi đan thì chỉ có nước ôm hận mà chết a.

Mặc dù thắc mắc trong lòng, nhưng hắn không dám hỏi. Vì hắn nghĩ bản thân Đinh Tín cũng không thể nào biết được. Đâu phải kẻ nào cũng có được cơ duyên ngộ đạo trong Vũ Trụ Hỗn Độn mà hình thành nên Hỗn Nguyên Đan như hắn. Chỉ sợ nói ra sẽ trở thành trò cười, trở thành tên bốc phét cũng không chừng.

Cũng may là vấn đề này vẫn còn xa, hắn còn rất nhiều thời gian để tìm biện pháp giải quyết. Bây giờ còn quá sớm, dù có suy nghĩ nhiều cũng không thay đổi được điều gì. Vì vậy hắn không quan tâm nữa, lại tiếp tục nghe giảng.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chớp mắt mà đã hết tiết. Đinh Tín ngưng giảng, dặn dò học viên vài việc rồi sau đó rời đi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 70: Mâu Thuẫn

Hết tiết học, một đám học viên liền đứng lên di chuyển, chụm năm chụm ba lại trò chuyện, nhưng không có kẻ nào rời đi. Vì bọn họ còn có một tiết học phía sau nữa.

Hoàng Thiên vẫn ngồi tại chỗ, không ngừng lĩnh hội kiến thức mà mình mới học được. Từ phía xa, một đám học viên tiến về phía hắn, mỗi kẻ đều có vẻ mặt khác nhau, nhưng đều có một đặc điểm chung duy nhất đó là kiêu căng cùng ngạo mạn.

-Lan Nhi sư muội, trưa nay ăn cơm cùng ta nhé!

Bạch Khôi là kẻ dẫn đầu, hướng Lan Nhi mà mở miệng, vẻ mặt nhẹ nhàng thản nhiên, nhưng đôi mắt lại ẩn giấu đầy ý tứ.

Hoàng Thiên vốn đã không ưa tên này, hắn mấy lần suýt mất mạng dưới độc thủ của đối phương, còn chưa tìm đến tính sổ mà đối phương còn dám mời Lan Nhi đi ăn.

Nhất thời trong lòng hắn khó chịu, cau mày nói:

-Trưa nay nàng đi ăn cùng ta rồi.

Lời nói của hắn chẳng khác nào một cái bạt tai, đánh thẳng vào mặt mũi Bạch Khôi. Đám người phía sau không thoải mái rồi, bọn hắn đều là thiên tài mạnh mẽ, mắt cao hơn đầu. Một kẻ nhà quê mà cũng dám kiêu ngạo trước mặt bọn hắn.

-Kiêu căng cái gì chứ, không phải chỉ là một cái linh căn khác người thôi sao. Phế vật thì vẫn hoàn phế vật thôi.

Ánh mắt của Hoàng Thiên thoáng qua trên người kẻ vừa nói, trong đôi mắt xẹt qua một tia sát khí. Hắn nhếch miệng cười:

-Ngươi cũng dựa vào cái linh căn đó để vào đây đấy, ta là phế vật thì chẳng khác nào nói ngươi không bằng phế vật sao?

Lời nói có gai, lại không nể nang chút nào khiến cả đám thiên tài đều nhăn nhó. Đây chính là chửi tất cả bọn chúng a.

-Hoàng Thiên huynh dường như rất tự tin về bản thân thì phải?

Điều kỳ lạ là Bạch Khôi lại không tỏ thái độ gì, chỉ nhàn nhạt cười. Miệng nói với Hoàng Thiên nhưng ánh mắt vẫn đặt trên người Lan Nhi, giống như khinh thường nhìn khi nói chuyện cùng hắn vậy.

Hoàng Thiên ngả người tựa lưng vào ghế, liếc xéo qua Bạch Khôi giọng điệu trào phúng:

-Ít nhất thì ta dựa vào bản thân mà đi lên, không giống một số người dát vàng lên mặt, nhưng bên trong toàn là cứt.

Bạch Khôi dù cho tâm tính có tốt đi thế nào đi chăng nữa, nhưng bị chửi tới mức này thì cũng khó mà nhịn nổi. Hắn khuôn mặt giật giật, trán nổi gân xanh, rất muốn một tát vỗ chết tên thiếu niên trước mắt này.

Nhất thời thân thể hắn khuếch tán ra một luồng khí thế đáng sợ, ép thẳng về phía Hoàng Thiên, hiển nhiên muốn hạ nhục đối phương.

Mà đám học viên phía sau đều kinh hãi, cảm giác được một cỗ áp lực vô hình. Thậm chí có vài kẻ thực lực yếu bị ép cho lui mạnh về phía sau. Khí thế này không nhằm vào bọn hắn mà đã mạnh mẽ như vậy, thì áp lực đánh về phía thiếu niên kia phải mạnh đến mức nào chứ.

Kinh sợ qua đi, sau đó là vui mừng hả hê, tên Hoàng Thiên này nãy giờ cuồng ngôn, không coi ai ra gì. Bây giờ chọc phải Bạch Khôi, rốt cục bị người ra tay dạy dỗ.

Thế nhưng sự việc tiếp theo lại không như bọn hắn mong muốn. Chỉ thấy Hoàng Thiên vẫn ngồi im không động, thế nhưng quanh người lại mơ hồ hình thành nên một tràng vực. Hoàn hảo chống lại khí thế của Bạch Khôi.

Trong lòng mọi người nhảy dựng, tên thiếu niên này vậy mà lại có thể chống lại được khí thế của Bạch Khôi, ngang tài ngang sức.

-Rất tốt! rất tốt! Vài hôm nữa là tới Tân sinh luận đạo. Ta rất muốn biết Hoàng Thiên huynh có thể đi đến đâu a? Mong là đừng bị đánh chết quá sớm.

Bạch khôi lạnh giọng nói, vẻ mặt không dễ chịu chút nào, trước mặt nhiều người bị sỉ nhục như thế mà không thể làm gì được Hoàng Thiên.

Lời nói của hắn hàm chứa ý tứ rõ ràng, lại sử dụng từ đánh chết mà không phải là đánh bại, giống như một lời cảnh cáo, cũng ẩn hàm một sự xem thường không hề nhẹ.

Tượng gỗ cũng có ba phần tức giận, Hoàng Thiên rốt cục cũng nổi máu, thiếu chút nữa không kiềm chế được mà ra tay. Hai mắt tràn ngập sát khí lạnh lẽo, quét về phía Bạch Khôi.

-Ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi?

Bạch Khôi cười nhạt, hắn biết Hoàng Thiên rất mạnh, nhưng muốn lấy mạng hắn còn chưa đủ, nhất thời dùng ánh mắt khinh khỉnh nhìn tới:

-Bằng vào ngươi?

Hoàng Thiên cười lạnh một tiếng, hắn mặc dù tâm tính trầm ổn, nhưng dẫu sao cũng mới có mười sáu tuổi, vẫn có một chút nông nổi của thiếu niên. Bị người khác khiêu khích liên tục như thế, không phẫn nộ mới là lạ.

-Bạch Khôi a Bạch Khôi! Ngươi nghĩ mình là thiên tài sao? Nếu không có Bạch Gia làm hậu thuẫn, ngươi chính là một con chó cũng không bằng. Mười tám tuổi Nguyên đan hậu kỳ rất đáng để tự hào sao? Người khác khen ngươi vài câu, ngươi liền tưởng bản thân là thiên tài sao? Trong mắt ta cũng chỉ là một tên phế vật không hơn không kém.

Bạch Khôi khóe mắt giật giật, nắm đấm siết chặt, tên thiếu niên này lại dám xem hắn không bằng con chó, đây là triệt để xem thường. Hắn thân phận cao cao tại thượng, có bao giờ bị người khác sỉ nhục như thế.

Hắn siết chặt nắm đấm, cố gắng áp chế ý niệm ra tay với Hoàng Thiên. Vì hắn biết đối phương đang cố ý chọc giận hắn, chỉ cần hắn ra tay trước, thì đối phương sẽ nắm được đạo lý, hiến cho hắn bị trừng phạt.

-Ngươi đang khiêu khích ta sao?

Bạch Khôi nghiến răng nói, trên người toát ra sát khí.

-Chính xác, ta chính là đang nói cho ngươi biết, đừng nói là ngươi, mà cả cái gốc rễ mà ngươi dựa vào trong mắt ta chẳng là cái thá gì.

Hoàng Thiên trong cơ thể toát ra hàn khí, Hỗn nguyên đan trong cơ thể đã vận chuyển không ngừng, có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Cơ thể hắn bộc phát ra từng đợt Hỗn nguyên lực, mạnh mẽ tới mức như muốn đánh bay tất cả mọi người ra ngoài. Cái khi tức

kinh khủng tràn ra khiến cho không ít người biến sắc, vẻ mặt tái xanh khiếp sợ.

-Miệng lưỡi rất lợi hại, ta không cùng ngươi tranh đấu. Đợi đến Tân sinh luận đạo, mong rằng ngươi còn có thể nói được. Uy nghiêm của Bạch Gia không phải một cái đê hèn như ngươi có thể khinh nhờn.

Nói đoạn hắn phất tay rời đi, không muốn ở đây thêm chút nào nữa. Miệng lưỡi đấu không lại đối phương, đánh cũng không được đánh quả thực quá uất ức.

Sự việc xảy ra rất nhanh dẫn tới sự chú ý của tất cả mọi người, khi biết được hai người này mâu thuẫn thì xôn xao. Không ít người tỏ ra hứng thú, thảo luận không ngừng:

-Ha ha! Một siêu cấp thiên tài thành danh từ lâu, một thiên tài mới nổi, cuộc chiến này sẽ rất đặc sắc a.

-Tên thiếu niên kia cũng quá ngông cuồng đi, lại dám đắc tội Bạch Khôi a! Ta nghe nói hắn đã sớm có thể đột phá Hóa linh cảnh nhưng vẫn một mực áp chế, rèn nên Nguyên đan hoàn mỹ nhất a.

-Là thật sao? Vậy thì tên thiếu niên kia nhất định phải thua rồi. Hắn tu vi cũng chỉ mới là Nguyên đan trung kỳ, làm sao chống nổi chứ?

Lan Nhi bên cạnh vẻ mặt tràn đầy phức tạp, nhìn chằm chằm Hoàng Thiên, rồi lại nhìn Bạch Khôi đang rời đi. Nàng từ đầu tới giờ im lặng không nói gì, vì nàng có cảm giác mọi chuyện đến mức này dường như xuất phát từ bản thân.

Rốt cục nàng không nhịn được mở miệng, khẽ nói:

-Hoàng Thiên ca ca, thực ra Bạch Khôi sư huynh cũng không xấu như ca nghĩ.

Lời của nàng nhất thời khiến Hoàng Thiên nhíu mày một cái, hắn có thể cảm nhận được giữa nàng và Bạch Khôi có một chút gì đó. Suy nghĩ kỹ một chút, có lẽ Lan Nhi không biết bản chất của Bạch Khôi nên mới nói đỡ, vì vậy hắn mới nói:

-Muội sau này ít tiếp xúc với hắn một chút, loại người như hắn chẳng tốt lành gì.

Lan Nhi không biết nói gì cho phải, đành im lặng ngồi xuống, vẻ mặt có chút không được tự nhiên.

Nhìn thấy nàng như thế, Hoàng Thiên cảm thấy nao nao, đang định khuyên bảo thì một tên thiếu niên đi tới, nhìn thoáng qua hai người, cười nói:

-Huynh đệ rất tuyệt, không để cho Bạch Khôi chút mặt mũi nào.

Giọng nói của hắn sang sảng, không kiêng nể điều gì, nhưng lại không có chút kiêu căng lên mặt nào khiến Hoàng Thiên có chút hảo cảm, gật đầu nói:

-Đối với một số tên ngụy quân tử cần gì phải khách khí?

Thiếu niên cười lớn, vỗ bàn cái rầm, nói:

-Nói rất đúng, cái tên đàn bà đó ta nhìn đã sớm không vừa mắt.

Mọi người xung quanh vẻ mặt đều cứng lại rồi, hôm nay rốt cục là ngày gì không biết, ở đâu mọc ra hai cái thiếu niên ngông cuồng. Một kẻ mắng Bạch Khôi là ngụy quân tử, kẻ còn lại kêu là tên đàn bà. Dường như đệ nhất thiên tài của Bạch gia trong mắt của bọn hắn không đáng một xu.

Phía xa xa, Bạch Khôi trán nổi gân xanh, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, tung chưởng vỗ nát một cái bàn cho hả giận rồi

sau đó quay người rời đi.

Hoàng Thiên liếc mắt, cũng không đề cập đến chuyện này nữa mà quay sang hỏi:

-Còn chưa biết danh tính của ngươi?

Thấy Bạch Khôi rời đi, tên thiếu niên cười tít mắt, đưa tay về phía Hoàng Thiên, nói:

-Ngươi có thể gọi ta là Trần Lôi.

Mặc dù có chút hảo cảm với đối phương, nhưng Hoàng Thiên vẫn thập phần cảnh giác. Hắn có thể cảm nhận được kẻ này tâm cơ cực sâu, vừa nãy là cố ý biểu lộ ra vẻ cợt nhả để chọc tức Bạch Khôi, khiến mâu thuẫn giữa hắn và Bạch Khôi càng thêm khó giải.

Bị đối phương lợi dụng, mặc dù không ảnh hưởng quá nhiều nhưng Hoàng Thiên trong lòng vẫn có chút khó chịu:

-Ngươi là cố ý?

Câu hỏi của hắn rất nửa vời, nhưng Trần Lôi không phải kẻ ngốc, liền hiểu được ý tứ. Không nghĩ rằng Hoàng Thiên có thể nhìn ra được dụng ý của mình, Trần Lôi có chút bất ngờ, cười nói:

-Ta chỉ là nhìn hắn rất ngứa mắt, muốn đuổi hắn đi chỗ khác a. Hoàng Thiên huynh đừng hiểu lầm.

Thấy Hoàng Thiên vẫn chưa có ý nói chuyện, Trần Lôi vẫn như cũ nhiệt tình. Hắn ngồi xuống bàn đối diện, nhìn lướt qua Lan Nhi một cái, sau đó lại nói.

-Ta biết ngươi rất tự tin vào bản thân, nhưng ngươi vẫn nên cẩn thận, Bạch Khôi tuyệt đối không đơn giản. Cấp độ linh căn của hắn tuy không bằng ngươi, nhưng tu vi đã sớm viên mãn, tùy lúc có thể bước vào Hóa linh cảnh giới. Hơn nữa, ta nghe nói hắn sở

hữu huyết mạch Bạch Linh thuần khiết đấy.

Hoàng Thiên gật đầu, hắn chưa bao giờ xem thường đối phương cả. Chưa nói đến thực lực, chỉ riêng khi nãy hắn cố ý khiêu khích như thế mà đối phương vẫn có thể ẩn nhẫn không có ra tay. Há lại là người đơn giản? Tuyệt đối là một người có tâm cơ, không dễ đối phó chút nào.

Bất quá hắn cũng không sợ, từ khi tao ngộ Xương Cuồng, thức tỉnh huyết mạch cùng ngộ ra "Diệt". Hắn đã hình thành nên một cỗ ý niệm vô địch trong lòng, không thể lay động. Đây không phải kiêu căng tự đắc mà là niềm tin tuyệt đối vào bản thân.

Khẽ nở một nụ cười, hắn nói:

-Cám ơn đã nhắc nhở, ta tự có tính toán.

-Ngươi không có sợ sao?

Trần Lôi sửng sốt một chút, đối phương biết Bạch Khôi mang trong mình huyết mạch Bạch Linh thuần khiết mà vẫn còn tự tin như thế, không có chút kinh sợ nào? Phải biết rằng người có huyết mạch Bạch Linh xưa nay đều vô cùng mạnh mẽ, sở hữu thiên phú thần thông cực kỳ bá đạo, dễ dàng giết chết tu sĩ cùng cảnh giới.

-Sợ liệu có giải quyết được điều gì chăng?

Hoàng Thiên cau mày, không nói đến tính cách của hắn, chỉ riêng việc đối phương hết lần này đến lần khác ra tay ám hại đã đủ để hắn muốn lấy mạng đối phương rồi.

-Ha ha, tính cách của ngươi rất hợp với ta đấy.

Trần Lôi cười ha hả, vỗ vỗ vai Hoàng Thiên, giống như là rất thân thiết vậy.

-Vậy đi, ngươi sau này nếu như có khó khăn gì, cứ đến Trần

gia tìm ta a.

Hiếm khi tìm được một người có tính cách phù hợp với mình, hắn liền muốn xưng huynh gọi đệ với Hoàng Thiên rồi.

-Đấy là ngươi nói đấy nhé! Đến khi ta tới mà không ra thì ta đập sơn môn nhà ngươi.

Hoàng Thiên cười hắc hắc, tự trong lời nói của đối phương nắm lấy cái thóp, vẻ mặt có chút đê tiện.

Trần Lôi tự dưng lại nổi da gà, có cảm giác vừa nãy mình lỡ mồm rồi, giống như đã rước một cái đại ma thần vào nhà thì phải.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 71: Trận Pháp

Rất cảm ơn ad của các trang web khác đã đăng truyện giúp mình. Nhưng có một số web đã để sai tên tác giả, mình mong các ad có thể sửa lại giúp mình. Tên của mình là Đình Kiên nhé, không phải là Đỉnh Kiên đâu ạ.

À mà mình là người Việt Nam nhé!!! rất mong được mọi người ủng hộ, vì một nền tiên hiệp Việt...:))

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đã quá thời gian của ca học thứ hai tới hai mươi phút, nhưng đạo sư vẫn chưa có tới.

Lại hơn mười phút nữa đi qua, thì cánh cửa giảng đường mới bị đẩy ra, một người chậm dãi bước vào. Đám học viên đều xôn xao cả lên, buổi học đầu tiên mà vị đạo sư này lên lớp muộn tới ba mươi phút, bỏ phí một phần ba thời gian ca học rồi còn gì.

Lão đạo sư này cao gầy, khuôn mặt hốc hác, quần áo luộm thuộm không khác gì một lão khất cái khiến rất nhiều người đơ ra, không biết nói gì cho phải.

Lão tiến tới bục giảng, cũng không có chào hỏi làm quen gì, mà nhìn lướt qua chúng nhân cười nhạt một tiếng, sau đó trực tiếp vào bải giảng. Môn lão dạy chính là trận pháp.

Vũ Trụ khai sinh, chính là được cấu thành từ vật chất cùng năng lượng. Không giống như vật chất có thể nhìn, có thể sờ, có thể cảm nhận. Năng lượng là tồn tại đặc biệt, vô dạng, vô hình, vô danh, vô sắc.

Giống như hai mặt đối lập của tạo hóa, vật chất và năng lượng vừa mâu thuẫn, vừa thống nhất. Giữa chúng có một mối liên hệ không thể tách rời. Không ngừng tác động qua lại lẫn nhau theo hướng xung đột lẫn chuyển hóa. Từ vật chất sinh ra năng lượng, từ năng lượng sinh ra vật chất, biến hóa khôn lường.

Trận pháp chính là chất xúc tác cho quá trình đó, có thể sản sinh ra năng lượng vô cùng tận, có thể tạo ra vật chất bất hủ muôn đời.

Vũ trụ vừa sinh, trận pháp tự nhiên đã tồn tại, diễn hóa thiên địa sơ khai. Những trận pháp này muôn hình muôn vẻ, cực kỳ khủng bố, có thể nghiền ép chư thiên, hủy diệt vạn vật. Cũng có thể khai thiên, tái tạo sinh linh, công tham tạo hóa.

Vạn vật sinh sinh tự khi bước lên con đường tu luyện, nhận biết được trận pháp liền có dã tâm nắm giữ.

Qua vô số năm tháng truy cầu cùng tích lũy, đã tạo nên một nền tảng trận pháp hậu thiên cực kỳ đồ sộ, phát triển rực rỡ. Thậm chí sắp tiếp cận tới cấp bậc trận pháp tự nhiên.

Trận pháp khi được nhắc đến, thường được hiểu theo nghĩa hẹp, nghĩa là nói đến trận pháp hậu thiên. Theo các điển tịch cổ cùng đạo thống xa xưa, đều coi trận pháp hậu thiên là những sản phẩm mô phỏng trận pháp tự nhiên. Là những hình thức sắp đặt, điều khiển, dẫn động chuyển hóa các loại vật chất thích hợp thành năng lượng thiên địa, dùng nó vào mục đích cụ thể nào đó.

Đỉnh cao của trận pháp hậu thiên chính là khống chế thiên địa năng lượng, vận dụng thiên địa pháp tắc vào trong trận pháp, khiến nó càng nên hoàn mỹ.

Trận pháp thiên biến vạn hóa, muôn hình muôn vẻ. Nhưng tùy vào từng tiêu chí, chung quy vẫn có thể phân loại ra được.

Xét về công dụng, trận pháp thường được phân thành tám loại gồm công trận, thủ trận, phong trận, truyền tống trận, luyện trận. Tuy nói phân loại như thế, nhưng thực tế các trận pháp sư thường lồng ghép nhiều loại trận pháp lại với nhau để tạo nên hiệu quả lớn nhất. Ví như khốn trận thường kèm theo công trận tạo nên một sát trận hoàn hảo, vừa vây khốn, vừa đánh giết đối thủ.

Xét về hình thức, trận pháp thường được phân chia thành phù trận, kỳ trận.

Bất kỳ trận pháp hậu thiên nào đều không tự nó sản sinh ra năng lượng, mà cần phải cung cấp năng lượng cho nó. Trận pháp sư có thể sử dụng thiên tài địa bảo trong trận, cũng có thể tạo nên một bộ phận hấp thu thiên địa linh khí, làm nguồn cung cấp năng lượng cho trận pháp vận chuyển.

Nếu như nói những kẻ có thể tu luyện là vạn người có một, thì những tu sĩ có thể học tập trở thành trận pháp sư chính là triệu người có một. Vì muốn trở thành một trận pháp sư, không chỉ cần nghiên cứu vô tận điển tịch, mà còn cần có thiên phú hơn người, mới có thể sáng tạo và tiến xa trên con đường này.

Chính vì độ khó đó cùng những công dụng của trận pháp khiến cho trận pháp sư trở thành tồn tại đặc biệt tại tu chân giới, được muôn người kính nể. Bọn họ là những người nghiên cứu chuyên sâu về trận pháp, nắm bắt được sự biến hóa khôn lường, tiếp thu được tinh hoa tích lũy từ muôn đời. Từ đó có thể tạo nên những loại trận pháp cực kỳ kinh người.

Một tấm hộ mệnh phù nhỏ nhắn có thể cứu ngươi một mạng. Một cái tuyệt đại sát trận có thể giúp ngươi vượt cấp giết chết kẻ thù. Một cái hộ trận mạnh mẽ có thể giúp gia tộc ngươi sừng sững không đổ.

Nói như vậy, là có thể hình dung được sự quan trọng của trận pháp đại sư. Tuyệt đối từng cái đều là đại nhân vật, có sức ảnh

hưởng cực lớn không ai nguyện ý đắc tội.

Tất nhiên môn học này mục đích được đưa vào giảng dạy không phải là đào tạo ra những trận pháp sư, mà chỉ là giúp đám siêu cấp thiên tài này hiểu rõ hơn về trận pháp, có thể giúp ích cho con đường tu luyện sau này.

Lão đạo sư vẫn tiếp tục giảng giải, trên tay có một trận kỳ thất sắc không ngừng phát sáng, lưu chuyển tinh quang.

Mà ở bên trên, Hoàng Thiên như đắm chìm vào đó, say mê nghe giảng, không bỏ sót bất cứ một câu nào. Tự trong lòng hắn xuất hiện một cỗ hứng thú vô hạn với trận pháp, ham muốn được nghiên cứu tìm tòi đến cùng.

Ngày trước khi ở Học Viện Hoàng Gia, hắn còn chưa được tiếp xúc qua những kiến thức cao thâm như thế mà chỉ mới dừng lại ở vẽ phù. Còn nhớ lần đó hắn sáng tạo ra Phong nguyên phù, từng trong lúc nguy cấp cứu hắn một mạng đấy.

Nếu như để người ngoài biết được, hắn đã từng to gan lớn mật chỉnh sửa phù văn thì sẽ bị dọa cho ngây ngốc mất. Vì khi đó hắn còn chưa được học về trận pháp cơ bản, làm sao có thể thay đổi phù văn. Đây không là ngu ngốc thì chính là thiên phú vô địch.

Lão đạo sư rất nhanh giảng xong bài, sau đó đánh ra vài đạo pháp quyết lên thất thải trận kỳ, khiến nó biến hóa. Hào quang rực rỡ, thần thánh tinh khiết, như muốn đoạt tạo hóa thương khung.

-Vạn vật sinh linh đều nằm trong Âm Dương, Ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Mà đại biểu cho chúng chính là Thất Tinh Minh Thần trận, tồn tại sừng sững giữa trời đất thương khung.

Nói đến đây, thất thải trận kỳ trong tay lão liền biến đổi không ngừng, tỏa ra vô cùng hình thái.

-Thượng cổ đại năng bao nhiêu đời quan sát cùng tham ngộ

Thất Tinh Minh Thần trận, rốt cục mô phỏng thành công sáng tạo nên Thất Thải Tinh Thần trận, công tham tạo tóa.

Mọi người đều kinh hãi rồi, đừng nói thất trận kỳ trong tay lão chính là Thất Thải Tinh Thần trận đi ra à nha. Nhìn vẻ mặt của đám học viên, lão đạo sư không khỏi ngẩng cao đầu một chút, ra vẻ gật đầu.

-Đây cũng không phải Thất Thải Tinh Thần trận, chỉ là một mô hình của nó thôi.

Thế nhưng lớp học này há lại tầm thường, toàn bộ đều là siêu cấp thiên tài, kiến thức không kém, liền có người nhìn ra được bản chất, không chút nể mặt lão chút nào nói ra.

Lão đạo sư vẻ mặt xấu xí rồi, liền cúi đầu ho khan vài tiếng, sau đó lại tiếp tục thôi thúc thất thải trận kỳ:

-Thất nguyên cùng chuyển, tự âm dương mà sinh tam tài.

Thất nguyên cùng nghịch, tự ngũ hành khắc mà diệt thiên địa.

Thất nguyên bổ khuyết sinh thất thương vô thường.

Thất nguyên xung khắc hóa cửu tinh nan ách.

Sau mỗi câu nói của lão, thất thải trận kỳ trên tay lại một lần biến hóa.

Khi thì nhị khí vận hành, chuyển hóa thành Thiên - Địa – Nhân.

Khi thì ngũ hành khắc, tịch diệt vạn vật thiên khung.

Khi thì Âm Dương hòa hợp, Ngũ hành tương sinh, huyễn hóa ra thất thải thương khung, vô cùng vô tận.

Khi thì Âm Dương xung đột, Ngũ hành xung khắc, hóa cửu kiếp giáng xuống nhân gian.

Từng cảnh tượng mặc dù chỉ là được mô phỏng ra nhưng vẫn chấn động nhân tâm, khiến toàn bộ học viên đắm chìm vào trong đó khó mà dứt ra được.

Khủng bố cỡ nào chứ? Chỉ là một cái mô phỏng tiểu trận đã có uy lực kinh người như thế. Vậy chân chính Thất Tinh Minh Thần trận sẽ mạnh mẽ đến mức nào a. Nói có thể diệt thế cũng không phải nói quá đi.

Hoàng Thiên thì càng không phải nói, hắn như si như mê đắm chìm vào trong đó. Lúc đầu còn cần lão đạo sư thúc đẩy mới có thể nhìn thấy được biến hóa, mà lúc sau nữa thì không cần nữa rồi. Vì tự bản thân hắn liền lâm vào không minh, tự mình trong đầu suy diễn ra những biến hóa tiếp theo.

Mà càng suy diễn hắn càng kinh hãi, Thất Thải Tinh Thần trận này tuyệt đối không chỉ có mấy cái biến hóa mà lão đạo sư nói ra, mà còn hàm chứa vô tận biến hóa khác, cực kỳ khủng khiếp.

-Được rồi, hôm nay liền giảng tới đây thôi. Các ngươi về nhà hảo hảo nghiên cứu biến hóa của Thất Thải Tinh Thần trận, hôm sau nộp bài ít nhất phải có một cái biến hóa cơ bản a.

Lão đạo sư rốt cục thu thất thải trận kỳ vào, đồng thời ra bài tập về nhà.

Hoàng Thiên đang chìm trong một trạng thái kỳ diệu liền bị tỉnh lại rồi, trông thấy lão đã thu trận kỳ rồi thì có chút xung động. Rất muốn lên cướp về tay mà cẩn thận nghiên cứu.

Cũng may là hắn còn kiềm chế được, không có manh động. Một kẻ được ủy thác dạy giỗ cho siêu cấp thiên tài há lại là người bình thường, chỉ sợ sẽ một tát đánh bay hắn a.

Rời khỏi giảng đường, Hoàng Thiên cùng Lan Nhi tới nhà ăn, nhưng không khí giữa hai người có phần quái dị, không một ai nói

câu nào.

Hoàng Thiên chậc lưỡi, thầm nghĩ nàng đang còn giận mình việc khi nãy, nên cũng không có nói gì. Sớm hay muộn hắn cũng sẽ chứng minh cho nàng thấy tên kia không phải hạng tốt lành gì.

Hoàng Thiên trở về phòng của mình, bọn hắn chỉ buổi sáng mới phải lên lớp học, thời gian còn lại liền được tự do, tự mình tu luyện.

Hắn tìm tới Lâm Thanh Phong, sau đó biết được Anh Vũ đang đi tới một bí cảnh để tu luyện, trong một thời gian sẽ không xuất hiện.

Điều khiến hắn cực kỳ kinh ngạc là Thiên Nguyên Học Viện lần này không chỉ riêng hắn cùng Lâm Dương hai người là có vượt qua Siêu đẳng linh căn. Mà còn có bốn người nữa, trong đó có Anh Vũ.

Chuyện này cũng quá kinh người rồi, phải biết trước kia thiên phú của Anh Vũ cũng chỉ hơn hắn một chút, nói khó nghe một chút chính là phế vật. Mà bây giờ đây đột nhiên lại trở thành một trong những siêu cấp thiên tài của Thiên Nguyên đại lục.

Đoạn hắn nhìn qua Lâm Thanh Phong, liền nghĩ nguyên nhân chắc chắn là nhờ Lâm Thanh Phong rồi.

Lại hỏi lão thêm vài vấn đề, hắn liền biết được những cao thủ tấn công hắn hôm trước chính là nội gián của Tứ đại lục đưa tới, muốn ra tay giết chết những thiên tài của Thiên Nguyên đại lục.

Mặc dù lão đã ra lệnh phá hủy toàn bộ truyền tống trận tới ngoại lục, nhưng như cũ vẫn để lọt rất nhiều. Hơn nữa còn có những người của tứ đại lục đã sinh sống tại nơi đây ẩn đi thân phận, không ngừng thâm nhập vào các thế lực lớn.

Mạch nước ngầm chưa bao giờ ngừng chảy, sóng gió cũng

nhanh chóng ập tới rồi. Khiến Hoàng Thiên trong lòng nhất thời xuất hiện một cỗ áp lực, muốn nhanh chóng tăng nhanh thực lực của bản thân.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 72: Kinh Các

Cuối cùng, Lâm Thanh Phong đưa cho Hoàng Thiên một cái lệnh bài nhỏ, bảo hắn cất giữ.

-Phong gia gia! Đây là?

Nhìn chiếc lệnh bài hoàng kim trong tay, Hoàng Thiên hỏi lão.

-Đây là lệnh bài tiến vào Kinh Các, ngươi có cần thứ gì thì cứ tới đó.

Hoàng Thiên thất kinh, theo lời nói của lão là hắn có thể tùy tiện vào Kinh Các, tùy ý quan sát các loại điển tịch kinh thư? Điều này cũng quá khiếp người rồi.

Lâm Thanh Phong nở nụ cười hiền lành, gật đầu:

-Cố gắng nâng cao thực lực của bản thân mình, tương lai đại chiến ta cũng khó mà bảo vệ được các con rồi. Mọi chuyện đều phải dựa vào bản thân mình thôi.

Lời của lão tuy ấm áp, nhưng lại khiến Hoàng Thiên cảm thấy đau lòng. Chuyện tương lai ai mà biết trước, có thể một ngày nào đó, chính lão cũng phải ngã xuống.

Từ biệt Lâm Thanh Phong, hắn không có trở về phòng nữa mà trực tiếp tiến về phía Kinh Các. Hắn không muốn bản thân bỏ phí một giờ nào nữa, hắn muốn bản thân phải ngày càng mạnh mẽ hơn nữa.

Trời đã xế chiều, từng tia nắng yếu ớt đã không còn sức nóng

nữa, chỉ còn lại một màu đỏ rực chiếu xa rực rỡ phía chân trời.

Hoàng Thiên cất bước trên đường đá, hướng về phía Kinh Các tọa lạc. Thiên Nguyên Học Viện mặc dù vừa mới thành lập chưa lâu, theo lý thì điển tịch cùng kinh thư sẽ không nhiều mới đúng. Thế nhưng Lâm Thanh Phong là ai? Kinh thư mà lão sưu tầm há lại bình thường. Đó là còn chưa kể tới các thế lực đều đưa tới số lượng lớn. Mặc dù không có những kinh thư tuyệt thế, nhưng số lượng lại tuyệt đối khó mà tưởng tượng.

Xuất hiện trước mắt hắn là một tòa bảo các khổng lồ đứng sừng sững giữa núi rừng. Bảo các mới xây, thậm chí còn tỏa ra từng khí tức tươi mới, khiến lòng người mát lạnh.

Đẩy cánh cửa nặng nề ra, một đại điện rộng lớn xuất hiện trước mặt hắn. Bên các vách tường là những giá đỡ chứa đầy điển tịch cùng kinh thư, tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Có điển tịch mang phong cách cổ xưa, cũng có kinh thư mới tinh óng ánh đủ loại được sắp xếp gọn gàng.

Hoàng Thiên không khỏi hít một hơi khí lạnh, số lượng này cũng quá nhiều đi, đây mới chỉ là tầng thứ nhất thôi đấy.

Mà lúc này tại trung tâm của đại điện, có một bục đá cổ xưa. Một lão giả tóc bạc ngồi xếp bằng bên trên không hề động đậy, hệt như một bức tượng gỗ.

Tuy ông lão thoạt nhìn rất bình thường, không có tỏa ra chút uy áp cùng nguy hiểm nào. Nhưng Hoàng Thiên biết được đối phương tuyệt đối là chí cường giả. Chỉ cần hắn dám manh động chắc chắn không thoát khỏi cái chết.

-Tiền bối!

Hắn cất tiếng chào hỏi, nhưng không được đáp lời, bèn đánh liều bước tới, cẩn thận tiến về phía ông lão. Thế nhưng khi còn

cách bục đá năm mét, đột nhiên một cỗ cảm giác nguy hiểm ập tới khiến hắn rợn cả tóc gáy, vội vàng đứng im không nhúc nhích. Vì hắn mơ hồ cảm nhận được trước mặt hắn có một cái sát trận vô cùng khủng bố. Chỉ cần tiến thêm một bước chính là vạn kiếp bất phục.

Hắn vội vàng lấy ra lệnh bài, sau đó chắp tay nói:

-Vãn bối là nghe theo Phong gia gia tới học tập kinh thư.

Ông lão vẫn không có động tĩnh gì, nhưng cỗ cảm giác nguy hiểm đã tan đi. Hoàng Thiên lúc này mới thở phào một hơi, vội vàng cúi đầu một cái, sau đó lui về phía sau.

Mà lúc hắn quay người đi thì mi mắt ông lão khẽ động, sau đó mở ra, sâu trong ánh mắt lóe lên tinh quang sắc bén quét về phía hắn, âm thầm gật đầu tán thưởng.

-Có thể phát giác được Vô Tướng Lục Sát trận của ta, thiên phú rất mạnh.

Nói đoạn, lão lại nhắm mắt lâm vào tĩnh tọa.

Hoàng Thiên không biết mọi chuyện, lúc này hắn đang hướng về phía vách tường có chứa điển tịch cùng kinh thư liên quan tới Trận pháp.

Nhìn số lượng kinh thư khổng lồ trước mắt, Hoàng Thiên hít một hơi thật sâu cố gắng trấn định ham muốn trong lòng. Hắn mặc dù rất muốn nhanh chóng học tập mọi kiến thức về Trận pháp, nhưng cũng biết dục tốc bất đạt. Mọi thứ cần phải bắt đầu từ những thứ cơ bản nhất, xây đắp một nền móng thật vững chắc rồi mới tiếp xúc tới những tầng thứ cao hơn.

Vì vậy hắn tìm tới những điển tịch cơ bản nhất, không ngừng tìm hiểu mọi thứ. Trước mắt hắn dần dần mở ra một thế giới mới, một thế giới của kiến thức trận pháp, mênh mông vô bờ, không có

điểm cuối.

Đọc hết điển tịch này đến điển tịch khác, bất giác thời gian đã là nửa đêm. Mà số lượng điển tịch Hoàng Thiên đọc qua đã hơn trăm cuốn, tốc độ đọc nhanh tới mức bản thân hắn cũng phải kinh ngạc.

Dần dần, hắn phát hiện ra bản thân có một trí nhớ rất mạnh, tất cả mọi thông tin từ những điển tịch kia chỉ cần hắn đọc qua một lần liền không thể quên. Hơn nữa hắn còn cảm nhận được năng lực suy diễn và lý giải siêu cường.

Điều này trước đây chưa từng xuất hiện qua, có lẽ chỉ mới phát sinh gần đây.

-Lẽ nào liên quan tới việc thức tỉnh huyết mạch?

Buông cuốn điển tịch xuống, hắn thầm nghĩ trong lòng. Có lẽ chỉ có việc thức tỉnh huyết mạch mới có thể khiến bản thân hắn thay đổi kinh người như thế.

Cuối cùng hắn dừng lại, dựa vào năng lực của bản thân vừa phân tích, vừa lý giải tất cả kiến thức vừa tiếp thu. Bắt đầu tinh giản, thanh lọc và sắp xếp lại nền tảng kiến thức cơ bản. Khiến chúng trở thành căn cơ tốt nhất cho bản thân.

Không biết bao nhiêu lâu sau, hắn lại đứng dậy tiến tới, đọc thêm điển tịch từ bộ này rồi đến bộ khác một cách say xưa.

Cứ như thế tiếp thu, suy diễn, tinh giản, ghi nhớ, thời gian thấm thoát trôi qua. Đến khi hắn tỉnh khỏi suy diễn thì đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Đặt điển tịch trên tay về vị trí cũ, hắn định rời đi thì giật mình kinh hãi, vì phía ông lão thần bí kia không biết tự khi nào đã xuất hiện, đứng ngay phía sau hắn.

Thân hình lão mờ ảo, khi thực khi hư, thi thoảng lại có phù văn lưu chuyển, kết thành một tràng vực thần bí bao quanh cơ thể.

Thấy Hoàng Thiên đã tỉnh khỏi trạng thái không minh, lão gật đầu tán thưởng, nói:

-Hài tử! Thiên phú trận pháp rất mạnh.

Nói đoạn, lão đưa tay về phía trước, cách không vẽ ra một đạo phù văn huyền ảo. Chia làm sáu phương vị bất đồng, nhìn có vẻ rời rạc yếu ớt, nhưng thực chất lại liên kết chắc chắn, cô đọng đến mức đáng sợ.

-Nhìn thật kỹ, xem xem bản thân có thể suy diễn được bao nhiêu biến hóa?

Hoàng Thiên hai mắt trợn tròn kinh ngạc, sau đó dần dần chuyển thành hứng

thú, đắm chìm vào trận văn trước mắt. Phải tới hơn mười lăm phút sau, hắn mới thu hồi ánh mắt, cảm thán không thôi. Sáu đạo phù văn này mặc dù bề ngoài nhìn thì thấy đơn giản, nhưng biến hóa khôn lường, thậm chí hắn có cảm giác còn mạnh hơn vô số lần Thất Thải Tinh Thần trận.

-Lục đạo làm chủ, vừa sinh vừa diệt, ba đạo trên hình thành tam thiện đạo, ba đường dưới hình thành tam ác đạo, từ đó mà diễn hóa luân hồi. Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang, vạn vật sinh linh đều không ra khỏi lục đạo, vĩnh viễn luân chuyển trong đó, bị giam giữ trong bánh xe luân hồi.

Hoàng Thiên chậm rãi nói ra tất cả cảm nhận của bản thân, tuy rằng không có nhìn thấu tất cả biến hóa, nhưng lại có thế nhìn ra được bản chất quan trọng nhất của nó.

-Nói rất hay, Lục Đạo Luân Hồi trận xưa nay luôn luôn huyền bí khó lường, mấy ai có thể nhìn thấu? Một người chỉ mới bước

đầu học tập trận pháp lại có thể suy diễn tới mức này, quả thực bất phàm.

Hoàng Thiên nghe thấy cái tên Lục Đạo Luân Hồi trận thì mày kiếm dựng đứng, có chút khó tin rồi. Mười tiên thiên đại trận tự nhiên, bài danh thứ sáu Lục Đạo Luân Hồi trận. Còn mạnh hơn Thất Tinh Minh Thần trận một bậc a. Vậy mà hắn hôm nay lại được quan sát, quả nhiên được được lợi ích không nhỏ.

Đoạn hắn rụt rè nhìn về phía ông lão, ấp úp nói:

-Tiền bối! Ta có thiên phú như thế, hay là ngài dạy cho ta Lục Đạo Luân Hồi trận đi.

Lục Đạo Luân Hồi trận uy lực không cần phải nói, chỉ cần học được một chút da lông cũng đủ để hắn ngạo thị thiên hạ a.

Nhưng là không để hắn như nguyện, ông lão đã trừng mắt giáng cho hắn một bạt tai đến say sẩm mặt mày.

-Ăn nói ngông cuồng, tiên thiên đại trận tự nhiên không ai có thể tác động chứ đừng nói tới nắm giữ. Ta nếu như có thể nắm cấp độ trận pháp như thế, thì còn phải ở cái thế giới rách nát này ư?

Hoàng Thiên bất mãn, vừa mới tìm hiểu về trận pháp được một hôm, hắn làm sao biết được những chuyện đó. Miệng lẩm bẩm:

-Hóa ra cũng chỉ là mô hình trận pháp giống lão đạo sư.

Lời hắn vừa nói ra, lại bị ông lão vỗ cho một cái vào ót, suýt chút nữa ngã sấp mặt xuống nền nhà rồi.

-Lại dám so sánh ta với mấy tên Trận sư nghiệp dư?

Hoàng Thiên hết biết nói gì rồi, ông lão này tu luyện lâu năm

tính khí thất thường, khó mà chiều lòng. Rốt cục hắn không nói gì nữa, lựa chọn im lặng đứng đó.

Bốp!

Lại một âm thanh giòn giã vang lên, Hoàng Thiên đầu óc lại choáng váng rồi. Im lặng cũng bị đánh là sao?

-Đứng trước mặt ta mà dám im lặng, khinh thường nói chuyện cùng ta sao.

Hoàng Thiên như hóa đá, nói cũng bị đánh, không nói cũng bị đánh. Đây là muốn hắn phải làm sao?

Lúc này đây ông lão mỉm cười hiền lành, nhưng lọt vào mắt Hoàng Thiên lại khiến hắn có chút khó hiểu. Nụ cười này có chút gì đó không được bình thường a, giống như có chút đê tiện thì phải.

-Hài tử! Có muốn bái ta làm sư phụ?

Ông lão hỏi, tóc bạc phất phơ, giọng nói ôn hòa khiến người khác cảm thấy ấm áp.

Hoàng Thiên ngẩn ra một hồi, hiển nhiên không nghĩ rằng ông lão sẽ nói như thế, nhất thời bất ngờ không biết nói gì. Sau đó suy nghĩ một hồi, hắn mới thẹn thùng nói:

-Sư phụ! Có thể truyền cho đệ tử Thất Thải Tinh Thần trận, Lục Đạo Phong Thiên trận các loại không a?

Vẻ mặt ông lão đen lại, tràn đầy hắc tuyến. Không nhanh không chậm vỗ cho Hoàng Thiên một cái bạt tai nữa. Tên xú tiểu tử này lòng tham không đáy, mấy cái tên hắn kể ra có cái nào là tầm thường. Mặc dù chỉ là đại trận mô phỏng lại, nhưng đều xếp hạng tuyệt thế thần trận, thế gian hiếm có. Vậy mà hắn đều yêu cầu một lúc vài loại như thế, bảo sao lão không tức cho được.

-Mi tên xú tiểu tử, lòng tham không đáy a.

Hoàng Thiên ui cha một cái, xoa xoa cái ót đã bị vỗ cho đỏ chót, trong lòng không ngừng oán thầm.

-Sau này không cần tham gia học tập trận pháp trên lớp nữa, đều đến Kinh Các nghiên cứu điển tịch, nếu như có chỗ không hiểu cùng thắc mắc, đến hỏi vi sư.

-Ơ! Vậy là tự học sao? Sư phụ không dậy con?

Hoàng Thiên rất là ngây thơ hỏi, khiến ông lão suýt chút nữa không kìm chế được mà vỗ cho hắn phát nữa, liếc xéo hắn:

-Mi cứ học cho vững kiến thức cơ bản, khi nào vi sư cảm thấy đã đủ vững chắc thì mới truyền đạt những kiến thức cao thâm. Hơn nữa Trận pháp thiên biến vạn hóa, vô cùng vô tận, quan trọng nhất vẫn là tự thân lĩnh ngộ cùng sáng tạo. Vi sư có thể dạy ngươi kiến thức, nhưng không thể dạy ngươi sáng tạo a. Đường đều phải là tự ngươi đi, không một ai có thể giúp. Được rồi, còn không mau lên lớp học, vi sư cũng phải đi rồi.

Nói đoạn, ông lão quay người bước nhẹ vài bước, không gian liền tỏa ra những gợn sóng nhẹ biến mất không thấy.

Hoàng Thiên rời khỏi Kinh Các, trong lòng cảm thấy khác lạ, cứ như vậy bái sư rồi sao? Đồng thời cũng cảm thấy có chút ấm ức, sư phụ cũng quá vô tâm à nha, đến tên của mình còn chưa nói cho hắn biết.

Trên con đường đến giảng đường, một tin tức truyền đến tai khiến hắn nổi giận đùng đùng. Sát khí lâu nay trấn áp trong cơ thể liền triệt để bùng phát rồi.

Hàn Lâm xích mích với người khác, bị đánh cho trọng thương

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 73: Hàn Lâm Bị Đánh

Thân huynh đệ, tính cách của Hàn Lâm như thế nào hắn rất rõ. Tuyệt đối không bao giờ có chuyện gây hấn hay xích mích với ai đó. Vậy mà hôm nay lại bị người đánh cho trọng thương rồi.

Bên trong khu ký túc xá, bên trong căn phòng số 528, Hàn Lâm nằm bệt trên giường, hô hấp yếu ớt. Đầu tóc hắn rối tung, che đi phần nào khuôn mặt bầm tím, vết máu loang lổ. Quần áo nhàu nát, loáng thoáng rách ra vài chỗ, lộ ra làn da của hắn.

Hắn trước đây đã sớm bước vào Ngưng nguyên trung kỳ, thực lực tuy không nói là mạnh mẽ, nhưng cũng đủ để tự bảo vệ bản thân. Không biết đã chọc phải kẻ nào mà có thể khiến hắn trọng thương như thế.

- Hắn sao rồi?

Phía bên ngoài cửa phòng, nơi bàn đá có hai tên thiếu niên ngồi đó. Một tên mập lùn híp mắt nhìn về phí căn phòng, hỏi một câu.

Tên còn lại nhấp một ngụm trà, cười nói:

- Còn chưa chết! Nhưng cũng sắp.

Tên mập nhếch miệng, vẻ mặt nhăn nhó:

- Hừ! Một tên phế vật mà thôi, chết không chết còn để lão tử phải đích thân tới canh chừng.

Tên còn lại nhíu mày, nói:

- Đừng có làm quá, dù sao nơi này cũng là Thiên Nguyên Học Viện. Nếu như hắn chết, chỉ sợ trưởng lão trong tộc cũng không bao che nổi. Hơn nữa, hắn cũng chỉ là một con cờ thí mà thôi, tức giận làm gì.

Tên mập hừ lạnh:

- Còn không phải là vì cái tên không biết sống chết kia sao? Công tử chỉ cần ra lệnh một tiếng, chúng ta liền bóp chết hắn.

Trông thấy vẻ hống hách của tên mập, tên còn lại có chút khó chịu, cười lạnh nói:

- Đừng có mạnh miệng, tên kia chính là vượt trên siêu đẳng linh căn đấy. Đến cao thủ Hóa linh cảnh còn chưa giết được hắn, ngươi tìm hắn để ăn đòn à?

Vẻ mặt tên mập nhất thời xấu xí rồi, hắn cũng chỉ là nói cho sướng miệng một chút thôi, vậy mà huynh đệ của mình lại nghiêm túc như thế, không xem hắn ra gì.

- Thiên tài thì đã sao? Nếu hắn dám tới ta sẽ trực tiếp cho hắn biết thế nào là nếm mùi đau khổ. Dám đắc tội với công tử nhà ta thì chỉ có con đường chết. Hắn là cái thá gì mà dám xem thường Bạch Gia chúng ta?

Thấy đồng bạn của mình nghiêm túc, tên béo khinh thường mắng một tiếng, cảm giác có chút khó chịu.

Vừa lúc đó, một đạo thân ảnh lao nhanh tới, chớp mắt đã vọt vào trong phòng khiến hai người không kịp phản ứng.

Người tới chính là Hoàng Thiên, hắn trong lòng tràn đầy lo lắng, chạy tới cũng không để ý tới xung quanh, liền lao vào trong phòng. Trông thấy trạng thái của Hàn Lâm, hắn hàm răng hung hăng nghiến lại, hai tay siết chặt, trên khuôn mặt anh tuấn lúc này tràn ngập lãnh ý cùng tức giận.

Vội vàng lấy trong túi trữ vật một cây tử tinh thảo, hắn đút cho Hàn Lâm, muốn vì hắn chữa thương. Đây là thuốc chữa thương tốt nhất mà Lâm Thanh Phong đưa cho hắn.

Lúc này hai tên kia cũng tiến vào rồi, tên mập liếm liếm môi, đắc ý nói:

- Ngươi là ai mà dám tùy tiện xông vào phòng của học viên khác?

Nhìn vẻ non nớt trên mặt Hoàng Thiên, ánh mắt của hắn càng thêm đắc ý, vì tuổi của Hoàng Thiên còn nhỏ hơn hắn a.

Tên còn lại nhíu mày, đem ánh mắt nhìn về phía Hàn Lâm, trông thấy Tử tinh thảo thì sắc mặt hơi đổi, vì hắn biết giá trị của thứ thảo dược này.

Nhìn vẻ mặt đắc ý của đối phương, lửa giận trong lòng Hoàng Thiên càng thêm thịnh, cắn răng hỏi:

- Là ai ra tay với huynh đệ của ta?

Tên mập cười khẩy, nói:

- Là hắn không biết sống chết, dám ra tay với đồng học, bị trưởng lão đoàn trừng phạt.

Hoàng Thiên híp mắt nhìn chằm chằm vào vẻ mặt sán lạn đang tươi cười của tên mập, ánh mắt hiện lên hàn ý, bản thân hắn không muốn gây chuyện hắn nhưng không đồng nghĩa với hắn sợ gây chuyện.

- Chính là hai người các ngươi ra tay với hắn?

Giọng của hắn có chút khàn đi vì đang cố kiềm chế tức giận trong lòng, Hỗn Nguyên lực đã bắt đầu ầm ầm lưu chuyển, trực chờ bùng nổ bất cứ lúc nào?

Tên mập sắc mặt càng trở nên âm trầm, tiến lên một bước, đối diện trước mặt Hoàng Thiên, cười nhạt một tiếng, nói:

- Chính là chúng ta thì ngươi làm gì được?

Mà tên còn lại bên cạnh từ đầu đến giờ vẫn luôn im lặng, ánh mắt không ngừng quan sát động tác của Hoàng Thiên. Vì hắn có thể cảm nhận được người này rất không đơn giản, chỉ cần sơ sẩy một chút chính là ôm hận. Lại nhìn hành động kiêu ngạo của tên mập, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu một cái, nói nhỏ:

- Cẩn thận…

Tên mập mỉm cười âm hiểm, cũng không có để lời nói của tên kia trong lòng. Bọn hắn đều cùng đi theo thiếu gia, nhưng mức thân cận lại khác nhau. Hắn không hiểu tại sao thiếu gia lại tin dùng tên kia hơn bản thân, vì vậy lần này hắn muốn ra tay một phần chính là chứng minh thực lực của mình, một phần giúp thiếu gia xả giận, mong được coi trọng nhiều hơn.

Khóe miệng Hoàng Thiên khẽ nhếch lên, ánh mắt khóa chặt lấy tên mập, hắn muốn đánh người rồi.

Hắn bước nhẹ về phía trước, tạo nên gợn sóng cực nhẹ, như ẩn giấu ở bên trong không gian, vô cùng quỷ dị. Chớp mắt đã bước tới trước mặt tên mập.

Thấy Hoàng Thiên đột nhiên động thủ, tên mập lửa giận phừng phừng, vội vàng lui về sau vài bước muốn tránh khỏi thế tấn công của Hoàng Thiên.

- Khốn kiếp, đừng tưởng mang danh là thiên tài thì có thể chèn ép người khác. Bất quá cũng chỉ là một tên oắt miệng còn hôi sữa mà thôi. Hôm nay ta sẽ hảo hảo dạy dỗ ngươi, xem ngươi còn dám kiêu ngạo nữa không?

Cước bộ hắn khẽ vạch, thân thể hơi nghiêng về phía sau một

chút, hắn phóng mạnh một quyền về phía Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên cười giận giữ, thân thể phát ra khí thế lăng lệ, mạnh mẽ đối ứng một quyền. Quyền đầu hàm ẩn Hỗn Nguyên lực mạnh mẽ, mang theo tiếng xé gió ập tới, trực tiếp va chạm.

Rầm! Một tiếng khô khan vang lên, hai nắm quyền va chạm, thân thể tên mập bị bức cho liên tục lùi năm bước mới đứng vững được, bàn tay rách toác, máu chảy đầm đìa.

Vẻ mặt tên mập kinh hãi, sắc mặt nhợt đi, vì chỉ mới giao phong có một quyền, hắn liền ăn thiệt thòi lớn.

Không để cho hắn có thời gian, thân thể Hoàng Thiên đã nhảy lên không, bàn tay xòe rộng túm lấy cổ hắn kéo mạnh xuống.Ầm!

Cả khuôn mặt của tên mập dập mạnh xuống nền nhà, đau đến thấu xương, hắn nằm lăn xuống đất, ôm lấy khuôn mặt đã biến dạng mà kêu lên thống khổ.

Tên còn lại thất kinh vội vàng lao tới, muốn giải cứu huynh đệ của mình, liền bị Hoàng Thiên tung cho một cước, bay ngược ra khỏi phòng.

- Nói! Là ai sai các ngươi đánh huynh đệ của ta?

Đạp chân lên ngực tên mập, Hoàng Thiên cất lời, thanh âm của hắn nhẹ nhàng như gió thoáng qua tai, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự tức giận cực độ trong đó.

Tên mập lúc này kinh sợ triệt để rồi, hắn chưa từng nghĩ tại sao một tên thiếu niên tuổi còn nhỏ hơn mình mà lại có thể mạnh như vậy, chỉ trong vòng hai chiêu mà đã hạ gục được hắn.

- Ngươi… ngươi đừng có mà làm bậy… Học viện cấm tranh đấu đấy…

Lời nói hắn ngắt quãng, như sợ bị Hoàng Thiên phế bỏ. Thân thể không tự chủ được run rẩy không thôi, nhìn thấy cặp mắt của đối phương ẩn chứa nét hung tàn khiến trong lòng tên mập càng thêm hoảng sợ.

- Đấu con bà ngươi… các ngươi đánh huynh đệ của ta thì không phải là tranh đấu sao?

Hoàng Thiên tức giận sút mạnh vào mặt hắn một cái, quát lên khiến tên mập rống lên đau đớn.

Nhổ mạnh ra một ngụm máu, tên mập tức giận uy hiếp:

- Dám ra tay với người của Bạch Gia, đừng nói ngươi là thiên tài chó má gì đó, dù là đạo sư cũng sẽ phải hối hận.

Nghe thấy hai từ Bạch Gia, sắc mặt Hoàng Thiên nhất thời lạnh đi, hắn gằn lên từng chữ.

- Bạch Khôi… ngươi rất muốn chết sớm thì phải.

Kẻ này trước đây hãm hại hắn còn chưa nói, bây giờ lại còn ra tay với huynh đệ của mình khiến Hoàng Thiên sát ý càng thịnh, rất muốn ra tay giết chết kẻ này.

Thế nhưng hắn vẫn cố gắng kìm nén, bởi chưa tìm được cơ hội ra tay. Muốn giết Bạch Khôi tất nhiên phải lên kế hoạch thật kỹ, nếu không sẽ để lại hậu quả khôn lường. Lịch lãm mấy năm nay tạo ra cho hắn tính cẩn thận cực cao, làm việc gì cũng phải chuẩn bị kỹ càng.

- Ngươi… Ngươi dám…

Tên mập nghe được câu nói của Hoàng Thiên, lông tóc dựng đứng cả lên. Kẻ này lại dám động sát ý với thiếu gia.

- Câm mồm…

Hoàng Thiên cúi người, xách cổ tên mập lên vỗ cho hắn một cái hộc cả máu mồm, sau đó kéo ra ngoài.

Âm thanh chiến đấu khi nãy tất nhiên không tránh khỏi gây nên sự chú ý, bên ngoài sân lúc này đã có mười mấy người đang xôn xao bàn tán.

Khi trông thấy Hoàng Thiên xách cổ tên mập đi ra thì nhất thời huyên náo hẳn lên, có kẻ kinh ngạc, có kẻ sợ hãi, cũng có kẻ hả hê.

Mà tên thiếu niên khi nãy bị Hoàng Thiên đánh bay ra ngoài đã không còn ở đó, có lẽ đã bỏ chạy về thông báo cho người của mình.

Quả nhiên, không tới năm phút sau liền có một đám người chạy tới.

Hoàng Thiên đều nhận thức bọn chúng, không ai khác chính là đám người Bạch Khôi. Ngoài ra còn có ba trung niên nhân mặc áo đạo sư của học viện, tu vi đều là Hóa Linh cảnh tu sỹ.

Trông thấy Hoàng Thiên đang xách cổ tên mập, một đám người càng tức giận, một tên đạo sư lạnh giọng nói:

- Mau thả Bạch Tam ra!

Hoàng Thiên không nói gì, người khác nhìn thấy đám người đang tức giận, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được đắc ý trong lòng bọn chúng. Hiển nhiên đây là một cái bẫy giăng sẵn để hắn xa lưới.

Thấy Hoàng Thiên im lặng, một tên trong đám lại quát lên:

- Bạch Tam là phụng lệnh đạo sư đến chăm sóc Hàn Lâm, ngươi sao lại ra tay với hắn.

Hoàng Thiên cười lạnh, trong lòng lửa giận lại bùng cháy dữ

dội:

- Chăm sóc huynh đệ của ta? Chăm sóc mà hắn lại bị thương nặng như thế ư?

Bạch Khôi ánh mắt thản nhiên, khuôn mặt trấn tĩnh lạnh lùng nói:

- Đả thương Hàn Lâm là ta, không phải Bạch Tam. Ngươi rõ ràng dám vô lý ra tay với bạn học, quá ác độc, phải chịu hình phạt nặng nhất.

Hoàng Thiên trong con ngươi lóe lên hàn quang, khí tức vốn nội liễm trầm ổn lúc này đã có phần lộ ra ngoài.

- Ta đánh Bạch Tam thì phải chịu hình phạt, còn ngươi đánh huynh đệ của ta thì vô can sao?

Khi biết Hàn Lâm chính là bị Bạch Khôi đả thương, hắn liền muốn ra tay rồi. Thế nhưng bên đối phương có tới ba tên Hóa linh cảnh, hắn còn lâu mới là đối thủ.

Bạch Khôi mỉm cười, mọi chuyện từ đầu đều là sắp xếp của hắn đấy. Rốt cục đã dụ Hoàng Thiên mắc bẫy, bây giờ chỉ cần chọc đối phương tức giận rồi ra tay trước là thành công.

- Hàn Lâm vì có mâu thuẫn nên ra tay với ta trước, ta chỉ tự vệ mà thôi.

Cái lý do này của Bạch Khôi càng khiến Hoàng Thiên tức điên lên, đây rõ ràng là đang chọc tức hắn.

Hoàng Thiên không phải kẻ ngốc, ngay từ đầu hắn đã mơ hồ đoán được ý đồ của đối phương. Thế nhưng hắn vẫn ra tay, vì hắn có một hậu thuẫn còn khủng bố hơn bất kỳ thế lực nào của Thiên Nguyên đại lục, đó là Lâm Thanh Phong.

- Tự con bà ngươi! Hắn đánh ngươi mà ngươi vẫn mạnh khỏe còn hắn lại trọng thương à?

Trông thấy Hoàng Thiên bắt đầu mất kiểm soát, nụ cười trên môi Bạch Khôi càng rõ:

- Ta nói đều là thật, còn có người làm chứng. Hơn nữa, chấp pháp đội đã xử lý rồi.

Hoàng Thiên bề ngoài thì cực độ tức giận, nhưng trong lòng thì cười lạnh. Vì hắn muốn đánh nhau rồi, hắn muốn gây chuyện thật lớn, tốt nhất là tới tai Lâm Thanh Phong. Lúc đó dù Bạch Khôi hay là Bạch Gia đi chăng nữa, cũng phải thu liễm lại.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 74: Quyết Chiến Cửu Hung Tru Linh Trận

- Người thiếu niên! Ngươi quá mức làm càn, không biết trời cao đất rộng, còn không mau thả Bạch Tam ra?

Một tên cường giả Hóa Linh quát lên, vẻ mặt rất thản nhiên, muốn ra tay.

- Đạo sư cần gì nhiều lời, cứ thẳng tay trấn áp hắn a! Một cái linh căn khác người mà thôi, tự cho rằng mình là thiên tài muốn làm gì thì làm sao?

Đám thiếu niên bên cạnh Bạch Khôi quát tháo.

- Ngươi lên thử xem?

Hoàng Thiên cười lạnh, quăng tên mập xuống đất, chỉ tay về phía mấy tên thiếu niên mà nói.

Đám thiếu niên liền bị chọc tức rồi, tên này cũng quá kiêu ngạo đi.

Rốt cục bọn hắn cũng không nhịn được nữa ra mà ra tay, chín tên thiếu niên cùng lúc đánh về phía trước.

Phù văn ngợp trời, có như nham thạch nóng chảy, cũng có lạnh lẽo như băng tuyết vạn năm, hừng hực đan xen tạo nên khí tức vô cùng khủng bố.

Bọn hắn là chín cái thiếu niên anh tài, đều mang trong mình linh căn thượng đẳng, thực lực đều không phải bàn. Hoàng Thiên nhếch miệng cười, hai chân khẽ đảo, nhảy vọt lên trời, lao thẳng

tới.

Chiến đấu kịch liệt nổ ra, quang mang đầy trời, Linh kiếm trong tay Hoàng Thiên bổ về một phía, tạo nên một mảng chói sáng hào quang, ầm ầm rung động bức lui hai tên thiếu niên.

Mọi người xung quanh kinh hãi không thôi, tên thiếu niên này không chỉ có linh căn kinh người, mà sức chiến đấu cũng mạnh đến khó mà tin nổi. Lại có thể một mình độc đấu chín người.

Rầm!

Hoàng Thiên vừa dứt một kiếm, cước bộ đã nhanh chóng biến hóa, đạp thẳng về một phía, phù văn lượn lờ, dễ dàng bức lui một tên khác.

- Bạch Khôi, ngươi hãm hại ta nhiều lần không nói, bây giờ lại dám đả thương huynh đệ của ta. Hoàng Thiên ta hôm nay dù có bị trách phạt cũng phải đòi ngươi một câu trả lời hợp lý.

Hoàng Thiên nắm đấm rực rỡ, đánh bay một tên thiếu niên, đồng thời hô lớn. Hắn muốn cho mọi chuyện càng trở nên phức tạp, ảnh hưởng càng nhiều người càng tốt. Chỉ có như thế mới có thể khiến Lâm Thanh Phong ra mặt giải quyết.

Lời của hắn vừa ra, nhất thời khiến cho những học viên xung quanh xôn xao bàn luận, thậm chí có nhiều ánh mắt tò mò hướng về phía Bạch Khôi.

- Ngươi đừng có ngậm máu phun người, ta hãm hại ngươi để làm gì? Ngươi rõ ràng là một tên mắt để trên trán, kiêu ngạo hống hách, tự cho mình là thiên tài hiếm có mà bắt nạt đồng học, giờ đây lại đổ gáo nước bẩn lên đầu ta ư.

Bạch Khôi tâm tình bình tĩnh, không có chút tức giận nào đáp lại.

- Thiên Nguyên học viện không thể chứa chấp loại người như ngươi!

Lời của hắn khiến tất cả mọi người đều biến sắc, chuyện này đã trở nên quá nghiêm trọng rồi. Bạch Khôi lại muốn đuổi một siêu cấp thiên tài ra khỏi học viện, ảnh hưởng quá lớn.

- Ngươi là cái thá gì mà dám nói như thế, ngươi có thể đại diện cho cao tầng học viện sao?

Hoàng Thiên quát lớn, chân phải quét mạnh một đường, khiến cho một tên thiếu niên vỡ cả quai hàm, máu tươi chảy dài xuống nền đá.

Ngay lúc này, một tên Hóa linh cảnh bên cạnh Bạch Khôi tiến lên, phóng thích khí tức mạnh mẽ, chỉ tay về phía Hoàng Thiên quát:

- Tiểu tử ngông cuồng, có đạo sư tại đây còn dám ra tay với đồng học, ngươi coi mình là ai. Còn không mau dừng tay, cúi đầu nhận lỗi.

Hoàng Thiên cười gằn, cố gắng kìm nén tức giận trong lòng.

- Ta không có sai, sao phải nhận lỗi? Ngươi thân là đạo sư mà không biết phân biệt phải trái đúng sai, chưa tra hỏi rõ ràng đã gán tội lên đầu ta, đạo sư cái con bà ngươi.

Tên này điên rồi sao? Đây là câu hỏi trong đầu tất cả mọi người lúc này. Hắn xích mích với đám người Bạch Khôi thì cũng thôi đi, bây giờ lại còn dám hung hăng chửi bới đạo sư? Đây chính là quá mức ngông cuồng.

Tên đạo sư kia tức giận tới xanh mặt, suýt chút nữa không thể kiềm chế được mà ra tay.

- Chấp mê bất ngộ! Mau kết trận, trấn áp hắn.

Lời tên đạo sư vừa dứt, chín tên thiếu niên đột nhiên tỏa ra, tạo thành một vòng tròn bao vây Hoàng Thiên vào chính giữa. Trên tay mỗi người xuất hiện một cây tiểu kỳ nhỏ, tế lên trên đầu.

Một cỗ cảm giác nguy hiểm ập đến khiến Hoàng Thiên lông tóc dựng đứng, kinh hãi quan sát.

Mỗi cây tiểu kỳ có màu sắc không giống nhau, nhưng đều tỏa ra hồn khí lạnh lẽo, giống như phong ấn một đầu hung thú viễn cổ vô cùng mạnh mẽ.

Trận kỳ vừa lên, cả bầu trời như tối sầm lại, trong không khí thoang thoảng vị máu tanh khó tả, vờn quanh người Hoàng Thiên. Hắn có cảm giác bản thân bị chìm vào vũng bùn lầy không đáy, xung quanh là chín đầu hung thú đang nhìn chằm chằm, sẽ tấn công hắn bất cứ lúc nào.

- Cửu hung tru linh trận…

Khó khăn nói ra năm từ trên, Hoàng Thiên có cảm giác lạnh từ đầu đến chân. Cái tên đã nói ra tất cả, đây là một trận pháp dùng cửu đầu hồn thú để giết Hóa linh tu sỹ.

Hắn chỉ mới là một tên Nguyên đan trung kỳ, có thể sống sót sao?

Huyết tanh lượn lờ, nền trời u tĩnh tựa như vạn cổ chiến trường. Trong sát na mọi thứ liền thay đổi, bầu trời như đảo ngược, bóng tối run rẩy hóa thành vặn vẹo, như mở đường cho cửu đại hung thú giáng lâm.

Cửu đầu hồn thú, lấy năm đầu làm công, bốn đầu làm thủ, công – khốn đan xen. Có thể nói là một tuyệt sát trận hoàn hảo.

Ầm ầm!

Nổ lớn rung trời, mặt đất nứt toác, bán kính năm mươi mét

đều bị san thành bình địa. Tại trung tâm trận pháp lúc này, chín cây tiểu kì đã biến lớn đứng sừng sững trong không gian, tỏa ra phù văn thần bí, mơ hồ có thể thấy được hư ảnh hung thú lượn lờ.

Những đầu hồn thú này đều đã từng đạt tới Hóa linh cảnh, mạnh mẽ vô cùng. Tuy bị người ta giết chết rồi luyện hồn vào trận kỳ, nhưng vẫn là một tồn tại đủ để giết chết bất cứ kẻ nào dưới Hóa Linh.

Hoàng Thiên đứng giữa sát trận, bị vây khốn tại chỗ. Hắn lúc này không còn bảo lưu chút nào, bộc phát toàn bộ sức mạnh của mình, một cỗ lực lượng bàng bạc vờn quanh cơ thể, tạo nên một cỗ khí thế mạnh mẽ phóng thẳng lên trời, đối kháng cùng đại trận.

- Để xem ngươi còn dám hung hăng không?

Bạch Khôi hai tay ôm ngực, cười nhạt một tiếng nói vọng vào. Hắn đã bỏ ra một cái giá cực lớn để đổi lấy trận pháp này, nhằm bồi dưỡng chín tên thủ hạ. Hôm nay chính là đem ra thử nghiệm, quả nhiên vô cùng mạnh mẽ. Tương lai sẽ là một trong những quân át chủ bài của hắn a.

- Cửu hung tru linh trận quả nhiên mạnh mẽ, nhưng muốn lấy mạng của Hoàng Thiên ta còn chưa đủ.

Trước khiêu khích của đối phương, Hoàng Thiên cười lớn, có chút ngạo nghễ:

- Hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết, đám cặn bã các ngươi yếu nhược như thế nào… Phá cho ta!

Hoàng Thiên rống lớn, Hỗn nguyên lực lực bên trong cơ thể bùng phát toàn bộ. Linh kiếm trong tay óng ánh hào quang, trải qua Hỗn Nguyên lực gia trì càng thêm dữ dội, như muốn phá thương vũ mà đi.

Đầy trời kiếm vũ, cuồn cuộn không thấy điểm cuối, ánh kiếm

vốn là hư huyễn lại giống như thực chất hóa, hàm ẩn uy lực kinh người. Nhất kiếm vạn ảnh dưới thực lực Nguyên đan trung kỳ của Hoàng Thiên thôi thúc, bạo phát ra uy thế chưa từng có.

Ầm ầm!

Kiếm ảnh tung hoành, khiến cho đại trận rung lên từng hồi, mặt đất cắt nát. Chỉ một chiêu kiếm, liền có thể khiến cho bất kỳ tên Nguyên đan kỳ tu sỹ nào đối mặt cũng phải tuyệt vọng.

Thế nhưng Cửu hung tru linh trận há lại tầm thường, kiếm ảnh tuy mạnh mẽ biến thái, nhưng thủy chung vẫn không thể phá vỡ phong ấn.

Chín tên thiếu niên thần sắc nghiêm túc, hai tay nhanh chóng đánh ra thủ ấn, triệt để khởi động Cửu hung tru linh trận.

Gào…

Một tiếng thú rống kinh thiên, toàn bộ bên trong Cửu hung tru linh trận chấn động kịch liệt. Một đầu hồn thú xuất hiện, không ngờ lại là một đầu Toàn Quy yêu thú. Đây là một chủng tộc cực kỳ mạnh mẽ và hung dữ, thuộc về Huyền Vũ hậu đại, có được huyết mạch truyền thừa, chuyên lấy loài người làm thức ăn chính. Con Toàn Quy này toàn thân đen tuyền, mình rùa, đầu chim, đuôi rắn, chân ba ba. Mỗi một bộ vị đều được bao bọc bởi mai rùa cùng lớp vảy cứng rắn, linh kiếm khó mà xuyên qua.

Cũng may nó chỉ là một đầu thú hồn, nếu không Hoàng Thiên hôm nay lành ít dữ nhiều.

Oành oành.

Kiếm ảnh nát tan, mặt đất chấn động dữ dội. Hoàng Thiên cảm giác được một cỗ khí tức cuồng bạo áp tới, nhất thời biến sắc. Hắn vội vàng thu kiếm, sau đó quát to một tiếng, hữu quyền vung lên, sau lưng bộc phát ra hỏa diễm ngũ sắc như muốn đốt cháy cả bầu

trời.

Một quyền trực tiếp đối kháng, không có tránh né.

Vù!

Một quyền này của hắn vốn là đánh vào đầu của Toàn Quy, thế nhưng đầu hồn thú này phản ứng quá nhanh, liền trực tiếp lấy lưng ra va chạm. Một quyền một mai hung hăng đụng vào nhau.

Bành!

Nổ lớn rung trời, đừng đợt sóng lực mạnh mẽ khuếch tán ra xung quanh, hóa thành những đọt sóng xung kích đáng sợ, phá hủy toàn bộ mọi thứ cản đường.

Chật vật lui về phía sau, Hoàng Thiên hai tay như tê dại đi, khổ khẩu suýt nữa rách toác. Một chiêu vừa nãy hắn ăn thiệt thòi không nhỏ.

Cũng còn may, phía bên kia đầu Toàn Quy mai rùa biến dạng, vết nứt lan tràn, hiển nhiên thụ thương không nhẹ.

Gào..oooo.

Con Toàn Quy ngửa mặt lên trời gào thét, há mồm phun ra hỏa diễm hắc sắc, hướng Hoàng Thiên đốt tới.

Hành động này của nó khiến cho Hoàng Thiên vui mừng, con rùa đen này lại dám chơi lửa với hắn.

Hai tay kết ấn, hắn bật mạnh một cái, đón đánh về phía Toàn Quy. Hỏa diễm ngũ sắc bùng cháy, bao quanh bảo vệ lấy cơ thể, khiến cho hỏa diễm hắc sắc không thể tổn thương hắn chút nào.

Khi còn cách đối phương khoảng mười mét, hắn rốt cục đánh ra pháp ấn, đem theo hỏa diễm ngũ sắc mà đi. Thậm chí còn kéo theo cả hỏa diễm hắc sắc của hồn thú, cuốn ngược trở về thiêu đốt

chính nó.

Nơi đây nhất thời chìm trong biển lửa, sáu màu hỏa diễm đan xen phát sáng rực rỡ, hừng hực bùng cháy.

A...!!!

Phía bên ngoài đại trận, một tên thiếu niên điều khiển hắc sắc tiểu kỳ đau đớn kêu lên, sau đó phun ra một ngụm máu đen xì. Hắn chính là kẻ điều khiển đầu Toàn Quy, giờ đây hồn thú bị đốt cháy, liền bản thân cũng thụ trọng thương.

Bạch Khôi trong lòng trầm xuống, mới chỉ giao thủ một chút thôi mà người của mình đã bị thương rồi. Tên Hoàng Thiên này cũng quá biến thái đi, điều này làm cho hắn càng muốn lấy mạng đối phương hơn.

Bên trong đại trận, hỏa diễm tan đi. Hoàng Thiên nhanh chóng tiếp cận về phía hồn thú Toàn Quy, muốn nhân cơ hội giết chết nó.

Thế nhưng vụt một tiếng, hắn bị một thứ cứng rắn đánh bay ngược trở lại, suýt chút nữa đã bị thương.

Chỉ thấy trong bụi mù tàn diễm xuất hiện một đầu hồn thú thứ hai. Đây là một con tam đầu hồn thú, một đầu như diều hâu, một đầu sư tử, và một đầu rắn độc. Thân hươu, đuôi cáo, móng cọp, phía trên đầu sư tử có cặp sừng nhọn hoắt, chính những chiếc sừng này vừa này đã đánh bay hắn.

- Sổ tư hồn thú.

Nhẹ nhàng lau đi vết máu nơi khóe miệng, Hoàng Thiên lẩm bẩm.

Đây là một sinh vật cực kỳ đáng sợ, sinh trưởng sâu trong rừng hoang, nhân loại rất khó bắt gặp. Chủng loài này thực lực chiến đấu không quá mạnh, nhưng sinh mệnh lực lại cực kỳ ương

ngạnh. Ba cái đầu đại biểu cho ba cái mạng, chỉ cần còn một cái đầu thì nó vẫn có thể sống và mọc ra đầu mới.

Không nghĩ tới lại có người có thể bắt gặp, giết chết nó và luyện hồn vào đại trận. Cửu hung tru linh trận quả thực danh bất hư truyền, mạnh mẽ đến biến thái.

Lúc này Hoàng Thiên có chút lo lắng, dù cho hắn lại đánh bại được đầu Sổ tư hồn thú này, thì vẫn không thể giải quyết được gì. Phải biết rằng đại trận này có tới cửu đầu hồn thú, dù cho chỉ có năm đầu chủ công thì hắn cũng khó mà chống đỡ nổi.

- Không được, phải nghĩ biện pháp thoát khỏi đại trận a.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 75: Phá Trận

Hoàng Thiên bị nhốt ở bên trong Cửu hung tru linh trận tiến thoái lưỡng nan, trong lòng sát khí thả ra. Hắn tuy rằng thường ngày trầm ổn, không hơn thua với người khác, có lẽ hắn nên nhẫn nhịn một chút.

Thế nhưng dù sao vẫn là thiếu niên mới lớn, còn chút cương ngạnh khó thuần, bị người ta ức hiếp nhiều lần như thế thì trực tiếp bộc phát. Hiện tại huyết mạch đã thức tỉnh, tu vi đại thành, lại có nhiều lá bài tẩy, há có thể sợ?

Đối mặt với Sổ tư hồn hú, hắn không có lui bước, mà nhanh chóng suy diễn.

Muốn triệt để phá giải trận pháp này, một đường xông ra.

Huyết mạch thôi thúc, một cỗ thô bạo ma khí tràn ngập xung quanh. Hắn sừng sững đứng đó, như một đầu đại ma thần đỉnh thiên lập địa, khí thế bạt núi dời sông.

Ngay tại thời điểm đó, xung quang hắn liền xuất hiện thêm tam đầu hồn thú, một đầu Cổ điêu, một đầu Phì di và một đầu Lục ngô yêu thú.

Tất cả đều có tu vi tương đương Hóa linh cảnh, mỗi một cái đều rất khó chơi, đừng nói tới một lúc xuất hiện năm đầu.

Đây chân chính là một cuộc đánh hội đồng, những đầu hồn thú này nhờ vào trận kỳ mà tâm ý tương thông, phối hợp với nhau một cách cực kỳ ăn ý.

Đầu Cổ điêu thân hình như báo, bốc lên hắc sắc yêu khí, dùng chiếc đầu như diều hâu của mình bổ tới.

Oành!

Hoàng Thiên bật mạnh về sau, thân thể có chút loạng choạng, liền bị đầu Phì di nắm bắt được cơ hội, đuôi rắn khổng lồ quấn chặt lấy cơ thể hắn.

Rầm!

Phì di là rắn một đầu hai thân, vận dụng thân thể cực kỳ linh hoạt. Lấy một thân làm trụ, một thân còn lại siết chặt Hoàng Thiên vào trong, sau đó quật mạnh xuống nền đất.

Thân thể mạnh mẽ như Hoàng Thiên cũng phải cảm thấy đau nhức, xương cốt răng rắc như muốn đứt gãy. Đầu phì di này bề ngoài có vẻ yếu hơn những hồn thú khác, thế nhưng thân thể lại thập phần đặc biệt, dẻo dai vô cùng, siết chặt Hoàng Thiên đến không thở nổi.

Hoàng Thiên nổi giận đùng đùng, rống lớn một tiếng, hai cánh tay đỏ lòm như dung nham, muốn mạng mẽ xé rách thân thể của nó để thoát khốn.

Không cần phải nói, nhiệt độ tỏa ra quá mức khủng bố. Mặc dù đầu Phì di này không phải thực thể mà chỉ là hồn thú, cũng bị nung bỏng, vang lên tiếng xèo xèo rợn người.

Đầu Phì di rống lên đau đớn, nhanh chóng quật tới ném Hoàng Thiên ra ngoài. Ngay lúc đó, con Lục Ngô bên cạnh đã gào thét bay tới, vồ mạnh một trảo về phía Hoàng Thiên.

Uỳnh!

Mặt đất run rẩy, bụi tung mù mịt, Hoàng Thiên thê thảm nằm dưới hố sâu, đầu váng mắt hoa, hắn bị đánh đến tơi bời rồi.

Càng đau đớn, hắn càng thêm bạo nộ, tiềm lực càng bùng phát đến mức tận cùng. Cả cơ thể toát ra nhị khí, vờn quanh như một vị ma vương cái thế, một đấm một đá hung hăng đối kháng.

Rầm!

Đầu Lục ngô vốn nổi tiếng về thân thể cường đại, lúc này bị hắn quật ngã nhào xuống đất. Vốn có chín cái đuôi lúc này đã bị hắn xé đứt mất năm cái.

Bạch Khôi đứng bên ngoài thấy một màn như vậy, khóe miệng nụ cười cứng lại, có chút co giật, tên này quá biến thái rồi, lại có thể dùng thân thể đối kháng với Lục ngô hồn thú.

Lần đầu chiếm được thế thượng phong, Hoàng Thiên khí thế càng thịnh, dốc hết toàn lực mà đánh.

Đầu Toàn quy tuy rằng phòng ngự cường đại, nhưng tốc độ lại là kém nhất. Liền bị Hoàng Thiên bắt lấy, bị hắn coi như binh khí mà hung hăng nện lên nện xuống.

Không cần phải nói, chiếc mai rùa kia cực kì cứng rắn, đánh cho bốn con hồn thú còn lại vỡ đầu gẫy răng. Sức chiến đấu giảm đi một đoạn dài.

Nhất là mỗi lần có hồn thú bị đánh, thì những kẻ khống chế chúng cũng thụ thương theo.

Chín tên thiếu niên mặc dù có thượng đẳng linh căn, nhưng chung quy thực lực còn chưa đại thành, làm sao chịu nổi. Mỗi tên mặt mày tái nhợt, thậm chí còn có tên phun máu tại chỗ.

Bạch Khôi trong lòng trầm trọng, Hoàng Thiên càng cường đại thì hắn càng muốn giết đối phương. Hắn không muốn một cái đối thủ đáng sợ như thế tồn tại, dù cho phải trả giá bằng tính mạng của thủ hạ.

Mặt đất lay động, Lục ngô, Phì di, Sổ tư, Cổ điêu tứ đại hồn thú trùng kích mà đến. Mặt đất vỡ nát, đất đá bay tán loạn, ầm ầm như cuồng phong bão lốc, cảnh tượng khủng bố vô cùng.

- Giết!

Hoàng Thiên hô to, đầu Toàn quy trong tay vừa là tấm khiên chắn, vừa là một binh khí hạng nặng, đánh đông đánh tây.

Ngay khi Hoàng Thiên đang chiến đấu với hồn thú Sổ tư, thần kinh nhạy cảm của hắn chợt run lên, một tia cảnh giác nguy hiểm cận kề như thiểm điện xẹt qua trong lòng, hắn vội vàng ném đầu Toàn quy trong tay về phía sau.

Uỳnh!

Hồng quang ập tới, trực tiếp nện lên mai rùa kiên cố, khiến cho vết nứt càng thêm chi chít. Trong chớp mắt, Hoàng Thiên sắc mặt đại biến, vì lúc này bất ngờ xuất hiện một đạo kiếm ảnh lạnh lẽo, không chút lưu tình hướng cổ hắn mà tới.

Kẻ phóng ra đạo kiếm ảnh này, tu vi tuyệt đối không dưới Hóa Linh cảnh. Hoàng Thiên thân thể chật vật chuyển động, hiểm hiểm tránh được kiếm ảnh.

Ba cái bóng đen chậm rãi xuất hiện, bao vây hắn vào giữa, không gian bất chợt lặng im đến lạ lùng.

- Không hổ là vượt qua siêu đẳng linh căn, thực lực rất mạnh, nếu để cho ngươi sống thêm một thời gian nữa, e rằng bọn ta cũng không phải là đối thủ của ngươi rồi.

Một tên ngẩng đầu lên, nhìn Hoàng Thiên cười nhạt nói, giọng điệu có chút tán thưởng thật lòng. Thiếu niên rất trẻ trước mặt này quá mức kinh diễm, ngay cả thiên tài số một Bạch Gia cũng không thể so sánh.

- Tam đại cao thủ Hóa Linh cảnh, các ngươi cũng quá coi trọng ta à nha!

Hoàng Thiên mỉm cười châm biếm, lòng bàn tay bất giác siết chặt hơn. Chân chính ba cái Hóa linh cảnh tu sỹ, tạo cho hắn một cảm giác áp lực nặng nề, thậm chí có chút vô lực.Đừng nói trước đây hắn có thể phế một tên Hóa linh sơ kỳ, khi đó một phần do đối phương quá mức tự tin, không hề đề phòng để hắn cho ăn quả đắng. Nếu chân chính chiến đấu liều mạng, ai thắng ai thua còn chưa biết.

Điển hình nhất là hôm trước mình hắn chống lại ba tên Hóa linh ngoại vực, không phản kháng được một đòn, thậm chí suýt bị giết chết.

Một tên trong đó nổi lên sát ý đậm đặc, âm lãnh cười nói:

- Đến Cửu hung tru linh trận cũng không lấy nổi mạng của ngươi, nếu chúng ta không cùng tiến vào chỉ sợ sẽ để ngươi trốn mất đấy.

Vừa nói, tay phải hắn vừa nhẹ vuốt lên thân kiếm, Nguyên khí nhàn nhạt lúc ẩn lúc hiện, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

Hai bàn tay Hoàng Thiên nắm chặt, thanh âm khớp xương răng rắc vang lên, cố gắng trấn tĩnh hỏi:

- Các ngươi giết ta mà không sợ Lâm Thanh Phong gia gia trả thù sao?

Nhìn thấy Hoàng Thiên căng thẳng, tên kia cuồng tiếu một hồi, nói:

- Ngươi yên tâm, một chút nữa sẽ có vài kẻ bồi táng cùng ngươi. Giết chết nhiều học viên trong học viện, lại là một cái ma tu. Tội danh này đã đủ để bọn ta lấy mạng của ngươi chưa? Ha ha! Lâm Thanh Phong có tới cũng không làm gì được bọn ta.

Lời của hắn làm Hoàng Thiên sửng sốt, sau đó là cực độ tức giận. Bọn chúng lại muốn giết người vô tội, rồi gán cho hắn tội danh ma tu giết người. Đây là một âm mưu thâm độc cỡ nào.

- Một lũ chó má!!!

Khóe miệng tên kia hiện lên nụ cười độc ác, cũng không phẫn nộ mà nói:

- Đừng trách bọn ta, có trách thì trách bản thân ngươi có quan hệ với Lâm Thanh Phong. Ngươi đi trước, rồi lão sẽ sớm đi theo ngươi thôi, tranh đấu lợi ích giữa các gia tộc đã âm ỷ bao lâu nay. Hôm nay chính thức triệt để bùng nổ, bắt đầu từ con tốt thí là ngươi đấy, ngươi nên tự hào.

Hắn vừa dứt lời, hai bàn chân đạp mạnh trên đất, như hóa thành một đầu mãnh thú hung bạo vồ tới.

Hoàng Thiên đã sớm tiến vào trạng thái chiến đấu, hắn dù không đánh lại được cũng phải liều mạng.

Lời nói của đối phương quá mức kinh người, Thiên Nguyên đại lục vốn đã đứng trước nguy cơ, giờ đây lại xuất hiện mâu thuẫn chia rẽ, chính là điểm yếu chết người.

Thù trong giặc ngoài, dù cho thế lực có mạnh tới đâu cũng phải sụp đổ.

- Lũ sâu mọt đáng chết, các ngươi không xứng làm con người.

Hắn điên cuồng rống lên, trong mắt hắn lúc này mơi hồ nhìn thấy tận thế. Nhìn thấy tỉ tỉ phàm nhân chết oan, thấy tu sỹ tan nát, thấy núi sông nhộm đỏ bởi máu, huyết hải trùng thiên.

- Ha ha! Sâu mọt thì đã sao? Chỉ cần có thể tồn tại, thì có cái gì không thể làm. Người trẻ tuổi, ngươi lịch duyệt còn ít, chưa nhìn ra được cái bản chất bẩn thỉu của thế giới này. Ngươi nghĩ bọn

chúng tạo ra chiến tranh, đào tạo quân đội là vì cứu đám phàm nhân kia sao? Hay là vì sự sống còn của đại lục? Chung quy cũng chỉ vì lợi ích cá nhân mà thôi. Ta, ngươi và cả bọn chúng đều chỉ là con cờ thí, đến thời điểm thích hợp thì đều phải bỏ mạng.

Một tên khác cười cười, cúi đầu nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt thương hại, lại nói:

- Đáng tiếc, ngươi không sống được đến lúc đó.

Ngay lúc này, tên kia đã đánh tới rồi. Linh kiếm trong tay hung mãnh bắn ra, hung hăng đâm thẳng vào yết hầu Hoàng Thiên, muốn một kích tất sát.

Hoàng Thiên thân hình linh động, trong chốc lát đã lui nhẹ, như một tia chớp tránh né, khiến đối phương tuy thực lực mạnh hơn nhưng nhất thời không thể áp đảo được hắn.

Vù!

Đang chật vật tránh né kiếm ảnh của tên kia, đột nhiên một cước phía sau đá tới, Hoàng Thiên kinh hãi, bàn tay vội vàng thu về mạnh mẽ ngăn chặn. Thế nhưng bóng đen kinh nghiệm chiến đấu quá đỗi phong phú, thân hình khẽ đảo vòng lên phía trước, giáng mạnh một cước vào lồng ngực hắn.

Phốc

Một khẩu máu tươi từ trong miệng Hoàng Thiên điên cuồng phun ra. Hắn cắn răng mượn kình khí phản chấn, để thân thể bay lên không trung, hoàn hảo tránh né kiếm ảnh phía sau.

Chật vật ổn định lại thân hình, sắc mặt Hoàng Thiên rất khó coi, nghiến răng nói.

- Đem tính mạng của tỷ tỷ sinh linh trên thế giới này làm tốt thí mạng, các ngươi không sợ trời phạt sao?

Tên dùng kiếm đã vọt tới, mang theo bóng kiếm như ẩn như hiện, cười khát máu:

- Cái gì thiên, cái gì phạt. Muốn tồn tại, ngươi hoặc giết người hoặc bị người giết, đó quy luật sinh tồn mà ngươi dù muốn hay không cũng phải chấp nhận.

Hoàng Thiên cười gằn:

- Đừng có ngụy biện cho sự ích kỷ của mình, các ngươi sẽ không có kết cục tốt đâu.

Cảm nhận thấy Hoàng Thiên trở nên điên cuồng, khuôn mặt tên Hóa linh tu sỹ cầm kiếm thoáng hiện nụ cười âm lãnh:

- Kết cục của chúng ta như thế nào, rất tiếc là ngươi không sống được đến lúc đó để nhìn thấy.

Đến lúc này Hoàng Thiên cơ thể đột nhiên thả lỏng, hai mắt nhắm hờ, nhếch miệng cười một cách quỷ dị, nói:

- Vậy sao?

Sau một khoảng thời gian suy nghĩ, bỗng nhiên có một cái ý niệm điên cuồng từ trong đầu hắn đi ra, khiến bản thân hắn kích động đến run rẩy. Một cỗ phong thái tự tin đến điên cuồng bất chợt xuất hiện quanh hắn, khiến người ta sợ hãi.

Hắn muốn tiến vào trạng thái Ma thần đệ nhất biến, đồng thời thi triển “Diệt” thức thứ nhất.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 76: Ma Thần Diệt Thương Sinh

Ý niệm đó vừa xuất hiện trong đầu, liền như cỏ khô gặp mưa rào, sinh trưởng với một tốc độ nhanh chóng, lấp đầy tâm trí của hắn, không cách nào xua tan.

Hắn mặc dù luyện thành công một phần của Diệt thức thứ nhất, nhưng chưa bao giờ sử dụng. Cũng giống như Ma thần đệ nhất biến, sát khí của chúng quá lớn, lấn áp cả ý chí khiến bản thân hắn mất đi kiểm soát mà điên cuồng giết chóc.

Hắn không muốn bản thân trở nên tàn ác, không muốn tàn sát người vô tội nên rất kiềm chế, chưa bao giờ có ý định sử dụng chúng.

Nhưng hôm nay bản thân lâm vào hiểm cảnh, sống chết cận kề, hắn không quan tâm nữa, hắn muốn bộc phát.

Bên trong thức hải, nhị khí tung hoành khắp chốn cuồn cuộn mà lên.

Ý chí hắn dần mờ đi, có chút mê muội, chỉ còn lại bản năng, chỉ còn lại một ý niệm giết chóc.

Mà phía bên kia, ba tên Hóa linh trông thấy hắn bỗng nhiên đứng im thì ngẩn ra, một tên cất tiếng cười:

- Ha ha! Rốt cục buông xuôi, không muốn chống cự nữa sao? Cũng tốt, đỡ hao phí Nguyên lực của bọn ta.

Lời hắn vừa dứt, Hoàng Thiên đã động, hai tay chậm rãi vươn

ra một cách nhẹ nhàng.

Phù văn biến hóa, thanh quang ngợp trời. Một thanh linh kiếm tứ phẩm xuất hiện, rơi vào trong tay hắn.

Nhìn thấy cử động của hắn, tên kia nhếch môi cười gằn:

- A! Vẫn còn dám chống cự! Đánh giá thấp ý chí của ngươi rồi.

Không để ý đến lời của đối phương, Hoàng Thiên đột nhiên ngửa mặt lên trời, rống lớn một tiếng.

Linh kiếm trong tay bốc lên ngũ sắc hỏa diễm, đem không gian xung quanh đốt cháy đến vặn vẹo.

Bên trong thức hải của hắn, Hỗn Nguyên vô tận cuồng bạo, Ma Thần nhị khí rợp trời ngợp đất. Thái Cực Ma Thần đồ điên cuồng xoay chuyển, tỏa ra lực lượng tràn đi khắp toàn thân, kích thích thân thể hắn tiến vào Ma Thần Đệ Nhất Biến.

Ba tên Hóa linh tu sỹ nhìn Hoàng Thiên với vẻ châm biếm. Vì trong mắt bọn hắn, Hoàng Thiên chỉ đang giãy chết mà thôi. Ba tu sỹ Hóa linh cảnh vây giết một tên Nguyên đan trung kỳ tu sỹ, bọn hắn có tự tin rất lớn, sẽ không có biến cố nào xảy ra.

Ngay lúc này cơ thể Hoàng Thiên xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, tất cả các bộ vị cư nhiên đều bao phủ bởi một lớp vảy đen bóng, trở thành một bộ giáp kiên cố không thể phá vỡ.

Hai mắt hắn hóa thành thái cực, một nửa đen tuyệt đối, khiến cho người ta một khi nhìn vào đều như bị diệt hồn, ma khí vô biên. Nửa còn lại trắng xóa chói lòa, như mặt trời rực rỡ, thần khí trùng thiên.

Hắn hoàn toàn tiến vào trạng thái Ma thần đệ nhất biến.

Hắn đứng nơi đó, như một đầu ma thần đỉnh thiên lập địa,

đắm chìm tại một loại hoàn cảnh kỳ dị, không quan tâm tới bất cứ chuyện gì nữa.

Lực lượng huyết mạch tại huyết nhục cùng cốt cách không ngừng tỏa ra, hóa thành hào quang sáng chói hay ma khí vấn thiên.

Mỗi một giọt máu của hắn đều không đơn giản, giống như trở thành một vũ trụ hồng hoang, chứa vô tận năng lượng cùng sinh mệnh.

Có lẽ, đây mới chân chính là sự cường đại của Ma Thần huyết mạch.

Con ngươi của ba tên Hóa linh tu sỹ bỗng nhiên co rút mạnh. Nội tâm cực kỳ kinh hãi, bởi vì biến hóa của Hoàng Thiên quá quỷ dị, lại tạo cho bọn hắn một cái cảm giác nguy hiểm.

- Ma khí… Khốn kiếp, ngươi lại là một tên ma tu.

Cảm thụ được ma khí kinh khủng trên người Hoàng Thiên phát ra, một tên trong đó đờ ngời ra, sau đó như nhớ ra chuyện gì đó rất kinh khủng, hét lên chói tai, thậm chí có thể cảm nhận được một tia sợ hãi.

Hai tên còn lại khi nghe thấy hai từ ma tu, vẻ mặt đại biến không tự chủ được mà lui về phía sau.

- Mẹ nó! Hôm nay ta đắc tội một tên ma tu.

Thanh âm vang lên tràn đầy khiếp sợ cùng hối hận, ma tu từ Thượng Cổ tới nay luôn là một cái cấm kỵ tồn tại, không một ai dám nguyện ý đắc tội. Nghe đồn năm đó đại chiến Thượng Cổ, Ma tu không biết từ đâu xuất thế, mạnh mẽ vô biên. Đánh cho tất cả các thế lực đối địch tan tác không thể chống cự. Điều đáng nói là những Ma tu này không có ý định xưng bá, chỉ tới khi bị tam đại thế lực động tới thì mới trả thù, một lần tiêu diệt tận gốc.

Thế nhân tương truyền, Ma tu lãnh khốc vô tình, lấy giết chóc làm ý niệm sinh tồn. Ngươi giết người của bọn hắn, bọn hắn sẽ tiêu diệt cả gia tộc của ngươi, lấy máu trả máu.Bởi vậy, từ đó tới nay, việc chọc giận một cái ma tu đều được xem là một chuyện ngu ngốc, không người nào dám làm.

Nhìn chằm chằm về phía Hoàng Thiên, tên hồi nãy hít sâu một ngụm lãnh khí, cố gắng trấn áp nỗi sợ trong lòng, sau đó quát lên:

- Dù sao cũng đã đắc tội, đường nào cũng chết, vậy thì kéo ngươi theo cùng.

Thấy đối phương tấn công mình, Hoàng Thiên lại không có phản ứng gì, chỉ thấy trên khuôn mặt thanh tú, nở một nụ cười có chút điên cuồng tiếu ý.

Mà nụ cười điên cuồng đó khi rơi vào trong mắt ba tên Hóa linh tu sỹ, lại khiến chúng rét lạnh, như sắp phải đối mặt với cái chết.

Linh kiếm trong tay Hoàng Thiên chợt động, chậm dãi nhẹ nhàng.

Lấy niệm xử kiếm chiêu, lấy tâm ngộ kiếm ý chính là chân ý của Diệt.

Một kiếm nhẹ nhàng đưa xuống, nhưng lại ẩn chứa biến hóa khôn cùng, như muốn chém cả càn khôn.

Thời gian như đọng lại, một chiêu kiếm cứ thế nhẹ nhàng, nhưng kiếm ý tốc độ ngày một nhanh, nhanh đến mức trở nên vô hình. Không nhìn thấy, nhưng vẫn có thể cảm nhận được kiếm ý tràn ngập khắp nơi.

Cửu hung tru linh trận rung lên bần bật, dường như muốn phá nát rồi. Giống như một cái bình sứ không thể chứa nổi thần hỏa, phải bị đánh nát.

Ba tên Hóa linh tu sỹ triệt để biến sắc, bởi vì kiếm ý chưa tới, cơ thể của bọn hắn đã bị chém chi chít vết thương, quần áo rách nát.

Trong đầu bọn hắn lúc này chỉ có một ý niệm duy nhất, là chạy trốn.

Thế nhưng bọn hắn có thể chạy trốn sao?

Ầm! Ầm! Ầm!

Đại trận nổ tung, kiếm ý phô thiên cái địa phóng ra tứ phía, tỏa ra sát khí trùng thiên, bao phủ toàn bộ bầu trời bên ngoài.

Đám người quan chiến còn không kịp phản ứng, liền bị kiếm ý bao trùm, đành phải liều mạng chống đỡ.

Tại trung tâm, Hoàng Thiên rốt cục thi triển xong một chiêu kiếm. Một đạo kiếm ảnh bằng mắt thường có thể thấy được phóng ra thẳng phía ba tên Hóa linh mà tới. Trên đường không tạo ra bất kì khí thế, bất kỳ âm thanh nào, nhưng lại khiến cho bất cứ kẻ nào đối diện với nó đều phải tuyệt vọng.

Lấy trạng thái mạnh nhất thi triển ra kiếm ý mạnh nhất, đây là uy lực khủng bố cỡ nào.

Đây không đơn giản là một cộng một bằng hai nữa, mà tuyệt đối là bội số, uy lực được nâng lên tới mức tận cùng. Là một lần điên cuồng liều mạng nhất của hắn từ trước tới nay.

Vù! Phốc! Phốc! Phốc!

Nhẹ nhàng, không thể kháng cự, không chút chậm trễ. Ba tên Hóa linh tu sỹ liền bị kiếm ảnh cắt làm đôi, triệt để mất mạng. Máu tươi không ngừng tuôn chảy xuống, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Trên khuôn mặt vô hồn, vẫn còn lưu lại sự sợ sãi tột cùng,

cũng có sự hối hận, không cam lòng.

Bùm!

Một đạo sấm rền nổ vang, cả Thiên Nguyên Học Viện rung động không ngừng, thiên địa năng lượng cuồng bạo càn quét.

Kiếm ảnh sau khi lấy mạng của ba tên Hóa linh tu sỹ, liền phóng thẳng lên trời cao, mạnh mẽ va chạm với đại trận phòng hộ của Thiên Nguyên Học Viện, sinh ra năng lượng cực chấn.

Vài hơi thở sau, khi đại trận bớt rung động, trời đất tựa hồ an tĩnh trở lại, chỉ còn lại khói bụi mịt mù, xen lẫn tiếng đất đá rơi xuống là tiếng la hét thất thanh, tiếng rên rỉ đau đớn, cuối cùng là tiếng khóc.

Hoàng Thiên bắt đầu khôi phục được một chút ý thức, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, rốt cục cũng tránh thoát được một kiếp. Thế nhưng tiếng khóc nỉ non vang lên, da diết đau đớn khiến Hoàng Thiên ngẩn ngơ một hồi. Tại sao lại có tiếng khóc, rốt cục là có chuyện gì xảy ra?

Mà lúc này trên một ngọn núi của Thiên Nguyên Học Viện, mây mù lượn lờ. Một người thanh niên ngồi xếp bằng bất động, phiêu phù trên không. Đôi mắt vốn đang nhắm nghiền lúc này chợt mở ra, mục quang lấp lánh, như nhìn xuyên qua không gian. Hắn nhẹ giọng lẩm bẩm:

- Khí tức này…? Là Ma Thần Diệt Thương Sinh?

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 77: Đạo Thương

Sương khói tan đi, tất cả mọi người quan chiến đều ngây ngốc nhìn hiện trường tan nát, uy lực vừa nãy bùng nổ đậm đặc sát khí cùng tính hủy diệt, làm tất cả bọn họ đều bị thương không nhẹ.

Nơi đây đều lâm vào yên tĩnh, bởi vì tất cả mọi người lúc này miệng lưỡi khô khốc, không biết nói gì cho phải. Chỉ còn một nỗi hoảng sợ từ sâu trong nội tâm lan tràn ra.

- Rốt cục là có chuyện gì xảy ra? Năng lượng bùng nổ vừa nãy tuyệt đối không thể nào là chiến đấu cấp Nguyên đan có thể phát ra đấy.

Hoàng Thiên mới chỉ đạt tới cấp độ Nguyên đan trung kỳ, làm sao trong chiến đấu lại có thể phát ra một kích uy lực như thế? Điều này phá vỡ nhận thức của rất nhiều người, khiến bọn họ có chút mịt mờ.

Cơ bản là, trận chiến khi nãy đã bị Cửu hung tru linh trận che khuất, trừ Bạch Khôi ra, không ai có thể quan sát diễn biến bên trong. Nên mọi người không ai biết sự xuất hiện của ba tên Hóa linh tu sỹ, cũng như biến hóa của Hoàng Thiên.

Mà trung tâm của hiện trường lúc này, mặt đất vốn đã vỡ nát giờ đây chi chít vết kiếm. Hoàng Thiên đã trở về trạng thái nhân hình, quần áo rách nát tả tơi. Hắn đứng im như trời trồng, thẫn thờ nhìn về một phía, không nói câu nào.

Nơi ấy, là nơi tiếng khóc phát ra, thê lương cùng đau đớn.

Nơi ấy, là nơi kiếm khí của hắn tung hoành mạnh nhất.

Nơi ấy, có ba bốn người nằm xuống, thân thể bị cắt nát, ánh mắt vô hồn. Bọn họ đều đã chết.

Nơi ấy có một cô gái, hai chân đứt lìa, vẫn gắng gượng lết tới, ôm lấy một cái xác không hồn mà khóc lóc nỉ non.

Hoàng Thiên sắc mặt tái đi, trong lòng xuất hiện một cỗ không nói nên lời. Có hoảng sợ, có đau đớn, có hối hận, có thương tâm…

Hắn đã giết chết người vô tội, hắn đã phế đi cuộc đời của nhiều người, hắn vừa thực hiện một tội ác… phải không?

Vừa nãy, hắn còn chửi ba tên Hóa linh kia là một lũ súc sinh, một lũ không có nhân cách, vì hãm hại hắn mà muốn giết chết người vô tội.

Giờ đây, chính tay hắn đoạt đi tính mạng của những người đó, hủy hoại đi cuộc đời của một cô gái. Vậy hắn là thứ gì đây?

Đầu óc hắn ông ông, như quanh đi quẩn lại vang lên lời nói của tên Hóa linh tu sỹ:

- Muốn tồn tại, ngươi hoặc giết người hoặc bị người giết, đó quy luật sinh tồn mà ngươi dù muốn hay không cũng phải chấp nhận.

Câu nói này, khi nãy hắn còn cho rằng đối phương ngụy biện, cho rằng đối phương dối trá. Giờ đây ứng nghiệm vào chính bản thân hắn, hắn tước đoạt tính mạng của nhiều người để bản thân được sống, được tồn tại.

Cả thế giới trước mắt hắn như sụp đổ, chỉ còn lại một màu đen hắc ám mịt mù. Không gian ầm ầm vỡ nát, một tiếng cười như từ vô tận hư không truyền đến, vang vang khắp thiên địa:

- Ha ha! Cái gì Thần… cái gì Ma… cái gì Ma Thần? Tất cả đều không thoát nổi một ý niệm. Sống trong thế giới này thì phải tuân theo quy tắc của nó, nếu không ngươi sẽ bị chính nó hủy diệt.

Lúc này, Hoàng Thiên ánh mắt vô hồn, sắc mặt một mảnh tái nhợt. Khóe miệng chảy ra một tia máu đỏ tươi. Cả cơ thể run rẩy không ngừng, bởi vì Đạo của hắn lung lay, vì Đạo của hắn đang bị phá vỡ. Hắn bị Thiên Đạo phản phệ, hắn bị Đạo thương.

- Là ngươi… Chính ngươi đã giết chết huynh ấy? Tại sao? Tại sao? Ngươi trả huynh ấy lại cho ta… hu hu.

Phía bên kia, cô gái thân thể run run, thanh âm khàn khàn đi vì đau đớn, chỉ thẳng mặt hắn mà hét lên, nàng căm thù, nàng muốn giết chết hắn. Thế nhưng có thể sao? Ngay cả bản thân nàng lúc này cũng đã tàn phế, không đi lại được, làm sao giết hắn.

Rốt cục nàng cũng bất lực, chỉ còn biết vùi mặt vào cái xác, khóc nấc lên từng hồi đau đớn.

Máu từ chân nàng, từ cơ thể của nam tử kia, chảy dài trên mặt đất, hòa quyện thành một màu đỏ tươi, ấm nóng mà thê lương.

Phốc!

Hoàng Thiên rốt cục không chịu được nữa, phun ra một búng máu. Trong ý niệm của hắn, đạo tâm như một tấm thủy tinh trong suốt, giờ đây chi chít vết nứt, tùy thời có thể tan vỡ bất cứ lúc nào.

Một khi đạo tâm vỡ nát, chính là khi bản thân hắn bỏ mạng, thân tử đạo tiêu. Nếu không phải lúc này có một lực lượng thần bí đang không ngừng chữa trị, hắn đã sớm chết rồi.

Một bên phá hủy, một bên chữa trị, Hoàng Thiên bị dằn vặt trong đau đớn. Mọi chuyện lúc này đều nằm trong một ý niệm của hắn, chỉ cần hắn buông xuôi, từ bỏ Đạo của chính mình, hắn sẽ chết.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật si vô cẩu.

Thiên đạo là quy luật của trời đất, lạnh lùng và vô tình, không tư vị ai cả, bởi thế nên nhân gian mới xưng hai từ "bất nhân". Ty sỹ một đường tu luyện, truy cầu Đại đạo, sớm hay muộn cũng sẽ trở thành như thế, hành sử theo quy luật của trời đất.

Khi đó, ngươi có còn là ngươi?

Là thiên đạo thương hại, mở ra cho vạn vật sinh linh một con đường. Nhưng con đường này lại không thông, bởi khi ngươi tu luyện, đến cuối cùng ngay cả bản thân cũng đánh mất. Đó là bi ai cỡ nào, đó còn là nhân sinh sao?

Mà con đường tu luyện đó, Hoàng Thiên đã từ bỏ không tiến vào. Hắn không muốn lựa chọn bất cứ thứ gì, hắn muốn tự bản thân đi ra một con đường mới.

Hắn đã thành công, nhưng hôm nay gặp phải đả kích như thế, đạo tâm của hắn muốn tan vỡ.

Cả thế giới biến mất trong tầm mắt hắn, không có không gian, không có thời gian chỉ có từng luồng đạo niệm phiêu dật không ngừng, một đạo tâm tràn đầy vết nứt, đang tiến về phía hủy diệt.

- Đạo cho ngươi lựa chọn, nhưng ngươi không lựa chọn. Ngươi nghĩ rằng bản thân đã đi ra được một con đường mới, ngươi nghĩ rằng ngươi đã vượt ra khỏi thế giới này?

- Ngươi sai rồi! Bởi vì ngươi không lựa chọn, chẳng phải cũng là một lựa chọn sao?

Hoàng Thiên rống lớn một tiếng, đạo tâm rạn nứt càng thêm khủng bố, vẻ mặt hắn tái nhợt, trong mắt lộ ra vẻ mờ mịt.

Hắn sắp không xong rồi.

Ngay lúc này, khi mà đạo tâm của hắn gần như đổ nát. Đệ nhị hồn trong cơ thể đột nhiên mở mắt, vươn tay chỉ về phía trước. Không gian sụp đổ, giống như có sấm sét nổ vang khiến tâm thần của hắn thanh tĩnh trở lại. Đạo tâm đang trong trạng thái tan rã liền ngưng trệ, xuất hiện xu thế lành lại.

Thế nhưng vết nứt thủy chung quá nhiều, không phải ngày một ngày hai là có thể lành. Đạo tâm bị tổn thương, cần chính ngươi ngộ đạo để chữa lành cho nó.

Hoàng Thiên chật vật mở mắt, hồi tưởng lại những gì vừa xảy ra, trong lòng toát lên từng trận mồ hôi lạnh. Nếu khi nãy không có đệ nhị hồn xuất thủ, có lẽ hắn đã thân tử đạo tiêu, triệt để chết đi rồi.

Đây là Thiên đạo phản đối, muốn hủy diệt đi đạo của hắn, không cho phép đạo của hắn tồn tại.

Một cỗ suy yếu bộc phát khiến hắn có cảm giác như mình sắp ngất đi, khí huyết trong cơ thể sôi trào, lập tức khụy xuống, nửa quỳ nửa ngồi cố gắng chống đỡ.

Trên bầu trời phương xa, dị tượng kéo đến, mây mù che phủ bầu trời, phảng phất như tận thế.

Đùng!

Nổ lớn rung trời, một phiến lôi điện xẹt ngang tinh không, cả bầu trời như bị đánh nứt làm đôi, vô cùng khiếp người. Trong cơn mơ hồ, Hoàng Thiên cảm nhận được loại này lôi điện quá mức đáng sợ, bất kỳ một đạo đều đủ để đánh nát một đại lục.

Điều kỳ lạ là dường như chỉ có mình hắn nhìn thấy được những dị tượng đó. Bởi vì mọi người xung quanh vẫn thập phần bình thường, không có để ý đến bầu trời, giống như không có gì xảy ra vậy.

Điều này làm trong lòng Hoàng Thiên nhảy lên kịch liệt, đây là muốn làm gì? Là cảnh cáo hắn, hay là dự báo trước một tương lai?

Mà cũng chính là vào lúc này, hắn nhìn thấy Lâm Thanh Phong đi tới, vẻ mặt già nua tràn đầy lo lắng. Nắm chặt vai hắn, sau đó đưa hắn rời đi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 78: Tranh Cãi Tròn Đại Điện

Mấy ngày tiếp theo nội viện im lặng một cách lạ thường, mật độ của các đội tuần tra tăng lên gấp mấy lần khiến bầu không khí càng thêm căng thẳng.

Hoàng Thiên sau khi được Lâm Thanh Phong đưa đi thì trực tiếp lâm vào hôn mê, đến khi tỉnh lại thì đã ba ngày trôi qua.

Vừa tỉnh lại hắn nhanh chóng được dẫn tới đại điện nghị sự của Thiên Nguyên học viện. Chiến đấu xảy ra ba ngày trước đã kinh động đến toàn bộ cao tầng của học viện, trở thành một vụ án rất được quan tâm.

Bầu trời lúc này đã lờ mờ tối, điện nghị sự đèn đuốc sáng trưng, dọc đường có rất nhiều người canh gác, tất cả đều là thế gia cao thủ được tuyển chọn, đảm bảo an ninh cao nhất cho nơi này.

Nhìn đại điện to lớn trước mắt, Hoàng Thiên biểu tình có chút lo lắng cùng ngưng trọng. Hắn biết lần này bản thân gây họa lớn, không những hại tới bản thân mà còn ảnh hưởng tới Lâm Thanh Phong.

Bên trong đại điện đã có rất nhiều người, mỗi một cái thân phận đều không đơn giản, uy chấn một phương. Bọn họ chính là cao tầng của Thiên Nguyên Học Viện, nhưng cũng có thân phận khác, chính là người của các thế lực lớn.

Phải biết rằng, Thiên Nguyên Học Viện được các thế lực lớn liên kết thành lập, do đó không thể thiếu người của họ nắm giữ

các chức vụ quan trọng.

Vụ việc xảy ra lần này, nếu đúng như lời của ba tên Hóa linh tu sỹ kia nói, thì chính là một mồi lửa châm ngòi cho cuộc chiến lợi ích tại nơi đây. Chính vì vậy mà hôm nay người của các thế lực đều có mặt đầy đủ.

Ba ngày trôi qua, vết thương trên người Hoàng Thiên cơ bản đã có tiến triển tốt. Thế nhưng khuôn mặt của hắn vẫn trắng bệch thiếu sức sống, trên khóe môi nhợt nhạt có một tia máu đỏ thẫm, giống như bị trúng độc vậy.

Đó là hậu quả mà Đạo thương gây ra, không có một loại đan dược nào có thể chữa khỏi. Việc này tuy không ảnh hưởng quá nhiều đến chiến lực của hắn, nhưng sẽ để lại hậu quả lâu dài. Nếu như không sớm chữa khỏi thì tu vi của hắn sẽ bị đình trệ, khó mà tinh tiến. Thậm chí còn có thể bị thụt lùi, sau đó mất mạng.

Hoàng Thiên sau khi tiến vào đại điện, liền bị Lâm Thanh Phong kéo tới, đứng phía sau. Cảm nhận được sự quan tâm từ ông, trong lòng hắn không khỏi nổi lên ấm áp, đồng thời cũng cảm thấy có lỗi.

Lại đợi thêm nửa giờ, người tiến vào đại sảnh càng lúc càng nhiều. Chẳng mấy chốc mà lấp đầy những hàng ghế, mỗi người đều mang một vẻ mặt, một tâm trạng khác nhau. Hoàng Thiên quan sát khắp nơi, bất chợt nhìn thấy Lan Nhi.

Nàng lúc này đứng sau một chiếc ghế, nơi đó có một nữ tử đã ngoài ba mươi. Nếu Hoàng Thiên nhớ không nhầm thì chính là người mà năm xưa đã đưa Lan Nhi tới Hàn Thủy Cung. Hắn thần sắc phức tạp, mấy lần ngẩng đầu nhìn Lan Nhi, muốn đi tới nói chuyện với nàng, thế nhưng nhìn thấy biểu hiện lãnh đạm của nàng, hắn đành im lặng.

Mà phía đối diện hắn, ngay tại trung tâm đại điện được người

ta khiêng vào tám cái cáng, đặt tại đó. Trên mỗi cáng là một xác người bê bết máu, trên người chi chít vết thương. Thậm chí còn có ba cái xác bị cắt lìa làm đôi, chính là ba tên Hóa linh cường giả bị Hoàng Thiên giết chết.

- Viện trưởng, bắt đầu được rồi.

Một số người có địa vị nhìn về phía Lâm Thanh Phong cất tiếng, thần sắc lạnh lùng không tỏ ra một chút thái độ nào.

Lâm Thanh Phong nội tâm nhẹ thở dài, nhìn lướt qua Hoàng Thiên một cái, hướng mọi người mà nói:

- Các vị! Vụ việc xảy ra ba ngày trước, hai ngày nay chúng ta đã tranh luận qua nhiều lần, có lẽ không cần nói thêm gì nữa. Hôm nay Hoàng Thiên đã tỉnh lại, ta liền triệu tập hắn tới đây, chính là để cho hắn tạ lỗi, sau đó cùng đưa ra hình phạt, khiến hắn nhận ra sai lầm của bản thân mà sửa chữa…

Lời của lão còn chưa dứt, đã có người vỗ bàn đứng lên, tức giận quát:

- Cần gì phải bàn nữa, giết người thì đền mạng, đem hắn ra xử tử là được rồi.

Hành động của người kia làm đại điện nhất thời trở nên im lặng, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía hắn.

Hoàng Thiên cau mày, hắn không biết kẻ này là ai, nhưng chắc chắn là người của Bạch Gia, vì lúc này Bạch Khôi đang đứng đằng sau, khuôn mặt nở nụ cười đắc thắng nhìn chằm chằm hắn.

- Người của Bạch Gia cũng quá càn rỡ đi, tự khi nào mà các ngươi có quyền quyết định ở đây vậy?

Một người nam tử bên cạnh Lâm Thanh Phong lạnh lùng nói, thanh âm tuy rằng không lớn, thế nhưng lại được gia trì Nguyên

lực, khuếch tán khắp đại điện.

Hắn chính là người của Dương Gia, một trong những thế lực thân cận với Lâm Thanh Phong nhất, lúc này đứng ra nói đỡ.

- Ha ha, thật là nực cười. Dương Bằng ngươi có thể nói cho ta biết, vì cái gì mà một tên Ma tu trà trộn vào Học Viện, ra tay sát hại đồng môn cùng đạo sư lại không phải chịu tội.

Tên kia càn rỡ cười lớn, lời nói oang oang vang vọng toàn bộ đại điện.

- Ta có nói là hắn không phải chịu tội sao? Hơn nữa, ngươi có bằng chứng chứng minh hắn là Ma tu?

Dương Bằng cười lạnh, giọng điệu không nhượng bộ chút nào.

Chưa nói tới gia tộc bọn hắn bây giờ đứng về phe của Lâm Thanh Phong, mà Dương Gia trước đây cũng đã có mâu thuẫn với Bạch Gia, tất nhiên sẽ không có chuyện hắn nhượng bộ đối phương.Tên trưởng lão Bạch Gia trán nổi gân xanh, tất nhiên hắn sẽ không từ bỏ ý đồ của mình, tiếp tục nói:

- Chuyện này đã sớm bàn luận hai ngày nay rồi, mọi người ở đây đều đã biết, cần ta phải nói ra sao? Ma khí trên hiện trường chính là minh chứng rõ ràng nhất, không cần phải bàn cãi. Tên nhóc con này ác tâm quá lớn, dám ra tay giết chết đồng học cùng đạo sư, tuyệt đối không thể tha thứ.

Nói tới đây, khóe miệng của hắn khẽ nhếch, nhìn thoáng qua Hoàng Thiên đang đứng phía sau Lâm Thanh Phong, sát ý không hề che giấu.

- Lời của ngươi cũng quá vô lý a! Chẳng nhẽ cứ có ma khí trên hiện trường thì người tham chiến sẽ là ma tu sao? Nói như vậy chẳng phải ba Đạo sư đã chết kia cũng có khả năng là ma tu phải không?

Dương Bằng nội tâm phẫn nộ không thôi, tên trưởng lão Bạch Gia này quá gian xảo. Mỗi lần nói chuyện đều cố ý lảng tránh những vấn đề còn tranh cãi, mà lái sang hậu quả Hoàng Thiên giết chết người. Đây là muốn khơi dậy căm phẫn trong lòng mọi người, gây bất lợi cho Hoàng Thiên.

- A! Hình như ta nhớ không nhầm, ba Đạo sư kia chính là người của Bạch Gia phải không?

Dương Bằng tuy còn trẻ, nhưng kinh nghiệm ứng xử lại chân chính như một lão cáo già. Chỉ vài câu nói liền bẻ hướng mọi chuyện sang chiều hướng khác, ám chỉ rằng trưởng lão của Bạch Gia mới chân chính là ma tu, mục đích trà trộn vào Học Viện nhằm ám sát những học viên ưu tú.

Tên trưởng lão Bạch Gia tức giận đến sắc mặt xanh mét, trợn mắt nhìn về phía Dương Bằng, quát lớn:

- Nói bậy, Bạch Gia chúng ta là một trong những trụ cột của chính đạo Nguyên Giới từ thời Thượng Cổ, đại chiến năm đó từng dũng mãnh chống lại Ma tu, làm sao có chuyện trưởng lão chúng ta là Ma tu gian tế. Ngươi chính là đang ngậm máu phun người.

Dương Bằng cười nhạt một tiếng, chậm dãi nói:

- Ta cũng chưa từng nói trưởng lão của Bạch Gia ngươi là Ma tu. Chỉ là bắt chước cách lập luận của các ngươi mà thôi. Lẽ nào các ngươi dựa vào ma khí tại hiện trường để kết luận Hoàng Thiên là Ma tu, ta lại không thể dựa vào ma khí đó để kết luận ba tên trưởng lão đó là Ma tu sao?

Sở dĩ hắn dám nói như vậy, là vì hiện trường vụ việc quá mức đặc biệt. Đầu tiên là không có nhân chứng, mọi hình ảnh trong trận chiến đều bị Cửu hung tru linh trận che khuất. Duy chỉ có Bạch Khôi chứng kiến, nhưng hắn lại là người của Bạch Gia nên lời nói không được chấp nhận.

Ngoài ra, mặc dù xung quanh hiện trường dư đọng lại rất nhiều ma khí cùng sát khí. Thế nhưng trên các vết thương của những thi thể, lại không có chút dấu vết nào của ma khí, nên không thể phân biệt được ma khí là do ai phát ra.

Bởi vậy nên người của Bạch Gia rất muốn khép Hoàng Thiên trở thành một Ma tu, nhưng không thể đưa ra bằng chứng chính xác.

- Hơn nữa, nếu như hắn chân chính là một Ma tu, Bạch Gia ngươi dám động vào hắn sao? Hừ! Dũng mãnh chống lại Ma tu sao? Đừng có mà khoác lác. Ta chưa thấy bất cứ một thế lực nào chống lại Ma tu mà còn tồn tại cả.

Lời của Dương Bằng vừa thốt ra, liền khiến cho đại điện xôn xao hẳn lên. Từng cái cao thủ đều gật đầu tán thành, Ma tu là một cái cấm kỵ tồn tại, không một thế lực nào dám nguyện ý đắc tội.

Phải biết năm đó bọn họ đã từng tiêu diệt qua thế gia viễn cổ đấy.

Tên trưởng lão Bạch Gia ngượng đỏ cả mặt, mí mắt hắn giật giật từng hồi, nghiến răng nói:

- Cứ cho rằng hắn không là Ma tu thì sao? Ác độc ra tay sát hại đồng học, giết chết đạo sư thì có khác gì ma tu sao?

Hoàng Thiên lúc này rốt cục không nhịn được nữa rồi, hắn siết chặt nắm đấm, tức giận quát lên:

- Các ngươi khép tội ta giết người, mà không hỏi ta tại sao lại ra tay ư?

Tên trưởng lão Bạch Gia cười lạnh:

- Ngươi độc ác như thế, cần phải lý do nữa ư? Có lý do nào đủ để ngụy biện cho việc giết chết tám mạng người không?

Nói đoạn hắn dừng lại một lát, chỉ tay về một phía mà nói:

- Ngươi giết chết bọn họ, phế đi cuộc đời của cô gái kia, có lý do nào đủ để ngươi thoát tội không?

Không cần phải nói, lời của hắn quá mức thâm độc, không hỏi Hoàng Thiên tại sao lại ra tay với ba tên Hóa linh tu sỹ, mà lại hỏi tại sao hắn ra tay với cả tám người. Liền khiến cho Hoàng Thiên triệt để im lặng, không thể nói thêm được một lời nào.

Đúng vậy! Chính Hoàng Thiên đã giết chết bọn họ, giết chết những người vô tội. Dù cho hắn có bất cứ lý do nào đi chăng nữa, thì cũng không đủ cho hắn biện minh cho tội lỗi đó.

Nhìn năm cái xác thiếu niên vô hồn lạnh ngắt, lại nhìn về phía thiếu nữ đã bị mất đi hai chân. Hắn triệt để im lặng, không hề cãi lại, trong nội tâm lại nổi lên từng đợt sóng dữ, khóe miệng trào ra một vệt máu đen xì.

Đạo thương của hắn lại một lần nữa phát tác.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 79: Vị Sư Phụ Bá Đạo

- Nhìn đi, nhìn những hậu quả mà ngươi đã gây ra! Ta đang tự hỏi rằng, liệu rằng trong thâm tâm của ngươi có hai từ hối hận?

Tên trưởng lão thuận thế, càng thêm hung hăng quát lớn. Lời hắn vừa dứt, liền có một nửa số người trong đại sảnh đứng lên, dùng ánh mắt cừu địch nhìn về phía Hoàng Thiên.

- Giết người đền mạng, không cần nói nhiều.

- Trục xuất hắn ra khỏi Thiên Nguyên học viện.

- Đem hắn làm mồi cho Ngũ giai yêu thú.

Từng lời nói ác độc vang lên, khiến cho không khí trong đại sảnh bất ngờ thay đổi.

Sự việc này từ ban đầu đã đi quá xa khỏi tầm kiểm soát của Lâm Thanh Phong. Nếu chỉ là một cái Bạch Gia, thì có lẽ mọi chuyện đã được ông giải quyết êm xuôi rồi. Chỉ là đây là tranh chấp lợi ích của tất các đại gia tộc, hơn nữa đối phương lại nắm trong tay lý lẽ tuyệt đối, dù rất muốn thay đổi cũng không thể.

Giữa những lợi ích của đồng minh và tính mạng của Hoàng Thiên, ông bắt buộc phải lựa chọn một trong hai.

Không khí trong đại điện càng thêm căng thẳng, những lời chửi mắng, định tội Hoàng Thiên không ngừng vang lên.

Hoàng Thiên nhẹ lau đi vết máu trên môi, lặng lẽ nhìn qua tất cả mọi người. Ánh mắt hắn rất nhanh dừng lại trên người Lan Nhi,

thần sắc càng thêm phức tạp.

Vì nơi đó, người mỹ phụ cũng đã đứng lên, hưởng ứng cùng những người khác xử phạt hắn. Còn Lan Nhi, nàng yên lặng đứng tại nơi đó, vẻ mặt lãnh đạm một cách lạnh lùng, nàng giận hắn sao?

Có sát khí nổi lên, đám người kia rất nhanh hình thành một thế bao bọc Hoàng Thiên vào trong, dường như muốn xử hắn ngay tại đây.

- Thiếu niên, ngươi nên rõ ràng tình thế của mình bây giờ. Ta khuyên ngươi nên tự xử thì hơn, tránh ảnh hưởng tới Lâm Thanh Phong tiền bối!

Có một người truyền âm cho Hoàng Thiên, giọng điệu mang theo một tia lãnh khốc oán khí. Dùng tinh thần lực cường đại của mình, hắn liền phát hiện ra người truyền âm là một lão giả, vốn là cùng một bên với Lâm Thanh Phong.

Bọn họ bề ngoài ủng hộ Lâm Thanh Phong, chung quy cũng vì lợi ích gia tộc. Mà giờ đây, Hoàng Thiên rất có thể sẽ trở thành một nguyên nhân làm sụp đổ toàn bộ lợi ích đó, họ có thể trơ mắt nhìn sao?

Một lần nữa, đứng trước rất nhiều người như thế này, Hoàng Thiên cảm nhận được sự cô độc đến đáng sợ của bản thân mình. Hắn bị bọn họ bài xích, hắn không được chấp nhận, hắn cô độc một mình.

Không có người thân, không có bạn bè, không có một ai khác.

- Mau mau giết hắn! Loại người như hắn không được phép tồn tại.

Tiếng quát tháo càng thêm huyên náo, không khí trong đại điện đã căng thẳng đến cực điểm. Không chỉ đám người đối lập,

mà cả những người bên phía Lâm Thanh Phong cũng muốn giải quyết Hoàng Thiên nhanh chóng, tránh để Lâm Thanh Phong ra quyết định sai lầm.

- Hôm nay ta muốn xem xem, ai dám ra tay với đệ tử của ta?

Ngay khi không khí trong đại điện đang căng thẳng đến cực điểm, đột nhiên có một tiếng quát phẫn nộ truyền tới, vang vọng trong không trung. Theo tiếng quát là một cỗ khí thế mạnh mẽ áp xuống, khiến tất cả mọi người đều phải biến sắc.

Trong lòng tất cả mọi người đều hiện lên một ý niệm, người tới là một cường giả.

Cánh cửa đại điện nhẹ nhàng mở ra, một bóng dáng già lão chầm chậm bước tới, đi thẳng tới trung tâm đại điện rồi đứng đó, nhẹ nhàng quan sát tất cả mọi người.

- Tìm kiếm mấy vạn năm, mới tìm được một đứa ưu tú, các ngươi lại muốn lấy mạng của nó ư?

Vô số đạo mục quang ngơ ngác nhìn về phía người này, có chút ngây ngốc cùng khó hiểu.

- Sư phụ…

Hoàng Thiên kích động nhìn thân ảnh già nua kia, trong lòng nổi lên từng trận ấm áp. Là ông ấy, người mới nhận hắn làm đệ tử được vài ngày, hôm nay bất chấp chống lại các đại thế lực mà bảo vệ hắn.

Mà một số người lớn tuổi, sắc mặt tràn đầy kinh hãi, thậm chí có chút thất thố không nói nên lời.

- Lão già, khẩu khí cũng quá lớn đi, ngươi là cái thá gì mà dám nói như thế?

Một vài tên thiếu niên trẻ tuổi nhất thời kích động, chỉ thẳng mặt lão mà nói, giọng điệu chế giễu.

Không cần phải nói, lời của bọn chúng làm cho đám cường giả lớn tuổi sợ tái cả mặt, rất muốn quát lui bọn chúng, nhưng thủy chung vẫn lo sợ gì đó mà giữ im lặng.

- Ta là cái thá gì không tới lượt các ngươi được biết. Ta nói lại lần nữa, tranh đấu lợi ích giữa các ngươi ta không có hứng thú, thế nên đừng có mà lôi đệ tử của ta vào chuyện này.

Lão nhân nheo mắt, cũng không nổi giận, hắn nhìn lướt qua đám nhân vật chủ chốt, mỉm cười nhẹ nhàng.

- Hắn là đệ tử của ngươi?

Tên trưởng lão Bạch Gia chỉ về phía Hoàng Thiên, vẻ mặt âm trầm bất định.

- Chính xác!

Lão nhân hờ hững gật đầu.

- Ha ha! Nực cười, dạy ra một tên đệ tử như thế thì sư phó chắc cũng là kẻ chẳng ra gì, ngươi lấy tư cách gì mà hống hách ở đây.

Tên trưởng lão Bạch Gia cuồng tiếu một hồi, khí tức cuồng bạo trong cơ thể phóng ra không hề che giấu. Mục đích của hắn ngày hôm nay là bức chết Hoàng Thiên, hoặc ít nhất là phế đi tu vi của hắn. Khiến cho Lâm Thanh Phong buộc phải đưa ra lựa chọn, mà dù lão có đưa ra lựa chọn thế nào, uy tín cũng sẽ giảm đi cực nhiều.

Vậy mà tự nhiên ở đâu mọc ra một tên cường giả tự nhận là sư phụ, muốn bảo vệ Hoàng Thiên, phá vỡ đi kế hoạch của bọn chúng.

Hắn không biết thân phận của người mới tới, nhưng hắn biết đối phương là cường giả. Chỉ là dù ngươi có mạnh tới đâu, lại dám chống lại thế gia viễn cổ sao? Phải biết rằng Lâm Thanh Phong tu vi kinh người như thế, cũng không dám đối đầu trực tiếp với Bạch Gia của hắn đấy.

Huống chi lúc này không chỉ riêng mình Bạch Gia, mà còn rất nhiều thế lực đứng về phía này.

- Đừng tưởng rằng có chút tu vi liền tự coi mình là nhất, tư cách của ta không đến lượt ngươi phán xét. Bạch Ly tới đây còn không dám nói với ta như thế.

Khí tức hùng hồn lan tỏa, hai mắt lão giả bắn ra thần quang sắc bén, áp bách cho tên trưởng lão Bạch Gia sợ đến run rẩy.

Tất cả mọi người trong đại điện nhìn thấy cảnh tượng đó đều nín thở, quả nhiên là ngông cuồng, tên húy của lão tổ Bạch Gia cũng dám gọi ra, lại còn dám nói năng như thế. Nếu không phải là có thực lực thì chính là một kẻ điên không biết trời cao đất dày.

Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, thực lực của lão nhân này rất cường đại, chỉ một cái trừng mắt liền khiến cho Sinh Thần cường giả không thể phản kháng.

- Các hạ là ai? Hoàng Thiên là tội nhân giết người, đang bị các đại thế lực xử phạt, ngươi đừng nên nhúng tay mà rước họa vào thân.

Lại có một tên trưởng lão khác lên tiếng, cố ý nói ra việc này liên quan đến các đại thế lực, khuyên ông lão không nên can thiệp.

Lão nhân khóe miệng nhếch lên, hững hờ nói:

- Chỉ là giết chết một ít người và ba con chó thôi mà, có cái gì quan trọng?

Nghe thế, sắc mặt tên trưởng lão Bạch Gia xám ngắt, đối phương lại dám chửi người Bạch Gia hắn là ba con chó:

- Hừ! Giết người đền mạng, ta không cần biết ngươi là ai, vẫn khuyên ngươi mau mau cút đi, nếu không cái giá phải trả ngươi không trả nổi đâu.

Ông lão ngẩng đầu, cũng không có phản ứng với câu nói của tên trưởng lão Bạch Gia, mà mỉm cười từ tốn hỏi tất cả mọi người trong đại điện:

- Ta muốn hỏi, các ngươi ở nơi này có kẻ nào chưa giết người?

Đại điện im lặng, tất cả mọi người rơi vào trầm mặc. Tu luyện một đường đến nay, kẻ nào dám nói là không từng giết người? Chỉ là…

Nụ cười môi lão giả ngày càng tươi, rồi dần trở nên dữ dằn, hắn giơ tay chỉ về phía Hoàng Thiên, giọng nói lạnh thấu xương mang theo sát ý nồng nặc vang lên:

- Các ngươi giết người thì không sao. Đệ tử của ta vì tự vệ mà lỡ tay giết người liền bị đem ra bức tử. Đây là cái đạo lý chó má gì vậy?

Lão nhân đứng giữa trung tâm đại điện, thân thể phảng phất phát ra một thứ khí hung sát khiến người khác phải lạnh gáy.

- Hôm nay ta liền đứng tại đây, xem kẻ nào dám động vào nó?

Tên trưởng lão Bạch Gia cơ mặt co giật từng hồi, rõ ràng đã bị lời nói của lão nhân kia chọc giận. Nếu như hắn không dám động thủ, liền trở thành trò cười, mất hết mặt mũi. Nhưng động thủ thì hắn đánh không lại đối phương.

- Đắc tội với các đại thế lực, ngươi không có kết cục tốt.

Tên trưởng lão Bạch Gia tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, hung hăng nói.

- Lắm lời!

Lão nhân vẫn đứng im tại nơi đó, ung dung mỉm cười nhìn tất cả mọi người trong đại điện, toát ra một cỗ phong thái tự tin tuyệt đối.

- Đệ tử, mau lại đây.

Đoạn lão vẻ mặt hiền lành, vẫy vẫy tay gọi Hoàng Thiên tới.

Hoàng Thiên lúc này còn đang ngây ngốc không nói nên lời, hắn đến giờ vẫn chưa tin được sư phụ của mình lại bá đạo đến như thế, không hề sợ các đại thế lực.

Nghe lão nhân gọi, hắn theo bản năng bước ra, hướng về phía lão đi tới.

Tên trưởng lão Bạch Gia sắc mặt tím lại, đắn đo một hồi liền cắn răng quyết định, quát lớn:

- Các vị, danh dự của đại thế lực không thể bị khinh nhờn, còn không mau ra tay trấn áp.

Dứt lời, bàn tay của lão dưới sự gia trì của Nguyên lực liền phóng lớn, chụp về phía Hoàng Thiên.

Lão nhân thấy thế, nét hiền lành trên khuôn mặt liền biến mất, hừ lạnh một tiếng.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, lại khiến không gian xung quanh hư ảnh bàn tay của tên trưởng lão Bạch Gia liền biến dạng, sau đó nổ tung.

Uỳnh!

Cả đại điện rung lắc dữ dội, sắc mặt tên trưởng lão Bạch Gia tái mét kêu lên một tiếng thảm thiết, vì cánh tay của lão đã hoàn toàn bị phế, nổ tung thành thịt nát.

- Giữ lại cái mạng chó của ngươi, sau này đệ tử của ta sẽ đến lấy.

Giao thủ không tới một hơi thở, chỉ một tiếng hừ lạnh liền phế đi một cánh tay của Sinh Thần cảnh cao thủ? Đây cần thực lực cường đại cỡ nào mới làm được?

Nhìn cánh tay cụt vẫn còn tuôn ra máu tươi của tên trưởng lão Bạch gia, ai ai cũng phải hít vào một hơi khí lạnh.

- Ngươi đừng có đắc ý, đắc tội với các đại thế lực, Thiên Nguyên đại lục không còn nơi nào cho ngươi dung thân.

Tên trưởng lão Bạch Gia dùng cánh tay còn lại cố gắng cầm máu, căm hận quán lên.

- Ta cũng đang muốn biết, Nguyên Giới có nơi nào ta không thể đi.

Ánh mắt lão nhân lạnh đi, vươn tay tát một cái về phía tên trưởng lão.

Con ngươi tên trưởng lão Bạch Gia trừng lớn, tràn đầy sợ hãi. Bởi vì trước cái tát hư ảnh này, hắn lại không thể động đậy, trơ mặt đứng đó.

Oành!

Những tưởng bàn tay hư ảnh kia sẽ đánh lên mặt tên trưởng lão, đột nhiên không gian chung quanh hắn vặn vẹo, xuất ra một bàn tay hư ảnh khác, muốn cưỡng ép mang hắn rời đi.

Lão nhân cười lạnh, giống như đã dự liệu được điều này, hư

ảnh bàn tay liền co lại, sau đó búng nhẹ một cái, đạo quang mang tử sắc vù vù phóng tới, đánh nát bàn tay kia.

Tên trưởng lão bị thả rơi xuống, sắc mặt xám ngắt phun ra một ngụm máu, bị thương càng thêm nặng.

- Ha ha! Tiền bối, hậu nhân vô tri, kính xin nương tay, tha cho hắn một mạng.

Một tiếng cười nhẹ vang lên, một tên nam tử bước ra từ hư không, xuất hiện trước mặt mọi người, hướng về phía lão nhân mà chắp tay.

Hắn là Bạch Ly, lão tổ Bạch Gia.

"Lời tác giả:

- Có vị đạo hữu nào đang đọc là thành viên của Hội cuồng đồ tiên hiệp cổ không ah? Cho ta xin tí bình luận nào! ka ka!!!!!!"

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 80: Vương Đình

Hắn thoạt nhìn tuổi không lớn lắm, tóc bạc để xõa ngang vai, con ngươi sắc bén khiếp người. Một thân bạch y tuyệt thế, nhưng là có một loại khí tức khó có thể dùng lời diễn tả được, như một vị thần vương giáng thế.

- Lão tổ…

Tên trưởng lão Bạch Gia kích động đến run rẩy, vội vàng quỳ xuống dập đầu về phía hắn.

Cả đại điện tĩnh lặng như tờ, bất luận là trưởng lão hay thiếu niên trẻ tuổi, ánh mắt đều tập trung vào người hắn.

Quả thực quá bất ngờ, không ai có thể dự liệu được, một trong những cường giả đỉnh cấp của Thiên Nguyên đại luc lại xuất hiện ở đây.

Lão tổ Bạch Gia, đừng nói là Thiên Nguyên đại lục, dù là Nguyên Giới rộng lớn cũng được coi là tốp những cường giả mạnh nhất.

Nghe nói gần một vạn năm trước, lão đã đạt tới đỉnh cao tu vi của Nguyên Giới, thủy chung một mực bế quan, chờ ngày đột phá cực hạn của phiến thiên địa này.

Không thể ngờ được, hôm nay lão lại xuất hiện tại đây.

Càng kinh người hơn nữa, là lão lại xưng lão nhân kia là tiền bối. Một mực kính trọng như thế. Lai lịch của lão nhân kia rốt cục

còn kinh người tới mức nào.

Sắc mặt tên trưởng lão Bạch Gia tái mét, cắt không còn giọt máu, ánh mắt hoảng sợ tràn đầy bất an. Ngay cả lão tổ cũng phải cung kính với người kia như thế, vậy mà hắn khi nãy còn dám chửi bới người ta, đây là muốn chết a.

Lão nhân cười khẩy.

- Nhóc con, lâu ngày không gặp gan cũng càng thêm lớn! Khi nãy còn dám ra tay trước mặt ta?

Vẻ mặt mọi người càng thêm dại ra, đây là chuyện gì đang xảy ra?

Bạch Ly là kẻ nào, lão tổ Bạch Gia, tuổi thọ càng là gần vạn tuổi, vậy mà bị lão nhân gọi là nhóc con. Chuyện này quá mức khủng bố đi.

Bạch ly khựng người trong giây lát, sau đó cười cười:

- Nào dám! Nào dám!

Lão nhân không để ý, nhìn thẳng vào mặt hắn lạnh nhạt hỏi:

- Ngươi đến là để xử tội đệ tử của ta?

Lời này thốt ra, liền khiến cho Bạch Ly trong lòng nghiêm nghị lại, không nghĩ đối phương lại trực tiếp như thế.

Tuy hắn rất kính nể cùng kiêng kỵ lão nhân, nhưng đứng trước lợi ích gia tộc, hắn liền không thể nhượng bộ, mở miệng nói:

- Hắn giết tộc ta ba vị trưởng lão cùng năm học viên vô tội, chính là tội nhân. Mong tiền bối hiểu cho.

Đám người đứng về phe Bạch Gia ép tội Hoàng Thiên trên mặt đều lộ ra nét mừng. Khi nãy Bạch Ly tỏ thái độ cung kính với lão

nhân còn khiến cho lòng bọn chúng có chút bất an đấy. Bây giờ Bạch Ly đã tỏ rõ thái độ, hoàn toàn đứng về phe bọn họ rồi.

- Hừ! Đừng tưởng ta không biết trong đầu ngươi nghĩ gì. Hôm nay ta liền đứng đây, xem kẻ nào dám động vào hắn.

Giọng điệu lão nhân lành lạnh, tỏa ra sát khí không hề che giấu khiến tất cả mọi người đều biến sắc, cảm thấy không lành.

- Tiền bối! Ngươi không nên quá đáng. Đệ tử của ngươi có tội thì phải chịu trừng phạt

Bạch Ly sắc mặt âm tình bất định, ngữ khí bắt đầu thay đổi.

- Đừng có lấy ba cái chuẩn mực của các ngươi áp vào ta. Ta chính là quá đáng đấy, các ngươi làm gì được?

Lão nhân cười lạnh, giọng điệu lãnh đạm tràn đầy thách thức.

Bầu không khí trong đại điện bắt đầu khẩn trương lên, tất cả mọi người đều có cảm giác, một vị siêu cấp bá chủ bị chọc giận rồi.

- Hừ! Đừng tưởng nãy giờ ta cung kính ngươi nghĩa là ta sợ ngươi. Hôm nay hắn phải bị xử phạt, ngươi cũng không cứu được.

Đến lúc này, Bạch Ly lời nói cũng đã không còn một chút tôn kính nào nữa. Quanh thân hắn tỏa ra một cổ khí tức cường đại, giống như sẵn sàng động thủ bất cứ lúc nào.

- Bao nhiêu năm rồi không có giết người, uy phong đều giảm đi a. Ngay cả một tên tiểu mao đầu cũng dám đối với ta la hét.

Đùng một tiếng, lão nhân bước về phía trước một bước, bộc phát toàn bộ khí tức của mình, không lưu lại chút nào nữa. Nhất thời thanh quang ngập trời, cả tòa đại điện run rẩy không ngừng, đại trận thủ hộ điên cuồng rạn nứt.

Lão lạnh lùng nhìn bao quát tất cả mọi người, sau đó dừng lại trên người Bạch Ly:

- Đến đây đi! Để cho ta xem vạn năm nay ngươi tiến bộ như thế nào.

Giọng điệu của lão bình thản, giống như một trưởng bối ra lệnh cho tiểu bối vậy.

- Đã vậy, liền đáp ứng ngươi.

Bạch Ly cười gằn, hắn thực sự tức giận rồi, thân phận của hắn cao cao tại thượng gần vạn năm, có ai dám nói với hắn như thế.

Oành!

Gần như đồng thời, cả hai người cùng ra tay, trong chớp mắt thanh quang bao phủ khắp đại điện. Trong đại điện, ngoại trừ Lâm Thanh Phong, không ai có thể thấy hai người ra tay như thế nào, đánh qua bao nhiêu chiêu, bởi vì tốc độ của bọn họ quá nhanh.

Không đến một hơi thở sau, Bạch Ly ho ra đầy máu, bị đánh văng ra rồi, sắc mặt hắn tái mét tràn đầy sợ hãi nhìn về phía Lão nhân.

Chưa tới một hơi thở liền bị đánh bại.

- Chuyện này…

Tất cả mọi người trong đại điện đều khiếp sợ đến không nói nên lời, thực lực của lão nhân khủng khiếp như vậy sao?

- Ngươi… ngươi đã đi ra một bước đó?

Lau đi vết máu trên miệng, Bạch Ly nhìn chằm chằm vào lão nhân, không che giấu nổi sự khiếp sợ trong lòng. Lão nhân không có trả lời câu hỏi của hắn, lắc đầu nói.- Ngươi quá yếu…

Đoạn lão lại nói tiếp:

- Coi như nể mặt Bạch Chấn Long, ta không chấp nhặt với đám tiểu bối các ngươi. Vậy nên biết điều một chút cho ta. Nên nhớ… Tiêu diệt Bạch Gia đối với ta không khó.

Bạch Ly khóe môi có chút giật giật, cúi đầu không nói một từ nào.

Trong lòng hắn lúc này tràn ngập sóng lớn, lão ta thực sự bước ra một bước kia sao? Nếu không tại sao lão lại có thể mạnh như thế?

Bước ra một bước kia, chuyện này là đáng sợ cỡ nào… Nguyên Giới còn ai có thể là đối thủ của lão nữa?

- Ta vốn là không quan tâm tới tranh đấu giữa các ngươi, thế nhưng các ngươi kéo đệ tử của ta vào chính là một sai lầm cực lớn. Các ngươi tự bàn với nhau rồi cho ta một câu trả lời hợp lý a.

Lão nhân nhếch mép cười, đệ lộ hàm răng trắng sáng, lời của lão ý tứ rất rõ ràng. Ta không tranh lợi ích với các ngươi, nhưng cũng có giới hạn không thể bước qua đấy, đệ tử của ta không phải là người mà các ngươi có thể động tới.

Không hiểu sao, trong lòng Hoàng Thiên lại có cảm giác sư phụ của mình có chút không được tốt tính cho lắm, hình như hơi đê tiện thì phải, hồi nãy mới nói không chấp nhặt tiểu bối, bây giờ lại đòi câu trả lời hợp lý.

- Được rồi, ta cũng không có thời gian đứng đây lải nhãi với các ngươi mãi. Ba ngày sau cho ta câu trả lời, đệ tử đi thôi.

Lão cười cười, vung tay nắm lấy Hoàng Thiên, hai người biến mất khỏi đại điện.

Lão nhân cùng Hoàng Thiên đi rồi, để lại tất cả mọi người

trong đại điện ngơ ngác đứng đó, bầu không khí dường như bị đông cứng lại. Một người trong vòng hơi thở dánh bại Bạch Ly, đe dọa tiêu diệt Bạch Gia, uy hiếp tất cả các thế lực lớn, đây là khí phách cỡ nào.

Mãi đến khi bóng hai người khuất dạng, tên trưởng lão Bạch Gia mới dám đứng dậy, trong lòng vẫn còn một nỗi sợ không nói nên lời.

- Bạch Ly tiền bối, hắn ta rốt cục là ai?

Một kẻ không nhịn được hiếu kỳ, liền tiến lên hỏi Bạch Ly.

Câu hỏi này vừa vặn đúng ý của tất cả mọi người, ai ai cũng tò mò muốn biết người này rốt cục là ai, lai lịch như thế nào mà có thể khiến cho Bạch Ly đại bại như thế.

Bạch Ly sắc mặt âm trầm, không biết đang suy nghĩ cái gì, miệng nói:

- Đệ nhất thần trận sư Vương Đình…

Tất cả mọi người trong đại điện đều hít vào một hơi khí lạnh, bởi vì tất cả bọn họ đều bị cái tên kia chấn nhiếp rồi.

Vương Đình, một trong bảy chí cường giả, đệ nhất trận pháp sư của Nguyên Giới, không ai biết được lão đã bao nhiêu tuổi, chỉ biết lão thành danh từ hơn năm vạn năm trước.

Những câu truyện về lão lưu truyền rất nhiều trong nhân gian, đều trở thành truyền kỳ bất hủ. Không ai có thể ngờ nổi, một nhân vật trong truyền thuyết hôm nay lại xuất hiện trước mặt họ.

Chưa nói tới thực lực chí cường giả, chỉ cần thân phận đệ nhất trận pháp sư Nguyên Giới cũng đủ để lão xưng bá tại thế giới này rồi. Đây tuyệt đối là một tồn tại cấm kỵ mà không một thế lực nào dám trêu chọc.

Sắc mặt tên trưởng lão Bạch Gia đều trắng bệch ra rồi, sau lưng mồ hôi ướt đẫm, hôm nay hắn đã đắc tội một vị tồn tại vô thượng.

Không khí trong đại điện chìm vào im lặng, không ai nói một lời nào. Một đám nhân vật đều ý thức được, Vương Đình xuất thế, vì Hoàng Thiên mà ra mặt, đây chân chính là một hồi sóng lớn.

Đặc biệt là đám thế lực khi nãy đối đầu với Hoàng Thiên, lúc này đều cảm nhận được một cỗ áp lực nặng nề. Thậm chí bọn họ đã có cảm giác hối hận vì đã buộc tội hắn đấy.

oOo

Trên một đám mây lớn giữa bầu trời, Vương Đình lăng không đứng nơi đó, ánh mắt chăm chú nhìn về phương xa.

Bên cạnh lão, Hoàng Thiên đứng im không nói, trong lòng vẫn còn tràn đầy khiếp sợ đến khó tin.

Hắn vẫn chưa thể chấp nhận được, sư phụ mình lại là một lão quát vật khủng bố đến như thế. Không coi các đại thế lực ra gì.

Biết tâm trạng của Hoàng Thiên lúc này, Vương Đình không có nói gì, im lặng chờ đợi hắn ổn định tâm tình.

Không biết bao lâu sau, lão mới mở miệng:

- Đã hiểu được gì chưa?

Hoàng Thiên gật nhẹ đầu, nói:

- Thực lực!

Vương Đình mỉm cười hài lòng, hiển nhiên câu trả lời của Hoàng Thiên rất hợp ý lão.

Có thực lực, là có tất cả.

Mọi chuyện xảy ra, đã dạy cho Hoàng Thiên một bài học đắt giá. Hắn hiểu ra rằng khi hắn làm một việc nào đó với mục đích cao cả, không có nghĩa là trong mắt thế nhân, hắn là người cao cả.

Bọn chúng không quan tâm mục đích của ngươi là gì, không quan tâm ngươi thực hiện việc đó như thế nào, mà chỉ nhìn vào kết quả mà ngươi đã làm để phán xét.

Thật – giả, đúng – sai, chính – tà, thiện – ác… chưa bao giờ phân định rạch ròi.

Cái gì thế nhân cho là đúng, thì nó đúng. Cái gì thế nhân cho là sai, thì nó sai.

Ngươi giết người thế nhân muốn giết, ngươi là anh hùng.

Ngươi giết người thế nhân bảo vệ, ngươi là tội nhân.

Thế nên, trước khi có thực lực, đôi khi ngươi phải sống không thật với bản chất của mình, hòa nhập với cái hiện thực tàn khốc đó.

Một khi ngươi có thực lực.

Quy tắc mà xã hội đặt ra, trong mắt ngươi liền chẳng có chút ràng buộc nào.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 81: Sát Khí Thượng Cổ

Trời đất đảo lộn, quang vụ mịt mờ, cả thế giới lúc này mông lung vô định, toát nên một vẻ cổ đại xa xưa.

Trên đỉnh một ngọn núi khổng lồ, Hoàng Thiên ngồi xếp bằng tại chỗ, hòa mình vào trong thiên địa. Xung quanh hắn sương mù bàng bạc bao phủ, tôn hắn lên như một vị ma thần tuyệt thế.

Nơi này là U Linh Nhai, một trong những địa danh huyền bí nhất của Nguyên Giới. Vương Đình đưa hắn tới đây, để hắn rèn luyện bản thân, hoàn thiện lại đạo tâm của mình.

Mà xung quanh hắn, được đặt vô số kinh thư cùng điển tịch cổ xưa về trận pháp. Đây là những tài liệu hiếm có về kiến thức trận pháp, được Vương Đình sưu tập lại giao cho hắn.

Hoàng Thiên ánh mắt chăm chú, trên tay có một cuốn điển tịch dày cộm, ghi chi chít chữ, đây là một cuốn điển tịch giới thiệu về những trận pháp tiên thiên.

Trận pháp tiên thiên diễn hóa vô cùng vô tận, tự thuở vũ trụ khai sinh đã có. Trải qua vô tận tuế nguyệt thay đổi, đã diễn hóa ra không biết bao nhiêu mà kể.

Thế nhưng, nói về uy lực cùng sự nổi tiếng thì phải kể đến thập đại Tạo Hóa Tự Nhiên trận:

Nhất Thể Khai Không - Lưỡng Nghi Ngịch Đạo.

Tam Tài Hóa Hoang - Tứ Tượng Diệt Pháp.

Ngũ Hành Diễn Sinh - Lục Đạo Luân Hồi.

Thất Tinh Minh Thần - Bát Quái Sinh Tử.

Cửu Dương Tinh Cực - Thập Hợp Minh Hư.

Đây là mười Tạo Hóa tự nhiên trận, từ thuở vũ trụ sinh ra đã có, tồn tại đến tận bây giờ, uy năng vô cùng tận.

Sinh linh từ thuở ban đầu sơ khai, đã có thể cảm nhận được sự cường đại của những Tạo Hóa tự nhiên trận này, khát khao nắm giữ được chúng.

Trải qua không biết bao nhiêu kỷ nguyên nghiên cứu cùng tìm tòi, đã tạo nên một kho tàng trận pháp khổng lồ, tiếp cận gần tới trận pháp tự nhiên.

Ví như Lục Đạo Phong Thiên trận là một mô phỏng từ Lục Đạo Luân Hồi trận. Hay Thất Thải Tinh Thần trận phỏng theo Thất Tinh Minh Thần trận.

Mỗi cái đại trận như thế, tuy chỉ là hậu thế mô phỏng theo, nhưng uy lực lại vô cùng mạnh mẽ.

Gấp cuốn điển tịch lại, Hoàng Thiên trong lòng tràn đầy kích động. Hắn có một ham muốn được tận mắt chứng kiến tất cả mười Tạo Hóa trận pháp đó, muốn được sở hữu chúng mà nghiên cứu thỏa thích.

Lại nhặt lên một cuốn điển tịch khác, vẫn là những kiến thức căn bản nhất về trận pháp lĩnh vực. Hoàng Thiên lại một lần nữa đắm chìm vào trong đó.

Mấy ngày trôi qua, hắn đọc hết điển tịch này đến điển tịch khác, sau đó suy diễn tinh lọc không ngừng, tích lũy kiến thức nền tảng về trận pháp càng thêm thâm hậu.

Một tháng sau, rốt cục toàn bộ điển tịch đã bị hắn đọc qua, ghi nhớ sâu vào trong lòng.

Không gian nổi lên sóng gợn, Vương Đình xuất hiện trước mắt hắn.

-Sư phụ.

Nhìn thoáng qua Hoàng Thiên, lão gật đầu hài lòng:

-Không tệ, một tháng đọc hết toàn bộ, tốc độ tiếp thu rất nhanh.

Phải biết số điển tịch mà lão để lại cho Hoàng Thiên là rất lớn, nếu là người khác muốn đọc hết chí ít cũng phải mất hơn nửa năm. Đó là chưa nói tới phải ghi nhớ những thông tin khổng lồ này. Vậy mà Hoàng Thiên chỉ dùng có hơn một tháng liền đọc hết, đây là chính là thiên phú siêu cường.

-Sư phụ, ta có thể bắt đầu học bố trí trận pháp được chưa?

Hoàng Thiên nhìn Vương Đình với ánh mắt mong chờ, hắn cảm thấy bản thân đã xây đắp một nền tảng kiến thức cực kỳ vững chắc rồi, lúc nào cũng có thể tiến lên một tầng thứ cao hơn, chân chính trở thành trận pháp sư.

-Chuyện đó để sau, bây giờ theo ta tới nơi này đã!

Vương Đình cười cười, gõ đầu hắn một cái.

-Đi đâu vậy ạ? Chẳng phải sư phụ nói con phải ở đây tu tâm một năm sao?

Xoa xoa cái đầu vừa bị lão gõ, Hoàng Thiên tò mò hỏi.

-Đi vài hôm rồi về. Đám gia hỏa kia đã đi được nửa tháng rồi, con là đệ tử của ta thì không thể chịu thiệt được.

Hoàng Thiên càng hiếu kỳ hơn rồi, rốt cục là nơi nào mà khiến cho sư phụ đổi ý, cho phép hắn rời đi nơi này. Giọng điệu lại giống như vì lợi ích của hắn nữa chứ.

-Rốt cục là đi đâu vậy sư phụ?

Vương Đình nhếch môi cười, nhẹ nói:

-Táng Binh Chi Địa.

oOo

Nơi đây vốn là một địa phận bình thường của Vạn Thú Sơn Lâm. Sau binh kiếp năm đó, liền bị phá hủy mà trở thành hiện trạng như ngày nay, hình thành nên Táng Binh Chi Địa.

Sương mù hắc sắc lượn lờ bao phủ, phóng tầm mắt nhìn không quá mười mét. Từng làn khí tức quỷ dị vờn quanh khiến người ta sởn cả gai ốc. Những khí tức này chính là tồn tại từ thời Thượng Cổ tới nay, bảo sao không khiến người ta sợ hãi. Chẳng cần nói ra cũng có thể đoán được, những năm tháng ấy giết tới trời long đất lở, quỷ khóc thần gào.

-Vào đi thôi, đoạt lấy tạo hóa cho chính bản thân mình.

Vương Đình phiêu phù trên không, thả Hoàng Thiên ngay sát biên giới của Táng Binh Chi Địa.

Hoàng Thiên nhẹ gật đầu, trong lòng nghiêm túc, đưa bản thân đến trạng thái chiến đấu cao nhất. Hắn biết nơi đây tràn đầy cơ duyên, nhưng cũng đầy dẫy những nguy hiểm. Chỉ cần bất cẩn một chút, liền có thể bỏ mạng ngay lập tức.

Chậm dãi tiến vào địa phận của nơi đây, những làn sương mù cuồn cuộn vời quanh, che khuất đi bóng dáng của hắn.

Mặt đất tan hoang, không có lấy một bóng cây ngọn cỏ, chỉ có

đất đá cùng đất đá. Trên đường tiến về phía trước, Hoàng Thiên thi thoảng lại gặp một vài chiếc xương khô gãy nát, nằm lăn long lóng trên nền đất.

Điều này làm cho hắn sợ hãi không thôi, từ Thượng Cổ tới nay đã trải qua bao nhiêu năm tháng, vậy mà những chiếc xương này vẫn còn tồn tại, không có bị mục nát.

Vụt một tiếng, hai đạo hào quang đẹp đẽ vọt qua mặt hắn, sau đó phóng đi về phương xa.

-Thái Nhất Chân Kim…

Hoàng Thiên trong lòng thoáng giật mình, không nghĩ vừa đi tới nơi này đã nhìn thấy được thiên hạ kỳ vật Thái Nhất Chân Kim.

-Đồ vật này là có linh tính sao? Vừa nhìn thấy ta liền bỏ chạy.

Nhìn hai vệt sáng ngày càng xa, hắn cau mày lẩm bẩm, có chút tiếc nuối.

Thái Nhất Chân Kim trong thiên hạ kỳ vật cũng thuộc hàng tốp, nghe đồn thời Thượng Cổ có cường giả dùng nó đúc ra được tiên khí, chấn kinh khắp các vực.

Lại đi hơn nửa ngày nữa, Hoàng Thiên vẫn chưa có được thu hoạch gì. Khắp nơi vẫn là đất đá vụn nát, mặt đất nứt toác như mạng nhện lan ra khắp bốn phương.

Bỗng nhiên, vẻ mặt hắn biến đổi, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm về phí trước. Cách hắn không xa, sương mù bị tán đi, ngay trung tâm xuất hiện một ngọn núi lớn màu xanh biếc, phiêu phù trên không.

Trên đỉnh núi, một thanh hắc sắc trường kiếm cắm xuống, tỏa ra vô tận sát khí, như trời long đất lở, giống như đang trấn áp ngọn núi này vậy.

Hoàng Thiên lông tóc dựng đứng, không tự chủ được mà lui về phía sau. Vì ma khí trong cơ thể hắn trước mặt thanh trường đao này như bị kích thích lên, muốn thức tỉnh ngay lập tức.

Mạnh mẽ điều khiển thần khí trấn áp, hắn nhíu mày suy đoán, thanh kiếm này không biết có gì liên quan với hắn hay không?

-Ha ha! Là Tiên khí, hôm nay ta lại có thể gặp hai cái tiên khí.

Đúng lúc này, một tràng cười đắc ý vang lên quanh quẩn. Một đạo thần hồng với tốc độ cực nhanh phóng tới gần ngọn núi, sau đó dừng lại.

Người tới bề ngoài là một người thanh niên khoảng chừng hai mấy tuổi, thế nhưng chân chính lại là một lão quái vật lâu năm đấy. Bởi vì thanh âm của hắn mang theo một nét năm tháng già nua, không thể thay đổi.

Nhìn hai kiện tiên khí phiêu phù trước mặt, tên này kích động đến run rẩy, nhanh chóng tiến tới, muốn thu chúng về tay.

Đùng!

Đại địa bùng nổ, một đạo thanh quang chém tới, rạch trên mặt đất một cái khe khổng lồ không nhìn thấy đáy.

Tên kia vẻ mặt tái mét, khi nãy may mắn lui lại kịp thời, nếu không hắn đã bị chém làm đôi rồi.

-Ha ha! Lương Cảnh Du, hai kiện tiên khí này không có duyên với ngươi rồi, đi đi thôi.

Một thanh âm lạnh lẽo mang ngữ khí ra lệnh vang lên, khiến cho người tên Lương Cảnh Du sắc mặt xám ngắt đi.

Chỉ thấy trên bầu trời âm u, không gian vặn vẹo một hồi, một cái lão già đầu tóc bạc phơ bước ra, phiêu phù trên đó.

-Cố Sở, đây là ta phát hiện trước, ngươi lấy tư cách gì mà tranh cướp với ta.

Lương Cảnh Du trong lòng bất mãn, giọng nói tuy cường nhưng trong ánh mắt lại lóe lên tia kiêng kỵ đấy.

Lão già tên Cố Sở kia cười nhạt, dùng ánh mắt khinh khỉnh nhìn cuống Lương Cảnh Du, mở miệng:

-Nực cười, bọn chúng vốn là vật vô chủ, tự khi nào thành của Lương Cảnh Du ngươi vậy? Hơn nữa, nơi này chính là lấy thực lực đoạt cơ duyên, kẻ yếu hơn không có tư cách tranh đoạt.

Lương Cảnh Du bị lời nói của lão làm tức đến nghiến răng nghiến lợi, hắn quát lên:

-Ta sợ ngươi sao, đến đây đánh một trận.

Đại chiến cứ thế bùng nổ, năng lượng cuồng bạo đến long trời lở đất.

Hoàng Thiên đứng từ xa quan sát, trong lòng càng thêm nghiêm nghị. Thực lực của hai người này quá mạnh mẽ, có khi không yếu hơn lão tổ Bạch Gia chút nào.

-Nơi này quả thực nguy hiểm, thực lực quyết định tất cả. Dù ngươi có đạt được cơ duyên mà không có thực lực thì cũng không mang đi nổi, thậm chí còn phải bỏ mạng.

Không đến mười phút sau, Lương Cảnh Du bị đánh bại rồi, một cánh tay cũng bị chém đứt. Cũng may hắn là người quyết đoán, không có liều mạng mà nhanh chóng bỏ chạy, rời khỏi nơi đây.

Lão già tên Cố Sở nhếch môi cười, nhìn thoáng về phía Hoàng Thiên một cái, sau đó cũng không để ý nữa, mà tập trung vào hai kiện tiên khí kia.

Đây là hai kiện tiên khí hàng thật giá thật, gần như còn nguyên vẹn, giá trị kinh người.

Phải biết tiên khí hiện nay đều hiếm như phượng mao lân giác, muốn tìm một kiện tiên khí hoàn chỉnh còn khó hơn lên trời. Vậy mà ngay tại đây lại có tới hai cái. Mặc dù ngọn núi kia có chút tổn hại, nhưng là không ảnh hưởng quá nhiều đấy.

Đặc biệt là thanh trường kiếm kia còn lành lặn không một khuyết điểm, hơn nữa, nó còn có thể trấn áp được ngọn núi, đồng nghĩa với việc cấp bậc của nó càng cao hơn ngọn núi một phần.

Đây là thu hoạch quá mức kinh người, hoàn toàn có thể gây nên một hồi sóng gió.

Cố Sở cố nén kích động trong lòng, chậm dãi tiếp cận lên đỉnh núi. Lão muốn trước hết rút thanh trường kiếm này ra.

Thế nhưng ngay khi tay lão vừa chạm vào trường kiếm, thì không gian xung quanh ầm ầm rung động. Khói đen ngập tràn, huyễn hóa thành vô số mặt quỷ khát máu, hướng về phía lão mà cắn nuốt.

-AAAAAAAA!

Cố Sở hai mắt trợn trừng, rống lên từng hồi đau đớn, muốn dứt tay ra khỏi kiếm, thế nhưng không thể.

Những khuông mặt quỷ càng thêm dữ tợn, một cỗ hấp lực khủng khiếp xông vào cơ thể khiến lão càng thêm tuyệt vọng.

Đây là sát khí Thượng Cổ, cũng là chấp niệm ngàn vạn năm không có tiêu tan của chủ nhân trường kiếm. Hôm nay bị lão xúc động, liền triệt để thức tỉnh, điên cuồng cùng khát máu.

Sát khí quá mức khủng bố, hạo hạo đãng đãng lan tràn. Ép cho ngọn núi cũng phải trùng xuống, mơ hồ xuất hiện thêm vô số vết

nứt, sắp bị phá hủy rồi.

Mà Hoàng Thiên đang đứng ở phía xa, lúc này triệt để biến sắc. Bởi vì sát khí này bùng nổ quá mạnh mẽ, như sóng lớn ngập trời mà đánh về phía hắn.

Ngay lúc này, ma khí huyết mạch trong cơ thể hắn không còn áp chế được nữa, toàn bộ thức tỉnh, mạnh mẽ đối kháng.

Những tưởng sẽ có long trời lở đất đối chiến giữa hai loại bất đồng khí tức, nhưng không ngờ sát khí kia lượn lờ quanh người hắn một hồi, sau đó lại huyễn hóa thành một nhân hình, hướng về Hoàng Thiên mà quỳ xuống.

Giống như thần tử triều bái chủ nhân.

“Thông báo: Thứ 7 và chủ nhật này mình bận đi cắm trại với lớp nên sẽ không có chương, mọi người thông cảm nhé! rất cám ơn mọi người đã ủng hộ mình từ đầu truyện đến bây giờ. Đa tạ! đa tạ!”

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 82: Thu Phục Thủ Hạ

Đây tuyệt đối là một cảnh tượng quá mức kinh khủng.

Chấp niệm Thượng Cổ hóa thành sát khí, lại hướng về phía một tên thiếu niên chưa tới hai mươi tuổi mà quỳ lạy.

Cố Sở vốn đang chìm trong tuyệt vọng, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì xuất hiện một cỗ kích động không nói nên lời.

Bởi vì tốc độ cắn nuốt của trường kiếm đã chậm lại, dường như là vì thiếu niên kia vậy. Như tìm được đường sống trong cõi chết, lão điên cuồng vùng vẫy, bộc phát toàn bộ tiềm lực của mình mong thoát khốn.

Thế nhưng sát khí Thượng Cổ há lại đơn giản, chỉ thấy nhân hình kia đang quỳ lạy trước Hoàng Thiên bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào lão.

Một cỗ tuyệt vọng lần nữa bốc lên trong đầu Cố Sở, bởi vì trong cơ thể lão lúc này giống như trời đất đảo ngược. Một cỗ hấp lực càng mạnh mẽ hơn điên cuồng cắn nuốt Nguyên lực, sinh mệnh cùng tuổi thọ của lão.

Tại sao lại như vậy?

Hai mắt lão trắng dã, đầu óc mụ đi nhưng không phải mất đi ý thức mà là lâm vào một trạng thái kỳ dị.

Trong đó trạng thái đó, lão nhìn thấy chủ nhân của trường kiếm khi còn sống, nhìn thấy được đại chiến năm đó, và… Nhìn

thấy được một hình ảnh quá mức rung động, như in sâu vào tâm trí của lão, mãi mãi không thể phai nhòa.

Ầm một tiếng, tất cả các hình ảnh đó liền nổ tung, hóa thành một màn mưa ánh sáng. Hình ảnh vốn là hư huyễn, nhưng trong mắt lão lại cảm thấy vô cùng chân thực.

Ánh mắt lão trở nên vô cùng phức tạp, hết nhìn trường kiếm trong tay, lại nhìn về phía nhân ảnh, rồi cuối cùng là nhìn chằm chằm Hoàng Thiên.

Khí tức tử vong ngày càng gần, bao trùm lên người lão, tính mạng của lão đang dần đi đến hồi kết. Lão hiểu rõ, nếu như việc cắn nuốt này diễn ra thêm một phút nữa, lão sẽ bỏ mạng tại nơi này.

Từng hình ảnh hiện lên trong tâm trí lão, từng kí ức ùa về, khiến mắt lão đỏ hoe, lão rống lên trong tâm trí:

-Không! Ta không thể chết được, ta không muốn chết, ta cần phải sống, ta phải sống…

Không còn thời gian để lão suy nghĩ nữa, lão dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía Hoàng Thiên, nói lớn:

-Tiểu huynh đệ, cứu ta!

Hoàng Thiên vốn đang còn chìm trong suy nghĩ về nhân ảnh, lúc này nghe thấy lời lão liền bừng tỉnh.

Hắn cau mày suy nghĩ, tại sao lão lại cầu cứu hắn, hắn có thể giúp lão thoát khốn sao?

Thấy nét nghi hoặc trong ánh mắt Hoàng Thiên, Cố Sở lại nghĩ rằng hắn không muốn cứu lão, nên liền cắn răng quỳ phịch xuống, nói:

-Chỉ cần cứu ta! Từ nay về sau ta sẽ là thuộc hạ của ngươi, tuyệt đối nghe lời, không bao giờ phản bội.

Lấy một thân tu vi như lão, không ngờ lại quyết đoán như thế, quỳ xuống cầu xin một nhân vật tiểu bối chưa tới hai mươi tuổi cứu mạng.

Có lẽ, chuyện này trong mắt người khác chính là một sự nhục nhã, lão là một kẻ ham sống sợ chết, vì sống sót mà vứt bỏ đi cả tôn nghiêm của bản thân mình.

Thế nhưng lão không quan tâm, bởi vì lão phải sống.

Hơn nữa, hình ảnh mà lão nhìn thấy khi nãy quá mức rung động, chấn nhiếp toàn bộ tinh thần của lão. Nếu như hình ảnh kia là thực, thì quyết định này có lẽ chính là quyết định đúng đắn nhất trong cuộc đời lão đấy.

Nhìn hành động của Cố Sở, mày kiếm của Hoàng Thiên càng nhíu chặt hơn.

Hắn trong lòng là đang rất kích động đấy, đùa chắc, thu phục một thuộc hạ có tu vi siêu cấp, đây chính là chuyện động trời cỡ nào. Thế nhưng hắn buộc phải cẩn thận, những lão quái vật này há lại cam tâm làm thuộc hạ người khác, nhất là thuộc hạ của một tên nhãi như hắn.

Chắc chắn đối phương đang cần hắn trợ giúp mà nói như vậy, đến khi thoát khốn rồi thì lật lọng ngay lập tức, thậm chí giết chết hắn cũng không chừng.

Nhìn biểu hiện của Hoàng Thiên, Cố Sở liền đoán được hắn đang nghĩ gì, lão cuống cuồng lên rồi, sau đó ngửa mặt lên trời mà nói:

-Ta Cố Sở, hôm nay có Thiên Đạo chứng giám. Chỉ cần người thiếu niên này giúp ta thoát khốn, ta liền tôn hắn làm chủ, tuyệt

đối trung thành. Nếu làm trái lời thề này thì hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh.

Lão vừa dứt lời, một luồng dao động vô hình liền phủ xuống, dung nhập vào thể xác, vào linh hồn của lão.

Đó chính là đạo ấn, là ấn ký tối cao của thiên đạo giáng xuống, dung nhập vào lão. Một khi lão làm trái những gì đã thề, chính đạo ấn này sẽ khiến lão phải thực hiện lời thề đó, hồn phi phách tán, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Hoàng Thiên lúc này triệt để yên tâm rồi, một người đã nói ra lời thề thiên đạo, liền không sợ người đó làm trái lời thề đấy. Bởi vì hậu quả của việc làm trái lời thề quá mức nghiêm trọng.

-Ta có thể làm gì để giúp ngươi!

Cố Sở nội tâm kích động một hồi, cuối cùng thì thiếu niên này cũng chịu giúp hắn, liền vội vàng nói:

-Chỉ cần ra lệnh cho hắn là được.

Lời nói này của lão khiến Hoàng Thiên nhất thời ngẩn ra, lại đơn giản như thế sao?

Đoạn hắn nhìn chằm chằm vào nhân ảnh mơ hồ đang quỳ trước mặt mình, do dự trong chốc lát, sau đó nói:

-Ngươi có thể tha mạng cho hắn không?

Nhân ảnh từ tư thế quỳ đứng liền đứng dậy gật đầu, sau đó bay về phía ngọn núi, trở lại bên trong trường kiếm. Trường kiếm hắc sắc dưới sự tác động của hắn liền rung lên một cái, hắc khí liền toàn bộ tan biến không còn.

Cố Sở rốt cục rút được hai tay trở về, một thân tàn tạ ngồi phịch xuống đỉnh núi. Lấy trong trữ vật giới chỉ một viên đan

dược, lão nhanh chóng ngồi xếp bằng điều tức, muốn nhanh chóng hồi phục thực lực.

Chỉ là khi nãy lão bị cắn nuốt không chỉ Nguyên khí, mà còn cả thọ nguyên cùng sinh mệnh, thế nên sắc mặt không tốt hơn chút nào. Sinh mệnh cùng thọ nguyên bị mất, cần phải tu dưỡng rất lâu mới có thể bù đắp lại.

Khoảng mười phút trôi qua, lão mới đứng dậy, bay về phía Hoàng Thiên, thần sắc tràn đầy phức tạp.

Hoàng Thiên không nói gì, đứng im nơi đó nhìn lão. Hắn muốn biết lão sẽ ứng xử như thế nào.

-Chủ… Chủ nhân.

Một hồi lâu sau, lão rốt cục lên tiếng rồi, ngữ khí có chút miễn cưỡng.

Cũng không thể trách lão được, một người cao cao tại thượng như lão, đùng một cái liền trở thành thuộc hạ của người khác, nên còn chưa thể thích ứng là chuyện thường tình.

-Sau này trước mặt người khác gọi ta là Hoàng Thiên được rồi.

Hoàng Thiên là người thông minh, tự nhiên biết được những người như Cố Sở rất coi trọng mặt mũi. Trước mặt người khác, mà bắt lão gọi mình là chủ nhân thì tất sẽ gây ra oán khí, lâu ngày tích tụ sẽ để lại hậu quả khó lường.

Hơn nữa, hắn cũng đang suy nghĩ làm sao để có thể thu phục hoàn toàn người này, khiến lão tuyệt đối trung thành với hắn. Tuy nói rằng đối phương đã thề trước thiên đạo, nhưng thủy chung vẫn là gượng ép, không xuất phát từ chân tâm, và hắn không thích điều đó.

-Vâng!

Nghe Hoàng Thiên nói thế, ánh mắt Cố Sở toát lên một tia sáng, trong lòng liền cảm thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Lão thừa biết Hoàng Thiên đây là vì không muốn lão mất mặt trước người khác mà sinh ra oán khí với hắn đấy, nhưng chung quy việc này có lợi cho lão nhất, nên ngay lập tức liền đồng ý. Vị chủ nhân này rất biết chừng mực, ứng xử tinh tế hơn lão nghĩ rất nhiều.

-Khi nãy ngươi làm sao biết ta có thể cứu ngươi?

Hoàng Thiên nhìn chằm chằm vào Cố Sở, tò mò hỏi. Hắn quả thực rất muốn biết tại sao đối phương lại có thể biết được nhân hình này sẽ nghe lời hắn.

Cố Sở tâm tư biến đổi rất nhanh, hình ảnh kinh động khi nãy lại hiển hiện trong tâm trí. Nhìn thoáng qua trường kiếm phía xa, lòng lão đắn đo một hồi, rốt cục nói:

-Ta cũng chỉ là đánh cược thôi, thấy hắn quỳ lễ với chủ nhân, nên đoán là chủ nhân có thể ra lệnh cho hắn đây.

Mặc dù chút biểu hiện của lão rất nhanh thay đổi, nhưng vẫn không thoát khỏi quan sát của Hoàng Thiên. Thế nhưng hắn cũng không gượng ép, đối phương không muốn nói liền thôi.

Đoạn hắn quay sang nhìn về phía ngọn núi, trong lòng nảy lên một ý định táo bạo. Nếu thanh trường kiếm này đã có liên hệ với hắn như thế, hắn liền muốn thu nó về tay rồi.

Nhìn Hoàng Thiên bước về phía trước, Cố Sở liền biết hắn muốn làm gì. Nhất thời trong lòng có chút mong chờ, rất muốn biết Hoàng Thiên có thể thu phục được hai kiện tiên khí này không.

Càng tiến lại gần trường kiếm, ma khí trong người Hoàng Thiên càng bùng nổ mãnh liệt, cộng hưởng với sát khí trên thân

kiếm.

Đùng!

Cả tòa tiên sơn lúc này bùng nổ, chấn cho mặt đất xung quanh nứt toác, bầu trời cũng muốn tan nát ra.

Đây là tòa tiên sơn kia chống lại trường kiếm gây nên ảnh hưởng.

Hoàng Thiên thân hình run rẩy một hồi, không nhịn được mà phun ra một ngụm máu tươi. Nếu không phải lúc này ma khí tự động hộ thể, hắn đã bị dư ba lực lượng chấn cho tan xác rồi.

-Chủ nhân, không nên đi tới nữa, mau chóng rời khỏi nơi này.

Cố Sở phía sau vội vàng nói, muốn khuyên Hoàng Thiên không nên liều mạng.

Thế nhưng Hoàng Thiên lúc này lại như không nghe thấy gì, trong lòng hắn cảm giác kia càng thêm rõ ràng. Giống như có vật gì đó đang cùng hô ứng, muốn hắn tiến tới.

Trực giác của hắn mách bảo rằng, đây là một cơ hội ngàn năm có một. Nếu hắn bỏ qua thì cả đời này sẽ phải hối hận.

Đùng!

Tiên sơn một lần nữa bùng nổ đối kháng, thanh thế càng thêm khủng bố, phảng phất như thời gian, không gian đều bị đánh nát. Lấy tòa tiên sơn làm trung tâm, vật chất trong phạm vi bán kính trăm dặm đều bị chấn tan thành bụi phấn, hóa thành hư vô.

Cố Sở sắc mặt tái mét, từ biên giới hơn trăm dặm bên ngoài kinh hãi nhìn vào. Cũng may khi nãy lão đoán trước được, đã sớm bỏ chạy, nếu không thì lão đã trở thành bụi phấn.

Điều làm lão kinh hãi hơn nữa là tên thiếu niên kia lại bình an

vô sự, đứng phiêu phù tại nơi đó, dưới chân là hắc bạch nhị khí vờn quanh. Lúc này hắn tựa như một vị ma thần tuyệt thế, đứng trên Thái Cực Đạo Đồ, dũng mãnh chống lại sự trùng kích của tiên sơn vô thượng.

Tòa tiên sơn lúc này phát ra ba động càng thêm mãnh liệt, giống như nổi giận, cũng giống như đang sợ hãi. Bởi vì mỗi lần tên thiếu niên kia tiến thêm một bước, tòa tiên sơn lại nhiều hơn một đạo vết nứt.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 83: Ngược Về Thượng Cổ?

Đùng!

Tiếng bùng nổ lần thứ ba vang lên, cả ngọn núi run rẩy mãnh liệt, trong những vết nứt mơ hồ phát ra quang mang kì dị. Hoàng Thiên lúc này đã tiến tới rất gần tiên sơn, dưới ảnh hưởng của tiếng nổ lại không bị thương chút nào, ngược lại còn có một lại cảm giác thoải mái.

Hơn mười phú sau, rốt cục hắn đã tiến tới trên đỉnh núi, giơ tay nắm lấy chuôi kiếm. Thân kiếm đen sì đột nhiên run rẩy dữ dội, lớp vỏ đen sì ở ngoài nhất thời hóa thành một trận khói đen nồng nặc, đè ép lên toàn bộ tòa tiên sơn.

Cố Sở ở bên ngoài vừa sợ vừa mừng. Mừng là vì Hoàng Thiên lúc này đang bị khói đen nhấn chìm hoàn toàn, nếu hắn bị cắn nuốt đến chết, thì lão được sẽ được tự do. Sợ là vì lần này khói đen tỏa ra quá mức nồng nặc, gấp mấy chục lần khi nãy, che phủ toàn bộ tòa tiên sơn.

Thế nhưng lão không thể biết rằng ở bên trong, làn khói đen này tựa hồ không hề bài xích Hoàng Thiên chút nào, mà lại hướng cơ thể hắn vờn quanh.

Trường kiếm một lần nữa run lên, lấy nó làm trung tâm tản mát ra mịt mờ sương mù Hỗn Độn. Không gian vỡ nát, thời gian đảo ngược, cả phiến thế giới như là yên tĩnh rồi, phảng phất đi tới trước khai thiên tích địa.

Hoàng Thiên đứng im như tượng gỗ, lặng lẽ quan sát biến hóa

xảy ra, từng hình ảnh dần hiển hiện ra trước mắt hắn.

Thanh âm gào thét vang vọng trong thiên địa, giống như có thiên quân vạn mã đang chém giết, tiếng la hét dữ tợn, tiếng kêu rên thống khổ.

Đây là một mảnh cực đại chiến trường, nằm sừng sững giữa vũ trụ tinh không, phát ra phong cách cổ xưa, tang thương khí tức, như là tồn tại từ thiên cổ.

Nơi này không có mặt đất, chỉ có một biển máu mênh mông không có điểm cuối. Từng cái xác của sinh linh Thượng Cổ trôi nổi lềnh bềnh, không biết bao nhiêu cho kể, trong đó có cả nhân loại.

Phía bên trên cỗ chiến trường, vô cùng vô tận sinh linh đang đại chiến, không biết đến tột cùng có bao nhiêu, đem cái này phiến cổ chiến trường đều có cảm giác chật ních.

Đại chiến kinh thiên cỡ này, hậu thế là chưa bao giờ xảy ra một lần đấy, bởi vì thanh thế của nó to lớn, không cách nào tưởng tượng nổi. Khiến cho người ta có cảm giác, nếu như hậu thế xảy ra một trận chiến thế này, thì chính là đi đến tận diệt, mãi mãi chìm vào trong hắc ám đen tối.

Oành!

Bầu trời tinh không sụp đổ, bùng nổ ra chí cường khí tức, quét ngang toàn bộ chiến trường.

Hai cỗ thân ảnh xuất hiện trong không gian, đối đầu lẫn nhau.

Phía bên kia là một đạo khủng bố thân ảnh, thần quang ngập tràn rọi sáng toàn bộ tinh không. Hắn vừa có khí tức của Tiên, lại vừa có khí tức của Thần, tựa như một vị Thần Tiên giáng thế, một vị Thiên Đế của nhân gian, bễ nghễ khắp đất trời thương khung.

Phía đối diện hắn, tên kia cũng là cường giả đáng sợ, phát ra

khí tức lại để cho trời đất nơi này đều phải sợ run, một mực tuân theo hắn. Nếu như nam tử kia bễ nghễ thiên địa, thì người này lại tạo cho người ta cảm giác hắn là đại biểu ý chí của thiên địa này, được trời đất ủng hộ mà trao cho sức mạnh vậy.

Hoàng Thiên đứng tại nơi xa nhìn tràng cảnh này, một hồi xuất thần. Hai người này quá mức khủng bố, mạnh mẽ tới mức hắn không thể tưởng tượng nổi.

-Ha ha! Sùng Lãm ơi Sùng Lãm, đây là vị cứu tinh mà ngươi mời tới sao?

Phương xa, cái kia nam tử đột ngột cười lớn, lại để cho cả tinh không chiến trường muốn sụp đổ. Uy thế của hắn như đại biểu cho cả thương khung này, chỉ là cười một tràng mà thôi liền để không gian vỡ nát, hóa thành một loạt hố đen cuồng bạo.

Hoàng Thiên đang còn ngây người trước sức mạnh của bọn họ, lúc này da đầu đều run lên rồi, vì tên nam tử kia chính là đang chỉ tay về phía hắn.

Lời nói của hắn càng làm Hoàng Thiên sởn cả gai ốc, việc hắn thần du tới đây là có người cố ý gọi hắn tới? Hơn nữa, người ta gọi hắn tới là để trợ giúp, đánh nhau cùng tên nam tử kia?

Chuyện này quá mức quỷ dị rồi, đùa à, gọi một tên Nguyên đan tu sỹ chưa đầy hai mươi tuổi về Thượng Cổ đánh nhau với một nhân vật siêu cấp bá chủ?

Đây là mạnh mẽ đến như thế nào, từ Thượng Cổ thời gian sử dụng pháp lực đưa hắn tới đây, càng muốn hắn giúp đỡ.

Người nam tử tên là Sùng Lãm vẫn thập phần bình tĩnh, nhìn thoáng qua Hoàng Thiên gật nhẹ đầu, không nói gì.

Đoạn hắn vươn cánh tay tới trước, đánh ra một chưởng về phía tên kia. Cả hư không ở trước chưởng thế kia liền ầm ầm phá

diệt, thời gian nổ tung, cả thế giới như muốn trở về hỗn độn.

-Hừ! Năm đó có Xung Thiên Thần Vương tới giúp đỡ, ngươi còn không có thắng được Tôn Chủ, bây giờ ngươi lấy gì mà đấu?

Tên nam tử kia cười lạnh, dưới chưởng thế đánh tới lại không có hoảng sợ, còn mạnh mẽ tiến lên, chiến kích trong tay huy động, đánh ra đầy trời hỗn độn, như muốn hủy diệt tất cả.

Ầm ầm ầm!

Trời long đất lở, dẫn phát cuồng bạo năng lượng lan tràn, quét ngang toàn bộ tinh không, ép sụp quá khứ tương lai.

Sùng Lãm như một vị Thiên Đế vô thượng, chân đạp hỗn độn, tay nắm thời không, lại một quyền đánh tới.

Càn khôn điên đảo, dưới một quyền này tất cả đều không tồn tại, đi về hướng hủy diệt. Thiên Vũ đều muốn sụp xuống, từng cái tinh hà bùng nổ, tan nát thành bụi phấn, bị xóa đi tư cách tồn tại. Loại cảnh tượng này quá mức khủng bố, chấn động cổ kim.

Đến tột cùng là mạnh mẽ bao nhiêu, chỉ tùy ý một chưởng, một quyền liền có thể xóa bỏ tinh hà.

Tên nam tử kia trước một quyền này liền biến sắc, trường kích trong tay mạnh mẽ quét lên, đồng thời vẽ ra một thái cực đồ bảo hộ thân thể. Rõ ràng chính hắn cũng rất kiêng kỵ một quyền này, không còn dám tùy ý như khi nãy nữa.

Mà nay lúc này, khi mà một quyền của Sùng Lãm sắp đánh về phía nam tử, thân thể của hắn bỗng nhiên biến đổi, hóa thành kim quang thần thánh, sáng chói hơn ngàn vạn lần mặt trời.

-Long Quân Cửu Chân Quyết.

Ầm ầm!

Thiên Đạo sợ run, hư không cùng đại đạo đều tại rì rào run rẩy, mọi thứ đều bị hủy diệt, hóa thành hư vô. Tên nam tử kia rốt cục lộ ra thần sắc kinh hãi, bởi vì hắn lúc này hoàn toàn bị thần quang bao phủ, lại như bị trấn áp không thể nhúc nhích.

Hỗn Độn tuôn trào, bao phủ toàn bộ tinh không chiến trường.

-AAAAAAAA!

Tên nam tử rống lớn một tiếng, thân thể cường đại như hắn dưới một quyền kinh người kia liền nứt ra, tinh huyết chảy xuống. Thần quang phát ra như lửa, đốt thân thể hắn huyết nhục cháy khô, chỉ còn lại một khung xương trắng xóa.

Sùng Lãm tất nhiên không bỏ lỡ cơ hội, trong tay ngay lập tức xuất hiện một thanh trường kiếm. Một mực huy động, kiếm ý đầy trời, chém rụng hết thảy tinh hà, nhanh đến cực hạn chém tới.

Tên nam tử kia chỉ còn lại khung xương tức giận thét gào, trường kích trong tay phát ra quang mang rực rỡ, mạnh mẽ đối kháng. Thế nhưng hắn thủy chung vẫn yếu thế hơn Sùng Lãm, liền bị mấy đạo kiếm ý chém vào, khung xương cường đại như thế cũng phải rạn nứt.

Mạnh mẽ chống đỡ một đạo kiếm ý, tên nam tử mượn lực chấn lui về mấy ngàn dặm xa. Chiến kích trong tay bất chợt huy động, đánh mạnh vào không gian, muốn mạnh mẽ mở ra một thông đạo.

Hắn là người biết tiến thối, cảm nhận được sự cường đại của Sùng Lãm, biết bản thân không là đối thủ, liền tìm cách bỏ trốn.

-Ngươi đi không được!

Sùng Lãm lần đầu tiên mở miệng, thanh âm quanh quẩn, không có mang theo khí thế gì, nhưng lại làm cho nội tâm tên nam tử kinh hãi.

Một đạo ánh kiếm lướt qua, lấy một tốc độ khó có thể hình dung mà đi, dọc đường không gian, thời gian toàn bộ sụp đổ xuống, hóa thành hư vô.

Trong sát na mà thôi, tên nam tử rống lên điên cuồng, chiến kích hào quang rực rỡ, muốn chống lại ánh kiếm này. Thế nhưng hắn có thể chống lại sao?

Va chạm bùng phát, chiến kích trong tay hắn bị chém làm đôi, tiếp theo là cơ thể hắn. Toàn bộ xương cốt dưới ánh kiếm lại yếu ớt đến không tưởng, trực tiếp bị chấn nát thành bụi phấn, đến cả linh hồn cũng không còn, triệt để chết di, thân tử đạo tiêu.

Một cái siêu cấp chí cường giả cứ như thế chết đi, hóa thành lịch sử.

Sùng Lãm đứng nơi đó, như Thần Tiên tuyệt thế, ánh lên thần quang chói sáng. Hắn tự thân giống như trở thành một phiến thế giới, một Thiên Đế bễ nghễ, khiến cho chư thiên Thần cùng Tiên cũng phải quỳ lại phục tùng.

Bên này, Hoàng Thiên còn đang chìm trong kinh hãi đây.

Hôm nay hắn trở về Thượng Cổ, hắn nhìn thấy chiến trường, thấy được siêu cấp chí cường giả chiến đấu, những điều này quá mức rung động.

Sùng Lãm bước nhẹ, đã xuất hiện trước mặt Hoàng Thiên. Hắn lúc này đã trở về trạng thái bình thường, thần quang nội liễm, nhìn Hoàng Thiên gật đầu như muốn nói gì đó, nhưng lại đắn đo không có nói ra.

Hoàng Thiên nhìn chằm chằm vào hắn, rất muốn hỏi tại sao lại đưa hắn tới nơi này, lại cho hắn xem những hình ảnh đó, rốt cục là đối phương có ý tứ gì.

Thế nhưng hắn cũng không có mở lời được, giống như bị một

quy tắc nào đó ngăn cản, không thể nói.

Ngay lúc này, thế giới trước mắt hắn liền mờ đi rồi, giống như hắn đang bị mạnh mẽ kéo trở về hiện tại vậy. Lực lượng của thời gian là không thể chống đỡ, dù cho Sùng Lãm cũng khó mà duy trì lâu được.

Hoàng Thiên muốn gào lên rồi, vì cái gì? Đối phương bỏ ra một cái giá lớn như thế, triệu hồi hắn từ tương lai vô tận năm tháng trở về, chỉ để hắn xem những hình ảnh này thôi sao?

Thế giới trước mắt tan biến ngày càng nhanh, thân thể Sùng Lãm dần dần lờ mờ, hóa thành mưa ánh sáng, gần như biến mất.

Đúng lúc này, Sùng Lãm ánh mắt ánh lên quang mang nhàn nhạt, hàm ẩn một sự quyết tâm kiên định, nhìn Hoàng Thiên mà nói:

-Kỷ nguyên của ngươi, nếu còn không chiến thắng được hắn. Mong rằng sẽ gặp ngươi tại Thương Sinh Đại Chiến.

"Mọi người thấy hay thì giúp mình like và share nhé! Rất cám ơn mọi người đã ủng hộ mình.

À! Nếu ai tò mò thì có thể tìm trên google với từ khóa Sùng Lãm, Xương Cuồng hay Xung Thiên Thần Vương thì sẽ có bất ngờ xảy ra đấy... Ha Ha... tiên hiệp Việt Nam sẽ không thua kém gì Tung của hết... Ha Ha..."

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 84: Đoạt Được Tiên Khí

Thế giới tiêu tán, chỉ còn thanh âm quanh quẩn trong tâm trí.

- Mong rằng sẽ gặp ngươi trong Thương Sinh Đại Chiến.

Hoàng Thiên trở về với hiện thực, hắn vẫn đứng trên đỉnh của tòa Tiên sơn. Trước mặt vẫn là trường kiếm hắc sắc. Mọi chuyện khi nãy cứ như một giấc mộng vậy.

Hắn đứng ngây người, trong suy nghĩ càng thêm hỗn loạn, từng câu hỏi hiển hiện lên trong đầu.

Vừa nãy hắn xem chính là một góc của Thượng Cổ Đại Chiến?

Sùng Lãm có phải là vị huynh đệ mà Vô Phong từng nhắc tới? Vậy kẻ thù của Sùng Lãm chính là vị Tôn Chủ mà tên nam tử kia nói?

Theo lời của Vô Phong, thì Sùng Lãm đã bại, nếu như là thật, thì tương lai hắn trở về liệu có thay đổi được gì không? Thay đổi lịch sử gây nên lớn lao đại nhân quả, hắn dám sao? Hơn nữa, đại chiến khi nãy quá mức khủng bố, hai cái nhân vật đều là siêu cấp tuyệt diễm, chiến đấu cỡ đó, hắn tham gia chính là tìm chết.

Tương lai, hắn sẽ là kẻ thù của người kia, sẽ phải cùng người kia đại chiến ư?

Hắn đứng đó im lặng suốt một thời gian dài, không có lấy một động tác nào, nội tâm đang tranh đấu kịch liệt. Những thông tin mà hắn nhận được quá mức khiếp người, khó có thể chấp nhận

ngay được, mà cần rất nhiều thời gian để tiếp thu đấy.

Lúc này tòa tiên sơn lại một lần nữa rung lên, chấn động càng thêm mãnh liệt, đánh tan toàn bộ khói đen.

Phía xa, Cố Sở vẫn chưa có rời đi, bây giờ kinh hãi nhìn lại. Vì hắn trông thấy Hoàng Thiên vẫn đứng đó, hai tay nắm lấy chuôi trường kiếm, lành lặn không tổn hao gì.

Không biết qua bao lâu sau, ánh mắt Hoàng Thiên mới thoát khỏi hoảng loạn, ánh lên sự kiên định cùng quyết tâm. Không ai biết trong lòng hắn nghĩ gì, hắn muốn làm gì, chỉ biết rằng hắn đã có quyết định, đã đưa ra lựa chọn cho bản thân mình.

Ánh mắt hắn lóe lên tinh quang, nắm chặt lấy chuôi kiếm, mạnh mẽ rút lên. Cả tòa tiên sơn ầm ầm rung động, chuôi kiếm dưới lực đạo của hắn rốt cục nhích lên.

Hoàng Thiên thấy vậy thì không khỏi mừng rỡ, lại lần nữa dùng lực, lấy hết sức mình mà rút. Hỗn Nguyên Đan trong cơ thể ầm ầm chuyển động, hạo hạo đãng đãng truyền tới hai cánh tay, làm lực lượng của hắn càng thêm mạnh mẽ.

Tay trái ma khí cuồn cuộn, tay phải thần khí tung hoành, trường kiếm bỗng chốc nhẹ tênh, bị hắn rút ra rồi.

Phía xa, Cố Sở khóe mắt giật giật, vừa cảm thấy kinh sợ, vừa cảm thấy mất mát. Một kiện tiên khí siêu cấp như vậy, thậm chí còn suýt lấy mạng lão, lại bị một tên nhóc chưa tới Hóa Linh thu vào dễ dàng như thế.

Trường kiếm được rút ra, liền như triệt để thức tỉnh, tỏa ra sát khí ngợp trời, cuồn cuộn bao phủ khắp tinh không. Lúc này Hoàng Thiên đầu óc liền ong ong lên, một luồng thông tin trực tiếp truyền vào tâm trí hắn.

- Thuận Thiên Kiếm… Thủy Thần…

Đây là tên của thanh kiếm và của chủ nhân sở hữu nó, nằm trong mớ thông tin mà hắn nhận được. Mỉm cười thu Thuận Thiên Kiếm vào trong trữ vật giới chỉ, hắn lại nhìn tòa Tiên sơn dưới chân.

Tòa Tiên sơn khi nãy vốn là bạo động lắm đấy, nhưng hiện tại lại trở nên thập phần an tĩnh. Trong nháy mắt hóa nhỏ lại, chậm dãi lơ lửng trước mặt hắn. Hoàng Thiên theo bản năng giơ tay tới, nắm lấy tòa tiên sơn, trong tâm mừng rỡ không thôi, hôm nay hắn đoạt được tới hai kiện tiên khí.

Đây là thu hoạch kinh người cỡ nào, một tên tiểu bối chưa tới Hóa Linh như hắn, lại chiếm đoạt được hai kiện tiên khí vô thượng. Nếu tin tức này truyền ra ngoài, tất nhiên sẽ nổi lên một hồi sóng gió cực lớn.

Cố Sở đứng phía xa khóe miệng co giật từng hồi, không biết phải nói gì cho phải. Thần sắc hắn phức tạp, đắn đo một hồi rốt cục vẫn hướng phía Hoàng Thiên bay tới, đứng bên cạnh không nói câu nào.

Hoàng Thiên đang chìm trong vui sướng, trông thấy Cố Sở thì nội tâm đột nhiên nổi lên suy nghĩ. Hắn trầm mặc một lát, liền đưa ra một quyết định trọng yếu.

Hắn hướng về phía Cố Sở, đem tòa Tiên sơn này đưa tới, nói:

- Vật này cho ngươi!

Cố Sở thất thần đứng ngây người tại đó, hắn không thể tưởng tượng nổi, tên thiếu niên này lại hành động như thế, không hề do dự đem tòa Tiên sơn này cho hắn.

Dùng ánh mắt khó tin nhìn tới, Cố Sở nhất thời không biết làm gì, cũng không có cầm lấy tòa Tiên sơn.

Hoàng Thiên nhếch môi cười, kéo cánh tay của lão lên, dúi tòa

Tiên sơn vào tay lão mà nói:

- Ta biết khi nãy ngươi là bất đắc dĩ mới nhận ta làm chủ, trong lòng tuyệt đối không cam tâm. Chuyện này ta cũng không biết làm thế nào khuyên ngươi, cũng không thể trả ngươi tự do. Nhưng ngươi yên tâm, một ngày nào đó ngươi sẽ cảm thấy quyết định hôm nay của ngươi không hề sai lầm. Nghe được những lời này từ Hoàng Thiên, Cố Sở trong nội tâm xuất hiện những chuyển biến rất lớn. Mặc dù vẫn còn không cam tâm phục tùng, nhưng chí ít cũng không có bài xích như khi nãy.

Nắm chặt lấy tòa Tiên sơn, trong lòng lão vừa kích động vừa thở dài. Có khi nào, một ngày nào đó lão sẽ trở thành thuộc hạ trung thành của tên thiếu niên này không.

Đoạn lão cũng không suy nghĩ gì thêm nữa, bắt đầu tế luyện tòa Tiên sơn. Từng giọt tinh huyết được lão tế lên khiến tòa Tiên sơn rung lên từng hồi, phát tán ra ánh sáng rực rỡ.

Loại tế luyện này chính là lấy máu nhận chủ, dùng tinh huyết của chủ nhân để đánh lên lạc ấn vào pháp bảo, tiến hành khống chế ban đầu đối với pháp bảo này. Sau khi tế luyện, chủ nhân muốn đạt tới trạng thái khống chế cao nhất đối với pháp bảo, phải tiến hành ngưng luyện, để lại dấu ấn linh hồn.

- Bất Chu Sơn!

Tu vi của Cố Sở vốn rất cao, chẳng mấy chốc đã tế luyện thành công, trong miệng lão khẽ thốt lên cái tên của tòa Tiên sơn này.

Thu Bất Chu Sơn vào trong thức hải, lão đứng nhìn Hoàng Thiên, muốn hỏi hắn tiếp theo sẽ làm gì.

- Sư phụ nói học viên của Học Viện đã tới đây được một tháng, có lẽ còn chưa có rời đi. Ta nên đi đòi một chút lợi tức.

Hoàng Thiên lẩm bẩm trong đầu, nụ cười có chút ác độc. Đối

phương nhiều lần hãm hại hắn như thế, thậm chí có mấy lần suýt mất mạng. Hắn cũng không cần phải thu liễm gì nữa, ngươi muốn giết ta, thì phải có đủ can đảm hứng chịu sự trả thù của ta.

Hắn hỏi Cố Sở một vài vấn đề, sau đó đòi lấy một cái truyền tin châu nhằm đề phòng bất trắc. Hắn muốn để Cố Sở được tự do một chút, tự đi tìm cơ duyên của chính mình không phải gò bó bên cạnh hắn, nhưng cũng phải đảm bảo an toàn cho bản thân.

Lần này tìm Bạch Khôi để báo thù, cũng có nguy hiểm nhất định. Thực lực của hắn có thể mạnh hơn Bạch Khôi, nhưng lỡ như đối phương có hộ đạo giả thì hắn chẳng khác nào đi tìm chết.

Hai người rất nhanh tách ra, hướng về hai hướng khác nhau mà đi.

oOo

Nơi đây có một cái hố rộng lớn, bán kính phải cỡ tám mươi dặm, chỉ có một màu đen ngòm không nhìn thấy phần cuối, tràn đầy hắc khí. Một tốp thiếu niên đứng trên miệng hố, như đang thảo luận vấn đề gì đó.

- Ngươi chắc chắn nó chạy xuống đây chứ?

Bạch Khôi nhìn chằm chằm tên thiếu niên trước mắt, mở miệng hỏi.

Tên thiếu niên kia gật đầu, thần sắc có chút kích động, ánh mắt không rời khỏi hố:

- Ta đuổi theo nó hơn nửa ngày, rốt cục vẫn không có bắt được, lại để nó vọt xuống nơi này.

- Nơi này có vẻ rất nguy hiểm đó.

Một tên khác trong nhóm líu lưỡi, nhìn hắc khí tràn ra từ

miệng hố mà lạnh run.

Cái hố sâu này quá mức đặc biệt, không giống tự nhiên hình thành mà là được tạo ra. Miệng hố rất tròn, thành hố lại sáng bóng như gương, làm người ta đứng bên cạnh nó không khỏi bủn rủn tay chân. Chỉ cần rơi xuống, liền bị cắn nuốt không có cơ hội trở lên nữa.

Một lát sau, lại có thêm một tốp thiếu niên nữa chạy tới, nhìn thấy hố sâu này thì không khỏi sợ hãi thốt lên.

Thời gian trôi qua, người đến càng đông hơn khiến đám người Bạch Khôi không khỏi cuống lên. Bởi vì vật mà bọn hắn phát hiện giá trị quá mức kinh người, nếu để lọt vào tay người khác liền hối hận đến chết mất.

Rốt cục Bạch Khôi cũng ra quyết định, hắn bàn với tên trưởng lão hộ đạo giả một hồi, liền lựa chọn ra ba người, cùng hắn đi xuống.

Tên trưởng lão kia tu vi đã đạt tới Sinh Thần cảnh, có thể phi hành nên dễ dàng đưa bọn hắn xuống dưới. Ngay sau khi bọn hắn đi xuống, rất nhanh lại có thêm vài nhóm người quyết định, đi xuống hố sâu.

Ai cũng biết nơi này quá nguy hiểm, đi xuống liền có thể chết đi, khó mà sống sót trở về. Thế nhưng cơ duyên đi liền với hung hiểm, nếu ngươi sợ nguy hiểm mà không dám tới, thì lấy tư cách gì tranh đoạt cơ duyên.

Không ai biết được, ngay lúc này tại một chỏm đá cách nơi này không xa. Một bóng người đang đứng quan sát tất thảy, ánh mắt sắc lạnh khóa chặt đám thiếu niên Bạch Gia.

Hắn chính là Hoàng Thiên.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 85: Trả Thù

- Nơi này rất quỷ dị!

Quan sát hố sâu hồi lâu, Hoàng Thiên thầm đánh giá, tự sâu trong lòng nổi lên cảm giác nguy hiểm. Đây là một loại cảm giác đến từ bản năng, trải qua nhiều lần rèn luyện sinh tử mà hình thành nên, không phải ai cũng có thể cảm nhận được.

Hắn biết dưới hố sâu này chắc chắn có bảo vật, nhưng không hề có ý định đi xuống, chưa kể dưới đó có nguy hiểm nhất định, mà những người đã đi xuống đều rất mạnh, không phải hắn có thể đối phó.

Mục tiêu của hắn là đám thiếu niên Bạch Gia còn lại ở trên này. Những cao thủ có thể gây nguy hiểm cho hắn đều đã đi xuống, chỉ còn lại những thiếu niên bằng tuổi, đây là cơ hội tốt để động thủ.

Thế nhưng Hoàng Thiên còn chưa có ý động thủ, đột nhiên mặt đất run rẩy dữ dội, một tiếng nổ cực lớn truyền tới từ dưới hố sâu, khiến cho hắc khí phun lên tứ tán.

Hố sâu lúc này như một miệng núi lửa khổng lồ, phun lên vô số đất đá, một cỗ phản chấn cực kỳ cường đại lan tới đánh bay tất cả mọi người đang quan sát trên miệng hố.

Lúc này hiện trường đã trở nên cực kỳ hỗn loạn, Hoàng Thiên một thân hắc y bao phủ, nhanh chóng hòa nhập vào, chầm chậm tiếp cận đám người Bạch Gia.

Đất đá vẫn còn phun ra, lúc này có năm sáu bóng người từ trong đó vọt ra ngoài, kẻ nào cũng chật vật không thôi. Thậm chí còn có kẻ bị thương nặng, mất đi một phần cơ thể.

Rốt cục Hoàng Thiên nhìn thấy hai bóng người quen thuộc, trong lòng lập tức kích động. Đám người Bạch Khôi đi xuống có năm người, lúc này chỉ có 2 người trở ra, là Bạch Khôi cùng tên Sinh Thần cảnh tu sỹ.

Nhìn vẻ mặt nhợt nhạt của đối phương, Hoàng Thiên liền biết được, tên Sinh Thần tu sỹ này đã bị thương khá nặng. Đây chính là cơ hội cực kỳ tốt cho sự báo thù của hắn.

Hắn cẩn thận di chuyển trong hỗn loạn, cách xa tên Sinh Thần tu sỹ kia. Sau đó vận dụng Nguyên lực, thét lên thật lớn:

- Bạch Gia khốn kiếp, vì cướp đoạt bảo vật mà kích động cấm trận, hại chết đồng đạo. Các ngươi phải cho chúng ta câu trả lời hợp lý.

Hắn chính là cố ý gây nên mâu thuẫn giữa Bạch Gia với đám người kia. Nếu để hai bên mâu thuẫn đến mức đánh nhau thì quá hoàn hảo, hắn sẽ là ngư ông đắc lợi.

Này lời vừa nói ra liền để cho đám người Bạch Gia sắc mặt xấu xí rồi, nhất là tên Sinh Thần tu sỹ. Hắn biết có người ở trong bóng tối cố ý hãm hại, nhưng lại không thể cảm nhận được đối phương là ai. Người kia quá mức giảo hoạt, lời nói còn chấn thêm nguyên lực vào, lại lựa địa thế hoảng loạn nên rất khó xác định được vị trí.

Bầu không khí của nơi này vốn đã hỗn loạn thành một mảnh, lời của Hoàng Thiên chẳng khác đổ thêm dầu vào lửa, khiến nó bùng nổ càng thêm dữ dội. Rốt cục có người tức giận mà quát lên:

- Mẹ kiếp, chính các ngươi hại chết huynh đệ của ta.

Nơi này có rất nhiều nhân vật đều đến từ các thế lực lớn, tất nhiên không có sợ Bạch Gia. Bọn hắn mặc dù biết có người cố ý gây mâu thuẫn, nhưng lại không có đi quan tâm. Bởi vì đám người Bạch Gia khi nãy đích thực là có chiếm đoạt được bảo vật đấy.

Cùng là đại thế lực, lại cùng tiến xuống dưới hố sâu, nhưng chỉ có Bạch Gia đoạt được bảo vật. Bọn hắn làm sao cam tâm, vì vậy nhân cơ hội có người châm ngòi, liền đứng ra bức bách Bạch Gia, đòi một chút lợi tức.

- Người Bạch Gia thật quá đáng, vì tham bảo vật mà hại chết đồng đạo, các ngươi không xem chúng ta ra gì phải không?

Hoàng Thiên lẫn vào trong đám đông lại gào lớn, giọng điệu giống như đang rất tức giận, lại có phần bi thương.

Đám đông càng thêm kích động, đã có bốn năm người tiến lại, bao vây lấy đám người Bạch Gia. Mặc dù đối phương có một Sinh Thần tu sỹ, nhưng đã bị thương nặng, chính là cơ hội hiếm có.

Sắc mặt đám người Bạch Gia đều không tốt, vừa tức vừa sợ.

- Thật lớn khí phách! Bằng các ngươi cũng muốn đoạt bảo vật từ chúng ta?

Tên Sinh Thần cảnh tu sỹ của Bạch Gia nghiến răng, ánh mắt sắc lạnh nhìn về những người đang bao vây bọn hắn mà quá lên.

Những người này tu vi đều chưa tới Sinh Thần cảnh, lại dám lớn lối bức ép hắn, chuyện này ngày thường sao có thể xảy ra.

Lập tức trong tay hắn xuất hiện một cây trọng thước màu đỏ thẫm, toát ra huyết quang mờ ảo, hướng những kẻ kia mà đánh tới.

Huyết quang sắc lẹm, tràn đầy Nguyên lực cuồng bạo, muốn đem những người này chẻ làm đôi.

Ầm!

Âm thanh chói tai vang lên, huyết quang không ngờ lại bị chặn lại bởi một thanh trường đao, bùng nổ ra dư ba dữ dội.

- Trần Lãng! Ngươi đây là ý gì?

Tên Sinh Thần cảnh của Bạch Gia quát lên, ánh mắt bắn ra sát ý không hề che giấu. Vừa nãy trường đao chặn đứng công kích của hắn chính là của người tên Trần Lãng này đánh ra.

- Bạch Lữ, ngươi nên biết tình cảnh của mình như thế nào! Giao ra bảo vật, ta có thể cho các ngươi rời đi.

Trần Lãng rất trực tiếp, liền nói thẳng vào vấn đề, hắn muốn đoạt bảo vật của đám người Bạch Gia.

Bạch Lữ nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên trước mắt này, trong ánh mắt không che giấu sự kiêng kỵ. Luận về bối cảnh, Trần Gia là một trong mười đại thế lực lớn nhất Thiên Nguyên đại lục, nội tình không thua kém Bạch Gia chút nào.

Luận về thực lực, Trần Lãng là một trưởng lão của Trần Gia, tu vi ngang hắn đã là Sinh Thần cảnh sơ kỳ, lại không có bị thương, đều tại trạng thái cường thịnh nhất. Nếu xảy ra tranh đấu, hắn thua là điều tất yếu.

Nhưng hắn có thể giao ra sao? Bảo vật này quá mức trọng yếu, nếu có thể đem về liền khiến cho nội tình gia tộc tăng vọt, tuyệt đối không thể để lọt vào tay người khác. - Trần Lãng, đừng ép người quá đáng, ngươi sẽ không có kết cục tốt đâu.

- Không giao liền chết!

Trần Lãng rất dứt khoát, thấy Bạch Lữ không có ý giao đồ thì liền ra tay. Hắn bước tới một bước, bàn tay đánh ra một pháp quyết kỳ dị, phù văn vận chuyển liền bao bọc phiến không gian

này lại.

Ầm ầm nổ lớn, thanh âm như sấm sét mãnh liệt dữ dội, khiến cho đám thiếu niên Bạch Gia sắc mặt tái mét, miệng chảy máu tươi.

- Ngươi mới là kẻ phải chết!

Bạch Lữ tức giận rống lên, vung trọng thước trong tay, huyết quang đỏ lòm mãnh liệt rít gào, mang theo sát khí kinh người, khiến cho thế giới này đều phải ảm đạm xuống.

Va chạm mãnh liệt xảy ra, quyết đấu giữa hai Sinh Thần tu sỹ là khủng bố cỡ nào. Chỉ thấy xung kích mạnh mẽ lan ra, có thể thấy được bằng mắt thường, mơ hồ hóa thành một cơn bão khủng bố, càn quét mọi thứ xung quanh.

- Uỳnh!

Hai bên lực lượng vốn là đang cân bằng đấy, đột nhiên từ bầu trời xuất hiện một lực lượng thứ ba khiến cho tình thế lập tức đảo ngược, nghiêng về một bên.

Lại có một người từ trong hỗn loạn bước tới, ra tay với đám người Bạch Gia. Cô ta là một nữ phụ ước chừng bốn mươi, vóc dáng mê người, khuôn mặt dù không đến mức tuyệt mỹ nhưng vẫn coi là thượng đẳng.

- Hứa Phi Phi!

Nhìn chằm chằm vào nữ phụ này, Bạch Lữ trong lòng cực kỳ tức giận, hay đúng hơn là phẫn uất.

- Để lại bảo vật, nếu không Bạch Gia các ngươi đừng hòng một người chạy thoát.

Hứa Phi Phi cười nhạt, đôi mắt lạnh lẽo lướt qua từng người

của Bạch Gia, không hề che giấu sát ý.

Đám thiếu niên Bạch Gia nghe thấy thế thì không khỏi hiện lên sự phẫn nộ trong mắt. Bạch Gia bọn hắn xưa nay đều cao cao tại thượng, có khi nào bị người khác xem thường như thế.

Nhưng bọn hắn vẫn phải nhẫn nhịn, không dám phát tác chút nào. Hai người trước mắt đều là Sinh Thần cảnh tu sỹ đấy, một ngón tay cũng đủ giết chết bọn chúng rồi.

- Ngươi nên biết tình cảnh của các ngươi lúc này, bảo vật này không có duyên với Bạch Gia, cưỡng ép cầm lấy chỉ khiến các ngươi chết oan uổng mà thôi.

Con ngươi của Bạch Lữ thoáng co lại, trầm mặc chốc lát, lão cắn răng quát lên:

- Liều mạng!

Đại chiến rất nhanh bùng nổ, tất cả mọi người đều hoảng sợ đến tái mặt, bỏ chạy ra xa. Ba Sinh Thần tu sỹ liều mạng chiến đấu, không phải tầng thứ tu vi như họ có thể đối mặt.

- Mau chạy!

Bạch Lữ lâm vào điên cuồng, tạm thời ngăn cản bước chân của hai người Trần Lãng cùng Phi Phi, tạo cơ hội cho đám thiếu niên Bạch Gia chạy trốn.

Bạch Khôi từ đầu sắc mặt âm trầm, không có biểu lộ một chút thái độ nào. Lúc này nhân cơ hội, liền tung ra sáu cây trận kỳ, cắm ở sáu phương vị, hình thành nên một truyền tống trận cỡ nhỏ.

Hắn từ đầu tới giờ giữ im lặng chính là đang suy nghĩ tìm cơ hội thoát khốn, bây giờ có cơ hội liền không một chút bỏ lỡ, nhanh chóng khởi động trận pháp.

Sáu cây trận kỳ sau khi được tế, liền đồng thời vận chuyển lên, quang mang sáng chói.

- Hừ! Đừng hòng chạy thoát.

Trần Lãng lúc này đang bị Bạch Lữ cầm chân tức giận quát lên, trường đao trong tay mạnh mẽ quét tới, tỏa ra thanh quang mênh mông, lấy một khí thế không thể ngăn cản đánh tới. Bạch Khôi vẻ mặt lộ ra ác độc, vội vàng dụng lực, đẩy toàn bộ đám thiếu niên trong trận pháp bay ra ngoài, lấy thân xác bọn chúng chắn ngang một chiêu này.

Chỉ là công kích của Sinh Thần cảnh tu sỹ há lại dễ dàng chống lại như thế, cả đám thiếu niên rống lên thê lương, nhưng vẫn không có tránh thoát được, bị chém chết tại chỗ. Tuy kiếm quang có bị chậm lại đôi chút, nhưng vẫn còn hơn nửa lực lượng, đánh mạnh vào trận pháp khiến cho một góc trận nổ nát thành bụi phấn.

Trận pháp nhất thời mất đi cân bằng, liền vặn vẹo một hồi, cơ hồ muốn giải thể. Loại trận pháp truyền tống một khi tổn hại, liền trở nên cực kỳ nguy hiểm, có thể dẫn ngươi đi qua không gian loạn lưu, bị mất mạng là bình thường.

Bạch Khôi vẻ mặt quyết đoán, vẫn tiếp tục truyền tống, bóng dáng hắn mờ dần rồi biến mất trong không gian hỗn loạn. Trước khi rời đi không quên liếc nhìn qua Trần Lãng bằng ánh mắt sắc lạnh, kẻ này hắn nhớ kỹ.

- Tâm cơ rất sâu, lại độc ác cùng quyết đoán! Kẻ này không được phép sống.

Đây là suy nghĩ của Trần Lãng lúc này, một tên tiểu bối thôi lại có thể tạo cho hắn một cảm giác nguy hiểm.

Lúc này phía xa xa, Hoàng Thiên lẳng lặng quan sát, ánh mắt

thâm thúy nhìn chằm chằm Bạch Khôi rời đi, khóe môi nhếch lên một đường cong đẹp mắt.

Kiến thức trận pháp mà lâu nay hắn học hỏi cùng lĩnh ngộ, rốt cục đã phát huy một phần tác dụng của nó. Dựa vào sự chuyển động của thiên địa nguyên khí cùng xu hướng vận chuyển của trận kỳ, hắn có thể mơ hồ tính toán ra phương vị mà Bạch Khôi truyền tống đi.

Cuộc trả thù của hắn bắt đầu từ lúc này rồi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 86: Chín Thiếu Niên

Góc khác của Táng Binh Chi Địa.

Tại cửa một hang đá dưới chân núi, một đám thiếu niên đang canh gác, vẻ mặt tràn đầy căng thẳng. Nếu Hoàng Thiên có mặt ở đây, liền có thể nhận ra được bọn chúng, chính là chín tên thiếu niên đã dùng Cửu hung tru linh trận để chiến đấu với hắn.

Bạch Khôi là người cực kỳ cẩn thận, khi biết được tung tích của món bảo vật kia, hắn đã lường trước được một số chuyện sẽ xảy ra. Liền chia nhóm người của mình thành hai. Một nhóm cùng hắn và Bạch Lữ đi cướp đoạt bảo vật, nhóm còn lại sẽ lui lại phía sau, lưu lại một đường lui nếu như nhóm đầu tiên bị hạ.

Quả nhiên đúng như hắn dự liệu, bảo vật vừa tới tay liền dẫn đến cường giả tranh cướp. Bạch Lữ liều mình cầm chân hai đại cường giả kia, còn hắn thì cầm theo bảo vật bỏ trốn, hội tụ cùng nhóm thứ hai này.

Nhóm này bao gồm chín tên thủ hạ thân tín nhất của hắn, do đích thân hắn tuyển chọn từ nhiều nơi. Chiến lực cũng thuộc hàng thượng đẳng, mục đích nhằm bảo hộ hắn an toàn, chờ cứu viện từ bên ngoài.

Mà lúc này, cách nơi này khoảng chừng hai trăm mét, phía sau tảng đá lớn có một bóng người, đang quan sát từng cử chỉ của đám người này.

Không ai khác chính là Hoàng Thiên. Một ngày trước, dựa theo phương vị đã tính toán được, tìm kiếm hơn nửa ngày trời, rốt cục

hắn cũng phát hiện ra vị trí mà Bạch Khôi truyền tống tới. Nhìn qua dấu vết lộn xộn trên hiện trường, hắn đoán Bạch Khôi đã thụ thương.

Lại tìm kiếm hơn nửa ngày, hắn rốt cục tìm ra được nơi này.

Mặc dù biết Bạch Khôi chắc chắn đang bị thương, trốn ở trong hang đá, nhưng hắn vẫn không vội động thủ. Hắn muốn quan sát thật kỹ, chắc chắn rằng không có một cao thủ nào khác thủ hộ thì mới ra tay.

Hắn bắt buộc phải cẩn thận, một khi ra tay là phải nắm chắc giết chết Bạch Khôi, nếu không sẽ gây ra hậu họa cực kỳ lớn.

Lại hơn nửa ngày trôi qua, khi chắc chắn không có cao thủ nào khác ngoài đám thiếu niên này, hắn mới động thân, cẩn thận tiếp cận. Đám thiếu niên Bạch Gia nào biết nguy hiểm cận kề, nên không có chú ý mà ngồi nói chuyện phiếm cùng nhau.

Một bóng đen chậm rãi di chuyển, tiến lại gần bọn chúng, mỗi bước chân đều có vẻ cứng cáp hữu lực, khí lực trầm ổn. Đám thiếu niên trông thấy có người tiến đến, lập tức đề phòng, ánh mắt sắc lạnh.

Nơi hang đá này địa hình thập phần trống trải, không có vị trí để ẩn núp, nên Hoàng Thiên liền trực tiếp tiến tới, cũng không có đi che giấu. Vì đây là cách tiếp cận đám người này dễ dàng nhất.

- Ngươi là ai? Nơi này đã có người của Bạch Gia chiếm giữ, biết điều thì cút xa một chút.

Một tên trong nhóm quát lên, giọng điệu không chút kiêng nể nào.

- Nơi này vốn vô chủ, tự khi nào trở thành lãnh địa của Bạch Gia các ngươi vậy?

Lúc này Hoàng Thiên trùm khăn đen kín mít, không nhìn rõ khuôn mặt, thế nhưng người ta vẫn cảm nhận được hắn đang cười đấy.

Tên thiếu niên kia liền cười lạnh, nói:

- Bớt nói nhảm, không muốn cút liền muốn ăn đòn.

Hoàng Thiên khẽ ngẩng đầu, châm chọc một tiếng nói:

- Người Bạch Gia vẫn bá đạo như thế a!

Đám thiếu niên bị hắn chọc giận, tên thiếu niên kia khóe môi nở nụ cười ác độc, quát lên:

- Ngươi muốn chết!

Cùng lúc khi nói chuyện, hắn đã tiến về phía trước, vỗ mạnh một chưởng về phía Hoàng Thiên. Hắn tu vi đã Nguyên đan trung kỳ, một chưởng này tập trung gần tám phần thực lực, mang theo Nguyên lực cường đại khiến cho mấy người quan chiến xung quanh đều phải rùng mình sợ hãi.

Chỉ là Hoàng Thiên trước thế đánh của hắn vẫn thập phần bình tĩnh, chân phải dậm mạnh về phía sau một cái, thân hình tựa thế lui nhanh về phía sau, hai tay cực kỳ linh hoạt, liền bắt được một chưởng này.

Rất nhanh hắn liền đảo thế, lấy chân phải làm trụ, chân trái tung một cước ba trăm sáu mươi độ, nện lên ngực tên thiếu niên.

Oanh một tiếng, tên thiếu niên Bạch Gia nặng nề đâm mặt xuống bùn đất, bị Hoàng Thiên dẫm lên người.

Hắn đau đớn đến chết đi sống lại, điên cuồng vùng vẫy, thế nhưng mọi cố gắng đều bất lực. Vì một cước của đối phương lại tựa như ngàn cân, dẫm cho hắn không thể nào đứng lên được.

Thậm chí xương ngực cũng đã gãy nát theo.

Mấy tên thiếu niên còn lại kinh sợ, vội vàng tế xuất ra pháp bảo của mình, hướng về phía Hoàng Thiên mà đánh.

Đám người này chính là chín kẻ thiếu niên đã từng dùng Cửu hung tru linh trận vây công Hoàng Thiên hôm đó. Hôm trước bọn chúng có đủ chín người, lại hợp sức điều khiển trận pháp mà còn không làm gì được Hoàng Thiên, bây giờ chỉ có tám tên, làm sao là đối thủ.

Chỉ thấy hắn lấy ra trường kiếm, đồng thời nhún chân vọt tới, khiến cho tên thiếu niên kia phần ngực gần như vỡ nát. Trường kiếm vừa xuất, ngay lập tức bộc phát ra một ngọn lửa vô cùng nóng.

Kiếm quang chợt lóe, một cánh tay đã bị chém đứt rời, rơi xuống nền đất. Tên thiếu niên bị chém rống lên thê lương, sắc mặt càng là tái mét, chỉ một kiếm thôi, đối phương đã phế hắn.

- Giết chết hắn!

Trong mắt những tên thiếu niên còn lại tràn đầy sát ý. Bọn chúng đều là thủ hạ của Bạch Khôi, có thể do bị cưỡng ép khống chế hay thực sự cam tâm, nhưng đều là trung thành tuyệt đối, không dám làm trái lời Bạch Khôi đấy. Nhất thời bọn chúng hóa thành từng đạo thân ảnh, theo các phương hướng khác nhau đánh về phía Hoàng Thiên.

- Hỏa Long đệ tam chưởng – Giáng long phạt thiên.

Thần long buông xuống, hỏa diễm ngũ sắc như sóng lớn vỗ bờ, kinh đào liệt ngạn, trong nháy mắt thiêu cháy cả đám thiếu niên, khiến chúng thụ thương không nhẹ.

Hoàng Thiên lúc này tựa như một đầu Ma Thần thức tỉnh, kiếm trong tay không ngừng huy động. Hỏa diễm quá mức đáng

sợ, kiếm pháp vô cùng huyền ảo, kiếm ảnh kết hợp với thần hỏa, một sự kết hợp vô cùng hoàn hảo.

Đám thiếu niên sắc mặt tái mét, một cỗ cảm giác tuyệt vọng dâng lên trong lòng. Bọn chúng biết dù cả đám có tiến lên vây công, dùng hết thủ đoạn cũng không tránh khỏi cái chết.

Phốc!

Rất nhanh, một tên trong nhóm bị kiếm ảnh quét qua, suýt nữa thì đầu lìa khỏi cổ, vùng ngực bị bạo tạc ra một vết rách lớn, mất đi toàn bộ sức chiến đấu.

Cuối cùng tất cả mấy tên còn lại đều tế lên trận kỳ, chính là trận kỳ của Cửu hung tru linh trận. Thế nhưng không phải khởi động trận pháp mà là kích bạo, khiến cho trận pháp nổ tung.

Hoàng Thiên biến sắc, hóa thành một đoàn quang ảnh vội vàng lui nhanh, phù văn lượn lờ hóa thành một quang thuẫn bảo vệ lấy cơ thể.

- Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh…

Bảy tiếng nổ cực lớn vang lên, cả ngọn núi ầm ầm rung động, thế nhưng thủy chung không có sụp xuống. Dẫu sao nó cũng là một trong số ít ỏi ngọn núi còn tồn tại sau binh kiếp, nên độ rắn chắc phải hơn bình thường nhiều rất nhiều.

Năng lượng dư ba cực mạnh, đánh tan quang thuẫn quanh người Hoàng Thiên, khiến hắn phun ra một ngụm máu tươi, bờ vai cũng rách toác ra một mảng. Nếu khi nãy hắn không kịp phản ứng, nhanh chóng trốn ra xa, có lẽ đã trọng thương nằm đó rồi. Uy lực khi trận pháp bạo nổ quá mức đáng sợ.

Đám thiếu niên kia sau khi đả thương hắn lại không có nhân cơ hội đánh tới mà lại quay đầu bỏ trốn.

Trong nháy mắt hắn tỏa ra sát khí, khóe môi khẽ nhếch, hai tay nắm chặt lấy trường kiếm, chém mạnh về một phía.

Oành!

Một tiếng ầm vang nổ mạnh, giống như trời đất sụp đổ, hai tên thiếu niên bị đánh tới, thân thể vỡ nát nằm sấp xuống nền đất, bất tỉnh nhân sự.

Cùng lúc đó, thân hình hắn đã chuyển, một chưởng đánh ra chụp vào một tên thiếu niên khác. Tên thiếu niên đến kêu lên cũng không kịp, bị đánh gãy cổ, hộc ra máu tươi, dội lên nền đất đỏ lòm.

Từ đầu tới giờ, Hoàng Thiên chưa bao giờ dùng toàn lực, hắn không muốn giết chết những người này chút nào, dù sao bọn chúng cũng chỉ là thủ hạ nghe theo lời Bạch Khôi, không có thâm thù gì quá lớn với hắn.

Thế nhưng thủ đoạn ác độc cỡ này khiến cho bốn tên còn lại tuyệt vọng, ngã lăn ra lền đất, vẻ mặt cực độ sợ hãi cùng hối hận. Không nói thêm một câu gì, Hoàng Thiên liền trực tiếp phế đi sức chiến đấu của bọn hắn.

Lạnh lùng nhìn đám thiếu niên mất sức chiến đấu đang nằm rên rỉ, Hoàng Thiên khẽ liếm môi, nhẹ giọng nói:

- Bạch Khôi! Ta muốn xem xem đám thủ hạ này có đáng để ngươi liều mình hay không?

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 87: Bạch Khôi

Hoàng Thiên tiến vào hang đá, khung cảnh bên trong đều chìm trong bóng tối, giơ tay trước mặt cũng không nhìn thấy năm ngón. Tiến vào sâu hơn chút nữa, một cỗ khí ẩm ướt phả vào mặt, từng tiếng tí tách vang lên quanh quẩn.

Nơi đây có một hồ nước khá lớn, là nước lạnh tích tụ không biết qua bao nhiêu năm mà thành. Mà trung tâm của hồ nước, nhô lên một chỏm đá nhỏ, ngay phía trên có một thanh niên áo trắng đang ngồi đả tọa, hơi thở trầm ổn. Thiên địa linh khí như những con thần long đang tỏa sáng, lưu chuyển quanh thân khiến hắn càng trở nên thần bí.

Dựa theo trạng thái tinh thần cùng khí tức ba động mà hắn tỏa ra, không hề có dấu hiệu bị thương nào.

Ngay khi Hoàng Thiên xuất hiện, tên thanh niên cũng tỉnh lại, nhoẻn miệng cười:

- Rốt cục ngươi cũng tới!

Điều kỳ lạ là Hoàng Thiên nhìn thấy trạng thái của tên thanh niên, vẻ mặt cũng không có biến đổi gì, giống như hắn đã đoán được trước vậy.

- Ngươi đoán được là ta sẽ tới sao?

Bạch Khôi cười nhạt một tiếng, nói:

- Không chắc chắn lắm, nhưng cũng hơn tám phần, ngươi

muốn nghe không?

- Ừm! Đầu tiên, ngươi là đệ tử của Vương Đình, đối với một nơi có thiên đại cơ duyên như Táng Binh Chi Địa, lão tất nhiên sẽ để ngươi đi.

- Thứ hai, ngay khi ngươi quát tháo cố ý gây ra mâu thuẫn, ta liền có thể mơ hồ đoán được ngươi là Hoàng Thiên. Vì trong lớp trẻ của Thiên Nguyên đại lục, chỉ có ngươi là có thù oán lớn nhất với ta.

- Thứ ba, Vương Đình là đệ nhất thần trận sư của Nguyên Giới, ngươi là đệ tử của lão thì hoàn toàn có thể suy đoán được phương hướng truyền tống.

- Cốt lõi nhất là, truyền tống trận gặp vấn đề khiến ta thụ thương, không có cao thủ bảo vệ, là cơ hội rất tốt để báo thù. Phải không?

Giọng điệu của hắn nhẹ ngàng, cũng không có nửa phần vội vàng xao động, giống như mọi việc từ đầu đều nằm trong suy đoán của hắn, được hắn sắp đặt tất thảy.

Hoàng Thiên gật nhẹ đầu, trong lòng không khỏi thầm than. Bạch Khôi này tâm cơ cực sâu, thông minh hơn người. Chỉ dựa vào chút manh mối lặt vặt liền có thể suy đoán đến mức này, làm hắn bội phục không thôi.

Bị đối phương đoán được hết ý định cùng hành động, thế nhưng hắn lại không có sợ, mà còn cười nhạt một tiếng:

- Ngươi đã đoán được như vậy, tại sao vẫn trốn ở đây?

Đây là thắc mắc trong lòng hắn, không hiểu sao đối phương đã đoán hắn sẽ tìm đến mà vẫn lưu lại đây. Chẳng lẽ có lá bài tẩy gì khiến đối phương không sợ hắn sao.

Bạch Khôi cười lớn, ánh mắt lóe lên tinh quang sắc lạnh, nói:

- Ha ha! Ai nói với ngươi rằng ta trốn? Ta chính là đang chờ ngươi ở đây đấy! Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết chênh lệch giữa chúng ta lớn như thế nào.

Lời vừa dứt, hắn đã chuyển mình nhảy khỏi chỏm đá, hướng đánh về phía Hoàng Thiên.

Cũng ngay tức khắc, Hoàng Thiên điểm chân sát bờ hồ, lăng không một đoạn, đánh ra một quyền trực tiếp đối kháng.

- Ầm!

Va chạm mãnh liệt, xung kích năng lượng đem hang đá chấn động ầm ầm âm vang.

Hoàng Thiên lui nhẹ về sau, điểm chân lên mặt nước hai cái liền nhảy lên chỏm đá, ánh mắt quan sát kỹ đối phương. Giao thủ vừa rồi là ngang tài ngang sức, đối phương không hề bị thương.

Hắn có chút không nghĩ tới đối phương bị truyền tống qua không gian loạn lưu lại không có bị gì.

- Ha ha! Hoàng Thiên ơi Hoàng Thiên, ta thừa nhận ngươi rất mạnh, thế nhưng hôm nay người ngã xuống sẽ là ngươi.

Oành một tiếng, bạch quang đầy trời, cả hang đá sáng rực lên chói mắt. Bạch Khôi ngửa mặt lên trời rống lớn, dường như đang cực kỳ phấn kích, mà cũng có vẻ như đang cực kỳ đau đớn.

Cơ thể hắn mỗi tấc đều tỏa ra bạch quang sắc lẹm, bắt đầu xuất hiện những chuyển biến kinh người. Da thịt, xương cốt, nội tạng đều biến hóa, cả cơ thể hắn trở nên trong suốt như thủy tinh, duy chỉ có máu là một màu trắng sữa, ánh lên bạch quang rực rỡ, chảy xuôi trong cơ thể.

Tóc dài tung bay, hắn đưa bàn tay của mình lên nhìn ngắm một hồi, sau đó cười nhạt:

- Huyết mạch Bạch Linh của ta đã thức tỉnh, hôm nay…

Đùng!

Bạch Khôi còn chưa nói hết câu, đã bị một đấm đánh bay ra ngoài, nằm sấp trên mặt đất. Hóa ra Hoàng Thiên không thèm đợi hắn nói hết câu, đã mạnh mẽ ra tay đánh lén, khiến hắn nhất thời ăn quả đắng.

Chỉ là Bạch Khôi sau khi biến hóa thì thực lực cường đại lên không ít, ngay cả cơ thể cũng trở nên cường đại. Trước một quyền đánh lén của Hoàng Thiên lại không có bị thương, chỉ chật vật đôi chút.

- Mẹ kiếp! Ngươi muốn chết!

Bạch Khôi tức giận, hóa thành một đạo bạch quang trực tiếp phóng tới, một quyền đánh vào bên hông của Hoàng Thiên. Nhưng Hoàng Thiên há lại đơn giản, hắn hơi gập người, hai nắm quyền cuồn cuộn Nguyên lực bổ vào đầu Bạch Khôi. Đây là muốn ăn miếng trả miếng, ngươi đánh vào hông ta, ta liền đập bể đầu ngươi.

Ngay lúc đó, cơ thể Bạch Khôi lại một lần nữa biến hóa, như hóa thành u linh, chìm vào trong bóng tối. Cơ thể hắn mơ hồ dần đi, hai cánh tay của hắn hóa thành hai thanh liêm đao sắc lẹm. Thân thể hư hóa trở nên vô hình, dù cho ngoài sáng cũng khó mà phát hiện chứ đừng nói tới nơi đen tối như thế này.

Một quyền của Hoàng Thiên đánh hụt vào không khí, hắn kinh hãi lui mạnh về phía sau, bởi vì xung quanh chỉ còn lại bóng tối, thị giác của hắn lúc này trở nên vô dụng. Điều này khiến hắn lâm vào tình thế cực kỳ bất lợi.

Loại ẩn thân chiến đấu này cực kỳ nguy hiểm, vì ngươi không thể nắm bắt được vị trí của đối phương. Rồi bất ngờ, ngươi liền có thể bị một kích chí mạng giết chết. Loại hình chiến đấu này có hiệu quả vô cùng cao, thực lực ngươi dù mạnh hơn nhưng vẫn có thể bị địch nhân giết chết nếu không cẩn thận.

Thu lại hoảng sợ trong lòng, Hoàng Thiên mở miệng nói:

- Bạch Linh huyết mạch… quả nhiên không tầm thường.

Bạch Gia từ thời đại Thượng Cổ là một gia tộc cực kỳ hùng mạnh, mang trong mình huyết thống Bạch Linh cao quý. Những kẻ có huyết mạch càng tinh thuần thì càng cường đại, có được thiên phú thần thông riêng của bản thân mình.

Thực không ngờ Bạch Khôi sau khi thức tỉnh huyết mạch lại nắm được thần thông ẩn thân, là một trong những thần thông nguy hiểm nhất của huyết mạch này.

Đoạn hắn nhắm hai mắt lại, tinh thần lực cường đại lan tỏa ra ngoài, muốn dò xét vị trí của đối phương. Bình thường tu sỹ muốn dùng tinh thần lực để quan sát thì ít nhất phải có tu vi Hóa Linh cảnh. Tại Nguyên đan kỳ tu sỹ mà có thể sử dụng như Hoàng Thiên là cực kỳ hiếm thấy.

Không gian dao động, bỗng nhiên cảm giác được có chút khác thường Hoàng Thiên liền quay người thật nhanh, trong tay không biết tự khi nào xuất hiện linh kiếm. Bóng kiếm bay ngang, hỏa diễm ngũ sắc bốc cháy bùng bùng, khiến cả hang đá sáng rực lên.

Uỳnh!

Một tiếng nổ kinh khủng vang lên, đem một vùng hồ đánh tan thành hơi nước, khiến hồ lớn nổi sóng ầm ầm.

Một chiêu này của hắn lại đánh hụt.

- Tinh thần lực của ngươi vô dụng thôi!

Đột nhiên, một giọng nói lành lạnh vang lên bên tai Hoàng Thiên, một cỗ sát khí ập vào mặt khiến cho hắn lông tóc dựng đứng cả lên. Theo bản năng phóng mạnh một cước tới nơi phát ra âm thanh, nhưng vẫn không có gì.

Ngay lúc đó, một vệt mờ lấy tốc độ cực nhanh vụt qua, hướng về phía cổ của hắn mà chém tới.

Hoàng Thiên bị động nghiêng người, đưa linh kiếm lên chống đỡ. Đồng thời ngay tại thời điểm đó, không khí chung quanh đột nhiên trùng xuống, một cỗ khí thế mạnh mẽ áp sát về phía sau lưng của hắn.

Hai đạo công kích đồng thời phát ra tại hai phương vị khác nhau, khó mà phân biệt được thật giả, điều này khiến cho Hoàng Thiên khó mà ứng phó. Hắn không thể đồng thời cùng lúc chống cả hai đạo công kích, nhưng nếu lựa chọn sai, hắn liền có thể bỏ mạng tại đây.

Lâm vào tình thế bất lợi như vậy, vẻ mặt hắn lại không có chút hoảng loạn, thậm chí khóe môi nhếch lên một đường cong đẹp mắt, hắn đang cười.

Chỉ thấy bàn tay trái của hắn được hỗn nguyên lực cường hóa tỏa ra thanh quang nhàn nhạt, hướng về trên đầu vung mạnh một cái. Gần như là đồng thời, linh kiếm trong tay vốn là đang chống đỡ đòn tấn công kia liền thay đổi phương hướng, chém mạnh qua đầu.

Phập! A… A… A… A

Một tiếng vang thanh thúy, sau đó là một tiếng hét đau đớn thê lương. Ngay trên đầu hắn bóng dáng Bạch Khôi đột nhiên ngưng thực, một cánh tay đã bị chém đứt rời, máu trắng chảy ồ ồ xuống

hồ sâu.

Bạch Khôi sắc mặt tái nhợt một mảnh, vội vàng đảo người một cái, tránh lui về phía xa.

Cánh tay của Bạch Khôi khi nãy huyễn hóa thành một thanh liêm đao, giờ đây đã bị chém đứt làm đôi. Rời khỏi cơ thể, trạng thái liêm đao liền biến mất, trở thành một cánh tay bình thường, bị Hoàng Thiên nắm tới.

Bạch Linh huyết mạch của Bạch Khôi thức tỉnh chưa lâu, nên năng lực ẩn thân của hắn còn chưa có thuần thục, xuất hiện nhiều sai lầm chí mạng. Hoàng Thiên là người thông minh, tự nhiên nắm được cơ hội, liền phế đi một cánh tay của hắn.

- Ta giết ngươi…

Bạch Khôi vẻ mặt một mảng dữ tợn độc ác, hai mắt đỏ lòm đầy những tơ máu, thân thể phóng ra một cỗ sát ý rét lạnh, nhanh như chớp chém về phía Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên hừ lạnh một tiếng, Hỗn Nguyên đan trong cơ thể bùng nổ, tuôn ra Hỗn nguyên khí vô cùng vô tận, tỏa ra đạo đạo thần quang. Linh kiếm trong tay sáng rực như mặt trời ban trưa, muốn trực tiếp chém tới.

Tưởng chừng như sẽ bùng nổ va chạm mạnh mẽ, đột nhiên cánh tay đã biến thành liêm đao kia của Bạch Khôi liền trở về trạng thái bình thường, nắm lấy một tấm khiên, chống đỡ thế kiếm. Còn cánh tay đã bị chặt thì duỗi thẳng, trong chớp mắt mọc ra một cánh tay mới, hóa thành hình thái liêm đao, đâm xuyên bụng của Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên đồng tử nháy mắt co rụt lại, hắn không thể tưởng tượng đối phương lại có năng lực phục hồi đáng sợ như thế, trong chớp mắt đã mọc lại một cánh tay hoàn hảo.

Liêm đao sắc lẹm đâm xuyên cơ thể hắn, trong nháy mắt hóa thành câu liêm đầy những gai xương. Bạch Khôi ánh mắt hiện lên vẻ ác độc, nở một nụ cười nham hiểm, thân thể bật mạnh về phía sau, muốn xé rách cơ thể của Hoàng Thiên.

Phốc!

Mũi câu liêm bị mạnh mẽ rút ra, đem theo máu tươi đỏ lòm cùng một ít bộ phận nội tạng. Hoàng Thiên đau đớn gục xuống nền đá, vùng bụng lúc này có một vết rách rất lớn, máu tươi ồ ồ chảy ra.

Hắn bị thương cực nặng!

Luận thực lực, hắn so với Bạch Khôi phải cường đại hơn rất nhiều, thế nhưng hắn quá chủ quan, cho nên bị Bạch Khôi đánh lén thành công.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 88: Tàn Khốc

Nhìn Hoàng Thiên gục người đau đớn, Bạch Khôi mỉm cười đắc ý, đâu còn sự tức giận cùng điên cuồng như khi nãy. Rõ ràng là hắn đã cố ý tỏ ra như thế để đánh lừa Hoàng Thiên, thuận lợi đánh lén một chiêu này.

Trong tức khắc, hắn tế xuất ra một cây cự phủ, trực tiếp hướng đầu của Hoàng Thiên mà bổ xuống. Không có nhiều lời, càng là trực tiếp quyết đoán, hắn muốn lấy mạng của Hoàng Thiên ngay lập tức.

Hắn là một trong số ít người biết được Hoàng Thiên đáng sợ cỡ nào, từng hình ảnh của trận quyết chiến hôm đó đã để lại cho hắn ấn tượng không thể phai nhòa. Một tên thiếu niên tiến vào trạng thái biến hình, thi triển ra một sát chiêu khủng bố, hoàn toàn mang tính chất hủy diệt.

Ba cái cao thủ Hóa Linh cảnh trước một chiêu này lại yếu ớt đến không tả nổi, bỏ mạng một cách oan uổng. Bạch Khôi hắn đã tự hỏi, nếu đối đầu với Hoàng Thiên, hắn liệu có thể chống lại chăng?

Lần này nếu không phải bất đắc dĩ, hắn đã không lựa chọn một mình đối đầu với tên thiếu niên này. Đừng nghe lúc ban đầu hắn nói là cố ý đợi Hoàng Thiên tại nơi đây, thực ra là hắn đang nói dối đấy. Sinh Thần hộ đạo trưởng lão bị người cầm chân, trên người mang theo bảo vật vô thượng, hắn nào còn đường khác để trốn?

Rất may cho hắn, Hoàng Thiên quá tự tin vào bản thân dẫn tới chủ quan, bị hắn đắc thủ đánh cho trọng thương rồi.

Cự phủ lấy một tốc độ cực kỳ nhanh bổ tới, khí thế mạnh mẽ không gì chống nổi. Hoàng Thiên sắc mặt trắng bệch, vội vàng ném ra một tấm phù, cùng cự phủ va chạm với nhau, nhất thời phát sinh bùng nổ, hỏa diễm ngũ sắc ầm ầm bùng cháy.

Đây là Phong Nguyên phù đã được Hoàng Thiên lần thứ hai cải biến, uy lực tăng lên một đoạn dài, hoàn toàn có thể kích thương Nguyên đan tu sỹ đấy.

Bạch Khôi sắc mặt khẽ biến, hỏa diễm này quá mức đáng sợ, lại tạo cho hắn cảm giác cực kỳ nguy hiểm. Vội vàng lui mạnh về sau, đồng thời quát lên:

- Ta biết ngươi còn chưa có tiến vào trạng thái mạnh nhất của bản thân, nhưng ngươi sẽ không còn cơ hội nữa đâu.

Lời hắn vừa dứt, thân thể đã chuyển động nhanh chóng, vòng một đường về phía sau Hoàng Thiên. Cự phủ trong tay một lần nữa cuốn lên sát ý, mang theo từng đạo vòng xoáy, cuồng bạo đánh tới.

Sát ý vòng xoáy rầm rầm nổ vang, phập một tiếng nhẹ nhàng, cự phủ liền ghim lên lưng của Hoàng Thiên, khiến hắn rống lên trong đau đớn.

Cảm thấy khí tức của Hoàng Thiên ngày một yếu, Bạch Khôi thở ra một hơi trọc khí, sau đó cười lớn:

- Ha ha! Ta đã nói là ngươi hôm nay phải ngã xuống. Ha ha, thiên tài chó má gì chứ, chỉ là một tên ngu ngốc mà thôi. Ngươi cứ yên tâm ra đi, Lan Nhi đã có ta chăm sóc, nàng sẽ không chịu thiệt thòi đâu. Ha ha!

Đây là tất cả nỗi lòng của hắn bấy lâu nay, bây giờ đều tuôn ra

rồi.

Hắn thực sự là ưa thích Lan Nhi đấy, ngay từ lần đầu gặp nàng, hắn đã muốn thu nàng làm người của mình. Nhưng là Lan Nhi tính cách khó gần, với thân phận như hắn mà vẫn không khiến cho nàng động tâm chút nào.

Không sao, hắn yêu thích nàng nên sẽ không dễ dàng từ bỏ. Dùng biết bao thủ đoạn, biện pháp mới có thể khiến nàng không còn bài xích hắn, thậm chí hắn có cảm giác chỉ cần kiên trì thêm một đoạn thời gian nữa, nàng sẽ đồng ý hắn.

Vậy mà tên khốn Hoàng Thiên này không biết từ đâu chui ra, cùng nàng thân thiết như thế, bảo sao hắn không tức giận cho được. Âu cũng vì thế mà hắn quay sang căm ghét Hoàng Thiên, hết lần này đến lần khác hãm hại, chỉ cần Hoàng Thiên chết, Lan Nhi sẽ là của hắn.

Lời hắn vừa dứt, cự phủ trong tay liền run lên từng hồi, sau đó trực tiếp nổ tung, tan nát thành ngàn mảnh, máu tươi bắn ra tung tóe.

Hoàng Thiên rống lên một tiếng thê lương đau đớn, hắn quay phắt người lại. Lấy một tốc độ khó có thể hình dung mà phóng tới, bàn tay to lớn tràn đầy vảy đen chụp lấy cổ của Bạch Khôi.

Trong mắt của Hoàng Thiên lúc này giống như có một ngọn lửa đang mập mờ bùng cháy. Đó là lửa giận cực độ, là bản thân hắn lâm vào điên cuồng nhất trạng thái.

Cánh tay của hắn như cánh tay của Ma Thần, từng chiếc vảy sắc bén cực độ cắt rách toàn bộ lớp da cổ của Bạch Khôi, đâm sâu vào trong. Máu trắng chảy ra nhỏ giọt trên bàn tay đen, cực kỳ dọa người.

Bạch Khôi đau đớn khôn cùng, cổ họng ậm ừ không nói được

câu nào. Sắc mặt hắn tái nhợt một mảnh, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ cùng hối hận. Hắn không ngờ Hoàng Thiên đã thụ thương cực nặng, gần như muốn chết đi mà vẫn có thể phóng ra được một lực lượng mạnh mẽ như vậy. Đáng lẽ hắn không nên thả lỏng, không nên tiếp cận Hoàng Thiên gần như thế.

Nhưng cuộc đời này không tồn tại chữ nếu, cũng không có thuốc hối hận. Ngươi làm sai, thì phải gánh chịu hậu quả của việc mà mình đã làm sai đó. Hoàng Thiên lúc trước vì chủ quan mà phạm sai lầm, đã phải trả giá bằng vết thương chí mạng ở hông.

Giờ đây Bạch Khôi hắn, phải trả giá bằng tính mạng của mình.

Hai tên thiếu niên thiên tài, hôm nay đều phạm phải những sai lầm chết người mà trả giá đắt, chỉ là có một kẻ may mắn hơn, liền trở thành kẻ chiến thắng.

Chỉ thấy Hoàng Thiên gầm lên một tiếng, cánh tay còn lại cũng tiến vào trạng thái đệ nhất biết. Hắn bộc phát toàn bộ sức mạnh còn lại phóng một đấm về phía mặt của Bạch Khôi.

Bụp!

Xương sọ vỡ nát, đầu của Bạch Khôi nổ tung thành vạn mảnh, văng tung tóe khắp nơi. Hắn mặc dù đang ở trạng thái biến hình, nhưng vẫn không thể chống đỡ một chút nào, triệt để chết đi. Năng lực hồi phục mặc dù cường đại, nhưng chung quy không phải toàn diện, một khi bị mất đầu liền không cách nào mọc ra được đầu mới đấy.

Thiên tài số một Bạch Gia, hôm nay đã phải bỏ mạng, chết đi tại nơi này.

Hoàng Thiên chật vật không kém, quăng cái xác không đầu của Bạch Khôi xuống nền đá, hắn muốn chữa thương ngay lập tức. Thế nhưng ngay lúc này, bất chợt có một bóng người vọt tới, phóng

một cước đá bay hắn.

Hoàng Thiên đã thụ thương cực nặng làm sao chống đỡ, liền bị đá bay đi như một viên thiên thạch, đâm sầm xuống nền đá cứng rắn, máu tươi bắn ra tung tóe.

Lại có mấy bóng người nữa tiến tới, bao vây lấy Hoàng Thiên.

Bọn hắn chính là mấy tên thiếu niên thủ hạ của Bạch Khôi, đã bị Hoàng Thiên phế đi toàn bộ tu vi ở ngoài cửa hang.

Hắn khi đó không muốn giết chết bọn chúng, vì đạo tâm của hắn đã từng bị tổn thương vì giết người. Hắn không muốn giết quá nhiều người, vì hắn không muốn bản thân bị ma hóa. Hay đơn giản hơn, hắn thương hại những người này.

Thế nhưng, hắn tha mạng cho bọn chúng, để giờ đây bọn chúng trở lại, ra tay với chính Hoàng Thiên hắn.

- Ta đã tha mạng cho các ngươi, giờ đây các ngươi lại ra tay với ta sao?

Hoàng Thiên thì thào trong miệng, giống như đang tự hỏi chính bản thân mình vậy.

Nhân từ với kẻ thù, chính là độc ác với bản thân mình, hắn lại phạm phải một sai lầm chí mạng. Thế giới này chính là như thế đấy… ba cái thứ đạo đức, nhân từ của chúng chỉ là chuyện cười, chỉ là cái ràng buộc giả tạo của những kẻ độc ác dối trá với nhau.

Mấy tên thiếu niên kia nhìn hắn bằng ánh mắt âm độc, bọn chúng đi theo để bảo vệ Bạch Khôi, mà giờ đây thiếu gia đã chết, bọn hắn giải thích thế nào với Bạch Gia.

- Ngươi đáng chết!

Một tên tức giận quát lên, trong giây lát vụt bắn ra hơn mười

đạo bóng kiếm, vây Hoàng Thiên vào giữa, muốn cắt nát hắn thành nhiều mảnh.

Bọn hắn từng cái đều là thiếu niên thiên tài do Bạch Khôi tuyển chọn ra, thực lực không yếu chút nào. Mặc dù đã bị Hoàng Thiên phế đi toàn bộ tu vi, nhưng vẫn còn thân thể mạnh mẽ. Hoàng Thiên lại thụ thương cực nặng, làm sao chống lại nổi?

- Cút!

Nhìn bóng kiếm lạnh lẽo bao quanh, Hoàng Thiên khuôn mặt nở một nụ cười dữ tợn, quát lớn một tiếng. Cố gắng đứng đứng dậy, bàn tay đột nhiên biến lớn, nắm chặt lấy một thanh trọng kiếm, đem toàn bộ kiếm ảnh đánh nát.

Đùng! Đùng! Đùng!

Nổ lớn vang lên, bóng kiếm vỡ nát khiến tên thiếu niên kia hoảng sợ bạo lui về sau. Bàn chân chạm đất trượt ra hơn năm mét mới có thể dừng lại, bàn tay bị phản chấn đau đớn đến tê dại, rách toác cả ra. Kẻ này quá mức biến thái, bị thương nặng như vậy mà vẫn có thể phát ra công kích mạnh như thế.

Bịch!

Hoàng Thiên rốt cục không thể chống đỡ được nữa, phun ra một búng máu đen xì, hắn gục xuống nền đá.

Máu tươi ồ ồ chảy xuống, Hoàng Thiên đau đớn đến mất đi lý trí, vùng hông phải nát vụn, thấy rõ cả nội tạng bị tổn thương. Phần lưng rách toác, lộ rõ xương trắng ra ngoài.

Hắn chưa có chết, nhưng thụ thương cực nặng, đã gần kề với cái chết.

Ánh mắt hắn mờ đi, khó khăn thở ra một hơi thật dài, thân thể cũng dần dần thả lỏng xuống. Khóe môi nhếch lên, nói bằng một

thứ giọng khản đặc, cực kỳ khó nghe:

- Giết… bọn chúng đi!

Lời của hắn liền khiến cho đám thiếu niên nội tâm bộp một tiếng sợ hãi. Hoàng Thiên lại có người trợ giúp sao? Với tình trạng của bọn hắn làm sao có thể sốt sót?

Đúng như bọn hắn dự đoán, không tới ba giây sau, một thân ảnh già nua đột ngột xuất hiện bên cạnh Hoàng Thiên, ánh mắt tràn đầy phức tạp nhìn chằm chằm vào hắn.

Người tới là Cố Sở.

Hoàng Thiên là người cẩn thận, sẽ không để bản thân mình lâm vào nguy hiểm. Nên trước khi quyết chiến với Bạch Khôi, hắn đã liên lạc với Cố Sở, để lão chạy tới nơi này bảo vệ hắn, đề phòng bất trắc xảy ra.

Thinh không nơi đây sau khi Cố Sở xuất hiện đột nhiên dấy lên uy áp như thần tiên giáng thế, một cỗ khí tức mạnh mẽ áp tới khiến cho đám thiếu niên sắc mặt tái nhợt một mảnh. Chúng tự dưng thấy lạnh hết cả người, thân thể như bị đóng băng tại chỗ, không thể nhúc nhích, ngay cả nói cũng nói không nên lời.

Nhìn thân ảnh tự nhiên xuất hiện này, đám thiếu niên nội tâm tràn ngập tuyệt vọng. Bởi vì bọn chúng đang phải hứng chịu một cỗ áp lực cực lớn, thậm chí có thể banh xác mà chết. Người này thực lực quá mức mạnh mẽ, không phải bọn chúng có thể chống đỡ.

Cố Sở vẫn chưa có ra tay, ánh mắt không rời người Hoàng Thiên. Vị chủ nhân bất đắc dĩ này đã để lại cho lão một ấn tượng khó có thể phai mờ, trong lòng lão đang cực kỳ mâu thuẫn. Hoàng Thiên thụ thương nghiêm trọng như thế, nếu như không có lão trợ giúp thì chắc chắn sẽ phải bỏ mạng tại đây, đồng nghĩa với việc

lão được tự do.

Thế nhưng nếu lão không ra tay, thì những hình ảnh mà lão nhìn thấy, những thông tin mà lão nhận được khi trước sẽ thế nào? Lớn lao đại nhân quả như thế, một khi rơi vào đầu, lão sớm muộn cũng phải bỏ mạng.

- Ha ha… Ha ha…

Trong lúc lão còn đang do dự, Hoàng Thiên đã chật vật đứng dậy rồi, hắn cười một cách điên dại, nơi khóe miệng đỏ lòm những máu và máu.

Hắn thất tha thất thểu tiếp cận đám thiếu niên, vẻ mặt dữ tợn độc ác, giơ hai tay ra tóm lấy cổ của một tên thiếu niên, dụng lực mà xé.

Tên thiếu niên này tu vi đã không còn, lại bị khí thế của Cố Sở trấn trụ, không thể phản kháng chút nào, liền bị Hoàng Thiên xé rách làm hai, đầu lìa khỏi cổ.

Máu tươi phun ra, cả người Hoàng Thiên loạng choạng một hồi, suýt nữa đã gục xuống nền đất. Ánh mắt của hắn nhìn chòng chọc vào từng tên thiếu niên còn lại, nở nụ cười lạnh lẽo:

- Ta đã không muốn giết các ngươi… Ta đã không muốn mình trở nên tà ác…

Sắc mặt của hắn càng thêm dữ tợn hơn, nhặt trọng kiếm dưới nền đất lên, hắn dùng tất cả sức lực còn sót lại mà chém, điên cuồng cùng khát máu, hắn cười lớn:

- Là chính các ngươi… chính các ngươi ép ta đến mức này… ha ha!

Lại có bốn tên thiếu niên bị hắn chém chết tại chỗ, hắn vươn tay phóng ra một đạo hỏa diễm hồng sắc, điên cuồng thiêu sống

những tên thiếu niên còn lại.

Từng trận rên rỉ thảm thiết vang lên, những tên thiếu niên còn lại thống khổ cùng cực, sinh mạng dần dần đi đến hồi kết.

Cố Sở chứng kiến mọi chuyện diễn ra, vẻ mặt trở nên ngây dại. Lão có thể cảm nhận được sự tà ác kinh khủng đang bộc phát, hoành hành trong tâm trí của người thiếu niên ấy. Rốt cục là chuyện gì xảy ra, là thứ gì khiến cho hắn trở nên như thế?

Cả cơ thể của Hoàng Thiên run rẩy, hai mắt đỏ ngầu bật cười một cách xót xa, khóe mắt hắn chảy máu.

Là nước mắt… là máu… hay là huyết lệ…

- Ta muốn làm một người bình thường… nhưng các ngươi không muốn…

(Hai chương tặng các đạo hũ dịp lễ, từ hôm nay đến ngày 2/5 ta bận việc nên sẽ không có chương, mọi người đừng chờ nhé! rất mong mọi người thông cảm, Ka ka! Chúc mọi người nghỉ lễ vui vẻ...)

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 89: Cố Tinh Cực Đạo Thạch

Đúng – sai, chính – tà, thiện – ác… có thực sự tồn tại, hay chính là do thế gian này tự định ra?

Sinh linh chi sơ tính bản thiện, vì cớ gì mà xuất hiện ác tâm. Chẳng phải chính là do thế giới này ép bức, chính thế giới này tạo thành sao? Sống trong một xã hội dơ bẩn, bản thân ngươi muốn tồn tại thì ngươi không thể nào trong sạch.

Những kẻ mệnh danh chính đạo thiện tâm, có chắc chưa bao giờ tà ác?

Những kẻ mang tội danh tà ác, ban đầu chẳng phải là người thiện lương?

Thế nên, bản chất của mọi thứ… đều là giả dối, là thế nhân này tự lừa gạt nhau mà thôi.

Hoàng Thiên nội tâm khủng hoảng, như chìm vào trong điên dại. Từng cơn đau đớn cực độ từ vết thương trên cơ thể, từ đạo tâm tổn thương lan tràn trong tâm trí hắn.

Miệng hắn không ngừng hộc ra máu tươi, tinh thần ý chí điên cuồng sụp đổ xuống, hắn chìm vào trong hôn mê.

…

Thời gian thấm thoát trôi qua, không biết đã qua bao lâu, không biết đã xảy ra chuyện gì. Hắn từ trong mơ màng tỉnh dậy, đầu óc ong ong từng trận như búa bổ. Vết thương trên cơ thể đã

lành lại không còn dấu vết, không biết là Cố Sở giúp hắn chữa thương, hay Ma Thần huyết mạch tự hồi phục, cảm giác lực lượng mạnh càng thêm mạnh mẽ.

Chỉ là Đạo tâm của hắn lần này lại càng thêm nghiêm trọng, mơ hồ có thể tan nát bất cứ lúc nào.

Loại thương thế này cực kỳ nghiêm trọng, không giống như những loại thương thế bình thường khác. Không có bất cứ một ngoại lực nào có thể giúp hắn chữa khỏi. Chỉ có thể là chính bản thân hắn, tự mình tìm ra được chân chính con đường, hoàn thiện lại Đạo tâm của chính mình.

Đối với lần đạo thương này, thời gian của hắn có lẽ không còn nhiều nữa. Nếu còn không tìm được cách giải quyết, chính hắn sẽ thân tử đạo tiêu, trở thành bụi bặm trong năm tháng.

Hắn không có để ý nữa, lắc lắc cái đầu còn vang váng, lặng lẽ quan sát bốn xung quanh.

Chỉ thấy bản thân đang ngồi dựa lưng bên vách đá, cách hắn không xa là Cố Sở đang ngồi đả tọa.

Dường như cảm nhận được Hoàng Thiên đã tỉnh lại, Cố Sở trong phút chốc liền mở mắt. Trầm mặc một lát, sau đó lão mới phất tay, tung về phía Hoàng Thiên một chiếc nhẫn trữ vật, là của Bạch Khôi.

Hoàng Thiên không có nói gì, đưa tay bắt lấy. Sau đó sử dụng tinh thần lực phá đi cấm chế.

Tinh thần lực của hắn vốn đã cực mạnh, lại thêm chiếc nhẫn đã vô chủ, chẳng mấy chốc mà Hoàng Thiên đã phá giải được, xâm nhập vào bên trong.

Không gian của chiếc nhẫn này khá lớn, rộng hơn một trăm mét khối, hiển nhiên có đẳng cấp không tệ. Đoạn hắn nhìn vào

những vật phẩm bên trong không khỏi than lên một tiếng. Quả nhiên là con ông cháu cha, tài phú quá mức kinh người.

Chỉ riêng thượng phẩm linh thạch cũng có hơn vạn khối hơn, đan dược từng lọ đầy xếp dài trên kệ, pháp bảo cũng không thiếu.

Bất chợt hắn bị chú ý vào một vật phẩm kỳ lạ đang nằm trong góc. Vật này không biết là từ tài liệu nào chế tác, tựa như một viên đá lớn, chỉ thấy trên bề mặt bóng loáng màu đen tuyền ánh lên từng đạo bảo quang, tỏa ra khí tức huyền dị.

Tinh thần hắn khẽ động, liền lấy đồ vật này ra khỏi nhẫn, nắm vào trong tay. Một cỗ tươi mát tràn đầy sức sống lan tỏa ra, khiến bàn tay hắn nổi lên từng trận thư sướng.

Mà ở phía xa, Cố Sở nhìn thấy vật màu đen này thì hai mắt mở lớn, kích động bật dậy về phía Hoàng Thiên. Lão mặc dù lấy được nhẫn từ Bạch Khôi, nhưng cũng không có xem đồ đạc bên trong, bởi lão nghĩ một tên thiếu niên chưa tới hai mươi tuổi liệu có đồ đạc gì có thể khiến lão động tâm.

Nhưng thật không ngờ, trong đó lại có chứa thứ đồ này, một trong những thiên hạ kỳ trân cực kỳ hiếm có.

Nhìn thấy biểu hiện thất thố của lão, Hoàng Thiên liền biết vật này không đơn giản, vội vàng hỏi:

- Vật này là gì?

Cố Sở ánh mắt không rời thứ này, vẻ mặt toát lên thần sắc phức tạp, nếu tinh ý liền có thể cảm nhận được một tia tiếc nuối trong đó đấy.

- Nếu ta không lầm, hẳn là Cố Tinh Cực Đạo thạch.

Hoàng Thiên ánh mắt mơ hồ, nhìn Cố Sở với ánh mắt nghi hoặc. Đây là lần đầu tiên hắn nghe đến cái tên này, tất cả các điển

tịch kinh thư mà hắn đã đọc qua chưa bao giờ nhắc tới nó.

- Cố Tinh Cực Đạo thạch là một tiên thiên đồ vật, từ thuở vũ trụ khai sinh đã có. Liên quan đến thứ này có rất nhiều truyền thuyết, nói rằng nó có thể thay đổi linh căn của sinh linh, khiến cho linh căn phát triển đến cực hạn.

Lời nói của Cố Sở liền khiến cho Hoàng Thiên cứng đơ tại chỗ, bởi vì chuyện này quá mức dọa người.

Phải biết rằng linh căn đại biểu cho tiềm lực của tu sỹ, phẩm chất của linh căn càng tốt thì thành tựu sau này sẽ càng cao.

Mọi sinh linh tự khi sinh ra đã có tinh hoa của riêng mình, là sự kết hợp hoàn hảo của tiên thiên chi tinh và hậu thiên chi khí mà thành. Tinh hoa tự khi sinh ra, đã cố định bất biến trong suốt cuộc đời của sinh linh đó. Vậy mà bây giờ lại có đồ vật có thể cường hóa tinh hoa, đi về hướng cực đạo, đây là nghịch thiên cỡ nào. Điều này nhất thời khiến hắn khó mà tin được.

Bất chợt, hắn lại nhớ đến tình huống của bản thân mình. Trước kia tư chất của hắn chỉ có thế, sau khi thức tỉnh huyết mạch liền thay đổi nghiêng trời lệch đất. Đây chẳng phải là minh chứng rõ ràng nhất, rằng linh căn vẫn có thể thay đổi hay sao.

Rồi hắn trở nên vui mừng, có được đồ vật nghịch thiên này, đồng nghĩa với việc hắn có thể tạo ra vô số siêu cấp thiên tài. Nếu giao vật này cho Lâm Thanh Phong, thì tương lai đại chiến sẽ có thêm hi vọng rồi.

Dường như đoán được hắn đang nghĩ gì, Cố Sở nhíu mày, chần chừ một hồi, sau đó nói:

- Chủ nhân, vật này tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài, nếu không sẽ đem lại họa sát thân.

Lời của lão liền khiến cho Hoàng Thiên bừng tỉnh, Thiên

Nguyên đại lục vốn đang mâu thuẫn gay gắt. Nếu bây giờ để lộ ra vật này, tất sẽ khiến cho trên dưới đại loạn. Chưa nói tới các thế lực điên cuồng tranh đoạt, mà chính bản thân hắn cũng phải chết không thể nghi ngờ.

Đoạn hắn bất chợt biến sắc, vì ngoài hắn và Cố Sở ra, vẫn còn một người nữa biết được lai lịch của vật này. Nếu chẳng may kẻ này để lộ thông tin ra ngoài, sẽ khiến cho bản thân hắn rước lấy đại họa.

Người này là Bạch Lữ, trưởng lão Sinh Thần cảnh của Bạch Gia.

Phải biết rằng Bạch Khôi có thể dựa vào những tình tiết nhỏ nhặt kia để suy luận ra được hắn sẽ tìm tới. Thì một trưởng lão sống lâu năm như Bạch Lữ há lại không có suy đoán ra?

Tuy không có bằng chứng cụ thể, nhưng hắn sẽ lọt vào nghi can lớn nhất. Chưa kể đến việc hắn giết chết Bạch Khôi, mà việc hắn nắm giữ Cố Tinh Cực Đạo thạch cũng đủ để khiến Bạch Gia giết nhầm hơn bỏ sót rồi.

Bạch Lữ phải chết! Đó là ý niệm duy nhất trong đầu hắn lúc này.

Nói cho Cố Sở biết mọi chuyện, hắn đang định cùng Cố Sở rời đi nơi này, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, sau đó là một tiếng hét chói tai vang lên, xé rách đi bầu không khí yên tĩnh của nơi này.

Hoàng Thiên thoáng biến sắc, lập tức xuất ra linh kiếm, chuẩn bị nghênh chiến bất cứ lúc nào. Hắn không thể để chuyện nơi đây truyền ra bên ngoài.

- Lan Nhi!

Thế nhưng khi hắn nhìn rõ được bóng người kia thì bất ngờ,

linh kiếm trong tay run lên rồi rơi xuống. Nội tâm tràn ngập một cỗ không nói lên lời cảm giác, người tới là Lan Nhi.

Nàng bận một bộ y phục xanh lá, dáng người vẫn như thế xinh đẹp tuyệt trần, khuôn mặt lúc này sợ hãi lại càng tôn thêm ở nàng một nét mềm yếu.

Nhìn những xác chết la liệt trên nền đá, đôi môi nàng bất giác cắn chặt. Lại nhìn về phía Hoàng Thiên, về phía người mà nàng đã từng lưu vào sâu trong tâm trí. Ánh mắt của nàng sáng long lanh bởi nước, toát lên từng tia bi phẫn, còn có cả oán hận.

- Ngươi giết chết huynh ấy?

Chỉ tay về một cái xác không đầu, nàng hỏi hắn, cơ thể có chút run run.

Ánh mắt Hoàng Thiên hướng về phía nàng, tràn đầy phức tạp, bởi vì nàng xưng hắn là "ngươi", nàng hận hắn đến như thế sao?

Vội vàng chạy tới trước mặt nàng, nắm lấy bờ vai gầy ấy, hắn như muốn gào lên, vì hắn sợ, sợ nàng sẽ hiểu lầm hắn:

- Muội nghe ta giải thích…

Chỉ là hắn còn chưa nói hết câu, đã bị Lan Nhi cắt ngang, nàng hất tung hai cánh tay của hắn ra, khóe môi nở một nụ cười tự giễu, ánh mắt càng lộ ra từng tia hận ý.

- Không cần phải giải thích, ta đã rõ ràng tất cả rồi.

Hoàng Thiên trong lòng khủng hoảng, không biết phải giải thích với nàng như thế nào, hắn lâm vào trầm mặc, cả người nóng lên bừng bừng. Điều này lọt vào mắt Lan Nhi lại giống như là hắn mặc nhiên thừa nhận điều đó, khiến nàng càng thêm bi thương.

- Hôm đó người ta nói ngươi là một tên ác ma, ta đã không tin.

Bởi vì trong mắt ta, Hoàng Thiên ca ca luôn là một người tốt bụng. Ta luôn chờ ngươi sẽ đến để giải thích với ta, rằng mọi thứ là giả dối. Nhưng hôm nay, chính mắt ta nhìn thấy rồi…

Nói đến đây, khóe mắt nàng đã ầng ậng nước, giọng điệu càng trở nên run run:

- Ta biết ngươi không ưa Bạch Khôi sư huynh, là vì ta. Nhưng có nhất thiết phải cướp đi tính mạng của huynh ấy không? Còn bọn họ, bọn họ có tội tình gì chứ?

Chỉ tay về phía những cái xác còn lại, những con người mà nàng cho rằng bọn chúng vô tội. Nàng không hiểu tại sao Hoàng Thiên lại độc ác như thế, ra tay giết chết toàn bộ bọn họ.

- Ngươi sẽ giết ta phải không, giết ta để ngươi có thể che dấu đi những tội ác của mình, che giấu đi sự tà ác dơ bẩn mà ngươi không muốn thế nhân này biết tới?

Hoàng Thiên đứng im như trời trồng, là hắn không muốn nói, hay là không có ngôn từ nào có thể diễn tả tâm trạng của hắn lúc này?

Phải đến hơn mười phút sau, hắn mới bật cười, một nụ cười tràn đầy cay đắng, nhìn chằm chằm vào nàng, hắn thì thào:

- Ta không giết bọn hắn, chẳng lẽ để bọn hắn giết ta nàng mới vui lòng sao?

Ngừng lại một lát, hai mắt hắn từ từ nhắm mắt lại, lắc nhẹ đầu, hít sâu một hơi, hắn lại nói:

- Nàng nói nàng tin ta… vậy mà nàng cần ta phải giải thích, đó là niềm tin của nàng sao?

- Hoàng Thiên ta bước chân vào thế giới này đã hơn sáu năm. Tự nhủ bản thân chưa bao giờ muốn trở nên tà ác, vậy mà lại trở

thành ác ma trong mắt người mình yêu… nực cười sao?

- Ta từ bỏ sự tôn nghiêm của chính mình, từ bỏ một người nguyện chết vì ta, chỉ vì không muốn nàng đau khổ. Vậy mà nàng đối xử với ta như vậy sao?

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 90: Bi Thương

Mỗi một con người trong quá trình trưởng thành của mình, điều thành công nhất là có thể giữ lại được toàn vẹn bản thân của thời thơ ấu, mà không bị thay đổi đi vì những biến cố của cuộc đời.

Hắn và nàng đều đã thay đổi, có chăng hắn là người cố chấp, không chịu buông bỏ mà thôi. Yêu… hắn có lẽ vẫn còn yêu nàng, thế nhưng… điều đó không đồng nghĩa với việc nàng xứng đáng với tình yêu đó.

Nhìn những giọt nước mắt long lanh trên khuôn mặt ấy, nhìn cái nét đau thương không dành cho hắn ấy. Bất giác hắn lại cảm thấy hâm mộ Bạch Khôi, vì hắn mặc dù chết đi, nhưng đã thành công chiếm đoạt con tim của người con gái mà Hoàng Thiên yêu thương nhất.

Sắc mặt của hắn tái nhợt không chút huyết sắc, cơ thể chao đảo như muốn ngã xuống. Hắn cười một cách điên dại, rồi sau đó gầm lên thống khổ, tựa như tiếng tru dài của một con sói cô độc, thê lương và tuyệt vọng đến tột cùng.

Người con gái ấy, người con gái mà hắn từng ngày đêm mong nhớ, ngay lúc này đây đang đứng trước mặt hắn, rất gần. Thế nhưng tại sao hắn lại có cảm giác xa xôi như thế, là xa hay là khoảng cách vô cùng giữa hai trái tim đã không còn là của nhau nữa.

- Ta sẽ không giết nàng… nhưng sẽ không còn yêu nàng nữa.

Gục mình xuống nền đá, hắn cúi đầu phun ra một búng máu, giọng nói khản đặc khó nghe, nhưng lại ẩn chứa một sự quyết đoán rõ ràng. Hắn sẽ từ bỏ nàng, người không còn xứng đáng với tình yêu của hắn.

Chật vật đứng dậy, hắn nhìn thật sâu vào người con gái trước mắt, sau đó mở miệng, thanh âm có chút nặng nề:

- Cố Sở! Giúp ta xóa đi toàn bộ ký ức có liên quan tới ta trong nàng, xóa hết…

Cố Sở còn định nói gì đó, thì Hoàng Thiên đã quay người bỏ đi, như không muốn nhiều lời. Hay là đang cố giấu đi nỗi đau trong lòng, nỗi bi thương mà chỉ có mình hắn mới có thể hiểu được.

- Hoàng Thiên, ta hận ngươi…

Phía sau hắn, Lan Nhi đang bị Cố Sở xóa đi ký ức, nàng không có đi phản kháng, hai hàng nước mắt lăn dài, nàng hận hắn hay hận chính bản thân mình.

-Ta là ác ma, nàng là gì?

Thân ta nhuốm máu, nàng buông đi

Giết hết thế nhân, hận thiên cổ

Không giết nổi nàng, vì cớ chi?

Tiếng lòng vang vọng… xa dần… nhỏ dần và biến mất…

…

Mưa giăng đầy trời, những giọt mưa nặng nề đáp xuống, tựa như mang theo nỗi lòng của hắn, hòa mình vào trong thiên địa này. Cuộc đời hắn từ khi sinh ra, có lẽ đã chú định gắn với những cơn mưa. Mỗi một biến cố cuộc đời đều xuất hiện những cơn mưa nặng hạt, thê lương và lạnh lẽo.

Tựa như… thiên địa vì hắn mà buồn… hay hắn buồn vì thiên địa…

Trên mặt đất, những dòng chảy nhỏ đục ngầu, mang theo cát đá trôi về nơi đất thấp, dần dần hội tụ hóa thành những dòng chảy lớn.

Hoàng Thiên đi giữa mênh mông dòng nước, quần áo ướt sũng ôm lấy thân thể của hắn, thấm vào cái lạnh lẽo của nước mưa, của trời đất.

Hắn ngước nhìn trời, để cho từng giọt mưa rớt trên mặt hắn đau rát, nhưng có lẽ chẳng bao giờ có thể bằng được nỗi đau trong lòng hắn lúc này.

Cố Sở đi theo bên cạnh, nhìn chăm chăm vào hắn, nói vọng theo:

- Chủ nhân! Ngươi không sao chứ?

Hoàng Thiên cười nhẹ, lắc lắc đầu:

- Không việc gì, ngươi không cần bận tâm.

Ngưng lại một hồi, hắn lại nói:

- Bạch Lữ không được phép sống! Ngươi đi giết hắn đi, nhớ phải cẩn thận.

Chuyện về Bạch Lữ hắn đã kể qua cho Cố Sở, hắn tin rằng với năng lực của lão, đi giết một tên Sinh Thần cảnh là không thành vấn đề.

- Vâng!

Cố Sở gật đầu, nhìn thoáng qua Hoàng Thiên một hồi rồi mới quay người rời đi.

oOo

Góc khác của Táng Binh Chi Địa.

Nơi này có một phiến kim loại khá lớn, nằm nghiêng bốn lăm độ so với mặt đất, tạo thành một nơi trú mưa lý tưởng.

Bên dưới phiến kim loại lúc này có mười bóng người đang đứng, tuổi còn rất trẻ. Từng cái đều ăn mặc hoa lệ, toát ra phong thái cao quý.

- Mẹ kiếp! Cái thời tiết gì vậy, thật khó chịu.

Thanh âm khó chịu phát ra từ một tên thiếu niên trong đám, nếu Hoàng Thiên có mặt tại đây ắt sẽ nhận ra. Hắn chính là Trần Lôi, đã từng làm quen với Hoàng Thiên tại giảng đường.

Hiển nhiên, đám thiếu niên này đều là người của Trần Gia, một trong mười đại thế lực mạnh nhất Thiên Nguyên đại lục.

- Không biết Trần Lãng thúc thúc sao rồi, có hạ được tên trưởng lão Bạch Gia đó không.

Lại có thanh âm khác vang lên, là một cô gái xinh đẹp lên tiếng.

Nhất thời đám thiếu niên đều có chút háo hức, gia tộc bọn hắn cùng Bạch Gia sớm đã chẳng ưa gì nhau, thường ngày vẫn xảy ra tranh đấu đấy.

Thế nhưng thủy chung chỉ dừng ở xung đột nhỏ, không đáng nhắc tới. Nào ngờ hôm nay được chứng kiến cao thủ Sinh Thần cảnh đại chiến, đánh cho trưởng lão Bạch Gia phải chạy trốn.

- Ha ha! Tên chuột bạch đó đã trọng thương, lại bị hai cao thủ Sinh Thần cảnh vây đánh, còn phải đoán kết quả nữa sao? Có khi giờ này lão đã đi đời cũng nên.

Trần Lôi rũ rũ chiếc áo khoác bị dính nước, cười ha ha mà nói, chẳng hề kiêng nể chút nào. Một phần là do tính cách của hắn, và một phần bởi vì thân phận. Hắn không phải là con cháu bình thường trong gia tộc, mà là con cháu trực hệ, có quyền tranh đoạt vị trí tộc trưởng trong tương lai.

Ngay khi Trần Lôi đang cuồng tiếu, lông tóc của hắn tự dưng dựng đứng cả lên, một tia cảm giác nguy hiểm ập tới, bàn chân lập tức dậm mạnh xuống nền đất, phóng một đoạn dài ra phía xa.

Một đạo hàn sát vụt qua, bị mất đi đối tượng tấn công thì phóng thẳng tới phía sau, đem một tên thiếu niên khác chém chết tại chỗ.

Đám thiếu niên Trần Gia lâm vào hoảng loạn, tất cả vội vàng xuất ra binh khí của bản thân, cảnh giác nhìn xung quanh.

Ngay sau đó, một bóng đen đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn chúng, trên tay còn cầm một thanh trọng thước ẩn ẩn hàn mang.

- Bạch Lữ… ngươi lại còn sống ư?

Nhìn vào trọng thước trong tay bóng đen, sắc mặt Trần Lôi đại biến, bật thốt lên.

- Chưa giết các ngươi thì ta làm sao chết…

Bóng đen cười nhẹ, đưa cánh tay lên gỡ tấm vải đen chùm trên đầu xuống, quả nhiên là Bạch Lữ. Hắn nhìn qua từng tên thiếu niên, ánh mắt không hề che giấu sát ý chút nào.

Nghe thấy đối phương nói vậy, đám thiếu niên Trần Gia vừa sợ vừa giận, một tên trong nhóm phẫn nộ quát:

- Chúng ta là người Trần Gia, ngươi dám ra tay sao?

Lời của hắn vừa nói ra, liền khiến cho Bạch Lữ cười lớn, trọng

thước trong tay lại phất lên một lần nữa, đánh cho tên thiếu niên kia nổ thành mưa máu.

- Chính vì các ngươi là người Trần Gia, ta mới giết các ngươi đấy.

Trần Lôi đứng im không có nói gì, nhưng là nội tâm đang chửi cha tên kia đấy, đúng là tên đần, chết cũng đáng. Hai gia tộc vốn đã có xích mích, hơn nữa hai ngày trước Trần Lãng còn đánh chết gần mười người Bạch Gia, truy sát Bạch Lữ. Liệu còn có lý do nào khiến đối phương không ra tay với bọn hắn chăng?

- Không ngờ nơi này cũng có một con cá lớn, giết ngươi rồi không biết Trần Cương sẽ như thế nào nhỉ?

Bạch Lữ nhìn thấy Trần Lôi thì mỉm cười, lòng bàn tay của hắn khẽ đảo, đem trọng thước quất mạnh về phía Trần Lôi.

Tốc độ của trọng thước cực kỳ nhanh, dù cho Trần Lôi đã sớm đề phòng tránh né, nhưng vẫn bị nện cho hộc máu miệng, văng đi như bịch cát.

Một kích không có đắc thủ, Bạch Lữ thu trọng thước về, cắm phập xuống nền đất, lấy đó làm điểm tựa mà phóng người tới. Vẻ mặt hắn nổi lên sát ý đậm đặc, nói:

- Phản ứng không tệ, nhưng ngươi không sống được.

Bị Bạch Lữ áp sát, Trần Lôi phải chịu một áp lực cực lớn, thậm chí có chút bất lực. Hai nắm quyền của hắn siết chặt, ánh mắt hiển hiện lên tia dữ tợn.

Chỉ thấy ngay lúc Bạch Lữ chỉ cách hắn nửa mét nữa, bàn tay hắn đột nhiên buông ra, một đạo huyết mang cực tốc phóng ra, xuyên qua bàn cánh tay của Bạch Lữ.

Khuôn mặt của Bạch Lữ đột nhiên cứng lại, thân hình đang lao

tới trước đột nhiên bắn ngược ra sau. Nơi bàn tay bị rách toác một mảng lớn, không ngừng chảy ra máu tươi.

- Không hổ danh là con cưng của Trần Cương, ngay cả Lục Thủ Tam Công phù cấp độ này cũng có.

Nhìn chăm chăm vào tấm phù xanh lục trong tay của Trần Lôi, hắn khẽ than. Đây chính là thứ vừa rồi đã kích thương hắn, Lục Thủ Tam Công phù.

Đây là một loại phù trận đơn giản hóa của Cửu Dương Tinh Cực trận, được cường giả tế luyện. Tùy theo thực lực của người tế luyện mà có uy lực khác nhau, hiển nhiên tấm phù trong tay của Trần Lôi có cấp độ cực cao, tùy ý có thể đả thương Sinh Thần cảnh cao thủ.

Lục Thủ Tam Công phù đúng như tên của nó, có được sáu lần phòng ngự và ba lần công kích. Nếu như sử dụng hết thì phù sẽ bị vỡ nát, trở thành đồ phế, đó cũng là một trong những lý do mà Trần Lôi khi nãy không có khởi động phòng ngự, dùng một lần chính là ít đi một lần.

Trần Lôi không có nói gì, chỉ chăm chăm nhìn về phía Bạch Lữ.

Hắn mặc dù có bảo vật hộ thân, nhưng cũng không chắc chắn sẽ thoát được một kiếp này. Lục Thủ Tam Công phù tuy mạnh, nhưng thủy chung vẫn là vật chết, hơn nữa chỉ còn lại hai lượt công kích, đối phương lại có đề phòng, hắn làm sao có thể đắc thủ lần nữa?

Không giết được Bạch Lữ, tất cả bọn hắn đều khó mà trốn thoát.

- Lục Thủ Tam Công phù của ngươi vô dụng thôi…

Bạch Lữ vẻ mặt nổi lên vẻ chế giễu, đường đường một Sinh Thần cảnh cao thủ như hắn ra tay lấy mạng đám thiếu thiên chưa

tới Hóa linh mà còn không đắc thủ thì chẳng phải thành chuyện cười sao.

Tuy có chút e ngại Lục Thủ Tam Công phù của Trần Lôi, nhưng nếu lão cẩn thận thì sẽ không có việc gì đấy.

Trọng thước trong tay lão lại vung, trong nháy mắt biến dài ra thành một cây trường thước, ánh lên hàn quang mạnh mẽ tạo nên một thế đánh cực mạnh, muốn giết chết Trần Lôi ngay lập tức.

Hiển nhiên khi nãy sơ xuất bị thương đã khiến lão có đề phòng, không dám tùy ý nữa. Ai biết được Trần Lôi sẽ có con bài tẩy nào nữa, không khéo lại phải ôm hận mà chết.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 91: Trần Lôi

- Ngươi đường đường là Sinh Thần cảnh cao thủ mà lại ra tay với bọn ta, không cảm thấy nhục nhã sao? Hơn nữa, nếu để cho Trần Gia chúng ta biết được, ngươi đừng mong sống sót.

Lại có một tên thiếu niên sợ hãi đến mức hóa thành tức giận, muốn dùng chút thân phận của mình để uy hiếp Bạch Lữ. Thế nhưng hắn lại sợ sao?

- Các ngươi đều chết hết thì ai biết được là ta ra tay… không có bằng chứng thì Trần Gia các ngươi làm gì được ta? Ha ha!

Bạch Lữ cười híp mắt, trọng thước trong tay vẫn một đường tấn công về phía Trần Lôi. Đây chính là đối tượng mà hắn muốn giết chết nhất.

- Giết chết ta thì ngươi cũng phải bỏ mạng thôi.

Trần Lôi bị lực lượng áp bức đau đớn, tức giận mà quát lên. Ngay sau đó liền tế Lục Thủ Tam Công phù lên không, khởi động toàn bộ công kích.

Lục Thủ Tam Công phù phát ra ánh sáng mãnh liệt, phóng ra hai đạo quang mang, một đạo hướng về phía công kích của Bạch Lữ, đạo còn lại lách qua một đường cong, hướng cổ Bạch Lữ mà phóng tới.

Bạch Lữ khóe môi nở nụ cười, giống như đã đoán trước được Trần Lôi sẽ làm vậy. Chỉ thấy trọng thước rời tay, ngạnh kháng với quang mang. Còn cơ thể thuận thế, bật ngược về phía sau, tay trái

đánh ra một pháp quyết kỳ dị, đem đạo quang mang thứ hai đánh lệch ra ngoài.

- Không còn lượt công kích, để xem ngươi lấy gì chống lại ta…

Nhìn Lục Thủ Tam Công phù xuất hiện vết nứt, Bạch Lữ cười đắc thắng, mang theo sát ý đậm đặc. Trong nháy mắt triệu hồi trọng thước, hắn lại bắt đầu tấn công về phía Trần Lôi.

Những tưởng Trần Lôi sẽ phải khởi động phòng ngự của Lục Thủ Tam Công phù để chống lại thế tấn công này. Nhưng không ngờ hắn lại đảo mình, triệu hồi phù lục cùng hai đạo hàn quang kia, sau đó điều khiển nó vây quanh Bạch Lữ mà kích bạo.

Ầm ầm

Nổ lớn vang lên, đánh bay luôn cả tấm sắt lớn, đem đất đá xung quanh xới tung cả lên, thanh quang toán loạn.

Đám thiếu niên đều bị dư chấn đả thương bay ra xa, Trần Lôi cắn răng lau đi máu tươi trên miệng, lại tế ra một đạo phù lục khác rồi đánh ra pháp quyết, đem toàn bộ đám thiếu niên kia bao bọc lại, phá không mà đi.

Hắn đánh đổi cơ hội thoát thân cuối cùng của mình, để cho đám thiếu niên kia chạy trốn, tìm được sinh cơ. Còn riêng hắn lại phải ở lại, có thể chút nữa thôi sẽ phải bỏ mạng.

Không phải hắn không muốn trốn, nhưng Vạn Lý Thiên Không phù cũng có giới hạn, không thể đem toàn bộ mọi người trốn thoát. Với tính cách của hắn, sẽ không thể nào để người khác ở lại, thành ra chính hắn lựa chọn bản thân mình lưu lại.

Hơn nữa, hắn chính là mục đích chính của Bạch Lữ, nếu hắn bỏ trốn, chắc gì đã thoát được. Chỉ khiến cho những người khác bị liên lụy thêm mà thôi.

- Rất quyết đoán… cũng rất nghĩa khí…

Bạch Lữ từ trong bụi mù bay ra, thân thể có chút chật vật. Nhìn thấy Trần Lôi sử dụng Vạn Lý Thiên Không phù thì cười nhạt, nụ cười lại làm cho người ta có cảm giác âm độc và lạnh buốt, tựa như một con rắn độc đang muốn giết người.

Đám thiếu niên kia chỉ cần thoát được một người, chuyện này sẽ bại lộ. Một khi Trần Gia biết được hắn giết chết Trần Lôi, chỉ sợ Bạch Gia cũng không bảo vệ được hắn.

Phải biết thân phận của Trần Lôi không hề tầm thường, là một trong những ứng cử viên tranh đoạt chức tộc trưởng Trần Gia trong tương lai đấy. Bạch Gia tất nhiên sẽ không vì một cái Sinh Thần cảnh như hắn mà xảy ra đại chiến với Trần Gia, thậm chí sẽ dùng hắn làm tốt thí mạng cũng không chừng.

Thế nhưng dù sao cũng đã ra tay, lẽ nào lại tha mạng cho hắn sao? Đám thiếu niên Bạch Gia mà hắn thủ hộ đã chết hơn nửa, trong đó có những kẻ thân phận phức tạp, có thể để lại hệ quả rất lớn. Một khi hắn trở về tất sẽ chịu phải trách phạt nặng nề, mà tất cả mọi chuyện đều vì đám người Trần Gia này mà ra, làm sao hắn cam tâm tha mạng cho Trần Lôi.

Hắn đứng đó do dự nhìn về phía thiếu niên, không biết phải xử lý như thế nào, trong mắt mang theo oán hận, lệ khí rất nặng.

- Hừ! Vạn Lý Thiên Không phù cũng không phải vạn năng, trước tiên giết ngươi rồi sau đó lấy mạng đám kia sau. Ta không tin bọn hắn có thể trốn thoát đấy.

Hừ lạnh một tiếng, hắn liền ép tới đằng trước, giết hay không giết đều để lại hệ quả khó lường, không bằng cứ thẳng tay, giết cho thống khoái. Biết đâu khi hắn giết được Trần Lôi, lại là một cái công trạng, kết hợp với món bảo vật mà Bạch Khôi đang nắm giữ, sẽ xóa bớt đi được phiền phức.

- Chẳng lẽ hôm nay ta phải chết tại đây sao? Ta còn chưa có lấy vợ mà…

Nhìn Bạch Lữ đánh tới, Trần Lôi bất lực buông xuôi, không có đi phản kháng. Chỉ thì thào trong miệng, vẻ mặt tràn đầy tiếc nuối, hắn không muốn chết a.

- Đi chết đi!

Bạch Lữ cười gằn, trọng thước biến lớn hơn ngàn cân, như bài sơn hải đảo đánh xuống, đem không gian đánh đến vặn vẹo cả đi.

Bỗng nhiên, hư không lúc này một trận run rẩy, hóa thành từng gợn gợn sóng lớn khuếch tán, đem không gian đều đánh vỡ nát cả ra.

Một cái lão giả đầu tóc bạc phơ chầm chậm bước ra, cả thân thể phát sinh thanh quang bàng bạc. Lão nhìn thoáng qua Trần Lôi, khẽ gật đầu một cái, giống như là tán thưởng hắn vậy.

Lại nhìn về phía Bạch Lữ, lão giả ánh mắt trở nên sắc lạnh, giơ tay búng nhẹ một cái, đem thế tấn công của hắn đánh tan, đồng thời hủy đi trọng thước.

Bạch Lữ sợ hãi đến lông tóc dựng ngược, không biết làm gì khác ngoài đứng đơ người ra đấy.

Đây rốt cục là nhân vật bậc nào, lại có thể mạnh mẽ đến như thế, tùy ý phá vỡ không gian mà xuất hiện. Hắn cũng không thể nào có thể nghĩ tới nhân vật bực này cái thế sẽ ra tay với hắn để cứu Trần Lôi. Lẽ nào đây là một trong những lão tổ của Trần Gia?

Phía bên kia, Trần Lôi càng là há hốc mồm kinh ngạc, nhịn không được mà đưa tay dụi mắt.

Bạch Lữ không nói nên lời, nội tâm tràn đầy kinh sợ, vội vàng quay người bỏ trốn. Không hề có ý định giao chiến chút nào.

- Ở lại đi thôi!

Một cái thanh âm bình thản truyền ra, lại khiến cho Bạch Lữ đang chạy trốn thân thể rung bần bật, đứng đơ một chỗ, không thể nào rời khỏi.

- Tiền bối… Ta là người của Bạch Gia…

Bạch lữ nội tâm tràn đầy tuyệt vọng, run giọng nói.

Thế nhưng cái thân phận của hắn lại chẳng có chút uy hiếp nào đối với lão nhân này. Chỉ thấy người này nhấc tay, cách không nắm lấy hắn như nắm một con gà, không thể nào phản kháng.

Bạch Lữ vùng vẫy sợ hãi, hắn gào lên trong tuyệt vọng:

- Tại sao?

Lão nhân nhếch môi nở một nụ cười nhàn nhạt, lạnh giọng nói:

- Có người không muốn ngươi sống…

Chỉ mấy từ vậy thôi, lại khiến cho Bạch Lữ càng thêm tuyệt vọng. Một cường giả tuyệt đỉnh như thế lại nghe lời người khác đến lấy tính mạng của hắn. Đây là có chuyện gì xảy ra, rốt cục hắn đã đắc tội phải nhân vật khủng bố cỡ nào?

Không có ai trả lời cho hắn, chỉ nghe phốc một tiếng, cả cơ thể hắn nổ tung thành mưa máu, triệt để chết đi.

Một cái Sinh Thần cảnh cao thủ, trong đại gia tộc cũng tuyệt đối xem như là một đại nhân vật, thân phận không tầm thường, lúc này vô lực hoàn thủ, bị người bóp chết tại chỗ.

- A!

Trần Lôi đứng bên kia trông thấy tràng cảnh này thì hoảng sợ

kêu to một tiếng, cả người lạnh buốt. Hắn thực sự rất sợ hãi, lão nhân thoạt nhìn già yếu kia lại có thể mạnh tới mức bóp chết Sinh Thần cảnh cao thủ, đây là chuyện quá mức dọa người.

Tự khi nào mà Sinh Thần cảnh cao thủ liền như kiến hôi, muốn bóp chết liền bóp như thế. Ngay cả cha hắn cũng không thể làm được như vậy a. Nếu lỡ may đối phương muốn giết người diệt khẩu, hắn liền không có con đường sống.

- Đa tạ tiền bối đã ra tay cứu giúp… Chuyện hôm nay vãn bối thề sẽ không bao giờ tiết lộ ra ngoài, mong tiền bối an tâm.

Trần Lôi quỳ phịch xuống nền đất, hướng về phía lão nhân mà quỳ lạy.

Hắn là người thông minh, tự nhiên biết trong tình huống này nên ứng xử như thế nào.

Đối phương ra tay với Bạch Lữ, chắc chắn phải có mâu thuẫn từ trước, hoặc có thù oán gì đó với Bạch Gia. Nếu như đối phương muốn giữ kín chuyện này, tất nhiên sẽ lấy mạng hắn đấy. Vì vậy trước khi đôi phương ra tay, hắn đã vội vàng thề rằng sẽ không tiết lộ ra ngoài, mong tìm được chút sinh cơ.

Lão nhân nhìn thoáng qua hắn, gật nhẹ đầu, nói rằng:

- Đi đi thôi!

Nghe lão nhân nói thế, Trần Lôi chấn động trong lòng, không ngờ đối phương lại tha cho hắn, không có đi giết người diệt khẩu. Hoặc chí ít cũng phải bắn hắn lập lời thề thiên đạo, không tiết lộ chuyện này ra ngoài mới phải.

Để giải thích chuyện này chỉ có hai phương án, một là đối phương tin tưởng hắn sẽ không tiết lộ ra ngoài, hai là đối phương không hề sợ chuyện này lộ ra.

Phương án thứ nhất là không thể nào xảy ra đấy, vậy thì chỉ còn phương án thứ hai, đối phương không hề sợ Bạch Gia.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Lôi không khỏi trở nên kích động, vội vàng nói:

- Vâng! Nếu sau này tiền bối có thời gian, xin ghé qua Trần Gia để ta có thể tạ ơn cứu mạng.

Trần Gia cùng Bạch Gia vốn đã như nước với lửa, tự dưng bây giờ xuất hiện một nhân vật cái thế không sợ Bạch Gia, nếu có thể lôi kéo về cùng phe thì sẽ là trợ lực cực lớn cho gia tộc của hắn. Chính vì vậy mà hắn nói như thế, mong có thể dùng lợi ích để lôi kéo người này.

Lão nhân không có đáp lời, đã phất tay bay đi, để lại một mình Trần Lôi ngẩn ngơ đứng tại đó.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 92: Nhất Kiếm Diệt Chân Tâm

Lão nhân kia chính là Cố Sở.

Không biết nếu như để cho Trần Lôi biết được, vị cái thế cao thủ cứu hắn chính là thủ hạ của Hoàng Thiên, một thiếu niên bằng tuổi của hắn thì hắn sẽ nghĩ gì đây.

Chỉ còn lại một mình, Trần Lôi cố gắng ổn định lại tâm tình, sau đó nhanh chóng rời đi.

Hơn hai ngày sau, rốt cục hắn tìm tới được cứ điểm tập trung của Trần Gia. Nơi đây sớm được dựng lên một tòa điện lớn, trở thành nơi cư trú tạm thời.

Táng Binh Chi Địa là một trong những địa phương chứa cực lớn cơ duyên, có thể thay đổi vận mệnh của bất cứ gia tộc nào. Chỉ có điều cơ duyên không phải một hai ngày là có thể đoạt, mà cần có thời gian dài đấy. Chính vì thế mà các thế lực đều sớm xây dựng cứ điểm của mình, trường kỳ ở tại nơi này, Trần Gia cũng không ngoại lệ.

Ngay khi Trần Lôi tiến vào trong điện, đã thấy có rất nhiều người tập trung tại đó. Tất cả mọi người khi trông thấy hắn liền nhất tề đứng dậy, dùng nghi thức của gia tộc mà chào hắn, tràn đầy cung kính.

Trần Lôi phất phất tay cho mọi người ngồi xuống, sau đó tiến thẳng một đường đến ghế chủ sự, ngồi tại nơi đó.

- Trần Lãng còn chưa về sao?

Hắn quay đầu hỏi ba vị trung niên đang đứng bên cạnh, giọng điệu có chút lãnh đạm.

Ba người trung niên đồng thời gật đầu, một cái mặc bạch sắc trường bào tên là Trần Cung vội vàng nói:

- Vâng! Trần Lãng đại ca truy sát Bạch Lữ còn chưa có trở lại.

Dừng lại một lát, hắn lại nói:

- Chúng ta nghe nói thiếu gia bị Bạch Lữ ám toán… không biết thực hư thế nào?

Trần Lôi trầm ngâm trong chốc lát, cũng không có nói gì mà chỉ gật đầu.

Điều này làm cho Trần Cung vẻ mặt hơi tái đi, sau đó chuyển sang tức giận, nói:

- Bạch Gia đáng chết! Lại dám ra tay với thiếu gia… Ta lập tức đi giết chết con chó đó…

Hắn thực sự là rất tức giận đấy, Trần Lôi là một trong những ứng cử viên tranh đoạt ngôi vị tộc trưởng tương lai. Nếu không may có mệnh hệ gì thì bọn hắn từng cái đừng mong sống nổi.

Cũng may là Trần Lôi không có sao, khiến lòng hắn không khỏi nhẹ nhõm đi rất nhiều, nhưng cũng phải biểu hiện một chút thái độ ra ngoài.

- Không cần, hắn bị giết chết rồi.

Lời của Trần Lôi vừa ra, lại khiến cho Trần Cung khựng người giây lát, giống như chưa thể tin được. Sinh Thần cảnh cao thủ bị giết, tuyệt đối là một việc hệ trọng, ảnh hưởng rất lớn.

- Hắn chết rồi?

Nhìn Trần Lôi với ánh mắt nghi hoặc, thấy vẻ mặt của Trần Lôi không giống nói đùa, hắn liền tin tưởng rồi. Trong lòng không khỏi nổi lên suy nghĩ, chẳng lẽ là Trần Lãng ra tay?

Không quan tâm đến Trần Cung đang đoán già đoán non, Trần Lôi trầm tư một hồi, sau đó nói:

- Ngươi giúp ta điều tra một chút, tổng hợp tất cả thông tin của các cường giả xuất hiện tại Táng Binh Chi Địa trong khoảng thời gian này, thực lực ít nhất phải hơn Hồng Trần hậu kỳ, tuổi tác không rõ, có thù oán với Bạch Gia hoặc Bạch Lữ…

- Vâng!

Đến đây Trần Cung nếu còn không hiểu ra chuyện gì thì quả thực uổng phí mấy chục năm sống trên đời. Chắc chắn trong lúc thiếu gia gặp nạn đã có cường giả ra tay cứu giúp, giết chết Bạch Lữ. Mà bây giờ thiếu gia chính là đang yêu cầu hắn tìm ra thân phận của đối phương đấy.

Nhận được phân phó từ Trần Lôi, Trần Cung không dám chậm trễ chút nào, liền rời khỏi điện, tiến hành đi điều tra, thu thập thông tin về vị cường giả thần bí kia.

oOo

Một góc khác của Táng Binh Chi Địa, trên vách núi đổ nát, đất đá lởm chởm. Hoàng Thiên thẫn thờ ngồi nơi đó, tóc dài xõa ngang vai bị những cơn gió vờn quanh khiến rối tung một mảnh.

Đằng sau hắn, Cố Sở lẳng lặng đứng im, không có nói một lời nào.

Nhìn khung cảnh mờ ảo trước mắt, Hoàng Thiên bất giác đưa tay lên nắm lấy, hắn thì thào: - Đã từng vì nàng mà hạnh phúc… đã từng vì nàng mà bi thương. Chính nàng cho ta biết đợi chờ… cũng chính nàng cho ta biết đau khổ. Có lẽ số phận đã an bài

chúng ta như thế… Ta không hận nàng… ta hận chính bản thân mình…

Cố Sở đứng phía sau cũng gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Nếu điều ước không thành, hãy ước một điều khác. Nếu tình yêu tan vỡ, hãy tìm tình yêu mới. Cuộc sống là thế, nên biết khi nào nắm lúc nào buông. Đôi lúc cố chấp chỉ khiến bản thân càng thêm đau khổ mà thôi, cớ sao phải miễn cưỡng.

Hoàng Thiên mỉm cười, Thiên Kiếm xuất hiện trong tay, cả người chợt động, nhẹ nhàng mà uyển chuyển.

Gió nhẹ vờn quanh, kiếm ảnh tung hoành. Từng ngọn gió mềm mại lướt qua, đem theo nỗi lòng của hắn mà bạo phát, liên tục không ngừng nghỉ.

Thời gian dần trôi qua...

Kiếm pháp của Hoàng Thiên càng thêm huyền diệu, không thể nào mà nắm bắt.

Lấy thân làm dẫn, lấy kiếm làm tâm

Tâm là kiếm… kiếm là tâm… hay tâm kiếm hợp nhất.

Cuộc đời ta gắn liền với kiếm, sinh vì kiếm, tử vì kiếm… Một đường kiếm nghịch sinh tử.

Không gian tĩnh lặng, chỉ có gió cùng kiếm hòa vào nhau, một thân hình uyển chuyển, nhập cùng một thể với vạn vật xung quanh, tạo nên một bức tranh sinh động. Bĩnh hòa cùng tĩnh lặng, khí chất của hắn dần dần thay đổi, lấy một tốc độ cực nhanh tiến hành thuế biến, lột xác hoàn toàn.

Lại không biết bao lâu sau, kiếm ý của hắn rốt cục bạo phát, một cỗ lực lượng kỳ lạ từ kiếm ý toát ra. Không có sát ý, không có

bùng nổ hủy diệt, mà nhẹ nhàng chậm dãi, nhưng lại để cho cả không gian ngưng đọng. Khiến cho người ta có cảm giác không thể nào tránh né, không thể nào chống đối.

Bởi vì một kiếm này không có trảm thân… mà là trảm tâm. Chỉ cần ngươi còn tâm, là không thể nào tránh thoát.

Bóng kiếm dừng lại, kiếm ý biến tan lại để cho đạo vận lưu chuyển. Thiên Kiếm run nhẹ một hồi, lưỡi kiếm ánh lên tinh quang nhàn nhạt, sắc bén đến tột cùng.

Mà nơi mũi kiếm lúc này không gian mờ ảo, ẩn hiện ra một giọt chất lỏng, đỏ tươi như máu. Trong nó như ẩn chứa sự cố chấp, ẩn chứa cả bi thương, ẩn chứa nỗi lòng của một người, ẩn chứa cả tinh hoa của một kiếm.

Vô trung sinh hữu, đem tâm ý, đem nỗi lòng, đem kiếm ý chém ra, mà ngưng tụ thành một giọt máu.

Thẫn thờ nhìn giọt máu trên mũi kiếm, Hoàng Thiên trong lòng giống như đã buông bỏ được mọi thứ, bất giác nhẹ nhõm đi rất nhiều.

- Hạnh phúc… bi thương… mong chờ… thống khổ… đều bị một chiêu này chém xuống. Từ nay hãy gọi nó là Nhất Kiếm Diệt Chân Tâm.

Lấy từ trong giới chỉ ra một bình ngọc, hắn cẩn thận thu giọt máu kia vào trong. Chưa kể thứ này là tuyệt thế kỳ trân, mà riêng ý nghĩa xuất hiện của nó cũng đủ để khiến cho Hoàng Thiên phải cất giữ. Một minh chứng cho sự trưởng thành của bản thân hắn, một sự lột xác từ bản tâm.

Cố Sở chứng kiến mọi chuyện từ đầu tới cuối, tâm tình càng thêm phức tạp. Lão ngày càng cảm thấy vị chủ nhân này thần bí khó lường, không thể nào mà nắm bắt. Điều này càng khiến mong

ước được tự do của lão tan thành mây khói.

Hoàng Thiên thu Thiên Kiếm vào trong tinh không thức hải, sau đó chậm dãi tiến về phía Cố Sở.

- Ta luyện kiếm đã bao lâu rồi?

Cố Sở thu lại tâm tình, nói rằng:

- Đã hơn một tuần trôi qua, hôm nay là ngày sáu tháng hai.

Hoàng Thiên khẽ gật đầu, suy nghĩ trong chốc lát, nói:

- Thời gian vừa đến, nên rời đi thôi.

Ngưng lại một lát, hắn lấy từ Cố Sở một cái Vạn Lý Truyền Tin phù, một ít linh thạch và pháp khí, còn có cả công pháp cấp thấp, sau đó nói:

- Ra khỏi nơi này, liền y như lời ta mà làm. Hai tháng sau tới U Linh Nhai tìm ta.

Cố Sở gật đầu đồng ý, khom người chào Hoàng Thiên, sau đó phi thân vào không trung, phá vỡ không gian mà rời đi.

Hoàng Thiên ngẩng đầu nhìn bầu trời, không biết nội tâm suy nghĩ điều gì. Khóe môi mất giác nhếch lên một đường cong đẹp mắt.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 93: Âm Mưu Mờ Ám

Thiên Nguyên Học Viện, tại một căn phòng ký túc xá dành cho học viên.

Trên chiếc giường lớn nằm bên góc phòng, đồ đạc lộn xộn một mớ, một chiếc mền xám bung ra trải đều trên giường, ở giữa lại nổi lên một cục lớn, giống như đang trùm lên một vật gì đó vậy, thi thoảng còn phát ra tia sáng nhẹ.

- Chu choa…

Một tiếng than non nớt vang lên từ trong mền, là một chất giọng rất đỗi quen thuộc. Nếu Hoàng Thiên có mặt tại đây liền có thể nhận ra, chính là giọng của Cẩu Thủ - con khỉ vô sỉ nhất thiên hạ. Không biết nó đang làm cái gì mà lại rúc vào trong mền như thế, thi thoảng lại vang lên tiếng than non nớt nhưng đê tiện đến khó tả.

Nó ngồi khoanh chân như con người, trên đùi đặt một phiến đồ vật kỳ lạ. Thứ này có hình chữ nhật, to gấp bốn lần bàn tay người lớn, phía dưới góc phải được khảm vào một viên ngọc giản. Đồ vật này vốn là trong suốt đấy, nhưng ngọc giản lại phát ra ánh sáng, chiếu lên đó rất nhiều hình ảnh kỳ lạ.

Cẩu Thủ tinh thần hoàn toàn tập trung vào thứ đồ vật này, đôi mắt long lanh không ngừng đảo tới đảo lui, thỉnh thoảng lại giơ tay điều chỉnh ngọc giản.

Hình ảnh trên đó không ngừng biến hóa, chỉ thấy hiện lên hình ảnh của một thiếu nữ, dung nhan thập phần xinh đẹp. Nàng lúc

này toàn thân không có một mảnh vải, làn da trắng bóc không một chút tỳ vết, hai ngọn núi trước ngực hiên ngang mà hùng vĩ, cuốn hút đến lạ thường.

Mặc dù chỉ là hình ảnh tái tạo, nhưng quả thực rất chân thực, đủ để khiến bất cứ tên nam nhân nào cũng phải mê đắm.

Mà phía sau nàng lúc này là một tên thanh niên chừng hai mươi tuổi, cao to vạm vỡ, thân thể cũng không có một mảnh vải che thân. Nhìn chăm chăm vào thiếu nữ, tên thanh niên khuôn mặt nở một nụ cười dâm đãng kéo nàng vào lòng. Hai bàn tay bất giác hoạt động, một tay xoa nhẹ vùng ngực kiêu hãnh, tay còn lại thâm nhập xuống dưới, nhẹ nhàng mà uyển chuyển.

Thiếu nữ cả người run lên, uốn éo không ngừng, hai mắt nhắm nghiền, phát ra từng tiếng rên rỉ mê người. Thứ thanh âm này quả thực quá mức kích thích, lại khiến cho Cẩu Thủ cả người nóng ran, cái miệng nhỏ há ra hết cỡ không biết vì nguyên nhân gì.

Đôi nam nữ vẫn tiếp tục mơn trớn nhau như thế, thanh âm ngày một lớn, dâm đãng đến tột cùng. Rốt cục Cẩu Thủ không thể nhịn được nữa, vội vàng điều chỉnh ngọc giản, khiến hình ảnh chạy nhanh đi. Cho tới khi hai người thân thể một trận điên cuồng rung động, sau đó ghì chặt lấy nhau, không còn chuyển động gì nữa thì thôi.

- Ây da… không có Tam Phương Tinh Diện quả nhiên là một tổn thất lớn a.

Ánh mắt không rời đi, Cẩu Thủ chậc lưỡi tiếc nuối, đang định cất đi thì đột nhiên tấm mền bị giật phăng ra, kèm theo một thanh âm càu nhàu:

- Cẩu Thủ… giữa trưa nắng thế này ngươi đắp mền làm…

Thanh âm đến đây thì ngưng lại, không có tuôn ra hết được. Vì

lúc này chủ nhân của thanh âm hai mắt trừng lớn, miệng mở chữ o, bàn tay vẫn giữ nguyên động tác giật mền, đây chính là bị kinh ngạc tới mức không biết ứng xử thế nào đấy.

Người tới hóa ra là Anh Vũ.

Cẩu Thủ bị người bắt quả tang, ngẩn ngơ mất một hồi, sau đó vội vàng đem thứ đồ vật kia giấu đi, mặt mày đỏ bừng vì xấu hổ.

Thế nhưng Anh Vũ há lại để cho nó đắc thủ, hắn thoát khỏi trạng thái kinh sợ, vội vàng giật lấy đồ vật đó từ tay Cẩu Thủ, quan sát thật kỹ, sau đó gào lên:

- Tiên sư con bà nó… Nhược Doanh sư muội… là kẻ nào phong ấn nàng vào đây… hu hu… là tên khốn kiếp đáng chết nào…

Hắn quơ bàn tay còn lại của mình nắm lấy cổ của Cẩu Thủ, xách nó lên như con gà, hết sức mà bóp.

Cẩu Thủ trợn mắt há mồm, cố gắng vùng vẫy nhưng không thể thoát khỏi. Cuối cùng nó đành phải xuất ra một chiếc chùy lớn, đem Anh Vũ đánh cho hộc máu mồm văng ra xa.

Anh Vũ lúc này dường như không biết đau là gì, hắn nằm ngửa ra nền nhà, hai tay vẫn giơ đồ vật kia trước mắt mà khóc lóc:

- Ta theo đuổi nàng bao lâu nay… đến nắm tay còn chưa được nắm… vậy mà… vậy mà nàng lại bị tên kia làm rồi…

Cẩu Thủ rớt xuống nền nhà, nó ho khan một hồi, nắn nắn lại cái cổ còn đau nhức, nhìn Anh Vũ với ánh mắt căm tức.

Đoạn nó tiến tới, thấy Anh Vũ còn đang khóc lóc, nó trợn mắt giật đồ vật kia từ Anh Vũ, quát nói:

- Hừ! Chỉ là một con đàn bà mà thôi… ngươi đau khổ cái gì chứ?

Anh Vũ vội vàng bò dậy, muốn giành lại, nói rằng:

- Cẩu Thủ huynh đệ… xin ngươi thả nàng ra a…

Lần này Cẩu Thủ đã có đề phòng, Anh Vũ còn chưa kịp làm gì, nó đã đem cất vào trong giới chỉ, sau đó nói:

- Đây chỉ là trình chiếu hình ảnh, không phải là phong ấn đồ vật làm sao mà thả được…

Nghe Cẩu Thủ nói thế, ánh mắt Anh Vũ hơi sáng lên, vội nói:

- Vậy là nàng không có bị phong ấn…

Nhìn biểu hiện của Anh Vũ, Cẩu Thủ tức đến trợn mắt, rất muốn táng cho hắn vài cái, tên này thường ngày thông minh là thế, cớ sao giờ lại ngu như thế. Nó giải thích: - Đây chỉ là hình ảnh ta thu được từ Lưu Ảnh Tinh Cầu, sao chép qua ngọc giản rồi đem ra trình chiếu trên Tinh Diện mà thôi.

Anh Vũ nghe đoạn hiểu đoạn không, suy ngẫm một lát rồi lại than vãn:

- Vậy là nàng bị làm thật sao… tại sao lại như thế? A… A… A

Cẩu Thủ lúc này đã lấy lại được phong thái bình tĩnh cao thâm thường ngày, nó với tay lên vỗ vỗ vào vai của Anh Vũ, an ủi:

- Ta sớm đã biết nàng là loại đàn bà không tốt lành gì. Nhưng sợ nói ra thì ngươi không tin, nên đành phải cất công đi nằm vùng, lưu lại những hình ảnh này cho ngươi xem. Mong rằng ngươi có thể sớm ngày tỉnh ngộ, đừng để nàng lợi dụng mình.

Phải nói rằng vẻ mặt của nó lúc này vô cùng chính khí, giống như một kẻ hảo bằng hữu, có thể vì huynh đệ mà vào sinh ra tử vậy, đâu còn nét dâm ô bỉ ổi như khi nãy.

Anh Vũ nước mắt lưng tròng, giống như cảm nhận được chân

tình của Cẩu Thủ, gật đầu nói:

- Hảo huynh đệ… Cám ơn ngươi rất nhiều.

Cẩu Thủ trong lòng nở hoa, rất muốn cười nhưng không dám cười, vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Mạnh mẽ lên… thế gian này thiếu gì đàn bà, không cần vì một ả không ra gì mà đau khổ.

Anh Vũ đứng dậy, không có đi than vãn nữa, lấy ống tay áo lau đi vết máu trên mặt, vẻ mặt đồng tình với lời nói của Cẩu Thủ.

Đắn đo một hồi, rốt cục hắn vẫn không nhịn được tò mò, nhìn Cẩu Thủ với ánh mắt mong chờ, hỏi:

- Huynh đệ, có thể cho ta xem lại đồ vật khi nãy không?

Quả thực không thể nào mà hiểu nổi tên này, mới khi nãy còn gào khóc đau khổ là thế, vậy mà bây giờ đã thay đổi một trăm tám mươi độ, cười cười một cách gian manh như vậy.

Cẩu Thủ trợn mắt, ném cho hắn một cái nhìn khinh bỉ, nói:

- Ngươi làm ta quá thất vọng, ài…

Tên này chắc chắn là không hứng thú với đồ vật này, mà là hứng thú với những hình ảnh kia đấy. Quả nhiên chẳng phải dạng tốt lành gì a.

Anh Vũ như đoán được ý nghĩ của nó, vội vàng thanh minh:

- Ngươi đừng hiểu lầm, ta vừa nghĩ ra được một kế hoạch rất hay, mà cần phải có thứ đồ kia của ngươi thì mới có thể thực hiện được đây này.

Thấy Cẩu Thủ còn nửa tin nửa ngờ, Anh Vũ liền bế xốc nó lên bàn, sau đó ghé tai nó mà thì thầm:

- Chúng ta sẽ…

Cẩu Thủ chăm chú nghe từ đầu tới cuối, ánh mắt ngày càng sáng, bất giác liếm môi liên tục. Dường như rất ủng hộ kế hoạch này của Anh Vũ đấy.

Cuối cùng nó không chút do dự, liền xuất ra những thứ cần thiết, đặt tại trên bàn, sau đó giảng giải từng thứ cho Anh Vũ. Từ tên gọi, công dụng, cách sử dụng đều chỉ điểm tường tận, không bỏ sót chút nào.

Về cơ bản thì có ba thứ đồ vật chính, là Lưu Ảnh Tinh Cầu, ngọc giản thông tin và Tinh Diện.

Lưu Ảnh Tinh Cầu thì Anh Vũ đã biết, nó có công dụng lưu lại các hình ảnh xảy ra trên thực tế, sau đó phát lại cho người xem. Chỉ là thứ đồ vật này ở thời đại này quả thực như phượng mao lân giác, không phải là có tiền mà mua nổi. Không biết tại sao con khỉ này lại có một cái, hơn nữa lại là một cái cao cấp, có thể ghi được cả âm thanh.

Đồ vật thứ hai là ngọc giản thông tin, đúng như cái tên của nó, chính là đồ vật lưu giữ thông tin phổ biến nhất thế giới này. Người ta có thể ghi thông tin vào trong ngọc giản, lưu lại thông tin rất lâu, thậm chí có thể lưu tới tận khi ngọc giản bị hỏng.

Vật thứ ba chính là Tinh Diện, nó là một bề mặt trong suốt được chế tác một cách đặc biệt, có thể trình chiếu thông tin từ trong ngọc giản ra bề mặt, giúp người ta quan sát dễ dàng hơn.

Ngoài ra còn có một vật nữa, nhưng hiện tại Cẩu Thủ không có nên không thể lấy ra được, tên là Tam Phương Tinh Diện. Nghe Cẩu Thủ nói thì thứ này cùng Tinh Diện có cùng công dụng là trình chiếu hình ảnh, nhưng ở cấp độ cao cấp hơn.

Nếu Tinh Diện chỉ trình chiếu hình ảnh trên bề mặt của nó thì

Tam Phương Tinh Diện lại trình chiếu hình ảnh trực tiếp lên không gian, khiến cho hình ảnh càng thêm sinh động như thực, khó mà phân biệt được thật giả nếu chỉ quan sát bằng mắt thường.

Công cụ đều đã chuẩn bị đầy đủ, một người một khỉ bắt đầu vạch ra kế hoạch cụ thể cho âm mưu của mình, thi thoảng lại vang lên tiếng cười khoái trá đầy đê tiện.

Không biết bọn chúng sẽ làm ra những việc nhân tiên cộng phẫn gì, khiến người ta căm tức như thế nào. Nhưng có lẽ, Học Viện Hoàng Gia từ giờ sẽ khó mà yên ổn nổi. Truyền thuyết về một người một khỉ có lẽ bắt đầu từ lúc này, lưu truyền đến mãi về sau.

Thiên Hạ Đệ Nhất Khỉ Vô Sỉ và Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân Đê Tiện.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 94: Kế Hoạch Của Cẩu Thủ

Nội dung chương này hơi có 18+, đạo hũ nào trong sáng thì không nên đọc nhé, ha ha:))

Nơi đây là một trong bốn ngọn núi lớn của Thiên Nguyên Học Viện, từ chân núi lên đến trên đỉnh, kiến trúc mặc dù không nhiều như ba ngọn núi còn lại, nhưng mỗi một tòa đều xa hoa tráng lệ, toát lên nồng nặc thiên địa linh khí.

Không có gì đáng ngạc nhiên, bởi vì nơi này là nơi mà các đạo sư của Thiên Nguyên Học Viện nghỉ ngơi cùng tu luyện. Mỗi một đạo sư đều có được biệt viện của riêng mình tại nơi này, tùy theo chức trách cùng cấp độ tu vi mà phân bố.

Tại một tòa biệt viện nằm giữa lưng chừng núi. Nơi này thiên địa linh khí dày đặc, cơ hồ hóa thành sương mù, vờn quanh khắp chốn. Hiển nhiên chủ nhân của tòa biệt viện này có thân phận không nhỏ, mới có thể được trao cho tòa biệt viện như thế này.

Bên trong một gian phòng của biệt viện, đồ đạc bài trí thập phần đơn giản, chỉ có một cái giường gỗ lớn trải nệm trắng, một cái tủ gỗ lớn và một kệ đựng đồ.

Cánh cửa phòng bị đẩy ra nhè nhẹ, bước vào hai thân ảnh, một nam một nữ.

Người nữ tuổi tác khoảng chừng ba mươi, nét mặt xinh đẹp, thân thể lại cực kỳ gợi cảm. Nhất là cặp ngực đầy đặn như muốn phá váy mà ra, bộ y phục mỏng manh nửa kín nửa hở, căn bản không thể nào che giấu hết. Mỗi một nhịp thở đều khiến chúng

phồng lên, lộ rõ ra cái khe rãnh thật sâu cùng vùng ngực trắng bóc. Quả thực rất mị người.

- Hạ Như...

Người đàn ông phía sau nhanh chóng khép cửa, sau đó vượt lên ôm lấy eo của người nữ, giọng nói thập phần ôn nhu.

Hắn tuổi đã quá năm mươi, nhưng cơ thể vẫn còn thập phần lực lưỡng, khí lực có thừa, dễ dàng đem nữ tử bế xốc lên.

- Bạch trưởng lão, chậm đã nào…

Hạ Như bị tấn công bất ngờ, có chút thẹn thùng vùng vẫy, thanh âm như mê như luyến. Nhưng còn chưa có nói hết đã bị chặn lại bằng một nụ hôn của nam tử, đành phải bất lực buông xuôi.

Hai người cứ dính chặt với nhau như thế, không nhanh không chậm tiến về giường gỗ. Tên nam tử rốt cục không còn nhịn được nữa rồi, hắn quăng Hạ Như xuống giường, sau đó bắt đầu màn dạo đầu quen thuộc.

Từng động tác thoăn thoắt nhuần nhuyễn, giống như đã được thực hiện qua rất nhiều lần vậy. Từng chút y phục được chậm rãi cởi ra, tiếng rên rỉ cũng càng lúc càng lớn. Chiếc giường gỗ vốn chắc chắn là thế, lúc này cũng phải vang lên tiếng cót két không ngừng.

- Ưm…

Từng tràng âm thanh kiều mị liên tục truyền đến, dâm đãng đến tột cùng, nếu như có kẻ chẳng may nào nghe được mà không thể phát tiết, liền có thể bị tức đến bạo thể mà chết.

Mà khoan đã, hình như là có đấy.

Đúng rồi, không chỉ có một người, mà là một người một khỉ đang quan sát tràng cảnh này đây này.

Ngay trong khu kí túc xá cho học viên, phòng của Anh Vũ:

- Chu choa…

Cẩu Thủ hai mắt mở lớn, như muốn dán vào Tinh Diện, cái miệng nhỏ non nớt không thể nào mà khép được, nước dãi chảy dài.

Bàn tay nhỏ nhắn không ngừng điều chỉnh ngọc giản, khiến cho góc nhìn của hình ảnh không ngừng thay đổi, thu lại những hình ảnh đẹp nhất.

Mà mỗi lần nó điều chỉnh, thì ngay tại hiện trường, một thứ đồ vật vô hình, không chút khí tức liền chuyển động, bay vòng quanh hai nhân vật chính. Đây chính là Lưu Ảnh Tinh Cầu.

- Ực…

Một tiếng nuốt nước miếng thô tục vang lên, hóa ra là Anh Vũ. Cẩu Thủ lúc này chính là đang ngồi trên đùi hắn đấy. Khuôn mặt hắn một mảng đỏ bừng, ánh mắt như muốn nổ ra, trừng trừng quan sát hình ảnh trên Tinh Diện, không bỏ sót một chi tiết nào.

- Ư… ư

Hai nhân vật chính lại lần nữa đổi tư thế, Hạ Như dường như đã đến đỉnh điểm, rên rỉ càng thêm lớn, đem chiếc mền dưới thân cào cho không còn hình dạng.

- Bốp… Bốp… Bốp…

Khung cảnh xuân sắc là vậy, đột nhiên lại vang lên ba tiếng vang lanh lảnh, Hạ Như rên rỉ ậm ừ, vòng ba lúc này đỏ lên một mảnh.

- Tiên sư con bà nhà nó!

Nội tâm một người một khỉ lúc này chính là đang mắng to đấy, tên này lại có xu hướng bạo lực à?

Chửi thì chửi vậy thôi, nhưng mà quả thực rất là kích thích à nha. Cẩu Thủ thì không biết như thế nào, nhưng mà Anh Vũ thì… Hình như chỗ ngồi của Cẩu Thủ bị đôn cao lên đáng kể đấy.

Cẩu Thủ cảm nhận được sự khác lạ, liền rời ánh mắt khỏi Tinh Diện, quay lại nhìn Anh Vũ với ánh mắt khinh bỉ.

Bị đồng bọn nhìn như thế, Anh Vũ da mặt có dày tới đâu cũng phải xấu hổ. Sắc mặt hắn càng thêm đỏ bừng, vội vàng đánh trống lãng:

- Đôi gian phu dâm phụ này đáng chết… Cẩu Thủ huynh đệ mau hành động đi.

Lời hắn vừa dứt, bên trong khung hình, hai nhân vật lại đổi mới tư thế, hành động càng nhanh hơn, quá mức kích thích.

Ài! Đây mới là đoạn cao trào à nha, bỏ qua thực đáng tiếc mà. Nội tâm Anh Vũ tiếc nuối than thở, thế nhưng lỡ đâm lao rồi thì phải theo lao thôi. Chẳng nhẽ lại mặt dày xin Cẩu Thủ cho xem nốt đoạn.

Cẩu Thủ rốt cục thu hồi ánh mắt, bắt đầu điều chỉnh ngọc giản. Thực ra thì trong lòng nó vẫn muốn tiếp tục xem nữa đấy, nhưng mà Anh Vũ đã nói thế, nó đành phải ngừng thôi, không thể để đồng bọn khinh thường mình được.

Hai tên đê tiện như thế, trong lòng rất muốn tiếp tục, nhưng lại coi trọng chút sĩ diện ảo, không muốn mất mặt trước đồng bọn của mình. Thành ra không biết làm thế nào cho phải.

Cẩu Thủ đắn đo một hồi, cuối cùng dục vọng cũng không thể

chiến thắng mặt mũi, nó quyết định hành động rồi.

Chỉ là vẫn còn chút ấm ức tiếc nuối trong lòng, nó quay ra căm tức đôi nam nữ kia, ta đã không được xem thì các ngươi cũng đừng có mà sung sướng.

Bên trong căn phòng, hai thân thể trần truồng vẫn đang quấn chặt lấy nhau, hành động ngày một nhanh.

Lại một lần nữa đổi thế, tên nam tử cúi đầu nhìn nữ nhân trắng nõn dưới thân, khuôn mặt thoáng hiện nụ cười ti tiện. bàn tay thô ráp mạnh mẽ chộp lấy bầu ngực nhu nhuyễn, khiến cho nữ nhân kia phóng ra một tràng âm thanh rên rĩ mê người.

Tên nam tử giống như uống phải thuốc kích thích, vội vàng lấy đà mà phóng tới.

- Bíp…

Ngay lúc hắn vừa tới, không gian trong phòng tự dưng vang lên một thanh âm kỳ lạ. Hắn nghi hoặc nhìn về phía Hạ Nhu đang mê màng, không biết suy nghĩ gì.

Một hồi sau, rốt cục hắn không lại để ý nữa, khoái cảm kịch liệt lại tràn về khiến hắn chẳng muốn suy nghĩ gì thêm.

- Bíp…

Thế nhưng lại một lần nữa, khi mà hắn tấn công tới, thanh âm đó lại vang lên, rõ ràng đến kỳ lạ.

Hạ Nhu vẫn còn trong cơn đê mê, quằn quại như con mèo nhỏ, nào có hành động gì kỳ quái đâu.

Hắn lắc lắc cái đầu, nhẹ thở ra một hơi, có lẽ bản thân đã suy nghĩ quá nhiều rồi…

Hắn lại tiếp tục…

- Bíp…

Tiếng bíp thứ ba vang lên khiến cho hắn hoàn toàn tỉnh táo, hai mắt tròn xoe ngạc nhiên, vì thanh âm này chính xác là phát ra từ Hạ Nhu a.

- Bíp… íp íp… pẹt pẹt.

Chưa để hắn biết nguyên nhân, một tràng thanh âm đã tuôn ra như pháo nổ, vang vọng khắp phòng.

Căn phòng nhỏ ban đầu còn thơm nhẹ mùi Thanh Hương thảo, lúc này đây bị chiếm cứ bởi một thứ mùi nằng nặng thum thủm, xốc lên tận óc.

Tên nam tử đơ ra mất một lúc, sau đó mặt mày đỏ bừng tức giận, hắn lấy hết sức bình sinh, tát cho nữ tử một cái đến lòi đom đóm mắt, quát lên:

- Con mẹ ngươi…

Hạ Nhu còn trong đê mê, nào có biết chuyện gì xảy ra, tự dưng bị tát một cái đau điếng, nằm đơ ra như khúc gỗ.

Nam tử nhìn cái vẻ mặt ngây ngô của Hạ Nhu, trong lòng càng thêm điên tiết. Con tiện nhân này, lựa ngay lúc hắn cao hứng mà phóng rắm, tụt hết cả cảm xúc. Mà ả bề ngoài đẹp đẽ là thế, thơm tho là thế… sao mà mùi rắm lại có thể thúi như thế a.

Hạ Nhu tỉnh khỏi ngỡ ngàng, lúc này rốt cục đã cảm nhận được khác thường, nội tâm là một mảng ấm ức.

Tên này rõ ràng khi nãy cao hứng quá mức, không kiềm được mà phóng rắm, thẹn quá hóa giận liền đổ mọi thứ lên đầu nàng đây mà. Kể cũng phải, tên này thường ngày không biết ăn cái gì mà mùi vị lại kinh khủng như thế, át luôn cả mùi của Thanh Hương thảo.

Mặc dù nội tâm ấm ức như thế, nhưng nàng nào dám phát tác. Chưa kể thân phận của đối phương cực cao, thì tu vi của hắn cũng đủ khiến nàng phải im lặng. Thẹn thùng lấy y phục mặc vào, nàng nhanh chóng rời khỏi phòng, trước khi đi còn chào hắn bằng một nụ cười ngọt ngào, kiểu như rắm của ngươi rất thơm, đừng xấu hổ à nha.

Biểu hiện này của nàng lọt vào mắt tên nam tử, lại khiến hắn càng thêm điên tiết, vung tay đánh nát kệ gỗ bên cạnh, hắn gào lên tức giận:

- Tiện nhân không biết xấu hổ…

Cuộc mây mưa cứ thế mà kết thúc, hai người kẻ này đều nghĩ là do kẻ kia làm. Đâu biết rằng, thủ phạm của tất cả mọi chuyện lúc này đang tại một nơi khác.

Cẩu Thủ ngồi rung đùi đắc ý, vẻ mặt tràn đầy nham hiểm, cẩn thận từng chút triệu hồi Lưu Ảnh Tinh Cầu trở về. Mọi chuyện đều do nó sắp đặt từ đầu cả đấy, từ tràng âm thanh phóng rắm đến cái mùi thúi kinh dị đó.

Không cần phải nói, mọi chuyện được sắp đặt quá mức hoàn hảo, không có một chút sơ hở nào.

Phía sau nó, Anh Vũ khóe môi giật giật từng hồi, vừa giống như rất muốn cười mà phải nín, lại cũng giống như quá mức kinh ngạc bởi sự bỉ ổi của con khỉ mặt chó này.

Con cá nhỏ đã bị dụ vào tròng… Không biết con cá lớn sẽ phản ứng như thế nào đây…

Đắc tội với một người một khỉ này, sẽ là sai lầm rất lớn của bọn chúng đấy.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 95: Làm Ăn Có Uy Tín

Ngay ngày hôm sau, Thiên Nguyên Học Viện xuất hiện một tin đồn, lan truyền với một tốc độ chóng mặt. Hầu như khắp mọi ngóc ngách, mọi nơi mọi chỗ đều có người bàn tán.

Hạ Như đạo sư của Hàn Thủy Cung có gian tình với Bạch Tề đạo sư của Bạch Gia, bị người ta phát hiện. Thậm chí còn có lời rao thế này:

Xem đạo sư khỏa thân, năm mươi linh thạch thượng phẩm.

Xem đạo sư làm màn dạo đầu, năm trăm linh thạch thượng phẩm.

Muốn xem toàn bộ, xin mời đến đấu giá hội.

Không cần phải nói, tin tức này như một quả sấm đánh giữa bầu trời quang đãng, đem cái không khí im lặng của Học Viện đều khuấy lên một tràng.

Thậm chí đã có một số nhóm thiếu niên tò mò, rủ nhau gom góp linh thạch, rước về được những hình ảnh cực kỳ giá trị khiến cho thông tin càng thêm nóng hổi.

- Ôi chao… Ngực của Hạ Nhu đạo sư thực là to.

- Ha ha!... Ngươi thấy không? Làn da của Hạ Như đạo sư thực là đẹp.

Cứ thế, mỗi khi có một nhóm mua về hình ảnh, liền có tiếng bàn luận suýt xoa. Thậm chí có kẻ biến thái, tự mình bỏ tiền ra

mua về, dùng làm tư liệu để mà thẩm du đấy.

Tuy mọi hình ảnh chỉ mới dừng lại tại màn dạo đầu, nhưng chính cái sự nửa kín nửa hở ấy lại càng khiến cho đám thiếu niên mới lớn thêm tò mò, hận không thể cướp được toàn bộ bản đầy đủ về xem cho thỏa mãn.

Chỉ là chủ nhân của thông tin này đã sớm tuyên bố, bản đầy đủ sẽ được đem đấu giá tại Thiên Nguyên Đấu Giá Hội vào hai tháng sau, khiến cho mong muốn của bọn họ đều tan thành mây khói.

Không riêng gì đám học viên, mà ngay cả một số đạo sư cũng không nhịn được mà tìm đến giao dịch. Chỉ là dù sao bọn họ cũng là đạo sư, không thể nào quá lộ liễu giống như học viên mà thôi.

Khác với cái không khí rần rần nóng hổi ở bên ngoài, hai thế lực chịu ảnh hưởng lớn nhất của vụ việc này là Hàn Thủy Cung và Bạch Gia lại như lửa đốt, tức giận đến cực độ.

Hàn Thủy Cung cung chủ thậm chí tự mình đi tới, muốn điều tra rõ ngọn ngành sự việc. Dù sao tông môn của các nàng rất coi trọng danh tiếng, nếu như không có xử lý tốt, liền để lại một vết nhơ không thể nào xóa.

Hạ Nhu tuy chỉ là một trưởng lão bình thường trong tông môn, nhưng đã sớm có hôn ước với một người của Lạc Gia, nếu chuyện này là thật thì quả thực không biết phải ăn nói với Lạc Gia như thế nào.

Còn về phía Bạch Gia, một đám trưởng lão đều rơi vào cuồng nộ, Bạch Tề là trưởng lão danh dự của Bạch Gia bọn hắn, lúc này lại bị người ghi lại cảnh lén lút với người khác, còn gì là mặt mũi nữa.

- Tìm bằng được kẻ tung tin, đem xác hắn về đây.

Đây chính là mệnh lệnh của cao tầng Bạch Gia truyền xuống, bọn chúng muốn giết người bịt đầu mối.

- Giữ hắn sống… Ta muốn tự tay lột da của hắn…

Bạch Lữ gầm lên giận giữ, hắn sống đã hơn năm mươi năm rồi, đây là lần đầu tiên nhục nhã như vậy. Không chỉ bị cao tầng trong tộc trách phạt, còn bị người đời cười chê phỉ báng. Càng như thế, hắn lại càng hận kẻ đã tung tin tức này ra ngoài, khiến cho hắn thân bại danh liệt.

Chỉ là ý định của bọn hắn là thế, nhưng thực tế lại hoàn toàn trái ngược. Rất nhiều cao thủ được cử ra để điều tra, nhưng lại không có thu về được chút thông tin nào. Đối phương quá mức cẩn thận cùng xảo quyệt, dường như chưa bao giờ hiện thân, vậy mà giao dịch vẫn cứ diễn ra đều đều không chút gián đoạn.

Chỉ cần dạo một vòng dò hỏi, chúng liền phát hiện được cách thức giao dịch.

Trước tiên phải chuẩn bị đầy đủ linh thạch, dùng một tờ giấy ghi ra yêu cầu của mình, đặt tất cả vào trong một giới chỉ. Sau đó đứng trước cổng của khu ký túc xá học viên mà hô lớn "Ta muốn xem ngực". Ngay lập tức sẽ có một trận pháp truyền tống xuất hiện lấy đi trữ vật giới chỉ, đợi khoảng một phút lâu, ngươi sẽ có được thứ mình cần.

Sau khi biết được thông tin này, bọn chúng da đầu khẽ run lên một hồi vì sợ hãi. Bởi vì khống chế truyền tống cỡ này, tuyệt đối là một cái cao thủ trong trận đạo.

Chắc chắn không phải Vương Đình rồi, với thân phận của lão không cần phải làm những trò vặt này. Vậy thì kẻ kia là ai? Tự khi nào mà bọn chúng đắc tội với cao thủ trận pháp ở tầng thứ này?

Không có ai trả lời, nhưng bọn chúng liền gạt phăng đi rồi. Chỉ

cần không phải Vương Đình thì bọn chúng liền không phải sợ gì. Đắc tội với Bạch Gia, dù là cao thủ trận đạo cũng không có kết cục tốt.

Rốt cục bọn chúng cũng hành động, mọi thứ đều chuẩn bị kỹ càng, từ linh thạch, yêu cầu, giới chỉ. Thậm chí còn triệu tập một vài cao thủ trận pháp trong gia tộc tới, muốn giăng thiên la địa võng bắt lấy đối phương. Hoặc chí ít cũng phải điều tra ra được nơi mà đối phương ẩn nấp đấy.

Mọi chuyện diễn ra bình thường như mọi giao dịch khác, một đám cao thủ đứng tụ tập trước cổng của ký túc xá, mặt mày kẻ nào cũng tràn đầy sát khí.

- Ta muốn xem ngực…

Tên cầm đầu giơ chiếc giới chỉ lên không, khó khăn nói ra mấy từ trên, khóe môi giật giật vì tức giận, không nghĩ cuộc đời hắn lại phải nói ra những lời này a.

Sau khi hắn nói, không có biến hóa gì đặc biệt, xung quanh thập phần yên tĩnh.

Phải tới hơn hai phút sau, không gian xung quanh tay hắn mới đột nhiên vặn vẹo, hóa thành một dòng xoáy đen ngòm. Đem chiếc giới chỉ trên tay hắn đoạt đi trước sự kinh ngạc và bất lực của đám người xung quanh.

Biến cố quả thực quá nhanh, không tới một giây thời gian khiến cho tất cả mọi người không kịp phản ứng. Mấy tên trận pháp sư vẻ mặt tràn đầy trịnh trọng, ngay lập tức tế lên trận kỳ, đem bốn phương đều phong tỏa lại.

Một tên trên tay cầm một phiến la bàn, liên tục đánh ra pháp quyết kỳ quái khiến bề mặt của la bàn nổi lên một đốm sáng, chính là vị trí của chiếc giới chỉ kia, hóa ra bọn chúng đã sớm động tay

động chân.

Chiếc kim của la bàn nhẹ quay, dưới sự hỗ trợ của trận kỳ xung quanh thì chầm chậm lại, sắp tìm ra được phương vị chính xác. Điều này khiến cho đám người đều vui mừng, thậm chí có mấy tên còn bật cười ha hả mà quát lên:

- Con bà nó… để xem ngươi còn chạy đi đâu.

- Lão tử phải đem ngươi cho lũ tinh tinh hiếp đến chết… ha ha.

Nhưng mà ngay lúc bọn chúng đang cao hứng cuồng tiếu thì bụp một tiếng, đốm sáng trên la bàn đột nhiên tắt ngúm, chiếc kim vốn đang dần ổn định lúc này đây quay tít mù, nào còn xác định được phương vị nữa.

Một đám người lúc này trợn mắt ngoác mồm vì kinh ngạc, riêng mấy tên trận pháp sư thì sợ hãi đến run run, mồ hôi túa ra như mưa.

Tên cầm đầu nhìn chiếc la bàn đã hỏng, run run hỏi:

- Bạch Viễn huynh, chuyện này là sao?

Đám người xung quanh đều gật đầu, hiển nhiên là có cùng nghi hoặc như vậy, không hiểu tại sao la bàn lại tự dưng bị hỏng.

Tên trận pháp sư tên Bạch Viễn kia nuốt một ngụm nước miếng, khẽ nói:

- Bọn chúng sử dụng Trấn Không Trận, không thể nào tra ra được vị trí.

Tên cầm đầu ngẩn ra một hồi, sau đó trợn mắt quát lên:

- Ngươi không phải trận pháp sư sao. Lẽ nào thôi diễn ra một cái vị trí cũng không được sao?

- Hừ ngươi biết Trấn Không Trận là gì không? Ngươi tưởng muốn phá là phá sao?

Bạch Viễn tức giận đến nghiến răng, nội tâm càng thêm ấm ức. Đám người này không biết đến Trấn Không Trận là gì, nên nghĩ mọi chuyện đơn giản quá đi.

Chỉ những trận pháp sư như hắn mới có thể biết được trận pháp này khủng bố thế nào. Đừng nói là với trình độ hiện tại của hắn, dù cho hắn thêm một trăm năm nghiên cứu nữa cũng đừng mơ phá được trận pháp này.

Trấn Không Trận đúng như cái tên của nó, nếu như có thể bày ra trận hoàn chỉnh, liền có thể Trấn Phong một phương không gian, khiến nó tách biệt với cả thế giới này, không thể nào mà can thiệp vào.

Mặc dù đối phương chỉ bày ra được một góc nhỏ, nhưng cũng đủ để khiến những trận pháp sư như hắn phải bó tay bất lực đấy. Điều đáng sợ hơn là trình độ trận pháp cỡ này, Nguyên Giới có lẽ không quá mười người. Siêu cấp trận pháp sư như thế, Bạch Gia bọn hắn dù có tìm ra được cũng không dám làm gì người ta đây này.

Tên cầm đầu kia còn muốn nói gì đó, thì không gian lại một lần nữa rung động, một phiến đồ vật tuôn ra từ vòng xoáy không gian, rơi ngay trước mặt hắn.

Thứ đồ này chính là Tinh Diện, được khảm sẵn ngọc giản thông tin, tất nhiên bên trong ngọc giản sẽ có thứ mà bọn hắn cần. Vì đám người Bạch Gia giao dịch là màn dạo đầu, thế nhên vật phẩm trả lại không thể nào là hình ảnh, mà phải đầy đủ như thế này đấy.

Quả thực bên kia làm ăn rất uy tín à nha.

Theo bản năng đưa tay bắt lấy Tinh Diện, tên cầm đầu còn chưa hết bất ngờ thì không gian xung quanh đầu hắn đã vặn vẹo, một cái hư ảnh bàn tay bất chợt vươn ra tát một phát trời giáng vào mặt hắn, đau đến nổ đom đóm mắt.

Hư ảnh bàn tay này chính là lợi dụng lực lượng của trận pháp, mạnh mẽ không gì sánh bằng. Đem đầu hắn đánh lệch hẳn sang một bên, nước dãi văng dài, còn có cả máu và mấy chiếc răng nữa.

- A… A… A…

Ngã sấp mặt xuống nền đất, hắn gào lên như một tên điên dại, là bị chọc tức đến mức mất đi cả lý trí.

- Trước mặt ta còn dám dở trò vặt vãnh, không giết người các ngươi liền xem ta là con mèo bệnh sao?

Bàn tay sau khi đánh người liền tan biến như chưa từng tồn tại, chỉ còn thanh âm hừ lạnh quanh quẩn, tràn đầy sự tức giận cùng uy nghiêm. Điều này khiến cho tất cả mọi người ngây ngốc tại chỗ, lúc này chẳng cần nói thì ai cũng phải mặc nhiên thừa nhận, người vừa ra tay là một cao thủ cái thế.

Chỉ là… Tên cao thủ này quá mức vô sỉ.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 96: Sóng Gió Nổi Lên

Một đám cao thủ hùng hùng hổ hổ bày ra thiên la địa võng, cuối cùng cứ như thế thất bại tay không mà về. À mà cũng không đúng! Bọn hắn vẫn là đem về một thứ đây này. Chính là Tinh Diện cùng ngọc giản chứa màn dạo đầu nóng bỏng của Bạch Tề và Hạ Nhu.

Cao tầng Bạch Gia sau khi nhận được tin tức, mặt mũi liền nhăn như đít khỉ, thậm chí có kẻ thổ ra một búng máu vì tức giận quá mức. Quả là trộm gà không được còn mất nắm thóc.

Có bài học từ Bạch Gia, không còn có kẻ nào tơ tưởng đến việc truy tìm tên cao thủ bỉ ổi kia nữa. Thành ra các giao dịch vẫn cứ đều đều, nhưng mọi chuyện cũng dần dần chìm xuống. Một phần vì Bạch Gia cùng Hàn Thủy Cung ra sức áp chế. Một phần vì sắp tới chuẩn bị diễn ra hai sự kiện rất lớn, có ảnh hưởng tới toàn bộ các thế lực trên Thiên Nguyên đại lục.

Đầu tiên chính là Thiên Nguyên Đấu Giá hội, được tổ chức bởi Hiệp Hội Luyện Dược Sư và Hiệp Hội Luyện Khí Sỹ, bắt đầu từ tháng tư sắp tới.

Nói sơ qua thì đây là đại hội đấu giá lớn nhất Thiên Nguyên đại lục, thậm chí cũng có thể nói là quy mô nhất Nguyên Giới. Cứ năm năm lại được tổ chức một lần tại Thiên Nguyên quảng trường, thu hút một lượng nhân khí cực kỳ khủng bố.

Mà nói tới Thiên Nguyên Đấu Giá hội, thì phải nói tới người tổ chức là hai hiệp hội lớn nhất Thiên Nguyên đại lục, sở hữu nguồn

tài phú gần như vô cùng vô tận, thiên tài địa bảo càng là không thiếu. Tu sỹ trên con đường tu luyện cần thiết nhất là gì? Chẳng phải là đan dược cùng pháp khí sao.

Mà hai hiệp hội này lại là độc nhất, gần như lũng đoạn toàn bộ thị trường đan dược cùng pháp khí của Thiên Nguyên đại lục, nên đã sớm tích tụ được một nền móng vô cùng đồ sộ, không có một thế lực nào khác có thể so sánh với.

Cho nên hội đấu giá do bọn họ tổ chức há lại có thể tầm thường.

Hơn nữa Thiên Nguyên Đấu Giá hội cũng không phải chỉ đấu giá mình vật phẩm của bọn họ, mà còn có vật phẩm của các thế lực khác gửi tới nữa. Nhiêu đó đã đủ thấy, quy mô của đại hội đấu giá này lớn tới mức nào.

Sự kiện thứ hai xảy ra ngay sau khi Thiên Nguyên Đấu Giá hội kết thúc, chính là Đại Hội Giao Lưu của Thiên Nguyên Học Viện.

Theo như thông báo từ trước thì đáng lẽ phải tới cuối tháng chín năm nay thì sự kiện này mới được tổ chức. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà thay đổi, tiến hành vào cuối tháng tư.

Nếu như chỉ nghe sơ qua, thì sự kiện này không thể nào sánh bằng Thiên Nguyên Đấu Giá hội mới phải. Dẫu sao thì nó cũng chỉ liên quan tới thế hệ trẻ của Thiên Nguyên đại lục, chứ không có ảnh hưởng sâu rộng đến mọi tầng lớp như đại hội đấu giá.

Thế nhưng đại hội này vẫn thu hút sự chú ý cực độ, thậm chí còn vượt qua cả đại hội đấu giá đấy. Nguyên nhân chân chính nằm ở phần thưởng của Đại Hội Giao Lưu này, một phần thưởng đủ để cho bất cứ thế lực mạnh mẽ nào cũng phải đứng ngồi không yên.

Tốp năm mươi kẻ đứng đầu, sẽ được Lâm Thanh Phong đích thân dẫn vào trong Cửu U Chi Địa.

Như đã nói qua từ trước, địa phương này chính là nơi khiến cho Lâm Thanh Phong lột xác, hóa kén thành điệp. Từ một tên Sinh Thần Cảnh bình thường, trở thành một trong bảy chí cường giả mạnh nhất Nguyên Giới.

Cái dụ hoặc khủng bố này, tất nhiên sẽ khiến cho các đại thế lực phải một hồi tính toán, không thể nào mà xem nhẹ.

Lớp trẻ, lớp già, tiểu thế lực, đại thế lực… tất cả đều mang một tâm trạng… một động cơ… một mục đích không giống nhau, có chăng giống ở chỗ khiến cho đại lục này phải thay đổi.

Thiên Nguyên đại lục đã sớm biến thiên, bây giờ càng xuất hiện thêm những thay đổi cực lớn, trước nay chưa từng có.

oOo

Trần Gia.

Bên trong một căn phòng khá lớn, nhưng bày biện lại cực kỳ đơn giản, toát lên phong vị giản dị cao nhã.

Một người thiếu niên chưa tới hai mươi tuổi nằm tựa người trên chiếc ghế dài, hai mắt nhắm hờ nhưng lại ánh lên tinh quang sắc lẹm. Từ cơ thể toát ra một cỗ thần thái trưởng thành hiếm có, khác biệt hẳn so với tuổi tác thực của hắn, khiến người ta không thể nào mà phán đoán.

Cộc! Cộc! Cộc!

Một tràng âm thanh gõ cửa vang lên, phá tan đi sự yên tĩnh của nơi này.

Tên thiếu niên khẽ nghiêng người ngồi dậy, với tay nâng tách trà ở bên cạnh lên uống một ngụm, sau đó nói vọng ra:

- Vào đi!

Lời hắn vừa dứt, cánh cửa phòng liền bị đẩy bung ra, bước vào một nam tử trung niên.

Tên thiếu niên không có đi nhìn xem người tới là ai, giống như hắn đã đoán được từ đầu. Khóe môi nhếch lên mỉm cười ung dung, mân mê tách trà, nói:

- Đã có kết quả gì chưa?

Người nam tử trung niên tiến tới gần tên thiếu niên, đặt xuống bàn một chiếc ngọc giản, sau đó nói: - Theo lệnh của thiếu gia, ta đã tổng hợp tất cả thông tin vào trong ngọc giản này, chỉ là không có người nào giống như thiếu gia nói.

Lời của hắn nói ra liền khiến tên thiếu niên mày kiếm nhăn lại, dường như có chút không vui. Điều này khiến tên nam tử trung niên nội tâm không khỏi lo lắng, đắn đo một hồi vẫn là nói ra:

- Mặc dù không có tìm ra được, nhưng ta có nghe ngóng được chút thông tin, không biết có giúp ích gì cho thiếu gia không?

Tên thiếu niên hai mắt khẽ sáng, rốt cục cũng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào tên nam tử:

- Nói!

Tên nam tử trung niên nào dám chậm trễ, liền vội vàng trả lời:

- Ta từ một số nguồn tin mà biết được, trong khoảng thời gian mà thiếu gia nói tới, Táng Binh Chi Địa có xuất hiện một số cao thủ không thuộc về Thiên Nguyên Đại Lục.

Tên thiếu niên cau mày một hồi, sau đó nghi hoặc nói:

- Ý của ngươi là vị tiền bối kia không phải người của Thiên Nguyên Đại Lục?

Nam tử trung niên khẽ gật đầu, giống như khẳng định lại phán

đoán của mình, đoạn ánh mắt có chút phức tạp, nhẹ giọng nói:

- Nguyên Giới đại chiến, mâu thuẫn của Thiên Nguyên đại lục cùng tứ đại lục càng ngày càng lớn. Mong thiếu gia suy nghĩ cẩn thận.

Hắn chính là đang rất lo lắng, chỉ sợ thiếu gia tuổi trẻ bồng bột, hành động không suy nghĩ mà rước đại họa về cho gia tộc. Nếu quả thực vị cao nhân kia là người của tứ đại lục, một khi chuyện lão cùng thiếu gia có liên hệ bị lộ ra, liền để lại một hậu quả khó lường, thậm chí có thể dẫn đến diệt tộc đấy.

Tên thiếu niên trầm tư một hồi, không biết suy nghĩ gì trong đầu. Một hồi lâu sau hắn liền ngã lưng ra ghế, mỉm cười một cách thản nhiên, tròng mắt đen nhánh nhìn tên nam tử, nói:

- Ta biết rồi, ngươi có thể lui… Nhớ kín mồm kín miệng.

Mặc dù còn lo lắng trong lòng, nhưng nam tử trung niên cũng không thể làm gì được, chỉ có thể gật đầu tuân mệnh, sau đó cáo lui khỏi phòng.

Đến khi bóng dáng của nam tử kia hoàn toàn rời khỏi, khóe môi của tên thiếu niên mới nhếch khẽ lên, lẩm bẩm:

- Ngoại lục cường giả… Thì đã sao? Chỉ cần có thể giúp ta, ta liền coi hắn là minh hữu…

Hắn, không ai khác chính là Trần Lôi.

oOo

Đây là một vùng không gian mơ hồ, bạch khí trắng ngà như sữa vờn quanh khắp nơi. Một tòa cổ điện xác xơ lơ lửng ở trong hư không, đắm chìm trong bạch khí, thi thoảng lại phát ra một luồng khí cơ mạnh mẽ.

- Một đạo phân thân đã chết… Không biết là kẻ nào ra tay?

Từ bên trong cổ điện vang lên thanh âm nghi hoặc, lại khiến cho cổ điện run rẩy không ngừng, chấn tan toàn bộ bạch khí xung quanh.

- Đáng tiếc a! Chỉ cần một chút nữa thôi liền có thể hoàn mỹ…

Tiếng thở dài vang vọng tràn đầy tiếc nuối, giống như đã nắm được một thứ gì đó trong tay, nhưng rốt cục vẫn để nó vụt mất vậy.

Một thân ảnh chầm chậm từ trong cổ điện bước ra, đứng im trên bậc thềm bằng đá. Hắn dáng người không cao, nhưng thập phần chắc nịch, một thân áo trắng lại càng tôn lên vẻ phong hoa tuyệt đại.

Tuổi của hắn còn rất trẻ, có lẽ không quá hai mươi, đôi mắt sáng ngời, tinh thần quắc thước. Đặc biệt là bái tóc bạch trắng như tuyết, xõa dài trên vai khiến hắn càng thêm nổi bật. Mỗi bước đi nhìn thì nhẹ nhàng trầm ổn, nhưng lại toát ra một sự chắc chắn vững trãi, một cỗ vô địch ý chí như có như không ẩn hiện quanh thân.

Với độ tuổi của hắn mà lại có được loại phong thái này, không phải hạng thiên tài bình thường có thể so sánh với. Đây tuyệt đối là một cái siêu cấp thiên tài.

- Cửu Bạch Linh Nguyên đan có thể coi là đã đại thành, cũng nên xuất quan rồi… Không biết bên ngoài bây giờ thế nào? Thực muốn xem xem là kẻ nào dám giết chết phân thân của ta.

Hắn… không ngờ lại là Bạch Khôi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 97: Bạch Gia

Nguyên Giới lịch ngày mười lăm tháng hai năm một vạn không trăm mười ba.

Đoàn người của Thiên Nguyên Học Viện đi tìm kiếm cơ duyên đều đã trở ra khỏi Táng Binh Chi Địa, đem theo vô số bảo vật xuất thế, cùng cả những tin tức kinh người.

Mà có lẽ tin tức nổi bật nhất chính là toàn bộ người của Bạch Gia đều mất tích, không có trở ra lấy một người, thậm chí cả căn cứ tại Táng Binh Chi Địa cũng bị người ta đánh nát không còn một mảnh. Nghe nói, việc này có liên quan trực tiếp đến Trần Gia và Hứa Gia đấy.

Ba đại thế lực xảy ra mâu thuẫn trực tiếp, dẫn đến hệ quả là toàn bộ người của một phe bị diệt, đây tuyệt đối là một kinh thiên đại sự, ảnh hưởng cực kỳ sâu sắc.

Điều kỳ lạ là cao tầng Bạch Gia lại không có chút biểu lộ thái độ nào, mà lại giữ im lặng, một sự yên lặng tuyệt đối. Lại khiến cho người ta có cảm giác rợn rợn tóc gáy, giống như sự yên lặng trước cơn giông bão.

…

Bên trong một tòa đại điện to lớn, nằm tại địa phận Đông Nguyên giới vực, giờ phút này tập trung rất đông người, toàn bộ là người của Bạch Gia. Có nhân vật chủ chốt, có thiếu niên anh tài.

- Mọi chuyện quyết định như vậy đi…

Một lão giả ngồi tại ghế chủ sự mở miệng, thanh âm có chút khàn khàn nhưng lại toát ra sự cương quyết, không cho phép mọi người làm trái.

- Gia chủ… Chúng ta không đồng ý.

- Đúng vậy… Việc tuyển chọn tân gia chủ phải tuân theo tổ quy, không thể quyết định qua loa như vậy được.

Lời của hắn vừa nói ra, lại để mọi người trong đại điện xôn xao hẳn lên, nhao nhao mở miệng phản đối.

Điều này khiến hắn khuôn mặt khẽ nhăn, có chút khó coi. Nhưng cũng không tiện phát tác, dù sao thì những người này đều có vai vế khá lớn, uy thế không kém gia chủ hắn chút nào. Thậm chí còn có một số người vai vế cao hơn cả hắn nữa đấy.

- Hừ! Các ngươi có thể tìm được ứng viên nào tốt hơn nó sao?

Hừ lạnh một tiếng, hắn chỉ tay về phía tên thiếu niên đang đứng bên cạnh mình, giọng điệu có chút thách thức.

Nhất thời toàn bộ đại điện trở nên im lặng, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía tên thiếu niên này. Đúng như gia chủ nói, hắn là một người rất toàn diện, là người thích hợp với chiếc ghế gia chủ tương lai nhất. Chỉ có điều, hắn lại thuộc về một phe khác.

Một thế lực hùng mạnh muốn tồn tại được thì phải có hai thứ: quan hệ và lợi ích. Hai thứ này chính là điều kiện để ràng buộc những con người này lại với nhau, thống nhất bọn họ làm một thể. Quan hệ càng khăng khít, lợi ích chung càng lớn, thì sự liên kết càng vững chắc.

Nhưng sự đời không bao giờ hoàn hảo như thế, lòng tham con người khiến cho chuyện đó không thể nào xảy ra được. Thậm chí chính vì những quan hệ và lợi ích đó, khiến cho thế lực đó phân hóa thành các phe phái trong nội bộ, Bạch Gia cũng không ngoại

lệ.

- Chúng ta thừa nhận Bạch Khôi hiền điệt rất xứng đáng. Thế nhưng việc này dù sao cũng là việc đại sự, không thể tự tiện quyết định như thế. Phải tuân theo tổ huấn, nếu không liền khiến lòng người bất mãn, ảnh hưởng tới sự đoàn kết trong tộc.

Đám người kia vẫn không chịu thua, tiếp tục phản bác. Muốn ép gia chủ phải thực hiện mọi thứ theo đúng quy tắc, tuy rằng phần thắng không lớn nhưng ít nhất vẫn còn một tia hi vọng.

Về cơ bản thì Bạch Gia bọn hắn chia làm hai nhánh lớn, tuy đều là trực hệ nhưng lại có lợi ích mâu thuẫn với nhau. Mà việc người của nhánh nào làm gia trưởng có ảnh hưởng sâu rộng, quyết định sự hưng thịnh của nhánh mình, nên rất hay xảy ra tranh đấu.

Đời này gia chủ chính là người thuộc về phía bên kia, khiến cho nhánh bên này chịu nhiều ảnh hưởng khá lớn, bị chèn ép liên tục. Tất sẽ gây ra bất mãn trong lòng, bọn hắn đều hy vọng rằng tân gia chủ sẽ thuộc về phía của mình để có thể lấy lại được vị thế.

Theo tổ huấn thì mỗi một lần chọn tân gia chủ, Bạch Gia phải tiến hành họp hội nghị toàn tộc, khảo sát ý kiến. Sau đó cho các ứng cử viên thi đấu với nhau để tìm ra người xứng đáng. Vậy mà gia chủ lại có ý định để cho Bạch Khôi thuộc nhánh của bọn hắn tiếp tục đảm nhận chức vụ này mà không cần thông qua hội đồng gia tộc và thi đấu, thì làm sao có thể phục chúng.

Bị đối phương đem tổ huấn ra cưỡng ép, tên gia chủ không thể nào lộ ra quyết đoán như khi nãy. Đang muốn nói gì đó thì không gian xung quanh bất chợt lạnh đi, một người chậm dãi xuất hiện bên trong đại điện.

Mà khi trông thấy người này, tất cả mọi người trong đại điện đều bị dọa cho kinh sợ, hướng về phía hắn mà nhao nhao quỳ

xuống, đồng thanh hô:

- Cung nghênh lão tổ…

Người tới một thân quần áo trắng như tuyết, bộ dạng anh tuấn tiêu sái. Tóc bạc xõa ngang vai, không gió mà bay, khí tức tỏa ra tựa như một vị thần nhân xuất thế.

Hắn chính là lão tổ của Bạch Gia, Bạch Ly.

Nhàn nhạt nhìn thoáng qua đám con cháu trong đại điện, hắn hừ lạnh một tiếng, nói:

- Có chút chuyện như thế cũng tranh cãi, các ngươi rảnh rỗi quá nhỉ. Thế gian này sắp biến thiên, các ngươi lại ở đây tranh đấu ba cái lợi ích cá nhân này, còn ra cái thể thống gì nữa. Lời của hắn khiến tất cả mọi người trong điện sợ hãi, không kẻ nào dám mở miệng. Đùa à, lão tổ đang tức giận như thế, tên mở miệng nói chính là muốn chết.

- Tuân theo tổ huấn là tốt, nhưng dẫu sao tổ huấn cũng do người đặt ra, đôi lúc không nhất thiết phải tuân theo. Ta thấy Bạch Khôi rất tốt, vị trí này cứ để nó đảm nhận, không bàn cãi gì nữa.

Bạch Ly quả quyết mở miệng, mang theo một tia uy thế, khiến cho bốn phía con cháu đều sợ hãi, không dám có ý kiến gì, nhao nhao gật đầu đồng ý. Những người thuộc nhánh bên kia trong lòng lúc này buồn rầu một mảnh, nhưng nào dám biểu hiện ra.

Thế hệ trẻ của bọn họ thực sự không thiếu người tài, nhưng toàn diện như Bạch Khôi thì thực sự là không có đấy. Chỉ là nếu để cho Bạch Khôi làm gia chủ đời này nữa, quả thực nhánh của bọn hắn sẽ xuống dốc không phanh, khó mà ngóc lên được nữa. Vì vậy mà bọn họ bất chấp phản đối quyết định của gia chủ, muốn giành lấy một cơ hội dù cho nó có mỏng manh đi chăng nữa.

Nhưng sự xuất hiện của Bạch Ly cùng quyết định của hắn liền

dập tắt đi mọi hy vọng của bọn họ rồi. Vị siêu cấp lão tổ này đã ủng hộ Bạch Khôi, thì còn ai dám ý kiến gì về tư cách của hắn nữa.

Những tưởng mọi chuyện sẽ được quyết định như thế, ngay khi mà đám người kia chìm vào trong tuyệt vọng thì đột nhiên đại điện lại vang lên một trận tiếng ho khan, vang vọng quanh quẩn. Giống như từ trời, giống như từ đất, cũng giống như từ mỗi tấc không gian vọng ra, làm người ta rợn hết cả tóc gáy.

Một cỗ bạch khí lờ mờ không biết từ đâu xuất hiện, lượn lờ chung quanh đại điện, sau đó hội tụ lại một chỗ, hóa thành một thân ảnh.

Hắn toàn thân gầy còm, sắc mặt tái nhợt, từ trên đến dưới vận toàn bộ y phục trắng xóa. Nhưng vẫn không thể che dấu được một tia tử khí đen ngòm, ẩn hiện trên cơ thể. Mà xung quanh hắn, bốn phía lập tức nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng, rét lạnh khó tả.

- Sư huynh!

Bạch Ly khi trông thấy thân ảnh này, sắc mặt chợt biến, vội vàng chắp tay chào, tràn đầy cung kính.

Điều này rơi vào mắt đám con cháu lại như sét đánh giữa trời, thực sự quá mức kinh sợ. Lão tổ lại gọi người mới tới này là sư huynh? Vậy thì lão cũng là một trong các lão tổ của Bạch Gia, nhưng khuôn mặt này lại quá mức xa lạ đi. Tại sao không ai biết đến sự tồn tại của lão?

- Bạch Ly sư đệ… lâu lắm không gặp, tu vi của ngươi tiến bộ rất nhanh a.

Lão nhìn thoáng qua Bạch Ly đánh giá một hồi, sau đó tán thưởng một tiếng. Giọng nói mang theo tang thương của năm tháng, khiến lòng người càng thêm não nề.

Mà Bạch Ly khi bị lão quét ánh mắt tới, tự dưng toàn thân hơi run lên một cái, rồi sau đó giống như kích động, vội nói:

- Sư huynh! Ngươi đã đi ra một bước kia?

Lão giả không có lên tiếng, chỉ nhẹ gật đầu một cái, rồi lại thở dài.

Bạch Ly lúc đầu còn vui mừng, nhưng suy nghĩ kỹ một chút thì vẻ mặt đại biến:

- Là Tam Tai Cửu Kiếp?

Lão giả ho khan gật đầu, đưa bàn tay gầy trơ xương lên che miệng, nhưng vẫn để cho vài tia máu bắn ra ngoài, đen ngòm đến rợn người:

- Thiên Đạo bất nhân, tiên đạo không thông, làm sao mà bước. May mắn chạm tới được lĩnh vực kia, nhưng lại phải trả một cái giá không nhỏ. Có lẽ không thủ hộ các ngươi được lâu nữa…

Lời này nói ra lại để cho Bạch Ly lâm vào trầm mặc, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lão giả thấy vậy, lại tiếp tục nói:

- Ngươi sớm hay muộn cũng phải đi đến một bước kia, nên chuẩn bị tinh thần trước, một số thứ buông bỏ được thì nên buông bỏ. Đến khi ngươi chạm được vào nó, ngươi liền hiểu, tất cả mọi thứ mà ngươi đang có lúc này, đều là vô nghĩa mà thôi…

Bạch Ly nhẹ gật đầu đồng ý, thần sắc có chút phức tạp, giống như đang đưa ra một quyết định hệ trọng.

Lão giả này chính là Thủ Hộ Đạo Uẩn giả của Bạch Gia, vai vế cực kỳ khủng bố. Điều này không có gì là lạ, mỗi một cái truyền kỳ thế lực từ Thượng Cổ như bọn họ, đều phải có một nhân vật tầm

cỡ này thủ hộ đấy. Nếu không thì làm sao có thể tồn tại qua vạn cổ.

Những người này bình thường thì không bao giờ xuất hiện, mà lâm vào phong ấn ngủ say. Chỉ khi nào có đại sự ảnh hưởng đến sự sống còn của gia tộc thì mới xuất thế, bảo vệ gia tộc.

- Chuyện quyết định tân gia chủ, cứ theo tổ huấn mà làm. Tránh khiến cho lòng người bất mãn. Nếu như Bạch Khôi tiểu nhi có đủ năng lực, thì tự nó sẽ giành được thôi, cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên…

Lời của lão vang vọng, liền quyết định mọi chuyện như thế. Bạch Ly không có phản đối, thì còn ai dám ho he gì, đều phải gật đầu mà tuân theo.

- Được rồi... giải tán đi. Bạch Ly sư đệ, ngươi theo ta tới nơi này.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 98: Bạch Tư Thần

Bạch Ly cùng lão giả kia nhanh chóng rời khỏi đại điện, để lại một đám cao tầng Bạch Gia ngơ ngác đứng đó. Thủ Hộ Đạo Uẩn giả cùng lão tổ đã quyết định như thế, trên dưới Bạch Gia nào ai dám không nghe theo.

Tự dưng lại phải tổ chức hội nghị gia tộc cùng với thi đấu cho ứng viên, tên gia chủ vẻ mặt hơi có chút không hài lòng, nhưng trong nội tâm vẫn đang cười lạnh. Hắn có lòng tin chắc rằng kết quả chẳng có gì thay đổi đấy, phe bên kia làm sao có thể tìm ra được người nào hoàn hảo hơn Bạch Khôi?

Đoạn hắn nhìn về phía đám người đang nhốn nháo bên dưới, nói lớn:

- Được rồi… Tuân theo ý chí của hai vị lão tổ. Việc tuyển chọn tân gia chủ sẽ tuân theo tổ huấn. Hai ngày nữa sẽ tiến hành hội nghị gia tộc, mọi người trở về đi thôi.

…

Nam Nguyên giới vực, nơi đây có một chi nhánh của Bạch Gia, nhân khẩu đông đúc.

Xem ở một góc độ nào đó, thì chi nhánh này có thể xem như cùng một phía với phe của gia chủ, nên nhận được khá nhiều lợi ích. Phát triển cũng hùng mạnh hơn cách nơi khác.

Sau khi hội nghị gia tộc được tổ chức, một đám cao tầng của chi nhánh này được cử đi, khi về thì mặt mày hớn hở, có lẽ đã

nhận được lợi ích không nhỏ.

Ngay sau đó, một cái thông báo được ban xuống, lại để cho đám thiếu niên thiên tài của chi nhánh này đều háo hức.

Hội nghị gia tộc đã quyết định, lấy kết quả Đại Hội Giao lưu của Thiên Nguyên Học Viện để làm tiêu chuẩn. Chỉ cần ngươi có thể lọt vào top năm mươi người đứng đầu, liền có một danh ngạch ứng cử, có được tư cách tranh đoạt vị trí tân gia chủ.

Cơ hội được làm gia chủ của một thế lực khổng lồ như Bạch Gia, tuyệt đối là một cái dụ hoặc quá mức mê người. Dẫu cho cơ hội rất nhỏ, nhưng vẫn khiến cho tất cả mọi người phải lâm vào điên cuồng.

Hơn nữa, việc tham gia ứng cử này còn là cơ hội tốt nhất cho những người trẻ tuổi trong tộc muốn trở nên nổi bật, ảnh hưởng cực lớn đến tiền đồ sau này.

Trái với lại cái không khí nhộn nhịp của trên dưới Bạch Gia, tại một góc nhỏ vắng người qua lại. Nơi này kiến trúc hoang phế, giống như đã bị bỏ hoang lâu ngày, mạng nhện giăng kín khắp nơi.

Một tên thanh niên tập tễnh bước đi trên con đường đá, quần áo nhăn nhúm một mảnh, thậm chí còn lộ ra vài vết rách. Giữa cái tiết trời nóng nực thế này, mồ hôi của hắn túa ra như mưa, thấm ướt cả áo, khiến cho hắn càng thêm bẩn thỉu.

Mà phía trước hắn, khoảng chừng năm mét xa. Một đám thiếu niên ăn mặc hoa lệ đứng chắn giữa đường, nói chuyện cười cợt, chỉ chỉ trỏ trỏ về phía hắn.

- Ai nha nha! Đây không phải Tư Thần ca ca sao? Lại đi luyện công về à?

Một tên thiếu niên làm bộ ngạc nhiên, chỉ tay về phía trước, giọng nói cợt nhả đầy châm chọc.

- Tư Thần ca thật chăm chỉ, ngày nào cũng đi tập luyện, chẳng mấy chốc mà thành thiên tài a.

Lại thêm một tên cười hắc hắc, mỉa mai nói.

Người thanh niên này không ai khác, chính là Bạch Tư Thần. Đã từng xích mích với đám người Hoàng Thiên, bị Hoàng Thiên đánh cho sống dở chết dở mấy lần.

Bị đám thiếu niên khiêu khích như thế, khuôn mặt của Bạch Tư Thần khẽ đổi, hai nắm đấm bất giác xiết chặt, hận không thể ra tay đánh chết mấy tên khốn trước mắt này.

- Tránh ra.

Cố kìm nén phẫn nộ trong lòng, hắn quát lên một tiếng, ánh mắt toát lên vẻ sắc lạnh.

Đám thiếu niên nào có sợ hắn, không những không có tránh đường mà còn cười ha ha đắc ý. Một tên tiến tới trước mặt hắn, chỉ thẳng vào mặt hắn mà nói:

- Ha ha! Tư Thần ơi Tư Thần, ngươi nghĩ mình là ai? Ngươi nghĩ mình còn là thiên tài như trước đây? Ha ha…

Bạch Tư Thần cắn chặt răng, bắt đầu khó kiềm chế được lửa giận trong lòng. Hắn hất tay tên thiếu niên sang một bên, không do dự mà đấm thẳng vào mặt nó.

Tên thiếu niên kia làm sao có thể ngờ được Bạch Tư Thần sẽ ra tay, nào có phòng bị. Liền ăn ngay một cú đau điếng dập cả mũi, máu tươi sổ xuống ồ ồ.

- Mẹ kiếp, dám ra tay với ta, đánh chết ngươi.

Tên thiếu niên kia ôm cái mũi chảy máu be bét, tức giận quát lên. Hắn đảo người hóa thành một đạo thân ảnh, vươn tay túm lấy

tóc của Bạch Tư Thần, sau đó tung mạnh một cước vào bụng hắn.

Lực đạo rất mạnh, đánh cho Bạch Tư Thần gập làm đôi, bay mấy vòng trên không rồi mới nện xuống mặt đất.

Bạch Tư Thần lăn lóc một hồi vẫn không có bò dậy nổi, vùng bụng đau đớn khôn cùng, nơi khóe miệng không ngừng hộc ra máu tươi, đỏ lòm dữ tợn.

Tên thiếu niên kia khóe mắt lóe lên lệ khí, lại nhanh chóng tiến tới. Nắm lấy cổ áo của hắn mà xốc lên, cười nói:

- Tên phế vật này… con chó này…

Mỗi một câu chửi, hắn lại giáng mạnh một đòn vào ngực của Bạch Tư Thần, khiến hắn không ngừng ộc ra máu tươi.

Thấy hơi thở của Bạch Tư Thần ngày càng yếu, mà đồng bạn của mình vẫn còn ra tay. Mấy tên thiếu niên kia vội vàng tiến tới, muốn khuyên hắn dừng tay, dẫu sao Bạch Tư Thần vẫn là người của Bạch Gia, nếu chẳng may có mệnh hệ gì thì chúng cũng khó mà yên ổn.

Tên thiếu niên này cũng không dám làm quá, chẳng qua không muốn dễ dàng buông tha cho Bạch Tư Thần, hắn cười âm độc, nói:

- Đau không?... Muốn ta dừng tay không?...

Bạch Tư Thần khó khăn ngẩng đầu lên, thần sắc cực kỳ phức tạp như đang suy nghĩ. Một lát sau rốt cục cũng gật đầu, muốn xin đối phương tha cho mình.

Tên thiếu niên kia thấy vậy thì cười lớn, quăng Bạch Tư Thần xuống đất, ha hả nói:

- Ha ha! Muốn ta tha sao? Vậy thì liếm dày của ta đi… ta sẽ tha mạng cho ngươi.

Cố gượng dậy trong đau đớn, Bạch Tư Thần lại không có do dự chút nào. Hướng về phía tên thiếu niên mà quỳ gối, cúi đầu xuống phía dày của tên thiếu niên, liếm một cách dứt khoát.

Tên thiếu niên càng thêm đắc ý, chưa đợi Bạch Tư Thần liếm xong liền tung mạnh một cước vào mặt hắn rồi quay người rời đi. Tiếng cười vang vọng, xa dần rồi khuất đi theo bóng dáng.

Dùng chút sức tàn cuối cùng, Bạch Tư Thần cố gắng lết thân mình trở về. Sắc mặt càng thêm âm trầm bất định, nhưng cũng không thể che dấu đi sự tà ác trong ánh mắt. Một ánh mắt độc địa và gian ác mà không phải ai cũng có được.

Thân phận của hắn trước đây ở chi nhánh Bạch Gia này không phải tầm thường đấy. Chỉ là một tháng trước xảy ra một biến cố nghiêm trọng, khiến gia đình của hắn thân bại danh liệt, cha mẹ bị giết chết, bản thân thì bị phế bỏ, chân chính trở thành một tên phế vật không hơn không kém.

Kể từ cái hôm định mệnh đó, tất cả mọi người đều nhìn hắn với ánh mắt khác thường, những kẻ trước đây cung kính dạ vâng với hắn, bây giờ cười nhạo châm chọc, xem hắn không bằng một con chó.

Thế nhưng hắn lại không có chán nản, mà ngược lại còn thay đổi theo hướng trưởng thành một cách đáng sợ. Hắn chưa bao giờ có ý định buông xuôi bỏ cuộc, hắn vẫn giữ cho bản thân một dã tâm cực lớn, vẫn giữ cho bản thân một hi vọng quật khởi. Không vì gì cả, chỉ vì hắn là Bạch Tư Thần.

Chính vì thế mà hắn vẫn ngông nghênh đắc tội với kẻ khác, nhưng không bao giờ liều mạng. Thậm chí còn có thể có những hành động nhục nhã, tự hạ thấp bản thân chỉ vì đổi lấy cái mạng của mình. Điển hình như việc liếm giầy của tên thiếu niên kia.

Người khác nhìn vào, thấy đó là ô nhục. Nhưng bản thân hắn

lại lấy đó làm động lực, lấy đó làm thứ rèn luyện bản tâm của hắn.

Con người này của hắn… thực là kỳ lạ.

Xuyên qua một khu rừng thưa, hắn theo thói quen ngày thường đi lên triền núi, mặc dù bị thương khá nặng, nhưng vách đá hiểm trở cũng không có cản được bước chân của hắn chút nào.

Nơi đây có một mỏm đá nhô ra khỏi bờ vực, bên dưới mây mù lượn lờ vờn quanh, khiến người ta có cảm giác như đang đứng trên mây vậy. Một cái lão giả y phục lam lũ, đầu tóc bị gió thổi cho rối bời, đứng im như trời trồng tại đó. Giống như một cây thương thẳng tắp, chống đỡ cả đất trời thương khung.

Nhìn chằm chằm vào thân ảnh trước mắt này, Bạch Tư Thần lộ ra sắc mặt phức tạp. Đôi phần do dự, giống như đang đưa ra quyết định về một việc gì đó rất quan trọng.

- Ha ha, thế nào… đổi ý rồi sao?

Tại lúc Bạch Tư Thần còn đang đắn đo chưa đưa ra được quyết định, lão giả đã cười quái dị một tiếng, tràn đầy đắc ý. Tiếng cười nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho ngọn núi ầm ầm rung động, thậm chí những khu vực liên kết kém liền đổ sụp xuống, bụi tung mịt mù.

- Mọi thứ ngươi nói hôm đó, bây giờ vẫn còn hiệu lực chứ?

Bạch Tư Thần chao đảo một hồi mới vững được thân hình, rốt cục cũng mở miệng, lộ ra chút mong chờ. Nội tâm không khỏi lo lắng, sợ rằng đối phương sẽ đổi ý.

- Ta đã nói sẽ cho ngươi một tuần suy nghĩ, tự nhiên sẽ không nuốt lời.

Lão giả gật đầu khẳng định. Khuôn mặt của Bạch Tư Thần chậm rãi bình tĩnh lại, không có suy nghĩ thêm nữa, liền quyết

đoán trả lời:

- Được! Ta đồng ý.

Lão giả khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn, khi nghe thấy Bạch Tư Thần đồng ý thì nụ cười trên môi thu lại, thần sắc trở nên nghiêm túc, cất tiếng:

- Nói cho ta biết nguyên nhân khiến ngươi đổi ý? Mục tiêu của ngươi sau khi thay đổi là gì?

Không biết vì sao tự dưng đối phương lại hỏi mình như thế, Bạch Tư Thần có chút nghi hoặc. Nhưng vẫn thật lòng trả lời, khuôn mặt lộ ra nét âm trầm lạnh lẽo, nói:

- Vì ta muốn mạnh lên? Ta muốn được dẫm đạp lên kẻ khác. Phật cũng được, ma cũng được, nhưng không thể là đám phàm nhân yếu đuối lúc nào cũng cần kẻ khác cứu rỗi.

Khóe môi lão giả sau cùng cũng lộ ra nụ cười khó mà nhận ra, dĩ nhiên là rất vừa ý với câu trả lời này đấy. Kế hoạch của chủ nhân, cần nhất chính là những kẻ có dã tâm như thế này.

Đoạn lão phất tay, tung ra một thứ về phía Bạch Tư Thần, lãnh đạm nói:

- Thực hiện lời thề thiên đạo đi, viên Hồi Nguyên Phục Thể đan này sẽ là của ngươi.

Nhìn viên đan dược thất phẩm đang lơ lửng trước mắt này, Bạch Tư Thần trầm tư trong giây lát, sau đó quỳ xuống, đưa tay lên trời bắt đầu thực hiện lời thề thiên đạo:

- Ta Bạch Tư Thần, hôm nay có Thiên Đạo chứng dám…

Lời thề vang vọng quanh quẩn, thẩm thấu vào trời đất này. Chỉ có hắn, lão giả, và Thiên Đạo mới biết nội dung của lời thề như

thế nào. Cứ như thế Đạo ấn buông xuống, mọi chuyện đã không còn đường lui nữa.

Chỉ còn một lời thề mà mãi sau này, mới hiển lộ ra hậu quả của nó, gây ra những biến cố cực kỳ lớn.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 99: Khách Nhân Thần Bí

Thời gian thấm thoát trôi qua, chẳng mấy chốc đã là cuối tháng ba.

Chỉ vài hôm nữa thôi, Thiên Nguyên Đấu Giá hội sẽ được bắt đầu, khiến cho bầu không khí càng thêm nhộn nhịp. Nhân khí đổ về Thiên Nguyên quảng trường ngày một lớn, trước nay chưa từng có.

Trên con đường lớn nhất nơi này, tại một ngã tư trung tâm. Sừng sững một tòa kiến trúc to lớn, có tới bốn mặt tiền, người người ra vào tấp nập.

Dược Thương Các!

Một trong những trụ sở chính của Hiệp Hội Luyện Dược Sư, nơi giao dịch các loại vật phẩm liên quan đến luyện dược như dược thảo, đan dược, thiên hạ kỳ trân, lô đỉnh…

Đặc biệt trong khoảng thời gian này còn có thêm một chức năng nữa là đăng ký vật phẩm đấu giá và giao dịch vị trí trong quảng trường khi tiến hành đấu giá.

Thiên Nguyên quảng trường mặc dù rất lớn, nhưng thủy chung vẫn là có giới hạn. Mà số lượng người muốn tham gia lại vô cùng khủng bố, nên bắt buộc phải phân chia cấp bậc ra để quản lý. Mỗi một cấp bậc vật phẩm sẽ hướng tới đối tượng không giống nhau, và được tổ chức trong một mốc thời gian nhất định.

Ví dụ như những vật phẩm thuộc cấp một sẽ chiếm số lượng

lớn nhất, cũng như hướng tới những nhân vật phổ thông. Nên thời gian diễn ra cũng là lâu nhất, kéo dài tới ba ngày.

Tiếp theo là những vật phẩm cấp hai, hướng tới những tiểu lưu và trung lưu thế lực. Ngoài ra cũng có một số là lớp trẻ thuộc các đại thế lực đến tham gia để tầm bảo. Kéo dài trong hai ngày tiếp theo.

Cuối cùng là vật phẩm cấp ba, đều là những tuyệt thế kỳ trân hiếm có. Cũng là những thứ làm nên tên tuổi của Thiên Nguyên Đấu Giá hội. Và tất nhiên, đối tượng tranh đoạt những vật phẩm này không có một cái nào là tầm thường. Không phải đại thế lực thì cũng là nhân vật tuyệt thế cường giả, uy chấn một phương.

Số lượng vật phẩm cấp ba không nhiều, nên việc đầu giá có lẽ chỉ diễn ra trong vòng một ngày là đủ.

Lúc này tại cửa phía Tây của Dược Thương Các có hai bóng người đang đứng. Bọn họ đều khoác trên mình một chiếc áo choàng lớn khiến người ta không thể nào xác định rõ được hình thể, khuôn mặt thì đeo mặt nạ kỳ quái, che đi dung mạo.

Đây chính là cố ý che dấu, không muốn người khác biết thân phận của mình. Tình huống như thế này cũng không phải là hiếm, vì dù sao những người dám bước vào giao dịch tại nơi đây có mấy kẻ tầm thường? Nhỡ may vật phẩm ngươi giao dịch quá giá trị mà tới lòng tham của người khác là chuyện không hay chút nào.

Chậm dãi bước vào trong Dược Thương Các, khung cảnh cũng thay đổi theo.

Kiến trúc bên trong được thiết kế cực kỳ khoa học, mặc dù có rất nhiều người qua lại nhưng không có một chút lộn xộn nào. Nền sảnh không biết được làm từ chất liệu gì, sáng bóng lộng lẫy, dưới ánh sáng của minh châu trở nên cực kỳ bắt mắt, một cỗ xa hoa phú quý hơi thở tràn đầy mọi ngóc ngách.

Nơi này được phân làm nhiều khu, mỗi khu lại có kha khá căn phòng, đảm nhận một chức năng nhất định. Ví dụ như khu giao dịch dược thảo có tới mười phòng, sáu phòng nhận giao dịch với khách nhân phổ thông, một phòng tiếp khách nhân đặc biệt, hai phòng giám định dược thảo và một phòng ngân quỹ.

Hai thân ảnh đứng yên giữa đại sảnh, ánh mắt dưới mặt nạ không ngừng đảo qua, dường như đang muốn tìm thứ gì đó.

Một lát sau, rốt cục họ dừng ánh mặt tại khu giao dịch vị trí tham gia đấu giá, nhanh chân bước tới.

Khu vực này trong quãng thời gian gần đây lúc nào cũng kín người, thậm chí có chút quá tải. Dù cho không phải chỉ duy nhất nơi này có thể giao dịch vị trí tham gia đấu giá, mà còn có rất nhiều trụ sở khác của Hiệp Hội Luyện Đan Sư và Hiệp Hội Luyện Khí Sỹ cũng có thể. Nhưng dẫu sao thì lượng người tham gia quá lớn, nên quá tải cũng là chuyện thường.

Lại phải ngồi chờ hơn mười phút, mới tới lượt bọn họ giao dịch. Hai người không nhanh không chậm tiến về phía một phòng giao dịch phổ thông, đẩy cửa bước vào. Bên trong phòng không gian khá lớn, thập phần trống trải. Chỉ có một chiếc bàn làm việc, một kệ đồ và một nhân viên giao dịch.

Nhân viên của phòng này là một cô gái khoảng chừng hai mươi, khá là xinh xắn, kết hợp với bộ váy mỏng ẩn ẩn hiện hiện đủ khiến cho bất kỳ tên nam nhân nào cũng phải nóng đầu rạo rực.

- Xin chào hai vị tiên sinh.

Ngẩng đầu nhìn về phía hai người mới vào, thiếu nữ nở một nụ cười nhẹ nhàng, thanh âm êm tai rất mị người.

Hai người khẽ gật đầu đáp lễ, một người tiến tới bàn làm việc

mà ngồi xuống, đối diện với nữ nhân viên. Người còn lại đứng im phía sau quan sát, rõ ràng có vai vế thấp hơn, hoặc chỉ là người đi theo.

- Một suất tham gia đấu giá cấp hai và một suất cấp ba.

Đặt lên bàn một chiếc nhẫn trữ vật cổ xưa, người này vào thẳng vấn đề luôn, thanh âm có chút già lão.

Lời nói của đối phương lại khiến nụ cười trên môi của nữ nhân viên ngưng lại, cẩn thận tiếp nhận chiếc nhẫn trữ vật. Hai người này thần thần bí bí, không rõ lai lịch như thế nào. Nhưng đã dám giao dịch vị trí đấu giá cấp ba, tuyệt đối không phải là người tầm thường. Có thể là thực lực cường đại, cũng có thể là bối cảnh cực kỳ cao, tài phú kinh người các loại. Mà dù có thuộc trường hợp nào thì cũng không phải một cái nhân viên quèn như nàng có thể đắc tội đấy.

Dùng linh thức quét vào trong không gian của chiếc nhẫn, khi nhận ra được vật phẩm bên trong thì sắc mặt của nàng chợt biến, ánh mắt nhìn về phía hai vị khách nhân này thêm vài phần kính sợ:
- Chuyện này vượt quá thẩm quyền của ta. Hai vị có thể đợi một chút không, ta phải đi mời quản sự tới.

Vị khách nhân kia gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nữ nhân viên liền nhanh chóng đi ra khỏi phòng. Không tới mười phút sau liền quay trở lại, mang theo một vị trung niên nhân bước vào trong phòng, đây chính là quản sự của khu vực này.

Tên quản sự này đã khá đứng tuổi, mặc một bộ trường sam màu tím, đầu tóc đã ngả hoa râm. Mặc dù trên khuôn mặt vẫn cố lộ ra nụ cười khách khí, nhưng vẫn không giấu được nét cao ngạo trời sinh, nhìn đời bằng nửa con mắt, không có coi ai ra gì.

Hắn vừa vào tới nơi đã đảo ánh mắt qua hai vị khách nhân này, mục quang lấp lánh. Ngay sau đó hai mắt liền híp lại lộ ra vẻ

nghiêm nghị, vì hắn nhìn không thấu hai người này.

Cầm chiếc giới chỉ lên, thần thức của hắn quét qua một lượt, khi nhìn thấy vật phẩm trong đó thì khuôn mặt chuyển sang ngưng trọng.

- Hai vị đổi thứ này lấy một vị trí cấp hai và một vị trí cấp ba ư?

Đầu óc hắn chuyển động cấp tốc, nghi hoặc hỏi lại một lần nữa, muốn chắc chắn rằng đối phương dùng thứ này để giao dịch.

Vị khách nhân kia bình thản gật đầu, không có nói một lời nào.

- Được! Giao dịch này chúng ta chấp nhận. Lữ Yên, ngươi chuẩn bị kim bài đấu giá cho hai vị tiên sinh này.

Nhẹ nhàng đặt chiếc nhẫn trữ vật xuống, tên quản sự vội vàng thúc dục nữ nhân viên.

Nhìn thấy vẻ biến hóa của quản sự, nữ nhân viên này tự nhiên minh bạch.

Khi nãy nàng mặc dù biết sơ qua một chút ít rằng thứ này có giá trị, nhưng cũng không hoàn toàn chắc chắn, nhưng bây giờ thì có thể hoàn toàn khẳng định rồi, vật phẩm mà hai người này trao đổi có giá trị cực kỳ kinh người.

Không chậm trễ một giây nào, nàng vội vàng rời khỏi căn phòng. Nếu chỉ là giao dịch bình thường thì tự thân nàng cũng có thể giải quyết. Nhưng giao dịch vị trí cấp ba này thì không, mà phải thông qua quản sự và phòng giao dịch đặc biệt.

Đợi khi Lữ Yên rời khỏi, tên quản sự mới cẩn thận nói:

- Hai vị… thứ cho ta mạo muội… không biết các vị có còn vật tương tự thế này không? Nếu có thì cứ báo giá, chúng ta sẽ…

Lời hắn còn chưa có nói hết, vị khách nhân kia đã hừ lạnh liếc hắn một cái, khiến toàn bộ không khí xung quanh đều tràn ngập hàn ý.

Tên quản sự hoảng sợ lui về một bước, lông tóc đều dựng đứng cả lên. Một cỗ nguy hiểm sống chết ẩn ẩn hiện hiện, khiến cho hắn mồ hôi vã ra như mưa, thiếu chút nữa là quỳ phục xuống rồi. Biết mình đã lỡ mồm hỏi thứ không nên hỏi, hắn vội vàng giải thích, giọng điệu có chút run run:

- Hai vị đừng hiểu lầm… là ta không đúng, là ta không đúng. Coi như ta chưa có nói gì.

Chỉ một cái hừ lạnh đã có thể khiến hắn có cảm giác cận kề cái chết, vô pháp chống cự. Chút tu vi mà hắn trước giờ luôn tự hào vênh mặt với đời lúc này trước mặt người ta liền như một con sâu cái kiến, bóp nhẹ một cái liền chết a. Đây là một cái nhân vật khủng bố cỡ nào chứ.

Mãi cho tới một phút sau, cái không khí lành lạnh đấy biến mất đi, tên quản sự mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Đưa tay áo lau mồ hôi trên trán, hắn nhìn hai vị khách nhân này với ánh mắt cực kỳ kiêng kỵ.

Không có ai nói một câu nào nữa, khiến không khí có phần quái dị. Cũng may là Lữ Yên khá nhanh nhẹn, chẳng mấy chốc đã hoàn thành thủ tục, lấy được kim bài cho hai người. Nhận hai phiến lệnh bài đấu giá từ nàng, bọn họ nhanh chóng rời khỏi căn phòng.

Nhìn bóng dáng của bọn họ khuất sau cánh cửa, tên quản sự vẫn còn đang chìm trong sợ hãi, tinh thần có chút tán loạn.

- Lâm quản sự… Ngài không sao chứ?

Nhìn thấy biểu hiện quái lạ của tên quản sự, Lữ Yên không

khỏi thắc mắc, thấp giọng dò hỏi.

- Không có gì, trở lại làm việc đi… nhớ kỹ chuyện về hai người này tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài.

Tên quản sự phất tay, không quên dặn dò nàng giữ kín chuyện này. Đoạn hắn tự lẩm bẩm một mình:

- Hai người này tuyệt đối không thể đắc tội.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 100: Lan Nhi

Dược Thương Các, đại sảnh vẫn là đông đúc như thế.

Hai vị khách nhân thần bí từ trong phòng giao dịch bước ra, hướng thẳng về phía cửa lớn, muốn rời đi khỏi nơi này.

Thế nhưng còn chưa có ra tới cửa thì một trong hai người tự dưng bước chậm lại, sau đó đứng im như trời trồng tại chỗ. Bờ vai lấp dưới chiếc áo choàng khẽ run lên từng hồi, hai bàn tay siết chặt lại răng rắc. Chiếc mặt nạ kín đáo cũng không thể che giấu được ánh mắt của hắn lúc này, tràn đầy phức tạp chi mang. Có hận ý, có sát khí, và có cả đau thương.

Chỉ thấy trung tâm của đại sảnh lúc này, một đám người đang cười nói vui vẻ.

Mà nổi bật nhất trong cuộc trò chuyện là một nam thanh niên trẻ tuổi, phong thần tuấn lãng. Một thân y phục thuần trắng, ngay cả mái tóc cũng là một màu trắng tinh khiết. Da thịt như ngọc, ngũ quan đều đặn tuấn mỹ đến dị thường.

- Bạch Khôi sư huynh, ngươi ngày càng đẹp trai a.

Một thiếu nữ bên cạnh hắn cười tươi nhí nhảnh nói, nàng một thân trang phục hoa lệ lộng lẫy. Khuôn mặt không hẳn là xinh đẹp tuyệt trần, nhưng khí chất lại thánh khiết như tuyết, thêm một nét cao quý ẩn hàm khiến nàng trở nên rất cuốn hút.

- Trần Doanh muội muội, lớn rồi mà tính cách vẫn như con nít thế.

Bạch Khôi hai tay ôm ngực, mỉm cười nhìn về phía cô gái trước mắt này.

Trần Doanh này chính là con gái của Trần Cương – gia chủ hiện tại của Trần Gia. Tuy hai gia tộc này quan hệ có mâu thuẫn, luôn ở thế đối đầu, nhưng bề ngoài thì vẫn thập phần bình thường, không có thể hiện quá mức. Vì vậy mà có một vài người giao hảo quen biết nhau cũng là chuyện thường.

Bạch Khôi vốn là một con người cực kỳ ưu tú, từ thiên phú tu vi đến bối cảnh sau lưng, từ dung mạo bất phàm đến trí tuệ hơn người, tất cả đều hoàn hảo, không có gì để mà chê trách.

Mà một người như thế, tất sẽ là mong ước của bao nhiêu thiếu nữ. Đối với một thiếu nữ mới lớn như Trần Doanh thì càng có sức sát thương hơn nữa. Ngay từ lần đầu gặp gỡ nàng đã thích hắn, thậm chí có mấy lần táo tợn trốn khỏi phủ Trần Gia lặn lội chạy qua bên Bạch Gia tìm Bạch Khôi để đi chơi đấy.

Bị Bạch Khôi nói như thế, nàng không khỏi có chút xấu hổ cười hì hì. Sau đó ánh mắt hướng về bên cạnh hắn, mày liễu khẽ cau lại, lộ ra vẻ nghi hoặc.

Vì lúc này có một thiếu nữ khác tiến tới, nắm lấy tay của Bạch Khôi, mỉm cười với nàng.

- Đây là?

Cắn nhẹ bờ môi hồng, nàng nhìn về phía Bạch Khôi mà hỏi.

Thiếu nữ trước mắt này quả thực cực kỳ mỹ lệ, tựa như một đóa hoa lan nở rộ, vừa có sắc lan khuynh thành, vừa có hương lan mê mị. Một sự kết hợp hoàn hảo khiến nàng sở hữu một khí chất siêu phàm thoát tục. Đủ khiến cho bất kỳ thiếu nữ nào đứng bên cạnh nàng cũng phải xuất hiện cảm giác tự ti mặc cảm.

Bạch Khôi cười cười, kéo cánh tay thiếu nữ tới gần mình hơn,

nói:

- Quên giới thiệu cho muội, đây là Lan Nhi.

Nhìn cái vẻ tươi cười tràn đầy hạnh phúc của hắn khiến ai cũng có thể nhận ra được, người thiếu nữ này rất quan trọng với hắn đấy.

Chỉ là hắn thực sự quen Lan Nhi sao?

Đúng là hắn quen với Lan Nhi đấy, nhưng đó là Bạch Khôi phân thân, chứ không phải chủ thân này. Và cái phân thân đó, đã bị Hoàng Thiên giết chết tại Táng Binh Chi Địa từ lâu.

Tuy rằng chủ thân không hề quen biết gì Lan Nhi, nhưng để che giấu việc bản thân tu luyện thuật phân thân, hắn phải giả vờ làm vậy, tránh cho kẻ khác nghi ngờ. Hơn một tháng từ khi xuất quan là quá đủ để hắn tìm hiểu tin tức để ứng phó. Và Lan Nhi chính là công cụ bị hắn lợi dụng đầu tiên.

- Chào muội, rất hân hạnh được làm quen.

Lan Nhi khóe môi nở một nụ cười thân thiện, đưa tay về phía Trần Doanh. Kèm theo thanh âm kiều nhu truyền đến, rất nhẹ nhàng và chân thành.

- Hừ! Ai là muội của ngươi?

Trái ngược với thái độ của Lan Nhi, Trần Doanh lại cực kỳ lãnh đạm. Giọng điệu có chút hầm hừ nói.

Điều này khiến nụ cười trên môi Lan Nhi hơi đổi, có chút khó xử, bàn tay lúc này không biết nên đưa ra hay thu về cho phải. Lúc này đây, mọi người xung quanh liền cảm nhận được tia khác thường của hai người, dường như có mùi địch ý quanh quẩn.

- Trần Doanh muội! Không được vô lễ.

Đúng lúc này, Bạch Khôi đột nhiên lên tiếng, giọng điệu có chút trách móc không vui.

Bị Bạch Khôi trách mắng như thế, Trần Doanh nội tâm buồn bực một mảnh, trong lòng có chút tức giận, ánh mắt nhìn về phía Lan Nhi càng tràn đầy lãnh ý.

Còn Lan Nhi, sau chút giây phút khó xử liền rút tay trở về, cảm động nhìn về phía Bạch Khôi. Bởi vì nàng nghĩ hắn trước mặt mọi người trách mắng Trần Doanh là vì nàng, không muốn nàng phải khó xử, mất mặt trước mọi người.

- A! Đến lượt ta rồi. Muội đứng đây đợi nói chuyện với mọi người nhé, ta vào giao dịch một chút liền ra ngay.

Bạch Khôi nhìn về phía căn phòng giao dịch, thấy đã đến lượt của mình thì gật đầu nói với Lan Nhi, toát ra một tia ôn nhu hiếm có, rồi nhanh chóng rời đi.

Đợi đến khi bóng dáng của hắn khuất sau cánh cửa, Lan Nhi mới rời đi ánh mắt, định tìm kiếm một chỗ để ngồi xuống. Không hiểu sao những người xung quanh này lại đối với nàng có chút không thoải mái, nên không biết nói chuyện gì nữa.

Thế nhưng ý định của nàng lại không thành, vì Trần Doanh đang đứng chắn trước mặt nàng, vẻ mặt tràn đầy thách thức.

Rõ ràng chuyện nàng thân mật với Bạch Khôi khiến cho Trần Doanh không thích, thậm chí là ghét nàng đấy. Cũng không đúng, vì không chỉ có Trần Doanh, mà còn có cả đám thiếu nữ bên kia nữa, ai cũng nhìn nàng với ánh măt ghen ghét cả.

- Lan Nhi học thư, ta nghe nói ngươi trước kia cùng cái tên ác ma Hoàng Thiên rất thân mật à nha. Sao bây giờ lại ở bên cạnh Bạch Khôi sư huynh vậy?

Rốt cục cũng có một cái thiếu nữ lên tiếng, giọng điệu tràn đầy

châm chọc.

Lan Nhi thần sắc nghi hoặc mơ hồ, dĩ nhiên là không hiểu sao đối phương lại nói thế. Trong trí nhớ của nàng không có một ai tên là Hoàng Thiên, tại sao đối phương lại nói nàng thân mật với hắn.

- Ta không quen biết ai là Hoàng Thiên cả, ngươi đừng có mà nói linh tinh.

Nàng vội vàng giải thích, nhưng những người kia sẽ tin nàng sao? Không những không tin mà lại càng xem thường nàng hơn đấy. Khóe môi của thiếu nữ kia nhếch lên một đường cong, tràn đầy tiếu ý:

- Đúng là vô liêm sỉ… Mới hôm đó còn ôm ôm ấp ấp, tình chàng ý thiếp mà bây giờ đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ… ha ha… mặt của ngươi cũng quá dày đi.

Nội tâm của Lan Nhi lúc này bắt đầu khó kiềm chế, sự khó chịu trong lòng càng ngày càng lớn. Cứ như thế mông lung khó đoán, không biết nàng khó chịu vì nguyên nhân gì? Vì bị đối phương vu oan, sỉ nhục hay là vì cái tên Hoàng Thiên đó? Nàng không biết.

Đem ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía thiếu nữ kia, nàng hừ lạnh nói:

- Ta biết các ngươi đều ái mộ Bạch Khôi sư huynh, khi thấy huynh ấy thân mật với ta thì khó chịu. Nhưng cũng không cần bịa chuyện như thế, các ngươi không thấy xấu hổ sao?

Tuy nàng nhìn về phía thiếu nữ kia, nhưng cái giọng điệu đó lại giống như đang tuyên bố với tất cả mọi người. Trong đó bao gồm cả Trần Doanh đấy.

- Hừ! Ngươi mới là tiện nhân không biết xấu hổ. Nhất định là ngươi đã nói dối Bạch Khôi sư huynh, dùng lời lẽ ngon ngọt để mê

hoặc huynh ấy.

Trần Doanh biết nàng nói xéo mình, trong lòng cháy lên lửa giận, cái tính cách bộc trực bốc đồng thời thuận thế bộc phát theo.

- Trần Doanh sư muội, đừng có quá đáng.

Tượng gỗ cũng có ba phần tức giận, dù Lan Nhi thường ngày trầm ổn dịu dàng, lúc này cũng khó mà duy trì được. Vẻ tức giận trên khuôn mặt ngày càng đậm.

Trần Doanh nhếch môi cười lạnh,

- Hừ! Đối với loại nữ nhân như ngươi thì cần gì phải tôn trọng. Hôm nay ta phải dạy ngươi một bài học.

Nàng từ nhỏ đã được nuông chiều, sinh ra tính cách cao ngạo khó thuần, nàng tuyệt đối là sẽ không cho mình thua kém người khác, tuyệt đối không.

Trong nhất thời khí thế của nàng lập tức tăng vọt, như sóng biển mãnh liệt, vươn tay đánh về phía Lan Nhi. Bàn tay của nàng trắng noãn như ngọc, lúc này sáng lên rực rỡ. Mang theo một cỗ lực lượng mạnh mẽ, thần thánh vô cùng.

Lan Nhi không ngờ đối phương nói ra tay liền ra tay, nội tâm lửa giận lần nữa bùng phát. Cũng không có chậm trễ chút nào, hữu thủ vươn ra, khóa chặt thế tới của Trần Doanh.

Va chạm xảy ra, giữa hai người hình thành một cỗ năng lượng phong bạo, trong nháy mắt lan tràn. Đem đám người đang đứng bên cạnh đều đánh dạt ra xung quanh.

Trần Doanh cấp tốc thu hồi ngọc thủ, ngay lập tức đáp trả bằng một cái vô ảnh cước, kéo theo cương phong cuồng bạo về phía khuôn mặt của Lan Nhi.

Lan Nhi ngẩng nhẹ đầu, vẻ mặt vẫn duy trì được sự trấn tĩnh, ngọc thủ một lần nữa biến hóa, hướng về phía một cước của Trần Doanh mà ấn xuống.

Oành!

Hai thiếu nữ nhìn qua tưởng chừng như mềm yếu, nhưng khi ra tay lại cực kỳ quyết liệt. Nền sảnh dù cho có trận pháp thủ hộ cũng bị lực lượng chấn cho nứt toác ra, như mạng nhện lan tràn ra tứ phía.

Bị dư chấn khiến cho tách rời, hai người lại vận dụng bí pháp cách không đối chiến mấy lần. Đây là một hồi giao phong ngang tài ngang sức, nhất thời không có phân ra được thắng bại.

Trần Doanh mới đầu còn bị thực lực của đối phương làm cho kinh ngạc, nhưng sau đó thì cái tính cách ương bướng lại lần nữa trỗi dậy che lấp đi, ra tay càng quyết liệt hơn.

Đại sảnh lúc này một mảnh hỗn loạn thanh quang cùng thuật pháp, phá hoại không ít đồ đạc.

Điều kỳ lạ là xung quanh đã tụ tập rất nhiều người quan chiến, nhưng mặc nhiên không có ai can dự vào. Thậm chí là người của Dược Thương Các cũng ngoảnh mặt làm ngơ, xem như không có chuyện gì xảy ra.

- Uỳnh.

Nổ lớn vang lên khiến cả đại sảnh rung lắc dữ dội, cũng may là có trận pháp thủ hộ, nếu không thì đã bị đánh sập xuống rồi. Trần Doanh như một nữ tướng mạnh mẽ, lăng không đánh xuống một chưởng ấn cuồng bạo.

Mà Lan Nhi lúc này thanh quang vờn quanh, tựa như nước mà không phải nước. Trong sát na liền mông lung biến hóa, hình thành một cỗ lốc xoáy phong bạo đón đỡ. Đây chính là thiên phú

thần thông của nàng, Trường Lưu Thiên Thủy.

Những tưởng sẽ có va chạm khủng bố xảy ra, nhưng thủ ấn của Trần Doanh đi được nửa đường đã tan biến, khiến cho Trường Lưu Thiên Thủy của Lan Nhi đánh vào khoảng không.

Biến cố kỳ dị như thế khiến thần sắc của Lan Nhi trở nên ngưng trọng, vội vàng lui về sau, đồng thời thúc dục ra một cái hộ thuẫn phòng ngự.

Nhưng mà, hộ thuẫn còn chưa có hình thành xong, Trần Doanh đã một chưởng đánh tới. Trong tay xuất hiện hai tấm phù lục, bắn ra từng chuỗi thần quang sáng chói.

Lực lượng bùng nổ cực mạnh, đánh tan toàn bộ phòng ngự của Lan Nhi khiến nàng run rẩy dữ dội, bị đánh bay ngược về sau. Chưa có dừng tại đó, ngay khi lực lượng bùng nổ mạnh nhất, tấm phù còn lại đã hóa thành sáu đạo thanh quang, hướng về thân thể nàng cuốn tới, thâm nhập vào trong.

- Trấn Nguyên Phù…

Phủ phục trên nền sảnh, u oán nói ra ba từ đó, ánh mắt Lan Nhi có chút không cam lòng. Bởi vì theo nàng, thực lực của Trần Doanh không có hơn nàng, chẳng qua là lợi dụng phù pháp để đánh lén mà thôi.

Tình hình của nàng không tốt chút nào, bị thụ thương khá nặng, lại thêm Nguyên lực trong cơ thể bị Trấn Nguyên Phù áp chế, đã không còn khả năng chiến đấu nữa. Phải cố gắng lắm nàng mới có thể đứng dậy được, nhìn chằm chằm vào Trần Doanh.

- Để xem ngươi còn dám ve vãn Bạch Khôi sư huynh nữa không?

Chiến thắng được Lan Nhi, Trần Doanh cười đắc ý tiến tới trước mặt nàng, vẻ mặt vểnh lên kiêu ngạo.

Lan Nhi lau đi vết máu nơi khóe miệng, nhàn nhạt cười:

- Dù ngươi có giết ta thì Bạch Khôi sư huynh cũng không bao giờ để ý tới loại nữ nhân như ngươi đâu.

- Câm miệng…

Lời này khiến cho nụ cười trên môi Trần Doanh thoáng cứng lại, nàng nghiến răng quát lên. Bàn tay bất chợt vươn tới, muốn giáng một tát thật mạnh vào mặt của Lan Nhi.

Chỉ là bàn tay của nàng mới chỉ đi được nửa đường liền dừng lại, không thể nào mà đánh xuống được.

Bởi vì lúc này… có một bàn tay khác đang nắm chặt lấy cổ tay của nàng.

"Cố gắng bao lâu nay, rốt cục cũng chạm tới cái mốc 100 chương a. Ha ha.

Cám ơn mọi người đã ủng hộ ta từ đầu tới giờ. Nếu thấy hay thì giúp ta like và share mạnh mẽ lên nhé.

Càng nhiều người ủng hộ, ta càng có động lực viết. Đa tạ! Đa tạ."

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 101: Quyết Đấu Bạch Khôi

Thân thể của Trần Doanh thoáng cứng đờ lại, ánh mắt nhìn chằm chặp về phía người đang nắm cổ tay của nàng.

Hắn toàn thân được hắc y che phủ, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ da thú kỳ quái, không thể nhận ra được khuôn mặt cùng tuổi tác. Thế nhưng nếu như tập trung vào ánh mắt của hắn, kẻ tinh ý có thể nhận ra được một nét trẻ trung chất phác, có lẽ niên kỷ không quá lớn. Từ cơ thể hắn như có như không toát ra một khí thế bất phàm, khiến cho tấm áo choàng sau lưng không gió mà bay.

- Ngươi… Buông ra.

Trần Doanh lúc này mới định thần lại được, cánh tay run rẩy dữ dội, một phần là do cố sức vùng vẫy, phần nữa là do bị đối phương siết quá mạnh khiến nàng đau nhói.

Ánh mắt mọi người xung quanh nhất thời đều tập trung đến vị trí này, dĩ nhiên là bị biến cố bất ngờ này làm cho kinh ngạc. Ngay sau đó là từng lời xì xào bàn tán tràn đầy hiếu kỳ.

Thế nhưng mặc kệ Trần Doanh có vùng vẫy như thế nào cũng vô ích, lực lượng thân thể của đối phương quá mức mạnh mẽ, bàn tay như một chiếc gọng sắt vững chãi, không thể nào mà gỡ ra được.

Người thần bí kia im lặng không nói, thậm chí ánh mắt cũng không có tập trung về phía Trần Doanh, mà chỉ chăm chú nhìn về phía Lan Nhi.

Có lẽ hắn và Lan Nhi có quen biết.

Điều này càng làm cho Trần Doanh tức điên lên, không do dự chút nào, cánh tay còn lại xuất ra linh kiếm, đâm thẳng về phía ngực của người này. Thân kiếm sắc lẹm, dưới sự gia trì Nguyên lực của nàng thì càng thêm dũng mãnh, lấy một xu thế khó mà chống đỡ lao tới.

Chỉ là ngay khi mũi kiếm còn cách ngực của đối phương một tấc thì dừng lại, dù cho nàng cố gắng truyền thêm Nguyên lực cũng không thể nào mà tiến thêm nữa.

Một cỗ lực lượng bàng bạc đột nhiên xuất hiện, tạo nên lực lượng phản chấn vô cùng cường đại, lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với lực lượng mà Trần Doanh đánh ra truyền vào thân kiếm. Nơi lưỡi kiếm vang lên tiếng ken két chói tai, bắt đầu xuất hiện sự biến dạng, sau đó bị xoắn nát thành trăm mảnh.

- A!

Tiếng kiếm vỡ rơi xuống leng keng, Trần Doanh hét toáng lên sợ hãi, vứt luôn chuôi kiếm nát trong tay mà lui về sau. Cách không chấn nát linh kiếm ngũ phẩm, hành động này quá mức dọa người. Kẻ thần bí này thực lực rất mạnh, so với ca ca của nàng thì chỉ hơn chứ không kém.

Lại im lặng thêm khoảng mười giây nữa, người thần bí mới thở dài một tiếng. Không còn nhìn Lan Nhi nữa, mà tập trung về phía Trần Doanh.

Tiểu nha đầu dường như bị sự việc khi nãy dọa cho kinh sợ, không còn dám hung hăng vùng vẫy nữa. Nơi cánh tay đang bị nắm lúc này xuất hiện một vệt máu đỏ tươi, có lẽ là bị mảnh kiếm vỡ chém qua.

- Mọi chuyện dừng tại đây được không?

Hắn rốt cục lên tiếng, giọng điệu rất nhẹ nhàng. Giống như một vị ca ca đang khuyên bảo muội muội của mình vậy.

Trần Doanh a lên một tiếng, dường như bị á khẩu không nói được lời nào. Ánh mắt nhìn về phía người thần bí này xuất hiện một tia phức tạp. Vì nơi cánh tay bị nắm của nàng tự nhiên truyền đến một luồng khí ấm, sau đó tập trung tại vết thương, đem nó cầm máu lại, chậm dãi chữa trị.

Đối phương lại chữa trị cho nàng?

Nàng vốn là một cô gái cá tính đầy ương ngạnh, rất hiếm khi nghe lời của người khác. Vậy mà không hiểu tại sao trước mặt người này, cái tính cách ấy lại chẳng thể nào dậy nổi. Cuối cùng nàng cũng đưa ra quyết định, mặc dù trong lòng không muốn nhưng vẫn gật nhẹ đầu đồng ý.

Người thần bí thở ra một hơi, buông cánh tay đang nắm cổ tay của nàng ra, gật đầu chào nàng một cái rồi quay người rời đi.

Nắn nắn cái cổ tay còn hằn đỏ, ánh mắt của Trần Doanh vẫn dõi theo về phía thân ảnh ấy, tràn đầy nghi hoặc.

- Vị huynh đệ này… xin dừng bước.

Ngay lúc này Bạch Khôi đã từ trong phòng giao dịch trở ra. Quan sát hiện trường vài giây, liền hướng về phía người thần bí mà nói vọng tới.

Thực ra mọi chuyện xảy ra từ đầu đến giờ hắn đều đã biết, khoảng cách từ phòng giao dịch tới nơi này không xa, chiến đấu thanh âm càng là ồn ào như thế, hắn muốn không biết cũng không được. Chỉ là hắn cố ý không ra mặt, không muốn can thiệp vào thôi.

Việc người thần bí này xuất hiện ngăn cản Trần Doanh khiến hắn không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ người này có quen biết với

Lan Nhi? Tự dưng trong lòng hắn nổi lên suy đoán, nên muốn lưu người này lại.

Nhưng người kia lại giống như không có nghe thấy hắn nói, cước bộ không chậm lại chút nào. Bạch Khôi chân mày nhíu lại, ánh mắt toát lên một tia khác thường, ra hiệu cho người của mình.

Mấy tên thiếu niên khác liền hiểu ý, vội vàng lắc mình chạy tới. Đứng chắn trước mặt của người này, cất hàm nói:

- Bạch Khôi sư huynh bảo ngươi…

Câu nói của bọn chúng còn chưa có tuôn ra hết, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân dâng lên một cỗ hàn khí lạnh lẽo. Rồi đùng một tiếng, cả bốn tên đều bị đánh bật ngược ra xa.

Thân thể chỉ vừa chạm đất ổn định lại, còn chưa có động tác phản công gì thì tròng mắt bọn chúng đã không ngừng trừng lớn vì sợ hãi cực độ, nơi cổ họng ậm ừ mấy tiếng nhưng thủy chung không thể nói nên lời.

Vì vùng bụng của chúng lúc này xuất hiệt một vết chém sắc lẹm, máu tươi chầm chậm rỉ ra… Bọn chúng đều bị chém thành hai nửa.

Máu tanh bắn ra xối xả, đem một góc sảnh nhộm đỏ lênh láng. Bốn cái cao thủ thiếu niên trước mặt người thần bí này, không trụ nổi qua một hơi thở, ngay cả tiếng van xin cũng không thể phát ra.

Hắn quá mạnh mẽ, dũng mãnh phi thường không thể đỡ, quanh quẩn một cỗ vô địch khí thế. Còn có một sự tà ác ma mị kinh người.

Trong đại sảnh lúc này im phăng phắc, không có một ai dám mở miệng, thậm chí có một số thiếu nữ định lực yếu thân thể run lên vì sợ hãi. Người này quá mức độc ác cùng quyết đoán. Đối phương chỉ mới ngăn cản đường của hắn, liền bị chém chết tại

chỗ.

Bạch Khôi nhướng mày, thân thể tự nhiên trở nên hư huyễn, thoắt ẩn thoắt hiện. Nơi bàn tay bộc phát lực lượng đáng sợ, vồ về phía người thần bí. Loại này huyễn thuật thần thông cực kỳ nguy hiểm, đã từng cho Hoàng Thiên ăn không ít thiệt thòi. Hơn nữa dưới thực lực cường đại cùng kinh nghiệm chiến đấu phong phú của hắn càng trở nên kinh người.

Người thần bí rốt cục quay đầu, bàn tay cơ thể bộc phát ra khủng bố khí tức, giống như Ma Thần xuất thế. Một chưởng vung mạnh lên, như trước cường thế cùng bá đạo, trực tiếp đón đánh.

Oành!

Đại sảnh một hồi nổ vang, đem nền sảnh vốn đã chi chít vết nứt đánh cho triệt để toác ra, sâu hoắm.

Cả hai người đều bật lùi về phía sau, cẩn thận quan sát đối thủ. Một kích này không phân thắng bại, không có ai chiếm được tiện nghi.

Người thần bí lúc này ánh mắt trở nên sắc lạnh, toàn thân ánh lên hỏa diễm nóng rực, khiến cho không gian xung quanh vặn vẹo tách tách từng hồi. Tất cả mọi người xung quanh đều biến sắc, vì nhiệt độ tỏa ra lúc này quá mức kinh khủng, đem chất lỏng trong phòng đều bốc hơi cả lên.

Hắn lẳng lặng đứng đó, trên khuôn mặt chỉ lộ một đôi mắt, một đôi mắt khiến người khác không dám nhìn thẳng vào, tỏa ra lãnh quang khủng bố. Toát ra một cỗ khí thế Ma Thần tuyệt đỉnh, duy ngã độc tôn, đạp trên thiên địa.

Xuất ra một thanh trường kiếm hắc sắc, tỏa ra sương mù mịt mờ, hắn chỉ thẳng về phía Bạch Khôi.

Hắn đã bị chọc giận.

Bạch Khôi lúc này khuôn mặt đã không còn vẻ bình thản nữa, mà trở nên ngưng trọng hơn nhiều. Vì hắn có thể cảm giác được một tia nguy hiểm cận kề, nếu còn không cẩn thận liền phải ôm hận.

Cứ như thế, không có nhiều lời, cũng không có báo trước. Hai người liền chiến cùng một chỗ, trong chốc lát bộc phát ra chiến lực mạnh nhất của mình. Nền sảnh dưới chân bọn hắn bắt đầu không chịu được nữa, liên tục sụp đổ, lan tràn hướng xa xa.

Oành!

Lại một lần nữa va chạm, hắc sắc trường kiếm trong tay của người thần bí bắn ra một mảnh sáng chói hào quang, chém vào trường thương của Bạch Khôi, bạo phát một lần nổ vang.

Cảnh tượng này cực kỳ khủng bố, làm cho cả tòa kiến trúc run rẩy không ngừng. Mọi người lúc này đều bị dọa cho ngây ngốc, đây là chiến lực mà Nguyên đan kỳ có thể bạo phát ra đấy sao? Quá mức mạnh mẽ mà.

Người thần bí tiến lên, bộc phát càng thêm cuồng bạo, mỗi một chiêu đánh ra đều khủng bố vô cùng, đem không gian xung quanh nổ vang không liên tục. Đây là lửa giận của hắn, một cỗ lửa giận cực độ mà không có người nào có thể hiểu được nguyên do.

Bùng!

Một quả cầu lửa từ trên tay của hắn ầm ầm bay tới, xảy ra va chạm với Bạch Khôi, ngay sau đó bạo khai bùng nổ. Một cỗ lực lượng cuồng bạo cuốn ra, phá hủy toàn bộ chung quanh phạm vi năm chục mét. Đại sảnh rộng hơn mấy ngàn mét lúc này nổi lên một cây nấm lửa khổng lồ, nhanh chóng tán ra khắp tứ phía.

Bạch Khôi bị sóng xung kích chấn cho bay lui ra xa, chật vật tại nơi đó, hơi thở có chút không đều. Hiển nhiên đã chịu thiệt

thòi.

- Hừ! Mau dừng tay.

Cột lửa đang còn trong bạo phát thì không gian chợt vang lên tiếng hừ lạnh tức giận.

Chỉ thấy một cái hư ảnh bàn tay tự dưng xuất hiện, nhanh chóng biến lớn đem tất cả hỏa diễm thu lại, nén thành một quả cầu lửa rực rỡ, sau đó búng về phía người thần bí.

Rầm một tiếng nặng nề, quả cầu lửa lại không có bùng nổ, mà mạnh mẽ nện lên hắc sắc trường kiếm. Lực lượng quá mức mạnh mẽ, đem người thần bí đánh văng về sau. Khiến hắn phải cắm hắc sắc trường kiếm xuống nền sảnh, rạch ra một đường dài sâu hoắm rồi mới dừng lại được. Hai tay hắn run rẩy vì lực chấn, khóe miệng cũng trào ra máu tươi.

Người vừa ra tay tuyệt đối là một cái cường giả vô cùng mạnh mẽ.

- Chủ nhân… có cần ta dẹp bỏ chỗ này không?

Đúng lúc này, tên khách nhân còn lại đột nhiên tiến lên, đặt tay lên vai hắn mà nói. Ánh mắt quét một đường về phía xa, nơi mà vừa kẻ vừa nãy ra tay với chủ nhân hắn đang đứng.

Hắn đang tức giận… hắn muốn giết người… Và chỉ cần chủ nhân gật đầu, nơi này hôm nay sẽ bị xóa bỏ.

He he! Xin lỗi mọi người vì sự chậm trễ nhé:))

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 102: Siêu Cấp Cường Giả

Hai vị khách nhân này không ai khác chính là Hoàng Thiên cùng Cố Sở.

Đoạn thời gian này, Cố Sở tiếp xúc với Hoàng Thiên càng nhiều, chuyển biến trong tâm thức càng lớn. Người thiếu niên này quá khó nắm bắt, đến tận bây giờ lão vẫn chưa hiểu được bản chất của hắn là người như thế nào.

Đặc biệt là cái kế hoạch mà hắn vạch ra, đủ để khiến lão phải thay đổi hoàn toàn cách nhìn về hắn. Từ trong nội tâm nổi lên một tia khâm phục, tuy còn chưa thực sự trung thành với hắn, nhưng cũng không còn tâm tư chống đối với hắn nữa.

Có lẽ việc lựa chọn hắn làm chủ nhân, cũng không quá mất mặt.

Hôm nay tuy rằng mục đích đến đây không phải để gây chuyện, nhưng đối phương đã không biết điều, lão liền không phải kiêng nể. Ban đầu lão không có ra tay là muốn để cho Hoàng Thiên chiến đấu cùng Bạch Khôi, để hắn trút đi được cơn giận trong lòng. Vậy mà một tên đường đường là Sinh Thần cảnh, lại không biết xấu hổ mà ra tay với Hoàng Thiên, bảo sao lão không tức giận.

Lời của Cố Sở vừa ra, liền khiến cho tất cả mọi người chung quanh khẽ tái mặt. Kẻ này quá mức ngông cuồng, không coi Hiệp Hội Luyện Dược Sư ra gì. Dám đứng nơi đây mà nói sẽ hủy diệt nơi này, đây chính là tát vô mặt của Hiệp Hội Luyện Dược Sư a.

- Ha ha! Hiệp Hội Luyện Dược Sư lâu nay dường như quá nhân

đạo rồi, liền một tên gà đất chó sành cũng dám ăn nói ngông cuồng như vậy?

Tên vừa nãy ra tay với Hoàng Thiên rốt cục cũng xuất hiện trong đại sảnh, đứng ngay bên cạnh Bạch Khôi, khoanh tay khinh thường nhìn Hoàng Thiên cùng Cố Sở mà nói.

Cố Sở khóe môi dưới mặt nạ khẽ nhếch lên, vì lão có thể cảm nhận được bốn phía đã bị trận pháp phong tỏa. Cùng một đám cao thủ đang ẩn nấp, dương cung bạt kiếm về phía hai người bọn họ.

Nhưng lão sẽ để ý sao? Không! Lão chỉ chăm chú nhìn về phía Hoàng Thiên, và chỉ cần một cái gật đầu, nơi này hôm nay sẽ chìm ngập trong biển máu.

Nhìn vẻ trấn tĩnh của Cố Sở, tên trung niên kia mày kiếm khẽ nhíu lại, hắn bắt đầu chuyển ánh mắt về phía Hoàng Thiên, chậm dãi đánh giá.

Hoàng Thiên một hồi trầm mặc suy nghĩ, nắm tay khẽ siết chặt lại vì lửa giận trong lòng. Hắn rất muốn giết chết Bạch Khôi, muốn giết hết tất cả đám bẩn thỉu này, muốn giết hết bọn chúng. Nhưng hắn buộc phải kìm nén, buộc phải nhẫn nại, không phải vì hắn sợ mà vì bọn chúng chưa tới lúc phải chết.

- Bây giờ chưa phải lúc, đi thôi!

Cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng, Hoàng Thiên thu Thuận Thiên Kiếm vào trong nhẫn trữ vật, nói với Cố Sở rồi quay người rời đi.

- Hừ! Muốn đi sao? Không dễ như thế…

Tên trung niên nhân thấy Hoàng Thiên không có ý định đánh thì cười lạnh, vươn tay đánh về phía Hoàng Thiên.

- Để mạng lại đi.

Trong nhất thời hắn bộc phát ra khí thế cường đại, thân thể hóa thành gợn sóng bay tới, mỗi một tấc cơ nhục đều phát ra tiếng nổ vang rền.

Hoàng Thiên bước chân chậm dãi đều đều, không có dừng lại, cũng không có quay đầu, chỉ nhẹ giọng nói:

- Một số kẻ không biết điều, cứ thẳng tay mà giết.

Cố Sở đứng phía sau mỉm cười gật đầu, bước ra một bước, chặn lại thế đánh của tên trung niên nhân.

- Hừ! Không biết sống chết.

Tên trung niên nhân tức giận nhướn mày, hắn biết tên thần bí nhân trước mặt này là cao thủ, nhưng có lẽ không mạnh hơn hắn bao nhiêu. Nơi này đã sớm bị phong tỏa, đối phương lấy cái gì mà ngông cuồng?

Mặc dù vậy nhưng hắn cũng không dám khinh địch, một kích này liền vận dụng toàn lực.

Oành!

Một chiêu này của hắn phải nói là rất mạnh mẽ, dù cường giả Sinh Thần hậu kỳ nếu không cẩn thận thì cũng phải ôm hận. Vậy mà Cố Sở vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn không có ngăn cản, để mặc lực lượng đánh vào người, phát sinh cực chấn bùng nổ.

Đại sảnh tan nát, khói bụi mịt mù bốc lên che lấp đi Cố Sở, trên môi của tên trung niên nhân nhất thời nở một nụ cười đắc ý, tên này quá mức ngu ngốc lại dám để hắn đánh lên người, tuyệt đối sẽ thụ thương cực nặng cho xem.

Nhưng!

Hắn còn đang đắc ý bỗng nhiên biểu tình trên mặt trở nên biến sắc. Vì từ trong khói bụi, Cố Sở thân thể không chút nào tổn hại chầm chậm lăng không bước ra, ánh mắt dưới mặt nạ vẫn lạnh lùng nhìn hắn như cũ.

Một chiêu của hắn không hề khiến đối phương bị thương, thậm chí quần áo cũng không có bị nhăn chút nào.

Đây là chuyện gì…

Cổ họng của hắn nghẹn lại không thể nói nên lời, hô hấp dồn dập vì sợ hãi. Kẻ này há là cao thủ bình thường, tuyệt đối là một cái siêu cấp cường giả. Nghĩ đến khi nãy kiêu ngạo, khi nãy cường thế với đối phương, khuôn mặt của hắn tái xanh không chút huyết sắc.

Cố Sở cũng lười nói chuyện, Hoàng Thiên đã cho phép lão giết người, lão liền dám giết, dù cho trời có sập xuống cũng không có gì phải sợ.

Chỉ thấy lão vươn tay, hướng về phía tên trung niên nhân mà nhấn một cái. Nhất thời không gian xung quanh đều sụp đổ xuống, một cái hư ảnh ngón tay lăng không xuất hiện, đem tên trung niên nhân đánh tan thành mưa máu, chết ngay tại chỗ.

Mãi tới khi hư ảnh ngón tay tan đi, những mảnh thịt nát dính đầy máu tươi và những mảnh y phục vụn nát mới chầm chậm rơi xuống, vương vãi trên nền sảnh. Cảnh tượng này khiến toàn bộ đại sảnh chìm vào chết lặng, mọi ánh mắt đều dừng tại trên người Cố Sở, không che giấu được sự sợ hãi.

Người này chỉ tay một cái liền có thể giết chết một cái Sinh Thần cảnh cao thủ? Như vậy chẳng phải thực lực của hắn ít nhất cũng phải đạt tới Hồng Trần cảnh sao? Điều đáng sợ hơn là chủ nhân của hắn lại là một người có thực lực chưa tới Hóa Linh, một cái Hồng Trần cảnh cao thủ lại đi theo một tên tiểu tử yếu nhược

như thế, tuyệt đối nghe lời của hắn sẽ nói lên điều gì?

Thân phận của tên tiểu tử này… cực kỳ khủng bố.

Hoàng Thiên cước bộ vẫn như thế, lặng lẽ bước đi không hề quay đầu nhìn lấy một cái. Là do những chuyện này chẳng đủ để hắn phải quan tâm, hay là vì tâm của hắn đã chết?

Đến khi cách cửa đại điện chừng năm chục mét, thì trước mặt hắn bỗng xuất hiện một thân ảnh già nua, tỏa ra khí tức cường đại, tựa như một ngọn núi cao đè ép về phía hắn.

- Người trẻ tuổi, làm việc gì cũng không nên quá mức, phải chừa đường lui cho bản thân a.

Người mới xuất hiện này rất rõ ràng, nhìn ra được Hoàng Thiên mới là kẻ chủ chốt, muốn giải quyết chuyện này, cần phải bắt đầu từ phía Hoàng Thiên đấy.

Nghe lão giả nói vậy, Hoàng Thiên khẽ ngẩng đầu lên nhìn tới, bất giác nhếch môi mỉm cười, bước chân vẫn cứ thế, không có chút ngừng lại nào. Tựa như không có để lão vào trong lòng.

- Hừ! Ngươi còn trẻ mà sát tâm của quá nặng, hãy để chúng ta giúp ngươi đi.

Nhìn thấy thái độ của Hoàng Thiên, lão giả kia hừ lạnh một tiếng, trong tay xuất ra một cây trường côn, mang theo sức mạnh cuồn cuộn đánh về phía Hoàng Thiên.

- Muốn chết!

Cố Sở mắt lóe phong mang, bước nhẹ một cái liền xuất hiện trước mặt lão giả. Trong tay xuất ra Bất Chu Sơn, đánh ra một cỗ năng lượng bàng bạc, đem trường côn của hắn đánh nổ tung thành ngàn mảnh. Kèm theo đó là tiếng nổ kinh thiên động địa, khiến cho cả tòa kiến trúc ầm ầm nứt toác. Cũng may còn có đại trận thủ hộ,

nếu không thì nơi nãy đã trở thành bụi phấn.

Tên lão giả kia phun ra một búng máu bay ra sau, vẻ mặt kinh hãi thất sắc, hắn bản thân là Hồng Trần cảnh cao thủ, vậy mà vẫn không là đối thủ của người này sao.

Vù! Vù! Vù…

Rốt cục thì đám cường giả xung quanh không còn dám xem nhẹ chuyện này nữa, không còn ẩn nấp mà đồng thời xuất hiện, đem Cố Sở cùng Hoàng Thiên bao vây vào giữa.

- Hai vị! Các ngươi muốn gây chiến sao?

Lau đi vết máu trên khóe miệng, lão giả kia khuôn mặt xấu xí nói.

- Ba cái Hồng Trần cảnh, còn chưa có tư cách cùng ta nói chuyện.

Cố Sở ngẩng mặt lên nhìn vào đám cường giả xuất hiện, bất giác quanh người tỏa ra sương mù tràn ngập, khí tức cường đại khiếp người. Lão hừ mũi, lấy một cái giọng điệu cực kỳ xem thường mà nói.

- Đạo hữu, ngươi nên cẩn thận lời nói của bản thân mình. Các ngươi vô duyên vô cớ đến gây chuyện, lại còn giết chết trưởng lão của chúng ta là có ý gì?

Ba tên Hồng Trần cảnh cao thủ mặc dù rất tức giận nhưng cũng rất kiêng kỵ, không dám lập tức động thủ.

- Ha ha! Nực cười… nếu không phải tên trưởng lão kia ra tay với chủ nhân của ta, thì ta giết hắn làm gì?

Cố Sở cười cợt, giọng điệu có chút sắc lạnh. Cùng lúc đó, lão bước một bước về phía trước, khí tức mạnh mẽ tràn ngập đem ba

tên Hồng Trần cảnh bức lui về sau.

Lão trước đây từng là nhất phương bá chủ, nói năng hay hành sự đều không bao giờ kiêng nể cái gì, chỉ là bình thường không dám biểu hiện ra trước mặt Hoàng Thiên mà thôi.

- Ta công nhận ngươi rất mạnh, nhưng đắc tội với Hiệp Hội Luyện Dược Sư, ngươi dù mạnh hơn cũng phải bỏ mạng.

Hiển nhiên bọn hắn đã tức giận, lấy thân phận của bọn hắn mà đối phương vẫn không để vào mắt. Đây tuyệt đối là xem thường cùng nhục nhã.

- Ha ha! Đắc tội Hiệp Hội Luyện Dược Sư… nghe nghiêm trọng quá. Ta cũng có mấy lời gửi lại với các ngươi, tốt nhất là nên an phận một chút, không phải ai cũng có thể chọc vào, nếu không sẽ có một ngày các ngươi sẽ phải hối hận đấy.

Cố Sở trong lòng có chút ngứa ngáy, nếu không phải khi nãy Hoàng Thiên truyền âm cho hắn rằng có việc gấp phải rời đi ngay thì hắn đã ra tay đập cho mấy tên này một trận rồi.

- Ngươi ngông cuồng!

Ba tên Hồng Trần cảnh rốt cục không nhịn được nữa, đều bộc phát toàn bộ chiến lực của mình, hình thành nên ba tràng vực chiến đấu, chèn ép về phía Cố Sở.

- Ta không có thời gian lải nhải cùng các ngươi, thế nên đều cút về đi.

Cố Sở tỏa ra khí thế khủng bố, bước nhẹ một cái nắm lấy Hoàng Thiên, dễ dàng phá được tràng vực của ba tên Hồng Trần cảnh cùng trận pháp phong ấn, hướng ra bên ngoài mà bay đi.

Trước khi rời khỏi, không quên tặng cho ba tên cường giả Hồng Trần cảnh mỗi tên một cái bạt tai. Khiến cho bọn chúng cái

đầu đều vẹo sang một bên, máu me be bét.

- Đạo hữu, chớ vội đi.

Đột nhiên lúc này vang lên thanh âm bình thản, cả bầu trời phía trên đầu Cố Sở tự dưng tối sầm lại. Một cái hư ảnh bàn tay khổng lồ xuất hiện, chụp xuống về phía dưới, muốn đem Cố Sở cùng Hoàng Thiên lưu lại. Đây là một vị tuyệt đỉnh cường giả ra tay, đem cả bầu trời như kéo xuống, tựa như đại biểu thiên phạt, đem không gian đều đánh nát.

Cố Sở lần đầu tiên thay đổi sắc mặt, không dám tùy ý như khi nãy nữa. Lão xuất ra Bất Chu Sơn, dùng toàn lực kích phát. Bất Chu Sơn sáng rực như mặt trời ban trưa, phóng ra một cỗ áp lực mênh mông, Hỗn Độn phù văn tràn ngập, va chạm với hư ảnh bàn tay ở trên trời.

Đùng…

Cả bầu trời như vỡ nát, ầm ầm sụp đổ xuống, thanh quang chói mắt, đem bầu trời đều chiếu sáng hẳn lên, chỉ có một màu trắng xóa.

Phía bên dưới, tất cả các kiến trúc đều run rẩy sau đó ầm ập sụp đổ, bao gồm cả trụ sở Dược Thương Các của Hiệp Hội Luyện Dược Sư.

- Ha ha! Không cần phải nhiệt tình như vậy, chúng ta sẽ gặp lại sớm thôi.

Cố Sở phá được vòng vây, liền biến mất tại chân trời, chỉ lưu lại một câu nói vang vọng.

Dưới mặt đất, một vùng kiến trúc tan tác thành bụi phấn. Đa phần mọi người đều bị trọng thương nằm một chỗ, thậm chí có mấy kẻ kém may mắn đã phải bỏ mạng.

Chỉ có một số kẻ là cao thủ thực sự hoặc có chút may mắn là thoát khỏi một kiếp, lúc này đều có chung một vẻ mặt ngưng trọng cùng kinh hãi, chăm chăm nhìn về phía bầu trời.

- Hắn là một siêu cấp cường giả?

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 103: Ma Tộc

Khe nứt không gian dần khép lại, thân ảnh của hai người Hoàng Thiên và Cố Sở cũng biến mất, chỉ để lại một tràng cười đắc ý vang vọng.

Phía bên dưới, vô số ánh mắt kinh hoàng cùng sợ hãi nhìn về phía bầu trời vụn vỡ. Cú va chạm vừa nãy quá mức khủng bố, đến tận lúc này vẫn còn lưu lại từng luồng năng lượng không gian vặn vẹo, thi thoảng lại phóng ra một tia chớp rạch ngang bầu trời.

Không có một ai có thể ngờ được, đường đường là trụ sở lớn nhất của Hiệp Hội Luyện Dược Sư lại bị một người mạnh mẽ đánh nát không còn một mảnh.

Một thân ảnh lăng không đứng trên đống đổ nát của Dược Thương Các, sắc mặt âm trầm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

- Hội Phó…

Lão giả Hồng Trần cảnh vốn còn đang chìm trong kinh sợ, lúc này nhìn thấy khuôn mặt của người mới ra tay thì thoáng tái đi, vội vàng bay tới trước mặt hắn, chắp tay cung kính.

Hóa ra kẻ đánh ra hư ảnh bàn tay khủng bố khi nãy chính là hội phó của Hiệp Hội Luyện Dược Sư – Lương Tuấn.

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Sắc mặt của Lương Tuấn hơi tối lại, nhìn về phía lảo giả Hồng Trần cảnh mà nói.

Lão giả kia da đầu run lên, sắc mặt tràn đầy khủng hoảng. Bởi vì khi nãy đích thân Hội phó ra tay nhưng vẫn không thể giữ chân được người thần bí kia, đủ thấy thực lực của hắn mạnh cỡ nào, chí ít là không thua kém hội phó đấy. Mà hội phó của hắn tu vi đã sớm đạt tới Vấn Đỉnh trung kỳ, đây là chuyện đáng sợ cỡ nào?

Lão vội vàng kể lại mọi chuyện từ đầu tới cuối, không dám bỏ sót một chi tiết.

Lương Tuấn chăm chú nghe, càng về sau thì vẻ mặt càng thêm âm u, hiển nhiên là cực kỳ tức giận. Cuối cùng hắn cũng không nhịn được nữa, giáng cho lão giả kia một cái bạt tai đau điếng mà quát lên.

- Ngu ngốc.

Hắn không thể nào nghĩ được một chuyện vốn ban đầu không có gì nghiêm trọng lại thành ra cơ sự này. Chuyện xảy ra hôm nay không chỉ gây thiệt hại cực lớn mà còn để lại đại họa về sau, Hiệp Hội Luyện Dược Sư từ nay khó mà yên bình.

Đắc tội với một cường giả ở cấp độ này, có lẽ khi mà người kia trở lại, Hiệp Hội Luyện Dược Sư không chỉ đơn giản là trả một cái giá đắt.

Thế nhưng mọi việc dù không muốn cũng đã xảy ra rồi, không thể nào mà thay đổi được nữa. Điều quan trọng nhất lúc này là tìm được cách giải quyết đây.

Lương Tuấn liếc qua đám người một hồi, sau đó hừ lạnh bay đi. Hắn cần phải gặp Hội trưởng, có lẽ cũng chỉ có lão Hội trưởng mới có đủ kinh nghiệm cùng năng lực để giải quyết việc này.

Thời gian trôi qua, đám người may mắn thoát nạn bắt đầu thu lại tâm tình của mình, tiến hành dọn dẹp mới đổ nát. Sự việc hôm nay chắc chắn sẽ nhanh chóng truyền khắp Thiên Nguyên đại lục,

uy danh của Hiệp Hội Luyện Dược Sư sẽ giảm xuống một đoạn dài a.

- Hoàng Thiên sao? Ngươi càng ngày càng thú vị a.

Tại vùng đất đổ nát của Dược Thương Các, Bạch Khôi nhìn chăm chăm về phía bầu trời, khóe môi nở một nụ cười tán thưởng, lẩm bẩm nói. Không ngờ hắn lại có thể đoán được, người thiếu niên ra tay với mình là Hoàng Thiên.

Mà bên cạnh hắn lúc này có một lão giả, vẻ mặt tràn đầy ngưng trọng nói với hắn:

- Có thể chống lại Lương Tuấn, tu vi của tên kia ít nhất phải Vấn Đỉnh trung kỳ. Thiên Nguyên đại lục đạt tới cấp độ này không quá ba mươi người, hắn rốt cục là ai? Tại sao lại đi theo tên tiểu tử này?

Bạch Khôi suy nghĩ một hồi, sau đó nhàn nhạt cười:

- Hắn chưa chắc đã là người của Thiên Nguyên đại lục… hừm… Ta càng ngày càng thấy hứng thú rồi đấy…

Lời của hắn lại làm cho lão giả kia thoáng biến sắc, nếu như là thật thì hệ quả của việc này sẽ vô cùng nghiêm trọng đây.

- Được rồi, trở về thôi. Đấu giá hội lần này có thứ chúng ta cần đấy, phải chuẩn bị thật kỹ a.

Bạch Khôi mỉm cười lắc lắc đầu, hai tay chắp sau lưng bước đi trên đống đổ nát.

Lần đầu tiên từ sau khi xuất quan, hắn cảm thấy hứng thú với một người như thế. Giống như số mệnh đã sắp đặt từ đầu, hắn và người kia là thiên địch của nhau.

Hắn đã từng “thua” một lần, nhưng có lẽ sẽ không có lần thứ

hai, vì hắn tin vào bản thân mình.

…

U Linh Nhai.

Từ Thượng Cổ tới giờ vẫn thế, mông lung và huyền bí. Không gian lúc nào cũng mịt mờ vô phương, toát nên một vẻ cổ đại xa xưa hiếm có.

Vương Đình một thân đạo bào trắng đả tọa trên không, mái tóc bạc trắng phất phơ trong gió. Quanh thân tỏa ra một thứ năng lượng huyền ảo khó mà nắm bắt, phảng phất như có mùi vị của thời gian, kỳ dị vô cùng.

Lĩnh vực thời gian từ xưa tới nay luôn là một lĩnh vực cực kỳ khó chạm tới, không chỉ vì sự huyền bí khó giải thích của nó, mà còn vì hậu quả cực kỳ khó lường. Đừng nhìn thấy Sùng Lãm dễ dàng đem Hoàng Thiên trở về Thượng Cổ mà nghĩ nó đơn giản. Chỉ cần có một sai sót nhỏ, bản thân hắn sẽ vĩnh viễn bị xóa bỏ khỏi dòng chảy thời gian.

Không nghĩ tới Vương Đình lại cũng chạm được tới lĩnh vực này.

Đột nhiên vào lúc này, phía sau lão không gian phá toái, thân ảnh Hoàng Thiên cùng Cố Sở bay vụt ra, lăng không mà đứng.

- Sư phụ. Tiến lại gần Vương Đình, Hoàng Thiên cất tiếng chào.

Đôi mắt của Vương Đình vốn đang nhắm hờ lúc này chợt mở, phát ra từng đợt quang mang mãnh liệt, đem không gian xung quanh chấn động không ngừng.

- Phá phách vậy đủ chưa?

Thu hồi lại khí tức của mình, Vương Đình mới trợn mắt nhìn Hoàng Thiên, không do dự vỗ cho hắn một cái vào ót mà mắng, hiển nhiên là đã biết việc hắn đại náo Hiệp Hội Luyện Dược Sư vừa nãy.

Hoàng Thiên chậm dãi gỡ chiếc mặt nạ xuống, để lộ ra một khuôn mặt tái nhợt, nơi khóe miệng còn vương một vết máu đen xì. Đó là dấu hiệu của Đạo Thương, không hề có một chút tiến triển tốt đẹp nào. Có lẽ hắn không còn sống được lâu nữa.

- Bọn chúng đáng chết.

Bị Vương Đình trách mắng, hắn lại suy nghĩ về Bạch Khôi, nhất thời vẻ mặt hơi trầm xuống, nhẹ giọng nói.

Điều này khiến cho Vương Đình không khỏi thở dài bất lực. Tên tiểu tử này từ Táng Binh Chi Địa trở ra liền như biến thành một người khác. Không còn sự năng động nhiệt tình, không còn hài hước nghịch ngợm như trước nữa.

Thái độ của hắn lúc nào cũng âm u khó đoán, hành động thì ác độc cùng tàn nhẫn hơn rất nhiều. Mọi chuyện trên đời dường như chẳng còn gì quan trọng đối với hắn nữa, một sự thờ ơ vô tâm mà đáng ra, một thiếu niên ở độ tuổi như hắn không nên có.

Biến cố đó thực sự sẽ đánh ngã hắn sao?

Ngẫm nghĩ một hồi, lão không còn trách móc hắn nữa. Đặt bàn tay lên vai hắn, lão nói:

- Cô ta đáng để con phải trở nên như vậy sao?

Hoàng Thiên khẽ run lên, ánh mắt u oán nhìn về phía chân trời, ánh mắt ấy như tràn đầy thống khổ cùng bi thương, còn có cả thù hận nữa.

Cố Sở từng nói với hắn rằng sống trong cuộc đời này, nên biết

khi nào nắm lúc nào buông. Đôi lúc cố chấp chỉ khiến bản thân càng thêm đau khổ cùng bi ai mà thôi.

Phải!... hắn cố chấp, và hắn mệt mỏi vì sự cố chấp của bản thân.

Hắn không muốn buông tay, và hắn đau thương vì thứ mà hắn không buông được.

Buông bỏ những thứ không thuộc về mình, từ bỏ sự cố chấp của bản thân, nói thì dễ… nhưng mấy ai có thể làm được?

Chí ít đến bây giờ, Hoàng Thiên hắn còn chưa. Nếu không thì hắn đã không ra tay ngăn cản Trần Doanh.

Nhìn thấy ánh mắt của hắn tràn đầy tuyệt vọng, cảm nhận bờ vai của hắn run rẩy, Vương Đình nội tâm không khỏi thương xót. Chứng kiến đồ đệ của mình đau đớn, chứng kiến đồ đệ của mình nhập ma, đau lòng sao?

Cuối cùng lão chẳng biết nên khuyên hắn như thế nào, chỉ biết thở dài nhắc nhở:

- Được rồi! Khoảng thời gian này nên hạn chế ra ngoài, nếu có thì phải cẩn thận, đừng chọc vào người khác nghe chưa! Vi sư có việc phải đi vắng một thời gian, sẽ không thể bảo vệ con được.

Hoàng Thiên chầm chậm gật đầu, quay sang hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra sao? Sư phụ đi đâu?

Vương Đình gật đầu đứng dậy, hai tay chắp sau lưng, nhìn ra phía xa khẽ nói:

- Ta nhận được tin tức. Có thành viên của Ma Tộc xâm nhập Nguyên Giới, cần phải đi điều tra một chút.

- Ma Tộc?

Hoàng Thiên còn chưa có biểu hiện gì, Cố Sở đứng phía sau đã bị dọa cho kinh sợ mà thốt lên. Chỉ có những người có cấp độ như lão mới có thể hiểu được hai chữ này kinh khủng như thế nào.

Tuy rằng Ma Tộc lâu nay không có chút tung tích, nhưng chỉ cần nghĩ đến những chiến tích khủng bố, những trận chiến kinh thiên động địa năm đó, không một ai dám xem nhẹ.

Phải biết Tộc này năm đó dũng mãnh phi thường. Mỗi một cái thành viên đều là một cỗ máy giết chóc, là một chiến thần mạnh mẽ, không bao giờ lui bước, không bao giờ đầu hàng.

Nghe nói đại chiến năm đó, có một tên thiên tài của tộc này một mình đơn độc kịch chiến cùng mười lão quái cùng cấp mà không hề yếu thế. Thậm chí còn đem sáu trong mười tên đánh chết, khiến cho bốn tên còn lại phải bỏ chạy thục mạng.

Điều quan trọng hơn là Ma Tộc cực kỳ tàn nhẫn, không cần biết ngươi là ai, không cần biết nguyên nhân là gì. Chỉ cần ngươi đắc tội với tộc nhân của chúng, thì không chỉ mình ngươi mà toàn bộ những người có liên quan với ngươi đều phải chết.

Năm đó ba đại gia tộc Thượng Cổ bị diệt chính là minh chứng lớn nhất, Ma Tộc là một cái cấm kỵ tồn tại, không có một ai dám đắc tội.

Với tình trạng lúc này của Nguyên Giới, có lẽ chỉ cần một nhóm tộc nhân Ma Tộc xuất hiện, liền có thể đem thế giới này tiêu diệt, trở về thời đại mông muội.

- Phải là Ma Tộc…

Vương Đình gật đầu khẳng định, trầm mặc một hồi lại nói:

- Nguyên Giới lúc toàn thịnh còn không chống được Ma Tộc, bây giờ còn chìm vào trong nội chiến thì làm sao mà chống nổi. Đại kiếp lần này, có lẽ Nguyên Giới sẽ trở thành lịch sử.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 104: Chúng Ta Có Từng Quen?

Vương Đình rời đi, Hoàng Thiên không còn lý do nào để ở lại U Linh Nhai nữa. Hắn căn dặn Cố Sở một số chuyện, rồi sau đó trở về Thiên Nguyên Học Viện.

Mấy tháng trôi qua, nhưng khung cảnh của nơi này vẫn thế, chẳng có gì thay đổi. Vẫn là cái không khí tươi mới, nhộn nhịp tràn đầy sức sống của tuổi trẻ. Cớ sao lòng hắn lại man mác buồn như thế, dường như cả thế giới lúc này trong mắt hắn đều không có ý nghĩa gì nữa, chỉ có một màu ảm đạm cùng cô liêu.

Dọc đường đi, rất nhiều người nhận ra hắn. Từng lời bàn tán xì xào, từng ánh mắt khác thường, chỉ trỏ về phía hắn. Hắn chẳng để ý, chỉ nhếch môi nở một nụ cười bất cần, kết hợp với vết máu đen trên miệng khiến hắn càng thêm dữ tợn.

Về tới căn phòng ký túc xá, hắn nằm vật ra giường, trùm mền kín mít, hắn ngủ.

Vì bây giờ ngoài ngủ ra, hắn cũng chẳng biết làm gì.

- Ha ha! Hoàng Thiên mau dậy, ngươi trở về mà không báo cho huynh đệ gì cả.

Không biết bao lâu sau, cái giọng sang sảng của Anh Vũ làm hắn tỉnh giấc. Chiếc mền cũng bị giật tung ra một cách thô bạo, ánh sáng bên ngoài chiếu vào khiến hắn nhíu mày khó chịu.

- Hừ! Không báo thì ngươi vẫn biết được đó thôi. Để im ta ngủ một chút.

Quơ tay giành lại chiếc mền, hắn càu nhàu với Anh Vũ.

- Tiên sư! Thái độ gì đây hả? Còn không mau dậy, ra làm vài chén tâm sự, ta có nhiều chuyện kể với ngươi a.

Anh Vũ há lại để yên, hắn cười tít mắt giật phăng cái chăn quăng sang một bên, sau đó túm lấy tay của Hoàng Thiên mà kéo dậy. Hoàng Thiên rốt cục cũng phải chịu thua, bị Anh Vũ lôi ra khỏi phòng.

Trên con đường đá quen thuộc, hai người hai tâm trạng khác nhau cứ thế bước đi. Anh Vũ vốn là kẻ lắm miệng, giờ lâu ngày mới gặp lại huynh đệ tốt nên huyên thuyên cả buổi, tay chân cứ khua khua không ngừng. Hoàng Thiên nào có nghe được hắn nói gì, chỉ biết nhếch môi cười nhạt lắc lắc đầu.

Anh Vũ dẫn hắn tới khu ăn uống của học viên, tiến tới một cái đình các ven hồ, Hàn Lâm cùng Cẩu Thủ đã đợi sẵn ở đó.

Tu sỹ từ khi bước chân vào Nguyên Đan kỳ, Nguyên lực nội ẩn vào đan, tùy thời có thể xuất ra cung cấp năng lượng cho cơ thể. Vì vậy mà việc ăn uống thường ngày đã trở nên không quá quan trọng như trước.

Thế nhưng nơi này vẫn thập phần đông đúc, đa phần là những học viên tu vi dưới Nguyên Đan của Thiên Nguyên Học Viện, phần còn lại là những thành phần như bọn Hoàng Thiên, ra đây ăn uống hàn huyên.

Gọi đại vài phần mỹ thực, cùng với vài vò linh rượu lớn, bọn hắn bắt đầu buổi tiệc của mình. Anh Vũ vẫn thế, cứ huyên thuyên chém gió cả buổi, nước miếng văng tung tóe. Khi thì kể về những chiến công của mình, khi thì bàn luận về nữ nhân, lúc lại nói về chuyện tình cảm.

Hoàng Thiên chìm vào im lặng, hắn tựa mình vào lưng ghế,

ánh mắt đăm đăm nhìn ra giữa hồ. Một chén, hai chén, ba chén… chẳng biết bao nhiêu mà đếm. Linh rượu mang hơi men xâm nhập vào trong cơ thể của hắn, cay đắng và nóng cháy.

- Này này… ngươi uống gì mà khiếp thế?

Anh Vũ lúc này mới để ý đến sự khác thường của Hoàng Thiên, hắn ngưng lại câu chuyện đang kể, ném về phía Hoàng Thiên một cái ánh mắt ngạc nhiên mà hỏi.

- Buồn thì uống thôi, cạn đi…

Nhấc lên một ly nữa, Hoàng Thiên lắc nhẹ đầu trả lời.

Anh Vũ trợn mắt nhìn, còn định nói gì đó thì Cẩu Thủ tự dưng đứng lên, giơ một ngón tay lên lắc lắc ngăn cản. Nó đưa bàn tay nhỏ bé của mình nhấc chén rượu lên cụng ly với Hoàng Thiên, sau đó dốc vào miệng mà uống ừng ực.

Anh Vũ ở cùng với nó bao lâu nay, tự nhiên hiểu ý của nó. Hắn vỗ bàn một cái thật mạnh, nâng chén rượu lên nốc hết sạch hào sảng nói:

- Được! Ngươi muốn uống ta liền uống cùng ngươi.

Quăng cái chén trong tay xuống, hắn kéo Hàn Lâm đi về phía Hoàng Thiên, tiện tay xách luôn cả mấy vò rượu tới. Cứ như thế, ba tên thiếu niên cùng một con khỉ trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người thi nhau uống rượu.

Linh rượu là một thứ rượu đặc biệt, được đặc chế dành riêng cho tu sỹ. Cũng giống như phàm nhân uống rượu thường, tu sỹ uống linh rượu đến một mức độ nào đó cũng phải say.

Chẳng biết bọn hắn đã uống bao nhiêu, chỉ biết xung quanh đình các lúc này tràn đầy vỏ rượu vỡ nát, và tên phục vụ vẻ mặt thì tràn đầy ngán ngẩm nhìn bọn hắn thông báo đã hết rượu.

Cẩu Thủ khuôn mặt đỏ bừng như mông của nó, khóe môi lúc nào cũng nhăn lên nhe ra hàm răng sữa trắng bóc, chẳng biết là đang cười hay làm gì nữa. Cả bàn đồ ăn lúc này bị nó gạt phăng xuống nền, trở thành sàn diễn của mình nó.

Thân hình nó lắc lư không ngừng, nhảy nhót theo điệu nhạc đang phát ra từ cái đồ vật kỳ quái nơi góc bàn. Thứ âm thanh này thật kỳ lạ, kết hợp với hơi men trong cơ thể làm cho người ta xuất hiện một cảm giác bay bay, phiêu diêu đến khó tả.

- Nàng đến bên ta, cuộc đời ta cuồng dại

Nàng rời xa ta, đường còn lại cô liêu

Nâng chén tiêu sầu, sầu chẳng dứt Thủ nhớ hầu yêu, "thủ" thật nhiều.

Khung cảnh vẫn cứ bay bổng như thế cho tới khi con khỉ này đọc lên mấy câu thơ của nó. Cái mông dưới lớp quần đùi hoa mẫu đơn không ngừng ngúng nguẩy, lắc trái lắc phải. Một hồi sau, hai tay nó ôm lấy hạ bộ, sau đó ngửa người ra mà lắc, giống như nó đang nhảy điệu nhảy khiêu dâm của Hầu tộc vậy, trông cực kỳ biến thái.

Rồi nó cúi gập người xuống, chổng mông lên trời mà nhún, hai bàn tay vỗ vào mông bành bạch theo điệu nhạc, vẻ mặt đê mê hưởng thụ cực kỳ bỉ ổi. Cuối cùng, nó lột chiếc áo choàng bằng vải bố ra mà quay quay một hồi, sau đó nằm ngửa ra bàn mà cười ha ha như một con khỉ điên.

Ba người Hoàng Thiên trợn mắt há mồm vì kinh ngạc, liền bị nó nhảy lên tát cho mỗi tên một phát đau điếng. Rồi nó lại ngửa mặt lên trời mà cười đắc ý, lúc này đây tựa như chẳng phải Hoàng Thiên có chuyện buồn nữa mà trở thành nó buồn vậy.

Anh Vũ xoa xoa mặt căm tức, nhìn nó với ánh mắt khinh bỉ vô

cùng, chậm dãi ứng thơ:

- Thủ nhiều? thủ được bao nhiêu?

Sức tàn lực kiệt cô liêu muôn đời.

Cẩu Thủ cười ha hả nấc lên vài cái, sau đó loạng choạng đi lại gần Anh Vũ, vươn tay vỗ vỗ vai hắn, lấy một vẻ mặt bề trên mà ngâm:

- Ta đây chẳng trách kẻ vô tri

Đã yêu bao giờ biết tình si

Tựa như sỏi đá lòng vô cảm

Làm sao biết được cỏ sầu bi.

Anh Vũ lúc này triệt để câm lặng rồi, hắn nghiến răng ken két vì tức giận, giang tay táng cho con khỉ điên này một cái say sẩm mặt mày.

Cẩu Thủ lăn lộn mấy vòng trên bàn, nhưng lại bật ra tiếng cười. Tiếng nhạc xập xình lần nữa vang lên, nó lại hòa mình vào điệu nhảy kỳ quái, điên dại đến tột cùng.

Nhìn những người bạn của mình đang say khướt như ma men, nhìn Cẩu Thủ cùng Anh Vũ vô sỉ đang phá phách. Lần đầu tiên trong ngày, Hoàng Thiên bật ra một nụ cười vui vẻ. Cuộc đời của hắn thực may mắn, vì hắn vẫn còn những người huynh đệ bên cạnh, hiểu hắn, buồn cùng hắn, vui cùng hắn. Chí ít… hắn không còn thấy bản thân cô độc nữa.

…

Sáng sớm hôm sau, khi hắn tỉnh dậy thì thấy cả bọn đang nằm vật vã trên giường, mùi rượu nồng nặc khắp phòng. Cũng chẳng nhớ được bọn hắn về phòng bằng cách nào nữa.

Suy nghĩ một hồi, hắn chợt nhớ ra hôm nay có tiết học, vội vàng tát cho mỗi tên một cái khiến chúng tỉnh khỏi giấc mộng đẹp. Sau một hồi vệ sinh sửa soạn thì bá vai bá cổ nhau đi tới giảng đường.

Hàn Lâm thiên phú không nổi bật, nên đáng lẽ phải theo học tại lớp bình thường mới đúng. Nhưng sau khi Anh Vũ trở về liền năn nỉ cùng huyên thuyên không dứt, khiến Lâm Thanh Phong đành phải mặt dày sắp xếp cho hắn được theo học lại lớp siêu cấp thiên tài.

Còn về Anh Vũ thì không cần phải nói, chưa kể tới lai lịch kinh khủng của bản thân thì với linh căn của hắn hiện tại cũng quá đủ để được vào học tại nơi này.

Thành ra ba huynh đệ bọn hắn lại được học chung cùng lớp, cùng giảng đường.

Bên trong giảng đường, mọi thứ vẫn thế, tiến lại chiếc bàn gỗ quen thuộc, tự dưng trong lòng Hoàng Thiên có chút nhoi nhói. Chính nơi này, cách đây không lâu có người ôm hắn, có người nói sợ phải rời xa hắn, có người nói muốn ở bên cạnh hắn.

Giờ đây mọi thứ đều tan biến, tựa như cơn gió thoáng qua, chỉ để lại sự lạnh lẽo cô đơn trong tâm hồn. Hắn lặng người đi trong nỗi nhớ, mặc kệ xung quanh là tiếng ồn ào náo nhiệt của đám học viên.

Hắn nghỉ học khá lâu, trong lớp cũng xuất hiện thêm nhiều gương mặt lạ lẫm, có lẽ là những học viên thiên tài nhập học chậm. Không hiểu vì sao, ánh mắt của mọi người xung quanh đều tập trung về phía hắn, nhỏ giọng đàm luận.

Bất giác giật mình, hắn ngẩng đầu lên nhìn về phía trước. Một thân ảnh đang chầm chậm tiến về phía hắn, kéo theo muôn vàn ánh mắt.

Đó là một thiếu nữ xinh đẹp, dáng người cao gầy nhưng không thiếu phần nóng bỏng, mái tóc đen nhánh tựa như thác chảy xõa dài xuống hông càng tôn lên một vẻ đẹp vũ mị.

Nàng là Lan Nhi.

Tiến về phía trước bàn của Hoàng Thiên, nàng nhìn hắn bằng ánh mắt đầy tò mò cùng khó hiểu. Đây chính là tên thiếu niên độc ác mà mọi người thường nhắc tới sao? Hắn rất xa lạ, trong ký ức của nàng không có một chút gì ấn tượng về hắn cả, nhưng tại sao ai cũng nói nàng với hắn từng quen biết, từng thân mật.

Là do có người ác ý tung ra tin đồn sao? Hay là do chính hắn nói ra để tiếp cận nàng?

Chẳng có ai trả lời cho nàng cả, cứ suy nghĩ miên man như thế, tự dưng trong lòng nàng xuất hiện một cỗ cảm giác khó chịu khi nhìn hắn. Nếu như thực sự hắn là người tung ra tin đồn này, thì quả thực quá mức đê tiện.

- Ta và ngươi có từng quen biết chăng?

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 105: Ba Huynh Đệ

- Ta và ngươi có từng quen biết chăng?

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng, lại khiến cho Hoàng Thiên trong lòng như quặn thắt, sống mũi chợt cay. Cảm nhận được vài phần khinh thường trong đôi mắt ấy, có lẽ nàng chẳng coi hắn ra gì đây.

Nhẹ thở hắt ra một hơi, hắn nhìn Lan Nhi một cái thật sâu, cố nở ra một cụ cười, nói:

- Chưa từng gặp nhau.

Lời của hắn vang lên khiến vẻ mặt của Lan Nhi lộ ra nét khác thường. Bởi vì mặc dù hắn rất nhanh che giấu, nhưng nàng vẫn nhận ra được một tia thương cảm trong ánh mắt đó. Chẳng lẽ hắn và nàng thực sự từng quen biết nhau sao?

- Vậy tại sao mọi người lại nói chúng ta từng quen biết nhau.

Nhìn hắn với ánh mắt nghi ngờ, nàng lại hỏi. Đôi môi hồng khẽ mím lại, như hoa sen tươi thắm, cực kỳ quyến rũ.

- Tin đồn thất thiệt mà thôi, tin làm gì. Ta không có quen cô…

Hoàng Thiên cúi đầu nhếch môi cười, hai tay vẽ vẽ lên mặt bàn, nhàn nhạt nói.

- Mong rằng lời ngươi nói là thật. Còn nếu thực sự trước đây chúng ta có quan hệ gì, mong rằng ngươi cũng quên đi.

Lan Nhi gật nhẹ đầu, thanh âm có chút bén nhọn vô tình. Nàng

muốn nói cho hắn biết rằng, mặc kệ ta và ngươi có quen biết hay không quen biết thì ngươi cũng phải quên ta đi. Bởi vì hai chúng ta vốn không thuộc cùng một thế giới.

Hoàng Thiên động tác chợt ngưng, chân mày nhíu chặt lại. Lời nói của Lan Nhi tựa như hóa thành một con dao sắc, đâm thẳng vào tim của hắn, đau nhói. Đây còn là Lan Nhi mà hắn từng quen biết sao?

Nắm đấm siết chặt răng rắc, hắn cố gắng kìm nén cỗ bi ai trong lòng, cúi gập đầu thật sâu. Cả thế giới quanh hắn bỗng nhiêu như ù đi, nhạt nhòa và vô nghĩa. Trong đầu hắn chỉ còn quanh quẩn câu nói ấy "mong rằng ngươi cũng quên đi".

Lan Nhi quay người rời đi, để lại ba huynh đệ bọn hắn ở đó. Cả ba đều im lặng, mỗi kẻ có một nỗi lòng riêng, không nói một lời.

- Ây da! Tên kia chẳng phải ác ma Hoàng Thiên sao? Trước đây còn cùng Lan Nhi học thư thân mật lắm cơ mà, bây giờ lộ ra bản chất nên bị người đẹp xa lánh kìa, ha ha?

- Hừ! Không phải cậy bản thân là đệ tử của Vương Đình sao? Nếu chẳng phải có lão cứu, hắn đã bị các thế lực phế đi rồi ném cho chó ăn rồi.

- Phải đấy, huênh hoang cái gì chứ, loại ác độc như hắn đáng lẽ không nên sống mới phải.

- Da mặt cũng dày thật, giết người vô tội rồi còn dám vác mặt về nơi này.

- Tên hèn mà thôi.

- Chắc cha mẹ hắn cũng xấu hổ vì hắn lắm…

Ngay khi Lan Nhi rời đi không lâu, năm sáu tên thiếu niên ngồi

cách bọn Hoàng Thiên khoảng năm bàn liền bàn luận sôi nổi, chỉ chỉ trỏ trỏ về phía Hoàng Thiên, sắc mặt tên nào cũng tràn đầy vẻ trào phúng.

Hoàng Thiên ngẩng đầu nhìn quét qua đám người, trong lòng nổi lên sát ý đậm đặc chưa từng có. Hắn có thể mặc kệ kẻ khác nói về mình như thế nào, hắn có thể không để ý kẻ khác xem thường hắn ra sao, nhưng nếu như đụng đến cha mẹ hắn, tuyệt đối không thể. Kẻ dám đụng chạm tới cha mẹ hắn, sẽ phải trả giá.

Hắn chậm dãi đứng dậy, đi tới trước mặt của tên vừa nói ra những lời khi nãy, mỉm cười híp mắt nói:

- Ngươi nói lại một lần nữa xem?

Nhìn nụ cười nhẹ nhàng của Hoàng Thiên, tên kia lại bị dọa cho bủn rủn tay chân, không tự chủ được mà liên tục lui về phía sau. Hắn mặc dù kiêu ngạo, nhưng cũng tự biết mình không phải đối thủ của tên ác ma này.

Sở dĩ dám nói ra những lời khi nãy là vì hắn làm theo lời của Bạch Khôi đấy, với lại hắn nghĩ nơi này là giảng đường, dù cho Hoàng Thiên có to gan hơn nữa cũng không dám ra tay với hắn. Nhưng có lẽ hắn đã sai rồi.

- Ngươi… Ngươi đừng có làm bậy, nơi này là…

Nhìn Hoàng Thiên đang đứng đối diện trước mặt mình, nhớ lại cái danh ác ma của hắn, tên thiếu niên sợ đến lắp bắp, vội vàng cảnh cáo Hoàng Thiên. Chỉ là chưa có nói hết liền bị Hoàng Thiên nắm lấy cổ mà xách lên như một con gà.

Chứng kiến đồng bọn của mình bị đánh, đám thiếu niên kia đều khẩn trương cả lên, tuy trong lòng có sợ hãi nhưng vẫn là hướng về phía Hoàng Thiên mà ra tay.

Nhưng mà Hoàng Thiên là ai, chưa kể đến thực lực mạnh mẽ

của hắn, mà chỉ những kinh nghiệm chiến đấu sinh tử cũng đã vượt trội so với người thường, đám thiếu niên này làm sao là đối thủ?

Chỉ thấy hắn phản ứng cực nhanh, nắm lấy tên thiếu niên kia mà nhảy lên, một bước trái hai bước phải, đánh cho mấy tên còn lại gãy tay gãy chân nằm lăn long lóc trên nền nhà.

Tên kia đau đến đầu choáng mắt hoa, nơi cổ bị Hoàng Thiên nắm chặt đến không thở nổi, sợ đến hai mắt trợn trừng.

Hoàng Thiên nở một nụ cười dữ tợn, nhìn chằm chằm hắn mà nói:

- Làm sao? Không nói được phải không? Vậy để ta nói cho các ngươi biết… Ta chính là ác ma đó… ta giết bọn chúng đó… ta dựa hơi sư phụ đó… thì làm sao? Kẻ nào bất mãn thì lăn ra đây, còn không thì ngậm cái mõm chó của mình lại. Đừng nghĩ ta không dám giết các ngươi, ta có thể giết người một lần thì sẽ dám giết lần thứ hai, thứ ba… KẺ NÀO MUỐN CHẾT THÌ CỨ ĐẾN, TA CHIỀU.

Lời của hắn ngày càng lớn, âm thanh lạnh buốt đến tận xương tủy, trong con ngươi phun ra thần mang sáng chói.

Hắn đứng đó thách thức tất cả mọi người, khí tức quanh người như cuồng phong bạo vũ, đem toàn bộ bàn ghế xung quanh chấn tan thành bụi phấn. Tóc đen bồng bềnh phiêu diêu trong gió, lạnh lùng nhìn toàn bộ mọi người trong giảng đường.

Tất cả mọi người trong giảng đường đều hướng ánh mắt về phía hắn, mỗi kẻ một suy nghĩ khác nhau.

- Hoàng Thiên sư đệ bớt giận, thả Triệu Ca xuống rồi có gì từ từ nói.

Một tên thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi vội vàng tiến

tới, hướng về phía Hoàng Thiên mà nói. Hắn là lớp trưởng của lớp học siêu cấp thiên tài này - Hứa Ninh.

- Không liên quan gì tới ngươi, cút.

Hoàng Thiên cười lạnh một tiếng, linh liếm trong tay xuất ra, một đường quét tới, đem theo phù văn đầy trời, đánh ra một chiêu Vạn Kiếm Quy Nhất.

Nổ lớn vang lên, Hứa Ninh như một con rối bị đánh bay ra ngoài. Trên ngực còn lưu lại một vết thương sâu hoắm, máu tươi ồ ồ chảy ra. Hắn tiếp không nổi một chiêu của Hoàng Thiên.

- Hừ! Hoàng Thiên, ngươi đừng quá đáng.

Hành động của Hoàng Thiên tất nhiên khiến cho nhiều người nổi lên bất bình. Một tên thanh niên khác nhanh chóng chạy lại đỡ Hứa Ninh dậy, giúp hắn cầm máu, nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt ác độc.

Hoàng Thiên nào có để ý, hắn biết tên Hứa Ninh này cũng chẳng phải loại tốt lành gì, cùng một giuộc với Bạch Khôi mà thôi. Nếu hắn nhớ không nhầm thì khi nãy còn đang nói xấu hắn đây này.

Triệt để đốt cháy lửa giận trong lòng, lúc này hắn tựa như một đầu Ma Thần tuyệt thế. Thân thể chìm trong ngũ sắc thần hỏa, cầm trong tay ngũ phẩm linh kiếm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía một thân ảnh phía xa – Bạch Khôi.

Trong lúc nhất thời, xung quanh hắn có thêm mười lăm mười sáu thân ảnh, bao vây ba huynh đệ hắn vào giữa. Chẳng cần phải đoán, bọn hắn chắc chắn đều là người của Bạch Khôi đấy.

- Ha ha… Ha ha… quá đáng thì đã sao? Chỉ cho các ngươi được bắt nạt huynh đệ của ta mà không cho hắn bắt nạt các ngươi sao.

Đúng lúc này, Hàn Lâm liền cười lớn mà tiến về phía trước, song song đứng cùng Hoàng Thiên.

Hàn Lâm hắn trước đây từng tự ti vì bản thân không có gia cảnh, không có thiên phú, dẫu cho ngày thường vẫn cố gắng chăm chỉ tu luyện nhưng vẫn không thể nào thay đổi được cái sự thật tàn khốc đó. Cũng vì thế mà mười mấy năm ở gia tộc, hắn không có bạn bè, không có huynh đệ, cô độc một mình.

Hoàng Thiên chính là người đầu tiên kéo hắn ra khỏi cái tự ti đó, cho hắn biết thế nào là huynh đệ.

Mấy lần có chuyện xảy ra, đều là Hoàng Thiên bảo vệ hắn. Chuyện Hoàng Thiên giết người lần trước, cũng là vì hắn mà ra. Những lần đó hắn bất lực, không thể giúp được gì khiến hắn càng thêm áy náy.

Bây giờ Hoàng Thiên trở về, liền bị người khác lấy chuyện đó ra mà nói xấu, trách móc. Hắn không muốn nhẫn nhịn nữa, hắn không muốn để huynh đệ của mình cô độc một mình nữa, hắn muốn cùng huynh đệ của mình chiến đấu.

- Ha ha, nói hay lắm. Lũ chó má… muốn đánh nhau sao? Lên đây đi… Lão tử ngứa mắt các ngươi lâu rồi.

Anh Vũ lúc này cũng bước lên, kề vai cùng Hoàng Thiên. Hắn là người thẳng tính, không sợ trời không sợ đất và là kẻ thích gây chuyện. Lần trước trở về Thiên Nguyên Học Viện, nghe tin Hàn Lâm bị đánh, Hoàng Thiên thì suýt bị đuổi học hắn đã điên tiết lên rồi, nếu chẳng phải sợ bản thân gây chuyện sẽ ảnh hưởng tới ông nội của mình, hắn đã sớm quậy tung nơi này lên.

Hôm nay thấy Hoàng Thiên tâm trạng như thế, hắn cũng không màng hậu quả nữa. Ngươi dám đụng đến huynh đệ của ta, hãy ăn một bổng của ta trước.

Nhìn sang hai vị huynh đệ của mình, Hoàng Thiên nở ra một nụ cười thỏa mãn, cuộc đời hắn có được những người huynh đệ như vậy, còn gì để chê trách nữa. Trong tay hắn ngũ phẩm linh kiếm rung động không ngừng, tỏa ra sát khí ngợp trời.

- Giết…

Đám người kia không dám khinh xuất, liền nhanh chóng ra tay, thế nhưng căn bản không ngăn được. Linh kiếm của Hoàng Thiên một đường quét qua, pháp bảo đứt đôi, linh khí vỡ nát. Bốn năm người dưới một chiêu kiếm của hắn ho ra đầy máu, bắn ngược trở lại về phía sau.

Phía bên kia, Anh Vũ nắm trong tay Đả Thần Bổng dũng mãnh vô cùng. Hắn được ông nội cải tạo linh căn, lại tiến hành tiềm tu suốt mấy tháng, thực lực đã sớm tiến lên một tầng cao mới. Tuy nói chưa thể vô địch trong lớp trẻ, nhưng để đối phó mấy tên nhóc trước mắt, liền dư rồi. Chỉ thấy mấy cái thiếu niên ngăn ở trước mặt hắn đều bị một bổng đánh bay, mặt mũi biến dạng cả đi.

Nghĩ đến huynh đệ của mình bị đám người kia bức bách, bị đám người kia miệt thị, lửa giận trong lòng hắn càng lớn, ra tay càng thêm độc ác.

Hàn Lâm bên này chiến lực là kém nhất, thế nhưng lại khiến cho người khác căm tức nhất. Bởi vì hắn không trực tiếp đánh người, mà toàn dụ kẻ địch lại gần, sau đó lôi ra một cái túi trữ vật chứa đầy Phong Nguyên Phù, ném phù ra kích nổ liên tục.

Số Phong Nguyên Phù này là của Hoàng Thiên đưa cho hắn để phòng thân đấy. Mỗi một cái đều có uy lực cực mạnh, đả thương Nguyên Đan ty sỹ là chuyện bình thường. Còn số lượng phù thì… nhiều lắm, đếm cũng chẳng hết.

Thành ra trong ba huynh đệ, hắn lại trở thành kẻ nhàn hạ nhất, cứ cầm một nắm phù, ném qua ném lại. Đám người chiến

đấu với hắn thì bị hành cho sấp mặt, tóc tai quần áo cháy trơ cháy trụi.

Chiến đấu cứ thế hỗn loạn, ba người chống lại gần hai mươi người. Nghe thì có vẻ buồn cười, nhưng thế trận lại nghiêng hẳn về một phe ba người kia đấy.

Cuối cùng Hoàng Thiên hét lớn một tiếng, linh kiếm trong tay mạnh mẽ bổ xuống. Ngũ sắc thần diễm tỏa ra hào quang chói lòa, đan xen vào một tia hắc bạch song khí, đem gần một nửa giảng đường nhấn chìm trong thất sắc.

- Uỳnh…

Toàn bộ kiến trúc bên dưới nổ nát, kiếm ảnh hóa thành một vùng biển mênh mông, phiêu diêu khuếch tán hướng về tứ phương.

Tất cả những tên vây công bọn hắn lúc này như là lá rụng mùa thu, ở dưới một chiêu kiếm cuồng bạo này yếu ớt không chịu nổi, bị chém bay ngược ra xa.

Bụi mù tan đi, một nửa giảng đường bị hủy hoại nặng nề, bàn ghế nát tan, nền nhà nứt toác ra sâu hoắm.

Tất cả mọi người đều bị dọa cho sợ hãi, không còn kẻ nào dám ứng chiến. Nhìn thân ảnh cao gầy đang đứng ở trung tâm đó, hắn tựa như một vị chiến thần dũng mãnh, đội trời đạp đất. Trên lưỡi linh kiếm sắc bén lành lạnh còn lưu lại vết máu, kinh khủng vô cùng.

- Bức ép ta… Sẽ là sai lầm lớn nhất của các ngươi.

Cả người hắn thanh quang sáng chói, thần hỏa thiêu đốt mãnh liệt, chiếu sáng cả giảng đường. Hắn nhìn chằm chằm Bạch Khôi mà mở miệng, thanh âm lạnh lẽo vô tình.

Hắn đang cảnh cáo đối phương, thẳng thắn và trực tiếp.

Một hồi sau, hắn thu linh kiếm lại, quay đầu bá vai hai vị huynh đệ của mình, hào sảng nói:

- Không học nữa, đi uống rượu.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 106: Sa Đọa

Thân ảnh của ba người Hoàng Thiên khuất đi sau cánh cửa giảng đường. Để lại phía sau một đống đổ nát, và gần hai chục người bị thương nằm lăn lóc trên nền nhà.

Điều kỳ lạ là Hoàng Thiên từ đầu tới cuối cường thế cùng ngang ngược, mục đích đều hướng về Bạch Khôi khiêu khích. Nhưng Bạch Khôi vẫn như thế điềm tĩnh, không có một biến hóa nào trên khuôn mặt.

- Ngươi không phải người như vậy! Có điều diễn xuất rất tốt đấy?

Hắn chăm chú nhìn bóng dáng Hoàng Thiên khuất lấp, sau đó mới liếc về phía đám thủ hạ của mình. Khóe môi nhếch lên quỷ dị đầy thâm ý, quay người rời đi.

Cũng vào lúc này, một góc khác của giảng đường, Trần Lôi sắc mặt nghi hoặc không thôi. Bên cạnh hắn không ai khác chính là nha đầu Trần Doanh, đang lải nhải không ngừng.

- Hừ! Đây là cái tên mà huynh hay nhắc đến hay sao? Thực là kiêu căng.

Hành động khi nãy của Hoàng Thiên đều hướng mũi dùi về phía Bạch Khôi, tất nhiên sẽ làm cho nha đầu này không ưa rồi.

- Trần Lôi, ngươi thực sự muốn mời hắn hợp tác ư? Người này kiêu căng nông nổi, không biết kiềm chế bản thân, mới bị khiêu khích một chút liền không chịu được như vậy. Ta e là không phù

hợp với kế hoạch của chúng ta đâu.

Một tên thiếu niên bên cạnh hắn lắc đầu đánh giá, muốn khuyên Trần Lôi từ bỏ ý định mời chào Hoàng Thiên vào kế hoạch của bọn hắn.

- Được rồi! Ta tự có quyết định.

Trần Lôi sắc mặt đăm chiêu, không biết đang suy nghĩ gì trong đầu, phất tay với tên kia không muốn nhiều lời.

Hắn tìm hiểu về Hoàng Thiên đã lâu, mặc dù còn chưa hiểu rõ bản chất của con người này, nhưng hắn tin là đối phương không phải loại người ngu ngốc. Hành động hôm nay của đối phương chắc chắn là có ẩn ý gì đó, không thể đơn giản như biểu hiện bề ngoài mà người khác nhìn thấy.

Trần Lôi hắn xưa nay nhìn người chưa bao giờ sai, và hắn có lòng tin tuyệt đối rằng bản thân sẽ không nhìn nhầm người. Chỉ vậy thôi.

- Hoàng Thiên… Mong rằng ngươi sẽ không làm ta thất vọng.

Lời của hắn tất nhiên khiến Trần Doanh khó chịu, nàng nguýt hắn một cái thật dài, sau đó ngồi phịch xuống ghế, vẻ mặt nhăn nhó.

Hoàng Thiên lúc này đang cùng hai vị huynh đệ của mình đi đến nhà ăn, nào biết được bản thân đang bị người nhận xét. Mà cho dù có biết được, thì hắn cũng chẳng quan tâm làm gì, bởi vì định kiến của mọi người về hắn lúc này đều chẳng quan trọng nữa, thế giới của hắn chỉ còn lại men rượu nồng cháy, cay và đắng đến tột cùng.

…

Mấy ngày nữa lại trôi qua, Hoàng Thiên vẫn cứ chìm đắm như

thế. Buổi sáng thì lên giảng đường nằm ngủ, chiều tối thì cùng Hàn Lâm, Anh Vũ và Cẩu Thủ uống rượu đến say mèm. Thi thoảng còn quá phận đi gây sự đánh nhau cùng người khác, phá phách không ngừng.

Cuộc sống của hắn cứ thế sa đọa, người ghét hắn càng ngày càng nhiều hơn. Ai ai cũng nhìn hắn bằng ánh mắt khinh bỉ cùng xem thường, tựa như hắn là một vết ô nhục của Thiên Nguyên Học Viện.

Lâm Thanh Phong ban đầu còn gọi ba huynh đệ bọn hắn đến mắng cho một trận, dọa sẽ phạt diện bích ở Thông Thiên Phong, muốn bọn hắn phải an phận lại. Nhưng rốt cục thì vẫn đâu vào đấy, hơi men vẫn cứ thế quanh quẩn trong cuộc đời bọn hắn. Cuối cùng ông cũng chỉ biết thở dài mặc kệ, mong sao bọn hắn đừng làm gì quá phận là được.

…

Tại một góc nào đó của Thiên Nguyên Học Viện, bóng tối bao trùm, giơ tay trước mặt cũng không nhìn thấy được năm ngón.

- Thiếu gia!

- Báo cáo đi!

- Vâng! Hoàng Thiên mấy ngày nay liên tục say xỉn phá phách, không học tập, không tu luyện, cũng không có tiếp xúc cùng người lạ. Đạo thương của hắn dường như càng ngày càng trở nên nghiêm trọng, sắc mặt lúc nào cũng tái nhợt yếu ớt, Nguyên lực ba động càng ngày càng nhạt. Hôm qua ta có cố ý khiêu khích, hắn trong cơn tức giận ra tay với ta, vẫn là chiêu thức cũ nhưng uy lực yếu đi rất nhiều. Có lẽ thực lực của hắn không còn được ba thành so với lúc toàn thịnh.

- Từ xưa tới giờ, Đạo Thương chưa bao giờ gây ảnh hưởng tới

chiến lực của tu sỹ, vì vậy lời giải thích hợp lý nhất lúc này là… hắn sắp chết.

Không gian tự dưng trở nên tĩnh lặng đến lạ thường, phải cố gắng lắm mới có thể cảm nhận được tiếng hơi thở hồi hộp. Kẻ được xưng là thiếu gia kia chìm vào trong suy nghĩ, một hồi sau liền thở dài một cái, có chút tiếc nuối:

- Sắp chết sao? Đáng tiếc… đáng tiếc…

…

- Nào… Cạn ly… hức.

Trên hành lang của khu ký túc xá học viên, ba cái thiếu niên liêu xiêu bước đi, thi thoảng lại cười cười nói nói.

Là Hoàng Thiên, Anh Vũ và Hàn Lâm, còn có Cẩu Thủ nữa.

Cũng như bao hôm trước, ba huynh đệ bọn hắn lại uống đến say mèm, trong vô thức đi về phòng. Anh Vũ vẫn còn lải nhải không ngừng, cầm vò rượu trong tay gõ vào đầu huynh đệ của mình, sau đó ngửa cổ lên mà uống ừng ực.

Hiện tại đã là nửa đêm, đa số học viên đã chìm vào giấc ngủ khiến nơi này trở nên khá vắng lặng.

- Ha ha… ta nói… ngươi quên nàng đi. Nàng không đáng để ngươi phải như thế.

Quăng cái vò rượu rỗng tuếch trên tay sang một góc, Anh Vũ choàng tay ghì lấy cổ của Hoàng Thiên mà nói. Tay còn lại gác lên vai của Hàn Lâm cười cười:

- Ta nói có đúng không?

Hàn Lâm lúc này cũng say đâu kém gì, đi còn không vững. Bị Anh Vũ đè tay lên thì loạng choạng một hồi, suýt nữa thì ngã

xuống. Hắn vỗ vỗ tay vào ngực Anh Vũ mà nói:

- Đúng… Đúng… Nàng sẽ phải hối hận thôi.

Hoàng Thiên bước chậm, ngửa mặt nhìn lên trần nhà, thì thào nói:

- Ta đâu còn buồn vì nàng… Ta bây giờ chỉ muốn làm những gì mình thích thôi… thời gian chẳng còn nhiều nữa.

Lòng hắn thoáng chốc nghẹn lại, cơ thể tự nhiên truyền đến một cơn đau dữ dội, hắn gục người xuống ho khan không ngừng. Bàn tay cố gắng che lấy miệng của mình, nhưng vẫn không thể che được từng vết máu đen ngòm tràn đầy tử khí.

- Cuộc đời chó chết… Thiên Đạo chó chết… Anh Vũ nắm chặt lấy vai của Hoàng Thiên, cảm nhận được bờ vai gầy ấy đang run rẩy vì đau đớn, nơi khóe mắt hắn tự khi nào rưng rưng. Hắn quỳ gối xuống nền đá, nghiến răng chửi bới không ngừng, hắn ghét cái cuộc đời này, hắn ghét cái Thiên Đạo này, tại sao lại bất công với huynh đệ của hắn như thế.

- Đứng lên nào! Cười lên nào! Chết thì sao? Có cái gì đáng sợ chứ.

Hàn Lâm vẫn là người điềm tĩnh nhất, tiến tới kéo hai người huynh đệ của mình đứng dậy, khóe môi hắn cố nở ra một nụ cười, nhưng thật cứng nhắc và miễn cưỡng. Hắn muốn huynh đệ của mình cười, nhưng thật ngộ, vì hóa ra bản thân hắn cũng cười không nổi.

Nhìn thấy huynh đệ mình đau đớn, nhìn thấy huynh đệ mình bi thương, hắn gằn lên trong miệng bằng cái thứ giọng khàn khàn khó nghe, và chỉ có mình hắn nghe được:

- Sẽ có một ngày ta diệt ngươi Thiên Đạo này.

Ba người thiếu niên, ba cái tính cách khác nhau, ba hoàn cảnh khác nhau, ba cuộc đời khác nhau. Chỉ vì một chữ duyên mà nên huynh đệ, chẳng nói đồng sinh không nói cộng tử. Nhưng tình cảm giữa bọn hắn, thiên hạ này có được mấy người.

Có lẽ thật xa trước đây, và mãi lâu sau này, thế giới này cũng có những tình cảm huynh đệ chân thành như thế, nhưng không giống với ba huynh đệ bọn hắn, không giống chút nào. Bởi vì bọn hắn là duy nhất.

Nhìn hai người huynh đệ của mình, Hoàng Thiên trên môi nở ra một nụ cười đầy máu.

Đời này… kiếp này… có được hai người huynh đệ như thế… là điều tuyệt vời nhất…

Và… cũng là điều khiến hắn bi thương nhất.

…

Trở về phòng, men say cũng đã ngấm vào trong máu. Ba người, ba tâm trạng khác nhau nằm vật ra giường, chìm vào trong giấc ngủ. Có lẽ chỉ còn trong giấc mơ, bọn hắn mới có thể sửa lại được cái sự thật tàn khốc đó, nơi mà huynh đệ của mình được sống mãi, sống mãi.

Chẳng biết bao lâu sau, khi mà những hơi thở dồn dập bị thay thế bằng những lần hô hấp sâu dài, là khi con người chìm sâu vào giấc ngủ.

Hoàng Thiên bất chợt mở mắt tỉnh dậy, nhìn Anh Vũ cùng Hàn Lâm đang say giấc, hắn thở dài ai oán. Nhẹ nhàng rời giường, hắn lặng lẽ đi ra khỏi phòng.

Trời đã quá khuya, trên dưới Thiên Nguyên Học Viện lúc này đều chìm vào trong giấc ngủ. Hoàng Thiên một thân hắc y bao phủ, dưới ánh sáng mờ mờ của trời sao lại như hòa làm một với

bóng đêm, khó mà nhận biết.

Chân hắn khẽ điểm một cái, toàn thân bỗng chốc nhẹ nhàng tựa chiếc lá, vụt một cái liền nhảy qua mười tầng cao, bay lên trên nóc của ký túc xá. Chân hắn lại điểm, cứ thế thi triển không ngừng, thân thể của hắn tựa như hóa thành một tia chớp, tốc độ nhanh đến kinh người, biến mất trong màn đêm mờ ảo.

Loại tốc độ này hắn trước đây là chưa bao giờ thi triển ra được, có lẽ là tiến bộ mới gần đây.

Phải tới hơn mười phút sau, hắn mới đáp xuống một chóp đá cao cao trên Thông Thiên Phong, đứng đó như chờ đợi điều gì.

Nơi này còn đang trong quá trình xây dựng, ban ngày còn ít người qua lại chứ đừng nói tới nửa đêm như thế này. Xung quanh chỉ có màn đêm, tiếng côn trùng rinh rích kêu, tiếng gió phần phật thổi qua, và một thiếu niên đang đứng đó, ma mị đến tột cùng.

Dưới lớp vải trùm, vẻ mặt của hắn tuy vẫn còn tái nhợt thiếu sức sống, nhưng tuyệt nhiên không còn một chút gì biểu hiện của việc say xỉn. Ngay cả cái nét chán trường thường ngày cũng không còn, mà thay vào đó là một nét âm lãnh độc ác, lành lạnh tựa như Ma Thần.

- Chủ nhân!

Không lâu sau khi hắn đến, nơi chóp núi liền xuất hiện một làn khói đen ngòm quanh quẩn. Nhanh chóng hội tụ thành một thân ảnh quen thuộc đứng phía sau hắn, là Cố Sở.

Chầm chậm quay đầu lại, Hoàng Thiên gật đầu chào lão, nhàn nhạt hỏi:

- Mọi chuyện sắp sếp ổn cả chứ?

Cố Sở bước tới, đưa cho Hoàng Thiên một đồ vật, sau đó nói:

- Theo lời của chủ nhân, mọi thứ đều hoàn hảo.

Hoàng Thiên giơ thứ đồ vật kia lên trước mặt, ánh mắt chăm chú một hồi, khẽ gật đầu hài lòng, ngưng một lát hắn lại nói:

- Về sau chuyện này ngươi có thể tự quyết, không cần phải thông qua ta nữa, cẩn thận một chút là được.

Làm việc với Cố Sở lâu nay, Hoàng Thiên tất nhiên có thể nhìn ra được sự chuyển biến trong tâm thức của lão. Giao cho lão quyền hạn lớn như thế, một phần vì hắn tin tưởng lão, một phần vì đây là cách thu phục nhân tâm dễ dàng nhất.

- Vâng!

Cố Sở trong lòng tự nhiên thoải mái, nhanh chóng gật đầu đồng ý.

- Ngươi đã từng cứu qua Trần Lôi, nói cho ta cảm nhận về con người hắn.

Suy nghĩ về Trần Lôi, Cố Sở vẻ mặt lộ ra tán thưởng chậm dãi nói:

- Về gia thế và thiên phú tu vi thì không có gì. Còn về tính cách, con người này có dã tâm, nhưng cũng cực kỳ nghĩa khí. Lần trước khi hắn gặp nạn, rõ ràng có một cơ hội để chạy trốn, lại để dành cho người của mình, điều này là cực kỳ hiếm có. Ta cảm thấy hắn là người sinh ra là để trở thành một lãnh đạo trác tuyệt, nhưng tính cách của hắn sẽ là rào cản lớn nhất, khiến hắn không thể nào nắm trong tay một thế lực lớn.

Nếu lời nói của lão lọt vào tai kẻ khác, chắc chắn sẽ khiến người ta tức mà chết. Con trai của gia chủ Trần gia, sở hữu siêu đẳng linh căn mà lão dám nói là không có gì ư?

Chỉ là hai thứ đó trong mắt lão đúng nghĩa là không có gì đấy.

Sở dĩ Trần Lôi để lại ấn tượng cho lão là vì hành động trượng nghĩa của hắn, dám hi sinh bản thân mình để tạo cho thuộc hạ một con đường sống.

Và giống như lời lão nói, Trần Lôi sẽ rất khó thành công trên con đường của mình. Vì hắn thiếu đi thứ quan trọng nhất mà một bậc bá chủ cần phải có - sự độc ác.

- Ừm! Điều tra về hắn kỹ một chút, nếu có thể… hãy giúp hắn một tay.

Hoàng Thiên suy tư một hồi, rốt cục lên tiếng, con người như Trần Lôi đáng để hắn ra tay giúp đỡ. Hơn nữa, kế hoạch của hắn còn thiếu những con người như vậy.

- A! Hắn rốt cục tới rồi, ngươi chuẩn bị một chút đi.

Ngay lúc này, ánh mắt của Hoàng Thiên chợt sáng lên, nhìn về phía dốc núi, nơi có một thân ảnh quen thuộc đang chầm chậm đi tới.

Hắn – Là Hàn Lâm.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 107: Cường Hóa Linh Căn

- Ngươi đã tới!

Hoàng Thiên nhìn về phía Hàn Lâm, mỉm cười nói.

- Ân!

Hàn Lâm gật đầu, ánh mắt thoáng nhìn về phía Cố Sở, thần sắc tự nhiên trở nên nghiêm túc. Hắn mặc dù không nhìn ra được tu vi của Cố Sở, nhưng vẫn có thể cảm nhận được đây là một cái siêu cấp cường giả.

- Đây là Cố Sở lão nhân, là bạn của sư phụ ta.

Đoán được suy nghĩ của Hàn Lâm, Hoàng Thiên liền giơ tay chỉ về phía Cố Sở mà giới thiệu. Tất nhiên là phải nói dối, vì hắn đã hứa với Cố Sở trước mặt người khác thì không nhất thiết phải gọi hắn là chủ nhân. Một phần vì thể diện của lão, một phần vì che giấu, bởi vì chuyện này quá mức kinh người, để lộ ra cũng không tốt.

Hàn Lâm khẽ a lên một tiếng, sau đó vội vàng chắp tay về phía Cố Sở, cung kính chào:

- Vãn bối Hàn Lâm, ra mắt tiền bối.

Hắn là người có bối cảnh tầm thường, trừ ông nội của Anh Vũ ra, có mấy khi được tiếp xúc cùng những nhân vật tầm cỡ này. Tự nhiên trong lòng xuất hiện một chút hồi hộp khẩn trương, chỉ sợ bản thân làm gì phật ý người ta, liền rước lấy họa.

- Tiểu huynh đệ, không cần câu nệ tiểu tiết.

Cố Sở cười cười, phất tay với hắn.

- Được rồi… Hàn Lâm! Ngươi đã nghĩ kỹ chưa?

Hoàng Thiên vỗ vỗ vai của Hàn Lâm, vẻ mặt trịnh trọng hỏi.

Lời của hắn khiến Hàn Lâm nội tâm hơi trầm xuống một chút, sâu trong ánh mắt lóe lên một tia kiên định, gật đầu nói:

- Ta quyết định!

Mấy hôm nay, từ khi biết được Hoàng Thiên bị Đạo Thương nghiêm trọng, sống không được bao lâu nữa. Trong lòng của Hàn Lâm tự dưng xuất hiện một cỗ bi ai không nói nên lời, hắn tự trách bản thân mình quá yếu đuối, chẳng thể nào giúp đỡ huynh đệ của mình, ngược lại còn làm liên lụy tới bọn hắn.

Nếu như ngày hôm đó hắn có đủ thực lực để chống lại Bạch Khôi, thì Hoàng Thiên đã không phải vì hắn mà đánh nhau, mà giết người, để rồi bị Đạo Thương phản phệ như thế.

Nếu như hắn có đủ mạnh mẽ để làm gì đó có thể cứu được Hoàng Thiên, chứ không phải bất lực từng ngày nhìn sinh mạng huynh đệ mình đi đến hồi kết. Hay là đơn giản hơn, đánh cho đám thiên tài kiêu ngạo đó một trận, để giúp huynh đệ của mình xả được cơn giận trong lòng.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn muốn bản thân trở nên mạnh mẽ, muốn bản thân phải trở nên cường đại dù cho phải trả giá thật lớn đi chăng nữa.

Và hai hôm trước, Hoàng Thiên nói với hắn, sẽ giúp hắn thay đổi cuộc đời, giúp hắn trở thành cường giả.

Không biết Hoàng Thiên làm bằng cách nào, nhưng hắn đồng

ý.

- Hứa với ta, không tiết lộ chuyện này cho bất cứ ai, kể cả Anh Vũ, được không?

Hoàng Thiên mỉm cười hài lòng, ngưng một lát lại dặn dò Hàn Lâm, không muốn hắn tiết lộ chuyện tối nay ra ngoài.

- Kể cả Anh Vũ sao?

Hàn Lâm có chút nghi hoặc hỏi.

- Phải! Một chút nữa ngươi liền hiểu việc này phức tạp như thế nào, càng ít người biết thì càng tốt. Nếu để Anh Vũ biết liền làm hại hắn đấy.

Liếc mắt về phía Cố Sở, Hoàng Thiên vừa giải thích cho Hàn Lâm, vừa ra hiệu cho lão bắt đầu.

- Được rồi, bây giờ mọi chuyện đều nghe theo Cố Sở, hắn sẽ giúp ngươi.

Lấy từ trong giới chỉ ra thứ đồ vật khi nãy, Hoàng Thiên giao lại cho Cố Sở. Sau đó lui về phía sau, ngồi tĩnh tọa trên một tảng đá cách đó không xa.

Cố Sở quan sát Hàn Lâm một hồi, sau khi dặn dò hắn nên làm thế nào liền bắt đầu tiến hành. Thứ đồ vật kia hóa ra là Cố Tinh Cực Đạo Thạch, dưới sự thúc dục của lão, liền bay lên lơ lửng trên đầu của Hàn Lâm, buông xuống từng tia kỳ dị chi khí.

Hàn Lâm thu lại tâm tình, nghe theo lời của Cố Sở chậm thả linh hồn lực của bản thân ra cảm ứng. Rất nhanh sau đó linh hồn lực của hắn liền xuất hiện dấu hiệu của sự dung hợp, hòa làm một thể với thứ khí kỳ lạ kia.

Cố Tinh Cực Đạo Thạch càng ngày càng sáng, phun ra vô số

tinh điểm, hóa thành một dòng xoáy nhỏ cuồn cuộn nhập vào cơ thể của Hàn Lâm.

Bên trong cơ thể hắn lúc này, như càn khôn điên đảo, từng trận nổ vang rung động tỏa ra phù văn huyền ảo. Vô thượng kim quang xuyên thấu qua máu thịt, chiếu sáng ra bên ngoài khiến cơ thể của của hắn sáng rực như mặt trời ban trưa. Cả một góc Thông Thiên Phong đều rực sáng, nếu chẳng phải Cố Sở ra tay, thì chỉ sợ cả Thiên Nguyên Học Viện đều bị kinh động rồi.

Biến hóa này kéo dài khoảng nửa tiếng, kim quang dần dần nội liễm, kỳ dị chi khí kia xuất hiện ngày một nhiều hơn, đan xen hóa thành một chiếc kén màu bạc, bao bọc cơ thể của Hàn Lâm vào giữa. Cơ thể hắn, mỗi giọt máu, mỗi một tế bào đều đang tiến hành lột xác kinh người, thuế biến triệt để.

Đây chính là tác dụng lớn nhất của Cố Tinh Cực Đạo Thạch, cải biến linh căn của con người đi tới hướng cực đạo. Chỉ cần Hàn Lâm thành công phá kén mà ra, hắn liền không còn là một thiếu niên bình thường nữa, mà sẽ trở thành một siêu cấp thiên tài, sở hữu linh căn vượt qua siêu đẳng. Cố Sở chăm chú quan sát biến hóa của Hàn Lâm, mãi cho tới khi hóa kén hoàn toàn thì lão mới rời đi ánh mắt. Ngồi xuống đả tọa, chờ đợi Hàn Lâm xuất quan.

…

Không gian xung quanh chìm vào trong tĩnh lặng, ba mươi phút, một giờ, hai giờ trôi qua, vẫn không có động tĩnh gì. Hoàng Thiên lúc này bắt đầu có chút không bình tĩnh, theo như lời Cố Sở nói, người bình thường tiến hành thuế biến dài lắm khoảng một giờ là xong, tại sao lần này lại lâu như thế? Chẳng lẽ có biến cố bất ngờ nào xảy ra sao?

Chậm dãi tiến lại gần, hắn nhìn Cố Sở lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Ánh mắt không rời những gợn sóng đang lan truyền trên vỏ kén, Cố Sở suy tư một hồi, sau đó vui mừng nói:

- Không có gì! Tên tiểu tử này rất may mắn, không chỉ được cải tạo linh căn mà còn được cải tạo cả huyết mạch nữa nên thời gian lâu hơn bình thường.

Hoàng Thiên vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc, nghi hoặc hỏi:

- Cải tạo huyết mạch ư?

Cố Sở gật đầu, giải thích:

- Gia tộc của tiểu tử này có lẽ là một nhánh của đại gia tộc nào đó thời Thượng Cổ, nên trong huyết mạch còn sót lại một tia truyền thừa. Bình thường thì huyết mạch này loãng tới mức không thể phát hiện được, nhưng bây giờ được Cố Tinh Cực Đạo Thạch cải biến, liền trở nên thuần huyết rồi. Quả thực mong chờ, không biết là loại huyết mạch cường đại của gia tộc nào đây?

Lời của Cố Sở nói khiến cho Hoàng Thiên trong lòng an tâm lại, sau đó vì Hàn Lâm mà vui mừng. Tiểu tử này phúc khí quá tốt, sau lần này vừa có được linh căn siêu cấp, vừa có được huyết mạch cường đại, quả là song hỉ lâm môn, cá chép hóa rồng a.

Bên trong chiếc kén, Hàn Lâm đúng như lời của Cố Sở nói, đang tiến hành bước lột xác quan trọng nhất. Cả linh căn cùng huyết mạch cơ thể cùng lúc được cải tạo, vượt qua rất xa trước đây. Y phục của hắn đã sớm bị hóa thành tro bụi, để lộ một cơ thể cường tráng. Từng tấc máu thịt, xương cốt không ngừng được kim quang tràn qua, tái cấu trúc lại từ đầu.

Sinh linh từ khi sinh ra, đã có tinh hoa cố định bất biến của riêng mình, đó là sự kết hợp từ tiên thiên chi khí thừa hưởng từ cha mẹ và hậu thiên chi tinh từ giai đoạn sơ khai hình thành.

Tương truyền, tinh hoa của sinh linh tự khi sinh ra là cố định

bất biến trong suốt cuộc đời của sinh linh đó. Có lẽ cũng chỉ có những thứ đồ vật nghịch thiên như Cố Tinh Cực Đạo Thạch mới có thể làm được điều tưởng chừng như không thể này, thay đổi tinh hoa.

Phương pháp cường hóa của Cố Tinh Cực Đạo Thạch chính là đập bỏ đi, xây lại từ đầu. Nó tạo ra năng lượng, hủy diệt toàn bộ tinh hoa của sinh linh, sau đó tiến hành cấu trúc, xây dựng lại theo một hướng hoàn hảo hơn.

Việc làm này cực kỳ nguy hiểm, nếu chẳng may có một sai sót nhỏ, đối tượng liền bị phế bỏ, hoặc nặng hơn là mất mạng.

Lại trôi qua hơn hai giờ đồng hồ nữa, khi mà mặt trời đã ló rạng ở phía xa, chiếc kén mới xuất hiện những vết nứt, Hàn Lâm sắp xuất quan.

- Tách… tách… bùng…

Nổ lớn vang lên, từng mảnh kén vỡ nát văng ra tung tóe. Thân hình Hàn Lâm thoát khỏi cái kén, ngồi xếp bằng trên mỏm đá.

Hơn mười phút sau, hắn mới từ từ mở mắt, bắn ra thanh quang sắc lẹm.

Thông qua cải biến, được Cố Tinh Cực Đạo Thạch tẩy lễ, khí tức của hắn thay đổi nghiêng trời lệch đất. Nơi mi tâm mập mờ xuất hiện một dấu ấn đỏ tươi lấp lóe không ngừng, không biết là ký hiệu gì.

Thân thể hắn lúc này lấp lánh như ngọc, toát lên thần quang lượn lờ, huyền bí vô cùng. Không chỉ thế tu vi cũng thần tốc tăng lên, Nguyên lực trong nội thể dạt dào như biển, ngưng thật và hồn hậu. Bất tri bất giác, hắn đạt tới Nguyên Đan hậu kỳ.

Không tốn quá nhiều thời gian, Hàn Lâm chỉ cần vài giây liền cảm thấy được những biến hóa của mình. Thân thể cường đại, tu

vi tinh tiến, ngay cả cảm ứng với thiên địa linh khí xung quanh cũng gần gũi hơn rất nhiền. Cảm nhận những biến hóa cực lớn đó, Hàn Lâm không khỏi hít vào một hơi khí lạnh. Chuyện này quá mức dọa người.

Chỉ trôi qua vài tiếng, hắn liền như trở thành một người khác, thực lực tiến bộ nhanh đến không thể ngờ tới.

- Cảm giác thế nào?

Ngay lúc Hàn Lâm còn chìm trong kinh ngạc cùng sung sướng, Hoàng Thiên đã quăng cho hắn một bộ quần áo, mỉm cười hỏi.

- Chuyện này…

Vẫn chưa thể thoát được sự kinh ngạc, Hàn Lâm theo bản năng lên tiếng, chỉ nói ra được hai từ ấy.

Hóa ra đây là cảm giác của một siêu cấp thiên tài sao, thực là khác lạ.

Nhanh chóng mặc đồ vào, Hàn Lâm mới thu liễm lại tâm tình của mình, nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt phức tạp, ấp úng nói:

- Cảm ơn ngươi.

Thực ra thì Hoàng Thiên đâu có cần lời cảm ơn từ Hàn Lâm, ánh mắt hắn chăm chú đánh giá một hồi, sau đó gật đầu hài lòng:

- Rất tốt! Đến đây đi, hết sức đánh ta một quyền, xem ngươi tiến bộ như thế nào.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 108: Nguy Nan

Lời của Hoàng Thiên ban đầu còn khiến cho Hàn Lâm hơi bất ngờ, chưa kể tới thực lực của hắn tiến bộ vượt trội so với trước đây, thì trạng thái bây giờ của Hoàng Thiên liệu có đỡ nổi lực lượng của hắn không?

Phải biết mấy ngày nay, Hoàng Thiên Đạo Thương bạo phát càng thêm nghiêm trọng, thực lực đại giảm một đoạn dài. Mới hôm trước đánh nhau với người khác, còn không phát ra nổi ba phần thực lực lúc toàn thịnh.

Nhưng suy nghĩ một chút, Hàn Lâm liền gật đầu đồng ý. Thân là huynh đệ, hắn hiểu rất rõ, tin rằng Hoàng Thiên sẽ không làm điều gì mà không chắc chắn.

- Được! Ngươi cẩn thận, ta sẽ dốc toàn lực.

Lui về phía sau một vài bước, Hàn Lâm cơ thể hơi trùng xuống lấy thế, bộc phát ra khí thế lăng lệ. Chân phải dậm mạnh một cái để lại một dấu chân lớn trên nền đá, cả cơ thể lăng không đánh ra một quyền toàn lực, không có bảo lưu chút nào.

Nắm đấm tỏa sáng, hồng sắc chi khí như thần long quấn quanh gia trì, khiến cho lực lượng của một quyền này càng thêm khủng bố, hướng về ngực của Hoàng Thiên mà đánh.

Hoàng Thiên gật nhẹ đầu, ánh mắt tràn đầy sự hài lòng tán thưởng. Rất mạnh mẽ! Một quyền tùy ý này có thể nói gần như là lực lượng mạnh nhất mà Nguyên Đan tu sỹ có thể phát ra.

Thực lực của Hàn Lâm tuy chưa thể nói là vô địch Nguyên Đan kỳ, nhưng tuyệt đối có thể xưng tuyệt thế thiên tài, so với mấy tên gọi là siêu cấp thiên tài thì chỉ hơn chứ không kém. Quả nhiên không hổ là Tiên Thiên đồ vật, Cố Tinh Cực Đạo Thạch quá mức biến thái.

Chỉ là trước một quyền mạnh mẽ này, Hoàng Thiên vẫn thản nhiên như thường, không có ra tay chống đỡ hay ngăn cản, cứ thế để nó nện lên ngực mình.

- Uỳnh!

Nổ lớn vang lên, nền đá xung quanh nứt toác.

Hàn Lâm vẻ mặt thoáng biến sắc, vì một quyền của hắn va chạm với Hoàng Thiên, lại như đánh vào một miếng cao su vậy. Mặc kệ lực lượng của hắn có mạnh đến bao nhiêu cũng không thể xuyên qua, ngược lại toàn bộ lực lượng còn bị phản phệ, đem hắn đánh bay về phía sau, loạng choạng một hồi.

Vẩy vẩy nắm tay còn tê dại, nhìn Hoàng Thiên vẫn đang đứng im không nhúc nhích, bất giác trong lòng hắn cười khổ không thôi. Khi nãy hắn còn sợ bản thân làm Hoàng Thiên bị tổn thương cơ đấy, vậy mà Hoàng Thiên đến nhăn mặt một cái cũng không có a. Chênh lệch giữa hai người vẫn còn rất lớn, như cách nhau một trời một vực.

- Không cần phải tự ti, ngươi chỉ mới bắt đầu thuế biến, còn chưa phát huy được toàn bộ thực lực của mình.

Hoàng Thiên tất nhiên đoán được suy nghĩ của Hàn Lâm lúc này, liền chậm dãi bước tới vỗ vai hắn mà nói.

Hàn Lâm ân một tiếng, không biết suy nghĩ gì trong đầu, đột nhiên vẻ mặt lộ ra nét mừng, hỏi:

- Thực lực của ngươi… Đạo Thương có tiến triển rồi sao?

Hắn đang nghĩ Hoàng Thiên thực lực mạnh mẽ như vậy, chắc là do Đạo Thương có tiến triển đây này. Nói vậy là Hoàng Thiên vẫn có một tia cơ hội sao? Tự nhiên trong lòng phải vui mừng rồi.

- Ừm! Có tiến triển… nặng hơn trước kia một chút. Ha ha!

Hoàng Thiên lắc nhẹ đầu, hài hước cười với Hàn Lâm, nhưng vẫn không che giấu được một tia man mác. Đạo Thương của hắn nào có tiến triển, thậm chí ngày càng nặng hơn, có lẽ chẳng còn được bao lâu thời gian nữa. Hắn không sợ chết, có chăng là hắn nuối tiếc mà thôi.

Hắn tiếc nuối vì còn chưa tìm được cha mẹ, chưa tìm được Tiểu Vân, chưa tìm được chân tướng của tai nạn năm đó…

Hắn tiếc nuối vì không muốn rời xa huynh đệ của mình, không muốn rời xa người thân, sư phụ, Phong gia gia…

Và dường như… hắn còn… không muốn rời xa một người nữa.

- Nhưng thực lực của ngươi…

Hàn Lâm lúc này tựa như bị dội vào một gáo nước lạnh, chút vui mừng hi vọng khi nãy chợt tan biến. Nghi hoặc hỏi Hoàng Thiên.

- Thực lực của ta chưa bao giờ yếu đi cả.

Cố gắng kìm nén lại bi thương trong lòng, Hoàng Thiên mỉm cười nói. Đúng vậy, thực lực của hắn chưa bao giờ suy yếu, có chăng là hắn cố ý.

Mấy ngày nay, tất cả biểu hiện của hắn từ ăn chơi phá phách, ngang ngược nóng tính, thực lực đại giảm các loại, đều là hắn cố ý biểu lộ ra mà thôi, tất cả đều vì một mục đích, khoác lên trên mặt hắn một cái mặt nạ. Một cái mặt nạ đủ để qua mặt toàn bộ kẻ thù của hắn.

Rồi đến một ngày, khi mà hắn lột chiếc mặt nạ này ra, sẽ là khi kẻ thù của hắn phải trả giá.

Chỉ là giữa những biểu hiện giả dối đó, vẫn có một thứ là thật và không thể che giấu. Đạo Thương của hắn ngày càng trầm trọng, chẳng mấy thời gian nữa, liền phải chết rồi.

- Được rồi, bỏ chuyện đó qua một bên đi. Cố Sở, ngài đã nhìn ra được huyết mạch của Hàn Lâm?

Đấm đấm vài cái vào ngực của Hàn Lâm, Hoàng Thiên mỉm cười phất tay, sau đó tiến về phía Cố Sở mà hỏi.

Cố Sở gật đầu, sau đó chỉ lên mi tâm của Hàn Lâm:

- Nếu ta không nhầm thì đây là dấu ấn của Thánh Tước tộc.

Hoàng Thiên nghi hoặc:

- Thánh Tước tộc?

Cố Sở vẻ mặt như hồi tưởng lại, sau đó nói:

- Phải! Theo điển tịch cổ ghi chép lại thì đây là một gia tộc cực kỳ mạnh mẽ, nhưng sau Thượng Cổ đại chiến thì gần như biến mất khỏi thế gian, có lẽ là bị diệt tộc trong chiến tranh.

Thông tin lão biết được cũng chỉ có như vậy, dù sao thì thời gian trôi qua cũng quá lâu. Từ Thượng Cổ tới giờ đã trải qua biết bao năm tháng, thông tin về những gia tộc này cũng nhạt nhòa đi, hiếm người biết tới.

- Có công pháp nào phù hợp với huyết mạch của hắn sao?

Hoàng Thiên trong lòng mặc dù biết cơ hội rất nhỏ, nhưng vẫn hỏi lão về công pháp. Dù sao điều này cũng liên quan đến tương lai của Hàn Lâm.

Cố Sở lắc đầu, lại nói:

- Mỗi đại tộc Thượng Cổ vẫn luôn có truyền thừa của mình, chỉ cần hắn sau này hoàn toàn thức tỉnh huyết mạch, liền có được công pháp tu luyện cho riêng bản thân, không nên tu luyện những công pháp khác.

Nghe Cố Sở nói vậy, Hoàng Thiên nội tâm không khỏi vui mừng. Hắn không biết Hàn Lâm sẽ ngộ ra được công pháp gì, nhưng Thánh Tước tộc năm xưa là đại gia tộc cường đại, công pháp truyền thừa cho hậu nhân há lại tầm thường.

- Được rồi, Hàn Lâm ngươi trở về trước đi, tránh cho người khác nghi ngờ. Ta có chút chuyện cần bàn vơi Cố Sở tiền bối, sẽ trở về sau.

Hàn Lâm ân một tiếng, liền nhanh chóng rời đi.

Đợi đến khi bóng dáng của hắn khuất xa, Hoàng Thiên vẻ mặt liền thay đổi. Hắn hai tay chắp sau lưng tiến về phía chóp đá nơi bờ vực, ánh mắt chăm chăm về phía bình minh đang ló rạng, nhàn nhạt nói:

- Ngày mai Thiên Nguyên Đấu Giá Hội bắt đầu rồi, ngươi trở về chuẩn bị một chút.

Cố Sở vẻ mặt thoáng ngạc nhiên:

- Chủ nhân, ngày mai mới chỉ là đấu giá vật phẩm cấp một, mà mục tiêu của chúng ta…

Hoàng Thiên không đợi lão nói hết đã ngắt lời:

- Lần trước chúng ta gây mâu thuẫn với Hiệp Hội Luyện Dược sư, vì vậy không sử dụng hai kim bài kia được nữa. Ngày mai ta sẽ lấy thân phận này của mình để đăng ký, hơi lộ liễu một chút nhưng chỉ cần cẩn thận là được.

Cố Sở hiểu ra liền gật đầu đồng ý, sau đó chào Hoàng Thiên, phá không mà đi.

…

Mười phút sau, trên bầu trời cách Thiên Nguyên Học Viện khoảng ba vạn dặm. Bầu trời quang đãng không một gợn mây, chỉ có từng tia sáng của bình minh đỏ rực lập lòe, phảng phất như nhuộm cả đất trời thành một màu rực lửa.

Khung cảnh xinh đẹp là thế, bất chợt bị phá vỡ bởi một tiếng nổ rung trời, như muốn đánh sụp cả thời không.

Một thân ảnh chật vật vọt ra từ bên trong không gian đổ nát, nhìn chằm chằm về phía sau, vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng.

Không ngờ lại là Cố Sở.

Ngay khi lão vừa vọt ra, cả thế giới đột nhiên nổi cuồng phong, mây đen giăng kín bầu trời. Một tiếng cười hung lệ tự bốn phương văng vẳng, đem không gian đều chấn cho vặn vẹo không ngừng:

- Ha Ha! Để xem ngươi còn chạy đi đâu.

Cố Sở dương mắt nhìn ngước lên, những đám mây đen khổng lồ không ngờ lại tụ lại, biến thành một gương mặt quỷ dữ tợn, hai con mắt giống như hai vầng thái dương chói sáng, tỏa ra hung khí ngợp trời.

- Ngươi cũng thật can đảm, đại chiến sắp nổ ra mà vẫn dám chạy nhảy lung tung như vậy.

Thanh âm băng hàn, tựa như tụ hội hết tất cả thiên địa tử khí, hóa thành đợt đợt sóng lớn quét ngang trời đất.

Cố gắng trấn tĩnh lại bất an trong lòng, Cố Sở nhìn chằm chằm

về phía khuôn mặt quỷ trên bầu trời, nhàn nhạt nói:

- Năm cái Vấn Đỉnh trung kỳ, các ngươi cũng quá coi trọng ta à nha.

Từ chỗ Hoàng Thiên rời đi không lâu, lão liền phát giác bị người theo dõi. Không muốn cho Hoàng Thiên bị liên lụy, lão vội vàng bỏ chạy, dẫn dụ những người này tới đây. Chỉ là thực sự không ngờ, đối phương thực lực vượt quá dự liệu của lão, một lúc tới hơn năm cái Vấn Đỉnh trung kỳ cường giả. Đối diện với năm cái siêu cấp cường giả cỡ này, dù là Cố Sở cũng phải cảm thấy tuyệt vọng.

Lão đứng đó bất động, thế nhưng khí thế lại không ngừng tăng lên, huyễn hóa thành hàng trăm vạn hư ảnh tiên sơn, lấy cứng đối cứng với khí thế của đối phương.

Hôm nay đại chiến là điều không thể tránh khỏi, rất có thể lão sẽ phải ngã xuống, nhưng không hiểu sao lúc này trong lòng lại nổi lên nhiệt huyết. Lần đầu tiên trong tâm trí của lão nổi lên hình ảnh của một người thiếu niên, hắn sẽ cứu lão chăng?

Nực cười!

- Bớt nói nhảm! Nạp mạng đi.

Mặt quỷ không cho lão một giây phút nào, liền trực tiếp ra tay. Cuồng phong sắc lẹm, mang theo sát khí ngợp trời, đem bốn phương tám hướng không gian đều cuốn thành một vòng xoáy khổng lồ, vây Cố Sở vào trung tâm.

- Ha ha! Hôm nay ta dù có ngã xuống cũng không hối hận, nhưng các ngươi… sẽ phải hối hận vì hành động này… mãi mãi.

Cố Sở cuồng tiếu không thôi, khai mở ra toàn bộ chiến lực của bản thân, dũng mãnh vô cùng. Khí tức của lão cuồn cuộn như biển lớn, hình thành một mảnh tràng vực khổng lồ, cùng với vòng xoáy

kia xung kích.

Lời của lão tự tin vô cùng, không biết là dựa vào cái gì để lão nói như thế, ngay cả lão cũng không hiểu được. Bởi vì đó là một cảm giác cực kỳ mơ hồ, không thể xác định rõ được, thiếu niên đó – chủ nhân sẽ vì lão mà báo thù.

Lần đầu tiên trong nội tâm của lão thừa nhận, hắn là chủ nhân của mình.

Sáu cái siêu cấp cường giả đại chiến, đánh đến trời lòng đất lở, càn khôn điên đảo. Bầu trời không gian nổ nát, vạn dặm núi rừng tan hoang tịch diệt, tựa như là tận thế.

Năm cái Vấn Đỉnh trung kỳ, lại bày ra tuyệt sát trận kinh thế, đây tuyệt đối là một cái hiểm cảnh khó thoát. Lần đầu tiên khi tới Thiên Nguyên đại lục, Cố Sở phải bộc phát toàn bộ chiến lực của mình gian khổ chiến đấu, thậm chí bản thân còn không ngừng bị đả thương, máu tươi vương vãi.

Oành!

Bất Chu Sơn, dưới sự thiêu đốt sinh mệnh của Cố Sở bộc phát ra cường đại khí tức, đem một mảnh đại trận nổ nát, một tên Vấn Đỉnh cường giả bị bức phải hiện thân, rơi vào trong trận pháp.

Thân ảnh xuất hiện, lại cực kỳ quen thuộc, chính là Lương Tuấn – hội phó của Hiệp Hội Đan Sư.

- Ha ha! Hạnh ngộ… Hạnh ngộ…

Nhìn thấy Lương Tuấn, Cố Sở cười to một trận, ánh mắt không hề che giấu sự độc ác. Hôm nay dù có ngã xuống, lão cũng phải khiến đối phương trả giá.

Uỳnh!

Bất Chu Sơn dưới thúc dục của lão đột nhiên biến lớn, trải dài hơn mấy trăm dặm ầm ầm đánh xuống dưới đầu đối phương.

Cả bầu trời lúc này tựa như đều sụp xuống, mang theo thanh âm vỡ nát của không gian, đùng đùng sụp đổ.

Lương Tuấn vẻ mặt cực kỳ kinh hãi, thần lô trong tay hóa thành một dải cầu vồng rực rỡ, ngang nhiên chống đỡ. Dư chấn cực đại nổ ra, quét tan toàn bộ vật chất trong chu vi trăm dặm.

Chỉ là thần lô của hắn có mạnh bao nhiêu đi nữa, lại có thể chống được Bất Chu Sơn – một kiện tiên khí hoàn chỉnh sao?

Chưa tới ba hơi thở, thần lô của hắn đã xuất hiện vết nứt, sau nó nổ nát thành bụi phấn, Bất Chu Sơn vẫn một đường mạnh mẽ đánh xuống.

Mắt thấy Lương Tuấn gặp nguy, bốn tên còn lại vội vàng ra tay cứu giúp. Giữa không gian đang đổ nát bất ngờ xuất hiện một đạo kiếm ý rực rỡ, ngang trời chém tới.

Đây là muốn đánh đổi, nếu Cố Sở không chịu thu hồi Bất Chu Sơn về chống đỡ, lão cũng phải bỏ mạng.

Và bất ngờ là, lão không hề có ý định thu hồi Bất Chu Sơn, ngược lại còn thúc dục quyết liệt hơn. Trong chớp mắt, cả tòa tiên sơn khổng lồ thu nhỏ lại bằng một ngón tay, đâm phập vào mi tâm của Lương Tuấn.

Biến cố bất ngờ này không có ai dự liệu được, Lương Tuấn hai mắt trợn trừng vì đau đớn. Nơi mi tâm còn lưu lại một lỗ máu đỏ lòm rợn người, hắn xong rồi.

Đùng! Một tiếng nổ vang vọng. Bất Chu Sơn sau khi xâm nhập vào thức hải mi tâm của Lương Tuấn, liền tỏa ra tiên khí dày đặc lập tức biến lớn trở về mấy trăm dặm, hủy diệt toàn bộ tinh không thức hải và cả thể xác của hắn.

Hội phó của Hiệp Hội Luyện Dược Sư hôm nay, đã phải ngã xuống.

- Phụt!

Thế nhưng Cố Sở cũng chẳng thể vui mừng, một tiếng ho khan nặng nề vang lên, miệng lão đầy máu. Đạo kiếm khí kia đã chém lên người lão, suýt nữa cắt người lão làm đôi.

Tuy nói Vấn Đỉnh tu sỹ sinh mệnh lực cường đại, nhưng vẫn chưa thoát khỏi được quy luật sinh tử. Một đạo kiếm khí này không chỉ chém thân xác của lão, mà còn chém cả linh hồn cùng đạo quả, ác độc vô cùng.

Dưới một chiêu kiếm này, lão không chết nhưng cũng bị phế đi gần một nửa chiến lực, lấy cái gì để chống lại bốn tên Vấn Đỉnh trung kỳ?

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 109: Thanh Niên Thần Bí

- Khốn kiếp, nạp mạng đi!

Một cái thanh âm cực độ giận giữ vang lên, ngay sau đó trong hư không xuất hiện một đạo kiếm ảnh sắc lẹm chém về phía Cố Sở. Một cỗ áp lực cực kỳ kinh khủng bao trùm, như trời sụp đất nứt.

Cố Sở trọng thương làm sao có thể chống đỡ, lão gào lên trong tuyệt vọng, dùng toàn bộ tinh huyết còn sót lại thúc dục Bất Chu Sơn.

- Vô ích thôi!

Kẻ đánh ra đạo kiếm ảnh kia cười lạnh nói, trong mắt của hắn, hành động của Cố Sở chỉ là giãy giụa trước khi chết mà thôi.

- Đùng… Đùng… Đùng…

Thế nhưng, khi mà kiếm ảnh của hắn sắp chém được Cố Sở, thì Bất Chu Sơn đột nhiên vụt tới, bộc phát ra ánh sáng rực rỡ, liên tục vang lên tiếng đùng đùng nổ lớn.

- Mẹ kiếp! Mau chạy…

Cả bốn tên siêu cấp cường giả lúc này tựa như chó nhà có tang, vội vàng chạy trốn. Lông tóc đều dựng ngược cả lên vì sợ hãi, không hề dám quay đầu lại chút nào. Tên khốn kia không ngờ lại kích bạo Bất Chu Sơn, Tiên khí bạo nổ, đây là sức hủy diệt cỡ nào chứ?

- Muộn rồi!

Cố Sở khuôn mặt vặn vẹo nở một nụ cười độc ác, hôm nay lão đường nào cũng chết, vậy nên hãy đồng quy vu tận đi.

Uỳnh…

Bất Chu Sơn bắt đầu bạo nổ, phát ra hào quang sáng chói khắp trời. Toàn bộ Thiên Nguyên đại lục lâm vào chấn động dữ dội, năng lượng hủy diệt lan ra với một tốc độ chóng mặt. Trên nền trời bắt đầu xuất hiện những vết nứt không gian khủng bố, không ngừng tràn ra hào quang chói mắt.

Hư không loạn lưu từ vết nứt gãy ầm ầm bùng nổ, hóa thành từng cơn phong bạo cuốn lấy vạn vật, đi về hướng hủy diệt. Cỗ lực lượng này mạnh mẽ vô biên, ngay cả các siêu cấp cường giả ở nơi xa da đầu cũng phải run lên từng hồi, đây là sự sợ hãi đến từ linh hồn.

Sau khi bầu trời sụp đổ, tiếp đến chính là đại lục.

Mặt đất chấn động không ngừng, những vết nứt toác khổng lồ manh nha xuất hiện, sâu không thấy đáy. Trong những cánh rừng bạt ngàn, tất cả mọi sinh linh đều lâm vào hoảng loạn, theo bản năng chạy trốn ra tứ phương.

Đây tuyệt đối là một cái đại kiếp nạn, sẽ hủy diệt đi sinh mạng của vô số sinh linh.

Bốn cái siêu cấp cường giả Vấn Đỉnh kêu gào trong tuyệt vọng, trong chớp mắt khi bị quét qua liền trở thành tro bụi, triệt để hồn phi phách tán. Loại lực lượng hủy diệt này, đừng nói là bọn hắn, dù cho thất đại chí cường giả cũng phải chết không thể nghi ngờ.

Cố Sở là người trực tiếp kích bạo Bất Chu Sơn, mặc dù cố ý đẩy ngọn núi này lao về phía bốn tên kia, nhưng khoảng cách vẫn cực gần. Lực lượng hủy diệt rất nhanh đã lan đến bên người lão,

bắt đầu hủy diệt thân thể, ý chí của lão cũng ảm đạm. Hôm nay lão sẽ ngã xuống sao?

- Haizz

Đúng lúc này, khi mà cả thế giới như đang ầm ầm sụp đổ, thanh âm đinh tai nhức óc lan tràn. Trong không gian tự nhiên lại văng vẳng một tiếng thở dài ai oán, át đi tất cả mọi thanh âm khác.

Trên bầu trời đang nứt toác không biết tự lúc nào xuất hiện một cái thân ảnh cao gầy. Hắn đứng lăng không tại nơi đó, giữa vô tận lực lượng hủy diệt lan tràn, giữa không gian loạn lưu cuồng bạo, không hề hấn gì.

Trên người của hắn tỏa ra một cổ lực lượng cường đại khó có thể hình dung, khiến cho thân thể của hắn vốn nhỏ gầy, lại giống như hóa thành to lớn kinh người, toàn thân toát ra hắc khí cuồn cuộn, chẳng khác nào một Ma Đế bễ nghễ nhân gian.

Ánh mắt sắc bén quét qua bốn phương, hắn khẽ gật đầu vươn tay ra nắm một cái. Dưới một cái nắm tay này, cả thế giới như bị hắn nắm lại, cô đọng đến đáng sợ. Luồng năng lượng hủy diệt khi nãy, bây giờ trước mặt hắn lại yếu ớt tựa như gió xuân, không thể nào tổn hại được hắn chút nào, bị hắn chầm chậm thu lại.

Cảnh tượng quá mức khủng bố, hắn lại đem toàn bộ lực lượng của vụ nổ đều tập trung vào trong nắm tay. Nơi bàn tay tản mát ra một cỗ hào quang sáng chói, mang theo khí tức hủy diệt kinh người.

Một cái nắm tay đơn giản liền quyết định vận mệnh của cả Thiên Nguyên đại lục.

Cả thế giới lâm vào yên tĩnh, không còn nổ lớn, không còn ánh sáng rực rỡ, không còn vết nứt không gian. Tất cả đều biến mất như chưa hề tồn tại.

Cuối cùng, trên bầu trời chỉ còn một cái xác người vỡ nát phân nửa, không biết còn sống hay đã chết chầm chậm rơi xuống. Người thần bí kia mỉm cười nhàn nhạt, vươn tay hóa ra một cái hư ảnh bàn tay, đỡ lấy cái xác này, đặt nó xuống mặt đất.

Nhìn gần mới thấy, hắn là một nam tử còn rất trẻ, nhìn qua có lẽ không quá hai mươi. Nhưng nếu quan sát kỹ hơn, có thể nhận ra được một nét tang thương của năm tháng.

Con người của hắn, luôn tỏa ra một khí vận khó hiểu, giống như đặt hắn vào trong vạn người phàm nhân thì hắn chính là phàm nhân, đặt hắn vào trong một đám thần tiên cao quý, thì hắn chính là thần tiên cao quý. Cực kỳ mê mị.

Nhìn cái xác không còn chút sinh mệnh dấu hiệu, hắn nhíu mày một lát, tự nói:

- Tên nhóc này! Bồng bột y như lời chủ nhân nói!

Đoạn hắn liền tiến tới, nhét vào miệng của Cố Sở một viên đan dược, không biết là đan dược cấp độ nào, nhưng thân xác tàn tạ của Cố Sở lúc này lấy một tốc độ chóng mặt khôi phục lại, tựa như đang tân sinh.

- Khụ… Khụ…

Hơn mười phút sau, Cố Sở choàng người tỉnh dậy, phun ra một búng máu đen xì, ho khan không ngừng.

Bất ngờ nhìn lại cơ thể lành lặn không chút tổn hao của mình, lão lâm vào mơ màng khó hiểu. Chẳng phải khi nãy lão bạo nổ Bất Chu Sơn, thân thể lão đã tan nát rồi sao? Vì cái gì mà vẫn còn lành lặn như thế?

Ngưng thần nội thể, lão càng thêm kinh hãi, vì cơ thể của lão không những không có chút tổn thương nào, mà tu vi còn có dấu hiệu tinh tiến. Đây là có chuyện gì? Gần ngàn năm nay tu vi của

lão đứng dậm chân một chỗ, vì cái gì hôm nay lại có tinh tiến?

Chẳng lẽ kiếp nạn kia không chết mà lại trở thành một vận may hiếm có của lão.

Cuối cùng ánh mắt lão mới dừng tại trên người thanh niên bí ẩn kia, đồng tử bất chợt co lại không ngừng, sau đó lắp bắp kinh hãi. - Ngươi! Hóa ra là ngươi… ngươi lại có thật… chuyện này… chuyện này.

Thanh niên mỉm cười hứng thú nhìn vẻ mặt của Cố Sở, lẩm bẩm một mình:

- Hắn lại từng thấy ta? Thú vị… Thú vị… kể ta nghe một chút.

Cố Sở vẫn còn chìm trong kinh sợ, ánh mắt càng thêm hoảng loạn. Lão biết thanh niên này không phải người thường, bởi vì chính mắt lão đã nhìn thấy hắn, trong những hình ảnh tại Táng Binh Chi Địa, khi mà lão nắm tay vào Thuận Thiên Kiếm. Hắn có thật, vậy những hình ảnh mà lão nhìn thấy, những thông tin mà lão nhận được hôm đó, cũng là thật.

Chuyện này quá mức kinh người…

Trầm tư trong chốc lát, lão mới kể lại mọi thứ, không hề che giấu một chút nào.

- Thương Sinh Đại Chiến… hóa ra trận chiến mà chủ nhân nói tới là nó… hóa ra là vậy.

Tên thanh niên kia lắng nghe từ đầu đến cuối, vẻ mặt thoáng biến đổi như hiểu ra được điều gì đó rất quan trọng. Ánh mắt càng thêm lấp lánh có thần, nhìn Cố Sở mà mỉm cười.

Cố Sở bị ánh mắt kia nhìn tới thì toàn thân phát lạnh, nhất thời không thể nói một lời nào. Dường như tu vi của lão trước mặt người này, không đáng giá một xu.

Ngay từ lúc đầu, khi mà lão nhìn thấy khuôn mặt của đối phương, thì lão đã không có một chút nào ý định chống đối rồi. Vì lão biết được người này đáng sợ vô cùng, vượt qua tất cả nhận thức của lão từ xưa tới nay. Nhìn chăm chăm vào hắn với ánh mắt phức tạp, lão rụt rè hỏi:

- Tiền bối… đa tạ ân cứu mạng.

Thanh niên vẻ mặt thoáng ngạc nhiên, sau đó bật cười lắc đầu:

- Ta và ngươi giống nhau, không cần phải xưng tiền bối. Còn chuyện cứu ngươi… tất có nguyên nhân của nó, không cần phải cảm tạ.

Đưa bàn tay đang nắm lên trước mặt, hắn nhẹ nhàng mở ra. Cố Sở nhìn thứ đồ vật lành lặn trong lòng bàn tay hắn, thân thể thoáng chốc cứng đờ, kinh sợ đến không nói nên lời. Không ngờ lại là Bất Chu Sơn.

Từ vạn cổ tới nay, có mấy người chống lại được tiên khí bạo nổ, chứ đừng nói tới việc phục hồi tiên khí đã bạo nổ. Vậy mà người trước mắt này lại có thể, rốt cục là có chuyện gì xảy ra đây.

- Thứ này nhân quả quá lớn, không thể bị phá hủy như thế. Từ hôm nay ta sẽ giữ nó.

Đầu của Cố Sở ông ông hoảng loạn, lấy định lực của một Vấn Đỉnh cường giả như lão, cũng khó mà chấp nhận được những sự việc đang xảy ra trước mắt này, quá mức phi lý.

Thành ra đối phương nói sẽ thu giữ thứ đồ này, lão cũng chẳng có biểu hiện gì, giống như chẳng để ý vậy.

Tên thanh niên cũng không thèm để ý đến biến hóa của lão, nụ cười trên mặt vẫn giữ nguyên, bàn tay nắm nhẹ một cái liền thu Bất Chu Sơn vào trong người. Đoạn hắn nhìn Cố Sở, như nhớ ra cái gì đó, liền vươn tay ra một cái, trên bàn tay lại xuất hiện một

thứ đồ vật, miệng lẩm bẩm:

- Chút nữa thì quên! Thanh trường kích này bây giờ là của ngươi.

Lắc lắc đầu một hồi, cố gắng lắm mới thoát ra được cái trạng thái kinh sợ chết tiệt đó, khi Cố Sở trông thấy trường kích trên tay của người thanh niên, vẻ mặt của lão lại nghệt ra. Đây là một kiện tiên khí hoàn chỉnh.

- Cho ta?

Lão nghi hoặc hỏi lại, sợ rằng đối phương đùa mình. Đây là một kiện tiên khí lành lặn à nha, đối phương lại cho lão ư?

Tên thanh niên vẻ mặt thoáng đổi, có chút hậm hực không vừa lòng nhìn trường kích trong tay, thì thào trong miệng với thanh âm chỉ mình hắn có thể nghe được:

- Hừ! Nó vốn là dành cho ngươi mà…

Đoạn hắn trừng mắt với Cố Sở, thanh âm có chút tức giận:

- Bảo cho ngươi thì ngươi cứ lấy, hỏi nhiều làm gì.

Nếu là bình thường, Cố Sở sẽ không dám nhận thứ đồ này. Nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, nhớ về những hình ảnh lúc trước, nhớ về đối phương cứu mình, lão đánh liều cầm lấy. Đùa à! Đây là một kiện tiên khí đấy!

Ngay khi lão vừa chạm vào trường kích, liền thấy trên tay truyền tới từng trận hơi lạnh cực kỳ thoải mái. Trường kích run lên một hồi, thông tin ầm ầm truyền tới:

- “Cố Sở chi binh – Phong Thiên Lạc Địa Kích”

Nhìn trạng thái vui mừng của Cố Sở, tên thanh niên vẻ mặt càng thêm hậm hực, quá mức không phù hợp với sức mạnh khi

nãy của hắn chút nào, không biết hắn hậm hực vì cái gì.

- Được rồi! Đi làm nhiệm vụ của ngươi đi, ta phải đi rồi.

Nói là làm, thân ảnh của hắn vụt một cái, liền biến mất nơi chân trời, nhanh đến khó mà hình dung.

Cố Sở giật mình, vội vàng hét vọng theo:

- Tiền… Đạo hữu, ta còn chưa biết tên của ngươi.

Nhưng dường như đã chậm, bóng dáng của tên thanh niên đã không còn rồi. Cố Sở trong lòng thoáng thở dài, đột nhiên trong óc lại vang vang lên thanh âm của hắn:

- Sẽ sớm gặp lại thôi. Ta tên… Lâm Dương*.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 110: Chọc Nhầm Người

Trên một con đường lớn nằm thại Thiên Nguyên Thành, ba huynh đệ Hoàng Thiên đang dạo phố. Mặc dù ngày mai mới là ngày đấu giá đầu tiên, nhưng bọn hắn vẫn quyết định đi sớm một chút để chuẩn bị. Dẫu sao đây cũng là một trong những sự kiện lớn nhất của Thiên Nguyên Đại Lục, thu hút nhân khí cực kỳ lớn, nếu không đi sớm một chút thì chỉ sợ bọn hắn không có phòng mà nghỉ lại.

-Hoàng Thiên a! Ngày mai lên đấu giá hội nếu thích thứ gì thì cứ nói cho ta. Ta sẽ mua cho ngươi.

Anh Vũ vừa đi vừa đắc ý không ngừng, vỗ vỗ ngực nói với Hoàng Thiên.

Cũng phải thôi, thứ hắn không thiếu nhất bây giờ chính là tiền đấy. Chưa kể hắn là cháu nội của Lâm Thanh Phong, lão tất nhiên sẽ không để hắn thiếu thốn thì lần kinh doanh hình ảnh vừa rồi hắn cũng kiếm được không ít, tuy còn chưa có thể xưng đại gia, nhưng cũng có thể được coi là trọc phú à.

-Thôi bỏ đi! Ngươi cứ tự lo cho mình là được rồi.

Hoàng Thiên xua xua tay về phía hắn mà từ chối, trong lòng càng là cười khổ. Đồ hắn thích, Anh Vũ có xin Phong gia gia thêm mấy năm tiền tiêu vặt cũng không đủ đây này.

-Hừ! Đấy là ngươi nói nhé, đến lúc đó thì đừng có mà cầu xin ta.

Anh Vũ trợn mắt nói, không quên nở một nụ cười gian ác.

-Ta nghe nói tên vô sỉ cao nhân hôm trước sẽ bán đấu giá hình ảnh đầy đủ của vụ Hạ Như đạo sư và Bạch Tề đạo sư đấy.

Lúc này Hàn Lâm đang đi ở phía sau đột nhiên lên tiếng, vẻ mặt có chút đăm chiêu. Lời nói của hắn khiến cho Anh Vũ vẻ mặt thoáng lộ ra nét đắc ý, còn Hoàng Thiên thì nghi hoặc khó hiểu, vì hắn không biết vụ này.

Hàn Lâm thấy vẻ mặt của Hoàng Thiên thì mỉm cười giải thích:

-À! Khoảng thời gian ngươi đi diện bích ở U Linh Nhai đã xảy ra một số chuyện. Hạ Nhu đạo sư và Bạch Tề đạo sư có gian tình, bị người ta ghi lại hình ảnh rồi đem bán cho học viên đấy. Nhưng các bản đó chỉ là màn dạo đầu cùng với hình ảnh thôi, còn bản đầy đủ thì được thông báo sẽ bán đấu giá vào ngày mai đó.

Hoàng Thiên vẻ mặt a một tiếng rõ to, ánh mắt không tự chủ được mà liếc sang phía Anh Vũ và Cẩu Thủ, nói:

-Tên kia cũng quá vô sỉ à nha!

Tuy không chắc chắn lắm, nhưng hắn có thể nắm được bảy phần. Chỉ có con khỉ mặt chó với tên huynh đệ vô sỉ này của mình mới có thể làm ra được cái hành động nhân thần cộng phẫn này đấy. Hơn nữa vẻ mặt của Anh Vũ nãy giờ đang tố giác chính hắn đây này.

Anh Vũ nhất thời chột dạ, ậm ừ vài cái sau đó hừ lạnh, hiên ngang nói:

-Hừ! Ta thấy hắn làm việc quang minh chính đại, vô sỉ ở chỗ nào?

Hoàng Thiên ha ha cười:

-Ha Ha! Lén lút nhìn người khác làm nhau mà gọi là quang minh chính đại hả, là đại đê tiện thì đúng hơn. Lại còn đem bán đấu giá nữa chứ.

Anh Vũ á khẩu, trong lòng càm thêm hậm hực, đang định nói gì nữa thì Hàn Lâm đột nhiên chen ngang:

-Phải đấy! Ta thấy hắn rất đê tiện.

Anh Vũ tức giận đến thở phì phì, không khách khí tung một cước rất mạnh về phía Hàn Lâm, tên này chính xác là đang chửi hắn a.

Hàn Lâm lúc này còn không hiểu ra được Anh Vũ chính là tên cao thủ vô sỉ đó thì đúng là uổng phí mười mấy năm sống trên đời. Bật người đảo một vòng trên không tránh khỏi một cước này của Anh Vũ, hắn cười ha ha đắc ý.

-Mau cút!

Ngay lúc này, giữa đường lớn tự nhiên vang lên âm thanh rầm rầm rung động! Một chiếc xe kéo xa hoa được mãnh thú kéo lao nhanh tới, làm cho cả đoạn đường lâm vào hỗn loạn.

Hàn Lâm có chút bất ngờ, vì hắn tránh một cước của Anh Vũ liền nhảy ra giữa đường, ngay trước đầu cỗ xe kéo. Ba con hung thú dữ tợn thấy có người cản đường thì rú lên một hồi, tỏa ra hung uy dữ tợn, hai chi trước nhảy lên đạp vào khoảng không khiến cho chiếc xe đột ngột dừng lại, chao đảo không ngừng.

Hàn Lâm có chút bối rối, biết mình có lỗi trước nên vội vàng cúi đầu, đang định xin lỗi thì tên phu xe đã tức giận quát lên, vụt chiếc roi da về phía hắn:

-Mẹ kiếp tên chó chết này! Ngươi chán sống hả?

Điều này khiến cho cả Hoàng Thiên và Anh Vũ đều nhíu mày

tức giận. Chỉ không may cản đường một chút mà đối phương đã ra tay nặng như thế, nhìn lực đạo của tên phu xe thì hoàn toàn có thể đánh chết người đấy.

Anh Vũ vẻ mặt sầm lại, bước lên một bước định ra tay ngăn cản thì bị Hoàng Thiên giữ lại. Nhìn vào vẻ mặt của Hoàng Thiên tràn đầy thâm ý, hắn tuy không hiểu gì nhưng vẫn nghe theo, ánh mắt lạnh lẽo dán lên chiếc xe kéo. Nếu Hàn Lâm có mệnh hệ gì, hôm nay chủ nhân của chiếc xe này sẽ có đi mà không có về.

Chiếc roi da rất nhanh liền vụt tới mặt của Hàn Lâm, hắn nhíu mày tức giận, hiển nhiên là không ngờ đối phương lại trực tiếp ra tay như thế. Hắn tuy ngày thường tuy hiền lành không hơn thua với kẻ khác, nhưng không có nghĩa là người khác muốn ức hiếp hắn thế nào thì ức hiếp.

-Hừ!

Ánh mắt lóe lên tinh quang, tay hắn đảo lên một vòng bắt lấy đầu roi, đồng thời phóng ra một cỗ năng lượng bàng bạc mà giật mạnh một cái.

Tên phu xe vẻ mặt thoáng biến sắc, hắn tu vi mới chỉ dừng tại Ngưng Nguyên sơ kỳ, làm sao chống được. Liền bị Hàn Lâm kéo bay xuống khỏi xe, ngã sấp xuống mặt đường.

-Mẹ kiếp! Đi chết đi.

Tên phu xe lồm cồm bò dậy, điên tiết hét lên. Hắn không thể ngờ được rằng đối phương lại còn dám phản kháng, đúng là muốn chết. Xuất ra một thanh linh kiếm tam phẩm, ánh mắt của hắn lộ ra nét ác độc, toàn lực đâm về phía Hàn Lâm.

Nhếch môi cười nhạt một tiếng, Hàn Lâm khẽ vung tay, tốc độ nhanh đến khó tưởng tượng, kẹp lấy mũi kiếm. Hai ngón tay bộc phát ra một lớp huyết khí đậm đặc vặn nhẹ một cái, đem mũi kiếm

chấn nát thành mấy mảnh.

Tên phu xe vẻ mặt thoáng chốc cứng lại, nội tâm bắt đầu xuất hiện sự sợ hãi. Nhưng hắn còn chưa kịp phản ứng gì, thì một cước của Hàn Lâm đã vụt tới trước mặt, đem hắn đá bay trở về đập mình vào cỗ xe. Mấy con hung thú bị lực lượng của va chạm dọa cho hoảng sợ, gầm lên điên cuồng, nhảy loạn một hồi khiến cỗ xe rung lắc ầm ầm.

-Hừ!

Đúng lúc này, trong xe đột nhiên truyền ra tiếng hừ lạnh, một cỗ uy áp như có như không tỏa ra đem đám hung thú đều trấn định lại. Hiển nhiên người này là một cao thủ.

Hoàng Thiên lúc này chân mãy khẽ nhướng lên, mỉm cười một cách quỷ dị.

Chiếc cửa xe chậm dãi bị đẩy ra, năm cái thân ảnh xuất hiện trước mắt mọi người. Mỗi một cái đều còn rất trẻ, chưa có ai quá hai mươi lăm tuổi đầu. Y phục trên người khá là hoa lệ, tỏa ra khí chất bất phàm, thân phận của đám người này có lẽ không tầm thường.

-A! Là đám người của Diệp Gia.

Phía xa xa đột nhiên có người kinh hô, hiển nhiên là nhận ra được thân phận của đám người này.

-Diệp Gia?

Lời kinh hô kia lại nhiến Hoàng Thiên sắc mặt thoáng thay đổi, ánh mắt lóe lên một tia sát khí nhàn nhạt. Hai chữ Diệp Gia khiến hắn nhớ tới một người cũ, kẻ thù đầu tiên của hắn – Diệp Vọng.

-Vị huynh đệ này! Ngươi vô duyên vô cớ chặn xe của bọn ta, lại còn đả thương phu xe, không biết là có ý gì?

Người nói là một cái thanh niên nam tử, tuổi tác có lẽ lớn nhất trong đám người, khoảng hai ba hai tư tuổi gì đó. Quần áo trên người tinh mỹ, lại để cho cả người hắn toát ra khí tức long hành hổ bộ. Ánh mắt bình tĩnh trầm ổn, mang theo một phong thái hơn người.

Chỉ là khuôn mặt của hắn… xấu đến đáng thương, tựa như chưa có tiến hóa hoàn chỉnh, còn lại nét hoang sơ của một con đười ươi già.

-Phụt! Ha ha! Tiên sư con bà nó… Hóa ra là họ hàng của Cẩu Thủ à?

Anh Vũ là người trực tính, khi nhìn thấy khuôn mặt của tên này thì trợn mắt ngoác mồm, sau đó phì cười một cái, chẳng hề kiêng nể gì cả. Đoạn hắn đánh mắt qua phía Cẩu Thủ đang ngồi trên vai, đầy ẩn ý.

Cẩu Thủ hừ lạnh, trong lòng không vui chút nào, nói:

-Con tinh tinh đó cũng xứng làm họ hàng với Tiên Hầu nhất mạch chúng ta sao?

Lần này thì không chỉ riêng Anh Vũ nữa, mà tất cả mọi người xung quanh đều ồ lên, sau đó bật cười. Hai tên một người một khỉ này quá vô sỉ rồi.

Tên thanh niên kia mặt mày xấu xí một hồi, hắn không biết tên của Cẩu Thủ, thành ra lại nghĩ Anh Vũ nói mình có họ hàng với lũ "Đầu Chó", còn con khỉ kia chửi hắn là tinh tinh đây này. Đây tuyệt đối là nhạo báng cùng sỉ nhục hắn.

-Hừ! Cẩn thận lời nói của mình.

Ấy thế mà tên này vẫn giữ được bình tĩnh, chỉ hừ lạnh nhắc nhở Anh Vũ cùng Cẩu Thủ, có điều trong ánh mắt không hề che giấu sát khí chút nào.

-A! Phải rồi! Quá lời, quá lời… ta sẽ nói nhỏ lại, không cho mọi người biết.

Không cần phải nói, Anh Vũ tuyệt đối là một tên mặt dày, hắn a lên một tiếng như đã hiểu ra, sau đó suỵt suỵt mấy tiếng với Cẩu Thủ. Mà điều này càng làm người ta tức điên lên đấy.

Không để ý đến Anh Vũ nữa, tên kia hướng ánh mắt về phía Hàn Lâm, uy nhiếp thoắt ẩn thoắt hiện:

-Làm sao! Gây chuyện với chúng ta mà không tỏ chút thái độ gì à?

Lời nói của hắn nặng nề hơn rất nhiều, đâu còn phong thái như khi nãy. Hiển nhiên là đã bị hai tên vô sỉ kia chọc giận, bây giờ liền đổ lên đầu Hàn Lâm đây mà.

Lạnh lùng nhìn về phía tên thanh niên, Hàn Lâm nhếch môi cười:

-Ta gây chuyện sao? Tại sao ta lại có cảm giác là các ngươi gây chuyện với ta nhỉ?

Lời nói có chút ngang ngược, vẻ mặt nghênh ngang lại khiến cho hai người một khỉ bên kia bất ngờ đến há hốc miệng. Đây có còn là Hàn Lâm mà bọn họ quen biết nữa không đây? Hoàng Thiên liếc qua Anh Vũ cùng Cẩu Thủ, thầm nghĩ:

-Đúng là gần mực thì đen mà, Hàn Lâm bắt đầu nhiễm phải thói hư tật xấu của hai tên đê tiện này rồi.

Tên thanh niên kia bật cười thành tiếng, nhìn Hàn Lâm nhàn nhạt nói:

-Chặn đường của chúng ta, còn ra tay đả thương phu xe, đây còn không phải gây chuyện sao?

Hàn Lâm khoanh tay trên ngực đầy bình tĩnh, đáp lại:

-Thứ nhất! Đường lớn không phải của riêng Diệp Gia các ngươi, ta muốn đứng ở đâu thì đứng, các ngươi có quyền cấm sao. Thứ hai! Là phu xe của các ngươi ra tay với ta trước, ta chỉ tự vệ mà thôi.

Tên thanh niên cười khan, gật nhẹ đầu:

-Miệng lưỡi đích xác lợi hại, nhưng hôm nay các ngươi chọc nhầm người rồi. Giết bọn chúng đi.

Tên thanh niên sắc mặt lộ ra nét độc ác ra lệnh, không ngờ lại có ý định giết người.

Mấy tên đi theo đằng sau hắn liền vọt tới xuất hiện trước mặt Hàn Lâm. Mỗi một tên đều tung ra sát chiêu của mình, ra tay cực kỳ độc ác.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 111: Thực Lực Của Hàn Lâm

Phù văn hỗn loạn trùng kích mà đến, dọc đường đi nền đá cũng bị quật lên, hóa thành làn sóng công kích về phía Hàn Lâm. Mỗi phiến đá đều góc cạnh sắc lẹm, phù quang lưu chuyển, tuyệt đối có thể lấy mạng tu sỹ dưới Nguyên Đan bất cứ lúc nào.

Có thể thấy được đám người kia ra tay cỡ nào độc ác.

Ánh mắt của Hàn Lâm lóe lên tinh quang nhàn nhạt, trong tay không biết tự lúc nào xuất ra một cây cự phủ, mãnh liệt bổ về phía trước, toát ra huyết quang chói sáng, đem công kích của bốn tên kia đều đánh nát.

Mặt đất chấn động một hồi, bụi mù tán loạn. Bốn tên kia vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều, vì Hàn Lâm lại có thể một chiêu chống lại công kích của tất cả bọn hắn.

Ngay lập tức một tên trong đó xuất ra một tấm phù lục, đem nó kích phát. Nhất thời không gian xung quanh Hàn Lâm trở nên đặc sệt lại, tựa như rơi vào vũng bùn, di chuyển cũng khó khăn.

Thấy Hàn Lâm đã bị trói buộc, mấy tên kia nở ra một nụ cười lạnh, hét lớn một tiếng công tới. Bọn chúng chắc chắn trước đây từng được huấn luyện để kết hợp thành tổ đội chiến đấu, kết hợp với nhau cực kỳ nhuần nhuyễn. Bốn thứ pháp bảo trong tay chúng dưới công kích đều sáng rực lên, theo một quỹ đạo định sẵn bay tới, kết hợp với nhau lại tạo thành một cái quái nhân khôi lỗi.

Con khôi lỗi này cao tới ba mét, thân người chi cọp, phía sau còn có một cặp cánh dài toát ra phong mang sắc lẹm. Ngũ cấp khôi

lỗi Phong Lôi Nhân Dực, thực lực tương đương với tu sỹ Nguyên Đan hậu kỳ.

Gào lên một tiếng, Phong Lôi Nhân Dực vỗ cánh bay về phía Hàn Lâm, cặp trảo sắc bén như đao vồ tới muốn chém hắn làm đôi. Cơ thể của khôi lỗi thường được chế tạo bằng kim loại đặc thù, cực kỳ cứng rắn. Vừa sắc bén lại thêm lực lượng mạnh mẽ thế này, thân thể Hàn Lâm làm sao có thể chống đỡ.

Hàn Lâm tất nhiên không dám để nó đánh lên người, hắn rống lớn một tiếng tức giận, tóc đen xõa dài trên vai tung bay không ngừng. Rốt cục cũng có biến hóa, cơ nhục của hắn nổi lên lực lưỡng, dưới lớp da mơ hồ có huyết quang lưu chuyển, khiến lực lượng của hắn càng thêm khủng bố.

Không gian xung quanh không thể cầm cố hắn được nữa, cự phủ vung lên chặn ngang một đòn của Phong Lôi Nhân Dực, nhưng cơ thể cũng bị bức lui trượt trên nền đá một đoạn dài. Lau đi vết máu trên khóe miệng, hắn nhìn con khôi lỗi to xác trước mắt tràn đầy chiến ý, lao mình tới.

Tiếng va chạm ầm ầm vang vọng không dứt, như muốn chấn nổ tai người khác. Cự phủ trong tay của Hàn Lâm rơi ra hào quang huyết sắc, đem con Phong Lôi Nhân Dực bức lui không ngừng.

- Cong! Cong! Cong! Cong!

Tốc độ của Hàn Lâm ngày một nhanh, rồi cuối cùng tựa như gà mổ thóc, cự phủ cứ thế bổ cong cong vào đầu con khôi lỗi, thanh âm khó chịu liên tục vang xa.

Hoàng Thiên đứng phía xa ánh mắt tràn đầy vui vẻ cùng hài lòng. Thực lực của Hàn Lâm rất tốt, mới chỉ tiến hành thuế biến vào sáng nay mà bây giờ đã có thể bộc phát chiến lực cỡ này, tuyệt đối là khó gặp.

Mặc dù nói khôi lỗi Phong Lôi Ngân Dực này chỉ tương đương với Nguyên Đan hậu kỳ, nhưng cũng do nó là khôi lỗi không biết đau đớn, nên Nguyên Đan hậu kỳ tu sỹ chiến đấu với nó cũng phải chịu khổ nếu không biết sử dụng mưu mẹo. Mà Hàn Lâm lại chính là lấy cứng đối cứng với nó, đây là lấy chiến lực cường đại tuyệt đối mạnh mẽ áp chế.

Còn về phía Anh Vũ thì đang kinh ngạc đến trợn mắt ngoác mồm đây, vì hắn không thể ngờ được Hàn Lâm tự khi nào lại trở nên mạnh mẽ như vậy.

Hây a!

Hàn Lâm hô lớn một tiếng, cự phủ trong tay đột nhiên biến hóa, hướng cổ của Phong Lôi Nhân Dực chém mạnh xuống. Phù văn nguyên thủy bộc phát mãnh liệt, đem cổ của con khôi lỗi này sáng chói một mảnh.

Xẹt!

Những tưởng một cú bổ này sẽ khiến cho Phong Lôi Nhân Dực bị hư hỏng, không ngờ cặp cánh của nó đột nhiên vỗ mạnh một cái, phóng ra một tia lôi điện rực rỡ.

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, Hàn Lâm bị đánh trúng văng mạnh về sau chật vật không thôi. Hắn tuy vẫn còn đứng được nhưng cả cơ thể vẫn còn trong cơn co giật, hai mắt long sòng sọc, đầu tóc dựng đứng như nhím, khói đen bốc lên một mảng.

Phía bên này Anh Vũ vốn đang tràn đầy kinh ngạc là thế, nhìn thấy Hàn Lâm thê thảm thì không nhịn được mà bật cười ha ha. Hắn đích thực là một tên huynh đệ vô sỉ mà.

Lắc lắc cái đầu còn đang ông ông, Hàn Lâm nhìn con khôi lỗi đã có thêm tia kiêng kỵ, có lẽ sợ sẽ bị sét đánh lần nữa.

- Bỏ qua nó đi! Hạ mấy tên kia được rồi.

Đang lúc không biết phải chiến đấu như thế nào, tự dưng trong óc của hắn vang lên thanh âm của Hoàng Thiên. Hóa ra là Hoàng Thiên truyền âm cho hắn, bảo hắn ra tay với mấy tên kia.

Nhìn Hoàng Thiên đang đứng phía xa đang mỉm cười nhàn nhạt, Hàn Lâm gật nhẹ đầu đồng ý. Lấy đà bật mạnh một cái lên không, cự phủ của hắn dưới sự gia trì của Nguyên lực ánh lên quang mang, tựa như tụ lại sức nặng ngàn cân bổ về đầu của Phong Lôi Ngân Dực.

Mấy tên kia thấy hắn vẫn ngu ngốc chiến đấu thì nở nụ cười ác độc, điều khiển Phong Lôi Nhân Dực vồ tới, đồng thời nơi cánh phóng ra tia sét càng thêm mạnh mẽ.

Hàn Lâm vẻ mặt thì có vẻ cực kỳ tức giận, nhưng trong thoáng chốc khóe môi lại nhếch lên quỷ dị. Ngay khi mà cự phủ sắp bổ vào đầu của Phong Lôi Nhân Dực, hắn gồng lên một tiếng đảo mạnh người, hướng cự phủ về phía bốn tên kia mà quăng ra.

Cự phủ được Nguyên lực thôi thúc kết hợp với lực lượng của Hàn Lâm lao đi với một tốc độ kinh người, như hóa thành lưu tinh vụt tới.

Biến cố bất ngờ này khiến cho mấy tên kia kinh hãi thất sắc, vội vàng đánh ra pháp quyết chống đỡ. Nhưng nào có chống được, một thành viên trong số chúng bị cự phủ xuyên thủng lồng ngực, đẩy bay về phía sau. Phập một tiếng đóng ghim trên tường đá của một tòa nhà, bất tỉnh nhân sự. Còn ba tên kia tuy không có nghiêm trọng như thế, nhưng cũng bị dư ba của cự phủ đánh ngã lăn quay, phun ra máu tươi tung tóe.

Hàn Lâm lúc này tuy lần nữa bị tia sét đánh trúng, nhưng đã có kinh nghiệm lúc trước nên không còn chật vật nữa. Còn Phong Lôi Nhân Dực phóng xong một tia sét, không còn người điều khiển thì đứng im bất động, chẳng khác gì một đống sắt vụn.

Đảo mình một cái trên không, Hàn Lâm liền hạ xuống ngay trước mặt ba tên kia.

- Vù.

Ngay lúc đó, tên mặt khỉ kia liền xuất hiện trước mặt hắn, vung ra một quyền. Hàn Lâm mỉm cười vung tay lên chống đỡ, lấy quyền đối quyền, lấy cứng đối cứng.

- Ầm!

Hai cái nắm quyền bình thường không có chút pháp thuật va chạm vào nhau lại nổ ra một đợt sóng năng lượng, quét ra tứ phía. Cả hai người đều phải bật người về phía sau, dậm chân nát nền đá mới có thể dừng lại được, đối diện nhìn nhau.

Ngang tài ngang sức!

Tên mặt khỉ vẻ mặt tràn đầy ngưng trọng, đây là lần đầu tiên sau khi hắn rời khỏi tộc giao chiến với tu sỹ cùng cảnh giới mà ngang sức như thế. Hắn từng nghĩ với chiến lực của bản thân hiện tại thì chỉ có các siêu cấp thiên tài như Bạch Khôi, Trần Lôi mới là đối thủ, vậy mà hôm nay tùy hứng gặp một tên đã không kém gì hắn. Chẳng lẽ tên này cũng là siêu cấp thiên tài ư?

Chẳng để hắn có thời gian suy nghĩ, Hàn Lâm đã như một con báo dũng mãnh vồ tới, nắm đấm tỏa ra huyết quang sặc sỡ. Hừ lạnh một tiếng, tên mặt khỉ ngẩng mạnh đầu, hai mắt lóe lên sát khí đậm đặc, hai bàn tay bắn ra chùm sáng rực rỡ, đón đánh quyền đầu của Hàn Lâm.

Đại chiến cứ thế nổ ra, Hàn Lâm càng đánh càng hăng, tiềm lực trong cơ thể bộc phát càng thêm mạnh mẽ. Mỗi một tế bào, mỗi một giọt máu đều mang năng lượng cường đại. Hắn như là mở ra gông xiềng của sức mạnh tiềm ẩn trong cơ thể, cả người toả ra huyết quang dày đặc.

Tên mặt khỉ ban đầu còn có thể ngang bằng, nhưng càng về sau càng trở nên yếu thế. Cuối cùng bị Hàn Lâm đấm cho một phát vào mặt, bay lộn ngược ra đằng xa, cả người bầm tím, chật vật không thể tả. Ánh mắt tràn đầy kinh hãi và khó tin nhìn về phía Hàn Lâm. Hắn nhận ra từ đầu tới giờ, đối phương chỉ xem hắn là một viên đá mài dao, kích phát tiềm lực trong cơ thể mà thôi.

Đây là triệt để nhục nhã cùng xem thường, nhưng dù muốn hay không muốn thì hắn cũng phải chấp nhận một sự thật là, người này rất mạnh, hắn không phải là đối thủ.

Nhưng rất nhanh, vẻ mặt hắn lại nổi lên sự độc ác, nói:

- Hừ! Đừng đắc ý quá sớm, đắc tội Diệp Gia chúng ta ngươi sẽ hối hận mà thôi.

Hàn Lâm há lại quan tâm đến, hắn trợn mắt trừng tên mặt khỉ này một cái, chân phải đảo một cái phóng cước vào mặt hắn, nói:

- Quản ngươi cái gì Diệp Gia Diệp diếc, ra tay với ta bây giờ còn đe dọa ta à?

Cái giọng điệu này có vẻ giống với Anh Vũ thì phải, rất là ngông cuồng.

Thế nhưng ngay khi một cước của hắn sắp đạp lên mặt tên kia, thì phía xa vang lên tiếng xé gió lạnh lẽo. Một cái bóng đen từ xa lao vụt tới, tỏa ra một cỗ ba động khủng bố, đem một cước của Hàn Lâm ngăn lại, sau đó đẩy hắn lùi về phía sau.

Hàn Lâm cả kinh, vì cỗ lực kia quả thực quá mức mạnh mẽ, mênh mông không dứt. Không chỉ chặn ngang một cước này của hắn mà còn ép lên toàn bộ cơ thể, đem hắn áp chế gắt gao.

Vội vàng thúc dục Nguyên lực nội thể phá vỡ áp chế, hắn nhanh chóng thu chân về sau lấy thế, sau đó bật mạnh tới phản công.

- Hừ!

Bóng đen kia hừ lạnh một tiếng, vươn tay dễ dàng chụp lấy nắm quyền của Hàn Lâm, đem một quyền này chặn đứng. Hắn mỉm cười một cái, nắm tay hơi dụng lực, nơi kẽ tay toát ra ánh sáng nhàn nhạt xuyên thấu.

Hàn Lâm giật mình kinh sợ, vì nắm quyền của hắn bị đối phương siết chặt đến tê dại, toàn bộ Nguyên lực gia trì cùng lực lượng đều tiêu tán không còn, cực kỳ quỷ dị.

Cuối cùng, bóng đen giật mạnh một cái, kéo Hàn Lâm lao về phía mình đồng thời phóng mạnh ra một cước, đá Hàn Lâm văng ra xa.

Lộn mấy vòng trên không mới đáp đất, nhất thời nơi ngực của Hàn Lâm nghẹn lại đau nhói, một cỗ lực lượng kỳ dị dễ dàng phá tan lực lượng của hắn xâm nhập vào nội thể. Cũng may là ấn ký huyết sắc trên trán hắn nhanh chóng lóe lên, sau đó toát ra một đoàn lửa nóng tràn xuống đem cỗ lực lượng kia xóa đi.

Anh Vũ vẻ mặt tràn đầy tức giận, vụt một cái liền nhảy tới bên cạnh Hàn Lâm đỡ lấy hắn, ánh mắt nhìn thân ảnh mới tới lập lòe sát khí.

Riêng Hoàng Thiên vẫn duy trì được nét bình tĩnh, ánh mắt chầm chậm đánh giá người mới tới này. Nội tâm không khỏi nổi lên suy đoán, Diệp Gia này tuyệt đối không đơn giản. Chỉ là một gia tộc tầm trung, nhưng một lúc lại xuất hiện mấy cái kiệt xuất nhân tài như thế, chắc chắn là có ẩn tình.

- Hừ! Thiếu tộc trưởng và Dương tiểu thư sắp kết hôn mà các ngươi vẫn còn thời gian đi gây chuyện ư? Chán sống rồi sao?

Thân ảnh mới tới kia dường như chẳng để ý đến sự tồn tại của Anh Vũ cùng Hàn Lâm, hướng về phía tên mặt khỉ mà trừng mắt

quát lên.

Lời của hắn nói với đám người của Diệp Gia, nhưng lại khiến cho một người bên ngoài chú ý.

- Dương tiểu thư… Kết hôn…

Hoàng Thiên ngẩn ra một hồi, ánh mắt mê man phức tạp, sau đó hóa thành lạnh lùng đến cực điểm, điểm chân phóng tới.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 112: Anh Tài Tụ Hội

Tốc độ của Hoàng Thiên mặc dù nhanh, nhưng một phần do khoảng cách khá xa, lại thêm hắn không có vận dụng bí pháp nên được nửa đường đã bị đối phương phản ứng.

- Muốn chết!

Tên mặt khỉ lúc này đã đứng dậy, thấy Hoàng Thiên phóng người tới thì tức giận quát lên.

Hắn khi nãy bị Hàn Lâm đánh cho bầm dập mất hết mặt mũi, lại bị thiếu gia chửi mắng, tự nhiên khó chịu trong lòng. Hành động của Hoàng Thiên chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, thành ra hắn muốn đổ hết cơn giận lên đầu tên không biết điều này.

Hắn tuy khi nãy đại bại, nhưng lại không có vết thương nào nghiêm trọng, chiến lực vẫn nằm tại đỉnh phong. Trong lòng của hắn tin chắc rằng có thể chặn được Hoàng Thiên đấy, trừ khi đối phương có được thực lực như Hàn Lâm, nhưng có thể sao?

Đúng là có thể thật, và không phải thực lực tương đương với Hàn Lâm mà còn mạnh hơn rất nhiều.

Hoàng Thiên lúc này tâm trạng không tốt chút nào, chẳng biết vì nguyên nhân gì nữa. Nhìn thấy tên mặt khỉ dám chặn đường mình, hắn nổi giận đùng đùng quát lên:

- Cút!

Tất nhiên lời cảnh cáo của hắn chẳng thể dọa lui được tên

này, ngược lại còn khiến đối phương nở ra một nụ cười dữ tợn, bảo kiếm xuất hiện trong tay chém tới, lăng lệ vô cùng.

Chỉ là kiếm của hắn còn chưa kịp chém xuống, nụ cười trên môi đã nhanh chóng thu lại, sau đó chuyển thành biến sắc.

Vì lúc này ánh mắt của Hoàng Thiên lạnh đi, lóe lên sát khí nhàn nhạt, bàn tay như hóa thành tia chớp vung mạnh một cái. Không gian xung quanh nhất thời như vặn vẹo, một cỗ lực lượng mạnh đến nỗi không thể chống đỡ ập thẳng về phía hắn.

- Uỳnh!

Linh kiếm trong tay vỡ nát, cơ thể hắn chẳng khác nào một bịch cát văng đi, lăn lộn trên nền đá đau đớn đến tột cùng. Nơi vùng ngực máu me be bét, mơ hồ có thể thấy được mấy mảnh kiếm vỡ ghim sâu vào trong, cực kỳ ghê rợn.

Hắn chống không nổi một chiêu.

Tên thiếu niên mới tới kia nhận ra được sự cường đại của Hoàng Thiên, tất nhiên không dám khinh xuất. Tay hắn khẽ đảo một vòng, đánh ra một đạo pháp quyết, sau đó vẫn y như cách hắn đối phó với Hàn Lâm, vươn tay bắt lấy nắm đấm của Hoàng Thiên.

Chỉ là hắn vẫn đánh giá sai thực lực của người này, một nắm của hắn tuy vẫn chộp được quyền đầu của Hoàng Thiên, nhưng lại không thể cản được chút nào. Nơi lòng bàn tay truyền tới từng hồi đau đớn, mơ hồ có thể nghe được tiếng răng rắc nứt gãy.

Vẻ mặt tên thiếu niên tràn đầy khiếp sợ, đây là lần đầu tiên từ khi tu luyện tới giờ, một chiêu này của hắn thất bại. Vội vàng thu cánh tay phải trọng thương lại, hắn vung tay trái lên đón đỡ. Cánh tay trái này được bao bọc bởi một bộ găng tay cứng rắn, sắc bén vô cùng.

Điều bất ngờ là nắm đấm của Hoàng Thiên lúc này cũng biến

hóa, đảo hướng xòe một cái bắt lấy bàn tay trái kia. Còn tay trái thì phóng tới chộp lấu cổ của người này.

Nhanh gọn, dứt khoát, tên thiếu niên bị Hoàng Thiên chộp lấy như một con gà con, không thể nào phản kháng. Không chỉ yết hầu, mà nơi bàn tay trái cũng truyền đến từng trận đau đớn đến thấu tận tim gan. Chiếc găng tay pháp bảo cứng rắn là thế, bây giờ bị Hoàng Thiên bóp nát vụn, mảnh vỡ cắm sâu vào da thịt của hắn.

Tên thiếu niên sợ hãi đến không nói nên lời, liều mạng điều động Nguyên lực, muốn vùng ra khỏi bàn tay của Hoàng Thiên. Nhưng đều tốn công vô ích, vì nơi bàn tay của Hoàng Thiên đang truyền đến từng đợt Hỗn Nguyên Lực hạo hạo đãng đãng, đem Nguyên lực của hắn hoàn toàn áp chế.

Người này mạnh đến biến thái, vượt qua hắn vô cùng nhiều.

- Lời ngươi vừa nói là thật?

Ánh mắt của Hoàng Thiên lập lòe sát khí, quát hỏi.

Tên thiếu niên kia ậm ừ một hồi, mãi tới khi Hoàng Thiên nới tay ra mới có thể phát thành tiếng, cười dữ tợn:

- Ha ha! Ngươi có biết ta là ai không? Ngươi chết chắc rồi!

Giọng điệu thì có vẻ uy hiếp, nhưng lại không thể che giấu được sự sợ hãi trong đó.

Hoàng Thiên nhíu mày một cái, buông tay phải đang nắm ra, vươn về phía xa vẩy một cái. Cự phủ của Hàn Lâm đang ghim thân thể của tên kia trên tường như có linh tính, run lên một hồi sau đó dứt ra bay về trong tay của Hoàng Thiên. Hắn nhàn nhạt cười:

- Không nói phải không?

Lời hắn vừa dứt, cự phủ vụt một tiếng rời tay, như một tia

chớp bay về phía Phong Lôi Nhân Dực, đem đầu của nó cắt rời khỏi thân. Một chiêu tùy ý, liền đem đầu của Ngũ cấp khôi lỗi chém xuống.

Tên thiếu niên cơ thể run lên một hồi, hắn biết hàm ý của Hoàng Thiên, nếu hắn còn không nói thì sẽ giống như con khôi lỗi kia, đầu lìa khỏi cổ.

- Ta nói… Ta nói!

Cuối cùng, hắn không còn dám mạnh miệng nữa, vội vàng lắp bắp.

- Thiếu… Thiếu tộc trưởng và Dương tiểu thư của Dương gia sẽ kết hôn vào tháng sau.

Tận tai nghe những lời này, mày kiếm của Hoàng Thiên càng nhíu chặt hơn, trong lòng lộn xộn một mảnh. Có chút giận giữ hỏi:

- Dương tiểu tư đó tên là gì?

Đến lúc này tên kia còn không đoán được Hoàng Thiên có liên quan đến một vị tiểu thư nào đó của Dương Gia thì quả thực sống uổng. Hắn vội vàng lắc đầu, nói:

- Điều này là bí mật, bọn ta không được biết.

Nhìn chằm chằm vào ánh mắt của tên thiếu niên, Hoàng Thiên nhận ra được hắn nói thật mới thở dài một tiếng, buông hắn xuống. Tên thiếu niên này run sợ đến mất hết toàn bộ khí lực, ngã lăn lốc dưới đất, mặt cắt không còn một giọt máu.

- Phương… không phải là nàng, phải không?

Ánh mắt thẫn thờ trong giây lát, sau đó chuyển thành lạnh lùng đến thấu xương, lẩm bẩm:

- Diệp Gia… Diệp Gia…

Lúc này thì Anh Vũ cùng Hàn Lâm đều chạy tới bên cạnh hắn, lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Hoàng Thiên vẻ mặt rất nhanh thay đổi, mỉm cười xua tay, sau đó vỗ vỗ vai của Hàn Lâm tán thưởng, rồi nói:

- Không có gì, đi thôi.

Anh Vũ mà tin lời hắn mới là chuyện lạ, hừ lạnh tức giận:

- Chắc chắn có chuyện, ngươi quen tiểu thư Dương Gia sao? A!... Đừng nói là...

Lắc đầu bất lực, Hoàng Thiên cũng không thèm cãi với hắn, xoay người rời đi.

- Này này! Đợi ta với…

Bóng dáng của ba tên thiếu niên xa dần rồi hòa lẫn vào trong dòng người đông đúc. Để lại nơi này một đám người trọng thương. Tên thiếu niên kia bắt đầu phục hồi lại chút khí lực, nhìn chăm chăm về phía xa, gằn lên từng chữ ác độc:

- Đắc tội Diệp Gia… Chết!

…

Bên trong một khách điếm thuộc phạm vi của Thiên Nguyên Thành, Hoàng Thiên ngồi xếp bằng đả tọa. Thiên địa Nguyên khí mơ hồ lưu chuyển, khiến cho hắn trở nên cực kỳ thần thánh.

- U… u…u

Một làn gió lạnh lướt qua khung cửa, thổi vào một đợt hắc khí nhàn nhạt, ngưng tụ thành một thân ảnh già nua, là Cố Sở.

- Chủ nhân!

Chắp tay cúi đầu về phía Hoàng Thiên, lão thốt lên hai từ đó hệt như mọi lần. Thế nhưng đã có thêm một sự cung kính và phát ra từ tận tâm thức, không biết chuyện gì đã khiến tâm tư của lão thay đổi nhanh đến thế.

Hoàng Thiên chậm dãi mở mắt, cảm nhận khí tức của lão có chút khác biệt, hắn mỉm cười hỏi:

- Tu vi của ngươi có tinh tiến?

Cố Sở tất nhiên không thể ngờ Hoàng Thiên lại nhạy cảm đến thế, có thể nhìn ra được chuyển biến tu vi của lão. Nhưng vẫn là vui mừng nói:

- Vâng! Nhờ phúc của chủ nhân, khi nãy vừa vặn đột phá.

Lời của lão nghe qua thì có vẻ như đang nịnh hót, nhưng thực sự là lão đang nói thật đấy. Chỉ là Hoàng Thiên nào có biết, hắn thoáng ngạc nhiên nhìn vào người thuộc hạ bất đắc dĩ này. Mới có mấy tiếng không gặp liền thay đổi chóng mặt như vậy, có chút không hợp lý. Nhưng hắn cũng chẳng suy nghĩ nhiều, lời thề Thiên Đạo đã hạ xuống thì không cần phải lo lão phản bội.

Đoạn hắn đứng dậy khỏi giường, chầm chậm đi ra bên cửa sổ, phóng mắt xuống dưới lòng đường nhộn nhịp, hắn chìm vào im lặng. Cố Sở nhận ra được trong lòng hắn có tâm sự, cũng không dám quấy rầy, chỉ đứng im một chỗ quan sát.

- Mấy hôm nữa giúp ta điều tra một chút về Diệp Gia.

Mãi tới hơn mười phút sau, Hoàng Thiên mới lên tiếng, giọng điệu có chút lành lạnh.

Cố Sở nghe vậy, có chút nghi hoặc hỏi lại:

- Diệp Gia?

Gật nhẹ đầu khẳng định, Hoàng Thiên nắm tay bất giác siết chặt lại:

- Phải! Diệp Gia. Chú ý về hôn lễ sắp tới của thiếu tộc trưởng bọn hắn, điều tra thật kỹ về thân phận của cô dâu.

Cảm nhận được chút sát khí tỏa ra từ lời nói của Hoàng Thiên, Cố Sở tự nhiên minh bạch, chủ nhân đang ghen a.

- Vâng!

Đoạn lão nghĩ thầm trong đầu, nếu cô dâu kia đúng là người trong lòng của Hoàng Thiên thì quả thực không còn gì để nói rồi. Một cái Bạch Gia đắc tội với hắn thì cũng thôi đi, giờ lại mọc thêm một cái Diệp Gia vô duyên vô cớ chọc phải hắn nữa. Chỉ sợ sau này các thế lực trên Thiên Nguyên đại lục lại thiếu đi cái tên Diệp Gia rồi.

Không khí trong phòng đang chìm trong im lặng thì đột nhiên cánh cửa ra vào bị đẩy bung ra một cách thô bạo, Anh Vũ quần áo lòe loẹt bước vào:

- Hoàng Thiên! Mau chuẩn bị đi, chúng ta đến Thiên Thu Viện a!

Thu hồi tâm trạng của mình, nhìn Anh Vũ ăn mặc như một tên công tử bột, Hoàng Thiên nghi hoặc hỏi:

- Thiên Thu Viện? Đến làm gì?

Anh Vũ cười hắc hắc, đưa tay lên vuốt vuốt nếp áo một hồi, sau đó vênh mặt nói:

- Ngươi không biết sao? Lần này đấu giá hội quy mô rất lớn, thu hút gần như toàn bộ thiếu niên thiên kiêu từ bốn phương đi

tới, chuyện này xưa nay cực kỳ hiếm có. Nên đã có người đứng ra tổ chức tụ hội, mời tất cả các anh tài đến Thiên Thu Viện giao lưu đấy.

Cau mày suy nghĩ một chút, Hoàng Thiên lắc đầu:

- Chẳng phải vẫn là đám học viên của học viện sao, có gì vui đâu. Không đi!

Hắn đang nghĩ, đa phần thanh niên, thiếu niên thiên kiêu của Thiên Nguyên đại lục đều đang học tập tại học viện đấy. Thế nên nói anh tài tụ hội gì đó có khác gì đám học viên của Thiên Nguyên Học Viện tụ họp đâu, không có hứng thú gì cả.

Anh Vũ trừng mắt với hắn, nói:

- Sai rồi! Có rất nhiều người không có theo học tại Thiên Nguyên Học Viện. Bọn hắn đa phần đều là siêu cấp thiên tài, hoặc ở lại tông tộc tu luyện, hoặc ra ngoài lịch lãm, bây giờ nhân sự kiện lớn này mới có dịp tụ hội, rất là náo nhiệt a.

Anh Vũ càng nói thì mắt càng sáng, dường như rất là háo hức. Lời của hắn bắt đầu khiến Hoàng Thiên có chút động lòng, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 113: Âm Điệu Kỳ Cảnh

- Có cần ta đi cùng không?

Cố Sở đang đứng phía sau đột nhiên lên tiếng, khiến cho Anh Vũ thoáng giật mình. Hắn từ lúc vào tới giờ không hề có chút cảm giác rằng có người khác trong phòng. Nếu người này không lên tiếng, chỉ sợ hắn chẳng biết lão có tồn tại hay không đấy.

Anh Vũ tiếp xúc với gia gia nhiều, tự nhiên cũng học được một chút về kinh nghiệm nhìn người. Khí tức của người này không lộ ra ngoài chút nào, nội liễm âm trầm đến đáng sợ, tuyệt đối là một cái siêu cấp cường giả.

- Vị này là?

Nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt nghi hoặc, Anh Vũ mở miệng.

- Đây là Cố Sở tiền bối, là bạn của sư phụ ta.

Hoàng Thiên mỉm cười giới thiệu, không quên nháy mắt một cái với Anh Vũ.

Nghe thấy thân phận của Cố Sở, Anh Vũ ánh mắt không khỏi sáng lên, vội vàng chắp tay :

- Anh Vũ ra mắt tiền bối!

Cố Sở mỉm cười gật đầu:

- Không hổ là cháu nội của Lâm Thanh Phong! Rất tốt!

Được một cao nhân khen như vậy, Anh Vũ trong lòng như nở hoa, cười tít cả mắt. Hoàng Thiên suy nghĩ một lát, nói với Cố Sở:

- Ta nghĩ không cần đâu!

Lần này đi giao lưu, đa phần là những anh kiệt trẻ tuổi, có lẽ sẽ không có nguy hiểm gì. Hơn nữa với thân phận của Cố Sở cũng không nên lộ diện quá nhiều, tránh những rắc rối không đáng có.

- Không sao! Tiền bối nếu có thể đi với chúng ta thì tốt quá.

Thế nhưng Anh Vũ lại cười nói, nghĩ đến cảnh tượng có một cái siêu cấp cường giả đi cùng đến đó, ánh mắt hắn thoáng chốc sáng rực cả lên. Thật là oai phong, thật là đẹp trai a.

Hắn còn muốn nói thêm gì đó, Hoàng Thiên đã trừng mắt đạp cho hắn một cước bay ra khỏi phòng, quát lên:

- Tốt cái gì mà tốt, tiền bối còn có việc, đâu rảnh đi theo ngươi.

Ôm cái mông còn in dấu giày, Anh Vũ nghiến răng:

- Mẹ nó! Ngươi biết ta chọn mãi mới được một bộ đồ này không? Ta liều mạng với ngươi.

Hoàng Thiên nhìn thoáng qua Cố Sở, ném cho lão một chiếc nhẫn trữ vật, gật nhẹ đầu, sau đó đi ra khỏi phòng. Nhìn Anh Vũ đang tức giận, hắn trừng mắt, nói:

- Thôi đi! Đừng có quậy nữa, qua gọi Hàn Lâm cùng đi.

Anh Vũ bất mãn lắm, nhưng không biết làm gì, đành phải cúi đầu chào Cố Sở một cái, sau đó chạy vội theo.

…

Thiên Thu Viện tọa lạc ngay bên cạnh Thiên Nguyên Quảng

Trường, diện tích phi thường to lớn.

Đây đích thực là một trong những nơi xa hoa nhất Nguyên giới. Bốn phía là bốn tòa kiến trúc khổng lồ, tựa như bốn bức tường thành chạy dài, cao gần ngàn mét. Dưới bóng đêm lại sáng lên rực rỡ, ánh lên thần huy ngợp trời.

Mà ở giữa bốn tòa kiến trúc, là một phương viên rộng lớn đến mấy dặm vuông. Một hồ nước trong vắt tọa lạc ở trung tâm, xung quanh là các tòa đình các xa hoa, nối liền với nhau bằng những cây cầu đá bóng loáng. Từng cây đại thụ không biết bao nhiêu năm tuổi sừng sững, xõa cành xuống gần mặt hồ, thi thoảng lại đung đưa trong gió, đẹp đến mê người.

Ba người Hoàng Thiên là lần đầu tiên đến nơi này, liền bị sự xa hoa của nó chấn nhiếp một hồi. Quả thực là chốn tiên cảnh lạc giữa trần gian.

Mới vừa chớm tối, mà nơi này đã thập phần đông đúc, toàn bộ đều là anh kiệt trẻ tuổi, khí chất hơn người. Quả nhiên giống như lời Anh Vũ nói, lần hội tụ này không chỉ có người của Thiên Nguyên Học Viện, mà còn rất nhiều gương mặt lạ lẫm khác mà Hoàng Thiên chưa hề gặp bao giờ.

Thậm chí có mấy kẻ khí tức đặc biệt kinh người, khiến hắn phải nghiêm túc đánh giá.

- Ha ha! Đinh Phàm huynh, lâu lắm không gặp.

Phía xa xa, một tên thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi tươi cười, tiến về phía một thiếu niên khác mà nói. Lời của hắn lại khiến cho mọi người xung quanh đều giật mình, hướng ánh mắt nhìn tới. Cũng phải thôi, vì cái tên Đinh Phàm này chính là đệ nhất thiên tài của Đinh Gia, một trong mười đại thế lực lớn nhất Thiên Nguyên đại lục đấy.

Thân phận cùng thực lực của hắn nếu so ra thì không kém mấy người Bạch Khôi, Trần lôi, thậm chí còn bí ẩn hơn đôi chút. Vì hắn không có tham gia học tập tại Thiên Nguyên Học Viện.

Đinh Phàm tuổi tác cũng không lớn, bộ dạng anh tuấn tiêu sái, lại cộng thêm cái khí chất của hắn, đủ để hạ gục trái tim của bất cứ thiếu nữ mới lớn nào. Nghe thấy có người gọi mình, hắn quay đầu lại nhìn, sau đó nở một nụ cười hào sảng:

- Hóa ra là Vân Vũ huynh đệ, ngươi cũng có nhã hứng tới đây sao?

Cái tên này cũng khiến người khác kinh ngạc không thôi, xem ra tên này cũng có chút bối cảnh.

Tất nhiên cũng có một số người không biết hắn là ai, điển hình nhất là Hoàng Thiên đây. Có người thấp giọng hỏi nhỏ:

- Vân Vũ này là ai vậy?

- Vân Vũ sư huynh mà ngươi cũng không biết ư? Hắn là đệ tử chân truyền của tông chủ Thiên Kiếm môn, cũng là một thiên tài yêu nghiệt không kém gì Đinh Phàm đâu.

Thanh âm nghị luận vang lên không ngớt, kèm theo đó là những ánh mắt hâm mộ, kính nể.

Anh Vũ tự nhiên vẻ mặt không được tốt cho lắm, hắn hừ lạnh một tiếng lẩm bẩm trong miệng cái gì đó không ai nghe rõ. Còn trên vai của hắn, Cẩu Thủ ôm bụng cười sằng sặc:

- Vũ ca ơi Vũ ca! Ở đây có người hâm mộ ngươi lắm…

- Hâm mộ con mẹ ngươi! Lăn xuống…

Anh Vũ bị chọc tức, nghiến răng nghiến lợi vả cho Cẩu Thủ một cái, con khỉ mặt chó này quá vô sỉ, còn chọc vào nỗi đau của

hắn.

Thế nhưng phải công nhận, Cẩu Thủ phản ứng cực kỳ nhanh, trước khi tay của Anh Vũ đánh tới, nó đã bật mạnh một cái vọt sang vai bên kia, hắc hắc nói:

- Đưa ta danh sách mỹ nữ trong học viện, ta sẽ giúp ngươi hạ hắn.

Nhìn Anh Vũ mà nháy mắt, Cẩu Thủ trên mặt tựa như viết hai chữ đê tiện, khiến người khác không thể nào mà ưa nổi.

Anh Vũ cau mày một chút, sau đó nghiến răng nói:

- Ta muốn hành hạ hắn.

Cẩu Thủ vỗ ngực cười khí phách:

- Yên tâm! Cướp nữ nhân của huynh đệ ta là vô sỉ bất nhân, trùng tên với huynh đệ ta là ti tiện bất nghĩa. Ta quyết không tha cho hắn.

Rất nghĩa khí, rất hiên ngang, người ngoài nhìn vào liền thấy Cẩu Thủ rất tốt, là một vị huynh đệ toàn hảo a.

- Thành giao!

Anh Vũ gật đầu cười nham hiểm. Hắn mặc dù biết con khỉ này rất bỉ ổi vô liêm sỉ, nhưng cũng cực kỳ được việc. Hợp tác với con khỉ này nhiều lần, hắn chưa bao giờ phải chịu thiệt cả.

Một người một khỉ thì thào với nhau như thế, cuối cùng nhìn nhau cười xảo trá khiến cho Hoàng Thiên cùng Hàn Lâm trợn mắt ngoác mồm. Còn tưởng hai tên này bị điên đây.

Đúng lúc này, từ trong một tòa đình các ven hồ cách bọn hắn không xa đột nhiên vang lên tiếng đàn văng vẳng, khiến lòng người nhẹ nhàng bay bổng.

Tiếng đàn quả thực huyền diệu khó tả, khi thì như sát gần cạnh bên, khi lại xa xa mờ ảo tận tầng không. Giai điệu nhẹ nhàng trầm lắng, tựa như một bản giao ca của đất trời.

- Tiếng đàn thật hay, không biết là ai đánh nhỉ?

- Là Thanh Hoa tiên tử của Hứa Gia đấy.

- Thanh Hoa tiên tử sao?

Một nhóm người bên cạnh ba huynh đệ Hoàng Thiên nhỏ giọng bàn tán.

Hoàng Thiên nghe tiếng đàn một hồi, tự nhiên có cảm giác buồn ngủ vô cớ. Hắn há miệng ngáp ngắn ngáp dài một cái, lẩm bẩm trong miệng:

- Cái thứ âm thanh thật khó nghe!

Lời của hắn vừa ra, lại khiến cho cả đám người xung quanh trợn mắt lên tức giận. Tên nhà quê này quá láo xược, lại dám chê tiếng đàn của tiên tử ư?

Kể ra thì cũng không thể trách hắn được, vì từ nhỏ tới bây giờ, hắn không ở sơn thôn hoang dã thì cũng chui rúc trong rừng núi, đã bao giờ nghe người khác đánh đàn bao giờ đâu. Thành ra thanh âm đàn có hay đến mấy, đối với hắn cũng chỉ như đàn gảy tai trâu mà thôi.

Thanh Hoa bên trong đình các dường như cũng nghe thấy hắn nói, tiếng đàn chậm lại rồi dừng hẳn.

Mấy người xung quanh nhất thời đều trở nên tức giận, nhìn Hoàng Thiên với ánh mắt khinh bỉ:

- Tên nhà quê ở đâu chui ra, không biết cảm thụ âm nhạc mà còn dám hồ ngôn loạn ngữ.

Đám người này có kẻ thực sự là tức giận, nhưng cũng có kẻ muốn vì tiên tử ra mặt đấy, dẫu sao trong mắt họ thì tiên tử là không thể mạo phạm a. Mà Hoàng Thiên nói như thế chả khác nào vả vào mặt tiên tử đây.

Hoàng Thiên buông cái tay che miệng ra, thấy mọi người đang dùng ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn mình, ngây ngô hỏi:

- Ta nói không đúng sao?

Hắn nào có biết cái gì âm luật cầm kỹ, chỉ là trong đầu nghĩ sao thì nói vậy, không ngờ lại khiến người khác tức giận như thế.

Cái vẻ mặt vô tội của hắn càng khiến người khác tức điên lên, có người hừ lạnh nói:

- Thanh Hoa tiên tử xưa nay nổi tiếng về cầm kỹ, âm điệu kỳ cảnh siêu phàm nhập thánh hiếm có trên đời, ngươi một tên vô tri cũng dám nhận xét.

Hoàng Thiên gãi gãi đầu a lên một tiếng, đang muốn nói gì đó thì đột nhiên có một điệu cười the thé vang lên:

- Cái gì mà siêu phàm nhập thánh, đến tiếng rắm của ta cũng không bằng chứ ở đó mà bốc phét.

Hóa ra là Cẩu Thủ, nó ngồi vắt vẻo trên vai của Anh Vũ rung đùi đắc ý, dùng ánh mắt khinh thường quét nhìn tất cả chúng nhân.

Câu nói này của nó phải nói là cuồng vọng đến cực điểm, xấc láo đến vô cùng. Khiến cho tất cả mọi người xung quanh phải kinh ngạc đến trố mắt, sau đó là từng tràng nghiến răng ken két vì tức giận.

Một người một khỉ này tuyệt đối là có thù với tiên tử, muốn sỉ vả nàng đây mà. Một đám người có cảm tình với Thanh Hoa tức

giận tiến lên phía trước, suýt nữa đã động thủ rồi. Có người quát lớn:

- Con khỉ mặt chó này, ngươi lại dám vũ nhục tiên tử, rất đáng chết.

Cẩu Thủ rất hiếm khi bị người khác gọi là khỉ mặt chó lại không nổi đóa, nó liếc người kia một cái, khinh bỉ nói:

- Mấy tên vô tri các ngươi làm sao hiểu được cái gì là âm điệu kỳ cảnh, một đám ngu ngốc nịnh hót mà thôi.

Im lặng, triệt để im lặng, một đám người sắc mặt tái mét đi vì tức giận, rất muốn bắt con khỉ này đem đi nấu cao đấy.

- Ha ha! Vậy thì xin mời cao nhân đây thể hiện một chút cho bọn vô tri chúng ta mở mang tầm mắt.

Một vài người nở nụ cười lạnh hướng về Cẩu Thủ và Hoàng Thiên mà khiêu khích. Hiển nhiên muốn bắt bẻ bọn hắn, nếu ngươi không thể hiện ra được thì chính là một tên bốc phét không biết ngượng.

Cẩu Thủ đứng dậy, vuốt vuốt cái quần cộc một hồi, sau đó bật mạnh một cái từ vai của Hàn Lâm xuống nền đá trống trước mặt, nhàn nhạt nói:

- Ta rất muốn chứng minh cho các ngươi thấy, thế nhưng cũng phải coi trọng mặt mũi, không thể chổng mông ra chơi nhạc cho các ngươi nghe được. Vì vậy ta sẽ dùng miệng phát ra một đoạn nhạc, cho các ngươi mở rộng tầm mắt.

Nói xong, nó nhẹ thở ra một hơi, hai tay đưa lên che miệng một cách cổ quái, đầu hơi cúi xuống, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc. Khoảnh khắc này tất cả mọi người xung quanh đột nhiên trở nên im lặng, vì họ có thể cảm nhận được sự khác biệt của nó, một cỗ khí chất kỳ lạ không nói nên lời.

Nó man mác một vẻ ưu buồn, tang thương tựa vạn cổ. Con khỉ này thực sự sẽ làm được sao?

- Pụt pụt… xì pụt pụt xì xì… pùm pùm xì pùm pùm… tặc tặc tặc xì… pùm pùm xì pùm pùm…

Khi mà toàn bộ mọi người đang ngưng thần chăm chú, thì miệng nó rốt cục phát ra âm thanh rồi. Nhưng mà thực sự là kỳ quái! Phải! Thứ thanh âm này quá mức kỳ quái, chưa ai trong số bọn họ được nghe cả. Đây là tiên âm sao.

Tĩnh lặng như tờ, tất cả mọi người xung quanh vẻ mặt đều cứng đờ cả rồi. Mãi lâu sau đó mới co giật từng hồi khó coi, tiên sư con khỉ mặt chó, đây là tiên âm của nó sao?

- Ha ha! Con mẹ nó, tiên âm thật là hay a…

Rốt cục có người không nhịn được nữa rồi, chẳng thèm để ý hình tượng mà ôm bụng cười hố hố như điên.

Có người bắt đầu, liền có người thứ hai thứ ba, cuối cùng là tất cả mọi người đều cười ầm lên. Thậm chí có kẻ cười chảy cả nước mắt nước mũi:

- Con bà con khỉ mặt chó, ngươi đánh rắm bằng miệng à?

- Chết ta rồi… ha ha… cười nhiều đau bụng quá… cứu ta… ha ha…

Thanh âm cười nói át cả tiếng nhạc của Cẩu Thủ, nó mặt mày đỏ bừng một mảnh, không biết vì xấu hổ hay là giận giữ. Nhìn đám người đang người nhạo mình với ánh mắt khinh bỉ.

Trở về vị trí của Anh Vũ, thấy huynh đệ này của mình không có cười nhạo, mặt nó có chút giãn ra thoải mái, quả nhiên chỉ có tri kỷ mới hiểu nhau a.

- Phụt… Ha ha… ta chết mất…

Đúng lúc nó vừa an tọa trên vai của Anh Vũ thì tên này liền phụt ra một cái, nước dãi văng tung tóe lên mặt nó, cười một cách điên dại.

Buổi biểu diễn của Cẩu Thủ Tiên Hầu thất bại nặng nề.

- Vị huynh đệ này, Thanh Hoa tự hỏi không biết có đắc tội gì với ngươi không, sao lại dùng cách này để lăng nhục ta?

Đúng lúc này bên trong đình các vang lên thanh âm lạnh lẽo, chiếc rèm che bị gió thổi phất lên. Một cô gái xinh đẹp tuyệt trần xuất hiện trước mắt chúng nhân.

Hứa Thanh Hoa.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 114: Hứa Thanh Hoa

Một thân y phục màu đỏ trang nhã, Thanh Hoa tựa như tiên nữ giáng trần động lòng người. Chiếc váy cổ rộng không thể nào che giấu được hai khối tròn trịa no đủ. Vùng eo hoàn mỹ có treo một cây đàn cổ toát ra phong vị xa xưa, cặp đùi thon dài ẩn hiện bên dưới lớp vải mỏng, kích thích kinh người. Mà khuôn mặt của nàng lúc này càng thêm lạnh lùng, khiến người ta có cảm giác cao cao không thể với tới.

Nhìn thoáng qua Hoàng Thiên cùng con khỉ chết tiệt, trong lòng nàng tràn đầy lửa giận. Từ nhỏ đến nay, cầm kỹ luôn là một lĩnh vực mà nàng tự hào nhất, trong lớp trẻ nếu xưng thứ hai không ai dám xưng nhất. Vậy mà hôm nay lại có người dám nói năng như thế, đây là triệt để xem thường cùng vũ nhục nàng.

Mà khi nàng xuất hiện, những tràng cười xung quanh đều tắt ngúm, ai ai cũng căng mắt nhìn tới, không nói nên lời. Không hổ là tiên tử, xinh đẹp đến mê người.

- Ngon quá!

Lại là cái giọng nói chết tiệt, Cẩu Thủ ngồi trên vai Anh Vũ hai mắt sáng như sao, dán chặt vào cô gái trước mắt này mà thốt lên hai từ đó.

- Ừ!

Anh Vũ nuốt nước miếng đến ực một cái theo bản năng gật đầu đồng ý, ánh mắt không ngừng đảo loạn trên người nàng, từ ngực đến eo, rồi từ đùi đến mông, không bỏ sót một chi tiết nào.

Quá mức vô liêm sỉ, bỉ ổi, đê tiện.

- Tên nhà quê này, ngươi nói cái gì?

Thanh Hoa tức giận trừng mắt, quát lên một tiếng. Nhìn thấy cái ánh mắt dâm đãng của đối phương, nàng thực sự cảm thấy chịu không nổi đây này. Xem trang phục của Anh Vũ lòe loẹt luộm thuộm, chính là một tên quê mùa chân chính, lại còn dám nhìn nàng với ánh mắt đó, quả thực muốn chết mà.

- A! Thất lễ, thất lễ…

Anh Vũ cười xòa một tiếng, lấy tay xoa đầu đầy thẹn thùng, đoạn quay đầu sang thì thào với Cẩu Thủ:

- Huynh đệ! Ta nghĩ đã tìm được một nửa của đời mình rồi. Ha ha!

Lời nói của hắn khiến tất cả mọi người đều dại ra, thằng này so với con khỉ còn vô sỉ hơn gấp ngàn lần à nha. Vừa mới gặp tiên tử lần đầu tiên, đã dám mạnh miệng nói nàng là một nửa đời mình, quả thực mặt dày khắp thiên hạ không địch thủ.

- Tên đê tiện này!

Thanh Hoa bị lời nói của Anh Vũ khiến cho cực kỳ tức giận, bộ ngực không ngừng phập phồng nhô lên hạ xuống, từ trước tới nay chưa từng có người nào dám làn càn trước mặt nàng như vậy. Cây đàn bên hông trong chớp mắt biến lớn, không kiêng nể chút nào phang thẳng vào mặt Anh Vũ.

Cây đàn này vốn là một kiện pháp bảo hiếm có, cực kỳ rắn chắc, Anh Vũ lại đang ngây ngô như bị bỏ bùa, nào có chống đỡ gì. Liền ăn ngay một đập lăn lộn mấy vòng, trên khuôn mặt anh tuấn in lên vết hằn rõ nét, hai lỗ mũi thì không ngừng xổ ra máu tươi.

Riêng Cẩu Thủ phải nói thân thể của nó quá mức nhanh nhẹn,

đã sớm nhảy ra xa. Nhìn Anh Vũ thê thảm, nó hô hô cười:

- Ha ha! Nữ nhân này bạo lực quá, ngươi mà lấy về sợ chịu không nổi đâu.

Anh Vũ lấy hai ngón tay bịt vào lỗ mũi cầm máu, hắn ngửa mặt lên nhìn Thanh Hoa cười tít mắt:

- Ha ha! Không sao… Không sao. Nữ cường nhân, ta thích.

Đây là triệt để vũ nhục a!

- Hừ! Tên phế vật ngươi cũng xứng với ta? Không biết xấu hổ.

Thanh Hoa sắc mặt tái xanh một mảnh, căm tức nhìn về phía Anh Vũ, rất muốn chạy lại tẩn cho hắn một trận. Nếu không phải coi trọng thể diện trước mặt mọi người, nàng đã sớm xắn tay áo đập cho tên vô sỉ này một trận bầm dập rồi.

Hoàng Thiên đứng bên này hơi nhíu mày nhìn thoáng qua Thanh Hoa. Nữ nhân này lời nói cùng ra tay có chút hơi quá đáng, nhưng dù sao cũng là do bọn hắn có lỗi trước nên hắn tặc lưỡi bỏ qua, không có đi so đo với nàng.

Bất lực nhìn tên huynh đệ của mình đang ngồi cầm máu mũi, hắn lắc lắc đầu thở dài. Tên này bình thường quậy phá, có bao giờ chịu thiệt, vậy mà bây giờ bị người ta đánh cho chảy máu mũi vẫn còn cười được, đúng là dại gái.

Một đám người xung quanh lúc này đều nhìn chằm chằm tới, sát khi lập lòe, dường như rất muốn nhảy vào đánh hội đồng bọn hắn đây này. Hoàng Thiên thầm hô không ổn, chẳng muốn dây dưa ở chỗ này nữa nên nháy mắt với Hàn Lâm, gọi hắn rời đi. Còn Anh Vũ thì hắn mặc kệ, tên này thực lực cùng thân phận đều hơn người, sẽ chẳng có ai làm gì được. Hơn nữa dường như Anh Vũ cũng chẳng muốn rời đi kìa.

Chỉ là hành động của hắn tất nhiên không tránh khỏi sự chú ý của mọi người. Thanh Hoa bước nhẹ một cái liền đứng chắn trước mặt hắn, trừng mắt quát lên:

- Ai cho ngươi đi?

Hoàng Thiên chân mày nhíu lại, cố gắng nở một nụ cười miễn cưỡng, nói:

- Cô nương, là tên kia cùng con khỉ đắc tội với cô, tìm bọn hắn mà lý sự nhé.

Hắn chính là một tên huynh đệ khốn nạn mà, một câu nói liền đổ hết tội lên đầu huynh đệ của mình, rất không nghĩa khí.

Thanh Hoa nhìn hắn với ánh mắt khinh bỉ, hừ lạnh nói:

- Chẳng phải tất cả đều tại ngươi sao? Nếu không phải ngươi mở miệng nói lung tung, thì…

Hoàng Thiên vẻ mặt trầm xuống, cắt lời:

- Này này! Cô đánh đàn là việc của cô, còn ta khen hay chê là việc của ta, liên quan đếch gì tới cô. Ta thấy nó khó nghe thì ta nói nó khó nghe, chẳng lẽ nó dở lại phải khen nó hay? Đây là đạo lý gì vậy?

Thanh Hoa bị hắn nói cho tức điên lên rồi, tuyệt đối là khiêu khích, là muốn gây hấn với nàng đây mà. Trên đời lại có kẻ dám nói tiếng đàn của nàng khó nghe ư, chết tiệt.

- Cuộc đời của ta từ khi sinh ra đã chú định với cầm âm, lấy một đường âm điệu kỳ cảnh truy cầu đại đạo. Ngươi một kẻ hoang dã tục tĩu, làm sao có thể cảm nhận được huyền diệu ẩn giấu trong đó, còn dám ở đây nói xằng nói bậy.

Nét mặt của Thanh Hoa tràn đầy giận dữ nhìn chằm chằm vào

Hoàng Thiên, tên nhà quê này quá đáng giận mà.

Năm đó nàng sinh ra liền có thiên địa dị tượng trời đất giao ca, tấu lên một bản nhạc tiên thiên huyền ảo. Từ đó cuộc đời nàng đã gắn liền với cầm kỹ, đàn là đạo, đàn là tâm, đàn là nhân sinh tương hữu.

Cảnh giới khống chế đối với âm điệu kỳ cảnh của nàng đã sớn siêu việt cùng lứa, thậm chí không kém so với những tiền bối đi trước. Mặc dù hôm nay chỉ là tùy ý đánh ra một bản, nhưng cũng quá đủ để ngạo thị thế nhân, vậy mà tên kia lại dám chê đàn âm của nàng khó nghe.

Hoàng Thiên bị nàng chê là kẻ hoang dã tục tĩu, không khỏi có chút tức giận, nói:

- Lúc đầu ta còn nghĩ con khỉ kia bỉ ổi, cố ý bốc phét để chọc giận cô. Nhưng giờ ta lại thấy nó nói đúng rồi. Một người đánh rắm có tâm thì thanh âm vẫn hay hơn người đánh đàn vô ý. Tiếng đàn của cô đối với người khác thì hay, nhưng đối với ta thì ngay đến tiếng rắm cũng không bằng.

Thanh Hoa hai mắt mở lớn, thực sự không có từ nào có thể miêu tả được nỗi lòng của nàng lúc này. Tên này quá mức đê tiện, dám đứng trước mặt nàng nói ra những lời đó.

Chỉ tay thẳng vào mặt hắn, giọng điệu của nàng có chút run run:

- Ngươi… Ngươi… Vô liêm sỉ.

Trái ngược với cái vẻ tức giận của nàng, Hoàng Thiên nhún vai một cái, hờ hững nói:

- Vô liêm sỉ thì mặc kệ ta, tránh qua một bên đi, ta còn có việc!

Nhìn cái dáng vẻ bất cần chẳng quan tâm đó của hắn, Thanh

Hoa càng thêm giận, tất nhiên sẽ không cho hắn đi dễ dàng như thế. Nàng tiến lên một bước trước mặt hắn, hai tay giang rộng ra chắn đường, vẻ mặt tràn đầy thách thức.

- Không cho ngươi đi đấy.

Phải nói là, nàng lúc này nào còn cái khí chất tiên tử nữa, có vẻ giống một tiểu nha đầu ương ngạnh, ngang bướng thì đúng hơn đấy. Ai có thể ngờ được, thiếu nữ xưa nay được người đời xưng tụng là tiên tử giáng trần, lại có những giây phút như thế này.

Có lẽ bản chất con người nàng là như vậy, chỉ là thường ngày phải ẩn dưới cái danh xưng tiên tử, phải sống không thật với bản thân mình. Ngày hôm nay hết lần này tới lần khác bị người khiêu khích, thì bản tính lại lần nữa trỗi dậy.

Tuy có chút hơi ngang ngược chanh chua, nhưng cũng cực kỳ cá tính dễ thương, khiến cho không ít nam nhân xung quanh mê mẩn.

Hoàng Thiên xoa trán bất lực, hắn thực sự chẳng muốn dây dưa với nàng thêm chút nào nữa, quay người đi về hướng ngược lại, miệng lẩm bẩm gì đó không rõ.

- Ngươi đứng lại cho ta.

Thanh Hoa tức giận dậm chân một cái, cây đàn trong tay nhanh chóng biến hóa, một đường đánh về phía Hoàng Thiên.

Đây là một kiện đàn cổ kỳ dị, không rõ phẩm cấp, nhưng chắc chắn là không thấp chút nào. Dưới sự thôi thúc của Thanh Hoa, nó trong nháy mắt dài ra, tựa như hóa thành một cây trường côn.

Hoàng Thiên bước chân thoáng chững lại, trên người bị một cỗ áp lực cực mạnh ép lên, đi ra một bước cũng khó khăn. Một chiêu này quả thực rất mạnh, nếu đổi lại là Nguyên Đan tu sỹ khác, chỉ sợ sẽ bị đập nát thành thịt vụn đấy.

Không nghĩ bản thân chỉ nói qua nói lại vài câu, mà đối phương lại ra tay nặng nề như thế. Hoàng Thiên trong lòng thoáng nổi lên lửa giận, hắn hừ lạnh một tiếng, vươn tay lên chụp lấy đầu đàn.

Hành động của hắn lại khiến cho Thanh Hoa cười lạnh, ngón tay nàng khẽ chuyển. Nơi đầu đàn phía Hoàng Thiên đột nhiên bung ra rất nhiều sợi tơ mảnh, quấn quanh cánh tay của hắn, siết chặt đến rớm máu.

Không ngờ đối phương lại còn một chiêu này, Hoàng Thiên khẽ nhướng mày. Nhìn cánh tay in hằn vết máu, hắn lui chân phải về sau một bước dài, cơ thể hơi trùng xuống lấy thế, sau đó giật mạnh tay một cái.

Lực lượng của hắn qua nhiều lần thuế biến cùng rèn luyện, đã sớm mạnh mẽ siêu việt thường nhân. Một nữ tử như Thanh Hoa làm sao chống lại nổi, liền bị hắn bất ngờ kéo bay tới. Mắt thấy khoảng cách với Hoàng Thiên ngày càng gần, Thanh Hoa nhếch môi quỷ dị, đảo người trên không tung ra một cước về phía mặt của Hoàng Thiên.

Một cước này rất độc, vừa muốn đả thương vừa muốn hạ nhục hắn.

Tay phải của Hoàng Thiên nhanh như một tia chớp, vút lên chụp lấy chân của nàng. Thế nhưng khi mà tay của hắn chạm tới, một cước kia trong nháy mắt liền tan biến, hóa ra chỉ là một đạo tàn ảnh.

Nha đầu này quả nhiên rất gian xảo, lợi dụng tâm lý sơ hở rồi dùng ảo ảnh để đánh lừa hắn. Còn một cước thực sự lúc này đã giáng mạnh lên ngực của Hoàng Thiên rồi. Chỉ có điều nàng còn chưa kịp vui mừng thì đã thoáng biến sắc, bởi vì nơi bàn chân nàng khi vừa chạm vào ngực hắn, còn chưa kịp gây nên tổn thương nào đã cảm giác được một cỗ phản chấn cường đại ngăn

lại.

Nguy hiểm cận kề, nàng vội vàng thu chân, thế nhưng không gian xung quanh bàn chân lại như đông cứng lại, không thể nào mà rút ra được.

Bắt buộc phải hạ người xuống, nàng miễn cưỡng tiếp đất bằng một chân, chân còn lại đặt trên ngực của Hoàng Thiên, quả thực là có chút khí phách đấy. Bên ngoài nhìn vào tựa như là nàng đắc thủ, một cước đem Hoàng Thiên định trụ tại chỗ.

- Hảo thân thủ!

- Thanh Hoa tiên tử thực lực quá mạnh, tên kia còn chưa phục?

- Ha ha! Còn không mau quỳ xuống xin tiên tử tha tội?

- …

Đám người xung quanh vỗ tay thành tràng, khen ngợi không ngớt.

Chỉ là vẻ mặt Thanh Hoa chẳng tốt chút nào, vì thực ra nàng lúc này đang ăn thiệt thòi đây này, rất muốn rút chân về nhưng chẳng thể nào rút được.

Hoàng Thiên lạnh nhạt nhìn thoáng qua nàng, không một chút biểu lộ cảm xúc. Bàn tay trái từ từ hạ xuống nắm lấy cổ chân của nàng, đẩy nhẹ lên, nhất thời khiến tư thế của nàng trở nên thập phần quái dị.

- Ngươi… buông ra!

Khuôn mặt của Thanh Hoa thoáng chốc đỏ bừng, vội vàng quát lên.

- Ngươi buông trước đi!

Đánh mắt về phía cánh tay của mình, Hoàng Thiên nhàn nhạt nói. Hắn không còn xưng nàng là “cô” nữa, mà thay bằng từ “ngươi”, lạnh lùng đến cực điểm.

Chỉ là sự lạnh lùng đó không phải vì nàng, mà là vì hắn đã nhìn thấy Bạch Khôi từ phía xa đang đi tới, còn có Lan Nhi bên cạnh. Sự xuất hiện của hai người này càng khiến hắn không muốn ở đây dây dưa cùng Thanh Hoa chút nào nữa.

Nhìn vào ánh mắt của hắn, Thanh Hoa có chút kinh sợ thất sắc, vì ánh mắt của hắn lúc này lại khiến nàng xuất hiện một cỗ áp lực không nói nên lời, hô hấp thoáng chốc ngưng trệ.

Thế nhưng nàng lại không thể cam tâm mà buông hắn ra như thế, nàng từ trước tới giờ vẫn luôn có một niềm kiêu ngạo trong nội tâm. Tuyệt đối không thể nào bại dưới tay thiếu niên này như vậy được, tuyệt đối không được.

Hừ lạnh một tiếng, cây đàn trong tay nàng lại lần nữa biến hóa, mỗi một lần vuốt qua là lại vang lên một thanh âm kỳ lạ, đánh sâu vào tâm thần người khác. Một cỗ cảm giác khó chịu quanh quẩn, làm cho Hoàng Thiên bất giác buông lỏng, khiến nàng nhân cơ hội rút nhanh chân về.

Một lần đắc thủ, nàng cười lạnh đắc ý, bàn tay ngọc ngà không ngừng lướt trên mặt đàn, đánh ra công kích không ngừng. Đây là một cảnh giới của âm điệu kỳ cảnh, dùng thanh âm đánh sâu vào tâm thức con người, khiến ngươi tâm thần tổn thương, mất đi năng lực chiến đấu.

Hoàng Thiên là lần đầu tiên gặp phải loại công kích đặc biệt này, có chút không biết ứng phó thế nào. Thanh âm này rất quỷ dị, lại bị công kích bất ngờ nên Hoàng Thiên tinh thần bị quấy loạn thành một mảnh, nắm đấm của hắn bất giác siết chặt hơn, trong vô thức phóng ra sát khí kinh người.

Đây là sát khí, là ác niệm xuất hiện từ khi hắn bị đạo thương, phải cố gắng mới trấn áp được, bây giờ triệt để bị giải phóng ra rồi. Ánh mắt hắn thoáng chốc tràn đầy sự căm hận, nhìn chằm chằm vào thân ảnh trước mắt. Tại sao hắn lại căm hận như thế, Thanh Hoa không biết, mọi người xung quanh cũng không thể biết được.

Chỉ có mình hắn mới hiểu, ánh mắt hắn không có nhìn nàng, mà là nhìn một người khác.

Sự tà ác trong cơ thể bị gọi dậy, hắn bắt đầu không khống chế được ý thức của bản thân. Nơi lòng bàn tay phải đang nắm lấy cổ cầm nổi lên lớp lớp vảy hắc sắc, bộc ra lực lượng mạnh mẽ vô cùng.

Là trạng thái Ma Thần Đệ Nhất Biến.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 115: Thiên Tài Đại Chiến

Hoàng Thiên…

Hoàng Thiên…

Cuộc đời hắn, từ khi sinh ra đã tràn đầy những biến cố tàn khốc.

Mỗi một lần trải qua, đều khiến hắn phải đau khổ, phải thay đổi.

Mỗi một lần như thế, hắn luôn giữ cho mình một tia hi vọng mong manh, một tia hi vọng làm động lực để hắn bám víu vào cuộc đời, để hắn được tồn tại trên thế giới này. Nhưng mà cái hi vọng mong manh đó, xa vời lắm, nhỏ nhoi lắm, và hắn chẳng bao giờ có thể chạm tới được.

Rồi thời gian dần trôi, từng tia hi vọng nhỏ nhoi dần, mong manh dần, cuối cùng bị thực tại nhẫn tâm dẫm nát.

Hóa ra tuyệt vọng nhất không phải là khi không còn tia hi vọng nào, mà là còn lại hi vọng, nhưng không bao giờ có thể chạm tới nó. Tuyệt vọng vì tia hi vọng cuối cùng, mãi mãi không thể nào trở thành hiện thực.

Càng trưởng thành, hắn càng nhận ra được thế giới này tàn khốc.

Cha mẹ rời xa, đệ đệ rời xa, hắn hi vọng được gặp lại họ… xa vời sao?

Bạn bè rời xa, hắn hi vọng gặp lại họ… nhưng gặp lại rồi có gì vui chăng, khi mà họ lần lượt quay lưng lại với hắn, hắn làm gì sai sao?

Một đứa trẻ mới lớn, khi mà những người khác được gia đình bao bọc, gia tộc che chở, tông môn ủng hộ. Còn hắn phải bươn chải để được sinh tồn, để mạnh mẽ hơn.

Hắn không phải là người hiền lành, nhưng cũng chẳng phải là một người độc ác. Hắn có cách sống, có đạo của riêng mình. Nhưng Thiên kia lại chẳng buông tha, muốn hủy đi tất cả của hắn.

Đạo của hắn không phải giết người, nhưng vì sinh tồn, hắn phải giết người.

Tâm của hắn không độc ác, nhưng vì sinh tồn, hắn phải trở nên độc ác.

Hắn tu luyện để được sống, để có thể mạnh lên, rồi đùng một cái hắn bị đạo thương, đi đến chung cực cuộc đời.

Cuộc đời hắn cứ thế bị đùa bỡn, hắn dần đánh mất đi bản thân mình, hắn chìm vào khủng hoảng.

Tại sao lại bất công với hắn như thế… tại sao?

…

Ma Thần Đệ Nhất Biến, là trạng thái mạnh mẽ nhất của Hoàng Thiên, hắn từ khi ngộ ra đến nay rất ít lần tiến vào, mà hắn một khi tiến vào, là có người phải ngã xuống, bất kể tốt xấu đúng sai. Dường như đối mặt với trạng thái đó của hắn, không ai trên thế gian này có tư cách sống sót.

- Ngươi!

Thanh Hoa hô lên sợ hãi, vẻ mặt nàng trắng bạch một mảnh.

Vì nàng nhìn thấy, nơi đầu kia của chiếc đàn cổ bắt đầu xuất hiện những vết nứt chạy dài, bị Hoàng Thiên dùng nắm tay bóp vỡ. Lực lượng phải mạnh mẽ đến nhường nào mới có thể làm được điều này chứ, phải biết đây là một kiện cổ bảo, rắn chắc vô cùng.

- Răng rắc! Rầm!

Cuối cùng, không nhanh không chậm, Hoàng Thiên rống lên một tiếng giận giữ, tay trái hết sức đấm vào giữa thân đàn một quyền, sinh sinh đem nó đánh gãy làm hai phần.

- Chính là các ngươi ép ta…

Bước một cái vụt tới trước mặt Thanh Hoa, khuôn mặt hắn gần như chạm vào trán của nàng, cúi đầu nhìn xuống. Ánh mắt của hắn lành lạnh vô tình, nhìn chằm chằm vào Thanh Hoa, bật cười dữ tợn mà thốt lên.

Trong lòng hắn bao nhiêu uất ức, bao nhiêu hận thù lúc này đều bộc phát, vừa ác độc, vừa thê lương.

Thanh Hoa trong lòng vẫn còn đang chìm trong kinh sợ, bị Hoàng Thiên áp sát như thế vẫn không có phản ứng gì. Bàn tay cầm cây đàn đã gãy nát có chút run run, trong đôi mắt ầng ậng đầy nước. Nàng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của hắn, tràn đầy thần sắc phức tạp. Hắn đánh gãy đi Thanh Nguyệt Cổ Cầm, hắn đã hủy đi Thanh Nguyệt Cổ Cầm… Hắn… hắn.

- Ngươi… Ngươi quá đáng lắm!

- Ta quá đáng...

Thanh Nguyệt Cổ Cầm bị đánh gãy, không còn công kích âm thanh nữa. Tinh thần Hoàng Thiên dần dần ổn định trở lại, sát khí trong mắt dần dần biến mất, có chút thẫn thờ nhìn thiếu nữ trước mắt, nàng đang khóc.

Thứ hắn sợ nhất trên đời này chính là nước mắt của nữ nhân. Há to miệng như muốn nói gì đó, nhưng hắn lại chẳng thể nói ra. Hắn có thể nhận ra được trong đôi mắt của Thanh Hoa lúc này nhìn hắn, tràn đầy hận ý.

Vù!

Trong khoảnh khắc thất thần đó, một thân ảnh không biết từ đâu đột nhiên vụt tới, phóng một cước vào hông của hắn. Đang còn trong suy nghĩ miên man, hắn không kịp phản ứng, liền bị đá bay ngược ra xa, rơi ầm xuống dưới hồ nước.

- Tiểu tử đáng chết! Hôm nay ngươi đừng mong rời khỏi nơi này.

Người tới là một thanh niên trẻ tuổi, một thân trường bào kim sắc, mái tóc dài cột gọn trên đầu, con ngươi xanh lam đặc biệt, ánh lên lam quang sắc bén. Trong tay cầm một cây trường côn mạnh mẽ, chỉ thẳng về phía Hoàng Thiên mà nói, không hề che giấu một chút sát khí nào.

Sự xuất hiện của hắn làm cho tất cả mọi người xung quanh đều bất ngờ, sau đó trở nên biến sắc. Có người kinh sợ thốt lên:

- Cổ Huyền Thái Tử!

- Hắn cũng tới nơi này sao?

- Mau đi thôi, đừng đụng vào hắn.

Hắn là Cổ Huyền, con trai của Cổ Ất đại đế, thế tử của Cổ Huyền Thiên Triều, một trong mười đại thế lực mạnh nhất Thiên Nguyên đại lục. Có thể nói trong lớp trẻ của Thiên Nguyên đại lục, từ gia thế đến thiên phú tu vi, hắn tuyệt đối có thể đứng ở tốp đầu, vượt xa cùng lứa.

Nghe nói kẻ này dã tâm cực lớn, hành động đều cực kỳ tàn độc

quyết đoán, bất cứ kẻ nào dám đối đầu với hắn, tuyệt đối không có một kết cục tốt. Nhẹ thì bỏ mạng, nặng thì kéo theo cả người thân hoặc gia tộc chôn cùng, nhiêu đó đủ thấy được hắn ác độc cỡ nào.

Mà người ta đồn, hắn đang theo đuổi Thanh Hoa tiên tử đây này.

Nhìn Hoàng Thiên đang chật vật dưới hồ nước, mỗi người đều có cảm giác không giống nhau, có kẻ sợ hãi, có kẻ hả hê, cũng có kẻ thấy đáng thương cho hắn, vì hôm nay hắn không chỉ đắc tội Thanh Hoa, mà còn đắc tội với cả Cổ Huyền.

- Đánh chết hắn cho ta!

Rất là trực tiếp, rất là cường thế, Cổ Huyền thậm chí còn không có hỏi rõ nguyên nhân mọi chuyện, đã ra lệnh cho người của mình ra tay với Hoàng Thiên, muốn lấy mạng của hắn. Đây là kiêu căng ngạo mạn, và quả thực hắn có tư cách để kiêu căng ngạo mạn đấy. Nữ nhân mà hắn theo đuổi, không có kẻ nào được phép khinh nhờn, Hoàng Thiên phải chết.

- Vị huynh đệ này! Có gì từ từ nói, chỉ là hiểu lầm thôi mà!

Hàn Lâm lúc này đột nhiên tiến lên, trầm ổn nói, hắn muốn giảng hòa với đối phương. Không phải vì hắn sợ, mà vì bản tính của hắn như thế, theo hắn mọi chuyện vốn chẳng có gì, không nhất thiết phải xé to ra, tránh phiền phức không đáng có. Hơn nữa dẫu sao cũng do bên mình có lỗi trước.

Chỉ là hắn có ý tốt, nhưng đối phương thì không.

- Loại thấp kém như ngươi cũng dám xưng huynh đệ với ta, cút.

Cổ Huyền liếc mắt nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng khinh thường. Trường côn trong tay đảo mạnh vụt tới, mang theo kim quang phô

thiên cái địa, đánh về phía Hàn Lâm.

Một đám người xung quanh đều bị một chiêu này dọa cho run sợ, bất an lui về phía sau. Thậm chí còn có một số kẻ tu vi yếu, bị chấn cho ho ra máu, bay ngược về phía sau.

Hàn Lâm tất nhiên không ngờ được đối phương lại không biết đạo lý như vậy, ra tay ác độc với hắn. Trước một chiêu cường thế này, hắn bắt buộc kết chéo hai tay, miễn cưỡng chống đỡ.

Một góc không gian nổ vang sáng chói, đất đá vụn vỡ tung bay tán loạn. Hai tay Hàn Lâm đau đớn tên dại, phốc một tiếng phun máu bay ngược ra đằng sau, miễn cưỡng đứng vững. Nơi cánh tay bị trường côn đánh vào đều có chút biến dạng, truyền đến từng hồi đau đớn.

Ánh mắt hắn không rời Cổ Huyền, tràn đầy lửa giận, kẻ này quá ngang ngược cùng càn rỡ.

Mà việc hắn có thể chống đỡ được một côn này cũng khiến cho toàn bộ mọi người quan chiến đều kinh ngạc, nhất là Cổ Huyền. Một chiêu kia của mình uy lực thế nào hắn biết rõ, tuyệt đối có thể lấy mạng đa phần Nguyên Đan tu sỹ, kể cả Nguyên Đan hậu kỳ. Vậy mà tên này lại có thể hoàn hảo tay không chống lại, tuyệt đối là một cái siêu cấp thiên tài.

Thế nhưng nhiêu đó vẫn chưa đủ khiến hắn thay đổi chủ ý, thậm chí ánh mắt khinh thường cũng không có mất đi, hừ lạnh nói:

- Cũng có chút thực lực, nhưng ngươi vẫn chưa có tư cách cùng ta nói chuyện. Nếu ngươi là huynh đệ của hắn, thì hôm nay cũng lưu lại đây đi.

Lời hắn vừa nói xong, xung quanh liền xuất hiện hơn mười mấy thân ảnh, mặc chiến giáp bạc sáng loáng, bao vây Hàn Lâm

vào trong.

- Ngươi là cái thá gì mà dám nói huynh đệ ta như thế? Ta thấy kẻ không có tư cách nói chuyện là ngươi mới đúng đấy…

Lúc này Anh Vũ rốt cục lên tiếng rồi, hắn vọt lên một cái xuất hiện giữa đám người, song song đứng cùng với Hàn Lâm.

Nhìn hai tay huynh đệ mình bị thương, cơ thể của hắn khí huyết đều sôi trào cả lên. Ánh mắt hắn liếc qua Cổ Huyền tỏa ra sát khí lạnh lẽo, tên này lại dám ra tay với huynh đệ của hắn nặng như thế.

Nãy giờ hắn mê mẩn Thanh Hoa, nhưng không có nghĩa hắn trọng sắc khinh bạn. Bất cứ kẻ nào, dám chọc vào huynh đệ của hắn, chính là chọc vào hắn. Muốn giết huynh đệ của hắn, chính là muốn giết hắn, vì vậy không thể nào tha thứ. Chưa kể hắn đang có ý với Thanh Hoa đây, tên này lại cũng đang theo đuổi nàng, tất nhiên là cảm thấy rất khó chịu rồi.

Và một điều nữa, hắn rất thích đánh nhau đấy, mặc kệ ngươi là thái tử thế tử gì đó, dám đánh huynh đệ của ta, ta liền đánh ngươi cho cha mẹ cũng không nhận ra được.

Lời của hắn tất nhiên khiến mọi người tại nơi này đều ngây ra, tên này là bị ngu hay thần kinh có vấn đề, dám đứng tại nơi này chửi Cổ Huyền không có tư cách nói chuyện, đây là muốn chết.

- Rất tốt! Rất tốt! Huynh đệ rất tốt! Lâu lắm không có xuất thế, liền bị các ngươi xem thường rồi, đến một con chó cũng dám trước mặt ta sủa bậy…

Cổ Huyền nhìn Anh Vũ bật cười, ánh mắt chuyển thành độc ác, hôm nay hắn muốn giết chết ba tên này, trời cũng không cứu được.

- Lải nhải cái gì vậy, có ngon thì nhào vô đây, còn không thì

cút con bà ngươi đi… à không, ta phải tẩn ngươi một trận cái đã… đừng cút vội.

Anh Vũ trước giờ luôn coi trọng mặt mũi, giờ bị Cổ Huyền chửi thì càng bốc lên nộ khí. Không có kiêng nể chút nào mà mắng, lời lẽ càng thêm tục tĩu.

Tất cả mọi người đều không biết nói gì nữa, tên này tuyệt đối điên rồi.

Cổ Huyền nụ cười trên môi thoáng chốc cứng lại, giật giật từng hồi. Hắn từ khi sinh ra cho tới giờ, chưa có một kẻ nào dám trước mặt hắn chửi mắng như thế. Đây là một nỗi ô nhục, tôn nghiêm của hắn không cho phép điều đó, không cho phép kẻ này được sống.

Cánh tay hắn chậm dãi giơ trường côn lên, bộc phát ra lực lượng vô biên không ngớt, phách xuống một côn.

Cổ Huyền đã sớm đạt tới đỉnh cao của Nguyên Đan, thực lực có thể nói đăng phong đạo cực, gần như vô địch trong Nguyên Đan kỳ. Một chiêu này lại phát ra toàn bộ mười thành thực lực là mạnh mẽ cỡ nào.

Anh Vũ cười lạnh, sát khí cũng bộc phát toàn bộ, không lùi mà tiến. Trong tay xuất hiện một thanh trường côn, thần khí tuôn trào - Đả Thần Bổng.

Hai cái siêu cấp thiên tài, siêu cấp thân phận, đánh nhau rồi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 116: Cổ Huyền

Đùng!

Đả Thần Bổng kim quang sáng chói, trong chớp mắt biến lớn gấp mười lần, ngưng tụ sứng nặng ngàn cân đánh tới. Đem trường côn của Cổ Huyền đánh cong hẳn sang một bên, phát sinh ra va chạm cực mạnh.

Trong chớp mắt này, không gian nơi hai cây côn chạm nhau như vỡ nát, bộc phát ra cực chấn cường đại. Nổ lớn vang lên, năng lượng dư ba bằng mắt thường có thể thấy được hóa thành từng làn sóng lớn, hướng về bốn phương tam hướng kịch liệt bành trướng.

Toàn bộ mọi người phụ cận lúc này đều tựa như tượng đất, không kịp phản ứng một chút nào, bị dư chấn đánh cho lăn lộn.

Cổ Huyền là hứng chịu lớn nhất, trường côn trong tay lệch hẳn sang một bên, suýt nữa mất kiểm soát. Hắn bắt buộc phải lui về sau liên tục mới có thể hóa giải được dư chấn.

Nhìn tên quê mùa trước mặt này, vẻ mặt của hắn vẫn thập phần điềm tĩnh, nhưng tuyệt nhiên không còn sự khinh thị như khi nãy. Kẻ này rất mạnh, đủ để hắn phải tập trung tinh thần.

Anh Vũ cười lớn, Đả Thần Bổng trong tay lại lần nữa biến hóa, một đường chủ động đánh tới. Hắn lúc này cả người sáng rực thần huy, tựa như một vị chiến thần dũng mãnh, không gì cản nổi.

Cổ Huyền ánh mắt sắc bén, bộc phát ra khí tức cường đại nhất

của mình, trường côn trong tay chớp mắt hóa thành ngàn lần côn ảnh, bốn phương tám hướng vây quanh Anh Vũ.

Hai cái siêu cấp thiên tài một lần nữa kịch liệt giao chiến, bộc phát ra nổ vang không ngừng, quang mang sáng rực như mặt trời giữa trưa liên tục truyền ra. Toàn bộ sở hữu kiến trúc xung quanh đều bị đánh cho nổ nát thành bụi phấn. Mọi người xung quanh phải bạo lui một đoạn dài, thậm chí có kẻ dqwjzMFe kém may mắn bị côn ảnh văng tới, trọng thương ho ra máu, bất tỉnh nhân sự.

Bên trong tràng chiến, Đả Thần Bổng của Anh Vũ một đường quét ngang, không gì cản nổi. Đem vô số côn ảnh của Cổ Huyền đánh nát, văng đi tứ phía.

Hai thiếu niên này, mạnh mẽ đến biến thái.

Côn ảnh toàn bộ bị đánh nát, Anh Vũ hai tay nắm chặt một đầu của Đả Thần Bổng, cắm phập xuống nền đá. Sau đó lui mạnh người về phía sau, lấy thần bổng làm điểm tựa, bật mạnh một cái lăng người trên không.

Pháp quyết đánh ra, Đả Thần Bổng trong chớp mắt lại vụt về tay hắn, bộc phát ra kim quang rực rỡ.

- Đả cẩu bổng pháp!

Một chiêu này là đích thân ông nội truyền lại cho hắn đấy, có tên là Đả Thần Bổng Pháp, nhưng chính hắn lại sửa tên thành Đả Cẩu, đây là muốn sỉ nhục kẻ địch.

Một bổng này uy lực cực mạnh, dọc đường đi không gian đều vặn vẹo, cơ hồ có dấu hiệu muốn đổ vỡ. Cổ Huyền hừ một tiếng lạnh lùng, hai tay nắm chặt trường côn, đảo một vòng ba trăm sáu mươi độ, sinh sinh quét tới.

Vùng không gian này trong nháy mắt nổ lớn, phù văn đầy trời. Mặt đất ầm ầm rung động, xuất hiện những vết nứt chạy dài, lan

nhanh đến tận chân của những người đang quan chiến.

Hào quang còn chưa có tan hết, hai cái thân ảnh đã bị bật ngược ra xa. Cổ Huyền vẻ mặt bắt đầu trở nên ngưng trọng, nơi bàn tay cầm trường côn đã có chút run run vì đau đớn. Tên thiếu niên quê mùa rốt cục là ai, tại sao lại có thể mạnh mẽ đến như thế, thậm chí không thua kém gì đám người Bạch Khôi đấy.

- Ngươi là cái thá gì mà dám ra tay với huynh đệ ta? Ngươi tưởng bản thân mình ngon lắm sao? Dám đả thương huynh đệ của ta à?

Điên cuồng đánh tới, Anh Vũ quát lên trong giận dữ. Đả Thần Bổng bẻ cong thành một nửa hình tròn, sau đó vụt một cái bay tới trước mặt Cổ Huyền, muốn nện lên mặt hắn.

Đây là pháp bảo quý nhất mà Lâm Thanh Phong giao cho hắn, há lại có thể tầm thường. Một đường đi tới ẩn ẩn hiện hiện, không thể nào mà nắm bắt, nếu không phải Cổ Huyền có được tinh thần lực cường đại, có lẽ đã bị nó đánh cho trọng thương.

Một đám người trẻ tuổi phía xa đều bị dọa cho kinh sợ thán phục, hằng ngày bọn hắn vẫn tự hào bản thân là thiên tài anh kiệt, nhìn đời bằng nửa con mắt. Nhưng hôm nay chứng kiến hai người này chiến đấu, mới biết rằng bản thân trước đây tự đại buồn cười đến như thế nào.

Đây mới chính là thiên tài, là tuyệt đỉnh cực hạn của Nguyên Đan, siêu việt cùng lứa. Nhất là Anh Vũ, bất kể hôm nay dù thắng hay là bại, thanh danh của hắn cũng sẽ lên như diều gặp gió, trở thành đề tài quan tâm nhất của mọi người.

Bởi vì khiêu chiến với Cổ Huyền, không phải là việc làm mà thường nhân có thể thực hiện.

- Đang!

Ngay lúc mà hai người đang còn giằng co không phân thắng bại, một cây cự phủ không biết tự nơi nào phóng tới, bất ngờ va chạm với trường côn trong tay của Cổ Huyền, khiến nó bị lệch hẳn sang một bên.

Thời điểm đánh tới của cự phủ này quá mức khéo léo, vì ngay khi mà trường côn của Cổ Huyền lệch đi. Đả Thần Bổng đã một đường phách xuống, không ngần ngại phang thẳng vào mặt hắn.

Uy lực của một bổng này, dù là pháp bảo cũng phải bị tổn thương chứ đừng nói tới da thịt con người. Đầu của Cổ Huyền bị đánh méo xệch, vẹo hẳn sang một bên, máu me be bét. Hắn văng đi như bịch cát, lộn nhào mười mấy vòng trên không rồi hới hạ xuống được, khuôn mặt liên tục truyền tới từng cơn đau đớn.

Ánh mắt của hắn như phát hỏa, nhìn chằm chằm về thân ảnh mới xuất hiện vừa rồi, sát khí bộc phát đến kinh khủng. Tên súc sinh này lại dám đánh lén hắn.

- Ta đã nói là không có chuyện gì rồi, ngươi lại cứ thích thể hiện. Hôm nay không đánh ngươi thành đầu heo thì quả thực hổ thẹn với người trong thiên hạ.

Hàn Lâm xuất hiện trong tràng, vươn tay triệu hồi cự phủ trở về, mỉm cười nhìn về phía Cổ Huyền mà nói.

Tất cả mọi người lúc này hai mặt nhìn nhau, không biết nói gì cho phải. Hôm nay không biết là ngày gì nữa, gặp được ba tên thiếu niên quá đặc biệt. Vừa không biết trời cao đất dày, vừa mạnh mẽ biến thái, và dường như là đều vô sỉ đê tiện giống nhau nữa.

Thằng này lúc đầu còn có vẻ nghiêm túc trầm ổn, vậy mà bây giờ bắt đầu bộc lộ bản chất đây mà. Đã đánh lén người ta rồi còn nói năng như mình quang minh chính đại lắm, lại còn hổ thẹn với người trong thiên hạ nữa chứ.

Ngay sau khi Hàn Lâm gia nhập vào trong chiến đấu, đám người xung quanh liền nhận ra một điều quá mức không bình thường, đám thủ hạ của Cổ Huyền đi đâu cả rồi? Không có ai ra tay bắt tên này lại sao, để hắn chạy tới đánh lén Cổ Huyền?

Không! Bọn hắn đều ra tay với Hàn Lâm đấy, nhưng mà tất cả đều đã bị hắn đánh cho sấp mặt, đang nằm vật vã ngoài xa kia kìa.

Điều này lập tức khiến bầu không khí trở nên yên tĩnh đến lạ thường, sở hữu tất cả mọi người có mặt tại nơi này đều hít vào một hơi khí lạnh, kinh sợ nhìn về phía Hàn Lâm. Khi nãy hắn có thể tay không chống đỡ một côn của Cổ Huyền chỉ khiến người ta hơi chút kinh ngạc mà thôi, còn bây giờ thì tất cả đều sợ hãi rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn như thế, hạ toàn bộ thủ hạ của Cổ Huyền, trong số mọi người ở đây ai có thể làm được? Phải biết những tên thuộc hạ này đều được tuyển chọn kỹ càng, trải qua khảo nghiệm nghiêm khắc của Cổ Huyền Thiên Triều, rèn luyện trong sinh tử giết chóc, mỗi một cái đều vô cùng mạnh mẽ.

Tên này không lẽ cũng là một cái siêu cấp thiên tài ư?

Tất cả mọi người trong đầu đều xuất hiện một câu hỏi to đùng, và sự thật lúc này đã trả lời cho bọn họ rồi. Ba cái siêu cấp thiên tài đại chiến, hôm nay quả thực xảy ra quá nhiều điều khiến người ta phải kinh ngạc.

- Mẹ nó, từ khi nào mà siêu cấp thiên tài nhiều như vậy a?

Sau giây phút thất thần, tất cả mọi người đều trợn mắt lên vì kinh ngạc, chuyện này cứ như đùa vậy.

Cổ Huyền thái tử, một đường cường thế mạnh mẽ, tuyên bố lấy mạng của ba huynh đệ này. Vậy mà đùng một cái liền có hai trong ba tên là siêu cấp thiên tài, thậm chí còn có một tên so ra không có thua kém hắn đây này. Hai tên kia mà đánh hội đồng,

hắn lấy cái gì mà chống?

Chưa kể bên kia còn một tên nữa, nhỡ may hắn mà cũng là siêu cấp thiên tài thì quả thực, hôm nay Cổ Huyền hắn cắp đít chạy cũng không kịp.

Chỉ là với tính cách của hắn, hắn sẽ chạy sao? Không bao giờ!

Thân là người thừa kế của hoàng triều mạnh nhất Thiên Nguyên đại lục, một trong những thiên kiêu đỉnh cấp, hắn há lại cho phép bản thân sợ hãi, bỏ chạy?

Dù thực sự có ba cái siêu cấp thiên tài, hắn cũng phải chiến đến cùng.

- Hôm nay ba người các ngươi từng cái đừng mong sống sót.

Nhìn chằm chằm về phía Anh Vũ, Cổ Huyền lạnh nhạt nói, trường côn trong tay lấp lánh thần quang, bộc phát ra uy thế kinh thiên động địa. Sát tâm của hắn đối với ba huynh đệ Hoàng Thiên đến bây giờ là cực lớn, ba người này không được phép sống sót.

- Khi nãy ăn một bổng của ta văng mất não rồi hả? Còn dám đứng đó mà bốc phét!

Anh Vũ làm ra bộ dáng ngạc nhiên, gãi gãi đầu hướng về phía Cổ Huyền mà hỏi. Chẳng cần phải nói, cái bộ dáng này của hắn rất là vô sỉ đấy.

- Ta thấy không đúng, tên này không phải mất não mà ngay từ đầu đã không có não rồi.

Hàn Lâm ở chung với Anh Vũ lâu nay, tự nhiên cũng bị nhiễm cái tính cách khốn nạn này của hắn. Phối hợp rất ăn ý, kẻ tung người hứng, chửi Cổ Huyền không ra gì.

Cổ Huyền khóe môi co giật liên tục, hắn từ trước tới nay thân

phận siêu nhiên, có ai dám nói năng với hắn như vậy. Hai tên này không chỉ không coi hắn ra gì, mà còn trực tiếp sỉ nhục hắn trước mặt mọi người, tôn nghiêm của hắn không cho phép điều đó xảy ra.

Sát khí tỏa ra lăng lệ, hắn nhìn hai huynh đệ này như nhìn kẻ đã chết, thậm chí những người thân quen của bọn hắn, gia tộc bọn hắn đều phải chết.

Nhưng sự thật, hắn dám đụng đến thế lực sau lưng Anh Vũ, Hoàng Thiên sao?

Đừng nói là hắn, dù cha hắn cũng không dám.

Chỉ là hiện tại, hắn còn chưa biết được thân phận của Anh Vũ cùng Hoàng Thiên nên mới dám có những suy nghĩ đó đấy.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 117: Kiếm Tâm?

- Ha ha! Cổ Huyền huynh dường như gặp chút rắc rối a?

Không khí nơi đây vốn đang thập phần căng thẳng, liền bị phá vỡ bởi một thanh âm lành lạnh. Tất cả mọi người xung quanh bị thanh âm này thu hút, nhất thời ánh mắt đều đổ dồn về một phía.

Người tới là một thanh niên trẻ tuổi, tướng mạo tầm thường, thậm chí ngay cả khí chất cũng không có lộ ra chút nào. Nếu không phải hắn dám nói mấy từ khi nãy, thì người ta còn tưởng hắn là một tên phàm nhân tầm thường đây.

- Hóa ra là Vân Vũ huynh đệ, chỉ là mấy con chó mù mắt mà thôi, không cần phải bận tâm.

Nhìn thấy Vân Vũ, Cổ Huyền nở một nụ cười lắc đầu nói. Từ giọng điệu của hắn có thể nhìn ra được, Vân Vũ này của hắn không những có quen biết, mà còn có giao tình không tệ đấy.

Mà khi Vân Vũ xuất hiện, vẻ mặt của Anh Vũ liền xuất hiện sự biến hóa. Cánh tay nắm Đả Thần Bổng bất giác siết chặt hơn, kẻ này ngày trước cướp đi người trong lòng hắn, đã sớm không có cảm tình gì rồi, bây giờ lại còn dám ra tay giúp đỡ Cổ Huyền, chính là muốn chết đây mà.

Sự biến hóa trên khuôn mặt Anh Vũ tất nhiên không thoát khỏi ánh mắt của Vân Vũ, hắn không khỏi cau mày suy tư, kẻ này với hắn có khúc mắc gì chăng?

Hắn vốn không phải là học viên của Thiên Nguyên Học Viện,

cũng chỉ mới ghé vào học viện có vài lần, tất nhiên chưa gặp Anh Vũ bao giờ, nên không thể biết được thân phận của Anh Vũ. Nếu không thì hắn đã không đứng ra giúp Cổ Huyền.

Nhìn Anh Vũ với ánh mắt thâm thúy, nội tâm hắn nổi lên sự hứng thú, muốn bắt Anh Vũ lại để hỏi cho ra nhẽ, vì sao tên này lại có thái độ với hắn như thế. Hơn nữa, cũng có thể kéo gần quan hệ với Cổ Huyền, quả nhiên một việc lợi đôi đường.

- Cổ Huyền huynh, cũng sắp tới giờ tụ hội rồi, không nên vì mấy kẻ này mà chậm trễ, để ta giúp huynh giải quyết phiền phức.

Phải nói Vân Vũ hắn là người rất khôn khéo, một lời đề nghị đơn giản lại có thể hoàn hảo giúp Cổ Huyền thoát khỏi tình thế khó xử.

Người ngoài nghe vào, liền nghĩ rằng Vân Vũ giúp Cổ Huyền không phải vì Cổ Huyền đánh không lại hai người này, mà là vì sợ Cổ Huyền dây dưa với bọn hắn mà để lỡ giờ tụ hội đấy.

Trong lòng bất giác nhẹ nhõm đi đôi chút, Cổ Huyền mỉm cười quỷ dị nhìn thoáng qua Vân Vũ. Quả nhiên là kẻ có tâm cơ, chỉ một câu nói liền khiến hắn tránh đi không ít rắc rối.

Đoạn hắn nhìn hai người Hàn Lâm cùng Anh Vũ tràn đầy đắc ý. Bây giờ lợi thế nghiêng hẳn về một bên, ta muốn xem hai tên các ngươi còn dám mạnh mồm nữa không. Dám đắc tội với ta, tất cả các ngươi đều phải chết, cho các ngươi biết Cổ Huyền không phải là người mà các ngươi có thể khinh nhờn.

- Ngươi thử đụng vào hai người bọn hắn một cái thử xem?

Đúng lúc mà Cổ Huyền định mở miệng đồng ý, thì phía bên hồ nước đột nhiên vang lên thanh âm lành lạnh, khiến người ta không tự chủ được mà nổi lên da gà.

Đây là một lời cảnh cáo.

Vân Vũ nụ cười trên môi đông cứng lại, vẻ mặt tràn đầy xấu xí nhìn về nơi phát ra thanh âm đó, là kẻ nào dám thách thức hắn?

Chỉ thấy trên bờ hồ gạch đá vỡ nát, một tên thiếu niên cả người ướt như chuột lột đang chậm dãi bước lên. Khuôn mặt của hắn tái nhợt thiếu sức sống, nơi khóe miệng còn lưu lại một vết máu đen xì đầy quỷ dị. Duy chỉ có đôi mắt là cực kỳ đặc biệt, ánh lên tinh quang sắc lẹm, khiến người ta không dám trực tiếp nhìn vào.

Không ai khác chính là Hoàng Thiên!

Vân Vũ nhìn thoáng qua người thiếu niên mới tới này, trên môi lại nở ra một nụ cười nhàn nhạt. Vốn hắn còn tưởng là một siêu cấp thiên tài nào đó đe dọa hắn đây, không ngờ lại chỉ là một tên nhóc trọng thương sắp chết, đến khí lực để thở cũng chẳng có.

Loại người này, hắn tùy thời một kiếm liền có thể giết chết.

- Ha ha! Ngươi đe dọa ta? Đừng nói là hai người bọn hắn, dù là ngươi ta cũng dám giết.

Hắn cười vang một trận, giọng điệu tràn đầy đắc ý cùng khinh thường, trong chớp mắt linh kiếm đã xuất ra trong tay, lấp lánh hàn mang.

Hắn thân là đệ tử chân truyền của Tông chủ Thiên Kiếm Môn, một đường tu kiếm, lấy kiếm làm đạo, lấy kiếm làm danh. Ý cảnh về kiếm siêu việt thường nhân, có thể nói là gần như mạnh nhất trong giới trẻ. Chỉ cần một khi hắn xuất kiếm, dù là Cổ Huyền cũng không dám khinh thường.

Toàn bộ mọi người xung quanh đều hít vào một hơi khí lạnh, không ai nghĩ rằng vì đối phó với mấy người Hoàng Thiên, Vân Vũ lại trực tiếp xuất ra Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm. Phải biết rằng đây là một trong những pháp bảo mạnh nhất của Thiên Kiếm Môn,

uy lực vô cùng kinh người. Một khi xuất ra thì trong cùng cảnh giới, trừ những kẻ biến thái như Cổ Huyền, Thanh Hoa… không có kẻ nào có thể chống lại được.

Hiển nhiên hắn đã động sát tâm đối với ba huynh đệ kia, đặc biệt là Hoàng Thiên, kẻ dám thách thức hắn trước mắt mọi người.

Ánh mắt của tất cả mọi người nơi này đều có sắc thái không giống nhau. Ngoài Anh Vũ cùng Hàn Lâm ra, không có một người nào có mặt tại đây cho rằng Hoàng Thiên có thể chống lại Vân Vũ. Vì thực lực của Vân Vũ đã sớm đạt tới đỉnh cao của Nguyên Đan kỳ, lại cầm trong tay Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm, tuyệt đối có thể nói là cùng Cổ Huyền ngang hàng, không thua kém một chút nào.

Hoàng Thiên một tên vô danh tiếu tốt, lấy gì để chống lại hắn?

- Cứ động thủ thử xem?

Thanh âm của Hoàng Thiên vẫn như thế lạnh lẽo đến thấu xương, không hề có một biểu cảm nào trên khuôn mặt. Kiếm, cũng là lĩnh vực mà Hoàng Thiên hắn am hiểu nhất.

- Hừ! Vẫn còn mạnh miệng, hôm nay chết dưới Huyễn Thần Thanh Lôi Kiếm của ta, ngươi cũng nên tự hào a!

Vân Vũ cười lạnh một tiếng, toàn thân trong chốc lát bộc phát ra kiếm ý mãnh liệt. Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm dưới sự thôi thúc của hắn liền hóa thành hư ảnh, gần như biến mất khỏi thế gian này. Chỉ còn lưu lại lôi điện chói sáng, đem một vùng không gian ngập chìm trong sấm sét.

Đây là ý cảnh mà Vân Vũ ngộ ra, bản chất của kiếm xưa nay vốn là sắc, nhưng kiếm đạo hắn ngộ lại là uy. Kiếm uy, kiếm chém vạn vật, kiếm sắc vô uy, kiếm chém phàm*.

Mà giữa đất trời này, tất cả vạn vật từ xưa tới nay, lôi điện chính là một trong những tồn tại có uy lực mạnh nhất. Cho nên,

một đường hắn ngộ kiếm, là một đường hóa kiếm thành lôi, phách tan vạn vật.

Cũng vì lẽ đó, mà tông chủ của Thiên Kiếm Môn đã truyền cho hắn Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm. Một cây kiếm được rèn luyện từ vô tận thần lôi, một cây kiếm tựa như vì hắn mà sinh ra, vì kiếm đạo của hắn mà hình thành.

Một kiếm vô hình chém xuống, chìm trong vạn vạn đạo thần lôi, khiến người ta có cảm giác bất lực, vô phương chống đỡ. Kiếm hóa huyễn, kiếm hóa lôi, kiếm huyễn hóa thần lôi, phách trời phách đất, phách vạn vật thương khung.

Tất cả mọi người lúc này vẻ mặt đều thất sắc, kinh sợ lui mạnh về phía sau. Ánh mắt tràn đầy hãi hùng nhìn tới biển sấm sét trước mặt, mỗi một tia sét đều hàm ẩn uy lực cực kỳ mạnh mẽ, tuyệt đối có thể đả thương bất cứ Nguyên Đan tu sỹ bình thường nào.

Thực sự một chiêu kiếm này của Vân Vũ rất mạnh, trong lớp trẻ tầm tuổi, khó mà tìm ra được người có thể chống đỡ.

Nhưng mà rất tiếc, hắn dùng kiếm, và hắn ra tay với Hoàng Thiên, một kẻ sở hữu thiên phú về kiếm đạo viễn siêu tất cả, đến cả cấp độ cường giả như Xương Cuồng cũng phải tự nhận không bằng.

Thời gian trước, Hoàng Thiên đã sớm lĩnh ngộ đến cảnh giới Tâm Kiếm Hợp Nhất. Gắn liền cuộc đời của hắn với kiếm, sinh vì kiếm, tử vì kiếm… một đường kiếm nghịch sinh tử.

Ý cảnh về kiếm của hắn, hoàn toàn có thể nói vô địch trong lớp trẻ, không có một ai có thể nhìn thấu. Vân Vũ kia nếu đem ra so với hắn, chẳng khác nào lấy ánh sao ra so với mặt trời, không có tư cách để so sánh.

Nhìn một chiêu mạnh mẽ như cuồng phong vũ bão của đối phương, Hoàng Thiên lông mày đều không nhíu lấy một cái, chỉ có khóe môi hơi cong lên, hắn cười.

Không có xuất ra linh kiếm, cũng không có tránh né, hắn nhẹ nhàng vươn tay điểm tới, nhẹ nhàng mà điềm tĩnh. Tâm là kiếm, kiếm là tâm, tâm kiếm hợp nhất… một chỉ của hắn, chính là đánh ra một đạo kiếm - Kiếm Tâm.

Hai người tu kiếm, hai khí thế trái ngược nhau, xảy ra một lần va chạm cực kỳ khủng bố. Đem phạm vi bán kính năm mươi mét bao phủ trong lôi điện ngợp trời, khiến cả mặt đất của Thiên Thu Viện chấn động liên tục không ngừng.

Tất nhiên, ai cũng có thể đoán ra được kết quả của lần va chạm này, đơn giản vì bọn họ đều bị một chiêu này của Vân Vũ dọa cho kinh sợ rồi. Ngay cả Cổ Huyền cũng phải cau mày, không biết bản thân có chống đỡ được hay không nữa.

- Thằng này xong rồi!

- Thật sự! Một chiêu này quá khủng bố a.

- Hừ! Chết cũng đáng thôi, ai bảo ngu ngốc đi trêu chọc Vân Vũ sư huynh.

Lúc này tất cả mọi người đều xôn xao nghị luận, không ai cho rằng Hoàng Thiên có thể sống.

Khi mà tất cả mọi người đều đang bàn tán, thì Cổ Huyền sắc mặt đột nhiên biến đổi, xẹt qua một tia kinh ngạc, thần sắc cực kỳ khó tin.

Một số người vẫn luôn chú ý hắn, lúc này đây thấy vẻ mặt kỳ lạ của hắn thì nhất thời tràn đầy nghi hoặc, không hiểu vì sao Cổ Huyền lại có vẻ mặt đó.

Rất nhanh bọn hắn đều hiểu ra tại sao rồi, vì ngay khi lôi điện tan hết.

Một thân ảnh sừng sững như ma thần xuất thế, một tay dùng hai ngón kẹp lấy Huyễn Thần Thanh Lôi Kiếm, tay còn lại đang bóp cổ tên siêu cấp thiên tài Vân Vũ, nhấc bổng cả thân thể hắn lên, nhẹ nhàng tựa như nắm một con gà.

- Ta nói lại một lần nữa! Ngươi thử đụng tới bọn hắn xem?

*Kiếm uy, kiếm chém vạn vật, kiếm sắc vô uy, kiếm chém phàm. Nghĩa là: Kiếm có uy lực liền có thể chém được vạn vật, một thanh kiếm sắc nhưng không có uy lực thôi thúc thì chỉ có thể chém được những vật phàm, sinh linh nhỏ yếu.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 118: Kiếm Ma

- Ngươi thử đụng tới bọn hắn xem?

Vẫn là câu nói đó, vẫn là nói với một người, nhưng hiệu quả lại hoàn toàn trái ngược.

Khi mà câu nói này được Hoàng Thiên nói ra lần đầu tiên, ai cũng nghĩ hắn chỉ là một tên điên, một tên ngu ngốc nói xằng nói bậy.

Còn bây giờ, khi mà hắn nói ra lời này, mỗi người đều không tự chủ được mà có cảm giác rét lạnh đến thấu xương. Bởi vì người ta đã có thể cảm nhận được hệ quả nghiêm trọng khi Hoàng Thiên hắn nói ra câu nói đó.

Vân Vũ bị Hoàng Thiên nắm trong tay, hai mắt trợn trừng lên vì sợ hãi, khuôn mặt một mảng trắng bạch. Hắn sợ hãi không phải vì bị Hoàng Thiên nắm lấy, không phải vì bản thân đang lâm vào nguy nan.

Mà là sợ hãi vì bản thân hắn xưa nay lấy một đường kiếm đạo để ngạo thế, một đường kiếm đạo để thành danh. Những tưởng bản thân trong lớp trẻ đã có thể nói là vô địch về ý cảnh kiếm đạo, nhưng hôm nay hắn bị người ta đánh bại rồi. Bị một người còn nhỏ tổi hơn hắn đánh bại trên lĩnh vực mà hắn mạnh nhất.

Kiếm uy chi đạo, kiếm vô địch.

Hôm nay kiếm uy của hắn bị người dễ dàng dùng hai ngón tay khống chế, ý cảnh kiếm đạo của hắn bị người dễ dàng dùng hai

ngón tay đánh bại. Đây là muốn nói kiếm đạo của hắn yếu nhược, là kiếm đạo của đối phương vô địch hay đồng thời là cả hai.

Mặc kệ là thế nào đi chăng nữa, thì sau hôm nay kiếm đạo một đường của hắn đã có dấu hiệu lung lay. Kiếm đạo của Hoàng Thiên đã trở thành một bóng ma cản đường của hắn, nếu không dùng kiếm đạo của mình để đánh bại Hoàng Thiên, hắn mãi mãi sẽ dậm chân tại chỗ, thậm chí suy sụp, cuối cùng là thân tử đạo tiêu.

Ở thế giới này, tu sỹ một đường tu luyện đạt tới Hóa Linh cảnh về sau, liền bắt đầu phải có những tiếp xúc sơ khai về Đạo. Muốn thức tỉnh Linh của bản thân, trước tiên phải đánh thức Đạo Tâm.

Tu sĩ từ khi bước chân lên con đường tu luyện, chính là một đường truy cầu Đại Đạo. Ngay từ khi sinh ra, ở cảnh giới Tinh Sinh đã gắn liền với Đạo Căn, đó là mầm mống, là căn cơ của ngươi trên con đường tu luyện sau này.

Nếu như nói Tinh là linh căn của sinh linh, đại biểu cho thiên phú tiềm lực tu luyện của tu sỹ. Thì Đạo Căn chính là mầm mống của Đạo Tâm thuở sơ khai, đại biểu cho mầm mống mà Thiên Đạo gieo xuống bản thân ngươi, một đường phát triển cùng ngươi.

Không giống như linh căn, đạo căn không cố định bất biến, mà theo sự phát triển của sinh linh, trải qua các sắc thái cuộc đời khác nhau mà thiên biến vạn hóa, hình thành nên một Đạo Tâm độc nhất. Thiên Đạo cũng vì thế mà trở nên hoàn thiện hơn.

Tu sĩ từ khi sinh ra đến trước Hóa Linh cảnh, mới chỉ bắt đầu những lần lột xác về phàm thể, đạo căn sẽ một mực ngủ say. Tinh Sinh, Luyện Khí, Ngưng Nguyên, Nguyên Đan mỗi một cảnh giới đều là một bước đệm, làm cho Đạo Căn lột xác cơ bản, trở thành Đạo Tâm vững chắc, chờ một ngày thức tỉnh. Tựa như một hạt giống được gieo xuống thì độ ẩm, không khí, dinh dưỡng, nhiệt độ… mỗi một thứ phù hợp sẽ làm cho nó nảy mầm, đột phá khỏi

lớp vỏ cứng rắn.

Đạo Căn là lớp mầm còn bên trong vỏ, còn Đạo Tâm chính là mầm cây đã bung ra khỏi vỏ.

Quá trình thuế biến Đạo Căn chính là sự chuyển hóa phát triển từ mầm cây trong vỏ thành mầm cây trong đất. Còn quá trình khi mầm cây vượt ra khỏi mặt đất đến được thế giới bên ngoài, chính là Đạo Tâm thức tỉnh. Một đường phát triển tới khi cái cây chết đi, đó là quá trình hoàn thiện của Đạo Tâm.

Một hạt giống bình thường cần phải tụ hợp tất cả các yếu tố mới có thể nảy mầm, nhưng cũng có những hạt giống khác biệt, chỉ cần một vài yếu tố phù hợp là đã có thể nảy mầm, vươn lên mạnh mẽ. Tựa như những siêu cấp thiên tài, chưa tới Hóa Linh đã bắt đầu thuế biến Đạo Căn.

Chỉ là cũng giống như mầm non ấy, Đạo Tâm thuở ban đầu cực kỳ mỏng manh yếu ớt, chỉ cần một chút tác động bên ngoài liền có thể bị phá vỡ. Vết thương đó, nếu có thể lành được thì sẽ như một lần lột xác, ngươi sẽ càng trở nên hoàn thiện, càng trở nên mạnh mẽ. Nhưng nếu mãi không thể lành, thì ngươi sẽ thân tử đạo tiêu, tựa như một hạt giống bị gãy mầm, mãi mãi chìm trong bóng tối, trở thành một phần của bụi đất.

Điều này tuy tàn khốc, nhưng đó là quy luật sinh tồn.

Hoàng Thiên năm đó đã sớm chạm tới lĩnh vực này, thuế biến Đạo Căn của bản thân mình thành Đạo Tâm. Nhưng không lâu sau đó, khi mà hắn giết chết người vô tội, Đạo Tâm của hắn đã bị tổn thương, sau đó là nứt vỡ. Khiến bản thân hắn đạo thương, đi tới chung cực cuộc đời.

Hôm nay, siêu cấp thiên tài Vân Vũ cũng như thế, hắn đã sớm thuế biến Đạo Căn của bản thân, nhưng cái mầm mống Đạo Tâm còn non nớt của hắn, đã bị Hoàng Thiên nhẫn tâm đánh gãy.

- Đạo của ngươi, không phải là kiếm đạo! Càng không xứng với cây kiếm này!

Nhìn thấy trạng thái của Vân Vũ, Hoàng Thiên bất giác nhếch môi cười đầy ẩn ý. Hắn biết rõ trạng thái của Vân Vũ lúc này, hơn nữa hắn cố ý làm vậy đấy.

Thả Vân Vũ xuống, hai ngón tay kẹp Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm của hắn khẽ run lên rồi buông ra. Thanh kiếm rơi thẳng xuống, cắm phập vào đống đất đá đổ nát, lôi điện lấp lánh hàn mang.

Vân Vũ quỳ phục xuống nền đất, ánh mắt tràn đầy hoảng loạn nhìn về thanh kiếm trước mắt. Rất gần hắn, chỉ cần vươn tay là có thể chạm tới nó, nhưng tại sao hắn lại có cảm giác xa xôi thế này, không thể nào mà chạm tới. Vì sao ư? Vì đạo của hắn bị đánh gãy, giống như mầm cây, một khi đã đứt gãy thì mặt đất có gần tới bao nhiêu, cũng không thể nào nào vươn tới được.

Một hồi lâu sau, Vân Vũ rốt cục đứng dậy, vẻ sợ hãi trên khuôn mặt cũng dần biến mất, duy chỉ còn đôi mắt là tràn đầy phức tạp nhìn về bóng người phía trước. Vì Hoàng Thiên mới vừa truyền âm cho hắn.

Kẻ này rốt cục là ai?

Mục đích đã thành công một nửa, Hoàng Thiên không có đi để ý đến Vân Vũ nữa. Hắn quay sang nhìn về phía Cổ Huyền, ánh mắt lập lòe sát khí, kẻ này khi nãy đánh lén hắn còn chưa tính, còn dám ra tay với Hàn Lâm, đây chính là muốn chết.

Bị ánh mắt của Hoàng Thiên dán vào, Cổ Huyền dù cho có kiêu ngạo đến đâu cũng phải rùng mình một cái, không tự chủ được mà nuốt nước miếng.

Đùa a, khi nãy hắn đánh với Anh Vũ còn không chiếm được

thượng phong, bây giờ lại có thêm thằng biến thái này nữa thì hắn chỉ có nước ăn đòn no. Phải biết tên này một chiêu hạ gục Vân Vũ đấy, mà Vân Vũ so với hắn không hề thua kém chút nào.

Bất giác lui người về phía sau, hắn phải bỏ chạy thôi. Mặt mũi tuy quan trọng, nhưng tính mạng vẫn quan trọng hơn.

- Ha ha! Con bà ngươi thằng thái tử kia, chạy đi đâu?

Chỉ là Anh Vũ há lại để hắn rời đi dễ dàng như thế, hắn chỉ mới lui về một bước thì thằng vô sỉ này đã xách theo Đả Thần Bổng lao tới rồi.

Bị Anh Vũ chửi như thế, khóe môi hắn giật giật không ngừng.Từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ, có ai dám chửi hắn như thế. Phải biết bà của hắn chính là mẹ của Cổ Ất hoàng đế, một trong những người mạnh mẽ nhất Thiên Nguyên đại lục đấy.

- Ngươi muốn chết!

Hắn không bỏ chạy nữa, tôn nghiêm của hắn cũng có giới hạn, không phải một người như Anh Vũ có thể tùy ý sỉ nhục như thế. Hơn nữa, hắn nãy giờ để ý Hoàng Thiên, thấy Hoàng Thiên không có ý định ra tay, nên trong lòng cũng an tâm đôi chút. Có lẽ tên này cũng có tôn nghiêm của bản thân, không có vô sỉ giống như hai tên huynh đệ kia, đánh hội đồng hắn.

Đúng là Hoàng Thiên không có ý định ra tay, nhưng chẳng phải vì cái tôn nghiêm khỉ gió gì cả. Mà đơn giản vì hắn thấy Cổ Huyền này chính là một đối tượng thí luyện rất tốt, có thể giúp Anh Vũ nâng cao kinh nghiệm về sử dụng trường côn, còn Hàn Lâm thì có thể khai thác tiềm năng của bản thân. Nói đơn giản thì tên này chính là công cụ thí luyện, là viên đá mài dao cho huynh đệ của hắn.

Nếu như để cho Cổ Huyền biết được suy nghĩ trong đầu của

hắn lúc này, không biết sẽ có vẻ mặt như thế nào nữa. Đường đường là thái tử của Cổ Huyền Thiên Triều, là một trong những người mạnh nhất lớp trẻ của Thiên Nguyên đại lục, lại trở thành một công cụ rèn luyện a.

Đại chiến cứ thế nổ ra, ác liệt vô cùng. Không cần phải nói, Cổ Huyền rất mạnh. Dù cho Anh Vũ và Hàn Lâm cùng nhau liên thủ cũng không làm gì được, chỉ duy trì ở thế cân bằng.

Chỉ là càng về sau, Cổ Huyền càng lâm vào thế bất lợi. Bởi vì tên Hàn Lâm này tựa như là một con ngựa ô, càng đánh càng hăng, càng đánh càng mạnh, tiềm lực trong cơ thể đang được khai thác đến mức cực hạn.

Điều này khiến cho hắn kinh sợ không thôi, bởi vì lúc đầu hắn chỉ cần tùy ý một đòn là có thể đánh bị thương kẻ này, nhưng bây giờ một đòn toàn lực của hắn lại chỉ có thể bức lui Hàn Lâm mà thôi. Trong một khoảng thời gian ngắn, lại có thể phát triển mạnh mẽ đến như thế, rốt cục là có chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chẳng có ai trả lời cho hắn cả, chỉ có những tiếng binh binh chát chát vang lên không ngừng. Hai tên này cực kỳ vô sỉ, toàn hướng vào mặt hắn mà đánh, khi thì trường côn, lúc thì cự phủ, cũng có khi là nắm đấm. Khuôn mặt hắn bắt đầu xuất hiện những vết bầm tím, sưng húp. Đây tuyệt đối là sỉ nhục vô cùng, hắn gào lên trong tức giận, đồng thời hai tên kia cũng gào lên y hệt.

Rốt cục là có chuyện gì đang xảy ra? Là hắn bị sỉ nhục nên mới tức giận, hai tên kia đánh hắn vì sao cũng gào lên tức giận như thế?

Bụp!

Trả lời cho hắn là một nắm đấm của Anh Vũ vào giữa mắt trái, đau đến tê dại. Anh Vũ lăng không cười hê hê:

- Này thì gào, hôm nay phải đánh cho cha ngươi cũng không nhận ra luôn.

Cảm nhận trên khuôn mặt liên tục truyền đến những hồi đau nhức, Cổ Huyền gần như chìm vào điên loạn. Hai mắt hắn đỏ ngầu như máu, hàm răng nghiến lại ken két.

- Người hộ đạo đâu rồi? Người quản lý khu này chạy đi đâu rồi? Tại sao không xuất hiện?

Trong đầu hắn liên tục vang lên những câu hỏi này, rốt cục là người hộ đạo của hắn đang làm cái chuyện gì mà không ra tiếp ứng cho hắn.

Không! Người hộ đạo của hắn đang ngay trên đầu hắn đây này, cả người quản lý của Thiên Thu Viện nữa.

Chỉ là lúc này họ đang bị một người khác ngăn cản rồi!

- Đạo hữu, chúng ta thừa nhận ngươi rất mạnh, nhưng có thể chống lại hai người chúng ta liên thủ sao? Hơn nữa, ngươi cũng nên nghĩ cho kỹ, đắc tội Cổ Huyền Thiên Triều chúng ta, không có được kết cục tốt đâu.

Một lão giả lớn tuổi vẻ mặt tràn đầy tức giận quát lên, lão chính là người hộ đạo của Cổ Huyền.

Từ khi Cổ Huyền bị Anh Vũ và Hàn Lâm đánh hội đồng, lão đã muốn ra tay ngăn cản rồi. Thế nhưng không ngờ lại bị người khác ngăn cản. Kẻ này thực lực rất mạnh, thậm chí lão liên thủ với người quản lý Thiên Thu Viện cũng khó mà chiến thắng được. Đành phải lấy danh nghĩa Cổ Huyền Thiên Triều ra để đe dọa, mong đối phương sẽ phải nể mặt.

Chỉ là đối phương há lại không biết lão là người của Cổ Huyền Thiên Triều sao? Ngay từ đầu khi mà Cổ Huyền xuất hiện thì người ta đã đoán được rồi, là người ta không sợ mà thôi.

- Hai vị bình tĩnh a! Bọn trẻ giao lưu mà thôi, việc gì mà phải cuống lên thế?

Người kia ngáp khẽ một cái, nhàm chán nhìn về phía lão giả hộ đạo của Cổ Huyền và người quản lý Thiên Thu Viện. Hắn là Lâm Tam, người hộ đạo mà Lâm Thanh Phong phái tới để bảo hộ Anh Vũ.

- Ngươi…

Cái thái độ này của hắn quả thực rất dễ làm cho người khác càng thêm tức điên lên đấy. Hai người kia đều trợn trừng mắt, đánh người ta thâm hết cả mặt mũi, vẫn dám gọi là giao lưu sao?

- Đừng có quá đáng, ngươi nên biết tên Anh Vũ kia nãy giờ lời lẽ thô tục, nếu để lọt vào tai của Cổ Ất đại đế, thì dù thế lực sau lưng ngươi cũng không cứu nổi hắn.

Tên lão giả hộ đạo bị chọc tức đến hơi thở cũng dồn dập, nghiến răng nói.

- Hừ? Cổ Ất đại đế sao? Ngươi kêu hắn tới đây, xem hắn dám đụng tới Anh Vũ không? Các ngươi có thể xưng vương một cõi, nhưng cũng đừng quên bá chủ của Thiên Nguyên đại lục là ai?

Lâm Tam khinh thường liếc về phía hai tên vô tri này, lời lẽ cực kỳ bá đạo. Nếu để người khác nghe được, thì chỉ sợ sẽ nhìn hắn như người điên, tên này đến Cổ Ất đại đế cũng không xem ra gì ư?

Lời của hắn lúc đầu còn khiến cho lão giả hộ đạo của Cổ Huyền tức giận, nhưng suy nghĩ lại thì vẻ mặt của hắn liền cứng đờ, xuất hiện sự sợ hãi tột độ.

Đừng nói Anh Vũ kia là…

- Anh Vũ cũng không có ác ý, để nó xả giận một chút cũng tốt,

các ngươi nếu muốn sống thì đừng có can thiệp vào. Không phải ai cũng có thể đắc tội.

Nhìn thấy vẻ biến hóa trên mặt hai người kia, Lâm Tam nhếch môi cười mỉm, nhàn nhạt nói. Khiến cho bọn hắn cơ thể hơi run lên, thậm chí da mặt cũng giật giật từng hồi. Hôm nay Cổ Huyền nhất định ăn đòn no rồi.

Trong lúc bọn hắn trò chuyện, đột nhiên không gian xung quanh run lên không ngừng. Nội tâm mỗi người đột nhiên rét lạnh từng hồi, tựa như một cỗ lực lượng tà ác nào đó đang giáng thế, nhìn chằm chằm vào bọn hắn. Cả ba tên cường giả, sáu ánh mắt nhìn về lẫn nhau, đều không thể giấu được nét sợ hãi trong đó.

Điều kinh sợ nhất là rõ ràng nội tâm cảm nhận được có người xuất hiện, nhưng mặc kệ bọn hắn có dùng phương pháp nào, cũng không thể nhìn ra được sự tồn tại của đối phương. Đây là một cái tuyệt thế cao thủ.

Không gian xung quanh yên tĩnh đến lạ thường, tựa như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ có cảm giác rét lạnh vẫn cứ thế tồn tại, khiến ba tên cường giả đều phải câm nín, không dám nhúc nhích một chút nào.

Mà lúc này, ngay trên đầu bọn hắn. Một thân ảnh trẻ tuổi cao gầy đang lặng lẽ phiêu phù trên không, ánh mắt đăm chiêu nhìn về phía chiến đấu bên dưới.

- Hóa ra đây là cách mà chủ nhân thu phục Kiếm Ma sao? Tiềm lực quả nhiên rất khá, không trách được năm đó chủ nhân khen ngươi nhiều như thế, mong là ngươi sẽ không làm phụ lòng của chủ nhân a.

Chỉ xuất hiện trong vòng một phút, hắn lưu lại một lời nói không đầu không cuối rồi biến mất. Để lại ba tên cường giả thất thần ở nơi đó, vẻ mặt tái xanh một mảng, tựa như mới từ cõi chết

trở về.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 119: Kiếm Ma (Hạ)

Ở tràng chiến đấu bên dưới, không có một ai biết được sự xuất hiện của người thanh niên thần bí, mà hoàn toàn tập trung vào ba thân ảnh đang đánh nhau.

Cổ Huyền thật sự rất thảm rồi, hai tên biến thái này càng đánh càng mạnh, khiến hắn khó mà chống đỡ được nữa. Khuôn mặt của hắn đã sớm bầm tím sưng húp cả lên, mái tóc ban đầu vốn được cột gọn gàng, lúc này xõa ra rối tung, phủ dài lên bờ vai của hắn. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ, hắn chưa một lần nào thê thảm đến mức này.

Trong lòng của hắn bây giờ thậm chí còn không thể dậy lên được sự tức giận, mà chỉ có sợ hãi và hối hận. Hối hận đã chọc phải mấy tên sát tinh này.

- Hây a!

Anh Vũ hô lên một tiếng, thân thể tựa như một con thần điêu, từ trên trời phóng vụt xuống. Đả Thần Bổng được hai tay nắm chặt, hóa lớn gấp mấy chục lần, liệt diễm bừng bừng bốc cháy, hung hăng hướng về đầu của Cổ Huyền mà nện tới.

Lại là một chiêu này, nhưng uy lực của nó không chỉ tăng lên gấp hai lần, bởi vì Anh Vũ đã bắt đầu nắm bắt được sự huyền diệu của nó, thúc dục càng thêm mạnh mẽ. Thực sự phải công nhận, Cổ Huyền là một đối tượng thí luyện rất tốt.

Bị động đón đỡ, Cổ Huyền hai tay nắm hai đầu trường côn vung lên ngăn cản. Trong chớp mắt va chạm, chân phải của hắn

bộc phát toàn bộ lực lượng còn lại quét mạnh lên bên trên, hướng về thân thể của Anh Vũ mà đá.

Một cước này nếu đá trúng người Anh Vũ, tuyệt đối có thể khiến hắn thụ thương không nhẹ. Mà Anh Vũ thân thể còn đang lăng không, làm sao có thể tránh được.

- Bụp!

Ngay khi mà một cước của Cổ Huyền sắp đá vào bụng của Anh Vũ, thì một thanh âm kỳ lạ phát ra. Cả thân thể của hắn chợt run lên vì đau đớn, toàn bộ khí lực gần như tiêu tán không còn. Trên khuôn mặt sưng húp lúc này tái mét một mảnh, nhăn nhó khó coi, thậm chí còn rưng rưng nước mắt, có thể thấy được hắn đang chịu một nỗi đau đớn như thế nào.

- Bụp… bụp… bụp…

Lại tiếp tục có vài âm thanh như thế vang lên, chỉ thấy ngay trước mặt hắn, Hàn Lâm vẻ mặt tràn đầy nghiêm túc, hai môi bặm chặt lại với nhau, một chân chống trụ, một chân còn lại đang liên tục phóng thẳng vào hạ bộ của hắn, cứ như gà mổ thóc vậy.

Đau! Là cảm giác duy nhất của hắn lúc này. Nơi hạ bộ giữa hai chân liên tục truyền đến những cơn đau đến thấu tim gan, khiến cơ thể của hắn nhất thời mất đi toàn bộ khí lực, nhũn ra như bùn đất.

Ngay lúc đó, Anh Vũ đã lấy vai của Hàn Lâm làm điểm tựa, bật mạnh một vòng ba trăm sáu mươi độ ra đằng sau hắn, Đả Thần Bổng không hề chậm trễ nện vào đôi bờ mông, khiến cho y phục rách toác một mảng, lộ ra chiếc quần cộc thêu hình kim long lấp lánh, gió lạnh thốc qua.

Cổ Huyền lúc này nào còn khí lực gì nữa, bị đánh bay đi như bịch cát, văng tận ra mười mấy mét tạo thành một hố đất sâu, đất

đá toán loạn.

Toàn bộ mọi người quan chiến đều triệt để im lặng, vừa kinh sợ vừa buồn cười. Cổ Huyền là con trai duy nhất của Cổ Ất đại đế a, có khi nào hôm nay Cổ Huyền Thiên Triều đoạn tử đoạn tôn ở đây không!

Không lâu sau đó, khói bụi tan dần hiển lộ ra thân ảnh của Cổ Huyền, chật vật không thể tả. Hắn nằm duỗi thẳng úp mặt dưới hố sâu, quần áo tả tơi rách nát. Hai tay bất chi bất giác ôm lấy vùng hạ bộ không buông, có lẽ là đau lắm. Nổi bật nhất là khu vực bờ mông, y phục bị xé toang lộ ra chiếc quần cộc hộ thể bó sát, lấp lánh kim quang.

Hắn nằm đó bất động, không biết có còn tỉnh hay đã ngất, nhưng tuyệt nhiên không còn khí lực để đứng lên nữa rồi.

Anh Vũ cùng Hàn Lâm chậm dãi tiến lại, quan sát hắn một hồi, sau đó cười hắc hắc nói:

- Thế này thì cha hắn vẫn nhận ra được, phải tẩn thêm mấy quả mới được.

Lời của hắn nói ra khiến xung quanh đều trợn mắt há mồm nhìn tới, đánh người ta bất tỉnh nhân sự rồi mà vẫn còn muốn đánh nữa sao?

Tất nhiên là Anh Vũ chỉ nói đùa mà thôi, nhưng lại khiến khuôn mặt bầm tím của Cổ Huyền đang úp dưới nền đất bất giác giật giật vài cái, không biết có phải vì đã nghe được mấy lời này hay không.

Hàn Lâm gãi gãi đầu vài cái, sau đó e dè hỏi:

- Này! Hồi nãy ta đá hơi mạnh thì phải, không biết…

Hóa ra là tên này đang sợ đây, khi nãy hăng quá đá liên tục

mấy phát, chẳng may phế bỏ Cổ Huyền thì rắc rối to.

- Yên tâm đi! Tên này có Quần Cộc Kim Long hộ thể, chỉ đau một chút thôi, không phế được đâu.

Đúng lúc này thì bên cạnh bọn hắn vang lên thanh âm của Cẩu Thủ, con khỉ mặt chó này không biết tự lúc nào đã chạy tới, đứng ngay bên cạnh Cổ Huyền.

- Được rồi, mau giúp ta một tay đi.

Trong chớp mắt, nó nhảy vọt lên bờ mông của Cổ Huyền, đi đi lại lại mấy lần như đang suy tính cái gì đó, nói vọng ra với hai người.

Rất nhanh thôi, nó liền hành động rồi, lại khiến cho toàn bộ mọi người đều phải kinh ngạc há miệng hết cỡ, không nói nên lời.

- Này này! Ngươi đang làm cái gì thế?

Anh Vũ trợn mắt hô lên, vì hắn nhìn thấy con khỉ này đang khom lưng, luồn tay vào trong vết rách của y phục, nắm lấy cạp quần của Cổ Huyền mà kéo xuống.

- Còn làm cái gì nữa, mau giúp bản hầu một tay. Cái quần cộc này là hàng xịn a.

Không ai nói nên lời nữa rồi, chỉ có nội tâm đang không ngừng chửi lớn:

- Vô Sỉ! Đệ nhất vô sỉ!

- Đê tiện! Con bà nó đê tiện.

Khóe môi Anh Vũ co giật không ngừng, hôm nay hắn mới có thể hoàn toàn cảm nhận được sự khốn nạn của con khỉ này. Tuyệt đối đi khắp thiên hạ không địch thủ. Con khỉ này đã phá vỡ toàn bộ nhật thức của mọi người về loài khỉ, vượt qua chuẩn mực của

sự mặt dày và đê tiện.

Một màn trước mắt này tuyệt đối có thể ghi vào sử sách, lưu danh muôn đời.

- Còn ngây người ra đó làm gì, nhanh lại đây, thằng này mông to khó cởi quá.

Vật lộn một hồi, Cẩu Thủ vẫn không thể nào thực hiện được mục đích của mình, nó đạp ba bốn cái vào mông của Cổ Huyền tức giận nói.

Mẹ nó! Đây có còn là khỉ nữa không a?

- Con bà nhà ngươi mông mới to!

Đúng vào lúc này, thì Cổ Huyền bật dậy rồi, hắn gào lên vì tức giận, thậm chí trong giọng nói còn có thể cảm nhận được sự ấm ức nữa. Hắn ban đầu là giả ngất đi, để Anh Vũ cùng Hàn Lâm ngừng tay đấy, vậy mà tự dưng mọc ở đâu ra con khỉ khốn kiếp này, đòi cởi quần của hắn, còn dám chê mông hắn to nữa, không thể nhịn được nữa rồi. Hôm nay tuyệt đối là cả đời hắn không thể nào quên, quá mức nhục nhã.

Cẩu Thủ bị bất ngờ ngã lăn ra, lộn nhào mấy vòng rồi mới đứng dậy được. Nó nhìn Cổ Huyền thốt lên:

- Ơ! Thế là vẫn còn tỉnh à?

Cổ Huyền điên tiết lắm rồi, hắn vươn mình tới chộp lấy cổ của Cẩu Thủ mà siết thật chặt, nghiến răng nói:

- Tỉnh con bà ngươi, con khỉ mặt chó.

Cẩu Thủ bị hắn chộp phải, bóp đau đến hai mắt long sòng sọc. Trong tay biến ra một cây búa lớn, phang thẳng vào mặt của Cổ Huyền, sau đó nhảy vọt ra ngoài cười đê tiện:

- Tỉnh hay ngất cũng thế thôi? Cái quần này hôm nay bản hầu chấm rồi, đừng có mà chống cự.

Thực sự là không còn một lời nào để nói về nó nữa, mọi người xung quanh đều chết lặng cả rồi. Kể cả Hoàng Thiên, Anh Vũ, Hàn lâm, cũng chỉ biết nhìn nó mà thôi.

Hoàng Thiên nội tâm thực sự không biết diễn tả như thế nào nữa, hắn đang định quát lui Cẩu Thủ thì không gian xung quanh vang lên tiếng hừ lạnh.

Một cỗ lực lượng mạnh mẽ bất ngờ xuất hiện khiến cho Cẩu Thủ bật ngược ra ngoài xa, nếu không phải thân thể nó đặc thù thì chỉ sợ đã bị đánh chết rồi. Một cái lão giả lăng không xuất hiện bên cạnh Cổ Huyền, ánh mắt lạnh lẽo liếc qua ba người Hoàng Thiên, và cả con khỉ khốn nạn kia nữa.

Lão chính là người hộ đạo của Cổ Huyền.

- Ha ha… Lưu lão ngươi đã tới rồi, mau giết chết bọn hắn, giết hết bọn hắn.

Cổ Huyền gào lên trong điên dại, lết tới nắm lấy tay của Lưu lão, giọng điệu tràn đầy ủy khuất.

Chỉ là Lưu lão dám ra tay sao? Câu trả lời là không. Lúc ngày ngay trên đầu lão, tên cường giả kia vẫn đang nhìn chằm chằm kia kìa. Lão chỉ cần dám đụng vào ba người này một cái thôi, liền không có đường về đấy. Biết hôm nay không thể làm gì được đối phương, lão chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, nắm lấy Cổ Huyền bay đi.

Hôm nay Cổ Huyền bị như vậy cũng một phần do năng lực của lão yếu kém, không thể bảo vệ được hắn. Lão lúc này trong đầu còn phải nghĩ cách giải thích đây này.

Một màn này lại để cho những người quan chiến đều sững sờ.

Vì khi Lưu lão xuất hiện, bọn họ đều đã nghĩ rằng ba thiếu niên này xong rồi, không thể ngờ được Lưu lão sẽ bỏ qua cho bọn hắn. Nhất thời mỗi người đều nổi lên suy đoán, không lẽ thân phận của ba tên này rất kinh người, đến Cổ Huyền Thiên Triều cũng không dám dễ dàng đắc tội?

Hoàng Thiên ánh mắt dõi theo bóng dáng của Cổ Huyền đi xa, vẻ mặt cực kỳ thản nhiên khiến người khác không thể đoán được hắn đang suy nghĩ gì trong đầu.

Phải hơn một phút sau, hắn mới thu hồi ánh mắt, quét về phía những người xung quanh, có Thanh Hoa, Lan Nhi và cả Bạch Khôi nữa. Ánh mắt từ phức tạp đến sắc lạnh, khóe môi không khỏi nở ra một nụ cười lạnh lùng, mục đích của ngày hôm nay đã đạt được hơn một nửa rồi.

Không muốn dây dưa ở nơi này thêm chút nào, hắn gọi với về chỗ Anh Vũ cùng Hàn Lâm, sau đó nghênh ngang rời đi trước mắt mọi người.

Ba cái huynh đệ biến thái, ba cái bóng dáng nhao nhao cười nói, rất nhanh đã khuất sau tầm mắt mọi người. Để lại nơi đây mỗi người một tâm trạng không giống nhau.

Bạch Khôi đôi mắt híp lại một mảnh, mỉm cười một cách quỷ dị, thầm nói:

- Ngươi càng ngày càng thú vị! Ta thực sự rất tò mò, mục đích ngươi gây ra những chuyện này là gì a?

Quay người nắm lấy tay của Lan Nhi, hắn trong lòng nổi lên hứng thú vô hạn về Hoàng Thiên, kẻ này là người duy nhất khiến hắn nổi lên hứng thú từ khi xuất quan tới giờ. Một thiên địch trời sinh.

Hứa Thanh Hoa từ đầu đên cuối vẫn như thế im lặng, ánh mắt

nhìn về phía Hoàng Thiên rời đi tràn đầy căm hận. Tên khốn này thực sự quá đáng, hết lần này đến lần khác khiêu khích tôn nghiêm của nàng. Dám mở miệng chê tiếng đàn của nàng khó nghe, lại còn hủy đi Thanh Nguyệt Cổ Cầm, tuyệt đối không thể tha thứ cho hắn. Hơn nữa, cái thái độ của hắn thật sự là đáng giận, khiến cho nàng không thể nào mà nhịn được.

Nghiến răng thu hồi Thanh Nguyệt Cổ Cầm đã bị gãy làm đôi, nàng lẩm bẩm trong miệng:

- Hoàng Thiên sao? Ngươi đợi đó.

Nếu nói người có tâm trạng phức tạp nhất lúc này thì không ai khác chính là Vân Vũ. Cổ Huyền mặc dù bị đánh đến thê thảm mất hết mặt mũi, nhưng thủy chung cũng chỉ là vài vết thương ngoài da, cùng với hi sinh chút danh dự mà thôi. Còn riêng Vân Vũ hắn, hôm nay mới là người chịu đả kích lớn nhất, hậu quả để lại cũng là nặng nề nhất.

Kiếm Đạo một đường của hắn từ ngày hôm nay trở đi đã không thông nữa rồi, mà xuất hiện một lạch trời cực lớn. Nếu không thể đột phá, dùng kiếm đạo của mình để đánh bại Hoàng Thiên, thì cuộc đời của hắn sẽ đi đến chung cực, trở về với cát bụi.

Gật đầu chào Thanh Hoa một tiếng, hắn chậm rãi rời đi nơi này, ngay cả Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm cũng không có mang đi. Không phải vì hắn không muốn mang, mà vì hắn mang không nổi.

Chính xác! Đúng như lời Hoàng Thiên nói, đạo của hắn không xứng với cây kiếm này. Và chừng nào còn chưa thể đột phá được cái lạch trời Đạo Tâm đó, thì hắn còn chưa có tư cách chạm vào nó.

Đừng nhìn thấy Hoàng Thiên tùy ý thả thanh kiếm này xuống mà nghĩ mọi chuyện đơn giản. Khi mà hắn còn kẹp thanh kiếm này trong tay, hắn đã cố ý truyền nào nó một đạo kiếm ý chi tâm. Trừ

khi có kẻ có ý cảnh kiếm đạo còn cao hơn hắn xuất hiện, nếu không thì đừng mong có thể chạm vào được cây kiếm này. Mà trong lớp trẻ Thiên Nguyên đại lục, có kẻ nào trên con đường kiếm tu mạnh hơn hắn? Tuyệt đối không có.

Tất nhiên không phải ai cũng có thể nhìn ra được huyền cơ trong đó, còn tưởng Vân Vũ thực sự vứt bỏ Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm, nhất thời đều kinh ngạc một mảnh. Thậm chí có mấy kẻ không tin tà đánh liều chạy tới, muốn mạnh mẽ đoạt lấy thanh kiếm này. Đùa a, đây là một trong ba kiện bảo vật mạnh nhất Thiên Kiếm Môn đấy, sức hấp dẫn quá lớn mà.

Nhưng mà rất nhanh thôi, khi mà bọn hắn mới chạy tới bán kính năm mét xung quanh cây kiếm này, sắc mặt liền tái xanh một mảnh vì sợ hãi. Chỉ thấy thân kiếm lúc này run lên không ngừng, phóng thích ra vô tận ý cảnh kiếm đạo thâm ảo, lôi điện đùng đùng sắc lẹm, đem sở hữu tất cả mấy người phách tan thành mưa máu, chết ngay tại chỗ.

Một màn này khiến toàn bộ mọi người đều rợn tóc gáy kinh sợ. Chỉ là một cây kiếm được thôi thúc dưới ý cảnh kiếm đạo, lại có thể bộc phát được uy lực mạnh mẽ đến như thế, tên thiếu niên kia phải mạnh đến mức nào chứ?

Không có ai trả lời cho chúng cả, nhưng tuyệt nhiên không còn ai dám đánh chủ ý lên Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm nữa, bọn chúng không có tư cách chạm tới nó, mãi mãi không bao giờ.

Những nhân vật chính đã rời đi, mọi người xung quanh cũng không còn lý do để lưu lại nữa, nhất thời tản đi nhanh chóng. Chỉ còn một câu truyện vẫn lưu lại trong lòng mỗi người, mà về rất lâu sau này trở thành một truyền kỳ bất hủ.

“Hắn là một người tu kiếm

Là một kẻ từng đi sai trên con đường kiếm tâm

Là một kẻ bị người ta đánh nát kiếm uy chi đạo…

Từ nay đạo của hắn thay đổi

Đạo của hắn không còn là Kiếm Uy nữa…

Đạo của hắn… tên của hắn… Là Kiếm Ma.”

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 120: Tử Tịch

- Thiên phú kiếm đạo quả thực rất mạnh, kẻ này nếu như có thể phát triển đến cùng, tuyệt đối trở thành một bậc đại nhân vật.

Một góc khác của Thiên Thu Viện, ba cái bóng người đứng yên trên nóc của tòa kiến trúc, ánh mắt đều hướng tới nơi này. Một người trung niên gật đầu đánh giá Hoàng Thiên, thật lòng tán thưởng.

- Đáng tiếc… đáng tiếc a… Nhìn tình trạng của hắn lúc này, có lẽ không còn sống được bao lâu nữa rồi.

Lão già lớn tuổi nhất trong ba người lắc đầu đánh giá, trong giọng nói tràn đầy vẻ tiếc nuối. Nhưng nếu nhìn vào trong ánh mắt của lão, tuyệt nhiên không nhìn ra được thái độ tiếc nuối nào đấy, chỉ có một tia đắc ý cùng thỏa mãn vô cùng.

- Ừm! Nghe nói hắn là đệ tử của Vương Đình phải không? Lão không có cách nào cứu giúp hắn sao?

Người kia gật đầu vẻ đồng tình, sau đó cau mày hỏi lại. Hắn nghĩ với một nhân vật như Vương Đình, hoàn toàn có năng lực giúp đệ tử của mình chữa đạo thương mới đúng chứ.

- Ha Ha! Hứa sư đệ ngây thơ quá rồi, ngươi nghĩ đạo thương dễ dàng chữa khỏi như vậy sao? Đừng nói là Vương Đình, dù cho có là tiên nhân cũng không thể nào can thiệp.

Lão già kia cười ha hả, nhìn về phía trung niên nam tử như nhìn vào một tên tiểu bối vô tri. Tên này hiển nhiên lịch duyệt còn

ít, không biết được đạo thương một khi gặp phải sẽ nghiêm trọng cỡ nào. Nhất là ở giai đoạn tu vi của bọn Hoàng Thiên, khi mà Đạo Tâm còn non nớt, bị tổn thương là một điều quá mức nghiêm trọng, há lại dễ dàng chữa trị như thế.

Nhìn biểu hiện đắc ý của lão, tên trung niên nam tử vẻ mặt có vẻ khó chịu, không nói lời nào mà chỉ hừ lạnh một cái.

Người còn lại từ đầu tới giờ ánh mắt vẫn chăm chú về phía hiện trường vụ đánh nhau, hắn đang nhìn Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm. Ý cảnh kiếm đạo đang toát ra từ cây kiếm này khiến hắn có cảm giác rợn tóc gáy, giống như có một sự áp chế sâu tận trong linh hồn. Cảm giác này từ trước tới nay mới chỉ từng xuất hiện duy nhất một lần, khi hắn gặp phải một tên siêu cấp cường giả, là cảm giác của đạo cảnh áp chế.

Lúc này hắn mới gật đầu, thu hồi ánh mắt, chậm dãi nói với tên trung niên nam tử họ Hứa:

- Ngươi nói lần này Đại Hội Giao Lưu của Thiên Nguyên Học Viện, hắn sẽ đứng thứ mấy?

Tên nam tử trung niên họ Hứa còn chưa kịp mở miệng, lão già kia đã nói:

- Ta chỉ sợ thi đấu hắn cũng không dám tham gia đấy.

Hai người kia tất nhiên không hiểu, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn tới. Thấy vẻ mặt của hai người, lão già càng thêm đắc ý, chỉ về phía Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm, nói:

- Thông thường thì đạo thương không ảnh hưởng nhiều đến chiến lực của tu sỹ. Nhưng nếu như đạo thương giai đoạn cuối thì lại khác rồi. Ta nghe nói mấy ngày trước, có người cố ý khiêu khích hắn khiến hắn ra tay, nhưng phát huy không nổi ba thành thực lực. Mọi lần giao đấu gần đây của hắn đều phải sử dụng ưu

thế kinh nghiệm cùng kỹ xảo để nhanh chóng chiến thắng, hoàn toàn không bộc lộ ra được chiến lực của mình. Nhất là trong trận chiến khi nãy của hắn với Vân Vũ, hắn đến một thành thực lực cũng không phát huy ra được, mà chỉ dùng ý cảnh kiếm đạo của mình để áp chế Vân Vũ. Nếu thực sự so đấu toàn diện, hắn thua là điều chắc chắn. Các ngươi nói xem, một kẻ như thế dám tham gia đại hội sao?

Lão già mỉm cười khẳng định một cách chắc nịch, hiển nhiên lão nắm được rất nhiều thông tin về Hoàng Thiên. Giống như là cố ý điều tra về hắn vậy. Lời của lão khiến cho hai người kia đều không phản bác được gì, chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu.

Riêng kẻ có cảm giác bị áp chế khi nãy ánh mắt lại không tự chủ quét về phía Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm, không biết hắn suy nghĩ cái gì trong đầu. Chỉ thấy hắn bất giác mỉm cười khó hiểu, lẩm bẩm trong miệng:

- Mắt thấy, chưa hẳn đã là thật.

…

Bên trong tòa chính điện của Thiên Thu Viện, kiến trúc to lớn xa hoa, vừa mang nét cổ điển, vừa có phong cách quyền quý, khiến người ta có cảm giác cực kỳ khác lạ. Buổi giao lưu ngày hôm nay sẽ được tổ chức chính tại đây, tập trung số lượng người khổng lồ, cười nói huyên náo. Có thể đi đến nơi này đều là tuổi trẻ tinh anh, tuyệt đối không có một kẻ nào là tầm thường. Mỗi một người đều mang trong mình khí tức mạnh mẽ hơn người, anh khí ngời ngời.

Ba huynh đệ Hoàng Thiên mặc dù đã quen với mấy nơi thế này, nhưng vẫn bị kiến trúc của nơi này dọa cho há hốc mồm, quả thực quá mức xa hoa. Tùy tiện chọn một vị trí, ba huynh đệ bọn hắn ngồi xuống quan sát. Hoàng Thiên tựa như một tên bất cần đời, hắn với tay nhặt đại lên một quả Huyết Thanh Long, chẻ đôi ra mà kháo. Thực sự là có chút hơi thô tục quê mùa.

Nhưng mà hắn chẳng quan tâm đấy, từ chiều tới giờ còn chưa có ăn gì, bây giờ đói bụng có đồ ăn trước mắt thì cứ ăn thôi. Đâu phải lúc nào cũng có Huyết Thanh Long để hắn ăn đâu.

Nơi này có rất nhiều người là học viên của học viện, đều nhận ra ba huynh đệ bọn hắn, đâu kẻ nào dám nói năng gì. Ba tên ác tặc này mấy ngày nay hoành hoành trong học viện, không biết đã làm ra bao nhiêu điều nhân thần cộng phẫn rồi mà có ai dám quản đâu? Một tên là ác ma giết người, một tên là cháu nội của viện trưởng… nhiêu đó đủ để khiến bất cứ kẻ nào cũng phải uất ức cho qua.

Đối với đủ loại ánh mắt đang nhìn về phía mình, Hoàng Thiên cũng không rảnh để mà quan tâm. Chưa kể đó đều là mục đích của hắn, hắn mong còn chưa được đây.

- Sư huynh! Chính là tên thiếu niên kia.

Ở cách chỗ ba huynh đệ Hoàng Thiên không xa, một bàn tiệc có tám người đang tán gẫu với nhau. Trong đó có một tên thiếu niên khoảng mười mấy tuổi, nói với một người bên cạnh mình.

Nếu như Hoàng Thiên có mặt tại đây, hắn liền có thể nhận ra được cả hai người này. Một kẻ từng bị hắn ra tay ở trên phố khi sáng, đệ tử của Diệp Gia. Kẻ còn lại, thật không ngờ lại là Diệp Vọng, kẻ đã từng hạ nhục hắn trước mắt bao nhiêu người, kẻ mà lần đầu tiên trong cuộc đời, Hoàng Thiên hắn đã thề phải giết chết.

Tên này sau khi Hoàng Thiên gặp một lần tại Học Viện Hoàng Gia, liền không có gặp lại nữa, mãi đến bây giờ mới thấy xuất hiện tại nơi này.

Diệp Vọng bây giờ dường như không còn giống trước đây nữa, tuy rằng vẫn còn cái nét anh tuấn hơn người. Nhưng Nguyên khí nội liễm, khí chất trở nên cực kỳ tầm thường. Nếu không phải là

người quen biết của hắn, thực sự khó mà tin được hắn là một cái siêu cấp thiên tài.

Nheo mày nhìn theo hướng chỉ của sư đệ mình, hắn trông thấy ba huynh đệ Hoàng Thiên, điệu bộ có chút bất ngờ. Có lẽ bản thân hắn cũng không thể ngờ được, hai tên tạp vụ bần hàn trước kia lại thay đổi kinh người như thế, đến cả sư đệ của mình cũng không phải là đối thủ. Nhất là Hoàng Thiên, tên phế vật trong mắt của hắn, lúc này lại như trở thành một người khác, ngay cả hắn cũng nhìn không thấu.

Tất nhiên lời nói của tên kia không chỉ khiến mình Diệp Vọng chú ý, mà mấy người xung quanh cũng không ngoại lệ. Một tên thanh niên ngồi đối diện quét ánh mắt qua, nhìn thấy trang phục của ba người Hoàng Thiên thì không khỏi bật cười, khinh thường nói:

- Chỉ là ba tê nhà quê mà thôi. Chúng đắc tội với Diệp Minh sư đệ ư?

Cái giọng điệu này quả thực quá mức là kiêu ngạo, khiến cho tên thiếu niên tên Diệp Minh có chút khó chịu. Ba tên nhà quê ư, ngươi cứ thử đụng tới chúng xem có bị ăn đòn không? Chỉ là hắn cũng biết thân phận của kẻ này, đâu dám phản bác gì, chỉ thấp giọng trả lời:

- Vâng! Bọn hắn và ta có chút mâu thuẫn.

Thấy thái độ của Diệp Minh, tên thanh niên kia cười ha hả:

- Diệp Minh sư đệ có vẻ không được tự tin a! Có cần ta cho người gọi chúng tới đây xin lỗi sư đệ không?

Diệp Vọng nhàn nhạt cười, liếc qua vẻ mặt của Diệp Minh một cái, sau đó mới nói với tên thanh niên kia:

- Đa tạ ý tốt của Tử Tịch huynh, chỉ là chút chuyện này Diệp

Vọng ta vẫn có khả năng giải quyết được.

Cái tên Tử Tịch vừa ra, lại khiến cho mấy người ngồi bàn kế bên Diệp Vọng đều phải biến sắc, thậm chí là có chút sợ hãi. Hiển nhiên thân phận của kẻ này cực kỳ khiếp người.

Tinh Sinh, Luyện Khí, Ngưng Nguyên, Nguyên Đan, Hóa Linh, Sinh Thần, Hồng Trần, Vấn Đỉnh tám đại cảnh giới. Tu sỹ một đường tu luyện đến đỉnh cao là Vấn Đỉnh viên mãn, muốn đột phá lên tiên cảnh thì buộc phải trải qua Tam Tai Cửu Kiếp. Một khi vượt qua thì liền như cá chép hóa rồng, lột bỏ xác phàm mà hóa Tiên. Nhưng một khi thất bại, liền thân tử đạo tiêu, trở về với bụi đất.

Tam Tai Cửu Kiếp, cái tên đã nói lên tất cả. Ba lần tai nạn, chín lần độ kiếp, mỗi một lần đều như tận thế, khủng bố vô cùng.

Tương truyền Nguyên Giới từ mấy vạn năm nay tiên lộ không thông, tiên cảnh trở thành huyền thoại không thể với tới, cảnh giới mà tu sỹ có thể đạt tới cao nhất chỉ dừng lại tại Vấn Đỉnh. Thất đại chí cường giả Nguyên Giới, về bản chất cũng chỉ là Vấn Đỉnh đại viên mãn. Tuy nhiên bọn họ vẫn mạnh hơn tất cả các tu sỹ Vấn Đỉnh khác, vì bọn họ là bảy tu sỹ Vấn Đỉnh từng trải qua ít nhất một kiếp nạn của Tam Tai Cửu Kiếp.

Điều này không chỉ đơn thuần là trải qua một lần kiếp nạn, mà còn là một lần lột xác, một lần thuế biến về bản chất. Cũng bởi vì nguyên nhân đó, mà mỗi một cái trong thất đại chí cường giả, đều là nhân vật phong vân một cõi, không có ai dám đắc tội.

Năm đó Lâm Thanh Phong từng nói, ông quen biết với hai cái chí cường giả, và sẽ mời bọn họ tới hỗ trợ trong lần đại chiến này. Hai người một là Vương Đình, một là Lục Tiểu Ca. Và cái tên Tử Tịch kiêu ngạo này… chính là một trong hai tên đệ tử chân truyền của chí cường giả Lục Tiểu Ca.

Nhìn thấy thái độ của mọi người xung quanh đối với mình, Tử Tịch càng thêm đắc ý. Cũng không thể trách hắn, bởi vì bất kỳ kẻ nào cũng thế thôi, nếu có một thân phận kinh người như thế, cũng sẽ sớm dưỡng ra cái tính cách kiêu ngạo khó thuần, xem thường người khác. Nguyên Giới có bảy người mạnh nhất, và Tử Tịch hắn là đệ tử của một trong số bảy người đó. Đệ tử của những người còn lại không ra, còn ai dám tranh phong cùng hắn?

Chỉ có điều, hắn đâu biết được rằng, trong ba cái tên nhà quê mà hắn không thèm đặt vào mắt kia, liền có hai tên thân phận không hề thua kém hắn chút nào đây này. Nếu như khi nãy Diệp Vọng không có từ chối, để hắn cho người đến gây hấn với ba huynh đệ nhà kia, thì hôm nay lại sẽ có một tên Cổ Huyền thứ hai.

Phải biết ba tên này thực lực gần đây đều đại tiến, mỗi một cái đều vô cùng biến thái, lại thêm cái thái độ bất cần đời, vô pháp vô thiên của chúng, thì Tử Tịch hắn chỉ có thể ôm hận mà thôi.

Phải nói là hôm nay hắn chính là người may mắn nhất đấy.

Đúng lúc này, ở trên mộ cái bục cao nơi xa của chính điện, Đinh Phàm cùng hai tên thiếu niên khác bàn bạc với nhau một chút, sau đó hắn hướng về phía mọi người nói lớn:

- Các vị huynh đệ tỷ muội! Lời đầu tiên Đinh Phàm ta xin được cám ơn tất cả mọi người đã nể mặt ban tổ chức, đến tham gia buổi giao lưu hôm nay.

Lời của hắn dõng dạc rõ ràng, dưới sự gia trì của Nguyên Lực vang đi khắp đại điện. Ngay sau đó là từng tràng pháo tay ủng hộ, ầm ầm rung động.

Đợi cho tiếng vỗ tay dần ngớt xuống, hắn mới tiếp tục nói:

- Thiên Nguyên đại lục rộng lớn vô biên, thiên tài lớp lớp, khó có khi nào có thể tụ tập đông đủ như lần này. Hiện tại tình hình

của đại lục ta không cần nói chắc mọi người cũng biết, do đó chúng ta nhân dịp Thiên Nguyên Đấu Giá hội lần này, tổ chức một lần giao lưu giữa thế hệ trẻ. Một là giúp mọi người giao lưu, làm quen với nhau để đoàn kết chống lại kẻ thù bên ngoài. Hai là nhân buổi giao lưu này để mở mang kiến thức, kinh nghiệm, học hỏi lẫn nhau. Ba là tổ chức một cuổi trao đổi nho nhỏ về thiên tài địa bảo, pháp khí đan dược các loại nhằm giúp mọi người nâng cao thực lực. Ta xin tuyên bố buổi giao lưu chính thức bắt đầu.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 121: Yến Hội

Thời gian vừa đến, mọi người tập trung gần như đã đông đủ, bắt đầu tiến hành giao lưu làm quen với nhau, khiến không khí trong đại điện huyên náo hẳn lên.

Duy nhất khác lạ là bàn ăn của ba huynh đệ nhà Hoàng Thiên, có chút vắng lặng yên ắng. Bởi vì dường như có rất nhiều người đều nhìn bọn hắn với ánh mắt e dè hoặc chán ghét. Ba tên này tiếng xấu lan xa, nghe nói tính tình ngang ngược càn quấy, chỉ cần lỡ miệng chọc phải bọn hắn, liền xác định ăn đòn no. Còn có ai dám lại gần làm quen chứ.

Hoàng Thiên vẫn chăm chú ăn Huyết Thanh Long, không chút để tâm nào. Tất cả những kẻ này cũng chỉ là người dưng, có liên quan đến cuộc đời hắn đâu mà phải để ý. Đối với hắn, chút danh vọng kia không khác gì một cái rắm, giữ lại thì khó chịu, đánh ra thì thoải mái, chỉ là hơi xấu hổ một chút mà thôi.

Nhưng mà cũng không phải ai cũng biết lai lịch và "tiếng xấu" của ba huynh đệ hắn. Không lâu sau đó, một tên thanh niên thấp lùn chủ động tiến tới, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh ba người, cố ý làm quen:

- Chào mọi người, ta có thể ngồi đây được không?

Anh Vũ là kẻ nhiệt tình nhất, hắn nuốt nhanh một miếng linh quả, sau đó ha ha cười gật đầu.

- Không cần khách sáo!

Tên thanh niên vui mừng, ánh mắt khẽ liếc qua Hoàng Thiên một cái, vẻ mặt tràn đầy tán thưởng:

- Ta tên là Thẩm Du, rất hân hạnh được làm quen với mọi người.

Nghe thấy hắn giới thiệu tên của mình, Hoàng Thiên đang chăm chú ăn cũng phải ngừng lại, cơ mặt giật giật vài cái, suýt chút nữa thì phun hết ra ngoài.

Anh Vũ hai mắt trợn to, đôi môi mấp máy nói không thành lời, sau đó phun ra miếng linh quả trong miệng, chỉ tay về phía Thẩm Du rồi lại chỉ về phía Cẩu Thủ, cười chảy cả nước mắt:

- Ha ha!... Ta nói con bà nó, Cẩu Thủ ngươi cuối cùng cũng tìm được người có tên xấu như mình rồi, Thẩm Du con bà nó Thủ Dâm… Ta chết mất.

Thẩm Du sắc mặt khó coi, xấu hổ đến nghiến răng nghiến lợi. Hắn biết là tên của mình không được đẹp, nhưng trước đây người khác cũng chỉ nói xấu sau lưng hắn, không có giống như tên mặt dày mất dạy này, cười nhạo ngay trước mặt hắn như thế. Chỉ về mặt hắn mà nói đầu chó các kiểu, lại còn dám nói con bà hắn thủ dâm, đây là xem thường và vũ nhục cực độ.

Tức giận là thực, nhưng mà hắn nào dám phát tác chứ. Chưa kể hắn đã được chứng kiến thực lực cường đại của ba huynh đệ nhà này, hắn còn đang tìm đến người ta để nhờ vả đây này. Thôi thì quân tử không chấp nhặt chuyện nhỏ mà ảnh hưởng tới đại sự a.

- Vị tiểu đệ này, không cần phải chấp nhặt với mấy kẻ vô tri này. Tên dù xấu hay đẹp cũng là do cha mẹ đặt, có cái gì đáng cười chứ? Tên xấu không đồng nghĩa với người cũng xấu, đôi khi có những người tên xấu nhưng cách làm người lại đẹp hơn kẻ khác đến ngàn lần đấy.

Khi mà Thẩm Du còn không biết tiếp tục câu chuyện như thế nào, thì bên cạnh hắn đã vang lên một thanh âm non nớt, nhưng lại tràn đầy triết lý. Hắn cảm động đến suýt khóc rồi, không ngờ được trên cuộc đời này lại có một người hiểu chuyện như thế, lời lẽ càng thêm sắc bén, đây chính là tri kỷ a.

Chỉ có điều, khi hắn nhận ra được đối tượng đã nói ra những lời này, thì suýt nữa ngã ngửa ra đằng sau rồi. Không ngờ lại là một con khỉ mặt chó, một con khỉ bỉ ổi vô sỉ mà chính mắt hắn đã chứng kiến. Người khác nói ra lời này hắn còn có thể tin, nhưng mà con khỉ này nói ra, hắn lại có cảm giác như bị chửi a, lại còn xưng hắn là tiểu đệ nữa, thật mất mặt.

Lời của Cẩu Thủ càm làm cho ba huynh đệ Hoàng Thiên đều phải nghẹn lời. Mẹ nó! Đúng là cực phẩm đây mà, con khỉ mặt chó này đến những lời này cũng dám nói ra. Quả thực phải nói là tên đã xấu, cách làm khỉ cũng xấu gấp ngàn lần mới đúng.

Cẩu Thủ nào để ý đến thái độ mọi người, nó bày ra bộ dạng cao thâm, chắp tay sau đít chầm chậm bước chân trên mặt bàn, tiến về phía Thẩm Du, cười hắc hắc nói:

- Không cần phải nhìn ta bằng ánh mắt hâm mộ như thế, ta cũng chỉ là một thành viên dòng chính của Thái Cổ tiên hầu bình thường thôi, a ha.

Vừa nói, nó một tay chống vào vai của Thẩm Du, một tay vuốt lông đầu, chân trái bắt chéo lại, cực kỳ phong cách.

Thẩm Du vẫn chưa thể nào tiêu hóa được hết cái sự cực phẩm của con khỉ này, hắn vừa tức vừa buồn cười. Rất muốn túm lấy cổ của nó mà phang mấy cái cho hả giận.

Chỉ là hắn dám sao, chưa kể ba tên sát thần này đang ngồi đây thì con khỉ này cũng chẳng dễ trêu một chút nào. Phải biết vừa nãy Cổ Huyền nắm cổ nó, liền bị nó lôi búa ra đánh cho vỡ mồm đấy.

Điều này không phải ai cũng làm được a.

Nuốt cơn giận trong lòng xuống, hắn cố gắng nở ra nụ cười, bỏ qua không quan tâm đến con khỉ này nữa mà nhìn về phía Anh Vũ, nói:

- Ba vị khi nãy thực là uy phong a! Đến cả Cổ Huyền cũng bị đánh cho thành đầu heo, ta quả thực rất là hâm mộ.

Được người khác tán dương, Anh Vũ ngửa mặt cười cười có chút đắc ý. Bản thân hắn vốn là người thích gây chuyện, cũng là người thẳng tính và xốc nổi. Lớn lên cùng với Hoàng Thiên gần sáu năm trời, không biết bao nhiêu lần vào sinh ra tử, chịu nhục nhã cùng nhau. Tình cảm huynh đệ giữa bọn hắn không phải người thường có thể có.

Bây giờ Hoàng Thiên đạo thương như thế, chẳng mấy chốc sẽ phải từ giã cuộc đời này. Chứng kiến huynh đệ của mình dần chết đi, nỗi lòng đó ai thấu? Vì vậy, bây giờ hắn chỉ muốn huynh đệ của mình được sống cuộc sống tiêu dao, tự do tự tại không gò bó. Muốn làm cái gì thì làm cái đó, muốn đánh ai đó thì cứ đánh, chẳng màng gì đến hậu quả.

- Chỉ có điều, mấy kẻ mà các vị đắc tội đều có thân phận không tầm thường, chỉ sợ sau này sẽ dẫn tới nhiều phiền phức. Nói thực, ta và ả tiện nhân Hứa Thanh Hoa kia vốn có thâm thù, nếu các vị không chê, chúng ta có thể cùng nhau đối phó với ả.

Nói ra những lời này, trong lòng của Thẩm Du rất là tự tin đấy. Ba huynh đệ này mặc dù thực lực rất mạnh, nhưng Hứa Thanh Hoa cũng không phải là người đơn giản. Chưa kể phía sau lưng của nàng còn có một thế lực cực mạnh chống lưng, khủng bố vô cùng.

Ba huynh đệ Hoàng Thiên mặc dù có thể tạp thời áp chế được nàng, nhưng về lâu về dài thì quá khó nói rồi. Bởi vì nàng là thành

viên trực hệ, là người thừa kế duy nhất của Hứa Gia. Đắc tội với nàng, chẳng khác gì đắc tội với cả Hứa Gia. Một trong mười đại thế lực của Thiên Nguyên đại lục, không phải là người thường có thể đối phó nổi. Mà theo hắn thấy, ba huynh đệ này không có chỗ dựa nào lớn, dù cho là có cũng chẳng làm gì được Hứa Thanh Hoa đấy.

Nhưng mà lời của hắn vừa nói xong, liền cảm nhận được có điều gì không đúng rồi. Hoàng Thiên và Hàn Lâm thì không có thái độ gì, duy chỉ có Anh Vũ là sắc mặt trầm xuống, vẻ mặt đằng đằng sát khí. Còn con khỉ mặt chó, lại ôm bụng cười ha hả nhìn về phía Anh Vũ, rồi lại nhìn hắn với một ánh mắt thương hại.

- Mẹ nó, Thẩm Du huynh đệ quả thực khí phách a?

Cẩu Thủ tít mắt cười, giơ ngón cái về phía Thẩm Du, tràn đầy tán thưởng.

Bốp!

Nó còn không đắc ý được lâu, liền bị Anh Vũ nghiết răng tát cho một phát say sẩm mặt mày, lúi húi lộn cổ xuống dưới bàn. Thẩm Du thấy vậy thì giật mình, thầm hô không ổn, đang định nói gì đó, liền bị Anh Vũ chặn họng:

- Ha ha! Cảm ơn ý tốt của Thẩm Du huynh đệ, chỉ là… Hứa Thanh Hoa sau này sẽ là lão bà của ta, thế nên ngươi hãy thu lại tâm tư của mình thôi. Nếu không thì, chính tay ta sẽ phế ngươi, sau đó đem về cho nàng xử lý a.

Anh Vũ ngoài mặt thì có vẻ đang cười, nhưng lời nói lại tràn đầy tức giận và sát khí. Khiến cho Thẩm Du co rụt lại, rợn hết cả tóc gáy vì kinh sợ. Đây là chuyện quái gì đang xảy ra đây, tên này đầu óc có vấn đề mất rồi.

Bị đe dọa như thế, Thẩm Du nào dám lưu lại đây nữa, hắn lắc

đầu cười xòa nói không dám mấy lần, sau đó nhanh chóng rời khỏi. Nội tâm thì chửi rủa không ngừng, mới khi nãy còn mâu thuẫn với người ta, bây giờ đã dám nói Hứa Thanh Hoa là lão bà của mình rồi, làm gì có cái lý đó chứ, đúng là tên mặt dày khốn nạn.

Một hồi sau Cẩu Thủ mới bò lại lên bàn, vẻ mặt lấy làm đắc ý lắm. Chỉ có Anh Vũ trong lòng buồn bực không thôi, tên Thẩm Du khốn kiếp này, lại dám đối phó với người trong lòng hắn à.

Lúc này, Đinh Phàm ở phía xa mỉm cười đứng lên, lấy ra một khối tinh thiết lớn chừng đầu người, màu nâu đen bóng loáng, kim quang óng ánh, nhìn về phía mọi người mà nói:

- Các vị huynh đệ tỷ muội, thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta bắt đầu tiến hành trao đổi vật phẩm a. Đinh mỗ xin mạn phép bắt đầu trước, đây là một phiến ngoại vực tinh thiết, nếu như rơi vào tay của cao thủ Luyện Khí, liền có thể chế tạo ra một kiện pháp khí cực tốt, ít nhất cũng là cửu phẩm pháp khí. Hy vọng có thể đổi được linh thảo quý hiếm, hoặc đan dược đặc thù.

Nhiều người nghe được có thể luyện ra được bát phẩm pháp khí thì không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, thứ đồ này cũng quá mức quý giá đi.

Chỉ là cửu phẩm pháp khí lại dễ dàng luyện ra như thế sao? Chưa kể phải đi nhờ vả cửu phẩm luyện khí sư, lại còn phải chuẩn bị rất nhiều nguyên liệu khác, tuyệt đối không đơn giản như lời Đinh Phàm nói. Luyện khí cũng có xác xuất thất bại, nhất là ở cấp độ cửu phẩm thì xác xuất càng lớn, một khi thất bại thì chính là mất cả chì lẫn chài a.

Thế nên, mặc dù quý giá nhưng cũng chỉ khiến người khác hơi kinh ngạc mà thôi, rất ít người có ý định đổi lấy thứ đồ này về. Không rèn ra được pháp khí thì nó có khác gì một mớ phế liệu đâu.

Duy nhất ở một góc bên này, Hoàng Thiên ánh mắt tràn đầy hứng thú nhìn về phía Đinh Phàm. Khối tinh thiết này nếu không luyện được thành pháp khí thì vô dụng với người khác, nhưng mà đối với hắn lại rất có giá trị.

Bởi vì hắn có thể luyện ra được kha khá trận kỳ chất lượng cao. Luyện ra trận kỳ thực sự đơn giản hơn luyện cửu phẩm pháp khí rất nhiều, xác xuất thành công cũng cực kỳ cao, có thể nói gần như chạm tới mức một trăm phần trăm đấy.

Trình độ về trận pháp của hắn ngày càng cao, bắt đầu được Vương Đình truyền thụ cho những trận pháp phức tạp, cần một khối lượng trận kỳ rất lớn và đảm bảo chất lượng. Khối ngoại vực tinh thiết này là một lựa chọn không tồi.

Đinh Phàm trong lòng buồn bực không thôi, vì hắn đứng nãy giờ, chưa có ai có ý định đổi đồ cả, đang định thu khối tinh thiết này vào thì đột nhiên có một giọng nói vang lên khiến hắn vui mừng không thôi:

- Đinh Phàm huynh, đây là một gốc Huyết Thiềm Mộc ba trăm năm tuổi, không biết có đủ để đổi lấy khối tinh thiết trên tay của huynh không?

Người lên tiếng, không ngờ lại là Diệp Vọng.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 122: Nguy Hiểm Cận Kề

Cái tên Huyết Thiềm Mộc vừa ra, liền khiến cho nhiều người thoáng giật mình. Loại thảo dược này trên thị trường không tính là hiếm, nhưng tuổi thọ ba trăm năm tuổi tuyệt đối là khó gặp.

Phải biết một loại thảo dược có giá trị như thế nào không chỉ dựa vào tính chất, mà còn dựa vào tuổi thọ của nó để xác định. Thảo dược có tuổi thọ càng cao, thì đồng nghĩa với giá trị của nó càng lớn. Gốc Huyết Thiềm Mộc này nếu như quả thực là ba trăm năm tuổi, thì không hề thua kém khối tinh thiết của Đinh Phàm một chút nào.

Đinh Phàm lâm vào suy nghĩ, mặc dù cây Huyết Thiềm Mộc này không được như mong muốn ban đầu, nhưng xét về độ quý hiếm của nó thì hắn cũng không thiệt, thậm chí so với khối tinh thiết không thể luyện thành pháp khí này có khi còn giá trị hơn đấy.

- Vị huynh đệ này có thể cho ta xem qua Huyết Thiềm Mộc được không?

Tuy rằng đã có ý muốn trao đổi, nhưng Đinh Phàm vốn là người cẩn thận, hắn không vội đồng ý mà hướng về phía Diệp Vọng nói. Phải xem qua cây Huyết Thiềm Mộc này một cái rồi đồng ý cũng không muộn.

Diệp Vọng mỉm cười gật đầu, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một gốc thảo dược huyết sắc ném về phía Đinh Phàm. Gốc Huyết Thiềm Mộc được bao bọc bởi một lớp thanh khí nhàn nhạt, nhẹ

nhàng lướt qua mấy chục mét, lơ lửng tại trước mặt Đinh Phàm.

Hành động này của Diệp Vọng lại khiến cho rất nhiều người trong đại điện thoáng giật mình kinh hãi. Kẻ này kỹ năng sử dụng Nguyên lực khống vật đã đến một cảnh giới đáng sợ, đừng nhìn gốc Huyết Thiềm Mộc kia nhẹ nhàng bay mà xem thường nó, chỉ cần kẻ nào có ý định muốn cướp đoạt, lập tức có thể bị lớp thanh khí xung quanh phách cho tan xác đấy.

Đại điện thoáng im lặng vài giây, ai ai cũng nhìn về phía Diệp Vọng âm thầm đánh giá. Đinh Phàm thì khẽ gật đầu tán thưởng, kẻ này tính cách thẳng thắn trực tiếp, rất hợp với khẩu vị của hắn.

Nhìn gốc Huyết Thiềm Mộc đang lơ lửng trước mắt này, hắn dễ dàng nhận ra ba vạch hoa văn hằn sâu trên thân nó, thậm chí vạch thứ tư đã mơ hồ hình thành. Gốc Huyết Thiềm Mộc này đâu phải là hơn ba trăm tuổi, mà đúng hơn là phải gần bốn trăm tuổi đấy.

Lần giao dịch này không tồi, hắn đang định nói đồng ý với Diệp Vọng thì lại bị một thanh âm khác chặn ngang:

- Đinh Phàm huynh chớ vội, ta ở đây cũng có một gốc Xà Hoa Luyện Cốt thảo, không biết ngươi có hứng thú hay không?

Bị người khác chặn lời, Đinh Phàm trong lòng vốn có chút khó chịu, nhưng khi nghe thấy cái tên Xà Hoa Luyện Cốt thảo thì hắn liền nuốt cơn giận xuống rồi.

Xà Hoa Luyện Cốt thảo, một trong những dược thảo nằm trong thiên hạ kỳ trân. Vị cay tính nóng, là chủ dược để luyện ra Hóa Nguyên Luyện Cốt Đan, có tác dụng rèn thân luyện thể, cường hóa gân cốt cho tu sỹ dưới Hóa Linh cảnh.

Nếu như nói Huyết Thiềm Mộc là hiếm có, thì Xà Hoa Luyện Cốt thảo này phải đặt ở hàng kỳ trân tuyệt thế. Hóa Nguyên Luyện

Cốt Đan tuyệt đối là một cái đan dược khiến cho bất cứ kẻ nào dưới Hóa Linh cũng phải thèm muốn điên cuồng.

Chỉ cần sử dụng một viên Hóa Nguyên Luyện Cốt đan, liền tương đương với một lần thoát thai hoán cốt, đặt ra nền móng vững chắc cho thân thể. Thân thể cường đại đem lại rất nhiều lợi ích cho tu sĩ, ví như trong cùng một cảnh giới, chỉ cần có ưu thế về thân thể liền nắm chắc được phần thắng rồi. Chưa kể trong một số trường hợp đặc biệt, thân thể cường đại có thể bộc phát ra khả năng khó mà tưởng tượng, bảo sao người khác không điên cuồng cho được.

Không ngờ lại có kẻ hào phóng như thế, lấy thứ này ra để đổi lấy ngoại vực tinh thiết của hắn.

Người nói ra lời này không ai khác chính là Anh Vũ, chẳng để cho Đinh Phàm có cơ hội phản ứng, hắn đã quăng gốc linh dược này tới. Cũng giống như cách mà Diệp Vọng làm khi nãy, gốc Xà Hoa Luyện Cốt thảo được bao bọc bởi một lớp Kim Nguyên chi khí, nhẹ nhàng bay tới trước mắt của Đinh Phàm.

Chỉ có điều không biết vô tình hay cố ý, gốc linh thảo hơi liệng qua một chút, xảy ra va chạm với gốc Huyết Thiềm Mộc của Diệp Vọng, phát ra tiếng tanh tách bùng nổ. Hai cỗ lực lượng nhất thời bạo khai, kim quang cùng thanh quang bốc ra sáng chói, đem một mảng không gian đánh cho run rẩy không ngừng.

Nếu không phải Đinh Phàm đang đứng tại đó nhanh chóng ra tay trấn áp, có khi nơi này đã bị nổ nát tan tành rồi. Đây là sự khiêu khích trắng trợn, không khí trong đại điện lúc này tràn ngập mùi thuốc súng, tùy thời có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Đinh Phàm trong lòng vừa giận, vừa dở khóc dở cười. Vốn chỉ muốn đổi một chút đồ có ích, vậy mà tự dưng lại bị cuốn vào cái tranh đấu thị phi của hai người này. Hắn trừng mắt nhìn về phía Anh Vũ một cái, trong lòng có chút bất mãn, muốn từ chối giao

dịch.

Thế nhưng quả thực gốc linh thảo này có sức hấp dẫn rất lớn đối với hắn. Suy ngẫm thiệt hơn một hồi, cuối cũng hắn cũng phải cắn răng quyết định, hắn cần Xà Hoa Luyện Cốt thảo.

- Thực sự là xin lỗi vị huynh đệ kia rồi. Ta quyết định đổi lấy Xà Hoa Luyệt Cốt thảo.

Anh Vũ ở bên kia nghe thấy Đinh Phàm quyết định giao dịch với mình thì đắc ý cười lớn, vẻ mặt tràn đầy khiêu khích hướng về phía Diệp Vọng nói:

- Diệp Vọng huynh đệ nên thu Huyết Thiềm Mộc về đi thôi, mấy cái thứ cho chó ăn đó mà cũng dám đưa ra giao dịch à! Ha ha!

Lời lẽ không một chút kiêng nể, hắn chính là đang muốn gây hấn với Diệp Vọng đấy. Kẻ này năm đó không ít lần gây khó hắn và Hoàng Thiên, thậm chí còn hạ nhục Hoàng Thiên trước mắt mọi người, suýt nữa phế đi tu vi của huynh đệ của hắn.

Nếu như nói trên đời hắn hận nhất những ai, thì chắc chắn sẽ có tên Diệp Vọng này ở trong đó. Mà đã là kẻ thù của nhau, thì không cần phải câu nệ gì cả. Muốn chửi cứ chửi, muốn đánh thì đánh thôi, thẳng thắn và trực tiếp.

Những tưởng người khó chịu đầu tiên phải là Diệp Vọng mới đúng. Nhưng mà không ngờ là, Hoàng Thiên đang ngồi ăn lại nhăn nhó một hồi, rất muốn phóng một cước đạp bay Anh Vũ.

Con bà nó, đúng rồi! Năm đó bị vây trong Hỏa Linh Sơn suốt mấy tháng, Huyết Thiềm Mộc chính là một trong những món ăn chính của Hoàng Thiên a. Anh Vũ nói như thế, chẳng phải là đang chửi xéo Hoàng Thiên hắn là chó sao? Thảo nào hắn tức giận như thế, tên huynh đệ khốn nạn này.

Anh Vũ nhìn thấy thái độ của Hoàng Thiên, nhất thời chột dạ

cười xòa mấy cái, ra vẻ như mình lỡ lời. Nhưng mà trong lòng lại đang thầm đắc ý đấy, hắn thấy bản thân quả nhiên thông minh mà. Vừa sỉ nhục Diệp Vọng, vừa có thể chửi xéo Hoàng Thiên một cái, trả thù khi nãy ở phòng trọ tên này đạp vào mông hắn. Rất là sảng khoái.

Hoàng Thiên nào biết được tên huynh đệ này của mình lại thù dai như thế, còn nghĩ là hắn lỡ lời thật. Chỉ trừng mắt với hắn một cái rồi thôi, dù sao hắn cũng có ý tốt, đánh chủ ý đến kẻ thù.

Phía bên kia mấy tên đệ tử Diệp Gia khuôn mặt tràn đầy tức giận, ánh mắt đằng đằng sát khí nhìn về phía ba huynh đệ Hoàng Thiên. Bọn hắn thấy mấy tên nhà quê này quả thực chán sống đây mà, lại dám đối đầu với người của Diệp Gia.

Phải biết Diệp Gia của bọn hắn mặc dù chỉ là một gia tộc tầm trung, nhưng lại có một vài tồn tại đặc thù ẩn giấu, dù cho đại gia tộc cũng không sợ. Hơn nữa gia chủ gần đây tu vi tinh tiến một đoạn dài, sớm muộn cũng có thể đột phá, đưa Diệp Gia lên đỉnh vinh quang, há lại để mấy tên nhãi nhép xem thường như thế.

Duy chỉ có Diệp Vọng vẫn duy trì được vẻ mặt bình thường, khóe môi khẽ nhếch lên thản nhiên cười, giống như không có nghe thấy lời của Anh Vũ vậy. Hắn hướng về phía Đinh Phàm gật đầu một cái, sau đó vẫy tay thu hồi Huyết Thiềm Mộc. Dưới sự khống chế hoàn hảo của hắn, cây dược thảo lướt qua trên đầu mọi người, theo quỹ đạo cũ hướng về phía Diệp Vọng mà bay tới.

- Ta ở đây có một khối Thanh Đồng Lôi, không biết Diệp Vọng huynh có ý đổi không?

Huyết Thiềm Mộc mới bay được nửa đường, một tên thanh niên cao gầy đã vội vàng đứng dậy mỉm cười nói. Giọng điệu của hắn nói có vẻ như là muốn hỏi chuyện trao đổi với Diệp Vọng, nhưng mà hành động lại không giống như thế. Bởi vì tay hắn đã vươn tới nắm lấy gốc Huyết Thiềm Mộc, cơ bản không có để ý

xem Diệp Vọng có đồng ý hay không. Cự kỳ kiêu ngạo và bá đạo.

Nhưng mà đồ của Diệp Vọng, lại dễ dàng chạm vào như thế sao?

Tay của tên thanh niên còn chưa có chạm tới, gốc thảo dược đã xoay tròn một cái, đem thanh khí xung quay cuộn tròn thành một vòng lốc xoáy, hướng bàn tay của hắn mà kích tới. Không một chút chậm trễ, bàn tay của tên thanh thiên bị nghiền nát thành thịt vụn, máu tươi bắn ra tung tóe.

Tên thanh niên mặt cắt không còn giọt máu, hoảng sợ lui người lại phòng thủ. Nhưng mà mọi hành động của hắn lúc này đều trở nên vô ích. Công kích lần nữa biến hóa, tựa như trở thành một đầu trường thương hung bạo, sinh sinh đâm xuyên qua óc của hắn, chết ngay tại chỗ.

Cả đại điện bất chợt chìm vào im lặng đến đáng sợ, hết nhìn về Diệp Vọng rồi lại nhìn về cái xác bê bết máu trên sàn, không ai nói một lời. Một cái thiên tài cứ như thế, bị một gốc thảo dược bọc bởi Nguyên khí đâm chết, không thể nào phản kháng. Thủ đoạn này quá mức dọa người.

Nắm gốc thảo dược vào tay, Diệp Vọng nhàn nhạt cười quan sát. Huyết Thiềm Mộc lúc này lấp lánh đỏ tươi, như được phủ thêm một lớp trang trí đẹp mắt. Có lẽ lúc này, nó mới chân chính trở thành "Huyết" Thiềm Mộc.

…

Ngay lúc này, ngay bên trên bầu trời của nóc điện, hai cái bóng người đang lơ lửng ngự không.

- Không hổ là nhân tài trọng điểm, thủ đoạn quả nhiên rất khá!

Một tên là trung niên mặc trường bào xám gật đầu tán thưởng, ánh mắt như nhìn xuyên qua mái điện đặt trên người của Diệp

Vọng.

- Vâng! Diệp Gia lần này đều đánh cược trên người nó, mong là mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Người còn lại tuổi tác đã lớn, đầu ngả hoa râm, ánh mắt có chút âm tình bất định, nặng nề gật đầu.

Người kia nhếch môi cười quỷ dị, giống như có thể hiểu được tâm trạng của lão già bên cạnh mình. Ánh mắt của hắn có chút khinh thường khó nhận ra, sau đó nói:

- Ngươi yên tâm, Diệp Gia chỉ cần hoàn thành tốt nhiệm vụ lần này, chúng ta sẽ không bạc đãi các ngươi, dù muốn thống trị cả thế giới này cũng không phải không thể.

Lời nói của hắn có chút điên cuồng ngạo thế, nếu lọt vào tai người khác thì chẳng khác nào một tên điên. Thống trị một thế giới há lại đơn giản như vậy, đừng nói là một cái gia tộc tầm trung như Diệp Gia, dù cho một gia tộc trong mười đại thế lực cũng không thể.

Vậy mà lời này của hắn vừa ra, lại khiến cho lão nhân kia kích động đến run rẩy. Bởi vì lão biết sức mạnh của những người thần bí này, nếu hắn nói ra được thì chắc chắn là có thể làm được. Diệp Gia sẽ sớm đi đến đỉnh cao của thế giới, thống trị trời đất này thôi.

- Kia là tên đệ tử của Vương Đình phải không? Hừ! Cấp trên mới báo xuống, lão già này mấy hôm nay có vẻ không yên phận thì phải.

Tên nam tử cau mày một lát, sau đó mỉm cười nham hiểm:

- Vốn muốn để ngươi sống lâu hơn một chút, nhưng mà tên sư phụ của ngươi lại không biết thân biết phận. Thôi thì giết ngươi để cảnh cáo lão vậy, cho lão biết rằng không phải ai cũng có thể tùy tiện đắc tội.

Bên trong đại điện, không khí vẫn đang chìm trong tĩnh mịch, không một ai biết được có người đang ở trên cao quan sát bọn họ. Tên nam tử sắc mặt lạnh lùng, bàn tay vươn nhẹ về phía trước, ngưng tụ ra một quả cầu bạch sắc rồi đột ngột đánh xuống.

Thiên địa nguyên khí hỗn loạn, bàng bạc cuồn cuộn như sóng lớn vỗ bờ không ngừng ép xuống, ngưng tụ xung quanh khí cầu bạch sắc. Công kích đem theo một cỗ khí thế trầm trọng, xuyên thủng qua phòng ngự trận pháp và mái của đại điện, trực tiếp lao về phía Hoàng Thiên.

Trong khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng gì, Hoàng Thiên đã phát hiện ra được nguy hiểm sống chết đang cận kề. Hắn bất chấp tất cả nhảy vọt tới đá bay Anh Vũ và Hàn Lâm ra ngoài, trong khoảng khắc tạo ra một khoảng cách an toàn cho huynh đệ của mình.

Còn bản thân hắn thì hứng chịu toàn bộ công kích khủng bố này.

Uỳnh!

Quả cầu bạch sắc như một viên lưu tinh, mãnh liệt lao vào lưng của hắn rồi bùng nổ. Toàn bộ không gian xung quanh chỉ còn lại một màu trắng xóa chói lòa, bạo khai ra lực lượng hủy diệt kinh người, vách tường đại điện nứt toác cả ra, đất đá toán loạn, bụi tung mù mịt. Một góc lớn đại điện bị nổ tan nát thành bụi phấn.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 123: Cường Giả Bí Ẩn

Công kích bất ngờ này khiến cho toàn bộ đại điện lâm vào trong hỗn loạn. Không chỉ đám thiên tài đang ở bên dưới, mà cả những người hộ đạo của bọn chúng cũng vậy. Quả thực không ai có thể ngờ được lại có kẻ dám ra tay trực tiếp như thế. Phải biết rằng nơi này có rất nhiều người đến từ các thế lực lớn, mỗi một cái đều khủng bố vô cùng.

Anh Vũ và Hàn Lâm bị Hoàng Thiên đá văng ra ngoài, chỉ có thể bất lực nhìn một kích khủng bố đó đánh lên cơ thể huynh đệ mình. Sắc mặt cả hai đều tái đi vì hoảng sợ, ánh mắt trừng trừng mở lớn. Hoàng Thiên nguy rồi.

Bọn hắn lăn lộn mấy vòng trên nền đá, một hồi sau mới chật vật đứng dậy được, ánh mắt thẫn thờ nhìn một góc đại điện tan nát không còn hình thù, khói bụi mịt mù.

- Thiếu gia! Ngươi không sao chứ?

Trong chớp mắt sau đó, Lâm Tam xuất hiện bên cạnh Anh Vũ, trong lòng tràn đầy sự sợ hãi cùng lo lắng. Một kích vừa nãy quả thực không đơn giản, chí ít cũng phải đạt tới cấp độ Vấn Đỉnh mới có thể thi triển được. Mà Anh Vũ lại đứng gần phạm vi công kích như thế, chính là lành ít dữ nhiều, bảo sao hắn không lo lắng cho được. Nếu thiếu gia có mệnh hệ gì thì hắn có mười cái mạng cũng không đủ để đền tội.

Cũng may là khi nãy Hoàng Thiên đá bay Anh Vũ ra ngoài phạm vi công kích nên không có vấn đề gì, chỉ hơi chật vật mà

thôi.

- Đệ tử của Vương Đình cũng chỉ có thế. Chưa trưởng thành thì cũng chỉ là con kiến hôi, muốn bóp chết lúc nào thì bóp a.

Tên nam tử trung niên ra tay với Hoàng Thiên đứng trên không nhìn hiện trường bên dưới, khóe môi nở một nụ cười lạnh lùng đầy châm biếm.

Lại nhìn đám thủ hộ giả không biết tự lúc nào đang bao vây quanh mình, kẻ nào kẻ nấy đều chìm trong căng thẳng, nét mặt của hắn càng thêm ngạo nghễ. Cái gì đại tông môn, cái gì đại thế lực, trước mặt sức mạnh tuyệt đối thì cũng chẳng khác nào đám phàm nhân yếu đuối.

- Mẹ kiếp, tên chó má nào dám đánh lén huynh đệ của ta, cút ra đây cho lão tử.

Anh Vũ gần như lâm vào điên cuồng, hai mắt hắn tràn đầy tơ máu, trợn trừng nhìn về phía nóc điện gào lên.

Lâm Tam suýt nữa bị lời của hắn dọa cho vỡ mật rồi, thiếu gia của tôi ơi, người kia là siêu cấp cường giả Vấn Đỉnh đó. Tuy nói ngươi là cháu nội của Lâm Thanh Phong, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, nhỡ may hắn ra tay với ngươi thì sao. Cho thêm mấy tên Lâm Tam nữa cũng không đánh lại người ta đây này.

Thấy Anh Vũ còn muốn xông về chỗ Hoàng Thiên gặp nạn, Lâm Tam vội vàng đứng ra ngăn cản. Đối phương đường đường là một cái Vấn Đỉnh cường giả, không hề coi trọng mặt mũi mà ra tay trực tiếp như thế, chắc chắn là có thâm thù đại hận với tên Hoàng Thiên này. Vậy mà Anh Vũ còn dám can thiệp vào, đây chính là đi tìm chết, hắn tất nhiên phải ngăn cản rồi. Nhiệm vụ của hắn là bảo vệ Anh Vũ, còn Hoàng Thiên có mệnh hệ gì quả thực không liên quan tới hắn.

- Buông ta ra.

Anh Vũ bây giờ còn quản cái gì nữa, hắn cố gắng vùng vẫy ra khỏi sự kiểm soát của Lâm Tam, trong đôi mắt đã hằn lên từng tia máu đỏ rực như dã thú. Hoàng Thiên khi nãy không màng nguy hiểm cứu hắn và Hàn Lâm ra, vậy mà bây giờ đến nhìn huynh đệ mình một cái cũng không được sao?

- Thiếu gia! Đừng làm loạn nữa.

Lâm Tam có chút tức giận, vung tay tăng thêm lực lượng trấn áp Anh Vũ. Mọi chuyện bây giờ không còn trong tầm kiểm soát nữa rồi, muốn bảo hộ Anh Vũ thì phải khiến hắn im lặng, tránh đắc tội với người ta.

- Ngươi là cháu của Lâm Thanh Phong sao? Có ông nội chống lưng chẳng trách lại ngang ngược như thế a!

Tên Vấn Đỉnh cường giả kia không biết tự lúc nào đã xuất hiện bên trong đại điện, ánh mắt quét về phía Anh Vũ mà nở nụ cười nhàn nhạt.

- Vị đạo hữu này! Không biết chúng ta có đắc tội gì với ngươi, vì sao lại ra tay ác độc như thế?

Lâm Tam tràn đầy căng thẳng, hai tay nắm chặt lại, trong lòng vô cùng bất an. Việc đến nước này đã hoàn toàn vượt khỏi khả năng kiểm soát của hắn. Tu vi của đối phương so với hắn thực sự quá mạnh, không thể nào chống lại. Nếu đối phương quả thực có ác ý thì hôm nay bọn hắn khó mà bảo toàn.

- Không có đắc tội gì cả. Có trách thì trách hắn ngồi gần tên thiếu niên kia thôi.

Tên cường giả Vấn Đỉnh cười lạnh nói. Lời của hắn khiến Lâm Tam trong lòng càng thêm thấp thỏm, tinh thần luôn đặt ở trạng thái cao nhất. Chỉ cần đối phương có ý định động thủ, hắn liền

liều mạng mang Anh Vũ bỏ chạy.

Cũng không thể trách hắn, tuy nói hắn đã đạt tới Hồng Trần hậu kỳ, khoảng cách với Vấn Đỉnh chỉ là một bước. Nhưng mà thực tế lại như một cái lạch trời lớn, gần như không thể nào vượt qua đấy. Trước mặt đối phương, hắn đến phản kháng cũng không có cơ hội. - Mẹ kiếp! Tên vô sỉ nhà ngươi, ta liều mạng với ngươi?

Anh Vũ tràn đầy căm giận, nào quản đối phương là ai, cấp độ tu vi là gì. Chỉ cần ra tay với huynh đệ của hắn, hắn liền liều mạng.

Tên cường giả Vấn Đỉnh thấy vậy, vẻ mặt thoáng hiện lên vẻ châm chọc, chỉ với tên nhóc này mà cũng dám liều mạng với hắn sao, quá là nực cười. Nếu chẳng phải thân phận của Lâm Thanh Phong có chút đặc thù không tiện đắc tội, thì hắn đã bóp chết Anh Vũ từ lâu rồi, há lại để cho hắn càn rỡ như thế.

Nhìn Anh Vũ đang giận giữ lao tới, hắn vươn tay tới tát thẳng vào mặt Anh Vũ một cái trời giáng, khiến Anh Vũ văng ngược trở về sau. Tuy không giết được, nhưng dạy dỗ một chút cũng chẳng sao cả.

Lâm Tam thấy đối phương ra tay thì biến sắc, vội vàng phóng người tới đỡ lấy Anh Vũ. Nhưng mà hắn quá xem trọng bản thân rồi, vừa mới chạm vào người Anh Vũ, một cỗ lực lượng mạnh mẽ bạo đánh vào trong thân thể hắn, gần như không thể nào chống đỡ. Cả hai người dính sát vào nhau, bay hơn ba chục mét xa mới nặng nề nện xuống nền sảnh.

Toàn bộ đại điện chết lặng im trong kinh sợ, một vị hộ đạo giả cấp bậc Hồng Trần cảnh cứ thế bị đánh bại. Chỉ là dư ba của một cái tát cũng không thể nào phản kháng nổi, người kia rốt cục mạnh tới mức nào chứ?

- Anh Vũ!

Hàn Lâm đứng bên cạnh lúc này mới kịp phản ứng, hắn lao về phía Anh Vũ mà hô lên, hai bàn tay siết chặt đến rớm máu. Hôm nay huynh đệ của hắn thực sự cửu tử nhất sinh, khó mà vượt qua nổi.

- Ha ha! Đường đường là một cường giả Vấn Đỉnh, lại ra tay với huynh đệ của ta, ha ha!

Anh Vũ chật vật bò ra từ trong đống bàn ghế đổ nát, phát ra từng tràng cười căm phẫn. Vừa nãy đối phương cũng không có ý lấy mạng hắn, cho nên ngoại trừ y phục hơi rách nát và khuôn mặt đã bầm tím đến rớm máu thì không có gì nghiêm trọng cho lắm.

- Vấn Đỉnh! Vấn Đỉnh!... Ngươi nghĩ mình giỏi lắm sao? Ha ha! Ngươi sẽ sớm phải trả giá thôi.

Loạng choạng một hồi mới lấy lại được thăng bằng, hắn khuôn mặt méo mó cười nói. Cũng không biết hắn lấy từ đâu ra được cái dũng khí đó, cái tự tin đó. Nhưng hắn chính là khẳng định như thế, dù là cầu xin gia gia, dù là báo tin cho Vương Đình hay bất cứ thủ đoạn nào khác, hắn cũng phải khiến cho đối phương trả giá đắt vì dám ra tay với huynh đệ của mình.

Chỉ là lời của hắn, chẳng những không thể đe dọa đối phương, mà còn khiến cho tên Vấn Đỉnh cường giả kia lâm vào cuồng tiếu:

- Trả giá? Ha ha! Vương Bân ta rất muốn xem xem thế giới này có kẻ nào có thể khiến ta phải trả giá đây? Ông nội của ngươi sao? Vương Đình sao? Hay là Lục Tiểu Ca? Ha ha, một đám kiến hôi mà thôi…

Cực kỳ càn rỡ và ngông cuồng, ba cái chí cường giả trong mắt thế nhân, hắn lại dám gọi là kiến hôi. Không biết là từ đâu mà hắn lại dám tự đại như thế, là từ thực lực của bản thân, hay là từ đại thế lực hậu thuẫn? Nhưng mà dù sao đi chăng nữa, qua lời nói của hắn từ đầu đến giờ, quả thực hắn không có xem chí cường giả vào

mắt đây này.

Cánh tay của hắn lại một lần nữa vươn ra, một đạo hắc quang từ lòng bàn tay nổ ra. Đạo hắc quang này sắc bén đến lạ thường, lại ẩn ẩn bên trong một luồng lực lượng kỳ dị khó tả, tựa như khí tức của vô tận ma khí, hướng về phía ấn đường của Anh Vũ.

Lâm Tam mặt cắt không còn giọt máu, cả cơ thể như hóa thành lưu tinh phóng ra chắn trước mặt Anh Vũ. Nhưng mà cũng như lần trước, hắn không thể chống lại một chút nào, bị hắc quang đâm xuyên qua cơ thể, lưu lại một lỗ máu đỏ lòm đến rợn người.

Không có thời gian để quan tâm đến vết thương của mình, hai tay của hắn lập tức bắt chéo, huyễn hóa thành hai cái cánh tay hư ảnh khổng lồ hơn mấy chục mét cao. Cuồng phong cuồn cuộn nổi lên, bộc phát kim quang sáng chói mang theo sức mạnh hủy diệt đập về phía Vương Bân.

Ầm! Ầm!

Hai hư ảnh tựa như hai ngọn núi khổng lồ, đem không gian cũng đánh nứt toác đen ngòm, một cỗ năng lượng hỗn loạn khiến da đầu người ta tê dại nhất thời bộc phát.

Chỉ có điều trước thế công tràn đầy tính hủy diệt đó của Lâm Tam, Vương Bân lại không chút để tâm, vẻ mặt cực kỳ thản nhiên. Bàn tay của hắn khẽ đảo một vòng, sinh sinh đem hai cái hư ảnh nổ nát tan tành, đồng thời đánh bay Lâm Tam về phía sau, phế đi toàn bộ sức chiến đấu của hắn.

- Vấn Đỉnh hậu kỳ! Ngươi rốt cuộc là ai?

Nặng nề thốt lên câu nói đó, Lâm Tam gần như lâm vào tuyệt vọng. Hắn quả thực không thể nào ngờ được đối phương không chỉ có tu vi Vấn Đỉnh, mà còn là Vấn Đỉnh hậu kỳ cường giả.

Vương Bân là ai? Thiên Nguyên đại lục tự khi nào xuất hiện cường giả ở cấp độ này vậy?

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 124: Ma - Thần Thức Tỉnh! (Thượng)

- Ha ha! Ta là ai, về mà hỏi Lâm Thanh Phong đi, lão sẽ nói cho các ngươi biết.

Vương Bân cười lớn, hai tay chắp sau lưng tràn đầy ngạo nghễ. Hắn đứng một mình nơi đó, so với số đông người có mặt tại nơi này thì có vẻ cô độc, nhưng thực lực mà hắn bộc phát ra khi nãy lại hoàn toàn áp chế tất cả mọi người.

Lâm Tam bị đánh bại, mọi người xung quanh không một ai có ý giúp đỡ, thậm chí đến thái độ cũng không dám lộ ra, có thể là sợ cũng có thể là ích kỷ. Mọi việc đang diễn ra trước mắt, dường như không hề liên quan đến bọn chúng vậy.

Cũng may, Vương Bân sau khi phế đi chiến lực của Lâm Tam liền không để ý đến hắn nữa, mà quay người tiến lại phía Hoàng Thiên.

Góc đại điện nổ nát vừa nãy còn chìm trong bụi mù, lúc này đã lắng xuống tự khi nào. Để lộ ra một cái hố cực lớn, đất đá lởm chởm. Điều kinh ngạc là lúc này ở dưới đáy hố lại có một bóng người đang đứng, quần áo rách nát tả tơi bị nhuộm đen bởi máu*, tóc xõa rối mù. Không là Hoàng Thiên thì là ai?

- Rất khá! Dưới một chưởng của ta lại có thể sống sót được, không hổ là đệ tử chân truyền của Vương Đình. Nhưng mà… hôm nay không có ai cứu được ngươi đâu.

Việc Hoàng Thiên có thể sống sót sau một chưởng kinh khủng đó lại không khiến Vương Bân ngạc nhiên, giống như đã sớm đoán

được vậy. Hai mắt của hắn híp lại, trên môi lộ ra một nụ cười độc ác, làm người ta không tự chủ được mà cảm thấy rét lạnh.

Khí thế của hắn lần nữa bộc phát ra, đem khoảng không gian xung quanh Hoàng Thiên vặn vẹo co rút lại, sức mạnh hùng hồn tựa như cả tòa núi lớn mạnh mẽ ép xuống cơ thể của hắn, muốn nghiền nát hắn thành thịt vụn.

- Mẹ kiếp, đi chết đi!

Ở phía bên kia, Hàn Lâm nhìn Hoàng Thiên gồng mình trong đau đớn, khóe mắt hắn gần như nứt ra, bật cả máu tươi. Thân thể run lên vì sợ hãi, nhưng không phải sợ hãi vì thực lực của đối phương, mà sợ hãi vì huynh đệ mình sẽ chết.

Hắn biết là sẽ chẳng thể làm gì được Vương Bân, nhưng vẫn cứ liều mạng điên cuồng đánh tới. Chẳng vì gì cả, chỉ vì hắn không thể trơ mắt nhìn huynh đệ mình bị người khác giết chết như thế.

Tình cảm huynh đệ, đôi khi khiến cho con người ta mất đi lý trí, trở nên ngu ngốc như vậy. Hắn chỉ biết hắn phải cứu huynh đệ của mình, hắn phải ngăn cản Vương Bân dù cho đó là điều vô vọng, dù cho bản thân hắn sẽ phải chết. Chẳng phải hắn tự cho bản thân mình có khả năng cứu được Hoàng Thiên, chẳng phải hắn cố gắng tạo ra một tia hi vọng. Mà đơn giải chỉ vì bản năng, vì suy nghĩ của hắn cố chấp như thế, cố chấp vì cứu huynh đệ của mình.

Hàn Lâm hắn, chưa bao giờ suy nghĩ nhiều về một việc, cái gì nhẫn nhịn, cái gì phải sống sót để báo thù… tất cả đều là ngụy biện mà thôi. Báo thù, cũng không thể khiến cho huynh đệ mình sống lại, có chăng chỉ là sự thỏa mãn cho lòng ích kỷ và sự dằn vặt của bản thân con người.

Cái Hàn Lâm hắn muốn, không phải là báo thù cho huynh đệ, mà là muốn huynh đệ mình được sống, hoặc chí ít, hắn được chết

cùng huynh đệ của mình.

Và tất nhiên, hành động của hắn chẳng khác nào tìm đến cái chết. Cấp độ của đối phương không phải là cảnh giới mà hắn có thể nào sánh với.

Nhìn tên tiểu bối vô tri đang lao tới, Vương Bân nhếch môi cười nhàn nhạt, quả thực là không biết sống chết. Hắn đang định vung tay đánh chết Hàn Lâm, nhưng đột nhiên không biết suy nghĩ gì trong đầu, lại không có ra tay.

Chỉ thấy hắn vươn tay một cái, dụng lực hút Hàn Lâm bay về phía mình, bàn tay thô ráp túm lấy cổ của Hàn Lâm khẽ siết chặt, rồi nhìn về phía Hoàng Thiên mà mỉm cười đầy ẩn ý.

- Tiến vào trạng thái mạnh nhất của ngươi đi, để cho ta xem xem ngươi có thể mạnh đến mức nào?

Mọi người xung quanh còn chưa hiểu chuyện gì, Vương Bân đã cười lạnh một tiếng, vươn tới nắm lấy cánh tay phải của Hàn Lâm, dụng lực giật mạnh một cái.

Phốc!

A! A! A!

Hàn Lâm thảm thiết kêu lên, cánh tay của hắn đã bị đối phương giật đứt, nơi bả vai rách toạc lòi cả khớp xương, từng dòng máu nóng quyện lại với nhau tuôn rơi xuống nền đá, đau đớn đến tột cùng.

Phía bên kia, Anh Vũ ngây dại một chỗ, tơ máu trong hai mắt đã trương lên đến cực hạn. Trong đầu hắn ông ông trống rỗng, không còn một chút thông tin gì ngoài hình ảnh huynh đệ của mình và… màu đỏ lòm của MÁU.

Lâm Tam sợ hắn làm liều, vội vàng tiến tới điểm huyệt khiến

hắn lâm vào hôn mê, sau đó lui hẳn về phía xa.

A!...

Lại là một tiếng hét thê lương nữa vang lên, nhưng không phải là Hàn Lâm, mà là của Hoàng Thiên.

Hắn tru lên tựa như một con sói đang lâm vào tuyệt vọng, thê lương đến cực cùng. Hắn điên cuồng vùng vẫy, cơ thể dưới sự áp chế của không gian đã sớm xuất hiện những vết thương cực lớn, nhưng không hề đau một chút nào. Hắn chẳng còn cảm giác gì nữa rồi.

Trông thấy trạng thái của Hoàng Thiên, Vương Bân tràn đầy thỏa mãn. Cánh tay lại một lần nữa huy động, xuyên thẳng vào bụng của Hàn Lâm, lần lượt bóp nát từng bộ phận lục phủ ngũ tạng của hắn.

Hàn Lâm không còn khí lực để hét lên nữa rồi, hắn gục đầu thở phì phì một cách khó khăn. Nơi cửa miệng và mũi liên tục trào ra máu, qua mỗi nhịp thở đều hình thành nên những bong bóng nhỏ, bắn ra tung tóe. Hắn sắp chết, nhưng vẫn cố gắng ngẩng đầu lên, khóe môi miễn cưỡng nở ra một nụ cười với huynh đệ của mình.

Hoàng Thiên!

Hắn lúc này đã không còn là con người nữa rồi. Đôi mắt của hắn, đã sớm bị nhuộm đen bởi máu, đôi hàm răng vỡ nát vì nghiến quá chặt, từng dòng máu đen ngòm không ngừng rỉ qua bờ môi, tí tách rơi xuống. Tâm trí của hắn ù đi, chỉ còn lại bản năng điên cuồng cùng ham muốn giết chóc.

Sức mạnh của cơ thể hắn bị cưỡng ép bộc phát đến cực hạn, đem theo bản năng mà đánh tới, không gian trói buộc đều ầm ầm vỡ nát.

Rầm! ầm! ầm!

- Rất tốt! Tức giận nữa đi, điên cuồng nữa đi, cho thế giới này xem bản chất thật của ngươi đi.

Nụ cười trên môi của Vương Bân càng thêm đắc ý, rút cánh tay từ bụng của Hàn Lâm ra, hắn lại tiếp tục vươn tới cánh tay còn lại.

Phốc!

Không có kết quả nào khác, cánh tay còn lại của Hàn Lâm cũng bị xé toạc ra rách nát. Máu cũng chẳng còn bao nhiêu để chảy, chỉ có một chút đỏ thẫm rỉ ra chầm chậm, trộn lẫn với từng mớ thịt bầy nhầy.

- Khặc khặc!

Dùng chút khí lực cuối cùng của mình, Hàn Lâm há miệng cười điên dại. Trong khóe miệng đã sớm không còn hình thù, bị hắn nghiến nát vì đau đớn, mỗi nhịp cười lại phun ra từng mảnh răng vỡ nát cùng máu đỏ.

Chỉ có đôi mắt của hắn là bình thản đến lạ kỳ, không có ánh lên sợ hãi, không có sự đau đớn, cũng không có sự hối hận. Chỉ có một nét thỏa mãn cùng tự hào, hôm nay hắn hết lòng vì huynh đệ của mình.

Hàn Lâm hắn từ khi sinh ra đến khi lớn lên, luôn là một kẻ hiền lành nhút nhát, không phân tranh với người khác. Hắn là người trầm tĩnh hướng nội, hành sử lúc nào cũng suy nghĩ cho người khác, dĩ hòa vi quý. Mặc dù sau khi trở thành huynh đệ của hai người Hoàng Thiên, tính cách của hắn đã cởi mở hơn, nhưng sâu trong lòng hắn, về bản chất vẫn không có gì thay đổi.

Cũng vì thế mà trước khi từ giã cõi đời này, trong lòng hắn chẳng có hận thù, chẳng có sợ hãi. Chỉ có một sự yên bình thỏa

mãn, cuộc đời của hắn, tuổi trẻ của hắn… có được những người huynh đệ, khiến hắn phải hết mình như thế.

Thế giới trước mắt hắn mờ đi, nhạt đi rồi biến mất. Ánh mắt của hắn yên bình, nhưng vô hồn và lạnh ngắt, hắn đã chết.

Đoàng! Đoàng!

Trong lòng của Hoàng Thiên lúc này mờ mịt hỗn độn, cái giây phút huynh đệ của mình chết đi, thế giới trong mắt hắn ầm ầm nổ lớn. Ma khí trước đây bị hắn trấn áp lúc này toàn bộ được giải phóng, như trường giang đại hải tràn ngập khắp cơ thể.

Ma Thần Thái Cực đồ nằm tại trung tâm vũ trụ thức hải như được tiếp thêm năng lượng, điên cuồng xoay chuyển tuôn ra Ma Thần chi khí. Toàn bộ cơ thể của hắn chìm trong quang mang cùng hắc ám, hắc phiến bóng loáng liên tục mọc lên, đem hắn vào trong trạng thái chiến đấu mạnh nhất của mình từ trước tới nay.

Ma Thần Cửu Biến, Đệ Nhất Biến.

Hôm nay… Ma Thần huyết mạch trong Hoàng Thiên hắn một lần nữa thức tỉnh.

Trên tay hắn, Thiên Kiếm xuất hiện từ lâu, nó như cảm nhận được lửa giận của chủ nhân, ong ong rung động. Không một ai biết được cấp độ của cây kiếm này ra sao, sức mạnh ẩn chứa trong nó lớn đến như thế nào. Chỉ biết từ khi nhận Hoàng Thiên làm chủ, nó chưa bao giờ để chủ nhân của mình phải lâm nguy. Bất kể kẻ thù là ai, có mạnh tới mức nào đi chăng nữa, nó vẫn có thể bảo toàn tính mạng cho chủ nhân. Thiên Kiếm là nó, nó là Thiên Kiếm, nó từ xưa tới nay vẫn luôn bí ẩn và thần kỳ như thế.

Chỉ là trong mắt người khác, cây kiếm này chẳng khác gì những linh kiếm bình thường, không hề có một chút đặc biệt nào. Bởi vì chính bản thân nó đã biến hóa để che mắt những kẻ phàm

tục kia, hình dạng thực của nó không phải những kẻ tầm thường có thể nhìn thấy.

Vương Bân ý cười trên môi càng thêm đậm, rốt cục hắn cũng có được kết quả như ý muốn. Nhìn tên thiếu niên đang điên cuồng trước mắt này, vẻ mặt của hắn tràn đầy vẻ châm chọc cùng tự đắc.

Quăng cái xác vô hồn của Hàn Lâm tới trước mặt Hoàng Thiên hắn mỉm cười đắc ý:

- Năm đó nghe danh Ma Thần huyết mạch dũng mãnh vô thường, vô địch trên trời dưới đất, hôm nay rốt cục cũng được nhìn tận mắt. Chỉ có điều dường như không mạnh như trong truyền thuyết a.

Lời của hắn dùng phương thức truyền âm, rõ ràng là không muốn cho người khác biết được những chuyện này.

Dường như hắn biết rất rõ về huyết mạch Ma Thần của Hoàng Thiên, và mọi hành động từ đầu đến giờ của hắn chính là đang bức ép Hoàng Thiên phải bộc lộ ra đấy.

Nhưng mà Hoàng Thiên lúc này nào còn tâm trí để ý đến chuyện đó nữa, thẫn thờ nhìn thân thể lạnh ngắt của huynh đệ mình, khóe mắt hắn cay cay. Hôm nay, lại có một người thân của hắn phải ra đi, vì hắn mà chết. Tại sao lại như thế, tại sao lại nhẫn tâm như thế, tại sao?

Quỳ phục trên nền đất, đôi cánh tay của hắn run run đỡ lấy thân thể Hàn Lâm, bế xốc vào lòng. Vẫn là cái ôm của huynh đệ, nhưng không còn sự ấm áp như lúc trước, mà lạnh lẽo đến vô tình. Máu nhuộm đỏ hai cánh tay hắn, chảy dài trên những lớp vảy bóng loáng.

Hắn đã tiến vào trạng thái mạnh nhất của bản thân, sức mạnh

có thể nói đủ để bạt núi rời non. Nhưng sao lại cảm thấy khó khăn như vậy, thân xác của huynh đệ hắn lúc này tựa như cả trời đất, nặng đến vô cùng.

Hay là… Nỗi lòng của hắn… nặng nề như thế.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 125: Ma - Thần Thức Tỉnh (Hạ)

Ôm thân xác của Hàn Lâm trong lòng, Hoàng Thiên chậm dãi tiến về phía một góc của đại điện, nhẹ nhàng đặt lên mặt của một chiếc bàn lớn, còn cẩn thận bày ra một trận pháp thủ hộ nhỏ. Hắn không muốn thân thể của huynh đệ mình bị tổn thương thêm nữa, dù cho hắn đã chết.

Sau khi làm xong mọi chuyện, hắn mới chậm dãi quay lại, nhìn chằm chằm vào kẻ thù trước mắt, kẻ đã cướp đi tính mạng của Hàn Lâm. Đôi mắt của hắn một đen một trắng nhìn không ra được trạng thái, nhưng mà ai cũng có thể đoán được, nó tràn đầy hận thù cùng căm phẫn.

Trong chớp mắt sau đó, thân thể hắn biến thành một đạo quang ảnh, tốc độ thi triển đến mức tận cùng, lao thẳng người tới. Lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn bộc phát ra sức mạnh khủng khiếp như thế, xung quanh cơ thể hắn nhị khí tung hoành, huyễn hóa thành một thanh kiếm xuyên thủng không gian.

- Ha Ha! Tình cảm huynh đệ cảm động quá!

Vương Bân nhìn thấy vậy thì cười khẩy một cái, hai tay chắp sau lưng, đôi mắt ánh lên sự vô tình.

Uỳnh! Uỳnh!

Va chạm nổ tung, cả đại điện ầm ầm rạn nứt. Toàn bộ mọi người trong đại điện lúc này da đầu tê dại cả đi, nhất là những kẻ được gọi là thiên tài siêu cấp, thiên kiêu yêu nghiệt kia. Bởi vì sức mạnh mà Hoàng Thiên bộc phát ra lúc này, đã không còn cùng

đẳng cấp với bọn chúng nữa rồi.

Một thiếu niên mới mười bảy tuổi, đối đầu với một siêu cấp cường giả Vấn Đỉnh hậu kỳ.

Uỳnh! Uỳnh!

Không có chiêu thức hoa lệ, không có kỹ xảo chiến đấu, chỉ là những cú đánh nguyên thủy và trực tiếp. Thiên Kiếm trong tay Hoàng Thiên lần đầu tiên bộc lộ ra sự đáng sợ của nó, mạnh mẽ đến vô cùng.

Mỗi một lần Hoàng Thiên tấn công, là một lần bộc phát ra nổ lớn, từng làn sóng năng lượng đáng sợ điên cuồng lan tỏa ra không gian, khiến tất cả mọi người xung quanh phải hoảng sợ lui mạnh về phía sau.

Chỉ là trước mọi đòn tấn công của hắn, Vương Bân lại chẳng hề hấn chút nào. Hắn chỉ đứng im tại chỗ không hề nhúc nhích, thậm chí nụ cười trên môi cũng không có thu lại.

Phốc! uỳnh!

Rốt cục sau một loạt đòn tấn công điên cuồng, Hoàng Thiên liền bị một cái phất tay đánh bay ngược trở lại, đâm nát mấy cây cột lớn.

Hoàng Thiên rất mạnh, nhưng mà đối thủ của hắn đã không nằm trong phạm trù mà hắn có thể khiêu chiến nổi. Dẫu cho có tiến vào trạng thái mạnh nhất, dẫu cho có nắm trong tay pháp bảo mạnh nhất, nhưng vẫn chưa đủ để bù lấp được cái khoảng cách tu vi đó.

Điều này giống như một đứa trẻ ba tuổi chiến đấu với một cao thủ võ lâm vậy, dù cho đứa trẻ này có thể lực tốt đến như thế nào, có cầm trong tay binh khí mạnh đến bao nhiêu, cũng không thể nào chiến thắng được.

Đất đá đổ nát, Hoàng Thiên lại một lần nữa đứng lên, Thiên Kiếm trong tay càng thêm siết chặt. Hắn gầm lên như dã thú hoang dại, nhị khí một lần nữa bùng nổ, đem cơ thể bao bọc lại một cánh quỷ dị.

- Ha Ha! Hình thái biến hóa rất cường đại, dưới một chiêu này của ta mà cũng không hề hấn gì.

Vương Bân cười vang, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Thiên càng thêm thích thú.

Hoàng Thiên không đáp lại hắn, Hỗn Nguyên lực điên cuông dồn nén lên đôi bàn tay, mấy trăm lần điệp gia hạo hạo đãng đãng, vung Thiên Kiếm lên mà chém tới.

Phá Kiếm Thức… Nhất Kiếm Vạn Ảnh… Vạn Kiếm Quy Nhất lần lượt được hắn thi triển ra, bộc phát ra sức mạnh vượt khỏi phạm trù Nguyên Đan kỳ có thể thi triển, thậm chí Hóa Linh cũng không thể.

Vạn Ảnh… Nhất Kiếm, trong nháy mắt một đạo kiếm ảnh khủng bố khó có thể hình dung được bay vụt tới, muốn phá vỡ cả không gian.

Vương Bân vẫn như thế điềm tĩnh, trước thế đến của kiếm ảnh, hắn chỉ khinh thường liếc một cái, vươn tay tới bắt lấy.

Phốc!

Nhẹ nhàng như không, kiếm ảnh bị hắn dễ dàng chặn lại. Chỉ là trong một tích tắc rất ngắn, gương mặt của hắn khẽ động, vì lòng bàn tay đột nhiên truyền tới cảm giác đau nhói. Một cỗ kiếm ý khủng bố mang theo từng luồng năng lượng đáng sợ xâm thực vào cánh tay, khiến hắn nhất thời lâm vào tê dại.

Kiếm ảnh của Hoàng Thiên đã khiến hắn thụ thương, mặc dù rất nhỏ và trấn áp ngay lập tức, nhưng mà quả thực hắn đã bị

thương. Hắn bị một cái Nguyên Đan tu sỹ đánh cho bị thương.

Điều này khiến trong lòng hắn nổi lên ngợp trời sóng lớn, Ma Thần huyết mạch quả nhiên đáng sợ. Chỉ với Nguyên Đan cảnh giới đã mạnh như thế, nếu như một ngày Hoàng Thiên đạt tới cấp độ Vấn Đỉnh thì sẽ khủng bố tới mức nào nữa chứ?

Hắn cũng không dám nghĩ tới nữa, loại thể chất này không được phép tồn tại trên đời, Hoàng Thiên hôm nay nhất định phải chết.

Nảy sinh sát tâm đậm đặc, hắn cũng không đùa giỡn với Hoàng Thiên nữa, trong tay hắn xuất hiện một cây cự phủ, hào quang mãnh liệt bổ tới.

Uỳnh!

Trong chớp mắt cự phủ bổ lên thân thể của Hoàng Thiên, không gian nơi va chạm gần như nổ tung, bốc ra quang mang sáng chói, đem thân thể của hắn bắn ngược ra sau một cái thảm hại.

Cày nát hơn mấy chục mét nền đá của đại điện, thân hình của Hoàng Thiên chìm vào trong đất đá, bụi mù tung tóe. Sở hữu tất cả mọi người lúc này đều trở nên ngây dại, đa phần mọi người đều cảm thấy Hoàng Thiên xong rồi. Một đòn toàn lực của Vấn Đỉnh tu sỹ trực tiếp chém vào như thế, hắn có mạnh hơn nữa cũng phải bỏ mạng.

Chỉ có những cường giả như mấy lão già hộ đạo, và Vương Bân mới có thể thấy được. Trong đất đá đổ nát, trong khói bụi mịt mù, Hoàng Thiên một lần nữa bò ra, loạng choạng đứng lên tại nơi đó.

Sắc mặt của Vương Bân tràn đầy kinh hãi, bởi vì hắn rất rõ lực lượng của một chiêu vừa nãy, hoàn toàn có thể lấy mạng của Vấn Đỉnh sơ kỳ tu sỹ, vậy mà Hoàng Thiên lại còn sống, thậm chí cơ

thể còn không có một vết thương nào.

Trong lòng hắn không còn sự ung dung đắc ý như vừa nãy nữa, mà bắt đầu xuất hiện một tia sợ hãi, phải, chính xác là một tia sợ hãi. Vì hắn có cảm giác không thể giết nổi người thiếu niên này.

Không để hắn có cơ hội suy nghĩ, Hoàng Thiên ở phía xa một lần nữa động thủ. Hai mắt của hắn hơi híp lại, Thiên Kiếm nhẹ nhàng đưa lên, ngưng tụ một khí thế vô hình mạnh mẽ chém xuống.

Nhất Kiếm Diệt Chân Tâm…

Không có kiếm ảnh nào bay ra, không có dị tượng nào xuất hiện, chỉ có một cỗ kiếm ý vô địch tràn ngập không gian. Lần đầu tiên trong trận chiến, Vương Bân bị bức lui về phía sau, sâu trong ánh mắt mịt mờ hoảng loạn.

- Đệ Nhị Hồn, thức tỉnh cho ta…

Khiến đối phương lâm vào trạng thái bất ổn, thế nhưng Hoàng Thiên lại không có chút vui mừng nào. Hắn ngửa đầu lên gầm lớn, tinh huyết từ trong miệng phun ra, thấm đẫm vào Thiên Kiếm khiến nó bộc phát ra rung động trước nay chưa từng có.

Sâu trong thức hải một thân ảnh giống hắn như đúc đang ngồi đả tọa, đôi mắt nhắm nghiền. Trên mi tâm có một đồ án thái cực vốn đang bất động lúc này đột nhiên xoay chuyển, đem cả tinh không thức hải cuồn cuộn hỗn loạn.

Ngay sau khoảnh khắc ấy, bốn phương không gian đùng đùng nổ lớn, cả thế giới vốn đang sinh động như thế, đột nhiên ngưng lại một chỗ. Tựa như không gian đã đóng băng, thời gian đã ngừng lại, khiến vạn vật chìm vào trong tĩnh lặng chết chóc.

Vẫn là trong thế giới, vẫn là trung tâm của đại điện, nhưng chỉ

còn lại hai bóng người tồn tại sức sống. Hoàng Thiên lúc này như biến lớn gấp trăm lần, cơ thể bùng phát ra nhị khí quang mang, như muốn đem cả thế giới này cùng đập nát.

Đôi hắn mắt tựa như hóa thành hai cái thái cực, cuồn cuộn xoay chuyển, toát ra sát khí trước nay chưa từng có. Nhìn thân ảnh nhỏ bé trước mặt này, Thiên Kiếm trong tay chầm chậm đưa lên, hắn gầm lên trong oán độc:

- Ma… Thần… Diệt… Thương… Sinh

Sóng năng lượng khuếch tán điên cuồng, một kiếm như muốn bổ ra toàn bộ vũ trụ tinh không. Không gian, thời gian tựa như một tấm gương vô tận chớp mắt vỡ nát thành ngàn vạn mảnh. Cả thế giới bỗng chốc nát tan, bay ra vô số mảnh vỡ không gian kỳ dị và thời gian dị biến.

Mục đích của Hoàng Thiên từ đầu tới giờ, chính là vì một chiêu kiếm này đây. Nhất Kiếm Diệt Chân Tâm đem tâm trí của Vương Bân đánh vào trong hoảng loạn, chỉ để hắn có cơ hội đánh ra một chiêu này.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Đệ Nhị Hồn giúp hắn ra tay với người khác. Trong trạng thái Ma Thần Đệ Nhất Biến sử dụng Thiên Kiếm, hắn thi triển ra Diệt thức thứ nhất.

Hay còn một cái tên khác là… Ma Thần Diệt Thương Sinh!

…

Đây là một góc xa xôi trong Thương Mang rộng lớn.

Không gian nơi này chìm trong tận cùng hắc ám, mơ hồ vô định. Từng luồng không gian loạn lưu điên cuồng chảy loạn, bản nguyên đổ vỡ, ngay cả lực lượng thời gian cũng có chút không được ổn định, thường xuyên xảy ra dị biến.

Địa phương này quả thực quá mức khủng khiếp, cơ bản không thể nào tồn tại sự sống.

Ấy vậy mà ngay lúc này, ngay tại thời điểm mà Hoàng Thiên sử dụng Thiên Kiếm, tiến vào trạng thái của Ma Thần Đệ Nhất Biến. Trong hỗn độn loạn lưu của nơi này đột nhiên xuất hiện hai cái điểm sáng, nhấp nháy liên tục chậm rãi trôi nổi.

- Thiên Kiếm… Ma Thần Diệt Thương Sinh… Ha Ha… Chủ nhân… người vẫn còn sống… Ha Ha… Chủ nhân vẫn còn sống.

Không biết tự nơi nào vang lên thanh âm ấy, tràn đầy kích động cùng vui mừng. Mỗi một lần thanh âm vang lên, đều khiến cho cả thế giới nơi này đều phải ầm ầm vỡ nát.

Cái gì loạn lưu không gian, cái gì bản nguyên hỗn độn, trước thanh âm này chẳng khác gì cơn gió xuân, yếu ớt đến không ngờ.

Nhìn lại gần hơn, hóa ra hai cái điểm sáng đấy lại là một đôi mắt, tỏa ra tinh quang nhàn nhạt, tựa như mới vừa thức giấc sau một khoảng thời gian vô tận của năm tháng.

- Năm đó chủ nhân liều mình đưa ta đến đây, chỉ để cho ta chiếm được cơ duyên cực lớn tại nơi này. Không phụ lòng của người, ta đã thành công rồi, sẽ không là gánh nặng của chủ nhân nữa… ha ha!

Dưới tràng cười lần này, cả phiến không gian ầm ầm hội tụ lại, hình thành nên một cái bóng ma cực kỳ khổng lồ. Cái thân thể này có hình dạng tựa như nhân tộc, nhưng mà kích thước lại quá mức to lớn, cả tinh hệ trước mắt hắn thực sự nhỏ bé đến mức dường như không tồn tại.

Nơi mi tâm của hắn có một ký hiệu chữ Thần, bộc phát ra trùng thiên hào quang kim sắc. Hắn đã hoàn toàn tỉnh lại, một cái tồn tại vốn không thuộc về phiến thiên địa này đã thức tỉnh.

- Không lâu nữa nơi này sẽ mở ra rồi, chủ nhân… đợi ta.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 126: Chủ Mẫu

Mọi chuyện kể ra thì lâu, trên thực thế lại diễn ra trong chốc lát. Nhất Kiếm Diệt Chân Tâm của Hoàng Thiên tuy mạnh, nhưng thủy chung cảnh giới còn kém, không thể nào thi triển ra được sức mạnh thực sự của nó. Vương Bân chỉ thất thần trong khoảng 1 giây thì đã ổn định lại được, nhìn cảnh tượng đang xảy ra trước mắt của mình, hắn không tự chủ được mà thốt lên sợ hãi.

Bởi vì hắn cảm nhận được khí tức của Hoàng Thiên lúc này đã không còn là Nguyên Đan tu sỹ nữa rồi, mà đã chạm tới một lĩnh vực cực kỳ khủng khiếp, rốt cục là có chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chẳng có ai trả lời cho hắn cả, một bóng kiếm đã vụt tới trước mặt. Dọc đường đi Hỗn Độn khí cuồn cuộn, không thời gian cũng không chịu nổi lực lượng này, dồn dập nổ tung phát ra hủy diệt chi khí.

Một bóng kiếm nhẹ nhàng lại khiến cho Vương Bân như cảm nhận được khí tức của diệt thế, bất cứ thứ gì cũng không có tư cách tồn tại. Đó là sức mạnh vô địch không gì sánh được, siêu việt cực hạn lực lượng của thế gian, với cấp độ của Vương Bân hắn căn bản là không thể nào lý giải.

Ngay khi Vương Bân chìm vào trong tuyệt vọng, từ sâu thẳm của không gian này đột nhiên phát sinh dị biến khủng bố. Một cái hư ảnh ngón tay lớn đến vô hạn chớp mắt từ hư không vụt qua, và một thanh âm lạnh lùng không có linh tính như vang lên từ vạn cổ, tựa như đại biểu cho cả vũ trụ này ý chí:

- Nghịch chi đạo, diệt chi nguyên…

Ngón tay này, thanh âm này đã từng xuất hiện một lần trước đó, khi mà Thiên Phương nghịch thiên cưỡng ép rút ra Nguyên Giới Chi Linh. Hôm nay lại một lần nữa xuất hiện, hung hăng nhấn về phía bóng kiếm của Hoàng Thiên.

Đùng! Uỳnh Uỳnh Uỳnh…

Toàn bộ thế giới lâm vào sụp đổ, âm thanh đinh tai nhức óc cơ hồ hóa thành thực chất lan xa, từng làn sóng năng lượng vô tận cuộn lên xé toạc cả phiến thế giới này.

Đây hoàn toàn là một vụ nổ mang tính hủy diệt, trước sự xung kích mạnh mẽ của dư ba lan truyền, Vương Bân lúc này lại yếu ớt không bằng con kiến hôi, bị cuốn ngược ra phía sau. Cũng may là cơ thể hắn còn được lực lượng của hư ảnh ngón tay bảo vệ, nếu không hắn đã bỏ mạng từ lâu.

Thế giới nổ tung, hình ảnh toàn bộ hóa thành hư vô, khiến cho người ta xuất hiện cảm giác tựa như là mộng ảo. Vương Bân một lần nữa trở về với thực tại, nhưng mà sắc mặt của hắn đã tái xanh một mảnh, run rẩy không thể nào đứng vững, quỳ phục xuống nền đá.

- Ma Thần… Ngươi không phải hậu duệ của hắn… ngươi lại chính là hắn… ngươi vẫn còn sống… ngươi… ngươi…

Sợ hãi… chính là sợ hãi đến tột cùng, đầu óc của hắn cũng muốn nổ tung cả ra rồi. Vương Bân hắn lúc này thậm chí đến ý niệm bỏ chạy cũng không có, bởi vì hắn biết trước mặt người này, hắn chính là con sâu cái kiến, làm gì có tư cách chạy trốn.

Hắn đến chết cũng không thể nào tin được chuyện này lại có thể xảy ra, người kia năm đó đã sớm biến mất khỏi thế gian không còn tung tích, vậy mà bây giờ, chính mắt Vương Bân lại nhìn thấy

hắn vẫn còn sống.

Phía bên kia, trạng thái của Hoàng Thiên càng thêm thê thảm. Đạo tâm của hắn lần này triệt để vỡ nát, không còn cơ hội vãn hồi nào nữa. Hắn quả thực không thể ngờ việc Đệ Nhị Hồn ra tay lại gây ra hậu quả lớn lao như thế, khiến cho Thiên Đạo đích thân hủy diệt hắn. Vì bảo toàn tính mạng, Đệ Nhị Hồn ngay lập tức trở về trạng thái ngủ say, ngăn cách toàn bộ với thế giới bên ngoài.

Hắn đã trở về với hình thái nhân loại, trên cơ thể vết thương tràn đầy, lộ ra cả xương trắng. Hỗn Nguyên lực tiêu hao không còn một tia, hắn mất đi toàn bộ sức chiến đấu, thậm chí đứng cũng phải cố gắng hết sức.

Nhìn thấy Vương Bân sợ hãi quỳ phục về phía mình lẩm bẩm mấy câu không đầu không cuối, hắn không khỏi mơ hồ khó hiểu. Nhưng rất nhanh liền không để ý đến nữa, nội tâm có chút thở dài bất lực, hắn không thể nào giết chết đối phương được.

Mọi chuyện từ khi Hoàng Thiên kêu gọi Đệ Nhị Hồn đến lúc này đều diễn ra tại một phiến thời không dị biến, thế nên ngoài hắn và Vương Bân thì không có một ai biết được chuyện gì đã xảy ra. Tất cả mọi người chỉ có thể thấy Hoàng Thiên bị Vương Bân bổ một búa bay ngược về sau, và nháy mắt một cái Vương Bân lại trở nên hoảng loạn và quỳ phục xuống nền đá.

Điều này khiến cho toàn bộ mọi người trong đại điện trong đầu đều xuất hiện một dấu hỏi to đùng, rốt cục là chuyện gì đang diễn ra vậy?

- Vương Bân thần tướng, ngươi làm sao vậy.

Chỉ vài hơi thở sau đó, một đạo lưu quang từ trên nóc điện vụt xuống trước mặt Vương Bân. Chính là người khi nãy cùng đứng trên không với hắn, trưởng lão của Diệp Gia.

Từ đầu tới giờ nhiệm vụ của lão chính là cầm chân viện trưởng của Thiên Thu Viện, tạo điều kiện cho Vương Bân hành động. Nhưng thật không ngờ lại xảy ra tình huống khó hiểu này, Vương Bân thất bại ư?

Nghi hoặc nhìn Vương Bân một hồi, ánh mắt của lão mới quét qua hiện trường, cuối cùng là dừng lại trên người của Hoàng Thiên. Chẳng lẽ là do tên thiếu niên này sao, không thể nào, hắn mới bao nhiêu tuổi chứ?

Không nghĩ nhiều thêm nữa, cánh tay của lão đã vung lên, đánh ra một đạo quang ảnh thanh sắc. Không cần biết có phải là do Hoàng Thiên gây ra hay không, thì lão cũng phải giết chết tên thiếu niên này.

Hoàng Thiên đứng im tại nơi đó, nhìn chăm chăm vào quang ảnh đáng sợ đang lao tới, khuôn mặt không có một chút biểu lộ sợ hãi nào, mà lại toát ra một phong thái tự tin hiếm có, giống như mọi chuyện đã nằm trong sự kiểm soát của hắn rồi.

Đạo quang ảnh vụt tới, như xuyên thủng thiên địa, đem theo lực lượng khủng bố vô cùng. Công kích còn chưa bay tới mà áp lực đã đủ để Hoàng Thiên lâm vào vạn kiếp bất phục!

Đại điện lâm vào trong chết lặng, kẻ nào cũng tràn đầy kinh hãi nhìn tên trưởng lão Diệp Gia. Lại là một cái Vấn Đỉnh cường giả nữa, hôm nay hai cái Vấn Đỉnh cường giả không ngại đắc tội các thế lực, không ngại mặt mũi mà ra tay với một tên thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi, rốt cục là vì cái gì chứ?

Khi mà trong lòng mọi người đều nghĩ rằng Hoàng Thiên xong rồi, thì trong một tích tắc mà thôi, không gian trước mặt hắn bỗng nhiên nổ ra khe hở cực lớn, một cái hư ảnh bàn tay khổng lồ bất chợt vươn ra, trước bao nhiêu ánh mắt kinh hãi ngây ngốc, bắt lấy quang ảnh khủng bố kia bóp nát thành bụi phấn.

Quang mang tiêu tán, không gian khép lại, một cái thân ảnh xuất hiện trước mắt chúng nhân. Là một lão đầu tuổi tác khá lớn, đầu tóc bạc phơ trắng xóa. Hắc y bình thường bao phủ cơ thể, nhưng lại khiến người ta có cảm giác vài phần thanh dật. Không là Cố Sở thì là ai.

- Chủ nhân…

Trông thấy trạng thái của Hoàng Thiên, nội tâm của Cố Sở không khỏi xuất hiện vài phần lo lắng, vội vàng truyền âm tới. Tối nay lão nghe lời Hoàng Thiên, không có đi theo tới nơi này mà chạy tới tận Đông Hoa thành làm nhiệm vụ. Khi nãy vừa nhận được tín hiệu truyền tin của Hoàng Thiên liền nhanh chóng chạy tới đây, cũng may là còn kịp. Nếu như lão chậm thêm một chút thôi, thì Hoàng Thiên lành ít dữ nhiều rồi. Sự xuất hiện của lão quả thực khiến tất cả mọi người đều không thể tin nổi, ngay cả tên trưởng lão Diệp Gia cũng ngây ngốc một hồi, rõ ràng không thể ngờ được Hoàng Thiên lại có viện trợ. Rốt cuộc Hoàng Thiên có lai lịch ra sao mà lại khiến cho những cường giả đỉnh cấp phải liều mạng đánh nhau như thế?

- Giết hắn đi!

Hoàng Thiên sắc mặt lạnh lẽo, chậm dãi nói ra khiến cho lòng người ta cảm thấy rét lạnh. Hôm nay có lẽ sẽ có một cái siêu cấp cường giả Vấn Đỉnh phải bỏ mạng.

Nhận lệnh từ Hoàng Thiên, Cố Sở liền gật đầu đồng ý, không có hỏi nguyên nhân, cũng không màng đến hậu quả.

Trông thấy Cố Sở không nói gì đã ra tay, tên trưởng lão Diệp Gia sắc mặt thoáng chốc tối lại, trầm giọng nói lớn:

- Không biết các hạ là thần thánh phương nào, chúng ta là người của…

Nhưng mà chẳng để lão nói hết câu, công kích của Cố Sở đã ầm ầm đánh tới.

Phập!

Nổ lớn vang lên, Phong Thiên Lạc Địa Kích dưới sự điều khiển của Cố Sở mạnh mẽ đến đáng sợ, phá vỡ toàn bộ phòng ngự, xé toạc không gian đâm thẳng vào bả vai của tên trưởng lão Diệp Gia, để lại một lỗ máu sâu hoắm.

Một kích đắc thủ, không phải do tên trưởng lão Diệp Gia yếu đuối, mà là do Cố Sở quá mạnh.

Bức lui tên trưởng lão Diệp Gia, Cố Sở trong chớp mắt rút trường kích trở về, pháp quyết diễn hóa thành một bàn tay lớn, hướng về phía Vương Bân đang quỳ phục mà vỗ xuống.

Mặc dù Hoàng Thiên không nói rõ là giết chết ai, nhưng lão cũng không muốn hỏi. Đừng nói là hai người bọn hắn, dù Hoàng Thiên có lệnh cho lão đi giết tất cả mọi người trong đại điện này, lão cũng sẽ nghe theo mà không cần hỏi nguyên nhân. Bởi vì hiện tại, lão đã xem mình là thuộc hạ của Hoàng Thiên, một người thuộc hạ trung thành.

Hành động của Cố Sở khiến cho tên trưởng lão Diệp Gia thất kinh, trong tay lập tức xuất hiện một cặp đao sắc bén, chuyển mình lao tới ngăn cản. Thân phận của Vương Bân không đơn giản, chẳng may hắn có mệnh hệ gì thì Diệp Gia của lão liền lâm vào đại họa mất.

Chỉ là lão muốn ngăn cản, nhưng Cố Sở há lại đơn giản như thế, trường kích trong tay đã sớm đón đường, bộc phát ra va chạm mãnh liệt. Âm thanh bùng nổ chói tai, thiên địa rung chuyển dữ dội, đại điện lần này triệt để nứt ra, toác làm hai nửa.

Tên trưởng lão Diệp Gia mặc dù chặn được một kích này,

nhưng thân thể hắn bắn đi lưu tinh ra mấy trăm mét xa cực kỳ thảm hại. Từng cơn đau đớn đến khó tả xung kích vào đôi cánh tay, lúc này lão có thể cảm nhận được mùi vị tử vong thật sự!

Thực lực của Cố Sở vượt xa lĩnh vực của lão, có lẽ không hề kém Vương Bân lúc toàn thịnh đấy. Đây là một cái siêu cấp cường giả Vấn Đỉnh hậu kỳ.

Phía bên này Vương Bân dưới tình trạng tinh thần hoảng loạn, nào có phòng bị gì, liền bị một trảo của Cố Sở bóp nổ tan thành mưa máu, chết đến không thể nào chết hơn.

- Mặc kệ ngươi là ai đi chăng nữa, nhưng ngươi sẽ phải hối hận vì hành động ngày hôm nay thôi!

Có chút ngây ngốc nhìn cảnh tượng trước mắt, tên trưởng lão Diệp Gia cắn răng nén lại thương thế sau đó vội vàng quay đầu chạy trốn, không quên lưu lại một lời đe dọa cho hả giận. Sự việc hôm nay đã không thể nào vãn hồi được nữa, lão mà ở lại thì chẳng khác nào chịu chết. Nhiệm vụ mặc dù quan trọng, nhưng không quan trọng bằng tính mạng a.

Nhìn thấy đối phương bỏ chạy, Cố Sở thoáng do dự nhìn về phía Hoàng Thiên. Lão mặc dù mạnh hơn, nhưng đối phương đã quyết đoán bỏ chạy như thế, thì cũng khó mà giết được. Hơn nữa, trạng thái của Hoàng Thiên hiện giờ dường như không được ổn cho lắm, nếu nhỡ may lão rời đi có người ra tay nữa thì nguy.

Nhưng rồi cảnh tượng xảy ra lúc này lại khiến cho lão đơ ra tại chỗ.

Nơi đó, vị trí của Hoàng Thiên không biết tự lúc nào xuất hiện một thiếu nữ tuổi khoảng đôi mươi. Khuôn mặt xinh đẹp đến khó mà diễn tả bằng lời, một thân váy trắng xuất trần, mái tóc đen bóng xõa dài trên vai, khí chất càng thêm ưu nhã động lòng người.

Cuộc đời Cố Sở sống đã bấy nhiêu năm, từng gặp qua không biết bao nhiêu người được xưng là mỹ nhân tuyệt thế. Nhưng nếu mang ra so với thiếu nữ trước mắt này, quả thực không cùng đẳng cấp, không thể nào so sánh.

Lão cứ đơ ra như thế, mãi cho tới khi cảm nhận được Hoàng Thiên đang nằm trong lòng nàng đã không còn chút khí tức của sự sống nào, lão mới giật mình hoảng sợ vội vàng lao tới.

Nhưng mà lão còn chưa bay được nửa đường, đã bị một cỗ lực lượng mạnh đến kinh thiên động địa đánh bay ngược trở về, khí huyết hỗn loạn một mảnh, thậm chí suýt nữa phun máu.

Cảnh giới của lão đã sớm đạt tới Vấn Đỉnh hậu kỳ, là đỉnh cao của thế giới này, vậy mà vẫn bị đánh bật trở lại như thế. Rốt cục là ai ra tay chứ? Thiếu nữ kia sao? Không! Nàng vẫn đang ôm Hoàng Thiên trong lòng mà, nào có hành động gì kỳ lạ đâu?

Càng suy nghĩ, trong đầu Cố Sở càng thêm rối rắm, lại nhìn trạng thái của Hoàng Thiên, lão lo lắng đến sắp điên rồi. Lão vừa mới thay đổi suy nghĩ, thực sự coi người thiếu niên làm tôn chủ của mình, nguyện trung thành với hắn, vậy mà hắn lại lâm vào tình trạng này, lão làm sao mà bình tĩnh nổi.

Ngay khi lão định liều mình lần nữa lao tới, một cánh tay gầy đã nắm chặt lấy vai lão, kèm theo thanh âm quen thuộc:

- Thằng nhóc này! Chủ mẫu đang buồn mà ngươi cũng dám làm phiền, muốn chết à?

Người tới hóa ra là Lâm Dương.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 127: Xin Chút Ký Ức

Hắn là một người thanh niên trẻ tuổi, dáng vóc cao gầy, có phần hơi ốm yếu. Khuôn mặt anh tuấn lại thêm bộ y phục trắng xóa, trông chẳng khác nào một thư sinh của trần thế. Nhưng mà quanh thân của hắn, lại tạo cho người ta có cảm giác yêu dị đến khó tả.

Một cỗ mơ hồ cảm giác như cả thế giới muốn khai trừ hắn, nhưng lại không thể nào làm được. Tựa như trời đất là từng cơn giông bão khủng bố, còn hắn là một gốc đại thụ cắm rễ sâu vào lòng đất. Dẫu cho gió có mạnh tới đâu, dẫu cho giông có dữ dằn đến cỡ nào, dáng cây vẫn cứ thể thẳng tắp quật cường. Cuộc vật lộn sinh tồn của cây với gió, từ muôn đời đã thế.

Và có lẽ đối với cây, nhân sinh của nó chỉ đơn giản gói gọn trong hai chữ… Sinh Tồn.

Nhân sinh thực ra đôi khi không quá mức cao siêu huyền bí, nhưng nếu như chưa từng trải qua nó, chưa từng sống trong nhân sinh đó, mấy ai có thể hiểu được.

Lâm Dương!

Cuộc chiến sinh tồn ấy của hắn kéo dài từ khi sinh ra, đến tận bây giờ vẫn chưa một khắc nào hòa hoãn. Có chăng, khác nhau ở chỗ hắn không còn là Lâm Dương năm xưa nữa, không còn là một đứa trẻ yếu đuối luôn bị cuộc đời xô đẩy nữa. Hắn bây giờ là Lâm Dương của hiện tại, một Lâm Dương có lý tưởng và cách sống của riêng mình. Một Lâm Dương mặc cho trời đất giông bão, mặc cho

cuộc đời ngã nghiêng, vẫn quật cường đứng vững.

Con đường hắn đi là ai dẫn dắt, là ai có thể khiến một người như Lâm Dương hắn lựa chọn con đường này, con đường đối nghịch với trời đất, con đường đạp trên số mệnh.

Là chủ nhân của hắn – Hoàng Thiên.

…

Nhìn thấy Lâm Dương, Cố Sở như chết đuối vớ được cọc, vội vàng chỉ về phía Hoàng Thiên mà nói:

- Tiền bối! Mau cứu chủ…

Nhưng lão chưa nói hết câu, đã nhận ra được điều không ổn ở đây. Chủ mẫu sao? Lâm Dương gọi người thiếu nữ xinh đẹp kia là chủ mẫu?

Thấy ánh mắt mơ hồ của lão, Lâm Dương cười tủm tỉm, khẽ trấn an:

- Yên tâm đi, chủ nhân sẽ không có chuyện gì đâu. Ma Thần huyết mạch há lại đơn giản như thế!

Nghe Lâm Dương nói như vậy, Cố Sở mặc dù trong lòng vẫn nóng như lửa đốt, nhưng cũng không dám có hành động gì nữa, đôi mắt một mực chú ý lên người Hoàng Thiên. Không phải lão không tin lời Lâm Dương, mà bởi vì thực sự trên người của Hoàng Thiên không còn một chút dấu hiệu của sự sống nào. Trạng thái như thế mà Lâm Dương lại nói không có chuyện gì, quá là vô lý đi.

Mặc kệ cho lão suy nghĩ, Lâm Dương không có đi để ý, bởi vì lúc này hắn đang rất kích động đây này, tựa như một đứa trẻ đang háo hức khi nhận được tin cha nó đi làm xa trở về vậy. Rốt cục hắn cũng không nhịn được mà bật cười ha ha, nói lớn:

- Cuối cùng ta cũng đợi được đến ngày hôm nay a! Khi nãy khí tức của Ma Thần Diệt Thương Sinh mạnh mẽ như thế, tên nhóc kia có lẽ cũng đã bị gọi dậy rồi! Quả nhiên mọi chuyện diễn ra đều không thoát khỏi tính toán của chủ nhân, ha ha. Ma Đế ơi là Ma Đế, ngươi cứ nghĩ mình là kẻ nắm trong tay bàn cờ, nhưng thực ra ngươi chỉ là một con tốt thí may mắn mà thôi. Cứ sống nốt tháng ngày cuối cùng của ngươi đi. Đến khi chủ nhân thực sự thức tỉnh, hoặc Kiếm Thần từ nơi đó trở về, chính là ngày ngươi phải chết… Ha Ha…

Vẻ mặt của Lâm Dương ý cười ngày càng đậm, sau đó là đắc ý cười như điên. Thật sự là không hợp với năng lực của hắn chút nào. Rồi trong ánh mắt ngơ ngác của Cố Sở, sắc mặt hắn quay ngoắt một trăm tám mươi độ, trở nên giận giữ và ác độc, gằn lên trong miệng:

- Năm đó ngươi nghĩ chủ nhân đã chết, ngươi phản bội chúng ta, bức chủ mẫu đạo thương, ta đã muốn chặt cái đầu chó của ngươi xuống rồi. Nếu chẳng phải sợ ảnh hưởng tới kế hoạch của chủ nhân, ngươi nghĩ mình sống được bao lâu chứ. Mẹ nó!

Không cần phải nói, Lâm Dương lúc này tựa như một tên tâm thần phân liệt vậy, cảm xúc thay đổi liên tục, khiến cho người có định lực như Cố Sở cũng không theo kịp.

Không biết vì nguyên nhân gì mà hắn trở nên như thế? Có lẽ chỉ những con người đã trải qua vô số năm tháng sống trong căm phẫn tận cùng, nhẫn nhục chịu đựng mới có thể hiểu được tâm trạng đó. Tâm trạng của một cường giả sắp được báo thù.

Phía bên kia, thiếu nữ ôm Hoàng Thiên trong lòng, bàn tay ngọc ngà không ngừng vuốt ve trên mặt hắn, đôi mắt ánh lên sự dịu dàng hiếm có:

- Ngươi tại sao phải tự làm khổ mình như thế? Có đáng không?

Siết chặt thân thể có chút lạnh lẽo của hắn vào lòng, nàng mỉm cười khẽ nói. Nước mắt không biết tự khi nào đã lăn dài trên má, rơi xuống khuôn mặt nhợt nhạt đầy máu của hắn.

Đã lâu lắm rồi, nàng mới được gần gũi hắn như thế, đã lâu lắm rồi, nàng mới rơi nước mắt trước mặt tên ngốc ấy. Cũng may là hắn đang bất tỉnh, nếu không thì hắn sẽ cười nhạo nàng cho xem. Tên khốn ấy từ xưa tới nay luôn như thế mà.

Hôm nay, trời không mưa, không có những giọt nước lạnh lùng băng giá, để giúp nàng giấu đi những giọt nước mắt thương yêu ấy. Hôm nay nàng khóc, thế nhân đều thấy… nhưng còn hắn thì vẫn không hay. Và có lẽ, chính bản thân nàng cũng không muốn hắn biết được, nàng đã rơi nước mắt vì hắn.

“Nếu như mong ước của hắn là thủ hộ nàng một đời, thì mong ước của nàng, chỉ đơn giản là được bên cạnh hắn… mãi mãi!”

Không cần giống như ai kia, có thể được hắn ôm vào lòng mà thút thít nỉ non. Có thể được hắn xoa đầu dịu dàng mà vỡ òa nước mắt. Có thể được hắn chở che lo lắng, được hắn nói những lời yêu đương. Và có thể khiến hắn bi thương, đau khổ vật vờ như thế.

Nàng không cần những thứ đó, nàng chỉ cần bên cạnh hắn là đủ rồi. Tình yêu, đối với nàng chỉ đơn giản như thế.

Nàng là Thiên - Phương.

…

- Chuyện ở đây ngươi tự xử lý đi, ta đưa huynh ấy đi trước.

Lưu lại câu nói đó, thanh quang lóe lên, Thiên Phương ôm thân xác của Hoàng Thiên rời đi trước sự mơ hồ khó hiểu của chúng nhân. Hôm nay có quá nhiều chuyện khó hiểu xảy ra, khiến mọi người nhất thời khó mà tiếp thu hết được. Riêng phía bên này, Cố Sở trong lòng vẫn còn lo lắng, nếu không phải bị Lâm Dương túm

lấy cổ, suýt chút nữa lão đã chạy theo Thiên Phương rồi.

Thấy thái độ của Cố Sở, Lâm Dương không khỏi trừng mắt lên dọa nạt, táng cho lão một cái đến say xẩm mặt mày, sau đó lại tủm tỉm cười nói:

- Chủ mẫu đưa chủ nhân đi chữa trị, ngươi đi theo làm gì? Muốn ăn đòn phải không?

Thấy cái bản mặt của Lâm Dương lúc này, Cố Sở sợ đến rụt cổ lại, nào dám ho he gì nữa. Tên này quả thực không phải là người bình thường, thái độ thay đổi cũng quá nhanh đi mà.

- Chuyện hôm nay cũng nên kết thúc rồi! Một số kẻ biết quá nhiều cũng nên xử lý đôi chút, tránh làm phiền đến chủ nhân a!

Thoáng nhìn qua hiện trường một lát, Lâm Dương mỉm cười khẽ than. Lời nói cứ thế nhẹ nhàng, nhưng lại khiến cho lòng người rét lạnh. Hắn muốn xử lý nơi này, không phải là giết chết toàn bộ mọi người để diệt khẩu chứ?

Cố Sở nãy giờ bị Lâm Dương trách mắng mấy lần, mất hết cả mặt mũi. Lúc này nghe hắn nói thế thì liền hiểu, vội vàng hành động, ý muốn thể hiện đôi chút để lấy lại thể diện đây mà.

Đoạn vẻ mặt lão thoáng nghiêm túc, vươn tay tới cách không túm lấy một tên hộ đạo giả đang ẩn núp ở phía xa, mạnh mẽ kéo tới. Khiến cho tên hộ đạo giả này sợ đến xanh mặt, lắp bắp kinh hãi:

- Tiền bối… tiền bối tha mạng… ta là người của Đinh Gia…

Chỉ là mặc kệ hắn có lai lịch như thế nào, Cố Sở cũng chẳng thèm quan tâm đấy, lão già đây cũng đang phải thể hiện trước mặt người ta đây này. Vươn tay định bóp chết người này, Cố Sở trong lòng đang thầm cười tự đắc, lão cũng quá là thông minh đi.

Bốp!

Một tiếng vang giòn dã vang lên, Cố Sở đầu choáng mắt hoa, suýt chút nữa nằm sấp xuống nền nhà. Mẹ nó! Là tên nào đánh lén lão đấy?

Nhăn nhó quay đầu lại, lão suýt chút nữa té ngửa ra rồi. Hóa ra là Lâm Dương đang trợn mắt nhìn lão, mà cú đánh trời giáng vừa rồi chính là Lâm Dương đánh đấy.

- Ngươi đang làm cái gì vậy?

Lâm Dương quát hỏi.

- Ta làm theo lời của tiền bối… Giết người!

Cố Sở có chút khó hiểu, thật thà trả lời.

- Ta nói ngươi giết người khi nào? Ôi! Đúng là thằng đần mà. Quả thực không hiểu sao chủ nhân năm đó lại quyết định rèn Phong Thiên Lạc Địa Kích cho ngươi. Haizz

Nhìn cái dáng vẻ vô tội của Cố Sở, Lâm Dương chỉ biết bất lực xoa trán, có chút thở dài ngao ngán. Tên này ngốc nghếch như thế mà vẫn được chủ nhân trọng dụng, quá là bất công đi.

- Hai vị tiền bối! Có chuyện gì từ từ nói, đừng lạm sát người vô tội.

Ngay lúc mà Cố Sở đang nhăn nhó vì bị chửi, một đạo thân ảnh đã vụt bay đến trước mặt hai người, kèm theo thanh âm vội vã.

Người tới là Đinh Tư, viện trưởng của Thiên Thu Viện này. Từ đầu tới giờ hắn bị tên trưởng lão Diệp Gia dùng trận pháp vây khốn, lúc này mới thoát ra được. Trông thấy Cố Sở định giết người thì vội đứng ra ngăn cản.

- Ta… Mẹ kiếp, ngươi thấy chưa? Lại khiến ta mang tiếng xấu… hừ hừ!

Lâm Dương tức giận đến run người, trừng mắt nhìn Cố Sở một cái. Rõ ràng là tên nhóc này làm bừa mà, cớ sao lại đổ lên đầu hắn.

Nhưng mà rất nhanh thôi hắn liền thay đổi rồi, thu lại vẻ tức giận cợt nhả trên mặt, trở nên nghiêm túc nhìn về phía Đinh Tư, trầm giọng nói:

- Ta cũng không có nói là giết chết toàn bộ các ngươi, chỉ là lấy đi chút ký ức mà các ngươi không nên có mà thôi.

Không cần phải nói, khi Lâm Dương lộ ra nét nghiêm túc liền như trở thành một người hoàn toàn khác. Một cỗ khí chất không tên từ trên cơ thể hắn toát ra, khiến lòng người đều phải trùng xuống, tựa như khí thế của một vị bá vương tuyệt thế, không kẻ nào dám khinh nhờn.

Đinh Tư có chút lo sợ trong lòng, không tự chủ được mà lui bước về phía sau. Nhưng mà bước chân của hắn còn chưa có chạm đất, đã bị đông cứng tại chỗ. Không! Không phải mình hắn, mà toàn bộ mọi người có mặt trong đại điện cũng như thế, đều cứng đơ tại chỗ, không thể nào hành động.

Cả khu vực Thiên Thu Viện lúc này, tựa như đã bị tách biệt ra khỏi trời đất, trở thành một lĩnh vực riên của Lâm Dương. Nằm trọn trong sự chưởng quản của hắn.

Cuối cùng, Cố Sở cũng hiểu được lời nói của Lâm Dương có ý gì rồi. Quả nhiên là "xin chút ký ức" của mọi người, giống như Cố Sở từng làm với Lan Nhi, nhưng ở cấp độ cao hơn rất nhiều.

Từng dòng ký ức trong mọi người dần bị xóa đi, vĩnh viễn biến mất như chưa từng tồn tại. Đồng thời khung cảnh xung quanh cũng nhanh chóng biến đổi, như đi ngược lại thời gian, phục hồi

lại quang cảnh ban đầu của nó, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Vẫn là đại điện đông đúc, vẫn là những thiếu niên thiên tài đang nhộn nhịp giao lưu, vẫn là những lão già hộ đạo đang âm thầm quan sát. Mọi chuyện từ đầu, tựa như vẫn đang trôi qua như thế.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 128: Cha

Vũ Trụ vô bờ Thương Mang vô tận, cái gì vô cái gì hữu, cái gì thực cái gì hư. Từ thuở sơ khai hình thành ấy, Đại Đạo diễn hóa khai Thiên lập Địa, sinh hóa muôn loài, đã sớm có những nghịch lý không thể nào giải thích.

Đây có lẽ là một mảnh hư không vô bờ bến, không biết là thực hay mộng ảo, không biết là có hay là không, cứ thế hỗn độn mênh mang. Hoàng Thiên từ từ mở mắt, tựa như vừa thức tỉnh từ giấc ngủ của vạn cổ, thân thể có chút mệt mỏi rã rời.

Nhìn không gian huyền bí xung quanh mình, hắn có chút mơ hồ cùng khó hiểu, nhưng tuyệt nhiên không có sự lạ lẫm nào. Dường như nơi này không có bài xích hắn, mà còn tạo cho hắn một cỗ cảm giác quen thuộc hiếm có, giống như được ở bên cạnh người thân.

- Thiên Nhi!

Cũng chẳng để cho hắn có thời gian suy nghĩ linh tinh, trong tang thương nơi này đã vang lên thanh âm ấm áp, quanh quẩn trong tâm trí. Chỉ một câu nói thôi, lại khiến cho Hoàng Thiên sững sờ tại chỗ, đôi vai gầy run rẩy không thôi. Có lẽ vì quá kích động, hay là vì quá đỗi vui mừng, trên khuôn mặt nước mắt đã chảy dài, hắn khóc.

Đã lâu lắm rồi, hắn mới lại được nghe thanh âm ấy, lâu lắm rồi hắn mới có được cảm giác ở gần người thân như thế. Hóa ra cái cảm giác quen thuộc của nơi này, chính là hơi ấm của tình

thân. Thứ mà hắn đã sớm mất đi từ rất lâu rồi, hôm nay lại một lần nữa trở về. Hắn vùng vẫy trong hỗn độn hư không, ánh mắt gắt gao dò tìm trong từng góc nhỏ.

Cuối cùng ánh mắt của hắn dừng lại, có chút căng ra vì trừng lớn, cả cơ thể hắn run run khó mà kiềm chế, trong vô thức chầm chậm bước tới. Trước mặt hắn không xa, một thân ảnh quen thuộc đang đứng đó, nhìn hắn.

Một thân ảnh cao gầy đơn độc, nhưng đối với hắn lại như lớn bằng cả thế giới. Một khuôn mặt góc cạnh kiên nghị, nhưng đối với hắn lại cực kỳ tình cảm và ấm áp. Một thân ảnh có phần như thư sinh yếu đuối, nhưng lại tạo cho hắn cảm giác an toàn tuyệt đối, dù cho trời có sập xuống, dù cho cả thế gian này cùng đối nghịch với hắn, thì đã có người chống đỡ.

- Cha!

Không gian này vốn tĩnh lặng im lìm, từ lúc một tiếng gọi "cha" kia vang lên, lại như vỡ òa cảm xúc, đau thương đến vô cùng. Bước chân của Hoàng Thiên nhanh dần, rồi sau đó là dốc hết sức bình sinh mà chạy, đạp trên phiến hư không này.

Có lẽ cuộc đời hắn từ khi sinh ra tới bây giờ, chưa bao giờ dốc sức chạy liều mạng như thế. Cũng có khi, hắn đã cô đơn quá lâu, đến nỗi dù chỉ là một giây một phút thôi, hắn cũng không thể chờ đợi được. Chỉ có những người từng trải qua sự cô độc đến đáng sợ như hắn, mới có thể cảm nhận được một giây một phút ấy quý giá nhường nào, giây phút được ở bên gia đình. Hắn muốn ngay lập tức được ở bên người thân của mình, hắn không muốn bản thân cô độc nữa.

Phải, người gọi tên hắn, người đang đứng trước mặt hắn chính là cha của hắn – Hoàng Thiên Hùng.

Nhưng mà hi vọng càng nhiều, thì thất vọng càng lớn. Khi mà

hắn lao vào lòng của cha mình, lại như lao vào khoảng không hắc ám, lạnh lẽo đến vô cùng. Hoàng Thiên sững sờ, sau đó là sợ hãi, bởi vì hắn không cảm nhận được sự tồn tại của cha nữa. Tựa như hình ảnh trước mắt hắn chỉ là mộng ảo hư huyễn, chỉ có thể nhìn, mà không thể nào tiếp xúc.

Quỳ phục trước mặt thân ảnh quen thuộc ấy, cố nén lại cảm xúc đang tuôn trào, hắn cất tiếng với chất giọng khàn khàn, nhưng mãi không thể thành lời:

- Cha… Cha…

Bảy năm trôi qua, bảy năm hắn sống trong cô đơn và tuyệt vọng. Từng tia hi vọng mong manh liên tục bị dập tắt, nhưng hắn vẫn tồn tại và trưởng thành. Hắn quật cường hơn, mạnh mẽ hơn, chín chắn hơn, nhưng không đồng nghĩa với việc hắn không có lúc yếu mềm. Hắn cũng giống như bao đứa trẻ khác, cũng muốn được bên gia đình, cũng muốn được mẹ yêu thương, được cha bảo vệ, được chăm lo cho đệ đệ của mình.

Nhưng mà cuộc đời đã cướp đi tất cả của hắn, tất cả.

Nhìn đứa con trai đáng thương đang phủ phục trước mặt mình, Hoàng Thiên Hùng cũng không thể nào giữ được nét kiên nghị nghiêm khắc nữa. Chỉ là hắn không thể nào biểu lộ ra ngoài, mà phải khiến bản thân mình trở nên lý trí.

- Thiên Nhi ngoan, mau đứng lên đi.

Hoàng Thiên có chút mê mang gật đầu, nghe lời cha mình chậm rãi đứng lên. Đôi mắt lấp lánh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thân quen ấy, như muốn khắc ghi từng đường nét vào sâu trong tâm trí. Hắn sợ bản thân vội tỉnh giấc, rồi nhận ra tất cả đều chỉ là giấc mộng mà thôi.

- Mấy năm nay khổ cực cho con rồi! Có rất nhiều câu hỏi

muốn hỏi cha phải không?

Siết chặt bàn tay để kìm nén kích động trong lòng, Hoàng Thiên im lặng không nói gì, mà chỉ gật đầu. Không phải hắn không muốn hỏi, mà là có quá nhiều câu hỏi khiến hắn không biết bắt đầu từ đâu, hỏi như thế nào, vậy nên đành chọn im lặng.

Hoàng Thiên Hùng tất nhiên có thể cảm nhận được suy nghĩ của con trai mình, trong lòng không khỏi nổi lên chua xót, thở dài nói ra:

- Ta biết trong lòng con đang rất phức tạp, rất muốn biết được chân tướng của mọi chuyện. Nhưng mà nghe lời cha, hãy giữ nó ở sâu trong lòng mình, đừng hỏi, cũng đừng đi tìm hiểu, được không?

Không nghĩ rằng cha mình sẽ nói như thế, Hoàng Thiên có chút ngây ngốc khó hiểu, lắp bắp nói:

- Tại sao ạ? Có chuyện gì mà cha không thể nói cho con biết… ở nơi này chỉ có hai người chúng ta mà.

Mỉm cười nhìn con trai, Hoàng Thiên Hùng có chút bất đắc dĩ, lắc đầu nói: - Tất cả đều vì an toàn của con thôi. Thế giới này từ khi sơ khai đã sớm có những cấm kỵ không được phép tồn tại. Hôm nay con chỉ sử dụng một chút da lông của Ma Thần Diệt Thương Sinh đã bị mạnh mẽ hủy diệt như thế, con nghĩ khi ta nói cho con biết những bí mật cấm kỵ đó, “hắn” sẽ tha cho con sao?

Hoàng Thiên triệt để lâm vào im lặng, hắn không thể ngờ được mọi chuyện tưởng chừng như đơn giản lại có thể dẫn đến hậu quả khủng khiếp như thế. Rốt cục cha mẹ hắn có thân phận như thế nào, chân tướng của mọi chuyện ra sao, mà chỉ nói ra thôi liền có thể dẫn đến Thiên Đạo hủy diệt.

Thấy hắn lâm vào trầm mặc, Hoàng Thiên Hùng mỉm cười khẽ

hỏi:

- Thiên nhi, con sợ sao?

Bị cha hỏi bất ngờ như thế, Hoàng Thiên có chút lúng túng không biết trả lời như thế nào. Bảo hắn không sợ thì chính là nói dối, dẫu sao đó cũng là Thiên Đạo, là quy luật vận hành của vũ trụ này. Một sinh linh nhỏ bé như hắn có thể chống lại sao? Nhưng mà trước mặt cha mình, hắn không muốn tỏ ra yếu đuối, hắn phải mạnh mẽ, phải khiến cha mình tự hào.

- Ha Ha! Đứa bé ngốc này, sợ hãi là bản năng của con người, có gì mà phải xấu hổ? Ngay cả cha cũng có nỗi sợ giống như con thôi. Đôi khi thừa nhận nỗi sợ hãi của bản thân không phải là yếu đuối, mà là sự trưởng thành.

Hoàng Thiên Hùng cười lớn, quanh thân toát ra một cỗ ngạo ý ẩn hàm, như đem cả thiên địa đều đạp xuống dưới chân, tự hào nói:

- Con trai của ta! Cha muốn con học cách thừa nhận nỗi sợ của mình, để rồi biến nó thành động lực để bản thân mạnh mẽ hơn. Cha không muốn con trở thành những thanh kim loại kia, dù cho có cứng rắn đến mức nào cũng có thể bị gãy làm đôi. Cha muốn con giống như nước, dẫu cho mềm yếu nhưng lúc nào cũng vẹn toàn.

Từng lời nói, tựa như một hồi trống dội vào lòng của Hoàng Thiên, liên hồi và rộn rã, vẻ mặt của hắn từ lúng túng chuyển thành tràn đầy phức tạp, đứng ngây ngốc tại đó.

- Hãy học cách biết được bản thân mình đang ở vị trí nào trên thế giới này để nỗ lực phấn đấu. Cũng đừng quên tự hào về bản thân mình, tự hào vì dòng máu đang chảy trong thân thể, bởi vì con là con trai của ta và mẫu thân, có hiểu không? Cha tin một ngày nào đó, con sẽ trưởng thành, sẽ dẫm Thiên Đạo dưới chân

mình, lúc đó con còn e sợ nó nữa sao?

Hoàng Thiên sững sờ, cả thế giới trước mắt hắn dường như đã khác đi, không còn u ám não nề mà tràn đầy hi vọng. Dần dần, ánh mắt của hắn trở nên kiên định và bình tĩnh đến lạ thường. Thiên Đạo thì đã sao chứ? Thiên Đạo cũng không thể ngăn cản hắn tìm ra chân tướng, không thể ngăn cản hắn trở về với gia đình của mình.

Trông thấy quyết tâm trong ánh mắt của hắn, Hoàng Thiên Hùng không giấu được niềm hân thưởng. Con trai của hắn, chưa bao giờ và sẽ không bao giờ làm hắn thất vọng, đó là niềm tin tuyệt đối của một người cha dành cho con mình.

Một lúc lâu sau, Hoàng Thiên thu hồi lại tâm tình, suy nghĩ trong giây lát mới ngập ngừng hỏi:

- Khi nãy là cha giúp con sao?

Trong trận chiến với Vương Bân, trước khi gọi Đệ Nhị Hồn thức tỉnh, hắn vẫn luôn cảm nhận được có một cỗ lực lượng kỳ lạ đang bảo vệ bản thân mình. Khiến cho lực lượng của Vương Bân có mạnh đến thế nào cũng không thể tổn thương được hắn. Lúc đó còn không biết có chuyện gì xảy ra, bây giờ hắn liền hiểu rồi, là cha đang bảo vệ hắn.

Hoàng Thiên Hùng không có trả lời câu hỏi của hắn, mà chỉ mỉm cười tán thưởng, chậm rãi nói:

- Cậu bé kia rất tốt, rất đáng để con hi sinh nhiều như thế. Nhưng mà lần sau nhớ cẩn thận, đừng hành động không suy nghĩ như vậy. Cha chỉ là một tia thần niệm lưu lại trên cơ thể của con, cũng chỉ có thể bảo vệ con một lần này mà thôi. Ma Thần huyết mạch rất mạnh, nhưng con còn chưa thể lĩnh hội được một góc của nó, vậy nên đừng tùy tiện tiến vào.

Nghe cha nói bản thân chỉ là một tia thần niệm, hơn nữa còn

vì cứu hắn mà tiêu hao gần như không còn, trong lòng Hoàng Thiên không khỏi cảm thấy có lỗi. Hóa ra trong bao nhiêu năm qua, cha vẫn luôn âm thầm bên cạnh hắn, bao bọc chở che cho hắn. Vậy mà chính bản thân hắn còn không biết trân trọng, khiến cho cha phải tiêu hao như thế.

Lòng hắn như thắt lại, quặn đau đến vô cùng. Đôi môi mấp máy như muốn nói câu xin lỗi cha mình, nhưng chẳng thể phát ra. Rồi hắn cúi gập đầu thật sâu, nuốt từng chữ ấy vào trong lòng.

Có đôi khi, muốn thể hiện ra một điều gì đó, không nhất thiết phải bằng lời nói. Hắn muốn xin lỗi cha, nhưng lại không nói ra mà ghi sâu vào trong tâm trí, và hắn muốn dùng hành động để thể hiện lời xin lỗi đó.

Hôm nay hắn trưởng thành!

Lại nghĩ đến Hàn Lâm, sắc mặt của Hoàng Thiên đột nhiên trầm xuống, toát ra từng cỗ bi thương khó nói thành lời. Huynh đệ của hắn hôm nay đã ngã xuống, hắn phải trơ mắt nhìn huynh đệ của mình chết dần đi trong đau đớn. Máu, chảy dài trên thân xác Hàn Lâm, huyết lệ, chảy dài trên gò má non nớt của hắn.

“Sẽ có một ngày ta diệt ngươi Thiên Đạo này”

Lời hứa ngây ngô của ai đó vẫn quanh quẩn đâu đây, trong tâm trí của hắn. Lời hứa còn chưa thực hiện được, người đã đi xa mất rồi.

Hắn quá yếu nhược, có lẽ hắn không xứng đáng làm huynh đệ của Hàn Lâm.

- Ha Ha! Đừng tự trách mình như thế! Hàn Lâm cũng không muốn con sống trong dằn vặt, phải không? Hơn nữa, hắn cũng chưa có chết mà!

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 129: Nỗi Tuyệt Vọng Của Hoàng Thiên

Hàn Lâm còn sống!

Hoàng Thiên bị câu nói đó làm cho ngẩn người, trong lòng như dậy lên sóng lớn. Một cỗ kích động vui mừng khôn xiết xuất hiện trong tâm trí, lan tràn trên cơ thể khiến hắn run lên từng hồi:

- Cha nói thật sao? Hàn Lâm vẫn còn sống?

Hắn có chút cuống cuồng, suýt chút nữa lao tới nắm lấy tay cha mình, cũng may đã nhanh chóng nhận ra bản thân mình thất thố, vội vàng dừng lại, sau đó hỏi lại cha mình một lần nữa.

Hoàng Thiên Hùng nhìn con trai mình kích động như thế, mỉm cười gật đầu nói:

- Có phải cách đây không lâu con đã dùng Cố Tinh Cực Đạo Thạch để cường hóa linh căn cho Hàn Lâm đúng không?

Không hiểu tại sao cha lại nhắc đến chuyện này, nhưng Hoàng Thiên vẫn thật thà gật đầu, trong lòng cũng nổi lên suy đoán, chẳng lẽ có liên quan đến món đồ này sao?

- Cố Tinh Cực Đạo Thạch là một trong những tốp thiên hạ kỳ trân, vốn là một món đồ vật Tiên Thiên có trước cả trời đất, huyền bí vô cùng. Nó không chỉ có công dụng là cường hóa linh căn, mà còn có vô số công dụng thần kỳ khác, trong đó có công dụng dưỡng hồn.

Hoàng Thiên nghe vậy liền hiểu ra, vui mừng nói:

- Ý cha là linh hồn của Hàn Lâm hiện tại đang ở bên trong Cố Tinh Cực Đạo Thạch?

Niềm vui bất ngờ này ập đến quá nhanh, khiến Hoàng Thiên quên luôn bản thân mình đang ở bên trong không gian kỳ lạ, lại đi lục tìm Cố Tinh Cực Đạo Thạch để xem xét. Một hồi sau hắn mới phát hiện ra có vấn đề, không khỏi lúng túng xoa đầu, đãng trí quá rồi.

Thấy hắn háo hức như thế, Hoàng Thiên Hùng cũng không dong dài thêm nữa, mà trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn:

- Đúng thế, nó tương tự như công dụng của Dưỡng Hồn Thạch, chỉ khác ở chỗ nó có khả năng tự chủ lưu giữ lại linh hồn người đã từng được nó cường quá linh căn. Linh hồn của Hàn Lâm sau khi chết liền được nó hấp thu vào, bây giờ đang cư trú ở trong đó, thậm chí có thể đang nhận được chỗ tốt cực lớn đấy. Sau này con chỉ cần tìm được thiên hạ kỳ trân có thể thể tái tạo được thân thể tu sỹ, liền có thể phục sinh được cậu ta.

Hóa ra là vậy, Hoàng Thiên trong lòng bỗng chốc trở nên nhẹ nhõm như trút được toàn bộ gánh nặng trong lòng. Huynh đệ lâm vào tình trạng này đều là do hắn mà ra, hắn phải phục sinh Hàn Lâm bằng mọi giá, nếu không hắn sẽ không thể nào tha thứ cho bản thân mình.

- Thiên nhi của cha đã trưởng thành rồi.

Thái độ của con trai khiến cho Hoàng Thiên Hùng rất hài lòng, có chút tự hào nhìn chằm chằm vào hắn. Đứa nhóc nhỏ bé ngày nào đã không còn những nhẽo nghịch ngợm như ngày xưa nữa, mà đã biết suy nghĩ, biết lo lắng cho người khác.

- Được rồi! Thời gian cũng không còn nhiều nữa, đến lúc con phải tỉnh dậy rồi.

Thoáng nhìn không gian xung quanh đang dao động biến đổi, Hoàng Thiên Hùng có chút thở dài tiếc nuối và không cam lòng.

Ngay khi mà hắn vừa nói xong, thì không gian nơi đây liền lập tức biến đổi. Hư không hỗn loạn ầm ầm, hỗn độn bản nguyên không ngừng biến hóa. Thân ảnh của hắn có chút vặn vẹo trở nên mơ hồ hư huyễn, mờ nhạt dần theo thời gian.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hoàng Thiên sợ hãi đến toàn thân run rẩy, vội vàng kêu lớn:

- Cha…

Dường như đã sớm đoán trước được chuyện này xảy ra, Hoàng Thiên Hùng lại thản nhiên đến lạ thường, không có làm ra bất cứ hành động nào, chỉ mỉm cười nhìn Hoàng Thiên mà nói:

- Thiên nhi! Hãy sống thật tốt, đừng bao giờ để bản thân mình phải cô độc. Cha mẹ mặc dù đã không còn, nhưng con còn có đệ đệ, có bạn bè của mình. Có những người bên cạnh như thế chính là may mắn của con, phải biết trân trọng nó, đừng bao giờ phụ lòng của bọn họ, nghe chưa?

Từng câu nói nhẹ nhàng như thế, lại như sắc bén đến vô cùng, đâm vào lòng Hoàng Thiên đau nhói. Hắn cố cắn chặt môi của mình đến rớm máu, để không bật ra tiếng khóc. Nhưng mà nước mắt lại chẳng thể nào kìm được mà rơi xuống.

Cha mẹ đã chết thật sao?

Quỳ phục xuống trước mặt thân ảnh của cha mình, đầu óc hắn ông ông trống rỗng chẳng còn suy nghĩ gì được nữa. Thế giới trước mắt hắn như ầm ầm sụp đổ, tất cả mọi thứ lúc này trong mắt hắn đều trở nên nhạt nhòa và vô nghĩa. Rốt cục điều gì đến cũng phải đến mà, cái hi vọng mong manh cuối cùng của hắn đã bị đạp nát rồi, không còn nữa rồi.

- Cha…

Ngước mặt lên nhìn về phía thân ảnh đang dần nhạt nhòa kia, hắn gào lên trong tuyệt vọng. Vì sao chứ, vì sao hết lần này đến lần khác gieo vào trong lòng hắn niềm hi vọng, rồi lại nhẫn tâm dập tắt nó như thế. Thiên Đạo khốn kiếp, số mệnh khốn kiếp, tại sao cứ phải đùa bỡn với hắn như thế.

Dần dần tâm trí của hắn lâm vào trong điên dại, không thể nào kiểm soát được nữa. Ngay sau thời khắc thân ảnh của cha hắn tiêu tan, Hoàng Thiên cơ thể chao đảo ngã nhào trên không gian. Hắn cũng chẳng buồn đứng dậy, mà cứ thế nằm ngửa ra giữa chốn hư vô này. Đôi mắt trừng trừng mở lớn nhìn vào thinh không, không chớp lấy một lần.

Hắn nhếch môi lên mỉm cười, sau đó là bật thành tiếng, cuối cùng là ha hả không ngừng. Một hồi sau nước mắt lại chảy dài trên khuôn mặt hắn, miệng hắn cười mà mếu máo tựa như khóc. Cuộc đời này quá ác độc với hắn.

Hắn là ai? Hắn không biết!

Tại sao hắn sống? Hắn không biết!

Hắn sống để làm gì? Hắn cũng không biết nốt.

Cứ tưởng gặp được cha mình, hắn sẽ giải đáp được tất cả mọi thứ, hắn sẽ có thêm hi vọng. Nhưng mà rốt cục hắn chỉ thêm mù mờ mà thôi, chẳng biết thêm được gì cả.

Hôm nay, ngay tại giây phút này, cuộc đời hắn lần đầu tiên trở nên vô nghĩa như thế, sự tồn tại của hắn đã không còn quan trọng nữa. Bản thân hắn, ý nghĩa của hắn, mục đích sống của hắn trong giây lát đều như tan biến không còn nữa, không có mục tiêu, không có lý tưởng, không có hy vọng. Hắn lấy cái gì để sống tiếp đây? Hắn lấy cái gì để bám víu vào cuộc đời tàn khốc này nữa

đây?

Có phải hắn còn đệ đệ, có phải hắn còn bạn bè… Có lẽ đó là tất cả những gì mà hắn còn sót lại ở trên cõi đời này. Và hắn cần phải có thời gian để suy nghĩ về mọi chuyện, hắn cần thời gian để ổn định lại tâm tình.

Không gian xung quanh vẫn ầm ầm rung chuyển, chẳng vì hắn mà bị ảnh hưởng chút nào. Thân thể của hắn mờ dần, nhạt dần rồi biến mất, tiêu tán khỏi phiến không gian này.

Ngay khoảnh khắc sau đó, phiến không gian này dần dần ổn định lại. Hai cái thân ảnh bất ngờ xuất hiện trong hư vô, phiêu phù tại nơi đó.

- Thiên Hùng! Chúng ta làm vậy liệu có quá đáng với Thiên nhi không?

Người nói là một thiếu phụ trẻ tuổi, có lẽ không quá hai lăm. Khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, kết hợp với khí chất cao quý trên cơ thể khiến nàng trở nên vô cùng cuốn hút. Nếu Hoàng Thiên có mặt ở đây, hắn liền có thể nhận ra được nàng, chính là mẹ của hắn – Mộ Dung Hồng Điệp.

Mà người đàn ông bên cạnh nàng còn có thể là ai khác ngoài Hoàng Thiên Hùng chứ? Hắn nào còn trong tình trạng không cam lòng và bất lực như khi nãy, mà bình tĩnh đứng tại nơi đó, đôi mắt có phần kiên quyết vô cùng, chậm dãi nói:

- Ta biết! Nhưng chỉ có như thế mới đảm bảo sự an toàn cho nó. Chỉ có như thế mới có thể để nó toàn tâm toàn ý sống trong cuộc đời của mình. Chỉ có như thế nó mới có thể trưởng thành được.

Siết chặt nắm đấm của mình, hắn cố gắng kìm nén cảm xúc trong lòng, thoáng ngưng một lát, hắn lại mỉm cười:

- Chỉ một cái Thiên Mệnh cảnh giới mà cũng muốn ngăn cản con trai của ta ư? Mơ mộng hão huyền. Ngươi cũng chỉ là một tảng đá mài dao, lót đường cho con trai của ta bước lên đỉnh cao của cường giả mà thôi. Không biết kế hoạch của các ngươi là gì, nhưng lựa chọn con trai ta vào trong bàn cờ sẽ là sai lầm lớn nhất của các ngươi, rồi các ngươi sẽ phải hối hận vì hành động ngu ngốc này.

Lời nói của hắn tựa như đang tự nói với bản thân, lại tựa như đang nói với một ai đó khác, toát ra phong thái tự tin vô cùng. Biết được tâm trạng của phu quân mình lúc này, Mộ Dung Hồng Điệp nhẹ nhàng đưa bàn tay ngọc tới nắm lấy tay của hắn, nét mặt lộ ra vẻ ôn nhu.

Đoạn ánh mắt của nàng dừng tại hư không, vị trí mà Hoàng Thiên đứng khi nãy, tràn đầy mong mỏi cùng nhớ thương:

- Chàng thấy cô gái bên cạnh Thiên nhi thế nào?

Siết chặt lấy bàn tay của thê tử, Hoàng Thiên Hùng vươn cánh tay còn lại tới kéo nàng vào lòng, mỉm cười nói:

- Nàng nói tới Thiên Phương tiểu oa nhi sao? Ta thấy nó rất tốt, lại thật lòng với Thiên nhi, là một nàng dâu thích hợp a!

Có chút bất ngờ về câu trả lời của phu quân, Mộ Dung Hồng Điệp không khỏi a lên một tiếng, nhìn hắn với ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên:

- Chàng lại đồng ý chuyện giữa Thiên nhi và cô gái đó sao? Nếu ta không nhầm thì nàng ta là người của Tiên tộc a, năm đó…

Không để cho thê tử nói hết, Hoàng Thiên Hùng đã lấy tay che miệng của nàng, cười lớn nói:

- Ha Ha! Tiên tộc thì đã sao chứ? Chỉ cần hai đứa chúng nó thực sự yêu nhau, thì dù cho nàng ta có là người của tộc nào ta

cũng đồng ý thôi. Mối thù của đời trước không thể đổ lên đầu đời sau được, phải không? Hơn nữa, nàng năm đó không phải là người của Thần tộc đó sao, vẫn dám chạy qua Ma tộc để lấy ta đó thôi.

Bị phu quân đem ra so sánh như thế, Mộ Dung Hồng Điệp dù cho xưa nay giỏi ứng nhân xử thế cũng phải đỏ mặt xấu hổ. Nhưng mà trong lòng lại vô cùng ngọt ngào và ấm áp.

Ôm thê tử trong lòng, Hoàng Thiên Hùng khóe mắt đã có chút phiếm hồng, thì thào tự nói:

- Cha đã từng mong ước một cuộc sống bình thường, từng mong ước cho các con được hạnh phúc. Nhưng cuối cùng cha vẫn không thể nào làm được… Thiên Nhi, con phải thật mạnh mẽ lên, cố gắng sống thật tốt và hãy nhớ rằng, cha và mẹ luôn chờ các con trở về.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 130: Giết Người!

Học Viện Hoàng Gia, hồ Tiên Lãng.

Tại chỏm đá quen thuộc trên đỉnh thác, Thiên Phương ngồi yên tại nơi đó, hai chân thả tự do trong không gian. Khuôn mặt vẫn như thế xinh đẹp tuyệt trần, lại thêm nét u buồn trong ánh mắt, khiến cho nàng trở nên cuốn hút đến lạ thường. Bên cạnh nàng là thân thể của Hoàng Thiên, có chút vô hồn và lạnh ngắt, được nàng đặt ngồi dựa vào vai mình.

Nhìn thân thể tràn đầy vết thương ấy, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt ấy, trong lòng của nàng không khỏi nổi lên sự đau thương khó nói thành lời.

Hắn là một tên ngốc, là một tên không tim không phổi, chỉ biết ngu ngơ khù khờ khiến cho nàng lúc nào cũng phải tức giận, phải ấm ức. Nhưng cớ sao nàng vẫn quan tâm đến hắn, cớ sao nàng phải đau lòng vì hắn như thế.

Đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt nhợt nhạt, nàng cúi đầu áp sát vào đầu của Hoàng Thiên, nước mắt cứ thế nhẹ nhàng thẩm thấu ra ngoài lăn trên gò má. Có lẽ trên cuộc đời này không ai có thể cảm nhận được nỗi lòng của nàng lúc này, không một ai cả.

Đã từng ấy năm trôi qua, rốt cục nàng cũng chờ được hắn, nhưng mà tại sao hắn lại trở nên như thế này. Nhìn hắn đem yêu thương trao cho người con gái khác, nhìn hắn đau khổ vì người ta, trong lòng nàng làm sao thoải mái cho được. Thân phận của nàng dù kinh người, nhưng cũng chỉ như bao nhiêu con người bình

thường khác, nàng có lòng ích kỷ của riêng mình. Nàng yêu hắn, nàng muốn hắn là của riêng mình mà thôi.

Không gian thoáng chốc thanh tĩnh đến lạ thường, tiếng thác nước cũng như nhỏ dần đi rồi im bặt. Chỉ còn tiếng thở đều nhẹ nhàng của hai người, chậm rãi và sâu lắng.

Phải! Là tiếng thở của hai người, Thiên Phương và Hoàng Thiên.

Sau khoảnh khắc biến mất khỏi không gian kỳ lạ kia, Hoàng Thiên liền thức tỉnh lại rồi. Chỉ có điều mặc dù đôi mắt đã mở ra, nhưng lại tựa như không có linh tính, lạnh lẽo đến vô cùng. Có lẽ cú sốc kia quá lớn đối với hắn, khiến hắn chưa thể nào chấp nhận được, chưa thể nào trở về với thực tại. Hắn ngây ngốc vô định nhìn về phía trước, không nói một lời nào, bàn tay trong vô thức siết chặt lấy tay của Thiên Phương.

Nếu như là ngày thường, ngay khi mà hắn tỉnh lại, thì Thiên Phương đã đỏ mặt xấu hổ buông hắn ra, rồi đá bay hắn ra ngoài. Nhưng hôm nay nàng lại không có làm thế. Bởi vì từ trong đôi mắt vô hồn đó, nàng có thể cảm nhận được trạng thái của hắn bây giờ, mờ mịt và không có phương hướng, tuyệt vọng đến vô cùng.

- Tỉnh lại rồi sao?

Siết chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của hắn, nàng mỉm cười ấm áp, nhẹ nhàng hỏi, ánh mắt tràn đầy nhu tình.

Hoàng Thiên vẫn cứ thế nhìn về phương xa không có phản ứng, nhưng trên khóe mi nước mắt đã lăn dài. Hắn dần có cảm xúc, dần nhận ra được mọi thứ xung quanh mình. Chỉ là cái cảm xúc đó thật chán ghét, lại khiến cho lòng hắn bi thương đến thế. Nếu như được lựa chọn, hắn ước bản thân mình trở nên vô cảm cho xong, đừng bị dằn vặt trong đau khổ như vậy.

Ý thức trở lại, đồng nghĩa với ký ức được mở ra, từng thông tin liên tục truyền qua tâm trí hắn. Tinh thần hắn dần trở nên hỗn loạn, chìm vào trong kinh hãi và hoảng sợ đến tột cùng. Trên khắp cơ thể liên tục truyền đến những cơn đau dữ dội, cuộc đời của hắn có lẽ chưa từng phải trải qua cơn đau nào như thế, đó là nỗi đau, nỗi thống khổ từ sâu tận tâm can. Khủng hoảng và cô độc là cảm giác duy nhất còn sót lại trong tâm trí của hắn lúc này.

Bật người vùng dậy, hắn cắm đầu chạy như điên về phương xa, hùng hục tựa như một con dã thú lạc bầy, liều mạng và điên cuồng.

Thiên Phương sững sờ nhìn thân ảnh của hắn vút đi, trong lòng càng thêm xót xa và thương cảm. Nàng biết hắn trong lòng thống khổ cần phải phát tiết ra ngoài, hắn cần có thời gian để ổn định lại tâm tình của mình. Do đó không có đi ngăn cản hắn, mà chỉ chầm chậm bám theo sau.

Một người chạy, một người đi theo, cứ thế xuyên suốt dọc con đường đá cũ của Học Viện Hoàng Gia, khiến cho rất nhiều người chú ý tới. Tất nhiên cũng chỉ dừng lại ở sự hiếu kỳ, không có ai can thiệp vào.

“Dù cha mẹ đã không còn…”

Câu nói của cha cứ quanh quẩn vang vọng trong tâm trí, lồng ngực của hắn đau đớn đến mức không thể thở được nữa, khóe mi không ngừng rỉ máu, thê thảm đến vô cùng.

Sâu trong thức hải của hắn, Hỗn Nguyên Khí lâm vào tình trạng không thể nào kiểm soát, tuôn trào dữ dội. Ma Thần Thái Cực Đồ dưới sự thôi thúc của nhị khí bắt đầu vận chuyển, xảy ra biến hóa kinh người.

Hắn càng đau khổ, thì cơ thể hắn biến hóa càng thêm dữ dội. Từng luồng khí tức kỳ lạ không ngừng xuất hiện trong cơ thể,

xuyên suốt qua xương cốt, máu thịt, tỏa ra năng lượng hủy diệt khủng khiếp.

Năng lượng ấy, có vài phần tương tự như nhị khí Ma Thần mà hắn đã từng thi triển ra, nhưng lại ở một cấp độ hoàn toàn khác. Có lẽ đây mới chân chính là sức mạnh của Ma Thần huyết mạch, một sức mạnh mang tính hủy diệt.

Vạn vật sinh linh từ Thượng Cổ tới nay, đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng. Mỗi một chủng tộc, một địa phương đều có những cách thức tu luyện khác nhau, do đó bản chất của năng lượng trong cơ thể cũng không giống nhau.

Nguyên Giới, đúng như cái tên của nó, tu sỹ nơi này từ xa xưa tới tận bây giờ đã chọn Nguyên Khí làm năng lượng cốt lõi để tu luyện. Nguyên về bản chất thì chính là trạng thái sơ khai của khí, khí tinh thuần đến cực hạn chính là nguyên.

Quá trình tu luyện của tu sỹ, thực chất chính là quá trình tích lũy về lượng của Nguyên Khí, để đến cực hạn sẽ đi đến biến đổi về chất, ngày một mạnh mẽ hơn. Dựa vào những lần biến chất đó, có thể chia Nguyên Khí làm ba cấp độ chính bao gồm khí, nguyên, và cao nhất là tiên, hay còn được gọi là Tiên Nguyên Chi Khí.

Hoàng Thiên sống ở Nguyên Giới, nhưng hắn lại không giống như những tu sĩ khác, tu luyện Nguyên Khí. Hắn từ khi ở trong Vũ Trụ Hỗn Độn thức tỉnh được huyết mạch, ngưng kết ra Hỗn Nguyên Đan cho bản thân mình, thì đã đi sang một con đường hoàn toàn khác. Lực lượng mà hắn sử dụng không còn là Nguyên Khí, mà có tên là Hỗn Nguyên Khí.

Hôm nay, Hỗn Nguyên Khí của hắn dưới sự vận chuyển hỗn loạn của Ma Thần Thái Cực Đồ đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, sản sinh ra một loại lực lượng mới của riêng hắn. Là lực lượng kết hợp giữa Hỗn Nguyên Khí và Ma Thần Khí, tạo thành Hỗn Nguyên Ma Thần Khí.

Đây, mới chân chính là lực lượng của huyết mạch Ma Thần. Là một trong những lực lượng bí ẩn nhất của cả Vũ Trụ này.

Những biến hóa đang xảy ra trên cơ thể, Hoàng Thiên không hề hay biết. Mà dù cho có biết được, có lẽ hắn cũng chẳng quan tâm nổi. Bởi ý thức của hắn đã sớm không còn rồi, chỉ còn lại một loại bản năng trong tiềm thức.

Hắn vẫn một mạch cắm đầu chạy loạn, mặc cho Hỗn Nguyên Ma Thần khí không ngừng sản sinh, mặc cho cơ thể dưới sự thôi thúc của lực lượng mới mà xảy ra biến đổi cực lớn. Hắn chỉ biết một đường chạy tới. Hỗn Nguyên Ma Thần Khí từ thân thể không ngừng toát ra, đem vạn vật xung quanh đều diệt tuyệt.

Lúc này trên con đường đá đó, cách vị trí của Hoàng Thiên không xa, một đám mười mấy người đang chầm chậm bước đi, cười nói vui vẻ. Có lẽ là học viên của Học Viện Hoàng Gia đang tản bộ.

Bóng dáng của Hoàng Thiên nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt, tất nhiên không tránh khỏi sự chú ý của chúng. Đám người bước chậm lại, kẻ nào cũng nhíu mày nhìn về phía hắn, trên mặt lộ ra nét không vui. Một phần là ngoại hình của hắn có phần kỳ quái quê mùa, một phần vì hắn như không nhìn thấy bọn chúng, vẫn cắm đầu chạy tới.

Con đường đá này không rộng lắm, mà nhóm người của bọn chúng lại khá đông, đứng kín cả con đường. Mọi người ở đây đều là nhân tài của Học Viện Hoàng Gia, kẻ nào cũng kiêu ngạo bất tuân, há lại có chuyện chúng tránh đường cho một tên quê mùa chạy qua chứ?

- Hừ! Con chó hoang từ đâu chạy tới vậy? Khôn hồn thì mau cút đi.

Một tên thiếu niên quần áo đẹp đẽ nhất trong nhóm cau mày,

hướng về phía Hoàng Thiên mà quát lớn.

Nhưng mà lời nói của hắn có cũng như không, chẳng hề có tác dụng nào. Hoàng Thiên vẫn cứ điên cuồng như thế, cắm đầu mà chạy. Việc này khiến cho tên thiếu niên kia trở nên tức giận, trên khuôn mặt hằn lên từng tia sát khí. Kẻ vô tri này lại dám không coi lời nói của hắn ra gì, chính là chán sống đây mà.

- Muốn chết!

Nhìn Hoàng Thiên ngày càng gần, hắn quát lên một tiếng giận dữ, lòng bàn tay lóe lên quang mang, ác độc đánh ra một chưởng. Sóng năng lượng mãnh liệt cuộn trào, như hóa thành một thanh đao khổng lồ chém thẳng tới, tốc độ nhanh đến khó tin.

- Uỳnh!

Hoàng Thiên đang chìm trong trạng thái vô thức nào có phòng bị gì, công kích cứ thế chém lên người hắn, bộc phát ra nổ lớn rung chuyển. Lực lượng mạnh mẽ đem cơ thể hắn đánh bay về phía sau, chật vật lăn lộn trên nền đá.

Nhìn thấy đối phương chịu không nổi một kích của mình, tên thiếu niên trên khuôn mặt lộ ra vẻ khinh thường cùng ngạo mạn, hóa ra chỉ là một tên quê mùa yếu đuối.

Còn đám người xung quanh, mỗi kẻ một biểu cảm không giống nhau. Có kẻ lộ ra vẻ thích thú cười đùa, có kẻ khuôn mặt tràn đầy tán thưởng nịnh nọt với tên thiếu niên, cũng có kẻ tỏ vẻ thương hại Hoàng Thiên. Nhưng tuyệt nhiên, không có một kẻ nào cảm thấy bất bình cả, không có kẻ nào.

Chỉ có điều vẻ mặt của bọn chúng chẳng vui cười được bao lâu, đã phải đông cứng lại, có chút kinh sợ nhìn tới.

Nơi đó, Hoàng Thiên chậm dãi đứng dậy, trên thân thể ngoài vết rách trên quần áo do bị chém ra, thì không có vết thương nào

do công kích của tên thiếu niên kia gây ra cả. Thậm chí đến một vết rách nhỏ cũng không có.

Đây rốt cục là có chuyện gì xảy ra?

Mỗi người trong bọn chúng đều xuất hiện một dấu hỏi to đùng, nhưng chẳng có người nào có thể trả lời cho chúng cả, nếu có thì chính là thần chết.

Hoàng Thiên đứng im tại nơi đó, nhìn vào đám người phía trước mà nở nụ cười độc ác. Sâu trong ánh mắt bắn ra hung khí khủng khiếp, sát khí ngợp trời.

Thiên Kiếm tự nhiên xuất hiện bên cạnh hắn, bộc phát ra rung động mãnh liệt nhất từ trước tới giờ, giống như đang cực độ vui mừng vậy. Lần đầu tiên thanh kiếm này tự động chạy ra khỏi thân thể hắn không phải để bảo vệ hắn, không phải để luyện kiếm, mà là để giết người.

Hôm nay, lần đầu tiên trong cuộc đời hắn có ham muốn giết người như thế. Tựa như bản năng của hắn từ khi sinh ra, chính là để cướp đi tính mạng của người khác vậy. Hôm nay, hắn sẽ chủ động đi giết người.

.....Hàng khuya cho ae nào còn thức. :))

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 131: Hoàng Thiên Nhập Ma!

Tên thiếu niên ra tay với Hoàng Thiên sắc mặt càng thêm âm trầm. Hắn đường đường là một trong mười thiếu niên mạnh nhất của Học Viện Hoàng Gia, danh tiếng không hề nhỏ. Vậy mà hôm nay ra tay với một tên nhà quê không tên không tuổi, lại không thể làm tổn thương người ta, chẳng khác nào bị ăn một cái tát lên mặt. Đây là sự sỉ nhục khó mà chấp nhận được, khiến danh tiếng của hắn bị ảnh hưởng không nhỏ đấy.

- Không nghĩ lại có thể đứng lên a! Ta xem thường ngươi rồi.

Trên mặt nhếch lên ý cười đậm đặc, ánh mắt hắn có chút âm độc nhìn về phía Hoàng Thiên. Hắn biết kẻ trước mắt này không hề tầm thường chút nào, thậm chí còn mạnh không kém gì hắn đấy. Chỉ là trước mặt nhiều người như thế, hắn không thể để mất thể diện mà nhún nhường được.

Lại nhìn vào Thiên Kiếm đang bay quanh người Hoàng Thiên, ánh mắt của hắn lóe lên sự tham lam. Thanh kiếm này không ngờ lại có thể tự động ngự không bay quanh thiếu niên kia như thế, tuyệt đối là một cái pháp bảo quý hiếm a.

- Để lại thanh kiếm kia, ta tha ngươi một mạng.

Nhìn ra được sự đặc biệt của thanh kiếm này, hắn liền nổi lên dã tâm chiếm đoạt. Trong mắt của hắn, một người quê mùa như Hoàng Thiên không xứng đáng có được bảo vật như thế.

Lời của hắn nói ra, Hoàng Thiên còn chưa có phản ứng gì, Thiên Kiếm đang bay quanh người hắn đã xảy ra biến hóa. Một cỗ

khí thế bá vương và sát khí khủng bố như bùng nổ ra, đem cả thế giới này đạp xuống hố sâu. Quanh thân kiếm bộc phát ra hắc khí ngợp trời, đem toàn bộ không gian nhấn chìm. Cả bầu trời như bị tước đoạt đi ánh sáng, trở nên hắc ám tối mù. Từng luồng khí thế khủng bố bành trướng và lan rộng với một tốc độ khủng khiếp, khiến đất trời này tựa như đang tận thế….

Tên thiếu niên ngu ngốc này, hôm nay đã mắc phải hai sai lầm cực lớn. Một là ra tay với Hoàng Thiên khi mà hắn đang không kiểm soát được tâm trí, hai là chà đạp lên tôn nghiêm không thể xâm phạm của Thiên Kiếm.

Hôm nay không có ai có thể cứu được hắn.

Một đám người bị lực lượng khủng bố đó ép cho quỳ rạp xuống đất, máu tươi chảy ồ ra từ thất khiếu, thê thảm vô cùng. Bọn chúng ngây ngốc nhìn cảnh tượng đang xảy ra, trong lòng càng thêm hãi hùng khiếp vía. Tất cả bọn chúng trong đầu đều xuất hiện một cỗ rét lạnh và tuyệt vọng, hôm nay chúng chọc phải thứ gì vậy.

Thiên Kiếm bộc phát ngày càng thêm khủng bố, như muốn đem cả thế giới đều đánh nát. Trời quay đất cuồng, thinh không thất sắc. Nơi bầu trời bắt đầu không chịu được nữa, xuất hiện những vết nứt không gian chạy dài, đen ngòm hỗn loạn. Mãi tới khi Hoàng Thiên vươn tay nắm lấy, mới khiến nó ổn định trở lại một chút, những dị biến kia mới chầm chậm tan biến.

Đưa tay lên vuốt ve thân kiếm, tựa như đang an ủi, lại tựa như đang khuyên bảo nó. Kẻ ra tay với hắn, kẻ xúc phạm Thiên Kiếm, không có tư cách tiếp tục sống trên đời này. Chỉ là, giết chết những kẻ đó không cần phải dùng tới Thiên Kiếm, máu của những kẻ đó, không xứng để vấy lên nó, bọn chúng không xứng.

Cuối cùng hắn ngẩng đầu nhìn về phía trước, ánh mắt trở nên đáng sợ vô cùng, gằn lên trong cổ họng:

- Các ngươi chết đi thôi!

Thanh âm của hắn rõ ràng rất trầm ấm, nhưng nghe vào trong tai lại rét lạnh tựa như thông điệp của thần chết. Chỉ vài chữ ngắn gọn, lại khiến một đám người tâm hồn trở nên lạnh buốt, thất sắc lui về phía sau.

Trong một thoáng chốc mà thôi, thế giới vừa mới lấy lại được chút ánh sáng, lại lần nữa chìm trong bóng tối tà ác, chìm trong ma khí ngợp trời. Nhìn vào tròng mắt đen nhánh của Hoàng Thiên, tất cả mọi người đều không nhịn được mà run rẩy dữ dội, giống như bị sét đánh vậy.

Tên thiếu niên kia trong lòng kinh hãi tột cùng, khóe môi mấp máy không nói nên lời. Đôi mắt tà ác của Hoàng Thiên dán chặt vào thân thể, khiến hắn có cảm giác bản thân đang rơi vào địa ngục đẫm máu. Một đôi ánh mắt lại cho hắn cảm giác có thể nổ tan xác mà chết.

- Mẹ kiếp, tiểu tử ngông cuồng. Đi chết đi…

Không thể chịu đựng thêm được nữa, cũng như không thể trơ mắt chịu chết như thế, hắn bất chấp hậu quả ngưng tụ toàn bộ lực lượng của mình, lần nữa đánh ra một chưởng. Sức mạnh của một chưởng này không chỉ gấp mấy lần khi nãy, trên đường đi cuồn cuộn hình thành một đao ảnh đáng sợ. Tựa như có thể chém đứt bất cứ thứ gì nó quét qua.

Hoàng Thiên vẫn cứ thế đứng im không hề nhúc nhích, quanh thân như có như không hình thành một tầng khí lãng ngăn chặn lại công kích, bộc phát ra va chạm mãnh liệt.

Ầm!

Sóng cực chấn phát ra, công kích của tên thiếu niên mạnh mẽ là thế, nhưng lại không thể nào tổn thương được Hoàng Thiên,

thậm chí đến khí lãng phòng ngự cũng không thể phá nổi.

Hoàng Thiên ánh mắt không hề che giấu sự độc ác, nhếch môi cười một cách quỷ dị. Bước chân của hắn tỏa ra gợn sóng biến mất tại chỗ, xuất hiện ngay trước mắt của tên thiếu niên kia, vươn tay chộp lấy cổ của hắn.

Không kịp phản ứng, không thể nào phản kháng. Tên thiếu niên bị hắn nhấc bổng lên khỏi mặt đất, giãy giụa trong tuyệt vọng. Máu tươi chầm chậm rỉ qua khóe miệng của hắn, nơi cổ họng bị bóp chặt đến biến dạng, vang lên tiếng răng rắc dọa người. Hắn đau đớn như chết đi sống lại, mỗi một bộ phận trên mặt, mỗi một chỗ cơ thịt đều đang co giật dữ dội.

Phốc một tiếng, chiếc cổ của hắn bị Hoàng Thiên mạnh mẽ bóp nát, đầu lâu lìa ra lăn long lóc trên nền đá, máu tươi bắn tung tóe. Một cái thiên kiêu của Học Viện Hoàng Gia cứ như thế chết đi, bị người bóp chết nhẹ nhàng, không thể nào phản kháng.

Nhìn cái đầu đầy máu đang lăn trên đường, Hoàng Thiên bật cười ha hả như một tên điên. Tâm trí của hắn vẫn còn hỗn loạn, thế giới trước mắt hắn vẫn vô nghĩa và mịt mờ như thế. Nhưng mà sau khi giết người, lại xuất hiện cảm giác thực khác lạ. Cơn đau trong cơ thể dịu dần đi, hóa ra cảm giác giết người lại thoải mái như thế.

Trước đây, khi hắn lần đầu tiên giết người, trong lòng hắn khó chịu. Khi hắn lần thứ hai giết người, hắn cảm thấy hối hận. Lần thứ ba giết người, hắn cảm thấy bình thường. Còn hôm nay, hắn lần thứ tư giết người, trong lòng cảm thấy thật thoải mái, thậm chí là hưng phấn.

Hôm nay phần Ma trong huyết mạch của hắn đã bị đánh thức hoàn toàn, không có bị áp chế, không có bị yếu thế so với Thần nữa.

Phải chăng hắn đã thay đổi, phải chăng hắn đã nhập Ma!

Phải chăng Ma một khi thức tỉnh, thì chỉ có chết chóc và hủy diệt.

Chỉ có thực sự lâm vào trạng thái này của hắn, mới có thể hiểu rõ chữ Ma đó là đáng sợ cỡ nào.

Trên cơ thể của hắn, Hỗn Nguyên Ma Thần Khí hình thành ngày một nhiều, tỏa ra quang mang mãnh liệt chói mắt, lực lượng mà nó hàm ẩn mạnh mẽ hơn trước đây đâu chỉ ngàn vạn lần.

Đám người còn lại hét lên sợ hãi, vội vàng quay đầu bỏ chạy. Trong mắt của chúng lúc này, Hoàng Thiên không khác gì một ác ma, một con quỷ khát máu. Trong đầu của chúng lúc này, không có một suy nghĩ nào khác ngoài ý niệm chạy trốn.

Nhưng mà bỏ chạy ư, bọn chúng có thể sao, không có một kẻ nào có thể thoát được cả.

Tay phải vươn lên, Hoàng Thiên đánh ra một chiêu Nhất Kiếm Diệt Chân Tâm. Chỉ thấy hai kẻ đáng thương đang bỏ chạy đôi mắt trợn lên trong sợ hãi, ngửa mặt lên trời té xuống, chết ngay tại chỗ.

Cũng cùng lúc đó, ở phía bên kia, cô gái khi nãy còn đang kiêu ngạo cười nhạo Hoàng Thiên, lúc này lại trốn chạy như chó nhà có tang. Chỉ là còn chưa có được bao xa, một đạo kiếm ảnh đã vụt tới đâm xuyên qua ngực ả rồi nổ tung, máu thịt văng ra tứ tung trên mặt đất, chết không toàn thây.

Từng người, từng người cứ như thế mất mạng, mỗi kẻ đều chết dưới một hình thức khác nhau, có chăng giống nhau ở chỗ cực kỳ tàn khốc và nhanh chóng.

“Thiên Đạo… Thiên Đạo… mi muốn Hoàng Thiên hoặc là Thần, hoặc là Ma, muốn hắn từ bỏ đạo của bản thân mình. Có lẽ

mi đang thành công rồi đấy. Hắn đang thay đổi, hắn đã lựa chọn… hắn là Ma.”

Bóp nát đầu của một tên thiếu niên, Hoàng Thiên ngửa mặt lên trời cười lớn, như đang cười nhạo vạn vật sinh linh, cười nhạo đất trời càn khôn, hay cười nhạo chính bản thân mình.

Một hồi sau, hắn mới nghiêng đầu nhìn về phía sau. Nơi đó chỉ còn lại một người còn sống, là một thiếu nữ khoảng chừng đôi mươi. Nàng bị tràng cảnh trước mắt dọa sợ đến ngây ngốc, chạy cũng không dám chạy nữa.

Con ngươi của nàng co rút lại dữ dội, trái tim trong lồng ngực đập bình bịch kịch liệt đến mức đau đớn khôn cùng. Nàng rất muốn gào lên, rất muốn quỳ lạy van xin hắn tha cho mình. Nhưng mà yết hầu lại như bị nghẹn lại, không thể nào phát ra âm thanh. Nhìn thấy Hoàng Thiên đang chầm chậm bước tới, nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng và khát máu của hắn, nàng lâm vào trong tuyệt vọng.

- Thiên!

Ngay khi mà bàn tay của Hoàng Thiên sắp vung tới đầu của thiếu nữ kia, sắp tước đi tính mạng của nàng thì một thanh âm nhẹ nhàng bất chợt vang lên bên tai hắn, khiến tâm trí đang hỗn loạn của hắn xuất hiện một tia thanh tỉnh hiếm có.

Đằng sau hắn không xa, Thiên Phương hai khóe mắt đã đỏ ửng, đau lòng nhìn hắn.

Sững sờ nhìn chằm chằm vào thân ảnh quen thuộc ấy, Hoàng Thiên thân thể có chút run run. Thiên Phương, tại sao nàng lại có mặt tại nơi này, tại sao vẻ mặt của nàng lại đau khổ như thế?

Càng nhìn vào nàng, tâm trí của hắn càng thêm ổn định và tỉnh táo trở lại, mãi một hồi sau hắn mới nhìn ra được hiện trường đầy

máu, nhìn xác người la liệt khắp nơi, nhìn bàn tay mình nhuộm đỏ bởi máu tươi. Ánh mắt của hắn kinh sợ, thân thể hắn run rẩy. Hắn đang làm gì thế này?

Hắn giết người sao? Những người này là do hắn giết sao? Hắn tại sao lại giết người rồi, tại sao?

Những cơn đau từ trong trí óc liên tục truyền đến, dữ dội đến vô cùng, tim hắn đập ngày càng nhanh hơn. Quỳ phục xuống nền đất, hắn ôm lấy đầu mình gào lên trong kinh sợ tột cùng, nước mắt lần nữa rơi xuống, thấm ướt trên mặt đá.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 132: Ngươi Ngốc Lắm

Ngay khi mà hắn lâm vào khủng hoảng nhất, một bàn tay ấm khẽ đặt lên vai hắn, khiến thân thể của hắn chấn động một hồi, tựa như bị một tia sét đột ngột đánh vào.

Chầm chậm đứng thẳng người dậy, hắn quay đầu nhìn chằm chằm vào thiếu nữ bên cạnh mình, trong lòng càng thêm ngổn ngang phức tạp.

- Ta…

Trong hắn tự nhiên xuất hiện một cỗ sợ hãi không tên, sợ nàng nhìn thấy trạng thái bây giờ của hắn, sợ nàng nhìn thấy những việc làm này của hắn. Để rồi vì đó mà rời xa hắn, hắn sợ.

Hắn đứng ngây ngốc tại chỗ, suy nghĩ miên man không biết bao lâu, đột nhiên ánh mắt thoáng chốc nhíu chặt lại, sau đó cố tỏ ra lạnh lùng nhìn về phía Thiên Phương:

- Nàng đi đi! Ta không có chuyện gì đâu.

Thấy ánh mắt của hắn như thế, Thiên Phương chân mày hơi nhíu, nhẹ nhàng nói:

- Không! Ta ở lại cùng ngươi!

Nắm tay khẽ siết chặt, Hoàng Thiên tựa như đang đưa ra một quyết định rất khó khăn, hắn quay đầu đi không dám nhìn Thiên Phương nữa, nói với một chất giọng rất kiên quyết:

- Không cần! Ta bảo nàng đi đi! Nàng không nghe thấy sao?

Thiên Phương có chút sững người, không nghĩ hắn lại tỏ thái độ như thế, đây là lần đầu tiên hắn lớn tiếng với nàng, hắn muốn nàng rời đi như vậy sao?

Đưa bàn tay lên kéo mặt hắn quay lại, nàng có chút nghẹn ngào hỏi:

- Ngươi bị làm sao vậy! Đừng như vậy nữa có được không?

Hoàng Thiên nắm tay càng thêm siết chặt, nhắm nghiền mắt một hồi rồi mở ra. Khuôn mặt cố lộ ra vẻ lãnh khốc vô tình, hắn hất tung cánh tay của nàng ra ngoài rồi bật cười ha hả, gầm lên như một con thú điên:

- Ha Ha! Ta làm sao? Ta giết người phải không, ta độc ác phải không? Ta khiến nàng sợ, nàng ghê tởm phải không!

Thiên Phương thẫn thờ nhìn hắn, trong lòng tràn ngập bi thương và ấm ức. Tại sao hắn lại nói như thế, hắn nghĩ nàng là người như vậy sao? Không biết phải trả lời hắn như thế nào, nàng đứng ngây ra đó, chỉ biết nhìn hắn.

Việc này lọt vào mắt Hoàng Thiên, lại giống như nàng mặc nhiên thừa nhận điều đó. Trong lòng hắn chợt xuất hiện một cơn giận dữ khó hiểu.

- Hóa ra nàng cũng giống cô ta mà thôi, các người đều giống nhau cả thôi. Các người, rồi cũng sẽ bỏ rơi ta, vì ta là một tên ác ma mà… ha ha!

Hoàng Thiên giận quá hóa cười, không hiểu sao lúc này trong đầu của hắn lại xuất hiện hình ảnh của Lan Nhi, khiến tâm tình vừa mới ổn định lại lâm vào tình trạng mất kiểm soát.

Hắn hận, hắn căm hận tất cả, cái gì người thân, cái gì huynh đệ, cái gì tri kỷ hồng nhan, đều là giả tạo dối trá. Cuối cùng đều bỏ hắn mà đi, không phải sao?

Nhìn cái vẻ hung ác điên dại của hắn, Thiên Phương cảm thấy vừa thương vừa giận. Hắn có thể đau khổ, có thể bi thương, nhưng tại sao lại chà đạp lên tôn nghiêm của nàng như thế.

Nhìn vào vẻ mặt của hắn, thế giới trước mắt nàng như trở nên âm u hắc ám, tịch mịch và cô liêu. Hóa ra hắn chưa bao giờ hiểu nàng, hóa ra bao lâu nay là nàng ngộ nhận thôi sao.

Và rồi nàng lau đi nước mắt, ngẩng đầu lên đầy kiêu ngạo, nhìn hắn với ánh mắt đầy thương hại:

- Hoàng Thiên! Ta rốt cục cũng hiểu rồi, ngươi là một tên hèn, một tên nhu nhược. Coi như Thiên Phương ta ngu ngốc mới đi thích ngươi một cách mù quáng như thế, ta sai rồi.

Giọng điệu của nàng quật cường, nhưng trong lòng thật sự lại đau khổ vô cùng, chua xót và tủi thân tràn ngập trong tâm trí.

Bị Thiên Phương mắng như thế, Hoàng Thiên như lửa cháy đổ thêm dầu, bùng nổ càng thêm dữ dội. Hắn nhìn thẳng vào mặt nàng mà bật cười, tiếng cười lại mang theo sự vô cảm và bất cần, nói:

- Đúng vậy! Ta hèn hạ, ta nhu nhược đấy. Cô cút đi, ta không cần cô phải thương hại.

Bốp!

Một tiếng giòn giã vang lên, Hoàng Thiên đã ăn một cái tát vang dội, khiến mặt hắn lệch hẳn sang một bên. Vết hằn năm ngón đỏ tươi bắt đầu nổi lên trên khuôn mặt anh tuấn, đau rát và nóng bỏng. Tốc độ đánh của Thiên Phương không nhanh, với năng lực của hắn hoàn toàn có thể tránh được, thế nhưng hắn lại không có tránh. Tựa như hắn cố ý hứng một cái tát này cho nàng xả giận vậy.

- Xong chưa! Xong rồi thì đi đi thôi.

Nhẹ nhàng quay mặt lại, hắn nhếch môi cười khẩy một cái nói với Thiên Phương. Không ai biết được trong lòng hắn đang nghĩ gì, đang muốn gì, tại sao hắn lại hành xử như thế. Nhưng mà bàn tay của hắn, đã sớm siết chặt đến mức chảy máu, giống như hắn đang cố gắng kìm nén một thứ gì đó.

Thiên Phương lúc này nét mặt đã khôi phục về vẻ lạnh lùng vốn có, không còn một chút bi thương, không còn một chút đau khổ nào nữa. Giống như mọi biểu cảm lúc trước đều là hư ảo, chưa bao giờ xuất hiện trên khuôn mặt của nàng.

Ánh mắt của nàng nhẹ đảo qua, lạnh như tuyết nhìn về phía Hoàng Thiên, không có một chút biểu lộ cảm xúc, sau đó quay đầu rời đi. Bóng dáng cô độc ấy xa dần, mờ dần rồi biến mất.

Hoàng Thiên nhìn theo hình bóng ấy, ngẩn ngơ không nói một lời. Mãi tới khi bóng dáng của nàng khuất xa, bàn tay đang siết chặt của hắn mới buông ra, thấm đẫm bởi máu.

Khuôn mặt của hắn nào còn sự điên cuồng mất kiểm soát, nào còn sự hung ác dữ tợn như khi nãy, mà chỉ có một sự bình tĩnh trầm ổn đến đáng sợ.

Nhẹ nhàng đưa bàn tay đầy máu của mình lên sờ vào vết bàn tay còn hằn in trên má, cảm nhận sự ấm áp nhẹ nhàng truyền tới đó, hắn mỉm cười lãnh khốc:

- Được rồi! Thức tỉnh đi tên khốn kiếp, để ta xem xem ngươi có thể làm được những gì.

Thiên Phương rời đi, thiếu nữ vừa nãy cũng đã sớm bỏ trốn, nơi này bây giờ chỉ còn lại một mình Hoàng Thiên, cô độc đứng đó. Hắn một mình tự nói, tựa như đang nói với một ai đó, lại tựa như đang nói với chính bản thân mình.

Lời hắn vừa dứt, trên cơ thể bắt đầu xuất hiện những biến hóa

khủng bố. Đôi mắt vừa nãy còn đang bình tĩnh trầm ổn, lúc này đây đã hóa thành hai thái cực quay cuồng. Từ sâu trong thân thể hắn liên tục bộc phát ra Hỗn Nguyên Ma Thần Khí, mãnh liệt vô bờ. Xương cốt, máu thịt đều bắt đầu lột xác, tiến hành thuế biến kinh người.

Không những thế, tất cả các bộ vị trên cơ thể của hắn chớp mắt đều được bao phủ bởi một lớp vảy đen bóng loáng, tựa như một bộ hộ giáp kiên cố bao trùm lên toàn thân hắn, đem lại cảm giác không thể nào phá vỡ. Đặc biệt là sau lưng của hắn xuất hiện một thái cực đồ rất lớn, hóa thành hai cái cánh một đen một trắng.

Hắn tiến vào trạng thái Ma Thần Đệ Nhất Biến! Không phải là chạm tới như trước, mà là hoàn toàn thức tỉnh. Đây mới là hình thái hoàn hảo nhất của Ma Thần Đệ Nhất Biến.

Một cỗ cảm giác cường đại chưa từng có bất chợt xông lên trên đầu. Hắn theo bản năng điều động một chút, liền gây ra một đạo cuồng phong cường đại đến mức khó mà tưởng tượng, đem toàn bộ cây cối trong phạm vi mấy chục mét đều thổi tung.

Cùng với cỗ cảm giác cường đại đó, một cỗ ý niệm tà ác bắt đầu xâm thực vào trong tâm trí của hắn. Khiến hắn như biến thành một người hoàn toàn khác, một cỗ hưng phấn điên cuồng và ham muốn giết chóc chiếm cứ trong suy nghĩ, khiến hắn lâm vào hành động theo bản năng.

Hóa ra đây là nguyên nhân mà hắn nặng lời với Thiên Phương như thế. Hắn biết bản thân sắp không kiểm soát được Ma khí nữa, hắn không muốn Thiên Phương nhìn thấy hắn trong trạng thái này, hắn sợ nàng sẽ gặp nguy hiểm.

- A! A! A!

Rốt cục hắn cũng không chịu đựng được thêm nữa, chút ý niệm bản thân còn sót lại cuối cùng cũng bị cắn nuốt. Hắn rống

lớn một tiếng thên thảm, bộc phát ra ma khí cuồn cuộn khắp không gian. Thiên Kiếm càng thêm hưng phấn, bay lượn cuộn tròn xung quanh, sau đó được hắn bắt lấy.

Hai cánh khẽ vỗ, cả cơ thể hắn nhẹ nhàng tựa như không bay lên cả trăm mét cao, lơ lửng tại nơi đó. Trong đôi mắt của hắn lộ ra vẻ điên cuồng cùng khát máu, một kiếm chầm chậm đưa lên, bộc phát ra tất cả sức mạnh mà hắn có lúc này, tất cả ý cảnh kiếm đạo mà hắn nắm giữ, xử ra một chiêu kiếm.

Hào quang sáng chói, thần khí đạp thiên, ma khí trảm địa. Hỗn Nguyên Ma Thần Khí lần đầu thể hiện ra sự cường đại của nó, đem trời đất đều đánh cho quay cuồng xoay chuyển.

Uỳnh!

Nổ lớn rung trời, một góc lớn mấy ngàn mét của Học Viện Hoàng Gia nguyên bản là núi lớn dưới một chiêu kiếm này bị chém làm đôi. Một cái khe lớn sâu hắm nhìn không thấy đáy được tạo thành, chạy dài cả ngàn mét. Hai bên vách bóng loáng láng mịn, khiến người ta sởn hết cả gai ốc. May là một chiêu khủng bố này chém về phía rừng hoang vắng người, nếu không hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Một chiêu này đánh ra, tiêu hao gần như toàn bộ Hỗn Nguyên Ma Thần Khí mà Hoàng Thiên vừa mới tích lũy được. Ngay cả ác niệm đang chiếm hữu ý chí cũng trở nên suy yếu khiến cho hắn xuất hiện một tia tỉnh táo, bắt đầu đấu tranh giành lại quyền kiểm soát thân thể.

Hắc Bạch song cánh trong chốc lát huy động, tốc độ nhanh đến đến kinh người. Thân ảnh của hắn vút đi, trong chớp mắt biến xa khỏi chân trời, để lại hiện trường đẫm máu ở sau lưng.

Mãi tới hơn nửa ngày sau đó, thân ảnh của hắn mới dừng lại trên một đỉnh núi nằm giữa rừng hoang bạt ngàn. Hắn đã kiểm

soát được tâm trí của mình, trở về hình thái con người.

Thẫn thờ đứng im tại nơi đó, hắn đưa mắt nhìn về phương xa man mác. Hồi tưởng lại những gì đã nói với Thiên Phương, nghĩ tới vẻ thất vọng và đau khổ của nàng khi đó, hắn bất giác mỉm cười chua xót, tự thì thào một mình:

- Thiên Phương! Ta xin lỗi. Bấy nhiêu năm trôi qua, trải qua không biết bao nhiêu chuyện, ta đã hiểu ra rất nhiều điều. Những người bên cạnh ta luôn gặp phải những điều không may, đều rời bỏ ta mà đi, ta không muốn nàng trở thành một trong những người đó.

Trời đã về chiều, hoàng hôn đỏ rực chiếu rọi khắp tinh không. Vẫn còn ánh sáng, nhưng đối với hắn lại có chút tuyệt vọng và u ám. Bóng dáng của hắn đổ dài trên vách núi, lẻ loi và cô độc đến vô cùng.

- Ta là một kẻ đến bản thân mình là ai cũng không biết, ý nghĩa tồn tại là gì cũng không biết, lý tưởng sống cũng không có, ta là một kẻ thất bại. Một người không ra gì như ta không xứng đáng với nàng, không đáng để nàng hi sinh cả cuộc đời mình như thế. Ta không xứng…

Nghĩ đến bản thân mình, hắn mỉm cười tự giễu, giọng điệu tràn đầy châm chọc và bi thương. Nghĩ đến nàng, hắn chỉ cảm thấy có lỗi, đau thương và tự trách. Hắn khiến nàng phải khổ.

Ngoài cha mẹ và Hoàng Vân, hắn đã xem nàng trở thành người quan trọng nhất trong cuộc đời của mình. Cũng chính vì lý do đó, hắn lựa chọn để nàng rời xa.

“Con đường của mi là do chính mi bước đi, cô độc và lạnh lẽo, tất cả những người khác chỉ là đi ngang qua đời mi mà thôi.”

Câu nói của Xương Cuồng vẫn như vang vọng quanh quẩn đâu

đây, như một lời tiên đoán cho số phận của hắn, cuộc đời hắn cô độc như vậy sao?

- Ngươi ngốc lắm?

Đúng lúc này, một thanh âm nghẹn ngào bất chợt vang lên khiến hắn lâm vào chết lặng.

Cô gái vừa lên tiếng, cô gái đang đứng ngay đằng sau hắn, là cô gái mà hắn yêu. Nàng chưa bao giờ rời xa hắn…

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 133: Tân Sinh

Hai người, bốn ánh mắt chăm chú nhìn nhau, Hoàng Thiên có chút lúng túng không biết nên ứng xử như thế nào, hơi thở dần một nhanh, hắn ấp úng:

- Nàng… tại sao nàng lại ở đây?

Thiên Phương không nói nên lời, nhìn cái vẻ lúng túng vô tội kia của hắn, nàng chỉ muốn mắng hắn thật nhiều, chỉ muốn đánh hắn thật đau. Tên đầu đất này quá ngốc đi, cứ ngẩn ngơ đứng đó, hắn không biết phải làm gì sao?

- Ta… Nàng nghe thấy hết rồi sao?

Thiên Phương suýt chút nữa thì phát cáu, thu lại vẻ đau thương trên khuôn mặt, lạnh lùng nhìn hắn:

- Ta không có điếc.

Có chút sởn gai ốc, Hoàng Thiên như một đứa nhóc làm sai bị mẹ phát hiện, hắn không còn dám nhìn thẳng vào mắt nàng nữa, tinh thần có chút bất an nhăn nhó:

- Khi nãy những lời ta nói với nàng…

Thấy hắn nói mãi mà không nên lời, Thiên Phương nhếch môi cười tiến lại gần hắn, ánh mắt trừng trừng đầy sát khí:

- Ngươi nghĩ ta là ai? Chỉ bằng mấy câu nói ngu ngốc của ngươi mà cũng đòi qua mặt ta sao? Nếu chẳng phải ta muốn để ngươi được như ý, có không gian riêng để giải quyết ma tâm thì

ngươi nghĩ sẽ lừa được ta ư?

Thôi xong rồi, xong rồi. Trong lòng Hoàng Thiên quả thực muốn khóc tới nơi rồi. Hắn có chết cũng không thể nào nghĩ bản thân diễn kịch tốt như thế mà vẫn bị nàng phát hiện ra, ngược lại còn bị nàng gậy ông đập lưng ông lừa lại hắn. Quá là nhục nhã đi mà.

Chỉ là hắn không biết được, không phải diễn xuất của hắn kém, mà là do Thiên Phương quá hiểu hắn đấy. Nàng hiểu hắn tới mức mặc cho hắn có diễn tốt tới mức nào đi chăng nữa, thì nàng vẫn có thể nhận ra được hắn đang nói dối, thì làm sao hắn có thể lừa nàng được đây?

Bề ngoài của hắn có vẻ như đang buồn bực, nhưng sâu tận trong tâm can lại đang tràn trề ấp áp và yêu thương. Sau tất cả, người cuối cùng ở bên cạnh hắn vẫn là nàng, người hiểu lòng hắn nhất vẫn là nàng.

Rồi bất chợt, trong lòng hắn lại nổi lên suy tư, hồi tưởng lại những lời hắn đã nói, nhớ lại những gì hắn đã nghĩ, lòng hắn thở dài trong do dự:

- Nàng đã nghe được hết, nghĩa là cũng biết được tại sao ta lại làm như thế rồi phải không? Ta chỉ là một kẻ không ra gì, căn bản không đáng để nàng phải hi sinh nhiều như thế. Chúng ta…

Không để hắn nói hết lời, Thiên Phương đã tiến tới, ánh mắt tràn đầy kiên định mỉm cười nói:

- Ngươi nghĩ ta quan tâm đến những thứ đó sao?

Nàng đứng rất gần hắn, dáng người vẫn như thế xinh đẹp rạng ngời, lại thêm hai mắt đang còn lấp lánh nước mắt khiến nàng càng trở nên thanh thoát. Nhìn cái vẻ dịu dàng hiếm có của nàng, quyết tâm của Hoàng Thiên vốn đã mỏng manh dễ vỡ, lúc này lại

nổi lên từng gợn sóng trùng điệp lan xa.

Có chút cười khổ nhìn về thiếu nữ trước mắt, Hoàng Thiên khẽ than trong lòng, trầm tĩnh nói:

- Nàng đừng cố chấp như thế! Bên cạnh ta chỉ khiến nàng đau khổ mà thôi.

Thiên Phương ghé sát lại gần mặt hắn, ngẩng đầu đầy kiêu ngạo và ương ngạnh, đôi mắt long lanh mở lớn quát lên:

- Ta thích như vậy đấy, ngươi cản được sao?

Nhìn cái vẻ tinh nghịch ương bướng ấy, nhìn khuôn mặt xinh đẹp có vài phần tiều tụy ấy đang áp sát mình, Hoàng Thiên tựa như nghe rõ từng nhịp tim mình đập, trong lòng hắn cảm động và ấm áp đến vô cùng. Thành lũy phòng thủ cuối cùng của hắn tựa như một tấm gương lớn, lúc này choang một tiếng vỡ nát.

Nếu như hắn còn không tiếp nhận tình cảm của nàng, vậy thì hắn không xứng đáng để sống trên đời này nữa rồi. Lúc này đây, hắn rất muốn mỉm cười gật đầu, rất muốn ôm nàng vào lòng để nói rằng hắn cũng thích nàng, nhưng hắn làm không được.

Mới khi nãy hắn còn kiên quyết từ chối nàng, vậy mà bây giờ lại mặt dày thay đổi, quá là xấu hổ đi. Nghĩ đến đây, tự dưng sắc mặt hắn thoáng chốc đỏ lên, vội vàng quay đầu, trong lòng không khỏi phiền muộn.

Nhìn thấy thái độ của hắn, Thiên Phương liền hiểu được hắn đang nghĩ gì trong đầu. Mỉm cười trong lòng, nàng giả bộ tức giận dậm chân quát lên:

- Hoàng Thiên khốn kiếp, ngươi đến ngay cả lòng của mình như thế nào cũng không dám nhận sao?

Hoàng Thiên trong lòng có chút buồn bực, lắp bắp không nói

thành lời:

- Ta… Ta…

Nhìn thấy hắn bối rối, Thiên Phương ý cười trong lòng càng đậm. Rồi trong thoáng chốc, sắc mặt của nàng trở nên bi thương nhìn chằm chằm vào hắn, khẽ nói:

- Hay là, ngươi vẫn còn yêu cô ấy?

Lời của nàng vừa ra, lại khiến Hoàng Thiên lâm vào trong bối rối. Thiên a, hắn vừa có ý chấp nhận nàng thì nàng lại hiểu lầm, nghĩ hắn còn yêu Lan Nhi nên mới từ chối nàng. Làm sao mà giải thích được đây.

- Không phải!

Quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt nàng, hắn vội vàng khẳng định. Nhưng cũng chỉ nói ra được hai từ ngắn gọn đó, dường như đầu óc thông minh và khả năng ứng xử của hắn lúc này đã không còn tác dụng nữa, chỉ có thể hành động theo bản năng.

Thiên Phương dáng vẻ nhếch môi cười tự giễu, nói:

- Không phải ư? Chẳng phải vì nàng mà người trở nên như thế sao? Chừng nào nàng còn khiến ngươi thay đổi, thì ngươi vẫn còn yêu nàng! Đó là sự thật.

Trông thấy khóe mắt của nàng lại óng ánh, Hoàng Thiên thân thể như mềm nhũn cả ra, như một đứa con nít lắc đầu phủ định, suýt nữa hét lớn với nàng:

- Không phải!

Vẫn là hai từ đó, hắn không thể nghĩ ra được từ nào khác hay giải thích gì hay sao? Tên ngốc khốn kiếp này.

Thiên Phương mỉm cười thê lương, thân mình hơi lui bước về

sau, cách xa khỏi hắn, giọng điệu tự trách:

- Ngươi còn chối? Nhìn lại bản thân mình lúc này đi, chẳng phải đều vì nàng mà thành ra thế này sao? Sâu trong thâm tâm của ngươi, nàng lúc nào cũng quan trọng hơn ta, phải không?

Thấy Thiên Phương có ý rời đi, Hoàng Thiên hoảng sợ vươn tới nắm lấy tay của nàng, vội nói:

- Không phải!

Lại là hai từ khốn kiếp này, quả thực quá ngốc nghếch đi. Trí tuệ của hắn, khả năng tư duy và lý giải siêu cường của hắn, khả năng ứng nhân xử thế của hắn… chạy đi đâu hết cả rồi.

- Buông ta ra…

Thiên Phương vung tay, hai mắt lóng lánh nhìn hắn, tựa như có chút giận hờn.

Hoàng Thiên có thể nghe lời nàng sao? Không, hắn không những không buông tay, mà ngược lại còn siết chặt hơn. Cánh tay dụng lựng mạnh mẽ kéo nàng vào lòng, ôm chặt lấy.

- Không!

Hắn quát lên một cách kiên quyết.

Chỉ một chữ mà thôi, nhưng lại ẩn hàm biết bao cảm xúc, chỉ một chữ, lại ẩn chứa quyết tâm của một người, chỉ một chữ, lại như bao hàm ý nghĩa sống của cuộc đời hắn.

Hắn là Hoàng Thiên… Nàng là Thiên Phương… cuộc đời của hắn từ hôm nay sẽ bên cạnh nàng đến sau cùng… Hắn sẽ không bao giờ buông nàng ra, không bao giờ.

Mặt trời đã khuất sau đường chân trời xa xăm, màn đêm nhanh chóng ngự trị trên phiến không gian. Hoàng hôn hôm nay, là

thời khắc kết thúc của một ngày bình thường đối với bao con người khác, nhưng lại lài thời điểm nảy sinh tình yêu của hai con người bé nhỏ. Ở nơi đó, họ đã tìm thấy nhau.

Trời đêm tĩnh lặng, hai người tĩnh lặng.

Siết chặt nàng vào lòng, cảm nhận hương thơm quyết rũ trên cơ thể, cảm nhận hơi ấm nhẹ nhàng truyền qua, cảm nhận nơi bờ vai thấm ướt bởi nước mắt. Hoàng Thiên cảm thấy cả thế giới bỗng chốc trở nên ý nghĩa, và lần đầu tiên trong đời mình... hắn biết yêu...

Không phải cái tình cảm ngây ngô ngộ nhận như với Lan Nhi, mà là một tình yêu thật sự, chân thành và nồng cháy.

Thiên Phương… Thiên Phương.

Nàng đến bên đời hắn, nhẹ nhàng và trầm lắng.

Một cô gái không phải lúc nào cũng ở bên cạnh hắn, nhưng luôn có mặt khi hắn cần. Một cô gái không cần nói lời yêu thương với hắn, nhưng lại vẫn khiến cho lòng hắn xuất hiện những rung động khó phai, không thể xóa nhòa. Để rồi khi xa nàng, lòng hắn xuất hiện những khoảng trống mênh mông, cô đơn và lạc lõng.

Nàng là cô gái, chưa bao giờ khiến hắn phải giằng xé trong suy nghĩ, có chăng chỉ là chút do dự suy tư vì tự ti về bản thân. Nhưng hôm nay hắn đã gạt phăng đi toàn bộ những suy nghĩ, do dự đó. Hôm nay hắn mở lòng với nàng, hôm nay hắn biết bản thân đã yêu nàng tự khi nào.

Thiên Phương có chút vô lực, để mặc cho hắn ôm chặt mình, khóe mắt đã sớm nóng lên, mông lung nói:

- Ngươi là tên ngốc, là tên xấu xa, là tên khốn kiếp… ngươi có biết ta chờ ngươi lâu lắm rồi không?

Nàng tủi thân, nàng hờn dỗi, nàng ghét hắn, tên Hoàng Thiên ngốc nghếch này, tới tận hôm nay mới nhận ra được nỗi lòng của nàng.

Chầm chậm đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt qua mái tóc, Hoàng Thiên thấp giọng ngây ngô nói:

- Mới có mấy năm thôi mà, không lâu như vậy chứ?

Chỉ một câu nói mà thôi! Mọi thứ đều thay đổi cả rồi, tất cả mọi sự lãng mạn vốn có đều chớp mắt tan biến, tâm trạng của ai đó tụt xuống đến âm độ.

Thiên Phương trong lòng tức giận đến run người, đôi mắt vốn đang ngấn lệ lúc này nổi lên đầy sát khí, nàng nghiến răng quát lên:

- Hoàng Thiên khốn kiếp, ta cắn chết ngươi…

Hoàng Thiên sững sờ mất giây lát, rồi bất giác cảm thấy lạnh sống lưng vì sợ hãi. Hắn có chút không hiểu tại sao nàng lại đột ngột trở nên giận giữ như thế, hắn nói gì sai sao? Hai người cũng mới quen nhau mấy năm thôi mà, chẳng lẽ Thiên Phương đã biết hắn từ lâu và yêu thầm hắn đến tận bây giờ sao?

Chẳng có ai trả lời cho hắn cả, nơi bờ vai đã truyền xuống từng hồi đau đớn đến thấu tận tim gan.

Ah ah…

“Thiên Phương a Thiên Phương! Nàng nói cắn là cắn thật sao, trời ơi đau chết mất.”

…

Hôm nay, bầu trời đầy sao. Từng tia sáng yếu ớt truyền xuống cũng không giúp cho thế giới sáng thêm chút nào, mà lại khiến

không gian thêm phần mờ ảo.

Trên một đỉnh núi nằm giữa rừng hoang bạt ngàn, hai cái thân ảnh đang ngồi tựa bên nhau, ánh mắt dõi theo những vì sao nơi xa. Thiên Phương ôm lấy cánh tay của Hoàng Thiên, ghé sát đầu vào vai hắn, đôi chân duỗi xuôi xuống khoảng không, thỉnh thoảng tinh nghịch đá nhẹ về phía trước.

Hình tượng này mà để người ngoài biết tất nhiên sẽ kinh ngạc đến rớt tròng mắt, ai có thể nghĩ tới một Thiên Phương thường ngày luôn lạnh lùng, cao ngạo, lại có phút giây tinh nghịch đáng yêu như thế.

Nhưng mà có lẽ, thế nhân cũng chẳng bao giờ có thể thấy được dáng vẻ này của nàng. Bởi vì chỉ khi ở bên hắn, nàng mới trở nên như thế.

- Thiên! Sau này ngươi đừng như vậy nữa, được không?

Ánh mắt của nàng vẫn nhìn hướng tới phương xa, ôm chặt lấy cánh tay hắn thì thào nói. Nàng không muốn nhìn thấy hắn lâm vào tình trạng như ngày hôm nữa, không muốn chút nào.

Vốn muốn trêu đùa nàng một chút, nhưng khi nhìn khuôn mặt xinh đẹp có phần tiều tụy của nàng, nghe giọng nói có chút tủi thân yếu mềm, thân thể hắn như tan chảy cả ra, nội tâm không khỏi tự trách.

- Sau này đừng ích kỷ như vậy nữa, đừng bao giờ tự làm tổn hại mình như thế. Đừng bao giờ nghĩ bản thân mình cô độc, bởi vì ngươi vẫn còn có ta mà.

Thiên Phương càng nói càng nghẹn ngào, như tuôn ra hết nỗi lòng của mình, đôi mắt đã ngấn lệ tự khi nào.

- Ta không quan tâm ngươi là chính hay là tà, là anh hùng hay là ác ma. Ta chỉ muốn ngươi vẫn là ngươi, là Hoàng Thiên mà ta

từng biết. Chứ không phải con người mà thế nhân, mà nàng ép ngươi trở thành ấy, được không?

Hoàng Thiên lúc này đã thông minh trở lại rồi, hắn đưa tay lên lau đi giọt nước mắt trên má nàng, nhẹ nhàng ừ lên trong cổ họng.

Không có nhiều lời, không có thề thốt hứa hẹn. Nhưng một tiếng ừ đó, lại được phát lên từ sự tôn nghiêm của hắn, còn quan trọng hơn bất cứ lời nói nào, lời hứa nào.

Nghiêng đầu xuống dựa lên đầu nàng, hắn khẽ hít vào từng hương thơm dịu dàng trên mái tóc, trong lòng xuất hiện một cỗ ý niệm kiên định, quyết định tới cả tương lai sau này của hắn.

Hắn nghe lời nàng, sống thật với bản thân của mình, hắn muốn được làm chính hắn.

“Cái gì Ma? Cái gì Thần?

Thiên Đạo… Thiên Đạo… mi muốn ta hoặc là Thần, hoặc là Ma, muốn ta phải từ bỏ đạo của chính bản thân mình. Khi đó, ta đã không lựa chọn, và bây giờ cũng thế. Cuộc đời ta, cố gắng vì những gì ta muốn, chứ không phải vì những gì ta cần. Bởi vì đơn giản là, những gì ta cần không phải những gì ta muốn.”

Lời thì thào vang vọng quanh quẩn đâu đây, như phát lên từ trong tâm trí hắn.

Nơi đó, là một nơi hắc ám tối mù, là một nơi chứa đầy những mảnh vỡ đạo tâm, là một nơi từng khiến cho Hoàng Thiên đau khổ trong tuyệt vọng, từng khiến cho Hoàng Thiên đi đến chung cực của cuộc đời, gần kề với cái chết. Một mầm cây nhỏ nhắn xanh mơn mởn, tràn đầy sức sống chậm rãi vươn lên. Đó là đạo tâm của hắn!

Đạo của hắn, đường của hắn là do hắn tự mình bước đi, tự mình sáng tạo ra, chứ không phải là con đường mà Thiên này, Đạo

này vẽ ra cho hắn. Đạo của hắn không nằm trong Thiên Đạo, không nằm trong tay của bất cứ ai, mà là nằm trong tay của hắn.

Tận cùng của tử chính là sinh, tận cùng của kết thúc chính là sự khởi đầu. Hôm nay, đạo của hắn tân sinh!

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 134: Vân Vũ

Hôm nay là ngày thứ hai diễn ra phiên đấu giá đầu tiên của Thiên Nguyên Đấu Giá Hội, người người đi lại đông đúc.

Cũng đã hai ngày kể từ khi sự kiện ở Thiên Thu Viện kết thúc, mọi chuyện vẫn bình thường như không có chuyện gì xảy ra, không có ai hay biết hôm đó đã xảy ra một cuộc chiến kinh thiên động địa như thế, một trận chiến đủ để gạt bỏ bất cứ tên thiên tài trẻ tuổi nào. Không thể không nói Lâm Dương làm việc quá ư là hiệu quả.

Hoàng Thiên ở bên Thiên Phương đến hết đêm, tới tận sáng sớm mới có chút tiếc nuối rời đi. Hắn mặc dù đã chấp nhận Thiên Phương, nhưng cũng biết được chênh lệch giữa hai người lớn như thế nào. Thực lực của hắn còn quá yếu, cứ khư khư bên cạnh cũng không giúp được gì, ngược lại còn có thể liên lụy đến nàng đấy. Hơn nữa, hắn cũng có kế hoạch của bản thân, cần phải tự mình đi thực hiện.

Sau mấy canh giờ đi đường, hắn đã trở lại được quán trọ ở Thiên Nguyên Thành. Cố Sở đã sớm ở trong phòng đợi hắn, kim bài đấu giá cũng được lão chuẩn bị đầy đủ, quả nhiên là rất chu đáo.

Nhìn Hoàng Thiên toàn vẹn trở về, lão kích động đến hai tay đều run. Phải biết hôm đó chủ nhân đã lâm vào trạng thái tử vong, vậy mà bây giờ lại sống lại rồi. Thậm chí khí tức càng thêm phần mạnh mẽ và huyền bí hơn, đây quá là biến thái đi.

Lão hai ngày này đi cùng Lâm Dương, biết được một số bí mật

kinh người, cũng nhận được lợi ích không nhỏ, tu vi lại tinh tiến một đoạn dài. Những điều này trước đây chính là nghĩ lão cũng không dám nghĩ tới, vậy mà bây giờ chỉ cần làm chút việc liền đạt được rồi. Cũng vì thế mà lòng trung thành của lão với Hoàng Thiên đã dần thấm sâu vào trong tâm trí, vừa có tôn kính lại vừa có kính sợ.

Tất nhiên lão cũng không dám nhiều lời, bởi vì Lâm Dương đã cảnh cáo lão không được tiết lộ mọi thứ về hắn. Tựa như rất sợ Hoàng Thiên biết được sự tồn tại của hắn vậy. Thành ra Hoàng Thiên đến bây giờ vẫn không biết ngày hôm đó đã xuất hiện một cái siêu cấp cao thủ bảo vệ mình, mà cứ nghĩ là do Cố Sở và Thiên Phương giải quyết hết đấy.

Hoàng Thiên vừa trở về chưa được mấy phút, cánh cửa phòng đã bị người đá tung ra. Anh Vũ khuôn mặt hằm hằm bước vào chửi mắng xối xả, trách móc hắn và Hàn Lâm tối hôm kia có chuyện gì mà rời đi lại không có nói cho hắn một lời, làm hắn lo lắng muốn chết.

Có chút nghi hoặc thoáng nhìn về phía Cố Sở, thấy lão gật đầu mỉm cười thì Hoàng Thiên liền hiểu ra. Hắn cố gắng nở một nụ cười ngượng trên môi, bịa ra một câu chuyện với Anh Vũ, nói là Hàn Lâm có việc gấp ở quê nhà cần giải quyết, hiện tại chưa thể xuất hiện được.

Anh Vũ từ trước tới giờ vẫn luôn tin tưởng Hoàng Thiên, lại thêm có một cái siêu cấp cường giả Cố Sở thỉnh thoảng chen vào đảm bảo, hắn liền tin răm rắp. Cuối cùng hắn liền vui vẻ trở lại, rồi lôi cổ Hoàng Thiên chạy tới Thiên Nguyên quảng trường để tham gia đấu giá.

Có chút áy náy nhìn về phía huynh đệ của mình, Hoàng Thiên bất giác đưa tay lên vuốt ve nhẫn trữ vật, tự nói với lòng mình:

“Hàn Lâm… cố gắng chịu đựng, ta sẽ sớm giúp ngươi sống trở

lại thôi!”

…

Thiên Thu Viện

Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm hôm đó được Hoàng Thiên cắm xuống, đến bây giờ vẫn còn nguyên tại đó, chưa hề xê dịch một chút nào. Chỉ là quanh thân kiếm lúc này lại có lôi điện lấp lánh, không ngừng đánh xoẹt ra không gian, giống như vừa có người nào kích động nó vậy.

Xung quanh phạm vi bán kính mười mét, đất đá lởm chởm bốc lên khói trắng khét lẹt. Một tên thiếu niên trẻ tuổi quỳ phục tại nơi đó, tóc tai rối mù cực kỳ thê thảm. Trên thân thể của hắn chi chít các vết bỏng và vết kiếm, máu đen không ngừng rỉ ra thấm đẫm trên quần áo.

Hắn là Vân Vũ.

Đã hai ngày trôi qua, kể từ khi hắn giao chiến với Hoàng Thiên. Để rồi bị Hoàng Thiên một chiêu đánh bại, đạo tâm bị đánh nát lâm vào tình trạng đạo thương. Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm cũng bị người ta tước khỏi tay, khinh thường vứt lại tại đó.

Nó vẫn ở đây, vẫn ở ngay đây thôi, nhưng mà hắn lại không có được tư cách chạm vào nó. Giống như kiếm uy chi đạo của hắn, hắn vẫn có thể cảm nhận được, nhưng lại không thể nào một lần nữa chạm tới. Hắn không thể.

Hoàng Thiên chỉ để lại trong Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm một đạo ý cảnh kiếm đạo. Nhưng lại khiến cho hắn hai ngày liều mạng điên cuồng, sống dở chết dở mấy lần cũng không thể nào phá vỡ được. Kiếm đạo của Hoàng Thiên thực sự mạnh đến như vậy sao, hắn yếu nhược đến như vậy sao?

Hắn không cam lòng.

Gầm lên một tiếng trong phẫn uất, chung quanh thân thể hắn đột nhiên phát ra từng đạo lôi kiếm khủng bố, đem cả bầu trời lúc này chìm ngập trong lôi và kiếm.

Lôi kiếm mạnh mẽ phút chốc dưới sự điều khiển của Vân Vũ, lấy thân thể của hắn làm trung tâm chớp mắt hợp nhất thành một bóng kiếm khổng lồ. Lôi điện lưu chuyển, bóng kiếm xoay tròn ngày một nhanh, tựa như hóa thành một mũi khoan khủng bố, hướng về phía Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm mà lao tới.

Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm dường như cảm nhận được khí tức của hắn đang đến, dần có phản ứng. Thân kiếm rung lên một hồi, bộc phát ra kiếm ý kinh thiên động địa, hình thành một tầng khí lãng phòng hộ ngăn chặn thế tới của Vân Vũ.

Bóng kiếm của Vân Vũ còn chưa có chạm tới khí lãng, đã nổ vang vặn vẹo. Một cỗ cảm giác sắc bén cường đại bộc phát ra ngoài, như đánh xuyên qua bóng kiếm chém lên người hắn, để lại hơn mấy chục đạo vết máu.

Càng tới gần hơn, kiếm ý bộc phát càng thêm mãnh liệt, vết thương trên cơ thể Vân Vũ cũng xuất hiện ngày một nhiều. Hắn biết bản thân chịu không được lâu nữa, liền quyết đoán cho bạo nổ bóng kiếm.

Một tiếng nổ rung trời chấn động toàn bộ Thiên Thu Viện, khiến cho không ít kiến trúc sụp đổ. Khí lãng phòng hộ xung quanh Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm chịu tác động mạnh nhất, vặn vẹo liên tục không ngừng, rồi trong chớp mắt vỡ tan.

Phá vỡ được phòng ngự, nhưng Vân Vũ cũng chẳng dễ chịu chút nào. Hắn bị xung chấn đánh bật ngửa về phía sau, nơi ngực như muốn lõm cả xuống, hô hấp cũng khó khăn. Toàn bộ vết thương trên người hắn vỡ toác ra, thấm đẫm bởi máu.

Bị thương nặng là thế, nhưng hắn lại không hề để ý chút nào

mà nhìn chằm chằm vào Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm, trên nét mặt không giấu được sự kích động. Bởi vì phòng ngự đã bị phá vỡ rồi. Đây là lần duy nhất hắn thành công phá vỡ được lớp khí lãng này.

Cố nén lại đau đớn, hắn chật vật tiến lại gần, trong lòng càng thêm đề cao cảnh giác. Qua hai ngày nếm đau khổ, hắn không tin mọi chuyện chỉ đơn giản như bề ngoài.

Quả nhiên hắn vừa mới tiến lại trong phạm vi mười mét bán kính, một cỗ sát khí mạnh mẽ đã ập vào mặt, đánh hắn bay ngược trở lại phía sau. Chớp mắt không gian xuất hiện vô số thanh lôi, đùng đùng nổ lớn, đem phòng ngự của hắn đánh cho tan nát.

- Khốn kiếp! Là ngươi đang ép ta!

Vân Vũ nhìn Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm vẫn đang cắm tại đó, khóe mắt như muốn nứt ra. Hắn gầm lên trong cổ họng, tràn đầy căm hận cùng bất đắc dĩ. Do dự trong chốc lát, trong tay hắn xuất hiện một thanh đoản đao nhỏ, rạch mạnh lên cổ tay mình. Miệng hắn niệm vài câu chú ngữ kỳ quái, nét mặt lộ ra vẻ điên cuồng.

Máu tươi chầm chậm chảy xuống, dưới sự thôi thúc của hắn lại ngưng tụ thành một cái ấn ký. Nếu như tinh mắt liền có thể nhận ra được một chữ kiếm, tràn đầy kiêu ngạo và mạnh mẽ.

Hắn đang tế kiếm!

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Ấn ký bộc phát ra ánh sáng huyết sắc, lại cộng hưởng với Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm, khiến nó lần đầu tiên xuất hiện chấn động mãnh liệt, như có xu hướng muốn bay trở về trong tay của Vân Vũ. Thân kiếm bắt đầu có những cải biến kinh người, bộc phát ra những hoa văn cổ xưa. Xung quanh bắt đầu xuất hiện từng tia quang mang huyết sắc, ánh lên đạo vận khó lường. Nhưng mặc cho nó có biến đổi ra sao, chấn động mạnh cỡ nào, thủy chung vẫn

không phá vỡ được trói buộc, một mực cắm tại vị trí đó.

Vân Vũ sắc mặt nhợt nhạt, lần nữa bức ép tinh huyết chảy ra, khiến cho ấn ký chữ kiếm càng thêm rực rỡ.

Vù!

Rung động ngày càng thêm khủng bố, trong chớp mắt sau đó, từ thân kiếm vút ra một đạo kiếm ảnh, hướng về phía Vân Vũ mà chém tới, tốc độ vô cùng đáng sợ.

Là kiếm ý mà Hoàng Thiên lưu lại.

Vân Vũ biết không thể thoát được khỏi một kích này, nên cũng không có tránh né để mặc nó chém lên người mình. Ngược lại càng thêm điên cuồng thúc dục ấn ký, muốn triệu hồi Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm trở về.

Vù! Vù! Vù

Chấn động của Huyền Thần Thanh Lôi kiếm càng thêm khủng bố, giống như đang có hai luồng lực lượng mạnh mẽ đang giao đấu bên trong nó. Đồng thời cũng liên tục phát ra mấy đạo kiếm ảnh, hung mãnh vô cùng. Vân Vũ nghiến răng chịu đựng, ánh mắt càng thêm điên cuồng, trên thân thể đã xuất hiện thêm mấy lỗ máu lớn. Cũng may là vị trí đều nằm ở tứ chi, nếu không hắn đã sớm chết từ lâu rồi.

Vút!

Rốt cục hắn cũng thành công rồi, Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm mạnh mẽ phá đi phong ấn mà Hoàng Thiên để lại, bay vụt vào trong tay hắn, tỏa ra rung động không ngừng, tựa như đang hưng phấn tột cùng.

Kích động nhìn về thanh kiếm quen thuộc này, Vân Vũ cười ha hả, ngửa mặt lên trời hét lớn đầy thỏa mãn:

- Cuối cũng ta cũng có thể cầm ngươi trở về rồi, ha ha! Hoàng Thiên ơi Hoàng Thiên, ngươi nghĩ mình là ai chứ? Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm không phải thứ ti tiện như ngươi có thể khống chế. Ha ha!

Nhưng mà hắn vừa mới nói xong, Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm lập tức run rẩy không ngừng, bộc phát ra trùng thiên hào quang màu máu, đem toàn bộ bầu trời của Thiên Thu Viện nhuộm đỏ. Kiếm ý cường đại hoành hành khắp chốn, lan tràn khắp không gian. Trận trận uy áp khủng bố vô biên ép xuống, khiến cho hắn không nhịn được mà quỳ phục xuống nền đất.

Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm thoát khỏi bàn tay của hắn, bay lên không trung cấp tốc xoay tròn. Trời đất lúc này tựa như muốn giao hòa, bị kéo lại gần nhau hơn. Từng luồng sấm sét khủng khiếp như từ chín tầng trời bị kéo xuống, ngưng tụ vào thân kiếm. Sức mạnh tập trung ngày càng lớn, thân kiếm ngày càng chói mắt, bộc phát ra hào quang sáng rực khiến mắt người khó mà nhìn tới.

Vân Vũ đơ ra tại chỗ, mặc cho đau rát cỡ nào, ánh mắt vẫn tràn đầy khó tin nhìn tới. Bởi vì nơi đó hắn trông thấy một bóng người, tuy rằng có chút mờ ảo nhưng lại rất quen thuộc, giơ tay bắt lấy Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm, sau đó hướng về phía hắn chém ra một kiếm.

Một đường kiếm như chậm lại như nhanh, vừa mạnh mẽ vô biên vừa yếu ớt vô lực. Những tràng cảm giác mâu thuẫn cứ thế diễn ra trước mắt của hắn, khiến hắn lâm vào trong chết lặng. Còn có tuyệt vọng.

Va chạm bộc phát, một tiếng nổ mạnh cực lớn vang ra, sóng âm như hóa thành thực chất lan xa, đem tất cả ngoại vật cản đường đều đánh nát thành bụi phấn.

Ba giây sau vụ nổ, hào quang biến mất, bầu trời cũng trong sáng trở lại, không có kiếm ý, cũng chẳng có lôi điện. Mọi thứ đều

trở lại trạng thái trước đó của nó tựa như chẳng có gì xảy ra cả. Duy chỉ có một Vân Vũ đang thê thảm quỳ trước Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm, đôi mắt thẫn thờ đờ đẫn.

- Hoàng Thiên…

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 135: Tiểu Hòa Thượng Thần Bí!

Nắng sớm bao phủ khắp Thiên Nguyên Thành, trên một đỉnh các xa hoa thuộc phạm vi Thiên Thu Viện, có một người đang đứng. Hắn là một trung niên nam tử đã khá đứng tuổi, gương mặt góc cạnh từng trải, quanh thân như có như không toát ra một cỗ khí thế uy nghiêm khó tả. Khí thế này thường chỉ có những kẻ nắm trong tay quyền lực rất lớn mới có thể có được. Hắn rốt cục là ai?

Nhìn chằm chằm vào Vân Vũ đang thê thảm quỳ ở phương xa, ánh mắt của hắn có phần hơi híp lại, lộ ra sự âm trầm đến khó tả. Có lẽ đang tràn đầy tức giận trong lòng.

- Chỉ còn một chút nữa thôi là có thể thành công rồi, thật đáng tiếc a…

Hắn đứng đó lẩm bẩm một mình, giọng nói thoáng lộ ra sự tiếc nuối.

- Hoàng Thiên… Hoàng Thiên… ngươi rất tốt, dám làm hỏng kế hoạch của bản tọa, sớm muộn gì ta cũng khiến ngươi trả giá.

Nhếch môi mỉm cười, hắn tuôn ra lời ác độc, không hề che giấu sát khí chút nào.

Hắn là một cường giả có thể coi là tuyệt đỉnh ở Thiên Nguyên đại lục, tổn hao không biết bao tâm tư cùng công sức để thực hiện kế hoạch này, rốt cục lại bị một tên thiếu niên chưa đầy mười bảy tuổi phá hỏng, làm sao mà chấp nhận cho được.

- Còn ba ngày nữa là tới hội đấu giá cấp ba rồi. Bạch Ly! Mong rằng ngươi không khiến ta phải thất vọng.

Lưu lại một câu nói không đầu không cuối, hắn bước nhẹ chân một cái liền biến mất khỏi tầm mắt, không để lại một chút dấu vết nào.

…

Thiên Nguyên quảng trường!

Không chỉ là quảng trường lớn nhất Thiên Nguyên đại lục, mà còn là quảng trường lớn nhất Nguyên Giới. Là nơi diễn ra những đại hội lớn nhất của Thiên Nguyên đại lục, mà lần này chính là Thiên Nguyên Đấu Giá Hội.

Hiệp Hội Luyện Dược Sư và Hiệp Hội Luyện Khí Sỹ chính là hai thế lực chủ quản lần đấu giá này. Mặc dù hội phó Lương Tuấn và bốn trưởng lão cao tầng khác của Hiệp Hội Luyện Dược Sư hôm trước bị Cố Sở giết chết, nhưng vẫn chưa có thông tin nào được truyền ra ngoài. Một phần là do toàn bộ người được phái đi đều bị giết, một phần do Hiệp Hội Luyện Dược Sư ra sức che giấu đi. Âu cũng là chuyện dễ hiểu, chỉ nói miệng thì có ai dám tin một người có thể đánh chết năm cái Vấn Đỉnh trung kỳ tu sỹ.

Thành ra hội đấu giá từ lúc bắt đầu tới giờ vẫn diễn ra một cách bình thường, không có gì đáng chú ý cả. Chỉ có đám cao tầng của Hiệp Hội Luyện Dược Sư là đứng ngồi không yên, lo sợ tên cường giả kia sẽ chạy tới. Kể ra cũng phải, có một kẻ thù khủng bố như thế, dù là thế lực mạnh nhất Thiên Nguyên đại lục cũng phải bất an.

Hôm nay là ngày thứ hai diễn ra phiên đấu giá đầu tiên, tu sỹ đổ về càng thêm đông đúc, chủ yếu là tuổi trẻ tuấn kiệt, hoặc tán tu từ bốn phương tụ về. Nếu như nói những ngày trước nơi này nhân khí thịnh vượng, thì hôm nay phải nói là quá mức khủng

khiếp.

Những con đường lớn ngoại thành đã chật kín, chứ đừng nói đến nơi trung tâm như Thiên Nguyên quảng trường. Cũng may là hai thế lực đã sớm dự liệu được tất cả, phân cấp ra quản lý nên không có hỗn loạn, nếu không thì với nhân khí như thế này, quả thực khó mà nói được chuyện gì sẽ xảy ra.

Đám người Hoàng Thiên chen chúc trên con đường chật chội, trong lòng không khỏi choáng ngợp trước khung cảnh đông đúc như thế này. Dọc hai bên đường bày la liệt các gian hàng tự phát, vô số các thiên tài địa bảo, pháp khí đan dược được bày bán.

Hiển nhiên không phải tất cả mọi người đổ về nơi này đều có mục đích tham gia đấu giá. Có thể vật phẩm của họ không đủ tiêu chuẩn để đấu giá, cũng có thể do họ không đủ tài lực để tham gia, mà chỉ có thể đem ra buôn bán nhỏ thế này, dẫu sao nơi này nhân khí đông đúc như thế, buôn bán ngoài cũng rất được đấy.

Tất nhiên, con người đi tới đâu thì có dịch vụ đi tới đó, những nhà nghỉ, quán rượu, quán ăn người người ra vào, lúc nào cũng trong tình trạng quá tải.

Ba người một khỉ đắm chìm trong khung cảnh nhộn nhịp ấy, trong lòng xuất hiện những cảm giác khó tả, giống như có vài phần cảm ngộ.

- Mau tránh đường… tránh đường…

Ngay vào lúc đó, một thanh âm huyên náo từ phía xa truyền tới khiến ba người cau mày, có chút khó chịu vì bị tỉnh khỏi trạng thái huyền diệu đó.

Trên con đường lớn cách bọn họ không xa, một cỗ chiến xa kim sắc lao nhanh, khiến người đi lại trên đường nhốn nháo tránh lui. Cỗ chiến xa này khá lớn, chiếm mất một phần năm con đường.

Kim sắc dưới ánh mắt trời sáng loá, tựa như một mặt trời nhỏ đang lao trên mặt đường.

Hai con yêu thú kéo xe hung uy khiếp người, không ngờ lại là yêu thú cấp 4, tương đương với Nguyên Đan hậu kỳ tu sỹ. Loại chiên xa quý giá như thế này không phải người bình thường có thể dùng, hiển nhiên chủ nhân của chiến xa này rất có thân phận.

Mà trên cửa chiến xa, tên phu xa sắc mặt lạnh lẽo, hung hăng quát tháo người trên đường, kiêu ngạo hết mức. Đích xác là chó cạy chủ đây mà.

- Mẹ kiếp! Thật là phách lối?

Hành động của tên phu xa tất nhiên khiến nhiều người tức giận, có một vài người bất mãn hô lên.

- Nhỏ miệng thôi! Thấy ấn ký kim sắc trên đó không, là người của Hiệp Hội Luyện Khí Sỹ đấy.

Một người bên cạnh nhận ra được ấn ký trên chiến xa, thấy huynh đệ của mình ý kiến thì không khỏi biến sắc, vội vàng nói nhỏ. Rõ ràng là rất kiêng kỵ thân phận của chủ nhân chiến xa.

Mấy người Hoàng Thiên đều không có kẻ nào tầm thường, thính lực rất tốt, đều nghe thấy rõ lời của người kia. Hoàng Thiên suy nghĩ giây lát, khẽ gật đầu lui bước về phía sau một chút, ý định nhường đường cho người ta.

Hắn mặc dù không sợ đối phương, nhưng cũng không muốn rước thêm rắc rối, nhất là với mấy tên phách lối không não này. Bọn chúng thì không có gì, nhưng thế lực sau lưng lại khá là phiền phức.

Cố Sở tất nhiên không có dị nghị gì, với thân phận của lão sẽ chẳng đi so đo với đám nhóc này. Hơn nữa, lão bây giờ một mực nghe lời Hoàng Thiên, hắn bảo lão lui thì có chết lão cũng không

dám tiến.

Chỉ có Anh Vũ là mặt mày nhăn nhó, có chút khó chịu lầm bầm trong miệng:

- Tiên sư nhà nó! Thật muốn chặn chúng lại tẩn cho một trận a.

Hắn trong lòng đang thầm nghĩ, sau này về phải xin gia gia một cái chiến xa thật to mới được. Nghĩ đến cảnh ngồi trong chiến xa chạy như bay trên đường, trong lòng ôm mỹ nữ uống rượu quả thực là oai phong a. Nhân sinh hưởng thụ là đây chứ đâu.

- A di đà phật! Thí chủ ý nghĩ con bà nó lại giống với tiểu tăng à? Đúng là chí lớn gặp nhau mà!

Anh Vũ đang lui bước đột nhiên bị một thanh âm làm cho giật nảy mình, hắn quay ngang quay dọc một hồi nhưng không thể nào nhìn thấy được người nói, mẹ nó! rốt cục là thần thánh phương nào?

- Thí chủ đang tìm tiểu tăng sao?

Thanh âm lần nữa vang lên rất rõ ràng. Anh Vũ giật mình cúi đầu nhìn xuống, ngay phía dưới trước mặt hắn, có một tiểu hòa thượng đang ngây ngô cười nhìn mình.

Tiểu hòa thượng này còn rất nhỏ, chắc chỉ khoảng mười tuổi. Hai chân để trần, thân hình nhỏ nhắn, chỉ cao tới hông của Anh Vũ. Bộ cà sa đã cũ có phần hơi lem luốc quấn tạm lên cơ thể. Trên cổ nó có một chuỗi bồ đề phật nhãn ba mươi sáu hạt, nhìn có vẻ tầm thường đến không thể tầm thường hơn.

Điều duy nhất đặc biệt có lẽ là cái đầu trọc lốc có phần tròn trịa trông cực kỳ đáng yêu, lại kết hợp với nụ cười hiền hậu trên khóe môi khiến người ta có cảm giác rất thân thiện và cưng chiều.

Sững sờ nhìn tiểu hòa thượng không biết từ đâu chui ra này, Anh Vũ bật cười tiến tới xoa đầu nó, nói:

- Tiểu hòa thượng đáng yêu quá, ngươi tên là gì thế?

Nhưng mà tay hắn còn chưa chạm tới được đầu của tiểu hòa thượng, đã bị một cước đá văng ra ngoài. Tiểu hòa thượng lui mình về sau, có chút bất mãn hầm hừ:

- Thí chủ! Xin hãy tự trọng.

Anh Vũ xoa xoa bàn tay có chút đau nhói, kinh hãi nhìn chằm chằm chằm vào tên nhóc có vẻ vô hại này. Chỉ một cước tưởng chừng đơn giản như thế, lại tạo ra một sức mạnh khó mà tưởng tượng nổi.

Theo cảm nhận của hắn thì hoàn toàn có thể đá gãy cánh tay của bất kỳ tên Ngưng Nguyên tu sỹ nào trở xuống đấy. Đây là lực lượng mà một tên nhóc mười tuổi có thể phát ra sao? Rốt cục kẻ trước mắt này là ai?

- A! Ta chỉ muốn xoa đầu ngươi một cái thôi mà, đừng tức giận thế chứ?

Anh Vũ cũng không dám tiến tới nữa, nhanh chóng mỉm cười giải thích. Suy nghĩ đôi chút, hắn lại thấy tiểu hòa thượng này rất thú vị.

- A di đà phật! Con bà thí chủ, xoa đầu là hành động của con người dành cho loài chó, ngươi lại dám tới xoa đầu ta, chẳng phải xem ta là một con chó sao?

Anh Vũ bị mắng trực tiếp như thế, sắc mặt không khỏi sầm xuống. Nhưng mà nghe tiểu hòa thượng giải thích xong, vẻ mặt của hắn liền cứng lại, có chút co giật, hỏi:

- Là ai nói với ngươi như vậy?

Tiểu hòa thượng vẫn còn đề phòng trong lòng, lui người cách xa hắn một chút, nói:

- Là sư phụ của ta.

Anh Vũ đơ ra, hỏi lại:

- Sư phụ của ngươi?

Tiểu hòa thượng mỉm cười, đắc ý nói:

- Phải, chính là sư phụ của ta. Lão kể với ta hồi lão còn trẻ, đã từng yêu thích một cô gái, hết lòng hết dạ vì cô ta. Mỗi lần có chuyện vui, cô ta đều xoa đầu lão khiến lão say đắm. Rồi một ngày cô ta bỏ lão đi theo thằng khác, lão khóc lóc hỏi tại sao. Cô ta liền nói trước giờ chỉ xem lão như một con chó, hành động xoa đầu chính là chỉ để tán thưởng lão khi làm được việc mà thôi. Sau đó lão cay cú cạo trọc đầu, đi tu luôn. Ngày nào cũng nhắc nhở ta không được cho người khác xoa đầu.

Lần này không chỉ có Anh Vũ, mà ngay cả Hoàng Thiên và Cố Sở cũng không đỡ nổi nữa rồi. Tên sư phụ này quá là cực phẩm đi, không biết nên thương hại hay bi hài mà nói nữa a. Thảo nào vừa gặp nhau, nó đã kêu Anh Vũ đi chặn chiến xa để đánh người rồi, đúng là sư phụ nào đồ đệ nấy mà.

- Sao? Ngươi nghĩ thế nào về đề nghị của khi nãy? Chủ nhân của chiến xa kia hống hách phách lối, coi thường tính mạng của người khác, ta bình sinh rất ghét những kẻ như thế, phải chặn lại tẩn cho một trận.

Tiểu hòa thượng bất ngờ áp sát lại gần Anh Vũ, tràn đầy hào khí nói ra. Tựa như anh hùng thiên hạ đang chuẩn bị làm việc chính nghĩa, thay trời hành đạo.

Ngưng một lát, hắn mới bổ xung thêm, giọng điệu có phần ngây thơ:

- Hơn nữa, ta thấy chiến xa của bọn chúng cũng rất được, mượn tạm một chút đi lại cho tiện a. Ngươi xem chân ta không có giày đã phỏng hết cả lên rồi nè!

Hóa ra đây mới là mục đích chính của hắn đấy, “mượn” cái gì nói thật dễ nghe, chính là muốn cướp đồ của người khác đây mà.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 136: Kích Thích Yêu Thú

Anh Vũ bị lời này của tiểu hòa thượng khiến cho đơ ra một lát, sau đó có chút hậm hực lườm lườm. Không hiểu sao hắn có cảm giác bị tên tiểu hòa thượng này gày bẫy a. Tên này rõ ràng muốn đi cướp chiến xa của người ta, nhưng sợ một mình thế yếu nên dụ dỗ ba người bọn hắn tham gia đây mà.

Nhưng mà một hồi suy nghĩ cẩn thận, hắn lại không có đi để ý tới nữa. Bản thân hắn cũng đang khó chịu, muốn chặn đường đánh người cơ mà. Giờ có người đồng chí hướng, há lại bỏ qua dễ dàng như thế. Với lại, đường từ chỗ này tới Thiên Nguyên quảng trường còn khá xa, có chiến xa để đi thì quá là tuyệt vời. Thậm chí hắn lại tự trách bản thân sao không nghĩ ra vụ cướp chiến xa từ đầu có phải đỡ mệt hơn không.

Nhìn tiểu hòa thượng với ánh mắt tri kỷ đồng đạo, Anh Vũ cười hắc hắc:

- Không nghĩ tiểu đầu trọc ngươi lại trượng nghĩa như thế… Anh Vũ ta cảm thấy hổ thẹn rồi. Nói thật, ta xưa nay cũng rất ghét mấy kẻ ngông cuồng như thế này, đang tính ra tay với chúng a. Nếu ngươi đã mở lời, ta không có lý do nào để từ chối rồi.

Hoàng Thiên đứng bên cạnh cảm thấy một hồi nhức đầu, hai tên vô sỉ này lại muốn gây ra một đống rắc rối về cho hắn đây. Có chút trừng mắt nhìn tới, hắn định ngăn cản Anh Vũ thì tên này đã cười xòa, vỗ ngực đảm bảo với hắn:

- Hoàng Thiên! Ngươi yên tâm đi, nếu có phiền phức ta sẽ

dùng thân phận của mình để giải quyết, không liên lụy tới ngươi đâu.

Hoàng Thiên có chút căm tức, nhưng lại không có lời nào để phản bác, hậm hực trong lòng:

- Phải rồi, ngươi là cháu của Lâm Thanh Phong thì không ai dám đụng tới, nhưng mà ta thì không được như thế.

Chỉ là hắn lại không nghĩ về thân phận của bản thân cũng không kém Anh Vũ bao nhiêu a. Đệ tử duy nhất của đệ nhất thần trận sư Vương Đình, nói ra cũng đủ để hù chết người rồi. Nếu có khác thì chính là Vương Đình nhận hắn làm đệ tử mới được mấy tháng thời gian, còn chưa lan truyền rộng rãi nên rất ít người biết đến hắn mà thôi.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng huynh đệ của mình đã muốn như thế hắn cũng không cản. Chỉ liếc mắt cảnh cáo Anh Vũ một cái, rồi im lặng không nói gì thêm.

Thấy Hoàng Thiên đã có vẻ đồng ý, Anh Vũ cười hắc hắc gian tà, hai tay xoa xoa không ngừng.

- A di đà phật! Chim Vẹt thí chủ rất thẳng thắn, ta thích.

Tiểu hòa thượng thấy Anh Vũ đồng ý tham gia thì vui mừng, tay trái chắp sau đít, tay phải chắp trước ngực ngửa mặt cười tít mắt.

Bị người gọi là Chim Vẹt, Anh Vũ sắc mặt sầm xuống, nhìn cái bản mặt ngây thơ của tên tiểu hòa thượng trước mặt này hắn chỉ muốn táng cho một cái. Nghiến răng nghiến lợi quát lên:

- Tên đầu trọc, ngươi nói ai là chim vẹt… Ta tên là Anh Vũ, Anh trong anh tài, Vũ trong vũ dũng, có hiểu không?

Tiểu hòa thượng bị quát nhưng lại không có sợ hãi, mà lại làm

ra bộ mặt hiểu ra:

- Ah… thì ra là anh tài vũ dũng… Có khác gì chim vẹt đâu… ha ha!

- Con em ngươi!

Anh Vũ muốn điên lên rồi, tên hòa thượng láo xược này.

- Chết cha, bọn nó chạy xa quá rồi, mau động thủ thôi.

Thấy Anh Vũ hằm hằm như muốn động thủ, nó làm bộ giật mình gấp gáp hô lên, sau đó điểm chân chạy biến. Trước khi rời đi khóe môi còn lộ ra nụ cười đắc ý vô cùng, rất là không hợp với khí độ của một tiểu tăng. Anh Vũ tất nhiên sẽ không chịu thua kém tên tiểu hòa thượng này, vội vàng thi triển thân thủ đuổi theo.

Bóng dáng của hai người biến khỏi tầm mắt, để lại Hoàng Thiên và Cố Sở nhíu mày đứng đó, ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên. Bởi vì tốc độ mà tiểu hòa thượng thi triển ra quá mức biến thái đi, ngay cả Hoàng Thiên cũng tự cảm thấy không bằng, tiểu hòa thượng này rất không bình thường ah.

Chiếc chiến xa hồi nãy đã sớm chạy được mấy trăm mét xa, gần như mất hút ở cuối phố. Lấy tốc độ của hai tên này, có lẽ phải mất hơn mười mấy giây mới có thể đuổi tới. Nhưng mà khiến hai người Hoàng Thiên càng thêm kinh ngạc là chỉ sáu bảy giây sau, nơi đó đã vang lên tiếng binh binh chát chát và tiếng la hét rồi. Tốc độ của tiểu hòa thượng này biến thái đến mức này sao.

Âm thanh huyên náo chỉ kéo dài trong khoảng thời gian rất ngắn rồi im bặt, tựa như mọi chuyện đã được giải quyết xong vậy. Hoàng Thiên và Cố Sở bốn mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi tán dương tốc độ hành sự của hai tên này.

Lại mấy hơi thở nữa trôi qua, con đường vừa mới ổn định lại đôi chút, đột nhiên lại lần nữa lâm vào trong hỗn loạn. Âm thanh

kinh hô liên tục vang xa, giống như đang có một thứ gì đó đang lao nhanh tới đây vậy.

- A di đà phật… Tiên sư con mẹ nó… cút ra… mau cút ra…

Thanh âm la hét hoảng sợ của tên tiểu hòa thượng nhanh chóng truyền đến, ngay sau đó là tiếng gào thét của yêu thú.

Phía xa xa, cỗ hoàng kim chiến xa kia đang lao nhanh với một tốc độ không tưởng, hai đầu yêu thú con ngươi đỏ lòm, như lâm vào điên loạn phóng tới. Không biết đã xảy ra chuyện kinh khủng thế nào lại khiến cho chúng hoảng sợ như thế. Mà trên lưng của chúng, tên tiểu hòa thượng đang chật vật không thôi, cả người xóc lên xóc xuống, vẻ mặt như muốn khóc tới nơi rồi.

- Tên đầu trọc khốn kiếp… ngươi dừng lại cho ta…

Phía sau truyền đến tiếng quát tháo, không phải của Anh Vũ thì của ai. Hắn chạy theo sát chiến xa, vẻ mặt căm tức không ngừng chửi bới, đầu cũng muốn bốc khói lên cả rồi. Tên tiểu hòa thượng láo xược này, cướp được chiến xa cái liền phóng mất, khiến hắn phải chạy bộ trở về.

Nhưng mà tiểu hòa thượng chính là oan ức ah! Nó khi nãy vừa nhảy lên chiến xa một cái, còn chưa kịp làm gì thì hai đầy yêu thú đã nổi điên lên chạy loạn rồi. Nào có điều khiển được gì đâu.

- Huynh đệ… mau cứu ta.

Đang hoảng sợ không biết phải làm như thế nào, nó chợt thấy bóng dáng của hai người Hoàng Thiên ở phía trước, như chết đuối vớ được cọc vội vàng la lớn.

Chiến xa vẫn như thế cuồng bạo vọt tới, chớp mắt đã áp sát hai người Hoàng Thiên. Một cỗ hung bạo khí tức đập vào mặt, mãnh liệt vô cùng.

Hoàng Thiên đứng im không có động tác gì, còn Cố Sở thì hừ lạnh một tiếng.

Uỳnh! Rầm!

Cỗ chiến xa tựa như tông phải một bức tường vô hình, cấp tốc dừng lại. Thậm chí nơi phía sau còn bị quán tính làm bật lên trên không, suýt nữa lật ngược ra đường.

Hai đầu yêu thú đầu choáng mắt hoa, lâm vào trong điên cuồng gào rống. Nhưng mà rất nhanh đều phải ngoan ngoãn ổn định lại, quỳ phục xuống nền đá. Bởi vì lúc này đang có một cỗ uy áp lớn lao không biết từ đâu hàng lâm xuống, đem chúng đều trấn áp. Loại khí tức khủng bố này khiến cho chúng cảm nhận được sự nguy cơ sống chết, nên không dám phản kháng chút nào.

Tiểu hòa thượng tới tận lúc này mới dám buông hai cánh tay đang ôm cổ con yêu thú ra, thở phào nhẹ nhõm. Lau mồ hôi trên trán, nó nhảy xuống chạy về phía hai người Hoàng Thiên, cười khì khì nói:

- A di đà phật! Suýt nữa thì ngã sấp mặt rồi… Đa tạ thí chủ ah.

Hoàng Thiên mà tin nó mới là lạ, một kẻ có thể thi triển ra tốc độ khiến hắn cũng phải tự nhận không bằng há lại sợ ngã sao? Chỉ là hắn không cảm nhận được ác ý từ đối phương, nên cũng không có tiện vạch trần. Ngược lại chỉ mỉm cười lắc nhẹ đầu, ý bảo không có gì.

Mặc dù Hoàng Thiên có vẻ không muốn nói chuyện, nhưng tiểu hòa thượng lại không có chút ngượng ngùng nào. Vẫn tiếp tục đứng đó cười nói huyên thuyên một hồi.

Lúc này đây Anh Vũ mới chạy về tới, hắn thở hồng hộc trừng mắt với tiểu hòa thượng, nghiến răng nói:

- Mẹ kiếp tên đầu trọc… ngươi cố ý chơi ta phải không?

Tiểu hòa thượng tất nhiên không dám nhận rồi, vội vàng lắc đầu liên tục, vẻ mặt nó rất nhanh trở nên nghiêm túc, chắp tay giải thích với Anh Vũ:

- A di đà phật! Anh Vũ thí chủ chớ hiểu lầm, tiểu tăng cũng không ngờ được tự dưng chúng lại hoảng loạn bỏ chạy như thế. Ta cũng là người bị hại mà, bây giờ tim còn đang đập mạnh đây.

Anh Vũ làm sao tin, hắn tiến sát lại cúi đầu ghé sát mặt nó, hằm hằm sát khí nói:

- Vậy sao? Thế khi nãy ngươi làm gì ở sau mông hai con yêu thú?

Tiểu hòa thượng vẻ mặt ngây thơ:

- À! Ta nhét hai xiên kẹo hồ lô vào lỗ hậu của chúng.

Anh Vũ trợn mắt há mồm, vươn tay muốn táng vào cái đầu trọc lốc của nó, chửi ầm cả lên:

- Con mẹ ngươi! Còn dám nói không chơi ta à?

Một đòn này của Anh Vũ không dụng Nguyên khí, nhưng lực lượng không phải dạng vừa, thừa sức đánh gục bất cứ tên Ngưng Nguyên tu sỹ nào. Chỉ là thân thủ của tiểu hòa thượng rất tốt, chớp mắt nghiêng người một cái liền tránh khỏi đòn của Anh Vũ. Nhìn bộ dáng Anh Vũ tức giận như thế, nó làm bộ oan ức, vội vàng thanh minh:

- Ta nói thật mà! Ta không cố ý chơi ngươi ah!

Câu nói này không khỏi khiến người ta bật cười trong lòng, không cố ý chơi nghĩa là vô ý chơi phải không. Tóm lại là ngươi vẫn chơi Anh Vũ một vố đau, rất là thâm thúy.

Anh Vũ lúc này đâu có nhiều thời gian để ý tới ẩn ý đó, nhìn

bộ dáng oan ức vô tội của nó, hắn nghiến răng ken két, hận không thể táng tên hòa thượng mất dạy này nằm sấp xuống mặt đường.

- Còn dám chối à! Không chơi ta tự nhiên đi chọc đít yêu thú làm cái gì?

Tiểu hòa thượng như hiểu ra, ngây ngô nói:

- Ta chọc đít nó để lát nữa chạy cho nhanh chứ làm gì nữa.

Cơ mặt Anh Vũ cứng đờ, co giật không ngừng. Trong lòng hắn dường như đã đoán được đáp án, nhưng vẫn theo bản năng hỏi:

- Ai… ai nói với ngươi như thế?

Khuôn mặt lộ ra nét cười đắc ý, tiểu hòa thượng đầy tự hào nói:

- Tất nhiên là sư phụ của ta rồi. Lão nói lỗ hậu của yêu thú có chứa rất nhiều cơ quan cảm giác, một khi bị kích thích sẽ bộc phát ra năng lực vô cùng cường đại. Năng lực của hai con yêu thú này là tốc độ, bị kích thích thì không phải tốc độ sẽ càng nhanh sao?

Anh Vũ bắt đầu có cảm giác đầu choáng mắt hoa rồi, đây là lối tư duy kiểu gì thế, như vậy cũng nghĩ ra được sao? Hai con yêu thú cũng quá là đáng thương đi, thảo nào chúng điên loạn đến thế, chắc cảm giác không dễ chịu a.

- Được rồi, được rồi… mọi người mau lên xe thôi, sắp trễ rồi đó!

Như không muốn bàn luận thêm về vấn đề này nữa, tiểu hòa thượng cười nịnh nói. Sau đó nhảy vọt lên chui vào trong chiến xa, lẩm bẩm cái gì không rõ.

Không đầy ba giây sau, nó liền trở ra rồi. Trên tay còn xách theo một người nữa, chính là tên phu xa khi nãy. Nhìn bộ dáng của

hắn lúc này cực kỳ thê thảm, nào còn oai phong như trước. Hai quầng mắt bị đánh cho thâm tím, đôi má húp lại như mặt lợn, không biết là ai đánh mà ra tay kinh khủng như thế.

Nhìn tiểu hòa thượng đang mỉm cười thân thiện, trong mắt hắn lại tựa như đang nhìn thấy một đầu ác quỷ vậy, hoảng sợ van xin không ngừng.

Tiểu hòa thượng mỉm cười thân thiện, nói với hắn:

- Vị thí chủ này, phiền ngươi điều khiển chiến xa này đưa chúng ta đến Thiên Nguyên Quảng Trường một cái, tiểu tăng sẽ rất là cảm kích.

Tên phu xa nào dám nói không, lời của tiểu hòa thượng còn chưa có nói hết đã gật đầu cái rụp. Sau đó luống cuống nhảy lên vị chí của mình, ánh mắt vẫn không thể nào che giấu được nỗi sợ trong đó.

- Các vị thí chủ, mau đi thôi!

Quay lại nói với ba người Hoàng Thiên một câu, tiểu hòa thượng liền vọt lên trước, nhanh chóng chui vào trong chiến xa. Ba người Hoàng Thiên cũng không chậm trễ, chớp mắt liền lên theo.

Yêu thú gào rống, chiến chiến xa dưới sự điều khiển của tên phu xa, vọt đi trên đường phố, rất nhanh đã mất hút nơi cuối phố.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 137: Thiên Nguyên Đấu Giá Hội

Phiên đấu giá đầu tiên được tổ chức tại một đấu trường ngoài trời cực kỳ lớn, thuộc phạm vi của Thiên Nguyên quảng trường. Đấu trường này sức chứa vô cùng khủng bố, có thể lên tới hơn trăm vạn người. Được thiết kế theo hình lòng chảo, cứ một tầng lại sau lại cao hơn tầng trước, càng lên trên thì càng rộng, nhìn sơ qua có lẽ cũng phải hơn một trăm tầng. Nơi trung tâm là một lôi đài lớn bằng đá, là đất diễn của người chủ trì đấu giá và là nơi trưng bày sản phẩm.

Khi mấy người Hoàng Thiên tới nơi, thì hội đấu giá đã diễn ra từ lâu. Một tiếp viên nữ nhanh chóng tiến tới chào hỏi, sau đó cung kính dẫn đường cho bọn họ.

Anh Vũ vốn có phòng riêng của mình, nhưng suy nghĩ một hồi liền không tới nữa, mà chạy theo Hoàng Thiên cùng Cố Sở. Riêng tên tiểu hòa thượng thì khỏi phải nói, nếu như không có đi theo mấy người Hoàng Thiên thì đến tư cách vào cửa nó cũng chẳng có.

Nhờ có Cố Sở lo liệu, căn phòng của bọn họ thuộc dạng thượng hạng, ngay ở tầng thứ hai từ dưới lên, vị trí khá là thuận lợi vì ở gần vật phẩm nhất, cảm nhận và đánh giá có thể chuẩn xác hơn rất nhiều.

Dọc đường đi, Hoàng Thiên gặp khá nhiều người đi lại, lướt qua đánh giá một chút, không khỏi kinh ngạc trong lòng. Bởi vì có rất nhiều người thoạt nhìn trẻ tuổi, nhưng lại tạo cho hắn cảm giác nhìn không thấu. Hiển nhiên đều là cao thủ trong cao thủ.

Rồi trong một thoáng chốc, bước chân của hắn hơi chững lại, bàn tay siết chặt răng rắc. Sát khí trong lòng suýt chút nữa mất kiểm soát mà bốc lên, ánh mắt sắc lẹm như lưỡi dao.

Phía trước cách nhóm người bọn hắn không xa, trên hành lang dài hẹp, mấy cái thân ảnh đang chầm chậm bước đi, nói cười vui vẻ. Một tên thanh niên nổi bật hẳn lên với một thân đồ trắng tinh khiết, ngay cả mái tóc cũng một màu trắng, chính là Bạch Khôi. Mà trong tay của hắn lúc này đang ôm một thiếu nữ xinh đẹp, thân hình thon dài đầy gợi cảm.

Điều quan trọng là cô ta không phải Lan Nhi.

Dường như cảm thụ được sát khí, Bạch Khôi nghi ngờ quay đầu lại nhìn tới. Khi thấy khuôn mặt lạnh như băng của Hoàng Thiên, khóe môi của hắn nhếch lên nở một nụ cười đầy ẩn ý. Nhưng lại không có nhìn quá lâu mà nhanh chóng quay đầu lại tiếp tục bước đi.

Nội tâm của Hoàng Thiên thoáng nổi lên phức tạp, mới hôm kia thôi hắn còn thấy Lan Nhi vui vẻ bên Bạch Khôi, vậy mà hôm nay hắn lại trông thấy tên này thân mật với một cô gái khác. Lan Nhi liệu có biết chăng, bây giờ nàng ra sao rồi.

Nội tâm phức tạp là thế, nhưng hắn cũng không có ý định đi tìm hiểu. Bởi vì hắn bây giờ đã có Thiên Phương, hắn không muốn mình lại dính dáng đến người con gái khác nữa.

Biến hóa này của hắn tuy rất ngắn, nhưng vẫn không thể qua mắt được mấy người bên cạnh. Anh Vũ và Cố Sở đã biết nguyên nhân nên chỉ im lặng không nói gì, riêng tên tiểu hòa thượng là tò mò không thôi, mặt dày hỏi dò Hoàng Thiên mấy lần, mãi tới khi đến phòng mới chịu thôi.

Căn phòng của bọn hắn là loại thượng hạng, tất nhiên bày biện trang trí không thể tầm thường được. Ngay ở trung tâm của

phòng có một bộ bàn ghế dựa làm bằng gỗ tùng ngàn năm, trên bàn có một ấm trà thượng hạng đã pha sẵn. Ngoài ra nền nhà còn được lát bằng ngọc thạch thanh sắc, ba bức tường được ốp bằng gỗ quý lâu năm tỏa ra hương thơm dìu dịu, khiến lòng người cực kỳ thoải mái.

Phía đối diện không có tường mà để trống không, để cho khách nhân có thể nhìn ra phía trung tâm đấu giá. Tuy nhìn qua là để trống không như vậy, nhưng thực ra là có một trận pháp ngăn cách, chỉ có thể từ bên trong nhìn ra ngoài. Điều này nhằm đảm bảo bí mật thông tin thân phận, cũng như tạo không gian riêng tư cho khách nhân.

An vị ngồi vào ghế, Hoàng Thiên hơi ngả người ra sau, ánh mắt thoáng nhìn xuống dưới.

Hội đấu giá đã diễn ra khá lâu, do một vị lão nhân cùng một cô gái xinh đẹp chủ trì. Lão nhân thì không nói làm gì, riêng cô gái thì quả thực rất nổi bật. Chưa nói tới khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, thì thân thể động lòng người của nàng cũng đủ khiến cho rất nhiều tên nam nhân dẫm đạp lên nhau mà tranh đoạt. Lại kết hợp thêm bộ trang phục bó sát ngắn cũn, chắc chắn khiến không ít người phải nóng đầu hay chảy máu mũi, hận không thể nhảy lên vật nàng ra mà hành hạ một phen.

- Chúc mừng khách nhân ở phòng số 2322 đã thành công đấu giá được gốc Tử Tinh Thảo này.

Thanh âm của cô gái nhẹ nhàng vang lên, có vài phần êm tai cùng ấm áp, khiến cho lòng người ta có cảm giác rất thoải mái. Quả nhiên không hổ là đại hội đấu giá lớn nhất Thiên Nguyên Đại Lục. Lựa chọn một cái chủ trì đấu giá thôi mà cũng là vưu vật cỡ này, có lẽ khiến không ít kẻ ngây ngất mà ra giá không kịp suy nghĩ đây. Cổ nhân đã nói quả nhiên không có sai, hồng nhan họa thủy a!

- Vật phẩm đấu giá tiếp theo là một phiến tinh thiết ngoại vực, chưa xác định được chất liệu, nhưng cứng rắn vô cùng, gần như không thể nào phá vỡ. Giá khởi đầu ba mươi vạn trung phẩm linh thạch, mỗi lần ra giá không kém hơn năm vạn trung phẩm linh thạch.

Vật phẩm tiếp theo được mang lên, lão nhân tiến tới kéo chiếc khăn phủ ra, mỉm cười giới thiệu.

Nhìn khối vật liệu kỳ quái này, Hoàng Thiên lại có chút hứng thú. Nếu nói hắn bây giờ thiếu thứ gì nhất thì chính là trận kỳ, mà ngoại vực tinh thiết chính là nguyên liệu tốt nhất để chế tạo trận kỳ, hắn tất nhiên sẽ không bỏ qua. Còn cái gì không thể phá vỡ, có Cố Sở và sư phụ hắn ở đây, còn lo mấy vấn đề cỏn con này sao?

Nhưng không phải ai cũng như hắn, một khối tinh thiết không xác định được chất liệu, lại không thể luyện chế thì có khác gì phế phẩm? Vậy mà có giá lên tới ba mươi vạn trung phẩm linh thạch, chỉ có kẻ điên mới ra giá. Thành ra trước sau chỉ có một người lên tiếng, cuối cùng thì thuận lợi rơi vào tay Hoàng Thiên với giá bốn mươi vạn trung phẩm linh thạch.

- Chúc mừng khách nhân ở phòng 1928 đã thành công đấu giá khối ngoại vực tinh thiết này.

Lão nhân gõ phát búa thứ ba xuống, mỉm cười chỉ tay về phía phòng của Hoàng Thiên.

- Tiếp theo sau đây là một vật phẩm vô cùng quý hiếm - Dưỡng Hồn Thạch. Có lẽ các vị ở đây đều biết rồi, ta không cần phải nói công dụng của nó nữa ah. Giá khởi điểm tám mươi vạn trung phẩm linh thạch, mỗi lần tăng giá không thấp hơn năm vạn trung phẩm linh thạch.

Ngay sau khi lão nhân thực hiện xong thủ tục, cô gái liền mỉm cười tiến lên giới thiệu vật phẩm tiếp theo.

Hoàng Thiên trong lòng đang có chút thoải mái khi đấu giá thành công, nghe thấy vật phẩm tiếp theo là Dưỡng Hồn Thạch thì khiếp sợ không thôi, trái tim thoáng chốc đập nhanh hẳn lên. Hắn mở to con ngươi, nhìn chằm chằm vào phiến đá đen đang nằm giữa khay gỗ, chính xác là Dưỡng Hồn Thạch.

Nắm đấm thoáng siết chặt lại, ánh mắt hắn lộ ra vẻ quyết tâm, hắn phải giành bằng được thứ đồ này. Bởi vì đây là một trong những thứ cần thiết để giúp Hàn Lâm sống lại.

Rất nhanh sau đó, liền có người lên tiếng ra giá:

- Tám mươi lăm vạn trung phẩm linh thạch!

- Chín lăm vạn trung phẩm linh thạch!

- Một trăm vạn trung phẩm linh thạch!

- ...

Không cần phải nói, công dụng của dưỡng hồn thạch quá đặc biệt, tất nhiên sẽ thuộc đối tượng săn đón của nhiều người. Giá cả nhanh chóng được kéo lên với một tốc độ chóng mặt, chớp mắt đã gần tới hai vạn thượng phẩm linh thạch rồi.

Riêng Hoàng Thiên vẫn ngồi im bất động, chưa hề có ý định ra giá. Hắn không muốn ra giá chơi như thế, mà muốn đợi đến sau cùng sẽ tung ra cú chót, chắc chắn phải đem thứ đồ này vào tay.

- Tiêu Tuấn của Thiên Huyền Môn, ba vạn thượng phẩm linh thạch. Món đồ này đối với ta vô cùng quan trọng, kính mong các vị nể mặt. Coi như ta nợ mọi người một cái ân tình.

Đột nhiên đúng lúc đó có một thanh âm ra giá, cái tên Tiêu Tuấn vừa ra lại khiến cho nhiều người có ý định tiếp tục ra giá thoáng do dự. Hiển nhiên là có phần e ngại người này.

Rất nhiều người biết rõ, Tiêu Tuấn này không phải là một người đơn giản. Hắn thân là đệ tử chân truyền của một vị thái thượng trưởng lão Thiên Huyền Môn, một trong mười đại thế lực, có ai dám đắc tội.

Chưa kể thiên tư của hắn cũng rất mạnh, thực lực kinh người, nghe nói năm đó mới chỉ Nguyên Đan trung kỳ tu vi đã có thể một lúc chém chết mười tên Nguyên Đan hậu kỳ, mạnh mẽ đến mức biến thái. Bây giờ hắn đã là Nguyên Đan hậu kỳ, so với năm đó chỉ mạnh hơn chứ không kém, bảo sao người khác không e ngại cho được..

Tiêu Tuấn này cũng quá là bá đạo, rõ ràng cố ý nói ra thân phận của mình, trong lời nói còn biểu thị ra quyết tâm tranh đoạt, còn có kẻ nào dám cùng hắn tranh giá nữa chứ.

Tuy nói thông tin và thân phận khách nhân ở đây được đảm bảo bí mật, nhưng thủ đoạn của một trong mười đại thế lực cũng không phải dạng vừa. Nhỡ may để hắn điều tra ra được, thì được không bù nổi mất. Chẳng ai muốn đắc tội với đệ tử chân truyền của một đại thế lực chỉ vì một khối Dưỡng Hồn Thạch.

Vì vậy sau khi Tiêu Tuấn ra giá, không còn ai dám đứng lên ra giá nữa. Phía dưới đài đấu giá, lão nhân sắc mặt vẫn duy trì nét tươi cười thân thiện, nhưng cô gái lại có vài phần không thoải mái. Theo nàng thấy thì khối dưỡng hồn thạch này ít nhất phải hơn bốn vạn thượng phẩm linh thạch. Vậy mà tên này chỉ bỏ ra ba vạn đã đòi lấy được, quá là keo kiệt đi.

Phía bên trên phòng đấu giá, Hoàng Thiên khóe môi khẽ nhếch lộ ra vẻ khinh thường, đừng nói là một cái đệ tử chân truyền của Thiên Huyền Môn, dù cho là tông chủ của bọn chúng chạy tới hắn cũng phải tranh đoạt bằng được Dưỡng Hồn Thạch. Bởi vì thứ này liên quan tới tính mạng của Hàn Lâm, hắn quyết không bỏ qua.

Nhưng mà khi hắn vừa định mở miệng hô giá thì nơi phương

xa đã có thanh âm vang lên:

- Vị cô nương xinh đẹp này, không biết có thể giúp ta chuyển lời với chủ nhân của viên Dưỡng Hồn Thạch này hay không?

Giọng nói này tựa như tiên âm lượn lờ, không quá cao cũng không quá thấp, khiến người ta không thể phân biệt được là giọng nam hay giọng nữ.

- Chuyện này…

- Đương nhiên là có thể!

Trên đài lão nhân thoáng lộ vẻ do dự, nhưng cô gái đã mỉm cười gật đầu nói, sau đó phân phó cho một nữ tiếp viên rời đi.

Theo nàng thấy hành động này cũng không có vi phạm quy củ của hội đấu giá, miễn sao chủ nhân của Dưỡng Hồn Thạch chia phần trăm đầy đủ là được. Hơn nữa lại có thể làm cho tên khốn kiếp Tiêu Tuấn kia bẽ mặt, khiến nàng cảm thấy rất thoải mái.

Biến cố bất ngờ này khiến cho Hoàng Thiên không kịp phản ứng, nội tâm thầm hô không ổn. Nếu như chẳng may người thần bí kia có thể đổi được thì hắn chẳng còn cơ hội gì nữa rồi.

Quả nhiên không tới mười phút sau, tiếp viên kia nhanh chóng trở lại thông báo. Cô gái kia nghe xong thì mỉm cười hài lòng, gõ búa thông báo, giọng điệu có chút vui mừng:

- Chúc mừng khách nhân ở phòng 3422, chủ nhân của Dưỡng Hồn Thạch đã đồng ý trao đổi.

- Hừ!

Kết quả được công bố, từ phòng của Tiêu Tuấn truyền ra tiếng hừ lạnh, tuy rằng trong lòng hắn đầy bất mãn nhưng cũng không thể nào làm gì được, đành phải buông tha cho.

Hoàng Thiên ngồi tựa lưng vào ghế, ánh mắt có phần hơi híp lại tựa như đang suy nghĩ gì đó. Một hồi sau hắn siết chặt nắm tay, ánh mắt trở nên sắc lạnh đến đáng sợ, truyền âm cho Cố Sở:

- Theo dõi chặt động tĩnh của tên kia, khi nào hắn rời khỏi thì chúng ta đi theo. Dưỡng Hồn Thạch này nhất định phải đoạt được.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 138: Thượng Cẩu Phong Trụy Lạc Cảnh

Lời của Hoàng Thiên nói ra, Cố Sở tất nhiên không có dị nghị gì, nhanh chóng thả ra thần thức theo dõi căn phòng kia. Loại trận pháp cấp thấp này chỉ có thể ngăn cản tu sỹ bình thường, ở cấp độ như Cố Sở thì hoàn toàn vô dụng.

Nhưng rất nhanh sau đó, nét mặt của lão thoáng nhăn lại, tràn đầy ngạc nhiên. Bởi vì căn phòng kia không ngờ lại có một trận pháp vô cùng mạnh, ngay cả thần thức của lão cũng tạm thời không thể nào xâm nhập. Rõ ràng đối phương đã dự tính được những trường hợp xấu như thế này sẽ xảy ra, có chuẩn bị kỹ càng.

Kẻ có thể bày ra được trận pháp mạnh như thế tuyệt không thể là nhân vật tầm thường, cần phải cẩn thận một chút. Suy nghĩ trong giây lát, thần thức của lão chỉ bao quanh căn phòng mà không có cưỡng ép phá vỡ trận pháp xông vào. Một phần vì tránh đánh rắn động cỏ, một phần vì Hoàng Thiên chỉ nói theo dõi động tĩnh của đối phương mà thôi. Chỉ cần thần thức của lão còn tại đó, đối phương rời đi lúc nào tuyệt đối không thể tránh được khỏi quan sát.

Khoảng thời gian tiếp theo, vì sự chú ý của Hoàng Thiên đã hoàn toàn đặt lên trên Dưỡng Hồn Thạch nên hắn chẳng hề có hứng thú đến những vật phẩm khác. Nhưng hai tên Anh Vũ cùng tiểu hòa thượng lại có vẻ rất hăng hái, liên tục tranh giá với người ta, thu về được rất nhiều vật phẩm. Anh Vũ thì không nói làm gì, nhưng không ngờ tên tiểu hòa thượng này cũng rất giàu có, một lúc bỏ ra năm sáu vạn thượng phẩm linh thạch mà chẳng hề nhăn mặt lấy một cái, quả nhiên là tiểu trọc phú mà.

- Các vị chú ý a! Kiện vật phẩm tiếp theo là một thứ theo ta là vô cùng thú vị. Có thể nó không có giá trị cao nhất, nhưng chắc chắn sẽ là một kiện đấu giá phẩm đặc biệt nhất trong lịch sử đấu giá…

Âm thanh của lão giả vang lên đầy huyền bí, lại cố ý không nói rõ ra mà mập mờ ngắt quãng, khiến cho lòng mọi người đều nổi lên hứng thú và tò mò. Không hổ là cáo già sống lâu năm trong nghề đấu giá, rất biết tạo hiệu ứng đám đông.

- Nhanh chóng giới thiệu đi, đừng có ấp úng như vậy nữa, thực khó chịu mà.

- Quả thực rất muốn xem nó là thứ gì mà có thể được đánh giá như thế…

- Ha Ha! Nếu thứ đồ này thực thú vị như vậy, ta phải đoạt về nghiên cứu mới được…

Quả nhiên, lời của lão vừa dứt thì toàn bộ đấu trường xôn xao không ngừng. Nhiều người nhịn không được lên tiếng thúc dục, muốn lão nhanh chóng đưa vật phẩm lên.

Nhìn hiệu ứng mà mình tạo ra, khóe môi của lão nhân khẽ nhếch lên hài lòng. Vuốt vuốt chòm râu mỉm cười nói:

- Kiện vật phẩm đấu giá tiếp theo chính là một cái ngọc giản, và một thứ mà chủ nhân của vật phẩm này gọi là Tinh Diện.

Chỉ một cái ngọc giản và thứ kỳ lạ tên là Tinh Diện thôi sao? Nhiều người trong lòng nổi lên nghi hoặc đậm đặc, có lẽ là lần đầu tiên nghe tới đồ vật có tên Tinh Diện.

- Tiền bối có thể cho ta biết Tinh Diện này là gì, có công dụng ra sao không?

Không thấy lão nhân giới thiệu Tinh Diện là gì, nhiều người

không khỏi thắc mắc lên tiếng hỏi.

- A! không có gì đặc biệt, Tinh Diện này đơn giản là một mặt phẳng truyền tải được hình ảnh ra mà thôi.

Lời của lão lại khiến đấu trường trở nên xôn xao, thậm chí có nhiều người thất vọng chửi bới không ngừng. Hiển nhiên bọn họ đều nghĩ rằng một phiến ngọc giản và một cái màn hình thì có gì đặc biệt đâu.

Lão giả nhìn thấy không khí trong đấu trường huyên náo như thế, thì mỉm cười nói lớn:

- Các vị! Xin hãy bình tĩnh. Hai thứ đồ vật này chính xác là không có gì đặc biệt. Cái ta muốn nói đến cũng không phải hai thứ đó, mà là thứ thông tin nằm trong ngọc giản, đó cũng chính là thứ mà chủ nhân của nó muốn đem ra đấu giá.

Không ngờ lại là thông tin bên trong ngọc giản. Lúc này tất cả mọi người đều tràn đầy tò mò rồi, rất muốn xem xem cái thông tin bên trong nó rốt cục là gì mà lại có thể được đánh giá cao như vậy.

- Chủ nhân của vật phẩm nói rằng đoạn hình ảnh này có tên "Thượng cẩu phong trụy lạc cảnh". Còn nội dung như thế nào, các vị có thể tự xem qua a…

Lão nhân mỉm cười tươi rói, lui bước về sau nhường chỗ cho nữ tiếp viên tiến lên. Tinh Diện được dựng lên một cách ngay ngắn, ngọc giản được lắp vào, hình ảnh chân thực dần hiện lên.

Kích thước của Tinh Diện tuy nhỏ, nhưng mà tất cả mọi người ở đây đều là tu sỹ, thị lực hơn xa phàm nhân, đều có thể nhìn thấy rõ mồn một. Bên trong cái màn hình nhỏ bé đó, từng cảnh xuân sắc không ngừng hiện ra, hai cái thân ảnh nam nữ đang hùng hục vật lộn với nhau, khiến người khác da đầu đều nóng hết cả lên.

Rốt cục thì người ta cũng có thể hiểu được cái tên "Thượng cẩu phong trụy lạc cảnh" có ý nghĩa gì rồi.

Đa phần các khách nhân nữ đều đỏ mặt xấu hổ, thậm chí có người thét lên chói tai quay mặt đi. Còn khách nhân nam thì ngược lại hoàn toàn, ánh mắt đều dán chặt vào Tinh Diện, không tự chủ được nuốt nước miếng ừng ực. Có một số kẻ trong lòng nảy sinh ra vô vàn tà niệm, nhìn hai cái thân ảnh đang âu yếm triền miên lại càng cảm thấy khoái cảm dâng trào, thậm chí cảm giác còn đã hơn cả lúc tự mình làm chuyện ấy.

Có lẽ lần đầu tiên bọn họ được tiếp xúc với thứ đồ thần kỳ như vậy nên bị kích thích, nhưng mà quả thực quá là tuyệt vời đi.

Hình ảnh rất nhanh trôi qua, đã sớm đến đoạn cao trào nhất. Khi mà nam nhân kia đã lột đến mảnh vải cuối cùng trên cơ thể của nữ nhân. Toàn bộ mọi người đang xem thân thể đã nóng bừng lên, trong lòng càng như có lửa đốt, rất muốn được chiêm ngưỡng vẻ đẹp khỏa thân của nữ tử này.

Nhưng mà đời làm gì có chuyện dễ dàng như thế, ngay tại thời điểm đó thì hình ảnh dừng lại tắt ngúm. Hiển nhiên là xem miễn phí chỉ được bấy nhiêu thôi, còn muốn xem hết thì phải bỏ tiền ra mà đấu giá.

Một đám người đầu óc đang bay bổng sung sướng tựa như bị dội vào một gáo nước lạnh, suýt chút nữa không nhịn được mà chửi thề. Tên chủ nhân của vật phẩm này cũng quá khốn nạn đi, cố ý cắt ở đoạn cao trào nhất, khiến cho mọi người cảm thấy hụt hẫng cùng khó chịu vô cùng. Nhưng mà việc này chẳng những không khiến mọi người mất hứng, mà ngược lại còn khiến người ta càng thêm điên cuồng.

Thoáng nhìn qua mọi người đang xôn xao, lão nhân trong lòng mỉm cười đắc ý nói:

- E hèm! Ta tin là mọi người rất muốn xem hết toàn bộ vụ việc này phải không a? Vậy thì nhanh tay rước nó về thôi nào! Thượng cẩu phong trụy lạc cảnh, giá khởi điểm hai ngàn thượng phẩm linh thạch, một lần gia giá không thấp hơn năm trăm thượng phẩm linh thạch.

Quá rẻ! Con bà nó quá rẻ!

Đây là tiếng lòng của hầu hết mấy tên nam nhân có mặt tại đây, trong suy nghĩ của bọn chúng thì thứ này có lẽ phải năm, sáu ngàn thượng phẩm linh thạch, không nghĩ là chỉ có hai ngàn, quá là lời rồi.

- Ta ra bốn ngàn thượng phẩm linh thạch.

Rất nhanh đã có người ra giá, không chỉ thêm năm trăm mà trực tiếp gấp đôi giá gốc luôn.

- Năm ngàn.

- Sáu ngàn.

- …

Giá cả liên tiếp được đẩy cao lên, nhanh đến chóng mặt. Mấy tên nam nhân sôi nổi tranh giá, rất muốn giành được thứ đồ này về tay mà nghiên cứu tỉ mỉ một phen. Chỉ có Anh Vũ và Cẩu Thủ là đang buồn bực, không nghĩ là ra cái giá mà bọn hắn đưa ra lại thấp như thế, thiệt thòi quá rồi.

- Một vạn thượng phẩm linh thạch.

Ngay khi mà hai tên bọn chúng đang còn buồn rầu vì định giá quá thấp, thì một thanh âm non nớt đã vang lên, trực tiếp đột phá tới một vạn thượng phẩm linh thạch.

Tiểu hòa thượng vẻ mặt tràn đầy hưng phấn nhìn về phía Tinh

Diện mà liếm liếm môi, vẻ mặt không cần nói cũng có thể nhìn ra được hai chữ đê tiện trên đó. Anh Vũ đơ ra nhìn nó với ánh mắt khó tin, còn Cẩu Thủ đang ngồi vắt vẻo trên vai hắn nhìn xuống với ánh mắt khinh thường nói:

- Ngươi cũng có hứng thú với món đồ này sao? Quả nhiên là bại hoại phật môn, ngay cả lời dạy về tam độc, ái dục cũng dám quên.

Phải nói con khỉ này mặt cũng quá dày, nó chửi tiểu hòa thượng bại hoại mà lại không nghĩ đến bản thân mình còn khốn nạn hơn gấp mấy chục lần, phải biết rằng nó chính là người tạo ra tác phẩm bất hủ này đó. Vậy mà còn dám chửi xéo người khác, quá là vô sỉ.

Hoàng Thiên và Cố Sở cũng có chút bất ngờ về việc này, nhìn về phía tiểu hòa thượng tràn đầy tò mò, không biết nó muốn đấu giá thứ đồ này về để làm gì. Nó mới có mười tuổi thôi mà, chẳng lẽ lại phát dục sớm như vậy sao?

Tiểu hòa thượng vẻ mặt thoáng xấu xí lườm lườm Cẩu Thủ, trong lòng thầm nghĩ sớm muộn cũng đem con khỉ mặt chó này đi nấu giã cày cho bỏ tức, tuy thịt khỉ không ngon bằng thịt chó nhưng cũng là sơn hào hiếm có đấy.

Lại nhìn thoáng qua mọi người, nó rất nhanh lấy lại được vẻ trang nghiêm vốn có, chắp tay trịnh trọng nói:

- A di đà phật! Khỉ đầu chó huynh đệ đừng hiểu lầm, tiểu tăng một lòng hướng phật, làm sao dám quên những lời dạy. Chỉ là kiện đồ vật này là hung vật trần thế, nguy hiểm vô cùng. Một khi để nó lưu lại nhân gian chính là đại họa khó lường, gieo giắc tai kiếp khắp muôn nơi. Ta thân là đệ tử phật gia, há lại có thể để nó lọt vào trong tay người khác để rồi gây họa cho chúng sinh chứ. Do đó ta phải bỏ qua mặt mũi, bất chấp người khác hiểu lầm cũng phải đấu giá thứ đồ này về tay. Sau này trở về đưa cho sư phụ ta trấn

áp nó vạn năm để tiêu trừ sắc dục.

Ba người một khỉ đều ngây ngốc cả ra, thật không thể nghĩ được tên tiểu bại hoại này lại có thể lấy ra được cái lý do như vậy. Mặc dù nghe rất thối nhưng mà lại không thể nào phản bác.

Vẻ mặt vẫn như thế trang nghiêm, nhưng trong lòng của tiểu hòa thượng lại đang đắc ý không thôi, thầm nghĩ bản thân mình quá ư là thông minh, khiến cho đám người kia á khẩu không nói gì được.

Lại nghĩ tới lão sư phụ của mình thường ngày phải khổ sở chạy đi rình người khác, bây giờ có thứ đồ này trong tay chắc sẽ vui mừng lắm đây. Có khi lại thưởng cho nó thêm một mớ bảo bối xịn, hoặc là truyền thêm vài công pháp bá đạo nữa ấy chứ.

Nghĩ đến đây, trong lòng của nó càng thêm kích động, quyết tâm phải đoạt Tinh Diện vào tay.

- Vì vậy kính mong các vị thí chủ sẽ không tranh giành với tiểu tăng, tránh cho nó có cơ hội làm hại nhân gian.

Lời nói có vẻ hào khí chính nghĩa, thanh vấn vu thiên, nhưng vào tai của mấy người Hoàng Thiên lại quá vô sỉ. Tên tiểu bại hoại phật môn này quả thực có một không hai, còn sợ bọn hắn tranh giành đồ với nó nữa.

Tất nhiên dù cho nó không nói những lời đó thì cũng chẳng có ai trong phòng này tranh giành với nó cả. Anh Vũ và Cẩu Thủ mong bán ra còn không được đây, còn Hoàng Thiên thì tâm trí chỉ có Dưỡng Hồn Thạch mà thôi, Cố Sở thì có bao giờ để ý đến mấy thứ phàm tục này.

Nhưng mấy người Hoàng Thiên không tranh giá, không có nghĩa là đám người khác bỏ qua. Trong chốc lát nói chuyện mà giá cả đã bị đẩy lên tới năm vạn thượng phẩm linh thạch khiến người

ta há hốc mồm kinh ngạc.

Nhưng khi biết được lai lịch của người ra giá thì cảm thấy bình thường rồi, bởi vì người ra cái giá năm vạn là người của Bạch Gia.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 139: Màn Đấu Giá Thú Vị

Tại căn phòng đấu giá số 4221, trận pháp che giấu đã bị người cố ý gỡ xuống, hiển lộ ra một nhóm người trẻ tuổi. Nhìn phong thái toát ra cùng cung cách ăn mặc liền có thể thấy thân phận không tầm thường chút nào, bọn chúng chính là người của Bạch Gia.

Việc gỡ xuống trận pháp để lộ ra thân phận của mình đã phần nào nói lên quyết tâm tranh đoạt thứ đồ này của chúng, cũng là một lời cảnh cáo đối với mọi người xung quanh. Món đồ này Bạch Gia đã muốn, không muốn chết thì đừng có tranh giá.

Nhìn thấy một đám thiếu niên khuôn mặt đang hằm hằm sát khí, không ít người trong lòng bất mãn, nhưng đành phải lắc đầu bất đắc dĩ, hiển nhiên không dám đấu giá nữa. Con quái vật Bạch Gia không phải ai cũng có can đảm chọc vào, chưa kể năm vạn thượng phẩm linh thạch không phải ít, đã vượt qua giá trị mà bọn họ có thể bỏ ra.

Cũng vì thế mà không khí của đấu trường thoáng chốc trở nên im lặng.

- Năm vạn thượng phẩm linh thạch lần thứ nhất…

Lão nhân chủ trì dường như không có chút bất ngờ nào về việc làm của Bạch Gia, giống như đã đoán được ngay từ đầu. Kể ra cũng phải thôi, lão thân là người chủ trì, tất nhiên phải biết được nội dung và nguồn gốc của vật phẩm đấu giá, ngọc giản này cũng không ngoại lệ.

- Năm vạn thượng phẩm linh thạch lần thứ hai…

Nhìn thấy tình trạng của đấu trường, lão biết vật phẩm này chắc chắn đã lọt vào tay của Bạch Gia rồi. Ai có thể vì một thứ đồ chỉ có tác dụng giải trí này mà đắc tội với Bạch Gia chứ.

- Con bà nó từ từ đã. Ta ra sáu vạn thượng phẩm linh thạch.

Ngay khi mà búa trong tay của lão nhân chuẩn bị gõ xuống, đột nhiên một thanh âm non nớt vang lên đầy vội vã.

Thanh âm vừa ra khiến cho không khí tĩnh lặng của đấu trường bị phá vỡ, nhất thời trở nên ồn ào. Vô số người cảm thấy kinh ngạc, không tự chủ được mà đưa ánh mắt nhìn về phía căn phòng phát ra thanh âm. Quả thực không có ai có thể ngờ được lại vẫn có người dám ra giá, quá là liều lĩnh.

Riêng đám người của Bạch Gia thì sắc mặt trở nên khó coi, tràn đầy tức giận cùng sát khí, trừng trừng nhìn về phía căn phòng. Đây rõ ràng là khiêu khích trắng trợn và xem thường Bạch Gia bọn chúng.

Bên trong căn phòng, Tiểu hòa thượng đang cuống cuồng lên rồi, nào có để ý tới thái độ của mọi người. Khi nãy mãi nói chuyện bốc phét với mấy người Hoàng Thiên, suýt chút nữa bỏ lỡ mất món bảo vật này rồi. Trong mắt người ta thì Tinh Diện này là công cụ giải trí đơn thuần, còn trong mắt nó thì chính là thứ có thể đổi được rất nhiều đồ xịn từ sư phụ a.

Phía căn phòng của đám người Bạch Gia, tên cầm đầu trong nhóm sắc mặt thản nhiên, duy chỉ ánh mắt như con rắn độc nhìn chằm chằm về phía căn phòng. Sau đó nhếch môi lên cười cười thốt lên:

- Bảy vạn!

Tiểu hòa thượng thấy đối phương tiếp tục tăng giá, nhưng

cũng không có biểu hiện khó coi gì, lên tiếng:

- Bảy vạn năm trăm thượng phẩm linh thạch.

Cái giá này vang lên lại khiến nhiều người nổi lên suy nghĩ, có lẽ tên này cũng không có quá nhiều tiền. Bởi vì hắn không còn tăng giá cao như khi nãy nữa, mà chỉ dám tăng giá ở mức tối thiểu nhất.

Mấy tên đệ tử Bạch Gia đương nhiên cũng có thể nghĩ ra được điều này, kẻ nào mặt mày cũng hớn hở đắc ý. Cứ tưởng là kẻ trọc phú mù mắt nào, không nghĩ cũng chỉ là một tên nhà giàu mới nổi, còn dám tranh giành với Bạch Gia.

- Tám vạn!

Tên thiếu niên Bạch Gia kia vẫn duy trì vẻ mặt như khi nãy, nhẹ nhàng ra giá.

Bên trong phòng đấu giá 1928, tiểu hòa thượng sắc mặt có chút đen lại, trong lòng liên tục thầm nhủ thứ đồ này rất đáng giá, cắn răng nói:

- Tám Vạn năm trăm thượng phẩm linh thạch.

Lại một lần nữa tăng thêm năm trăm thượng phẩm linh thạch, đây là có ý gì? Nhiều người trong lòng bắt đầu xuất hiện nghi vấn, rằng kẻ này thực chất không phải là muốn đấu giá, mà là muốn chơi Bạch Gia một vố.

Đám người Bạch Gia nghiến răng ken két, hận không thể nhảy vào trong phòng đem tên khốn kiếp ra giá đó đánh cho một trận. Kẻ không biết trời cao đất dày này, lại dám khiêu khích tôn nghiêm của Bạch Gia bọn hắn.

Nếu nói bình tĩnh nhất, có lẽ chính là tên thiếu niên cầm đầu nãy giờ ra giá. Hắn ngồi đó dựa lưng vào ghế, bàn tay mân mê

chiếc nhẫn trữ vật, nhếch môi cười lạnh:

- Mười vạn!

Lần này giá cả đã lên tới con số mười vạn. Rất nhiều người bị cái giá này làm cho chấn kinh. Thậm chí lão nhân chủ trì cũng có chút bất ngờ nhìn tới. Không ai có thể nghĩ tới một thứ đồ giải trí đơn thuần lại có thể lên tới con số kinh khủng đó, xếp ngang hàng với cả một số khoáng thế kỳ trân.

Bên trong căn phòng, tiểu hòa thượng nghiến răng ken két, rất có cảm xúc muốn đánh người. Lại nhìn số linh thạch ít ỏi còn trong giới chỉ, nó bất đắc dĩ ra giá:

- Mười vạn năm trăm thượng phẩm linh thạch!

Vẫn còn dám tăng giá. Đám người trong đấu trường lúc này đều kinh ngạc không thôi, hết nhìn đám thiếu niên Bạch Gia rồi lại nhìn về phía căn phòng 1928. Ai cũng tò mò muốn biết trong căn phòng này là cao nhân phương nào, lại dám trắng trợn khiêu khích Bạch Gia như thế.

- Muốn chết!

Lần tăng giá này của tiểu hòa thượng rốt cục cũng đã khiêu chiến giới hạn chịu đựng của đám thiếu niên. Một số tên không nhịn được nữa vỗ bàn đứng dậy chửi mắng, suýt chút nữa đã kéo nhau đánh tới phòng của Hoàng Thiên rồi.

- Mấy vị, đây là Thiên Nguyên Đấu Giá hội, có chuyện cá nhân gì hãy để sau khi ra ngoài thì giải quyết, còn lúc này xin hãy an phận một chút, nếu không đừng trách ta không nể mặt Bạch Gia.

Cô gái chủ trì nãy giờ vốn im lặng lúc này đột nhiên lên tiếng, lời lẽ đanh thép không hề có chút kiêng nể nào. Không khỏi tạo cho người ta có cảm giác nếu như đám người kia còn không an phận, thì chắc chắn sẽ ăn quả đắng vậy.

Một đám thiếu niên Bạch Gia tức giận nhìn về phía nàng, ánh mắt tràn đầy sát khí. Xưa nay chỉ có bọn chúng đi đe dọa người khác, làm gì có chuyện người khác đe dọa bọn chúng chứ. Tiểu nha đầu này quả thực muốn chết đây mà.

- Ngồi xuống!

Đúng lúc này, tên thiếu niên cầm đầu kia đột nhiên quát lên, khiến cho đám còn lại sững sờ, không nghĩ lão đại lại bắt chúng nhẫn nhịn.

- Nhưng mà…

Một tên sắc mặt khó coi, có chút không cam lòng nói. Chỉ là hắn còn chưa nói hết câu, đã bị một cỗ lực lượng ập tới ép cho quỳ sụp xuống nền gỗ, đầu gối do va chạm mạnh quá mà vỡ ra, máu tươi tung tóe. Đám thiếu niên còn lại nhìn thấy cảnh này thì hoảng sợ đến run rẩy, vội vàng thu hết khí thế của mình vào trong, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Tên thiếu niên kia sắc mặt vẫn như thường như không có chuyện gì, hơi nghiêng người một chút lại tiếp tục ra giá:

- Mười lăm vạn!

Lúc này, bên trong căn phòng 1928.

Tiểu hòa thượng mặt mũi đỏ gay, hai tay ôm ghì lấy chân phải của Hoàng Thiên, miệng thì không ngừng luyên thuyên:

- A di đà phật! Hoàng Thiên thí chủ đẹp trai phong độ, có thể cho tiểu tăng mượn chút đỉnh không. Coi như là vì chúng sinh làm chuyện tốt một lần, ta sẽ bảo sư phụ ta tụng kinh cầu phúc cho thí chủ…

Nhìn cái dáng vẻ của nó thì ngây thơ nhưng lời nói lại vô cùng buồn nôn và bỉ ổi. Hoàng Thiên bất giác xoa trán, hắn có chút

không đỡ nổi tên tiểu hòa thượng này nữa rồi. Ta cũng chưa có chết, ngươi tụng kinh cầu phúc cái nỗi gì chứ.

Không riêng mình hắn, mà ngay cả Anh Vũ, và Cẩu Thủ cũng đang trừng trừng nhìn tới, có chút căm tức nghiến răng. Tên tiểu hòa thượng vô sỉ này từ hồi nãy khi mà mức giá lên tới mười vạn đã cuốn lấy Anh Vũ đòi vay tiền rồi.

Nhưng mà Anh Vũ làm sao cho vay được đây, thứ đồ này chính là do hắn bán ra cơ mà, há lại dám đem tiền cho tên này vay để mua thứ mình bán chứ. Chưa kể bọn họ cũng chỉ mới quen nhau có vài giờ đồng hồ, chưa đến mức thân thiết tin tưởng lẫn nhau mà cho vay nhiều tiền như thế.

Thành ra Anh Vũ kiên quyết không cho nó vay, nó liền quay ra vay Hoàng Thiên, để rồi có tràng cảnh đang diễn ra hiện tại đây.

- Hoàng Thiên ca ca, ngươi không thể từ chối, thứ đồ vật hung tà này không được phép lọt vào tay người khác. Ngươi phải biết hậu quả nó gây ra đối với thế gian là vô cùng lớn, vì thái bình của thiên hạ, mong ca ca hãy suy nghĩ cho kỹ.

Thấy Hoàng Thiên xoa trán bất lực, tiểu hòa thượng còn tưởng hắn không muốn cho vay, liền cuống cuồng lên, đổi cả cách xưng hô từ thí chủ thành ca ca.

Lại là cái giọng điệu khốn nạn đó, Hoàng Thiên quả thực rất muốn co chân lên đạp cho tên bại hoại phật môn này một cái. Hắn cố gắng thở một hơi ra lấy lại bình tĩnh, nói:

- Được rồi… được rồi, ngươi buông ra trước.

Tiểu hòa thượng lắc đầu nguầy nguậy, ôm chân của hắn càng thêm chặt hơn:

- Không được, ca ca phải đưa linh thạch cho ta trước.

Đây là thái độ của người đi vay sao? Hoàng Thiên không biết nói gì nữa rồi, hắn liên tục thở ra mấy hơi, sau đó cắn răng tiếc nuối quăng cho tên tiểu hòa thượng một cái giới chỉ, miệng thì lẩm bẩm:

- Không thể nghĩ một người như ngươi cũng có thể tu phật được, trời đất này muốn loạn hết cả rồi.

Nhận giới chỉ vào tay, tiểu hòa thượng cười tít mắt đầy đắc ý, lại tuôn ra mấy câu buồn nôn khen ngợi Hoàng Thiên, khiến hắn nhịn không được vỗ bốp một cái vào đầu khiến nó tí nữa thì ngã sấp mặt.

Đưa linh thức kiểm tra số linh thạch mà Hoàng Thiên đưa, tiểu hòa thượng trong lòng như nở hoa, liếm liếm môi tự lẩm bẩm một mình:

- A di đà phật! Con mẹ nó! Hôm nay tiểu tăng chơi khô máu với các người luôn.

Phía bên ngoài nãy giờ lâm vào yên tĩnh, như chờ đợi người trong căn phòng kia lên tiếng. Màn đấu giá này quả thực rất là thú vị, ai cũng rất tò mò muốn xem xem thứ đồ này có thể bị đẩy lên đến cái giá như thế nào. Tất nhiên không để cho bọn họ chờ lâu, cái thanh âm non nớt của tiểu hòa thượng lại vang lên, tràn đầy phấn khích:

- Mười lăm vạn năm trăm thượng phẩm linh thạch.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 140: Tiểu Hòa Thượng Vô Sỉ

- Mười sáu vạn!

Thanh âm của tên thiếu niên Bạch Gia vang lên ngay sau tiếng của tiểu hòa thượng, cực kỳ thản nhiên khiến người ta khó lòng mà nhìn ra cảm xúc của hắn.

Nhưng mà cái sự không do dự đó của hắn, cũng khiến cho người ta hiểu rằng Bạch Gia quyết tâm đến nhường nào. Điều này khiến nhiều người nổi lên suy nghĩ trong lòng, ngầm đoán ra được lý do tại sao Bạch Gia muốn đoạt được thứ đồ này.

- Mười sáu vạn năm trăm thượng phẩm linh thạch.

Lại nữa rồi, tất cả mọi người đang chú ý tới đều suýt nữa bật cười, tên khách nhân bí ẩn này quá vô sỉ. Rõ ràng là có tiền nhưng cứ cố ý cợt nhả nâng giá như thế, chắc chắn là muốn gây khó chịu cho người Bạch Gia đây mà.

Nhưng thực sự là quá oan ức cho tiểu hòa thượng. Nó tuy mượn được tiền từ Hoàng Thiên, nhưng mà cũng có hạn. Đâu có thể thoải mái tăng giá như đám hào phú Bạch Gia, mỗi lần đều nâng lên đến cả vạn chứ. Phải biết mỗi lần nâng lên năm trăm cũng đủ khiến nó đau lòng rồi, nếu chẳng may mua về mà sư phụ không thích thì chết, có khi còn phải bán thân để trả nợ nữa cũng không chừng.

Đám thiếu niên Bạch Gia thực muốn điên lên hết cả rồi, nếu không phải sợ lão đại thì chúng đã phá banh cái phòng kia, kéo tên khốn nạn đó ra mà phanh thây cho hả giận.

Ngược lại với đám ngời Bạch Gia, trong căn phòng này lại có hai kẻ đang vui mừng đến mức muốn chạy ra ngoài mà ôm chúng đây. Anh Vũ nụ cười như muốn mở rộng tới tận mang tai, ánh mắt kích động sáng ngời hết nhìn vào Tinh Diện, rồi lại nhìn về phía tiểu hòa thượng, như đang nhìn một cái kho báu khổng lồ.

- Mười bảy vạn!

Tên thiếu niên kia vẫn bình thản lên tiếng, nhưng mà thanh âm đã có chút khác thường, giống như có thêm một chút đùa bỡn.

Tiểu hòa thượng nghiến răng ken két, giận đến run người nói ra:

- Mười bảy vạn năm trăm thượng phẩm linh thạch…

Ngưng một lát, rồi không để cho đối phương kịp ra giá, nó lại nói, giọng điệu tràn đầy khinh bỉ:

- Nhục thân tuy bất tịnh,

Tợ tịnh cuống ngu phu.

Nhạo uế nhi vô yểm,

Tợ trư nhạo ứ uế. *

Anh tài Bạch Gia quả nhiên không tầm thường ah!

(Nhục thân vốn không thanh tịnh, lại tỏ ra thanh tịnh gạt kẻ ngu, chỉ biết ưa thích những thứ nhơ bẩn, tựa như loài heo thích bùn sình).

Rất nhiều người ngẩn ra một lúc, dĩ nhiên là không ngờ được tên khách nhân này lại chuyển sang công kích cá nhân. Dám chửi xéo đám thiếu niên Bạch Gia ưa thích thứ dơ bẩn, giống như loài lợn thích rúc bùn. Mà chẳng phải chính hắn cũng đang mặt dày tranh đoạt thứ kia sao, nói như vậy chẳng phải cũng tự chửi bản

thân ư?

Chỉ là bọn họ đâu biết được rằng, trong lòng tiểu hòa thượng đang nghĩ, nó tranh giành thứ này là vì mục đích cao cả, không giống như lũ người kia, tranh giành là vì mục đích cá nhân, vì ham muốn sắc dục. Cũng vì thế mà nó dám nói ra những lời đó, coi đám người dám tranh đoạt đồ với nó là lũ lợn ngu ngốc.

Lời nói này chẳng khác gì một cú tát trời giáng vào mặt toàn bộ đám người Bạch Gia, vang lên ròn rã. Mấy tên thiếu niên trong phòng cơ mặt giật giật liên hồi, sắc mặt đỏ lừ vì cố kìm nén lửa giận, hết nhìn về phía căn phòng của Hoàng Thiên, lại nhìn về phía lão đại của mình với ánh mắt không cam lòng.

Điều khiến chúng không thể nào hiểu được là lão đại vẫn có thể bình tĩnh, chỉ nhếch môi cười nhạt một cái. Giống như lời nói của đối phương không phải là chửi hắn vậy, chẳng có lấy một tia giận dữ nào. Kẻ này nếu không phải là điên thì chính là loại người có khả năng khống chế cảm xúc đến đáng sợ.

Trong chốc lát sau đó, cánh cửa phòng của bọn chúng đột nhiên bị đẩy ra. Một tên thiếu niên vận y phục Bạch Gia bước nhanh tới, ghé vào tai của tên thiếu niên kia mà thì thầm gì đó. Dần dần sắc mặt của hắn lần đầu tiên thay đổi, sự thản nhiên bình tĩnh dần biến mất, thay vào đó là một chút suy tư âm trầm.

Cuối cùng, khi người thông báo rời đi, hắn mới mỉm cười một cách quái dị, đưa tay vuốt tóc lẩm bẩm trong miệng:

- Thú vị!

Mấy tên xung quanh còn không biết có chuyện gì, lại nhìn thấy lão đại nãy giờ im lặng không tiếp tục ra giá thì nhao nhao lo lắng. Lần này trưởng lão trong tộc giao cho nhiệm vụ bất cứ giá nào cũng phải giành được thứ này về, nếu như để tên kia cướp mất thì bọn chúng làm sao ăn nói đây.

Như hiểu được tâm trạng của đám người, tên thiếu niên kia ánh mắt hơi híp lại, lộ ra một tia độc ác khó mà phát hiện, nói nhỏ:

- Hắn mua được đồ, nhưng không đồng nghĩa với việc hắn có thể cầm được nó.

Nghe lão đại nói như thế, đám thiếu niên kia đều ngầm hiểu ra được ý định của hắn, nhất thời đều giãn ra, thoáng nhìn về phía căn phòng của Hoàng Thiên mà mỉm cười đắc ý, còn có cả sự ác độc.

Một khoảng thời gian trôi qua nhưng không thấy người của Bạch Gia tăng giá nữa, tiểu hòa thượng mới thở phào một cái, nếu tiếp tục chơi nữa thì thực sự là khô máu rồi. Mặc dù nó vay của Hoàng Thiên được thêm mười vạn, nhưng cũng không muốn vì món đồ này mà tiêu phí hết toàn bộ. Ai mà biết được đối phương còn bao nhiêu tiền chứ.

Lão nhân chủ trì là người có kinh nghiệm lâu năm, tất nhiên có thể đoán được ý định của đám người Bạch Gia. Nhưng lão cũng chẳng quản nhiều, chỉ cần bọn chúng không động thủ trong phạm vi quản lý của Thiên Nguyên Đấu Giá Hội là được.

Cất tiếng hỏi mọi người ba lần, lão thuận lợi gõ búa, món đồ này chính thức thuộc về tiểu hòa thượng. Nhận đồ vào tay, tiểu hòa thượng kích động đến cười tít cả mắt, sự khó chịu khi mất đi một số tiền lớn đã tiêu tán không còn. Trong lòng nó đang không ngừng hét lớn lên rằng phát tài rồi, phát tài rồi. Nghĩ đến cảnh sư phụ nhận được món đồ này, rồi khen thưởng cho nó một đống pháp bảo xịn, nó liền bật cười ha hả, chẳng phù hợp với một phong thái của người tu hành chút nào.

Rồi một lát sau, không biết nó suy nghĩ gì trong đầu, lại hướng về phía căn phòng của đám người Bạch Gia mà hô lớn:

- Ha Ha! Đa tạ các vị anh kiệt của Bạch Gia đã nhường lại món đồ mình yêu thích. Nhưng mà các ngươi cũng không thể thay đổi được gì đâu. Lợn dù không đi rúc bùn thì vẫn cứ là lợn mà thôi.

Đây tuyệt đối là trắng trợn sỉ vả. Một đám người Bạch Gia tức đến ói máu, nghiến răng nghiến lợi đến ken két. Mẹ kiếp tên khốn nạn vô sỉ này.

- Bại hoại phật môn!

- Mặt dày vô sỉ!

Gần như cùng một lúc, thanh âm của Anh Vũ và Cẩu Thủ cùng lúc vang lên. Ánh mắt của cả hai tên đều tràn đầy sự khinh bỉ liếc nhìn về phía tiểu hòa thượng. Mặc dù tiểu hòa thượng đã đem lại cho hai tên bọn chúng một số tiền khổng lồ, và khi nãy chúng còn nhìn tiểu hòa thượng với ánh mắt cảm kích cơ đấy. Đúng là thái độ thay đổi quá nhanh đi.

Thực ra thì từ đầu Anh Vũ chính là muốn chơi tên tiểu hòa thượng này một vố, nhưng không thể nào nghĩ được nó mất hơn mười bảy vạn thượng phẩm linh thạch để đổi lại thứ vô dụng này, lại vẫn có thể vui mừng đến như thế. Nhìn cái điệu bộ đó của nó, hắn không khỏi tức tối trong lòng, tên bại hoại phật môn kia cuồng dâm đến mức này rồi sao?

Nhưng nếu như Anh Vũ mà biết được cái ý nghĩ trong đầu của tiểu hòa thượng thì không biết sẽ phản ứng như thế nào. Có lẽ cũng chỉ biết cảm thán xoa trán mà thốt ra một câu danh sư xuất cao đồ.

Mặc kệ cho mấy người Anh Vũ đang nhốn nháo đấu khẩu, Hoàng Thiên nãy giờ vẫn thủy chung im lặng. Bởi vì sự chú ý của hắn đang tập trung về thân ảnh của tên thiếu niên Bạch Gia kia, một tên thiếu niên rất đặc biệt. Nhìn cái dáng vẻ bình tĩnh đến đáng sợ của đối phương, khóe môi nhắn không khỏi cong lên lộ ra

một nụ cười. Nụ cười của kẻ nắm được mọi chuyện trong lòng bàn tay.

Kẻ đó là người quen cũ của hắn, Bạch Tư Thần.

Khoảng thời gian sau đó, phiên đấu giá vẫn tiếp tục diễn ra, cũng không vì sự việc vừa rồi mà kém đi phần sôi nổi. Nhất là hai tên Anh Vũ và Cẩu Thủ, bọn chúng bây giờ có tiền rồi liền vung tiền như rác. Mua về một đống đồ kỳ quái, không biết lại có kế hoạch mờ ám gì nữa đây.

Trôi qua hơn hai giờ đồng hồ, Cố Sở đang nhắm mắt đả tọa đột nhiên mở bừng ra, truyền âm cho Hoàng Thiên:

- Chủ nhân! Đối tượng đã rời đi.

Nắm tay bất giác siết chặt lại một chút, Hoàng Thiên có chút kích động gật đầu với lão một cái, sau đó quay sang nói với Anh Vũ:

- Các ngươi cứ tiếp tục đấu giá, ta và Cố Sở tiền bối có việc phải đi trước. Tối nay gặp lại.

Thấy Hoàng Thiên có vẻ vội vàng như thế, Anh Vũ không khỏi thắc mắc, lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Hoàng Thiên mỉm cười vỗ vai hắn, gật đầu nói:

- Không có gì, là chuyện của sư phụ ta giao phó, đi một chút rồi về thôi.

Nghe thấy là việc của Vương Đình, Anh Vũ cũng không có hỏi thêm gì nữa. Hắn biết bản thân có muốn giúp cũng chẳng giúp được gì, chỉ biết nhắc nhở huynh đệ của mình cẩn thận.

Thấy huynh đệ tin tưởng mình như vậy, Hoàng Thiên trong

lòng càng thêm áy náy. Nhưng mà hắn bắt buộc phải làm vậy, bởi vì có những chuyện dù muốn giải thích cũng không giải thích được, chi bằng cứ giấu kín trong lòng.

Hắn cùng Cố Sở rời khỏi căn phòng chưa lâu, phía xa xa liền có một bóng người bước ra, phát đi một cái truyền tin phù. Nhìn quần áo mà hắn mặc, chính là trang phục của Bạch Gia.

…

Lần này có Cố Sở đi cùng, Hoàng Thiên cũng không khẩn trương lắm. Hắn tin với năng lực của lão, đối phương dù có thủ đoạn nào đi chăng nữa cũng không thể thoát được. Đây có thể xem như là một sự tín nhiệm tuyệt đối.

Rời khỏi đấu trường một cái, còn chưa kịp thi triển thân thủ rời đi, hai người bọn họ đã bị người ta chặn lại.

- Ha ha, ta còn tưởng tên không có mắt nào to gan đắc tội với Bạch Gia chúng ta, không ngờ lại là thiên tài Hoàng Thiên a.

Một thanh âm châm chọc đắc ý vang lên từ tên thanh niên đi đầu, xem ra hắn chính là kẻ cầm đầu nhóm người này đấy.

Hoàng Thiên chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra đám người này, đều là người của Bạch Gia. Tên vừa nói chuyện với hắn vóc người cao lớn, khuôn mặt có vài nét giống với Bạch Tư Thần, không biết là có quan hệ như thế nào.

- Tư Lĩnh ca cần gì nhiều lời với hắn, mẹ nó! Thiên tài chó má gì chứ, một tên đạo thương sắp chết mà thôi, trong mắt ta đến con chó cũng không bằng.

Một tên khác đang đứng đằng sau cười lạnh quát lên, ánh mắt không che giấu sát khí chút nào.

Việc Đạo Tâm của Hoàng Thiên tân sinh ngoài Thiên Phương

ra, không có một ai khác biết cả. Do đó mọi người vẫn còn nghĩ hắn giống như lúc trước, đạo thương sắp chết. Và tất nhiên hắn cũng chẳng nói ra, ngược lại còn che giấu chuyện này nữa. Bởi vì hắn đã coi đây là con bài chưa lật của mình, sau này sẽ trở thành một đòn sát thủ mạnh mẽ.

Bạch Tư Lĩnh vẻ mặt đầy châm biếm, cũng không có ngăn cản người của mình, mà chỉ nhìn Hoàng Thiên cười cười nói:

- Hoàng Thiên huynh, ta cũng không muốn làm khó ngươi ah. Khi nãy ngươi đã cướp một món đồ mà bản thân không nên cướp. Tốt nhất là nên ngoan ngoãn giao cho ta thôi.

Hoàng Thiên vốn đang có chuyện gấp, cũng không rảnh để đi so đo với mấy tên này, lắc nhẹ đầu nói:

- Đồ không phải ta đấu giá, cũng không có trong tay ta, muốn lấy lại thì tự đi mà tìm. Bây giờ ta còn có việc, tránh qua một bên đi.

Bạch Tư Lĩnh đưa mắt nhìn về phía Hoàng Thiên, bật cười lắc đầu:

- Hoàng Thiên ơi Hoàng Thiên, ta khen ngươi một tiếng vì phép lịch sự mà thôi, ngươi liền nghĩ bản thân mình vẫn còn là thiên tài sao? Con mẹ nó thật là nực cười, dường như ngươi còn chưa hiểu được hoàn cảnh của mình thì phải. Hôm nay ngươi còn không giao đồ thì đừng hòng rời khỏi đây.

Lời nói của hắn vừa dứt, hơn mười tên thiếu niên khác liền tiến lên bao vây hai người Hoàng Thiên, vẻ mặt tràn đầy đắc ý cùng khinh miệt.

Hoàng Thiên nhắm chặt mắt lại, hít một hơi thật sâu áp chế sát khí trong lòng mình. Mãi tới mười giây sau hắn mới thở ra một hơi thật dài, nhẹ giọng nói:

- Một số kẻ đã muốn chết! Cứ thẳng tay!

Hắn không tự mình động thủ, mà ra lệnh cho Cố Sở.

……

** bài thơ trích từ KINH PHẠM VÕNG BỒ TÁT GIỚI BỔN GIẢNG KÝ chương III mục B.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 141: Tiêu Tuấn

- Ha Ha! Ta đang nghe thấy chuyện nực cười gì thế này. Hắn lại muốn giết chúng ta sao?

Bạch Tư Lĩnh ôm bụng cười ngặt nghẽo, dường như lời nói của Hoàng Thiên trong tai hắn chẳng có phân lượng nào. Giống như một tên ngốc đang nói chuyện mê sảng vậy.

- Chỉ dựa vào ngươi và lão già này cũng dám ăn nói ngông cuồng.

Đám thiếu niên kia sắc mặt mỗi kẻ đều không giống nhau, nhưng tuyệt nhiên không có một tên nào có biểu hiện sợ hãi. Trong mắt chúng Hoàng Thiên lúc này chỉ là một tên phế vật không hơn không kém, lấy tư cách gì để đe dọa bọn chúng?

- Không biết ngươi có quan hệ gì với hắn? Nhưng nể mặt ngươi lớn tuổi già cả, ta khuyên ngươi mau rời đi đi thôi, ít ra còn giữ được mạng sống.

Nhìn thẳng vào Cố Sở, Bạch Tư Lĩnh nét mặt hiện lên tia xem thường châm chọc. Mặc dù biết tu vi của lão không tầm thường, nhưng lại có thể làm gì được đây. Hắn thấy loại người như Cố Sở, Bạch Gia tùy ý xuất ra một cái trưởng lão liền có thể giết chết. Chưa kể người hộ đạo của hắn đang âm thầm quan sát đằng xa đảm bảo an toàn cho hắn. Bởi vậy mặc kệ lão già trước mắt này có mạnh hơn nữa thì cũng chỉ có một kết cục mà thôi.

Nhìn cái vẻ ngông cuồng đó của Bạch Tư Lĩnh, Cố Sở bắt đầu không nhẫn nại được nữa, sắc mặt hơi trầm xuống, quăng cho hắn

một cái nhìn lạnh lùng.

Bạch Tư Lĩnh vẻ mặt còn dương dương đắc ý, khi bị ánh mắt của lão quét qua liền như bị thần chết hỏi thăm. Cơ thể của hắn bị một lực lượng cuồng bạo đánh bay ra xa với tốc độ khó mà tin nổi, vụt tới tận bên kia tòa kiến trúc mới dừng lại được.

Lăn lộn trên nền đá cứng rắn một hồi, hắn phun ra một ngụm máu đỏ thẫm, không thể tin nổi mà nhìn về phía Cố Sở. Bởi vì lục phủ ngũ tạng của hắn dưới một cái nhìn kia đã bị phá hủy tan nát, nguyên đan trong cơ thể cũng nổ tung, kinh mạch đoạn đứt. Hắn xong rồi.

Đám thiếu niên rét lạnh trong lòng, sợ hãi lui bước liên tục về phía sau.

- Ngươi! Ngươi lại dám ra tay với Tư Lĩnh sư huynh…

Một tên trong đó hoảng sợ run rẩy nói, ánh mắt tràn đầy khiếp đảm nhìn tới lão già trước mặt.

- Khốn kiếp! Muốn chết!

Trong chớp mắt sau đó, người hộ đạo của Bạch Tư Lĩnh mới xuất hiện ở hiện trường. Nhìn Bạch Tư Lĩnh nằm vật vạ nơi đó, hắn nghiến răng phẫn nộ quát lên. Sau đó ngay lập tức bộc phát ra lực lượng vồ về phía Cố Sở.

Lực lượng cường đại kết hợp với tốc độ cực nhanh của hắn khiến cho không gian nổi lên lốc xoáy cuồn cuộn, đem không gian cũng vặn xoắn lại một chỗ. Uy lực kinh người.

Hừ!

Nhìn công kích đang ập đến, Cố Sở chỉ hừ lạnh một tiếng, nhìn cũng không nhìn lấy một cái, chỉ vươn tay búng nhẹ. Cơn lốc công kích của tên hộ đạo giả mạnh mẽ là thế, nhưng trước một cái búng

này lại yếu đuối tựa như bóng nước, nổ tan thành mây khói.

Chưa dừng lại tại đó, lực lượng dư ba mãnh liệt nện lên người tên hộ đạo giả, chấn nát toàn bộ một nửa thân dưới. Phần cơ thể còn lại văng ngược trở về phía sau, lăn lốc trên con đường.

Toàn bộ hiện trường ngây ngốc tại chỗ, kinh sợ không nói nên lời. Một cái hộ đạo cường giả cứ như thế bị giết chết, chống không nổi một chiêu của người ta.

Đám thiếu niên còn lại mặt cắt không còn giọt máu, hoảng sợ đến mức không còn đủ sức mà đứng, toàn bộ quỳ phục xuống van xin.

Hoàng Thiên nãy giờ im lặng, ánh mắt tựa như đang nhìn một màn kịch hài hước. Chỉ liếc nhìn đám thiếu niên Bạch Gia một cái, vẻ mặt không lộ ra chút cảm xúc nào, điềm nhiên nói:

- Đi thôi!

Cố Sở lãnh đạm gật đầu, cũng không nhìn đám người Bạch Gia lấy một cái, hóa thành cơn gió mang Hoàng Thiên rời đi trước ánh mắt kinh sợ của mọi người xung quanh.

…

Không tới mười phút sau, tại một khu vực công trình đang xây dựng của Thiên Nguyên thành, không khí thập phần yên tĩnh. Nơi này kiến trúc dang dở, có phần cũ kỹ, mạng nhện giăng đầy khắp lối đi, có lẽ đã bỏ hoang lâu ngày. Thật khó nghĩ một nơi nhân số đông đúc như Thiên Nguyên thành lại có một nơi bỏ hoang như vậy, quá không hợp lý.

Mà bên dưới con đường đá chưa lát xong đá nền ngổn ngang, lúc này có một bóng người đang đứng. Người này thân hình mảnh khảnh, thoạt nhìn có vẻ yếu ớt vô lực. Toàn thân y phục trắng như tuyết, tóc đen tùy ý xõa dài trên vai, thập phần bình thường. Nếu

nói điểm đặc biệt trên người hắn, có lẽ chính là khuôn mặt. Một khuôn mặt không mắt, không mũi, chỉ có một khóe miệng đỏ lòm tràn đầy máu tươi lúc nào cũng nở một nụ cười dữ tợn.

Đôi tai của hắn khẽ động, tựa như đang lắng nghe cái gì đó, không lâu sau liền lắc nhẹ đầu, nói lớn:

- Đã đến rồi thì xuất hiện đi thôi, cần gì phải trốn trốn núp núp.

Thanh âm của hắn quanh quẩn, khó nhận ra được là của nam hay nữ, dội sâu vào từng ngóc ngách của công trường. Có thể làm được điều này, không đơn giản chỉ là chấn nguyên lực vào lời nói, mà còn phải khống chế nó một cách cực kỳ hoàn mỹ.

Lời của hắn vừa dứt không lâu, bốn phía xung quanh liền có vài bóng đen chuyển động, chầm chậm hiển lộ ra. Đây là một đám người trẻ tuổi, có lẽ không có ai quá hai lăm. Kẻ nào kẻ nấy ăn mặc hoa lệ, toát lên khí thế bất phàm. Một đám người như vậy tuyệt đối không thể nào xuất thân từ thế lực tầm thường, ít nhất cũng phải nhị lưu thế lực.

- Ha ha! Ta còn nghĩ ngươi sớm chạy trốn rồi chứ, không ngờ lại cả gan đợi bọn ta ở đây. Cũng tốt, đỡ cho ta phải tốn sức truy đuổi.

Ngay phía trước đối diện với hắn, một tên thanh niên mặc trường bào xanh cười cợt. Tên này dung mạo không có gì đặc biệt, nếu có khác chỉ khác ở khí chất của hắn nổi trội hơn tất cả những người còn lại. Một cỗ khí chất mà chỉ kẻ mạnh mới có thể có được, hắn là Tiêu Tuấn.

Nhìn tên tu sỹ quái dị đang đứng trước mặt, lòng của hắn đã sớm nghiêm túc lại, cẩn thận đề phòng. Một kẻ sớm biết sẽ bị bọn hắn truy sát mà vẫn bình tĩnh đứng đợi ở đây, nếu không phải là ngu ngốc ngông cuồng thì chính là một kẻ rất mạnh, mạnh đến

mức có thể tự tin đánh bại tất cả mọi người của chúng.

Thế nhưng khuôn mặt của hắn vẫn ra vẻ không để ý, thậm chí còn lộ ra vẻ cười nhạo khinh thường. Trước mặt thủ hạ của mình, hắn không thể để bản thân mất mặt. Chưa kể nếu đối phương đã tự tin vào thực lực của mình đến thế, thì hắn cứ thuận theo mà diễn, biến bản thân trở thành một kẻ không não ngu ngốc đi. Điều này trong chiến đấu chỉ có lợi mà không có hại.

Tên tu sỹ kia dường như có thể nhìn ra được điều gì đó, khóe môi đang nở nụ cười khẽ nhếch lên, gật đầu nói:

- Con người… Con người… đều nham hiểm giống nhau ah.

Một đám người ngẩn ra, hiển nhiên là không hiểu tên này đang nói gì. Tên tu sỹ kia cũng không thèm để ý, quay đầu hướng vào từng người xung quanh, mỉm cười nói:

- Các ngươi đến vì Dưỡng Hồn Thạch phải không?

Mỗi lần hắn quay sang, đều khiến cho sắc mặt của những tên thanh niên phải biến sắc, bởi vì bọn chúng đã nhìn thấy được khuôn mặt quỷ dị của hắn.

Nhận ra được người của mình đang sợ hãi, Tiêu Tuấn ánh mắt trở nên lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào hắn nói:

- Bớt nhiều lời, mau giao Dưỡng Hồn Thạch ra đây, đừng ép bọn ta phải ra tay.

Tiêu Tuấn vừa nói, vừa ra hiệu cho người của mình chuẩn bị, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay. Càng nhìn tên tu sỹ này, hắn càng cảm nhận được một sự nguy hiểm như ẩn như hiện.

- Từ từ đã nào, các ngươi đông người như vậy còn sợ ta bỏ chạy sao?

Dừng lại một lát, hắn lại quay về phía Tiêu Tuấn, nhếch môi:

- Ừm! Tiêu Tuấn phải không! Ngươi là thủ lĩnh của bọn chúng sao? Ngươi cảm thấy bọn chúng rất trung thành với ngươi, sẽ vì ngươi mà ra tay với ta?

Tiêu Tuấn ngẩn người, còn chưa hiểu dụng ý của tên tu sỹ này thì một tên thuộc hạ bên cạnh hắn đã lên tiếng:

- Hừ! Ngươi không cần phải nghĩ cách chia rẽ chúng ta. Hôm nay nếu ngươi không giao Dưỡng Hồn Thạch ra thì đừng mong sống sót.

Tên tu sỹ kia a lên một tiếng, giống như đã hiểu ra, lại nói:

- Như vậy là các ngươi đều một lòng trung thành với hắn. Hừm! Vậy các ngươi có thực sự hiểu bản chất con người của hắn, và bây giờ hắn đang nghĩ gì không? Ha ha! Chắc là không biết rồi! Tội nghiệp quá, hãy để ta cho các ngươi biết nhé!

Tiêu Tuấn nhíu mày, nội tâm càng cảm thất bất an, vội vàng quát lên:

- Không cần nhiều lời nữa! Giết hắn đi!

Dường như chỉ đợi lời này của Tiêu Tuấn, đám người xung quanh lập tức tiến lên, đánh ra công kích về phía tên tu sỹ.

Nhìn mười mấy công kích hoa lệ đủ loại màu sắc đang ập về phía mình, tên tu sĩ mỉm cười nhẹ nhàng, bình thản nói:

- Con người đều rất nóng vội như thế ah! Chẳng thú vị gì cả.

Rồi trước bao nhiêu công kích của đối phương, hắn chỉ bước nhẹ một cái liền biến mất tại chỗ. Chớp mắt sau đó đã xuất hiện ngay đằng sau lưng Tiêu Tuấn, liếm liếm bờ môi đỏ mọng của mình, hắn ghé sát tai của đối phương, cười nói:

- Ngươi đang cố gắng tỏ ra bình tĩnh phải không, bởi vì sâu trong ánh mắt của ngươi ta lại nhìn ra được ngươi đang sợ hãi ah… thực ra ta không hề đáng sợ đâu.

Ánh mắt của Tiêu Tuấn lạnh tanh, lòng bàn tay ẩn hiện một ấn ký lam sắc, lập tức quay phắt người lại đánh tới.

Uỳnh!

Nổ lớn vang lên văng vẳng, đất đá tung tóe, khói bụi mịt mù. Công kích của hắn vậy mà lại đánh hụt, tạo nên một cái hố lớn trên nền đá, còn tên tu sỹ kia đã sớm không nhìn thấy bóng dáng.

Cùng vào lúc đó, những tên thuộc hạ khác cũng nghe thấy thanh âm thì thào bên tai mình, rờn rợn tựa như lời thì thào của thần chết.

- Ha ha! Các ngươi đang sợ hãi, ta có thể nhìn ra được điều đó.

Một đám người bắt đầu lâm vào trong hoảng loạn, thanh âm của đối phương tựa như hóa thành cơn gió, thi thoảng rít qua bên tai, không thể nào xác định được phương hướng. Dần dần, bọn hắn bắt đầu không kiềm chế được bản thân, vung tay đánh loạn, thậm chí đánh cả vào người của phe mình.

Cuối cùng, trong vài hơi thở sau đó, một tên thanh niên trợn mắt lên kinh sợ, ngã gục xuống nền đá. Nơi vùng bụng bị một thanh đoản đao rạch nát, máu tươi chảy ra be bét.

Đã có kẻ phải ngã xuống khiến đám người ngưng lại một chút, không thể tin được nhìn về phía hung thủ. Nơi đó ngay trước mặt xác huynh đệ của bọn chúng, một tên thanh niên hai bàn tay nhuộm đỏ bởi máu, có chút điên cuồng khát máu. Không ngờ lại là Tiêu Tuấn.

Ngây người nhìn vào cái xác không hồn trước mắt, trong lòng Tiêu Tuấn bắt đầu xuất hiện hoảng loạn, không hiểu vì sao chuyện

này lại xảy ra.

Hắn khi nãy vốn đang đứng quan sát ở đằng xa, đột nhiên nhìn thấy tên tu sỹ kia xuất hiện ở đằng sau thủ hạ của mình, định ra tay giết người. Tất nhiên không để đối phương được như ý, hắn vội vàng thi triển thân thủ, lấy ra đoản đao công tới. Vậy mà chớp mắt sau đó, hắn lại nhìn thấy thủ hạ của mình bị đâm chết, rốt cục là có chuyện gì xảy ra.

- Ha ha! Không thể tin được phải không? Người mà các ngươi tận lòng trung thành, lại quay ngược lại giết chết huynh đệ của các ngươi. Ha ha!

Thanh âm của người kia một lần nữa xuất hiện, vang vọng quanh quẩn vào trong tai của mỗi người. Lần này thanh âm tựa như mang thêm một tầng huyễn hoặc mê mị, khiến đầu óc con người dần mất đi sự thanh tĩnh, trở nên hành động theo bản năng.

Đám người bắt đầu nhìn về phía thủ lĩnh của mình với ánh mắt nghi hoặc, tựa như cần một lời giải thích. Tiêu Tuấn cảm thấy được tình hình không ổn, vội vàng tiến tới muốn giải thích cho người của mình. Nhưng hắn vừa bước tới vài bước, đã biến mất tại chỗ. Một giây sau đó đã xuất hiện đằng sau thủ hạ của mình, vung đao chém tới.

Tên thủ hạ này tất nhiên không thể ngờ được thủ lĩnh của mình lại làm như thế nào có phòng bị gì, liền bị một đao chặt đứt đầu, chết ngay tại chỗ. Mỉm cười quỷ dị nhìn thoáng qua khuôn mặt kinh ngạc của đám thủ hạ, hắn lại lắc nhẹ mình biến mất. Thực ra nếu có kẻ nào tinh ý, có thể nhận ra được nụ cười lúc đó của hắn có vài phần rất giống như nụ cười của tên tu sỹ kia.

Chỉ là đám người lúc này tâm trạng đang hỗn loạn một mảnh, làm gì có tâm trí mà để ý tới. Trong mắt bọn chúng bây giờ chỉ có hình ảnh của thủ lĩnh phản bội, ra tay với chính huynh đệ của bọn chúng mà thôi.

Ánh sáng lóe lên, thân ảnh của Tiêu Tuấn lần nữa xuất hiện, trở lại đúng vị trí mà hắn biến mất vừa nãy. Khuôn mặt vẫn giữ nguyên nét lo lắng ban đầu, giường như đang muốn giải thích. Nhưng mà đám thủ hạ nào muốn nghe hắn giải thích nữa chứ, một tên ánh mắt đỏ ngầu như dã thú, quát lên trong tức giận:

- Uổng công bọn ta trung thành với ngươi, vậy mà ngươi lại ra tay với huynh đệ chúng ta. Tên súc sinh nhà ngươi, mau đền mạng cho Lữ Thuấn.

Lời còn chưa đến, tên thanh niên kia đã công kích tới.

Tiêu Tuấn nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng thoáng lạnh lại, mơ hồ đoán được nguyên nhân. Hắn không tự giác được lui bước về phía sau, trong đầu nổi lên ý niệm chạy trốn. Đối phương quỷ dị khó lường, đám thuộc hạ lại có ý định quay ngược lại cắn mình, nếu như còn ở lại thì hôm nay chắc chắn sẽ phải ôm hận. Dưỡng Hồn Thạch mặc dù quan trọng, nhưng cũng không quan trọng bằng mạng sống.

Nhưng mà như đã sớm đoán được ý định của hắn, đám thủ hạ đã sớm bao vây hắn vào giữa, tên nào cũng tràn đầy sát khí.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 142: Loài Người!

- Muốn chết!!

Sắc mặt của Tiêu Tuấn trở nên khó coi, tức giận nhìn về phía đám thủ hạ đang bao vây mình, lòng bàn tay đột nhiên bộc phát ra từng đạo ánh sáng thanh sắc, vọt về phía sau.

Hắn biết tình hình đã sớm vượt qua khỏi tầm kiểm soát của bản thân, nếu còn không phá vây chạy trốn, hôm nay hắn chết chắc. Chưa nói tới mười mấy tên thủ hạ đang đằng đằng sát khí áp tới, thì chỉ mình tên tu sỹ thần bí kia cũng đủ khiến cho hắn ôm hận rồi.

Một kẻ thần bí khó lường, chưa cần ra tay đã có thể khiến cho những thuộc hạ trung thành quay lưng lại phản bội hắn, há lại là kẻ tầm thường. Hơn nữa, từ đầu tới giờ hắn mới chỉ nhìn thấy thân ảnh của đối phương duy nhất một lần, làm sao mà đánh. Không biết vì sao đối phương không trực tiếp ra tay với mình, nhưng Tiêu Tuấn biết bản thân tuyệt đối không phải là đối thủ.

Hướng về phía một tên thủ hạ của mình, hắn dốc toàn lực đánh tới nhằm phá vỡ thế bao vây. Đám người này theo hắn nhiều năm, hắn tự nhiên có thể biết được thực lực và đặc điểm của từng người. Tên thanh niên bị hắn đánh tới này không phải là kẻ có thực lực yếu nhất, nhưng lại là kẻ có phòng ngự cực kỳ yếu. Nếu có thể nhanh chóng hạ được đối phương thì hắn liền có hi vọng chạy trốn.

Thực lực của hắn đã sớm đạt tới đỉnh phong Nguyên Đan hậu

kỳ, tuyệt đối có thể xếp vào hàng ngũ thiên tài đỉnh cấp. Dẫu sao hắn cũng là đệ tử chân truyền của thái thượng trưởng lão Thiên Huyền Môn, một trong mười đại thế lực Thiên Nguyên. Tuy nói không bằng được đám người Bạch Khôi, Đinh Phàm… nhưng cũng không thua kém bao nhiêu.

Một quyền vừa ra, hai đạo ánh sáng sắc lạnh từ hai tay hắn bùng nổ, chớp mắt hóa thành hai cây trường đao, bắt chéo nhau chém xuống.

Ầm…

Một tiếng va chạm nổ lớn vang lên khiến mặt đất rung chuyển dữ dội, vốn tưởng một chiêu này đã trọng thương được thủ hạ của mình. Nhưng thật không ngờ hắn lại bị một lực lượng cực lớn dội lại, bật ngược trở về phía sau, thậm chí khóe miệng đã rỉ máu.

Một chiêu toàn lực của hắn lại không làm gì được đối phương, ngay cả bản thân còn bị phản chấn khiến cho bị thương. Tự khi nào mà thủ hạ của hắn trở nên mạnh khủng khiếp như thế?

Kinh sợ nhìn chằm chằm vào tên thủ hạ vừa quen thuộc lại vừa xa lạ trước mặt này. Tiêu Tuấn mơ hồ nhìn ra được trên khóe miệng của đối phương đang nhếch lên cười nhạt, một nụ cười giống hệt với tên tu sỹ kia. Rốt cục thì hắn cũng hiểu ra được mọi chuyện từ đầu tới giờ, không ngờ đối phương lại có loại năng lực kinh khủng như thế này.

Chẳng để cho hắn có cơ hội suy nghĩ thêm, một luồng uy hiếp mạnh mẽ đã áp tới sau lưng hắn. Trong nháy mắt, da đầu của hắn tê dại đi, thân thể mạnh mẽ gập xuống hết cỡ đem song đao chém về phía sau.

Tên thanh niên ra tay thực sự không thể ngờ được phản ứng của Tiêu Tuấn lại có thể nhanh nhạy đến thế. Chớp mắt đã bị song đao chém cho trọng thương. Nơi vùng ngực xuất hiện hai vết chém

chạy dài, máu tươi nhuộm đỏ.

- Ha ha! Giết hắn đi, các ngươi sẽ được sống.

Thanh âm kỳ quái lại lần nữa vang lên, quanh quẩn trong tâm trí của đám người. Loại thanh âm này tràn đầy mê hoặc, cứ như thể văng vẳng không tan.

Đám thủ hạ của Tiêu Tuấn tinh thần bắt đầu mông lung, nhưng cũng biết không còn đường lui nữa, hôm nay nếu không phải là Tiêu Tuấn chết thì chính là bọn chúng chết. Mười tên còn lại đều không hẹn mà cùng lúc đánh tới, công kích cực kỳ hung mãnh và độc ác.

Pháp thuật đầy trời, tiếng ầm ầm đinh tai nhức óc liên tục vang xa, rất nhiều kiến trúc bị nổ nát, bụi tung mịt mù.

Không cần phải nói, Tiêu Tuấn quả thực rất mạnh, cùng lúc chống lại mười tên thủ hạ cũng không rơi vào hạ phong. Thậm chí còn đánh bị thương mấy tên, khiến chúng mất đi sức chiến đấu.

Nhưng mà song quyền nan địch tứ thủ, một người dù mạnh nhưng cùng lúc đấu với mười người cùng cảnh giới, há lại dễ dàng. Chưa kể đối phương đều là thủ hạ đắc lực, đã nắm bắt rất rõ các chiêu thức và lối đánh của hắn, hoàn toàn có thể phối hợp để khắc chế. Cho nên Tiêu Tuấn mặc dù chiếm được thượng phong nhưng cũng không tốt hơn là mấy. Trên cơ thể đã bắt đầu xuất hiện những vết thương khá nặng, nếu cứ kéo dài như thế thì hôm nay hắn sẽ phải ngã xuống.

Phía bên ngoài cách bọn chúng không xa, tên tu sỹ kia lần nữa xuất hiện trong tầm mắt. Cảm nhận được tiếng giao chiến của đám người, tiếng gào thét căm giận và tuyệt vọng, nụ cười trên môi của hắn càng thêm rạng rỡ:

- Lòng tham… lòng thù hận… và sự ích kỷ… con người từ xưa

tới nay vẫn luôn như thế!

Hơn nửa giờ đồng hồ trôi qua, rốt cục tràng hỗn chiến cũng chấm dứt. Xác người la liệt, các bộ phận cơ thể và máu tươi vương vãi trên nền đá. Mười mấy tên thủ hạ đi theo Tiêu Tuấn đều đã chết, chỉ còn lại mình hắn vô lực quỳ phục giữa trung tâm, không ngừng thở dốc. Hiển nhiên để giết được toàn bộ đám thủ hạ của mình, hắn đã phải trả một cái giá không nhỏ.

Bất chợt bên tai vang lên tiếng cười nhẹ. Tiêu Tuấn hoảng hốt bật người về sau, sắc mặt trắng bệch liên tục lết thân mình trên nền đá lạnh lẽo.

Phía trước mặt hắn, tên tu sỹ kia không biết bằng cách nào lại xuất hiện, trên khóe môi còn nở một nụ cười cực kỳ thỏa mãn.

- Cảm giác bị phản bội thế nào? Rất thú vị phải không?

Cúi người ghé sát tai của Tiêu Tuấn thì thào, đầu lưỡi của hắn bất giác liếm qua vành tai của đối phương.

Sắc mặt của Tiêu Tuấn tái nhợt, tràn đầy sự tuyệt vọng. Đến giờ phút này mà người hộ đạo của hắn còn chưa xuất hiện, chắc chắn là đã gặp chuyện không hay rồi. Không có người hộ đạo, hôm nay hắn chắc chắn phải chết.

- Ha ha! Ngươi biết không, ta rất thích vẻ mặt lúc này của ngươi đấy. Sợ hãi và tuyệt vọng… Ngươi có muốn biết vì sao ta lại không ra tay mà lại để cho các ngươi tự tàn sát lẫn nhau không. Bởi vì nếu ta ra tay thì ta sẽ không cảm nhận được nó… cái cảm giác kỳ diệu khó tả đó, cảm giác được ngắm nhìn các ngươi phản bội giết chóc lẫn nhau. Con người… chỉ khi đối diện với cái chết, chúng mới bộc lộ ra bản chất thực sự của mình. Chúng sẵn sàng làm bất kể điều gì có thể để đổi lại mạng sống, kể cả những việc ti tiện và bẩn thỉu nhất.

Tên tu sĩ mỉm cười đắc ý, bước nhẹ về phía một cái xác không đầu gần đó nhất. Hắn khẽ cúi người xuống, dùng ngón tay vươn tới quyệt vào vũng máu đỏ lòm đọng lại trên hốc đá, sau đó đưa vào miệng nhấm nháp từng hồi.

- Vị của máu, rất ngon… nhưng bản chất của nó lại cực kỳ tanh tưởi và bẩn thỉu. Ngươi có biết tại sao không?

Tiêu Tuấn lúc này đã không còn khả năng để trả lời câu hỏi của hắn nữa, nhưng hắn vẫn hỏi. Bởi vì những câu hỏi mà hắn đưa ra cũng chẳng phải vì mục đích hỏi, chỉ đơn thuần là những lời tự thuật, và chính bản thân hắn sẽ trả lời tất cả.

- Loài người… từ xưa tới nay luôn tự cho rằng bọn chúng là một chủng tộc thượng đẳng, tốt đẹp, hoàn hảo nhất trên thế giới. Chúng đâu có nhận ra rằng, mọi việc dơ bẩn nhất trên thế giới này, đều là do loài người bọn chúng gây ra.

Khóe miệng máu của hắn khẽ nhếch lên, mỉm cười nhẹ nhàng, hắn ngẩng đầu hướng về phía xa, nơi đó có một cậu nhóc không biết tự lúc nào xuất hiện tại nơi này.

Nó là một tiểu khất cái tuổi chưa quá mười, quần áo trên người rách nát hôi thối, dáng người gầy gộc ốm yếu, có lẽ đã bị bỏ đói rất lâu ngày. Trên tay của nó, lúc này đang cầm một miếng thịt người đẫm máu, không ngừng nhai nuốt. Mùi tanh của máu tươi, vị gây gây của xác người đối với nó dường như chẳng có nghĩa lý gì. Có lẽ trong mắt nó, đây chỉ đơn thuần là một miếng thịt, một nguồn dinh dưỡng để nó có thể sống tiếp.

- Một tên nhân tộc ban đầu có thể là người tốt, cuối cùng cũng sẽ bị cái xã hội của chúng tha hóa dần. Nó có tốt đến mấy, cũng sẽ có một ngày, khi mà những luân thường đạo lý, đạo đức nhân sinh không còn ràng buộc được nó nữa, thì nó liền trở thành một loài động vật xấu xa, ghê tởm nhất. NHÂN TÍNH… chỉ đơn thuần là cái vẻ bọc dối trá mà chúng khoác lên, tự lừa mình, lừa người mà

thôi.

Sự xuất hiện của tiểu khất cái lại không khiến cho tên tu sỹ kia bất ngờ chút nào, giống như hắn đã đoán được từ trước. Hay là hắn đã cố ý chọn địa điểm này, nơi có tên tiểu khất cái đang sinh sống, sắp xếp tất cả mọi chuyện chỉ vì muốn chứng minh một điều cho ai đó xem.

Cười cợt trước sự việc đang diễn ra trước mắt, hắn đứng thẳng người dậy chậm bước tới, đứng đối diện với tên nhóc, tự mình thì thào:

- Ta có thể nhìn thấy được con dã thú đang ẩn nấp trong người của nó, độc ác và dữ tợn. Một kẻ sinh ra vốn là con người, nhưng vì sinh tồn lại tự biến mình thành cầm thú. Hay là… bản chất của con người chính là nó.

Tiểu khất cái đang nhai miếng thịt người trong miệng, trông thấy có người tiến lại gần mình thì thoáng đề phòng. Miếng xương sắc nhọn trong tay đã giương lên phía trước, sẵn sàng tấn công người kỳ quái đang đứng trước mặt này bất cứ lúc nào. Ánh mắt của nó tràn đầy sự dữ tợn, tựa như một con sói già đang cố gắng bảo vệ miếng thịt trong miệng của mình.

Tên tu sỹ kia cũng không để ý, vươn tay tới xoa xoa cái đầu rối tung của tiểu khất cái, mặc cho nó đang cố gắng đe dọa cùng phản kháng.

- Thay đổi vì sinh tồn… tha hóa bởi lòng tham… bản chất của loài người từ khi sinh ra đã như thế.

Buông cánh tay đang xoa đầu tiểu khất cái ra, tên tu sỹ quay người lại, hướng về một góc xa của khu kiến trúc, khóe môi nhếch lên đầy ẩn ý:

- Ta nói có đúng không? Hoàng Thiên…

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 143: Ta Không Phải Con Người!

Đang ẩn nấp quan sát trên nóc của một tòa kiến trúc, Hoàng Thiên bị lời nói của tên tu sỹ kia làm cho giật mình, quả thực không nghĩ bản thân lại có thể bị phát hiện như thế.

Trong lòng thoáng chốc còn chưa biết làm như thế nào, hắn quay sang định hỏi ý kiến của Cố Sở thì hoảng sợ phát hiện ra lão đã biến mất tự lúc nào. Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Cố Sở từ đầu vẫn luôn ở bên cạnh hắn, nhưng bây giờ lại không thấy đâu nữa. Theo lý thì lão sẽ không bao giờ tự động rời đi nếu như không có lệnh của hắn mới đúng. Chẳng lẽ có chuyện gì đột xuất hay là lão gặp phải rắc rối nào rồi.

Chẳng có ai trả lời cho hắn cả, chỉ có một tên tu sỹ đang mỉm cười đắc ý, hướng khuôn mặt không giống ai và cái miệng đầy máu tới. Nhìn chằm chằm về phía tên tu sỹ, nội tâm của Hoàng Thiên tràn đầy phức tạp không nói nên lời. Đây rốt cục là một người như thế nào, tại sao lại có thể quỷ dị đến như thế.

Nhảy vụt một cái, hắn lăng không qua mấy chục mét hạ xuống dưới đường đá. Khuôn mặt anh tuấn nhẹ nhàng đảo qua hiện trường, cuối cùng dừng tại trên cơ thể tên tu sỹ, chần chừ một hai hơi thở rồi mới mở miệng:

- Ngươi biết ta sao?

Giọng nói của hắn bình thản nhẹ nhàng, không nhận ra được chút cảm xúc gì khác lạ. Dường như hiện trường đẫm máu hay sự quỷ dị của đối phương đều không khiến hắn kinh sợ hay ngạc

nhiên chút nào.

- Ah! Coi như là biết đôi chút, ngươi là một người rất thú vị.

Tên tu sĩ kia a lên một tiếng, nhếch môi cười nhạt trả lời. Chỉ là câu trả lời của hắn có cũng như không, Hoàng Thiên có chút thắc mắc hỏi:

- Ngươi biết được ta sẽ đến?

Tên tu sĩ kia lắc nhẹ đầu, sau đó chỉ tay về những cái xác là liệt xung quanh, nhoẻn miệng cười nói:

- Lòng tham và sự ích kỷ đã đưa bọn chúng tới đây, ngươi cũng thế mà thôi!

Hoàng Thiên tự nhiên có thể hiểu được dụng ý của đối phương, trong lòng không hiểu sao lại có cảm giác khó chịu. Có lẽ là do bị đánh đồng với đám người kia, hay là không thích bị người ta hiểu lầm. Suy nghĩ một hồi, hắn liền lên tiếng giải thích:

- Ta đến vì huynh đệ của mình!

Lại nghĩ đến Hàn Lâm, lòng hắn đột nhiên thắt lại, nắm tay bất giác siết chặt đến răng rắc, cố gắng trấn tĩnh cảm xúc của bản thân mình.

- Ồ! Vậy sao?

Tên tu sỹ kia ồ lên một tiếng, giống như ngạc nhiên lắm, có lẽ là không tin lời của Hoàng Thiên.

- Ngươi tin hay không thì tùy ngươi. Nhưng Dưỡng Hồn Thạch ngươi đoạt được rất quan trọng đối với ta. Mong ngươi có thể…

Không để Hoàng Thiên nói xong, tên tu sỹ đã lên tiếng cắt lời, giọng điệu có chút trêu chọc:

- A ha! Chớ phủ nhận lời của ta vội. Ngươi cần Dưỡng Hồn Thạch để phục sinh huynh đệ của mình phải không?

Nghe cái vẻ trêu tức đó của đối phương, Hoàng Thiên có chút tức giận trong lòng, nhưng cũng không vội phát tác. Cũng có một chút kinh ngạc, bởi vì đối phương lại có thể đoán ra được mục đích đến của mình. Nhưng cũng không biết nói thế nào cho phải, hắn chỉ im lặng đứng đó, tựa như mặc nhiên thừa nhận.

- Ha Ha! Nếu ta đoán không nhầm, huynh đệ của ngươi hẳn là vì ngươi nên mới lâm vào tình trạng sống dở chết dở như vậy ah!

Tên tu sỹ kia đột nhiên bật cười, rồi chẳng để Hoàng Thiên có cơ hội nói chuyện, hắn tiếp tục:

- Ngươi nói ngươi đến vì huynh đệ của mình ư? Thật buồn cười, tại sao ta lại thấy ngươi đến vì bản thân mình nhỉ. Ngươi muốn phục sinh huynh đệ của mình, là xuất phát từ tình cảm huynh đệ thực sự, hay là vì ngươi cảm thấy áy náy, có lỗi với hắn?

Hoàng Thiên đứng im như khúc gỗ, lặng lẽ nghe từng lời của đối phương. Lại nhớ tới từng hình ảnh của Hàn Lâm trước khi chết, hắn thấy tim mình nhoi nhói, cứ như hàng ngàn hàng vạn mũi dao đâm vào trái tim của hắn, đau đến quặn thắt. Hắn không thể trả lời được câu hỏi đó, hay hắn không dám trả lời.

- Đừng tự dối lừa chính bản thân mình nữa, bản chất của ngươi chẳng khác gì bọn chúng cả. Ngươi cứu huynh đệ của ngươi, chỉ vì lòng ích kỷ và cái tôi của mình. Ngươi không muốn bản thân ngươi bị dằn vặt đau khổ, không muốn bản thân ngươi mắc nợ người khác mà thôi.

Giọng điệu của tên tu sỹ ngày một lớn, tràn đầy xem thường cùng khinh bỉ. Tâm trí của Hoàng Thiên gần đây vốn đã không ổn định, lúc này dần dần mất đi sự cân bằng mỏng manh, bắt đầu trở nên mất kiểm soát.

- Cái gì vì huynh đệ, cái gì tình nghĩa… Nếu ngươi thực sự coi hắn là huynh đệ, ngươi đã không để cho hắn lâm vào tình trạng như thế này. Để rồi phải nảy lên lòng thương xót dằn vặt bản thân, tự trát lên mặt mình hai chữ tình nghĩa để che đi cái bản chất xấu xa của ngươi mà thôi.

Từng lời nói, nặng nề tựa như tảng đá khổng lồ liên tiếp nện vào trong tâm can của Hoàng Thiên, đau đớn và hoảng loạn. Hai mắt của hắn đỏ ngầu, theo bản năng lắc đầu liên tục. Trong miệng không ngừng lẩm bẩm không phải, không phải, sau đó là quát lớn lên trong vô thức.

- Không phải sao? Vậy thì ngươi có thể làm gì để có thể lấy được Dưỡng Hồn Thạch? Ngươi có dám quỳ gối xuống cầu xin ta, để ta có thể giao ra thứ đồ đó chăng? Ngươi có thể đem tất cả mọi thứ ngươi đang có ra để đổi chăng?

Ngơ ngác nhìn về phía tên tu sỹ, Hoàng Thiên mặc dù không muốn nhưng trong lòng vẫn luôn nổi lên những câu hỏi đó. Phải rồi, ngoài ra tay với đối phương, hắn có thể dùng cách nào để đổi lấy Dưỡng Hồn Thạch?

- Thấy không! Ngươi luôn miệng nói vì huynh đệ của mình. Nhưng rốt cục cái tình cảm huynh đệ đó cũng không thể bằng được một chút tôn nghiêm của ngươi, hay thậm chí không bằng một chút đồ đạc tùy thân.

Hoàng Thiên cảm thấy toàn bộ ma khí trong người mình đang cuồng loạn, những lời của tên tu sỹ này sắc bén và áp lực đến vô cùng, khiến cho hắn không thể thở được.

- Câm miệng!

Hoàng Thiên gầm lên, vẻ mặt vô cùng đáng sợ, hai con ngươi đã đỏ ngầu tia máu. Có lẽ tinh thần của hắn đã bị kích thích quá mức, lâm vào trạng thái không thể kiểm soát được nữa.

Vừa dứt lời, thân hình của hắn đột nhiên hóa thành một vệt sáng, vù một tiếng phóng tới trước mặt tên tu sỹ đánh ra một quyền. Một quyền tưởng chừng như bình thường, lại có thể khiến không gian xung quanh nắm đấm vặn vẹo xoắn nát. Cương mãnh và hung hãn, tựa như thủy triều mãnh liệt cuồn cuộn quét đến, tránh cũng không được.

Chỉ là trước một quyền kinh khủng này của Hoàng Thiên, tên tu sỹ lại không hề có ý né tránh. Khuông mặt quỷ dị không mắt không mũi nhưng lại cho người ta có cảm giác hắn đang nhìn Hoàng Thiên chằm chằm. Khóe môi nhếch lên đắc ý.

Rồi trong một tích tắc sau đó, nắm quyền của Hoàng Thiên xuyên thủng thân thể hắn. Nhưng… lại không hề có máu, hay đúng hơn là không có chút tổn thương nào cả. Cơ thể hắn vẫn đứng im tại nơi đó, thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Cánh tay của Hoàng Thiên xuyên thủng thân thể hắn, lại tựa như đánh xuyên vào hư ảnh. Nếu chẳng phải nụ cười trên môi đối phương vẫn đang còn nhếch lên, từng hơi thở nhẹ nhàng tuôn ra, có khi Hoàng Thiên còn nghĩ bản thân mình đang đánh vào ảo ảnh.

Tên tu sĩ ngày càng đắc ý, cũng không có ý muốn phản đòn, khóe miệng nhếch lên tươi tười, thì thào với Hoàng Thiên:

- Thấy chưa? Ta mới chỉ nói ra vài lời ngươi liền bộc lộ ra bản chất của mình rồi, ta nhìn thấy được Ma trong người ngươi, rất mạnh. Buông thả đi, sống đúng với bản chất của mình đi, để ta xem phần ma trong con người ngươi đáng sợ như thế nào đi. Ha Ha!

Từng lời nói, từng lời thì thào tựa như hóa thành liều thuốc kích thích, khiến tâm trí của Hoàng Thiên càng thêm khó kiểm soát. Hắn nghiến răng gầm lên một tiếng, rút cánh tay đang đâm xuyên thân thể của đối phương, sau đó vươn lên cao vỗ mạnh một chưởng xuống.

Tên tu sỹ vẫn không hề có phản ứng gì, đứng im cho một chưởng này vỗ lên đầu mình. Rồi cũng tựa như một quyền khi nãy, một chưởng của Hoàng Thiên như đánh vào hư ảnh, xuyên qua đầu não, dọc xuống thân hình rồi đánh mạnh xuống nền đất, để lại một cái hố lớn sâu hắm.

Đến một vết thương cũng không có, tên tu sỹ khẽ cúi đầu tựa như đang ngắm nhìn Hoàng Thiên bằng ánh mắt thương hại. Rồi chớp mắt không hề báo trước, hắn tung một cước thẳng vào mặt Hoàng Thiên. Đá hắn bay ngược ra phía sau hơn mười lăm mét, thê thảm lăn lộn trên nền đá đổ nát.

- Ngươi rất thú vị! Ngươi là người đầu tiên dưới Xướng Ma Khúc của ta vẫn có thể giữ được thần trí. Ta có thể cảm nhận được tâm ma trong người ngươi rất mạnh, mạnh nhất trong những người ta đã từng gặp. Quả thực tò mò tại sao ngươi lại có thể trấn áp được nó, ngay cả Xướng Ma Khúc của ta cũng không thể khiến tâm ma của ngươi thức tỉnh ah.

Tên tu sỹ mỉm cười thắc mắc, cũng không có vội vàng ra tay với Hoàng Thiên mà vẫn đứng im tại chỗ, thản nhiên mở miệng. Hóa ra ngay từ đầu, khi Hoàng Thiên xuất hiện tới giờ, hắn đã vô thanh vô thức thi triển ra Xướng Ma Khúc.

Xướng Ma Khúc đúng như cái tên của nó, là một khúc ca đánh thức tâm ma của con người, khiến người khác lâm vào tình trạng mất kiểm soát. Thảo nào mới chỉ trò chuyện không lâu, Hoàng Thiên đã lâm vào trạng thái điên cuồng như thế.

Chỉ là ngay cả bản thân của hắn cũng không thể ngờ được, Xướng Ma Khúc mặc dù có thể khơi dậy tâm ma của Hoàng Thiên, nhưng lại không thể khiến hắn lâm vào tình trạng hoàn toàn mất đi thần trí. Hay nói cách khác, Xướng Ma Khúc cũng không thể khiến phần ma trong Hoàng Thiên hoàn toàn thức tỉnh.

- Ngươi có biết tại sao không?

Lúc này Hoàng Thiên ở phía xa đã sớm đứng dậy rồi, ngoài một chút chật vật do lăn lộn trên nền đất ra, thì hoàn toàn bình thường. Không có cuồng loạn, không có điên cuồng mất khống chế, mà chỉ có một sự bình tĩnh đến lạ thường.

Hắn nhẹ giọng hỏi đối phương, đôi mắt nhắm chặt một hồi, sau đó mới đột nhiên mở ra, sắc bén đến vô cùng:

- Bởi vì! Ta không phải con người.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 144: Siêu Cấp Thiên Tài

- Ta không phải con người!

Chỉ một câu nói thôi, cũng đủ để người khác phải lâm vào suy ngẫm. Hoàng Thiên đứng yên tại nơi đó, tựa như đang nói cho tên tu sỹ nghe, nhưng cũng giống như đang nói với chính bản thân mình.

Hắn không phải con người, hắn là Ma Thần…

Vạt áo phiêu giương, tóc đen tung bay, con mắt của hắn tỏa ra ánh sáng sắc lạnh khó tả. Hắn vẫn là hắn, nhưng đã không giống với hắn trước đây nữa, giống như đã có một thứ gì thay đổi trong hắn, khiến hắn trở nên khác biệt.

- Ah! Thảo nào, từ đầu tới giờ ta cứ có cảm giác ngươi không đúng, hóa ra là vậy.

Tên tu sỹ nụ cười vểnh lên, gật gù lẩm bẩm trong miệng.

Hoàng Thiên cũng không để ý đến thái độ của tên tu sỹ, mà chầm chậm hồi tưởng lại những gì đối phương đã nói trước đó, mỉm cười nhàn nhạt:

- Ngươi nói rất đúng, bản chất của con người chính là tham lam và ích kỷ, bản chất này khiến con người trở nên xấu xa và bẩn thỉu, nhưng nó cũng là thứ khiến con người trở nên khác biệt với các chủng tộc khác.

Nói đến đây, Hoàng Thiên trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác

khác lạ, một cảm giác bình hòa an nhiên lan tràn trong tâm trí. Tựa như hắn hiểu ra được nhiều điều, và đã học được cách chấp nhận những điều đó. Chấp nhận thế nhân này, chấp nhận xã hội này.

- Bản thân ta tuy không phải là con người, nhưng từ khi sinh ra đã sống trong xã hội loài người, thế nên ta cũng không khác gì bọn họ. Thậm chí còn ích kỷ hơn bất kỳ ai khác, ta có thể làm bất cứ điều gì để phục sinh huynh đệ của mình, kể cả phải tước đi tính mạng của một kẻ vô tội khác. Vì thế nên… đắc tội rồi.

Quang ảnh lóe lên, Hoàng Thiên tựa như ảo ảnh tan ra biến mất tại chỗ, không gian xung quanh vốn đã tanh hôi mùi máu, chớp mắt sau đó ngợp trời sát khí.

Tên tu sỹ ngây người trong giây lát, sau đó bật cười ha hả:

- Ha Ha! Nói rất hay. Ta ngày càng hứng thú với ngươi rồi đấy. Dưỡng Hồn Thạch đang ở đây, muốn lấy thì xuất ra toàn lực của ngươi đi.

Lời hắn vừa dứt, không gian trước mặt đã vặn xoắn, thân ảnh của Hoàng Thiên chớp mắt như lưu tinh phóng ra, vung chưởng đánh tới.

Uỳnh!

Âm thanh va chạm cực lớn vang lên, bùng nổ ra hào quang chói mắt, tiếng vang như lôi đình giữa trời giông bão, oang oang không dứt. Lực lượng kinh khủng cuồn cuộn mênh mông như sóng lớn xung kích ra tứ phía, vô số kiến trúc không chịu được ầm ầm đổ nát. Loại va chạm khủng khiếp này mãnh liệt đến kinh người, chẳng khác nào sao băng va chạm với đại lục, chấn động khắp bốn phương.

Rồi trong khói bụi mịt mù, hai cái bóng người vọt mạnh ra xa xa, phân chia hai phương nam bắc. Nhìn qua trạng thái của họ, có

thể nhận ra được một sự cân bằng đến đáng sợ, hai bên ngang tài ngang sức.

Tên tu sỹ cười lớn, tràn đầy thỏa mãn, bàn tay nhẹ nhàng vươn lên, điểm chân phóng tới. Không giống như khi nãy, lần này hắn là người chủ động tấn công. Lần đầu tiên hắn phát ra khí thế của bản thân, cuồng bạo đến vô cùng, khí tức quanh thân trở nên càng ngày càng kinh khủng.

Hoàng Thiên đứng thẳng tại phương xa, quần áo trước thế tấn công của đối phương phần phật tung bay, quanh thân không ngừng phung ra nuốt vào Hỗn Nguyên Ma Thần Khí, tựa như một vị Ma Thần đang thức tỉnh! Đem toàn bộ thiên địa này đều đạp dưới gót chân, dũng mãnh vô cùng.

Đùng!

Lại một lần nữa va chạm khủng khiếp, không gian nơi va chạm cơ hồ muốn nổ nát, tuôn ra vô số loạn lưu khí tức, trùng kích ngợp trời.

Một quyền đi, một quyền về. Hai tên tu sỹ thuần túy dùng sức lực của bản thân giao chiến, lại có thể bộc phát ra chiến lực vô cùng khủng khiếp, đủ khiến cho bất cứ kẻ nào mệnh danh thiên tài trẻ tuổi cũng phải cúi đầu vì xấu hổ.

Tiếp một quyền của tên tu sỹ, Hoàng Thiên không lui nửa bước, ngược lại giơ lên bàn tay phải, hướng về đầu đối phương mà vỗ xuống. Lòng bàn tay dưới một trăm tầng điệp gia hỏa nguyên lực, ánh lên hỏa diễm ngũ sắc kinh người, như muốn đem vạn vật đều đốt cháy.

Tên tu sỹ vốn sớm cảm nhận được sự uy hiếp từ ánh lửa này, vội vàng điểm chân bật ngửa về phía sau với tốc độ khiếp người, thậm chí khiến cho không khí vang lên những tiếng gió rít chói tai.

Mất đi đối tượng tấn công, một chưởng của Hoàng Thiên đành phải vỗ xuống nền đá, bộc phát ra năng lượng dữ dội.

Oành!

Một tiếng nổ lớn vang lên, ngũ sắc thần diễm như con thú dữ thoát khỏi lồng, bùng nổ trước nay chưa từng có, chớp mắt hóa thành một cây cột nấm khổng lồ rực rỡ, không ngừng khuếch tán lan xa. Đa phần vật chất ở phạm vi gần đều bị nhiệt độ cực lớn nung chảy hóa thành nham thạch đỏ lừ, có thể thấy được ngũ sắc thần diễm này mạnh mẽ cỡ nào.

Tên tu sỹ may mắn tránh được một chưởng kia, nhưng cũng không có chút gì kinh sợ. Chỉ có một chút ngạc nhiên, bởi vì hắn cảm nhận được thần diễm kia có chút quen thuộc.

- Ai chà! Ngươi sao lại ăn gian! Chúng ta đang so về lực lượng thân thể mà. Sao lại dùng Nguyên khí rồi.

Nhếch môi cười quỷ dị, hắn miệng còn nói với Hoàng Thiên, thân thể đã sớm biến mất tại chỗ. Liên tục để lại những tàn ảnh trong không gian, khi thực khi ảo, khó mà xác định.

Hoàng Thiên không nói một lời, nhìn thân thủ quỷ dị của đối phương, trong lòng càng thêm đề cao cảnh giác. Rồi trong một tích tắc sau đó, hắn đột nhiên nhắm mắt lại, xoay người tung ra một cước.

Ầm...ầm!

Không gian xung quanh liên tục vang lên những tiếng nổ. Quả nhiên như Hoàng Thiên dự đoán, tên tu sỹ kia đã sớm xuất hiện phía sau hắn. Cả hai người liên tục va chạm với nhau, bộc phát ra chiến lực mạnh mẽ.

Đã lâu lắm rồi, Hoàng Thiên mới có thể gặp được một đối thủ ngang tài ngang sức như vậy. Không phải là những tên ngu ngốc

không não yếu ớt, không phải là một siêu cấp Vấn Đỉnh cường giả tràn đầy áp lực. Mà chỉ là một kẻ cùng lứa, nhưng lại có đủ tư cách khiến hắn phải đánh hết sức mình, phóng thích toàn bộ tiềm năng trong cơ thể.

Âu cũng vì như thế mà hắn càng đánh càng mạnh, càng đánh càng hăng, bộc phát đến mức độ trước nay chưa từng có.

Dường như cảm nhận được biến hóa của Hoàng Thiên, tên tu sỹ kia cười lạnh một cái, sau đó nhanh chóng di chuyển áp sát tới. Trong tay đột nhiên xuất hiện một cặp câu liêm, tỏa ra từng tia âm u lành lạnh, hướng về phí cổ của Hoàng Thiên chém tới.

Cảm nhận được nguy hiểm cận kề, Hoàng Thiên ngửa mạnh người ra sau, lấy chân trái làm trụ, chân phải ngưng tụ lực lượng đá tung câu liêm của đối phương.

- Nhất Kiếm Vạn Ảnh!

Rồi không để bản thân bị thiệt thòi, hắn xuất ra một thanh linh kiếm sắc bén. Trong lòng thầm hét lên chiêu thức, đem một kiếm uy ực này đáp trả. Vạn ảnh chớp mắt bao phủ bầu trời, với thực lực của Hoàng Thiên hiện giờ thì càng trở nên kinh khủng. Mang theo khí thế hùng mạnh lao thẳng tới vị trí của đối phương.

- Ồ! Món này không tệ! Câu Liêm Thất Phách.

Tên tu sỹ cợt nhả một tiếng, hai thanh câu liêm trong tay đột nhiên phách ra từng tia hàn khí lạnh lẽo, chớp mắt nghênh đón vạn kiếm ảnh của Hoàng Thiên.

Rầm...rầm!

Va chạm mãnh liệt, không gian liên tục xuất hiện những gợn sóng lan tràn, quang mang bắn ra cùng với những tiếng nổ dữ dội liên tiếp.

Tên tu sỹ chặn xong công kích của Hoàng Thiên, bật ra tiếng cười lớn tràn đầy sảng khoái, sau đó lại như một con thú điên lao thẳng tới. Hoàng Thiên tất nhiên sẽ không nhượng bộ, bộc phát ra kiếm ý ngút trời, xử ra Vạn Kiếm Quy Nhất.

Trời đất lúc này quay cuồng hỗn loạn, kiến trúc xung quanh liên tục bị nổ nát thành bụi phấn. Hai người giao phong kịch liệt, khi thì đánh nát mặt đất, lúc lại xung kích trời xanh.

Tên tu sỹ vụt tới, câu liêm trong tay toát ra hàn mang lóng lánh, gần như hóa thành sương mù mông lung, mờ mờ ảo ảo. Không chỉ như thế, thân thể của hắn cũng mờ dần, sau đó gần như là biến mất khỏi không gian, cực tốc tiến lên chém về phía Hoàng Thiên.

Đứng ở phương xa, Hoàng Thiên mặc dù không còn nhìn thấy thân ảnh của đối phương, nhưng không hề tỏ ra một chút hoảng loạn. Hắn nhếch môi cười nhạt một tiếng, chân phải khẽ điểm liền vô thanh vô tức biến đi.

Chiến trường bỗng chốc im lặng đến đáng sợ, không còn nhìn thấy thân ảnh của hai người nữa. Giống như bọn họ đã biến mất khỏi nơi này vậy, ngay cả khí tức cũng mơ mơ hồ hồ, không thể nào mà cảm nhận.

- Đùng!

Ngay trong nháy mắt sau đó, khi mà không gian vừa chìm vào trong sự im lặng hiếm có, một thanh âm va chạm khủng bố đã phát ra, vang vọng lên tận chín tầng trời. Không gian sóng gợn lên tục bộc phát, như cộng hưởng cùng với sóng âm và năng lượng xung kích, vang lên tiếng răng rắc dọa người.

Mà ở nơi bùng nổ vừa nãy, hai cái thân ảnh lần nữa biến mất, sau đó lại nổ ra va chạm ở nơi khác, đem từng tòa kiến trúc khổng lồ nổ tung thành bụi phấn. Hai người kịch liệt giao chiến, tạo ra

một màn chiến đấu kinh thiên động địa, đáng sợ vô cùng.

Tiêu Tuấn khi nãy bị đám thủ hạ vây công, đã bị trọng thương bất lực ngồi một chỗ. Lúc này đây nhìn thấy hai người đang giao chiến, nội tâm kinh sợ đến không nói nên lời.

Hai người này, mỗi người đều mạnh đến khủng khiếp, gần như đã vượt ra khỏi phạm trù của Nguyên Đan tu sỹ. Thậm chí hắn còn có cảm giác, người ta chỉ cần một chiêu thôi, hắn cũng không chống lại được. Không! Không chỉ riêng mình hắn, mà cả thời đại này, trong cùng Nguyên Đan cảnh giới liệu có mấy người có thể đỡ lấy bọn hắn một đòn.

Nực cười cho bản thân hắn, trước giờ cứ xưng tụng là anh kiệt, thiên tài, hóa ra lại yếu nhược đến không ngờ.

Có lẽ, cũng chỉ có hai người trước mắt này, này mới chân chính là vô địch trong cùng cảnh giới. Mới xứng đáng được gọi là… siêu cấp thiên tài.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 145: Trảm Tâm

Thiên Nguyên quảng trường, hội đấu giá vẫn đang diễn ra vô cùng sôi nổi. Rất nhiều thanh thiếu niên, anh kiệt các phương hào khí rạng ngời, không ngừng tranh đoạt các vật phẩm mà mình yêu thích. Không một ai có thể biết được, cùng lúc này ở một khu công trường hoang phế không xa, đang diễn ra một trận chiến đỉnh cao, long trời lở đất.

Hoàng Thiên ánh mắt lạnh lùng, hai chân bước nhẹ trên nền đá, tỏa ra vô tận phù văn huyền ảo, khiến không gian vặn xoắn liên tục. Đến bước đi thứ sáu, cả cơ thể của hắn được phù văn bao phủ toàn bộ, toát ra thanh quang sáng chói. Đây là một bộ pháp mà hắn sáng tạo ra khi nghiên cứu trận pháp, đem phù văn không gian đơn giản và nguyên khí nội thể kết hợp một cách hoàn hảo, giúp tốc độ của hắn vượt xa trước đây.

Ngay lúc đó, bóng dáng của tên tu sỹ bất chợt xuất hiện phía trên đầu của hắn, kèm theo đó là một luồng áp bức vô cùng mạnh mẽ, tựa như cả một ngọn núi lớn đang đổ ập lên đầu hắn. Một cỗ áp lực mênh mông vô hạn, khiến cho việc hô hấp cũng thập phần khó khăn.

Cương phong quần quật, đem mái tóc của Hoàng Thiên thổi tung, quần áo cũng bị ép sát vào cơ thể. Đòn đánh này của đối phương, chỉ riêng mình áp lực thôi cũng đủ khiến cho bất cứ tên Nguyên Đan hậu kỳ nào cũng phải cảm thấy tuyệt vọng.

Nhưng trước một đòn đánh khủng khiếp này, Hoàng Thiên lại không có ý định tránh né, ngược lại còn trực tiếp đối kháng. Cơ

thể hắn khẽ trùng xuống lấy thế, sau đó cả người như một đạo thiểm điện mạnh mẽ, phóng thẳng lên trên. Thanh linh kiếm trong tay đã sớm sáng rực lên nóng gắt, sẵn sàng bùng nổ bất cứ lúc nào.

- Uỳnh!

Va chạm lần này quá mức khủng bố, như bạo lôi nổ lớn, phát ra hào quang chói sáng, năng lượng dư ba chấn không vỡ nát, thậm chí đã vượt qua lực lượng cực hạn của hai người. Binh khí trong tay đồng loạt nổ nát, mảnh vụn văng tứ tung. Còn hai người đều bị chấn thương không nhẹ, bay ngược về sau.

Thân ảnh của Hoàng Thiên tựa như lưu tinh vụt xuống nền đá, hai chân bị cưỡng ép tiếp đất, bộc phát dư chấn mãnh liệt, đánh nổ ra một hố đất khổng lồ. Tên tu sỹ cũng không khá hơn bao nhiêu, bị chấn cho bay ngược trở lại mấy chục mét xa, nặng nề hạ xuống một đống đất đá lởm chởm.

Không ngưng lại một giây phút nào, Hoàng Thiên đã hét lớn lên một tiếng, bộ pháp kỳ dị kia lần nữa thi triển ra, biến mất khỏi hố đất lớn. Bốn phương không gian lần nữa tràn ngập trong sát khí vô biên, tựa như vô tận oan hồn từ Thượng Cổ đang gầm thét, muốn đem cả thế gian này cùng diệt tuyệt.

Phía xa xa, tên tu sỹ đưa tay lên lau nhẹ đi vết máu, cảm nhận được Hoàng Thiên lại tiếp tục điên cuồng công tới, trong lòng không biết nghĩ gì, nhưng chắc chắn là không được thoải mái cho lắm. Ấy thế mà hắn cũng không có rút lui, hai tay bắt chéo đánh ra một thủ pháp kỳ lạ, dường như muốn triệu hồi một thứ gì đó.

Nhưng mà lần này tốc độ của Hoàng Thiên thực sự quá nhanh, hắn còn chưa thực hiện xong thủ pháp thì công kích đã đánh tới. Từng cú đấm tràn đầy lực lượng mang tính hủy diệt liên tục đánh xuống, khiến cho hắn khổ sở chống đỡ một hồi, thân thể cũng liên tục bị bức lui chao đảo. Vậy mà cuối cùng vẫn không tránh được một đấm vào giữa mặt, đau đến chết đi sống lại. Cũng may là

khuôn mặt hắn không có mắt và mũi, nếu không dưới một quyền hung bạo này của Hoàng Thiên không biến dạng mới là lạ.

Hừ!

Người ta nói đánh người kiêng đánh mặt quả không sai. Tên tu sỹ kia bắt đầu bị Hoàng Thiên chọc giận, hừ một tiếng lạnh lùng, sau đó thi triển thân thủ biến mất ngay tại chỗ.

Mất đi đối tượng công kích, một đòn của Hoàng Thiên đánh hụt vào không khí. Nhưng giống như đã dự liệu được từ trước, hắn chẳng hề có một chút ngạc nhiên nào, chỉ thấy khóe môi của nhếch lên quỷ dị. Rồi trong giây lát sau đó xuất ra một thanh linh kiếm mới, thi triển ra Nhất Kiếm Vạn Ảnh.

Không chỉ là xuất chiêu đơn giản như mọi lần, mà là ngưng tụ hơn một trăm tầng điệp gia Nguyên lực trong thân kiếm, sau đó bùng nổ ra kiếm ảnh mạnh mẽ. Khắp nơi không gian lúc nào bị bao phủ bởi kiếm ảnh, thiếu chút nữa đem mọi thứ nơi này đều chém nát thành vạn mảnh.

Cuối cùng, tên tu sỹ cũng bị bức phải xuất hiện, không thể ẩn núp được nữa. Trên bả vai lần đầu tiên xuất hiện một vết thương nhỏ.

Vừa xuất hiện, hắn còn chưa kịp phản đòn thì đã biến sắc sợ hãi, vội vàng tránh lui. Bởi vì vạn kiếm ảnh trên bầu trời vẫn chưa hề tiêu tan, trái lại lấy một tốc độ kinh khủng dung hợp một chỗ, hóa thành một đạo kiếm ý khủng bố đâm thẳng vào tim của hắn.

- Vạn Kiếm Quy Nhất!

Hắn phản ứng dù nhanh, nhưng chung quy vẫn chậm một bước, còn chưa kịp tránh đã bị kiếm ý đâm trúng, cơ thể theo quán tính bay lui như diều đứt giây. Hai chân của hắn quét trên nền đá mấy chục mét mới miễn cưỡng dừng lại được. Trên vùng ngực trái

xuất hiện một lỗ máu sâu hoắm, gần như xuyên qua thân thể, máu tươi thấm đẫm. Điều đặc biệt là nơi miệng vết thương đó, sát khí đậm đặc tới mức gần như hóa thành thực chất, ngăn cản cơ thể hắn tự hồi phục.

Đạo kiếm ý vừa rồi quả thực quá mức khủng bố, khiến cho hắn có cảm giác cực kỳ nguy hiểm. Nếu chẳng phải khi nãy hắn kịp thời thi triển thủ đoạn thân thể đặc thù thì đã sớm ngã xuống rồi.

Hoàng Thiên lần đầu tiên chiếm được thế thượng phong, tất nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội hiếm có này, chớp mắt cực tốc tiến tới. Hắn lúc này đã buông bỏ mọi phòng ngự của bản thân, kích phát lực chiến lên đến mức cực hạn, dĩ nhiên là muốn tốc chiến tốc thắng, không cho đối phương có cơ hội thở dốc.

Hai người một lần nữa va chạm, nổ ra sức phá hoại kinh người, thanh âm oang oang chói tai lan truyền, như chấn sâu vào trong xương cốt, đánh vào tận trong hồn phách người ta.

Hoàng Thiên lúc này tựa như một đầu ma thần tuyệt thế, khí tức khủng bố tuyệt luân, dũng mãnh không thể đỡ. Đôi nắm quyền phảng phất biến trở thành binh khí, kết hợp với thanh linh kiếm trong tay đang rực rỡ hào quang đánh tới. Dọc đường đi không gian răng rắc vặn vẹo, khiến người ta có cảm giác bất cứ ai bị một kiếm này quẹt vào đều sẽ tan xương nát thịt.

Tên tu sỹ biến sắc, cực tốc lướt ngang, buộc phải tránh lui khỏi những công kích khủng bố này. Nhưng mà Hoàng Thiên há lại dễ dàng buông tha, chỉ thấy kiếm trong tay hắn đảo qua cắm thẳng xuống nền đá, cả cơ thể lấy kiếm làm trụ lăng không, tung ra một cước vào vai đối phương.

Một cước này mạnh mẽ vô biên, tụ hội không biết bao nhiêu Ma Thần Hỗn Nguyên khí, mênh mông không ngớt. Va chạm lãnh liệt xảy ra, một cước tựa như tuyệt sát đá vào bả vai tên tu sỹ, tàn

nhẫn không một chút lưu tình.

Bả vai vỡ nát, tên tu sỹ lần nữa ho ra máu, bay ngang ra phía xa chật vật vô cùng.

Hoàng Thiên tinh thần vẫn tập trung cao độ, cố gắng giữ lấy tiên cơ cho mình, con mắt sắc lạnh rợn người. Bộ pháp thúc dục đến cực hạn, gần như biến mất tại chỗ.

Bầu trời lúc này đột nhiên tối sầm lại, bốn phương không gian đột nhiên xuất hiện một hư ảnh bàn chân cực lớn, cuồn cuộn cương phong. Sau đó đột nhiên hướng phía dưới đạp đi, muốn đạp lên cơ thể tên tu sỹ.

Tất nhiên tên tu sỹ không dễ dàng bị đạp xuống như thế. Hắn đã sớm đứng dậy, quanh thân toát ra cỗ khí tức kỳ dị khó tả. Một cơn gió lớn xuất hiện từ mặt đất, cuốn đi toàn bộ đất đá xung quanh, xoay chuyển thành một dòng lốc xoáy khổng lồ, tựa như một cỗ máy khoan khổng lồ đâm xuyên qua lòng bàn chân hư ảnh.

Bầu trời như muốn sụp đổ, mặt đất run rẩy không ngừng. Cỗ lốc xoáy khổng lồ va chạm với bàn chân hư ảnh, nổ ra chấn xung khủng khiếp, đem toàn bộ kiến trúc còn xót lại trong phạm vi một trăm mét nghiền nát thành bụi phấn.

Không lâu sau đó, hai cái tia sáng vụt từ trong khói bụi bay ra, rồi lại lao vào nhau như sấm chớp, đùng đùng mạnh mẽ. Tên tu sỹ khi nãy đã bị thương, lại bị Hoàng Thiên liên hoàn công kích nên mất đi hoàn toàn tiên cơ, vết thương trên cơ thể ngày một nhiều. Nếu cứ như vậy tiếp diễn, hắn thua là điều tất yếu.

Bộ pháp của Hoàng Thiên ngày càng bộc lộ ra được sự khủng khiếp của nó, mỗi bước đi đạp vào không gian, lại tựa như cùng thiên địa này cộng hưởng, thu phát tự nhiên, không thể nào nắm bắt.

Vụt một tiếng xé gió, tên tu sỹ từ trên bầu trời bị đánh rơi xuống đất, trong miệng máu tươi be bét, hiển nhiên đã thụ thương không nhẹ. Dù muốn hay không hắn cũng phải thừa nhận, kẻ địch trước mắt này quả thực quá mạnh mẽ, thủ đoạn càng thêm tàn nhẫn vô tình.

Nhưng điều đó không đồng nghĩa với hắn sợ, sẽ bất lực buông xuôi. Khuôn mặt của hắn vẫn thập phần bình tĩnh, thậm chí nếu tinh ý, liền có thể nhìn ra được nụ cười ẩn ý trên khóe môi đầy máu, tựa như đang mong đợi một điều gì đó.

Không để hắn đợi lâu, Hoàng Thiên đã áp sát tới trước mặt, kiếm trong tay chầm chậm chém xuống. Một kiếm này không mãnh liệt cuồng bạo, không huyền diệu cao thâm, mà chỉ đơn giản là chém.

Gió nhẹ vờn quanh, kiếm ảnh mơ hồ mềm mại, gần như dung nhập vào thân thể của hắn.

Lấy thân làm dẫn, lấy kiếm làm tâm

Tâm là kiếm… kiếm là tâm… tâm kiếm hợp nhất.

Nhất Kiếm Diệt Chân Tâm…

Một bóng kiếm vụt qua, nhẹ nhàng chậm dãi, lại khiến cho bốn phương không gian gần như cô đọng lại, mênh mông mờ ảo.

Tên tu sỹ sắc mặt nhợt nhạt, đứng ngây ra tại đó. Bởi vì bóng kiếm này khiến cho hắn xuất hiện một cảm giác rất khó tả, không thể nào tránh né, cũng không thể nào chống đối.

Một kiếm trảm tâm.

…

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 146: Vô Diện Nhân!

Nguyên Giới ngày hôm ấy là một trưa hè giữa tháng năm. Cái nóng nực của trời đất đã sớm chiếm lĩnh lên toàn bộ không gian, oi bức và bỏng rát.

Nơi đây là một tòa thành đá rộng lớn, ước chừng mấy chục dặm vuông. Tuy chỉ là một tòa thành dạng trung, nhưng kiến trúc bên trong lại khá xa hoa đẹp đẽ, dân cư thập phần đông đúc. Giữa cái thời tết khó chịu của trưa hè như thế này, con đường lớn nội thành vẫn náo nhiệt và nhộn nhịp.

Trên con đường đá, một cái thân ảnh đẫy đà vội vàng di chuyển, trên tay còn ôm một bọc đồ kín mít. Đây là một người phụ nữ đã trưởng thành, ước chừng hai chín ba mươi tuổi gì đó. Toàn thân mặc một bộ đồ màu đỏ ôm sát cơ thể, để lộ ra từng đường cong quyến rũ. Cổ áo khép hờ, lại thêm áo yếm mỏng tanh khiến cho đôi gò bồng đào lộ ra trước mắt, đầy đặn và hấp dẫn.

Mỗi bước đi của ả ta mặc dù hơi vội vã, nhưng cũng không kém phần lả lướt, tỏa ra sức hấp dẫn đến mê hồn. Cộng thêm thân hình cháy bỏng ẩn hiện sau y phục, quá đủ để khiến cho con người ta mụ mị.

Một người hấp dẫn như thế đi trên đường, tất nhiên sẽ thu hút rất nhiều ánh mắt quan tâm. Phụ nữ có, đàn ông cũng có, đều nhìn chăm chăm vào. Thậm chí mấy tên đàn ông càng không thèm kiêng nể, hoặc dán chặt vào vùng ngực nhấp nhô hoặc hai cái đùi trắng nõn, sắc dâm tà ẩn hiện trong tròng mắt.

Người phụ nữ bước nhanh, dường như chẳng hề quan tâm đến ánh mắt của mọi người, hai tay vẫn ôm khư khư bịch đồ, thi thoảng lại nhìn trước nhìn sau, giống như đang lo sợ gì đó.

Dọc một đường đến cuối phố, ả mới rẽ vào một con hẻm vắng, bước chân càng thêm nhanh. Con hẻm này so với đường lớn vừa rồi quả thực khác nhau một trời một vực, vắng vẻ và ảm đạm. Dọc hai bên đường rác rưởi vứt đầy, dơ bẩn không tả nổi. Sự xuất hiện của ả khiến cho đám động vật hoang đang sục rác hoảng sợ, bỏ chạy tán loạn huyên náo.

Tiến nhanh về phía một sọt rác lớn, ả không chút do dự quăng cái bịch trong tay vào đó. Sau đó mới thở ra một tiếng, phủi phủi tay giống như vừa trút bỏ được gánh nặng trong lòng.

Cú ném của ả khá mạnh, khiến cho nút buộc của bọc vải bung ra, động đậy một hồi, cuối cùng mới lộ ra thứ ở bên trong. Không ngờ trong bọc vải lại chứa một đứa bé, nhìn trạng thái của nó, có lẽ mới sinh chưa lâu. Thậm chí trên cơ thể còn vương lại một ít nhau thai và máu tươi đỏ lòm.

Dường như bị nhốt trong bọc khá lâu, đứa trẻ thiếu đi dưỡng khí nên sắc mặt trắng bệch, liên tục há miệng ra hớp hớp không khí, cánh tay non nớt không ngừng đảo qua đảo lại như muốn tìm kiếm thứ gì đó.

Một hồi sau miệng của nó mếu máo, bật lên tiếng khóc nức nở, vang vọng trong con hẻm như xé ruột xé gan, khiến lòng người quặn thắt. Nhìn cái thân hình nhỏ bé yếu ớt của nó đang mếu máo, người ta không khỏi nảy lên lòng thương xót. Quả thực không hiểu sao người phụ nữ này có thể nhẫn tâm như thế.

- Khốn kiếp… Câm miệng.

Tiếng khóc phát ra khiến cho người phụ nữ hoảng sợ, vội vàng vươn tay bịt lấy miệng nó mà quát lên, ánh mắt liên tục đảo qua

đảo lại như muốn xem có bị ai phát hiện ra không.

Như cảm nhận được ấm áp từ bàn tay ả ta, đứa bé nhanh nhóng nín khóc. Bàn tay nhỏ nhắm nhanh chóng nắm lấy ngón tay cái của ả, dùng chút lực yếu ớt kéo vào trong miệng mình. Hóa ra là nó đói.

Người phụ nữ ánh mắt lạnh tanh, không chút cảm xúc giật bàn tay trở về, giãy giãy vài cái như vừa mới chạm phải thứ gì đó cực kỳ dơ bẩn vậy. Đứa bé mất đi thứ để bú, lần nữa mếu máo khiến cho ả thoáng tức giận. Nhìn chung quanh một hồi, ả bước nhanh về phía xa, cúi người nhặt lên một khúc xương ống khá lớn, sau đó quay trở về chỗ đứa bé, trong ánh mắt toát lên một tia độc ác dữ tợn.

Khúc xương ống này bị gãy làm đôi, phần đuôi nhọn hoắt sắc lẹm, hoàn toàn có thể đâm chết người trưởng thành, chứ đừng nói là một đứa bé mới sinh.

Dí đầu nhọn vào cổ đứa bé, trên làn da non nớt đã rách ra một vệt máu, đỏ tươi ấm nóng. Ả nghiến răng nhắm chặt mắt lại, rất muốn mạnh mẽ đâm xuống, nhưng đứng đó một hồi vẫn không thể nào ra tay. Cuối cùng ả thở dài một tiếng, quăng khúc xương trong tay ra xa, ánh mắt có chút phức tạp nhìn đứa bé một hồi, sau đó quay người rời đi.

Màu máu đỏ tươi, chầm chậm chảy trên da của đứa bé ấy, vốn ấm nóng sao mà lạnh lẽo. Bầu trời mới đây còn nắng gắt, lúc này đã sớm âm u tăm tối, từng tia sét khổng lồ rạch ngang trời đất, giống như ông trời đang nổi cơn thịnh nộ, trút cơn giận xuống nhân gian.

Bóng người khuất xa, đàn thú hoang lần nữa trở lại lãnh địa của chúng. Từng đàn chuột hôi thối không ngừng chạy nhảy, vọt lên vọt xuống mấy sọt rác. Những con chuột này từ khi sinh đến khi trưởng thành đều sinh sống tại nơi đây, lùng sục những thứ

cặn bẩn của con người thải ra để sinh sống qua ngày, không biết đã lây nhiễm qua bao nhiêu thứ bệnh, ghẻ lở đầy mình.

Chẳng mất bao nhiêu thời gian, chúng đã đánh hơi được mùi máu, một hương vị thơm ngon mà thường ngày bọn chúng rất khó có thể gặp được. Chẳng cần phải nói, gần như cả đàn bọn chúng ngay lập lức loạn lên, điên cuồng leo vào chiếc sọt.

Mười mấy con chuột, ban đầu còn cẩn thận thăm dò đứa bé, nhưng sau khi phát hiện ra không có sự nguy hiểm, chúng liền nhanh chóng tấn công tới.

Bắt đầu từ vết rách ở cổ, sau đó là đến hai tai và khuôn mặt của đứa bé. Lũ chuột tựa như bị bỏ đói lâu ngày, nay gặp được bữa tiệc thịnh soạn nên điên cuồng đánh chén. Những chiếc răng bẩn thỉu liên tục cắn lên làn da non nớt của đứa bé, bật ra từng tia máu đỏ.

Đau đớn là thứ duy nhất còn xót lại, đứa bé không ngừng gào khóc, đôi tay non nớt không ngừng vùng vẫy theo bản năng, muốn đẩy lũ chuột ra khỏi cơ thể của mình. Nhưng nó không thể.

Dần dần, nó chẳng còn sức lực để mà phản kháng nữa. Khuôn mặt đã bị cắn nát đến không còn hình dạng, đôi hốc mắt bị máu tươi tràn vào nhuộm đỏ, thê lương đến vô cùng.

- Đùng!

Một tia sét cực lớn phóng từ trời cao xuống nơi đây, vang lên tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Đám chuột bị dọa cho hoảng sợ bỏ chạy toán loạn, bỏ lại đứa bé chỉ còn chút hơi tàn. Một đứa bé khuôn mặt bị phá nát, tràn ngập trong máu tươi, nó sắp chết.

Từng giọt nước chầm chậm rơi xuống, sau đó là từng cơn ào ào dữ dội.

Trời hôm nay mưa rào, tràn đầy thê lương và lạnh lẽo. Gió lạnh thốc qua, lan dần trên con đường đá lạnh giá, nhưng vẫn không thể nào lạnh bằng lòng người.

Có lẽ trong mắt người đời, bầu trời lúc này là một màu xám ngắt của mưa giông. Nhưng trong mắt đứa bé ấy, sắc màu của trời đất lúc này chỉ có duy nhất một màu, là màu đỏ máu.

Hôm nay! Là ngày đứa trẻ đó được sinh ra, nhưng cũng là ngày mà nó trở thành một thứ không phải là con người! Không còn là con người!

Nó… Hắn… là Vô Diện Nhân.

…

Thiên Nguyên Thành.

Nhất Kiếm Diệt Chân Tâm của Hoàng Thiên vừa ra, liền khiến cho tên tu sỹ kia lâm vào trong trạng thái không thể nào phản kháng. Bóng kiếm nhẹ nhàng bay qua, bằng một phương thức kỳ diệu chém lên tâm thức của tên tu sỹ.

Tên tu sỹ đứng ngây người ra đó, sắc mặt nhợt nhạt thiếu sức sống, giống như vừa trải qua một chuyện gì đó vô cùng kinh khủng. Khóe môi của hắn không ngừng co giật, tựa như đang cực kỳ thống khổ.

Hoàng Thiên tất nhiên không thể nào bỏ lỡ cơ hội này, bộ pháp nhanh chóng thi triển, áp sát tới trước mặt tên tu sỹ. Một chiêu Vạn Kiếm Quy Nhất nhanh chóng thi triển, muốn nhanh chóng kết liễu đối phương.

Nhưng mà hắn còn chưa thi triển xong, xung quanh đã bị một luồng sức mạnh thần bí quái dị bao vây. Bốn phương không gian xung quanh cũng bắt đầu phát sinh biến hóa, xuất hiện những làn sương mù huyết sắc.

Dùng ánh mắt khó tin nhìn về phía tên tu sỹ, Hoàng Thiên ngay lập tức trở nên hoảng sợ. Bởi vì tên tu sỹ lúc này nào còn chút nào ngây người, nào còn thống khổ đau thương, mà chỉ có một nụ cười lành lạnh đến ghê người. Và… một đôi mắt không rõ hình thù, như được tạo nên từ máu.

Đôi mắt ấy, lại khiến cho Hoàng Thiên cảm nhận được một sự khủng bố khó có thể hình dung, không phải là sát khí, chẳng phải là ma khí. Mà là một thứ gì đó vô cùng thần bí, tựa như là một nỗi thống hận vô biên, một cỗ điên cuồng hận ý.

Bụp! Một tiếng, tên tu sỹ đã đánh ra một đấm về phía Hoàng Thiên, nhìn thì có vẻ nhẹ nhàng, nhưng dọc đường đi lại khiến không gian dao động sóng gợn, như thần long gào thét oanh tạc ra bốn phương tám hướng!

Hoàng Thiên lúc nãy đã buông bỏ toàn bộ phòng ngự, lại áp sát tên tu sỹ như thế thì làm sao chống đỡ. Cả cơ thể của hắn gần như gập đôi lại, tựa như một viên lưu tinh bắn bay ngược ra ngoài.

- Uỳnh! Uỳnh!

Một đường hắn bay đi là một đường kiến trúc sụp đổ, khói bụi mịt mù. Mãi tới khi văng tới gần một trăm mét xa, hắn mới miễn cưỡng đạp chân vào một bức tường lớn, đứng vững tại nơi đó. Nhưng hắn chẳng có cơ hội thở dốc, tên tu sỹ đã vụt tới trước mặt, nắm quyền lần nữa phóng tới.

Một quyền này so với quyền vừa nãy không kém chút nào, thậm chí còn mạnh mẽ hơn vài phần. Hoàng Thiên ban đầu định gắng gượng đưa hai tay lên chống đỡ, nhưng phát hiện không kịp nên liều mạng tung quyền hướng bụng của đối phương móc tới, muốn ăn miếng trả miếng, lưỡng bại câu thương.

- Hự!

Chỉ là mọi chuyện lại không như hắn nghĩ, một quyền của tên tu sỹ khi sắp chạm vào cơ thể hắn lại đột nhiên hóa thành một thanh đoản đao, đâm xuyên qua lồng ngực, đau đớn khôn cùng.

Còn một quyền của hắn, cũng đâm xuyên qua thân thể của đối phương, nhưng mà cái xuyên qua này, chẳng để lại một vết thương nào. Bởi vì giống như lúc trước, hắn dường như đánh vào hư ảnh.

- Ngươi thua rồi!

Tên tu sỹ cười lạnh, cánh tay đang xuyên qua lồng ngực của Hoàng Thiên lần nữa biến hóa, nhấc bổng cả cơ thể của hắn lên trên không.

Nhìn thấy vẻ mặt của Hoàng Thiên, tên tu sỹ mỉm cười nhàn nhạt, nhẹ nói:

- Ngươi có biết vì sao một kiếm diệt tâm của ngươi vừa nãy lại không có tác dụng với ta không?

Câu hỏi này cũng chính là thắc mắc của Hoàng Thiên từ nãy, hắn vẫn chưa tin được rằng Nhất Kiếm Diệt Chân Tâm của mình lại không thể làm gì được đối phương.

Tên tu sỹ lắc nhẹ đầu, khuôn mặt biến về trạng thái không mắt trước đó, nhếch môi tự nói:

- Bởi vì tâm của ta đã chết từ lâu rồi…

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 147: Bại?

Lời của hắn khiến cho Hoàng Thiên đang đau đớn cũng phải ngẩn ra. Tâm đã chết… Một người không có tâm lại có thể tồn tại sao?

Chuyện này nói ra quả thực rất khó tin, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, Hoàng Thiên lại không nghi ngờ lời của Vô Diện Nhân. Bởi vì người bình thường tiếp một chiêu Nhất Kiếm Diệt Chân Tâm của hắn không thể không bị ảnh hưởng gì như thế. Phải biết một chiêu này dù là Vương Bân có cấp độ Vấn Đỉnh cũng phải ngây người trong giây lát, trong khi đó Vô Diện Nhân thực lực bày ra mới chỉ đạt Nguyên Đan hậu kỳ.

Nếu đúng như lời đối phương nói, thì mọi chuyện sẽ dễ giải thích rồi, bởi vì một khi tâm đã chết thì Nhất Kiếm Diệt Chân Tâm có mạnh đến mấy, cũng chẳng có chút uy hiếp nào cả. Ngươi không thể giết chết một thứ vốn đã không tồn tại.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hoàng Thiên không khỏi có chút tự giễu. Hôm nay hắn thua, không phải vì đối phương mạnh hơn hắn, mà bởi vì hắn quá tự tin, quá ỷ lại vào một chiêu kiếm đó. Để rồi gặp phải một người có năng lực khắc chế tuyệt đối nó, khiến hắn mất đi toàn bộ tiên cơ làm bản thân lâm vào tình trạng nguy nan như thế.

Cảm nhận cơn đau truyền đến từ lồng ngực, nắm tay Hoàng Thiên siết chặt lại đến rớm máu. Trong lòng tràn đầy suy nghĩ, hắn biết hôm nay nếu không tiến vào trạng thái Ma Thần đệ nhất biến, thì hắn không thể nào chiến thắng được đối phương, thậm chí có

thể phải bỏ mạng tại nơi này.

Dẫu sao cũng phải công nhận rằng, đối phương quá quỷ dị, không thể dùng quy chuẩn bình thường để xem xét. Là một người đồng cấp ít ỏi có đủ tư cách khiến hắn phải tiến vào hình thái chiến đấu mạnh nhất của bản thân.

Nhưng mà ngay khi hắn chuẩn bị kích phát Ma Thần Thái Cực Đồ, thì Vô Diện Nhân bỗng nhiên mỉm cười bí ẩn, cánh tay vươn dài quăng thân thể hắn ra xa.

- Không cần phải tiến vào trạng thái đó đâu, hôm nay đến đây là đủ rồi.

Lăng không mấy vòng, Hoàng Thiên miễn cưỡng tiếp đất bằng hai chân, có chút bất ngờ nhìn tới. Dĩ nhiên là không ngờ được Vô Diện Nhân lại dễ dàng buông tha cho mình như thế. Hơn nữa, trạng thái trong lời đối phương là nói đến Ma Thần đệ nhất biến ư? Làm sao đối phương lại biết được hắn chuẩn bị tiến vào hình thái này chứ?

Như đoán được thắc mắc trong lòng Hoàng Thiên, Vô Diện Nhân lắc lắc đầu cười cợt:

- Đừng ngạc nhiên như thế! Những thứ ta biết về ngươi còn nhiều hơn ngươi tưởng tượng đấy. Hình thái biến hóa đó của ngươi rất mạnh, ta bây giờ còn chưa là đối thủ, cho nên không cần phải tiến vào đâu… Ha Ha…

Lời nói của hắn không lớn, nhưng chất giọng lại cứng cáp hữu lực, mang theo một phong thái tự tin tuyệt đối. Hắn mặc dù thừa nhận bản thân không mạnh bằng Hoàng Thiên trong trạng thái đệ nhất biến, nhưng hàm ý cũng rất rõ ràng, rằng hiện tại hắn chưa là đối thủ nhưng tương lai thì chưa chắc.

Hoàng Thiên nhíu mày suy nghĩ, trong lòng càng ngày càng

cảm thấy người trước mắt này thần bí, không thể nào mà phán đoán được. Kẻ này từ năng lực đến suy nghĩ và hành động đều rất khác người, khiến hắn không biết đường nào mà lần.

Vô Diện Nhân cũng không chú ý đến biểu hiện của Hoàng Thiên, bàn tay khẽ đảo một cái liền lấy ra một thứ đồ vật, nhẹ nhàng vuốt ve.

Không ngờ lại là Dưỡng Hồn Thạch.

- Hôm nay nhận được không ít lợi ích từ ngươi, vật này tặng cho ngươi vậy.

Dứt lời, hắn liền quăng Dưỡng Hồn Thạch về phía Hoàng Thiên, không hề có một chút do dự nào. Có vẻ như, ngày hôm nay hắn cố ý tranh đoạt thứ đồ vật này vào tay cũng chỉ để dẫn dụ Hoàng Thiên tới nơi này mà thôi. Không biết mục đích của hắn khi dụ Hoàng Thiên tới đây là gì, nhưng chắc chắn là đã đạt được, cho nên Dưỡng Hồn Thạch này cũng không còn quan trọng nữa.

Vươn tay bắt lấy Dưỡng Hồn Thạch, Hoàng Thiên ánh mắt tràn đầy phức tạp. Thậm chí trong lòng còn có cảm giác lạnh lẽo truyền đến. Thì ra tất cả mọi chuyện từ đầu tới giờ là do một tay đối phương sắp đặt sao?

Nếu là thật thì quả thực đáng sợ, bởi vì đối phương không chỉ biết rất rõ mọi chuyện liên quan về hắn, mà ngay cả tính cách của hắn cũng nắm trong lòng bàn tay. Không biết mục đích của đối phương là gì, nhưng chắc chắc một điều rằng, đây là một cái đối thủ cực kỳ khủng khiếp.

Có một cái kẻ thù quỷ dị như vậy, dù cho là Hoàng Thiên xưa nay luôn tự tin vào bản thân cũng phải cảm thấy rét lạnh trong người.

- Ồ! Không cần cảm kích ta đâu! Trao đổi lợi ích mà thôi.

Nhìn thấy trạng thái của Hoàng Thiên, Vô Diện Nhân cợt nhả một tiếng, hai tay khoanh trước ngực, giọng điệu có phần khiêu khích.

Hoàng Thiên lúc này mới ổn định được tâm trạng một chút, cũng không để ý đến sự khiêu khích của đối phương, nhanh chóng thu Dưỡng Hồn Thạch vào trong giới chỉ, sau đó mới cất tiếng hỏi:

- Ngươi rốt cục là ai?

Hắn quả thực rất muốn biết tên tu sỹ trước mặt này là ai. Một kẻ trẻ tuổi mà có thực lực kinh khủng như thế, tuyệt đối không thể là một người có bối cảnh tầm thường được.

Thực ra hắn cũng muốn hỏi xem đối phương có liên quan gì tới mình, tại sao lại nắm rõ về hắn như thế, và sắp đặt những chuyện này nhằm mục đích gì. Nhưng mà hắn cũng biết đối phương sẽ không trả lời những câu hỏi đó, cho nên chỉ hỏi tên mà thôi. Có đôi khi chỉ cần một cái tên, cũng có thể giúp chúng ta trả lời được rất nhiều nghi vấn.

- Ồ! Suýt nữa thì quên mất, ta là Vô Diện Nhân.

Vô Diện Nhân ồ lên một tiếng, sau đó đưa tay vỗ trán mấy cái, tựa như suýt quên đi một việc gì đó quan trọng vậy, vội vội vàng vàng nói ra.

Hoàng Thiên lẩm bẩm cái tên này mấy lần, như muốn lục lọi trong trí nhớ của mình xem có từng nghe qua chưa, nhưng cuối cùng chẳng được chút thông tin gì, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng.

Rắc… rắc… ầm!

Đột nhiên lúc này từ phương xa vang lên tiếng nứt vỡ, sau đó là tiếng nổ lớn rung trời, khiến cho toàn bộ mặt đất nơi đây run rẩy không ngừng.

Vô Diện Nhân thoáng bất ngờ giây lát, sau đó mỉm cười nhàn nhạt, nói với Hoàng Thiên:

- Hừm! Lão già đi theo ngươi cũng được đấy, chừng ấy thời gian đã có thể phá được Phong Cương Huyễn Tâm trận của ta. Thôi các ngươi ở lại chơi vui vẻ nhé, ta đi đây.

Chẳng để cho Hoàng Thiên có cơ hội phản ứng, thân ảnh quỷ dị của hắn đã nhạt dần nhạt dần rồi như tan vào trong không khí, không thấy đâu nữa. Thậm chí đến một tia khí tức cũng không còn sót lại, giống như hắn chưa bao giờ tồn tại ở nơi này vậy.

- Chủ nhân! Ngươi không sao chứ?

Ngay lúc đó, thân ảnh của Cố Sở đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hoàng Thiên, dáng vẻ chật vật không thôi, có lẽ là nếm không ít mùi đau khổ. Quả thực nếu không tận mắt chứng kiến thì không thể nào nghĩ ra được, một nhân vật như lão lại có thể bị một tên Nguyên Đan cỏn con hành ra cho thê thảm đến như thế này.

Lão vừa xuất hiện liền nhìn thấy trạng thái của Hoàng Thiên không ổn chút nào, nơi vùng ngực có một vết thương chí mạng, gần như xuyên qua thân thể, loại vết thương như thế này nếu xuất hiện trên người thường thì tuyệt đối khó mà sống nổi.

Tuy biết sinh mệnh lực của Hoàng Thiên rất cường đại, nhưng lão vẫn rất lo lắng, vội vàng lên tiếng hỏi.

Hoàng Thiên nhìn thoáng qua, thấy lão không có vết thương nào trên người mới yên tâm gật nhẹ đầu. Lại nhìn về phía Vô Diện Nhân rời đi, trầm mặc một lát không biết suy nghĩ gì trong đầu.

Trận chiến hôm nay để lại cho hắn rất nhiều bài học xương máu, nhưng lại không bị đả kích quá lớn. Dẫu sao từ khi bước chân vào tu luyện tới giờ, đây cũng không phải lần đầu tiên hắn bị tu sỹ đồng cấp đánh bại. Điều quan trọng nhất là, mỗi lần bị đánh

bại như thế, hắn càng thêm chững chạc và trưởng thành. Đó mới là điều đáng sợ nhất của con người hắn.

Và cũng giống như Vô Diện Nhân đã nói khi nãy. Hôm nay mặc dù hắn thua đối phương, nhưng tương lai gặp lại thì chưa chắc.

- Hắn… cũng là một người rất thú vị.

Bất giác nhếch môi mỉm cười, Hoàng Thiên tựa như nói với Cố Sở, lại tựa như đang nói với chính mình. Sau đó quay người rời đi, để lại một mình Cố Sở đứng đó ngơ ngác không hiểu gì.

…

Cùng vào lúc đó, ở một nơi cách xa vị trí của hai người Hoàng Thiên, không gian thập phần yên tĩnh. Một làn khói đen đột nhiên xuất hiện trong không khí, cuồn cuộn không ngừng, mang theo một làn nhiệt độ lạnh lẽo đến thấu xương, thậm chí đem không gian xung quanh cũng đóng băng lại.

Hơn mười giây sau, làn khói mới có thể hội tụ lại, hóa thành một thân ảnh cao gầy, chính là Vô Diện Nhân. Nhìn vẻ bề ngoài của hắn không khác gì so với khi nãy, nhưng khí tức lại thập phần yếu nhược, trạng thái có chút hỗn loạn. Hắn không ngờ lại bị thương.

- Không hổ là Ma Thần huyết mạch, một chiêu kiếm quả thực khủng bố. Lần này sơ suất rồi.

Tự mình lẩm bẩm mấy câu trong miệng, giọng điệu của hắn không khỏi tự giễu. Lần này nếu không phải gặp may mắn, Hoàng Thiên lại không có ý định liều mình thì hắn quả thực lành ít dữ nhiều.

Hồi nãy hắn nói Hoàng Thiên là kẻ thua cuộc, nhưng thực ra chính là lưỡng bại câu thương thì đúng hơn. Cả hai người không có kẻ nào thực sự chiến thắng cả.

Tâm của hắn đã chết là thực, hắn không hề nói dối Hoàng Thiên. Chỉ là Nhất Kiếm Diệt Chân Tâm của Hoàng Thiên cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài, ngược lại càng thêm khủng bố. Một chiêu kiếm không chỉ có trảm tâm, mà còn có phục tâm.

Vừa nãy hắn đỡ một chiêu này, cái tâm đã chết của hắn kèm theo ký ức kinh khủng kia lại một lần nữa ngóc dậy, khiến cho bản thân hắn lâm vào tình trạng mâu thuẫn, tự đả thương chính mình. Điều này giống như một kẻ đang sống lại phát hiện ra bản thân mình đã chết, mâu thuẫn nội tại dẫn đến hỗn loạn khó mà khống chế.

Cho nên biểu hiện hoảng loạn phức tạp của hắn lúc đó, không phải là giả, chẳng qua là hắn cưỡng ép đè nén nên mới nhanh chóng ổn định lại được, đánh lừa Hoàng Thiên mà thôi.

- Cũng may là mục đích đã đạt được…

Khóe môi của hắn nở một nụ cười tà dị, cánh tay khẽ đưa lên trước, lòng bàn tay không biết tự lúc nào xuất hiện một giọt máu đỏ tươi, lơ lửng trên không khí.

Chỉ là một giọt máu, nhưng lại toát ra một cỗ khí tức khó có thể hình dung, cường đại và mạnh mẽ, như bễ nghễ khắp đất trời thương khung.

Đó… là tinh huyết của Ma Thần.

…

Thời gian lúc này đã là xế chiều, mặc dù hội đấu giá vẫn đang diễn ra, nhưng Hoàng Thiên cũng không có hứng thú bao nhiêu, mà một đường thẳng về khách điếm.

Đấu giá hội cấp một không phải là mục đích của hắn, chẳng qua vì Anh Vũ nên hắn mới phải lết thân tới, dẫu sao cũng không thể để huynh đệ của mình đơn độc đi đến đó mà. Hơn nữa, hắn đã

lấy được Dưỡng Hồn Thạch, cần phải dành thời gian để nghiên cứu phương pháp phục sinh Hàn Lâm.

Sau đó, hắn cùng Cố Sở bàn bạc qua một chút về việc đấu giá sắp tới, đến khi mặt trời khuất bóng mới thấy đám người Anh Vũ trở về. Vẻ mặt tên nào tên nấy đều không giống nhau. Anh Vũ và Cẩu Thủ thì hớn hở đắc ý, hiển nhiên là thu hoạch được rất nhiều hàng tốt. Còn riêng tên tiểu hòa thượng thì mặt mày có chút hậm hực, thi thoảng còn liếc qua phía hai tên kia với ánh mắt căm tức, giống như hận không thể nào nhào tới tẩn cho chúng một trận.

Có lẽ là nó đã biết người bán ra Tinh Diện chính là hai tên đồng bọn của mình nên mới có thái độ như thế. Âu cũng đúng, bỏ ra mười mấy vạn thượng phẩm linh thạch để tranh đoạt nó, cuối cùng lại biết được người bên cạnh mình có tới một đống, muốn sao chép bao nhiêu thì sao chép, bảo sao không tức cho được.

Anh Vũ tâm trạng đang rất tốt, vừa về tới liền xông vào trong phòng huyên thuyên một hồi, nước bọt nước dãi văng ra tứ tán. Sau đó mặc kệ sắc mặt khó coi của Hoàng Thiên, lôi cổ hắn đi ra ngoài ăn tối. Lần này hắn và Cẩu Thủ kiếm được không ít, trở thành một phú hào rồi, nên bao huynh đệ mình ăn một bữa cũng là bình thường a.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 148: Chí Cường Giả

Hai ngày tiếp theo là thời gian diễn ra hội đấu giá cấp hai, Hoàng Thiên một mực trốn ở trong khách điếm không có ra ngoài. Một phần do hắn không có hứng thú với những vật phẩm trong lần đấu giá này, phần khác do hắn đang cùng Cố Sở nghiên cứu phương pháp phục sinh Hàn Lâm.

Trong mắt hắn lúc này, phục sinh Hàn Lâm luôn là mục tiêu ưu tiên hàng đầu, không được chậm trễ một giây phút nào. Mãi cho đến ngày thứ ba, là ngày diễn ra hội đấu giá cấp ba, hắn mới uể oải cùng Cố Sở rời phòng, tiến về Thiên Nguyên quảng trường.

Lần này đấu giá không diễn ra ở trong đấu trường giống như hai lần trước, mà được tổ chức trên Thạch Hóa Thiên Không Đài. Đây cũng là điều dễ hiểu, bởi vì khách nhân tham gia đấu giá hôm nay, không có một cái nào là người tầm thường. Hoặc là siêu cấp cường giả, hoặc là người có bối cảnh kinh người, mỗi một cái đều có tầm ảnh hưởng cực lớn đến thế nhân. Cho nên nơi diễn ra đấu giá không thể đánh đồng với hai lần trước.

Thạch Hóa Thiên Không Đài là một tòa thạch đài tọa lạc tại trung tâm của Thiên Nguyên quảng trường. Không người nào biết nó được ai tạo nên, xây dựng từ khi nào. Chỉ biết nó đã tồn tại qua vô số năm tháng, dài hơn cuộc đời của bất cứ sinh linh nào sống trên Thiên Nguyên đại lục.

Nhưng mà điều khiến nó trở nên đặc biệt không phải là tuổi thọ của nó, mà vì nó là một thạch đài trên không. Chính xác, là một thạch đài trên không, lơ lửng giữa Thiên Nguyên quảng

trường rộng lớn. Không có một cây cột nào chống đỡ, cũng không có dây xích nào giằng kéo. Nói cách khác là tự thân nó trôi nổi, bay lơ lửng trên bầu trời suốt vô tận năm tháng mà không cần bất cứ một ngoại lực nào tác động.

Đặc biệt hơn là suốt chiều dài lịch sử mà nó trôi qua, người ta kinh ngạc phát hiện ra rằng, nó chưa bao giờ xê xịch một chút nào, dù chỉ là một tấc.

Hoàng Thiên đã sớm đi tới nơi đây, đứng ở phía dưới sân của Thiên Nguyên quảng trường. Ánh mắt hắn nhìn ngắm thạch đài đang lơ lửng trên mấy trăm mét cao kia một hồi, trong lòng không khỏi xuất hiện một tia cảm thán khó nói thành lời.

Đến những công trình khủng bố như thế này cũng có thể xây dựng lên được, quả thực năng lực của tu sỹ là không có giới hạn. Bất giác hắn cảm thấy bản thân có phần nhỏ bé và yếu ớt vô cùng, nhưng rất nhanh sau đó hắn liền ổn định lại tâm tình. Cường giả sao, sớm muộn một ngày nào đó hắn cũng sẽ đạt đến cảnh giới này mà thôi.

Hắn và Cố Sở lúc này đã khoác lên trên mình một bộ y phục đen đặc biệt, che giấu đi toàn bộ khí tức của bản thân. Trên khuôn mặt thì đeo một cái mặt nạ da, nhìn qua thì có vẻ bình thường nhưng lại có thể ngăn cách được sự dò xét của người khác, dù là thần niệm của cường giả Vấn Đỉnh.

Đây là cố ý che giấu dung mạo và khí tức của mình, dù sao thân phận của cả hai đều có chút đặc thù, không thể để người ngoài biết được. Chưa kể lần này đấu giá chắc chắn sẽ đắc tội với một số kẻ khủng bố, việc để lộ thân phận là một điều cực kỳ nguy hiểm.

Bởi vì Hoàng Thiên còn chưa đạt tới Hóa Linh cảnh, không thể ngự không cho nên Cố Sở phải ra tay giúp đỡ, đưa hắn cùng bay lên bên trên Thạch Hóa Thiên Không Đài.

Thạch đài rất lớn, rộng tới hơn hai dặm vuông, nền đá bằng phẳng bóng loáng như gương. Ngày thường bề mặt này đều để trống, hôm nay đã được người ta tạm thời dựng lên một tòa kiến trúc hình nón, không khác gì một đấu trường thu nhỏ.

Bên trong tòa kiến trúc này, chỉ có hơn ba trăm căn phòng khách nhân, tất cả đều là phòng khách quý, xa hoa cực kỳ. Những người hôm nay có thể có mặt ở đây đều có thân phận tương đương nhau, cho nên không thể có sự phân biệt đẳng cấp ở đây được. Làm như vậy chẳng khác nào sỉ nhục những người bị sắp xếp vào phòng cấp thấp, gây nên bất mãn trong lòng người. Mà việc đắc tội những cường giả như thế này là một điều không nên chút nào.

Lúc này thời gian cũng đã vừa tới, nơi này đã có khá đông người ra vào, toàn bộ đều là người của các thế lực lớn, hoặc là các cường giả có danh tiếng trên Thiên Nguyên đại lục. Đến cấp độ như bọn họ gần như đều có quen biết, hoặc chí ít cũng phải nghe đến danh tiếng của nhau, do đó khi gặp nhau liền tươi cười chào hỏi, tiếng nói cười huyên náo.

Thành ra người cố ý che giấu thân phận giống như Hoàng Thiên và Cố Sở rất hiếm, ít nhất là cho đến hiện tại còn chưa có ai đi vào mà phải che giấu kỹ như thế. Cũng vì thế mà hai người bọn họ trở thành tâm điểm bị chú ý, rất nhiều người tò mò về thân phận của hai người.

Sau khi giao nộp kim bài đấu giá, hai người bọn họ được một tiếp viên dẫn đường, tiến vào bên trong đấu trường.

Dọc hành lang lúc này cũng có rất nhiều người đang rảo bước, mỗi một cái đều tỏa ra khí tức không giống nhau. Có người cuồng dã mạnh mẽ như một đầu yêu hùng, có người trầm ổn tĩnh lặng như một con hắc báo đang rình mồi, có người quỷ dị không thể nào nắm bắt, thậm chí có người không có lấy một chút khí tức, chẳng khác nào một tên phàm nhân bình thường.

Nếu như có điểm chung, thì chính là mỗi người bọn họ đều khiến cho Hoàng Thiên cảm thấy áp lực không nhỏ, đây không phải là hắn nhút nhát hay yếu nhược, mà là sự áp bách đến từ việc chênh lệch cảnh giới.

Cho dù bất cứ ai gặp phải tình huống như hắn thì cũng thế mà thôi, thậm chí còn không thể nào mà bình tĩnh như hắn được đấy. Nó giống như một con kiến lạc giữa bầy voi, cho dù tâm tính của con kiến có vững vàng đến mức nào thì cũng phải cảm thấy bị đè ép.

Trước đây mặc dù Hoàng Thiên đã tiếp xúc qua nhiều cường giả đỉnh cấp, nhưng đều là những lần tiếp xúc riêng lẻ, còn lần này là một lần đối diện với rất nhiều, phía trước, đằng sau, bên phải, bên trái đều có cả.

- Ha Ha! Bạch Ly huynh, lâu lắm không gặp.

Đột nhiên đằng sau vang lên tiếng cười lớn khiến Hoàng Thiên văng khỏi dòng suy nghĩ, rồi sau đó theo bản năng quay đầu lại.

Chỉ thấy phía sau cách hắn không xa có mấy bóng người, trong đó có một người mà hắn quen biết. Đó là một tên có vẻ bề ngoài là thanh niên trẻ tuổi, vóc dáng cao gầy. Hắn toàn thân bạch y, đến cả mái tóc cũng là một màu bạc trắng, xõa dài xuống hai vai. Đôi mắt có phần trắng ngà như sữa, nhưng lại toát ra một tia sắc lạnh đến khó tả, khiến người ta không tự chủ được mà cảm thấy rét lạnh trong lòng.

Hắn không ai khác chính là lão tổ của Bạch Gia, Bạch Ly. Người đã từng giao thủ với sư phụ của Hoàng Thiên, bị lão đánh bại trong vòng một hơi thở.

Mà bên cạnh hắn lúc này có một lão nhân lớn tuổi, toàn thân ốm yếu, sắc mặt nhợt nhạt thiếu sức sống, thậm chí có thể cảm nhận được từng tia tử khí trên người lão. Điều này lọt vào mắt

người khác khiến người ta không khỏi thở dài, nhìn trạng thái của lão có lẽ không sống được bao lâu nữa.

Ngoài mấy đặc điểm hơi khác biệt đó, lão ta quả thực rất bình thường, đứng bên cạnh Bạch Ly chẳng khác nào một tên tùy tùng đi theo, thế nên chẳng được người chú ý cho lắm.

Duy chỉ có ở bên này, ánh mắt ẩn dưới mặt nạ của Cố Sở toát lên một tia kinh ngạc, tinh thần cũng theo đó mà nâng lên cao độ. Bởi vì lão có thể cảm nhận được một tia khí tức đó trên người của đối phương, một tia khí tức của người đã bước qua một bước kia. Khí tức của một chí cường giả.

Cũng ngay vào lúc đó, khi mà Cố Sở cảm nhận được khí tức của đối phương, thì bên kia lão nhân cũng có phản ứng. Đôi mắt trắng đục lờ mờ của lão lần đầu tiên toát lên tinh quang, hướng về phía hai người Hoàng Thiên nhìn tới.

Với cấp độ của lão, thì bộ y phục và chiếc mặt nạ mà hai người Hoàng Thiên đang đeo chẳng có tác dụng gì cả. Cho nên chỉ quét mắt qua một chút, lão liền nhìn thấy khuôn mặt và cảm nhận được khí tức của cả hai người.

- Ồ!

Nếu như Cố Sở khiến lão cảm thấy ngạc nhiên, thì khi nhìn thấy Hoàng Thiên, lão lại giật mình ồ lên một tiếng đầy kinh ngạc. Bởi vì người trước mắt này xét về ngoại hình và khí chất thì còn rất trẻ, theo lý thì tu vi sẽ không cao mới đúng, nhưng lão lại không thể nào nhìn thấu tu vi của hắn.

Phải biết với tu vi của lão hiện giờ, đừng nói là một tên thiếu niên, dù là đỉnh cấp cường giả Vấn Đỉnh hậu kỳ cũng không thể nào che giấu được tu vi. Người trẻ tuổi này rất đặc biệt.

Cảm nhận được sự nguy hiểm phát ra từ đối phương, Cố Sở

không dám đứng lại lâu mà kéo Hoàng Thiên nhanh chóng rời khỏi. Bạch Gia và Hoàng Thiên đã có mâu thuẫn không thể hóa giải, nếu đối phương bất chấp mặt mũi ra tay thì nguy to. Lão hiện tại mới chỉ đạt tới cấp độ Vấn Đỉnh hậu kỳ chưa lâu, làm sao là đối thủ của một cái siêu cấp cường giả như thế.

Bạch Ly ở bên này đang nói chuyện với mấy người quen, nghe lão nhân ồ lên như thế thì không khỏi thắc mắc, vội vàng truyền âm:

- Sư huynh, có chuyện gì thế?

Lão nhân không có quay đầu, ánh mắt vẫn chăm chú theo dõi theo bóng lưng của Hoàng Thiên, toát lên một tia hứng thú hiếm có, trả lời sư đệ của mình:

- À! Gặp được một tên tiểu tử khá thú vị.

Bạch Ly khó hiểu, theo hướng ánh mắt của sư huynh mình nhìn theo, nhưng nhìn mãi vẫn không thấy được hai người kia có gì đặc biệt cả, có chút nghi hoặc hỏi:

- Tiểu tử sao?

Lúc này lão nhân mới thu hồi ánh mắt, quay sang nhìn sư đệ của mình, nhếch môi cười đầy ẩn ý:

- Hai người bọn họ có một người tu vi không kém gì ngươi, cho nên ngươi nhìn không ra cũng là chuyện bình thường.

Tuy trong lời nói của lão rất bình thản, không có một tia khinh thường hay châm chọc nào, nhưng vẫn khiến cho Bạch Ly cảm thấy khó chịu. Vì mặc dù lão nhân nói tu vi đối phương không kém hắn, nhưng hắn lại không nhìn ra được điểm gì đặc biệt, như thế chẳng khác nào nói hắn không bằng người ta sao.

Lão nhân cũng lười để ý đến thái độ của hắn, mà dùng linh

hồn lực truyền sang cho hắn một đoạn thông tin, chính là hình ảnh của hai người Hoàng Thiên.

Trong lòng của Bạch Ly vốn đang còn không thoải mái, nhưng đến khi nhìn thấy hình ảnh kia thì sắc mặt trầm hẳn xuống, thậm chí bộc lộ ra sát khí lăng lệ:

- Hóa ra là hắn!

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 149: Đấu Giá Hội Siêu Cấp

Bạch Ly nhìn theo bóng người hai người Hoàng Thiên, sắc mặt âm tình bất định. Hôm đó kế hoạch sắp xếp tỉ mỉ như thế, cuối cùng lại bị tên thiếu niên này và sư phụ của hắn phá hỏng ngay phút chót, bảo sao không tức cho được. Nếu như không phải e sợ thực lực của Vương Đình, hắn quả thực rất muốn một chưởng vỗ chết Hoàng Thiên luôn cho hả giận.

Nhưng muốn là một chuyện, còn có dám ra tay hay không lại là một chuyện khác. Chưa kể nơi này là đấu giá sở của hai hiệp hội lớn nhất Thiên Nguyên đại lục, hắn không thể làm loạn. Thì thân phận của tên thiếu niên này cũng khiến hắn phải cảm thấy e dè, cơn thịnh nộ của Vương Đình không phải hắn và Bạch Gia có thể chống đỡ nổi.

- Bạch Ly, ngươi biết thiếu niên này?

Thấy tâm tình của sư đệ mình phức tạp như thế, lão nhân kia không khỏi ngạc nhiên trong lòng, vội vàng dò hỏi.

Bạch Ly thở ra một hơi dài, sát khí trong lòng cũng theo đó mà tiêu tan không còn tăm hơi, dẫu sao với cấp độ của hắn thì khả năng khống chế cảm xúc là cực kỳ khủng bố. Chẳng qua trước đây bị Vương Đình đánh bại trước mặt nhiều người như thế, hắn sớm ôm hận trong lòng, bây giờ thấy Hoàng Thiên nên không kiềm chế được mà bộc phát ra như vậy thôi.

Thu hồi ánh mắt, hắn tóm tắt ngắn gọn về những chuyện liên quan đến Hoàng Thiên cho lão nhân nghe, không quên nhắc tới

thực lực khủng khiếp của Vương Đình. Mặc dù lão nhân cũng đã đạt tới được một bước kia, nhưng cũng phải cẩn thận một chút. Dẫu sao những người có thể đi tới một bước đó, không có kẻ nào là đơn giản cả.

Lão nhân chăm chú lắng nghe, khi biết được Hoàng Thiên là đệ tử của Vương Đình thì chân mày nhíu lại, không biết suy nghĩ gì trong lòng. Một hồi sau lão mới thở nhẹ một tiếng, mỉm cười nói:

- Không ngờ lại là đệ tử của lão! Chẳng trách ta lại không thể nhìn thấu tu vi của hắn.

Lão chính là đang nghĩ Hoàng Thiên trang bị trên người một pháp bảo che giấu khí tức nào đó của Vương Đình, nên lão mới không thể nào nhìn thấu tu vi của hắn. Trong mắt của lão có lẽ chỉ có cách lý giải này mới phù hợp với lẽ thường.

Không chỉ riêng mình lão, mà bất cứ ai cũng thế, đều không cho rằng một tên thiếu niên mới chỉ Nguyên Đan hậu kỳ lại có thể ngăn cách sự dò xét của một chí cường giả. Mặc dù thực tế là Hoàng Thiên hoàn toàn có thể.

Nếu như Hoàng Thiên biết được ý nghĩ của lão lúc này, có khi hắn lại bị chọc tức mà chửi cho lão một trận cũng nên. Bởi vì hắn nào có cái pháp bảo quái quỷ nào đâu. Sư phụ từ lúc nhận hắn làm đồ đệ đến giờ, ngoài việc thu thập vô số điển tịch trận pháp cho hắn học tập ra thì chẳng cho thêm hắn một thứ gì khác, đến cả một chút linh thạch cũng không có chứ đừng nói đến pháp bảo.

Vương Đình này đích thực là một tên sư phụ keo kiệt nhất thế giới. Phải biết hôm đó tranh cãi ở đại điện, lão thay mặt Hoàng Thiên trắng trợn đòi "câu trả lời" hợp lý của các phương thế lực, chắc chắn là thu được rất khá, nhưng lại không hề cho hắn một đồng nào cả, đây không phải keo kiệt thì là gì nữa.

Một lát sau, Bạch Ly đột nhiên cau mày, nghi hoặc nói:

- Tại sao ta lại thấy tên cường giả kia rất lạ mặt, không hề có một chút ấn tượng nào. Nếu hắn quả thực mạnh như lời sư huynh nói thì không thể nào là một kẻ vô danh mới đúng.

Lão nhân ho khan vài tiếng, nhìn sư đệ của mình mỉm cười một cách đầy ẩn ý, nhẹ nói:

- Thiên Nguyên đại lục rộng lớn vô ngần, tồn tại qua biết bao nhiêu năm tháng, há chỉ đơn giản như vẻ bề ngoài. Tất cả những thứ ngươi biết chỉ là ba phần trôi nổi của tảng băng lớn mà thôi.

Trong giọng điệu của lão mang theo một tia bề trên, tựa như đang nhắc nhở, cũng là đang dạy bảo sư đệ của mình.

Bạch Ly bị nói như thế, nhưng không có chút bất mãn nào, ngược lại có chút kinh ngạc:

- Chẳng lẽ hắn là thái thượng trưởng lão của thế gia viễn cổ nào đó.

Lão nhân gật đầu, sau đó lại lắc đầu:

- Cũng không hẳn, hôm trước mấy tên nhóc của Hiệp Hội Luyện Dược Sư chẳng phải bị một tên tu sỹ ngoại vực sao giết chết sao?

Mấy tên nhóc trong lời của lão không ai khác chính là năm cái Vấn Đỉnh trung kỳ cường giả đã vây công Cố Sở hôm trước. Không biết mấy tên kia khi nghe thấy lão gọi mình là tên nhóc có bật mồ sống dậy hay không. Đường đường là Vấn Đỉnh cường giả trong mắt người khác lại chỉ là trẻ con không hơn không kém, còn gì là mặt mũi nữa.

Nhưng kể ra thì với tuổi tác và tu vi của lão, gọi mấy người đó là tên nhóc thì cũng không có gì là vô lý cả.

- Tu sỹ ngoại vực?

Bạch ly trong lòng thoáng giật mình, kinh ngạc hô lên.

- Không sai, khí tức mà ta cảm nhận được của người này rất giống với luồng khí tức trong đại chiến hôm đó, chỉ khác ở chỗ cường độ mạnh mẽ hơn rất nhiều. Có lẽ là mới tiến bộ không lâu ah.

Lão nhân gật đầu, trong lời nói tràn đầy sự tán thưởng. Đạt đến cấp độ như lão, hoàn toàn biết được việc nâng cao tu vi lên khó khăn như thế nào. Vậy mà chỉ mới qua thời điểm đại chiến có vài ngày, Cố Sở đã có tiến bộ kinh người như thế, tuyệt đối là một kỳ tài hiếm có.

Riêng Bạch Ly lại lâm vào trầm tư, trong đầu liên miên suy nghĩ một lúc lâu, khóe môi hắn bất giác cong dần lên, lộ ra một nụ cười lạnh lẽo:

- Tu sỹ ngoại vực…

…

Hoàng Thiên và Cố Sở tất nhiên không biết được cuộc trò chuyện của Bạch Ly và lão nhân lại xoay quanh thân phận của mình. Thậm chí Cố Sở còn có nguy cơ bị bại lộ thân phận tu sỹ ngoại vực, hoặc bị Bạch Ly tính kế hãm hại nữa.

Nhưng mà dù cho có biết được thì bọn hắn cũng chẳng có gì đáng lo ngại cả. Hoàng Thiên thì có một cái ô dù khổng lồ, chẳng ai dám làm gì quá đáng với hắn. Còn Cố Sở mặc dù có thể sẽ gặp chút rắc rối, nhưng cũng không đến mức nguy hiểm đến tính mạng, cùng lắm thì bỏ chủ nhân ở đó chạy về với Lâm Dương là được.

Chưa kể lần này khi hai người quyết định tham gia đấu giá đã sớm xác định sẽ phải đắc tội với một số người rồi, thêm một hai người cũng chẳng khác đi bao nhiêu. Vậy nên khi hai người bị lão

nhân phát hiện, cũng chỉ hơi khẩn chương lo sợ một chút, chứ không đến mức phải bỏ hội đấu giá mà chạy trốn.

Hơn năm phút sau, hai người bọn họ đã được tiếp viên dẫn tới phòng của mình, an vị tại ghế dựa chờ hội đấu giá bắt đầu. Lần này đấu giá toàn bộ đều là vật phẩm siêu cấp, số lượng sẽ không nhiều, cho nên thời gian rất thoải mái.

Phải tới hơn nửa giờ đồng hồ sau, khi mà tất cả khách nhân có mặt đông đủ, hội đấu giá mới chính thức bắt đầu. Người chủ trì bán đấu giá lần này không ngờ lại do đích thân hội trưởng của hai hiệp hội chủ trì, Đông Tiến của Hiệp Hội Luyện Dược Sư và Du Cảnh Tam của Hiệp Hội Luyện Khí Sỹ.

Thân phận của hai người này tuyệt đối không phải bàn cãi, so với bất cứ vị khách nhân nào có mặt ở đây đều không thua kém, thậm chí còn cao hơn đa số mọi người. Dĩ nhiên, không phải ai cũng có thể là người đứng đầu của một thế lực siêu cấp như vậy. Hội trưởng của hai hiệp hội lớn nhất Thiên Nguyên đại lục, tuyệt đối là những nhân vật phong vân một cõi, đỉnh cao của thế giới này.

Cả hai người đều đã lớn tuổi giống nhau, nhưng khi đứng ở bên cạnh nhau lại tạo ra sự khác biệt rất lớn.

Đông Tiến là một người có vóc dáng cao gầy, khuôn mặt thập phần góc cạnh, đã sớm hằn lên những vết nhăn của năm tháng. Lão một đầu tóc trắng để xõa tự do xuống thắt lưng, bộ y phục lại là một màu đen tuyền, rộng thùng thình, không khỏi khiến cho người ta cảm thấy lão gầy đi rất nhiều.

Ngược lại, Du Cảnh Tam lại có vóc dáng béo lùn, có khi chỉ cao bằng một nửa chiều cao của Đông Tiến. Khuôn mặt mặc dù cũng có vài nếp nhăn hiện rõ, nhưng lại đầy đặn da thịt, nếu như không muốn nói là toàn mỡ, chẳng khác nào một cái mặt lợn. Mái tóc của lão đen nhánh, được cột lên một cách gọn gàng chỉn chu.

Một thân y phục trắng xóa không tỳ vết, bó sát vào cơ thể làm lộ ra cái bụng mỡ phùng phình.

Hai người nếu mỗi người riêng lẻ thì không sao, nhưng một khi đã đứng lại gần với nhau thì quả thực rất dễ khiến người ta bật cười. Bởi chì trông họ chẳng khác nào hai tên bịp bợm, chuyên đi lừa đảo trong nhân thế. Ai có thể nghĩ được, hai cái siêu cấp thân phận khiến muôn người kính nể lại có tạo hình khó coi như vậy chứ.

Tất nhiên, ở nơi này không có ai cười nhạo bọn họ cả. Có thể là vì đều đã biết từ trước, có thể là vì không dám đắc tội, cũng có thể là vì không có để ý tới. Dĩ nhiên, cách hành sử của những cường giả đỉnh cấp không thể nào đánh đồng với đám người thấp kém, hay đám thiếu niên trẻ tuổi được.

- Các vị bằng hữu, lời đầu tiên xin được cảm ơn mọi người đã không ngại đường xa tới đây ủng hộ Thiên Nguyên Đấu Giá Hội, khiến cho ta và Du Cảnh Tam huynh đệ cảm thấy vinh hạnh vạn phần.

Đông Tiến và Du Cảnh Tam xuất hiện trên bục đấu giá, đầu tiên là hướng về mọi người chào hỏi, coi như là một lễ tiết tiêu chuẩn, sau đó mới nói:

- Về quy tắc đấu giá có lẽ mọi người đều đã rõ, ta cũng không cần nhắc lại nữa, chỉ mong mọi người có thể nể mặt chúng ta mà tuân thủ, tránh việc ảnh hưởng đến danh tiếng của mình và người khác. Thiên Nguyên Đấu Giá Hội lần này sẽ chỉ bán mười tám món đồ, so với lần trước ít hơn tám món, tuy nhiên tại hạ có thể đảm bảo rằng, mỗi một kiện trong số mười sáu kiện này đều vượt qua đa phần vật phẩm của những lần trước, sẽ không khiến các vị phải thất vọng một chút nào.

Thanh âm của Đông Tiến vang vọng, nội dung nói ra lại thần thần bí bí khiến người ta nổi lên lòng tò mò, rất muốn biết được

vật phẩm đấu giá trong miệng hắn rốt cục là thứ gì.

Du Cảnh Tam ở bên cạnh cực kỳ phối hợp, đợi Đông Tiến nói xong rồi mới lên tiếng, tuyên bố bắt đầu đấu giá:

- Được rồi! Không nhiều cần lời nữa, Thiên Nguyên Đấu Giá Hội chính thức bắt đầu.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 150: Tin Tức Kinh Người

Du Cảnh Tam vừa dứt lời, một tên tráng hán to lớn lực lưỡng bưng lên một cái hộp gỗ dài, đi tới đặt lên bàn đấu giá, sau đó quay người rời khỏi.

Hộp gỗ này không quá lớn, chỉ dài ước chừng hơn một mét, chất gỗ nâu đen tầm thường, không phát hiện ra được điểm nào đặc biệt. Nhưng toàn bộ mọi người trong đấu trường không có ai cho rằng nó là thứ gỗ tầm thường cả. Dù sao nó cũng đang mang trong mình một kiện siêu cấp vật phẩm, giá trị không hề nhỏ.

- Các vị ở đây có lẽ đều biết tới Luyện Khí Sỹ Duy Quân ah. Kiện vật phẩm đầu tiên của hôm nay chính là một trong những món pháp bảo ít ỏi mà ông để lại cho nhân gian, Giao Long Chiến Tiên phủ - một món tiên khí hoàn chỉnh.

Đông Tiến nhẹ nhàng đánh ra vài đạo hư ấn, khiến cho nắp của chiếc hộp bất ngờ bung ra. Một luồng ánh sáng chói mắt chiếu rọi ra khắp bốn phương, khiến cho con mắt người ta đau nhói.

Mãi tới vài hơi thở sau đó, ánh sáng đó mới nhạt dần đi, để lộ ra một cây phủ cổ xưa, toát ra từng luồng phù văn huyền bí. Phủ, không sắc bén như kiếm, không dũng mãnh như côn, mà trầm hậu hùng hồn.

Từ xa xưa tới nay, những tu sỹ chuyên dùng loại binh khí này đa phần là những con người cương trực và ngay thẳng, không bao giờ khuất phục trước kẻ thù. Hay nói cách khác, chỉ những con người như vậy mới thích hợp sử dụng phủ, mới có thể bộc phát ra

được toàn bộ sức mạnh tiềm tàng trong nó. Phủ từ khi được sáng tạo ra, đã mang trong mình một tính chất riêng như thế, độc đáo và huyền bí đến vô cùng.

- Chất lượng pháp khí do Duy Quân đại sư luyện ra có lẽ không cần phải nói nhiều nữa, chủ nhân của Giao Long Chiến Tiên phủ đưa ra yêu cầu vật phẩm đấu giá là những loại dược thảo nằm trong thiên hạ kỳ trân, ngoài ra không nhận những thứ khác.

Đứng ở bên kia, Du Cảnh Tam mỉm cười nói ra, ánh mắt nhẹ đảo một vòng khắp các căn phòng.

Kiện vật phẩm đầu tiên đã là tiên khí hoàn chỉnh, lại do một vị Luyện Khí Sỹ lừng danh chế tác ra, tuyệt nhiên sẽ dẫn đến kinh động không nhỏ. Phải biết Duy Quân là một trong năm vị Luyện Khí Sỹ có năng lực luyện ra pháp bảo tiên cấp của Nguyên Giới từ xưa tới nay. Cả cuộc đời ông ta chỉ luyện ra mười hai kiện pháp bảo ở cấp bậc tiên khí, mỗi một thứ đều vang danh thiên hạ, mạnh mẽ vô cùng. Không thể ngờ được hôm nay hội đấu giá lại có thể xuất hiện một kiện, quá mức kinh người.

Chỉ là những người có mặt ở đây có kẻ nào là người tầm thường, không phải là lão quái vật thì cũng là gia chủ một phương thế lực khổng lồ, năng lực khống chế cảm xúc đều khủng bố khiếp người. Cho nên tuy rằng trong lòng bọn họ rất kinh sợ và kích động, nhưng đều không có bộc lộ ra ngoài, một mực bình tĩnh quan sát.

Thành ra không khí đấu giá trường sau lời giới thiệu của hai người Đông Tiến và Du Cảnh Tam vẫn duy trì sự tĩnh lặng, không có một chút thanh âm nào.

- Một gốc Kim Đẳng Huyết Giao thảo một vạn năm tuổi.

Gần một phút đồng hồ trôi qua mới có thanh âm ra giá, không ngờ lại là một loại thảo dược nằm trong thiên hạ kỳ trân vạn năm

tuổi.

Kim Đằng Huyết Giao này nghe nói ban đầu chỉ là một loại cây leo bình thường, nhưng từ nhỏ đã sinh trưởng trong máu của giao long, hấp thụ tinh hoa mà trưởng thành. Như vậy có thể nói rằng, có được Kim Đằng Huyết Giao chẳng khác nào có được máu của giao long, một trong những giống loài hậu duệ của chủng tộc cường đại nhất thế gian này.

Đáng nói hơn cả là tuổi thọ của nó, hơn một vạn năm tuổi hấp thu đồng hóa, tinh huyết giao long bên trong Kinh Đằng Huyết Giao đã mất đi sự cuồng bạo dã tính, mà chỉ còn lại phần tinh hoa nhất, cho nên giá trị khó mà tưởng tượng nổi.

Có lẽ người mới ra giá này cũng phải đắn đo lắm mới dám ra quyết định dùng gốc thiên hạ kỳ trân này để đổi lấy Giao Long Chiến Tiên phủ. Bởi vì Kim Đằng Huyết Giao này so với Giao Long Chiến Tiên phủ còn trân quý hơn hẳn một bậc.

Thực ra cũng không có gì vô lý, một khi đạt tới cấp độ như bọn họ thì không quá quan tâm đến giá trị thị trường của bảo vật, mà chủ yếu quan tâm đến giá trị thực mà nó mang lại cho họ. Ví như đối với chủ nhân của Kim Đằng Huyết Giao, gốc thảo dược này trong tay hắn không đem lại lợi ích bằng kiện tiên khí kia, thì chẳng có lý do gì để hắn không đổi cả. Những loại bảo vật này cực kỳ hiếm có, không phải lúc nào cũng có thể xuất hiện, một khi vụt mất là không còn cơ hội nhìn thấy nữa.

Hoàng Thiên ngồi trong phòng cảm nhận cái không khí quái lạ ở nơi này, không khỏi than thầm trong lòng. Quả nhiên là những nhân vật siêu cấp, suy nghĩ và hành động đều khác biệt một trời một vực so với đám người tạp nham hoặc đám thiếu niên mới lớn kia.

Ngay cả hội đấu giá này cũng khác biệt so với những gì hắn biết, chưa kể quy định yêu cầu vật phẩm dùng để ra giá do chủ

nhân của vật phẩm đấu giá đưa ra. Thì việc ra giá cũng không diễn ra theo lẽ thường, bởi vì lần ra giá sau không nhất thiết phải cao hơn lần ra giá trước, mà chỉ cần đáp ứng đủ yêu cầu của chủ nhân vật phẩm đấu giá là đủ. Và tất nhiên, lựa chọn cuối cùng cũng là do chủ nhân vật phẩm đấu giá đó quyết định.

Hội đấu giá này đáng ra phải gọi là một cuộc tụ hội trao đổi vật phẩm giữa các nhân vật siêu cấp mới đúng, nếu có khác thì khác ở chỗ, chủ nhân của chúng đều ẩn danh mà thôi.

Không lâu sau đó, lại có vài thanh âm ra giá, nhưng tuyệt nhiên không có thứ nào vượt qua giá trị của Kim Đằng Huyết Giao. Và không có gì khó đoán, chủ nhân của Giao Long Chiến Tiên phủ đã lựa chọn Kim Đằng Huyết Giao.

Vật phẩm đầu tiên giao dịch thành công, cũng chẳng khiến cho không khí của nơi này thay đổi chút nào. Đông Tiến xốc hai cái ống tay áo rộng thùng thình của mình lên, vỗ tay hai cái để gọi nhân viên mang ra kiện vật phẩm tiếp theo. Sau khí giới thiệu một hồi, trường đấu giá lại tiếp tục cái việc nhàm chán là ra giá.

Hoàng Thiên ngồi trong căn phòng chăm chú quan sát, hôm nay tới nơi này khiến hắn mở mang được rất nhiều kiến thức. Tựa như một đứa trẻ năm tuổi lần đầu tiên được đến dự một hội nghị của các trưởng lão vậy. Mọi thứ đều rất lạ lùng và mới mẻ, khác biệt hoàn toàn với thế giới quan trước đây của hắn.

Tất nhiên là hắn không hề có ý định ra giá, một phần do hắn và Cố Sở không đủ năng lực để cạnh tranh với người ta, phần nữa là do hắn đã có kế hoạch riêng của bản thân, bây giờ còn chưa phải lúc bộc lộ ra.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, từng kiện từng kiện vật phẩm được đưa ra đấu giá, đa phần đều giao dịch thành công, nhưng cũng có trường hợp những người tham gia không thể đưa ra vật phẩm làm hài lòng chủ nhân vật phẩm đấu giá, khiến hắn phải thu

về.

Sau khi kiện vật phẩm thứ mười bảy được giao dịch thành công, hội trường đấu giá bỗng nhiên trở nên khác lạ hoàn toàn. Cái không khí vẫn yên lặng và tĩnh mịch như thế, nhưng đã xuất hiện thêm một sự trầm trọng khó nói thành lời, khiến tâm trạng của người ta xuất hiện một sự nặng nề.

Sở dĩ không khí trở nên như vậy đều là do tâm trạng của toàn bộ mọi người đều đang nâng lên cao độ, nghiêm nghị chuẩn bị. Tất cả đều vì thứ sẽ được giao dịch cuối cùng này, vật phẩm áp chót.

Thiên Nguyên Đấu Giá Hội từ xưa tới nay, trải qua biết bao nhiêu cuộc đấu giá tới giờ, vật phẩm áp chót đều là những thứ vô cùng khủng khiếp. Thậm chí có vài lần dẫn đến kinh biến thiên địa, đem các thế lực tại đại lục này đảo điên một hồi. Nhiêu đó có thể thấy được tầm ảnh hưởng của thứ giao dịch cuối cùng này.

Đông Tiến và Du Cảnh Tam cũng không ngoại lệ, thu lại nụ cười trên khuôn mặt, thay vào đó là một sự uy nghiêm trịnh trọng, nhưng sâu trong ánh mắt vẫn không thể che giấu được một tia hưng phấn.

- Các vị! Rốt cục chúng ta cũng đi tới vật phẩm áp chót của Thiên Nguyên Đấu Giá Hội. Đấu giá lần này diễn ra thuận lợi như thế, Đông Tiến huynh và Du Cảnh Tam ta thực sự rất cảm kích, ngàn lời cảm ơn cũng không thể lột tả hết… sẽ không để các vị đợi lâu nữa, Đông Tiến huynh sẽ giới thiệu về vật phẩm áp chót lần này.

Đông Tiến đứng bên cạnh nhìn qua Du Cảnh Tam một cái, sau đó gật nhẹ đầu đồng ý, hướng tới phía các khách nhân nói lớn:

- Thực ra vật phẩm áp chót lần này không phải là vật, mà là một tin tức. Một tin tức có tầm ảnh hưởng cực lớn đến tình hình của Thiên Nguyên đại lục lúc này. Đã được chúng ta điều tra qua

và chứng thực, tuy không chắc chắn một trăm phần trăm nhưng cũng chắc đến tám mươi. Hơn nữa, ngoài Hiệp Hội Luyện Dược Sư và Hiệp Hội Luyện Khí Sỹ của chúng ta ra, còn có hai đại thế lực khác cùng chứng thực, nên mọi người có thể hoàn toàn an tâm về độ tin cậy của nó.

Lời nói vừa ra, trường đấu giá lần đầu tiên bùng nổ xôn xao, từng thanh âm nghị luận không ngừng vang vọng, liên tục không ngừng. Có thể khiến cho đám siêu cấp nhân vật trở nên thất thố như thế, nhiêu đó đủ chứng minh tầm ảnh hưởng của nó lớn như thế nào.

Dĩ nhiên, một thứ có thể ảnh hưởng đến toàn bộ cục diện của Thiên Nguyên đại lục sẽ là vấn đều được quan tâm nhất của đám người này, bởi vì bọn họ đều là bá chủ phiến đại lục này, không ai muốn mình bị mất đi cái quyền uy đó cả.

Duy chỉ có căn phòng của Hoàng Thiên là yên ắng không một động tĩnh, hai con người tựa như không bị cái thông tin kia làm cho kinh ngạc một chút nào. Thậm chí, trên khóe môi của Hoàng Thiên lúc này, đang nở một nụ cười.

Một nụ cười lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Bên dưới đài đấu giá, Đông Tiến yên lặng một lát, đợi cho đám nhân vật kia ổn định lại tâm trạng rồi mới chầm chậm nói ra, từng chữ từng chữ một:

- Tin tức về… Cố Tinh Cực Đạo Thạch.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 151: Âm Mưu

Cố Tinh Cực Đạo Thạch.

Cái tên vừa được gọi ra, liền khiến cho bên trong trường đấu giá bùng nổ, tựa như một tia chớp cực lớn oanh tạc trong nội tâm từng người.

Gần như toàn bộ mọi người có mặt tại đây lúc này, bất kể thân phận là siêu cấp lão quái, hay là bá chủ một phương thế lực đều giật mình kinh sợ. Thậm chí có một số kẻ thất thố hô lên, bật người đứng dậy, hận không thể lao tới sàn đấu giá mà túm lấy Đông Tiến để hỏi cho ra nhẽ.

- Đúng vậy! Mọi người không hề nghe nhầm, tin tức lần này chính là nói về tung tích của Cố Tinh Cực Đạo Thạch, một tiên thiên đồ vật nằm ngoài thiên hạ kỳ trân.

Cố Tinh Cực Đạo Thạch, cái tên đối với đa số các tu sỹ bình thường đều vô cùng xa lạ và mới mẻ, nhưng đối với những nhân vật siêu cấp có mặt tại đây, đó lại là cái tên cực kỳ khủng khiếp, vì nó có thể thay đổi toàn bộ vận mệnh của Nguyên Giới.

Truyền thuyết về Cố Tinh Cực Đạo Thạch xưa nay chưa bao giờ được lan truyền rộng rãi. Có thể là do bản thân nó đã là một tồn tại cấm kỵ của trời đất này, cũng có thể là do công dụng của nó quá mức nghịch thiên, khiến cho chủ nhân sở hữu nó không muốn truyền bá ra bên ngoài. Do đó, ngoài những nhân vật siêu cấp đã sống qua vô số năm tháng ra, thì những thành phần còn lại của Nguyên Giới sẽ không thể nào biết được sự tồn tại của nó,

hoặc có biết cũng chỉ là một chút da lông mà thôi.

Sở dĩ dám nói công dụng của nó quá mức nghịch thiên, một tồn tại cấm kỵ của thế gian là bởi vì đúng như cái tên mà thế nhân đã đặt cho nó, nó có công dụng cường hóa linh căn.

Vạn vật sinh linh từ khi sinh ra đã mang trong mình tinh hoa của trời đất, tinh hoa này là yếu tố cốt lõi trên con đường tu luyện của chúng sinh, đại biểu cho tiềm lực sau này của tu sỹ. Tinh hoa càng thuần khiết, thì càng gần với Thiên Đạo, tiềm lực phát triển của sinh linh đó càng mạnh.

Chỉ là từ khi sinh ra, tinh hoa đã gắn liền với cuộc đời sinh linh đó, suốt đời không hề thay đổi. Cho nên, thế nhân mới phân chia ra cái gọi là thiên tài và phế vật.

Vậy mà Cố Tinh Cực Đạo Thạch này lại có thể thay đổi cái tinh hoa được coi là bất biến đấy, thúc đẩy nó phát triển hướng về cực hạn, biến một kẻ sinh ra là phế vật trở thành thiên tài, biến một kẻ thiên tài thành siêu cấp thiên tài. Đây không đơn giản là một công dụng, mà chính là một sự nghịch đạo, trái với quy tắc vốn có của trời đất này.

Nói dông dài như thế, đều vì muốn chứng minh sự nghịch thiên của món đồ này, đủ để thấy được tầm ảnh hưởng lớn lao của nó.

Thử nghĩ mà xem, nếu như một thế lực có được Cố Tinh Cực Đạo Thạch, sau đó tiến hành cường hóa linh căn cho toàn bộ thế hệ trẻ của mình, sẽ là khủng khiếp cỡ nào.

Mặc dù việc sử dụng nó sẽ gây ra sự mất cân bằng nghiêm trọng trên thế gian, nhưng đám người kia có mấy ai quan tâm chứ. Trong mắt bọn họ chỉ có quyền lợi tuyệt đối, và thứ đồ này một khi lọt vào tay, sẽ đem về cho bọn họ một tương lai không thể nào tưởng tượng nổi, thậm chí có thể thành bá chủ toàn bộ thế giới.

Đây là một hấp dẫn quá mức khủng khiếp và không có một ai có thể chối từ nó. Đó cũng chính là nguyên nhân khiến cho đám người ở nơi này trở nên thất thố như thế.

Du Cảnh Tam và Đông Tiến đứng trên sàn đấu giá quan sát trạng thái của đám người, trong ánh mắt không hề che giấu đi sự hưng phấn. Cuộc đời của bọn hắn từ khi sinh ra tới giờ chủ trì không biết bao nhiêu lần đấu giá, nhưng chỉ có duy nhất lần này là đưa ra một tin tức kinh người như thế.

- Ta biết các vị nhất thời còn chưa thể tin được, cho nên đã yêu cầu đối phương cung cấp bằng chứng chứng minh cho tin tức đó. Và tất nhiên chủ nhân của tin tức đã đồng ý, xin mời các vị cùng xem qua ah.

Du Cảnh Tam hướng về một số căn phòng khách nhân đang xôn xao, mỉm cười nói lớn. Hắn đương nhiên có thể đoán được suy nghĩ của đám người này, dù cho từ đầu đã lấy danh nghĩa hai người bọn hắn, cộng thêm hai hiệp hội và hai đại thế lực để đảm bảo, nhưng vẫn chưa đủ để thuyết phục bọn họ. Dẫu sao thứ đồ vật này cũng có ảnh hưởng khó mà tưởng tượng nổi, không có một thế lực nào có đủ uy tín để đảm bảo cho tin tức về nó là chính xác cả.

Thanh âm của hắn vừa ra liền khiến cho toàn bộ bầu không khí trở nên tĩnh lặng, tràn đầy sự hồi hộp và chờ mong. Hiển nhiên tất cả mọi người lúc này ai ai cũng muốn xem qua thứ bằng chứng trong lời của Du Cảnh Tam.

Chẳng để cho bọn họ chờ lâu, Du Cảnh Tam đã thu lại nụ cười trên môi, nghiêm túc lấy ra một khối ngọc giản, thi triển pháp thuật lên nó. Khối ngọc giản được kích phát nhanh chóng bay lên lơ lửng trên không, phát ra từng đoàn ánh sáng nhu hòa, hóa thành một loạt hình ảnh trình chiếu lên không gian.

Hình ảnh đó thể hiện ra một phương không gian kỳ lạ, có vài

phần âm u mờ tối. Mặc dù chỉ được tái tạo lại thông qua hình ảnh, nhưng người ta vẫn có thể cảm nhận được những tia tang thương cổ lão, tựa như khí tức của vạn cổ trôi qua, mục nát đến vô cùng. Từng luồng phù văn kỳ dị không ngừng lấp lóe, toát ra khói đen tà dị khiến cho nơi này càng thêm mờ ảo.

Mà trung tâm của hình ảnh lúc này, có một khối đá màu đen đang huyền phù trên không, bộc phát ra hào quang óng ánh. Khối đá này không quá lớn, chỉ to bằng nắm đấm người trưởng thành. Bề mặt đen bóng không một dấu vết, được bao phủ bởi rất nhiều phù văn kỳ dị, không hề tuân theo một quy tắc nào. Khiến cho người ta có cảm giác rõ ràng có thể nhìn thấy được nó đang tại đó, nhưng lại không thể cảm nhận được sự tồn tại của nó, tựa như mọi thứ nhìn thấy đều chỉ là hư ảo.

Cảm giác này chính là cảm giác khi tiếp xúc với Cố Tinh Cực Đạo Thạch mà tiền nhân từng nói qua, không thể nào sai được.

Lần này tất cả mọi người đều lâm vào im lặng triệt để, không ngờ cuộc đời bọn họ lại có thể nhìn thấy được thứ đồ vật nghịch thiên này, mặc dù chỉ là nhìn qua hình ảnh tái tạo.

Lúc này đây không còn ai nghi ngờ về cái thông tin được đem ra đấu giá nữa. Bởi vì mặc kệ nó đúng hay là sai, thì Cố Tinh Cực Đạo Thạch đã xuất hiện là điều chắc chắn. Và nó đang ngay tại phiến đại lục này, ở một nơi mà tất cả bọn họ đều có quyền lực cực lớn.

Rất nhanh sau đó hình ảnh lại biến đổi, phiến không gian này đột nhiên xuất hiện mười mấy bóng người, tất cả đều là tu sỹ. Chỉ là hình ảnh bị cố ý làm nhòe đi, không thể nào nhận dạng được. Đồng thời lúc đó, góc độ của hình ảnh cũng thay đổi theo, tiến nhanh về phía đám người kia. Hóa ra đây là hình ảnh được phát ra từ trí nhớ của một người nào đó. Mà những hình ảnh này chính là những thứ đã được hắn tận mắt chứng kiến, ghi nhớ vào trong đại não.

Đám tu sỹ mới vào kia rất nhanh nhìn thấy được Cố Tinh Cực Đạo Thạch, không nói nhiều lời liền tiến lên tranh cướp, đại chiến cứ như thế nổ ra không hề báo trước.

Tất nhiên, đoạn hình ảnh chiến đấu đó sẽ bị cắt bỏ đi, nếu không thì đám lão quái này hoàn toàn có thể dựa vào pháp thuật và pháp bảo mà đám người kia thi triển ra để điều tra ra lai lịch của bọn họ, như vậy chẳng khác nào cho không tin tức ah. Chủ nhân của tin tức sẽ không ngốc như thế.

Tất cả mọi người trong trường đấu giá đều nóng như lửa đốt, hận không thể tìm được tên chủ nhân của tin tức này mà ép hỏi thông tin. Đến khi hình ảnh chiếu ra có một tên tu sỹ lợi dụng sơ hở cướp được Cố Tinh Cực Đạo Thạch vào tay thì toàn bộ mọi người đều đứng lên, khí tức mất kiểm soát bộc phát ra ngoài, suýt chút nữa đem nơi này nổ tung thành bụi phấn.

Quả nhiên, đã có kẻ cướp đi được Cố Tinh Cực Đạo Thạch.

Đông Tiến và Du Cảnh Tam cảm nhận được sự thất thố của đám nhân vật kia, trong lòng không khỏi cảm thán. Cách đây không lâu, khi mà bọn họ lần đầu tiên nghe về tin tức và nhìn thấy những hình ảnh này cũng chẳng khác gì. Thậm chí còn vô tình phá hủy đi không ít kiến trúc nữa đấy.

Du Cảnh Tam nhìn trường đấu giá đang run rẩy, trong lòng thầm hô không ổn, không dám dài dòng nữa mà vội vội vàng vàng nói:

- Được rồi, ta cũng không kéo dài thời gian nữa. Chủ nhân của tin tức sở dĩ đưa ra nó là bởi vì hắn không đủ khả năng để tranh đoạt thứ đồ này. Nhưng ta tin rằng các vị ở đây hoàn toàn có thể...

Hắn còn chưa nói hết, đã có người lên tiếng cắt ngang, giọng điệu trầm bổng tràn đầy uy nghiêm:

- Cảnh Tam huynh, tin tức này một khi đem ra đấu giá, nghĩa là nó phải là tin tức độc nhất. Không biết chủ nhân của tin tức có gì để đảm bảo sẽ không nói cho người thứ ba biết? Nếu như không đảm bảo được điều đó thì chúng ta làm sao yên tâm mà đấu giá đây.

Bị người khác ngắt lời, Du Cảnh Tam trong lòng không khỏi có chút tức giận, nhưng mà không có thể hiện ra ngoài. Ngược lại còn mỉm cười nhẹ nhàng, tựa như đã dự liệu từ trước sẽ có người hỏi như thế, chầm chậm giải thích:

- Cái này các vị có thể yên tâm, ta lấy danh dự mấy vạn năm tồn tại của hai hiệp hội lớn nhất Nguyên Giới ra để đảm bảo. Chủ nhân của tin tức này đã đứng trước mặt ta và Đông Tiến huynh thực hiện lời thề Thiên Đạo. Rằng cho tới thời điểm hiện tại, hắn chưa bao giờ truyền tin tức này cho người khác biết, và sau khi đấu giá thành công, hắn sẽ không bao giờ truyền tin tức này ra ngoài nữa.

Quả nhiên thông tin mà Du Cảnh Tam nói ra này rất có sức thuyết phục, khiến cho nhiều người an tâm không ít. Lời thề Thiên Đạo từ xưa tới nay luôn là một cấm kỵ đối với tu sỹ, không phải trường hợp đặc biệt hoặc bất đắc dĩ sẽ không dễ gì nói ra. Trái lời thề Thiên Đạo, đồng nghĩa với thân tử đạo tiêu, đi về với cát bụi. Mà một kẻ bán thông tin kiếm lời như thế này, chắc chắn sẽ không bao giờ đùa giỡn với tính mạng của mình.

Tất nhiên, vẫn có người chưa hoàn toàn tin tưởng, lên tiếng nghi hoặc hỏi:

- Vậy khi nãy Đông Tiến huynh có nói tới hai thế lực khác cùng chứng thực thông tin này, vậy là có ý gì?

Du Cảnh Tam nghiêm túc gật đầu:

- Cái này ta cũng đang định nói với mọi người. Tin tức lần này

không chỉ có một mình người kia biết được, mà còn có hai đại thế lực khác nữa.

Không cần phải nói, lời này của hắn khiến cho không khí của trường đấu giá muốn nổ tung. Rất nhiều thanh âm phẫn nộ quát tháo vang lên, hiển nhiên là bị chọc giận rồi.

Kể ra cũng phải, khi mà bọn họ đang háo hức chuẩn bị tranh giá thì đột nhiên phát hiện ra cái thứ được đưa ra tranh giá đó lại có hai cái siêu cấp thế lực khác cũng biết, bảo sao không tức giận cho được.

Đông Tiến nãy giờ im lặng đứng một bên, lúc này mới nhíu mày bước tới, trầm giọng nói lớn:

- Ta biết các vị đang rất bất mãn, nhưng mà thay vì thể hiện chút cái tôi đó, các vị không thử nghĩ mà xem. Nếu như các vị không tranh đoạt tin tức này, để cho hai thế lực kia phối hợp với nhau giành được Cố Tinh Cực Đạo Thạch, thì sẽ dẫn đến hệ quả lớn lao như thế nào?

Không khí ồn ào bất chợt nhỏ dần rồi im bặt, tất cả mọi người có mặt đều ngẩn ra, sau đó chuyển thành biến sắc.

Phải rồi, một khi có đại thế lực nào đó đoạt được món đồ này, đồng nghĩa với việc mở ra một tương lai khủng khiếp, hoàn toàn có thể trở thành bá chủ của thế giới này.

“Anh em nào muốn hiểu rõ hơn vì sao lại là âm mưu thì đọc lại chương 84 và 85 nhé. Có liên quan mật thiết lắm đấy. He He! :))”

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 152: Âm Mưu... Dương Mưu?

Thiên Nguyên đại lục hiện nay có mười đại thế lực siêu cấp, viễn siêu tất cả các thế lực còn lại. Bao gồm bốn gia, ba môn, hai hội, nhất triều, tất cả đều là thế lực được truyền thừa từ thời Thượng Cổ, nội tình sâu không lường được.

Bốn gia bao gồm Bạch Gia, Hứa Gia, Đinh Gia, Trần Gia, mỗi một cái đều là gia tộc siêu cấp, xưng bá một phương. Ba môn bao gồm Thiên Đạo Môn, Thiên Kiếm Môn, Thái Thanh Môn, được tiền nhân thành lập từ thời Thượng Cổ, đệ tử vô số, thiên tài nổi lên lớp lớp.

Hai hội bao gồm Hiệp Hội Luyện Dược Sư và Hiệp Hội Luyện Khí Sỹ, là hai thế lực có tầm ảnh hưởng lớn nhất đến thế cục của Thiên Nguyên đại lục, gần như chi phối toàn bộ thị trường dược và khí. Và cuối cùng là nhất triều, là triều đại duy nhất được xếp vào trong top mười đại thế lực Thiên Nguyên - Cổ Huyền Thiên Triều.

Mười đại thế lực cùng tồn tại trong một đại lục, chẳng khác nào mười con mãnh hổ sống chung trong cùng mảnh đất, xung đột là điều không thể nào tránh khỏi. Chẳng qua là loài người không giống với những loài động vật hoang dã, mà còn bị ràng buộc bởi những nguyên tắc trong xã hội của mình. Cho nên dù cho có tồn tại mâu thuẫn, nhưng các đại thế lực đó vẫn giữ được thế hòa bình, kiềm chế lẫn nhau.

Nói như vậy để có thể hiểu được, sự thái bình của Thiên Nguyên đại lục hiện giờ chỉ là tạm thời, mong manh đến vô cùng.

Một khi cái thế cân bằng đó bị phá vỡ, lợi ích của bất cứ bên nào bị xâm phạm thì cũng có thể dẫn tới hỗn loạn tranh đấu, máu chảy thành sông.

Và lần này, Cố Tinh Cực Đạo Thạch chính là thứ phá vỡ đi sự cân bằng đó, báo hiệu cho một kinh biến cực lớn, có thể khiến cho thế cục của đại lục này phải sắp xếp lại một lẫn nữa.

Lúc này đây tất cả đám nhân vật trong trường đấu giá đều lâm vào trong suy nghĩ, đưa ra nhiều suy đoán không giống nhau.

Có lẽ tin tức này chính là do hai đại thế lực kia cố ý bán ra, mục đích chính là vì muốn tìm thêm đồng minh để hợp tác, cùng nhau tranh đoạt Cố Tinh Cực Đạo Thạch.

Đây không phải là hai thế lực kia hảo tâm, muốn cùng chia sẻ Cố Tinh Cực Đạo Thạch. Cũng không phải vì bọn họ không đối phó được với thế lực đang nắm giữ món đồ này, dẫu sao giữa các đại thế lực với nhau không có sự chênh lệch đáng kể. Chỉ cần bọn họ liên hợp lại với nhau thì hoàn toàn có thể chiến thắng.

Vấn đề ở đây là, sau khi tranh đoạt được Cố Tinh Cực Đạo Thạch, bọn họ sẽ trở về thế đối nghịch với toàn bộ các thế lực còn lại của Thiên Nguyên đại lục.

Mặc dù nói mọi tin tức từ đầu luôn luôn được bảo mật một cách cao nhất, người ngoài không thể biết được là thế lực nào nắm giữ Cố Tinh Cực Đạo Thạch, cũng như không thể biết được hai thế lực nắm giữ tin tức kia là thế lực nào. Nhưng giấy làm sao bọc được lửa, một khi bọn họ bắt đầu ra tay thì cũng là lúc thế nhân biết được tất cả.

Thử hỏi các thế lực còn lại một khi biết được, liệu có thể ngồi yên để cho bọn họ yên ổn độc chiếm và sử dụng Cố Tinh Cực Đạo Thạch hay không. Tất nhiên là không rồi, thậm chí nếu không cẩn thận thì được không bù nổi mất, còn chưa thấy tương lai đã bị

người ta tận diệt. Dù cho hai đại thế lực liên hợp với nhau sẽ trở nên cực kỳ mạnh, nhưng còn chưa đủ để chống đỡ phần còn lại của Thiên Nguyên đại lục.

Nhưng nếu như bọn họ có thêm một đồng minh là đại thế lực khác nữa thì mọi chuyện sẽ thay đổi hoàn toàn.

Mặc dù Thiên Nguyên đại lục có tới mười đại thế lực, nhưng có dã tâm chiếm đoạt Cố Tinh Cực Đạo Thạch thì chỉ có tám. Bởi vì Hiệp Hội Luyện Dược Sư và Hiệp Hội Luyện Khí Sỹ chính là hai cỗ thế lực đặc biệt, sẽ không tham gia tranh đoạt món đồ này.

Sở dĩ có thể nói như vậy là bởi vì hai hiệp hội này hoàn toàn khác so với những đại thế lực còn lại. Nếu như tám đại thế lực kia đều dựa vào sức mạnh của các thành viên để tồn tại và tranh đấu, giữ vững vị trí của mình. Thì hai hiệp hội này lại dựa vào năng lực luyện khí và luyện dược của thành viên trong hội.

Chỉ cần luyện dược sư và luyện khí sỹ có đẳng cấp càng cao, càng luyện ra được những thứ có giá trị, thì hai hiệp hội của bọn họ sẽ càng hùng mạnh. Do vậy, thứ quyết định tương lai của hai hiệp hội này chính là thiên phú luyện dược của luyện dược sư và luyện khí của luyện khí sỹ, chứ không phải là linh căn. Mà Cố Tinh Cực Đạo Thạch chỉ có thể cải tạo linh căn, lại không thể cải tạo hai loại thiên phú kia, thứ quyết định tương lai của họ.

Chính vì thế mà đối với bọn họ, có được Cố Tinh Cực Đạo Thạch hay không cũng không khác gì nhau. Như vậy, chẳng có lý do gì để họ tham gia tranh đoạt một thứ không đem lại lợi ích cho mình, thậm chí còn có thể đem lại nguy cơ cực lớn.

Tám đại thế lực còn lại, sẽ có một thế lực bị tiêu diệt ngay từ đầu, hoặc chí ít là mất đi năng lực tham chiến về sau. Chính là thế lực đang nắm giữ Cố Tinh Cực Đạo Thạch hiện tại. Ba đánh một, dù cho thế lực kia có mạnh đến mức nào cũng không có tư cách chống đỡ.

Như vậy, thế cục sau cùng chính là bốn đấu ba, một thế cục mặc dù không thể nói là cân bằng, nhưng tuyệt đối có thể khiến cho người ta kiêng kỵ, không dám hành động lỗ mãng.

Ngay từ đầu, mọi chuyện đã là một âm mưu… không! Đúng hơn là một dương mưu. Muốn cho các đại thế lực đưa ra sự lựa chọn, một lần đánh cuộc nguy hiểm, không biết trước được chuyện gì sẽ xảy ra.

Hoặc thành công tranh đoạt được Cố Tinh Cực Đạo Thạch và giữ thế cân bằng với các thế lực còn lại, hứa hẹn một tương lai phát triển cực thịnh. Hoặc là tranh đoạt được Cố Tinh Cực Đạo Thạch nhưng lại không giữ được nó, vì thế cân bằng bị phá vỡ dẫn tới đại chiến nổ ra, tương lai mịt mù.

Đây là một bàn cờ đã được người ta vẽ ra sẵn, thậm chí còn không hề che giấu nước đi và hậu quả, nhưng vẫn đảm bảo được có kẻ nhảy vào. Đơn giản vì lợi ích mà nó mang lại, quá đủ hấp dẫn để cho đối phương buộc phải đưa ra sự lựa chọn.

Chỉ có duy nhất một điều vô lý mà không ai có thể hiểu được là, tại sao hai đại thế lực kia lại lựa chọn phương thức này để tìm đối tượng hợp tác? Bọn họ hoàn toàn có thể thỏa thuận với nhau, bí mật tìm tới một đại thế lực khác có mối quan hệ tốt nhất với mình để bàn chuyện này. Như vậy sẽ giữ kín được bí mật lâu hơn, đồng nghĩa với việc họ có thể tranh thủ được thời gian, chuẩn bị ứng phó cũng sẽ tốt hơn nhiều.

Ngược lại, việc đưa tin tức này ra đấu giá không hề đem lại cho họ một chút lợi ích nào, thậm chí còn gặp phải rất nhiều phiền phức. Chưa kể tin tức lan truyền, khiến cho thế lực đang nắm giữ Cố Tinh Cực Đạo Thạch kia chuẩn bị đề phòng, thậm chí là tiến hành kết hợp cùng các thế lực khác để đối phó ngược trở lại. Thì việc để các thế lực còn lại biết được sẽ gây ra một áp lực cực lớn, càng thêm nguy hiểm.

Thành ra, lại có người không nghĩ giống như trên mà suy đoán ra kết quả khác. Để giải thích cho điều vô lý ở trên chỉ có hai đáp án khả thi nhất.

Đầu tiên là hai thế lực kia cố tình làm vậy, coi như là một lời đề nghị đối với thế lực đang nắm Cố Tinh Cực Đạo Thạch, ép buộc bọn họ phải đưa ra lựa chọn. Hoặc đưa ra Cố Tinh Cực Đạo Thạch để cùng sử dụng, sau đó diễn ra một vở kịch che mắt thế nhân. Hoặc chịu sự vây đánh cùng lúc của ba đại thế lực, đi tới con đường tàn lụi.

Thứ hai là, kẻ tung ra tin tức này không phải hai đại thế lực kia, mà là một kẻ thứ ba. Nếu như thực sự là đáp án này, thì mục đích của kẻ này là gì? Muốn khơi mào nội chiến? Hay muốn tiêu diệt một đại thế lực? Hay là một mục đích nào khác nữa, không một ai có thể biết được.

Cứ thế mỗi người một suy nghĩ, toàn bộ trường đấu giá vẫn như thế chìm vào trong tĩnh lặng.

Duy chỉ có bên trong căn phòng số một trăm sáu lăm, Hoàng Thiên thư thái dựa lưng vào ghế, khóe môi dưới lớp mặt nạ đang nhếch lên một đường cong đẹp mắt, hắn đang cười.

Nếu như đám người kia mà biết được, thứ đồ vật đang khiến chúng phải suy tư, phải phiền não đau đầu lại ở ngay đây, nằm trong tay của một tên tiểu bối như hắn, thì không biết sẽ có phản ứng như thế nào ah. Có lẽ đầu tiên sẽ phẫn nộ đánh hắn chết tươi, sau đó điên cuồng đánh nhau để tranh đoạt nó đấy. Con người mà, tham lam và ích kỷ.

Bên cạnh hắn lúc này, Cố Sở đứng yên tại chỗ, hai mắt như nhìn xuyên qua trận pháp ẩn giấu, không ngừng quan sát từng căn phòng xung quanh, cảm nhận từng chút cái không khí kỳ lạ của nơi này.

Ánh mắt của lão sắc bén lạ thường, nhưng không thể che giấu được sự hưng phấn tột độ. Cuộc đời lão, từ khi bước chân vào con đường tu luyện tới nay, chưa bao giờ làm một việc hay ho đến như thế này, quả thực rất kích thích.

Hôm nay, Thiên Nguyên đại lục chính thức biến thiên.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 153: Đấu Giá Kết Thúc.

- Chủ nhân của tin tức này không có yêu cầu gì đặc biệt về vật phẩm đấu giá, cho nên mọi người có thể tự do ra giá, chỉ cần phù hợp với nhu cầu của hắn là được. Đấu giá tin tức về Cố Tinh Cực Đạo Thạch… bắt đầu!

Không khí tĩnh lặng bên trong trường đấu giá bất chợt bị phá vỡ bởi giọng nói của Du Cảnh Tam. Toàn bộ mọi người đang chìm trong dòng suy nghĩ lúc này đều bị đánh thức, tập trung quan sát hai lão nhân đang chủ trì đấu giá bên dưới.

Mạo hiểm tranh đoạt hay đứng ngoài bàng quan, trong lòng của mỗi người có lẽ đều đã đưa ra quyết định cuối cùng.

- Một gốc Kim Tiền Thảo ba vạn năm tuổi!

Ngay khi lời của Du Cảnh Tam vừa dứt, đã có thanh âm ra giá, cực kỳ dứt khoát.

Một gốc Kim Tiền Thảo ba vạn năm tuổi, quả thực không thể ngờ được mới người đầu tiên ra giá đã đưa ra cái giá trên trời như thế.

Đừng nghe giọng điệu của hắn dứt khoát như vậy mà nghĩ cái giá này bình thường, chắc chắn lúc này trong lòng đang rỉ máu ah. Đây là cái giá dù cho là đại thế lực cũng không dám dễ dàng đưa ra như thế.

Kim Tiền Thảo, hay còn được gọi là Long Lân Thảo, là một loại thảo dược không được tính là quý hiếm, thậm chí còn rất thông

dụng trong dân gian. Có vị ngọt, tính bình, công dụng thanh nhiệt, lợi niệu thông lâm, tiêu thũng bài thạch, được các thầy thuốc nhân gian dùng để chữa các chứng bệnh thường gặp của phàm nhân.

Nói ra nghe có vẻ buồn cười, vì những công dụng đó đối với tu sỹ chẳng có chút lợi ích gì, thậm chí có thể xem nó là một loại cỏ hoang vô dụng, đến một tên Luyện Khí tu sỹ cũng không cần chứ đừng nói tới một đại thế lực.

Nếu như nói yếu tố quan trọng nhất ở đây, quyết định giá trị của gốc thảo dược này chính là tuổi thọ của nó lên tới ba vạn năm tuổi.

Loại thảo dược này vốn có tuổi thọ trung bình chỉ khoảng trăm năm đổ lại, cho nên có thể tìm được một gốc hai trăm năm tuổi cũng khó chứ đừng nói tới ba vạn năm. Đây tuyệt đối là một con số thiên văn, chỉ có những thế lực tồn tại cực kỳ lâu đời, sử dụng thủ đoạn đặc thù mới có thể nuôi trồng ra được.

Những công dụng được kể ở trên chỉ đúng với Kim Tiền Thảo có tuổi thọ dưới một ngàn năm. Một khi loại thảo dược này đạt tới hơn một ngàn năm tuổi, liền như lột xác, trở thành một loại thiên hạ kỳ trân cực kỳ quý hiếm.

Bởi vì sau khi thuế biến, độ cứng của lá cây tăng lên một cách khủng khiếp, thậm chí có thể so sánh với long lân. Cũng chính vì đặc điểm này mà nó còn có một cái tên khác là Long Lân Thảo. Lá của Kim Tiền Thảo một khi thành thục, chỉ cần sử dụng một chút thủ đoạn đặc thù liền có thể luyện chế ra một bộ giáp hộ thể kiên cố, gần như không thể nào phá hủy.

Nghe nói loại hộ thể giáp này hoàn toàn có đủ năng lực bảo hộ chủ nhân của nó trước bất kỳ công kích vật lý nào của tu sỹ từ Vấn Đỉnh trở xuống. Nói như vậy không phải là nó không chống được người có tu vi cao hơn, chỉ là do Nguyên Giới đã lâu lắm chưa có xuất hiện cấp độ đó, cho nên người ta cũng không dám

chắc.

Nhưng mà công dụng như thế đã quá mức nghịch thiên rồi. Phải biết Vấn Đỉnh tu vi chính là tầng lớp đỉnh cao của thế giới này, vậy mà vẫn không phá vỡ được nó, thì Nguyên Giới ngoài những tồn tại có công kích đặc thù phi vật lý ra liệu còn có ai làm gì được ngươi ah.

Chỉ là nếu chỉ như có thế còn chưa đủ để khiến những người ở đây kinh sợ đến vậy. Dẫu sao tất cả bọn họ đều là siêu cấp lão quái vật, không có kẻ nào dưới Vấn Đỉnh cảnh giới cả. Thành ra cái công dụng kinh người này đối với họ cũng chỉ là bình thường mà thôi.

Cái khiến cho họ giật mình chính là một tác dụng khác của Kim Tiền Thảo, một tác dụng có thể khiến cho bọn họ hoàn toàn bỏ qua việc chế tạo hộ giáp, mà giữ nguyên trạng thái sinh tồn hoàn hảo của nó.

Đó là tác dụng giúp tu sỹ ngộ đạo.

Hai chữ ngộ đạo có lẽ đã nói lên tất cả, đủ để thấy được tầm quan trọng của nó với đám người này.

Tu sỹ trên con đường tu luyện, những bước đầu sơ khai còn có thể dễ dàng sử dụng đan dược để đột phá. Tinh Sinh, Luyện Khí, Ngưng Nguyên, Nguyên Đan bốn cảnh giới ban đầu, chỉ cần có được đan dược phù hợp thì hoàn toàn có thể thuận lợi tiến cấp mà không gặp phải chút khó khăn nào.

Chỉ khi bước vào cấp độ Hóa Linh, tu sỹ mới bắt đầu tiếp xúc sơ khai với Đạo, thức tỉnh Đạo Tâm của bản thân mình. Cứ thế qua mỗi cảnh giới, Đạo Tâm càng phát triển thì tầm quan trọng của việc ngộ đạo càng trở nên quan trọng, đan dược tầm thường không thể nào thay thế được, nhất là đến cấp độ Vấn Đỉnh như những lão quái ở đây.

Trong mắt của bọn họ, đã không có một loại đan dược nào có thể giúp họ tăng tiến tu vi, mà chỉ có một mực nghiên cứu và cảm ngộ về Thiên Đạo mới có hy vọng. Cũng vì thế mà đối với họ, những thứ có thể giúp tu sỹ ngộ đạo trở nên cực kỳ trân quý. Có thể quyết định đến sự tinh tiến tu vi của họ, và Kim Tiền Thảo trên ngàn năm tuổi là một trong số đó.

Một gốc Kim Tiền Thảo ba vạn năm tuổi, đạo vận mà nó tích lũy quả thực khó mà tưởng tượng nổi, có thể đem lại lợi ích cực kỳ lớn cho Đạo Tâm của bất cứ lão quái vật nào có mặt ở đây.

Có thể bỏ ra được cái giá này, hiển nhiên là chủ nhân của gốc thảo dược này đã quyết tâm mạo hiểm tranh đoạt tin tức về tay rồi, chỉ là không biết hắn có thuộc đại thế lực nào hay không mà thôi. Bởi vì trong mắt mọi người lúc này, chỉ có mười đại thế lực mới có tư cách tranh đoạt Cố Tinh Cực Đạo Thạch, những thế lực khác một khi bon chen vào, chính là tự đi tìm chết.

Tất nhiên, những người ở đây chỉ hơi giật mình đôi chút, không lâu sau đó lại vang lên thanh âm ra giá, mỗi một cái không là khoáng thế kỳ trân thì cũng là thiên hạ hi hữu vật.

Thời điểm đám người bên ngoài đang không ngừng tranh giá, bên trong căn phòng, Hoàng Thiên vẫn một mực chú ý tới, nội tâm không ngừng than thở trước sự giàu có của đám người này. Quả nhiên không hổ là người đến từ các thế lực lớn, tài lực quá mức hùng hậu.

Bên cạnh hắn, Cố Sở vẫn giữ ánh mắt và khuôn mặt ban nãy. Cứ mỗi lần có người ra giá, trong lòng lão lại có một cảm giác hưng phấn không thôi, tựa như mấy món đồ này sớm hay muộn cũng rơi vào tay lão vậy.

- Bảy giọt Lôi Kiếp Niết Bàn Dịch!

Một thanh âm ra giá vang lên, lại khiến cho vẻ mặt của Hoàng

Thiên bên dưới mặt nạ cứng ngắc lại. Trong lòng đột nhiên xuất hiện một cỗ kích động đến mức khó có thể tự chủ, như muốn nhảy luôn xuống dưới tìm cho ra kẻ vừa ra giá.

Không ngờ lại có kẻ bỏ ra thứ này, Lôi Kiếp Niết Bàn Dịch.

Lôi kiếp từ xưa tới nay, luôn luôn là một thứ khiến cho mọi sinh linh đều phải tôn sùng và sợ hãi. Một thứ năng lượng hung bạo và cuồng dã, mang đậm tính chất hủy diệt. Mỗi lần xuất hiện đều đại biểu cho thiên phạt, đại biểu cho cơn thịnh nộ của trời đất, và luôn là thứ gắn liền với cái chết điêu linh.

Chỉ là có mấy ai biết được rằng, bản thân lôi kiếp cũng có những mâu thẫn đối nghịch bên trong nó.

Nó! Không chỉ có phá hủy mà còn có tân sinh… không chỉ có tử vong chết chóc mà còn có sinh mệnh chi linh. Tận cùng của tử… chính là sinh. Lôi Kiếp Niết Bàn Dịch chính là thứ được kết tinh trong mặt đối lập đó, đại biểu cho sinh mệnh, cho sự tân sinh trong nó.

Không chỉ đơn thuần là khoáng thế kỳ trân, không chỉ là thiên hạ kỳ vật, mà là thứ đại diện cho sinh mệnh. Chỉ cần còn lại Đạo Tâm và linh hồn, thì nó hoàn toàn có thể khởi tử hồi sinh, đem ngươi từ cõi chết trở về. Nhiêu đó thôi, cũng đủ để thấy được giá trị khủng khiếp mà nó mang lại cho tu sỹ.

Bảy giọt Lôi Kiếp Niết Bàn Dịch, chẳng khác nào cho ngươi thêm bảy cái mạng, trân quý đến nhường nào. Thực không thể nghĩ ra, là kẻ nào có thể hào phóng đến như thế, đem thứ đồ này đi đổi một cái tin tức.

- Chủ nhân!

Cố Sở ban đầu cũng bị cái tên kia dọa cho ngây ngốc, nhưng dẫu sao lão cũng sống qua không biết bao nhiêu năm tháng, định

lực cực kỳ khủng khiếp, chẳng mấy chốc đã bình tĩnh lại. Trông thấy Hoàng Thiên đang còn kích động, lão vội vàng lên tiếng khuyên bảo.

Hoàng Thiên tất nhiên không phải loại người lỗ mãng. Hắn rất nhanh trấn áp kích động trong lòng, miễn cưỡng ngồi xuống ghế, ánh mắt như cũ không rời đài đấu giá.

Rồi rất nhanh sau đó, tay hắn vươn ra nắm lấy một thứ đồ vật, đánh ra vài đạo thủ pháp kỳ quái, tựa như đang truyền đi một thông tin nào đó. Trong lòng hắn bây giờ, chỉ mong sao hai lão già dưới kia mau mau chốt giá, kết thúc buổi đấu giá này mà thôi.

Bên dưới đài đấu giá, chiếc vòng tay của Đông Tiến khẽ ánh lên màu xanh nhạt bắt mắt. Lão cúi đầu nhìn thoáng qua một lát, khóe miệng khẽ nhếch lên tựa như đã sớm đoán được điều gì xảy ra, sau đó ngẩng đầu mỉm cười nói lớn:

- Các vị! Chủ nhân của tin tức đã đưa ra lựa chọn của mình, cho nên lần đấu giá vật phẩm áp chót cũng như Thiên Nguyên Đấu Giá Hội sẽ kết thúc tại đây ah. Một chút nữa vật phẩm đấu giá thành công sẽ được truyền tống trực tiếp đến phòng của mọi người. Thay mặt cho Hiệp Hội Luyện Dược Sư và Hiệp Hội Luyện Khí sỹ, Đông Tiến ta xin được cảm ơn các vị đã ủng hộ. Đa tạ! Đa tạ!

Lúc này, dù không trực tiếp nói ra thì ai cũng có thể đoán được, chủ nhân tin tức kia đã lựa chọn Lôi Kiếp Niết Bàn Dịch. Dẫu sao giá trị của thứ đồ vật này đã vượt qua toàn bộ những thứ đã được đưa ra. Trước sự chênh lệch tuyệt đối về giá trị như thế, chỉ cần là một kẻ bình thường thì chắc chắn sẽ chọn nó.

Hoàng Thiên ngồi dựa lưng vào ghế, bàn tay phải đặt tự do trên mặt bàn gỗ, ngón tay không ngừng gõ xuống vang lên tiếng lộc cộc. Hắn tựa như đang cố gắng giữ vững lý trí, khiến bản thân phải thật bình tĩnh vậy. Nhưng mà cái sự kích động đó, chẳng thể

nào mà che giấu được.

Không biết là vì nguyên nhân gì mà một kẻ có tâm tính trầm ổn như hắn lại trở nên kích động khó kiềm chế được như thế, phải chăng là vì Lôi Kiếp Niết Bàn Dịch?

Không để hắn đợi lâu, chỉ hơn ba phút sau đó, không gian trước mặt hắn đột nhiên tỏa ra sóng gợn trùng điệp, phóng ra từng làn khói xanh kỳ dị. Một cái ngọc bình xanh biếc xuất hiện trong tầm mắt, nhanh chóng được hắn bắt lấy.

Đồ vật vào tay, hắn không chậm trễ một giây một phút nào, ngay lập tức cùng Cố Sở khởi động trận pháp trong phòng, truyền tống rời khỏi nơi này.

Bản thân đấu giá trường này khi được dựng lên đã là một trận pháp cực lớn, nhằm đảm bảo sự bí mật thông tin cho khác nhân tham gia đấu giá. Không chỉ có trận pháp ngăn cách thần thức dò xét, mà vị trí của mỗi phòng sẽ được thay đổi liên tục không theo một chu kỳ nào. Hơn nữa bên trong mỗi phòng đều có một trận pháp truyền tống không gian riêng, đảm bảo cho khách nhân rời đi một cách an toàn.

Cũng vào lúc đó, bên trong căn phòng khác cách đó không xa, có ba cái thân ảnh đang ngồi nói chuyện phiếm. Nếu Hoàng Thiên có mặt tại đây, liền có thể nhân ra hai người trong đó, là Bạch Ly và lão nhân Thủ Hộ Đạo Uẩn giả của Bạch Gia.

Người còn lại chính là kẻ hôm trước đã từng xuất hiện ở Thiên Thu Viện, là kẻ mà Hoàng Thiên đã vô tình đắc tội khi phá đi đạo tâm của Vân Vũ, tông chủ của Thiên Kiếm Môn – Lôi Viêm.

Ngay khi mà Hoàng Thiên và Cố Sở rời khỏi, lão nhân bên cạnh Bạch Ly vốn đang nói chuyện bình thường bỗng nhiên nhíu chặt mày. Suy nghĩ trong giây lát, sắc mặt của lão dần trở nên ngưng trọng, vội vàng biến mất tại chỗ.

Bởi vì trước khi tên thiếu niên kia rời đi, lão nhìn thấy thứ thứ mà hắn nhận từ hội đấu giá. Một thứ khiến cho lòng lão nổi lên một suy đoán vô cùng đáng sợ.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 154: Đại Chiến Siêu Cấp

Mặc dù mỗi căn phòng bên trong trường đấu giá đều được trận pháp thủ hộ, chặn lại thần thức của tất cả những người bên ngoài. Nhưng loại trận pháp này chỉ phát huy tác dụng ngăn chặn thần thức đối với tu sỹ từ Vấn Đỉnh trở xuống. Một khi tu sỹ đã vượt qua Vấn Đỉnh cảnh giới giống như lão nhân này thì chẳng có tác dụng gì cả. Cũng vì thế mà mọi chuyện diễn ra bên trong căn phòng của Hoàng Thiên và Cố Sở đều nằm trong tầm quan sát của lão. Chỉ là không biết vì nguyên nhân gì mà lão trở nên căng thẳng và vội vã như thế.

Nơi đây là một khu vực khá đông người nằm ở phía Tây của Thiên Nguyên Thành, cách nơi diễn ra đấu giá khoảng trăm dặm hơn. Thời gian đã quá trưa, dưới cái nắng chói của mặt trời, dòng người vẫn như thế nhộn nhịp và huyên náo. Dường như cái nóng nực oi bức kia chẳng hề ảnh hưởng một chút gì tới họ vậy.

Trên con đường đá rộng lớn, không gian vặn vẹo một hồi lâu, không ngừng tỏa ra thanh quang mờ ảo, hai cái bóng người bất chợt xuất hiện trong tầm mắt. Cả hai người đều khoác áo choàng đen, trên mặt đeo mặt nạ da kỳ quái, chính là Hoàng Thiên và Cố Sở vừa truyền tống ra khỏi trường đấu giá.

Lần này đấu giá diễn ra thuận lợi, kế hoạch của Hoàng Thiên cũng bắt đầu đi vào quỹ đạo của nó, có thể nói là vô cùng hoàn hảo. Chỉ là không biết vì sao, hai người lúc này lại chẳng có chút vui vẻ nào, ngược lại sắc mặt càng thêm nghiêm trọng, tựa như đang đối diện với một thứ gì đó cực kỳ khủng khiếp.

Vù!

Không lâu sau khi hai người xuất hiện, không gian trên đầu họ cũng nổi lên sóng gợn, lão nhân Bạch Gia kia chầm chậm bước ra, cúi đầu nhìn xuống:

- Hai vị làm gì mà vội vã thế?

Giọng điệu của lão rất bình thường, không thể nào nghe ra được cảm xúc trong đó. Nếu không phải cảm nhận được lão đã cầm cố không gian xung quanh, Hoàng Thiên còn nghĩ lão đang hỏi thăm một cách bình thường. Quả nhiên là siêu cấp cao thủ, tâm tính trầm ổn đến đáng sợ.

Cố Sở bước nhanh tới chắn trước người Hoàng Thiên, sắc mặt càng thêm nặng nề. Lão biết đối phương rất mạnh, là một người đã bước ra một bước kia, đứng vào hàng ngũ chí cường giả Nguyên Giới. Một khi xảy ra chiến đấu, chính là lành ít dữ nhiều. Cho nên tinh thần của lão đã được đẩy lên tới mức cao nhất, sẵn sàng liều mạng bất cứ lúc nào.

- Chúng ta có quen nhau sao?

Ánh mắt khẽ đảo qua không gian đã bị phong cấm, Cố Sở dùng chất giọng lạnh lùng nói. Kẻ này sớm không đến muộn không đến, lại lựa đúng lúc lão và Hoàng Thiên rời khỏi trường đấu giá để đuổi theo, hơn nữa vừa xuất hiện liền phong ấn không gian chặn đường hai người, chắc chắn không có thiện ý gì. Người tới thì không có ý tốt, người có ý tốt sẽ không tới, lời của cổ nhân nói không sai chút nào ah.

Nghe thấy giọng điệu lạnh lùng của Cố Sở, lão nhân kia cười cười lắc đầu, vẫn đứng lơ lửng trên bầu trời nhìn xuống, nói:

- Ồ! Hai vị với ta quả thực không có quen biết. Nhưng mà các ngươi với Bạch Gia của chúng ta dường như có liên quan không

nhỏ đấy.

Cố Sở trong lòng tự nhiên biết rõ, nhưng vẫn hừ lạnh nói:

- Vậy sao? Không biết đạo hữu chặn đường của chúng ta là có ý gì đây?

Biết đối phương không có ý tốt, lão cũng không muốn nói nhiều nữa mà trực tiếp nói thẳng, giọng điệu tràn đầy chất vấn. Đồng thời trong lòng cũng nhanh chóng nghĩ cách để thoát khỏi một kiếp này. Lão hoàn toàn hiểu được, thực lực của mình trước mặt người đã bước ra một bước kia không cùng một đẳng cấp, khó mà chống đối.

- Ha ha! Không có ý gì, chỉ là muốn hỏi thăm hai vị một chút thông tin thôi.

Lão nhân cười lớn, sau đó sắc mặt chợt trở nên nghiêm túc, dùng một phương pháp đặc thù nói ra, chỉ để cho hai người Hoàng Thiên nghe được:

- Cho ta biết về Cố Tinh Cực Đạo Thạch.

Lúc này đây không chỉ riêng mình Cố Sở, mà ngay cả Hoàng Thiên đang đứng đằng sau thân thể cũng run lên, tràn đầy kinh sợ. Lúc đầu hắn còn nghĩ đối phương tìm đến gây khó dễ vì mâu thuẫn của hắn và Bạch Gia, chứ không hề nghĩ lại vì Cố Tinh Cực Đạo Thạch. Quả thực không thể nào ngờ được kẻ này lại có thể đoán ra, biết được hai người bọn hắn có liên quan đến Cố Tinh Cực Đạo Thạch.

- Ngươi đang nói cái gì vậy? Chẳng phải tin tức về Cố Tinh Cực Đạo Thạch được người ta đấu giá rồi sao? Có liên quan gì tới bọn ta?

Cố Sở vẫn là người có năng lực kiểm soát tốt hơn, nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, ngược lại còn tỏ ra ngạc nhiên hỏi vặn

lại. Giống như việc này quả thực chẳng liên quan gì tới hai người thực vậy.

Tất nhiên lão nhân kia sẽ không tin vào lời của lão, đơn giản vì chính lão đã nhìn thấy thứ mà Hoàng Thiên đã nhận được kia, không thể nào sai được.

- Không cần phải phủ định sớm như thế! Nếu như các ngươi không liên quan đến Cố Tinh Cực Đạo Thạch thì Lôi Kiếp Niết Bàn Dịch tại sao lại truyền tống đến phòng của các ngươi? Đừng nói với ta là các ngươi cũng không liên quan tới Lôi Kiếp Niết Bàn Dịch nữa nhé!

Cố Sở cùng Hoàng Thiên lúc này mới hiểu, hóa ra mấu chốt của mọi chuyện đều nằm tại chỗ này.

Kế hoạch của bọn họ thực ra từ đầu tới cuối đều rất hoàn hảo, không hề có sai sót nào. Chỉ là đột nhiên có một biến số không ngờ tới xuất hiện, khiến cho mọi chuyện trở nên vượt khỏi kiểm soát.

Hoàng Thiên có tính toán kỹ lưỡng như thế nào, cũng không thể ngờ được đấu giá lần này sẽ xuất hiện một nhân vật siêu cấp như lão nhân này. Một kẻ có thể vượt qua mọi rào cản trận pháp trong trường đấu giá, theo dõi nhất cử nhất động của hắn và Cố Sở. Điều này khiến cho việc hắn và Cố Sở tung ra tin tức về Cố Tinh Cực Đạo Thạch bị bại lộ, gây ra nguy cơ cực kỳ lớn.

- Cứ cho chúng ta là chủ nhân của tin tức kia đi, nhưng ngươi cũng biết rồi đấy. Chúng ta đã lập ra lời thề Thiên Đạo, sẽ không bao giờ tiết lộ tin tức này ra ngoài lần nào nữa. Ngươi làm vậy có khác gì lấy mạng bọn ta.

Cố Sở lúc này đành phải thừa nhận, nhưng nhanh chóng tìm được một lý do hợp lý để từ chối. Lão biết đối phương sẽ không nghe mình, nhưng vẫn cố gắng đối đáp, nghe có vẻ như đang giành lại chút ưu thế trong lời lẽ, nhưng thực ra là đang kéo dài

thời gian để tìm cách thoát khốn.

- Ha ha! Không cần dùng chút mưu mẹo đó để đánh lừa ta đâu. Hôm nay các ngươi không có quyền lựa chọn, cũng như không có quyền từ chối.

Lão nhân kia cười lớn, giọng điệu không chút cảm xúc khi nãy đã bị thay thế bằng một sự cường thế áp bách. Lão không muốn nhiều lời với hai người Hoàng Thiên nữa, lão muốn ra tay rồi.

- Không nói lý lẽ!

Cố Sở cắn chặt răng, quát lên đầy tức giận. Đồng thời vào lúc đó, khí tức trong cơ thể triệt để phóng ra, cùng phong ấn của đối phương đối kháng mãnh liệt.

Đúng vào lúc này, Hoàng Thiên đang đứng phía sau lão đột nhiên hành động. Hắn búng người lên cao, sau đó lấy lưng Cố Sở làm điểm tựa, phóng mạnh về phía sau. Trong tay xuất hiện Thuận Thiên Kiếm, một đường chém tới không gian phong cấm.

Một chém này không chỉ ngưng tụ toàn bộ sức mạnh của hắn, mà còn tập trung một lực lượng cực lớn do Cố Sở truyền qua cú đạp kia, đem uy lực của nó đẩy lên đến cực hạn, mạnh mẽ không thể nào chống đỡ.

- Uỳnh!

Hai luồng lực lượng khác biệt ẩn vào trong lưỡi kiếm, ánh lên quang huy sáng rực. Nhất Kiếm Vạn Ảnh, sau đó là Vạn Kiếm Quy Nhất, đem hư không cầm cố chém ra một vết rách chạy dài, không gian bùng lên tiếng nổ lớn.

Ngay tại thời khắc đó, Hoàng Thiên thân hình tựa như hư huyễn, nhanh chóng thi triển bộ pháp phi thân qua vết rách, muốn nhanh chóng bỏ trốn. Hắn chỉ cần vọt ra được khỏi khu vực cấm không này, liền có thể thi triển ra trận kỳ truyền tống để rời đi, dù

đối phương có mạnh hơn nữa cũng khó mà truy lùng.

Chỉ là, ý định của hắn khó mà thành công rồi, bởi vì hắn mới chỉ vọt ra được một nửa người, thì phía bên ngoài đã xuất hiện một bàn tay lớn ngang trời vỗ xuống, đem hắn tát ngược trở lại khu vực cấm không.

Sự việc xảy ra quá nhanh, thậm chí Cố Sở còn chưa kịp phản ứng lại, thì Hoàng Thiên đã lăn lông lốc trở về vị trí cũ. Trông thấy hư ảnh bàn tay còn muốn vọt tới nắm lấy thân thể hắn, lão gầm lên một tiếng tức giận, trong tay xuất ra Phong Thiên Lạc Địa Kích, xé rách không gian hướng về phía bàn tay kích tới.

Đùng!

Nổ lớn rung trời, đại địa tan nát. Một góc lớn của Thiên Nguyên Thành trong chớp mắt bị san phẳng, hóa thành bụi phấn. Ngay cả một số tên tu sỹ hiếu kỳ đang đứng quan sát xung quanh cũng không ngoại lệ, chết không còn xác.

Vấn Đỉnh hậu kỳ nắm trong tay tiên khí hoàn chỉnh đối chiến chí cường giả, đây là một cuộc đấu mà không phải người bình thường có tư cách quan chiến. Ngay cả Hoàng Thiên nếu chẳng phải khi nãy được Cố Sở cố ý bảo vệ, có khi cũng đã thịt nát xương tan chứ đừng nói là còn đứng để mà quan sát.

Ầm!

Không nói một lời, gần như đồng thời cùng một lúc, hai người lần nữa ra tay, bạo phát ra đại chiến kinh thế. Hư không như muốn vỡ vụn, bốn phương tám hướng liên tục nổ lớn, như trời sụp đất nứt.

Hai con người giao chiến, một kẻ đầu tóc bạc trắng, lại có thể tỏa ra thần uy cái thế, khí tức tựa như ngân hà vô biên, đem trời đất dẫm đạp không thương tiếc. Kẻ còn lại vẻ bề ngoài có vẻ già

yếu, sức sống chẳng còn lại bao nhiêu. Nhưng mỗi một lần ra tay đều chấn động đến cửu thiên, đem hết thảy mọi thứ dưới lòng bàn tay đều đánh nát.

Ầm! Ầm! Uỳnh!

Không gian nơi này bắt đầu không chịu đựng được nữa, lâm vào tình trạng sụp đổ. Từng cỗ lực lượng tràn đầy tính hủy diệt không ngừng lan tỏa, đem rất nhiều người xung quanh phách chết tại chỗ.

Những kẻ may mắn sống sót đều kinh hồn táng đảm, điên cuồng bỏ chạy ra xa, đến quay đầu lại cũng không dám chứ đừng nói tới có ý định can ngăn. Bọn họ biết chỉ cần chậm một tích tắc thôi, là cái chết sẽ đến ngay lập tức.

Loại đại chiến này đã không còn nằm trong phạm trù giao đấu bình thường nữa, mà đã trở thành trận chiến hủy diệt. Thậm chí nếu hai người này không dừng lại, Thiên Nguyên Thành hôm nay sẽ trở thành lịch sử.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 155: Phong Thiên Lạc Địa

Hai cái siêu cấp cường giả liều mạng với nhau, không hề kiêng nể chút nào bộc phát ra toàn bộ sức mạnh của bản thân, khủng bố vô cùng. Loại chiến đấu này đã sớm vượt qua giới hạn chịu đựng của nơi đây, thậm chí chỉ một chút dư ba thôi cũng có thể bạo phát ra sóng chấn động không gì sánh được.

Thiên Nguyên Thành phía Tây, ngày hôm nay gặp phải một kiếp nạn khủng khiếp, hoàn toàn có thể bị hủy diệt bất cứ lúc nào. Tất cả những kẻ hiện đang có mặt trong khu vực này hiện giờ đều đang cực kỳ sợ hãi, kinh hồn táng đảm. Bởi vì bọn họ có thể cảm nhận được trời đất lúc này điên cuồng như tận thế, không có lấy một cơ may sống sót.

Lão nhân Bạch Gia lúc này quanh thân được bao bọc bởi bạch khí mờ ảo, tôn thân thể của lão lên như một vị thần minh, ngạo nghễ cúi đầu nhìn xuống nhân gian.

Loại khí chất này đã viễn siêu Vấn Đỉnh, mạnh mẽ và huyền bí đến vô cùng, tựa như đã chạm tới bản nguyên của vạn vật, nhìn thấu những thứ mà người thường không thể thấy.

Dáng vẻ của lão vẫn như thế bình tĩnh không một gợn sóng, tựa như phản kháng của Cố Sở không là gì đối với lão. Một cái vỗ tay nhẹ nhàng buông xuống, nhìn qua thì rất tầm thường, nhưng lại có thể điều động thiên địa một cách cực kỳ hoàn mỹ, đem cả bầu trời hội tụ lại đánh lên đầu Cố Sở.

Uỳnh!

Bầu trời vỡ nát, Cố Sở miễn cưỡng chống được một chiêu khủng khiếp này, nhưng thân thể mất đi sự kiểm soát bắn vụt xuống như lưu tinh, đem một vùng đất bạo nổ thành hố lớn. Nơi cánh tay đang nắm Phong Thiên Lạc Địa Kích của lão đã sớm nứt toác cả ra, máu tươi ròng ròng cuộn chảy, ngấm chìm vào trong thân kích.

Mới giao thủ vài chiêu mà thôi, lão đã bị người ta áp chế hoàn toàn, thậm chí suýt chút nữa trọng thương. Không thể tin được, chênh lệch giữa hai người lại lớn đến mức này.

- Nãy giờ để ngươi nhảy nhót một chút, ngươi lại nghĩ có thể đánh với ta sao? Thật nực cười! Trong mắt ta, ngươi đến tư cách làm đối thủ cũng không có.

Lão nhân Bạch Gia sắc mặt vẫn như thế không đổi, chỉ nhìn Cố Sở đang kinh sợ mà nhẹ nhàng nói ra, chất giọng không nghe ra cảm xúc, nhưng nội dung lại cực kỳ xem thường. Có vẻ như thực lực mà Cố Sở đang bày ra đối với lão không hề có một chút uy hiếp nào, không có lấy một chút.

Cánh tay lão một lần nữa huy động, hướng về phía đại địa mà nắm lấy một cái.

- Vấn Đỉnh điên phong, một bước sau chính là trải qua tam tai cửu kiếp, cũng chính là ba lần sinh, chín lần tử. Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là thực lực chân chính. Vấn Đỉnh cảnh giới sao? So với người đã bước ra một bước Quy Nguyên, không bằng con sâu cái kiến.

Đại địa nổ lớn, không gian dưới một cái nắm kia của lão nhân bộc phát ra rung động kinh người, cuồn cuộn không dứt. Tất cả mọi tồn tại xung quanh thân thể của Cố Sở dường như đều bị lão nhân điều khiển, hướng về thân thể của lão mà nghiền ép.

Loại áp lực này khủng bố vô biên, tựa như phải đối nghịch với

cả trời đất. Cố Sở tóc trắng rối tung, ánh mắt hằn lên sự thống hận bất cam, dũng mãnh chống đỡ.

Cuộc đời lão từ khi sinh ra tới nay, trải qua không biết bao nhiêu khổ cực cố gắng mới có thể đạt tới cấp độ hiện giờ. Vậy mà trong mắt người ta, lão đến tư cách làm đối thủ cũng không có sao? Chẳng phải chỉ hơn lão một bước thôi ư, nếu cho lão thời gian, lão cũng sẽ đạt tới mà thôi, thậm chí còn mạnh hơn đối phương gấp trăm lần.

Nếu hôm nay lão và Hoàng Thiên có thể thoát được, thì sớm hay muộn lão cũng chính tay giết chết tên già khốn kiếp này. Bởi vì lão có lòng tin, tin vào bản thân, tin vào Lâm Dương, và quan trọng nhất là lão tin vào chủ nhân của mình – Hoàng Thiên.

Cái tự tin đó, không phải ngẫu nhiên xuất hiện hay tự nhiên hình thành, mà là bởi vì lão đã biết được những thứ nên biết, nhìn thấy những thứ nên nhìn.

Phong Thiên Lạc Địa Kích trong tay lão lượn lờ phù văn, dưới sự thúc dục điên cuồng bộc ra kích ý sôi trào, tựa như một đầu thái cổ hung thú đang dần thức giấc.

Đây là một kiện tiên khí hoàn chỉnh do chính Lâm Dương giao cho, há lại có thể tầm thường. Chí ít, cho tới bây giờ lão vẫn chưa thể nào nhìn thấu được toàn bộ những gì ẩn hàm trong nó, chứ đừng nói tới biết được cấp độ của nó.

Chiến kích năng lượng bộc phát ngày càng lớn, chớp mắt quét qua, không ngừng phá vỡ đi không gian áp chế của đối phương, đem một mảng trời xé toạc ra nổ nát, sóng năng lượng như biển lớn mãnh liệt lan tràn.

Khó khăn lắm mới phá vỡ được không gian áp chế, Cố Sở tất niên sẽ không bỏ lỡ cơ hội, thân hình trong chớp mắt biến mất tại chỗ, nhanh chóng vọt lên bầu trời.

Nhưng mà lão vừa mới lao ra, thì trước mặt đột nhiên lại xuất hiện một cái hư ảnh thần đao, chém thẳng tới.

Đùng!

Một tiếng nổ đùng nặng nề, không gian sáng chói, thân hình của lão bay ngược trở lại đại địa, toàn bộ quần áo rách nát tả tơi. Nơi vùng ngực gần như bị chém rách toạc, không ngừng phun ra tinh huyết. Dưới một công kích này, lão căn bản không thể ngăn được, thậm chí đã thụ thương cực nặng.

- Ta đã nói rồi! Ngươi quá yếu. Trong mắt ta, ngươi với con kiến chẳng có gì khác nhau cả.

Thanh âm của lão nhân Bạch Gia lần nữa vang lên, quanh quẩn trong vùng không gian này, truyền vào trong thâm thâm của Cố Sở. Đây là một lời khẳng định tràn đầy miệt thị. Giống như trong mắt lão nhân, kẻ trước mắt này đến tư cách làm đối thủ cũng không có.

Bàn tay lão lần nữa vươn ra, muốn cách không nắm lấy cơ thể của Cố Sở. Sức mạnh thiên địa lần này còn mạnh mẽ gấp mấy lần khi nãy, Cố Sở lại trọng thương như thế thì làm sao chống cự nổi. Chớp mắt bị lão nắm lấy như một con chó, kéo nhanh về nơi này. Trên đường đi còn thi thoảng dụng lực bóp gãy đi rất nhiều xương cốt, máu tươi gần như nhuộm đỏ cả cơ thể.

Để Cố Sở lơ lửng trước mặt mình, khóe môi lão nhân khẽ nhếch lên nở một nụ cười đầy hàm ý.

- Ngươi thấy không, ta muốn lấy mạng của ngươi rất dễ, thậm chí chẳng cần tốn chút công sức gì. Nhưng ngươi vẫn sống, có biết vì sao không?

Cố Sở im lặng không nói gì, chỉ có ánh mắt vẫn như thế tràn đầy tức giận và căm phẫn, nhưng tuyệt nhiên không có một tia nào là tuyệt vọng. Không hiểu vì sao đã lâm vào tình trạng này rồi, lão

vẫn có thể như thế tự tin mà không chút nào sợ hãi.

Lão nhân nhìn trạng thái của Cố Sở có phần khó hiểu, một lát sau ánh mắt của lão bỗng nhiên lại hướng về phía Hoàng Thiên đang chật vật tại phương xa, lắc đầu nói:

- Nhiều lời như vậy với ngươi, là bởi vì Bạch Chấn Long ta là kẻ rất quý trọng nhân tài, không nỡ giết bỏ một kẻ có tiềm năng như ngươi. Ta không biết cũng như không quan tâm vì sao ngươi lại trở thành thủ hạ của tên nhóc kia. Nhưng nếu như ngươi chịu nói ra tin tức về Cố Tinh Cực Đạo Thạch và quy thuận Bạch Chấn Long ta, hôm nay ta sẽ để cho ngươi một con đường sống.

Lời của Bạch Chấn Long vừa dứt, khóe môi của Cố Sở đã cong lên, sau đó là bật cười ha hả.

- Ha Ha! Muốn ta làm thủ hạ của ngươi ư? Xin lỗi, ngươi còn chưa đủ tư cách.

Kẻ này lại muốn thu phục lão làm thủ hạ, quá là nực cười đi. Chưa kể lão đã thực hiện lời thề Thiên Đạo với Hoàng Thiên, thì với quan hệ giữa lão và Hoàng Thiên hiện nay, thì sẽ không bao giờ có chuyện lão phản bội hắn.

Lòng trung thành của lão với người thiếu niên này, đã không còn xuất phát từ một thứ cưỡng ép như lời thề Thiên Đạo nữa, mà là một sự thật tâm phục tùng, trung thành tuyệt đối. Không chỉ là vì thân phận của hắn, không chỉ vì thiên phú của hắn, không chỉ vì những lợi ích mà hắn mang lại, mà còn là vì cách sống của hắn. Không hẳn là đặc biệt, nhưng lại khiến lão cảm thấy kính phục từ tận đáy lòng.

- Hừ! Không biết sống chết.

Bị Cố Sở khinh thường như thế, Bạch Chấn Long dù tâm tính có trầm ổn đến mức nào cũng bị chọc giận. Cố Sở có thể hạ mình

thuần phục, nhận một tên tiểu tử chưa tới Hóa Linh làm chủ nhân. Vậy mà đường đường là một người đã bước ra một bước Quy Nguyên như lão, lại bị cho rằng không đủ tư cách.

Như vậy chẳng khác nào nói lão không bằng tên thiếu niên không bằng con sâu cái kiến kia ư? Điều này so với chửi thẳng vào mặt lão còn khó chịu hơn vô số lần, không tức giận mới là lạ.

Thế nhưng tức giận thì tức giận, lão cũng không đến mức mất kiểm soát mà giết chết Cố Sở ngay lập tức. Ngược lại còn nở ra một nụ cười lạnh lẽo, nói:

- Nói như vậy là hắn có tư cách làm chủ nhân của ngươi phải không? Ta cũng muốn xem xem kẻ có thể khiến ngươi thuần phục sẽ có gì hơn người ah.

Nói đến đây, khuôn mặt của Bạch Chấn Long lộ ra vài phần tiếu ý cùng khinh miệt, lão lại muốn ra tay với Hoàng Thiên.

Bạch khí tuôn trào, trong chớp mắt hóa thành một loạt đao khí vô biên, đem theo sát khí kinh người lao về phía Hoàng Thiên đang đứng. Lần này lão chỉ sử dụng Nguyên khí mà không phải thiên địa chi lực. Có lẽ trong mắt lão, giết tên nhóc này mà sử dụng thiên địa chi lực chẳng khác nào đem siêu cấp tiên khí đi cắt tiết gà trong phàm trần cả, một kẻ như Hoàng Thiên không bao giờ có tư cách.

Tuy chỉ là Nguyên khí, nhưng mà sức mạnh của một chiêu này lại mạnh đến mức kinh người. Đừng nói là một tên Hóa Linh còn chưa tới như Hoàng Thiên, dù là Vấn Đỉnh cường giả một khi đối mặt cũng khó mà chống đỡ, không chết cũng phải lột vài miếng da.

Đao khí đầy trời, tựa như đem bầu trời chém ra thành ngàn mảnh, vùi lấp thân thể của Hoàng Thiên vào trong hỗn loạn, đùng đùng nổ nát.

- Ngươi đáng chết!

Nhìn chủ nhân bị công kích khủng khiếp như thế bao trùm, Cố Sở nổi giận đùng đùng, hai khóe mắt căng lên như muốn nứt ra. Thân thể huyết dịch cuồn cuộn lưu động, tựa như bị kích thích cuồng nộ đến cùng cực, hoàn toàn bộc phát ra ngoài.

Phong Thiên Lạc Địa Kích trong tay lão lúc này như lần nữa sống lại, hoàn toàn thức tỉnh khỏi trầm luân. Tựa như một đầu thái cổ ma thú bá vương, muốn đem toàn bộ những thứ đang khinh nhờn mình phách nát. Thiên địa chi lực của Bạch Chấn Long dường như trước sức mạnh của nó chẳng là gì, ầm ầm phá toái.

Cố Sở lấy lại được tự do, thân thể không hiểu sao lại giống như được ăn vào thần dược, sức mạnh nhanh chóng tăng lên cực hạn, phóng người lên trời cao.

Rồi ngay trong một phút giây sau đó, cánh tay cầm Phong Thiên Lạc Địa Kích của lão theo bản năng vung lên nhẹ nhàng, đem thinh không xẻ nát. Lần đầu tiên lão nhìn thấu được một phần nội ẩn bên trong cây kích này, cũng là lần đầu tiên lão thi triển ra một chiêu kích – Phong Thiên Lạc Địa.

....

Lại xong một chương nữa ah! Mình dạo nay học hành nhiều áp lực quá, nên chẳng có thời gian và tâm trí mà viết truyện, cho nên việc ra chương cũng thất thường và ít dần. Mong mọi người hiểu và thông cảm!

Từ hôm nay cứ tối nào có chương thì mình sẽ thông báo trước, nếu không thông báo thì sẽ không có, nên mọi người đừng chờ nhé! Cuối cùng xin được cám ơn tất cả mọi người đã ủng hộ mình từ suốt đầu truyện tới giờ. He he!

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 156: Phong Thiên Lạc Địa Đấu Quy Nguyên

Thiên có ba mươi ba tầng trời ta phong, địa có mười tám tầng đất ta phách - Phong Thiên Lạc Địa.

Một chiêu kích này được người sáng tạo ra, mục đích chính là để chống lại càn khôn tạo hóa, phong thiên kích địa. Cố Sở mặc dù mới chỉ lần đầu thi triển, còn chưa chạm tới da lông áo nghĩa của nó, nhưng sức hủy diệt mà nó thể hiện ra đã quá đủ để lòng người chết lặng.

Bầu trời nơi đây chớp mắt tràn ngập phù văn hùng vĩ, một cỗ lại một cỗ thần hà bao phủ, đem bốn phương không gian đều đông cứng. Mặc dù nhìn qua bầu trời vẫn như thế, nhưng người ta lại có cảm giác nó đã trở nên thấp hơn so với trước. Tựa như có một tiên thiên đại trận lâm thế, đem toàn bộ bầu trời này đạp xuống, phong cấm toàn bộ không gian.

Nói ra thì có vẻ hoang đường dọa người, thế nhưng nó lại là sự thật, bởi vì đó là… Phong Thiên.

Cố Sở tóc rối tung bay, chiến kích trong tay lần đầu tiên thức giấc sau giấc ngủ vạn cổ, bộc phát ra sức mạnh hủy thiên diệt địa, quỷ khóc thần gào. Thân thể lão mặc dù có phần rách nát, nhưng lại toát ra thần thái dũng mãnh không thể đỡ, cổ lão ký hiệu nổi lên lớp lớp, bao phủ toàn bộ thân thể.

Giữa trời cao, một người một kích gần như hòa làm một thể, không ngừng tỏa ra khí tức khủng bố khiếp người. Thập phương thiên địa dưới chân đều run rẩy, gần như đã đến cực hạn chịu

đựng.

Bạch Chấn Long nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp này, trong lòng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc. Một chiêu Phong Thiên Lạc Địa này quả thực rất mạnh, hoàn toàn có thể giết chết bất cứ tên tu sỹ nào từ Vấn Đỉnh trở xuống. Lão quả thực không thể nào nghĩ ra được, một tên Vấn Đỉnh cỏn con mà bất cứ lúc nào lão cũng có thể giết, lại có thể thi triển ra một chiêu thức đậm tính hủy diệt như thế.

Tuy nhiên, lão cũng chỉ kinh ngạc một chút như thế mà thôi, dẫu sao lão cũng không phải là một tu sỹ Vấn Đỉnh, mà là một kẻ đã bước ra một bước Quy Nguyên.

Quy Nguyên, không hẳn là một cảnh giới nằm trong hệ thống tu luyện, mà là một lĩnh vực đốn ngộ của sinh linh, là một sự biểu hiện của vật cực tất phản, trở về với bản nguyên.

Sinh linh Nguyên Giới, từ thuở sơ khai hình thành ấy đã lựa chọn nguyên khí làm cốt lõi tu luyện. Nguyên về bản chất thì chính là trạng thái sơ khai của khí, khí tinh thuần đến cực hạn chính là nguyên. Sinh linh trong suốt quá trình tu luyện của mình, gắn liền với những lần thuế biến nguyên khí, lấy nguyên khí làm trụ cột không thể tách rời.

Dựa vào tính chất của những lần thuế biến đó, cổ nhân đã chia Nguyên Khí làm ba cấp độ chính bao gồm khí, nguyên, và cao nhất là tiên, hay còn được gọi là Tiên Nguyên Chi Khí.

Sinh linh tu luyện một đường, từ khí thành nguyên quả thực rất dễ dàng, nhưng từ nguyên thành tiên lại chẳng có mấy ai đạt tới. Bởi nó không chỉ đơn thuần là khó, mà còn liên quan đến một cái chữ “cơ duyên”.

Muốn đạt tới Tiên Nguyên Chi Khí, trước tiên phải đưa nguyên khí trở về trạng thái sơ khai của nó. Một trạng thái thuần khiết

nhất, trong sạch nhất, và cũng là mạnh mẽ nhất. Một trạng thái sẽ giúp ngươi càng gần với đạo, càng gần với đất trời càn khôn, hay nói cách khác là ngươi có thể mượn lực của đất trời để sử dụng cho mình.

Toàn bộ quá trình thuế biến này chính là Quy Nguyên.

Hai từ Quy Nguyên nói ra thì dễ, làm rồi mới thấy khó, vật cực tất phản, khó càng thêm khó.

Lĩnh vực Quy Nguyên tổng cộng có ba bước, ứng với tam tai trong tam tai cửu kiếp. Cứ mỗi một lần trải qua tai thành công, chính là một lần bước ra một bước Quy Nguyên, sức mạnh càng thêm khủng bố.

Nói dông dài như vậy để có thể thấy được, sự chênh lệch giữa kẻ đã bước ra một bước Quy Nguyên và một tên Vấn Đỉnh tu sỹ bình thường lớn đến mức nào. Vấn Đỉnh dù có mạnh đến đâu, đứng trước đất trời này cũng nhỏ bé tựa con sâu cái kiến, không có tư cách chống đối.

Âu cũng bởi vì thế mà Bạch Chấn Long mặc dù trông thấy sức mạnh khủng khiếp mà Cố Sở thi triển ra, nhưng lại không hề sợ hãi. Bởi vì lão đã Quy Nguyên, lão đã đại biểu cho trời đất này và nắm trong tay một phần sức mạnh của nó.

- Ha ha! Không nghĩ tới ngươi còn có một chiêu này a. Rất mạnh, nhưng để đấu với ta thì còn chưa đủ.

Tiếng cười của lão vang lên tràn đầy tự tin, thậm chí còn có vài tia khinh miệt. Bởi vì trong mắt lão, Cố Sở vẫn như một con kiến đang giãy chết, cho dù có thể cắn đau, nhưng rốt cục vẫn phải chết. Chênh lệch giữa hai người không phải cứ có pháp khí và chiêu thức nghịch thiên là có thể bù đắp được, không bao giờ.

Nhưng mà, ngay khi công kích của Cố Sở gần tới, thì nụ cười

trên môi của Bạch Chấn Long đã đông cứng lại, sau đó bị thay vào bởi một vẻ mặt trắng nhợt, kinh sợ đến tột cùng. Bởi vì lão đã không còn cảm nhận được lựng lượng thiên địa xung quanh mình nữa, tựa như chúng đã hoàn toàn bị xóa bỏ đi, không còn tồn tại.

Phong Thiên… Phong Thiên… đúng như cái tên mà chủ nhân sáng tạo ra đã đặt cho nó. Đất trời lúc này còn chẳng lo nổi bản thân mình, làm sao có thể trợ giúp người khác.

Bạch Chấn Long trong lòng như nổi lên ngợp trời sóng lớn, lão dường như có cảm giác thế giới quan của mình vừa bị phá vỡ, mọi chuyện dường như chưa bao giờ giống như lão nghĩ.

Chỉ là dù kinh hãi, nhưng lão cũng không thể đứng im chờ chết. Trong chớp mắt xuất ra một thanh đao pháp khí, lão điên cuồng thúc dục bổ thẳng lên trời cao. Tuy không dùng được lực lượng trời đất nữa, nhưng lão vẫn còn Nguyên khí, với tu vi của lão, có lẽ có thể chống đỡ được một chiêu khủng khiếp này.

- …Lạc Địa!

Cố Sở như một đạo thần hà từ trời cao phách xuống, Phong Thiên Lạc Địa Kích trong tay một đường đâm thẳng, không có gì không phá, đem bốn phương không gian xung quanh nổ vụn, xuyên thủng đất trời.

- Đùng đùng… uỳnh.

Như là bầu trời run rẩy, đại địa nổ tung, vô tận năng lượng hủy diệt tràn ngập, hạo hạo đãng đãng tựa sóng lớn cuộn trào lan tràn ra tứ phía, đem cái địa phương này gần như hủy diệt, toàn bộ Thiên Nguyên đại lục cũng lâm vào chấn động không ngừng.

Tất cả các sinh linh trên đại lục lúc này đều có thể cảm nhận được sự rung động khủng khiếp ấy. Nhưng chỉ có những tồn tại đỉnh cấp mới có thể cảm giác ra được, đây là xung động phát ra từ

một cuộc chiến. Một cuộc chiến khiến cho bất cứ kẻ nào cũng phải cảm thấy rùng rợn và lạnh lẽo, siêu cấp đại chiến.

Cũng may là vùng không gian nơi đây sớm bị phong cấm, nên năng lượng dư ba không thể lan ra ngoài. Nếu không đừng nói là khu vực này, mà ngay cả Thiên Nguyên thành rộng lớn cũng phải nát tan thành bụi phấn, hủy diệt đến không còn gì.

Âm thanh đùng đùng còn vang vọng, mãi đến gần một phút sau mới chấm dứt, không gian đột nhiên trở nên yên ắng đến lạ thường. Phía trên bầu trời, phù văn đã sớm không còn nữa, trở lại trạng thái trong xanh như ban đầu. Nếu chẳng phải còn hiện trường tan hoang ở phía dưới, người ta còn nghĩ khi nãy có phải là ảo ảnh hay không đấy.

Lại thêm năm phút nữa trôi qua, vẫn không có chuyện gì phát sinh. Đám người quan chiến phương xa bắt đầu trở nên tò mò, bất chấp nguy hiểm đánh liều chạy tới thăm dò. Chỉ là năng lượng dư ba vẫn còn tồn tại rất nhiều, nên bọn họ không dám tiếp cận quá gần, mà chỉ dám đứng ở ven bên ngoài nhìn vào.

Qua lớp khói bụi mờ ảo đan xen từng luồng năng lượng hỗn loạn, người ta mơ hồ nhìn thấy một cái bóng người lơ lửng trên không. Dáng người cực kỳ chật vật, quần áo rách nát. Thậm chí ở vai bên phải, cánh tay đã bị chém đứt rời, máu tươi văng ra tung tóe.

Chuyện này khiến cho không ít người nghi hoặc khó hiểu, bởi vì đáng lẽ ra ở cấp độ như người này, hoàn toàn có thể dùng pháp thuật cầm máu. Vậy mà kẻ này lại không có đi sử dụng để cho máu chảy như thế, hay là hắn không thể ngăn được máu chảy?

Cứ như thế, người ta lại tiếp tụng buông thần thức ra, muốn xem xem người còn lại như thế nào. Nhưng tìm kiếm mấy hồi, vẫn không nhìn thấy một ai khác. Có lẽ kẻ kia đã rời đi từ lâu rồi.

Người còn ở lại, đang đứng lơ lửng kia không ai khác chính là Bạch Chấn Long.

Lão đứng lơ lửng nơi đó, ngửa mặt nhìn lên bầu trời xa xa không có hành động gì, khuôn mặt lành lạnh nhìn không ra cảm xúc, chẳng biết đang nghĩ gì trong đầu. Hôm nay lão bị một tên tu sỹ kém mình một bước chặt đứt một cánh tay. Đó là một sự nhục nhã, là một vết nhơ mà cả đời lão không thể nào xóa đi được.

Vươn cánh tay còn lại về phía trước vẫy nhẹ, từ phương xa cách lão khoảng chừng mấy trăm mét vụt tới một thứ đồ vật thon dài. Lại gần mới rõ, hóa ra là một cánh tay đầy máu, nơi bắp tay vết cắt ngọt lịm, có lẽ là bị một thứ gì đó cực kỳ sắc bén chém rơi.

Điều kỳ lạ là, đây lại là một cánh tay trái.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 157: Trở Lại Học Viện

Trận siêu cấp đại chiến cứ như vậy mà kết thúc, để lại cho giới tu sỹ của Thiên Nguyên đại lục một ký ức không thể nào quên. Ngày hôm nay, tại nơi này đã diễn ra một trận chiến khủng khiếp, cướp đi tính mạng của không biết bao nhiêu người vô tội, đem một khu vực rộng lớn của Thiên Nguyên thành nghiền nát thành bụi phấn.

Thiệt hại mà nó gây ra là rất lớn, có thể là lớn nhất trong vòng mấy trăm năm trở lại đây, nhưng mà thiệt hại lớn thì sao, sẽ chẳng có ai đứng ra chịu trách nhiệm cho điều đó. Bạch Chấn Long không, Cố Sở không, và Hoàng Thiên càng không.

Bởi lẽ, đó chính là quy luật bất biến của thế giới này, quy luật mạnh hiếp yếu, chỉ có kẻ mạnh mới có quyền, kẻ mạnh mới là chân lý.

Hoàng Thiên hôm đó giết chết vài người, liền trở thành một tội đồ, bị các thế lực cùng nhau liên kết lại xét xử. Hôm nay, hai cái siêu cấp cường giả đại chiến, giết đi không biết bao nhiêu người vô tội, hủy đi không biết bao nhiêu công trình kiến trúc. Nhưng sẽ không có ai dám lên tiếng, không có kẻ nào dám đứng lên phán xử, dù cho người của chúng bị giết chết, dù cho trụ sở của chúng bị phá hủy. Bởi vì lúc này, chính bản thân chúng đã trở thành kẻ yếu.

…

Ba ngày sau, tại Thiên Nguyên Học Viện – trong căn phòng ký túc của học viên.

Hoàng Thiên từ trong mơ màng tỉnh dậy, đầu óc ong ong từng trận như búa bổ. Trên khắp cơ thể không ngừng truyền lại cảm giác đau nhức thấu tận tim gan, hiển nhiên hắn đã thụ thương không nhẹ.

Ngày hôm đó, trong khoảnh khắc công kích của Bạch Chấn Long sắp đánh lên người, Thiên Kiếm đã tự động xuất ra cứu hắn một mạng. Chỉ là dẫu sao cũng là bị động phòng ngự, nó không thể ngăn lại toàn bộ dư ba nên hắn vẫn bị thương. Sức mạnh của cường giả ở cấp độ này, dù chỉ là dư ba cũng không phải thứ hắn có thể dễ dàng đối kháng, không có bị giết chết là may mắn lắm rồi.

Lắc lắc cái đầu đang choáng váng, hắn chật vật ngồi dậy không ngừng quan sát xung quanh. Nhận ra mình đang dưỡng thương bên trong khu ký túc xá, hắn mới thở dài một hơi, tựa như trút được gánh nặng trong lòng. Hắn có thể an toàn trở về nơi này, chắc chắn Cố Sở sẽ không có chuyện gì, hoặc chí ít là vẫn còn sống đấy.

Quả thực, hôm đó gặp phải cường giả cấp độ như Bạch Chấn Long, khiến cho hắn cực kỳ bất ngờ và bị động. Không những khiến cho kế hoạch của hắn bị bại lộ, mà còn gặp nguy hiểm đến tính mạng. Cũng may là cuối cùng vẫn thoát được, toàn mạng trở về Thiên Nguyên Học Viện.

Tình hình của hắn hiện giờ tuy có vẻ không khả quan lắm, nhưng chỉ cần an phận ở trong này, an toàn của hắn sẽ được đảm bảo. Có Lâm Thanh Phong tọa trấn, Bạch Chấn Long dù có điên cuồng hơn cũng không dám quá phận.

Đang miên man trong dòng suy nghĩ, cánh cửa phòng ký túc đã bị người đẩy ra, là Anh Vũ. Tên này hôm nay không biết có chuyện gì mà mặt mày hớn hở như nhặt được tiền, quần áo ăn mặc lại càng khác thường, cực kỳ lòe loẹt đắt tiền.

Trông thấy Hoàng Thiên đã tỉnh dậy, hắn trợn mắt lên một cái, sau đó chạy tới:

- Ha Ha! Huynh đệ của ta ngủ dậy rồi à?

Đấm đấm mấy cái vào ngực Hoàng Thiên, hắn hỏi bằng cái giọng điệu rất vô tâm. Rõ ràng là huynh đệ của mình bị trọng thương nằm liệt giường, vậy mà hắn lại dám nói Hoàng Thiên mới ngủ dậy.

- Hừ! Cút mau…

Có lẽ đã quá quen thuộc với tính cách của tên này, nên Hoàng Thiên chẳng thèm để ý tới câu hỏi của hắn. Hai mắt trợn ngược lên, vội vàng giơ tay hất phăng cánh tay của hắn ra ngoài, sau đó tung cước đá vào mông hắn.

- Ai chà! Văn hóa ứng xử quá kém đi, ai lại ăn nói thô lỗ như thế ah. Ha Ha! Mà thôi, hôm nay lão tử có chuyện vui, không chấp nhặt tiểu đệ đệ ngươi.

Nghiêng người tránh khỏi một cước của Hoàng Thiên, Anh Vũ ra vẻ đạo mạo nói, sau đó không biết nghĩ đến chuyện gì, lại bật cười ha hả như một tên điên. Nếu như dùng hai từ để miêu tả vẻ mặt của hắn lúc này, thì chắc chắn chỉ có thể là hai từ “đê tiện” mà thôi.

Hoàng Thiên ngẩn ra, không biết nói gì cho phải nữa. Tên này hôm nay không biết ăn phải bùa mê thuốc lú gì mà lại điên điên khùng khùng như vậy, quá không bình thường đi. Cuối cùng hắn cũng đành bất lực lắc đầu nhè nhẹ, thầm than trong lòng:

- Tên thần kinh!

Anh Vũ lúc này đang chìm trong suy nghĩ, nào biết bản thân bị Hoàng Thiên chửi. Mà dù cho hắn có biết được, thì với cái trạng thái dở người này, chắc cũng chẳng có phản ứng gì ah.

Phải tới hơn hai phút sau, cái miệng đang cười của Anh Vũ mới ngậm lại được, hí hửng nói với Hoàng Thiên:

- Ngươi có biết vừa nãy ta mới gặp ai không?

Tên này đúng là bị điên thật rồi, Hoàng Thiên vừa mới từ trong hôn mê tỉnh lại, làm sao biết được hắn đã gặp ai cơ chứ. Nhưng mà quả thực Hoàng Thiên cũng đang rất tò mò đây, không biết tên này đã gặp ai mà lại trở nên khác người như vậy.

Thấy vẻ mặt tò mò của Hoàng Thiên, Anh Vũ sắc mặt càng thêm đắc ý. Rồi bất chợt hắn đứng thẳng người, đưa tay vuốt ngược mái tóc ra đằng sau, đầu hơi ngửa lên cười toe toét nói:

- Ta vừa đi gặp phu nhân tương lai đấy! Ha ha!

Phu nhân tương lai? Hoàng Thiên nghe thấy mấy từ này thì ngây ra tại chỗ, nhìn tên huynh đệ của mình với ánh mắt kinh ngạc. Không ngờ hắn chỉ hôn mê có mấy ngày, tên này đã lừa được con gái nhà người ta rồi.

Ngẫm lại một chút, hắn càng thêm tò mò, đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Ai thế?

Anh Vũ lúc này mới cúi đầu xuống, nháy nháy mắt nói:

- Còn có thể là ai nữa, chính là Thanh Hoa của ta ah!

Thanh Hoa? Hứa Thanh Hoa?

Hoàng Thiên nghe thấy cái tên này thì trợn mắt, ngây ra mất mấy hơi thở, sau đó mới bật cười ha hả, cười chảy cả nước mắt.

Con bà nó, thiên ah, tên này lại dám tán nữ yêu tinh Hứa Thanh Hoa? Còn dám gọi người ta là phu nhân tương lai nữa, đúng là mặt dày vô sỉ.

- Ha ha! Anh Vũ ơi là Anh Vũ, ngươi làm bản hầu cười phọt cả rắm ra rồi. Tiên sư con bà nó, Thanh Hoa của ta, nghe thối quá ah.

Đúng lúc này, tiếng cười the thé của Cẩu Thủ vang lên khắp phòng, kèm theo đó là cái giọng điệu non nớt tràn đầy vô sỉ, không thể nào lẫn đi đâu được.

Trên cái giường ở tầng trên, Cẩu Thủ không biết từ đâu xuất hiện, ngồi cười ngặt nghẽo, hai tay không ngừng cầm tinh diện đập liên tục xuống mặt giường. Hóa ra từ đầu tới giờ, nó vẫn một mực nằm trốn dưới mền. Còn để làm gì thì nhìn vào hình ảnh đang hiển thị trong tinh diện, không cần nói cũng biết được.

Anh Vũ bị cười nhạo như thế, sắc mặt sầm xuống nghiến răng nói:

- Hừ! Con khỉ mặt chó nhà ngươi thì biết cái gì chứ? Còn dám cười nữa ta sẽ đem ngươi đi làm thịt khỉ nấu đông đấy.

Cẩu Thủ cũng không phải dạng vừa, nó quay người cất tinh diện vào, sau đó đứng dậy chắp tay sau đít tiến ra mép giường, cất hàm nói:

- Tên chim vẹt nhà ngươi thử nói lại một lần nữa, có tin ta sẽ xử phu nhân nhà ngươi giống như với Nhược Doanh không?

Hai chữ Nhược Doanh bị nó nhấn mạnh, dường như đang muốn ám chỉ điều gì đó mờ ám. Thậm chí nét mặt còn lộ ra vẻ dâm tà vô độ.

Anh Vũ bị mấy lời này của Cẩu Thủ dọa cho biến sắc, không còn dám biểu hiện tức giận nữa, mà thay vào đó là vẻ mặt nịnh nọt van nài, chỉ thiếu quỳ xuống cầu xin nữa là đủ tiêu chuẩn để làm tiểu nhân rồi:

- A ha! Đừng… đừng, Cẩu… à thánh hầu huynh đệ, ngươi đừng làm bậy, ta sai rồi.

Miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng hắn lại đang chửi rủa không ngừng. Con khỉ này quá khốn nạn, lại dám mang chiêu cũ ra để đối phó hắn. Nghĩ tới cảnh tượng lần trước Nhược Doanh cùng Vân Vũ mây mưa bị con khỉ này ghi lại, hắn trong lòng càng nóng như lửa đốt. Chẳng may mà nó lại làm thế với Thanh Hoa thì hắn đau lòng đến chết mất.

Tuy rằng hắn tin tưởng Thanh Hoa sẽ không làm chuyện đáng xấu hổ đó, nhưng mà nếu chẳng may nó ghi trộm hình ảnh khi nàng tắm hay thay quần áo thì… Tự dưng nghĩ tới đây, vẻ mặt hắn lại có chút thay đổi, bất giác liếm liếm bờ môi. Quả nhiên là bản chất khốn nạn chẳng thể nào thay đổi được.

- Hừ! Coi như ngươi thức thời. Yên tâm, nể mặt giao tình giữa chúng ta, bản hầu sẽ không truyền bá hình ảnh của nàng ra ngoài đâu.

Cẩu Thủ gật gật đầu, nhảy vọt lên vai của Anh Vũ, vỗ vỗ vào ót hắn mà nói.

Nghe vậy, Anh Vũ tức đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ muốn túm lấy cổ con khỉ mặt chó này mà tẩn cho một trận. Không truyền bá hình ảnh ra ngoài chẳng phải là sẽ giữ lại xem một mình ư? Con bà nó ah.

Chỉ là hiện tại hắn đang ở thế dưới, nên nào dám phản ứng cái gì. Đành phải miễn cưỡng nở ra nụ cười nịnh bợ, không ngừng nói ra mấy câu buồn nôn vuốt mông ngựa.

Hoàng Thiên càng nghe hai tên này nói chuyện, càng cảm thấy xưa nay bản thân sống quá đơn thuần rồi. Thực lòng mà nói, hai tên này đã khiến cho thế giới quan của hắn mở rộng thêm không ít, dường như có thêm một phần của sự khốn nạn và vô sỉ nữa. Nhân sinh quả nhiên quá mức kỳ diệu, để cho một người như hắn gặp phải một người một khỉ thiên hạ đệ nhất như thế này.

Thấy hai tên này còn đang muốn phun ra những lời kinh tởm nữa, hắn không dám ở lại mà phải vội vàng ho lên mấy tiếng rồi đi ra ngoài.

Anh Vũ đang huyên thuyên với Cẩu Thủ, đột nhiên bị tiếng ho làm cho chú ý, quay sang thấy Hoàng Thiên đang rời khỏi thì kêu lên, vội vàng chạy theo:

- Hoàng Thiên! Ngươi đi đâu đấy, ta còn có chuyện chưa nói với ngươi mà.

Nhưng mà tiếng gọi của hắn chẳng những không khiến Hoàng Thiên quay lại, mà còn bước nhanh hơn. Hiển nhiên là rất sợ tên huynh đệ và con thú nuôi này của mình bốc phét rồi.

Tất nhiên Anh Vũ sẽ không để cho hắn dễ dàng rời đi như thế, rất nhanh đã vọt lên bên cạnh, khoác lấy vai hắn cùng sóng bước, nói:

- Trong thời gian ngươi hôn mê có người tới tìm ngươi đấy!

Nghe thấy Anh Vũ nói có người muốn tìm mình, cước bộ của Hoàng Thiên bỗng nhiên bước chậm lại, có chút hứng thú hỏi:

- Ai thế?

Anh Vũ hồi tưởng lại một chút, sâu trong ánh mắt có chút nghi hoặc, nhưng vẫn mỉm cười nói:

- Vân Vũ.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 158: Kiếm Uy Chi Đạo

- Cuối cùng ngươi cũng chịu tới.

Hoàng Thiên nghe thấy người tới tìm mình là Vân Vũ, lại không hề tỏ ra ngạc nhiên một chút nào. Ngược lại còn mỉm cười đầy ẩn ý, tự lầm bầm trong miệng. Có lẽ việc Vân Vũ này tìm tới đã sớm nằm trong dự liệu của hắn, cho nên mới không bị bất ngờ như thế.

Còn về nguyên nhân, thì có lẽ tám phần chính là do lời nói mà ngày hôm đó hắn cố ý truyền âm tới cho đối phương. Một lời nói mang theo thông tin đủ để một kẻ âm hiểm và kiêu ngạo như Vân Vũ cũng phải thay đổi cách nghĩ, bất chấp hận thù để đến tìm hắn.

Chỉ có điều ngoài hắn và Vân Vũ ra, không có người nào có thể biết được nội dung của lời truyền âm đó là gì, kể cả Anh Vũ.

Cũng chính vì đã sớm dự liệu được từ trước, nên Hoàng Thiên thái độ cực kỳ thản nhiên, thậm chí có thể nói là không hề để ý tới. Kéo theo Anh Vũ đang còn mơ màng khó hiểu một đường chạy tới khu vực ăn uống, hai người một khỉ lại bắt đầu hòa nhập vào những chuỗi sinh hoạt bình thường nhất.

…

Thông Thiên Phong.

Những tòa kiến trúc vẫn đang còn trong quá trình dở dang xây dựng, vật liệu ngổn ngang khắp chốn. Nơi này ban ngày thường rất đông người, nhưng ban đêm lại ngược lại hoàn toàn, rất hiếm

khi có người lui tới. Chưa kể lúc này thời gian đã là nửa đêm, đa phần học viên đã chìm vào trong giấc ngủ hoặc miệt mài tu luyện, người ra ngoài đi lại rất ít.

Thành ra một khu vực rộng lớn đến thế, nhưng lại khó mà tìm ra một bóng người.

Tại một mỏm đá vươn dài ra tận không trung nằm giữa lưng chừng núi, gió lạnh không ngừng rít qua để lại từng tràng âm thanh rờn rợn, tựa như lời thì thào của quỷ dữ. Hoàng Thiên một mình đứng đó, toàn thân hắc y bao phủ, dưới cái ánh sáng mờ mờ ảo ảo của trời sao lại như hòa làm một với đêm tối, giống như hắn là trời đêm, trời đêm là hắn, khó lòng mà nhận biết.

Dưới lớp vải trùm đen bóng, khuôn mặt hắn tĩnh lặng không nhìn ra được một tia cảm xúc. Nhưng lại khiến cho người ta khi nhìn vào có cảm giác rét lạnh khó tả, chẳng khác nào đang chứng kiến một đầu Ma Thần tuyệt thế.

Xoạt! Vù!

Bất chợt, không gian đằng sau hắn vang lên tiếng xé gió. Một cái bóng đen từ sâu trong triền núi cực tốc phóng tới, đem theo công kích mãnh liệt.

Bóng kiếm mờ ảo, mang theo từng tia lôi điện công kích dũng mãnh không thể đỡ. Một cỗ sát khí đáng sợ cuồn cuộn như vũ bão cuốn quanh chỏm đá, bao bọc lấy thân thể của Hoàng Thiên. Cái loại sát khí này, có lẽ không chỉ đơn thuần là sát ý bộc phát nhất thời, mà đã được ấp ủ rất lâu rồi, khiến cho nó trở nên sắc bén và cuồng dã đến lạ thường.

Không chỉ có sát ý, mà sức mạnh bộc phát ra càng khủng khiếp vô biên, mặc dù là khoảng cách hơn trăm mét xa, vẫn có thể khiến cho người ta cảm giác bị áp bách đến đáng sợ. Dưới một chiêu này, kẻ mới tới toàn thân chìm trong ánh sáng lôi điện chói lòa,

tựa như đại biểu cho lôi điện của thiên kiếp, muốn phách tan cả đất trời.

Nhưng mà trước tất cả những công kích đó, Hoàng Thiên vẫn trầm tĩnh như không. Chân hắn chỉ điểm nhẹ một cái, toàn thân bỗng chốc nhẹ nhàng tựa chiếc lá, vụt một cái nghiêng người về phía bên trái. Tay phải vươn lên điểm nhẹ một cái.

Hai cái ngón tay xác thịt cứ thế một đường phóng về lưỡi kiếm, không có bộc lộ ra một chút khí tức gì cường đại. Lại có thể hoàn toàn lành lặn dưới sự hủy diệt chí cường của lôi điện, ầm một tiếng đánh bay lưỡi kiếm, thậm chí suýt chút nữa đoạn nó gẫy làm đôi.

Một chiêu thất thủ, đối phương nhanh chóng biến chiêu, cực tốc vọt lên trên bầu trời, gần như buông bỏ toàn bộ phòng ngự, toàn thân bao bọc bởi lôi điện phù văn lóng lánh.

- Thần Lôi Thanh Thiên Kích.

Thanh lôi lấp loé, kịch liệt hình thành công kích, đem bầu trời chớp mắt nổ vang sáng chói, chẳng khác nào thiên địa thần lôi.

- Ồ!

Khuôn mặt của Hoàng Thiên lần đầu tiên biến đổi, lộ ra một nụ cười có phần ngạc nhiên. Rồi rất nhanh sau đó, thân ảnh của hắn nhanh chóng biến hóa, gần như biến mất tại chỗ.

Đùng!

Công kích khủng khiếp bổ xống, đem chỏm đá nặng mấy chục vạn cân chấn tan thành bụi phấn. Nhưng đáng tiếc là mục tiêu của nó là Hoàng Thiên lại không có một chút thương tổn nào, bởi vì hắn đã sớm không còn ở đó nữa.

Kẻ mới tới thấy một màn như vậy, đồng tử co rút lại sợ hãi,

bởi hắn đột nhiên cảm giác được, Hoàng Thiên đã xuất hiện ngay sau lưng mình.

- Ta đã sớm nói rồi! Ngươi không xứng với Kiếm Uy Chi Đạo này, không cẩn phải cố gắng vô ích. Hôm đó nắm trong tay Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm ngươi còn không thắng được ta, vậy mà chỉ với chút tiến bộ này liền không biết tự lượng sức mình? Buồn cười.

Hóa ra kẻ vừa ra tay này là Vân Vũ. Và tất nhiên, Hoàng Thiên từ đầu tới giờ chính là đang đợi hắn tìm tới.

Áp sát người về phía Vân Vũ, giọng nói lành lạnh của Hoàng Thiên vang lên văng vẳng. Cả cơ thể hắn nhất thời bộc phát ra khí tức khủng bố tuyệt luân! Đôi bàn tay phảng phất hóa thành thiên thành địa, mạnh mẽ vỗ vào ngực của Vân Vũ. Mênh mông ý cảnh kiếm đạo không ngừng bộc phát, từ lòng bàn tay của Hoàng Thiên mãnh liệt cuồn cuộn mà ra, toát lên từng cỗ vô địch kiếm ý, như muốn chém rụng vạn vật thương khung.

Ầm!

Dưới một cái vỗ này, Vân Vũ lại không thể nào tránh thoát, cứ như thế bị vỗ lên người. Cả cơ thể tựa như một viên lưu tinh vụt mạnh xuống triền núi, đem một vùng khuôn viên rộng lớn đập nổ tung nứt toác khói bụi mịt mù.

Chật vật chui ra từ trong đất đá nổ nát, Vân Vũ cơ thể máu me đầy mình, sắc mặt tái nhợt thiếu sức sống.

Quỳ phục xuống nền đá đổ nát, hắn cúi gục đầu không nói một lời. Hôm nay hắn một lần nữa bại dưới tay Hoàng Thiên, bại triệt để.

Vân Vũ hắn, từ khi sinh trên đời này đã chú định gắn liền với một đường tu kiếm. Khả năng lĩnh ngộ kiếp đạo của hắn, không

thể nghi ngờ là kinh thế kỳ tài, rất khó tìm ra được một đối thủ trong cùng lứa. Đó là thứ để hắn làm nên thành tựu, là thứ để hắn kiêu ngạo cùng thế nhân, là hi vọng duy nhất để hắn có thể thực hiện được kế hoạch kia. Vậy mà tất cả đã tan thành mây khói, bị một tên thiếu niên còn nhỏ tuổi hơn hắn đánh bại, bị người ta đập nát đi đạo tâm vừa mới nảy mầm.

Suốt mấy ngày trôi qua này, hắn lâm vào điên cuồng tu luyện, điên cuồng ngộ kiếm. Rốt cục cũng có tiến bộ, sáng tạo ra một chiêu Thần Lôi Thanh Thiên Kích này. Những tưởng có thể đánh bại được Hoàng Thiên, phục hồi lại đạo tâm tan vỡ, nhưng cuối cùng vẫn là như thế, hắn thua. Bởi vì kiếm đạo của Hoàng Thiên không phải một kẻ như hắn có tư cách khiêu chiến.

Nhưng mà hắn cam lòng sao? Không! Hắn không cam lòng.

- Ngươi có biết vì sao không?

Như đoán được suy nghĩ ở trong lòng hắn lúc này, Hoàng Thiên đứng ở phía xa đột nhiên mở miệng hỏi.

Vân Vũ nội tâm vốn đang khủng hoảng vô cùng, nghe thấy Hoàng Thiên hỏi mình thì khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt mơ hồ lắc nhẹ đầu. Hắn không biết.

Hoàng Thiên mỉm cười đầy thâm ý, sau đó quay đầu nhìn về bầu trời phương xa, nhàn nhạt nói:

- Vân Vũ, ba tuổi bắt đầu luyện kiếm, tám tuổi thành danh, mười hai tuổi dùng kiếm đạo một đường vô địch cùng lứa. Mười sáu tuổi ngộ ra Kiếm Uy Chi Đạo kiếm vô địch. Rất hiển hách, rất kinh người. Kiếm uy, kiếm chém vạn vật, kiếm sắc vô uy kiếm chém phàm. Có phải ngươi luôn tự hào rằng bản thân ngươi đã tự ngộ ra một đường kiếm đạo tuyệt thế này phải không? Ồ không! Ngươi sai rồi. Năm đó khi mà ngươi được sở hữu Huyễn Thần Thanh Lôi Kiếm, chính là khi ngươi đi sai đường. Chính thanh

kiếm kia khiến đạo của ngươi bị lệch lạc.

Hoàng Thiên vừa nói, lòng bàn tay vừa đảo, pháp quyết nhẹ nhàng đánh ra, đem Thuận Thiên Kiếm không ngừng thiên biến vạn hóa:

- Kiếm Uy Chi Đạo là một đạo kiếm ngay thẳng và mạnh mẽ, chỉ những cương trực và chính nghĩa mới có thể sử dụng nó. Ngươi nghĩ bản thân ngươi là loại người nào? Ngươi nghĩ mình xứng đáng với kiếm đạo này sao?

Lời nói của Hoàng Thiên ngày một lớn, vang vọng trong thâm tâm của Vân Vũ, tựa như hóa thành từng đợt sóng lớn, cuộn trào trong lòng của hắn.

Không cần phải nói, những lời này đã đem lại đả kích không nhỏ đối với hắn, khiến hắn càng thêm khủng hoảng. Hắn không xứng với Kiến Uy Chi Đạo ư? Kiếm đạo này là do chính bản thân hắn ngộ ra mà. Hắn đã đi sai đường? Là hắn lựa chọn sai hay là kiếm đạo một đường này sai?

Từng câu hỏi cứ thế quanh quẩn, vang vang trong đầu hắn, liên miên không dứt.

- Không! Không phải ngươi không xứng với nó, mà là nó không xứng với ngươi.

Nghe đến đây, trong đầu Vân Vũ như đoàng một tiếng nổ lớn, hai mắt trợn trừng nhìn tới, giống như vừa nghe được một điều gì đó cực kỳ khủng khiếp. Tại sao Hoàng Thiên lại nói như thế, kiếm đạo này không xứng với hắn sao?

- Ngươi một đường tu kiếm, lấy lôi điện làm uy, nhưng có thực sự hiểu nó.

Không! Bản thân ngươi chỉ có thể nhìn được bề ngoài uy lực, nhìn thấy khả năng hủy diệt của nó. Còn những thứ khác ngươi

chưa hề nhìn thấy. Lôi điện là thứ mạnh mẽ, nhưng không đồng nghĩa rằng nó chỉ có mạnh mẽ, nó còn có thời điểm yếu nhược.

Nó không chỉ có thô bạo, mà còn có cả sắc bén. Nó không chỉ có phá hủy mà còn có tân sinh. Nó không chỉ có tử vong chết chóc mà còn có sinh mệnh chi linh.

Kiếm Uy Chi Đạo đó của ngươi một đường hóa lôi thành kiếm, nhưng lại chỉ có thể biểu hiện ra một mặt uy lực thô bạo và chết chóc mà quên mất đi những trạng thái đối nghịch vốn có, những trạng thái khiến nó trở nên hoàn hảo. Mất đi sự cân bằng tự nhiên, kiếm đạo của ngươi chẳng khác nào tử đạo. Không sớm thì muộn cũng phải tiêu tan.

Đó cũng là một trong những lý do, ngươi mãi mãi không thể nào thắng được ta.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 159: Thủ Đoạn Của Hoàng Thiên

Ngươi mãi mãi không thể nào chiến thắng được ta.

Lời của Hoàng Thiên nhẹ nhàng mà dứt khoát, bộc lộ ra một phong thái tự tin tuyệt đối. Đó không phải là hắn kiêu căng ngạo mạn, mà là sự thật hiển nhiên, là sự tin tưởng vào năng lực của bản thân, tin tưởng vào đạo của chính mình.

Tất nhiên còn có một nguyên nhân nữa, là hắn cố ý gieo vào nột tâm của Vân Vũ một bóng ma, một dấu ấn mầm mống. Chỉ cần Vân Vũ này một ngày còn chưa thoát được bóng ma đó, chưa diệt được cái mầm mống đó, thì vẫn chưa đủ tư cách để chiến đấu cùng Hoàng Thiên.

Chỉ có điều, Vân Vũ cũng không phải người tầm thường. Tuy rằng ban đầu có khủng hoảng và mơ hồ, nhưng rất nhanh đã lấy lại được sự bình tĩnh vốn có. Dẫu cho hắn đã bại dưới tay Hoàng Thiên, dẫu cho bản thân đang quỳ trước mặt đối thủ, sắc mặt hắn vẫn toát lên từng tia ngạo nghễ không khuất phục, mở miệng hỏi.

- Tại sao phải nói với ta những điều này?

Hoàng Thiên vẫn không quay đầu, trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng:

- Không cần phải hỏi ta những câu vô nghĩa đó. Hôm trước ta đã nói rồi, quy thuận ta, ta sẽ cho ngươi một cơ hội báo thù, cho ngươi cơ hội được chính tay giết chết những kẻ năm đó đã hãm hại gia đình ngươi.

Khi hai từ báo thù được nhắc tới, vẻ mặt của Vân Vũ đột nhiên biến đổi, trở nên tràn đầy hận thù và độc ác, đôi tròng mắt ánh lên từng tia hàn quang lạnh lẽo, sắc bén đến ghê người. Rồi trong chớp mắt hắn trở nên dữ tợn, ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng Thiên mà quát, giọng điệu tràn đầy sự bất cam:

- Hừ! Không cần phải tỏ ra cao cao tại thượng như thế. Nếu không phải vì ngươi hủy đi đạo tâm của ta, không sớm thì muộn ta cũng có thể tự mình báo thù, hủy diệt toàn bộ đám chó má đó. Chính ngươi đã hủy đi tất cả mọi thứ, ngươi lấy tư cách gì mà ban cho ta cơ hội? Ngươi là cái thá gì?

Vân Vũ càng nói càng lớn, cuối cùng như gào lên trong cổ họng. Nắm tay da thịt siết chặt hết cỡ đấm xuống mặt đất, khiến cho những vết thương cũ toác ra chảy máu. Nhưng có lẽ chẳng hề đau chút nào nữa, vì cảm giác của hắn đã sớm không còn nữa rồi.

- Tự mình báo thù! Thật là nực cười. Sao ngươi không tự nghĩ, một người ngoài như ta cũng có thể đoán được ý đồ của ngươi, thì một kẻ trong cuộc và cáo già như Lôi Viêm chẳng lẽ không thể nhìn ra? Hắn sở dĩ không có giết ngươi, ngược lại còn nhận ngươi làm đệ tử và truyền Huyễn Thần Thanh Lôi kiếm chính là đang muốn lợi dụng ngươi mà thôi. Một khi ngươi trưởng thành, cũng chính là lúc ngươi bị hắn luyện hóa, trở thành khí linh mới của thanh kiếm này. Ngươi khi đó đến tư cách làm người cũng không còn chứ đừng nói tới tư cách báo thù.

Những lời của Hoàng Thiên không nhanh không chậm vang lên, lọt vào tai của Vân Vũ lại tựa như hóa thành cuồng phong vũ bão, đem lòng hắn nổi lên từng đợt giông tố. Sắc mặt hắn trở nên nhợt nhạt thiếu sức sống, phù một tiếng hai tay chống đất đầy bất lực. Trong đôi mắt vẫn còn tràn đầy không khuất phục cùng cừu hận, nhưng lại chẳng thể nào mà đẩy nó lên nữa, chẳng thể nào biến nó thành sức mạnh để hắn báo thù nữa. Hắn chỉ biết theo bản năng hít sâu từng hơi dài vào lồng ngực, lời muốn nói chỉ có thể

nghẹn lại trong cổ họng.

- Còn về ta lấy tư cách gì, thì chính là tư cách của kẻ đã chiến thắng ngươi, tư cách của kẻ đã cứu vớt ngươi khỏi một kiếp nô lệ, tư cách của một kẻ sẽ tạo cho ngươi một kiếp sống mới. Đã đủ chưa?

Vân Vũ im lặng trầm tư, cứ thế cho tới mười phút trôi qua, hắn mới ngẩng đầu lên khó khăn nói:

- Chỉ cần ngươi giúp ta tự tay báo thù, Vân Vũ này xin thề trước thiên đạo, sẽ tôn ngươi…

Không ngờ hắn lại quyết đoán như thế, trực tiếp đưa ra lời thề Thiên Đạo. Nhưng mà hắn còn chưa có nói xong, đột nhiên thân thể đã bị người kéo ngược lên. Hoàng Thiên không biết tự lúc nào đã xuất hiện trước mặt hắn, túm lấy cổ áo của hắn mà xốc lên. Khuôn mặt ẩn hiện dưới lớp vải trùm dí sát lại gần, nở ra một nụ cười dữ tợn:

- Mẹ kiếp! Ngươi đang đùa ta phải không? Vứt cái ý nghĩ ngây thơ ngu ngốc đó của ngươi đi. Ta cứu ngươi ra khỏi kiếp làm khí linh không phải lại để ngươi trở thành một tên nô lệ chỉ biết làm việc theo lời thề Thiên Đạo.

Thân thể của Vân Vũ khẽ run lên, tràn đầy phức tạp nhìn thẳng vào khuôn mặt của tên thiếu niên trước mắt. Kẻ này tuổi tác còn nhỏ hơn hắn, nhưng tại sao lại có lối suy nghĩ và hành động quá mức khác người. Nhất thời khiến cho hắn không biết phải làm như thế nào cho phải.

- Hừ! Vậy rốt cục ngươi muốn ta phải như thế nào đây? Trở thành thủ hạ của ngươi và trở thành một tên nô lệ có khác gì nhau không?

Vân Vũ

Vân Vũ.

Thân là con trai của tông chủ đời trước Thiên Kiếm Môn, từ nhỏ đã sống một cuộc đời không giống như những người bình thường khác. Hắn đã từng có tất cả, những thứ mà người thường có hắn cũng có, có cha có mẹ có gia đình, có huynh đệ tỷ muội có bạn bè thân thiết. Những thứ mà người thường không có hắn cũng có, thân phận kinh người, tương lai tiền đồ vô hạn lượng, thiên phú viễn siêu cùng lứa.

Nhưng rồi một ngày, hắn mất đi tất cả những thứ đó. Mất đi cả những thứ đối với hắn quan trọng nhất, mất đi cả những thứ bình thường nhất. Hắn trở thành một đứa trẻ không có gia đình, trở thành một đứa trẻ từ nhỏ đã sống trong hận thù cùng căm phẫn.

Trên lưng khi nào cũng đằng đẵng gánh nặng huyết hải thâm cừu. Đã có vô số lần, hắn nghĩ tới cái chết, nghĩ tới giải thoát bản thân khỏi những gánh nặng đó, những đau khổ đó. Nhưng mà cuối cùng hắn vẫn phải kiềm chế xuống, dồn nén biến hóa chúng thành lửa hận, chỉ chờ một ngày bộc phát, chờ một ngày được phục thù, được chính tay giết chết đám người kia.

Chỉ là, hôm nay hắn đã không còn hi vọng nữa rồi.

Hoàng Thiên nhìn xem Vân Vũ, sắc mặt dần vần bình tĩnh lại, cuối cùng chỉ đành thở dài lắc nhẹ đầu. Sau đó vung tay ném thân thể của hắn ra xa, nhàn nhạt nói:

- Muốn ngươi như thế nào ư? Ha ha! Bỏ đi, coi như Hoàng Thiên ta đã nhìn nhầm người. Ngươi bây giờ đến tư cách để trở thành thủ hạ của ta cũng không còn. Mẹ ngươi đang đợi ngươi dưới chân núi, xuống đón bà rồi rời đi thôi. Chúng ta từ hôm nay sẽ không còn liên quan gì với nhau nữa.

Nghe thấy Hoàng Thiên nhắc tới mẹ mình, khuôn mặt đang

những hờ của Vân Vũ đột nhiên khựng lại, ngây ngốc nhìn tới:

- Mẹ ta?

Nhìn thẳng vào khuôn mặt kích động của đối phương, Hoàng Thiên thản nhiên nói:

- Đừng tỏ ra ngạc nhiên như thế, lời của ta một khi đã nói ra nhất định sẽ làm được.

Lời hắn còn chưa nói hết, Vân Vũ đã bật người trở dậy, sau đó tựa như hóa thành một đầu báo săn lao mình trên triền núi. Tốc độ nhanh đến không ngờ, chớp mắt đã hòa mình vào trong màn đêm u tối.

Có lẽ đã rất lâu rồi hắn mới lại nghe thấy có người nói mẹ hắn đang chờ hắn, đã rất lâu rồi hắn mới lại có cơ hội gặp được mẹ. Và có lẽ cũng chỉ có lý do đó, mới có thể khiến một người như hắn trở nên thất thố và hành động theo bản năng như thế.

- Chủ nhân! Để cho hắn đi như vậy sao?

Khi mà bóng dáng của Vân Vũ khuất xa, thì âm thanh của Cố Sở đột nhiên vang lên bên cạnh. Thân hình của lão chớp mắt xuất hiện đằng sau Hoàng Thiên, khó hiểu nhìn tới.

- Ân tình mà chúng ta ban cho hắn, đủ để cho hắn cả đời này cũng không trả nổi. Nếu như hắn đúng là loại người như ta nghĩ, sớm muộn gì hắn cũng trở lại thôi! Còn ngược lại… thì bỏ đi, chúng ta cũng không cần những kẻ như vậy.

Hoàng Thiên thu hồi ánh mắt đang dõi theo Vân Vũ, quay người về phía Cố Sở, nhẹ nhàng nói.

Loại người như Vân Vũ, Hoàng Thiên hiểu rất rõ, mặc dù khi nãy đối phương đã nguyện quy thuận, phát ra lời thề Thiên Đạo nhưng trong lòng lại không như thế. Và tất nhiên, đó không phải là

mục đích mà Hoàng Thiên hướng tới.

Vân Vũ này bề ngoài có vẻ là một người âm hiểm xảo trá, nhưng bản chất bên trong lại cực kỳ có tình có nghĩa. Nếu không thì hắn đã không vì gia đình mà quyết tâm báo thù, không vì cứu mẹ mình mà nhẫn nhục chịu đựng suốt từng ấy năm, mà tự biến bản thân mình từ một đứa trẻ ngây thơ trở thành một kẻ lòng dạ hiểm ác.

Người như vậy quả thực rất khó thu phục, nhưng một khi thành công, khiến hắn thực tâm quy thuận, tuyệt đối sẽ không phản bội. Đó cũng là lý do mà Hoàng Thiên không cưỡng ép hắn, ngược lại còn giúp hắn cứu mẫu thân ra ngoài.

Cố Sở gật đầu hiểu ra, ánh mắt nhìn Hoàng Thiên càng thêm kính phục. Vị tiểu chủ nhân bất đắc dĩ này niên kỷ tuy nhỏ, nhưng suy nghĩ và hành động lại cẩn thận và tinh tế đến vô cùng. Liên tục đưa lão đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Hoàng Thiên tất nhiên có thể nhận ra được chuyển biến trong ánh mắt của lão, nhưng cũng không muốn nói gì, chỉ nhếch môi mỉm cười gật nhẹ đầu.

Rồi ánh mắt của hắn khẽ đảo, dừng tại trên cánh tay đã bị đoạn của lão, liền trở nên sắc lạnh và độc ác, thì thào trong cổ họng:

- Bạch Gia… Bạch Gia… để các ngươi tự đắc thêm một thời gian nữa. Sớm muộn gì ta cũng khiến cho các ngươi phải trả giá. Đoạn 1 cánh tay thủ hạ của ta, ta sẽ diệt các ngươi một mạch dòng chính. Cứ chờ mà xem.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 160: Phục Sinh Hàn Lâm

Phía dưới chân núi Thông Thiên Phong.

Bóng dáng của Vân Vũ vụt nhanh trên con đường đá, nhanh đến khó mà tưởng tượng nổi. Khuôn mặt trẻ tuổi thường ngày vốn tràn đầy sắc sảo và âm hiểm, giờ đây đã bị thay thế bởi sự kích động khó nói nên lời. Thậm chí nơi khóe mắt của hắn, đã rưng rưng nước mắt.

- Vũ nhi!

Một tiếng hô trầm nặng truyền đến, tựa như phát ra từ nơi sâu xa nhất tự đáy lòng, âm thanh này đã rất lâu rồi, hắn mới lại được nghe thấy.

Cách hắn không xa, một cái dáng người cao gầy mảnh khảnh xuất hiện trong tầm mắt. Một cái dáng người quen thuộc quá đỗi, đã in hằn trong ký ức của hắn, sâu tận trong tâm can.

Nhiều năm khát vọng, nhiều năm phấn đấu nỗ lực không ngừng, chỉ mong ước một ngày này, được gặp lại người thân. Hắn quên không được, năm đó được mẫu thân thương yêu cưng chiều, được mẫu thân chăm sóc cùng bảo vệ. Quên không được buổi tối hôm ấy, hắn vô tình nhìn thấy mẫu thân bị người ta phong trấn, không ngừng hủy hoại đi từng tia sinh cơ, chỉ để cho hắn có cơ hội được tiếp tục sống sót.

- Mẫu thân.

Âm thanh của hắn run run, bật ra trong vô thức, nhưng rồi cứ

thế há miệng cứng nhắc, lại khó mà nói thêm được một từ nào nữa.

Tốc độ của hắn đã sớm chậm lại, có vẻ như nặng nề quá đỗi, cứ thế ngây người do dự bước tới. Hắn sợ tất cả mọi thứ trước mắt này đều là giả, sợ đây chỉ là một giấc mộng không có thực, sợ khi hắn bước tới sẽ tỉnh giấc.

Đã từng là một tiểu hài nhi non nớt, hắn trải qua biết bao nhiêu thăng trầm cuộc đời. Có đắng cay, có đau khổ, có hận thù… Cũng từ những thăng trầm ấy, Vân Vũ hắn trưởng thành. Hắn trở thành một tuyệt thế thiên tài trong mắt thế nhân, trở thành một kẻ nắm trong tay biết bao thứ mà người khác mơ ước. Chỉ là, có một thứ mà người bình thường khác đều có, hắn lại không. Đó là tình thân.

- Vũ nhi!

Thiếu phụ rơi lệ, ánh mắt tràn đầy thương cảm, lần nữa gọi lên tên của hắn.

- Mẫu thân…

Không còn nghi ngờ gì nữa rồi, chính là mẫu thân, hắn thân thể lảo đảo, nhanh chóng lao tới. Khuôn mặt anh tuấn của hắn, lúc này đã tràn đầy nước mắt. Một cái thanh niên đã gần hai mươi tuổi, lúc này không kìm nén được mà bật khóc sụt sùi như một đứa trẻ. Có lẽ, đã hơn mười năm rồi, hắn mới lại lần nữa rơi nước mắt. Đã hơn mười năm trôi qua, hắn lại tìm lại được hơi ấm của gia đình.

Mà ngay lúc này, trên lưng chừng núi Thông Thiên Phong. Hoàng Thiên ánh mắt như nhìn xuyên qua không gian, lặng im quan sát mọi thứ.

Có chút mê mang khó hiểu, trong lòng hắn bất giác dâng lên

một cỗ đắng cay và buồn bã, nắm tay bất giác siết chặt lại răng rắc. Nếu như Vân Vũ dưới kia đang chìm trong ấm áp dịu dàng, thì bản thân hắn lại cảm thấy lạnh lẽo và cô đơn đến tột cùng. Đừng thấy hắn thường ngày vui vẻ cười nói, mà nghĩ hắn mạnh mẽ kiên cường, không khi nào yếu đuối. Hắn thực ra cũng giống như bao con người khác, đều có những giây phút yếu mềm, những giâu phút thèm muốn được ở bên người thân, ở bên gia đình. Nhưng có lẽ ngày đó sẽ chẳng bao giờ đến với hắn.

- Ít nhất! Các ngươi còn có gia đình để tìm về. Còn ta… gia đình ở nơi đâu?

Tự mình thì thào trong cổ họng, hắn nhẹ thở ra từng hơi dài mệt mỏi. Dáng người hắn cô độc đứng đó, chìm vào trong đêm tối mơ hồ, đơn bạc và lạnh lẽo. Hắn là Hoàng Thiên, Hoàng Thiên là hắn… hắn đã từng có gia đình.

…

Thời gian thấm thoát trôi qua, thoáng chốc đã sang ngày mới.

Nơi đây là một khu rừng lớn cách Thiên Nguyên Học Viện mấy trăm dặm về phía Tây. Một thác nước khổng lồ cao tới gần trăm mét, nước xả ầm ầm như tiếng sấm. Hai cái bóng người lặng yên ngồi trên chỏm đá tại đỉnh thác, không nói một lời nào.

Hoàng Thiên sắc mặt ngưng trọng, hai tay không ngừng hư án, đánh ra từng pháp quyết kỳ dị. Phía trước mặt hắn, Cố Tinh Cực Đạo Thạch lơ lửng trôi nổi, không ngừng tỏa ra từng tia quang mang nhàn nhạt. Khối đá lúc này hình như có ma lực khác thường, không ngừng hấp thu đi mất Hỗn Nguyên Ma Thần khí trên cơ thể của hắn. Nhưng cường độ cũng không quá lớn, đảm bảo cho hắn có thể duy trì trong một thời gian dài.

Hôm nay hắn quyết định hồi sinh Hàn Lâm.

Phía đối diện hắn, Cố Sở cánh tay không ngừng huy động, đánh ra quang mang nhàn nhạt, đem thiên địa linh khí không ngừng hội tụ bao bọc lấy nơi đây.

Bùng một tiếng, hào quang hóa thành một ngọn thần diễm, bốc cháy hừng hực trong không gian. Được Cố Sở dẫn dắt, dần dần ngưng đọng thành một cái hỏa diễm lò luyện đan khổng lồ. Dưới sự thiêu đốt hừng hực của thiên địa linh khí tinh thuần, tỏa ra nhiệt lượng khủng bố khiếp người.

Tất cả các nguyên liệu được Hoàng Thiên sưu tập bao lâu nay đều được bày ra trước mắt, từng thứ từng thứ được cẩn thận đưa vào lò, tan chảy thành dịch thể.

Cố Sở cùng hắn từng bỏ ra rất nhiều thời gian nghiên cứu, mày mò ra phương pháp phục sinh Hàn Lâm. Hôm nay tiến hành chính là phương pháp có tỉ lệ thành công và độ an toàn cao nhất. Có thể nói là nắm chắc đến tám phần.

Phương pháp này chính là từ thiên tài địa bảo đặc thù, dưới sự hỗ trợ của âm dương thiên địa dị hỏa luyện chế thành cột cỗ thân thể hoàn mỹ. Sau đó từ Cố Tinh Cực Đạo Thạch kêu gọi ra linh hồn của Hàn Lâm, đem dung nhập vào Dưỡng Hồn Thạch, cũng chính là trái tim của thân thể mới. Thời gian sau đó, Hàn Lâm phải tự mình thích ứng với thân thể, tiến hành hòa nhập và chiếm quyền kiểm soát cơ thể. Một khi đến giai đoạn này, thì coi như Hàn Lâm đã khởi tử hồi sinh.

Hoàng Thiên tập trung tinh thần, không ngừng thả ra Hỗn Nguyên Ma Thần khí. Bên trong cơ thể Ma Thần Thái Cực đồ không ngừng xoay chuyển, tỏa ra từng đợt năng lượng, ngưng tụ thành một đám tinh vân đẹp mắt. Hắn chính là nhân tố trọng yếu nhất của hành động lần này, là người điều khiển âm dương thiên địa dị hỏa.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, bên trong lò luyện thân thể đã

thành hình, toát ra từng tia thanh mang nhàn nhạt. Cố Sở quan sát trạng thái thân thể, sau một lúc lâu mới âm thầm gật đầu, bàn tay phải vung lên, một cỗ kình phong vô hình nâng Dưỡng Hồn Thạch bay vào trong lò luyện, dung nhập vào vị trí trái tim.

Sóng chấn động nổ vang, Dưỡng Hồn Thạch vừa nhập thể liền khiến cho thân thể kia run rẩy dữ dội, không ngừng toát ra từng tia hấp lực khủng bố. Xung quanh bốn phương tám hướng thiên địa, vô số cỗ tàn hồn còn sót lại nhân gian như bị kích thích, hướng về phía bên này cuồng tới. Bọn chúng muốn chiếm đoạt thân thể.

Cố Sở hừ lạnh một tiếng, dưới bàn tay tỏa lực lượng khủng khiếp, đem những tàn hồn trong phạm vi trăm mét chấn tan, tạo thành một tràng vực rộng lớn ngăn cách bọn chúng ở bên ngoài.

- Chúng ta có ba phút thời gian, mau chóng hành động thôi.

Cố Sở thu tay, tán đi lò luyện đan, đưa cỗ thân thể bay tới trước mặt Hoàng Thiên.

Nghe Cố Sở nói vậy, Hoàng Thiên không chậm trễ một giây nào, từ bên trong trữ vật xuất ra bình ngọc đựng Lôi Kiếp Niết Bàn dịch, bức ra một giọt xanh lục dịch thể, dụng thủ pháp đánh tới. Một giọt dịch thể này, lại bao hàm năng lượng cuồng bạo khiếp người, toát ra từng tia lôi điện kinh thế. Không chỉ như vậy, mà khí tức sinh mệnh của nó càng thêm cường đại, tựa như hội tụ toàn bộ trời đất vạn vật sinh mệnh, bừng bừng sinh khí.

Dịch thể rời tay, vụt qua không gian tiến tới mi tâm của thân thể, dung nhập vào bên trong. Vừa mới tiến nhập, cỗ thân thể liền phát lên từng tiếng nổ đùng đùng vang dội. Một cỗ sức sống khủng khiếp chớp mắt lan tràn khắp thân thể, từ làn da, mái tóc đều tràn ngập sinh cơ.

Hơn ba mươi giây sau, đôi mắt đang nhắm nghiền của thân

thể đột nhiên mở bừng, bắn ra tinh quang sắc lẹm.

Trong khoảnh khắc ngay sau đó, Hoàng Thiên hai tay điên cuồng đánh ra thủ pháp. Trên cơ thể Hỗn Nguyên Ma Thần khí bộc phát không ngừng, hạo hạo đãng đãng như sóng lớn vỗ bờ, dũng mãnh xâm nhập vào trong Cố Tinh Cực Đạo Thạch.

Dưới sự điên cuồng thúc dục đó của hắn, Cố Tinh Cực Đạo Thạch bạo phát ra một cỗ hấp lực vô cùng vô tận, liên miên không dứt hấp thụ Hỗn Nguyên Ma Thần khí. Cứ thế liên tục không ngừng nghỉ, lấy năng lực cường đại của Hoàng Thiên cũng cảm thấy khó mà kéo dài. Chỉ còn cách mạnh mẽ cưỡng ép thúc dục Ma Thần Thái Cực đồ bên trong cơ thể vận chuyển, khiến nó sản sinh ra Hỗn Nguyên Ma Thần khí để bù đắp.

Mãi cho tới hơn một phút nữa trôi qua, Cố Tinh Cực Đạo Thạch mới bắt đầu phát sinh biến hóa. Một cỗ linh hồn lực quen thuộc dần dần ẩn hiện ra bên ngoài, là linh hồn của Hàn Lâm.

Hoàng Thiên mừng như điên, càng thêm điên cuồng thúc dục Hỗn Nguyên Ma Thần khí trong cơ thể. Chỉ cần cố gắng thêm một chút, kích thích khối đá này thả ra linh hồn của Hàn Lâm, là có thể thành công rồi.

Chỉ là mọi chuyện không dễ dàng như hắn nghĩ, thời gian cứ thế trôi đi, mặc cho hắn có cố gắng đến mức nào, Cố Tinh Cực Đạo Thạch vẫn không có thêm một chút biến hóa nào khác. Linh hồn của Hàn Lâm cứ thế ẩn hiện, nhìn có vẻ muốn ly khai, nhưng thủy chung vẫn không thể.

Đã sắp hết thời hạn ba phút thời gian, Hoàng Thiên càng thêm lo lắng. Một khi thời hạn này trôi qua, mọi thứ cố gắng của hắn đều đổ xuống sông xuống biển.

- Mẹ kiếp, phá cho ta.

Hắn gào trong điên cuồng, bên trong cơ thể Ma Thần Thái Cực đồ bị đảo ngược, dần dần xảy ra biến hóa kinh khủng, ngưng hợp thành một dạng vòng tròn thần bí. Trung tâm vòng tròn đột nhiên xuất hiện một khỏa ngọc châu vô sắc, toát ra nhị khí phô thiên cái địa.

Mà ở thế giới bên ngoài, lấy vị trí của Hoàng Thiên làm trung tâm bạo phát ra nổ lớn rung trời. Xung quanh phạm vi mười dặm bị dư chấn san bằng, tan nát thành bụi phấn.

Cố Sở thậm chí đến chạy cũng không kịp, lúc này cơ thể có vài phần chật vật, sắc mặt ngưng trọng nhìn về vị trí của Hoàng Thiên, ánh mắt không hề che giấu sự kinh sợ tột cùng.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 161: Ma Thần Đệ Nhị Biến

"Đạo tự hư vô sanh Nguyên - Khí

Tiện tùng Nguyên - Khí sản Âm Dương

Âm Dương tái hiệp thành Tam Thể;

Tam Thể trùng sanh, vạn vật trương." *

Vũ trụ hình thành, Đại đạo đản sanh. Tử thuở khai thiên lập địa, Âm Dương đã tồn tại tự bao giờ. Vừa là quy tắc vận hành của trời đất, cũng chính là trạng thái ban đầu của vạn vật. Âm Dương cùng thuận thì hóa Khí, Âm Dương cùng nghịch thì hóa Nguyên. Khí của Âm Dương là Pháp, Nguyên của âm dương chính là Đạo. Đạo Pháp vận hành đất trời thương khung, từ xa xưa tới giờ đã là như thế.

Lấy hồn truy Hỗn, lấy tâm truy Độn.

Nhất niệm hóa âm, nhị niệm hóa dương.

Tam niệm hóa sinh, tứ niệm hóa tử.

Ngũ niệm hóa nhân, lục niệm hóa quả.

Thất niệm hóa thực, bát niệm hóa hư.

Cửu Niệm bất hóa, bất âm bất dương, bất sinh tử, bất nhân bất quả, bất thực hư. Niệm bản tôn vi Ma Thần Hỗn Nguyên.

Năm đó Hoàng Thiên ngộ ra Ma Thần Cửu Biến, đã từng chạm

tới lĩnh vực huyền bí ấy. Hôm nay, bản thân hắn lại một lần nữa bước vào, càng thêm thông thấu.

Nhất niệm hóa Âm, Nhị nhiệm hóa Dương

Đệ nhất biến Âm Ma, đệ nhị biến Dương Thần. Hai biến hợp thành Âm Dương Ma Thần Đạo.

Bên dưới đống đổ nát hoang tàn, Hoàng Thiên cả cơ thể quang mang sáng ngời, thần khí vấn thiên. Trên mỗi tấc cơ thể, da thịt hắn lấp lánh như tiên ngọc, tỏa ra năng lượng cường đại khiếp người. Mà trên khuôn mặt, nơi mi tâm xuất hiện một con mắt dọc, phát ra chói mắt quang mang. Hắn đứng nơi đó, tóc đen như thác nước, ánh mắt sáng như sao, không khác gì một vị thần minh tuyệt thế.

Hắn đã ngộ ra Ma Thần Đệ Nhị biến – Dương Thần.

Chỉ là khuôn mặt của hắn lúc này, không hề có một chút biểu hiện nào của sự vui sướng. Mà chỉ có sự thất vọng tràn trề, bất lực nhìn về viên đá đang lơ lửng trước mặt mình. Hôm nay kế hoạch phục sinh Hàn Lâm của hắn đã thất bại hoàn toàn. Thời hạn trôi qua, lại thêm vụ nổ khiếp người khi nãy, khiến cho cỗ thân thể mà hắn cố gắng bao lâu nay mới luyện chế ra, giờ đây đã tan thành bụi phấn.

Nhìn chằm chằm Cố Tinh Cực Đạo Thạch, hắn có cảm giác rất muốn đem nó đập tan thành ngàn mảnh cho hả giận. Nếu không phải vì hấp lực quá khủng khiếp của nó, nếu không phải lực cản trở linh hồn của nó thì kế hoạch đã có thể thành công, thì Hàn Lâm đã có thể sống lại rồi.

Nhưng mà cuối cùng, rốt cục lý trí của hắn vẫn cực kỳ khủng bố, rất nhanh kiềm nén lại cơn giận trong lòng. Hắn biết bây giờ có tức giận cũng chẳng thay đổi được điều gì, thà dùng cái thời gian tức giận đó tìm ra phương pháp khác để phục sinh Hàn Lâm

còn có ý nghĩa hơn.

Cảm nhận thoáng qua trạng thái hiện tại của bản thân, hắn nhanh chóng vận chuyển Ma Thần Thái Cực đồ thoát khỏi trạng thái đệ nhị biến. Sau đó vươn tay tới thu Cố Tinh Cực Đạo Thạch vào trong nhẫn trữ vật, lặng lẽ quay người rời đi. Từ đầu tới cuối không hề nói ra một câu nào.

Cố Sở nhìn theo bóng lưng của hắn, biết hắn bây giờ đang rất khó chịu, nên cũng không dám nhiều lời, vội vàng đuổi theo bám sát. Hai người một già một trẻ, với cái tâm trạng âm u cứ thế rời khỏi đại hoang.

Khi hai người trở về Thiên Nguyên Học Viện cũng đã quá trưa. Các học viên cũng vừa lúc tan học, hoặc trở về ký túc xá, hoặc chạy tới khu ăn uống. Không khí khắp nơi đều nhộn nhịp vô cùng.

Vì tránh việc rắc rối không đáng có, Hoàng Thiên tách ra khỏi Cố Sở, để cho lão chạy tới Thông Thiên Phong, còn bản thân thì một đường thẳng tới Kinh Các. Hắn mặc dù còn vài cách để phục sinh Hàn Lâm, nhưng tỉ lệ thành công quá thấp mà mức độ nguy hiểm lại cao. Cho nên hắn muốn đến nơi này, mong rằng có thể tìm kiếm phương pháp khác khả quan hơn.

Dọc đường đi, rất nhiều người nhận ra hắn, đều biến sắc tránh lui qua một bên. Hiển nhiên tiếng xấu của hắn đã sớm nổi danh khắp học viện này, không một ai dám ngu ngốc chọc vào, tự rước họa vào thân.

Hoàng Thiên cũng không rảnh chú ý đến người khác, hắn lúc này tâm trạng đang rất không được tốt. Nếu quả thực có kẻ không có mắt nào chạy tới cản đường hắn, chỉ sợ dù có là thiên tài siêu cấp đi chăng nữa, hắn cũng phải tẩn cho một trận sống không bằng chết.

Cái này nếu dùng tục ngữ mà nói, chính là đang giận cá chém

thớt ah. Chỉ là không biết có tên đần nào sẽ tự biến mình thành cái thớt cho hắn chém mà thôi.

Mà lúc này, bên trong một tòa đình các nghỉ chân của học viên, tiếng đàn văng vẳng. Một đám người trẻ tuổi đang say sưa ngồi quanh bàn đá, chậm dãi lắng nghe. Đám người này nam có, nữ có, phong thái hơn người. Nhìn qua một chút thôi, liền có thể nhận ra được mỗi một cái đều có thân phận cao quý. Chỉ là y phục của họ đều rất khác lạ, có lẽ không phải là học viên của học viện.

Bóng dáng của Hoàng Thiên rất nhanh xuất hiện trong tầm mắt, thoáng chốc đã đi ngang qua đình các. Bước chân hắn vẫn cứ thế đều đều, không hề có một chút phân tâm bởi mọi thứ xung quanh.

Nhưng mà hắn không để ý, không đồng nghĩa với việc người khác cũng vậy.

Ngay tại thời điểm hắn bước ngang qua đình các, tiếng đàn bên trong bỗng nhiên dừng lại. Một cái thân ảnh chớp mắt từ bên trong lao ra đường đá, đứng chặn ngay trước mặt hắn.

Không ngờ lại là Hứa Thanh Hoa.

Khuôn mặt xinh đẹp pha chút tức giận, lại toát ra khí chất ưu nhã động lòng người. Trên thân mặc một kiện quần áo tơ tằm màu đỏ, mơ hồ có thể thấy được dáng người có lồi có lõm, khiêu gợi vô cùng.

Hoàng Thiên bị người chặn đường có chút bất ngờ, bước chân thoáng chững lại giây lát. Đưa ánh mắt nhìn về người con gái trước mặt, ánh mắt hắn toát lên một tia phức tạp không nói thành lời. Ngày hôm đó hắn và nàng xảy ra mâu thuẫn, còn phá đi cây đàn yêu quý của nàng. Thực sự cũng cảm thấy một phần có lỗi cùng áy náy. Nhưng nói như vậy không có nghĩa là hắn thừa nhận mình sai, dẫu sao mọi chuyện ban đầu đều do nàng mà ra, không

thể đổ lỗi lên đầu hắn được.

- Thanh Hoa tiên tử, nàng làm sao vậy?

- Phải đấy! Tên tiểu tử này đắc tội với nàng sao?

Đám người trong đình cách lúc này cũng nhanh chóng chạy ra, vài tên trong đó vội vàng lên tiếng, giọng điệu có phần dò hỏi.

Hoàng Thiên thoáng đưa ánh mắt quét qua đám người, cảm nhận được cái vẻ kiêu căng ngạo mạn của chúng, hắn trong lòng tự dưng bốc lên cảm giác chán ghét sâu đậm. Từng tiếp xúc với quá nhiều hạng người, hắn hoàn toàn có thể nhìn ra được bản chất của đám người này.

Từng người một nhìn qua có vẻ quyền quý thanh cao, khí chất hơn người. Nhưng trong mắt hắn, bọn chúng chỉ là một đám con cháu thế gia, có được vô số tài nguyên tu luyện. Một khi tách rời khỏi gia tộc, tông môn của mình, chúng so với phế vật cũng không bằng. Vậy mà mới chỉ được chút thành tự liền vênh váo tự đắc, xem thường người khác, hắn không chán ghét mới là lạ.

Tâm trạng vốn đã không được tốt, Hoàng Thiên cũng lười cùng đám người này so đo, đoạn quay sang nhìn thẳng vào Hứa Thanh Hoa, hờ hững nói:

- Tránh ra!

Hứa Thanh Hoa tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha hắn, ngược lại còn trừng mắt lên tức giận, hừ lạnh nói:

- Hừ! Muốn đi sao? Không dễ như thế. Mau đền Thanh Nguyệt Cổ Cầm cho ta!

Hoàng Thiên thấy nàng không có ý tránh đường, bắt đầu có chút tức giận khó kiềm chế, trầm giọng nói:

- Ta không rảnh để chơi đùa với cô, tránh ra đi.

Gắt gao nhìn về phía tên thiếu niên trước mắt, thấy hắn đang tỏ ra tức giận, Hứa Thanh Hoa vừa có chút sợ hãi, vừa có chút ấm ức không nói nên lời, nhưng vẫn kiên quyết không tránh đường. Hắn là người có lỗi với nàng, vì cái gì mà nàng phải nghe theo lời của hắn?

Cái sự ương bướng này của nàng khiến cho Hoàng Thiên có chút bất lực, không biết phải làm thế nào cho phải. Ra tay với nàng là điều không thể, thành ra hắn chỉ còn cách quay người, tìm đường khác để đi.

- Đứng lại!

Ngay lúc hắn vừa quay đầu, liền nhận ra bản thân đã bị bốn năm tên thanh niên trong đám người kia bao vây vào giữa. Tên nào tên nấy đều đằng đằng sát khí, như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Một tên trẻ tuổi nhất trong đám bước chậm tới, nhếch môi khinh thường nói:

- Thanh Hoa nói ngươi đền Thanh Nguyệt Cổ Cầm cho cô ấy, ngươi không nghe thấy sao?

Nhíu mày nhìn lướt qua bọn chúng, Hoàng Thiên trong lòng vốn đã khó chịu, lúc này triệt để bộc phát. Không kiêng nể chút nào mà quát lên:

- Cút!

Bị Hoàng Thiên chửi như thế, năm tên thanh niên khuôn mặt tràn đầu tức giận, suýt chút nữa không kiềm chế được đã lao lên. Một tên trong nhóm quát lớn:

- Tiểu tử ngông cuồng, tưởng rằng bản thân vào được Thiên

nguyên Học Viện liền dám xem thường người khác. Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là trời cao đất dày.

Hoàng Thiên lúc này đã bị chúng triệt để đốt cháy lên lửa giận trong lòng, cũng không rảnh đứng đó nghe chúng huyên thuyên. Thân thể hắn chớp mắt bộc phát ra lực lượng cường đại, tựa như hóa thành một đầu báo săn hung tợn, lăng người vồ tới.

- Muốn chết!

Tên thanh niên bị Hoàng Thiên vồ tới kia cười lạnh trong lòng, hai tay đảo mạnh một cái. Đem linh kiếm không biết tự lúc nào xuất ra trên tay chém mạnh tới.

Nhưng mà một kiếm của hắn còn chưa có chém xuống, đã bị hai ngón tay của Hoàng Thiên kẹp lấy, chớp mắt xoắn nát thành trăm mảnh. Cánh tay còn lại đảo mạnh một cái, hướng về phía cổ của hắn mà nắm tới.

Tên thanh niên hoảng sợ tột cùng, vội vàng điểm chân lui người về phía sau. Chỉ là Hoàng Thiên há lại buông tha hắn dễ dàng như thế, chân phải dẫm mạnh xuống nền đá, đạp ra một bước bộ pháp, bắn ra tốc độ kinh người.

Chớp mắt áp sát tên thanh niên, hữu thủ hắn lại lần nữa vươn ra, không chút khó khăn chộp lấy cổ của đối phương. Nhấc bổng lên trên trời, sau đó dập mạnh xuống nền đá.

Uỳnh!

Nổ lớn vang lên, khói bụi mịt mù.

Quang cảnh dần dần hiện ra khiến đám người xung quanh đều cảm thấy hoảng sợ tột cùng, lạnh cả sống lưng.

Giữa cái hố sâu vừa xuất hiện trên đường đá, tên thanh niên cả cơ thể máu me be bét, xương cốt tứ chi đều gãy nát, gần như

tàn phế.

Hoàng Thiên nắm tay vẫn còn vương vài vệt máu, đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn qua mấy tên còn lại, khiến bọn chúng run rẩy vô cùng. Hôm nay bọn chúng chọc phải một tên sát thần.

* “Nguyên văn:

Đạo tự Hư vô sanh một khí,

Một khí sinh ra được Âm dương.

Âm dương hợp lại thành Tam thể,

Tam thể trùng sinh vạn vật xương.

(Nhân Tử, Nguyễn Văn Thọ dịch)”

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 162: Đại Việt Tâm Linh Huyền Bí Điển

Trong chớp mắt đánh trọng thương tên thanh niên kia, Hoàng Thiên đứng lặng tại giữa đám người, quần áo phiêu dương rung động. Hắn thần sắc không nhìn ra vui buồn, nhưng lại khiến cho đám người có cảm giác lãnh khốc vô tình. Đôi mắt đen nhánh ẩn ẩn tinh quang, phảng phất như chứa toàn bộ trời đất này hắc ám.

Đối diện hắn bốn cái thanh niên, khi nhìn thấy đôi ánh mắt này, thân thể đều không tự chủ được run lên từng hồi, trong lòng tự dưng xuất hiện cảm giác sụp đổ, vô phương chống đỡ. Giống như trước mặt bọn hắn không còn là một cái thiếu niên nữa, mà đã trở thành một cái tuyệt thế ma đầu, một cái giết qua không biết bao nhiều người, tắm qua vô số máu tanh cùng sát khí.

Vài hơi thở trôi qua, rốt cục bọn chúng cũng không còn đủ sức chống lại áp lực nữa, đồng loạt quỳ phục xuống dưới, ánh mắt kẻ nào kẻ nấy lộ ra vẻ nồng đậm sợ hãi.

Nhìn đám người kinh sợ đến mức không còn khí lực để đứng, Hoàng Thiên cũng không có buồn ra tay với chúng, liền quyết định rời đi. Hắn mặc dù hôm nay tâm trạng không được tốt, nhưng vẫn chưa tới mức phải giận cá chém thớt. Mấy tên này với hắn vốn không có thù oán gì quá lớn, chẳng qua vì dại gái mà rước họa vào thân, dọa sợ chúng như thế là đủ rồi.

- Cút!

Hướng đám người quát lên một tiếng chói tai, thanh âm của hắn tựa như tiếng sấm đùng đùng, nổ vang trong đầu óc, khiến

cho mấy tên thanh niên giật mình choáng váng, cuống cuồng bò sang một bên tránh đường. Cái này quả đúng là một đại ma đầu, chỉ quát một tiếng liền khiến cho bọn chúng suýt chút nữa hồn phi phách tán ah.

Cất bước rời đi, Hoàng Thiên một đường không còn ai dám cản trở, xa dần rồi khuất hẳn, để lại hiện trường một đám người còn chưa thoát được kinh sợ. Ngay cả Hứa Thanh Hoa cũng thẫn thờ mất một hồi, bàn tay ngọc ngà không ngừng siết chặt lấy góc váy, tức giận dậm chân xuống đường đá.

Nhìn đám thanh niên đang bò dưới đất, nàng hận không thể tiến lên cho mỗi tên một cước. Đúng là mấy tên phế vật, chỉ được cái mồm miệng khoác lác, cái gì mà thiên tài trong tộc, cái gì mà dũng mãnh phi thường. Người ta mới chỉ dọa cho một chút liền sợ đến xanh mặt rồi, chỉ thiếu đái ra quần ah. Còn cái kia xú nam nhân đáng chết nữa, hết lần này đến lần khác ỷ mạnh ức hiếp nàng, thực sự là tức chết mà.

Nhất là cái vẻ lạnh lùng bất cần của hắn càng khiến nàng cảm thấy khó chịu trong lòng. Nàng thân phận thường ngày cao cao tại thượng, nam nhân nào cũng phải vây quanh cầu cạnh, nịnh nọt lấy lòng. Vậy mà Hoàng Thiên này, đến nhìn cũng không nhìn nàng lấy một cái, tựa như trong mắt của hắn, nàng so với những nữ nhân khác đều giống nhau, không có chút phân lượng nào. Đây tuyệt đối là một cái đả kích trí mạng đối với nữ nhân, nàng một thân tôn nghiêm không thể nào chấp nhận được chuyện này, tuyệt đối không thể.

Nghiến răng kìm nén tức giận trong lòng, nàng trong đầu không ngừng suy tính, sau đó đột nhiên nở ra một nụ cười đầy lãnh ý, lẩm bẩm trong miệng:

- Chết tiệt Hoàng Thiên, ngươi đợi đó.

Hoàng Thiên lúc này đã sớm chạy vào trong Kinh Các, nào biết

mình bị nữ nhân này tính kế. Mà cho dù hắn có biết, cũng lười quản đến rồi. Trong tâm trí hắn bây giờ, nhiệm vụ quan trọng nhất chính là tìm cách phục sinh Hàn Lâm mà thôi, những chuyện khác đều không quan trọng.

…

Thời gian thấm thoát trôi qua, trong khi Hoàng Thiên mất ăn mất ngủ trong Kinh Các để nghiên cứu kinh thư, thì ở bên ngoài, tất cả các học viên của Thiên Nguyên Học Viện cũng như thế mất ăn mất ngủ. Chỉ khác nhau ở chỗ, bọn họ mất ăn mất ngủ là vì Đại Hội Giao Lưu của Thiên Nguyên Học Viện sắp diễn ra rồi.

Như đã nói đến từ trước, đại hội lần này tuy chỉ thuộc phạm vi của Thiên Nguyên Học Viện, nhưng tầm ảnh hưởng của nó lại cực kỳ khủng khiếp, thậm chí có thể quyết định đến thế cục của cả đại lục này. Cửu U Chi Địa, luôn luôn là một địa phương mang đến sự hấp dẫn cực hạn mà không ai có thể chối từ, kể cả thập đại thế lực.

Cũng vì thế mà những ngày này, Thiên Nguyên Học Viện vốn đã đông đúc càng trở thêm nhộn nhịp. Thành viên của các phương thế lực, nhân kiệt trẻ tuổi tứ phương liên tục đổ dồn về, khiến cho nhân khí nơi đây thoáng chốc tăng lên chóng mặt, thậm chí đều xuất hiện dấu hiệu quá tải. Nhân kiệt đổ về, những buổi giao lưu làm quen, luận bàn chiến đấu tất nhiên là không thể thiếu, hầu như mỗi ngày đều xảy ra ít nhất một lần.

…

Hôm nay đã là ngày thứ năm Hoàng Thiên cắm rễ tại Kinh Các, không hề bước chân ra ngoài dù chỉ một lần. Số lượng kinh thư cùng điển tịch mà hắn đọc qua cũng phải đạt tới hơn ba ngàn cuốn hơn, nếu đem ra liền đủ để chất đầy thành một tòa núi nhỏ, khiến cho mấy lão nhân phụ trách trợn mắt ngoác mồm vì kinh sợ.

Năm ngày này, hắn tìm ra được không ít thông tin có giá trị, chí ít có thêm ba cái phương pháp có hiệu quả cao hơn. Nhưng chung quy vẫn không thể nào tìm được nguyên nhân Cố Tinh Cực Đạo Thạch sinh ra cản trở, khiến hắn không thể triệu hồi linh hồn của Hàn Lâm. Nếu như vẫn không tìm ra nguyên nhân và giải quyết được cái vấn đề này, hắn dù có tìm thêm ngàn cách phục sinh khác cũng bằng không.

Thành ra hắn tâm trạng lúc này hết sức phiền muộn, hận không thể đem cục đá khốn kiếp kia ra đập mấy cái cho bỏ tức. Tảng đá khốn nạn, vì cái gì nuốt vào mà không chịu nhả ra, muốn tức chết hắn đây mà, thực muốn đem nó quăng vào xây bệ xí.

Chỉ là, nếu như các phương thế lực kia mà biết được ý nghĩ này của hắn, mới chân chính là bị làm cho tức chết. Cái tên hỗn đản này lại muốn đem tiên thiên đồ vật đánh nát, còn muốn đem nó đi xây nhà xí nữa. Thiên ah, đây là cái gì người, liền như vậy cũng dám nghĩ.

Gấp lại cuốn kinh thư hơn mấy ngàn trang, Hoàng Thiên trong lòng không ngừng thở dài, lại tiếp tục tiến đến chọn ra một cuốn khác. Hắn đã quyết tâm liền không bao giờ bỏ cuộc, dù cho có phải đem hết toàn bộ kinh tư tại nơi này đọc hết toàn bộ, hắn cũng phải làm.

Hôm nay bên ngoài chính là ngày đầu tiên diễn ra Đại Hội Giao Lưu, nhưng hắn thực không có để tâm chút nào. Mặc dù từ đầu đã nói sẽ đưa top 50 người đứng đầu trong lần giao lưu này tiến nhập Cửu U Chi Địa, nhưng quyền quyết định cuối cùng vẫn nằm trong tay của Lâm Thanh Phong. Ngay từ mấy tháng trước, lão đã sớm đảm bảo cho hắn cùng Anh Vũ mỗi người một vé mà không cần phải tham gia tranh đấu, cho nên việc tham gia đại hội với hắn không có ý nghĩa nhiều.

Cầm trên tay cuốn điển tịch dày cộm vừa mới chọn ra được, Hoàng Thiên bất giác đưa tay sờ lên dòng chữ nổi trên bìa sách,

không khỏi tự lẩm bẩm trong miệng:

- Đại Việt Tâm Linh Huyền Bí Điển? Cái tên cũng quá khí phách đi.

Mỉm cười tán thưởng một câu, hắn bắt đầu lật ra những trang giấy đầu tiên, chậm dãi nghiền ngẫm. Loại bí điển này có lẽ cũng tương tự những điển tịch mà hắn đọc trước đó thôi, hắn cũng không dám hi vọng gì nhiều.

Nhưng mà, đến khi hắn lật tới trang giấy thứ năm, mày kiếm của hắn khẽ cau lại tràn đầy nghiêm túc, rất nhanh lại lật qua những trang khác. Dần dần, sắc mặt của hắn bắt đầu khó kìm nén được kích động, những trang giấy liên tục bị lật qua, từng dòng thông tin hiển hiện lên trong trí óc.

Vũ trụ khởi sanh, Âm Dương cùng chuyển.

Âm Dương tự thuở khai thiên, đã trở thành quy tắc vận hành của trời đất, vạn vật sinh linh đều không thoát khỏi quy luật ấy. Con người, với tư cách là một sinh linh trong vũ trụ, là một nhân tố hậu thiên, cũng chịu sự chưởng quản của quy tắc Âm Dương.

Từ khi sinh ra, con người đã mang trong mình sự hài hòa của âm dương nhị khí. Lấy Dương làm thể, lấy Âm làm hồn, một cái vật chất hiện hữu một cái năng lượng tinh thần, hòa hợp làm chỉnh thể hoàn mỹ. Một khi chúng bị tách rời, là khi sự cân bằng hài hòa vốn có sẽ bị phá vỡ, dẫn tới sự tự hủy diệt theo quy luật của đất trời, cũng chính là cái chết mà thế nhân thường gọi.

Thể của con người, đại biểu cho Dương cực, chính là thân thể hiện hữu, bao gồm da thịt, gân cốt, lục phủ ngũ tạng các loại.

Hồn của con người, đại biểu cho Âm cực, bao gồm Sinh Hồn, Giác Hồn và Linh Hồn.

Sinh Hồn chính là phần hồn được biểu hiện ra đầu tiên, đại

biểu cho sự sống, cho tư duy và hành động của con người. Giác Hồn chính là phần hồn tiếp nhận tác động của thế giới lên nhân thể, phát ra các cảm giác cơ bản nhất. Linh Hồn chính là phần hồn quan trọng nhất, cũng là phần hồn huyền bí và linh diệu nhất, đại biểu cho tâm linh của con người. Mà dân gian thường nhắc tới luân hồi, chính là chỉ quá trình chịu kiếp của Linh Hồn.

Nói như vậy, muốn phục sinh một kẻ hồn lìa khỏi xác, chính là phải đảm bảo sự cân bằng âm dương của nó. Không chỉ tạo ra một cái thân thể phù hợp hoàn chỉnh, mà còn phải tập hợp đủ tam hồn của hắn. Sinh Hồn, Giác Hồn, Linh Hồn mỗi một cái đều không thể thiếu.

Đọc đến đây, Hoàng Thiên thân thể không tự chủ được run lên một hồi, suýt chút nữa để cho cuốn điển tịch kia rời tay. Hắn không run sao được, khi mà mới mấy hôm trước, hắn suýt nữa ngu ngốc bức ra Linh Hồn của Hàn Lâm từ Cố Tinh Cực Đạo Thạch, suýt chút nữa chân chính hại chết huynh đệ của mình.

Chỉ có Linh Hồn mà không có Sinh Hồn và Giác Hồn, hắn không những không phục sinh được huynh đệ của mình, mà còn đẩy Hàn Lâm vào trong Luân Hồi vĩnh viễn. Một khi Luân Hồi, chính là khi Hàn Lâm thực sự chết, không bao giờ có thể phục sinh lại nữa. Lúc đó hắn có muốn hối hận cũng không thể nào thay đổi, không thể nào cứu về huynh đệ của mình.

Hoảng sợ ngồi phịch xuống nền sảnh, hắn ngây ngốc hơn ba phút thời gian, sau đó mới vội vàng lấy ra Cố Tinh Cực Đạo Thạch, ánh mắt chăm chăm nhìn tới. Bàn tay không ngừng vuốt ve lên mặt đá bóng loáng, như thấy được huynh đệ của mình đang mỉm cười, hắn khóe mắt không tự chủ được chảy xuống hai hàng lệ nóng, thì thào trong cổ họng:

- Hàn Lâm… ta xin lỗi… suýt nữa hại ngươi rồi. Ngươi yên tâm, lần này ta nhất định sẽ giúp ngươi sống trở lại… nhất định.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 163: Âm Dương Ma Thần Đạo

Thông Thiên Phong.

Bên cạnh một khe suối nhỏ giữa lưng chừng núi, Hoàng Thiên khoanh chân ngồi tĩnh tọa, hai mắt nhắm nghiền. Bốn phương xung quanh cỏ cây xanh mướt, chen chúc qua những kẽ hở của khe đá vươn mình lên trên trời, tạo ra những thế cây cực kỳ đẹp mắt. Nơi đây thiên địa linh khí thập phần nồng đậm, gần như ngưng kết thành từng đoàn mờ ảo, thậm chí có thể nhìn thấy được bằng mắt thường.

Đã hai tuần trôi qua kể từ khi Hoàng Thiên tìm được Đại Việt Tâm Linh Huyền Bí Điển, một cuốn điển tịch bề ngoài có vẻ tầm thường, nhưng nội dung bên trong lại cực kỳ cao thâm huyền bí. Thậm chí với năng lực tư duy và lý giải siêu cường của hắn, cũng phải mất hai tuần thời gian mới có thể đọc hết được thông tin được ghi trong đó, đủ thấy nó kinh người cỡ nào.

Phải biết trước đó, hắn chỉ cần năm ngày thời gian để đọc hơn ba ngàn cuốn điển tịch tương tự. Vậy mà bây giờ hắn phải sử dụng tới mười bốn ngày, đây tuyệt đối là một con số khủng khiếp.

Trong mười bốn ngày cẩn thận nghiên cứu, hắn nhận được vô số lợi ích. Không chỉ có kiến thức về thế giới này tăng lên gấp mấy lần, mà thế giới quan cũng thay đổi nghiêng trời lệch đất. Nếu như đem ra so sánh, thì trước khi đọc Đại Việt Tâm Linh Huyền Bí Điển, hắn chẳng khác nào một tên nhóc ba tuổi, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu. Còn bây giờ, hắn có thể xem là đã hoàn toàn trưởng thành, thông hiểu được rất nhiều điều huyền bí.

Và tất nhiên, hắn cũng đã tìm ra phương pháp tốt nhất để phục sinh Hàn Lâm. Chỉ là hiện tại chưa phải thời điểm thích hợp, nên hắn đành phải tạm gác chuyện này sang một bên, chuyên tâm vào những công việc khác.

Mười bốn ngày trôi qua, Đại Hội Giao Lưu cũng đã tới hồi kết, đồng nghĩa với lần lịch lãm bên trong Cửu U Chi Địa càng gần, hắn phải chuẩn bị rất nhiều thứ cần thiết. Tuy nói nơi này chất chứa vô số cơ duyên cùng kỳ ngộ, nhưng đồng thời cũng tồn tại không ít mối nguy hiểm chết người. Phải biết Cửu U Chi Địa này là một cái Thượng Cổ bí cảnh, tồn tại qua không biết bao nhiêu năm tháng, có trời mới biết được bên trong nó có những thứ quỷ quái gì.

Dù cho năm xưa Lâm Thanh Phong đã từng đi vào trong đó, còn nhận được cơ duyên cực lớn, một bước lên trời. Nhưng chung quy cũng chỉ là một phần rất nhỏ của nơi này, không đáng nhắc tới. Thậm chí bản thân lão lần này đi vào nếu không cẩn thận thì cũng phải bỏ mạng như chơi.

Nói như vậy để có thể thấy được, lần lịch lãm này hung hiểm như thế nào. Nếu không phải Thiên Nguyên đại lục đang đứng trước nguy cơ sống còn, lại tồn tại mâu thuẫn nội bộ khó mà dung hòa, lão cũng không muốn liều mình trở lại nơi này để làm gì.

Nhận biết được những điều này, Hoàng Thiên càng khiến bản thân trở nên cẩn thận. Cơ duyên mặc dù quan trọng, nhưng không thể nào quan trọng bằng mạng sống. Thực lực của hắn mặc dù rất mạnh, thậm chí có thể nói là nằm trong top những kẻ mạnh nhất của lớp trẻ, nhưng so với những hung hiểm của nơi này thì quả thực chẳng là gì. Một con yêu thú cấp 6 thôi cũng đủ để cho hắn ôm hận rồi, chứ đừng nói đến những mối nguy hiểm khác. Cho nên, việc đầu tiên hắn cần làm bây giờ chính là nâng cao thực lực của bản thân mình.

Mấy tháng trước, khi bị tên Hóa Linh tu sỹ của Bạch Gia truy sát, hắn tiến vào trạng thái Ma Thần Đệ Nhất biến, đồng thời tấn

cấp Nguyên Đan trung kỳ. Thời gian qua đi, trải qua không biết bao nhiêu biến cố, đã vô hạn tiếp cận Nguyên Đan hậu kỳ, bây giờ chỉ cần một chút kỳ ngộ, liền có thể tấn cấp.

Để tư tưởng tiến vào trạng thái tập trung nhất, Ma Thần Thái Cực Đồ bên trong thức hải của hắn tự nhiên vận chuyển, không ngừng tuôn trào Hỗn Nguyên Ma Thần Khí.

Từng dòng năng lượng cuồng dã lan tràn, thuận theo kinh mạch đi khắp nội thể, xâm nhập sâu vào trong máu thịt, gân cốt. Mỗi một lần như thế, cấu tạo thân thể của hắn lại một lần biến đổi, liên tục tích tụ trở nên vững chắc, chỉ trực chờ bộc phát thuế biến về chất.

Hôm đó phục sinh Hàn Lâm, hắn đã vô tình ngộ ra Ma Thần Đệ Nhị biến – Dương Thần. Cho tới tận hôm nay mới một lần nữa thể hiện, không ngừng đốn ngộ nguyên lý của nó.

Ma Thần Thái Cực đồ thuận chuyển thì sinh âm, hắn tiến vào trạng thái Ma Thần Đệ Nhất Biến – Âm Ma.

Ma Thần Thái Cực đồ nghịch chuyển thì sinh dương, hắn tiến vào trạng thái Ma Thần Đệ Nhị Biến – Dương Thần.

Âm Ma – Dương Thần, hai biến đầu tiên trong Ma Thần Cửu Biến. Đại biểu cho trạng thái Âm - Dương của thiên địa, đại biểu cho tính Ma - Thần của huyết mạch, huyền ảo vô cùng. Chúng! chính là là hai mặt bản chất vừa đối nghịch vừa hòa hợp lẫn nhau, vừa mâu thuẫn nội tại lại vừa ngưng kết thống nhất thành một thể, không thể tách rời. Đó là một chỉnh thể cực kỳ hoàn mỹ mang tên Âm Dương Ma Thần Đạo.

Xung quanh bốn bề, nước vẫn chảy, gió vẫn thổi, mọi thứ cứ như thế thuận theo tự nhiên, tưởng chừng như đơn giản mà lại phức tạp và huyền ảo vô cùng.

…

Ngay lúc này, cũng tại Thiên Nguyên Học Viện, trong tòa đấu trường lớn nhất nơi đây.

Hôm nay đã là ngày cuối cùng diễn ra Đại Hội Giao Lưu, không khí càng thêm náo nhiệt.

Trong tòa quảng trường rộng lớn thiết kế theo mô hình lòng chảo, khán giả đông đến khó mà tưởng tượng nổi, chen chúc nhau hò hét không ngừng. Một quảng trường vốn được thiết kế cho hơn một trăm vạn người ngồi quan chiến, bây giờ chật kín khó mà tìm ra vị trí trống.

Lần này đại hội, Thiên Nguyên Học Viện đã mở cửa tự do cho tất cả mọi người, nên mới dẫn đến tình trạng quá tải như thế này. Hơn một trăm vạn người, có học viên của học viện, có tán tu bên ngoài, có người của các phương thế lực, thậm chí còn có cả người của ngoại lục trà trộn vào, đủ loại thành phần.

Ở trung tâm của quảng trường là một lôi đài rộng hơn hai mươi lăm vạn mét vuông (500mx500m), được làm từ vẫn thạch đặc thù, cực kỳ cứng rắn. Vậy mà lúc này đây đã xuất hiện vô số dấu vết tổn hại, thậm chí còn có cả vết máu. Có lẽ mười mấy ngày vừa qua, đã diễn ra rất nhiều cuộc đại chiến khốc liệt của các thiếu niên anh tài. Những kẻ được coi là tương lai của toàn bộ đại lục, thế hệ trẻ của một thời đại mới Thiên Nguyên.

Hôm nay là ngày diễn ra thi đấu chung kết của Đại Hội Giao Lưu, chiến đấu diễn ra càng thêm khủng bố và ác liệt. Trên lôi đài pháp thuật vô biên, kiếm khí, hỏa diễm, thương ảnh, lôi điện các loại không ngừng va chạm phát sinh bùng nổ, đem bốn phương quấy lên như trời long đất lở.

Loại lực chiến mạnh mẽ như thế này, hoàn toàn có thể nói là đỉnh phong của Nguyên Đan cảnh giới, rất khó để có thể vượt qua

nữa. Âu cũng là điều dễ hiểu, dẫu sao những kẻ đã đi đến được buổi chiến đấu ngày hôm nay, tuyệt đối là những siêu cấp thiên tài, thiên kiêu yêu nghiệt nhất của mảnh đại lục này. Bọn họ đều là những kẻ đã đi đến cực hạn của Nguyên Đan, nếu đi ra một bước nữa, chính là đặt chân vào Hóa Linh cảnh giới.

Chưa kể tới, đại hội này chính là nơi để bọn họ được vinh danh. Thạch đài này, chính là nơi để bọn họ được tỏa sáng. Nhiệt huyết tuổi trẻ thiêu đốt, mỗi con người trong họ đều hừng hực lửa cháy, điên cuồng cùng khao khát sự chiến đấu, khao khát được chứng minh bản thân mình. Chứng minh bản thân họ là siêu cấp thiên tài, là thiên kiêu chi tử, là kẻ mạnh nhất trong cùng thế hệ.

Nông nổi bốc đồng, nhưng cũng tràn đầy cố gắng cùng ao ước, đó chính là tuổi trẻ, là một quá trình mà bất cứ con người nào cũng phải trải qua một lần.

…

Thời gian thấm thoát trôi qua, thoáng chốc đã là cuối ngày, buổi giao lưu cũng đi tới hồi kết. Top 50 người mạnh nhất đã có kết quả, khiến cho bầu không khí vốn đã huyên náo càng trở nên khó mà bình tĩnh. Mỗi một người đều có tâm trạng không giống nhau, có người tung hô vui mừng, có người thở dài tiếc nuối, cũng có người bình tĩnh như mặt hồ yên ắng, không nhìn ra cảm xúc.

Trái ngược hoàn toàn với cái không khí nhốn nháo ồn ào của nơi đây. Thông Thiên Phong lúc này lại cực độ yên tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy nhẹ nhàng, cùng với tiếng gió xào xạc vờn quanh.

Hoàng Thiên bình tĩnh ngồi trên chỏm đá, cơ thể không ngừng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Khi thì tràn ngập một màu đen hắc ám, lúc lại tỏa ra hào quang sáng ngời, cứ thế luân phiên thay đổi.

Hai biến Âm Ma và Dương Thần đã bị hắn thôi diễn đến cực

hạn, lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần nhằm tìm ra được điểm mấu chốt, tiến đến hợp nhất chúng lại, tạo ra trạng thái Âm Dương Ma Thần Đạo.

Lại trải qua hơn một giờ đồng hồ nữa, rốt cục mới xuất hiện vài điểm biến hóa. Trên khuôn mặt vốn điềm tĩnh của hắn bất chợt xuất hiện một tia hưng phấn lạ thường, ngay sau đó ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng.

Ma khí vấn thiên, thần khí trấn địa.

Ngay tại nơi này, lấy Hoàng Thiên làm trung tâm, một cái thái cực đồ khổng lồ bao phủ phương viên mấy chục mét điên cuồng vận chuyển, tỏa ra năng lượng cường đại khiếp người. Toàn bộ Thông Thiên Phong đột nhiên run rẩy dữ dội, cương phong nổi lên lớp lớp, không ngừng vang lên tiếng rít gào như muốn đem cả thiên địa này xé rách.

Ở tại trung tâm của thái cực, cơ thể Hoàng Thiên quần áo đã sớm rách nát, lộ ra một làn da được bao bọc bởi hắc sắc lân phiến sáng bóng, năng lượng tràn đầy mỗi tế bào. Nếu quan sát gần hơn chút nữa, liền có thể thấy được bên trong mỗi hắc sắc lân phiến, đều có lưu chuyển một luồng năng lượng hoàng khí, khiến cho lớp lân phiến càng trở nên sắc bén và mạnh mẽ.

Nơi mi tâm của Hoàng Thiên xuất hiện một cái khe nhỏ chạy dài, rung động mãnh liệt. Chớp mắt sau đó, rốt cục con mắt thứ ba này của hắn cũng mở, bắn ra tinh quang khiếp người, đem bầu trời nhấn chìm trong hai sắc thái đối nghịch. Thái cực đồ ầm ầm chuyển biến, hóa thành hai cái cánh khổng lồ một đen một trắng trên lưng. Chỉ vỗ nhẹ một cái liền đưa cả cơ thể bay lên mấy chục mét cao trên không trung.

Hắn đã hoàn toàn tiến vào được trạng thái Âm Dương Ma Thần Đạo, đồng thời tấn cấp Nguyên Đan hậu kỳ.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 164: Thu Phục Hoàng Thiên

Phiêu phù giữa không trung, Hoàng Thiên lúc này như thực sự trở thành một đầu Ma Thần tuyệt thế, để cho tất cả vạn vật xung quanh đều phải cúi đầu sợ hãi.

Nhất là con mắt thứ ba của hắn, tròng mắt chính là một thái cực đồ nhỏ, toát ra từng tia lực lượng kỳ dị huyền bí. Tựa như có thể nhìn thấu âm dương, nhìn ra sinh tử. Bản chất của thiên địa này đều không thoát ra được một ánh mắt ấy, đều bị hắn nắm rõ trong lòng bàn tay.

Cảm nhận sự biến hóa trong cơ thể mình, Hoàng Thiên khóe môi không tự chủ nhếch lên một đường cong đẹp mắt. Lực lượng này, vô cùng mạnh mẽ, có thể nói là mạnh mẽ nhất từ trước tới giờ mà tự bản thân hắn có thể thi triển ra được.

- Âm Dương Ma Thần Đạo… Hóa ra là vậy! Rất mạnh ah.

Đưa bàn tay phải lên trước mặt, Hoàng Thiên ngón tay khẽ đảo, sau đó siết chặt thành nắm đấm, tự thì thào trong miệng.

Hiểu ra được chân ý của Âm Dương Ma Thần Đạo, con đường tu luyện Ma Thần Cửu Biến của hắn sau này càng trở nên dễ dàng. Hơn nữa, việc kết hợp hai trạng thái mạnh nhất trước đó thành một trạng thái mới, không chỉ đơn giản là gấp đôi chiến lực, mà là một con số khó mà tưởng tượng.

- Chủ nhân! Ngươi đột phá?

Ngay khi Hoàng Thiên vừa hạ xuống dưới nền đá, thì thanh âm

của Cố Sở đã vang lên bên tai.

Lão từ đầu tới giờ đều trấn thủ tại nơi này, vừa đảm bảo sự an toàn cho Hoàng Thiên, cũng như ngăn cản bất cứ người nào có thể làm phiền, gây ảnh hưởng đến việc tu luyện của hắn. Mà kinh biến vừa rồi cũng là do lão trấn áp, giới hạn trong phạm vi Thông Thiên Phong, không cho bên ngoài biết được việc xảy ra tại nơi này. Nếu không sẽ dẫn đến rất nhiều phiền phức không đáng có.

- Phải, vừa tấn cấp Nguyên Đan hậu kỳ.

Hoàng Thiên đã trở về trạng thái nhân hình, nhanh chóng lấy ra một bộ y phục mới mặc vào, mỉm cười nói với Cố Sở.

Cố Sở nghe thấy vậy, vẻ mặt thoáng hiện lên nét vui mừng, đang định mở miệng chúc mừng Hoàng Thiên, nhưng lại bị hắn chặn lại:

- Trong thời gian ta ở Kinh Các, có chuyện gì đặc biệt không?

Biết tính cách của Hoàng Thiên không thích xu nịnh, Cố Sở đành phải nuốt lời đang định nói vào trong lòng, sau đó nét mặt trở nên nghiêm túc, gật đầu trả lời:

- Vâng! Thời gian này đích xác là có ba cái sự kiện xảy ra, chắc chủ nhân cũng đoán được toàn bộ rồi.

Hoàng Thiên mỉm cười gật đầu, không có nhìn Cố Sở mà vẫn chăm chú mặc vào quần áo, giọng điệu có chút tán thưởng:

- Mọi chuyện đều trong tầm kiểm soát sao. Rất tốt, ngươi nói rõ ràng một chút đi.

Cố Sở vâng một tiếng, sau đó nhẹ giọng nói:

- Sự kiện đầu tiên có liên quan tới Vân Vũ. Đúng như chủ nhân dự đoán, hai ngày trước hắn đã đưa mẫu thân quay trở lại học

viện, còn đích thân chạy tới Kinh Các để gặp chủ nhân, nhưng bị ta chặn lại.

Nghe thấy Vân Vũ đã trở lại, Hoàng Thiên vẻ mặt thoáng lộ ra một tia vui mừng, hai cánh tay đang chỉnh lại y phục cũng ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Cố Sở:

- So với dự đoán của ta thì sớm hơn một chút, có lẽ hắn đã phát hiện ra được trớ chú trên người mẫu thân mình rồi.

Ngưng một lát, hắn lại nói tiếp:

- Có thể vì tình thân mà hi sinh bản thân mình, loại người này rất đáng để thu phục. Ngươi chuẩn bị một chút, ngày mai chạy tới giúp mẹ hắn loại trừ trớ chú. Nhưng tuyệt đối không được nhắc tới chuyện thu hắn làm thủ hạ, hiểu chứ?

Tuy không hiểu Hoàng Thiên có dụng ý gì, nhưng Cố Sở không dám hai lời, vội vàng gật đầu đồng ý. Trớ chú trên người mẫu thân của Vân Vũ là do Lôi Viêm hạ, mà Lôi Viêm tu vi so ra còn kém lão một bậc, cho nên việc hóa giải là hoàn toàn có thể, thậm chí còn rất đơn giản.

- Sự kiện thứ hai chính là kế hoạch của chúng ta đã tiến đến giai đoạn mấu chốt. Cỗ thế lực kia đã tiến hành gặp gỡ Trần Gia và Hứa Gia, hiện tại chắc chắn đã xác minh được tin tức và bắt đầu bắt tay vào hành động rồi.

Hoàng Thiên mặc xong quần áo, hai tay chắp sau lưng nhìn về phương hướng chân núi, lặng yên một hồi lâu, sau đó mới lên tiếng:

- Bọn chúng không nghi ngờ gì sao?

Cố Sở gật đầu, sau đó lại lắc đầu, từ tốn giải thích:

- Tất nhiên sẽ có nghi ngờ, nhưng bằng chứng mà chúng ta

đưa ra quá mức xác thực, đủ để cho chúng phải đưa ra lựa chọn. Chưa kể kết quả của Đại Hội Giao Lưu lần này, những con cờ của chúng ta đã phát huy toàn bộ tác dụng, chúng không muốn tin cũng phải tin.

Hoàng Thiên nghe đến mấy con cờ này, sắc mặt đột nhiên trở nên lạnh đi, để cho không khí xung quanh cũng thoáng chốc rét run, khóe môi bất giác nhếch lên một đường cong đẹp mắt:

- Rất tốt! Bọn chúng bây giờ hẳn là đang rất vui vẻ đi, nhưng không lâu nữa đâu, ta sẽ cho chúng xem cái gì là tuyệt vọng.

Lời nói của hắn vang vang, ánh mắt càng trở nên sắc lạnh khó tả, khiến cho một người có tu vi như Cố Sở cũng phải cảm thấy rờn rợn gai ốc, cảm giác bản thân như rơi xuống hồ băng.

- Sự kiện thứ ba là Đại Hội Giao Lưu của học viện đã kết thúc, ta đã tổng hợp thành một bảng danh sách thứ tự xếp hạng, chủ nhân xem qua ah.

Lời lão vừa dứt, trong lòng bàn tay liền lóe lên ánh sáng. Một cuốn sổ sách xuất hiện trong tầm mắt, đưa về phía Hoàng Thiên. Nhận sổ sách từ tay Cố Sở, Hoàng Thiên nheo mắt đọc từ đầu đến cuối, tốc độ nhanh đến không tưởng.

- Mười đại thế lực, không có lấy một người nào lọt top mười sao? Thật là thú vị ah, rốt cục các ngươi đang có âm mưu gì đây?

Gấp lại cuốn sổ, Hoàng Thiên chân mày không khỏi nhíu lại khó hiểu. Nhưng rất nhanh sau đó liền lắc đầu không quan tâm đến nữa, bọn chúng có kế hoạch của bọn chúng, còn hắn cũng có kế hoạch của riêng mình.

Một khi thế sự còn chưa ngã ngũ, ai tính kế ai còn chưa biết được. Bọ ngựa đi săn mồi, nhưng chính bản thân cũng là con mồi, chết lúc nào không hay. Không có một kẻ nào có thể chắc chắn

mình nắm chắc toàn bộ thế cục, ngươi tính kế người khác thì sẽ có kẻ khác tính kế ngươi. Dù cho chim sẻ phía sau, cũng chỉ là con mồi trong mắt đại bàng mà thôi.

- Được rồi, sắp tới nơi này sẽ không còn yên ổn nữa, ngươi nên tìm một nơi lánh tạm tránh rắc rối không đáng có. Sớm đem cánh tay phục hồi lại, để bản thân trở về trạng thái toàn thịnh nhất đi. Sẽ có người cần chúng ta dọn dẹp chiến trường ah.

Cố Sở nghe vậy thì khẽ cúi đầu vâng một tiếng, tay phải theo bản năng đưa lên ôm lấy vai trái.

Nếu là bình thường, ở cấp độ tu vi như lão thì hoàn toàn có thể mọc lại một cánh tay mới. Chỉ là cánh tay này của lão không chỉ đơn giản bị chặt đứt như thế, mà là bị một đao của cường giả bước ra một bước Quy Nguyên chém đứt. Một đao không chỉ đơn giản là chém xuống, mà còn ẩn chứa thiên địa quy tắc trong đó, khiến cho việc mọc lại cực kỳ khó khăn. Đó cũng là lý do mà Hoàng Thiên khuyên Cố Sở tạm lánh đi một thời gian, cố gắng phá vỡ đi những thiên địa quy tắc ẩn tàng, phục hồi lại chiến lực đỉnh phong.

…

Từ biệt Cố Sở, Hoàng Thiên một đường tiến thẳng tới khu vực ăn uống của học viện. Hiện tại đã là hơn sáu giờ tối, cũng chính là giờ ăn uống của học viên. Anh Vũ vừa nãy mới truyền tin, kêu hắn chạy tới nơi này dùng bữa.

Chỉ đơn giản là dùng bữa, cho nên Anh Vũ đã lựa chọn khu nhà ăn thay vì đình các. Vì đang là giờ ăn uống, cho nên nơi này thập phần đông đúc. Hoàng Thiên xuất hiện trong đại sảnh lầu ba, quét ánh mắt khắp toàn trường, không khó khăn gì liền phát hiện ra vị trí của Anh Vũ.

Tên này vừa nhìn thấy hắn chạy tới, liền vội vàng cười toe

toét nghênh đón, cái miệng huyên thuyên không ngừng.

Đại Hội Giao Lưu vừa mới chấm dứt, cho nên gần như toàn bộ mọi người trong nhà ăn đều đang bàn luận xoay quanh nó, Anh Vũ cũng vậy. Duy chỉ có Hoàng Thiên là ngoại lệ, ngoài cái danh sách mà Cố Sở đưa cho, hắn cái gì cũng không biết, nên đành phải chịu trận, ngồi một bên lắng nghe tên huynh đệ của mình huyên thuyên.

- Mẹ nó! Ngươi mấy hôm nay mất tích đi đâu, để mình ta chạy lên xem người ta đánh nhau, quả thực buồn muốn chết.

Anh Vũ giọng điệu bất mãn, trừng mắt nhìn Hoàng Thiên mà trách móc.

- Chẳng phải đang tạo cơ hội cho ngươi tiếp cận phu nhân tương lai sao?

Hoàng Thiên nhếch môi cười đểu, không chần chừ nói ra.

- A! Cái này… Làm sao ngươi biết?

Anh Vũ a lên một tiếng ngạc nhiên, suýt nữa làm rơi miếng thịt heo hun khói trong miệng, vội vàng hỏi. Hoàng Thiên liếc hắn một cái, chỉ hừ lạnh trêu tức một mà không nói gì, không khỏi khiến Anh Vũ tức giận trừng mắt.

- Hừ hừ! Ngươi được lắm. Dám xem thường Anh Vũ ta à. Cứ đợi xem, lão tử sẽ cho ngươi khóc không ra nước mắt ah…

Nghiến răng ken két, Anh Vũ thầm nghĩ trong lòng. Nhưng ngoài miệng lại tươi cười tựa như có chuyện gì xảy ra, tiếp tục huyên thuyên những chuyện trên trời dưới đất.

Cũng vào lúc này, tại một bàn ăn xa hoa cách hai người Hoàng Thiên khoảng hai mươi mét.

- Hoàng Thiên sao? Là cái tên có linh căn vượt qua siêu cấp phải không?

Một tên thanh niên ngồi ở vị trí chủ tọa, mấy ngón tay không ngừng di chuyển miết lên trên miệng ly rượu, hứng thú tự mình lẩm bẩm.

Đám người xung quanh hắn đa phần là học viên của học viện, nhưng cũng có một vài người ở bên ngoài. Ai ai cũng nhiệt tình nói cười, vẻ mặt vui mừng không ngừng nâng ly chúc mừng hướng về phía hắn.

- Vâng, hắn chính là Hoàng Thiên. Ta nghe nói hắn gần đây bị đạo thương sắp chết, chiến lực giảm đi cực nhiều. Chỉ sợ hiện tại liền Luyện Khí kỳ hắn cũng không đánh lại. Lạc Tấn huynh không cần để ý đến hắn ah.

Một tên thanh niên bên cạnh hắn vội vàng lên tiếng, thần sắc tràn đầy cung kính lấy lòng.

Lạc Tấn gật nhẹ đầu, thần sắc như lâm vào trong suy nghĩ, lát sau đột nhiên nở một nụ cười khẽ nói:

- Mãnh hổ dù trọng thương vẫn mạnh hơn chó mèo. Loại người này nếu có thể thu phục được thì tốt. Ngươi chút nữa chạy qua tiếp xúc với hắn, xem có thể hay không khuyên bảo hắn thần phục, trở thành một cánh tay đắc lực của ta.

- Vâng!

Tên thanh niên có chút khó hiểu vì chủ ý của Lạc Tấn, theo hắn thấy thì Hoàng Thiên quả thực sống chẳng được bao lâu nữa, dù cho có thu phục xuống cũng chẳng đem lại được bao nhiêu lợi ích. Chưa kể kẻ này xưa nay vốn mang tiếng kiêu căng ngạo mạn, lại là bạn thân của cháu nội Lâm Thanh Phong, chẳng ai dám chọc tới. Vậy mà giờ đây Lâm Tấn lại một mực muốn thu phục người

ta, quả thực quá khó rồi.

Chỉ là hắn suy nghĩ như thế, nhưng lại không dám thắc mắc nhiều, nhanh chóng gật đầu lĩnh mệnh, đứng dậy hướng về phía bàn ăn của Hoàng Thiên và Anh Vũ mà tiến tới.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 165: Bước Thêm Một Bước... Chết!

Hoàng Thiên cùng Anh Vũ đang còn nói chuyện phiếm với nhau, đột nhiên có một tên thanh niên cao lớn từ xa tiến chậm tới, đứng trước bàn ăn của hai huynh đệ bọn hắn.

- Hửm?

Anh Vũ đang lép bép cái miệng, tự nhiên thấy có người lạ tiến tới bàn của mình thì thoáng ngạc nhiên, ngẩng mặt lên nhẹ hửm một tiếng đầy nghi hoặc.

Hoàng Thiên hai mắt hờ hững, chỉ liếc qua đối phương một cái rồi thôi, vẻ mặt không hề biểu lộ ra một chút thái độ nào. Lai giả bất thiện, ngay từ khi đối phương ở phía bàn bên tiến tới hắn đã đoán được ý định. Nhưng đối với loại người này hắn cũng lười để ý tới, chỉ cần không vượt quá giới hạn chọc đến hắn là được rồi.

Thấy bản thân bị lơ đi, tên thanh niên có vài phần khó chịu, nhưng vẫn giữ được nét bình tĩnh trên khuôn mặt, hướng về phía Hoàng Thiên mỉm cười nói:

- Xin chào! Ta là Chí Khanh, có thể ngồi cùng sao?

Anh Vũ nghe vậy có hơi chút bất ngờ, đưa ánh mắt quét qua tên thanh niên một lượt từ trên xuống dưới. Cảm thấy đối phương không có biểu hiện gì bất thiện, hắn mới nhiệt tình cười nói:

- Không sao! Cứ tự nhiên.

Chí Khanh được Anh Vũ đồng ý sau, nở một nụ cười đầy thân

thiện kéo ghế ngồi xuống. Giới thiệu bản thân một chút, hắn nhanh chóng bắt truyện được với Anh Vũ, trò truyện thập phần vui vẻ. Một hồi lâu sau, mới quay sang nhìn về phía Hoàng Thiên đang lãnh đạm ăn uống, sắc mặt tràn đầy hưng phấn đưa tay tới bắt, miệng thì nói:

- Xin chào! Ngươi chính là Hoàng Thiên sao?

Hoàng Thiên lúc này mới ngẩng đầu lên, liếc hắn một cái, vẻ mặt không nhìn ra được ý tứ, gật đầu ừ một tiếng, thậm chí tay cũng không có đưa ra. Chí Khanh bị Hoàng Thiên lơ đi như thế, trong lòng một trận khó chịu, nhưng bề ngoài lại tỏ ra hơi ngượng ngùng, nhanh chóng thu tay về. Cảm thấy Hoàng Thiên khó gần, hắn đành phải quay sang tiếp tục trò truyện với Anh Vũ, mong tìm được cơ hội nói ra ý định.

Nhưng không giống như hắn nghĩ, một mực từ đầu tới cuối chỉ có Anh Vũ cùng hắn nói tới. Hoàng Thiên vẫn cứ như thế tự nhiên, coi hắn giống như không khí không hề tồn tại. Mỗi lần hắn bắt chuyện đều chỉ ậm ừ đơn giản, không cho hắn một chút cơ hội nào.

Cổ nhân nói tượng gỗ cũng có ba phần tức giận, Chí Khanh dù tâm tính có tốt, nhưng bị người ta khinh thường như thế cũng khó lòng mà giữ được bình tĩnh.

Cuối cùng, hắn cũng không muốn cùng Anh Vũ dông dài nữa, đột nhiên ngồi thẳng lên một cách nghiêm chỉnh, có chút đắc ý nói:

- Không giấu gì hai ngươi, ta lần này là đại biểu sư huynh của chúng ta đến đây có chuyện muốn bàn cùng Hoàng Thiên huynh đây.

“Rốt cục cũng không nhịn được nữa rồi ah” Hoàng Thiên trong đầu than lên một tiếng, khóe môi toát ra một tia tiếu dung khó nhận ra, nhướng mày nói:

- Ồ! Sư huynh nhà ngươi là ai? Đến tìm ta bàn cái gì chuyện ah?

Chí Khanh đầu hơi ngẩng lên, có vài phần tự đắc nói:

- Ha ha! Sư huynh của ta chính là bài danh thứ năm trong Cường Giả Bảng, Lạc Tấn.

Ngữ điệu của hắn có vài phần lớn, vang đến tận những bàn ăn xung quanh. Một đám người khi nghe thấy danh tự Lạc Tấn thì nhao nhao kinh sợ, đều quay sang nhìn hắn với ánh mắt hâm mộ.

Cảm nhận được những biến hóa này, Chí Khanh trong lòng không khỏi nổi lên một chút tự mãn, trong lòng thầm nghĩ:

- Ha Ha! Kinh sợ ah? Ta chính là đi theo người mạnh thứ năm của Thiên Nguyên Học Viện, các ngươi sánh được sao?

Phía bên này, Hoàng Thiên cùng Anh Vũ đều ồ lên một tiếng, có vẻ như khá là ngạc nhiên.

- Lạc Tấn, Lạc Gia đệ nhất thiên kiêu sao?

Hoàng Thiên thanh âm khẽ vang lên, có chút châm biếm ý tứ. Chỉ một cái Lạc Tấn bài danh thứ năm mà cũng dám đánh chủ ý lên hắn, quả thực là đi tìm chết. Nếu chẳng phải đám người Bạch Khôi, Trần Lôi từ bỏ vị trí đầu bảng, tên này có lọt nổi top 20 không cũng khó nói.

Anh Vũ ở bên bắt đầu phát hiện ra ẩn ý của Chí Khanh, trong lòng khẽ cười lạnh, gật đầu nói với Hoàng Thiên:

- Chính là hắn! Lần trước ta có xem qua hắn chiến đấu, cũng có chút bản lĩnh ah.

Thấy sư huynh của mình bị người ta xem thường, Chí Khanh hừ lạnh một tiếng, bất mãn nói:

- Hừ! Một cái chỉ biết dựa dẫm vào ông nội của mình cũng có tư cách lên tiếng xem thường người khác sao? Lạc Tấn huynh trong miệng ngươi nói có chút bản lĩnh, nhưng là hắn tự lực chiến đấu để giành lấy vị trí thứ năm và danh ngạch thí luyện đấy. Còn ngươi thì sao? Nếu chẳng phải có Viện trưởng bao che, ngươi đến tư cách đi vào Cửu U Chi Địa cũng không có, còn ngồi đó mà xem thường người khác.

Không nghĩ tên này lại có thể thay đổi nhanh đến như thế, vừa nãy còn nói cười vui vẻ với Anh Vũ, bây giờ lại quay ngược lại châm biếm, thậm chí còn cực kỳ xem thường. Đây là cái dạng gì người?

Lời này vừa ra, liền khiến cho rất nhiều người xung quanh vẻ mặt đại biến. Tất nhiên không có ai có thể nghĩ được, Chí Khanh này lại lớn mật như thế, dám công khai nói xấu Anh Vũ. Phải biết tên Anh Vũ này trong học viện xưa nay đều nổi danh ác bá, khiến cho rất nhiều người phải ôm hận ah.

Tất nhiên, nhân vật chính trong lời nói của Chí Khang là Anh Vũ lúc này đã triệt để bị chọc giận rồi. Hắn xưa nay chính là một tên ác bá vô sỉ, chưa bao giờ để bản thân phải chịu thiệt thòi trước bất kỳ ai. Vậy mà lúc này một con chó săn cho người khác cũng dám chỉ mặt hắn nói này nói nọ, quả thực muốn chết.

Đang định nổi đóa, Hoàng Thiên phía đối diện bỗng nhiên giơ tay ngăn lại hắn, sau đó nhìn về phía Chí Khang, mỉm cười nói ra:

- Sư huynh của ngươi lợi hại sao? Chuyện này dường như không có liên quan đến ta thì phải.

Thấy Anh Vũ khó chịu nhưng lại không động thủ, Chí Khanh còn tưởng hắn e ngại Lạc Tấn uy danh, nét cao ngạo trên khuôn mặt càng tăng thêm một phần, giọng điệu lạnh lùng nói:

- Ta cũng không có thời gian để nhiều lời với các ngươi. Hoàng

Thiên, Lạc Tấn sư huynh khi nãy có nghe qua cố sự của ngươi, hắn trong lòng rất thưởng thức, thấy ngươi là một người rất khá, đáng để bồi dưỡng. Do đó đã sai ta tới đây hỏi ngươi ý kiến, có muốn hay không đi theo hắn lăn lộn.

Chí Khanh lời nói mang theo nét dương dương tự đắc, thập phần khinh thường cùng ngạo mạn. Giống như, việc đi theo Lạc Tấn là một điều gì đó rất vinh dự, rất đáng để khoe khoang vậy.

Anh Vũ nghe thấy vậy, đầu tiên là hơi ngẩn ra đôi chút, cuối cũng là không nhịn được phá lên cười lớn, thậm chí còn phụt cả nước miếng ra ngoài. Con bà nó, hắn còn tưởng tên Lạc Tấn kia muốn làm chuyện gì, không ngờ lại muốn thu huynh đệ của hắn làm thủ hạ ah.

Tên này cũng quá trâu đi, liền ý nghĩ đó cũng có thể nghĩ ra được. Hoàng Thiên thực lực hiện tại đến hắn còn không thể nào mà nhìn thấu, liền một cái gà đất chó sành cũng dám mở miệng thu phục, chính là chuyện cười.

Chí Khanh thấy Anh Vũ cười nhạo như thế, gương mặt hiện nét lạnh lẽo, nhưng không có hành động gì, mà vẫn hướng về phía Hoàng Thiên thăm dò:

- Hoàng Thiên, ta khuyên ngươi nên suy nghĩ cho kỹ. Được Lạc Tấn huynh coi trọng, chính là phúc phận của ngươi, đừng vì chút tự…

Lời hắn còn chưa nói hết, đã bị Hoàng Thiên chặn lại:

- Bớt sủa một tiếng, ngươi ở đâu đến thì lăn trở về đó đi. Nói cho Lạc Tấn huynh của ngươi biết, muốn Hoàng Thiên ta làm thủ hạ, hắn nhận không nổi.

Nếu xét với tính cách của Hoàng Thiên thường ngày, tên Chí Khanh này chắc chắn sẽ bị hắn đánh cho một trận sống chết đấy.

Chỉ là hôm nay hắn tâm tình không tệ, cũng lười so đo với đám người này, chỉ dùng lời nói quát lui hắn mà thôi.

Nhưng ý định của hắn là một chuyện, đối phương có hiểu hay không lại là một chuyện khác. Chỉ thấy Chí Khanh bị Hoàng Thiên mắng, sắc mặt nổi lên giận dữ, hai tay đập mạnh xuống bàn mà quát lên:

- Mẹ nó! Ngươi nói ai sủa?

Hoàng Thiên không chút biểu lộ cảm xúc, hai mắt khẽ nhướn lên thản nhiên, thanh âm biến nhạt nói:

- Ở đây có hai người, ta và hắn đều là, ngươi nghĩ rằng ta đang nói ai đây?

Chí Khanh hai mắt trừng lớn như lợn bị chọc tiết, bật người đứng thẳng dậy, trong miệng quát lên hai từ "muốn chết".

Chỉ là lời hắn vừa mới dứt, cả người đột nhiên gập đôi lại bay ngang ra ngoài, một đường quét tung mười mấy cái bàn, sau đó mới ầm một tiếng đánh vào vách của nhà ăn.

- Kêu ngươi lăn còn không lăn, ta liền cho ngươi bay, tiện nghi nhà ngươi rồi.

Hóa ra là Anh Vũ vừa ra tay, chỉ một cước liền đem Chí Khanh đá bay ra ngoài. Chậm dãi thu chân về, hắn trong miệng lẩm bẩm vài câu tức giận, hiển nhiên là trong lòng đang rất khó chịu.

Mà xung quanh mọi người đều bị hành động của hắn dọa cho hoảng sợ. Quả nhiên là một tên ác bá, vài lời không hợp liền ra tay đánh người. Chỉ khổ cho tên kia mù mắt, lại dám đi chọc hắn tên ác thần vô pháp vô thiên này.

- Hộc! Hộc!

Mà lúc này trong đống đổ nát, Chí Khanh thê thảm bò ra, liên tục hộc ra mấy ngụm máu tươi đỏ lòm, ánh mắt tựa như phóng ra lôi điện, trừng trừng nhìn về phía Anh Vũ:

- Mẹ kiếp! Ngươi chán sống… dám đánh trộm ta.

Nhìn đối phương vẫn còn đứng lên được, Anh Vũ lại không có chút ngạc nhiên nào. Hắn vừa nãy dùng không quá 1 thành thực lực, tên này mà còn không chống được thì cũng quá yếu đi.

- Ha Ha! Đánh ngươi thì sao? Liền ông nội ngươi tới đây ta cũng dám đánh chứ đừng nói tên chó săn nhà ngươi.

Chí Khanh bị lời của Anh Vũ khiến cho tức giận đến phun máu, nhất thời phẫn nộ rít gào, ánh mắt tràn đầy tàn nhẫn phóng người tới. Trong chớp mắt sau đó, trong tay hắn bỗng dưng xuất hiện một cây trường kích, một vòng ba trăm sáu mươi độ vung tới.

Anh Vũ không một chút hoang mang, cơ thể khẽ đảo lách qua công kích. Tay phải bất chợt vươn ra nắm lấy trường kích, sau đó dụng lực giật mạnh một cái, kéo theo cả cơ thể của Chí Khanh.

Chí Khanh cơ thể mất đi sự kiểm soát, hai mắt trợn lên đầy kinh hãi. Cuối cùng nghe rắc một tiếng giòn giã, khuôn mặt của hắn bị Anh Vũ tung vào một cước, quai hàm đều muốn gãy nát. Cơ thể như lưu tinh bay ngược về phía sau, thê thảm đến không thể nào tả nổi.

Máu tươi vương ra đầy mặt đất, Chí Khanh đau đớn lăn lộn trên nền nhà, hai tay bưng lấy cái miệng vỡ nát, rên lên ư ử. Vết thương cỡ này, không mất nửa năm tĩnh dưỡng, đừng mơ khỏi hẳn.

Một màn này khiến cho tất cả mọi người trên bàn ăn của Lạc Tấn phản ứng, sắc mặt đều không giống nhau, có kinh sợ, có cả tức giận.

Tất nhiên, vẻ mặt Lạc Tấn lúc này khó mà giữ được bình tĩnh, Chí Khanh dù sao cũng là thủ hạ của hắn, vậy mà ngay trước mặt bị người ta đánh cho sống dở chết dở, có khác nào tát vào mặt hắn đâu.

- Anh Vũ! Ngươi muốn chết!

Mặt mũi là không thể mất, Lạc Tấn lúc này lửa giận công tâm, nào có quan tâm đến thân phận của Anh Vũ là gì, sắc mặt tràn đầy hàn ý định lao người công tới.

Hoàng Thiên nhìn thấy đối phương còn không biết điều, muốn tiếp tục gây hấn, đôi chân mày nhíu lại, toát ra một vài tia sát khí lạnh lẽo.

- Dám bước thêm một bước nữa, hôm nay không ai cứu nổi ngươi đâu.

Lời của hắn lạnh lẽo khó tả, vang vang lên khiến cho nhà ăn thoáng chốc đều trở nên im bặt. Một cỗ hàn ý không biết từ đâu bộc phát ra khiến người ta đều cảm thấy rợn tóc gáy vì sợ hãi.

Một lời này tuyệt đối không phải nói đùa.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 166: Quăng Phù Đả Cẩu Pháp

Sát khí! Kể từ khi Đạo của hắn tân sinh, kể từ khi hắn đồng ý với Thiên Phương đã bị thu liễm lại rất nhiều, rất hiếm khi bộc phát ra ngoài.

Nhưng hôm nay, bị người hết lần này đến lần khác xem thường cùng khiêu khích, nó lại một lần nữa từ đáy lòng trỗi dậy, tràn đầy lạnh lẽo và tà ác.

Hắn thời khắc này đứng yên tại nơi đó, đơn bạc một mình, lại tạo cho người ta có cảm giác như bóng lưng của một đầu thái cổ hồng hoang cự thú, tràn đầy uy nghiêm và bễ nghễ, không thể nào xâm phạm. Hắn vẻ mặt biểu lộ phi thường bình tĩnh, duy chỉ có ánh mắt là tràn ngập hàn mang, làm cho tất cả mọi người đều có cảm giác phát lạnh.

Một lời của Hoàng Thiên khiến cho Lạc Tấn cước bộ hơi chững lại một chút, ngay sau đó sắc mặt trở nên dữ tợn, khóe miệng không nhịn được mà quát lên:

- Dọa ta? Ha ha, một tên phế vật sắp chết cũng dám đe dọa ta sao? Thật can đảm ah.

Ngoài miệng hắn tuy nói vậy, nhưng quả thực hành động đã bị chặn lại, không dám tiến lên nữa, dù chỉ là một bước. Không phải vì lời cảnh cáo của Hoàng Thiên, mà là bởi vì e ngại thân phận của Anh Vũ.

Hắn vừa nãy cả giận mất khôn, quên mất thân phận kinh người của tiểu tử này. Nếu chẳng may xảy ra đánh nhau thật, hậu

quả sau đó hắn khó mà đảm đương nổi. Cháu nội của chí cường giả, chỉ một cái thân phận này thôi cũng đủ nghiền nát toàn bộ hậu thuẫn mà hắn có thể dựa vào. Dù là người đứng top 5 trên Cường Giả Bảng hay là đệ nhất thiên tài của Lạc Gia, đều không đủ phân lượng so sánh.

Chỉ là hắn mặc dù kiêng kị, nhưng cũng không thể để mất mặt mũi. Hắn dẫu sao cũng là một cái thiên tài trong cùng thế hệ, có đủ vốn liếng để kiêu ngạo. Chưa kể kẻ vừa rồi buông lời đe dọa hắn không phải là Anh Vũ, mà là Hoàng Thiên. Một tên thiếu niên mà trong mắt hắn chẳng khác nào phế vật, không hậu trường, không thực lực.

Thân phận của Hoàng Thiên mặc dù so ra không kém với Anh Vũ, nhưng lại rất ít người biết tới. Dẫu sao sự kiện lần trước xảy ra cũng chẳng vẻ vang gì, nên các thế lực cũng không muốn để nó lộ ra ngoài.

Và tất nhiên, Lạc Tấn nằm trong số phần đông người còn lại, không biết được vụ việc hôm đó, cũng như hậu trường khủng khiếp không ai dám chọc của kẻ mà hắn muốn thu làm thủ hạ này.

- Dọa hay không ngươi cứ thử liền biết.

Hoàng Thiên vẫn đứng yên tại chỗ, khuôn mặt vốn bình tĩnh không gợn sóng lúc này đột nhiên nở ra một nụ cười đầy ẩn ý, chậm dãi nói ra.

- Hừ! Ngươi muốn chết!

Lạc Tấn ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm Hoàng Thiên, không ngừng toát ra từng tia lăng lệ sát khí, giọng điệu mười phần trầm thấp, hiển nhiên đang rất tức giận.

- Lão đại, cần gì phải nhiều lời, để ta đến dạy dỗ hắn một trận.

Vừa dứt lời, một tên thanh niên mắt híp phía sau Lạc Tấn đã

lên tiếng, một bước lướt nhanh về phía Hoàng Thiên, oanh ra một quyền.

Tên này tu vi đã sớm đạt tới Nguyên Đan hậu kỳ, lực lượng tuyệt đối không phải tầm thường. So với Chí Khanh thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Sóng năng lượng chấn động, quyền mang như đạn pháo, đem không khí rít lên từng hồi chói tai.

Anh Vũ đứng bên cạnh, thấy huynh đệ của mình bị người khinh thường, trong lòng không tự chủ được dâng lên một cỗ tức giận không nói nên lời. Chỉ là trông thấy nụ cười ngày càng đậm trên khuôn mặt của Hoàng Thiên, hắn lại không có ra tay mà đứng yên tại chỗ, vẻ mặt như đang xem một vở hài kịch vậy.

Trong khoảnh khắc sau đó, Hoàng Thiên rốt cục cũng có hành động. Dưới quyền đầu nặng nề đầy áp lực từ đối phương, sắc mặt hắn vẫn ung dung thản nhiên như không có chuyện gì. Chân phải dậm mạnh, cả cơ thể tựa như hóa thành một tia thiểm điện vọt tới, lăng không đối quyền.

Chỉ thấy hắn xòe bàn tay, đem nắm quyền của tên thanh niên sinh sinh bắt lấy, cố định ngay tại chỗ. Mặc cho lực lượng có mạnh mẽ đến như thế nào, quyền mang dữ dội ra sao, cũng không thể nào tiến thêm được nữa.

Chỉ thoáng chốc mà thôi, tên thanh niên sắc mặt đại biến, nắm quyền xuất hiện cảm giác như bị thiết trảo kẹp chắc, mảy may không thể động đậy chút nào. Theo sau sự kinh ngạc của hắn, Hoàng Thiên cơ thể đã bật lên, lấy nắm quyền của hắn làm trụ bay một vòng ba trăm sáu mươi độ. Bàn tay còn lại xuất hiện mười mấy cái trận kỳ đủ loại màu sắc, phân biệt bốn phương tám hướng bay đi.

Toàn bộ khu nhà ăn đột nhiên phát ra một cỗ cảm giác trầm

trọng, kết giới chớp mắt hình thành.

- Đã rất lâu rồi không sử dụng đến, hôm nay liền lấy các ngươi làm thí nghiệm ah.

Hoàng Thiên khóe miệng nhếch lên đầy gian xảo, nhẹ nhàng nói ra.

Hắn vừa sử dụng chính là Phong Nguyên trận, trận pháp đầu tiên được hắn sáng tạo ra khi còn ở trong Hỏa Linh Sơn. Trận pháp này trước đây được hắn sử dụng rất nhiều, không ít lần cứu hắn từ cõi chết trở về. Nhưng theo thời gian, thực lực của hắn ngày càng trở nên mạnh mẽ thì cường độ sử dụng nó cũng càng ít. Cho tới bây giờ thì gần như không hề sử dụng tới.

Chỉ là hắn không sử dụng không đồng nghĩa với việc uy lực của nó dậm chân tại chỗ, mà ngược lại càng thêm mạnh mẽ. Chưa nói tới kinh nghiệm về trận đạo của hắn đã tăng lên rất nhiều so với trước đây, thì những nguyên liệu mà hắn sử dụng làm trận kỳ cũng đủ để nói lên mức độ khủng khiếp của nó.

Nói ra thì chậm, trên thực tế diễn ra lại cực kỳ nhanh chóng. Ngay khi Phong Nguyên trận hình thành, chân của Hoàng Thiên cũng vừa lúc chạm đất, chớp mắt phóng ra một cước vào mông tên thanh niên, khiến cho hắn ngã sấp mặt xuống bàn ăn.

- Mẹ kiếp, muốn chết!

Lạc Tấn ngược lại không có để ý đến Phong Nguyên trận, nhìn thấy người của mình bị đánh thê thảm, hắn trong lòng phát nộ, cắn răng quát lên.

- Lên, đem hắn phế cho ta.

Đám tiểu đệ đi theo hắn nhìn nhau mấy lần, ngay sau đó sắc mặt đều trở nên dữ tợn, xuất ra binh khí của mình nhao nhao xông tới.

Chỉ là đối diện với bọn chúng, Hoàng Thiên sắc mặt lại không hề có chút biến hóa. Bình tĩnh kéo ghế ngồi xuống, thậm chí vẻ mặt còn nổi lên một tia tiếu dung khó nhìn thấy. Rồi đột nhiên hai tay nhanh như thiểm điện xuất ra một nắm ngọc thạch huyết sắc, từng cái ném tới:

Đùng! Đùng!

Ngọc thạch thoạt nhìn rất tầm thường, không nhìn ra được chút khí tức nào nguy hiểm, cứ như thế chẳng khác gì một viên đá bình thường bay tới. Nhưng ngay tại thời điểm tiếp xúc mấy người phạm vi, đột nhiên vang lên tiếng nổ lớn, ba bốn tên thanh niên đang lao tới trợn mắt há mồm, miệng phun máu tươi bay rớt ra ngoài ngã lăn long lóc.

Khủng bố hỏa diễm bộc phát, trong chốc lát đem mấy người quần áo đốt trụi, nguyên một đám thê thảm không thể tả, gần như biến thành cục than đen xì, đầu tóc trụi lủi khét lòm.

Phong Nguyên phù – một món hàng nữa được Hoàng Thiên sáng tạo ra khi còn học tập ở Học Viện Hoàng Gia. Qua thời gian đã sớm được nâng cấp và cải tạo thêm, uy lực không chỉ tăng một hai phần, mà là gấp bội.

- Ta đã nói rồi mà các ngươi không nghe, cũng đừng trách ta rồi.

Hoàng Thiên ung dung ngồi trên ghế ăn, ánh mắt lãnh đạm nhìn về phía Lạc Tấn, trên khóe môi không giấu được một nụ cười xấu xa.

Lạc Tấn ngẩn ngơ nhìn đám thủ hạ của mình, vẻ mặt chẳng khác gì vừa đớp phải cứt, khó coi đến cực kỳ. Nghiến răng nghiến lợi nói:

- Hừ! Dựa vào phù lục thì có gì vẻ vang? Ngươi nếu là nam nhi

thì bỏ phù lục xuống, ta với ngươi đại chiến năm trăm hiệp.

Tất cả mọi người có mặt trong nhà ăn lúc này nghe vậy thì đều gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Bởi vì theo bọn họ, Hoàng Thiên dựa vào trận pháp và phù lục để chiến đấu là gian lận, không công bằng với đám người Lạc Tấn.

Nhưng mà Hoàng Thiên sẽ nghe theo sao? Đáp án là không. Ngược lại hắn còn cười lớn, tựa như đang nghe truyện cười vậy, nói:

- Nam nhi? Đại chiến năm trăm hiệp? Buồn cười, các ngươi khi nãy một đám vây công mình ta thì là loại gì ah? Ta không chiến đấy, ngươi làm gì được? Hôm nay ta liền đốt cho Lạc Gia không nhận ra ngươi luôn.

Nói rồi không chút do dự, hai tay hắn lần nữa hoạt động, đem từng miếng ngọc phù phóng ra, liên tục mười mấy cái.

- Cái này ngày nhỏ ta gọi là Quăng Phù Đả Cẩu Pháp, hảo hảo hưởng thụ ah.

Lời này của Hoàng Thiên khiến cho Lạc Tấn sắc mặt đen lại, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Quăng Phù Đả Cẩu Pháp, có khác gì nói hắn là chó đâu, đây tuyệt đối là sỉ nhục cực hạn.

Phong Nguyên phù vù vù bay tới, tựa như trời giáng mưa phù, trực tiếp gieo ở trên đám người Lạc Tấn, chớp mắt nổ tung.

Ngũ sắc thần hỏa cuồn cuộn trên đầu, ngưng thành từng dòng hỏa diễm cuồng nộ, hừng hực thiêu đốt mọi thứ trên đường.

- Ah! Hoàng Thiên… Ngươi muốn chết.

Lạc Tấn rống giận lao mình ra khỏi luồng hỏa diễm hừng hực, ánh mắt trợn ngược như muốn giết người. Hắn lúc này quần áo bị đốt quăn cả đi, nhất là cái đầu còn vương khói khét lẹt, chẳng

khác nào một cái ổ gà lâu ngày, thê thảm khó mà tả.

Phong Nguyên phù tốc độ không nhanh, theo lý thì với năng lực của hắn hoàn toàn có thể tránh được một hai. Nhưng mà số lượng phù mà Hoàng Thiên không chỉ dừng tại một hai cái, mà quá nhiều rồi, gần như chặn kín đường lui tránh của hắn, thậm chí còn chưa có bay tới đã phát nổ, đem hắn đốt trụi thê thảm như thế.

- Hôm nay không phế ngươi, ta liền không là Lạc Tấn.

Há cái miệng đầy khói mù, Lạc Tấn gần như điên loạn, bất chấp tất cả lao mình tới. Phong Nguyên phù của Hoàng Thiên mặc dù lợi hại, nhưng lại không tạo thành sát thương quá lớn đối với hắn. Hơn nữa, phù lục dù nhiều nhưng cũng phải có giới hạn, hắn không tin Hoàng Thiên có thể có nhiều lục phù đến mức đốt chết được hắn.

- Hừ! Vẫn còn mạnh mồm, hôm nay không đem ngươi thành chó thui, ta không còn là Hoàng Thiên nữa.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 167: Tiên Đạo Thể... Hóa Ma Thần

Giống như đoán được ý nghĩ trong đầu Lạc Tấn, Hoàng Thiên hừ một tiếng lạnh lùng. Trong tay lại xuất ra một nắm khác Phong Nguyên phù, nhìn Anh Vũ cười nham hiểm:

- Anh Vũ! Lại đây giúp ta một tay.

Anh Vũ vốn đang ngây ngốc đứng bên cạnh, nghe vậy thì hai mắt sáng lên như sao, hí hửng chạy tới, bộ dạng có chút vô sỉ, nói:

- Mẹ nó! Ngươi có đồ chơi hay thế này mà không đem ra sớm.

Quăng một chiếc phù vào mặt Lạc Tấn, Hoàng Thiên miệng thầm hô một chữ bạo, đem lông mày của hắn đều đốt cháy xẹm khét lẹt, sau đó mới quay đầu trừng mắt nhìn Anh Vũ:

- Hừ! Ngươi đồ chơi còn ít sao? Lần trước ta đem cho Hàn Lâm, ngươi còn chê hàng rởm cơ mà.

Anh Vũ ngẩn ra, sau đó vội vàng ho một tiếng ngượng ngùng, kéo chiếc ghế ngồi xuống nghiêm túc nói:

- Ha ha! Không có ý tứ, không có ý tứ.

Phía bên kia Lạc Tấn gần như điên mất rồi, nhe ra hàm răng trắng bóng đầy giận dữ, hắn lần nữa phóng tới phía Hoàng Thiên.

- Lợi hại, không hổ là kẻ giành được vị trí thứ năm Cường Giả Bảng, quả nhiên sức chịu đựng rất tốt.

Rất nhanh đánh trống lảng, Anh Vũ nhìn Lạc Tấn đang lao lên

mà vỗ đùi cái đét, giọng điệu tràn đầy tán thưởng. Nhưng mà lời nói của hắn nói ra lúc này, vào tai Lạc Tấn chẳng khác gì trêu tức, đổ thêm dầu vào lửa, khiến cho hắn càng thêm điêm cuồng hơn.

Ngược lại với Lạc Tấn, đám thủ hạ của hắn lúc này mặc dù thê thảm không thể tả, nhưng lại không dậy nổi một chút tức giận cùng ý chí chiến đấu nào. Toàn bộ nhao nhao chạy trốn, khi phát hiện ra không thể thoát khỏi Phong Nguyên trận. Chúng gần như lâm vào tuyệt vọng, chỉ còn cách ôm đầu trốn khỏi đám phù lục đang bạo nổ.

Liên miên phù lục cứ như thế bạo tạc, đem một đám người đánh cho thê thảm, tiếng la hét thảm thiết không ngừng vang lên. Thậm chí toàn bộ tòa nhà ăn đều rung lắc dữ dội, như muốn sụp đổ bất cứ lúc nào. Nếu chẳng phải có Phong Nguyên trận ngăn cách phần lớn năng lượng, thì nơi này có khi đã hoàn toàn trở thành bụi phấn.

Phía bên ngoài nơi này đã sớm tập trung rất đông người xem, không ngừng vang lên tiếng nghị luận, tiếng kinh hô sợ hãi.

Cứ thế diễn ra, mãi cho tới hơn ba mươi phút sau, tiếng la hét bên trong mới ngừng lại. Kết giới của Phong Nguyên trận biến mất, Hoàng Thiên cùng Anh Vũ tiêu sái mà ra, vẻ mặt như cực kỳ thỏa mãn, ha ha cười nói.

Phía sau hắn, hơn chục cái thiếu niên xơ xác, đầu tóc trọc lốc không còn một mảnh, quần áo cũng cháy trụi, từ trên xuống dưới một màu đen xì bốc khói. Nếu như trên người bọn hắn có thứ gì không bị cháy đen, thì chính là đôi mắt cùng hàm răng trắng bóc, sáng rực rỡ dưới ánh đèn.

Tình cảnh này khiến cho mọi người xung quanh đều không tự chủ được mà lui bước về phía sau, hít vào một hơi khí lạnh vì sợ hãi.

Tất nhiên không ai có thể đoán trước được, đường đường đứng trên Cường Giả Bảng bài danh thứ năm Lạc Tấn, lại có một ngày lâm vào tình trạng thê thảm như thế này. Bị người đem nhốt vào lồng, dùng phù văn hỏa diễm thiêu đốt, chẳng khác nào chó thui của trần thế.

- Thiếu chủ! Ngài thấy thế nào?

Mà ngay vào lúc đó, tại một tòa nhà ăn đối diện với tòa nhà của Hoàng Thiên. Hai cái bóng người đứng tại cửa sổ lầu ba, ánh mắt đăm chiêu nhìn về phía hiện trường. Một cái lão giả đứng phía sau đột nhiên lên tiếng, ánh mắt tràn đầy cung kính chi mang.

- Khó nói… Tên Hoàng Thiên này quả thực khó đoán ah. Hắn khi nãy giao phong một quyền với Lạc Tông, nhìn có vẻ như hoàn toàn khắc chế đối phương, nhưng thực ra lại yếu thế hơn rất nhiều. Thậm chí lòng bàn tay hắn còn bị thương nhẹ, chỉ là ẩn giấu rất tốt mà thôi. Công nhận hắn khả năng khống lực cùng kỹ xảo chiến đấu rất tốt, nhưng lại không thể hoàn toàn che giấu đi sự suy yếu của thực lực. Chẳng lẽ hắn đạo thương thực sự đã đến giai đoạn cuối sao?

Người còn lại ánh mắt hơi híp, dường như đang cố gắng phân tích hành vi của Hoàng Thiên, muốn xem rõ chân tướng của sự việc.

Lão giả bên cạnh hắn nhíu mày, khó hiểu nói:

- Hắn kể từ thời điểm chiến đấu với Cửu Hung Tru Linh Trận, giết nhầm người liền bị đạo thương, nhưng không đến mức nghiêm trọng như vậy. Mãi tới khi đi U Linh Nhai diện bích trở về mới trở nên trầm trọng, thậm chí là gần như đến giai đoạn cuối. Chỉ có vài tháng thời gian, làm sao lại có thể chuyển biến kinh người như vậy được?

Tên thanh niên nghe lão giả nói, ánh mắt hơi lạnh đi, sau đó

mới lắc nhẹ đầu:

- Không phải ở U Linh Nhai, mà là ở Táng Binh Chi Địa.

Lão giả thoáng lộ ra vẻ ngạc nhiên:

- Táng Binh Chi Địa?

Hiển nhiên, lão không biết trong khoảng thời gian diện bích ở U Linh Nhai, Hoàng Thiên đã được Vương Đình đưa đi Táng Binh Chi Địa một thời gian.

Tên thanh niên gật nhẹ đầu, không có đi giải thích với lão giả. Mà tự mình lẩm bẩm trong miệng:

- Táng Binh Chi Địa… Táng Binh Chi Địa… hơn hai tháng trước, phân thân của ta bị giết, trụ sở của gia tộc bị diệt… đều không tránh khỏi có liên quan đến hắn ah.

Lão giả nghe đến đây vẻ mặt hiện lên nét kinh sợ không nói nên lời. Hai cái sự kiện kia lão tất nhiên đều biết tới, nhưng chắc chắn không thể nào liên tưởng đến Hoàng Thiên được. Tên thiếu niên này dù mạnh, nhưng cũng chỉ là Nguyên Đan hậu kỳ mà thôi, mà trụ sở của gia tộc trong Táng Binh Chi Địa chính là do cao thủ Hồng Trần tọa trấn, mười cái Hoàng Thiên cũng không đủ phân lượng.

Vậy mà lúc này thiếu chủ lại nói hai sự kiện này đều có liên quan đến, cũng quá khó tin rồi.

- Kẻ này có quá nhiều bí mật, đến lão tổ cũng không thể nào nhìn thấu được. Hoàng Thiên… ngươi ngày càng thú vị, rốt cục mục đích của ngươi là gì đây?

Tên thanh niên trong lòng khẽ than, bàn tay đột nhiên vung tới. Vụt một tiếng không khác gì bảo kiếm xuất vỏ, phóng ra một đạo bạch quang nhàn nhạt. Trong chốc lát lăng liệt chém ngang,

tập sát về phía sau.

Xuy xuy… phốc!

Liên tiếp tiếng vang rờn rợn vang lên, một cái tướng mạo bình thường người đang ẩn nấp bên ngoài căn phòng đầu lìa khỏi cổ, ngã ầm xuống hành lang.

Lão giả thấy một màn như vậy thì kinh ngạc đến rớt trong mắt, ánh mắt nhìn về phía thiếu chủ càng thêm cuồng nhiệt và cung kính. Lão đường đường là Hóa Linh hậu kỳ cao thủ, vậy mà từ đầu tới cuối không thể phát hiện ra đối phương nghe lén. Hiển nhiên đối phương có ẩn nấp thân pháp cực kỳ cao thâm, với tinh thần lực của lão cũng khó mà phát hiện.

Nhưng mà thiếu chủ lại có thể, như vậy chẳng phải nói tinh thần lực của thiếu chủ đã mạnh đến mức đáng sợ, vượt xa lão rất nhiều sao? Một cái Nguyên Đan hậu kỳ, tinh thần lực vượt xa Hóa Linh hậu kỳ là cái khái niệm gì đây.

- Trần Lôi! Ngươi dạo này có vẻ không yên phận thì phải. Cũng nên cho ngươi nếm chút đau khổ rồi.

Nhếch môi mỉm cười, tên thanh niên toát ra một nét tự tin tuyệt đối, tựa như đã nắm chắc toàn bộ mọi chuyện trong lòng bàn tay.

Hắn… chính là Bạch Khôi.

…

Đây là một dãy núi cực lớn nằm giữa đại hoang vô tận, hang đá rộng lớn kéo dài, liên miên không thấy điểm cuối.

Bên trong một cái địa huyệt thật lớn, nham tương đỏ rực không ngừng sục sôi, từng cái từng cái bong bóng nổi lên rồi nổ tung như pháo hoa rực rỡ, ùng ục không dừng.

Mà giữa cái hồ nham tương đó, mười mấy cái trụ đá từ sâu chống thẳng lên không trung, hình thành một cái trận pháp huyền bí, tựa như đem bốn phương không gian đều trấn áp xuống dưới. Hồng quang lưu chuyển, kết nối mười mấy cây trụ đá lại thành một chỉnh thể hoàn mỹ, chiếu rọi ra bốn phương.

Mà ở trung tâm, nơi cột đá tập trung toàn bộ năng lượng của trận pháp. Một cái thân ảnh khoanh chân mà ngồi, không ngừng hấp thụ từng đoàn từng đoàn năng lượng vào cơ thể.

Phía trước mặt hắn lúc này, lơ lửng một giọt tinh huyết, đỏ tươi chói mắt.

Chỉ một giọt máu, nhưng lại mang trong mình đỉnh cao vô thượng khí tức, thần thánh kinh người. Một màu đỏ tươi như muốn huyết nhuộm thời không, một luồng năng lượng cuồng bạo như muốn hủy thiên diệt địa.

Chung quanh nó không ngừng luân chuyển vô số đồ án kỳ bí, toát lên từng cỗ khí tức cổ xưa tang thương khó nói nên lời. Tựa như nó đã tồn tại từ vô số năm tháng, sừng sững tại muôn đời trước đến bây giờ, và mãi mãi sau này.

Mà bốn phương trận pháp ở nơi đây, chính là được tạo ra để trấn áp giọt tinh huyết này. Dùng cả thiên địa năng lượng để trấn áp một giọt máu, thuận lợi cho người thần bí kia luyện hóa.

Từng dải năng lượng thiên địa quấn quanh, bao trùm lên giọt tinh huyết. Đồng thời, một cỗ hấp lực đồng hóa cực kỳ khủng khiếp không ngừng xâm nhập, thẩm thấu vào bên trong, khiến cho nó chấn động kịch liệt.

Chớp mắt sau đó, ngay khi mà luồng hấp lực chạm vào trung tâm của giọt tinh huyết. Không gian xung quanh như sụp đổ, thời gian vặn vẹo. Một cỗ lực lượng xuyên thấu thời không, đánh tan quy tắc từ trong giọt tinh huyết như bị kích thích, bạo phát ra

ngoài, suýt nữa đem toàn bộ trận pháp nổ tung vỡ nát.

Người thần bí sắc mặt ngưng trọng, quát lên một tiếng trấn, cánh tay vung ra một thứ đồ vật kỳ quái, trong miệng lẩm bẩm vài câu chú ngữ, không ngừng thúc dục thứ đồ này bay tới lơ lửng bên trên giọt tinh huyết. U quang từng đạo từng đạo không ngừng tỏa ra buông xuống dưới, cưỡng ép trấn áp giọt tinh huyết đang bạo động này.

Quả nhiên khoảng thời gian sau, giọt tinh huyết bạo động ngày càng yếu dần, cuối cùng gần như không hề phản kháng.

Lại trôi thêm nửa ngày thời gian, quá trình đồng hóa rốt cục hoàn thành. Giọt tinh huyết yên lặng không tiếng động nhẹ bay tới, nhập vào trong mi tâm người thần bí.

Ầm ầm!

Không gian nổ lớn, không chỉ mình huyệt động, mà toàn bộ dãy núi đều lâm vào chấn động dữ dội. Thậm chí, nếu có kẻ nào đứng ngoài thế giới này, liền có thể cảm nhận được toàn bộ Nguyên Giới đang lâm vào run rẩy. Tựa như đang sợ hãi, sợ hãi một tồn tại khủng bố vừa được sinh ra trên đời này.

- Ma…

Một tiếng niệm Ma, cả thế giới như lâm vào tận cùng hắc ám tà ác.

- Thần…

Một tiếng niệm Thần, cả thế giới chìm vào tận cùng quang minh thần thánh.

Người thần bí nghiêng đầu, cảm nhận những kỳ dị năng lượng mà tinh huyết mang lại cho mình, hắn mỉm cười thì thào:

- Tiên Đạo Thể… hóa Ma Thần – Thiên Địa sợ… Đạo Pháp run. Ma Thần huyết mạch… Mạnh… rất mạnh.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 168: Tiểu Hòa Thượng Tái Xuất

Cũng vào thời điểm đó, ngay khi mà người thần bí luyện hóa được giọt tinh huyết. Bên trong Thiên Nguyên Học Viện - Thông Thiên Phong, Hoàng Thiên đang ngồi đả tọa đột nhiên hai mắt trừng lớn, há miệng phun ra một búng máu đỏ thẫm.

Một cỗ cảm giác đau nhói từ sâu trong tâm can đột nhiên bộc phát lên, đem hắn đánh gục xuống nền đá. Nơi trái tim co thắt dữ dội, tựa như bị ai đó liên tục dùng thiết côn đập vào. Hắn chưa bao giờ trải qua cảm giác khủng khiếp như thế này, một cảm giác đau đớn cực hạn từ thể xác. Như cả cơ thể bị người ta xé làm đôi, như tất cả xương trong cơ thể bị người ta bẻ gãy, đau đớn đến khôn cùng.

Máu tươn cuồn cuộn, từ thất khiếu không ngừng rỉ ra nhộm đỏ cả cơ thể. Một cỗ cảm giác khủng hoảng khó lòng mà kiềm chế lan tràn trong tâm trí, hắn cảm giác duy nhất còn sót lại trong tâm trí là đau… đau đến cực hạn.

Vật vã một hồi, hắn toàn bộ sức lực như bị người rút cạn, không còn lấy một tia mảy may. Chỉ có thể để mặc cho cơ thể nằm phục trên nền đá, máu tươi lóng lánh chảy dài từ thất khiếu, không còn ấm nóng mà trở nên lạnh lẽo, băng hàn đến vô cùng.

Ánh mắt của hắn mờ nhạt dần, nặng trĩu. Từng cơn đau vẫn cứ thế trào dâng đăng đẳng, thống khổ kéo dài. Nhưng hắn chẳng còn đủ sức để mà vùng vẫy nữa, cả cơ thể lịm đi vô thức, lâm vào hôn mê sâu.

Giữa núi hoang bạt ngàn, một tên thiếu niên không rõ sống chết nằm trên nền đá. Máu tươi chảy dài khiến cho khuôn mặt vốn anh tuấn lúc này trở nên cực kỳ dữ tợn. Không một ai biết hắn đang lâm nguy, không một ai biết hắn đang đau đớn. Hắn ở đó, chỉ có một mình… đau… đau… và cô độc một mình.

…

Ba ngày sau.

Phía cổng khu ký túc xá dành cho học viên của Thiên Nguyên Học Viện tập trung rất đông người, huyên náo không thôi.

- Vị thí chủ này, ngươi khí huyết suy yếu, ấn đường tràn đầy hắc tuyến. Tương lai gần sẽ gặp đại họa vì đâm phải thứ không nên đâm, sờ phải thứ không nên sờ. Nghe lời ta, một tháng này phải hết sức thu liễm sắc dục, ngàn vạn lần kiềm chế bản thân…

Một tên đầu trọc lốc tiểu hòa thượng mồm miệng luyến thoắng, đối với một tên thanh niên tóc vàng đứng đối diện mà nói. Chung quanh một đám nam nữ học viên trẻ tuổi, chăm chú lắng nghe, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn.

Tên thanh niên tóc vàng nghe hết lời của tiểu hòa thượng, quả nhiên sắc mặt trở nên đen lại. Nhưng không phải đen như lời tiên đoán của tiểu hòa thượng, mà là vì bị tên trọc này chọc tức điên:

- Ngưng! Con bà nhà ngươi, tên tiểu hòa thượng bịp bợm này. Cái gì mà khí huyết suy yếu, cái gì mà sắc dục, toàn nói bậy nói bạ.

Hiển nhiên hắn cho rằng những lời này của tiểu hòa thượng là nói láo, không đúng với sự thật. Âu cũng không có gì khó hiểu, dẫu sao những lời này là đứng trước mặt nhiều người như thế nói ra, lại chẳng tốt đẹp gì. Mặc kệ đúng sai, hắn có chết cũng không dám công nhận những lời phán này của tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng thấy tên thanh niên tóc vàng muốn phát nộ,

lại không tỏ ra sợ hãi chút nào. Ngược lại còn vênh mặt lên, giả bộ cao tăng đắc đạo lắc nhẹ đầu, miệng nói:

- Thí chủ, người xuất gia không bao giờ nói dối, những lời ta nói đều là thật. Ngươi tin hay không cũng không sao, nhưng mà đừng quên trả tiền cho ta ah.

Tên thanh niên tóc vàng nghe vậy thì lông mày dựng lên, nghiến răng nói:

- Mẹ nó! Tên đầu trọc thối này, nói xằng nói bậy còn muốn đòi tiền, ngươi nằm mơ sao?

Bị đối phương xù tiền, tiểu hòa thượng sắc mặt lại không có thái độ giận dữ, mà ngược lại còn mỉm cười thân thiện, khẽ than:

- A di đà phật… Đầu bò thí chủ dâm khí cực thịnh, nếu tiểu tăng không lầm thì mười hai tuổi đã phá thân, hai mươi tuổi nữ nhân qua tay cũng phải hơn trăm cái. Thậm chí trên cơ thể còn có một tia tử thi dâm khí, có lẽ là do quan hệ với xác chết cách đây không lâu. Còn có….

Tên tóc vàng mới đầu nghe đối phương gọi mình là đầu bò thì tức giận, thật muốn túm cái đầu trọc của nó lên mà vỗ cho mấy cái. Nhưng cho tới khi nghe thấy đoạn sau thì sắc mặt hắn đại biến, hiển nhiên những lời mà tiểu hòa thượng này nói toàn bộ đều trúng. Thấy tiểu hòa thượng còn muốn nói thêm, hắn sợ đến run người. Vội vàng lao tới bịt miệng nó lại, miệng cười làm hòa.

- Ha ha! Thánh tăng ah thánh tăng… ngươi đừng nói nữa, đừng nói nữa. Ta trả tiền liền ah.

Nói rồi hắn đành phải cắn răng, xuất ra một chiếc túi lớn chứa hơn một trăm thượng phẩm linh thạch, đưa tới.

Tiểu hòa thượng mỉm cười đắc ý, gỡ tay của tên thanh niên đang bịt miệng mình, nhẹ giọng nói:

- Dâm tâm bất trừ, trần bất khả xuất, dục sắc bất đoạn, tất lạc vào ma. Thí chủ, ngươi và ta gặp nhau thế này, cũng coi như là có duyên. Ta ở đây có một khỏa Tuyệt Dục Đan, có thể giúp ngươi trừ dâm khí trên người, giá chỉ một ngàn thượng phẩm linh thạch thôi.

Lời nó có vẻ như đang mời chào, nhưng viên thuốc đã sớm xuất ra dúi vào tay đối phương, không có cho một cơ hội cự tuyệt nào.

Một ngàn thượng phẩm linh thạch, tên thanh niên sắc mặt chẳng khác nào vừa dẫm phải cứt, không biết phải làm thế nào cho phải. Đồng thời hắn cũng tràn đầy hối hận, đang yên đang lành lại dây dưa với tên tiểu hòa thượng khốn nạn này.

Cuối cùng, hắn đành phải cắn răng xuất ra thêm một ngàn thượng phẩm linh thạch nữa, sau đó cầm viên thuốc trong tay bỏ chạy thật xa. Trong lòng thề sẽ không bao giờ dính vào tên tiểu hòa thượng này nữa.

Tên thanh niên tóc vàng vừa rời đi, lập tức đám người xung quanh đều bật cười ha hả. Hiển nhiên cảm thấy tên thanh niên kia quá ngu ngốc, để cho tiểu hòa thượng lừa một vố quá đau.

Cất hai túi linh thạch vào trong giới chỉ, tiểu hòa thượng tủm tỉm cười một mình, trong lòng không ngừng cảm thán:

- A di đà phật! Quả nhiên sư phụ nói không sai, ngón pháp thuật này rất ngưu ah. Mới ra ngoài lăn lộn vài hôm, liền kiếm được bộn tiền rồi. Cứ thế này Nguyên Giới còn ai giàu bằng ta nữa đây?

Đoạn sắc mặt nó trở nên tràn đầy tức giận, nghiến răng nghiến lợi:

- Mặt Chó cùng Chim Vẹt… hai tên bỉ ổi vô sỉ các ngươi lần trước chơi ta một vố. Thù này tiểu tăng tất trả, dùng tiền chơi chết

các ngươi luôn… ha ha.

Không ai khác, nó chính là tiểu hòa thượng lần trước gặp gỡ đám người Hoàng Thiên trên đường phố Thiên Nguyên thành, còn cùng nhau tham gia Thiên Nguyên Đấu giá hội nữa.

Nó lần đó bỏ ra hơn mười bảy vạn thượng phẩm linh thạch để đấu giá Thượng Cẩu Phong Trụy Lạc Cảnh, về nhà mới biết được món đồ này do chính hai tên Cẩu Thủ và Anh Vũ bán ra, không tức mới là lạ.

Cũng may là khi nó đem về đưa cho sưa phụ, khiến lão vui mừng rớt cả nước mắt. Liên tục tán thưởng nó là đồ đệ ngoan, sau đó ban cho nó rất nhiều món hàng xịn, đặc biệt nhất là phá lệ dạy cho nó đệ nhất pháp thuật của lão - Thiên Cơ Thuật.

Thiên Cơ Thuật đúng như tên của nó, một khi thi triển có thể nhìn thấy tương lai, nhìn về quá khứ, thông thấu vận mệnh của bất kỳ sinh linh nào trong vũ trụ. Thiên Cơ vốn là một thứ huyễn hoặc khó hiểu, lại tùy thời biến hóa thay đổi, khó lòng mà nắm bắt. Chỉ một vài nhân tố ảnh hưởng thôi, liền như hiệu ứng hồ điệp cánh, liền toàn bộ thay đổi.

Cho nên, những người tu được đồng dạng pháp thuật nhìn ra Thiên Cơ, đã hiếm càng thêm hiếm. Nếu như trận pháp sư là triệu người có một, thì Thiên Cơ sư chính là ngàn tỉ người có một. Nó không chỉ đơn giản là năng lực, là thiên phú, mà còn là vận mệnh chú định. Chỉ có số mệnh cường đại nhất người, mới đủ để chống lại Thiên Đạo phản phệ, thời không hủy diệt.

- Ai! Không nghĩ thời gian trôi qua, phật môn lại tha hóa đến mức này. Rõ ràng một cái tiểu hòa thượng dễ thương, lại sớm nhiễm phải tật xấu, đi ra lừa bịp người khác để sinh nhai.

Một cái thiếu nữ đứng bên ngoài không nhịn được than lên, giọng điệu tràn đầy tiếc nuối. Dĩ nhiên là nàng cùng với phật môn

người có chút liên quan, nên mới sinh ra cảm thán như thế.

- Vị nữ thí chủ này, ngươi không nên nói như vậy. Tiểu tăng từ khi sinh ra liền không biết nói dối. Mọi lời ta nói đều là do ta tính toán Thiên Cơ vận mệnh mà ra, không có một lời nói láo.

Tiểu hòa thượng bộ dạng ủy khuất, giải thích với thiếu nữ kia. Lời nó từ đầu tới giờ tất nhiên đều là nói thật, nhưng người khác sẽ tin tưởng nó sao?

- Vậy ư? Tiểu đầu chọc, nếu ngươi nói là thật thì lại đây tính toán ta xem?

Một cái thanh niên tóc ngắn bên cạnh thiếu nữ cười lạnh, giọng điệu có chút khiêu khích nhìn về phía tiểu hòa thượng. Có lẽ hắn không ưa nó, nên mới cố ý làm vậy khiến nó bẽ mặt.

- Ồ! Vị thí chủ này, ta một lần tính toán thu một trăm thượng phẩm linh thạch.

Mặc dù biết đối phương cố ý làm khó mình, nhưng tiểu hòa thượng lại tràn đầy hưng phấn, trực tiếp báo ra giá cả.

- Chẳng phải chỉ một trăm thượng phẩm linh thạch thôi sao? ta cho ngươi năm trăm khối, hảo hảo bói cho ta vận mệnh.

Tên thanh niên tóc ngắn cười cười, quăng một bọc lớn linh thạch về phía tiểu hòa thượng.

- Thế gian vạn vật đều có quy tắc. Tiểu tăng ta cũng không ngoại lệ. Thiên Cơ hành nghề, thiếu một không tính, thừa một không thu. Ta chỉ lấy một trăm khối, ngươi thu lại thôi.

Tiểu hòa thượng sắc mặt nghiêm trang, thật thà lấy ra một trăm khối thượng phẩm linh thạch, sau đó quăng bọc lại cho tên thanh niên.

- Được rồi, ta bắt đầu.

Nói rồi không để cho đối phương đáp lời, hai mắt của nó đã nhắm chặt, sau đó đột nhiên mở bừng ra.

Tinh quang lưu chuyển, phù văn lượn lờ.

Trong đôi mắt của nó giờ phút này, tràn ngập vô số tinh điểm kỳ quái, chẳng khác nào vô vàn tinh tú trên bầu trời. Nếu như đem ra để so sánh, thì hai tròng mắt của nó lúc này giống hệt như hai cái vũ trụ tinh không thu nhỏ, thần bí mê người. Mãi tới hơn ba phút sau đó, nó mới một lần nữa nhắm lại đôi mắt, sau đó mở ra như bình thường.

- Thí chủ! Ngươi không muốn nghe một mình hay nói trước mặt mọi người đây?

Lại nhìn về phía tên thanh niên tóc ngắn, nó mỉm cười cất tiếng hỏi. Có lẽ đã nhìn ra được một vài thứ không hay ho gì, nên mới hỏi như thế.

Nhưng mà tên thanh niên làm sao biết, ngược lại còn cho rằng nó cố ý tỏ ra thần bí để lừa gạt, cho nên cười lạnh nói:

- Có cái gì mà phải lén lút, ngươi cứ nói đi.

Tiểu hòa thượng bất động thanh sắc, vẻ mặt không nhìn ra được vui buồn, bắt đầu phán:

- Ngươi năm nay tuổi chừng hai bốn, sinh ra trong gia tộc lâu đời, tài trí hơn người…

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 169: Biến Hóa Của Hoàng Thiên

Tên thanh niên tóc ngắn nghe thấy tiểu hòa thượng tán dương mình như thế, nét mặt thoáng hiện lên vẻ tán thưởng, còn có chút kiêu ngạo. Nhưng mà lời nói sau đó phát ra, lại khiến cho hắn biến sắc.

- Chỉ là, con người ngươi tâm cao khí ngạo, cử chỉ thô lỗ, rõ ràng biết việc mình làm là sai nhưng vẫn cố làm, tính tình nóng vội, tâm sát phạt cực nặng, sớm muộn gì cũng gây ra đại họa. Ấn đường của ngươi lúc nào cũng ẩn ẩn hắc khí, lăng cốt nổi cao, chân mày gián đoạn lại còn sát mắt. Chẳng khác nào La Hầu, Kế Đô xâm phạm vào Thái Âm, Thái Dương, ảnh hưởng đến sự hòa hợp của số mệnh. Nếu ta tính không sai, ngươi từ 25 trở đi vận khí cực kỳ xấu, thậm chí còn có tai họa giáng lâm, chết bất đắc kỳ tử.

Thanh âm non nớt của tiểu hòa thượng cứ thế vang lên, lại tạo cho người ta cảm giác trầm trọng sợ hãi, tựa như một lời của phán quân địa phủđang xét xử hung đồ của trần gian.

Lời phán này của tiểu hòa thượng khiến sắc mặt tên thanh niên thoắt cái đen xuống, đường đường một thiên tài có tên tuổi của Bạch Gia, từ lúc nào có người dám nói chuyện với hắn như thế, quá khóđể chấp nhận.

- Mẹ kiếp, nói láo.

Thanh âm hắn vừa phát ra, một cỗ uy áp khủng khiếp đồng thời bạo phát, áp bách về phía tiểu hòa thượng. Theo hắn thấy, tiểu hòa thượng này chắc chắn biết về thân phận của hắn, hơn

nữa còn không cóấn tượng tốt về Bạch Gia, cho nên mới tuôn ra lời nói như vậy. Mà với tính cách của hắn, tất nhiên không thể tha thứ cho nó dễ dàng như vậy.

Nhưng màđúng lúc mà hắn định ra tay, tiểu hòa thượng chợt thở dài một tiếng, quảđầu trọc lóc khẽ ngẩng lên, đem theo đôi mắt nhìn chằm chặp tới. Không khí xung quanh bất chợt như ngưng lại, đông cứng. Một cỗ hàn ý lạnh lẽo đến tận xương tủy lan tràn ra tứ phía, len lỏi sâu trong cơ thể.

Tên thanh niên như bị một vị vô thượng đại năng nhìn chằm chằm, sinh ra một cỗ sợ hãi không nói nên lời từ trong tâm trí, khiến nội tâm hắn rùng mình kịch liệt. Có cảm giác như hắn chỉ cần bước lên một bước thôi, liền hồn phi yên diệt.

Đó không phải là cảm giác đến từ cảnh giới chênh lệch, mà là sức mạnh áp bách từ linh hồn, không thể nào mà kháng cự. Tên thanh niên tuy không thông hiểu được lĩnh vực này, nhưng cũng cóđủ thông minh để nhận ra được tiểu hòa thượng này không đơn giản. Chíít, hắn có cảm giác không là đối thủ của nó.

Cũng vì thế nên mặc dù trong lòng rất tức giận, nhưng hắn tuyệt không còn ýđịnh ra tay nữa.

- A di đà phật! Quay đầu là bờ, thí chủ nghe lời ta, thu liễm lại cái tính cách của mình, tính mạng mới có cơ may bảo toàn.

Mãi tới mấy hơi thở sau, tiểu hòa thượng mới thu lại ánh mắt, khóe môi nở ra một nụ cười khảái, nhẹ nhàng khuyên bảo.

Chỉ là tên thanh niên sẽ tin nó sao, không những không tin nó mà càng thêm tức giận, hầm hừ nói:

- Hừ! Bớt huyên thuyên dọa người đi. Ta Bạch Phát há lại là loại người như thế, cái gì mà tai họa chết bất đắc kỳ tử, toàn là nói láo. Quỷ mới tin ngươi.

Quả thực nếu không phải hắn có cảm giác không làđối thủ của tên đầu trọc này, thì hắn đã sớm đem nóđánh cho một trận rồi. Đang yên đang lành bị người nói xấu cùng nguyền rủa, hắn làm sao dễ chịu đây.

Tiểu hòa thượng nhìn thấy vẻ mặt của Bạch Phát, biết có nói thêm cũng không thay đổi được gì, chỉ biết lắc đầu than nhẹ:

- Quả nhiên chấp mê bất ngộ, số mệnh khó mà thay đổi. Nếu ngươi không muốn nghe thì tiểu tăng sẽ không nói nữa. Ta chỉ nhắn nhủ thí chủ một câu thôi, ngươi sau này nếu số mệnh theo lời ta ứng nghiệm, thì trước khi chết nhớ để lại tài sản trên người cho ta nhé. Dẫu sao ta cũng có lòng tốt nhắc nhở ngươi mà.

Một lời này khiến cho khuôn mặt Bạch Phát càng thêm đen, hận đến nghiến răng nghiến lợi. Con mẹ nó tên trọc này lại nguyền rủa hắn chết sớm nữa, thật khốn nạn.

- Để cái con bà ngươi tên đầu trọc thối…

Con giun xéo lắm cũng quằn, hắn cuối cùng cũng không nhịn được mà chửi thẳng mặt tiểu hòa thượng. Thân thủ sớm thi triển vọt lên, nắm tay hướng thẳng mặt nó màđấm tới.

- Ha ha! Thí chủ bớt nóng, có gì từ từ nói.

Tiểu hòa thượng miệng mặc dù nói vậy, nhưng thân thủ lại không hề chậm trễ chút nào. Chỉ thấy nó nghiêng người một cái, đã có thể lách mình khỏi công kích của Bạch Phát. Sau đó chân phải nhấc lên, điểm mạnh một cái vọt người về sau, miệng cười hì hì:

- Hết sức bình tĩnh nghe ta nói hết ah! Thử suy nghĩ một chút xem, ngươi một khi chết đi đồ đạc đâu có đem theo được. Không để cho ta thì kẻ khác sớm muộn cũng lấy mất, mà ta đây còn có ân với ngươi đây này.

Bạch Phát trợn mắt, chẳng khác nào con lợn bị chọc tiết, gầm lên trong cổ họng:

- Chết con bà ngươi. Khốn kiếp… lão tử phải khâu cái miệng thối của ngươi lại…

Lời còn chưa dứt, thân thể hắn đã lao lên như một tia chớp. Quần áo trên người theo tiếng gió vang lên phần phật. Quanh thân nguyên khí quẩn quanh, quyền ý bao phủ lấy tiểu hòa thượng.

Nhưng mà thân thể hắn còn chưa lao tới, tiểu hòa thượng đã như một cơn gió lướt đi. Tốc độ còn nhanh hơn hắn đến mấy lần, dễ dàng tránh thoát được sự vây công của quyền ý.

- A di đà phật! Tội lỗi, tội lỗi ah… tiểu tăng có việc gấp, thí chủ ở lại chơi một mình nhé! Nhớ khi nào chết thì báo cho ta một tiếng, ta giúp ngươi giữ đồ. Ha Ha.

Thanh âm của tiểu hòa thượng lần nữa vang lên bên tai Bạch Phát, có chút trêu ngươi ý tứ. Nhìn lên mới thấy, nóđã sớm xách quần lên chạy trốn, tốc độ nhanh đến đáng sợ.

Một quyền đấm hụt vào không khí, Bạch Phát sắc mặt nhăn lên khó chịu, đồng thời cũng nổi lên một tia sợ hãi. Tiểu hòa thượng vừa rồi thi triển ra tốc độ quá kinh người, khiến cho hắn cảm thấy vô lực, không còn ýđịnh đuổi theo nữa. Chưa kể hắn còn không biết cóđánh lại đối phương không đây.

Trong lòng hắn bất chợt nổi lên sự nghi hoặc khó lòng giải thích, từ khi nào mà Thiên Nguyên Học Viện xuất hiện một tên nhóc đáng sợ như vậy?

…

Chiều hôm ấy, mưa giăng đầy trời.

Từng giọt mưa lạnh lẽo không ngừng thấm sâu vào trong trời

đất, khiến cho không khí trở nên se lạnh đến lạ lùng. Một cỗ tang thương khí tức khó hiểu như bao trùm lên thế giới, khiến cho lòng người trùng xuống, trầm lắng và thê lương.

Một góc nào đó trên Thông Thiên Phong.

Cảnh vật hoang tàn đổ nát, chìm trong màn mưa lạnh giá, chìm trong hắc ám nặng nề. Một tên thiếu niên lẳng lặng đứng đó, mặc cho nước mưa rơi trên thân thể, mặc cho gió lạnh quất qua da thịt. Hắn đứng đó một mình, côđộc một mình suốt ba ngày.

Ánh mắt của hắn đờđẫn vô hồn, không nhìn ra được một tia sức sống. Mái tóc của hắn, không hiểu vì gì mà trở nên trắng xóa, tràn đầy tang thương cùng cổ lão. Chúng ướt sũng bởi nước, buông dài xuống dưới vai, quấn chặt lấy cơ thể.

Ba ngày thời gian, rốt cục đã xảy ra chuyện khủng khiếp gì, mà có thể biến một tên thiếu niên đang bừng bừng sức sống như hắn thay đổi như thế. Mất đi sinh khí bừng bừng, mất đi nhiệt huyết trong người, mất đi cả tinh khí thần trong cơ thể.

Hắn! Chỉ còn lại một sự lạnh lẽo đến vô cùng.

Mưa vẫn cứ thế dữ dội, gió vẫn cứ thế rít gào, vây quanh thân thể hắn, nhưng chẳng thể khiến hắn động đậy, dù chỉ một cái. Tựa như thân thể hắn đã biến thành một pho tượng, cứng nhắc và vô hồn.

- Tiên Đạo Thể - Hóa Ma Thần… Ngươi hôm nay bại dưới tay ta, không phải vì ngươi yếu hơn ta, mà là do ngươi quá ỷ lại vào huyết mạch thiên phú của mình. Huyết mạch dù mạnh, nhưng cũng không phải là tất cả, càng không phải là chân đạo. Ngươi chiến lực từ xưa tới nay đều dựa dẫm vào nó chính là sai lầm cực lớn, chẳng khác gì tự hủy đi tương lai của mình. Và một khi ngươi không thể dựa dẫm vào nó nữa… thì ngươi chẳng là gì cả.

Trong đầu hắn, từng đạo thanh âm không ngừng vang vọng quanh quẩn, từng chút, từng chút một ghim sâu vào trong tâm trí.

Ba ngày trôi qua, là ba ngày hắn cùng Vô Diện Nhân ác chiến. Một cuộc chiến diễn ra trong linh hồn huyết mạch, ác liệt và thảm khốc. Và dĩ nhiên hắn đã bại, bị Vô Diệm Nhân đánh bại triệt để. Bởi vìđối phương cũng đã sở hữu huyết mạch Ma Thần giống hắn, vìđối phương đã nắm rõ hắn trong lòng bàn tay. Còn hắn, hắn không hề hiểu đối phương, dù một chút cũng không có.

Có lẽđúng như lời của Vô Diện Nhân đã nói, hắn bại không phải vì hắn yếu. Mà bại vìđã quẩy lại vào huyết mạch thiên phú của mình.

Khói đen lượn lờ, không biết tự khi nào trên vai hắn đã xuất hiện một con chó nhỏ, ngồi yên không nhúc nhích. Nó toàn thân là một màu đen tuyền tuyệt đối, duy chỉ cóđôi mắt là ngả trắng, mờảo như sương. Một cỗ cảm giác lạnh lùng hung dữ lúc nào cũng ẩn hiện trên khuôn mặt, khiến cho người ta có cảm giác rất khó gần.

- Tiên Đạo Thể - Hóa Ma Thần… ngươi chẳng phải cũng đang cố gắng sở hữu huyết mạch của ta sao. Không phải chân đạo, nhưng nó lại là dòng máu mà cha mẹ ban tặng cho ta, không phải một thứ có thể chia sẻ dễ dàng như thế. Vô Diện Nhân… Vô Diện Nhân, không biết mục đích của ngươi là gì, nhưng sẽ có một ngày ta khiến ngươi phải trả giá.

Đưa bàn tay cứng nhắc do lâu ngày không vận động lên vuốt ve Tiểu Hắc, hắn thì thào trong miệng. Thanh âm tuy khàn đục yếu ớt, nhưng lại mang đậm phong thái tự tin tuyệt đối.

Vừa mới dứt lời, trên cơ thể của hắn đã xảy ra biến đổi kinh người. Đôi mắt vốn đờđẫn vô thần đột nhiên chuyển biến, hóa thành hai màu đối nghịch, một đen một trắng.

Mắt phải thâm thúy một màu đen nhánh, thậm chí còn lấp lóe ra quang mang màu đen khiến cho linh hồn người ta run rẩy. Phảng phất nhưánh mắt của một đại ma hoàng mang theo khí tức bá vương tuyệt thế, hủy thiên diệt địa. Mắt trái thâm thúy một màu trắng, ánh lên từng tia thần quang sáng chói. Không khác gìánh mắt của một vị thần minh, mang theo khí tức khai thiên lập địa, sáng tạo vạn vật thương khung.

Hắn hôm nay bại, nhưng không đồng nghĩa với đạo của hắn bại.

Hắn từ nay sẽ không ỷ lại vào huyết mạch thiên phú, nhưng không đồng nghĩa rằng hắn từ bỏ nó.

Bởi vì hắn là Hoàng Thiên, là con trai của Hoàng Thiên Hùng và Mộ Dung Hồng Điệp. Là người duy nhất chân chính mang trong mình huyết mạch Ma Thần, vàđó là niềm tự hào của hắn.

Hắn… sớm muộn gì cũng sẽđánh bại Vô Diện Nhân.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 170: Tiến Vào Cửu U Chi Địa

Thời gian thấm thoát trôi qua, chẳng mấy chốc đã là cuối tháng tư.

Hơn một tuần thời gian, các phương thế lực đã chuẩn bị kỹ càng cho chuyến lữ trình tới Cửu U Chi Địa. Các thành viên có tư cách tham gia cũng đã sẵn sàng, tinh thần phơi phới cùng chờ mong.

Tu chân một đường, chính làđi lên từ sinh tử hiểm cảnh, đi lên từ nỗ lực cùng cố gắng, đi lên từ việc tranh giành cơ duyên cùng tạo hóa. Tương lai, chính là từ hôm nay xây dựng nên, là quá khứ ngươi đã cố gắng như thế nào, là ngươi tranh đoạt tạo hóa ra sao, và ngươi làm thế nào để sống sót, để sinh tồn.

Và Cửu U Chi Địa lữ trình, chính là một phần của quá trình chọn lọc tự nhiên đó. Một hành trình tràn đầy nguy cơ và hung hiểm, nhưng cũng đồng nghĩa với vô vàn cơ duyên cực lớn. Sẽ có nhân kiệt tại nơi đây quật khởi, nhất phi trùng thiên, đứng trên thiên hạ. Cũng sẽ có kẻ kém may mắn, gặp phải hung hiểm khó qua, để mạng tại nơi này, mãi mãi chìm trong dòng sông lịch sử. Tuy rằng thảm khốc, nhưng đó là quy luật bất biến, là sự chọn lọc của tự nhiên, của tạo hóa.

Riêng đối với các phương thế lực Thiên Nguyên, nó còn là một bàn cờđược bọn họ dựng lên, mỗi một bước đi đều là mạo hiểm đặt cược, có thểảnh hưởng cực lớn đến tương lai của cảđại lục.

Do đó sự kiện lần này tuy chỉ là một sự kiện do Thiên Nguyên

Học Viện tổ chức, nhưng lại có tầm quan trọng cực lớn. Thu hút gần như toàn bộ sự quan tâm của các thành phần còn lại của đại lục.

Hôm nay chính là ngày xuất phát, học viên trong học viện có tư cách tham gia đã sớm tập trung đông đủ tại quảng trường, háo hức chờđợi.

Theo như các phương thế lực đã thỏa thuận từ trước, chỉ những học viên tham gia Đại Hội Giao Lưu và lọt vào top năm mươi người mạnh nhất mới cóđược tư cách tham gia thí luyện lần này. Nhưng hôm nay tập trung, lại có rất nhiều thiên tài anh kiệt không lọt vào top năm mươi, thậm chí còn có kẻ không phải là học viên của học viện cũng có mặt.

Hóa ra sau khi đại hội kết thúc, các phương thế lực đã một lần nữa họp mặt, yêu cầu Lâm Thanh Phong nâng số lượng người có tư cách lên năm trăm người. Lâm Thanh Phong mặc dù không muốn, nhưng dưới sức ép của hầu hết các thế lực, đành phải nhượng bộđôi phần, đồng ý thỏa thuận với số lượng ba trăm người.

Ba trăm người này, so với số lượng tu sỹ của Thiên Nguyên đại lục dường như chẳng đáng là bao. Nhưng xét về thiên phú cùng bối cảnh, có thể xem là lực lượng tinh anh đỉnh tiêm của đại lục này, là tương lai mà tất cả các thế lực ký thác vào, là hi vọng thay đổi được vận mệnh của bọn họ trong tương lai đại chiến.

Không chậm trễ một giây phút nào. Ngay khi mọi người tập trung đông đủ, chiến thuyền vận chuyển hơn ba trăm sinh mạng phá không màđi, để lại phía sau từng ánh mắt dõi theo, đủ loại tâm tình đan xen. Lo lắng có, chờ mong có, hưng phấn có, buồn bã cũng có.

Lại một tuần thời gian nữa trôi qua, rốt cục chiến thuyền cũng đi tới biên giới của Cửu U Chi Địa.

Cảnh vật nơi này dần hiện ra trước mắt tất cả mọi người. Đó là một vùng đại địa rộng lớn vô biên vô hạn, chìm trong vô tận sương mù hắc ám. Một cỗ mông lung phiêu miểu ập tới khiến lòng người phiêu diêu khó tả, giống như bị mất đi toàn bộ phương hướng, cứ thế phiêu du vôđịnh.

Quả nhiên không hổ là một trong ba đại cấm địa nổi danh Nguyên Giới. Cửu U Chi Địa khí tức khiến cho người ta khó lòng mà bình tĩnh, mặc dù còn chưa chính thức đi vào, đã cảm thấy có một cỗáp lực vô hình bao vây, đáng sợđến vô cùng.

Lâm Thanh Phong đứng trên mũi thuyền, ánh mắt đăm chiêu nhìn ngắm vùng đại cấm địa này, thần sắc tràn đầy phức tạp. Nơi đây, là nơi đã từng giúp ông nhất phi trùng thiên, cá chép hóa rồng, trở thành một trong những kẻ mạnh nhất phiến thiên địa này. Cũng chính là nơi để lại cho ông một ấn tượng sâu sắc và khiếp đảm, kinh khủng tới mức ông đã từng tự nhủ với lòng mình sẽ không bao giờ quay lại nơi này một lần nữa.

Nhưng hôm nay, dưới sức ép của thế nhân, dưới áp lực đại chiến sắp tới, ông đã phải liều mạng một lần nữa trở lại nơi này. Thậm chíđưa chính cháu trai của mình tới, đẩy nó vào vô vàn hung hiểm. Có lẽđó chính là số mệnh, là tạo hóa trêu ngươi. Dù cho đến cấp độ của ông, cũng chẳng thay đổi được chút nào.

Chiến thuyền tiến sát đến biên giới của sương mù, sau đó dừng lại lơ lửng trên không, tỏa ra quang mang nhàn nhạt.

Lâm Thanh Phong thu lại suy nghĩ trong lòng, sau đóánh mắt chợt biến. Cả cơ thểông phát ra tiếng vang thật lớn, như là tiếng hét của hung thú thượng cổ, nổ vang khắp bầu trời thinh không.

- Khai!

Lôi đình cuồn cuộn, hóa thành vô vàn công kích khủng khiếp oanh tạc lên biên giới của Cửu U Chi Địa, bắn ra vạn sợ hào quang.

Đại địa sụp đổ, sương mù hắc sắc tiêu tan, thiên không chớp mắt gần như sụp đổ xuống, không khác gì tận thế tiến đến!

Nổ lớn rung trời, vách màng kết giới của nơi này vốn lành lặn hoàn hảo, chớp mắt sau đó trở nên run rẩy, sau đó bị xé rách ra một vết rách cực lớn.

Thế giới mơ hồ, một con đường mờảo nhưẩn như hiện mở ra trước mắt chúng nhân, tràn đầu u ám và tịch mịch. Tựa như cuối con đường này, chính là một thế giới khác nằm ngoài vô tận hư không, hoàn toàn khác biệt với thế giới quan của mọi người. Lâm Thanh Phong không dám chậm trễ chút nào, vươn tay bày ra một cái Trấn Không Trận, đem xu thế lành lại của vết rách miễn cưỡng ngưng lại, đồng thời quát lớn:

- Đường vào đã thông, mau mau tiến vào. Là cơ duyên hay hung hiểm, liền phải xem vào khí vận của các ngươi rồi. Hằng năm cứ vào thời điểm này kết giới sẽ trở nên yếu đi, nếu kẻ nào có ý định trở ra thì nhớ tập trung tại trung tâm truyền tống sau đó bóp nát truyền tin phù, ta sẽ khởi động trận pháp đưa các ngươi ra ngoài.

Trong nháy mắt, toàn bộ ba trăm con người lâm vào rối loạn. Từng cái từng cái tâm trạng không giống nhau, tự mình thi triển thủđoạn nhảy khỏi chiến thuyền, lao mình vào thông đạo.

- Ông nội!

Anh Vũ từđầu tới giờđều đứng bên cạnh Lâm Thanh Phong, lúc này đột nhiên hô lên, giọng điệu có vài phần không nỡ.

Nhìn chằm chằm đứa cháu trai duy nhất của mình, Lâm Thanh Phong khóe môi nở ra một nụ cười hiền hậu, nhưng không giấu được sự lo lắng trong lòng, khẽ nói:

- Đi đi thôi, cố gắng hết mình là được.

Cảm nhận được nỗi lòng của ông, Anh Vũ sống mũi bất chợt cay cay, nhưng chỉ biết gật đầu, không nói một lời.

- Nhanh nào nhanh nào! Còn chậm trễ liền bị người ta chiếm mất cơ duyên đấy.

Bên cạnh hắn tiểu hòa thượng xảo trá lên tiếng, ánh mắt sáng như sao nhìn về thông đạo, bất giác liếm môi liên tục.

Chỉ là lời của nó không phải nói Anh Vũ, mà làđang thúc giục Cẩu Thủ. Con khỉ mặt chó này không biết mang theo những gì, mà xung quanh chất đầy bao lớn bao nhỏđủ loại vật dụng, đang vội vàng nhét vào trữ vật. Quả thực không biết nóđem thứ gì theo mà có thể nhiều như thế.

- Ngươi nín! Có biết dục tốc bất đạt không? Tu phật mà không biết kiềm chế gì cả.

Cái thanh âm the thé của nó bất chợt vang lên, tràn đầy miệt thị cùng khinh bỉ. Hiển nhiên là rất xem thường tên tiểu hòa thượng này.

Bị nó chê bai, tiểu hòa thượng mặt đen lại, nghiến răng sút vào mông nó một cái, chửi ầm lên:

- Khốn kiếp! Ngươi con khỉ mặt chó này, còn có mặt mũi nói ta sao?

Cẩu Thủ bịđá bất ngờ, ngã lộn cổ xuống sàn thuyền, mặt mũi dính đầy bụi bẩn. Nó chật vật ngồi dậy, chỉ thẳng mặt tiểu hòa thượng mà quát:

- Con bà nó tên đầu trọc! Dám đánh lén ta à? Có ngon thì lại đây, bản hầu cùng ngươi đại chiến năm trăm hiệp.

Hoàng Thiên đứng đằng sau, nhìn hai tên này bát nháo thì sắc mặt tối đi, tràn đầy hắc tuyến.

Quả thực đến bây giờ hắn vẫn không hiểu tại sao bản thân làm người không đến nỗi nào, lại có thểở cùng một chỗ với mấy kẻ mặt dày vô sỉ như thế, cứ như là số phận trêu ngươi vậy.

Vươn tay túm lấy tai của Cẩu Thủđang tác quái, hắn xách nó lên giởở trước mặt, lạnh lùng nói:

- Con khỉ mặt chó nhà ngươi an phận một chút cho ta, nếu không…

Đoạn hắn liếc mắt một cái sang bên cạnh, lại khiến cho Cẩu Thủ sợđến lông tơ dựng đứng, suýt chút nữa là khóc đến nơi rồi.

Bởi vì trên vai trái của Hoàng Thiên lúc này, Tiểu Hắc ngồi yên vị tại đó, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào nó.

Cẩu Thủ này thường ngày mặc dù vô pháp vô thiên, xem thường thiên hạ. Nhưng mà không đồng nghĩa nó không biết sợ. Tiểu Hắc từ chính là tồn tại duy nhất lúc này có thể khiến cho nó kinh sợ nhất từ khi xuất thếđến nay. Đó là sự uy nghiêm của chủng tộc huyết mạch, là sựáp chếđến từ sâu trong linh hồn.

Tiểu hòa thượng nhìn thấy Cẩu Thủ bị trị thì lấy làm đắc ý lắm, đứng đó cười ha ha không ngừng, tràn đầy trêu ngươi ý tứ.

Một hồi sau nó mới thu lại nụ cười, quay về phía Lâm Thanh Phong hỏi dò:

- Tiền bối! Lần này đi thập tử nhất sinh, người có món hàng nào xịn xịn thì ban cho ta vài cái. Nếu ta có thể sống sót trở ra thì sau này lúc người thăng thiên, ta sẽ giúp người siêu độ đầu thai ah.

Con mẹ nó vô sỉ!

Một lời này của nó quả thực khiến tất cả mọi người tức đến điên người. Anh Vũ vẻ mặt tràn đầy hắc tuyến, không do dự vỗ bốp một cái vào ót nó, nghiến răng nói:

- Đầu trọc thối, ngươi nguyền rủa ai đó.

Lâm Thanh Phong sắc mặt trầm xuống, hiển nhiên cũng chẳng dễ chịu gì. Nếu không phải đối phương là người quen của cháu mình, lại còn nhỏ tuổi như thế, ông đã một chưởng vỗ nó bay đi rồi. Từ xưa tới nay có ai dám ăn nói với ông như thếđâu?

- Không có! Được rồi… bớt nhiều chuyện một chút. Mau mau đi vào đi thôi.

Ông lắc đầu thở dài, cũng không muốn cùng tên này huyên thuyên thêm một chút nào nữa, phất tay đưa bọn hắn bay xuống thuyền.

Thời điểm này, đa phần mọi người đều đã chạy xuyên qua thông đạo. Sương mù hắc sắc một lần nữa cuồn cuộn trở lại, như sóng biển cuộn trào về thông đạo, ngày càng đậm đặc, đem con đường gần như vây kín.

Khoảng thời gian sau đó, khi mà người cuối cùng đi qua thông đạo. Trấn Không Trận rốt cục cũng không chịu được nữa, ầm ầm sụp đổ. Vết rách trên kết giới nhanh chóng phục hồi hoàn hảo, tựa như chưa bao giờ tồn tại. Có chút đăm chiêu nhìn về kết giới, Lâm Thanh Phong trong lòng không khỏi thở dài, khẽ than trong lòng:

- Mong rằng các ngươi sẽ không chọc phải hắn ah.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 171: Đối Chiến Quỷ Thú

Một trận cảm giác ngất xỉu truyền đến, Hoàng thiên thân thể giống như bị truyền tống, biến mất khỏi không gian thông đạo.

Vù vù đùng.

Tiếng xé gió vang lên, hắn bị rơi xuống một vùng đại địa tối mù, thân thể có chút chao đảo vì bất ngờ. Mất một hồi để cân bằng lại, hắn đưa ánh mắt dõi ra phương xa quan sát, trong lòng nảy lên chút nghi hoặc. Đây chính là Cửu U Chi Địa sao?

Chỉ thấy trước mặt hắn, sóng sương mù ngập trời, âm u một mảnh. Từng cỗ năng lượng hỗn loạn không ngừng sinh ra từ hư không, di chuyển liên tục trong không gian. Thi thoảng va vào nhau hoặc đụng phải đại địa, bộc phát ra tiếng nổ vang kịch liệt, đinh tai nhức óc.

Mặc dù thế giới chìm trong hắc ám mông lung, nhưng lại tạo cho hắn một cảm giác vô biên vô hạn, cảnh tượng quả thực làm cho lòng người rung động không thôi.

Chỉ là có chút bất thường, bởi vì hơn ba trăm người cùng lúc tiến đến, vậy mà hắn lại không có nhìn thấy một ai, kể cả Anh Vũ, Cẩu Thủ và tiểu hòa thượng. Chẳng lẽ quy tắc nơi này là vậy, mỗi người đi vào đều bị truyền tống đến một địa phương không giống nhau sao.

Trong lòng khẽ nổi lên nghi hoặc, Hoàng Thiên ánh mắt đột nhiên sáng lên, có chút hưng phấn chạy về phía trước. Bởi vì hắn nhìn thấy một khối tinh thiết tài liệu luyện khí - Ngân Thiết Tinh

Cương. Đây là tài liệu luyện khí cấp bốn, khá có giá trị trong tu chân giới. Đặc biệt là tài liệu rất tốt để luyện chế trận kỳ.

Rất nhanh tiến tới, Hoàng Thiên vươn tay tới đem khối Ngân Thiết Tinh Cương này nhặt lên. Nhưng mà tay hắn vừa chạm tới, khối tinh thiết này liền răng rắc một tiếng nứt vỡ, sau đó bụp một tiếng tan thành bụi phấn.

Có chút ngây người nhìn tới, Hoàng Thiên theo bản năng phất tay gạt đi bụi mù, thầm than trong lòng. Có lẽ khối tinh thiết này đã tồn tại quá lâu, sớm bị lực lượng của thời gian hủy hoại mất rồi.

Lại lượn lờ khắp nơi tìm kiếm, hắn lần thứ hai phát hiện ra một khối tài liệu khác. Nhưng cũng không khác gì ban đầu, chỉ cần chạm tới một cái liền tan thành bụi phấn.

Thời gian dần trôi qua, khuôn mặt vốn hưng phấn của hắn đã sớm bị thay bằng từng luồng hắc tuyến, hiển nhiên làđang rất bất mãn trong lòng. Bởi vì hắn tìm kiếm hơn nửa ngày trời, phát hiện được không ít bảo vật, nhưng mà toàn bộđều sớm bị thời gian lão hóa, hủy diệt từ lâu.

Điều này làm cho lòng hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu, bởi vì rõ ràng nhìn thấy nhiều bảo vật như thế, nhưng không thu hoạch được một chút nào, đúng là vận khí cứt chó.

Rốt cục hắn cũng quyết định không đểýđến những thứđồđó nữa, mà lựa chọn một phương hướng, cấp tốc chạy đi. Thời gian lịch lãm ở nơi này mặc dù không giới hạn, nhưng mà cơ duyên cùng bảo vật lại không phải vô hạn. Nếu hắn còn lưu tại nơi này thêm một ngày, thì cơ duyên liền ít đi một phần, thực sự là cái được không bù nổi cái mất.

Bóng dáng của hắn vừa khuất xa, trên bầu trời không gian nơi này sương mù cuồn cuộn, chớp mắt ngưng tụ thành một con mắt

khổng lồ, lạnh lùng nhìn xuống. Ánh mắt này, đem lại cho người ta một cảm giác áp bức khó tả, giống nhưánh mắt của bá vương phiến thiên địa này, một ánh mắt có thể quyết định vận mệnh của mọi thứ.

- Ngoại nhân sao... Lâm Thanh Phong, ngươi năm đó từng thề độc với ta, xin tha ngươi một mạng. Vậy mà mới chút thời gian liền quên rồi sao, còn không biết thân biết phận, quả thực muốn chết sớm ah.

Lời thì thào vang vọng như sấm rền, nhưng lại không lọt vào tai của bất cứ người nào. Cứ như thế phiêu du vôđịnh, kỳ lạ và huyễn hoặc đến vô cùng. Mà mọi chuyện xảy ra tại nơi đây, Hoàng Thiên không hề hay biết.

Hắn vẫn một đường tiến về phía trước, tốc độ thi triển ra không tính là quá nhanh, nhưng so với người cùng cảnh giới thì nhanh hơn nhiều lắm. Chỉ là phiến không gian hắc ám này không hề nhỏ, lại thêm hắn không biết phương hướng cụ thể, nên chạy mãi mà không thấy được lối ra.

Đang trong suy nghĩ xem mình có đi đúng hướng, đột nhiên một đạo quang mang vụt về phía hắn, lóe lên phong mang sắc bén. Hoàng Thiên thuận thế né qua một bên, đồng thời trong tay biến ra linh kiếm, lui về thủ thế, ánh mắt ngưng trọng nhìn tới.

Chỉ thấy phía trước hắn sương mù mơ hồ, ẩn ẩn hiện hiện một cái bóng đen cao lớn. Một đôi mắt sáng như sao xuyên qua sương khói, dán chặt lên cơ thể của hắn.

Thật không ngờ lại là một con quỷ thú cấp bốn, chiến lực không thua kém gì Nguyên Đan hậu kỳ tu sỹ. Đây là lần đầu tiên khi tiến vào Cửu U Chi Địa, hắn gặp được sinh linh. Vậy mà lại là quỷ thú, một trong những đặc thù tồn tại hiếm hoi trên tu chân giới.

Quỷ tu từ Thượng Cổ tới nay tồn tại rất nhiều truyền thuyết, mỗi một cái truyền thuyết đều không giống nhau, tam sao thất bản. Nhưng chung quy đều có một đặc điểm chung, là chỉ những sinh vật thuộc về cõi siêu hình, có những khả năng siêu phàm, chiến lực mạnh mẽ, độc ác và xấu xa.

Còn theo Đại Việt Tâm Linh Huyền BíĐiển, từ quỷ này xuất phát từ dân gian, dùng để gọi phần hồn của sinh linh đã chết. Theo quan niệm của dân tộc Đại Việt, sinh linh trong vũ trụ từ khi sinh ra đã mang trong mình sự hài hòa của âm dương nhị khí. Lấy Dương làm thể, lấy Âm làm hồn, một cái vật chất hiện hữu một cái năng lượng tinh thần, hòa hợp làm chỉnh thể hoàn mỹ. Phần âm của sinh linh bao gồm hồn và vía, theo đó giống đực có ba hồn bảy vía, và giống cái có ba hồn chín vía.

Một khi chết đi, vía sẽ tiêu tán trong thiên địa, còn hồn thì chuyển thếđầu thai vào kiếp khác. Nhưng nếu vì một lý do đặc thù nào đó mà không thểđầu thai, bị lưu lại trên thế giới vật chất này thì nó chính là quỷ.

Mà quỷ tu, chính làđể chỉ những âm hồn tràn đầy chấp niệp khi còn sống, tiến hành tu luyện một đường, thành tựu đạo quỷ.

Từng luồng thông tin không ngừng lướt qua, khiến Hoàng Thiên trong lòng trở nên nghiêm nghị hơn rất nhiều. Hắn mặc dù chưa có giao chiến cùng quỷ tu, nhưng từ những thông tin mà hắn biết được, thì nó chính là một đối thủ cực kỳ khó nhằn.

Grú…

Con quỷ thú kêu lên giận dữ, có chút khản đặc khó nghe. Thân thể bất chợt mờ nhạt đi rồi biến mất khỏi không gian, chỉđể lại từng làn sương mù u ám. Cương phong sắc lẹm bất chợt xuất hiện, Hoàng Thiên sau lưng tự dưng gai ốc lớp lớp nổi lên. Một cỗ nguy hiểm ẩn hiện bất ngờập tới khiến hắn hoảng sợ không thôi.

Uỳnh một tiếng nổ dữ dội.

Cơ thể quỷ thú như một khối cự thạch khổng lồ, trực tiếp hướng cơ thể hắn màđâm tới, còn kèm theo một tiếng thét dài giận giữ. Hoàng Thiên bịđánh bất ngờ không kịp thời phản ứng, phịch một tiếng bay ngược về phía trước, đem nền đất đá oanh thành hố lớn.

Mới giao thủđãăn phải thiệt thòi, Hoàng Thiên trong lòng tức giận không thôi, cả cơ thể bật mạnh lên trên không, linh kiếm bộc phát ra khí thế mạnh mẽ, thoắt cái chém về phía quỷ thú. Bóng kiếm bay ngang, liên miên không dứt, nhất thời cuồn cuộn thành lốc xoáy phách tới.

Quỷ thú linh giác cực kỳ cường đại, đã sớm nhận ra công kích của Hoàng Thiên. Cảm giác một chiêu kiếm này không đơn giản, nên nhanh chóng biến hóa, lần nữa biến mất khỏi không gian, thuấn di đến phía bên trái của hắn. Chi trước tràn đầy móng vuốt ánh lên tinh quang sắc lẹm, vỗ về phía hông đối thủ.

Nguy hiểm cận kề, Hoàng Thiên phản ứng cực nhanh, kiếm trong tay huy động với một tốc độ không tưởng, đột ngột biến chiêu, sinh sinh đem công kích của quỷ thú ngăn chặn.

Rầm!

Gió lốc nổi lên, Hoàng Thiên thân ảnh vụt ngược trở lại phía sau. Một cỗ phản chấn cực mạnh theo linh kiếm truyền về khiến cho cánh tay của hắn run rẩy một hồi.

Có chút khó tin nhìn tới, hắn trong lòng kinh ngạc đến không nói nên lời. Lực lượng thân thể của hắn trong cùng lứa dù không nói vôđịch, cũng có thể xếp vào đỉnh cao. Vậy mà so với con quỷ thú cấp bốn này, vẫn thua kém một bậc. Quả thực không ngờ vẫn còn đánh giá thấp quỷ tu ah.

Quỷ thú không để cho hắn có cơ hội thở dốc, lần nữa gầm lên lao mình tới. Thân thể nó bên ngoài tản mát ra sương khói hắc sắc, vậy mà lại ngưng tụ thành ba cái phân thân khác. Vẻ mặt tràn đầy dữ tợn, bao vây lấy Hoàng Thiên.

Tà khí ngợp trời, phô thiên cái địa bao phủ bốn phương tám hướng. Bốn cái quỷ thú phân thân cấp tốc áp sát, phát ra thanh âm gào rú, thanh thế kinh người vô cùng.

Ngây người nhìn cảnh tượng này, Hoàng Thiên trong lòng thầm chửi. Khi nãy một con đang còn chật vật, lúc này liền bốn con vây công, làm sao chống đỡ.

Quả nhiên, linh kiếm của hắn mới quét ra đánh bay hai con phía trước, thì hai con phía sau đãđập tới, phanh một tiếng hai cái quỷ trảo đập mạnh lên thân thể. Hắc khí cuồn cuộn như thủy triều, bắn ra bốn phía. Hoàng Thiên bịđánh cho lộn cổ xuống dưới, suýt nữa cắm mặt vào nền đất, nơi lưng không ngừng truyền tới từng hồi đau nhức.

Tốc độ tấn công của quỷ thú không quá nhanh, theo lẽ thường thì hắn hoàn toàn có thể dễ dàng tránh khỏi công kích của chúng mới phải. Chỉ là thân pháp của chúng quả thực quá kinh khủng, ngay cả tinh thần lực cường đại như hắn cũng khó lòng mà nắm bắt. Để cho bản thân lâm vào bịđộng cực kỳ.

Có chút nhăn nhó khó chịu, hắn nhanh chóng đứng dậy, không còn ýđịnh giao chiến nữa, mà quay đít bỏ chạy.

Sở dĩđưa ra quyết định này, không phải vì hắn không đánh lại nó, mà không muốn dây dưa thêm nữa. Loại quỷ thú này đối với hắn còn rất mới lạ, phương thức chiến đấu, năng lực thân thểđều không tuân theo quy luật bình thường. Thân pháp này của quỷ thú quá quỷ dị, nhìn không nhìn được, tinh thần lực cũng không cảm nhận được, thìđánh cái gìđây. Hắn nếu còn ác chiến, chắc chắn sẽ chịu thiệt thòi không nhỏ, có khác nào tự hành hạ bản thân đâu.

Và tất nhiên, hắn không muốn mới vừa vào thế giới này, liền phải tiêu hao đi năng lực của bản thân một cách vôích như thế.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 172: Cơ Duyên

Cửu U Chi Địa - Sáu tháng sau!

Oành!

Ánh lửa rực trời, không gian đổ vỡ. Một đầu hắc sắc quỷ cầm bễ nghễ trên thinh không, quanh thân quỷ khí không ngừng bành trướng. Đầu quỷ cầm này kích thước không nhỏ, chỉ riêng sải cánh đã dài tới hai mươi mét tả hữu. Mỗi một lần vỗ cánh đều sinh ra cương phong lốc xoáy, khủng bố vô cùng.

Ở dưới mặt đất, một cái thân ảnh đứng yên không nhúc nhích, ngửa mặt nhìn tới. Hắn một thân quần áo bị đốt trơ đốt trụi, ngay cả mái tóc vốn một màu trắng xóa lúc này đây cũng bị nhuộm sang một màu than nhem nhuốc, so với ăn mày còn thảm hơn đến mấy lần.

Chỉ là mặc dù bề ngoài có vẻ chật vật, nhưng trên cơ thể hắn tuyệt nhiên không tìm ra được vết thương nào, dù chỉ là vết xước nhỏ. Hiển nhiên đầu quỷ cầm chỉ có thể khiến hắn khó chịu và thể thảm một chút như thế mà thôi, chứ không thể nào làm tổn thương hắn được.

- Mẹ kiếp con chim đen nhà ngươi, đừng để ta bắt được ngươi…

Hoàng Thiên tự nói, có chút nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt chẳng khác nào khỉ ăn phải ớt, khó coi đến cực điểm. Hắn một tháng trước trên đường chạy đi lỡ may đụng phải đầu chim đen này dẫn đến đại chiến. Đầu quỷ cầm này tu vi mặc dù đạt tới đỉnh

cao của tứ cấp, nhưng do với Hoàng Thiên thì cũng chỉ là ngang ngửa. Với kinh nghiệm cùng năng lực của mình, hắn dễ dàng đứng ở thế bất bại, thậm chí còn đem đầu quỷ cầm này đánh cho thê thảm.

Mọi chuyện sẽ không có gì nếu như lúc đó hắn không sử dụng trấn hồn năng lực nhổ đi một nắm lông của nó. Cổ nhân nói long có nghịch lân, chim có nghịch lông quả nhiên không sai. Ngay khi hắn vừa nhổ ra, đầu quỷ cầm này gần như lâm vào điên loạn gào thét, sống chết liều mạng với hắn.

Hai bên lần nữa lâm vào đại chiến, đầu quỷ cầm lúc này chẳng khác nào một đầu chim điên. Liên tục há mỏ phun ra bản mệnh quỷ hỏa, đem Hoàng Thiên đốt trơ đốt trụi. Lại cộng thêm lợi thế của đôi cánh, nó tiến hành trường kỳ đại chiến. Mỗi lần bị Hoàng Thiên phản kích, liền nhanh chóng bỏ chạy lên trên bầu trời. Đến khi hắn lơ đễnh, liền tiến hành tập kích.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Hoàng Thiên mặc dù thực lực mạnh hơn nó, nhưng cũng bị nó hành cho lên bờ xuống ruộng. Cảm thấy dây dưa với nó chỉ khiến bản thân thêm thiệt, hắn quyết đoán ném lại mấy cái lông chim, sau đó bỏ chạy.

Chỉ là lông đã nhổ ra rồi thì làm sao cắm lại được nữa, vì thế mà hắn bỏ chạy nhưng đầu chim điên kia vẫn không tha cho hắn, bám lấy không rời. Thành ra hai bên cứ thế dây dưa, kéo dài cả tháng trời cho tới bây giờ.

Nói đi cũng phải nói lại, mặc dù hiện tại Hoàng Thiên có vẻ thê thảm chật vật như thế, nhưng hắn cũng nhận được lợi ích không hề nhỏ. Sáu tháng trôi qua, hắn đại chiến qua không biết bao nhiêu đầu quỷ thú, kinh nghiệm chiến đấu ngày một thêm phong phú. Chiến lực vững chắc đứng tại đỉnh phong của Nguyên đan hậu kỳ, vượt xa thời điểm mới tấn cấp.

Hơn nữa, cứ mỗi một trận chiến trôi qua, hắn đối với quỷ tu

một mạch lại càng thêm rõ ràng, bắt đầu nắm bắt đặc điểm của chúng trong lòng bàn tay. Nhất là đối với thân pháp kỳ dị của chúng, đã bị hắn nghiên cứu đến một trình độ cực cao, gần như có thể áp dụng vào bộ pháp của mình.

Loại tiến bộ này không đặc biệt thần tốc, mà tích lũy qua từng ngày, từng giờ, rất khó để nhìn ra. Ngay đến bản thân hắn, cũng không nhận ra được bản thân đang biến hóa, đang trưởng thành.

Có thể nói, đây là cơ duyên đầu tiên của hắn khi tiến vào Cửu U Chi Địa. Không phải là nhặt được bảo vật, chẳng phải nhận được truyền thừa, mà là một cơ duyên đặc thù. Một cơ duyên mà ai ai cũng có thể nhận được, nhưng tuyệt nhiên không có ai muốn nhận.

Đó là sự ma luyện sinh tử, là trưởng thành trong chiến đấu.

Vù!

Tiếng xé gió bất chợt vang lên, đầu quỷ cầm thân thể đột nhiên biến mất khỏi bầu trời. Chớp mắt sau đó đã xuất hiện sau lưng Hoàng Thiên, phun ra quỷ hỏa.

Bóng lửa đen xì, từ trong cổ họng nó không ngừng phun ra, tràn ngập khắp bốn phương tám hướng bao trùm lấy Hoàng Thiên. Ngọn lửa lần này rất mạnh, lại thêm khoảng cách gần như thế này, hoàn toàn có thể thiêu chết tu sỹ Nguyên đan bình thường. Dù cho là Hoàng Thiên, cũng phải lột một lớp da.

Đánh lén thành công, đầu quỷ cầm kêu lên một tiếng tràn đầy đắc ý, toan vỗ cánh bay lên.

Nhưng mà rất nhanh sau đó, ánh mắt của nó chợt biến, tràn ngập thần sắc sợ hãi. Bởi vì ngay khi bóng lửa tan đi, không gian trước mặt nó trống không một mảnh. Hoàng Thiên đã biến mất tự khi nào.

Không để nó có thời gian suy nghĩ, một bóng người đột nhiên xuất hiện sau lưng nó, phóng cước đạp tới.

Đùng một tiếng nổ lớn như sấm rền, đầu quỷ cầm hai mắt trợn ngược, thân thể chẳng khác nào diều đứt dây lao mình xuống đại địa. Oanh một tiếng, đem nền đất bạo tạc thành một cái hố lớn, khói bụi mịt mù.

Hoàng Thiên vẻ mặt hưng phấn từ trên không hạ xuống, cảm nhận cái cảm giác tốc độ mà bộ pháp mới này mang lại, hắn suýt nữa cười lớn vì vui mừng, thật sự quá là bá đạo.

Lại nhìn xuống đầu quỷ cầm dưới chân, hắn lửa giận chớp mắt bốc lên đầu, chuyển mình nhảy tới.

- Con chim thối, để xem ngươi còn chạy đi đâu.

Hai chân đạp lên gáy chim, hắn hai tay túm lấy cổ nó mà vật ngửa về phía sau, sau đó nghiến răng nghiến lợi phang tới tấp vào đầu nó.

Thân thể của quỷ vốn là lực lượng vô hình hư huyễn, nhưng trải qua quá trình tu luyện đạo quỷ một đường, lại có xu hướng đến Dương cực phát triển, tiến tới sinh ra hữu hình vật chất. Điều này cũng giống như tu sỹ một đường tu đạo, phát triển thân thể Dương cực đồng thời cũng phải phát triển thần hồn Âm cực, một cái cũng không thể thiếu.

Vũ trụ quy luật, từ xưa tới nay đã tự thân diễn biến, vạn vật sinh linh đều không thoát khỏi quy tắc Âm Dương.

Chỉ là đầu quỷ cầm này cũng chỉ mới sơ khai chạm tới Dương cực lĩnh vực, thân thể vẫn đa phần là hư huyễn vô hình. Nếu chỉ vận dụng đơn thuần lực lượng thân thể tất nhiên sẽ không làm gì được nó.

Nhưng Hoàng Thiên lại có thể, bởi vì hắn tại thời điểm ba

tháng trước đã nghiên cứu ra một phương pháp đối chiến với quỷ cực kỳ hiệu quả, được hắn đặt tên là Luyện Hồn Trấn Quỷ pháp.

Cái tên nghe có vẻ tà ác, nhưng chân nghĩa lại không giống như vậy. Nếu như đem ra phân tích, nó chẳng khác gì một công pháp cường hóa âm hồn trong cơ thể, sau đó vận dụng sự cường đại của thần hồn để gây ra tổn thương cho quỷ.

Từng nắm đấm không ngừng giáng xuống, đầu quỷ cầm kêu gào thảm thiết, hai mắt long sòng sọc vì đau đớn. Đây là nó lần đầu tiên trong cuộc đời bị ngược đãi như thế, quá mức khủng khiếp. Nhân loại chính là một đám ác độc như vậy sao?

Mãi cho tới hơn mười phút sau, khi mà Hoàng Thiên cảm giác lửa giận tan đi, hắn mới buông tha không đánh nó nữa. Nhìn đầu quỷ cầm to lớn đang phủ phục dưới chân, hắn suy nghĩ giây lát, bất giác nhếch môi cười tà.

Kéo cái đầu chim đang vật vã vì choáng váng lên, hắn ghé tai nó mà hỏi:

- Muốn sống không?

Quỷ tu cũng tương tự như yêu thú, linh trí đã hình thành từ thuở bắt đầu tu hành, đầu quỷ cầm này đã đạt tới cấp bốn đỉnh phong, tất nhiên sẽ hiểu hắn đang nói gì.

Đầu của nó khẽ run lên, dường như rất muốn gật đầu xuống, nhưng thủy chung bị Hoàng Thiên giữ chặt, khó mà nhúc nhích.

- Muốn sao? Đơn giản thôi, đưa ta đi đến nơi có bảo vật, ta sẽ tha ngươi một mạng.

Nhìn thấy ánh mắt của quỷ cầm, hắn liền đoán được ý nghĩ của nó nên mở miệng nói.

Đầu quỷ cầm này sống tại địa phương này không biết đã bao

nhiêu năm, tất nhiên kiến thức sẽ không ít. Nếu như được nó dẫn đi tìm bảo vật thì hiệu quả khỏi phải nói, hắn chính là làm ít mà ăn nhiều, tuyệt đối lời to.

Tìm được đường sống từ cõi chết, đầu quỷ cầm vui mừng quá đỗi, gật đầu cái rụp. Đôi cánh không ngừng vỗ vỗ, tựa như muốn ngay lập tức lên đường vậy.

Hoàng Thiên thấy mục đích của mình thành công, trong lòng cực kỳ thoải mái, cỗ cảm giác này đã sáu tháng nay hắn chưa bao giờ có được ah.

Hắn cảm thấy bản thân quá đen đủi, vừa vào liền bị truyền tống đến nơi quỷ quái này, một cái bảo vật cũng không có, ngược lại còn liên tục gặp phải quỷ thú, lâm vào khổ chiến. Sáu tháng thời gian ah, khi mà sáu tháng này những người khác chiếm được không biết bao nhiêu cơ duyên, đoạt được không biết bao nhiêu bảo vật. Còn hắn thì đến một gốc dược thảo, một khối tinh thiết cũng không có nhận được, đây là cái gì vận khí?

Là cứt chó vận khí ah.

Chỉ là… hắn buồn bực trong lòng, cho rằng bản thân vận khí đen đủi. Lại không nhìn thấy được một điểm lợi ích to lớn mà bản thân nhận được.

Bởi vì, tựu tại lần này ma luyện, hắn vận dụng bản thân hết thảy các loại thủ đoạn, xuất ra bản thân tất cả các tuyệt học từ trước tới nay. Bộc phát bản thân mạnh nhất năng lực tiềm tàng trong thời gian dài, để cho bản thân tiến bộ một cách mạnh mẽ và vững trãi.

Loại tiến bộ này đối với hắn, tuyệt đối còn trân quý hơn bất cứ thứ bảo vật nào khác. Tu vi của hắt từ khi thức tỉnh huyết mạch, tốc độ đột phá phải nói là thần tốc. Nhưng những lần khổ chiến, lại chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Điều này gây nên sự bất cân

bằng, cực kỳ nguy hiểm cho con đường phát triển sau này.

Lần này ma luyện, đã triệt để giúp hắn giải quyết vấn đề đó.

Đạt được thỏa thuận, một người một chim nhanh chóng bay lên bầu trời, phá vỡ lớp sương mù hư huyễn.

Hắn bắt đầu đi kiếm cơ duyên, truy tìm bảo vật.

“:)) Chương này từ ngữ dễ bị hiểu bậy lắm, nhưng mình viết trong sáng nhé, tuyệt đối ‘trong sáng’ ah.”

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 173: Chân Chính Vận Khí C***

Di chuyển bằng đường không so với di chuyển trên mặt đất quả thực cách biệt nhiều lắm. Nhìn đại địa mênh mông không ngừng trôi dạt về phía sau, Hoàng Thiên trong lòng không khỏi cảm thán. Nếu lại để cho hắn chạy bộ giống như quãng thời gian trước, không biết đến khi nào mới rời khỏi vùng đại địa này.

Chỉ là mặc cho tốc độ của quỷ cầm có nhanh tới thế nào đi chăng nữa, hắn phía trước vẫn là một vùng đất âm u tràn đầy sương mù hắc sắc, trải dài dường như vô cùng vô tận, không nhìn ra được điểm cuối.

Phải tới ba ngày thời gian trôi qua, hắn mới bắt đầu nhìn thấy được ánh sáng le lói. Phía trước, chính là biên giới của vùng đại địa này.

Nhìn thấy ánh sáng lóng lánh phương xa, đầu quỷ cầm thét lên một tiếng kêu dài, tốc độ ngày một nhanh hơn. Gần như đang dốc toàn bộ tiềm lực của bản thân mà lao mình tới.

Oành một tiếng không gian gợi sóng. Hoàng Thiên cảm giác thân thể được truyền tống đi, xuyên thấu qua biên giới mông lung, tiến vào một mảnh thiên địa kỳ dị khác.

Hào quang ngợp trời, một mảnh không gian rực rỡ chói sáng đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt, khiến cho Hoàng Thiên cùng quỷ cầm nhất thời không kịp thích ứng, tròng mắt đau nhức một hồi.

Quỷ cầm lảo đảo liên tục như muốn rơi xuống, mãi cho tới

nửa ngày sau mới ổn định lại được. Hoàng Thiên lúc này mới dám mở mắt ra, sững sờ nhìn ngắm vùng đất mới và bản thân vừa tiến tới.

Thinh không rực rỡ, một cái mặt trời lơ lửng trên đỉnh, tỏa ta từng tia khí tức thần bí và thâm ảo.

Trước mặt hắn quang cảnh không còn sương mù, không còn sự mông lung mơ hồ nữa, mà trở nên rực rỡ và rõ nét. Bầu trời không một gợn mây, đại địa mênh mông, sơn mạch chạy dài, miên man rộng lớn.

Lẫn trong rừng hoang rậm rạp, từng tảng cực lớn phế tích ngổn ngang đổ nát, bị phủ kín bởi dây leo và rêu phong, toát ra vô tận khí tức xa xưa, thê lương và hoang phế đến cực cùng. Nhìn những mảnh công trình đổ nát, những kiến trúc hoang tàn còn sót lại, hoàn toàn có thể đoán được nơi này đã từng tồn tại đỉnh cao văn minh, thậm chí còn vượt qua Thiên Nguyên đại lục vô số lần.

Quả thực không biết vì lý do gì mà một nền văn minh rực rỡ như thế lại bị hủy diệt, trở thành một mảnh thế giới tan hoang thế này, bị vứt bỏ trong dòng sông lịch sử.

Thẫn thờ nhìn khung cảnh phía dưới, Hoàng Thiên trong lòng tự dưng nổi lên cảm giác buồn vô cớ. Hắn đang nghĩ, Nguyên Giới… sẽ có một ngày cũng trở nên hoang tàn như thế. Chiến tranh sắp tới, chính là điềm báo đầu tiên cho tương lai đó, là sự giãy dụa của sinh linh trước thềm tận thế.

Quỷ cầm tiếp tục hướng phía trước bay đi, hơn nửa ngày sau mới dừng lại trên đầu một mảng phế tích.

Đây là một tòa cự cung rộng lớn, ít nhất cũng phải lên tới mấy chục dặm phạm vi. Một cỗ khí cơ khó hiểu không ngừng ẩn hiện, khiến cho người ta có cảm giác thần thánh tôn sùng, dù cho nó hiện tại chỉ là một đống đổ nát.

Hoàng Thiên sắc mặt có vài phần hồ nghi, vụt một cái nhảy khỏi lưng quỷ cầm, đăm chiêu nhìn về phía cự cung. Tòa cổ xưa cung điện này bên trong một mảnh yên lặng, chỉ có thi thoảng vang lên tiếng rít của cương phong, và tiếng tanh tách của nước ngầm. Từng cỗ âm u lạnh lẽo không ngừng phả ra, khiến người ta khó lòng mà bình tĩnh, không muốn tiến vào chút nào.

- Ngươi đi vào trước.

Suy nghĩ một hồi, hắn rốt cục lên tiếng ra lệnh cho quỷ cầm tiến lên trước. Dĩ nhiên, hắn sẽ không tuyệt đối tin tưởng con chim này, phải biết giữa hắn và nó mâu thuẫn không phải dạng vừa, nếu chẳng may bị nó lừa vào cấm địa nguy hiểm nào đó, chẳng phải quá ngu ngốc sao.

Cổ cầm thấy hắn cẩn thận như vậy, trong lòng buồn bực một mảnh. Nó còn tưởng đưa Hoàng Thiên tới đây liền có thể rời đi, ai ngờ lại bị người lợi dụng làm vật dò đường. Quá mức thê thảm rồi.

Tuy rằng trong lòng nghĩ thế, nhưng nó lại không dám phản ứng chút nào, đành phải cắm đầu đi tới.

Tiếng bước chân trên nền đá vang vọng, dội sâu vào bên trong tạo nên những thanh âm kéo dài không dứt. Hoàng Thiên bám sát theo sau quỷ cầm, ánh mắt không ngừng quan sát bốn phía. Tinh thần cảnh giác được hắn đẩy lên một mức cao nhất, sẵn sàng ứng phó với bất cứ bất ngờ nào xảy ra. Hắn là người hiểu rõ nhất, cơ duyên đi liền hung hiểm, không có một thứ gì trên đời này có thể dễ dàng đạt được cả.

Quả nhiên, đầu quỷ cầm vừa mới bước qua bậc thềm của cự cung, một đạo hàn mang sắc bén đã vụt qua, hướng cổ của nó mà chém tới.

Nguy hiểm ập đến, đầu quỷ cầm thét lên một tiếng giận giữ,

một luồng bản mệnh quỷ hỏa từ miệng nó phun ra, bao phủ lấy hàn mang vào giữa. Một luồng bản mệnh quỷ hỏa này cuồn cuộn không dứt, lần đầu thể hiện ra sự cường đại của nó. Đem cái kia công kích hàn mang thiêu đốt không còn.

Grào…

Ngay sau thời điểm đó, một vài thanh âm rống lớn vang lên, đinh tai nhức óc. Dưới bóng lửa mập mờ, ba bốn cái thân ảnh vụt lên bao vây lấy Hoàng Thiên và quỷ cầm, kèm theo công kích đánh tới.

Đó là ba đầu yêu thú.

Những công kích này thoạt nhìn rất là bình thường, không hề thể hiện ra thần thông cái thế gì. Thế nhưng lại có thể ngăn cản được bản mệnh quỷ hỏa của quỷ cầm, thân thể ba đầu yêu thú nhanh chóng áp sát. Đây là lực lượng thân thể cực mạnh, dù cho cường đại như Hoàng Thiên cũng cảm thấy áp lực, phải nghiêm túc chống đỡ.

Đại chiến rất nhanh nổ ra, ban đầu còn có phù văn chưởng pháp, sau đó liền triệt để biến thành cận thân chiến đấu. Không cần phải nói, sức mạnh thân thể của ba đầu yêu thú này quá mức mạnh mẽ, nếu là người bình thường chỉ sợ đã thịt nát xương tan, chia năm xẻ bảy từ lâu rồi.

Ngay cả Hoàng Thiên thường ngày vẫn tự hào về lực lượng thân thể, lúc này đây cũng phải chật vật, mỗi lần va chạm là một lần đau nhức khó chịu vô cùng.

Mãi tới hơn nửa ngày sau, hắn chớp lấy cơ hội cấp tốc thối lui, sau đó bất ngờ đánh ra một chiêu Diệt mới có thể đem ba đầu yêu thú này chém chết.

Có chút thở dốc vì mất sức, lồng ngực phập phồng liên hồi,

hắn lúc này mới có thời gian quan sát không gian bên trong cự cung, kẻ mặt toát lên từng tia hưng phấn. Kiến trúc bên trong, từ cột đá đến vách tường, từ nền đá đến trần điện, đều có hoa văn của một loài yêu thú duy nhất. Thân hình tựa hổ, răng nanh dài và sắc, bộ lông dài bao phủ lên cơ thể, tản mát ra khí tức cuồng dã. Nhất là ánh mắt của chúng, tuy chỉ là được tạc lại trên vách đá, nhưng vẫn toát ra được một nét oai nghiêm và uy thế.

Không ngờ đây lại là cự cung của Bệ Ngạn, một trong những Thượng Cổ hung thú vô cùng mạnh mẽ.

Nếu như chiếm được truyền thừa của nó, quả thực chính là cơ duyên cực lớn ah. Thầm mừng trong lòng, Hoàng Thiên kéo theo đầu quỷ thú, một đường tiến sâu vào trong cự cung.

Không lâu sau đó, khi hắn đi vào một tòa hành lang đá chạy dài, liền gặp được một đầu yêu thú khác, nổ ra đại chiến vô cùng kịch liệt. Tổn hao mất nửa ngày thời gian, hắn mới gian khổ đem đầu yêu thú này chém chết. Không chậm trễ giây phút nào, lại chạy vào sâu bên trong.

Cứ như vậy liên tiếp sáu ngày thời gian trôi qua, hắn một đường ác chiến với yêu thú có mặt trong cự cung. Gần như sức cùng lực kiệt, thậm chí còn có vài lần gặp ngũ cấp yêu thú, bị đánh cho trọng thương bỏ chạy thục mạng.

Loại này ma luyện ngày càng tàn khốc, liên tục khiêu chiến cực hạn của bản thân hắn. Mạnh lên từ chiến đấu, lột xác từ sinh tử. Từng cái từng cái yêu thú đều trở thành đá mài dao, giúp hắn trở nên mạnh mẽ, giúp thực lực của hắn chạm tới một tầm cao mới.

Cuối cùng, yêu thú ở nơi này cũng sắp không đủ để hắn giết nữa, hắn và quỷ cầm mới tiến vào địa vực của bảo tàng.

Gian khổ bao lâu nay, hắn rốt cục cũng đạt được mục đích của

mình, trong lòng tràn ngập một cỗ vui sướng. Những bảo vật nơi này, sẽ không phụ quyết tâm, không phụ nỗ lực của hắn, hết thảy mọi thứ đều đáng giá ah.

Nhìn căn phòng trước mắt, Hoàng Thiên cánh tay khẽ đưa lên đặt trên cửa đá. Phù văn lóe sáng, một cái trận pháp ẩn hiện trong tròng mắt. Quả nhiên nơi này được bảo hộ bởi trận pháp, ngăn cản người ngoài tiến vào. Hắn trong lòng không ngừng cảm thán, nhưng tất nhiên không thể bỏ cuộc. Chưa kể hắn trình độ trận pháp cực cao, thì những ngày này gian khổ, hắn cũng không thể từ bỏ được.

Thu liễm tâm tình của mình, hắn bắt đầu nghiêm túc phá trận.

Không hổ là cung điện của Bệ Ngạn, trận pháp trình độ cực cao, lấy thiên phú của hắn cũng phải cảm thấy quá sức. Dùng hơn mười tiếng đồng hồ, mới phá giải được trận pháp phong ấn của căn phòng.

Hồi hộp đẩy mạnh cánh cửa đá khổng lồ, tiếng ken chét vang lên đinh tai nhức óc. Một luồng sáng chói quang mang từ bên trong chiếu xuyên qua khe cửa, khiến mắt người đau nhói. Là ánh sáng phát ra từ bảo vật, từ thiên tài địa bảo, khoáng thế kỳ trân đây mà. Hoàng Thiên không nhịn được cỗ hưng phấn trong lòng, nhanh chóng bước vào bên trong.

Nhưng mà…

Để cho hắn phải thất vọng rồi.

Trống trơn… Một căn phòng cực lớn, phải tới mấy trăm mét vuông diện tích… trống trơn không còn một mảnh.

Là chuyện gì xảy ra? Bên ngoài chẳng phải viết đây là phòng bảo tàng sao? Tại sao lại không có gì thế này, thậm chí sạch sẽ tới mức cho hắn cảm giác như đã có ai đến trước, đem mọi thứ đều

cuốn đi mất rồi.

Tâm tình chẳng khác nào rơi xuống vực sâu, hắn cố gắng hít lấy một hơi thật sâu để giữ bình tĩnh, tiếp tục tiến vào bên trong. Ngay khi thân thể hắn hoàn toàn bước vào, cửa đá đột nhiên trở về vị trí, ầm một tiếng đóng kín.

Bên trong căn phòng phù văn lấp lóe.

Một cái đồ vật kỳ lạ đột nhiên xuất hiện ở trung tâm, phát ra từng tia ánh sáng nhu hòa. Tinh quang cuồn cuộn, rất nhanh tổ hợp thành một cái thân ảnh to lớn, lơ lửng giữa không trung. Một cỗ khí tức thần thánh lan tràn mọi ngóc ngách, uy nghiêm bễ nghễ vô cùng.

- Nhân loại dưới kia, còn không mau quỳ xuống tiếp nhận truyền thừa!

Thân ảnh kia khẽ động, mở bừng đôi mắt, nhìn về phía Hoàng Thiên đang đứng mà lên tiếng. Thanh âm của "hắn" phát ra chẳng khác nào Đại Đạo Lôi Âm, mang theo điệu tang thương của năm tháng. Tựa như một tồn tại vô thượng đang nhìn xuống, ban truyền thừa cho hậu bối sau này.

Nhưng mà Hoàng Thiên sẽ quỳ sao?

Không! Không những không quỳ mà vẻ mặt đột nhiên trở nên tột cùng tức giận, hai mắt trừng trừng nhìn vào thân ảnh đang lơ lửng trước mắt này. Hắn gào lên hết cỡ:

- CẨU THỦ… Con mẹ nhà ngươi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 174: Món Ăn Cuối Cùng

Cùng vào thời điểm đó, tại một nơi nào đó của Cửu U Chi Địa.

Nơi này là một cái thác nước cực kỳ to lớn, lên tới hơn một trăm mét độ cao, nước đổ ầm ầm như tiếng sấm. Hai cái thân ảnh nhỏ nhắn ngồi trên thềm đá của đỉnh thác, không ngừng đàm tiếu, lâu lâu lại nhìn nhau cười ha hả, không biết là chuyện gì xảy ra mà chúng lại vui vẻ đến như vậy.

Đại thụ che trời, cành lá đong đưa theo từng cơn gió, tản mát ra khí tức tươi xanh mơn mởn, sức sống tràn trề.

- A di đà phật! Ha ha! Khốn nạn…

Điệu cười sảng khoái, có phần non nớt vang lên trong không gian. Một cái đầu trọc tiểu hòa thượng nằm ngửa trên phiến đá, hai tay ôm bụng cười híp cả mắt.

Đối diện nó là một con khỉ nhỏ, lông tơ trắng xóa. Không phải là Cẩu Thủ thì là ai?

- Đầu chó, ngươi con bà nó quá ác đi ah!

Tiểu hòa thượng lăn lộn một hồi, sau đó mới chật vật bò dậy, hít lấy hít để mấy ngụm không khí, ngoác mồm nói.

Cẩu Thủ một mực lúi húi bên bờ thác, dường như đang làm việc gì đó rất chăm chú, không có quay đầu lại nhìn tiểu hòa thượng, chỉ cất tiếng:

- Hừ! Ngươi tên đầu trọc biết cái gì… Tam Phương Tinh Diện

chính là Thượng Cổ đồ vật, để lại nơi đó chính là ban cho hậu nhân cơ duyên cực lớn đấy.

Giọng của nó có vài phần the thé, tuy rằng cố gắng áp chế nhưng không thể che được sự đắc ý trong đó. Hiển nhiên nó đối với sự tình bản thân vừa làm thập phần đắc ý, đào hố bẫy người ah. Tưởng tượng đến vẻ mặt của kẻ đen đủi nào đó bị mình lừa cho nhảy hố, nó trong lòng càng thêm thỏa mãn, cười thầm không ngừng.

Tất nhiên tiểu hòa thượng sẽ không tin nó rồi. Cơ duyên cái rắm ah. Khổ sở đem mấy chục đầu yêu thú đánh giết, vất vả hết mình phá giải trận pháp, để rồi đổi lại một cái Tam Phương Tinh Diện vô tích sự cùng bản mặt đần thối của con khỉ này, quả thực muốn thổ huyết mà chết đi.

- A di đà phật… Ngươi con khỉ đầu chó này, trước đây ta còn tưởng sư phụ của ta là cực phẩm nhất thế gian rồi. Ai ngờ khi gặp ngươi, ta mới thấy lão thật đơn thuần… Đúng là nhân sinh, thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân mà.

Bộ dáng cảm khái, tiểu hòa thượng vẻ mặt tựa như đang mặc niệm trong lòng. Cái đầu trọc lóc lắc nhẹ, khẽ thở dài mấy hồi, chẳng khác gì cao nhân thế ngoại đang nhận xét cuộc đời.

- Cực phẩm cái tiên sư nhà ngươi. Vô độc bất trượng phu, việc bản hầu làm là thiên kinh địa nghĩa, há lại so sánh với tên sư phụ thối của ngươi.

Cẩu Thủ bị tiểu hòa thượng nói kháy, trong lòng nổi lên một cục tức. Rất muốn lao tới đại chiến với nó năm trăm hiệp cho hả giận, trừng mắt nói. Tiểu hòa thượng thấy đối phương bị mình chọc cho nổi đóa, nội tâm lấy làm đắc ý lắm. Vội vàng xua tay cười cười:

- Được rồi… được rồi… ngươi tiền cổ vô nhân, lậu lai vô giả

ah. Nhanh cái tay lên một chút, ta đói lắm rồi nè.

Thấy đối phương nhận thua, nhưng Cẩu Thủ vẫn còn tức tối trong lòng, nên hừ lạnh nói:

- Ngươi cái bại hoại phật môn, ngay cả giáo pháp cơ bản cũng không tuân theo, còn dám ăn thịt à?

Tiểu hòa thượng tất nhiên sẽ không chịu kém, vội vàng phản bác:

- Thịt qua dạ dày phật tại tâm. Ta ăn thịt nhưng tâm lúc nào cũng có phật, lúc nào cũng cầu mong cho chúng sinh được siêu thoát.

Cẩu Thủ triệt để câm nín rồi, nó vốn tưởng bản thân da mặt đã dày. Hóa ra tên tiểu hòa thượng này còn dày hơn, thật là không biết xấu hổ.

- Được rồi… được rồi, ngươi định chế biến thế nào đây? Nướng, đốt hay thui?

Không để cho Cẩu Thủ lên tiếng, tiểu hòa thượng đã lon ton chạy tới bên cạnh nó, xách lên một bịch thịt yêu thú đỏ tươi, tràn ngập hoa văn kỳ quái, cười cười nói.

Trừng mắt nhìn tiểu hòa thượng, Cẩu Thủ lộ ra vẻ mặt khinh thường hỏi:

- Ngươi trước đây đều ăn thịt như thế sao?

Tiểu hòa thượng vẻ mặt ngây thơ:

- Còn cách chế biến khác sao? Ngày trước sư phụ ta đều chế biến như vậy. Lão nói thịt thui và đốt rất tốt, dễ ăn mà cũng dễ chế biến nữa.

Quả nhiên! Cẩu Thủ trong lòng hiểu ra, cái gì mà rất tốt cái gì

mà dễ ăn chính là nói láo. Rõ ràng là không biết chế biến nên bịa chuyện đây mà.

Lườm lườm tiểu hòa thượng một cái, Cẩu Thủ khẽ nói:

- Quả nhiên danh sư xuất cao đồ, hai cái bại hoại phật môn. Bản hầu quả thực mở mang tầm mắt rồi.

Tiểu hòa thượng đang rất vui vẻ, nên cũng chẳng thèm để ý tới bản thân bị Cẩu Thủ nói kháy. Ngược lại còn nháy nháy mắt với nó:

- Được rồi! Mau chế biến đi, bụng ta reo nãy giờ rồi nè.

Cẩu Thủ lắc đầu cười cười, nét mặt tỏ ra vẻ thanh cao than thở, cũng không nói thêm gì mà kéo bọc thịt tiến về đống lửa bên kia.

- Ngươi còn chưa nói nấu món gì! Oa! Ngươi còn đem cả xoong nồi theo à? Đây là trái gì vậy, thật lạ mắt.

Lon ton chạy xung quanh Cẩu Thủ, tiểu hòa thượng huyên thuyên không ngừng. Khi thấy nó bày ra một đống mấy chục trái cây màu trắng, nó kêu lên tràn đầy ngạc nhiên.

- Cà pháo!

Cẩu Thủ hai tay không ngừng vặt cuống quả cho vào nồi, miệng thì nói, dáng vẻ vô cùng thần bí.

- Cà pháo sao?

Tiểu hòa thượng vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc, nó chưa bao giờ nghe qua cái danh tự này. Đây là loại linh quả gì?

- Phải! Là cà pháo. Cũng lâu lắm không thưởng thức qua rồi. Hôm nay bản hầu tâm tình không tệ, đặc cách nấu cho ngươi ăn món thịt thú om cà. Đảm bảo không ngon không lấy tiền.

Nghe Cẩu Thủ đảm bảo như thế, tiểu hòa thượng trong lòng bộp một tiếng. Tên này nói như thế, nghĩa là lâu lắm không có nấu ăn qua, liệu có tin được không đây?

Nhưng mà cũng phải công nhận, thủ pháp nấu ăn của tên này rất không tệ. Đôi tay nhỏ nhắn thoăn thoắt không ngừng, có vẻ như rất là chuyên nghiệp, khiến cho tiểu hòa thượng hâm mộ không thôi.

Lửa cháy than hồng, hai ba nồi thức ăn phong phú cũng đã yên vị trên bếp, chỉ chờ thời điểm đến là có thể ăn.

Cẩu Thủ lúc này mới ngưng tay, ngồi bệt xuống nền đá, mồ hôi lấm tấm. Đoạn nó lấy một cành cây gạt gạt ra ít than hồng, sau đó ném vào mấy viên hạt giống, bộ dáng có vài phần mong chờ, miệng khẽ lẩm bẩm:

- Khó khăn lắm mới kiếm được mấy hạt, thật tiếc ah.

Chứng kiến bộ dáng tiếc nuối của Cẩu thủ, thiểu hòa thượng tràn ngập tò mò thần sắc, vội vàng hỏi:

- Ngươi nướng thứ gì vậy?

Cẩu Thủ nhếch mép, ra vẻ thần bí nói:

- Nhân gian gọi nó là hạt mít, đợi chút nữa ăn xong ta sẽ cho ngươi nếm thử.

Nhìn cái dáng vẻ của nó, tiểu hòa thượng càng thêm tò mò, rất muốn túm lấy cổ của nó mà hỏi cho ra nhẽ.

Rất nhanh sau đó, nó hai mắt trợn trừng, tức đến nghiến răng nghiến lợi. Mẹ con khỉ đầu chó này, nói là để dành đến cuối bữa mà nó lại một hơi ăn hết. Vậy cuối bữa còn ăn cái rắm à?

Cũng may là không lâu sau, ba cái nồi đều réo lên sùng sục,

hiển nhiên đã chín, có thể ăn được rồi. Nhanh chóng bày biện mọi thứ ra phiến đá, Cẩu Thủ bộ dáng vô cùng thành thạo, múc ra một tô thịt lớn thơm phức, bắt đầu đánh chén.

Tiểu hòa thượng một mực quan sát, khi thấy Cẩu Thủ ăn uống ngon lành như vậy, liền ực một tiếng rồi vội vàng bắt chước làm theo.

Thịt thú om cà, là một món ăn dân dã cực kỳ phổ biến trong dân gian. So với những mỹ thực của thế giới tu sỹ, quả thực khác biệt một trời một vực. Chưa kể, từng cái tu sỹ đều cao cao tại thượng, có mấy người thèm để mắt tới nó. Thành ra trên thế giới này, chẳng có mấy ai như Cẩu Thủ cùng tiểu hòa thượng hai cái, đem thịt yêu thú đi om cà.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, thịt thú om cà mặc dù không so sánh được với những mỹ thực kia, nhưng bản thân nó cũng mang trong mình một hương vị khác biệt và độc nhất.

Vị chua chua của cà muối, quyện cùng vị ngọt của thịt kho, thêm một chút mặn của muối biển, giúp món ăn đạt được sự cân bằng và hài hòa trong hương vị, thanh đạm vô cùng.

- Ai! Đáng tiếc thời gian gấp quá không muối được cà. Nếu không thì không còn gì để chê ah.

Nhâm nhi miếng thịt muối trong miệng, Cẩu Thủ vẻ mặt tràn đầy hồi tưởng, khẽ than.

Bên cạnh nó tiểu hòa thượng một mực ăn uống, không nói một lời. Bởi vì, nó từ khi sinh ra tới nay còn chưa bao giờ được ăn món nào ngon đến thế. Cái hương vị này, thật thanh đạm, thật gần gũi, không giống với bất cứ món ăn nào mà nó từng thưởng thức.

Thật sự, đây là lần đầu tiên trong lòng nó cảm thấy khâm phục con khỉ mặt chó này. Không nghĩ một con khỉ mặt dày, bỉ ổi, vô

liêm sỉ lại có thể nấu ra một món ăn tuyệt vời đến như thế.

Một hồi đánh chén hết mấy nồi thịt lớn, tiểu hòa thượng ánh mắt tràn đầy thỏa mãn. Cái này thiên hạ đệ nhất khỉ vô sỉ, hôm nay trong mắt nó lại trở thành thiên hạ đệ nhất khỉ đầu bếp. Mỗi một món ăn đều có một hương vị rất đặc biệt, chân chính mỹ vị nhân gian.

- Vẫn còn một món nữa dành cho ngươi đấy.

Cẩu Thủ há miệng ợ lên một cái rõ to, sau đó liếc nhìn tiểu hòa thượng mà nói.

Thấy Cẩu Thủ nói vẫn còn món cho mình, tiểu hòa thượng sắc mặt tràn đầy kinh hỉ, vội nói:

- Vẫn còn sao? Là món gì thế, mau đem ra đây cho ta thưởng thức.

Nhưng mà Cẩu Thủ lúc này lại tỏ ra do dự:

- Ha ha! Hay là thôi đi, ta sợ món này ngươi ăn không được.

Tiểu hòa thượng tin nó mới là chuyện lạ, vội vàng khẳng định với nó:

- Hừ! Trên đời này có món gì mà ta không ăn được? Ngươi không muốn đem ra thì cứ nói thẳng.

Quả nhiên, sắc mặt Cẩu Thủ khẽ thay đổi, hừ lạnh nói:

- Đấy là ngươi nói nhé! Chút nữa ăn không được thì đừng có trách ta. Nhắm mắt lại đi.

Ta mới không tin tà. Tiểu hòa thượng thầm nghĩ trong lòng, sau đó theo lời Cẩu Thủ mà nhắm mắt lại.

Thấy mục đích đã đạt được, Cẩu Thủ trong lòng liên tục cười

lạnh, miệng thì lẩm bẩm cái gì đó không rõ. Chỉ thấy nó nhẹ nhàng bước tới, đứng trước mặt tiểu hòa thượng mà cúi người, đưa tay tụt quần xuống, miệng nói:

- Đầu trọc… nhớ cho kỹ. Món này có tên là Hạt Mít Bạo Âm Công.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 175: Muốn Chết

Hoàng Thiên, đã sáu tháng trôi qua, kể từ thời điểm hắn bước chân vào Cửu U Chi Địa. Mỗi một ngày, mỗi một thời điểm đều chìm đắm trong ma luyện tàn khốc và đối chiến sinh tử. Mỗi một cuộc chiến đi qua, từ trong hung hiểm ác chiến, hắn trưởng thành.

Cơ duyên không phải khi nào cũng là vật chất hữu hình, không phải lúc nào cũng hiện hữu trước mắt ngươi, khiến ngươi nhận được lợi ích ngay tại thời điểm đó. Mà còn có những thứ vô hình, vô thanh, vô tức, nhưng lại có thể khiến ngươi biến hóa mỗi ngày.

Sáu tháng thời gian, không thấy được lấy một cây dược thảo, không đoạt được một cái bảo vật nào, nhưng hắn lại nhận được sự ma luyện tuyệt đỉnh mà không phải ai cũng có được. Có lẽ trong số ba trăm người chỉ có một mình hắn độc nhất.

Ngồi trên lưng quỷ cầm, Hoàng Thiên ánh mắt lặng lẽ quan sát đại địa bên dưới, thần thái thập phần bình tĩnh, không để lộ ra một chút dị sắc. Lẽ dĩ nhiên, đoạn thời gian này ma luyện không chỉ khiến hắn thực lực được mài dũa, mà khả năng kiểm soát tâm tính và nội liễm cảm xúc càng thêm kinh người.

Đang miên man trong dòng suy nghĩ, hắn đột nhiên bị một tràng thanh âm nhốn nháo hấp dẫn chú ý. Chân mày khẽ nhăn, xuất hiện dưới tầm mắt của hắn là mấy cái bóng người đang lao nhanh trên đại địa, bộ dáng có vài phần vội vã.

Đây là lần đầu tiên khi vào Cửu U Chi Địa, hắn gặp được người khác. Mặc dù không có quen thân, nhưng dẫu sao cũng là

cùng đường tiến vào, không khỏi khiến cho hắn nội tâm có vài phần cảm khái. Có lẽ bản thân đã thoát khỏi cái vận khí đen đủi kia rồi ah.

Lại bay thêm khoảng độ một phút thời gian, hắn tiếp tục phát hiện thêm năm sáu cái thân ảnh khác đang lao đi, tựa hồ cũng theo một hướng đồng dạng với đám người khi nãy, không một phút giây chậm trễ.

Nhất định có bảo vật xuất thế rồi, Hoàng Thiên trong lòng nảy lên một cái suy đoán, đồng thời ra lệnh cho quỷ cầm đổi phương hướng bay. Sáu tháng đen đủi như thế, hắn đối với bảo vật đã có một sự khát khao đến một mức độ khó mà tưởng tượng nổi. Giờ đây có bảo vật xuất thế, chẳng có lý do gì để hắn từ bỏ cả, hắn phải đi cướp đoạt cơ duyên cho bản thân mình.

Quỷ cầm tốc độ so với đám người dưới kia thì nhanh hơn nhiều lắm, chẳng mấy chốc quang cảnh đã lộ ra trước mắt hắn.

Đại địa mênh mông trải dài, vốn là phẳng tắp một mặt không gợn sóng. Lúc này đây bị đứt gãy bởi một cái hố sâu khổng lồ, bán kính lên tới mấy ngàn dặm tả hữu. Phía dưới chỉ có duy nhất một màu đen u ám, tựa như sâu đến vô cùng vô tận, không có giới hạn. Mỗi một thời điểm đều thổi lên từng đợt cương phong lạnh lẽo, khiến lòng người tê tái.

Xung quanh hố là vô vàn các kiến trúc đổ nát tang thương, thậm chí còn có một vài cái nằm ngay lưng chừng mép vực, tùy thời có thể sụp đổ xuống dưới bất kỳ lúc nào. Cảnh tượng này không khỏi khiến cho người ta có liên tưởng, nơi đây từng tồn tại một văn minh thịnh vượng, nhưng gặp phải tai ương khủng khiếp, bị mạnh mẽ hủy diệt, đánh sâu xuống lòng đất.

Loại đại kiếp nạn này quả thực khiến cho lòng người nhịn không được nổi lên cảm giác chua xót và bất lực. Sinh linh, dù cho có mạnh mẽ đến đâu, dù cho có phát triển đến mức nào, chung

quy khi đứng trước thiên địa cũng đều nhỏ bé và yếu ớt đến đáng thương.

Thời điểm Hoàng Thiên bay tới, bên dưới đã tập trung cơ số người. Nơi đó là một tòa động phủ to lớn, nằm sát bên vách đá cheo leo. Từng trận khí cơ khó tả quanh quẩn, phả ra bốn phương tám hướng. Đặc biệt là phân biệt tại chín cánh cửa của động phủ, đều có một cự kiếm trôi nổi trên không, kết hợp thành một tổ hợp trận pháp cực kỳ cường đại.

Hoàng Thiên ánh mắt đảo qua, đồng thời trong đầu cũng không ngừng suy diễn, cuối cùng ánh mắt bỗng nhiên co rụt lại, thập phần sợ hãi.

Nhất là sơ, tam là thịnh, lục là cường, cửu là cực. Thiên Địa từ khi hình thành, lấy cửu vi cực, lấy cực khai không, vận hành qua vạn cổ. Cửu Dương Tinh Cực trận với tư cách đại biểu cho quy tắc cửu cực của thiên địa đó, liền dễ dàng vượt qua vô vàn đại trận tiên thiên, trở thành một trong thập đại Tạo Hóa Tự Nhiên trận của vũ trụ này. Một đại thần trận mang tính chất Chí Dương, Chí Cương, Chí Tinh, Chí Cực.

Loại trận pháp ở cấp độ này, đã sớm vượt ra khỏi phạm trù trận pháp thông thường, mà trở thành một trong những quy tắc vận hành của thiên địa, chưởng quản vạn vật sinh linh. Sức mạnh mà nó mang trong mình có lẽ không cần phải bàn tới.

Vậy mà chín thanh cự kiếm dưới kia, không ngờ lại tổ hợp thành Cửu Kiếm Thông Thiên trận – một trong những trận pháp mô phỏng Cửu Dương Tinh Cực trận hoàn hảo nhất.

Kiếm vốn là loại binh khí được sử dụng phổ biến nhất trong tu chân giới, vừa mang trong mình sự sắc bén và lăng lệ, nhưng cũng không kém phần mềm dẻo uyển chuyển. Mặc dù Cửu Kiếm Thông Thiên trận này chỉ thể hiện ra được một mặt chí cường của kiếm, nhưng chỉ một mặt đó cũng đủ để chủ nhân của nó xưng bá trong

thiên hạ.

Sử dụng chí cường công kích trận pháp để thủ hộ, không chỉ nói lên chủ nhân của động phủ là một cái tuyệt thế trận pháp sư, mà còn ám chỉ rằng bảo vật được cất giấu trong này cực kỳ kinh người. Lẽ dĩ nhiên, chẳng có người nào ngu ngốc tự dưng bỏ ra đại lượng tinh lực cùng bảo vật kiến tạo nên siêu cấp diệt sát trận chỉ để bảo vệ một cái động phủ tầm thường cả.

Có suy đoán trong lòng, Hoàng Thiên trong lòng không khỏi nổi lên hưng phấn khó tả. Hắn tuyệt nhiên không thể nào bỏ qua cơ duyên lần này. Chưa nói đến bảo vật bên trong động phủ, thì chỉ cần Cửu Kiếm Thông Thiên trận cũng có thể giúp trình độ trận pháp của hắn tăng lên một đoạn dài.

Cẩn thận điều khiển quỷ cầm hạ xuống tại một góc vắng, hắn đánh ra dấu ấn linh hồn lên cơ thể nó để đảm bảo nó không bỏ trốn, sau đó mới chậm dãi tiếp cận lại gần động phủ. Con quỷ cầm này hiện tại đang là phương tiện phi hành của hắn, đem lại cho hắn rất nhiều lợi ích, chưa thể thả nó đi được.

Sự xuất hiện của hắn cũng không có dẫn đến bao nhiêu sự chú ý, dẫu sao nơi này có bảo vật xuất thế cũng không phải là cái gì bí mật, có thêm người đến là chuyện rất bình thường.

Tiếp cận gần mới thấy cỗ động phủ này to lớn, chỉ riêng một mặt cửa cũng đã chiếm đến mấy ngàn mét tả hữu, không ngừng toát ra khí tức băng hàn lạnh lẽo.

Quan sát một chút những người có mặt, Hoàng Thiên trong lòng âm thầm đánh giá. Khiến hắn kinh ngạc là, nơi này có rất ít học viên của học viện, mà chủ yếu là người của các phương thế lực khác. Đang cố gắng chen lẫn vào trong đám người, hắn trên bả vai tự nhiên có người vỗ nhẹ. Quay đầu lại liền nhìn thấy một cái thanh niên tóc hoe, nhìn hắn mỉm cười nói:

- Vị sư đệ này, ngươi đã có tổ đội của mình chưa?

Tổ đội? Hoàng Thiên sắc mặt có vài phần đề phòng cùng nghi hoặc, khẽ lắc đầu nói:

- Không có!

Nghe được câu trả lời của Hoàng Thiên, tên thanh niên trong lòng thoáng vui mừng. Quả nhiên là người mới, còn chưa có gia nhập tổ đội nào.

- Ha ha! Tốt quá, nhóm của ta vừa vặn đang thiếu người, ngươi có muốn gia nhập chăng?

Muốn hắn gia nhập tổ đội? Hoàng Thiên trong lòng khẽ cười lạnh, đây chính là đang thiếu tốt thí mạng, muốn dẫn dụ hắn vào đây mà.

Nhàn nhạt liếc qua đối phương, hắn thẳng thắn cự tuyệt:

- Không cần!

Bị hắn trực tiếp cự tuyệt, tên thanh niên sắc mặt có vài phần không vui, nhưng vẫn cố gắng khuyên bảo:

- Ah! Có lẽ ngươi mới tới nơi này nên còn chưa biết đầu đuôi, để ta nói cho ngươi rõ rồi quyết định cũng chưa muộn. Ngươi chạy tới đây hẳn là vì bảo vật bên trong động phủ phải không. Thứ cho ta nói thẳng, nhìn thực lực của ngươi, dù có tu luyện thêm mười năm nữa cũng không đoạt được một món ah.

- Tại sao ư? Có thấy cây cự kiếm đang lơ lửng đằng kia chứ? Nó chính là một trong chín mắt trận của Cửu Kiếm Thông Thiên trận, cực kỳ khủng khiếp. Bằng vào thực lực của ngươi muốn phá giải nó là điều không thể, chỉ có theo ta gia nhập tổ đội của Tử Tịch sư huynh, mới có được cơ hội đi vào cùng tranh đoạt bảo vật.

Tên thanh niên tóc hoe nói một mạch liên tục, ánh mắt mang theo vài phần dương dương tự đắc. Hiển nhiên cái tổ đội của Tử Tịch kia rất không tầm thường, đủ để hắn kiêu ngạo với người khác.

Nhưng mà, mặc cho hắn khoa trương đến như thế nào, Hoàng Thiên ánh mắt vẫn không có lấy một tia cảm xúc, giống như chẳng hề có hứng thú vậy. Điều này khiến hắn lông mày càng thêm cau lại, tiếp tục nói:

- Ngươi có biết thân phận của Tử Tịch sư huynh không? Hắn chính là một trong hai đệ tử chân truyền của chí cường giả Lục Tiểu Ca đấy. Chỉ cần được hắn coi trọng, liền một bước lên mây, tiền đồ sau này vô hạn lượng.

Nghe thấy tên thanh niên phóng đại, Hoàng Thiên trong lòng cười lạnh, chỉ là không có thể hiện ra ngoài mặt, lãnh đạm nói:

- Đa tạ ý tốt của ngươi, nhưng ta quen hành động một mình rồi, gia nhập tổ đội sợ rằng không quen lắm.

Lý do này của hắn, triệt để khiến cho tên thanh niên trở mặt, chỉ thấy hắn sắc mặt hơi đen, trở nên vài phần độc ác:

- Hừ! Đúng là người trẻ tuổi tâm cao khí ngạo, có phúc mà không biết hưởng. Đợt khi Tử Tịch sư huynh truy sát Vân Vũ trở về, đem động phủ này mở ra, ngươi có hối hận cũng không kịp ah.

Đắc ý cười cười, tên thanh niên nhìn Hoàng Thiên với thần sắc tràn đầy miệt thị, nhanh chóng phất tay quay đầu rời đi.

Mà phía sau hắn, Hoàng Thiên khi nghe được cái tên Vân Vũ, sắc mặt vốn đang vô cùng trầm tĩnh đột nhiên biến đổi, trở nên thập phần dữ tợn. Một cỗ sát ý không tự chủ được xuất hiện dâng lên trong hắn, lạnh lẽo đến khiếp người.

Người mà hắn đang muốn bồi dưỡng, muốn thu làm thủ hạ, bị

người ta truy sát, sống chết không rõ?

- Tử Tịch, ngươi muốn chết.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 176: Vân Vũ Nguy Nan

Ánh mắt hắn âm trầm đến cực độ, bộc phát ra sát khí cực kỳ khủng khiếp. Vân Vũ mặc dù còn chưa nhận hắn làm chủ nhân, nhưng theo kế hoạch tiến triển thì sẽ không mất quá nhiều thời gian nữa. Vậy mà giờ đây lại bị người vây công, đánh cho trọng thương bỏ chạy?

Điều này chẳng khác nào một cú tát giáng vào mặt hắn, chà đạp lên tôn nghiêm của hắn cả.

Rồi trong chớp mắt, thân ảnh của hắn vụt một tiếng lao về phía tên thanh niên, trong lòng sát khí cuồn cuộn không dứt, hiển lộ ra cả quanh thân.

- Muốn chết.

Tên thanh niên phản ứng không tệ, rất nhanh phát hiện Hoàng Thiên ra tay với mình. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, đồng thời tế xuất ra một cây cự bổng đón đỡ.

Đùng một tiếng trầm đục, nắm quyền của Hoàng Thiên đánh lên thân cự bổng, đem nó uốn cong một vòng. Tên thanh niên sắc mặt chợt biến, nơi cánh tay đang cầm cự bổng truyền tới một lực lượng phản chấn vô cùng cường đại. Không chỉ triệt tiêu toàn bộ lực lượng của hắn, mà còn tiến sâu vào nội thể, đem xương cổ tay suýt nữa chấn nát.

Không để cho hắn có cơ hội thu tay, một cỗ sát khí lạnh lẽo đã ập tới bao phủ xung quanh thân thể, đậm đặc ghê người. Đối diện hắn là một khuôn mặt âm trầm như nước, duy chỉ có đôi mắt là

nồng đậm sát khí, mãnh liệt vô biên vô hạn, khiến hắn trong lòng kinh hãi không gì sánh được.

Hắn hôm nay ngu ngốc đi chọc phải một tên sát thần.

Hai cánh tay suýt nữa bị phế, tên thanh niên đến sức lực để nắm cự bổng cũng không còn nữa, điên cuồng bạo lui về phía sau, khóe miệng bật máu.

Nhưng Hoàng Thiên sẽ tha cho hắn sao? Câu trả lời là không. Hắn thối lui còn chưa đứng vững, thân hình của Hoàng Thiên đã nhanh chóng áp tới, một quyền hướng ngực phách xuống.

Bịch một tiếng máu tươi tung tóe, vùng ngực của tên thanh niên cơ hồ bị đánh cho lõm xuống, xương cốt gãy nát.

Hắn khóe miệng không ngừng hộc ra máu tươi, bị Hoàng Thiên nắm lấy như một con gà, nhấc bổng lên không trung. Không đến ba hơi thở giao chiến, hắn triệt để bị người ta đánh bại, thậm chí một chút nữa thôi liền bỏ mạng.

Thẫn thờ nhìn về phía thân ảnh trẻ tuổi trước mắt, tên thanh niên có cảm giác bị một loại tử vong bóng ma bao phủ xuống đầu, khiến hắn cực kỳ sợ hãi, điên cuồng vùng vẫy.

Nhưng dưới lực siết mạnh mẽ của Hoàng Thiên, hắn có cố gắng đến mức nào cũng đều vô dụng. Khuôn mặt của hắn tái đi trắng bệch, ánh mắt trừng trừng mở lớn.

Hít một hơi thật sâu kiềm chế sát khí trong lòng, Hoàng Thiên lúc này mới lạnh nhạt lên tiếng hỏi:

- Ngươi nói tới Vân Vũ, là Vân Vũ của Thiên Kiếm Môn sao?

Ánh mắt tràn đầy hoảng sợ chi mang, tên thanh niên hai tay vô lực nắm lấy cổ tay của Hoàng Thiên, liên tục van xin:

- Tha mạng… Tha mạng…

Thấy đối phương không có trả lời câu hỏi của mình, Hoàng Thiên ánh mắt lạnh đi:

- Trả lời câu hỏi của ta.

Cảm nhận cơn đau đớn cực độ truyền tới từ cổ, tên thanh niên sợ đến không còn suy nghĩ được gì nữa, liên tục gật đầu.

Mãi tới khi Hoàng Thiên hơi nới lỏng, hắn mới ho ra vài búng máu, vội vàng nói:

- Phải… phải… hắn… hắn bỏ chạy về phía đó.

Một tay ôm cổ, một tay chỉ về phương xa, hắn trong lòng vẫn không ngừng run lên vì sợ hãi. Tên thiếu niên tưởng chừng như yếu ớt này, tại sao lại có thể mạnh đến một mức độ khủng khiếp như thế? Hắn trước mắt đối phương ngay cả tư cách vùng vẫy cũng không có, đây là cái dạng gì thực lực.

Hơn nữa, loại sát khí khủng khiếp phát ra từ đối phương, là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn gặp phải, quá mức khủng bố. Người thanh niên tóc trắng này, tuyệt đối là một cái nhân vật cực kỳ tà ác.

- Ra tay với thủ hạ của ta, chết…

Quăng thân thể tên thanh niên xuống đất, Hoàng Thiên chỉ lưu lại một câu không đầu không cuối, liền vội vã quay người rời đi. Để lại phía sau một đám người thần sắc kinh hãi, hiển nhiên còn chưa tiếp thụ được mọi chuyện xảy ra.

Riêng tên thanh niên thân mang trọng thương, phải cố gắng lắm mới bò dậy được. Hắn ánh mắt ban đầu là sợ hãi, sau đó dần dần chuyển sang ác độc dữ tợn, gằn lên trong cổ họng:

- Ngươi đợi đó…

Chưa để hắn nói hết câu, đột nhiên trên vùng da trên cổ bung ra một vết rách chạy dài, máu tươi đỏ lòm. Ngay sau đó là mi tâm, ngực, cánh tay, đùi mỗi một bộ vị của hắn đều đứt đoạn, tựa như bị người cầm kiếm chém qua, chết ngay tại chỗ.

Một tên thanh niên đang sống sờ sờ trước mắt, không đầy nửa giây sau liền trở thành một đống thịt vụn không rõ hình dạng. Một màn máu tanh quỷ dị này xảy ra khiến cho đám người xung quanh sắc mặt đều tái đi, hoảng sợ bỏ chạy ra bốn phương tám hướng, la hét không ngừng.

Mà tác giả của màn giết người kinh khủng đó, lúc này đã yên vị trên lưng quỷ cầm, sớm rời xa khỏi khu vực động phủ. Hắn quyết định trước tiên truy tìm tung tích Vân Vũ.

Theo như tên thanh niên kia lời nói, thì Vân Vũ lần này trọng thương bỏ chạy, lại còn bị đám người Tử Tịch truy sát, tuyệt đối là lành ít dữ nhiều. Để thu phục được tên thuộc hạ này, Hoàng Thiên đã bỏ ra không ít tâm tư, tuyệt nhiên không thể để cho hắn dễ dàng chết như thế.

Hơn nữa, theo Hoàng Thiên tính toán, đám người kia muốn phá giải được Cửu Kiếm Thông Thiên trận, chí ít phải cần hơn một tháng. Khoảng thời gian dài như thế quá đủ để hắn cứu người.

Lấy từ trong trữ vật một chiếc Huyết Hồn Đăng, hắn cảm nhận một chút phương hướng, sau đó thúc dục quỷ cầm nhanh chóng bay tới. Đây là một món đồ mà hắn đặc biệt yêu cầu Cố Sở luyện chế, bên trong có phong ấn một giọt hồn huyết của Vân Vũ. Chỉ cần khoảng cách không xa quá ba trăm dặm, liền có thể xác định được vị trí của đối phương.

Hiển nhiên, hắn đối với việc thu phục Vân Vũ đã chuẩn bị từ rất lâu và cực kỳ chu đáo, ngay cả món đồ này cũng đã chuẩn bị kỹ

càng.

Cùng tại thời điểm đó, tại một nơi khác của Cửu U Chi Địa.

- Để xem các ngươi còn chạy đi đâu được? Chỉ một cái phế vật cũng dám chống lại ta sao, ngươi lá gan ngược lại rất lớn ah.

Thanh âm có vài phần chế giễu vang lên trong không gian, nếu cẩn thận cảm nhận, còn có một tia tức giận chi khí.

Chỉ thấy phí dưới phiến rừng già nơi chân núi, hai cái thân ảnh một nam một nữ thập phần chật vật, bị mười mấy tên tu sỹ khác dồn sát vào bên vách đá.

Mà thanh âm, chính là phát ra từ một tên nam tử vận kim sắc trường bào, người cầm đầm đám người này.

- Hừ! Tiểu nhân đắc chí, nếu chẳng phải ta đạo thương, ngươi là cái thá gì?

Tên nam tử bị bao vây trên cơ thể vết thương chằng chịt, máu đen chảy dài thấm đẫm toàn bộ y phục của hắn, thê thảm đến khó mà tưởng tượng nổi. Nhưng sâu trong ánh mắt của hắn, không hề có một tia khuất phục, chỉ có sự quật cường và không cam lòng.

Kim sắc trường bào nam tử nhếch môi cười, ánh mắt mang theo vài phần châm chọc nhìn tới, lắc đầu nói:

- Buồn cười! Thua thì chính là thua, còn cố gắng ngụy biện làm gì? Ngươi ngay đến dũng khí chấp nhận thất bại còn không có, quả thực khiến ta cảm thấy bẩn tay ah.

Bị người miệt thị cùng khinh thường, tên thanh niên kia trong mắt bắn ra sát khí mãnh liệt, đôi bàn tay siết chặt đến rớm máu. Hắn rất muốn lao lên liều mạng cùng đối phương, muốn khiến đối phương trả giá đắt vì việc xem thường hắn. Nhưng trớ trêu thay… sự thật là hắn không thể, hắn đánh không lại người ta.

- Giao chìa khóa của động phủ ra đây.

Kim sắc trường bào nam tử vẫn một mực đứng tại chỗ, hướng về phía hai người mà nói. Hiển nhiên, mục đích hắn truy sát hai người này đều là vì thứ đồ vật này – chìa khóa mở ra động phủ.

- Nằm mơ…

Thanh niên kia sắc mặt tràn đầy máu, nhưng vẫn không che giấu được nét cương quyết. Hắn biết hôm nay khó thoát, dù có giao ra chìa khóa cũng không thay đổi được gì. Như vậy, thà liều mạng cùng đối phương một trận, chí ít còn có thể cá chết lưới rách, lưỡng bại câu thương.

- Không biết sống chết. Giết hắn cho ta.

Nam tử kim sắc cười lạnh ra lệnh, nhất thời mười mấy tên thủ hạ của hắn cùng lúc ra tay, mang theo từng luồng khí tức cường đại chèn ép tới, khủng bố vô cùng.

Tên nam tử kia sắc mặt ngưng trọng, nhưng trong tay vẫn xuất hiện trường kiếm, bước lên đứng chắn ở phía trước nữ tử, quyết tâm bảo vệ nàng ở phía sau.

Lúc này nhìn kỹ mới thấy, nữ tử này thân hình thon thả, diễm lệ động lòng người, dù cho trên thân mang một bộ chiến giáp kỵ sỹ thô kệch, cũng không thể nào che lấp. Khuôn mặt của nàng bị che kín bởi chiến giáp, không nhìn ra được hình dáng. Nhưng người ta vẫn cảm nhận được một cỗ khí chất tràn đầy hoang dã và mị lực, kinh diễm vô cùng. Một cỗ cảm giác rất riêng, rất đặc biệt mà những phụ nữ bình thường không thể nào có được.

Cùng vào thời điểm đám người kia tấn công, nữ tử này đột nhiên bước ra một bước sóng vai cùng nam tử, trên vai trường cung đảo nhẹ ra cánh tay, chớp mắt kéo xuống.

U… u… u!

Hắc khí cuồn cuộn từ hư không xuất thế, hình thành một cỗ lốc xoáy đen ngòm, chớp mắt hội tụ trên thân cung. Ba cái mũi tên dài cứ như thế cấp tốc hình thành từ quỷ khí, lấp lánh hàn mang. Tay nàng vừa buông, ba mũi tên như hóa thành ba vệt u minh chi khí, phá không lao về phía trước.

Tốc độ của ba mũi tên cực kỳ khủng khiếp, đến mức ba cái mục tiêu người còn không kịp phản hứng gì đã bị nhất tiễn xuyên tim, gần như chết ngay tại chỗ.

Tình huống này quá bất ngờ, thậm chí mấy tên tu sỹ khác còn chưa có nhận ra được đồng bọn của mình bị bắn chết, vẫn một đường công kích tới. Năng lượng cuồng bạo, công kích lăng liệt chớp mắt ập về phía hai người.

- Tử Thanh, cẩn thận.

Nữ tử vừa mới buông dây cung, còn chưa kịp phản ứng, tên thanh niên đã kinh hô một tiếng lao tới ôm lấy nàng. Đồng thời trường kiếm trong tay hắn cũng quét ra một đường, mơ hồ phóng ra đạo đạo lôi điện cuồng dã, ngăn lại phần lớn công kích.

Chỉ là hắn chung quy cũng chỉ có một mình, làm sao ngăn cản hết. Thành ra vẫn có vài công kích vượt qua đánh lên người hắn, để lại vài vết thương sâu hoắm. Máu tươi cũng không còn nhiều để chảy, hắn ôm thiếu nữ trong lòng, theo quán tính lăn lộn mấy vòng trên nền đất, phủ phục nơi đó. Hắn bây giờ đến khí lực cũng không còn đủ để đứng dậy nữa.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 177: Ngươi Không Có Tư Cách

Những người này không ai khác, chính là Vân Vũ cùng đám người Tử Tịch. Còn Tử Thanh, chính là một tồn tại đặc thù được Vân Vũ cứu ra trong một bí cảnh hồi ba tháng trước.

Tử Tịch lẳng lặng nhìn qua hai người, khóe môi khẽ cong lên đẹp mắt, tay phải vươn ra đảo nhẹ một cái. Không trung bất chợt xuất hiện một vòng tròn màu máu, bao bọc lấy hai người.

Tình thế ngay từ lúc ban đầu, đã nghiêng hẳn về một phía. Hai người có thể trụ được đến lúc này, có lẽ đã là cực hạn. Nếu như không có biến cố bất ngờ nào, bọn họ phải chết là điều chắc chắn.

Vòng tròn này vừa xuất hiện, Tử Thanh sắc mặt đột nhiên đại biến, đằng sau lớp mặt nạ, khuôn mặt của nàng hiện lên vẻ đau đớn tột cùng. Cả cơ thể nàng bị nhấc bổng lên không trung, từng làn khói hắc sắc không ngừng tản ra, tiêu tán không còn. Mỗi một lần như thế, cơ thể của nàng lại thêm mờ nhạt đi, không còn sức sống.

Vân Vũ trông thấy một màn này, cả cơ thể run lên bần bật, phát ra tiếng thét thê lương. Hắn điên cuồng bò về phía nữ tử, cánh tay không ngừng giơ lên, như muốn nắm lấy nàng, như muốn phản kháng lại đối phương, nhưng hắn không làm được.

Thân thể bị luyện hóa, nhưng Tử Thanh vẫn quật cường chống đỡ, không có một tiếng rên đau đớn. Càng như vậy, vẻ hung ác trên gương mặt của Tử Tịch càng thêm rõ nét. Vòng tròn máu dưới sự điều khiển của hắn, lần nữa co cụm lại quanh người nàng, điên

cuồng vận chuyển.

Bản mệnh linh hồn không ngừng bị luyện hóa, Tử Thanh rốt cục cũng không chịu được nữa, lần đầu tiên phát ra một tiếng kêu đau đớn, thê lương cực cùng.

Tiếng kêu này, tựa như một con dao sắc đâm vào tim Vân Vũ. Hắn toàn thân cứng nhắc, hô hấp đình trệ, ánh mắt cũng mất đi sự kiên định vốn có, mà trở nên ngây ngốc vô hồn. Cổ họng hắn giật giật liên tục, như muốn phát ra thanh âm, như muốn nói ra gì đó, nhưng hắn không nói được.

Khí xám dày đặc từ trong cơ thể của hắn bất ngờ tràn ra, gào thét ngưng tụ xung quanh tân thể. Mỗi một tấc da thịt, mỗi một lỗ chân lông đều ẩn ẩn hàn mang, lôi điện du động như chân long xuất thế. Cổ họng của hắn rung động ngày càng thêm mãnh liệt, vang lên tiếng gầm nhẹ trầm thấp, trôi nổi phiêu du khắp bốn phương tám hướng.

- Lôi điện là thứ mạnh mẽ, nhưng không đồng nghĩa rằng nó chỉ có mạnh mẽ, nó còn có thời điểm yếu nhược. Nó không chỉ có thô bạo, mà còn có cả sắc bén. Nó không chỉ có phá hủy mà còn có tân sinh. Nó không chỉ có tử vong chết chóc mà còn có sinh mệnh chi linh…

- … Kiếm Uy Chi Đạo đó của ngươi một đường hóa lôi thành kiếm, nhưng lại chỉ có thể biểu hiện ra một mặt uy lực thô bạo và chết chóc mà quên mất đi những trạng thái đối nghịch vốn có, những trạng thái khiến nó trở nên hoàn hảo. Mất đi sự cân bằng tự nhiên, kiếm đạo của ngươi chẳng khác nào tử đạo. Không sớm thì muộn cũng phải tiêu tan.

Từng lời nói của ai đó, lúc này bất chợt vang vang lên trong tâm chí hắn, cứ thế liên miên không dứt. Cứ mỗi một giây trôi qua, thân thể của hắn lại xảy ra một lần biến hóa. Từng luồng khí tức cương mãnh ầm ầm tỏa ra tứ phía, đem đất đá xung quanh đều

chấn thành tro bụi.

Đến tận bây giờ, hắn mới có thể cảm nhận được huyền ý ẩn trong lời nói của người kia, mới chạm tới áo nghĩa của kiếm đạo một đường. Hắn hôm nay ngộ Đạo.

Đùng một tiếng nổ lớn, sâu tận trong thâm tâm của hắn, một nơi nào đó hoang tàn đổ nát, một nơi chứa đầy những mảnh vỡ đạo tâm, là một nơi từng khiến cho hắn đau khổ trong tuyệt vọng. Nơi đó xuất hiện một bóng người.

- Thế gian vạn bảo lấy Kiếm làm Vương! Vạn ác hồng trần lấy Ma làm Đạo. Ngươi đường này, đạo này, chính là vì Kiếm Ma Chi Đạo, Ma hoàng lâm thế.

Bóng người mờ ảo, thanh âm thanh nhẹ nhàng nhu hòa, nhưng lại ẩn ẩn một loại uy nghiêm tuyệt thế. Lời hắn vừa ra, toàn bộ bốn phương nơi này đột nhiên lâm vào chấn động nổ lớn. Trong hắc ám tối mù, một mầm cây hắc sắc cứng cáp đột nhiên nảy ra, tràn đầy sức sống, nhanh chóng vươn mình trong không gian.

Đạo của hắn – Tân sinh.

Phía bên ngoài, thân thể của hắn bắt đầu xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Tiếng gầm trong cổ họng không còn trầm thấp mà trở nên mạnh mẽ hữu lực, hai mắt của hắn bắt đầu chuyển màu, ngả sang một sắc đen duy nhất, trầm trọng và lạnh lẽo. Một thanh kiếm không biết tự lúc nào hình thành, bay quanh thân thể hắn, liên tục vang lên tiếng ông ông rung động.

Mọi chuyện nói thì lâu, trên thực tế lại diễn ra trong chớp mắt. Tử Thanh vẫn đang còn trong nguy hiểm, sống chết cận kề. Không có thời gian cảm nhận biến hóa của bản thân, hắn bước chân tiến lên phía trước một bước, đưa tay đón lấy thanh kiếm, hét lớn một tiếng chém ra.

- Ầm!

Bóng kiếm bay ngang, nhanh đến khó mà tin nổi, ngay sau đó gây ra một tiếng nổ long trời lở đất.

Chỉ thấy vị trí Tử Tịch đang đứng lúc này trống trơn không còn một mảnh. Hóa ra, hắn đã bị một kiếm kia chém bay ngược ra năm sáu chục mét xa.

Một kích đắc thủ, Vân Vũ không có đi truy sát đối phương mà nhanh chóng lao về phía Tử Thanh, ôm lấy thân thể nàng vào lòng. Cảm nhận sinh khí nhợt nhạt phát ra, tâm thần của hắn không khỏi trùng xuống, sâu trong đôi mắt đen nhánh hiện lên nét đau thương khó nói thành lời.

- Tử Thanh…

Chẳng để cho hắn có cơ hội xem xét thân thể của nàng, phương xa mặt đất đã tuyền ra từng trận nổ lớn, từng tiếng rống giận điên cuồng vang lên, phẫn nộ vô cùng. Trong mờ mịt khói bụi, thân ảnh của Tử Tịch nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt.

- Dám đánh lén ta! Vân Vũ ngươi muốn chết.

Hét lớn một tiếng, trong mắt hắn hiện lên nét phẫn nộ khó mà hình dung. Hắn đường đường là đệ tử chân truyền của Chí cường giả, là siêu cấp thiên tài. Vậy mà lại bị một tên phế vật sắp chết đánh lén thành công. Đây là cỡ nào chê cười cùng ô nhục?

Từ phẫn nộ hóa thành độc ác, hắn hai tay bỗng nhiên mở ra. Một cái hồn phiên chớp mắt xuất hiện trong tầm mắt, hướng lên bầu trời bay tới. U quang không ngừng phát ra, như bao phủ toàn bộ bốn phương tám hướng, một cỗ khí tức quỷ dị lạnh lẽo bộc phát lan tràn, đè ép lên tất cả mọi người có mặt tại đây.

- Vốn để cho ngươi chết một cách bình thường, nhưng ngươi hôm nay đã thành công chọc giận ta rồi. Ta phải đem linh hồn của

ngươi thu vào Hấp Quỷ Hồn Phiên, hành hạ ngươi đời đời kiếp kiếp.

Đồng thời với lời nói của hắn, không gian xung quanh cũng bắt đầu xảy ra biến hóa. Từng cái quỷ hồn ác độc không ngừng xuất hiện, chớp mắt công kích về phía tất cả mọi người, bao gồm cả thủ hạ của hắn.

Hiển nhiên, hắn muốn giết chết toàn bộ mọi người ở đây để bịt đầu mối. Tiếng la hét hoảng sợ, tiếng kêu gào thảm thiết. Từng cái nhân mạng lần lượt bị giết chết, bị sinh sinh luyện hóa thành quỷ hồn.

Đưa kiếm chém lui một cái quỷ hồn, Vân Vũ sắc mặt tràn đầy ngưng trọng. Hai tay đảo mạnh một vòng, tạo nên một lớp bảo hộ xung quanh thân thể mình và Tử Thanh. Nhìn trạng thái nguy cấp của nàng, sắc mặt của hắn tràn ngập đau đớn, cả người phát ra sát khí mãnh liệt. Bật mình lên không trung, hắn ôm lấy thân thể Tử Thanh bay đi như tên bắn, muốn đưa nàng chạy trốn khỏi nơi đây.

Hắn không sợ Hấp Quỷ Hồn Phiên này, nhưng Tử Thanh thì khác. Nàng bản thể chính là một đầu quỷ tu, gặp phải Hấp Quỷ Hồn Phiên này chẳng khác nào gặp khắc tinh, rất dễ tổn thương, bị người luyện hóa.

Nhìn thấy một màn này, Tử Tịch sắc mặt dữ tợn toát lên tiếu ý, càng thúc dục hồn phiên mạnh mẽ hơn, từng đạo quỷ khí chi quang không ngừng xâm nhập qua vòng sáng bảo hộ, đâm vào thân thể của Tử Thanh.

Vân Vũ sắc mặt đại biến, gầm lên tức giận, một đường kiếm quét qua đem phân nửa quỷ khí chém nát.

Không dừng lại tại đó, thân thể hắn trên không trung đột nhiên đảo hướng, vung kiếm tấn công về phía hồn phiên. Thân kiếm dưới sự thúc dục của hắn run lên dữ dội, bằng mắt thường cũng

có thể cảm nhận được Ma khí đậm đặc hòa quyện cùng sát khí cực hạn.

Gần như trong chớp mắt, một luồng kiếm khí khủng khiếp ngập trời được chém ra, ẩn hàm uy lực như muốn hủy diệt bất cứ thứ gì nó gặp trên đường, gào thét mà tới. Hồn phiên bị kiếm khí chém lên, bạo phát ra nổ lớn kịch liệt, không gian đổ nát, một mảng rừng lớn bị chấn tan thành bụi phấn.

Loại hủy diệt trong chiến đấu này, có lẽ đã vượt quá phạm trù mà Nguyên Đan có thể thi triển ra được. Mạnh mẽ đến khó mà tin nổi.

Nhưng mà bụi mù tan đi, Vân Vũ sắc mặt gần như lâm vào trong tuyệt vọng. Vì trên không trung, Hấp Quỷ Hồn phiên vẫn lành lặn, không một chút tổn hao. Một chiêu kiếm toàn lực mà hắn có thể thi triển ra, lại không thể phá vỡ được thứ đồ này.

Không còn được vòng sáng bảo hộ, thân thể của Tử Thanh tiêu tán càng thêm nhanh. Vẻ thống khổ ẩn hàm trong ánh mắt, nàng thân thể run rẩy không ngừng, hai tay ôm lấy bờ vai của Vân Vũ mà siết chặt.

Dần dần, sắc mặt của Vân Vũ ngày càng thêm rối loạn, vừa lo lắng vừa giận dữ, hắn biết Tử Thanh sắp không trụ nổi nữa rồi.

- Dừng tay đi, ta sẽ giao chìa khóa động phủ cho ngươi.

Cuối cùng, hắn cũng đành phải cắn răng nuốt lửa giận vào trong lòng, cầu khẩn lên tiếng. Một cỗ cảm giác cực kỳ khó chịu nổi lên trong tâm trí, hắn hôm nay phải khuất phục người khác, không phải vì hắn yếu hơn đối thủ. Mà là vì hắn không có năng lực bảo vệ người thân bên cạnh, người mà hắn yêu thương, hắn vô dụng.

- Cầu xin ta sao? Ha ha! Muốn ta tha mạng cho ả thì quỳ xuống

đi!

Tử Tịch vẻ mặt tràn đầy chiến thắng chi ý, dương dương đắc ý nhìn xem Vân Vũ, giọng điệu tràn đầy chế giễu.

Vân Vũ thần sắc phức tạp, hết nhìn về phía Tử Thanh, rồi lại nhìn về phía Tử Tịch. Hắn biết đối phương đang cố ý hạ nhục mình, hắn biết đối phương sẽ không dễ dàng tha cho hai người như thế. Nhưng hắn vẫn phải thử, vì hắn không muốn Tử Thanh chết đi, hắn không muốn mất nàng. Đối với hắn, nàng còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Cái gì tôn nghiêm, cái gì thể hiện, hắn không cần.

Ngay khi mà hắn đưa ra quyết định, chuẩn bị quỳ xuống thì một thanh âm đột nhiên vang lên, khiến cho động tác của hắn dừng lại, nội tâm dâng lên cảm xúc vui mừng khó tả:

- Muốn thủ hạ của ta quỳ gối? Ngươi còn không có tư cách đó.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 178: Ma!

- Kẻ nào?

Thanh âm bất ngờ khiến cho Tử Tịch sắc mặt cực kỳ khó coi, vội vàng quát lớn.

Trả lời cho hắn là một luồng kiếm khí mạnh mẽ từ bầu trời phóng xuống, tràn ngập hủy diệt khí tức cùng sát khí nồng đậm, tựa như một hồi diệt thế tai kiếp giáng lâm, gầm thét dữ dội, ầm ầm hủy diệt bất cứ thứ gì cản đường nó. Kiếm khí quang mang như hóa thành một mặt trời nhỏ, vô cùng chói mắt! Đem một phương không gian chiếu rọi thành một màu chói sáng, không thể nào mà mở mắt.

Một chiêu này, so với một chiêu khi nãy Vân Vũ phát ra có vài phần tương tự, nhưng chênh lệch thì khó mà tưởng tượng nổi, không thể nào so sánh.

Đùng!

Nổ lớn như sấm sét giữa trời quang, đinh tai nhức óc, bốn phương không gian ầm ầm chấn động, bốc lên vô tận thanh quang chói sáng, hòa lẫn với bụi đất mịt mù. Chỉ thấy kiếm khí như là phô thiên cái địa, mạnh mẽ đem Hấp Quỷ Hồn Phiên chém nát, ầm ầm sụp đổ.

Về phần Tử Tịch đang điều khiển hồn phiên, cũng không thể chịu nổi lực đạo phản chấn, nháy mắt bạo nổ ba bốn cái thủ hộ ngọc phù, nhưng vẫn như cũ bị chấn cho thổ huyết, thậm chí hai cánh tay suýt chút nữa bị phế.

Thời khắc sau đó, hắn hai mắt chìm xuống, trên mặt dâng lên một tia ngưng trọng, sợ hãi ngẩng đầu lên bầu trời.

Hơn trăm mét độ cao trên bầu trời, một cái đầu quỷ cầm to lớn đang chậm rãi bay lượn, mỗi một lần vỗ cánh đều khiến bốn phương không gian nổi lên cương phong lốc xoáy, khủng bố vô cùng.

Đặc biệt là trên lưng quỷ cầm, một cái thân ảnh đứng yên tại chỗ, tựa như một cây thần thương vươn mình thẳng tắp, uy thế ngập trời.

Hắn – là Hoàng Thiên.

Một chiêu kiếm hủy diệt Hấp Quỷ Hồn Phiên, đồng thời đả thương Tử Tịch, chiến lực của hắn tuyệt đối vượt xa trước đây, mạnh đến kinh người.

Điều khiển quỷ cầm hạ xuống dưới hiện trường, hắn chỉ liếc qua Vân Vũ một cái đầy tán thưởng, sau đó nhanh chóng quay đầu về phía Tử Tịch, ánh mắt ẩn ẩn sát khí khó mà hình dung.

Bị ánh mắt này của hắn nhìn tới, Tử Tịch con ngươi co rụt lại, nội tâm không ngừng run rẩy. Ánh mắt của người này quá đáng sợ, chỉ một ánh mắt vậy mà lại khiến hắn trong lòng sinh ra một tia vô lực kháng cự.

Sắc mặt trắng nhợt, hắn bước chân không tự chủ được lui bước về phía sau, hiển nhiên đã có tâm lý chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào. Kẻ này chỉ cần một chiêu kiếm, lại có thể hủy diệt Hấp Quỷ Hồn Phiên mà sư phụ đặc biệt luyện chế cho hắn, đây là cần cỡ nào thực lực mới có thể?

Phải biết, ngay cả hắn khi sử dụng toàn bộ sức mạnh cũng không thể khiến món đồ này tổn hao, dù chỉ là một vết xước, vậy mà kẻ này chỉ cần một chiêu. Cái này, làm sao có thể so sánh, làm

sao có thể đánh?

- Ngươi là ai? Tại sao lại nhúng tay vào chuyện của ta?

Ánh mắt dán chặt lên thân thể Hoàng Thiên, hắn thận trọng lên tiếng, âm thanh trầm thấp có phần khàn khàn, có lẽ là do nơi yết hầu còn vương máu sau va chạm hồi nãy.

- Ngươi còn không có tư cách biết.

Hoàng Thiên nhàn nhạt lắc đầu, cũng không có ý định dài dòng với đối phương, trường kiếm trong tay nhất thời huy động. Khí thể của hắn tản mát ra xung quanh, như muốn đem mọi vật đều đông cứng lại, sát khí lạnh lẽo đến vô cùng.

Lời nói của Hoàng Thiên khiến cho Tử Tịch sắc mặt trầm xuống, hiển nhiên cực kỳ tức giận khi bị người xem thường. Nhưng khi nhìn thấy Hoàng Thiên có ý định động thủ, hắn con ngươi co rụt lại, sắc mặt nhanh chóng chuyển thành sợ hãi.

- Chủ… Chủ nhân.

Ngay tại thời điểm mà hoàng Thiên muốn động thủ, một thanh âm có phần miễn cưỡng bỗng nhiên vang lên bên tai hắn. Vân Vũ không biết tự lúc nào đã đi tới bên cạnh, sắc mặt tràn đầy phức tạp chi mang, khàn khàn lên tiếng.

Hắn đã gọi Hoàng Thiên là chủ nhân.

Một lời này khiến cho động tác của Hoàng Thiên ngưng lại, ánh mắt quét về phía Vân Vũ mang theo vài phần ngạc nhiên, hiển nhiên không nghĩ Vân Vũ sẽ hành động như thế.

Bị Hoàng Thiên nhìn tới, Vân Vũ nắm tay bất giác siết chặt lại, liên tục hít mấy hơi thật dài, sau đó sắc mặt trở nên tràn đầy kiên định, nói:

- Chủ nhân! Có thể để ta tự tay giết chết hắn không?

Hoàng Thiên chăm chú nhìn vào ánh mắt của Vân Vũ, cảm nhận được nét cương quyết trong đôi ánh mắt đó, hắn mặt không đổi sắc, gật đầu đồng ý.

Đối với thực lực của hắn bây giờ, có lẽ cái mà thế nhân gọi là siêu cấp thiên tài đều không đáng nhắc đến. Giết một cái Tử Tịch, cũng chỉ đơn thuần tăng lên số lượng người chết trên tay hắn mà thôi. Giờ đây Vân Vũ thỉnh cầu, hắn chẳng có lý do gì không đồng ý cả. Thay vì chết một cách vô ích, chi bằng để tên này trở thành tảng đá mài dao cho thủ hạ của mình.

Vân Vũ được Hoàng Thiên đồng ý, vội vàng ôm thân thể của Tử Thanh giao cho hắn, sau đó cúi đầu thật sâu nói:

- Giúp ta bảo hộ nàng.

Lúc này Hoàng Thiên mới có cơ hội đánh giá nữ tử này, không ngờ lại là một nhân loại quỷ tu. Có lẽ là sinh linh ở bên trong Cửu U Chi Địa này, không biết vì lý do gì lại quen biết với Vân Vũ. Nhìn trạng thái của nàng yếu ớt vô lực, hắn chân mày hơi nhíu, nhanh chóng đưa tay tiếp lấy, bế nàng trên tay.

Vân Vũ sau khi giao Tử Thanh cho Hoàng Thiên, sau đó quay người về phía Tử Tịch, sắc mặt nhất thời trở nên dữ tợn:

- Tử Tịch! Chịu chết đi.

Vừa nói hắn trong tay ma kiếm dần dần sáng lên, u u toát ra vô tận kiếm ma chi khí.

- Hừ! Chỉ bằng vào ngươi?

Tử Tịch ở đằng xa thấy Hoàng Thiên không có ý định ra tay thì trong lòng thở phào một tiếng, chỉ cần tên sát thần này không có hành động, hắn liền không sợ.

Thấy Vân Vũ không biết sống chết muốn đánh với mình, hắn hừ lạnh một tiếng, thân thể như thiểm điện vụt tới.

- Dùng hồn của ngươi để khai mở ta Kiếm Ma Chi Đạo,

Vân Vũ hô lớn, trên thân thể cùng ma kiếm đều bốc lên một ngọn lửa màu đen nhạt, ẩn tàng từng tia khí tức kỳ bí vô cùng. Lôi điện quấn quanh, chìm vào trong mỗi tấc da thịt, tràn đầy lực lượng bạo phát.

Hắn huy động một chiêu kiếm chém ngang, đem thế công của Tử Tịch ngăn chặn, đồng thời đánh bay đối phương ngược trở lại, dọc đường đi chấn nát không biết bao nhiêu cổ thụ.

- Dùng máu của ngươi để viết ta Kiếm Ma chi danh.

Không để cho Tử Tịch có cơ hội thở dốc, Vân Vũ lại một lần nữa vung kiếm chém tới. Một kiếm này thiên không biết sắc, đại địa sợ run, cực tốc đuổi tới.

Tử Tịch ho ra vài búng máu, sắc mặt lạnh lùng khó tả, cánh tay chụp lên túi trữ vật, hai tay đánh ra thủ pháp kỳ quái. Lập tức hình thành nên một cỗ cự thuẫn khổng lồ, chắn tại trước cơ thể của hắn.

Uỳnh!

Âm thanh nổ nát vang xa, những vết nứt như mạng nhện lấy vị trí của Tử Tịch làm trung tâm chớp mắt lan tràn trên mặt đất. Phương viên mấy trăm mét đại thụ tan hoang đổ nát, như trời sụp đất lở.

Tử Tịch sắc mặt tràn đầy âm trầm, trong tay xuất hiện một cái la bàn kỳ quái, tung lên trên bầu trời. Ngay sau đó kim bàn xoay chuyển, trời đất bên dưới đột nhiên trở nên hỗn loạn, một cỗ lực lượng mênh mông chớp mắt bao phủ xuống.

Mà dưới sự chèn ép của những năng lượng này, Vân Vũ lại lâm vào một trạng thái điên cuồng kỳ lạ. Giống như hắn đã từng có một ấn tượng rất sâu về loại năng lượng này, giống như hắn đã từng có một mối thâm thù đại hận đối với nó.

- Chính là các ngươi… Là các ngươi đã hại chết cha ta.

Sát khí khủng khiếp bộc phát, Vân Vũ lần đầu tiên lâm vào trạng thái mất kiểm soát gầm rú. Từng đạo ma khí nồng đậm từ đâu đó trong thân thể cấp tốc hình thành, dung nhập vào thân kiếm.

Lúc này, nơi đây đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng kỳ quái. Chỉ thấy phía sau lưng Vân Vũ, một cái hư ảnh khổng lồ đột nhiên xuất hiện. Một cỗ tang thương mơ hồ không rõ quanh quẩn, khi thì như xa xưa vạn cổ, lúc lại như tươi mới gần kề.

Đó là một cái bóng hình to lớn, ma khí ngợp trời, mỗi một nhịp hô hấp đều khiến cho thinh không cuồn cuộn cương phong, mỗi một nhịp tim đập đều khiến cho trời đất vang lên tiếng bạo nổ. Dường như cả thể giới này, đều bị sự tồn tại của hắn làm cho sợ hãi. Xung quanh thân thể hắn, sương mù cuồn cuộn một màu đen đặc, trở thành một vòng xoáy cắn nuốt cả thương mang.

Hắn… là Ma, chân chính Ma.

Vân Vũ gầm lớn, hai tay cầm chặt lấy ma kiếm, dùng hết sức mình mà vung lên. Phía sau hắn, hư ảnh khổng lồ cũng hành động y hệt, hai cánh tay khổng lồ chắp tới, nắm theo một cây cự kiếm quét ngang bầu trời.

- Ầm!

Một tiếng nổ vang lên khắp thiên địa, bầu trời nứt toác. Chiếc la bàn của Tử Tịch dưới một chiêu này liền không chịu nổi, bị nổ tung thành ngàn mảnh. Sóng năng lượng cực chấn lan xa, vốn

trong phương viên mấy trăm mét đã rạn nứt, dưới trùng kích lần này triệt để hóa tro bụi, hóa thành một cái hố sâu cực lớn, triệt để trở thành một vùng đất chết.

- Ầm! Ầm! Ầm!

Hủy diệt la bàn, công kích cũng không có yếu đi mà hướng thẳng về phía Tử Tịch phách tới. Đại địa lại một lần nữa xảy ra rung chuyển, nổ lớn như sấm rền liên tục vang ra.

Tử Tịch tóc tai bù xù, sắc mặt tái mét, thất khiếu không ngừng chảy máu, ánh mắt lộ vẻ giận dữ nhưng cũng tràn đầy bất lực. Từng cái từng cái hộ mệnh ngọc phù không ngừng phá toái, nhưng công kích vẫn không hề có xu hướng dừng lại.

Rốt cục, đến khi chiếc ngọc phù cuối cùng nổ nát, Tử Tịch nội tâm gần như chết lặng, cũng đã chuẩn bị tinh thần chịu chết, thì trên thân thể hắn đột nhiên nổi lên một vầng sáng phóng hộ, miễn cưỡng ngăn cản công kích.

- Đạo hữu, thỉnh nương tay. Nó là ta Lục Tiểu Ca đồ đệ, xin nể mặt ta mà tha cho nó một mạng.

Trong nháy mắt xung quanh Tử Tịch ánh lên tinh quang, từng cái tinh điểm lượn lờ quỷ dị hình thành nên một cái thân ảnh mơ hồ, đứng chắn phía trước hắn, hướng về phía Vân Vũ mà lên tiếng.

- Chỉ một cái hóa thân thần thức lạc ấn, cút ra cho ta.

Vân Vũ cười dữ tợn, không thèm quan tâm đến lời nói của đối phương, thân thể lao đi với một tốc độ khủng khiếp, mạnh mẽ vung kiếm. Bóng kiếm gào thét, thân ảnh Ma đằng sau hắn lần nữa huy động, mang theo cự kiếm ầm ầm chém xuống.

Hóa thân thần thức lạc ấn của Lục Tiểu Ca dưới một kích này yếu ớt như giấy, bị hủy diệt ngay tức khắc. Chỉ lưu lại một tiếng quát chói tai, tràn đầy oán hận:

- Giết đệ tử ta… bất cứ ai cũng phải trả giá.

Vân Vũ bộ dáng không thèm quan tâm, ánh mắt ngưng tụ trên cơ thể Tử Tịch, bày ra sát khí kinh người. Đám người này, chính là những kẻ đã hại gia đình hắn tan nát, đã khiến hắn sống trong đau khổ từng ấy năm, bọn chúng đáng chết.

Không kéo dài thêm nữa, kiếm trong tay hắn lần nữa vung ra, hướng về phía cổ của Tử Tịch mà chém tới. Đã mất đi vòng phòng hộ, Tử Tịch làm sao chống đỡ, trực tiếp bị chém đứt đầu, chết ngay tại chỗ.

Ngay tại thời điểm đó, bên ngoài Thiên Nguyên đại lục, Học Viện Thiên Nguyên.

Một tên tướng mạo trẻ tuổi thanh niên đang đả tọa đột nhiên mở mắt, khuôn mặt trở nên âm trầm như nước, nhếch môi cười gằn:

- Dám giết đệ tử của ta… các ngươi muốn chết.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 179: Mầm Cây Bị Gãy

Giết chết Tử Tịch, nhưng Vân Vũ trong lòng lại không có thoải mái được thêm chút nào. Hắn quỳ phục bên cạnh cái xác không đầu, có chút thẫn thờ vô định.

Hóa ra, kẻ thù của hắn không chỉ có đám người Lôi Viêm, mà còn có cả một tên Lục Tiểu Ca nữa. Chí cường giả, hắn cuộc đời này liệu có cơ hội trả thù không? Hắn phải làm sao bây giờ?

Ngay tại thời điểm hắn khủng hoảng nhất, một bàn tay mềm mại khẽ chạm vào vai hắn, mang theo từng làn hơi lạnh nhè nhẹ, nhưng đối với hắn lại cực kỳ ấm áp.

Đưa ánh mắt thẫn thờ nhìn tới, hắn thấy Tử Thanh đang đứng ngay bên cạnh, nhẹ nhàng nhìn hắn. Nàng lúc này đã bỏ đi lớp mặt nạ và bộ chiến giáp trên cơ thể, tóc dài buông xõa, khuôn mặt không trang điểm nhưng vẫn cực kỳ tuyệt sắc, diễm lệ động lòng người. Từ nàng, như có như không toát ra một cỗ khí chất hoang dã và đầy mỵ lực, khiến người nhìn vào không khỏi hiện lên khát khao chinh phục.

Nhìn nàng, Vân Vũ dần dần lấy lại được sự bình tĩnh vốn có. Hắn nắm lấy tay nàng khẽ siết, chậm dãi đứng lên, sau đó hướng về phía Hoàng Thiên mà cúi đầu thật sâu.

Hắn hiểu rằng, chính chủ nhân đã cứu sống Tử Thanh, đưa nàng từ cõi chết trở về. Nhưng ngoài cúi đầu cảm tạ, hắn chẳng biết phải làm gì khác nữa. Tử Thanh thấy hắn hành động như thế, cũng không do dự cúi đầu.

Hoàng Thiên sắc mặt vẫn trầm trầm như vậy, khó lòng mà nhìn ra được cảm xúc. Không ai biết được trong đầu hắn đang suy nghĩ điều gì, chỉ thấy hắn lắc nhẹ đầu, ra hiệu cho Vân Vũ đi theo mình.

Đi ra khỏi vùng đất đổ nát, hắn tiến về phía trước mặt vách đá, đưa tay về phía trước. Nơi đó có một mầm cây non vươn mình ra từ kẽ đá, xanh tươi mơn mởn. Chỉ đáng tiếc là, vì dư ba của trận chiến hồi nãy, nó bị đánh gãy ngang thân, nhựa cây như máu ngưng tụ, từng giọt ướt đẫm.

Đưa ngón tay chạm nhẹ vào giọt mủ, hắn không có quay đầu lại, mà nhẹ nhàng mở miệng:

- Ngươi có biết, một mầm non khi bị gãy, để có thể tiếp tục sinh tồn, nó phải làm gì không?

Câu hỏi của hắn khiến cho Vân Vũ nhất thời mê mang, hiển nhiên không hiểu tại sao hắn lại hỏi như vậy.

Cũng chẳng để cho Vân Vũ trả lời, Hoàng Thiên đã tự mình lẩm bẩm:

- Muốn tồn tại, nó phải mọc ra một nhánh mầm non mới để thay thế, một nhánh mầm mạnh mẽ hơn, tràn trề hơn trước đó. Điều này khó, nhưng không phải không thể. Một khi thành công, mạnh mẽ lột xác, nó sẽ tiếp tục vươn mình chinh phục những tầm cao mới, sinh tồn đến cuối cùng, hoàn thành nhân sinh của chính nó.

- Điểm khác biệt giữa nó với những cây khác, có lẽ chính là vết sẹo này, vết sẹo lưu lại trên thân, đeo đẳng suốt dòng đời của nó. Cũng giống như ngươi và ta, đều đã có một vết sẹo trong cuộc đời – Đạo Thương. Có lẽ trong mắt lũ người kia, vết sẹo này thực đáng chê cười, bởi vì bọn chúng luôn nghĩ chỉ những kẻ yếu đuối mới có thất bại, mới để lại những vết sẹo như thế. Nhưng đối với ta, nó

không đơn giản là vết sẹo, mà là minh chứng chứng minh rằng ta đã từng sai lầm, ta đã từng yếu đuối.

- Yếu đuối, đã từng yếu đuối thì sao? Chẳng phải cuối cùng, ngươi vẫn trở thành một kẻ mạnh, một kẻ ngang hàng với những kẻ khác đấy sao? Điều đó chứng minh nỗ lực của ngươi luôn lớn hơn những người bọn chúng, và những thành quả mà ngươi đạt được là hoàn toàn xứng đáng.

- Chí cường giả… đáng nể, nhưng không đáng sợ. Bọn họ cũng chỉ giống như những tu sỹ bình thường khác, đều phải đi từ con số không tròn trĩnh, cũng phải đi lên từ một kẻ yếu đuối. Ngươi hiện tại không thể so sánh với họ, nhưng không đồng nghĩa với tương lai cũng như thế. Ta tin một ngày nào đó, ngươi sẽ trở thành một tồn tại vượt qua tất cả bọn chúng, sẽ tự tay báo thù cho gia đình của mình. Bởi vì ngươi không giống với bất kỳ người nào khác… ngươi là Kiếm Ma.

Ngươi là Kiếm Ma!

Từng câu từng chữ trong lời nói của Hoàng Thiên vang lên, như từng hồi trống nện sâu vào tâm hồn Vân Vũ.

Nhìn chăm chăm vào mầm cây trước mắt, nắm tay hắn bất giác siết chặt lại, hơi thở ngày một dồn dập hơn. Hắn như thấy bóng hình của bản thân từ mầm non đó, từng giờ từng khắc tranh đấu để sinh tồn. Hắn như thấy được một tương lai không xa, bóng cây rợp mát cả vùng trời, cũng như hắn đi được đến đỉnh phong cuộc đời, tự mình báo thù rửa hận.

Hoàng Thiên lúc này đã chuyển dời ánh mắt về phía Vân Vũ, quan sát từng tia biến hóa của đối phương. Thủ hạ của hắn, nhất thiết phải vượt qua bài khảo hạch này, phải tự mình vượt khỏi cái bóng ma quá khứ, phải dám đương đầu với bất cứ khó khăn nào ở tương lai.

Bởi vì kẻ địch mà hắn phải đương đầu trong tương lai, là một tồn tại vượt qua sức tưởng tượng, một tồn tại mà ngay cả bản thân hắn cũng khó hình dung được đối phương mạnh đến mức nào. Nếu như thủ hạ của hắn ngay cả một cái Chí cường giả cỏn con trong thế giới này cũng không dám chống lại, thì lấy tư cách gì để cùng hắn chống lại kẻ địch kia?

Cuối cùng, Vân Vũ cũng không để cho Hoàng Thiên thất vọng. Sâu trong đôi mắt của hắn, dần ánh lên nét kiên định và tự tin khó tả, giống như hắn một lần nữa tìm lại được bản thân mình, một lần nữa khôi phục được ý chí và sức sống tràn trề của tuổi trẻ.

Đâu đó quanh đây đột nhiên vang vọng lên một vài câu nói, những lời nói kể về một truyền kỳ thần thoại, như vang vọng từ tương lai dội về, quanh quẩn không dứt:

“Hắn là một người tu kiếm.

Là một kẻ từng đi sai trên con đường kiếm tâm.

Là một kẻ từng bị người ta đánh nát Kiếm Uy Chi Đạo.

Từ đó, Đạo của hắn thay đổi… Đạo của hắn không còn là Kiếm Uy nữa.

Đạo của hắn… Tên của hắn… là Kiếm Ma!”

Năm tháng, sẽ là minh chứng rõ nhất, sẽ là câu trả lời chính xác nhất cho ngày hôm nay, cho những gì mà Hoàng Thiên đã nói với hắn. Là sinh hay là tử, là mầm cây chết yểu hay đại thụ chọc trời, đã không nằm trong sắp xếp của Thiên Đạo, không nằm trong tay bất cứ kẻ nào khác, mà nằm trong tay bản thân hắn – Kiếm Ma.

- Chuyện trở thành thủ hạ của ta, tạm thời đừng để cho người khác biết. Được rồi, đi tìm kiếm cơ duyên của chính mình đi thôi. Cửu U Chi Địa này nguy hiểm, có lẽ ta không cần nhắc nhở ngươi

nữa. Hành sự cẩn thận một chút, nên nhớ… không được tùy tiện quỳ gối trước kẻ khác. Đó không chỉ đơn thuần là tôn nghiêm của ngươi, mà còn là của chính ta nữa.

Cảm nhận biến hóa của Vân Vũ, Hoàng Thiên trong lòng tràn đầy tán thưởng, nhẹ bước qua vỗ vai của hắn, lưu lại lời nói sau đó quay người rời đi.

Thu phục được Vân Vũ, kế hoạch của hắn đã tiến thêm một bước cực dài, mọi sự dần dần đi vào trong quỹ tích mà hắn vẽ ra, nằm trong tầm khống chế.

- Ngươi đáng lẽ hoàn toàn có thể trở thành huynh đệ của ta, nhưng đáng tiếc… khi mà ngươi chỉ mũi kiếm về Hàn Lâm cùng Anh Vũ, ngươi đã hoàn toàn đánh mất đi cơ hội đó.

Ngồi yên vị trên lưng quỷ cầm, Hoàng Thiên ánh mắt thoáng nhìn xuống phía dưới đại địa, nơi mà Vân Vũ cùng Tử Thanh đang đứng, khẽ than trong lòng.

Ngưng lại một lát, hắn ngẩng cao đầu, ánh mắt như phóng tới tận chân trời, tự mình thì thào trong cổ họng:

- Ngoại giới giờ này, có lẽ đã bắt đầu rồi. Bạch Gia, đây chỉ mới là đòn đánh đầu tiên thôi, hảo hảo hưởng thụ ah.

Thiên Nguyên đại lục, từ giờ phút này chính thức biến thiên.

…

Cùng tại thời điểm đó, trên Thiên Nguyên đại lục.

Một quần thể sơn phong cao ngút tầm mắt, trải dài trên phạm vi mấy trăm dặm tả hữu. Từng trận mây mù huyền ảo quấn quanh, khiến cho nơi này trở nên thơ mộng chẳng khác nào chốn bồng lai tiên cảnh.

Trên lưng chừng ngọn núi đầu tiên, vách đá cheo leo dựng đứng, một khu vực rộng lớn như bị thứ gì đó cắt qua, bằng phẳng sáng bóng như gương. Trên đó có khắc hai chữ cổ khổng lồ, như rồng bay phượng múa – Bạch Gia.

- Rầm rầm...

Từng trận thanh âm nặng nề nổ vang lên như sấm rền. Đại trận thủ hộ của Bạch Gia ánh lên hào quang chói sáng, hiển nhiên là bị người ngoài công kích.

Từ vạn cổ đến nay, hộ sơn đại trận chính là một trong những thứ tôn nghiêm nhất của một phương thế lực. Một khi nó bị công kích, chẳng khác nào khiêu khích tới toàn bộ thế lực đó, đánh lên mặt mũi của họ.

Hôm nay lại có kẻ dám ra tay công kích hộ sơn đại trận của Bạch Gia, một trong mười đại thế lực mạnh nhất Thiên Nguyên đại lục.

Chỉ thấy bốn phương không gian xung quanh quần thể núi non lúc này, bị bao vây bởi vô số tu sỹ, ngùn ngụt không nhìn thấy giới hạn. Những tu sỹ này, mỗi một cái đều là tinh anh chọn lọc, khí chất hơn người. Hiển nhiên không phải là tạp nham tán tu bình thường, mà là tập hợp chỉnh thể của phương thế lực nào đó.

Phía bên trong hộ sợ đại trận, tộc nhân của Bạch Gia đều đã xuất hiện, ai nấy sắc mặt hoặc ngưng trọng, hoặc tức giận nhìn ra ngoài. Mỗi một người đều đẩy tinh thần sẵn sàng lên cao nhất, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

- Trần Gia, Hứa Gia, Thiên Đạo Môn… Các ngươi đừng có khinh người quá đáng.

Bạch Ly cùng một đoàn thái thượng trưởng lão trong tộc ngự không mà đứng, giọng nói tuy có vẻ rất là khinh đạm bình tĩnh,

nhưng vẫn không che giấu được một cỗ phẫn nộ chi ý.

Thật không ngờ, đám tu sỹ đang vây công ngoài kia lại chính là người của ba phương thế lực này, mỗi một cái đều không yếu hơn Bạch Gia chút nào.

- Không cần nhiều lời, vùng không gian nơi này đã bị bọn ta phong cấm rồi. Biết điều thì giao Cố Tinh Cực Đạo Thạch ra đây, Bạch Gia các ngươi không giữ nổi nó đâu.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 180: Bạch Gia Nguy Khốn

- Không cần nhiều lời, vùng không gian nơi này đã bị bọn ta phong cấm rồi. Biết điều thì giao Cố Tinh Cực Đạo Thạch ra đây, Bạch Gia các ngươi không giữ nổi nó đâu.

Bạch Ly vừa mới dứt lời, phía bên ngoài đã vang lên một thanh âm ngạo nghễ. Loại này lời nói phát ra, tựa như không có để Bạch Gia vào trong mắt.

Nét mặt Bạch Ly âm trầm như nước, thoáng hiện lên tia giận giữ, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, ánh mắt ngưng lại ở phương xa, lên tiếng giải thích:

- Ta đã nói rồi, Bạch Gia không hề nắm giữ Cố Tinh Cực Đạo Thạch, các ngươi đều bị người lừa rồi.

Đồng thời, trong lòng của hắn đều đang tức giận đến nghiên răng nghiến lợi. Thật không ngờ, mục tiêu của kẻ đấu giá tin tức về Cố Tinh Cực Đạo Thạch lần trước lại chính là Bạch Gia.

- Ha ha! Ngươi không cần phải che giấu nữa. Sự kiện tại Táng Binh Chi Địa, Hứa Gia chúng ta chậm mất một bước để Bạch Gia các ngươi đoạt đi Cố Tinh Cực Đạo Thạch, nhưng hôm nay các ngươi không còn may mắn nữa đâu.

Phía ngoài thanh âm lần nữa vang lên, là Hứa Tịnh – gia chủ hiện tại của Hứa Gia. Hắn dáng người to béo, thoạt nhìn có vẻ rất phúc hậu, duy chỉ có đôi mắt híp cùng đôi lông mày mọc ngược, khiến cho hắn thấp thoáng một nét gì đó cực kỳ âm độc và gian xảo.

Bạch Ly cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, nhếch môi cười gằn:

- Chậm một bước? Nói thật hay ah… Chậm một bước mà toàn bộ người của Bạch Gia chúng ta đều bị hai nhà Trần – Hứa các ngươi tiêu diệt? Chúng ta chưa tìm tới các ngươi đòi công đạo cũng thôi, vậy mà còn dám chạy tới đây hô hoán.

Lời của Bạch Ly rất khéo, không chỉ đoạt được phần lý lẽ, mà còn ẩn ẩn ám chỉ rằng, người của Bạch Gia toàn bộ đều bị hai nhà Trần – Hứa giết chết, làm sao có thể mang Cố Tinh Cực Đạo Thạch trở ra? Như vậy chẳng phải nói một trong hai nhà Trần – Hứa mới là kẻ thực sự cầm tới Cố Tinh Cực Đạo Thạch hay sao?

Nghe được Bạch Ly lời nói, Hứa Tịnh cười ha ha một trận, bộ dáng tựa đang cười nhạo đối phương:

- Phải không? Ta nghe nói vẫn có một con chó chạy thoát đây này! Mà hắn, chính là kẻ đã đoạt được Cố Tinh Cực Đạo Thạch ah.

Tu vi của hắn mới chỉ dừng tại Vấn Đỉnh trung kỳ, so ra còn kém Bạch Ly một bậc. Vốn dĩ ngày thường hắn đối với Bạch Ly cực kỳ kiêng kỵ, nhưng hôm nay hắn hoàn toàn có đủ tự tin đối mặt, bởi vì phía sau của hắn đã có một chỗ dựa vững chắc, là Thủ Hộ Đạo Uẩn Giả của Hứa Gia.

Lời hắn vừa dứt, trên tay hắn liền phát ra một đạo thông tin, chính là loạt hình ảnh được đấu giá từ Thiên Nguyên Đấu Giá hội. Dĩ nhiên, đây không phải là bản xem trước, mà là một bản hoàn chỉnh không che đậy.

Từng tràng hình ảnh trôi qua, sắc mặt của Bạch Ly càng thêm tối lại. Bởi vì hắn nhìn thấy được bên trong hình ảnh đó, kẻ thành công cướp đoạt Cố Tinh Cực Đạo thạch vào tay, không ai khác chính là Bạch Khôi – thiên tài của Bạch Gia bọn hắn.

Mặc dù đó chỉ là phân thân của Bạch Khôi, hơn nữa đã bị người chém chết. Nhưng dù cho hắn lại đi giải thích, đám người kia sẽ tin sao? Chắc chắn là không.

Bạch Khôi là kẻ cướp được Cố Tinh Cực Đạo thạch, và hắn sống sót trở ra khỏi Táng Binh Chi Địa, chỉ cần nhiêu đó đã quá đủ để kết luận Bạch Gia nắm giữ Cố Tinh Cực Đạo thạch rồi.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể lắc đầu khẳng định:

- Ta biết các ngươi không tin, nhưng quả thực Bạch Gia không hề liên quan đến Cố Tinh Cực Đạo thạch.

Hứa Tịnh thấy Bạch Ly không giải thích được thì đắc ý, cười to một trận.

- Được! Cứ cho là Bạch Gia các ngươi không có liên quan tới Cố Tinh Cực Đạo thạch. Vậy ngươi giải thích sao về nhóm thiên tài mới nổi của Bạch Gia? Mấy tháng trước còn là một đám phế vật, vậy mà đùng một cái trở thành siêu cấp thiên tài, tất cả đều lọt vào top 50 trong Cường Giả Bảng của Thiên Nguyên Học Viện?

Quả nhiên!

Bạch Ly trong lòng như đã đoán được từ trước, sắc mặt thoáng chốc trở nên nặng nề vô cùng.

Thời điểm Đại Hội Giao Lưu diễn ra, hắn đã thấp thoáng nhìn ra được điểm bất thường. Bởi vì một đám thế hệ trẻ trước đây vốn rất bình thường, vậy mà lúc giao đấu trong đại hội lại như lột xác hoàn toàn. Mỗi một tên đều bộc phát ra chiến lực kinh diễm, không thua kém gì đám siêu cấp thiên tài khác. Lúc đó hắn còn chưa lý giải được nguyên nhân, bây giờ thì đã hiểu được rồi. Tất cả đều nằm trong sự sắp xếp của người khác.

Mỗi một cái thông tin, một cái sự kiện đều được tạo ra và sắp đặt cực kỳ hoàn hảo. Đây là một ván cờ do người bày ra, triệt để

đẩy Bạch Gia hắn đến tử cục. Mỗi một nước đều rất cẩn thận và thâm độc. Rốt cục là kẻ nào? Là Trần Gia, Hứa Gia, hay là một kẻ nào khác? Nếu là một kẻ khác thì hắn là ai? Bạch Gia từ khi nào đắc tội phải một nhân vật đại trí như thế?

- Nhiều lời làm gì, không giao ra… Chết.

Trả lời cho hắn là một cái bàn tay hư ảnh khổng lồ, gần như che lấp toàn bộ bầu trời nơi đây, ầm ầm vỗ xuống.

- Muốn chết.

Một cái vỗ tay bất ngờ này khiến cho Bạch Ly phi thường phẫn nộ, ánh mắt lập loè ra quang mang màu ngà sữa. Trong tay đánh ra sáu đạo quang mang bạch sắc, vụt về phía hư ảnh bàn tay phóng đi. Trong chớp mắt sau đó, một tiếng nổ rung động đất trời vang lên, đinh tai nhức óc. Bạch sắc quang mang bộc phát đem không gian xung quanh hóa thành một thế giới trắng xoá.

Loại này ánh sáng mãnh liệt tới mức, dù cho người ta đã nhắm mắt lại cũng phải cảm thấy đau rát không thôi, cực kỳ khủng bố. Sáu đạo quang mang bạch sắc của Bạch Ly quả thực rất mạnh, nhưng so sánh với hư ảnh bàn tay thì vẫn còn kém hơn một bậc. Chỉ thấy sau khi va chạm bạo nổ, toàn bộ sáu đạo quang mang đều bị huỷ diệt, còn hư ảnh bàn tay thì chỉ nhạt đi một chút, vỗ thẳng lên thủ hộ đại trận.

Uỳnh!

Như trời sụp đất nứt, toàn bộ vùng không gian trong phạm vi trăm dặm nhất thời lâm vào run rẩy. Âm thanh như hoá thành thực chất, từng đợt điệp điệp lan xa. Đám người Bạch Gia trong tràng kẻ nào kẻ nấy sắc mặt tái nhợt, nội thể như cùng hoà với thanh âm vụ nổ, rung lên từng hồi mãnh liệt, đau đớn khôn cùng.

- Lão tổ, làm sao bây giờ?

Một tên trưởng lão bên cạnh Bạch Ly sắc mặt tràn đầy lo lắng, vội vàng lên tiếng truyền âm.

- Khốn kiếp! Sư huynh lúc này không tại, nếu không bọn chúng dám càn quấy như vậy sao?

Tế xuất ra một cây cốt tiên, Bạch Ly sắc mặt tràn đầy âm trầm, lớn tiếng hô:

- Con cháu Bạch Gia nghe lệnh, liều mạng phòng thủ, kéo dài thời gian hết sức có thể.

Lời hắn vừa dứt, cốt tiên trong tay liền biến thành một đầu giao long hắc sắc, vọt thẳng lên bầu trời.

Người đánh ra hư ảnh bàn tay khi nãy cười lạnh một tiếng, thân thể đột nhiên bốc lên hoả diễm ngợp trời, tựa như hoá thành một vầng thái dương sáng chói, vút lên ngênh đón:

- Đã mấy vạn năm không xuất thế, không ngờ tên tiểu oa nhi Bạch Ly ngươi cũng đạt tới cấp độ này rồi, đúng là tuế nguyệt vô tâm, tre già măng mọc ah…

Tiếng than thở quanh quẩn, kèo theo đó là cú va chạm kinh thiên động địa. Chỉ thấy phía trên bầu trời, hoả diễm cuồn cuộn ngưng tụ thành một đầu đại bàng lửa, móng vuốt bộc phát tinh quang sắc lẹm, mạnh mẽ áp chế đầu giao long.

Thinh không lúc này lâm vào hỗn loạn đại chiến, tiếng long gầm cầm khiếu vang vọng khắp chân trời. Đầu đại bàng lửa kích thước to lớn, nhưng thân thể lại cực kỳ linh hoạt. Mỗi một cú tấn công đều vô cùng tinh tế, mang đậm tính chất nhất kích tất sát. Một cỗ xu thế vô địch ẩn ẩn toát ra, khó mà địch nổi.

Nhưng mà Bạch Ly cũng không phải dạng đơn giản, chỉ thấy đầu giao long rống lớn. Thân hình cuộn tròn vòng về phía lưng đại bàng lửa, giương lên vóng vuốt sắc lẹm vồ tới.

Đại bàng lửa hót lên một tiếng vang trời, chớp mắt quay người đối mặt, song trảo quét ngang. Một màn này rơi vào mắt Bạch Ly, lại khiến hắn nhếch môi cười lạnh. Đuôi giao long ở hư không xẹt qua, nhanh đến khó mà tưởng tượng ập về lưng đại bằng lửa.

Nhưng rất nhanh, hắn sắc mặt liền đại biến. Chỉ thấy đuôi rồng đập vào thân thể đại bàng, lại như đập vào ảo ảnh, không hề phát sinh ra va chạm. Thật không ngờ đầu đại bàng lửa trước mắt lại chỉ là một đạo tàn ảnh.

Một cỗ cảm giác nguy cơ bất ngờ ập đến, Bạch Ly còn chưa kịp xoay mình, đã thấy đùng một tiếng đinh tai nhức óc, tựa như sét đánh giữa trời quang.

Từ trong bóng lửa ngợp trời, người ta nhìn thấy một đạo thân ảnh như hoá thành lưu tinh phóng ngược trở lại sơn môn của Bạch Gia, oanh tạc một ngọn sơn phong thành tro bụi.

Bạch Ly đã thua.

Từ trong khói bụi đổ nát, hắn lần nữa vọt lên bầu trời ngưng trọng nhìn tới. Trong nội tâm hắn lúc này như sóng to gió lớn, không thể tưởng tượng nổi nhìn qua đối diện người này.

Ba mươi giây! Ngắn ngủi ba mươi giây đồng hồ, hắn bị người ta đánh bại. Thậm chí mọi người xung quanh tư duy còn chưa kịp phản ứng, còn không kịp hiểu chuyện gì xảy ra, thì hắn đã bị người ta đánh bại.

Hắn đã sớm đạt đến Vấn Đỉnh hậu kỳ, vô hạn tiếp cận Quy Nguyên, sức chiến đấu khủng bố càng không phải nói. Vậy mà không nghĩ tới, kẻ trước mắt còn mạnh hơn hắn vô số lần, tiện tay liền có thể đả thương hắn?

Kẻ này chẳng lẽ là Quy Nguyên?

Không thể nào, nếu thực sự là Quy Nguyên cảnh, thì hắn chắc

chắn không chỉ bị đánh ngược trở về đơn giản như thế. Phải biết rằng chênh lệch giữa tu sỹ bình thường và tu sỹ Quy Nguyên chính là lạch trời, không thể nào đo đếm.

Lý giải phù hợp nhất, chính là kẻ này chắc chắn đã độ qua kiếp trong cửu kiếp.

- Ngươi là ai?

Cắn răng nén lại thương thế trong cơ thể, Bạch Ly lên tiếng.

- Trở về hỏi Bạch Chấn Long ah! Hắn biết ta là ai đấy.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 181: Chiến Tranh - Tàn Khốc

Bạch Ly bại trận, để cho sỹ khí của tu sỹ tam đại thế lực đùng đùng bạo nổi, như sấm vang đùng đùng, rúng động bốn phương trời. Uy thế này, quả thực mạnh mẽ đến khó mà tin nổi.

Ngược lại, người của Bạch Gia kẻ nào kẻ nấy sắc mặt ngưng trọng, trong lòng càng là hoảng loạn không thôi. Đối mặt cùng lúc với nhân sĩ của ba đại thế lực, đây không phải chiến đấu, mà là đơn phương đồ sát.

Nhìn một màn này, nét đắc ý trên khuôn mặt của Hứa Tịnh càng thêm đậm, cao giọng hô lớn:

- Thiên Nguyên đại lục tình thế nguy nan, mỗi một thế lực, một cá nhân đều phải mang trên mình trách nhiệm. Vậy mà Bạch Gia lại đi trái với thoả thuận của hội nghị thượng đỉnh, cố tình che giấu Cố Tinh Cực Đạo thạch, âm mưu mờ ám. Các ngươi không xứng đáng là nhân sỹ của Thiên Nguyên đại lục, không xứng đáng sinh tồn trên mảnh đất này.

Thanh âm cuồn cuộn như tiếng sấm, rung động bốn phương trời, Hứa Tịnh đứng trên vạn mét thinh không, cương phong lẫm liệt. Mỗi một lời nói đều hào khí ngời ngời, chính nghĩa ngút trời.

- Ta biết chủ trương che giấu Cố Tinh Cực Đạo thạch không phải toàn bộ người của Bạch Gia mà chỉ là một bộ phận nhỏ. Các ngươi nếu còn một chút lương tâm, hãy thành thật giao ra Cố Tinh Cực Đạo thạch, tránh để người của gia tộc bị chết oan chết uổng.

Không cần phải nói, lời này của Hứa Tịnh cực kỳ thâm độc,

trực tiếp đánh vào tư tưởng của nhân sỹ Bạch Gia. Dù cho không hoàn toàn chia rẽ được bọn chúng, nhưng cũng có thể khiến cho lòng người dao động. Con người, luôn luôn tồn tại một sự ích kỷ của riêng bản thân mình, hậu quả do ngươi gây ra, chẳng có lý do gì bắt ta phải gánh vác thay ngươi cả, dù cho ngươi là người thân trong gia tộc, cũng thế cả thôi.

Lòng người dao động, nhưng đám cao tầng Bạch Gia cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm. Và đương nhiên, sẽ không có kẻ nào đứng ra nhận trách nhiệm cả, đơn giản vì sự thật là Bạch Gia không hề nắm giữ Cố Tinh Cực Đạo Thạch.

Như đã đoán được từ trước, Hứa Tịnh nhếch môi cười, quát lớn:

- Các ngươi đã đồng lòng như vậy, ta cũng không nhiều lời nữa… GIẾT.

Tiếng hô của hắn như ngọn lửa châm ngòi, gây nên hiệu ứng bùng nổ lan truyền. Thanh âm hô giết nhất thời vang lên từ khắp bốn phương đại địa, cộng hưởng khắp bầu trời.

Hàng loạt đại pháo pháp khí được người đẩy ra tiền trận, hướng về phía sơn môn Bạch Gia mà bắn.

Oành! Oành! Oành!...

Hơn một ngàn đại pháo pháp khí cùng lúc khai hoả, đinh tai nhức óc. Bầu trời lúc này rợp kín lưu tinh, mỗi một khoả đều kéo theo từng cái đuôi lửa chói loà, rực rỡ đẹp mắt.

Đùng! Đùng!...

Đầu đạn bạo nổ, hộ sơn đại trận của Bạch Gia lâm vào chấn động dữ dội, liên tục loé ra thanh quang sóng lăng, khói đen mịt mù.

Vạn dặm xung quanh, tu sỹ của tam phương thế lực như thái sơn áp đỉnh, tiếng hô giết vang lên không dứt, hướng về phía sơn môn Bạch Gia lao tới.

Bên trong đại trận, mọi thành viên của Bạch Gia đều không còn lòng tin, hoảng sợ nhìn biển người bốn phía. Chiến tranh diệt tộc cỡ này, là lần đầu tiên bọn chúng được chứng kiến, rất có thể cũng chính là lần cuối cùng. Tam phương thế lực vây công, Bạch Gia lấy gì để chống lại?

Một tên trưởng lão vọt bay về phía Bạch Ly, thần sắc lo lắng:

- Lão tổ! Làm sao bây giờ?

Bạch Ly ánh mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm đại quân trước mắt, lại nhìn về phía sơn môn, về phía hàng vạn con cháu Bạch Gia, trong lòng đột nhiên xuất hiện một cỗ thống hận khôn cùng. Hắn căm hận tam phương thế lực, càng căm hận kẻ đã bày ra thế cục này, đẩy Bạch Gia bọn hắn vào tử cục.

- Kéo dài thời gian hết sức có thể… ta sẽ cố gắng đột phá vòng vây thông tri cho sư huynh trở về.

Hắn thừa biết, nếu muốn xoay chuyển được tình thế lúc này, chỉ có thể chờ Bạch Chấn Long trở về. Quy Nguyên, luôn là một tồn tại nghịch thiên, có thể giải quyết bất cứ vấn đề nào xảy ra trên đời này. Dù cho là tam phương thế lực liên hợp, cũng chỉ là đám kiến hôi nhỏ bé.

Một khi Bạch Chấn Long trở về, chính là khi bọn hắn đảo ngược tình thế, là điên cuồng trả thù tam phương thế lực.

Tên trưởng lão không dám chần chừ một giây nào, vội vàng chắp tay:

- Vâng! lão tổ.

Chiến tranh, luôn là một thứ gì đó cực kỳ tàn khốc và khủng khiếp. Sức huỷ diệt của nó, không chỉ ở phạm vi chiến trường, không chỉ ở tính mạng của nhân sỹ, mà còn kéo theo vô vàn hệ luỵ khác.

Thế nhưng, nó lại chính là thứ thể hiện ra rõ nhất bản chất của con người. Tham lam, ích kỷ, hung tàn và độc ác. Từ vạn cổ khai thiên, từ khi loài người xuất hiện, đã gắn liền với những cuộc đại chiến tàn khốc. Kéo dài đằng đẵng xuyên suốt dòng sông lịch sử, loài người không chỉ nhốm máu sinh linh khác, mà còn tắm máu đồng loại để sinh tồn.

Chiến tranh, không làm con người trở nên độc ác, mà là thứ khiến con người thể hiện ra bản năng độc ác của mình.

Bên dưới tràng đại chiến, đã bắt đầu có máu.

Đại trận thủ hộ đã bị phá vỡ. Tam phương thế lực tu sỹ bắt đầu xâm nhập vào bên trong, giao chiến với người của Bạch Gia. Máu bắt đầu chảy, người bắt đầu chết. Tính mạng con người ở đây trở nên rẻ rúng đến không ngờ. Cứ mỗi giây mỗi phút trôi qua, lại có thêm hàng chục người nằm xuống.

Kẻ thương, người chết, nhưng tuyệt nhiên không có một kẻ nào có ý định lui bước. Tu sỹ của tam phương thế lực số lượng áp đảo, càng đánh càng hăng, người của Bạch Gia bị dồn đến đường cùng, điên cuồng đánh trả.

Lúc này đây, thinh không vạn mét cao.

Một tên thanh niên mặc trường bào trắng ngự không mà đứng, ánh mắt thâm thuý nhìn chiến trường bên bưới. Đôi ánh mắt đó, không hề biểu lộ ra một tia cảm xúc gì. Tựa như tràng cảnh thảm khốc bên dưới, hắn đã thấy qua vô số lần, đã sớm chai sờn với nó vậy.

- Chủ nhân ah chủ nhân! Mười sáu tuổi ngươi đã có thể bày ra một cái bố cục như thế này, chẳng trách năm đó Đế Tôn thế lực cũng bị ngươi một tay đánh bại. Ha Ha.

Tuỳ ý vuốt ve giới chỉ trên tay, hắn lại tự mình lẩm bẩm:

- Kiếm Ma cũng đã xuất hiện rồi, Diệp Thế… ngươi khi nào mới lộ diện đây ah?

Giọng nói của hắn rất nhẹ, nhưng trên chiến trường hỗn loạn vẫn có thể rõ ràng một mạch. Tựa như, thanh âm của hắn và âm thanh trên chiến trường không cùng một cái đẳng cấp tồn tại.

Khí tức quấn quanh, một màn ma khí cuồn cuộn bao vây thân thể hắn, từng cái phù văn phức tạp lấp lánh, toát ra quang mang sáng rực. Một cỗ khí thế bá vương ẩn ẩn hiện quanh quẩn, gần như vượt ra khỏi quy luật của phiến thiên địa này.

- Cảnh giới của ta đã có thể Trảm Đạo rồi, nhưng tại sao lại không thể cảm nhận được thứ mà chủ nhân nói chứ? Chẳng lẽ còn có huyền cơ nào khác? Có lẽ nên tìm Xương Cuồng lão nhân thỉnh giáo một hồi ah.

Dứt lời, hắn khoé miệng mỉm cười nhàn nhạt, cánh tay vươn nhẹ về phía trước vẽ ra một vòng tròn. Không gian dưới một vẽ của hắn yếu ớt như tờ giấy, vỡ ra một thông đạo đen ngòm tràn đầy loạn lưu khí tức. Nhìn thoáng qua tràng chiến tranh bên dưới, hắn lắc nhẹ đầu than thở, sau đó bước vào thông đạo. Chớp mắt sau đó, thân hình tiêu thất thông đạo biến tan. Mọi thứ chớp mắt biến mất không còn dấu vết, tựa như chưa bao giờ tồn tại.

Nếu như có tu sỹ khác ở đây nhìn thấy được một màn này, có lẽ sẽ kinh sợ đến không nói nên lời. Bởi vì hành động tưởng chừng như rất đơn giản của hắn vừa rồi, nhưng lại là Phá Toái Hư Không.

…

Lại nói về chiến trường bên dưới.

Giết chóc đã bị đẩy lên đến cực hạn cao trào, mỗi một cái tu sỹ trên tay đều đã nhuốm máu, đều đã giết người đến đỏ con mắt. Xác người la liệt trên triền núi, thậm chí một số nơi máu đã hội tụ thành tưng dòng chảy nhỏ, róc rách chảy xuôi.

Đại pháo pháp khí nổ vang, sơn môn sụp đổ. Không phân biệt địch ta, không quan tâm yếu mạnh. Vô số quang mang tốc độ khiếp người, xé toạc bầu trời phách tới. Cứ mỗi đợt nả pháo, lại có hơn mười mấy người tan xác, da thịt hoà lẫn cùng máu đỏ, tung toé khắp bầu trời hắc ám.

Bạch Ly gầm lên, gần như lâm vào điên cuồng nhất trạng thái, nắm trong tay cốt tiên lao về phía kẻ địch.

Oành! Một tiếng nổ lớn, vô số tinh quang long khí hoá thành bạo vũ trút xuống nhân gian. Tựa như thiên kiếp, liên miên không thấy điểm cuối.

Phập! Phập!

Tu sỹ của tam phương thế lực nhìn thấy một màn này, tựa như gặp phải tận thế, điên cuồng thi triển bản lĩnh phòng ngự của mình.

Nhưng mà bọn chúng, đối diện với cấp độ cường giả như Bạch Ly thì chẳng khác nào đám kiến hôi, dù có phòng ngự cường đại đến mức nào, cũng chỉ có một con đường chết.

Cứ thế, mỗi một tiếng phập vang lên là có một tên tu sỹ của tam phương thế lực ngã xuống. Tràng cảnh chẳng khác nào phàm nhân cắt cỏ, kinh khủng vô cùng. Nhân mạng lúc này, chân chính là cỏ rác.

Tất nhiên, tam phương thế lực sẽ không để cho hắn tiếp tục giết người của mình như thế. Chỉ thấy đùng một tiếng vang vọng ngợp trời, một lão giả trên mình cháy rực ngọn lửa thanh sắc, bộc phát ra tốc độ cực hạn, ngưng tụ toàn thân sức mạnh vào nắm đấm, đối chiến với Bạch Ly.

Không đến mười phút sau, Bạch Ly khoé miệng phun máu bay ngược trở về, nơi ngực áo rách toạc để lộ ra vết thương khá lớn, bạch huyết chảy xuôi.

Phía bên ngoài, hơn trăm cỗ đại pháo pháp khí đùng đùng khai hoả, lần nữa oanh tạc lên sơn môn Bạch Gia. Toàn bộ quần thể kiến trúc, lúc này hoàn toàn biến thành một vùng đổ nát, tan hoang cực kỳ.

Không còn thời gian quan tâm đến thương thế của mình, Bạch Ly thân hình như sấm chớp, điên cuồng lao về phương xa đại địa, cốt tiên trong tay lần nữa hoá thành giao long hắc sắc, gầm rú thét gào.

- Hừ! Muốn phá phong ấn? Không dễ như thế đâu.

Lão giả kia rất nhanh đuổi theo phía sau, thân thể chớp mắt huyễn hoá ra một đầu đại bàng lửa khổng lồ.

- Phá cho ta!

Bạch Ly gầm lên, gần như mặc kệ đối phương công kích, long trảo điên cuồng vỗ lên vách màng trận pháp.

Oành!

Gần như cùng một lúc, khi mà giao long trảo của Bạch Ly vỗ lên đại trận, thì hoá thân đại bàng lửa của lão giả cũng công kích tới.

Điên cuồng sóng chấn động, màn sáng run lên mãnh liệt, bắt

đầu xuất hiện những vết nứt chạy dài, tuỳ thời có thể phá toái bất cứ lúc nào. Chịu một kích nghiêm trọng, đầu hoá thân giao long lộn cổ xuống đại địa. Bạch Ly thể nội gần như vỡ nát, hắn gầm lên như dã thú, hai mắt đều muốn lồi ra ngoài. Nhưng vẫn không bỏ lỡ cơ hội, quật mạnh chiếc đuôi về phía vết nứt.

Nổ lớn trầm trọng, vách màng đại trận nhất thời nổ ra một vết rách lớn, thông ra thế giới bên ngoài. Rồi ngay sau đó, toàn bộ đại trận tựa như bong bóng nước nổ tan, vạn dặm không gian tựa như thoát khỏi cầm cố, sáng bừng hi vọng.

- Lão tổ!

Thành công phá vỡ không gian phong ấn, nhưng Bạch Ly cũng phải trả một cái giá không nhỏ, suýt nữa bị một trảo vồ đứt đôi người.

- Con cháu Bạch Gia nghe lệnh, chia ra đột vây. Kẻ nào sống sót thì nhớ lấy lời ta, sau này báo thù rửa hận, tắm máu tam phương thế lực.

Gầm lên trong điên dại, Bạch Ly thu hồi hoá thân giao long. Từng giọt bạch huyết trên thân thể dần dần ngưng tụ tại mi tâm, bất chợt cháy lên ngọn lửa trắng yêu dị.

- Bạch Linh huyết mạch thiên phú – Bạch Diễm Phần Thiên.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 182: Mùi Của Chiến Tranh

Từ một ngọn lửa nho nhỏ, sau khi Bạch Ly hét lên thì đột ngột bành trướng, bạch mang đậm đặc đến mức chói mắt, mang theo từng cỗ nóng bỏng bao trùm lên đại địa, phóng vụt lên thương thiên.

Hào quang vạn trượng, hoả diễm bạch sắc hừng hực khắp đất trời. Quả thực không hổ cho cái tên phần thiên, bầu trời lúc này gần như đang bị thiêu cháy, rực rỡ kinh người.

Bạch Linh huyết mạch thiên phú vốn đã không tầm thường, dưới sự thúc dục của cường giả Vấn Đỉnh như Bạch Ly, lại càng thêm khủng khiếp. Cảnh tượng xảy ra, không khác nào tận thế. Toàn bộ tu sỹ của tam phương thế lực sắc mặt kinh hãi nhìn bầu trời rực lửa, con ngươi đều trở nên đau rát.

Ngay khi toàn bộ mọi người còn đang ngây ngô quan sát, bầu trời lửa đột nhiên xảy ra biến hoá. Chỉ thấy bóng lửa như mây, hoá thành vô số đạo hoả diễm rơi xuống nhân gian. Một trận mưa lửa cứ thế bắt đầu, từng đoàn hoả diễm tựa như giọt mưa, mang theo từng cỗ sóng nhiệt khủng bố, đem không khí dọc đường đều đốt lên tanh tách. Nhiệt độ khắp bốn phương nháy mắt cũng tăng đến một ngưỡng giới hạn, gần như khiến người ta không thể thừa nhận nữa, bắt đầu xuất hiện tổn thương trên cơ thể.

Tam phương thế lực tu sỹ như vỡ trận, theo bản năng của mình gào thét. Hoặc điên cuồng phòng ngự, hoặc điên cuồng chạy trốn, hỗn loạn không ngừng. Điều kỳ lạ là người của Bạch Gia dưới màn mưa lửa này lại không hề hấn gì, ngược lại còn như cá

gặp nước, sức mạnh tăng lên một đoạn dài.

Không có ham chiến, toàn bộ người của Bạch Gia nhanh chóng tản ra tứ phía, chia nhau chạy trốn. Hơn ai hết, bọn chúng hiểu rằng một chiêu này của lão tổ chỉ có thể duy trì một đoạn thời gian, nếu còn không tranh thủ cơ hội chạy trốn, đón chờ bọn chúng chính là cái chết.

- Hay cho một cái huyết mạch thiên phú, rất cường đại ah.

Lão giả khi nãy nhìn thinh không rực lửa, trong lòng không khỏi nổi lên một tia tán thưởng thật lòng. Hắn tại thời điểm tu vi như Bạch Ly, tuyệt nhiên không thể thi triển ra công kích cường đại cỡ này.

- Trần Cơ, cần ta giúp sao?

Nhất thời bên hắn vang lên một thanh âm nhàn nhạt, có chút châm biếm ý tứ.

Không có quay đầu nhìn lại, Trần Cơ khoé môi khẽ nhếch lên, lắc nhẹ đầu:

- Mấy vạn năm rồi, Hứa Tông ngươi vẫn còn không bỏ được cái tật khích tướng ah.

Hứa Tông trong lời nói của Trần Cơ, không ai khác chính là Thủ Hộ Đạo Uẩn Giả của Hứa Gia.

- Ha ha! Ngươi chớ chủ quan, huyết mạch Bạch Linh từ Thượng Cổ đã sớm nổi danh cường đại, vô địch cùng cảnh giới. Gia hoả Bạch Ly này đã sớm thuế biến được cực hạn thiên phú – Bạch Diễm Phần Thiên, một khi liều mạng thi triển, thắng thua khó nói ah.

Quỷ dị xuất hiện bên cạnh Trần Cơ, Hứa Tông ánh mắt tràn đầy hiếu kỳ, như xuyên thấu qua tầng tầng hoả diễm đặt trên cơ

thể của Bạch Ly.

Trần Cơ cười nhạt:

- Lại cho hắn mấy lần thuế biến cực hạn thiên phú, thì vẫn chỉ là Vấn Đỉnh hậu kỳ, so với người chạm tới lĩnh vực Quy Nguyên vẫn còn kém xa. Điều ta lo lắng nhất chính là Bạch Chấn Long đây.

Đã đại chiến đến mức này, vậy mà vẫn không thấy Thủ Hộ Đạo Uẩn Giả của Bạch Gia đâu, Trần Cơ mơ hồ cảm nhận được một tia không ổn, nhưng không thể nào giải thích nổi, Bạch Chấn Long rốt cục đã đi đâu? Vì cớ gì lại không xuất hiện?

Nghe thấy cái tên Bạch Chấn Long, Hứa Tông nét mặt hiện ra nét chế giễu:

- Ngươi lo xa ah! Năm đó nếu không có Vương Đình ngăn cản, hắn đã chết dưới kiếm của ta rồi. Bây giờ còn dám xuất hiện, lão tử sẽ một kiếm lấy mạng hắn.

Trần Cơ liếc mắt về phía Hứa Tông, giọng điệu có chút lành lạnh:

- Thật không? Ngươi đừng quên, hắn năm đó là một siêu cấp thiên tài của Bạch Gia, chỉ dùng không tới hai ngàn năm tu tới Vấn Đỉnh hậu kỳ, cùng chúng ta vạn tuổi lão quái xếp vào một cái tầng lớp. Bây giờ qua vạn năm nữa, không biết hắn còn tiến bộ đến mức nào đây, có khi đã Quy Nguyên cũng không chừng.

Vừa nói, Trần Cơ trong lòng vừa hồi tưởng về đoạn lịch sử năm đó. Một tên cái thế thiên tài Bạch Gia từng bước quật khởi. Từ một kẻ hậu bối nhỏ bé, kém bọn lão đến vạn tuổi, chỉ trong vòng hai ngàn năm liền đi tới một cấp độ cùng bọn lão ngang hàng, danh chấn Thiên Nguyên Đại lục. Hắn có lẽ không còn là thiên tài, là là chân chính yêu nghiệt. Có trời mới biết được, một vạn năm qua hắn tiến bộ đến mức nào.

Nghĩ đến đây, lão nghĩ cũng không dám nghĩ thêm nữa, nếu như hắn thực sự đã Quy Nguyên, hậu quả khó mà tưởng tượng nổi. Đem gia tộc của một cao thủ Quy Nguyên tiêu diệt, chẳng khác nào chọc vào nghịch lân của hắn. Cổ nhân đã nói, thất phu giận dữ máu tuôn ba thước, thiên tử nổi giận xác chết vương trăm dặm, còn Quy Nguyên nộ khí chính là thiên địa tai kiếp.

Thế nhưng sự việc đã đi đến một bước này, cũng không còn đường lui nữa. Trần Cơ ánh mắt lộ ra nét tàn nhẫn, vì Cố Tinh Cực Đạo thạch, tất cả mọi cái giá bỏ ra đều xứng đáng.

- Ta lên ngăn cản Bạch Ly, ngươi dẫn người đi truy sát người bỏ chạy, đừng để cho kẻ nào chạy thoát.

Lưu lại cho Hứa Tông một lời nói, bóng dáng của Trần Cơ chớp mắt biến mất, một khắc sau liền xuất hiện bên cạnh Bạch Ly.

Bị Trần Cơ quấn lấy, Bạch Ly không thể tiếp tục thi triển Bạch Diễm Phần Thiên nữa. Tu sỹ của tam phương thế lực được giải vây, nhanh chóng tập hợp thành từng đoàn, tiến hành truy sát người của Bạch Gia.

Rất nhanh, chiến trường lan rộng ra bốn phương tám hướng, thanh âm cũng xa dần rồi biến mất. Nơi đây, chỉ còn lại một mảnh đại địa tan hoang không ra hình dạng, xác người la liệt khắp chốn, khói lửa mịt mù.

Một mảnh đất khi nãy còn tràn đầy sinh cơ, sức sống bừng bừng, lúc này đây đã trở thành một mảnh đất chết. Mùi khét của khói lửa, mùi tanh tưởi của xác người, hoà quện thành một thứ mùi đặc trưng không thể nào nhầm lẫn.

Đó là mùi của chiến tranh.

…

Ba tuần sau.

Tại một vùng không gian cổ lão nào đó của Thiên Nguyên đại lục.

Một cái lão nhân gầy gò đả toạ trên phiến đá, sắc mặt tái nhợt trắng xoá. Nhìn bóng dáng của lão gầy yếu, không khỏi khiến cho người ta có cảm giác chỉ một cơn gió nhẹ, liền có thể đem lão thổi bay.

Đáng chú ý là, cánh tay áo phải của lão lại trống rỗng, buông thỏng xuống phía dưới. Từng trận hàn khí lập loè ẩn hiện trong ống, thi thoảng toát ra gió nhẹ, ẩn ẩn một cỗ cảm giác như muốn phong thiên kích địa, mãnh liệt vô bờ bến.

Ngồi đó đả toạ đã không biết bao nhiêu thời gian, hôm nay thân thể của lão cũng xuất hiện biến hoá. Xung quanh hàn khí trắng ngà, cuồn cuộn không dứt tập trung trên vị trí cánh tay. Hai luồng lực lượng đối nghịch đùng đùng giao chiến, đem ống tay áo của lão nổ nát thành ngàn mảnh.

Nội thể sức sống, dưới sự thúc dục của Quy Nguyên lực lượng, điên cuồng tràn về phía vết thương ở cánh tay, thúc dục da thịt tái sinh. Bên ngoài năng lượng, hàn khí như hoá thành từng đầu du long mạnh mẽ, cuồn cuộn bao vây công kích lên phong ấn.

Chỉ là, Phong Thiên lực lượng không hề kém cạnh, tự bản thân huyễn hoá thành một đầu Kỳ Lân thú dũng mãnh. Một mặt chống đỡ du long hàn khí tấn công, một mặt phong ấn huyết nhục ngăn cản Quy Nguyên lực lượng, khiến cho cánh tay của lão khó lòng mà tái sinh.

Gầm lên một tiếng rống giận, lão giả chớp mắt như nắm lấy toàn bộ thiên địa quy tắc, cường hoá du long hàn khí đến cực hạn, bạo đánh Kỳ Lân. Đạt tới Quy Nguyên, lực lượng sử dụng chính là lực lượng của thiên địa, lão giả lúc này chẳng khác nào đại biểu cho trời đất. Đầu Kỳ Lân do Phong thiên lực lượng huyễn hoá bắt đầu lâm vào thế yếu, dần bị du long luyện hoá.

Cuối cùng, đầu Kỳ Lân không cam lòng một tiếng thét, đột nhiên hoá thành một thanh trường kích hắc sắc, phách về phía vết thương của lão giả. Nó lại muốn cùng hai loại lực lượng kia lưỡng bại câu thương.

Biến hoá bất ngờ này khiến cho lão giả biến sắc, vội vàng ngưng tụ một bức tường năng lượng thiên địa bao quanh lấy trường kích, muốn đem nó phong ấn. Cây trường kích này cùng với Phong Thiên Lạc Địa Kích hình dạng y hệt, nhưng thuỷ chung chỉ là năng lượng huyễn hoá, nên dễ dàng bị năng lượng của lão giả vây lại.

Chỉ là vòng phong ấn còn chưa kịp hình thành, trường kích đã bạo nổ. Một cỗ mùi khét tràn ngập khắp phương không gian, cực kỳ gây người. Đó là mùi của thịt người cháy.

Nhìn vết thương lần nữa toe tua, máu thịt nhầy nhụa. Lão giả sắc mặt đen lại, cực độ tức giận. Lão quả thực khó lòng mà chấp nhận được, chỉ một tên Vấn Đỉnh hậu kỳ lại có thể bức mình đến mức này, khổ sở suốt mấy tháng thời gian.

Không còn năng lượng phong ấn, da thịt của lão bắt đầu điên cuồng tái sinh, chớp mắt hình thành nên một cánh tay mới.

Đưa cánh tay lên khẽ nắm, cẩn thận cảm nhận cái cảm giác mà hơn sáu tháng nay không có, lão trong lòng lửa giận một lần nữa như ngựa hoang bộc phát:

- Hoàng Thiên tiểu oa nhi, còn cả tên thủ hạ của ngươi nữa! Bây giờ dù cho Vương Đình trở về cũng không bảo vệ được các ngươi, ta phải đem linh hồn của hai ngươi trấn áp đời đời kiếp kiếp, cho các ngươi muôn đời sống trong đau khổ cực cùng… Ha ha!

Đưa tay thu lại đại trận cấm không, lão tâm tình đang chìm trong cuồng tiếu, bỗng nhiên sắc mặt đại biến. Bởi vì giây phút

này, lão đã cảm nhận được biến hoá của thế giới bên ngoài. Bạch Gia của lão xong rồi.

Vụt một tiếng biến mất khỏi nơi đây, mười phút sau người ta nhìn thấy trên bầu trời đại địa nơi chiến trường Bạch Gia, một cái bóng người lăng không mà đứng.

Đại địa bên dưới, lúc này đây tràn ngập màu đen của máu, màu xám của thi khí, và màu tang thương của chết chóc. Đây là một mảnh đất chết.

Thân ảnh đôi tròng mắt toát ra điên cuồng lửa giận, tử khí ngợp trời.

- Tam phương thế lực… Bạch Chấn Long ta xin thề, sẽ dùng máu của tất cả các ngươi để tế linh hồn con cháu Bạch Gia.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 183: Ác Ma

Cửu U Chi Địa.

Gần một tháng trôi qua kể từ thời điểm bị người phát hiện, toàđộng phủ này đã thu hút thêm rất nhiều người chạy tới. Nhân số lúc này có lẽđã vượt quá trăm người, hơn nữa mỗi ngày đều có thêm người đi tới, thập phần đông đúc.

Toà động phủ này có tới chín cửa, phân biệt tám phương đông tây nam bắc, và một cánh cửa trên đỉnh phủ. Mỗi cánh cửa đều tồn tại một cây cự kiếm, đóng vai trò trận nhãn của Cửu Kiếm Thông Thiên trận, hùng vĩ vô cùng.

Ngoại trừ cánh cửa trên đỉnh phủ cùng bốn cánh cửa nằm chênh vênh bên bờ vực không thể tiếp cận, bốn cánh cửa còn lại đều tập trung một lượng lớn tu sỹ. Tất cả mọi người, lúc này đây đều đang đả toạ tại chỗ, chăm chú cảm ngộ Cửu Kiếm Thông Thiên trận.

Loại cấp độ trận pháp ở cấp độ này, không chỉ có uy lực cực mạnh, mà còn chất chứa vô vàn lý giải của trận pháp sư về thế giới, những quy tắc tự nhiên huyền bí và thâm ảo. Chỉ cần có thể may mắn cảm ngộ ra một tia, liền đem lại lợi ích cực lớn.

Thành ra, hơn một trăm người lúc này lại cực kỳ ngay ngắn và trật tự, im lặng cảm ngộđại trận. Hoàng Thiên cũng không ngoại lệ, hắn hôm đó từ chỗ Vân Vũ rời đi liền nhanh chóng trở lại nơi đây, lựa chọn lấy một vị trí hoàn hảo, cẩn thận diễn hoá toàđại trận.

Thực ra từ năm ngày trước, hắn đã diễn hoá thành công phương pháp xông qua đại trận để xâm nhập vào trong động phủ. Thế nhưng hắn lại như cũ không có tiến vào mà cố ý lưu lại bên ngoài, mục tiêu chỉ duy nhất có một, chính là lý giải toàn bộ biến hoá của đại trận này.

Không gian xung quanh vốn đang yên lặng là thế, đột nhiên bị phá vỡ bởi một tràng thanh âm huyên náo.

Phía xa xa, một đoàn người sáu cái thiếu niên một đường xông tới, nhìn chằm chằm vào toàđộng phủ. Từng cái ánh mắt đều phát ra tinh quang, tràn đầy hưng phấn, hiển nhiên rất vui mừng vì nhìn thấy chưa có ai thành công phá giải trận pháp.

Tiến nhanh tới một trong bốn cánh cửa phương vị, đám người nhao nhao nhìn về cự kiếm, ánh mắt lấp lánh hàn quang. Đây không ngờ lại là Cửu Kiếm Thông Thiên trận, nếu mà từ nó cảm ngộđược áo nghĩa, thì quả là cơ duyên cực lớn.

Không có nghĩ nhiều nữa, đám người bọn chúng đều nhao nhao tìm nơi để ngồi xuống. Nhưng rất nhanh sau đó sắc mặt đều đen lại, bởi vì chúng phát hiện ra, những vị trí tốt nhất đều đã bị người chiếm cứ.

Sát ý lập loè, bọn chúng ánh mắt rất nhanh liền tập trung tại vị trí mà Hoàng Thiên đang ngồi. Bởi vì nơi đó quả thực là vị trí tốt nhất ở nơi đây, hơn nữa lại do một người độc chiếm.

Tại phiến địa phương này, mỗi một vị trí cảm ngộđều có một nhóm người tụ lại, vậy mà nơi tốt nhất lại chỉ có một người. Nếu là người bình thường, tất nhiên có thể nhìn ra được nguyên do. Không phải vì mọi người xung quanh không muốn vị tríđắc địa đó, mà là vì bọn họ không có tư cách nắm giữ nó. Nói cách khác, thực lực của tên thiếu niên này, mạnh đến mức áp đảo toàn bộ mọi người ở nơi này, cho nên không có ai dám đứng ra tranh đoạt cùng hắn.

Lý giải là vậy, nhưng đám thiếu niên này sẽ tin sao? Bọn chúng mỗi một cái đều có thân phận không tầm thường, chiến lực càng là siêu đẳng. Cái máu kiêu ngạo đã sớm ngấm vào trong xương tuỷ, không đặt người ở trong mắt. Thế nên, bảo bọn chúng e ngại người khác làđiều khó mà xảy ra.

Chưa kể, tên thiếu niên kia khuôn mặt thập phần xa lạ, dĩ nhiên không phải là siêu cấp thiên tài của các thế lực. Không phải làđám người kia, bọn chúng càng không sợ. Cũng vì thế mà chúng không chần chừ chút nào, nhao nhao kéo nhau về phía Hoàng Thiên.

Cũng chính vì cái thái độ kiêu ngạo đó, mà chúng không hề nhận ra rằng tất cả mọi người xung quanh đều đang nhìn chúng, ánh mắt ai nấy đều hiện lên vẻ cười nhạo cùng thương hại, tựa nhưđang nhìn một lũ ngốc không biết sống chết.

Bởi vì ngay tại mấy ngày trước, chính bản thân bọn họ cũng đã phải nếm đau khổ từ tên thiếu niên tưởng chừng như vô hại này. Giờ đây có kẻ sắp gặp nạn, bọn họ dĩ nhiên là cao hứng.

Hoàng Thiên lúc này tinh thần đang chìm sâu vào trong cảm ngộ, hắn tin tưởng nếu trải qua mấy ngày thời gian, hắn hoàn toàn có thể lý giải toàn bộáo nghĩa của toàđại trận này. Lúc đó, trình độ trận pháp của hắn không chỉđơn giản là tăng một đoạn dài, mà là chân chính đột phá, bước vào một cảnh giới mới.

Nhưng mày nghĩ là thế, thực tế lại không để cho hắn đạt được. Ngay tại khi hắn sắp hoàn thành diễn biến ra một tầng biến hoá nữa, đã bị sinh sinh phá vỡ bởi một tràng thanh âm ồn ào.

Tâm tình không tốt chút nào, hắn chậm dãi mở mắt. Chỉ thấy xung quanh đã bị vây bởi sáu cái tu sỹ, mỗi một cái đều tràn đầy khinh thường cùng châm biếm nhìn về phía hắn.

Sáu người, toàn bộđều là Nguyên Đan hậu kỳ, thậm chí còn có

hai kẻđạt đến đỉnh phong của Nguyên Đan, vô hạn tiếp cận Hoá Linh cảnh giới. Loại tiểu đội này, tuy không nói là mạnh nhất của những người tiến vào Cửu U Chi Địa, nhưng cũng đủđểáp đảo đa phần những đội nhóm khác.

- Tiểu tử! Nơi này chúng ta chấm rồi, ngươi đi kiếm chỗ khác đi thôi.

Cầm đầu nhóm người là một tên thanh niên đạt tới đỉnh phong Nguyên Đan, hắn nhìn lướt qua Hoàng Thiên mỉm cười nói.

Nhàn nhạt lướt qua đám người, ánh mắt Hoàng Thiên loé lên tia sát khí khó nhận ra, khoé môi nhếch nhẹ. Nếu như có người từng chứng kiến hắn giết người, liền có thể nhận ra được nụ cười đặc biệt đó, nụ cười lành lạnh khi hắn muốn giết người.

- Ngươi lặp lại lần nữa.

Tên thanh niên thu lại nụ cười trên môi, híp mắt nhìn về phía Hoàng Thiên, gằn lên từng chữ.

- Ta bảo ngươi cút!

Theo lời nói, cánh tay của hắn đã ngưng tụ Nguyên khí, độc ác vỗ về phía Hoàng Thiên. Một vỗ này lực lượng rất không tầm thường, hoàn toàn có thể phế bỏ bất cứ tên Nguyên Đan trung kỳ tu sỹ nào đổ xuống.

Nhưng mà khi mà cánh tay hắn gần như sắp đánh vào mặt Hoàng Thiên, thìđột nhiên ngưng lại, cứng ngắc. Chỉ thấy Hoàng Thiên ánh mắt lạnh lẽo, tay trái sinh sinh bắt lấy cánh tay của hắn. Một đạo sát ý mãnh liệt từ thân thể bạo phát ra, đánh cho những tên còn lại sắc mặt tái mét liên tục bạo lui.

Chầm chậm đứng dậy, cánh tay hắn lần nữa siết lực, đem cánh tay tên thanh niên bóp gẫy, suýt nữa đứt rời.

Bụp! Một tiếng rợn tóc gáy, nắm quyền phải của hắn như hoá thành tia chớp, oanh tạc lên ngực của tên thanh niên, gần nhưđem vùng ngực khai mở, máu tươi vương vãi.

Quăng cái thân thể không biết sống chết ra ngoài, ánh mắt hắn lành lạnh tựa ma thần, quét qua từng cái tu sỹ còn lại. Sát ý ngưng tụ, tựa như hoá thành một cái sát thế trận, toàn bộđều tụ lại xung quanh bọn chúng.

Vụt một tiếng kiếm khí sáng loáng, xẹt qua mấy chục mét không gian, phốc một tiếng mang theo hai tia huyết vụđỏ chói. Hai tên thanh niên đang cóýđịnh chạy trốn bất ngờôm lấy cổ của mình, nhưng không ngăn cản được máu tươi bắn ra, một khắc sau đầu lìa khỏi cổ.

Một màn tàn khốc, làm cho ba tên còn lại sợđến không nói nên lời, điên cuồng quay người bỏ chạy.

Nhưng Hoàng Thiên sẽ bỏ qua cho bọn hắn sao? Không thể nào.

Những kẻ xúc phạm tôn nghiêm của Ma Thần, chỉ có một con đường chết.

Chỉ thấy bốn phương không gian rợp trời kiếm ý, Nhất Kiếm Vạn Ảnh vừa ra, liền có thêm hai tên tu sỹ nữa ngã xuống. Thân thể tựa như một cái tổ ong, tràn đầy lỗ máu.

Riêng tên Nguyên Đan đỉnh phong còn lại, may mắn tế ra ngọc phù bảo hộ, tránh được ngàn kiếm xuyên thể. Thế nhưng vẫn bị lực lượng cực chấn phách cho tê dại, miệng phun tên huyết, té bay ra ngoài.

- Bằng hữu tha mạng… là chúng ta không đúng. Ta nguyện giao cho ngươi toàn bộ tài sản để chuộc lỗi, xin đừng giết ta.

Kinh hãi nhìn tên hung thần trước mắt, hắn trong lòng tràn

ngập hối hận. Nếu như bớt kiêu ngạo một chút, nếu như an phận một chút thì mọi chuyện đã khác rồi.

Hoàng Thiên đến trả lời hắn cũng không có, sát khí xung quanh vẫn tiếp tục ngưng tụ. Loại sát thế trận này do hắn cảm ngộđược mấy tháng trước, nương theo sát khí của hắn mà hình thành, tạo nên một tràng vực khủng khiếp.

Tên thanh niên thấy Hoàng Thiên không có thu lại sát khí, thoáng chốc tâm tình như rơi xuống đáy vực, giận dữ uy hiếp:

- Ta là Đinh Hướng của Đinh Gia, ngươi dám…

Chỉ là lời của hắn còn chưa tuôn hết, Một quyền của Hoàng Thiên đãập tới trước mặt, mang theo sát phạt khí tức đánh tới. Lực lượng bạo nổđem hắn đánh bay ra mấy chục mét xa, lúc này mới bịch một tiếng rơi trên mặt đất, ánh mắt trợn trừng chết không nhắm mắt.

Ngắn ngủi một phút thời gian, đem sáu cái Nguyên Đan hậu kỳ tu sỹđánh chết. Tất cả mọi người xung quanh ánh mắt nhìn Hoàng Thiên càng thêm kiêng kỵ, bởi trong mắt bọn họ, hắn không còn là con người nữa, mà là một đầu ác ma độc ác, giết người không ghê tay.

Không có tâm tình cảm nhận xem người khác nghĩ về mình như thế nào, Hoàng Thiên tiến lại từng cái xác thu hồi trữ vật của bọn chúng, sau đó thản nhiên tiến thẳng về phía cánh cửa động phủ.

Cảm ngộ bị người gián đoạn, hắn cũng không còn tâm tình để tiếp tục nữa. Thời gian cũng xem như là vừa tới, hắn quyết định trước tiên phá trận, xâm nhập vào trong động phủ.

“Cố gắng lắm mới hoàn thành được 4 chương cho mọi người ah. Viết vội nên còn chưa trau truốt được câu chữ, anh em thông

cảm nhé! He he”

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 184: Bách Việt Thượng Cổ

Trước cánh cửa đá khổng lồ, Hoàng Thiên ngồi xếp bằng tại chỗ, thân thể mơ hồ như muốn tan vào trong thiên địa. Bốn phương quanh hắn, sương mù bàng bạc bao phủ, mang theo vài phần ma mị và lạnh lẽo, tôn hắn lên như một đầu ma thần tuyệt thế.

Hai cánh tay của hắn không ngừng hướn trên không gian, phức tạp và huyền bí vô cùng. Mỗi một động tác khi được thực hiện đều sinh ra dị biến, vật chất và năng lượng theo khí - nguyên hiển hoá, đạo vận đan xen, biến ảo khôn lường.

Thời gian qua dần, trong tâm thức của hắn xuất hiện một cái khái niệm mờảo, như có như không khó lòng mà nắm bắt. Đó là một cái Đạo Pháp Tuần Hoàn.

Từ không sinh Đạo Pháp, Đạo Pháp diễn Âm Dương. Đạo là Nguyên Pháp là Khí, Đạo biến thì hoá Pháp, Pháp phản thì hoàn Đạo. Đạo Pháp từ thuở sơ khai đã tựu là như thế.

Đạo vốn vô hình, vô thanh, vô thể, nhìn không thấy, nghe không ra, theo không được nên gọi làĐạo. Pháp không giới hạn, không bến bờ, không có sinh không có tử nên gọi là Pháp.

TừĐạo Pháp sinh ra nhất, lấy sơ làm gốc, bản ngã là chân, tự xưng nhất thể. Tuy là nhất thể nhưng muôn hình vạn trạng, biến hoá vô hạn vô biên. Trong vô cùng biến hoá tự nhiên đó, có một biến hoá từ nhất mà sinh thành thất, hay còn gọi là thất tinh. Từ chân biến thành giả, thất phản giả, phản bản ngã.

Tuần hoàn quy luật, há lại dừng tại điểm này. Thất tự mình diễn hoá mà sinh ra cửu. Cửu vốn là cực, là thiên biến vạn hoáđến cực cùng. Lấy cực làm gốc, bản ngã hoàn chân, được xưng làm cửu chân. Từ giả biến thành chân, nên nói cửu hoàn giả, hoàn bản ngã.

Một vòng tròn tuần hoàn, nhìn thì như hữu hạn nhưng bản chất lại là vô hạn. Đạo Pháp Tuần Hoàn chính là như thếấy, kết thúc tại nơi bắt đầu.

Diễn hoáđến một bước này, tinh thần lực cường đại của Hoàng Thiên bỗng nhiên lâm vào trong hỗn loạn, khả năng tư duy và lý giải siêu cường tựa như một mặt hồ rộng lớn, lúc này đây đột ngột nổi lên vô vàn sóng dữ, kinh thiên động địa. Một cỗ cảm giác đau đớn choáng váng bất ngờập tới khiến cho hắn bịđánh bật ra khỏi vòng diễn hoá. Khuôn mặt của hắn tái đi, hai tròng mắt lờ mờ ngây ngốc, mồ hôi lạnh toát ra làm ướt toàn bộ lưng áo.

Suýt chút nữa thôi, là hắn đã bị giết chết. Một cái chết mà hắn không thể nào lý giải được.

Mãi cho tới nửa ngày sau, khi mà từng nhịp thở của hắn trở nên đều đặn và hữu lực. Thì thần thái linh động và sắc bén mới một lần nữa trở về trên đôi mắt, hắn mới hoàn toàn phục hồi trong kinh hoảng.

Hồi tưởng lại cỗ cảm giác vừa nãy, hắn mồ hôi lạnh vẫn túa ra như tắm. Bởi vì tuy rằng không có thể hiện ra rõ ràng, nhưng hắn vẫn cảm nhận được, đó là thời điểm mà hắn cận kề cái chết nhất từ trước tới nay. Vượt qua tất cả những lần trọng thương, những lần đại nạn trước đây của hắn, kể cảĐạo thương.

Mà nguyên nhân, không phải do năng lực của hắn không đủđể lý giải Đạo Pháp Tuần Hoàn, mà là bởi vì hắn đã chạm đến một trong những lĩnh vực cấm kỵ của thế giới này, một thứ mà hắn lúc này không nên chạm tới.

Thu hồi toàn bộ tư duy diễn hoá vềĐạo Pháp Tuần Hoàn, Hoàng Thiên phải mất thêm nửa ngày nữa mới ổn định lại tâm tình của mình. Âu cũng làđiều dễ hiểu, bất cứ ai khi phải đối mặt với cái chết, một chân đã bước vào quỷ môn quan thì làm sao mà bình tĩnh cho được.

Chỉ thấy hắn chậm dãi đứng lên, hai tay một lần nữa hướn ở trước mặt, vẽ ra trận trận phù văn huyền ảo. Từng đạo trận văn không ngừng biến hoá, hấp thu thiên địa linh khí, sau đó câu thông với Cửu Kiếm Thông Thiên trận. Hoá ra hắn đang phá trận.

Tuy rằng không thể diễn hoá thêm Đạo Pháp Tuần Hoàn nữa, nhưng chỉ cần một chút của những lý giải cao thâm kia, cũng quáđủđể hắn tìm ra lỗ hổng của trận pháp này.

Ánh sáng vờn quanh, chín cây cự kiếm lần đầu tiên trước mắt chúng nhân phát sinh rung động. Một cỗ lực lượng vô hình đột nhiên xuất hiện, kéo thân thể của Hoàng Thiên về phía cánh cửa đá của động phủ.

Không gian biến hoá, từng luồng năng lượng mãnh liệt chảy xuôi. Thân thể Hoàng Thiên như hoá thành hưảo, cứ thếđi xuyên qua cửa đá mà không hề gặp trở ngại nào. Đến khi mọi người xung quanh kịp phản ứng, thì bóng dáng của hắn đã biến mất, như chưa từng tồn tại.

…

Chỉ nhoáng một cái thôi, hắn thân thể tự nhiên xuất hiện một cỗ cảm giác như vừa tiến vào một phiến thiên địa mới. Ánh sáng xung quanh hoàn toàn biến mất, chỉ có một chút le lói yếu ớt từ ngọn đèn phảng phất, thậm chí còn không đủđể hắn quan sát toàn bộ tình huống xung quanh. Mùi dầu mỡđộng vật cháy lên khen khét, không hiểu sao lại tạo cho hắn một cỗ thân quen mùi vị, tựa như hắn đã từng ởđâu ngửi thấy. Nó giống như là… mùi vị của sơn thôn.

Âm u mờ mịt, hắn theo bản năng ngửa đầu lên nhìn tới. Trên vách tường đá cũ kỹ trước mặt hắn, ẩn hiện ra một bức tranh điêu khắc, thập phần cổđại và xa xưa.

- Bách Việt Thượng Cổ… Cửu Chân Vô Thượng.

Vừa mới quan sát bức tranh, Hoàng Thiên đã kích động đến run rẩy cả người. Đôi chân không tự chủđược mà lui bước về phía sau, tựa nhưđang phải đối mặt với một thứ gìđó thực kinh khủng vậy.

Bởi vì, ở trung tâm của bức tranh, hắn nhìn thấy một người. Một đạo khủng bố thân ảnh ngập chìm trong thần quang chói sáng, bễ nghễ khắp thiên địa khắp đất trời thương khung. Hắn vừa có khí tức của Tiên, lại vừa có khí tức của Thần, tựa như một vị Thần Tiên lâm thế, chí cao vô cùng. Xung quanh hắn, vô biên vô hạn thần dân đang quỳ lạy, tôn hắn lên như một vị Thiên Đế của nhân gian vạn tộc.

Hắn – là Sùng Lãm.

Hắn – làđế vương của dân tộc Đại Việt.

Đang còn đắm chìm trong mơ màng kinh sợ, Hoàng Thiên bỗng nhiên bịđánh thức bởi một trận rung động trong túi trữ vật. Vội vàng xem xét, hắn có chút ngạc nhiên, không ngờ làĐại Việt Tâm Linh Huyền Bíđiển.

Cuốn điển tịch này ngày trước thu thập được từ trong Kinh Các, hắn đối với kiến thức được ghi trong đó thập phần sùng kính. Loại văn minh cấp độ này, thậm chí cho hắn cảm giác vượt qua Nguyên Giới hiện tại vô số lần.

Lấy ra cuốn điển tịch, hắn phát hiện ra dòng chữĐại Việt Tâm Linh Huyền Bíđều phát ra ánh ánh mãnh liệt, tựa nhưđang cộng hưởng với khí tức tại nơi này. Một vài ký tự cổ tối nghĩa mà hắn

chưa từng thấy đột nhiên nổi lên, in hằn vào không gian trước mặt.

- Vũ Trụ Hồng Hoang Cửu Giới sinh

Nhân Tiên Thần Phật Ma Quỷ Yêu Minh

Bách Việt Thượng Cổ Tiên Thần phụ

Cửu Chân Vô Thượng mẫu Thần Tiên.

Từng đạo thông tin không ngừng khắc sâu vào tâm trí của Hoàng Thiên, từ mơ hồ mà dần dần trở nên rõ ràng. Trước mắt hắn nhưđang mở ra một tấm màn quá khứ, một đoạn lịch sử bị thời gian chôn vùi. Nhưng vẫn tràn đầy hào hùng bất khuất, kiên cường qua vạn cổ.

Cũng không biết qua bao lâu, Hoàng Thiên mới tỉnh lại từ mạch cảm xúc. Lần nữa nhìn lên bức tranh đá, trong lòng càng là ngổn ngang cảm xúc. Vừa có khát khao hoài bão, nhưng cũng cóáp lực nặng nề.

Bởi một ngày nào đó, hắn cũng sẽđứng trên một tầm cao như Sùng Lãm, bễ nghễ khắp phiến vũ trụ tinh không này. Nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc, hắn phải đối mặt với một tồn tại mà ngay cả Sùng Lãm cũng không thể chiến thắng nổi.

Tương lai đó, hắn liệu có thể vượt qua chăng. Hay là cũng sẽ như Sùng Lãm, đánh mất đi mọi thứ mà bản thân mình đang có?

Hắn không biết, và cũng chẳng thể nào trả lời được câu hỏi đó. Hắn chỉ có một cỗ cố chấp từ sâu trong tiềm thức, rằng hắn sẽ không bao giờ bỏ cuộc, không bao giờ dừng bước. Chẳng vìđiều gì khác, chỉđơn giản vì hắn là Hoàng Thiên.

Vụt một tiếng, Đại Việt Tâm Linh Huyền Bíđiển ánh sáng vụt tắt, rơi trở lại vào trong tay hắn. Những dòng chữ trên không cũng

dần tiêu tán, hoá thành vô số tinh điểm phiêu dật trên không trung.

Thìn thoáng qua cuốn điển tịch dày cộm trên tay, hắn không có cất nó vào trong túi trữ vật và cứ thế cầm theo. Hắn nghĩ, nếu như nơi này đã liên quan tới Đại Việt, thì cuốn điển tịch này có lẽ sẽ giúp hắn rất nhiều.

Xa xa trước mắt chỉ có hắc ám âm u, chút ánh sáng dìu dịu của đèn dầu cũng chỉ có thể giúp hắn lờ mờ nhìn được một số chi tiết. Nhưng hắn vẫn cảm nhận được một cỗ dị thường thần thánh khí tức, âm ỉ không tan phát ra từ nơi này.

Lấy ra một quả dạ minh châu, hắn cẩn thận men theo tường đáđi lên.

Dọc theo bước chân của hắn, những bức tranh vẽ cũng thay đổi theo. Tựa nhưđang kể về một nền lịch sử giai thoại, có tiếng ai oán thở dài, có nỗi tang thương mơ hồ khó hiểu.

Trong một khoảnh khắc sát na nào đó, ánh mắt của hắn lặng đi, tràn ngập một sự cay sót khó nói nên lời. Bởi hắn nhìn thấy chiến tranh, nhìn thấy cái chết, nhìn thấy tử khí ngợp trời. Hắn nhìn thấy một thế giới ngập tràn trong biển máu, nhìn thấy tàn khốc sinh ly tử biệt, nhìn thấy tiếng khóc gào nghiệt ngã.

Hắn nhìn thấy chiến tranh tàn ác.

Hắn nhìn thấy nỗi tuyệt vọng tràn ngập trên những khuôn mặt, trên mọi ngóc ngách của thế giới này. Từ cọng cây ngọn cỏ, từ phàm nhân đến tu sỹ, từ vô tri vạn vật đến sinh linh linh trí, tất cả chỉ có một nỗi tuyệt vọng không nói nên lời.

Bọn họđã bại. Ở một kỷ nguyên nào đó, đã có một dân tộc phải ngã xuống trước kẻ thù.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 185: Chọc Giận Tử Thần

Hoàng Thiên đi hết một vòng của căn phòng này, quan sát hết toàn bộ những bức tranh. Cảm giác như bản thân vừa chân chính trải qua những biến cố lịch sử đó, trong lòng bất giác nổi lên sự mất mát vô cớ.

Một kỷ nguyên bại trận, để lại cho hậu nhân là một nỗi tuyệt vọng ai oán, không chút sinh cơ. Đối thủ của bọn họ thực sự mạnh đến mức đó sao, mạnh đến mức một dân tộc đều phải cảm thấy tuyệt vọng.

Hít vài hơi thật sâu, cố gắng trấn áp những ngổn ngang trong lòng, Hoàng Thiên bước chậm ra trung tâm của căn phòng, nơi có khắc một cái bát quái trận đồ.

Tương lai, không phải là thứ hắn hiện tại ngồi đây lo ngắn lo dài là có thể thay đổi. Cái hắn cần bây giờ chính là biến hoá bản thân mình, khiến bản thân ngày một thêm mạnh mẽ, ngày một trưởng thành hơn. Có như thế, hắn mới có thể thấy được một chút ánh sáng của sự hi vọng.

Xuất ra tám cây trận kỳ, hắn phân biệt tám phương vị trên trận đồ phóng xuống.

Bát quái là một trong những hình thái trận pháp phổ biến nhất của vũ trụ này, bao quát trên mọi phương diện bản chất. Có thể công thủ, có thể luyện có thể phân. Mỗi một quái đều thể hiện các dạng chuyển động và biến dịch.

Bát quái trận đồ hoạt động dựa trên nguyên lý âm dương, tự

các biến hoá của nhị khí này mà thiên biến vạn hoá. Mỗi một chu trình tương tác, một vận chuyển biến hoá đều hình thành nên một quái.

Theo đó, Càn còn gọi là Thiên, có tượng là trời. Khôn gọi là Địa, tượng là đất. Khảm gọi là Thủy, tượng là nước. Ly gọi là Hỏa, tượng là lửa. Cấn gọi là Sơn, tượng là núi. Đoài gọi là Trạch, tượng là hồ. Chấn gọi là Lôi, tượng là sấm. Tốn gọi là Phong, tượng là gió.

Tám cây trận kỳ, phân mỗi cây đảm nhiệm một quái, Càn Đoài Ly Chấn, Tốn Khảm Cấn Khôn.

Ngay khi trận kỳ vào vị trí, Hoàng Thiên cánh tay cũng nhanh chóng biến hoá. Từng đạo pháp quyết huyền ảo không ngừng được hắn đánh ra, đem tám cây trận kỳ đột ngột vận chuyển.

Không gian động phủ một sát na này ngập tràn màu sắc, thần thánh và cổ xưa. Có thiên địa giao hoà, có thuỷ hoả bất dung, có núi sông rực rỡ, có giông tố phong ba. Một mảnh không gian phương vị, cứ như thế hỗn độn vận chuyển. Tuy rằng cực kỳ cưỡng ép và hỗn loạn, nhưng nó lại cho người ta một cảm giác chẳng khác nào một thế giới nhỏ đang trong thuở sơ khai hình thành.

Thời gian rất lâu sau đó, Hoàng Thiên như có cảm giác động phủ đang biến hoá. Chẳng để cho hắn có thời gian để xem xét, một vệt sáng đột nhiên từ bên trong bức tranh đã đột nhiên vụt ra, mang theo sát khí kinh người.

Loại tốc độ này quá mức khủng khiếp, vượt qua không biết mấy lần vận tốc của âm thanh. Thậm chí với năng lực cường đại của Hoàng Thiên cũng khó lòng mà phản ứng kịp, bị nó đột ngột chém lên người.

Máu tươi tung toé, nơi hông của hắn y phục rách toạc, để lộ ra

một vết thương chạy dài nhìn thấy mà ghê rợn.

Không có thời gian xem vết thương, Hoàng Thiên bàn tay đã phải vung ra, đầu nắm đấm siết chặt đánh về phía trước.

- Ầm!

Nổ lớn kịch liệt, hắn thân thể bị chấn cho bật ngược trở về sau, đôi bàn tay đều đau đến tê dại. Hai chân cày nát mười mấy mét nền đá, hắn vừa mới miễn cưỡng tiêu trừ được phản chấn, thì bên tai lại vang thêm tiếng xé gió. Hiển nhiên đây là một tràng liên hoàn công kích, không để cho hắn bất kỳ một chút đường sinh cơ nào.

Linh kiếm xuất hiện nơi tay, Hoàng Thiên một tay lâm vào khổ chiến, một tay tiếp tục vận hành trận kỳ. Hắn vậy mà ép buộc tinh thần của bản thân vào tình trạng phân hoá.

Phân hoá tinh thần, đối với người bình thường, có thể sẽ không có quá lớn ảnh hưởng. Nhưng với tu sỹ, nhất là đối với trường hợp chịu áp lực cực lớn như hắn lúc này, thì hậu quả sẽ cực kỳ tệ hại. Tinh thần lực của hắn càng cường đại, thì tổn thương càng thêm khủng khiếp. Nhất tâm nhị dụng, chưa bao giờ là chuyện đơn giản.

Những vết thương xuất hiện ngày một nhiều, trên cả thân thể và tinh thần, khiến cho hắn mệt mỏi đến vô cùng. Nhưng tất nhiên hắn sẽ không bỏ cuộc, hắn phải đoạt được cơ duyên tại nơi này, hắn phải thắng.

Linh kiếm vỡ nát, một đạo công kích thuận thế mà qua, rạch mở trên ngực hắn một vết thương lớn, cơ hồ có thể nhìn thấy xương trắng.

Không chịu lui bước, hắn hét lớn một tiếng giận dữ, xuất ra Thuận Thiên Kiếm, bạo chém về phương xa.

Hắc khí cuồn cuộn, một chiêu Diệt như tích tụ toàn bộ sát khí trên người hắn, bạo nổ mà ra. Vách tường đá lúc này bắt đầu yếu thế, bị phách ra một vết chém chạy dài, xen kẽ những vết nứt.

Một chiêu có hiệu quả, Hoàng Thiên trong lòng kinh hỉ, chỉ cần phá huỷ được những bức tường này, hắn liền có thể thành công phá giải bát quái trận đồ, đi tới địa phương khác.

Nhưng mà có một điều hắn không ngờ rằng, những bức tường đá kia, cũng chính là một trong những điểm yếu của Cửu Kiếm Thông Thiên trận. Mỗi khi hắn khiến chúng tổn hại, thì vách màng trận pháp bên ngoài cũng theo đó mà suy yếu dần đi, trong thời gian ngắn khó mà phục hồi.

Rốt cục, đến khi hắn miễn cưỡng đánh nát một phương vị bức tường, phía bên ngoài tu sỹ liền nhận ra được Cửu Kiếm Thông Thiên trận suy yếu, nhao nhao chạy tới phá trận.

Dĩ nhiên, Hoàng Thiên không hề hay biết sự việc xảy ra, mà cho dù biết hắn cũng chẳng thể nào làm khác được. Vừa điều khiển trận kỳ, vừa phòng bị công kích, áp lực to lớn tới mức hắn gần như muốn ngã gục xuống rồi.

Bớt đi được một phương vị bức tường công kích, hắn áp lực nhanh chóng giảm bớt. Tiến độ hoá giải bát quái trận đồ cũng tăng thêm không ít. Tám quái, đã mơ hồ có dấu hiện dung hợp thành chỉnh thể, dị biến hỗn loạn liên tục phát ra, kinh khủng vô cùng.

Chỉ cần cố gắng một chút nữa thôi, đem bát quái phản ngược thành nhất thể. Hắn liền có thể lợi dụng nó để truyền tống qua địa phương khác, đến với cơ duyên chân chính.

Rốt cục, khi mà tất cả tám phương vị đã dung hợp thành hai thể âm dương nhị khí, thì bát quái trận đồ cũng cơ hồ chuyển hoá thành truyền tống trận. Khí tức không gian đậm đặc lan truyền khắp chốn.

- Ha ha! Lão tử chính là người đầu tiên thành công đi vào ah. Cơ duyên này là của ta.

Đúng vào thời điểm đó, một cái thanh âm cuồng tiếu phát ra từ sau bức tường đá đổ nát, vang vang lên trong không gian. Ngay sau đó là mười ba mười bốn cái thân ảnh xuất hiện trong tầm mắt. Hiển nhiên người bên ngoài đã thành công phá trận, xâm nhập vào nơi này.

- Ah! Không đúng, đã có người vào trước chúng ta rồi.

Bên cạnh tên nam tử vừa nãy, một thiếu nữ xinh đẹp khẽ thốt lên, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh nghi cùng không thể tin được. Nàng vốn nghĩ nhóm của mình đã là nhóm nhanh nhất rồi, thật không ngờ lại có người còn nhanh hơn. Thậm chí, nhìn hắn dáng vẻ cùng trận kỳ trên nền đá, dường như hắn còn đi vào từ rất lâu đây.

- Ồ! Hắn đang làm gì? Đang phá giải trận pháp ư?

Bên cạnh nàng là một cái thanh niên to béo, hắn ánh mắt qua Hoàng Thiên một cái, mở miệng hỏi đám người xung quanh.

Cầm đầu những người này chính là một cái tên thanh niên tóc xám, ánh mắt dài nhọn khiến cho người ta không khỏi cảm thấy lành lạnh, tựa như ánh mắt của một con rắn độc. Hắn híp mắt quan sát hành động của Hoàng Thiên, ánh mắt thập phần nóng rát, sau đó vung tay lên nói:

- Nhanh chóng phong toả nơi này lại, đồng thời quấy nhiễu trận pháp ngăn cản người ngoài tiến vào. Bảo vật nơi này là của chúng ta rồi.

Đám người theo hắn đã lâu, tự nhiên có thể minh bạch được hàm ý của hắn. Tất cả đều nhao nhao gật đầu, ánh mắt tràn đầy hứng khởi và mong chờ.

Hoàng Thiên lúc này hoá giải bát quái trận đồ đã đến thời

điểm mấu chốt, lại thêm phải chống lại những công kích của những vách tường, nào có tâm trí để quan tâm đến bọn chúng hành động. Thành ra mặc kệ đoàn người hồ nháo, hắn vẫn một mực đứng tại trung tâm bát quái trận đồ, đẩy tinh thần đến mức tận cùng nhất có thể.

Nhưng hắn không đụng người, không có nghĩa là người sẽ không đụng hắn. Chỉ thấy đám thanh niên ban đầu còn tràn đầy hứng khởi, nhưng rất nhanh sau đó sắc mặt đều trầm xuống, có chút lành lạnh giận giữ. Bởi vì chúng không nhìn ra được tung tích của bất cứ bảo vật nào, một căn phòng này hoàn toàn trống trơn.

Tên cầm đầu ánh mắt sắc lạnh, dán chặt về phía Hoàng Thiên, ánh lên sự thâm độc khó tả. Hắn nghĩ, tên thiếu niên này vào trước bọn hắn không biết bao lâu, chắc chắn đã cầm xuống toàn bộ bảo vật.

Nghĩ là vậy, nhưng hắn lại không có vội vàng hành động. Hắn hiểu, kẻ có thể một thân một mình, vượt trước tất cả mọi người phá giải thành công Cửu Kiếm Thông Thiên trận không thể nào đơn giản. Chí ít, hắn còn không phải là đối thủ.

Chỉ là hắn sẽ buông tha dễ dàng như thế, nhìn tình hình của Hoàng Thiên hiện tại rất không khả quan, có thể nói là thương tích đầy mình, vô cùng suy nhược. Chỉ cần cố gắng đợi thêm một chút thời gian nữa, hắn hoàn toàn có đủ tự tin đánh giết người này, đoạt lấy bảo vật.

Chút suy nghĩ nông cạn này, Hoàng Thiên hoàn toàn có thể đoán ra được. Chỉ là hiện tại, hắn quả thực chẳng có tâm trí để mà quản tới. Nhất tâm nhị dụng, đã tước đoạt gần như toàn bộ tâm trí của hắn mất rồi.

Cứ như vậy không có hành động gì đặc biệt. Một người cật lực phá trận, một đoàn người đứng im quan sát, kéo dài hơn mười phút đồng hồ.

Ngay tại thời điểm mà trận kì sắp thành công phá giải bát quái trận đồ, tên thanh niên tóc xám đột nhiên vọt tới, dụng hết sức mạnh đánh về phía lưng của Hoàng Thiên.

Oành!

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, kim quang rực rỡ chiếu sáng cả căn phòng. Một cỗ sóng nhiệt cuồn cuộn như dung nham ập tới, nung đỏ cả nhền đá, nóng bỏng vô cùng. Thậm chí mấy tên trong đoàn người thực lực hơi kém một xíu liền trực tiếp bị thương, phát ra tiếng kêu la thảm thiết.

Trận kỳ đang ở gian đoạt mấu chốt nhất, đột nhiên mất đi người kiểm soát liền trực tiếp phản phệ, điên cuồng bạo nổ, nát tan thành bụi phấn.

Hoàng Thiên đứng cách đó không xa, có chút âm trầm nhìn trận kỳ bị huỷ. Bao nhiêu cố gắng cùng nỗ lực suốt một ngày thời gian, cứ như thế trở thành công cốc. Lửa giận bộc cháy, hắn nhẹ nhàng quay đầu nhìn về phía tên thanh niên, sắc mặt âm lãnh đến đáng sợ.

Không gian dưới một cái nhìn này, bất chợt trở nên im phăng phắc. Nhiệt độ cũng biến thành âm hàn đến cực độ, lạnh lẽo ghê người.

Hắn… lại muốn giết người rồi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 186: Xung Đột

Tượng gỗ cũng có ba phần tức giận, huống chi Hoàng Thiên hắn chẳng phải kẻ hiền lành gì. Người không chọc hắn, hắn còn dám giết chứ đừng nói đến người cố ý gây sự. Tên thanh niên này không những thành công đốt lên lửa giận của hắn, mà còn thành công gọi về ác tâm của Ma Thần.

- Hừ! Nhìn cái gì mà nhìn? Muốn sống thì đem bảo vật đưa ra đây, sau đó cút qua một bên cho ta.

Tên thanh niên cầm đầu cất giọng, miễn cưỡng phá vỡ đi cái không khí quỷ dị tại nơi này. Lời này nhất thời khiến cho đám người bên cạnh đều nhao nhao biến đổi, sắc mặt thập phần dữ tợn cùng ác độc nhìn về phía Hoàng Thiên.

Cũng đúng, đám người bọn hắn không là gia thế kinh người, tựu là một phương thiếu niên thiên tài, có cái nào là người tầm thường? Chúng không có khi dễ người cũng thôi đi, làm sao có thể chịu phục trước khí thế của một người tuổi so với chúng còn nhỏ hơn đây.

Cho nên, sức mạnh cùng khí thế của Hoàng Thiên biểu hiện ra chỉ nhất thời chấn trụ được chúng, mà không đủ để khiến chúng sợ hãi. Chưa kể, chúng số lượng người vẫn là áp đảo hoàn toàn.

Hoàng Thiên không có đáp lời đối phương, chỉ nghiêng nhẹ đầu nhìn tới. Hắn mái tóc bạc trắng lúc này rối tung, xoã dài xuống dưới che đi phần nào khuôn mặt, nhưng vẫn không thể nào che được đôi ánh mắt đen nhánh, lạnh lẽo ghê người.

Nhẹ nhàng cất bước tiến về phía trước, hắn cước bộ nhìn có vẻ trầm ổn, nhưng lại tạo cho người một cỗ áp lực nặng nề. Không gian lúc này tựa như biến trướng, chỉ còn lại tiếng lách tách của lửa cháy hoà cùng với tiếng bước chân lộc cộc, áp ực vô cùng.

- Hừ! Không biết sống chết.

Tên thanh niên cầm đầu thấy Hoàng Thiên không để ý đến lời nói của mình, sắc mặt trở nên cự kỳ khó coi, muốn ra tay trấn trụ.

Hắn ngược lại là không tin tà, bởi vì tên thiếu niên này lại mạnh thêm nữa, chẳng lẽ lại có thể một lúc chiến thắng mười mấy người bọn hắn sao? Chưa kể, đối phương còn đang thụ thương nặng như thế, có đánh lại hắn không cũng khó nói.

Chỉ là hắn còn chưa kịp hành động, phía bên kia đã vụt ra một đạo hồng mang, đem phương không gian vốn đang âm u này đều chiếu rọi lên chói mắt. Công kích như hoá thành thực chất, lập loè sắc lẹm, ẩn ẩn năng lượng huỷ diệt kinh người.

Một sát na sau đó, bên trong khu vực phát sinh một tiếng nổ động trời, đem toàn bộ nền đá đánh vào chấn động khủng khiếp, mênh mông cuồn cuộn năng lượng tán loạn khắp nơi. Hoàng Thiên phản ứng còn không kịp, bị nhấn chìm vào bên trong lực lượng huỷ diệt.

- Một cái chưa đủ lông đủ cánh tiểu tử mà thôi, cần gì phải nhiều lời như thế? Lỗ Bân ngươi cũng quá nhược đi.

Một tên thanh niên khác trong nhóm thu lại pháp bảo trên tay, đối với tên thanh niên cầm đầu cười một tiếng, giọng điệu có chút châm chọc. Hiển nhiên, địa vị trong nhóm của hắn so ra không kém tên cầm đầu bao nhiêu.

Bị người châm trọc, Lỗ Bân sắc mặt hơi tối lại, muốn nói gì đó nhưng lại nhịn xuống. Mặc dù nói hắn là thủ lĩnh của nhóm người,

thực lực cũng mạnh hơn đối phương một đoạn, nhưng xét về thân phận địa vị lại xa xa không bằng người ta. Nên nhớ người ta là người của Bạch Gia đấy, nếu chẳng may gây thù, sau này liền kéo theo rất nhiều tai hoạ ah.

Nhẫn nhịn nuốt cục tức vào trong lòng, Lỗ Bân bước chân tiến nhanh về phía trước. Tên thiếu niên kia đã chết, nhưng bảo vật vẫn còn, tự nhiên phải tiến tới đoạt ra.

Oành!

Nhưng mà khi hắn mới bước ra được hai bước, một tiếng nổ chói tai đột nhiên bộc phát ra. Sóng năng lượng ngập trời, phù văn chồng chất như hoa lửa, hừng hực khủng bố. Lấy lực lượng mạnh như hắn cũng nhịn không được, tê dại lui ngược về phía sau.

Không để cho hắn có thời gian thu lại kinh ngạc, một màn xảy ra trước mắt lại khiến cho hắn lâm vào chết lặng.

Bởi vì kẻ mà hắn cho rằng đã chết, lúc này lành lặn không một chút tổn hao tung người trên không trung. Nơi nắm quyền phát ra lốc xoáy bảy màu, nhanh chóng phóng đại cuốn về phía tên thanh niên Bạch Gia kia.

Không chậm trễ một giây phút nào, thậm chí tên thanh niên còn không kịp phản ứng, đã bị nắm quyền lốc xoáy phách xuống. Máu tuôn xối xả, mi tâm của hắn nứt toác thành ba đường, để lộ ra đại não.

Xách lên bộ thân thể đang trong cơn hấp hối, nắm tay Hoàng Thiên khẽ siết chặt một cái, sinh sinh đem cổ hắn đều bẻ gãy biến dạng, xương cốt sắc lẹm đâm xuyên qua da thịt, máu me ghê người.

Tên thanh niên Bạch Gia bị giết chết, nhất thời khiến cho Lỗ Bân sợ đến run người. Mặc dù nói tên kia so với hắn yếu hơn,

nhưng cũng chẳng chênh lệch bao nhiêu. Chí ít, hắn muốn giết đuối phương cũng phải tổn thương bảy tám phần. Vậy mà tên thiếu niên trước mắt này chỉ một chiêu liền giết, hắn làm sao là đối thủ đây.

- Ngươi… Ngươi… mau buông tha trận pháp, để người tiến vào.

Sợ là thật, nhưng Lỗ Bân quả thực cũng rất cơ trí, rất nhanh đã nghĩ ra được biện pháp ứng phó. Vội vàng ra lệnh cho thủ hạ của mình ngưng nhiễu loạn trận pháp, để người ở bên ngoài tiến vào.

Chỉ cần kéo dài một đoạn thời gian, hắn liền có đủ tự tin để lợi dụng người khác giết chết kẻ này. Thất phu vô tội hoài bích có tội, hắn hiển nhiên rất hiểu đạo lý này. Tên thiếu niên này dù cho lại mạnh nữa, lại có thể chống lại quần hùng sao?

- Xoẹt Lời hắn vừa dứt, một tiếng thanh âm xé gió đã vang lên bên tai. Tên thanh niên có nhiệm vụ nhiễu loạn trận pháp vừa mới thu tay, đã bị công kích bất ngờ ập tới. Không thể phản kháng, toàn bộ thân xác của hắn nổ tung thành vô số mảnh, máu tươi vương vãi trên nền đá.

Không đầy một hơi thở liền giết chết hai cái thiên kiêu trẻ tuổi, không phải vì bọn chúng yếu, mà là do Hoàng Thiên quá mạnh. Chưa nói tới huyết mạch Ma Thần, chỉ nói tới kinh nghiệm từng ấy thời gian đắm chìm trong giết chóc, cũng đủ cho hắn siêu việt đám công tử thế gia này rồi.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, vén lên mái tóc bạc trắng trên khuôn mặt hắn, để lộ ra một đôi ánh mắt hung quang lành lạnh, khoá chặt thân thể của đám người.

Bị ánh mắt này quét qua, Lỗ Bân trong lòng bộp một tiếng kinh sợ, hơi thở cũng trở nên dồn dập hơn. Ánh mắt không ngừng đảo về phía tường đá đổ vỡ, hắn trong lòng liên tục chửi rủa, đám

người bên ngoài đâu cả rồi, tại sao lâu như thế.

- Tiên sư nhà nó, là kẻ nào quấy rối trận pháp, lão tử phải băm hắn thành ngàn mảnh ah…

Không để cho hắn thất vọng, một loạt thanh âm chửi bới đột nhiên vang lên từ phía bên kia, tràn đầy phẫn nộ chi khí.

Theo sau những thanh âm đó, bốn năm đoàn người chớp mắt xuất hiện trong tầm mắt, kẻ nào kẻ nấy sắc mặt không giống nhau. Có vui mừng hưng phấn, cũng có âm trầm phẫn nộ, nhao nhao huyên náo. Hiển nhiên bọn chúng đều đã sớm tìm ra được phương pháp đi vào động phủ, nhưng bị đám người bên trong quấy nhiễu, nên đến bây giờ mới có thể đi vào.

- Ah! Đây là thịt người…

Một tiếng kinh hô sợ hãi đột nhiên vang lên khiến cho đám người nhất thời an tĩnh lại. Theo hướng chỉ của người kia, tất cả ánh mắt đều nhìn xuống nền đá, nơi còn vương vãi những mảnh xác người tanh tưởi.

Đã có người thiệt mạng.

Điều này khiến cho nội tâm mỗi người đều nghiêm lại, thập phần căng thẳng. Hiển nhiên, chẳng có kẻ nào muốn đem tính mạng của mình ra đùa giỡn cả. Nếu không cẩn thận, chính chúng sẽ giống như kẻ xấu số kia, tan xác tại nơi này.

- Huynh đệ…

Rất nhanh, ánh mắt của bọn chúng đều dán tại trên người Hoàng Thiên cùng đám người kia. Một cái đầu đỏ thanh niên cẩn thận bước tới, hướng về phía Hoàng Thiên mà lên tiếng.

Nhưng hắn còn chưa kịp đưa ra nghi vấn, Hoàng Thiên đã biến mất trong tầm mắt. Một khắc sau khi hắn xuất hiện, trên tay đã

nắm lấy một cái xác người khác, đầu lâu vỡ nát.

Hiển nhiên, hắn với đám người mới đi vào đều không có để ý tới, càng không có ảnh hưởng tới dã tâm giết người của hắn. Đối với kẻ cố ý phá hoại chuyện tốt của mình, hắn chẳng có lý do gì để buông tha cho bọn chúng cả.

- Các vị huynh đệ mau mau cứu giúp ah… kẻ này dã tâm cực lớn, không chỉ cướp đoạt toàn bộ bảo vật tại nơi này, còn muốn giết chết chúng ta để đoạt bảo. Thỉnh các ngươi cùng nhau hợp sức, đem hắn tru diệt.

Lỗ Bân lúc này mới giật mình tỉnh ra từ trong kinh sợ, vội vàng hướng về những người mới vào mà kêu gào, giọng điệu tràn đầy thảm thiết và căm giận. Bởi vì mục tiêu của Hoàng Thiên lúc này liền là hắn rồi, còn chậm trễ liền phải bỏ mạng. Đồng thời với lời nói, hắn thân thể bạo lui về phía sau, hướng về phía đoàn người cắm đầu chạy tới.

Một lời của hắn khiến cho đám người thần sắc đều biến đổi, nhưng không phải vì nghe được Hoàng Thiên độc ác, mà là vì nghe được Hoàng Thiên nắm trong tay toàn bộ bảo vật của nơi này.

- Vị huynh đệ này có gì từ từ nói, mọi chuyện dĩ hoà vi quý ah.

Bên này, một tên cao lớn nam tử thấy Lỗ Bân chạy về phía người của mình trong lòng có vài phần không vui, nhưng không có biểu hiện ra ngoài, mà hướng về phía Hoàng Thiên lên tiếng.

Hoàng Thiên thờ ơ, bộ pháp nhất thời thi triển ra, chớp mắt đã xuyên qua đoàn người, vươn tay chộp lấy Lỗ Bân. Chỉ là Lỗ Bân này năng lực cũng không tầm thường, miễn cưỡng thoát khỏi bàn tay của hắn, nhưng cũng thụ phải trọng trương.

- Hừ! Ngươi không có nghe ta nói sao, chẳng lẽ muốn cùng chúng ta đối đầu?

Nam tử cao lớn sắc mặt khó coi, ánh mắt toát ra sát khí kinh người. Từ khi sinh ra tới giờ, còn chưa có kẻ nào dám xem nhẹ lời nói của hắn như thế, quả thực muốn chết đây mà.

Theo lời nói của hắn, mấy tên thanh niên bên cạnh như đọc được ý nghĩ, chia nhau ra bao vây Hoàng Thiên vào bên trong. Kẻ nào kẻ nấy sát ý lập loè, có thể động thủ bất cứ lúc nào.

- Ta muốn giết hắn, những kẻ không liên quan cút sang một bên.

Hoàng Thiên đứng giữa đám người, nhưng khí thế lại không yếu hơn chút nào. Lời nói mang theo bá khí bạo khai, doạ cho đám người tim đều đập nhanh thêm vài nhịp.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 187: Chân Chính Ác Ma

- Ha ha! Lá gan ngược lại thật lớn ah. Đã như thế, ta liền muốn bảo vệ hắn đấy, xem xem ngươi làm được gì.

Tên nam tử cao lớn cười lạnh lùng, ánh mắt mang theo vài tia sắc lạnh cùng khiêu khích nhìn về phía Hoàng Thiên. Chỉ một cái mao đầu tiểu tử, cũng dám lớn tiếng quát lui hắn. Quả thực muốn lật trời ah.

- Ngươi xác định?

Hoàng Thiên ánh mắt hơi híp, nhưng tinh quang lại thêm một phần sắc bén. Hắn ngược lại cũng không ngại giết thêm mấy người. Trong mắt hắn lúc này, giết một người cùng giết mười người không khác gì nhau cả, có chăng chỉ là chênh lệch về số lượng mà thôi.

- Ngươi cứ thử xem!

Nụ cười vẫn giữ trên môi của tên nam tử, nhưng đã chuyển thành một nụ cười dữ tợn tràn đầy ác ý. Trong mắt hắn, tên thiếu niên tóc bạc này đã bị liệt kê vào sổ tử, phải chết không thể nghi ngờ.

- Ha ha! Đông Trường huynh chớ nóng vội, kẻ này nắm toàn bộ bảo vật nơi này, trước để cho hắn toàn bộ giao nộp ra rồi xử lý cũng không muộn.

Ngay khi hắn định ra tay, một thanh âm trong trẻo đã vang lên bên tai. Không biết tự lúc nào, đám người xung quanh đều đã vây

quanh nơi này, bao bọc lấy Hoàng Thiên vào trong.

Mà người vừa lên tiếng, là một thiếu nữ xinh đẹp khoảng chừng mười tám mười chín tuổi. Nhìn trang phục của nàng, có thể nhìn ra được là đệ tử của Thái Thanh Môn.

Đứng đối diện nàng một cái nam tử khác cũng cười cười, nói:

- Ta cũng đồng ý với Bối Bối sư muội ah, bảo vật quan trọng, trước để cho hắn giao ra rồi lại nói.

Hắn tự nhiên cũng là kẻ cầm đầu một nhóm người khác, thân là đệ tử hạch tâm của Thiên Kiếm Môn, so ra không thua kém Đông Trường cùng Bối Bối chút nào.

Lặng yên tại chỗ, Hoàng Thiên chỉ nhếch môi nhàn nhạt cười, không nói một lời. Trong mắt hắn, đám người kia lúc này chẳng khác gì lũ hề nhảy nhót. Tự cho mình hơn người, tự cho mình cái quyền định đoạt sinh tử của người khác, thật là nực cười.

Quả thực, nếu như là hắn trước kia, thụ đủ đám người khinh bạc cùng kiêu ngạo, hắn đã bạo phát điên cuồng, đem toàn bộ bọn chúng giết chết rồi. Nhưng hắn bây giờ đã khác, vẫn giết người, nhưng không phải vì tức giận điên cuồng mà giết người, mà là vì hắn thích giết người, vậy thôi. Có chăng, nỗi lòng của hắn lúc này chính là thương hại bọn chúng, một đám người vô tri ngu ngốc.

Biến hoá này, khiến Hoàng Thiên dần dần trở thành một con người hoàn toàn khác. Nó không có đột nhiên biến tướng, mà chầm chậm qua ngày, ngấm sâu vào trong bản năng cùng tính cách, ngay cả Hoàng Thiên cũng không hề hay biết.

“Một người… khi mà hắn bắt đầu có hứng thú với việc tước đi sinh mạng của những sinh linh khác, cũng là khi hắn chân chính trở thành ‘Ma’. Không phải là Ma… mà là Ác Ma”.

Cũng vì những biến hoá này, mà nụ cười nhàn nhạt của hắn

lại khiến cho người khác cảm thấy khó chịu, có chút đáng sợ. Cỗ cảm giác này không có thể hiện rõ ràng, mà cứ thế mơ mơ hồ hồ, làm cho những người có mặt tại đây đều cảm thấy không đúng, nhưng không đúng chỗ nào, bọn chúng lại không thể giải thích được. Cũng vì thế mà trừ ba người mạnh nhất ra, những người còn lại đều thập phần bất an.

- Tiểu tử, làm người không muốn quá tham lam, ngoan ngoãn giao toàn bộ bảo vật ra đây đi, Mã Nặc ta bảo đảm ngươi một mạng.

Tên thanh niên kia lạnh giọng nói, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Thiên mang theo vài phần xem thường cùng châm biếm.

Theo hắn thấy, tiểu tử này hẳn là đang sợ đến ngây người đi. Chỉ cần đưa ra một chút bảo đảm, liền có thể dễ dàng ép ra bảo vật.

Nhưng hắn nghĩ là một chuyện, thực tế lại là một chuyện khác. Chỉ thấy Hoàng Thiên khoé môi nhếch lên, nơi bàn tay tinh quang lấp loé, hoá thành một thanh linh kiếm. Hắn muốn động thủ.

- Hừ! Đúng là một tên ngu ngốc, cho cơ hội sống còn không biết đường trân trọng.

Hành động này chẳng khác gì mồi lửa châm ngòi cả, đem toàn bộ đám người sắc mặt đánh cho khó coi vô cùng. Bối Bối ánh mắt càng là chán ghét, hừ mũi liếc về phía Hoàng Thiên.

- Nhiều lời làm gì, trước chém hắn rồi lại nói.

Rất nhanh, một vài thành phần tuổi trẻ khí thịnh người bắt đầu không nhịn được nữa, điên cuồng công kích về phía Hoàng Thiên.

Tất nhiên, có người khởi đầu liền có người thứ hai, thứ ba…

Nhất thời đem nơi này bao phủ bởi phù văn pháp thuật cùng quang mang công kích.

- Thứ phế vật không biết sống chết này, còn dám trước mặt chúng ta tỏ ra ngưu bức. Lão tử phải đem đầu ngươi chém xuống cho chó ăn, ha ha.

Hoàng Thiên chìm trong màn công kích khủng bố, không còn nhìn thấy được bóng dáng. Chỉ nghe được bên trong thi thoảng vang lên giọng điệu cười nói của đám người, tràn đầy châm biếm cùng ác độc ngôn ngữ. Dường như, việc giết chết Hoàng Thiên đối với chúng, chẳng khác gì một trò đùa khôi hài vậy.

Không cần phải bàn, đám người ra tay lúc này thật sự cũng rất lợi hại. Tất cả đều tại Nguyên Đan hậu kỳ thiên kiêu, chiến lực mỗi cái so ra càng thêm cường đại.

- Đùng.

Nhưng mà còn chưa đến ba hơi thở thời gian, một cái bóng người đã từ trong tràng chiến đầu bay ngược ra ngoài, mạnh mẽ nện lên bức tường đá. Hắn chỗ khác thân thể còn thập phần nguyên vẹn, duy chỉ có đầu lâu là vỡ nát thành nhiều mảnh, nhầy nhụa không chịu nổi.

Lại thêm một vài hơi thở nữa qua đi, hào quang hỗn loạn tiêu biến, thanh âm chiến đấu cũng dừng lại. Chỉ thấy Hoàng Thiên lẳng lặng đứng giữa đám người, sắc mặt lạnh lùng khó tả. Toàn thân hắn ẩn ẩn từng đoàn Hỗn Nguyên Ma Thần Khí, linh kiếm trên tay lấp lánh sắc lẹm, còn vương lại vài giọt máu đỏ tươi.

Mà xung quanh hắn lúc này, đám người mỗi kẻ một tư thế, thậm chí trên khuôn mặt vẫn còn lưu chuyển cảm xúc, tựa hồ không có xảy ra chuyện gì. Nhưng mà tích tắc sau đó thôi, bọn chúng đều phát hiện ra một điều cực kỳ khủng khiếp. Một tên trong đám theo bản năng đưa tay lên sờ sờ vào cổ của mình, sau

đó giơ lên trước mặt.

Chỉ thấy một màu máu đỏ rực, đem bàn tay của hắn lấp lánh trong màn sáng âm u, từng giọt từng giọt nhỏ xuống dưới.

Tức nước vỡ bờ, bắt đầu là những giọt máu thẩm thấu, sau đó là từng tia máu chạy dài, cuối cùng là phun ra như vòi nước. Máu tươi lúc này tựa hoá thành màn mưa, bắn tung toé khắp bốn phương tám hướng.

Mười mấy người, lúc này tựa như rơm rạ ngã xuống, kẻ mất đầu người đứt thân, không có một kẻ nào toàn thây.

- Cái gì?

Một màn ác độc xảy ra, khiến cho tất cả những người còn lại khiếp sợ đến ngây người. Có lẽ, cuộc đời bọn chúng từ khi sinh ra tới nay, đây là lần đầu tiên chúng được chứng khiến một màn chết chóc kinh tởm như thế.

Và có lẽ cũng chính là lần cuối cùng.

Linh kiếm khẽ nâng, Hoàng Thiên ánh mắt say mê nhìn qua những giọt máu lấp lánh, đưa lưỡi ra nếm thử.

Một cỗ hương vị ấm áp khẽ thoáng qua, đọng lại chút gì đó ngòn ngọt không dứt, miên man mãi nơi cổ họng.

Có lẽ, đúng như kẻ nào đó đã nói: “Vị của máu… rất ngon, nhưng bản chất của nó lại cực kỳ tanh tưởi và bẩn thỉu”. Bởi vì sao ư? Bởi vì loài người, từ khi sinh ra đã là như thế.

Một chủng tộc luôn tự cho mình là thượng đẳng, là tốt đẹp, hoàn hảo nhất trên thế giới. Nhưng bản chất đằng sau cái vỏ bọc hào nhoáng ấy, chúng lại chính là chủng tộc độc ác và dơ bẩn nhất. Một chủng tộc sẵn sàng ra tay với bất kỳ chủng tộc nào, thậm chí là ra tay với đồng loại, chỉ để đoạt được mục đích của

mình.

Trong một sát na nào đó, Hoàng Thiên như mơ hồ nhận ra, mơ hồ cảm thấy bản thân mình thay đổi, đang biến chất. Hắn trở nên giống với một người… Vô Diện Nhân.

Bên ngoài, đám người bị hành động này của Hoàng Thiên doạ cho ngây ngốc, lúc này trong lòng đều nhảy loạn. Tự hỏi kẻ trước mắt này có còn là con người chăng?

- Thật ác độc, kẻ này nếu còn sống sót thì chính là tai hoạ của tu chân giới, phải tru diệt ngay lập tức.

Đông Trường ánh mắt lập loè, lớn giọng quát lên. Âm điệu của hắn cao cao, như ẩn hàm một cỗ chính khí ngút trời, còn bao hàm một cỗ giận giữ chi khí. Người của hắn khi nãy tiến lên đông nhất, tự nhiên cũng là chết nhiều nhất, làm sao không tức giận cho được.

Buồn cười là, lời nói của hắn ám chỉ Hoàng Thiên độc ác, giết người không ghê tay, trong khi trước đó vài chục giây thôi, mục đích của bọn hắn cũng chính là giết người đoạt bảo. Ngươi giết người cướp của thì không sao, còn ta giết người vì tự vệ lại bị xem là tà ác. Cái lý luận này thật nực cười và khiên cưỡng.

Nhưng mà cái lý luận nực cười ấy, thật ra lại cực kỳ phổ biến trên cõi đời này. Thậm chí mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi một phút giây đều đang tại đâu đó diễn ra.

Không phải vì chúng không nhận ra điều vô lý ấy, mà là chúng chấp nhận nó. Chấp nhận để có thể lấy ra một lý do chính nghĩa, một lý do để che lấp đi bàn tay đầy máu, để mỗi người bọn chúng có thể an lòng khi tước đoạt đi mọi thứ từ người khác, kể cả sinh mạng.

Bởi thế mà điều tưởng chừng như phi lý ấy lại trở thành một

điều hiển nhiên trong cuộc đời. Và sẽ chẳng có người nào đứng ra lý luận vì ngươi, sẽ đứng ra thanh minh cho ngươi đâu. Mọi chuyện đều phải tự mình làm, mọi thứ đều phải tự mình đoạt. Thế giới này không có lý lẽ, không có công bằng, nếu có thì sức mạnh chính là lý lẽ, thực lực chính là công bằng.

Một khi ngươi không có sức mạnh, không có thực lực thì đồng nghĩa với ngươi không có tư cách sống sót trên cõi đời này, đừng nói tới lý lẽ làm gì cho thêm vô vọng.

Hoàng Thiên lúc này, trong mắt đám người chính là một kẻ như thế.

Hắn biểu hiện ra sức mạnh mặc dù rất kinh khủng, nhưng cũng chỉ khiến cho đối phương cảm thấy kinh ngạc mà thôi. Dẫu sao ở cấp độ như bọn chúng, giết chết mấy kẻ tuỳ tùng này không tính là chuyện gì khó khăn. Chưa kể, Đông Trường, Bối Bối cùng Mã Nặc cũng không phải kẻ yếu đuối gì, mà là một phương thiên kiêu thế lực.

Nhìn chằm chằm tên thanh niên trước mặt, Đông Trường thân hình không có di động, nhưng mà khí thế lại cuồn cuộn như sóng lớn, sát phạt ra bốn phương. Hiển nhiên, hắn sẽ không để cho đám thủ hạ của mình lên nộp mạng nữa, mà trực tiếp ra tay.

Phía bên kia, Bối Bối cùng Mã Nặc cũng lần lượt bày ra khí thế của mình, mạnh mẽ vô biên.

Trong mắt bọn hắn, Hoàng Thiên lúc này không khác gì một cái kho tàng bảo vật, dĩ nhiên không thể để cho Đông Trường độc chiếm một mình như thế.

Ba cái thủ lĩnh, ba cái siêu cấp thiên tài trong mắt người thường, chuẩn bị đại chiến cùng Ma Thần.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 188: Trảm Thiên Kiêu

Ba người, ba khí tràng mạnh mẽ vô cùng, cuồn cuộn như trường giang đại hải. Căn phòng đá lúc này ầm ầm rung động như muốn sụp đổ, từng cái từng cái hào quang chói sáng liên miên không dứt, soi rõ từng nơi góc khuất, rõ ràng mà sinh động.

Đông Trường là kẻ đầu tiên động thủ, trong tay cự chuỳ không biết từ khi nào xuất hiện, bổ về phía Hoàng Thiên đang đứng. Kim sắc hào quang tựa hồ hoá thành một cơn lũ lớn, ào ào sóng dữ.

Mọi người hoảng sợ, một chiêu này quả thực mạnh mẽ, khó trách hắn dám cùng kẻ điên kia đối kháng.

Nhưng mà, lại để cho đám người tiếp tục kinh sợ, tên thiếu niên tóc bạc kia lại không thèm để tâm tới công kích, chỉ tuỳ ý tung ra một quyền đón đỡ.

- Oành!

Ngũ sắc thần diễm lượn lờ bao phủ lên nắm quyền, sinh sinh đem công kích chặn đứng. Thậm chí còn đánh bật cự chuỳ ra ngoài quỹ tích, khiến cho Đông Trường hai cánh tay đau đến tê dại.

Lúc này đây, Đông Trường trong ánh mắt đã xuất hiện thêm một cỗ ngưng trọng, đưa đối phương lên cùng một cấp bậc với mình.

Hơn ai hết, hắn hiểu rõ một kích kia của mình mạnh mẽ cỡ nào. Vậy mà trước mặt, đối phương chỉ cần một đấm liền có thể hoá giải, thậm chí còn khiến bản thân bị phản phệ không nhẹ.

Mười mấy năm tu luyện, đây là lần đầu tiên hắn đấu với cùng cảnh giới mà gặp phải chuyện này.

Chỉ là, hắn sắc mặt cũng chỉ đơn thuần là lộ ra dị sắc, còn chưa tới mức kinh sợ. Dẫu sao, hắn cũng là nhất phương thiên kiêu, đối với bản thân tự nhiên có niềm tin mãnh liệt, là bản thân vô địch cùng cảnh giới.

- Ha ha! Xem ra cũng có chút bản lĩnh. Nhưng mà rất tiếc, ngươi hôm nay phải chết.

Mã Nặc cười khan, trong tay trường kiếm mang theo khí tức khủng bố khiếp người. Kiếm khí hung lệ phô thiên cái địa mà xuống, gần như che phủ toàn bộ bốn phía xung quanh Hoàng Thiên, sinh sinh nghiền ép.

Kiếm khí sắc lẹm, chỉ cần khí thế toát ra cũng khiến cho mọi trong lòng đều phải co lại. Mã Nặc này thật sự rất cường đại, chỉ một chiêu này thôi cũng đủ để cho hắn xưng bá trong Nguyên Đan kỳ, khó lòng gặp được đối thủ.

Phía bên dưới, Hoàng Thiên tóc trắng tung bay, sừng sững như một toà Thái Cổ thần sơn, nặng nề trầm ổn. Trước muôn vàn sóng to gió lớn, hắn thân thể vẫn vững vàng một chỗ, trấn áp thương khung, đạp xuống đất trời.

Cỗ khí tức này chính là bá khí, là một thứ mà chỉ có chân chính vô địch người mới xứng đáng có được. Không chỉ có thực lực vô địch, mà ngay cả tâm trí cũng phải vô địch. Đó là một cảnh giới mà, tâm bao nhiêu lớn, thì sức mạnh liền lớn bấy nhiêu.

Hoàng Thiên, có lẽ còn chưa đạt tới được cấp độ đó, nhưng hắn đã chạm tới nó. Đó, là con đường mà hắn sẽ đi trong cuộc đời này.

Rồi trong một giây phút nào đó, khuôn mặt của hắn hiện lên

một nụ cười lãnh khốc.

Bởi vì, đối phương dùng kiếm để đối phó hắn.

Bởi vì Kiếm… cũng chính là lĩnh vực mà Hoàng Thiên hắn am hiểu nhất.

Chỉ thấy linh kiếm trong tay hắn khẽ đảo, Nhất Kiếm Vạn Ảnh trùng thiên mà lên, như hoá thành mênh mông kiếm hải, phách thiên trảm địa.

Hai luồng mạnh mẽ kiếm khí như hai đầu hung thú Hồng Hoang, đánh cho thiên địa thất sắc, quỷ khóc thần gào. Tiếng va chạm bùng nổ chói tai, như muốn đâm xuyên vào trong đầu óc người ta. Trừ Đông Trường cùng Bối Bối ra, sở hữu tất cả mọi người đều phải đem tai mình bịt chặt, điên cuồng thối lui về phía sau.

- A…

Hai luồng kiếm khí còn đang trong bạo nổ dữ dội, không gian đột nhiên vang lên tiếng kêu rên trầm thấp. Chỉ thấy Mã Nặc thân thể run rẩy kịch liệt bay ngược ra ngoài, nơi cánh tay trái đã bị chém đứt lìa, một nửa kia rơi xuống nền đá, máu tươi phun ra xối xả.

Tràng cảnh này khiến cho mọi người kinh hoàng đến biến sắc, bước chân cũng không tự chủ được lui về phía sau. Mã Nặc vậy mà bại, chưa đến một phút thời gian giao chiến, liền bị người chém đoạn cánh tay. Hắn mạnh là điều không phải bàn cãi, vậy mà vẫn bị người đánh bại.

Người thiếu niên trước mắt này, là cỡ nào cường đại.

Lúc này đây, trong lòng mỗi người đều không tự chủ được nổi lên một cỗ cảm giác sợ hãi vô cùng, tựa như bọn họ đã sai lầm, đã chọc phải một cái tồn tại mà họ không nên động tới.

Nhưng hối hận, cũng không giúp thay đổi được tình thế. Vô vàn tiên đan thần dược, cũng không có cái nào gọi là thuốc hối hận. Ngươi làm sai, thì ngươi sẽ phải trả giá cho cái sai lầm đó.

Bọn hắn hôm nay khiêu chiến tử thần, thì cái giá mà bọn hắn phải trả chính là cái chết.

Chỉ có điều, chúng sẽ ngoan ngoãn đón chờ cái chết sao? Không bao giờ, dù cho con sâu cái kiến, cũng biết dãy dụa phản kháng tử thần để tìm ra đường sống. Chúng là con người, tự nhiên sẽ không buông tha, dễ dàng chấp nhận số phận như thế.

Đông Trường hét lên một tiếng giận dữ, cự chuỳ trong tay lại một lần nữa biến lớn, giống như hoá thành một cái thiên thạch khổng lồ, hừng hực thần lửa, phá không mà tới.

Phía bên kia Bối Bối cũng không chậm trễ chút nào, toàn thân óng ánh thanh quang, hai chân dẫm lên lụa mỏng. Toàn thân đều quấn quanh bởi vô vàn phù văn huyền bí, cùng Đông Trường dốc sức liều mạng với Hoàng Thiên.

Hiển nhiên, ả lúc này cũng đã nhìn ra tình thế. Tên thiếu niên tóc bạc này, hoàn toàn có tư cách giết chết bất cứ ai trong bọn họ. Nếu còn không cùng nhau kết hợp, đón chờ ả chính là cái chết.

- Phanh.

Một tiếng nặng nề thanh âm, trùng trùng điệp điệp lan tràn trong không khí. Sóng năng lượng tuần hoàn dao động, đem vô số đồ vật cùng một nhịp cộng hưởng, chớp mắt nổ tung thành mây khói. Thậm chí còn có không ít người lỗ tai rách toạc, chảy ra từng dòng huyết dịch đậm đặc nhìn mà ghê người.

Hướng mắt lên nhìn tới, chỉ thấy công kích của Đông Trường sớm tan thành mây khói. Cây cự truỳ lúc này tựa như khối đậu hũ của phàm nhân, bị linh kiếm của Hoàng Thiên chém xuống, bổ

thành hai mảnh.

Một cái thất phẩm pháp khí, cứ như thế bị huỷ người diệt, chân chính trở thành phế liệu.

Đông Trường cũng không khá khẩm hơn là mấy, hắn bàn tay phải nắm chuôi cự chuỳ, dĩ nhiên bị đoạn mất một nửa. Đồng thời nơi ngực cũng bị Hoàng Thiên tung cho một cước, suýt chút nữa khai mở nội tạng, huyết nhục mơ hồ.

Hắn bại, còn thê thảm hơn cả Mã Nặc.

Tên thiếu niên tóc trắng này, cường đại đến mức hắn khó có thể chấp nhận được.

Đúng lúc này, công kích của Bối Bối cũng bay tới. Một cây thanh liên băng tuyết tràn đầy hàn khí cấp tốc lao lên, gần như hoá thành một cơn lốc xoáy bão tố, mạnh mẽ kinh người.

Hoàng Thiên nhếch môi, cánh tay trái điên cuồng ngưng tụ Hỗn Nguyên Ma Thần khí, một trăm tầng điệp ra lực lượng như cuồng phong bạo vũ, đánh ra một chiêu Thần Long đệ tam chưởng – Giáng Long Phạt Thiên.

Tiếng gầm rú rung trời, ban đầu là một quả hồng mang quang cầu ngũ sắc. Sau khi bành trướng thì hoá thành một đầu thần long khổng lồ, phát ra từng cỗ nhiệt lượng nóng bỏng đốt cháy không gian.

Cỗ nhiệt lượng này khủng khiếp tới mức khiến tất cả mọi người còn lại đều kêu lên đau đớn, quay đầu điên cuồng bỏ chạy ra phía xa. Một số kẻ xấu số, trực tiếp bị đốt cháy đến không còn hình dạng, chết ngay tại chỗ.

Thần long cuộn mình, há cái miệng đỏ lòm thần diễm, sinh sinh đem băng tuyết thanh liên nuốt xuống. Ngay sau đó lao mình về phía Bối Bối. Long trảo sắc lẹm, quét một đường ngang qua

khiến cho ả chật vật lui về phía sau. Tưởng chừng như thoát một kiếp, nhưng mà đón chờ ả lại là một cái đuôi rồng rực lửa, một quất đem ả đánh bay trở về, tóc tai cháy trụi.

Người cuối cùng, vẫn như thế đại bại.

Ba kẻ cầm đầu, ba kẻ mạnh nhất trong số mọi người ở đây. Cuối cùng đều bại bởi thiếu niên này, bại một cách triệt để.

- Huynh đệ xin hãy nương tay. Niệm tình đều là người của Thiên Nguyên Đại Lục, tha cho chúng ta một mạng ah.

Ngay lúc này, Đông Trường phía bên kia đột nhiên lên tiếng, thần sắc tràn đầy bất đắc dĩ cùng không cam lòng.

Một lời này nhất thời khiến cho Hoàng Thiên khẽ ngưng lại, trên khoé môi nâng lên một nụ cười, tràn đầy tiếu dung cùng tà ý.

Cầu xin sao, niệm tình người sao, thật là nực cười. Nếu như hoàn cảnh đổi ngược, hắn bị đối phương đánh bại, liệu đối phương có tha cho hắn chăng? Không bao giờ.

Bản thân hắn, cũng chẳng phải người tốt gì, nên đừng bao giờ nghĩ tới chuyện xin hắn nương tay. Có can đảm ra tay với hắn, thì phải có can đảm đương đầu với lửa giận của Ma Thần. Khi đã là kẻ thù của nhau, liền không có khái niệm tình người, không có khái niệm nhân từ. Một khi ta sống thì ngươi tất phải vong.

- Dĩ nhiên! Là chúng ta không phải với ngươi, xin nguyện bồi tội. Chỉ cần ngươi không giết chúng ta, ngươi cần…

Thấy Hoàng Thiên ngưng lại, Đông Trường còn nghĩ lời của mình có tác dụng, nên vội vàng tiếp lời. Chỉ có điều hắn còn chưa kịp nói hết ra thì đã phải ngưng lại giữa chừng, những lời sau đó cũng vĩnh viễn không thể nói ra được nữa.

Bởi vì nơi mi tâm của hắn lúc này, đã bị khai mở ra một cái lỗ

máu to đùng. Cuộc đời của một cái siêu cấp thiên tài, một cái ngôi sao mới của Thiên Nguyên đại lục, đã phải chấm dứt tại nơi đây, tại thời điểm này.

Đông Trường bị giết chết, khiến cho Mã Nặc cùng Bối Bối mặt xám như tro tàn. Gần như cùng một lúc, cả hai đều thi triển ra pháp thuật của mình, điên cuồng chạy trốn.

Nhưng mà ở trước mặt Hoàng Thiên mà muốn thoát, đó chân chính là chuyện không tưởng. Chỉ thấy hắn bộ pháp triển khai, thân thể lướt nhẹ qua không gian, chớp mắt một cái liền chặn ngang trước mặt Bối Bối. Một cước tung ra, đem ả đá bay ngược ra ngoài mấy chục mét xa, gục đầu lên mặt đất không rõ sống chết.

Mã Nặc bên kia nhìn thấy một màn, biết không thể trốn thoát nên không có bỏ chạy nữa, mà cắn răng tung ra pháp bảo, điên cuồng liều mạng với Hoàng Thiên.

Phốc một tiếng không nhanh không chậm, Mã Nặc lại bị một chiêu kiếm chém lên người. Chỉ khác là lúc này không phải đoạn tay nữa, mà là chém rơi đầu của hắn, đưa hắn đi theo hai người Đông Trường cùng Bối Bối.

Ba cái siêu cấp thiên tài, cứ như thế mà bỏ mạng.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 189: Nhất Dạ Trạch

Một mảnh tĩnh lặng, giờ khắc này tất cả mọi người có mặt tại nơi đây đều chỉ biết đứng chết trân tại chỗ, sống lưng liên tục nổi lên hàn khí. Người thiếu niên kia cứ như thế trẻ tuổi, nhưng lại tạo cho chúng một cỗ cảm giác áp bách khó nói nên lời. Đó là uy áp sát phạt, là uy thế sinh ra từ giết chóc, là tư thế vô địch trong cùng tuổi mà không phải ai cũng có được.

Lỗ Bân lúc này gần như chết lặng, từ sâu trong nội tâm nổi lên một cỗ hối hận vô cùng, hối hận vì đã chọc phải tên ác ma này. Quả thực, hắn đối với Hoàng Thiên lúc này, thật sự là không thể nào nổi lên hận ý, mà chỉ có một cỗ sợ hãi cực độ và không cam lòng. Tất cả đều là gieo gió gặt bão, nếu như lúc trước không có tham lam đánh chủ ý lên Hoàng Thiên, có lẽ giờ này mọi chuyện đã khác.

Nhưng mà, mọi chuyện đã chẳng thể nào thay đổi nữa. Chỉ thấy một hồi âm thanh xé gió vang vang, máu tươi văng lên như tát nước. Một cái thiếu niên đang tràn đầy sức sống cứ như thế chết đi, đầu lìa khỏi xác. Đó là cái giá mà hắn phải trả, khi chọc giận Ma Thần.

Cách không thu lượm mấy cái trữ vật, Hoàng Thiên ánh mắt hơi híp lại kiểm kê chiến lợi phẩm, khoé môi không tự chủ mà nhếch lên mỉm cười. Không hổ là mấy cái thiên kiêu nhân vật, có không ít thứ tốt. Bất giác hắn nhận ra bản thân so với đám người này rất nghèo, đích xác có thể nói là một tên khất cái tu sỹ không hơn không kém.

Lại nhìn qua mấy chục người đang thấp thỏm xung quanh, ánh mắt hắn lành lạnh hàn ý. Nhưng cũng không có động thủ, mà đem toàn bộ bọn chúng tống cổ ra bên ngoài động phủ. Oan có đầu nợ có chủ, hắn đương nhiên hiểu rõ đạo lý này. Những kẻ này cũng chỉ là đám lâu la, mọi chuyện đều phụ thuộc vào thủ lĩnh của mình, không đến mức phải chém tận giết tuyệt.

Lần nữa phong ấn lại trận pháp, hắn tiếp tục xuất ra tám cây trận kỳ mới, tiếp tục phá giải bát quái trận đồ.

Động phủ này thần bí, đã vượt qua nhận thức ban đầu của hắn. Không chỉ bao gồm cơ duyên cực lớn, mà còn tồn tại rất nhiều điều huyền bí. Những lời giải đáp từ quá khứ, những dự đoán vén lên chướng khí mịt mù ở tương lai, những thứ mà một ngày nào đó Hoàng Thiên hắn sẽ phải đối mặt.

Hắn không biết được rằng, cùng vào thời điểm tại một nơi nào đó của động phủ này.

Đại địa miên man, sức sống ngập tràn, vạn vật sinh linh tầng tầng lớp lớp đua nhau sinh trưởng. Đó là một cái thác nước to lớn nằm lưng chừng giữa thinh không, trọng thuỷ ầm ầm đổ xuống như sấm nổ. Bên dưới chân thác, một cái hồ nước mênh mông, sóng nước dập dờn, hơi mù bao trùm lên khắp chốn.

Cảnh vật cứ như thế miên man mờ ảo, sinh cơ bừng bừng, không khỏi khiến cho lòng người an tĩnh đến lạ thường.

Một cái gian nhà tranh được người dựng tạm ngay sát bên hồ, lấp ló dưới từng tia nắng sớm. Hai cái thân ảnh ngồi an tĩnh bên bàn đá, thi thoảng lại phát ra tiếng ho khan, tiếng cười nhàn nhạt vang vọng khắp bốn phương trời.

- Trí - Dũng có, Ác - Nhân có, Tín – Nghĩa cũng có… Tên nhóc này rất thú vị ah.

Đưa tay di chuyển quân cờ trên bàn đá, một cái nam tử có phần thư sinh nhàn nhạt mỉm cười nhẹ nói. Hắn ánh mắt lấp lánh có thần, mi thanh mục tú, mái tóc đen nhánh để dài được chải chuốt gọn gàng. Phần mái vuốt sang 2 bên, xõa tự nhiên xuống cổ, phía sau được búi gọn gàng bằng bạch ngọc vòng tinh tế, lại kết hợp với khuôn mặt thanh nhã khiến cho hắn có một nét cuốn hút đến vô cùng.

Một thân y phục cứ như thế nhìn không ra chất loại cấu thành, nhưng vẫn đem cho người ta cảm giác bất phàm.

Phía đối diện hắn cũng là một cái nam tử trẻ tuổi. Trái ngược với đồng bạn của mình, người nam tử này ăn mặc thập phần tuỳ ý, tóc tai tự nhiên buông xoã. Nếu như nói nam tử thư sinh tạo cho người ta cảm giác tinh tế nho nhã, thì người này lại phát ra một cỗ phóng khoáng hơn người, tuỳ tâm sở dục.

Nghe nam tử thư sinh một lời này, hắn liếc mắt cười cười, bĩu môi nói:

- Thú vị cái nỗi gì! Nó mà đi theo các ngươi, sớm muộn gì cũng trở thành một tên đại Ma Thần chỉ biết chém giết, đúng là hài tử đáng thương.

Nam tử thư sinh không cho là vậy, nhìn nhìn người đối diện giây lát, sau đó mới lắc đầu thở dài:

- Đó là sứ mệnh của nó, từ khi sinh ra trên đời này đường của nó đã được định sẵn như thế. Dù cho chúng ta cũng không thể nào can thiệp được.

Người kia hắc hắc cười, ánh mắt mang theo vài tia châm biếm ý tứ, nói:

- Ngưng phóng rắm, cái gì mà sứ mệnh, cái gì mà không thể can thiệp được? Thúi lắm! Nhất Dạ Trạch! Ta quả thực không thể

hiểu nổi đám người các ngươi, vì cái gì mà cứ phải cố chấp như thế? Thế giới này còn nhiều thứ thú vị hơn nhiều, tại sao không hảo hảo hưởng thụ, lại muốn đem nó đảo nghịch. Thật là hết thuốc chữa.

Người nam tử bị gọi như thế sắc mặt khẽ đen lại, trừng mắt nhìn đồng bạn của mình:

- Tên khốn này, ngươi vừa gọi ta là gì?

Người kia ha ha cười:

- Trừng cái gì mà trừng, ngươi năm đó nửa đêm trốn bên hồ nhìn trộm Tiên Dung, trong dân gian đã sớm thành truyền thuyết tiên cổ. Không gọi ngươi là Nhất Dạ Trạch thì gọi là gì? Thiếu cùng ta trang bức, ha ha!

Phía đối diện, người kia bị gọi là Nhất Dạ Trạch lần thứ hai, sắc mặt càng thêm tối, thậm chí so với than càng đen hơn.

Chuyện này quả thực là có, nhưng mà hắn nào có làm ăn được gì đâu, ngược lại còn bị Tiên Dung đánh cho một trận thừa sống thiếu chết, nghĩ lại đến giờ vẫn còn sởn gai ốc đây. Đầm một đêm, hữu danh vô thực, quá là oan ức rồi.

Nhưng mà ba cái chuyện này, càng giải thích thì càng thêm rối, hắn đành phải cắn răng, tức khí hừ mũi nói:

- Đều là đám hậu bối không hiểu chuyện đồn thổi, ngươi đường đường là Thần Vương, vậy mà cũng không biết phân biệt thật giả sao?

Nam tử kia sắc mặt mang theo khinh bỉ chi ý, nhếch môi nói:

- Ngươi cái tên này ta còn không hiểu sao? Nếu không có sự kiện đêm đó, với thân thế của ngươi mà có thể theo đuổi Tiên Dung? Cười chết ta.

Bị đồng bạn xem thường, Nhất Dạ Trạch quả thực tức muốn nổ phổi, hừ hừ nói:

- Cái gì mà không thể theo đuổi? Ta đường đường là Đồng Tử Thiên Vương, nàng theo đuổi ta còn không kịp, há lại phải sử dụng chút thủ đoạn thấp kém đó.

Nghe như vậy một lời, người kia bật cười ha hả, thiếu chút cười chảy nước mắt:

- Nàng theo đuổi ngươi ư? Hặc… Ha ha ha! Năm đó ngươi đến khố còn không có để mặc, còn dám nói nàng theo đuổi ngươi! Mẹ nó, ngươi làm ta cười đau bụng quá. Ha ha!

Một trận cười này khiến cho Nhất Dạ Trạch sắc mặt càng thêm khó coi, trong lòng hồi tưởng lại một đoạn ký ức đau thương, càng thêm căm tức SzkSH đồng bạn của mình.

Nhưng mà, những lời này đều không sai, hắn lại không thể phản bác được, chỉ biết nghiến răng ken két:

- Tửu Sắc Anh Quân… Ngươi được lắm. Đã như vậy, chuyện sưu tầm Vạn Niên Thanh Tâm tửu ngươi đừng mơ tới nữa.

Vạn Niên Thanh Tâm tửu? Anh Quân nghe thấy danh tự này hai mắt khẽ ánh lên tinh quang, bất chợt trong lòng bộp một tiếng, thầm hô không ổn.

Vạn Niên Thanh Tâm tửu đúng như tên của nó, là một loại vạn năm tuyệt thế tiên tửu. Được người ủ từ vô số tiên dược suốt vạn năm tuế nguyệt mà thành, nước rượu thanh sắc nhẹ nhàng, hương rượu sâu lắng động lòng người. Giá trị của nó gần như là vô giá, chỉ cần xuất thế một ly thôi, cũng đủ để khiến cho thế gian hỗn loạn, điên cuồng tranh đoạt rồi.

Anh Quân hắn năm đó từng được thưởng thức qua một lần, đối với dư vị tuyệt đối là nhớ mãi không quên. Từ màu sắc đến

hương thơm, vị đạo đều tuyệt đỉnh khó nói nên lời, đọng mãi không tan.

Lần này tìm tới, ngoài vì bàn sự việc kia ra, cũng chính là muốn từ chỗ Nhất Dạ Trạch truy ra một bình. Vậy mà lúc này đây hắn lại lỡ miệng chọc tức người ta rồi. Nếu nhỡ may tên này thù dai, không cho hắn Vạn Niên Thanh Tâm tửu nữa thì quả thực hối hận đến chết ah.

Vì thế mà vẻ mặt hắn nhanh chóng thay đổi, hướng Nhất Dạ Trạch cười hoà:

- Ây! Huynh đệ bớt nóng giận, ta chỉ đùa một chút thôi mà. Ngươi năm đó hiếu thuận động lòng trời, nhân cách trùm thiên hạ. Quả thực là trời sinh khí chất, đất dưỡng trí nhân, với Tiên Dung chính là nhân duyên tiền định, vô tiền khoáng hậu ah.

Không hổ là Thần Vương cái thế, một lời tuôn ra liền khiến lòng người mát rượi, dù cho là đang tràn một bụng tức như Nhất Dạ Trạch cũng phải vui vẻ đôi phần.

Chỉ là hắn cũng không có thể hiện ra ngoài, khuôn mặt vẫn cứ thế hằm hằm:

- Ngưng phóng rắm, ngươi những lời này khiến cho ta thấy buồn nôn.

Anh Quân cười cười, trong lòng không ngừng hô hoán:

- Vì Vạn Niên Thanh Tâm tửu, nhịn xuống… nhịn xuống ah.

Hắn với Nhất Dạ Trạch đã quen biết từ rất lâu, thậm chí có thể xem như là tri âm tri kỷ. Mặc dù bình thường rất hay đấu võ mồm do trái ngược tính cách, nhưng cũng rất hiểu nhau.

Cho nên Nhất Dạ Trạch một lời này, vẫn bị hắn đoán được tâm ý, cười khà khà nói:

- Ha ha! Ta nói thật đấy, nhân gian còn lưu truyền vài câu đối về ngươi và Tiên Dung đây, có muốn nghe chăng?

Khẽ liếc mắt qua, hắn liền bắt được một tia tò mò trên khuôn mặt của Nhất Dạ Trạch, trong lòng thầm cười, tên huynh đệ này quá thật thà ah.

Ngưng lại một lát, hắn trong lòng nghĩ nghĩ một hồi, sau đó mới gật gù cất tiếng:

- Hóa cảnh thị hà niên, Tự Nhiên vi châu, nhất dạ thành trạch.

Kỳ duyên khoáng thiên cổ, nhân gian phu phụ, thiên thượng thần tiên.*

Âm thanh của hắn lúc thì cao cao, khi lại trầm lắng, bay bổng lên tận tầng không. Trước mắt người ta như được vẽ ra một câu truyện, một câu truyện kể về thế giới xa xưa từ Thượng Cổ, kể về một truyền thuyết cổ lão và huyền bí – Đồng Tử Thiên Vương.

Chú thích:

· Nhất Dạ Trạch: Đầm Một Đêm.

· Hóa cảnh thị hà niên, Tự Nhiên vi châu, nhất dạ thành trạch

Kỳ duyên khoáng thiên cổ, nhân gian phu phụ, thiên thượng thần tiên.

Dịch:

Cảnh hóa đó năm nào, đây bãi Tự Nhiên, một đêm thành đầm trạch

Kỳ duyên trùm thiên cổ, vợ chồng nhân gian, lên trời biến thần tiên.

Đây là hai câu đối ở đền Đa Hoà, nay thuộc xã Bình Minh,

Khoái Châu, Hưng Yên, Việt Nam.

Ma Thần Hoàng Thiên - Đình Kiên

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 190: Ma Thần Ngã Xuống

Trong căn phòng của động phủ, một vùng không gian lúc này chìm trong mịt mờ hỗn độn, thời gian ngưng kết. Bóng lưng của Hoàng Thiên sừng sững không đổ, điên cuồng đối chọi với công kích từ bốn phương. Trên khuôn mặt, bờ vai, bắp đùi đều đã bị chém rách, ngập tràn máu tươi đỏ thẫm.

Mãi lâu sau đó, khi mà tám cây trận kỳ cùng nhau toái nát, không gian chấn động. Bát quái trận đồ lúc này đây mới được triệt để khởi động, khai mở ra một thông đạo đen ngòm cắn nuốt Hoàng Thiên vào bên trong.

Đợi đến lúc quang mang hoàn toàn tiêu thất, Hoàng Thiên mới chật vật xuất hiện tại một phương không gian khác.

Dưới chút ánh sáng mơ hồ của đèn dầu, một cái hành lang cổ xưa chầm chậm xuất hiện trong tầm mắt hắn. Từng làn khí tức cổ lão và tang thương phảng phất quấn quanh nơi này, trầm trọng và nặng nề. Đâu đó nơi phương xa như dội về tiếng than ai oán, khiến lòng người nặng trĩu.

Đang đắm chìm trong cỗ cảm giác kỳ lạ đó, bỗng nhiên phía trước cách hắn không xa xuất hiện hai cái tinh điểm không ngừng di chuyển. Tiếng bước chân đùng đùng vang lên, thi thoảng còn phát ra tiếng leng keng sắc bén.

Một tiếng hung lệ hổ gầm tự phương xa truyền tới, đem toàn bộ không gian chấn động nổ vang, văng vẳng như cuồng lôi sấm động. Tiến lại gần hơn mới thấy rõ, trên cái hành lang dài cổ lão

không biết tự lúc nào xuất hiện một đầu bạch hổ to lớn, chắn ở lối đi.

Thân cao tám mét hơn, vai rộng chân dài, so với tượng thú còn khủng bố hơn mấy lần. Phía trên đầu lâu, hai con mắt đỏ lòm như huyết nguyệt, bắn ra hung khí ngập trời.

Mà đằng sau nó, hàng trăm cái âm binh hư ảo ẩn hiện trong tầm mắt, gào thét điên cuồng. Kẻ nào kẻ nấy to lớn vạm vỡ, giáp trụ chỉnh tề, khí thế ngưng tụ như muốn dời sông lấp bể. Tràng cảnh dễ dàng khiến người ta liên tưởng đến những đội quân cổ đại, hùng dũng vô cùng.

Mà đối diện với chúng, Hoàng Thiên chẳng khác nào một đứa bé chưa trưởng thành, nhỏ yếu đến đáng thương.

Nắm đấm siết chặt răng rắc, Hoàng Thiên vẻ mặt có vài phần khó coi, nhưng tuyệt nhiên không có sợ hãi, cũng không có ý định lui bước. Nếu như trong hoàn cảnh khác, có lẽ hắn đã sớm quay đầu bỏ chạy, nhưng lúc này đây, hắn đã không còn sự lựa chọn. Phía sau đã không còn đường, phía trước là địch nhân, hắn chỉ còn một đường chiến.

Ý niệm đó vừa ra, trước mặt hắn tinh quang biến hoá, một thanh kiếm cổ xưa xuất hiện trong tầm mắt, ông ông rung động. Hào quang chói sáng trùng thiên mà lên, đem toàn bộ không gian hành lang chiếu lên rực rỡ. Khắp bốn phương không gian kiếm khí hoành hoành, thời không đổ vỡ. Trận trận uy áp nặng nề bao phủ lên đại địa, đem đầu bạch hổ cùng đoàn quân đều trấn xuống dưới, bạo lui về phía sau.

Hoàng Thiên có chút bất ngờ, ánh mắt càng là sáng rực nhìn chằm chằm vào Thiên Kiếm, cuối cùng theo bản năng đưa tay lên nắm lấy. Mát lạnh cảm giác, một cỗ cực kỳ quen thuộc và gần gũi khí tức bao trùm lên tâm trí. Cảm nhận từng biến hoá, cảm nhận từng chút rung động nhè nhẹ quen thuộc, hắn bất giác mỉm cười.

Nếu như có ai đó hỏi hắn rằng, trong tất cả các bảo vật mà hắn sở hữu, thứ nào được hắn quý trọng nhất thì câu trả lời không thể là thứ gì khác ngoài Thiên Kiếm.

Một thanh kiếm cổ xưa và huyền bí, một thanh kiếm có thể xưng là tuyệt thế thần binh. Khi mà hắn còn yếu đuối và vô dụng, nó vẫn quyết định lựa chọn hắn làm chủ nhân. Khi mà hắn lâm vào nguy cơ sống còn, cận kề cái chết, chính nó đã cứu hắn trở về. Vì thế, không ngoa khi nói rằng, không có Thiên Kiếm, cũng đồng nghĩa với không có Hoàng Thiên của ngày hôm nay.

Số phận đã an bài, tiền duyên đã định sẵn hắn và Thiên Kiếm – là một đại ma thần nắm trong tay tuyệt thế thần binh, chiến thiên diệt địa, dũng mãnh vô thường.

Rơi vào trong tay hắn, khí thế của Thiên Kiếm liền thu liễm lại, thập phần an ổn.

Phương xa, đầu bạch hổ không còn bị Thiên Kiếm áp chế, rất nhanh chóng lấy lại được khí thế của mình, há cái miệng lớn đỏ lòm như máu rống lên giận giữ. Phía sau nó mấy trăm đầu âm binh cùng lúc hét lên, binh khí trong tay dội về phía trước, toát ra âm quang lạnh lẽo.

Phía bên này, Hoàng Thiên chầm chậm vuốt ve Thiên Kiếm, nhếch môi mỉm cười. Cuối cùng, hắn hít vào một hơi thật sâu, tự thì thào trong miệng bằng chất I6KG9 giọng khàn khàn:

- Thiên Kiếm – Diệt Thiên.

Hôm nay, hắn lần nữa cùng Thiên Kiếm sóng vai, cùng nhau đại chiến.

- Giết!

Phía bên kia âm binh đã tới, gần trăm cái thân ảnh bao trùm lên hành lang đá, kẻ kiếm người đao điên cuồng công kích.

Hoàng Thiên cười cười, chớp mắt thi triển bộ pháp, thân hình lập tức hóa thành một làn khói mơ hồ biến tan trong không khí. Chớp mắt sau đó, hắn đã xuất hiện đằng sau sáu tên âm binh phía xa, vung kiếm chém ngang.

Một kiếm quét qua, mang theo chí dương chí cường chi khí, sáng rực cả một góc tường. Lẽ dĩ nhiên, hắn không muốn cùng đám âm binh này đối cứng, mà áp dụng lĩnh vực khắc chế, tốc chiến tốc thắng.

Uỳnh!

Không có kết quả nào khác, sáu cái âm binh bị kiếm chém ngang người, dưới sự công phá của chí dương khí tức, bạo nổ thành ngàn mảnh.

Hoàng Thiên còn chưa kịp vui mừng, phía sau hắn đã vang lên tiếng xé gió. Chỉ thấy một cây cự chuỳ to lớn vụt qua, nện thẳng vào bờ vai của hắn. Cả cơ thể mất đi kiểm soát, hắn bay ngược ra phía sau, nơi bờ vai vốn đã chi chít vết thương, lúc này rách toạc ra, thấm đẫm.

Máu tươi chảy dài trên thân kiếm, Hoàng Thiên bờ vai tê dại không còn cảm giác, nơi cánh tay run run không ngừng, như muốn để rơi Thiên Kiếm. Hai mắt hắn lành lạnh bắn ra hung quang, há miệng rống lên một tiếng điên cuồng. Bên trong thức hải Ma Thần Thái Cực đồ nhất thời vận chuyển, Hỗn Nguyên Ma Thần khí cuồn cuộn như sóng lớn, lan tràn khắp các ngõ ngách trong cơ thể. Sinh cơ bừng bừng đem những vết thương trên người hắn chớp mắt hồi phục, làn da nổi lên lớp lớp vảy đen bóng loáng, hắn tiến vào trạng thái đệ nhất biến.

Trùng chân lấy thế, hắn thân thể phóng mạnh lên không như một đầu báo săn, chớp mắt lướt qua mấy chục đầu âm binh.

Đạp vỡ đầu một gã to lớn, hắn lần nữa lăng người trên không,

Thiên Kiếm khẽ động chỉ về phương xa.

Vù… vù… vù

Chỉ thấy ngợp trời kiếm ảnh, mỗi một cái đều sắc lẹm ghê người, bao phủ trọn vẹt mấy trăm mét hành lang. Dưới sự thôi thúc của hắn, vạn kiếm trùng thiên mà qua, ban đầu còn chậm dãi xoay vòng, chớp mắt liền hoá thành phong bạo lốc xoáy, điên cuồng nghiền ép.

Trong vòng xoáy kiếm ảnh, tiếng gào thét vang lên càng thêm dữ tợn, gầm rú rung trời.

Chỉ thấy đùng một tiếng nổ lớn, lốc xoáy khổng lồ tan hoang sụp đổ. Kiếm ảnh lúc này tựa như pha lê, nhao nhao phá toái. Ngay sau đó là một tiếng hổ gầm dữ tợn phóng ra, tựa hồ hoá thành thực chất lan qua, đánh bay Hoàng Thiên về phía sau.

Bạch hổ rốt cục động thủ, thân hình không khác gì toà núi nhỏ, sinh sinh đè ép. Móng vuốt của nó sắc lẹm như cương đao, một một lần xoẹt qua đều như muốn xé tan đối thủ.

Hoàng Thiên cũng không chịu kém, ngửa mặt gầm lên như dã thú. Thiên Kiếm huy động nhanh tới mức không nhìn thấy được tàn ảnh, điên cuồng đối kháng.

Vuốt hổ dũng mãnh không thể đỡ, kiếm quang như thiểm điệt sinh sinh đối chiến. Tiếng leng keng đinh tai nhức óc, hoa lửa tung toé khắp nơi, khét lòm. Tại một sát na nào đó, Hoàng Thiên bất cẩn trong giây lát, vùng ngực liền khai mở ra một lỗ máu sâu hoắm, vảy đen tung toé.

Bạo lui ra ngoài, hắn vùng ngực lúc này đau đến thấu tim gan, máu tươi chầm chậm rỉ xuống. Ánh mắt hắn nhìn về phía đầu bạch hổ càng thêm lăng lệ. Đây là lần đầu tiên khi hắn tiến vào trạng thái ma thần cửu biến mà vẫn bị tổn thương. Mặc dù nói sẽ

rất nhanh hồi phục lại, nhưng có một điều không thể thay đổi là, hắn bị thương.

Hắn xưa nay vẫn luôn tự hào về huyết mạch của bản thân, vẫn thường ỷ lại vào Ma Thần trạng thái. Tuy nó không thể hiện ra ngoài một cách rõ ràng, nhưng xác thực vẫn luôn tồn tại ở sâu trong tâm trí. Sự ỷ lại đó đã khiến cho hắn trong vô thức hình thành nên một tín ngưỡng, một sự tin tưởng mù quáng về nó. Rằng huyết mạch Ma Thần vô địch, rằng trạng thái Ma Thần không thể bị tổn thương.

Nhưng thời gian dần qua, thế giới quan của hắn cũng dần sụp đổ, từ trận chiến với Vô Diện Nhân, cho tới ngày hôm nay, hắn bắt đầu có những biến hoá hoàn toàn. Không phải lâm vào điên cuồng khủng hoảng, mà là thay đổi nhận thức theo một chiều hướng mới.

Không có thể chất nào mạnh nhất, chỉ có người mạnh nhất.

Không có Đạo nào vô địch, chỉ có người vô địch.

…

Lực lượng thân thể không bằng bạch hổ, hắn lúc này không còn dám cứng đối cứng với nó nữa, mà dựa vào tốc độ và sự tinh diệu của kiếm pháp để khắc chế.

Nhất Kiếm Vạn Ảnh – Vạn Kiếm Quy Nhất – Nhất Kiếm Diệt Chân Tâm không ngừng được hắn xử ra. Đồng thời cưỡng ép bản thân tiến vào trạng thái Âm Dương Ma Thần Đạo, hắn lần nữa lâm vào khổ chiến. Mỗi một thời khắc đều lợi dụng rất tốt thời cơ và địa điểm, miễn cưỡng lấy lại được thế cân bằng đối với bạch hổ.

Nhưng kéo dài về sau, hắn phát hiện ra trên cơ thể bạch hổ có tồn tại một vòng bảo hộ cực kỳ cường đại. Mỗi một công kích của hắn đều bị bạch quang ngăn cản, dù cho có xuyên qua được thì

cũng chỉ cắt xuống được vài cọng lông, khó lòng mà tổn thương được nó.

Lực lượng cường đại, phòng ngự siêu cấp, bạch hổ quả thực chẳng khác nào một chiến thần dũng mãnh, áp đảo hắn một cách gắt gao, không thể nào mà phản kháng.

Không gian nơi đây, ngoài tiếng chiến đấu điên cuồng, như có như không vang lên tiếng lòng não nề. Một cỗ tuyệt vọng than thở từ xa xưa vạn cổ, trải qua biết bao kỷ nguyên, biết bao năm tháng đằng đẵng chôn vùi, lúc này đây bị người thức tỉnh, ai oán nhìn qua hậu nhân của mình.

Chiến đấu kéo dài, thực tế mới chỉ vài giờ thời gian, nhưng lại tựa như đã trôi qua vô tận tuế nguyệt. Hoàng Thiên lúc này thân thể gần như đã sức cùng lực kiệt, đau đớn rã rời. Mặc dù Hỗn Nguyên Đan vẫn như cũ ngập tràn sức mạnh, mênh mông vô bờ bến. Nhưng thân thể của hắn đã đến cực hạn của mình, không thể nào tiếp thu thêm được nữa. Kinh mạch, cốt cách, máu thịt bắt đầu quá tải, lâm vào hướng huỷ diệt.

Bắt đầu từ thứ nhỏ nhất là từng tế bào, sau đó là máu, xương điên cuồng đổ vỡ. Năng lượng trong cơ thể hắn thoát khỏi khống chế, ầm ầm bạo loạn. Thất khiếu ứa ra máu tươi, vảy đen lờ mờ hào quang màu đỏ, hắn vô lực buông ra Thiên Kiếm, ngã ầm xuống nền đá.

Dùng chút hơi tàn còn sót lại, hắn mơ hồ nhìn thấy được nơi phương xa phía cuối hành lang, lúc này đây bị bao trùm bởi vô cùng hắc ám, bởi vô tận địch nhân.

Mà Bạch Hổ, chỉ là một trong vô số địch nhân đó, chỉ một đầu hung thú bình thường, đã có thể đánh bại hắn.

Hắn đã ngã xuống trước kẻ thù.

Hôm nay, Ma Thần đã bại.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 191: Nỗi Tuyệt Vọng Thượng Cổ

Giây phút đó, khi mà Hoàng Thiên ngã xuống. Hắn thấy được địch nhân, hắn nghe được tiếng khóc gào não nề, tiếng thở dài tuyệt vọng tang thương. Ở một kỷ nguyên nào đó, bọn họ đã bại trước kẻ thù. Và hôm nay, ở kỷ nguyên của mình, hắn cũng phải ngã xuống.

Tương lai phía trước, bỗng chốc nổi lên sương mù hắc ám, trầm trọng và thê lương.

Ngây ngốc nằm trên nền đá, hắn hai mắt trừng trừng phẫn uất, há miệng như muốn nói lên gì đó, nhưng vẫn như cũ ậm ừ trong cổ họng. Hắn không thể nói ra, dù chỉ là một chữ.

Mi mắt nặng trĩu, thế giới trước mắt hắn dần dần chìm sâu vào trong bóng tối, hắn dường như đang đi đến chung cực cuộc đời.

…

Miên man mơ hồ, không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, bao nhiêu năm tháng, hắn từ trong đau đớn mơ màng tỉnh dậy. Trên thân thể vẫn như cũ tràn ngập vết thương, máu me khắp người.

- Đây là...?

Ý thức dần dần trở về, khi cảm nhận được mọi thứ xung quanh, hắn mới giật mình bật dậy.

Đập vào mắt hắn là một căn phòng đá lớn, phù văn lấp loé ẩn hiện dưới ánh sáng của đèn dầu. Trên mỗi bức tường đều có một bức tranh khắc đá, cổ lão mà xa xưa. Hắn không những không chết, mà còn trở về căn phòng ban đầu nơi hắn truyền tống đi.

Chẳng lẽ, tất cả đều chỉ là mộng ảo, đều là do hắn tự mình tưởng tượng ra?

Không đúng, vết thương trên người vẫn còn đây, cảm giác cũng phi thường chân thật, không thể nào là giả được.

Vậy tại sao hắn lại trở về nơi này? Là có người đưa hắn trở lại sao?

Chẳng có ai trả lời cho hắn cả. Bất giác, đầu óc hắn ông ông vang vọng, từng dòng ký ức như lũ cuốn tràn về, mang theo những cảm xúc kỳ lạ. Nắm tay của hắn dần dần siết chặt lại, tâm trí tràn đầy cảm giác không cam lòng.

Hắn hôm nay đã bại trước địch nhân, đại bại trong nỗi tuyệt vọng và không cam lòng.

“Tuyệt vọng” chính là thứ hắn căm ghét nhất trên thế giới này, thứ hết lần này đến lần khác phá tan cuộc đời hắn, hành hạ hắn trong đau khổ cực cùng.

Cuộc đời, từ khi hắn sinh ra đến giờ, luôn luôn ban cho hắn từng tia hi vọng mong manh, để hắn bám víu, hắn mong chờ, rồi cuối dùng dẫm nát nỗi mong chờ đó, quăng hắn vào trong cô đơn tuyệt vọng.

Hắn ghét cảm giác đó, gắt ghét tất cả những gì liên quan đến nó. Vậy mà khi đó, khi mà hắn chiến đấu sinh tử cùng bạch hổ, những cỗ cảm giác tuyệt vọng đó vẫn cứ liên tục quấn quanh, thì thào bên tai hắn.

Nỗi tuyệt vọng từ Thượng Cổ.

Quá khứ xa xưa, chỉ có hoang tàn đổ nát, chỉ có đau khổ kịch liệt cùng bi tráng, chỉ có cô độc cùng thê lương. Nỗi tuyệt vọng từ Thượng Cổ, cứ thế lưu truyền tới hiện tại, đè ép lên tất cả hậu nhân. Đập tan tất cả tương lai, xoá đi toàn bộ hi vọng, để hắn ngây ngô trong thực tại mơ hồ.

- Ta không muốn!

Bất giác tự mình thì thào, Hoàng Thiên phẫn nộ Srolh đến điên cuồng. Hắn không muốn chấp nhận điều đó, hắn không muốn bản thân lần nữa chìm trong tuyệt vọng, hắn không muốn.

Lần nữa xuất ra tám cây trận kỳ, hắn lại một lần nữa tiến hành khởi động bát quái trận đồ, muốn trở lại hành lang đá.

Trong hắn lúc này, đã sớm ấp ủ một cỗ chấp nhất không bao giờ từ bỏ, không bao giờ buông tay. Hắn phải đại chiến với bạch hổ, phải đánh đến hơi thở cuối cùng, phải chứng minh cho tiền nhân thấy, kỷ nguyên của hắn sẽ không như bọn họ, sẽ không còn tuyệt vọng. Kỷ nguyên của hắn, sẽ chỉ còn một chữ - Chiến.

Hành động này không phải hắn kiêu căng ngạo mạn, không phải hắn ngu ngốc tự tìm đến đường chết, mà đó là chấp niệm của hắn. Chấp niệm của Ma Thần.

Đại chiến lần nữa nổ ra, không có kết quả nào khác, hắn lần này càng thêm thê thảm. Cánh tay bị chém đứt rời, sắc mặt tái nhợt không còn huyết sắc, hắn lần nữa gục ngã xuống dưới chân bạch hổ, sinh cơ ầm ầm tiêu tán, tử khí ngập tràn.

Nếu có khác, có lẽ chính là tâm tình của hắn, không có u ám tuyệt vọng, mà tràn đầy khát khao chiến đấu, dán chặt lên kẻ thù.

Tinh quang điểm điểm, thân thể hắn chớp mắt biến tan, được truyền tống trở về phòng đá, hôn mê qua ngày.

Thân thể hắn được một lực lượng thần bí nào đó không ngừng

chữa trị, những vết thương nhanh chóng khép lại, đưa chiến lực của hắn trở về trạng thái đỉnh phong nhất.

Chữa trị hoàn thành, cũng là thời điểm hắn lần nữa tỉnh dậy khỏi cơn mê. Không mảy may suy nghĩ, hắn lại tiếp tục khởi động truyền tống trở lại hành lang đá, lâm vào điên cuồng đại chiến.

Lần thứ ba, thứ năm, thứ tám… cứ thế lặp đi lặp lại không biết qua bao nhiêu lần, là bấy nhiêu lần hắt chết đi sống lại. Đại chiến, thất bại, phục hồi rồi lại tiếp tục đại chiến. Hắn bắt đầu có những chuyển biến kinh người, từ cả chiến lực cho đến tâm trí đều nhanh chóng trưởng thành.

Rốt cục tại một thời khắc nào đó, hắn cũng đả bại được bạch hổ.

Không dừng lại tại đó, hắn bắt đầu khiêu chiến những địch nhân khác, vô cùng vô tận. Có lúc vỡ đầu, có lúc đoạn chân, thậm chí có lúc mất hẳn nửa người, hắn vẫn không hề lui bước.

Hắn gào thét điên cuồng, hắn hai mắt hung quang khiếp thế, hắn thân thể thẳng tắp như một thanh cự kiếm, phóng thẳng lên trời cao.

- Hoàng Thiên.

Một lần nữa ngã xuống, hắn như có như không nghe được thanh âm văng vẳng, như có ai đó đang gọi tên mình, như có ai đó đang triệu hồi hắn tới.

Lại trôi qua không biết bao nhiêu thời gian, mí mắt của hắn mới giật giật, hồi tỉnh lại từ trong mơ màng. Theo thói quen, hắn tiếp tục triệu hồi ra trận kỳ nhằm khởi động bát quái trận, nhưng rất nhanh liền phát hiện ra, hắn không còn ở trong phòng đá.

Chỉ thấy đại điện thênh thang, to lớn khôn cùng. Một cỗ khí thế vô bờ như ẩn như hiện khiến cho hắn có cảm giác đại điện

trước mắt này rộng lớn đến vô biên vô hạn. Toàn bộ đại điện mang đầy vẻ cổ kính xa xưa, xung quanh bị bao phủ bởi một vùng sương mù mênh mông, không nhìn được điểm cuối.

Đứng trước đại điện, bản thân hắn không khác gì con sâu cái kiến, áp bách vô cùng. Đưa mắt nhìn về phía xa bên trong đại điện, hắn dễ dàng nhìn thấy mấy cây cột đá to lớn cổ xưa, sừng sững chống thẳng lên thinh không. Đặc biệt là trên hai cây cột đá ở trung tâm, có khắc mấy xuống mười mấy văn tự cổ, từng chữ như rồng bay phượng múa lấp lánh hàn quang, ánh lên trận trận phù văn huyền bí.

- Thuận hiếu cách thiên, Sa Chử mạn duy thành dị ngộ

Chí thành thông thánh, Quỳnh Lâm trượng lạp khế chân truyền.

Lẩm bẩm đọc trong miệng, Hoàng Thiên có cảm giác rất quen thuộc, dường như hắn đã được nghe nó ở đâu đó, nhưng không thể nào mà nhớ nổi.

Buông xuống suy nghĩ, hắn ánh mắt tiếp tục đảo qua. Trong thoáng chốc như ngưng lại, hắn giật mình phát hiện ra một thân ảnh cao lớn vô cùng đang lặng yên đả toạ trên một tấm bồ đoàn cỏ. Xung quanh tinh điểm bay bay, chầm chậm xoay tròn theo quỹ tích.

Đưa mắt nhìn lên, mới thấy được là một người thanh niên trẻ tuổi, mi thanh mục tú, anh khí ngời ngời. Ở hắn, người ta có thể cảm nhận được rõ ràng sự tinh tế và nho nhã, gần tương tự như thư sinh trần thế, nhưng ở một cấp độ cao hơn rất nhiều. Kết hợp với bộ y phục bạch sắc, khiến cho hắn càng trở nên cuốn hút, đủ để hấp dẫn ánh mắt của bất kỳ nữ nhân nào.

Điều kỳ quặc nhất là, trên đầu hắn lại đội một chiếc nón lá, và trên tay còn có một cây gậy gỗ, khiến cho hình tượng trở nên rất

khác lạ, có chút gì đó không bình thường.

Hắn cứ vậy ngồi yên một chỗ, nhưng thân thể như hư như thực, phiêu du vô định khó lòng mà nắm bắt.

Khi mà Hoàng Thiên bước vào trong đại điện, hai con mắt vốn đang nhắm nghiền của hắn bất chợt mở ra, tinh quang ngập tràn. Chăm chú quan sát thiếu niên bên dưới, ánh mắt hắn hiện lên nét hiếu kỳ cùng vui mừng, còn có cả sự tán thưởng.

- Vãn bối Hoàng Thiên bái kiến tiền bối.

Việc thân ảnh thức tỉnh khiến cho Hoàng Thiên thoáng giật mình, nhưng rất nhanh liền trấn tĩnh xuống, vội vàng chắp tay chào hỏi. Người này ắt hẳn là chủ nhân của động phủ, chân chính là tồn tại mà hắn phải ngước nhìn.

- Đợi suốt bấy nhiêu kỷ nguyên, rốt cục cũng chờ được đến ngày hôm nay. Hoàng Thiên sao, tên rất hay, rất hay.

Thân ảnh mỉm cười gật đầu, thanh âm cứ thế nhẹ nhàng, khi vang lên lại ầm ầm như sấm động, rung chuyển cả đất trời.

- Không biết tiền bối là?

Cố gắng giữ cho bản thân đứng vững, Hoàng Thiên nghi hoặc cất tiếng hỏi. Một lời của đối phương quả thực đã khiến cho hắn kinh sợ vô cùng. Đợi chờ suốt mấy kỷ nguyên sao? Là triệu năm, tỉ năm hay còn dài hơn thế nữa? Người này rốt cục là tồn tại như thế nào, hắn mạnh đến bao nhiêu mà có thể sống suốt vô tận tuế nguyệt như thế?

- Ta sao! Ngươi có thể gọi ta là Đồng Tử Thiên Vương.

Hoàng Thiên kinh ngạc, Đồng Tử Thiên Vương, chẳng phải là một trong những nhân vật truyền thuyết mà cha hắn thường kể cho hắn nghe khi còn nhỏ sao. Thảo nào khi nãy hắn nhìn xem hai

câu đối lại cảm thấy quen thuộc đến thế, hoá ra là hắn đã được nghe cha kể rồi.

Thật không ngờ, những nhân vật mà ngày nhỏ hắn xem là hư cấu lại thật sự tồn tại, còn xuất hiện ngay trước mặt của hắn lúc này.

- Bé con, lại đây!

Trông thấy hắn ngây người kinh sợ, Đồng Tử Thiên Vương nhẹ nhàng mỉm cười, vẫy tay về phía hắn. Bất chợt, một cỗ hấp lực quấn quanh không gian, đưa thân thể hắn bay thẳng về phía trước, lơ lửng ở lưng chừng thinh không.

Càng lại gần hơn, biến hoá trên khuôn mặt Hoàng thiên càng thêm nồng đậm. Bởi vì hắn càng tiến về phía trước, thì càng có cảm giác bản thân nhỏ bé lại. Hay nói cách khác, càng tiến lại gần thì Đồng Tử Thiên Vương càng thêm to lớn. Những tinh điểm xung quanh, khi nãy hắn còn xem là đốm sáng nho nhỏ, lúc này đây mới hiển lộ rõ ràng, không ngờ lại là vô số ngôi sao đang toả sáng.

- Ừm! Mặc dù thực lực không ra gì, nhưng tâm trí lại rất tốt, miễn cưỡng tiếp nhận được truyền thừa.

Ánh mắt bắn ra tinh quang, Đồng Tử Thiên Vương như nhìn xuyên thấu qua thân thể Hoàng Thiên, nhíu mày nhận xét.

Một lời để cho Hoàng Thiên bất lực cười khổ. Chiến lực của hắn trong đồng lứa đã được xem là đỉnh phong tồn tại, mặc dù không nói vô địch cùng cấp nhưng cũng khó lòng tìm được đối thủ. Vậy mà trước mặt vị Thiên Vương này vẫn bị xem là không ra gì, quả thực là đau lòng ah.

Thấy thái độ của hắn, Đồng Tử Thiên Vương liền đoán được suy nghĩ trong lòng tên nhóc này, chỉ nhếch môi nhàn nhạt cười.

- Làm sao? Không phục phải không?

Hoàng Thiên giật mình, bất giác theo bản năng gật đầu một cái. Sau đó mới nhận ra mình quá ngốc, vội vàng lắc đầu nguầy nguậy.

- Ha ha! Đã như vậy, ta sẽ cho ngươi một cơ hội để chứng tỏ bản thân mình. Chỉ cần ngươi có thể vượt qua một ải, ta sẽ rút lại lời nói kia đồng thời xin lỗi ngươi, đồng ý sao?

Đồng Tử Thiên Vương tựa cười mà không phải cười, lên tiếng hỏi. Rồi chẳng cho Hoàng Thiên có cơ hội từ chối, hắn đã vươn tay về phía trước, chớp mắt một cái liền đưa Hoàng Thiên biến mất khỏi không gian.

Ánh mắt mang theo vài phần phức tạp, hắn lắc đầu khẽ than:

- Người trẻ! Khó tránh được tâm cao khí ngạo, cho ngươi nếm mùi một chút ah.

Chú thích:

Thuận hiếu cách thiên, Sa Chử mạn duy thành dị ngộ

Chí thành thông thánh, Quỳnh Lâm trượng lạp khế chân truyền.

Dịch:

Hiếu thuận động tới trời, bãi Chử màn che thành kỳ ngộ

Thành chí thông tận thánh, Quỳnh Lâm gậy nón tiếp chân truyền.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 192: Đấu Trường Hỗn Độn

Đây là một vùng không gian mơ hồ không rõ, hỗn độn chi khí vờn quanh. Từng làn khí trắng ngà ngà như sữa phiêu du vô định, ẩn ẩn trong tận cùng hắc ám.

Nơi phương xa hư vô mịt mù, bốn phương thinh không mông lung nổi lên trận trận tinh điểm, tựa như vô tận ngôi sao đang hừng hực bốc cháy, đem thiên địa này một mảnh bích bích oánh oánh.

Một cái gậy gỗ như xuyên thủng bầu trời, đâm xuống đại địa, sinh sinh mở ra một cái cánh cửa xuyên thời không. Mọi thứ tại sát na đó chợt như dừng lại, hoàn toàn mông lung vô định, có chút gì đó cổ xưa thần bí, cũng không kém phần thâm thúy cao siêu.

Chỉ thấy một cái bóng người nhỏ bé từ hư ảo chầm chậm ngưng kết, hiển hiện rõ ra không gian. Hắn đứng đó một mình, dưới phiến thiên địa này có vẻ như nhỏ bé vô cùng, nhưng lại như có như không toả ra một cỗ uy nghiêm khó tả, đứng trên thiên địa.

- Đây là nơi nào?

Có chút ngây ngốc nhìn thoáng qua phương không gian này, hắn tự mình thì thào trong cổ họng. Lồng ngực không tự chủ hô hấp nhanh vài lần.

Trước mắt hắn phiến thiên địa kỳ dị lạ lẫm, chỉ thấy sương mù mênh mông cuộn trào cùng hỗn độn. Bản nguyên khí tức tràn đầy khắp mọi nơi, qua mỗi một thời khắc đều không ngừng lẫn nhau xung đột, đem tất cả mọi thứ đều oanh tạc bạo nổ, rung động

bát phương.

- Đấu Trường Hỗn Độn.

Trả lời cho hắn là một cái thanh âm lành lạnh, cứ thế không biểu lộ ra xúc cảm, nhưng lại khiến lòng người run lên vì sợ hãi. Tựa như một lời phán xét của địa phủ phán quân, lãnh khốc mà vô tình.

Phương xa sương mù dần tán, đối diện không gian từ từ trở nên trống trải, hiển hiện ra một cái thân ảnh cao lớn. Chân đạp hư không, tay cầm nhật nguyệt, bạch quang chói mắt, thiên lôi thét gào. Cả phương thinh không xung quanh hắn như muốn bị xé toạc thành nhiều mảnh, cương phong cuồn cuộn ngập trời.

Bậc này khí tức, gần như đã vượt qua cực hạn của thiên địa, đầy đủ tư cách để chống lại cả đất trời. Dù cho là kẻ có tâm trí vững vàng như Hoàng Thiên cũng khó lòng mà giữ được sự bình tĩnh, thậm chí khuôn mặt ẩn hiện rõ ràng sự ngưng trọng, còn có cả ngưỡng mộ thần sắc.

Bởi vì hắn có thể nhìn ra được tu vi của đối phương, chỉ vẻn vẹn dừng tại Nguyên Đan hậu kỳ.

Chỉ là Nguyên Đan hậu kỳ, lại có thể phát ra được khí tức khủng khiếp như thế, phá vỡ toàn bộ nhận thức của Hoàng Thiên hắn từ trước tới nay. Càng khó tin hơn là, đối phương lại là một con khỉ, siêu cấp cường đại con khỉ.

- Quá yếu! Ngươi không có tư cách làm đối thủ của ta.

Đang trong lúc Hoàng Thiên còn ngây ngốc, đối phương đã nhàn nhạt lên tiếng. Thần sắc không hề có chút biến hoá nào, ngay cả sự khinh thường cũng không hề nổi lên. Giống như, Hoàng Thiên còn không có tư cách để cho hắn xem thường vậy.

Một lời này khiến cho sắc mặt của Hoàng Thiên đen lại, đôi

bàn tay bất giác siết chặt. Hắn xưa nay không phải kẻ tự đại, nhưng cũng không phải là người tầm thường yếu đuối. Hắn cũng có tự tôn của bản thân mình, không phải ai muốn chà chạp là có thể chà đạp.

- Báo tên đi!

Hít một hơi thật sâu trấn áp lửa giận trong lòng, hắn nhìn chằm chằm đối phương mà lên tiếng, ánh mắt ẩn ẩn sát khí khó mà hình dung.

Phía bên kia con khỉ nhàn nhạt cười, nhếch môi nói:

- Một trong Cửu Đại Thiên Vương – Hỗn Thế Thiên Vương.

Hoàng Thiên ngây người, vậy mà lại là một trong Cửu Đại Thiên Vương. Hắn có nằm mơ cũng không thể nào nghĩ tới, lại có một ngày chính bản thân phải đối mặt với tồn tại như thế này.

Thập Bát vị Thần Tướng của Đại Việt Thượng Cổ, bao gồm Cửu Đại Thiên Vương cùng Cửu Đại Địa Tướng. Mỗi một vị đều là anh hùng đội trời đạp đất, mạnh mẽ vô biên, uy danh trùm thiên hạ.

Còn nhớ năm đó, những câu chuyện cổ xưa mà phụ thân kể cho hắn cũng đã có lần nhắc tới Hỗn Thế Thiên Vương. Hỗn Thế… Hỗn Thế… là thời đại mà thiên địa còn chưa có diễn sinh, Thượng Cổ thời đại còn chưa có hình thành. Từ trong hư vô mịt mù đó, vũ trụ đã thai nghén ra những sinh linh đầu tiên, mang tên tiên thiên sinh linh. Sinh vật tiên thiên, đại biểu cho tồn tại trong truyền thuyết, một tầng lớp sinh linh mạnh mẽ nhất phiến tinh không này, đạp lên cả vũ trụ quy tắc.

Mà Hỗn Thế Thiên Vương chính là một trong những tồn tại tiên thiên đó. Thiên sinh địa dưỡng, hắn lớn lên từ trong hỗn độn, đại chiến khắp vũ trụ tinh không, một đường giết ra uy danh của

mình - Hỗn Thế Thiên Vương.

Vậy mà hôm nay, Hoàng Thiên hắn phải đối mặt với.

- Đấu Trường Hỗn Độn triệu năm mới mở ra một lần, tụ hội tinh anh đỉnh tiêm của tất cả kỷ nguyên cùng thời không trong vũ trụ, vậy mà không ngờ lại có thể để lọt ra một tên tiểu tử yếu nhược như thế này. Chẳng lẽ kỷ nguyên của ngươi thực sự suy tàn đến mức này sao? Đáng tiếc… đáng tiếc. Thấy Hoàng Thiên còn ngây người, Hỗn Thế Thiên Vương không nhanh không chậm lên tiếng. Lời nói đã không còn sự lạnh lùng cố hữu, mà thêm vào chút gì đó bi thương cùng tiếc nuối. Giống như, hắn đang cảm thấy tuyệt vọng, vì một kỷ nguyên suy tàn mà cảm thấy tuyệt vọng.

Cái tâm trạng này, lọt vào mắt Hoàng Thiên lại khiến hắn cực kỳ khó chịu. Không phải vì bị đối phương xem thường, mà là vì đối phương lại khiến cho hắn lần nữa cảm nhận được nỗi tuyệt vọng Thượng Cổ.

Vì cái gì? Vì cái gì mà Thượng Cổ qua đi, các ngươi vẫn mang theo cái bi quan khốn kiếp như thế. Vì sao lại đem cái thứ tuyệt vọng ngây ngốc đó áp lên hậu nhân của mình, xoá đi tinh thần như thế. Chẳng lẽ, bọn họ không thể một lần đặt hi vọng vào hậu nhân của mình sao?

- Không đúng! Kỷ nguyên này không phải đã có người tiến vào sao? Tại sao ngươi lại có thể xuất hiện ở đây? Cỗ khí tức này… có ý tứ, có ý tứ.

Dường như không có đặt Hoàng Thiên vào trong mắt, Hỗn Thế Thiên Vương lại tự mình lẩm bẩm. Ban đầu có vẻ nghi hoặc, sau đó như phát hiện ra điều gì đó, thần sắc mang theo vài tia hứng thú chi ý.

- Đúng vậy! Kỷ nguyên của chúng suy tàn, kỷ nguyên của chúng ta yếu đuối… Thì đã sao? Ngươi lại mạnh thì thế nào, chẳng

phải cuối cùng đều phải ngã xuống trước kẻ thù sao. Đều đến đi, ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy, kỷ nguyên của chúng ta sẽ không giống như các ngươi, chí ít… Chúng ta sẽ không bao giờ tuyệt vọng.

Hoàng Thiên giọng điệu trầm thấp, nhưng lại như sôi trào ý chí. Mỗi một lời, mỗi một chữ đều như mang theo tâm trạng của hắn, hừng hực bùng cháy.

Hắn muốn đánh, hắn muốn chứng minh cho tiền nhân thấy, thực lực của hắn có thể yếu, nhưng tâm của hắn lại không. Kỷ nguyên của hắn, sẽ không bao giờ chìm trong tuyệt vọng giống như Thượng Cổ nữa.

Khí tức triệt để bạo khai, bộc phát ra chí cường hơi thở, trên không trung phù văn dày đặc, thần lôi rực rỡ. Một thanh cổ xưa trường kiếm xuất ra trên tay hắn, thét gào trong hỗn độn.

Trong lòng của hắn tự nhiên minh bạch, đối phương là một cái siêu cấp nhân vật. Dù cho tu vi như cũ cùng hắn ngang bằng, nhưng chiến lực tuyệt đối siêu việt phía trên hắn. Thậm chí dù cho có trong tay Thiên Kiếm, hắn cũng không nắm được nửa phần chiến thắng.

- Tâm trí ngược lại rất tốt. Tới đây đi, để cho ta xem ngươi lấy gì để tự tin như thế.

Hỗn Thế Thiên Vương trầm ngâm một hồi, như đang suy nghĩ về lới nói của Hoàng Thiên. Sau cùng, hắn mới nhếch môi lên mỉm cười, mang theo vài phần tán thưởng.

Bàn tay khẽ nhấc, hắn hướng về phía Hoàng Thiên mà vẫy một cái. Tựa như đang tạo ra một cái thủ thế mời người động thủ, vậy mà bản thân lại không hề nhúc nhích. Cái này không phải xem thường đối thủ, mà là bản tính của hắn đã là như thế. Bực này bá khí, có lẽ chỉ có những nhân vật thần thoại như hắn mới có thể

thể hiện ra.

Kinh diễm nhân vật, thời không nào cũng tại, thời đại nào cũng có. Muốn tìm ra được người vô địch từ cổ chí kim, từ hỗn độn vô phương, là điều dường như không thể. Có lẽ, ngay cả phiến Đấu Trường Hỗn Độn này cũng không thể làm được điều đó. Bởi vì mục đích tồn tại của nó, không phải đi tìm người vô địch, mà là đi tìm tương lai thời đại.

Ngày hôm nay, dưới sự sắp đặt của số phận, hai cái thiên kiêu không cùng thời không, khác biệt kỷ nguyên, cứ vậy mà đại chiến. Bọn họ, không chỉ đại biểu cho bản thân mình, mà còn đại biểu cho một kỷ nguyên thế hệ, đại biểu cho tương lai mà vũ trụ này đang tìm kiếm.

Hoàng Thiên hét lớn, Thiên Kiếm trong tay lần đầu bộc phát ra rung động khủng khiếp, chấn động thời không. Có lẽ, chính bản thân nó cũng cảm nhận được áp lực từ kẻ địch, một tồn tại mà ngay cả bản thân nó cũng phải e ngại.

Đùng!

Nổ lớn kinh thiên, Hỗn Độn cuộn trào như sóng vỗ, Hoàng Thiên thân hình bay ngược trở lại như đạn pháo. Nơi cánh tay đang nắm Thiên Kiếm run rẩy, đau đớn rã rời. Chỉ thấy da bàn tay rách toạc vì phản chấn, tinh huyết đỏ lòm chảy xuôi trên lưỡi kiếm.

Bay ngược tới gần trăm mét xa, hắn mới có thể ổn định lại được thân hình, một cái ngẩng đầu mang theo thần sắc cực kỳ kinh ngạc.

Giao chiến chưa đầy một chiêu, thậm chí đối phương còn chưa có nhúc nhích, hắn đã thụ thương không nhẹ. Cùng là Nguyên Đan hậu kỳ cấp độ, vậy mà chênh lệch giữa hai người quả thực to lớn đến khó mà đo đếm.

Chỉ gặp hư không phương xa, Hỗn Thế Thiên Vương ánh mắt nhàn nhạt nhìn qua, trong ánh mắt mang theo vài tia không đáng.

Hoàng Thiên không có vì ánh mắt của đối phương mà tức giận, cũng không có thời gian rảnh mà suy nghĩ nhiều. Hắn hôm nay chỉ có một chữ chiến, chiến vì tự tôn của bản thân, chiến để chứng minh cho tiền nhân thấy, chiến để đánh ra tương lai của thời đại. Hắn không được phép lui bước, không được phép khuất phục trước bất kỳ ai.

Ma Thần Thái Cực đồ đùng đùng vận chuyển, thân thể hắn bắt đầu chìm vào trong biến tướng. Trạng thái Âm Dương Ma Thần Đạo bị hắn diễn hoá ra đến cực hạn, bộc phát ra chiến lực cường đại trước nay chưa từng có.

Thiên Kiếm nơi tay, song dực khẽ vỗ. Hắn thân thể như hoá thành tia chớp, điên cuồng lao mình về phía Hỗn Thế Thiên Vương, lần nữa đại chiến.

Một người một khỉ cứ thế lâm vào giằng co, đỉnh phong đối quyết.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 193: Lang Liêu Thiên Vương

Không cần phải nói, Hỗn Thế Thiên Vương phi thường cường đại, vượt quá lẽ thường. Dù cho Hoàng Thiên có tiến vào trạng thái mạnh nhất của bản thân, đánh ra tuyệt chiêu mạnh nhất mà mình sở hữu, cũng chỉ miễn cưỡng khiến đối phương lui bước vài lần. Còn bản thân hắn đã không biết bao nhiêu lần phun máu, những vết thương xuất hiện càng thêm nhiều, chồng chất lên nhau.

So với khi đại chiến cùng Bạch Hổ, lần này càng thêm thảm khốc.

Nhưng là, Hoàng Thiên càng đánh càng mạnh, càng đánh càng hăng. Chẳng khác nào một con ngựa hoang mất cương, càng thụ thương thì càng thêm điên cuồng chiến đấu. Khoé môi nhuộm đỏ bởi máu không ngừng phát ra nụ cười lành lạnh tà ý. Đôi con ngươi khác màu ban đầu vốn trầm tĩnh tựa như mặt hồ không gợn sóng, lúc này trở nên lăng lệ và bạo động. Vừa có cương liệt chi sắc, vừa mang theo quyết tâm cực hạn.

Cỗ ngạo khí này, chớ nói tới trước mặt chỉ là một cái Hỗn Thế Thiên Vương, dù cho là Thiên Đạo lúc này có phủ xuống, cũng không thể nào khiến hắn khuất phục.

Rồi trong một sát na nào đó, hắn thành công để lại trên vai Hỗn Thế Thiên Hầu một vết chém. Dù chỉ là nhàn nhạt vết chém, nhưng hắn đã lần đầu thành công đả thương kẻ địch.

Trả giá cho vết thương nhỏ nhoi đó, chính bản thân hắn đã

phải ngã xuống. Đầu lâu vỡ toác, song dực đoạn, hắn chân chính chết đi trên đấu trường của vạn cổ.

Thân thể tiêu tán, một cỗ quy tắc lực lượng ẩn hiện bao bọc xung quanh, đưa hắn truyền tống khỏi nơi này. Để lại phía sau là Hỗn Thế Thiên Vương với thần sắc kinh ngạc. Bởi vì trong thời khắc cuối cùng đó, hắn ta nhìn thấy được nụ cười trên môi thiếu niên đó, nhìn thấy được một cỗ ý chí ngút trời, xuyên qua thiên cổ thời không.

Dường như, hắn vừa nhìn thấy được tương lai.

…

Thời gian dần trôi, không biết bao lâu sau đó. Thân ảnh của Hoàng Thiên lại một lần nữa chật vật xuất hiện trở lại trong không gian đấu trường. Lành lặn không một chút tổn hao, hắn trên người không còn lấy một vết thương nào nữa. Mọi chuyện cứ như một giấc mộng ảo, không thể nào mà phân rõ thực hư.

Có chút thẫn thờ, hắn còn chưa có cảm nhận được chuyện gì xảy ra đối với bản thân, nơi phương xa trước mặt đã xuất hiện một thân ảnh khác.

Toàn thân quỷ dị lưu chuyển hai đạo âm dương nhị khí, một đen một trắng. Dương khí mang theo chí cường khí tức, sinh cơ bừng bừng không tán, còn kèm theo nhiệt độ khủng bố khiếp người. Âm khí mang theo chí âm khí tức, tử khí cuộn trào, nhiệt độ mang theo âm hàn đến cực độ.

- Một trong Cửu Đại Thiên Vương – Âm Dương Chi Vị Đạo… Lang Liêu Thiên Vương.

Trông thấy Hoàng Thiên sau đó, người kia không hề biểu lộ ra bất kỳ biểu tình thần sắc, mà chỉ khẽ gật đầu nhàn nhạt lên tiếng.

Lại là một vị Thiên Vương nữa!

- Hoàng Thiên!

Hoàng Thiên sắc mặt trịnh trọng, theo lời của Lang Liêu Thiên Vương mà lên tiếng.

Âm Dương Chi Vị Đạo – Lang Liêu Thiên Vương tự khi sinh ra liền gắn với Âm Dương quy tắc, một đời lấy Âm Dương lập đạo, dũng mãnh vô biên. Một đường đại chiến thiên cổ, giết ra uy danh của bản thân mình.

Đã có kinh nghiệm đại chiến cùng Hỗn Thế Thiên Vương, Hoàng Thiên cũng không có nhiều lời vô nghĩa. Thiên Kiếm lần nữa xuất hiện nơi tay, hắn lao mình vào đại chiến.

Không cẩn phải nói, Lang Liêu Thiên Vương so với Hỗn Thế Thiên Vương còn mạnh hơn một bậc. Nhị khí Âm Dương quanh thân hung sát chí cực, mênh mông cuồn cuộn vô cùng vô tận, áp chế gần như hoàn toàn năng lực của Hoàng Thiên.

Hắn lần này, thậm chí còn không thể nào đưa bản thân tiến vào trạng thái Âm Dương Ma Thần Đạo. Điều này cũng không quá khó hiểu, bởi vì trạng thái này chính là vận dụng nguyên lý Âm Dương. Trong khi đối thủ mà hắn phải đối mặt, lại chính là một vị vượt qua thời không tồn tại, lấy Âm Dương chi vị đạo.

Có lẽ, lý giải của hắn trong lĩnh vực Âm Dương so với Lang Liêu Thiên Vương chẳng khác nào đứa trẻ ba tuổi cùng lão quái sống vài vạn năm, không cùng một cái cấp độ so sánh.

Dĩ nhiên, một khi không thể tiến vào trạng thái mạnh nhất của bản thân, hắn đại chiến càng thêm thê thảm.

Chỉ thấy một đạo âm, một đạo dương khí rời đi bàn tay của Lang Liêu Thiên Vương, đột nhiên bùng lên rực rỡ. Như hoá thành trời, như hiện thành đất, trong khoảnh khắc quét ngang vạn vật, ẩn hàm uy lực khủng bố ngợp trời. Thẳng tắp một đường về phía

Hoàng Thiên, điên cuồng càn quét, đi tới nơi nào nơi đó không gian từng khúc băng liệt vỡ nát.

Khí tức bị áp chế hoàn toàn, Hoàng Thiên vẫn không vì thế mà lui bước. Thiên Kiếm trong tay điện quang lưu chuyển, hiển hiện ra khí tức huỷ diệt đậm đặc kinh người.

Quanh thân hắn ngũ sắc thần quang chói sáng, bốc cháy lên rực rỡ vô biên, khí tức càng là bành trướng khủng khiếp.

Vô biên sát khí ngập tràn, trong đầu óc hắn hiện rõ ra một ký tự chữ "Diệt" nồng đậm tà khí.

Lấy niệm xử kiếm chiêu, lấy tâm ngộ kiếm ý.

Kiếm ý của "Diệt" hắn ngộ ra không biết đã bao lâu thời gian, trước đây vẫn một mực chìm sâu trong tiềm thức, lúc này đây triệt để bạo phát ra bên ngoài.

Âm Dương thì lại như thế nào, Trời Đất thì lại có làm sao? Dưới một kiếm của ta, Thiên cũng phải băng, Địa cũng phải liệt, Âm Dương càng không có tư cách tồn tại.

Ý cảnh kiếm đạo cường đại vô biên, "Diệt" thức thứ nhất lần đầu tiên bộc lộ ra sự cường đại của nó, đậm đặc tính huỷ diệt kinh người.

Chỉ thấy đứng trước một chiêu Thiên Địa Âm Dương công kích, Hoàng Thiên điên cuồng gào rống chém ra một kiếm. Không gian nổ tung, kiếm ý phô thiên cái địa như bao trùm lên vạn vật không gian, bao trùm lên cả công kích. Trong sát na mà thôi, hết thảy mọi thứ dưới kiếm ý đều không còn tư cách tồn tại, đi về hướng huỷ diệt. Cảnh tượng này để cho khuôn mặt vốn bình tĩnh của Lang Liêu Thiên Vương khẽ xuất hiện một tia dị sắc, bất giác hiện ra nụ cười khó thấy. Hắn không kinh sợ, cũng không có tức giận, mà chỉ có sự vui mừng tán thưởng.

Phương xa, kiếm ý huỷ diệt Thiên Địa Âm Dương vẫn không hề yếu đi, mà càng trở nên hung mãnh. Như một đầu Thái Cổ Thần Long, khí tức bàng bạc rợp trời, dũng mãnh không thể đỡ, phách thẳng về phía Lang Liêu Thiên Vương.

Trước thế tới cuồng bạo của kiếm ý, Lang Liêu Thiên Vương thần sắc vẫn như cũ bình thường như không, thậm chí còn không có ý định xuất chiêu ngăn cản. Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng vươn tay về phía trước, vậy mà sinh sinh dùng tay không bắt lấy kiếm ý.

Va chạm sát na bộc phát ra, khí tức huỷ diệt cường đại làm thiên địa xung quanh cũng vì đó biến sắc, điên cuồng sụp đổ. Trong hỗn độn mơ hồ đó, chỉ thấy Lang Liêu Thiên Vương bước chân khẽ lui nhẹ một điểm, thần sắc lần thứ hai phát sinh biến hoá.

Kiếm ý này không ngờ lại có thể bức hắn lui một bước.

- Ở ngươi, ta nhìn thấy hy vọng. Cố gắng lên!

Nhàn nhạt cười, hắn bàn tay lần nữa đảo qua, nhị khí Âm Dương lần nữa bạo phát mà qua. Càn Khôn lúc này cũng phải điên đảo, nhật nguyệt vô quang, thinh không thất sắc.

Một lời này khiến cho Hoàng Thiên tâm tình càng thêm phức tạp, cuối cùng chỉ biết im lặng gật đầu đồng ý. Sau đó không do dự một giây phút nào, hắn lần nữa vung kiếm.

Trời sụp đất nứt, không gian đổ vỡ. Hắn lần này mặc dù miễn cưỡng ngăn cản thế tới của Âm Dương nhị khí, nhưng vẫn bị một phần dư ba đụng phải. Nơi cánh tay bị phách xuống, nhao nhao nổ tung thành ngàn mảnh.

Thiên Kiếm mất đi khống chế, vô định rơi xuống thinh không, lấp lánh hàn mang. Còn thân thể hắn chẳng khác nào đạn pháo, bay ngửa về phương xa.

Ôm lấy cánh tay phải đã vỡ nát, hắn ánh mắt nhìn về phía Lang Liêu Thiên Vương càng thêm cảm kích. Hắn tự nhiên có thể cảm nhận được đối phương nương tay, nếu một đạo công kích vừa nãy không phải là cánh tay mà là vùng đầu não, thì hắn ngã xuống là điều chắc chắn.

Không tiến vào được trạng thái chiến đấu mạnh nhất, không còn nắm được trong tay binh khí mạnh nhất. Hắn lúc này đây không còn thứ gì đối chiến ngoài một cái thân thể tàn phá. Nhưng hắn sẽ dừng lại sao? Không bao giờ, hắn vẫn sẽ kiên định bước tới, hắn phải chiến đấu đến hơi thở cuối cùng.

Hắn phải chiến.

Lang Liêu Thiên Vương cười cười, vươn tay đánh hắn ngược trở về, lại nói:

- Kiếm… không nhất định phải nắm bằng tay. Đạo… Không nhất định phải dụng tâm để ngộ.

Một lời như sóng lớn cuồn cuộn bành trướng, nội tâm Hoàng Thiên lúc này như có ngũ lôi oanh đỉnh, rung động không thể nào mà tưởng tượng nổi.

Kiếm không nhất định phải nắm bằng tay. Nhất niệm xử kiếm, nhất tâm ngộ kiếm. Kiếm là tâm, tâm là kiếm, tâm kiếm hợp nhất.

Đạo không nhất định phải dụng tâm để ngộ. Đạo là đường, dùng chí để bước. Đường khác đạo không cùng, càng không có áp chế.

Tâm của ta còn thì kiếm còn, chí của ta vững thì đạo thông, trên trời dưới đất mình ta duy ngã độc tôn.

Hoá ra là vậy.

Tự mình thì thào, Hoàng Thiên bất giác nở ra nụ cười rạng rỡ.

Trong thức hải Ma Thần Thái Cực đồ lần đầu tiên thoát ra khỏi sự áp chế của Lang Liêu Thiên Vương, ầm ầm vận chuyển. Thân thể hắn điên cuồng bành trướng, chớp mắt liền tiến vào trạng thái Âm Dương Ma Thần Đạo.

Kiếm quang chiếu rọi, tâm kiếm tương thông, Thiên Kiếm bộc phát ra kỳ quang tráng lệ, gào thét bay quanh thân thể của hắn, hung quang ngợp trời.

Lang Liêu Thiên Vương sắc mặt nét tán thưởng càng thêm đậm, người này ngộ tính cực cao, chỉ gợi ý một chút liền có thể hiểu ra được bản chất của vấn đề, nắm được tinh tuý cốt lõi. Quả thực không hổ danh là lựa chọn của thời đại này, không hổ danh là Vô Thượng Chi Thể.

Ngộ ra được nhiều điều, Hoàng Thiên lần nữa lâm vào khổ chiến cùng Lang Liêu Thiên Vương. Tuy rằng vẫn như cũ không là đối thủ, nhưng chí ít hắn đã có năng lực cầm cự, thậm chí còn có vài lần bức lui đối phương.

Kéo dài không biết qua bao lâu thời gian, một tiếng nổ kinh thiên động địa bộc phát, Hoàng Thiên từ trong cuồng phong hỗn loạn bay ngược ra ngoài. Trên thân thể đã không đếm nổi vết thương, hai mắt cũng bị phế đi, sức cùng lực kiệt gục ngã xuống.

Hiển nhiên, hắn vẫn như cũ đại bại.

Trước khi lần nữa truyền tống rời đi, hắn dụng chút hơi tàn cuối cùng thật sâu cúi đầu về phía Lang Liêu Thiên Vương, mang theo một lời cảm tạ sâu sắc.

Đại chiến hôm nay, không khác gì một lần thụ người dạy dỗ.

Hắn hôm nay, trưởng thành lên không ít lần, không chỉ riêng chiến lực mà còn cả tâm trí.

Ma Thần Hoàng Thiên - Đình Kiên.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 194: Hắn

Hắn đã từng có gia đình... Hắn đã từng hạnh phúc...

Hắn đã từng có bạn bè... Hắn đã từng vui vẻ...

Nhưng giờ đây...

Hắn cô độc...

Cô độc rất lâu rồi, lâu đến nỗi bản thân hắn đã dần quen với cảm giác đó, và hắn không còn ghét nó nữa. Có lẽ, cuộc đời hắn từ khi sinh ra đã được định sẵn như thế.

Hắn đã từng thích mưa, chẳng biết tại sao nữa. Có lẽ, bởi vì mưa giống hắn, buốt giá và thê lương. Không phải là những cơn mưa nhẹ lăn phăn đầu mùa, mà là những cơn mưa rào nặng hạt, những cơn mưa như trút xuống nhân gian nỗi lòng của đất trời, từng giọt, từng giọt miên man.

Hắn thích dầm mưa, thích những gì lạnh lẽo, chẳng phải vì tự ngược đãi mình, mà vì hắn thích thế. Giống như, hắn đang cố gắng kiếm tìm chút hơi ấm đâu đây, chút hơi ấm mà hắn đã rất lâu không còn được cảm nhận.

Tìm kiếm một thứ ở nơi mà nó không thể tồn tại, hắn thật ngược đời.

Hôm nay, trời lại mưa, cuộc đời hắn lại thêm một lần giông tố. Cũng giống như những lần trước kia, mưa ào ào lạnh giá, gió thét gào đi xa. Nhưng mà, hắn đã chẳng còn tâm trí để quan tâm đến

nó nữa. Mưa hay gió, cũng thế cả mà thôi, bởi vì thứ mà hắn quan tâm nhất trên cuộc đời này, đã vĩnh viễn rời xa hắn.

Giọt nước bay bay, khắp đất trời một màu u ám.

Gió rét miên man, từng đợt quấn trên vai gầy.

Hắn… cô đơn.

…

Giữa tinh không mờ ảo, ánh sáng từ những ngôi sao xa lập loè chiếu rọi, lại thêm từng tinh điểm dìu dịu bay bay khiến cho không gian nơi đây thực đẹp, óng ánh tựa như buổi đêm ở một sơn thôn nhỏ bé.

Hắn là một tên thanh niên trẻ tuổi, có lẽ không quá đôi mươi. Một thân trường bào hắc sắc, đứng thẳng tắp vươn mình trong tinh không lạnh lẽo. Mái tóc dài bạc trắng để xoã trên vai, thi thoảng có vài sợ nhẹ bay trong gió, vờn quanh khuôn mặt. Đôi mắt trầm tĩnh, mang theo chút gì đó tang thương vạn cổ, thậm chí còn có cả sự mỏi mệt, sự cô đơn và bất lực, thứ cảm giác mà đáng lẽ không nên có ở một người trẻ tuổi như hắn.

Lặng người nơi đó, hắn như đang kiếm tìm điều gì, như đang đợi người nào đó. Nhưng hắn tìm không ra, hắn đợi không đến, mãi mãi vẫn là như thế.

Nơi phương xa sóng lãng vụt qua, ánh sáng như mưa lộn xộn bay bay trong không khí, thời không thông đạo chớp mắt mở ra, một cái thân ảnh từ hư không nhẹ nhàng xuất hiện, sải bước ra ngoài.

Thân thể vạm vỡ, mắt sáng như sao, tay cầm nhật nguyệt, chân đạp thiên hà. Kẻ tới không ngờ lại là Hỗn Thế Thiên Vương. Đại chiến qua không biết bao nhiêu thiên kiêu của vạn cổ vạn thời không, Đấu Trường Hỗn Độn một lần nữa truyền tống hắn đi tìm

đối thủ mới.

- Đã lâu không gặp, Hỗn Thế Thiên Vương.

Ngay khi hắn vừa bước ra, thậm chí còn chưa xác định được đối thủ của mình là ai, người thanh niên kia đã mỉm cười lên tiếng chào hỏi. Giọng điệu không cao sắc mà trầm ấm nhẹ nhàng, mơ hồ đem theo từng tia hoài niệm xa xưa. Tựa như, đã rất lâu rồi mới được gặp lại cố nhân, gặp lại bằng hữu.

Một lời cứ thế nhẹ nhàng, lại khiến cho Hỗn Thế Thiên Vương thân thể thoáng giật mình, có chút bất ngờ ngẩng đầu nhìn tới.

Chỉ thấy nơi phương xa, một cái thân ảnh quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt hắn. Cái dáng người cao gầy mộc mạc, cái vẻ mặt kiên cường bất khuất, đôi ánh mắt tràn đầy cố chấp không buông, mỗi một thứ đều đã từng để lại ấn tượng rất sâu trong lòng hắn.

Không ngờ hắn lại một lần nữa gặp được tiểu tử này tại đây.

Nhưng mà thật kỳ lạ, chẳng phải lần trước hắn đã đánh bại đối phương rồi sao? Theo quy tắc của Đấu Trường Hỗn Độn thì không thể lặp lại đối thủ mới đúng, tại sao hai người lại lần nữa đối mặt?

- Không đúng, ngươi không phải là hắn.

Một lần nữa đưa ánh mắt tò mò đánh giá thân ảnh trước mắt này, Hỗn Thế Thiên Vương như phát hiện ra được điều gì đó khác thường, bất giác hô lên.

Thân ảnh trước mắt này cùng tiểu tử kia giống nhau như đúc, thậm khí khí tức cũng không hề có điểm nào khác biệt. Nhưng hết lần này đến lần khác lại tạo cho hắn cảm giác rất kỳ lạ, tựa như đều cùng là một người, lại cũng giống như là hai người khác biệt, không thể nào mà nắm bắt. Hình như, trên người đối phương

phảng phất có thêm mùi vị của thời gian, nồng đậm tang thương chi khí. Thứ mà thiếu niên kia không thể nào có được.

- Hắn là ta, nhưng ta không còn là hắn.

Thanh niên kia cười cười, ánh mắt lần đầu tiên lộ ra tinh quang nhàn nhạt. Chỉ một cái nhìn, tựa như xuyên qua quá khứ tương lai, thấu qua vũ trụ vô bờ, nhìn ra chân ngã.

Hỗn Thế Thiên Vương nhíu mày thật chặt, trong nội tâm không ngừng suy nghĩ, nhưng càng nghĩ lại càng rối, càng nghĩ lại càng không ra, cuối cùng hắn đành phải lắc đầu hừ lạnh.

- Hừ! Quản cái gì ngươi ngươi hắn hắn, tất cả dưới sức mạnh tuyệt đối đều chỉ là trò cười. Ta có thể đánh bại ngươi một lần, liền sẽ có lần thứ hai. Tiểu tử, ra tay đi.

Thập phần ngạo nghễ, hắn lần nữa bày ra tư thế mời giống như lần đối chiến cùng Hoàng Thiên.

Không hẳn là kiêu căng ngạo mạn, mà là tự tôn vốn có của một cường giả. Có lẽ trong mắt hắn, bất cứ kẻ nào, kể cả đến từ cổ đại hay tương lai, từ thời không này hay thời không khác, đều không có đủ tư cách khiến hắn phải chủ động tấn công.

- Vẫn cái tính khí đó! Ngươi không hề thay đổi ah.

Thanh niên chỉ là nhìn thoáng qua, khoé môi khẽ mở, nở ra một nụ cười nhàn nhạt. Hiển nhiên, hắn không vì Hỗn Thế Thiên Vương khiêu khích mà nổi giận, ngược lại còn có chút vui vẻ, tự mình chìm vào trong hồi tưởng.

Mà nụ cười này, lọt vào mắt Hỗn Thế Thiên Vương lại như mồi lửa, khiến cho sự khó chịu trong lòng hắn vốn đã âm ỷ nãy giờ triệt để bùng nổ. Vì cái gì mà một tên nhóc mới vừa rồi còn bị hắn đánh cho không thể phản kháng, lúc này lại dám đứng trước mặt hắn tỏ ra cao cao tại thượng, thần thần bí bí. Đây là có chuyện quỷ

gì?

Càng khiến hắn khó tin hơn là, hắn phát hiện ra bản thân không nhìn thấu tu vi của đối phương. Chuyện này cực kỳ khó hiểu, bởi vì từ khi hắn đi tới Hỗn Độn Đấu Trường, đối chiến qua biết bao thiên kiêu vạn cổ thời không, đây là lần đầu tiên hắn nhìn không thấu tu vi của đối thủ.

Nhìn lại một chút vi của mình, thật không ngờ đã tự động tăng tới trạng thái đỉnh phong vốn có. Nói như vậy, đối phương tu vi chí ít cũng phải tương đương với hắn, thậm chí còn cao hơn vài bậc, là một vị siêu cấp cường giả đường đường chính chính.

Một tên nhóc, khi mà vừa nãy đối chiến mới chỉ dừng lại ở Nguyên Đan hậu kỳ cảnh giới. Vậy mà đảo mắt một chút thôi, liền trở thành một người có tu vi ngang bằng với hắn, trở thành cường giả đỉnh tiêm của thế giới này. Thậm chí khí tức quấn quanh thân hắn, còn khiến cho Hỗn Thế Thiên Vương cảm giác tựa hồ siêu việt tất thảy, vượt qua phiến tinh không này dung nạp.

Chẳng lẽ, ngay từ đầu tu vi của đối phương đã đạt tới cấp độ đó, mọi việc xảy ra từ đầu tới giờ đều là bị người đùa bỡn.

- Được lắm… được lắm. Dám đem bản Thiên Vương ra làm trò đùa, ngươi là người đầu tiên trong vũ trụ này đấy.

Hỗn Thế Thiên Vương trong lòng có chút tức giận, hắn xưa nay là một kẻ cuồng chiến, tính khí cũng không phải dạng tốt lành gì. Một đường tu hành đến hôm nay, đôi tay đều đã tắm qua không biết bao nhiêu máu của kẻ thù. Những kẻ dám xem thường, đùa bỡn hắn, đều đã trở thành oan hồn nơi địa phủ.

Mỉm cười lạnh lùng, hắn chiến lực lần đầu tiên bộc phát đến cực hạn, Thiên Vương tu vi khuếch tán, cả người như hoá thành thiên lôi động trời, thẳng đến thanh niên mà oanh sát. Lần này, hắn đã chủ động công kích, chủ động tiêu diệt kẻ dám xem thường

một vị Thiên Vương như hắn.

Lửa giận của Thiên Vương, chẳng khác nào huỷ thiên diệt địa. Khí thế bộc phát ra khủng bố vô cùng, hỗn độn cuộn trào như sóng dữ. Bản nguyên đảo nghịch, thời không đổ vỡ, thế giới sát na này như lâm vào tận thế, chìm vào mịt mờ hắc ám, nhật nguyệt vô quang.

Chỉ có điều, đứng trước sự huỷ diệt điên cuồng đó, tên thanh niên kia thần sắc vẫn thập phần bình tĩnh. Không có kinh sợ lo lắng, cũng không có xem thường khinh địch. Hắn cứ thế nhẹ nhàng như không, tựa như công kích của Hỗn Thế Thiên Vương chẳng hề tồn tại vậy.

Vài khắc sau đó, hắn bất đắc dĩ thở dài một tiếng, cánh tay nhẹ nâng điểm khẽ về phương xa. Chớp mắt mà thôi, trời đất vạn vật dưới một chỉ này đều như đông cứng, ngay cả lực lượng huỷ diệt đang cuồng loạn cũng phải lặng yên xuống dưới, an tĩnh phi thường.

Một chỉ… trấn sơn hà.

Sát na sau đó, phía thân thể của Hỗn Thế Thiên Vương vang lên tiếng nổ rung trời động đất. Hắn toàn thân bay ngược về sau như đạn pháo, khí thế sinh sinh sụt giảm một đoạn dài.

Trời sụp đất nứt, công kích ngập tràn lửa giận của một vị Thiên Vương cứ như thế bị người phá huỷ, thậm chí là bị nghiền ép tuyệt đối, hoàn toàn không có tư cách phản kháng. Chỉ một chiêu giao phong, chênh lệch giữa hai người đã thể hiện ra rất rõ ràng.

Mặc dù rất không muốn, nhưng Hỗn Thế Thiên Vương vẫn phải thừa nhận rằng kẻ trước mặt này rất mạnh, thậm chí mạnh vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn. Cùng đồng dạng một cái cảnh giới, nhưng hắn so với đối phương lại không cùng một cái đẳng

cấp, không thể nào so sánh.

Đạp vỡ không biết bao nhiêu mảnh thời không, Hỗn Thế Thiên Vương mới miễn cưỡng ổn định lại thân hình. Bên trong nội thể, năng lượng loạn lưu như thú điên chạy loạn, tàn sát nội thể khiến hắn thụ thương không nhẹ.

- Ngươi… ngươi chính là kẻ đại diện cho kỷ nguyên hậu Thượng Cổ?

Cố gắng nuốt vào ngụm máu đang nghẹn ở cổ, ánh mắt hắn mang theo thần sắc khó tin nhìn tới phương xa. Thật sự hắn không thể ngờ được kết quả lại như thế này, quá khó để chấp nhận. Cuộc đời hắn, chưa bao giờ bị một người đồng cấp dễ dàng đánh bại như thế, dù cho Thiên Đế Sùng Lãm năm xưa cũng không thể.

Người này! Quá mạnh.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 195: Hoàng Thiên - Tiểu Hắc

- Chính là ta!

Một chiêu đả bại đối thủ, tên thanh niên không có thừa thắng truy kích mà vẫn đứng yên tại chỗ. Có lẽ hắn không muốn tiêu diệt Hỗn Thế Thiên Vương, hay là hắn không cần làm như thế. Đứng trước câu hỏi của đối phương, hắn mỉm cười gật đầu thừa nhận.

- Quả nhiên! Không hổ là kỷ nguyên tương lai, Vô Thượng Huyết Mạch rất mạnh, phi thường mạnh.

Một lời vừa ra để cho Hỗn Thế Thiên Vương như ngộ ra điều gì đó, ánh mắt nhìn về phía thanh niên dần trở nên bình tĩnh hẳn. Không còn lửa giận hay cừu hận, thay vào đó có chút mong mỏi, thậm chí là hâm mộ chi sắc.

- Ngươi sai rồi. Ta bây giờ chỉ là một con người bình thường không hơn không kém, Vô Thượng Huyết Mạch đã sớm là quá khứ rồi.

Thanh niên lắc đầu, ánh mắt đột nhiên trở nên lặng đi, ngập tràn tang thương năm tháng. Hắn nhớ về quá khứ xa xưa, nhớ về biến cố đau đớn nhất cuộc đời mình, biến cố biến hắn trở thành kẻ cô độc nhất phiến vũ trụ tinh không này. Khi đó mất nàng, cũng là khi hắn từ bỏ Ma Thần huyết mạch, từ bỏ những gì hắn đã từng xem là tất cả, từ bỏ những thứ hắn từng dùng cả đời để theo đuổi.

- Hừ! Ngươi biết bản thân đang nói cái gì không?

Hỗn Thế Thiên Vương hừ lạnh, lửa giận lần nữa cháy lên,

nghiến răng quát lớn.

Không còn Huyết Mạch Vô Thượng, như vậy chẳng phải nói hắn ngay cả một người tầm thường cũng không chiến thắng nổi sao?

Không phủ định rằng suy nghĩ này của hắn có chút kiêu ngạo, nhưng quả thực hắn có đủ năng lực cho sự kiêu ngạo đó. Đường đường là một tiên thiên sinh linh, được thiên sinh địa dưỡng, được hỗn độn chở che, từng nằm trong tốp những sinh linh sở hữu huyết mạch mạnh nhất phiến vũ trụ này, hắn là cỡ nào mạnh mẽ. Hắn làm sao có thể chấp nhận mình bị đánh bại bởi một kẻ có huyết mạch tầm thường?

Chưa kể, Vô Thượng Huyết Mạch của đối phương tồn tại không chỉ có ảnh hưởng cực lớn tới tương lai của vũ trụ, mà còn liên quan đến vận mệnh của huynh đệ hắn. Chỉ có trở về Cửu Giới, hắn mới có thể phục sinh bằng hữu, mới có thể thực hiện mong ước của cuộc đời mình. Vậy mà một trong những chìa khoá đó lúc này đây lại nói rằng Vô Thượng Huyết Mạch không còn, có khác nào đạp đổ tất cả hi vọng của hắn. Có khác nào nói mọi nỗ lực của hắn từ trước tới giờ đều là vô nghĩa.

- Ngươi không tin sao?

Thanh niên cười cười, nhưng thái độ lại có chút chuyển lạnh, dĩ nhiên không còn hảo ý như lúc trước.

- Ta đại chiến cùng Thương Sinh, nhưng không phải vì các ngươi, càng không phải vì cái gì tương lai của vũ trụ. Cho nên đừng mong đợi gì ở ta.

Nhìn thoáng qua tinh không cuồn cuộn, hắn ánh mắt lập loè, ẩn ẩn một tia sát khí nhè nhẹ, nhàn nhạt cười:

- Chính nghĩa cũng vậy, tà ác cũng thế. Bấy nhiêu năm các

ngươi biến ta thành quân cờ thí, bấy nhiêu năm các ngươi khiến ta dành cả đời mình để nỗ lực vì lý tưởng đó. Có bao giờ các ngươi nghĩ tới cảm nhận của ta, có bao giờ các ngươi nghĩ tới ta muốn gì.

Thanh âm hắn nhẹ nhàng, quanh quẩn khắp bốn phương không gian, từng câu từng chữ dung nhập vào tinh không. Một cỗ giận dữ chi ý phong bạo mà lên, sóng lãng cuồn cuộn ngợp khắp đất trời. Không gian đổ vỡ, hỗn độn tuôn trào, loạn lưu phách thế. Âm thanh của huỷ diệt ngày một lớn, nổ vang bốn phương, như muốn oanh tạc vũ trụ, đạp phá thời không.

- Ngũ Thập Lục huyết mạch vô thượng – Phục Sinh Giới Cửu, nghe thật hay, thật hào hùng. Đều là một lũ cặn bã dối trá mà thôi, các ngươi tốt nhất hãy cầu nguyện rằng ta không thể trở về, nếu không, ngày mà ta trở lại Cửu Giới, chính là ngày các ngươi phải trả giá.

Lửa giận ngợp trời, hắn nhìn về phía Hỗn Thế Thiên Vương tràn đầy sát khí. Lời nói vừa ra, cánh tay cũng đồng thời nâng lên điểm tới. Không gian, thời gian dưới một cái chỉ tay này tựa như bị xoá đi tư cách tồn tại, ầm ầm đi về hướng huỷ diệt.

Đương nhiên, Hỗn Thế Thiên Vương sẽ không dễ dàng cam chịu như thế. Bản thân hắn đường đường là một vị Thiên Vương vạn cổ, đã từng đỉnh thiên lập địa, đội trời đạp đất, có bao giờ bị người khi dễ chửi mắng. Nhất là đối thủ lại là một tên mao đầu tiểu tử, bối phận so với hắn kém không biết bao nhiêu cái kỷ nguyên, thậm chí mới cách đây không lâu, còn bị hắn đánh cho thê thảm đến chết.

Cứ cho là một chiêu giao phong hồi nãy, hắn không thể cùng đối phương so sánh. Nhưng mà hắn cũng không phải quả hồng mềm, mặc cho đối phương muốn nhào nặn thế nào thì nhào nặn. Đến phàm nhân còn có tôn nghiêm của mình, hắn đường đường là một vị Thiên Vương há lại không có, thậm chí tôn nghiêm của hắn

so với bất kỳ kẻ nào càng thêm lớn, tuyệt không thể nào xúc phạm.

Chỉ thấy hắn gầm lên một tiếng. Trong tay không biết tự lúc nào xuất hiện kim bổng, toàn lực đón đỡ.

Kim bổng này bản thân vốn là Tiên Thiên đồ vật, có trước cả đất trời, mang trong mình khí tức của Hồng Hoang Hỗn Độn, tự thân đã khủng bố vô cùng. Lại thêm sự thúc dục của Hỗn Thế Thiên Vương, càng thêm khủng khiếp. Một kích phách ra, thiên địa này không có đồ vật nào ngăn cản nổi.

Chỉ đến… bổng lên, thời không thất sắc. Một tiếng oanh minh tựa như thuở khai thiên tích địa ầm ầm bộc phát, vang vọng khắp chốn hư vô này. Không thời gian nơi đấu trường vặn vẹo đổ vỡ, pháp tắc hỗn loạn đan xen. Đấu Trường Hỗn Độn thành lập bấy nhiêu kỷ nguyên, lần đầu xuất hiện tình trạng quá tải, đi về hướng huỷ diệt.

Trong điên cuồng hỗn loạn ấy, một cái thân ảnh cao gầy lẳng lặng đứng đó, cô liêu một mình. Hắn thần sắc tràn đầy lãnh tĩnh, trước loạn lưu huỷ diệt, giữa cuồng bạo phong mang, không hề hấn gì. Thân thể hắn cứ thế nhỏ bé đơn độc, nhưng lại tạo cho người ta cảm giác phi thường to lớn, chẳng khác nào một đầu Ma Thần tuyệt thế, trảm thiên diệt địa.

Mà nơi phương xa, Hỗn Thế Thiên Vương sắc mặt ngập tràn không cam lòng, điên cuồng chống đỡ. Cứ mỗi lần khí tức huỷ diệt lan qua, là một bộ phận trên cơ thể hắn nổ tung, tiêu tán thành mưa máu. Kim bổng trong tay đã sớm vỡ nát thành ngàn mảnh, có rới giữa tinh không, có ghim vào xác thịt, thê thảm vô cùng.

Cuối cùng, khi mà thời không cũng không còn để mà huỷ diệt, loạn lưu cũng không còn để mà phách thế, trước mắt lúc này chỉ còn lại một cái hư ảnh ngón tay, chầm chậm buông xuống. Không có chống cự, không thể phản kháng. Một đời Thiên Vương, niềm tự hào của một Kỷ nguyên vạn cổ, cứ như thế bị người đánh bại.

Một ngón tay… một chỉ… trấn sơn hà.

Chẳng biết bao lâu sau, mọi thứ lại hồi phục như cũ. Tinh không mênh mông chỉ còn một cái bóng người cô độc, hắn đứng đó vươn mình thẳng tắp như một thanh cự kiếm. Nét tang thương ẩn hàm trong khoé mắt, dường như, hắn đang thở dài.

- Ngươi hận ta sao?

Không gian cứ thế tĩnh lặng cho tới khi có người lên tiếng. Không nhìn thấy thân hình, chỉ có thanh âm văng vẳng trong thinh không, có chút gì đó ai oán tự trách, cũng có tiếc nuối đau lòng.

Tên thanh niên ngẩng đầu, ánh mắt như nhìn xuyên qua Đấu Trường Hỗn Độn, nhìn đến một nơi mà hắn một ngày nào đó sẽ bước tới, thở dài lên tiếng:

- Nếu ta nói không, ngươi tin sao?

Một lời này khiến người kia nhất thời lặng người, dường như không biết nói gì cho phải. Mãi thật lâu sau đó, hắn mới lần nữa mở miệng:

- Bọn hắn không có lỗi, ngươi đâu cần phải như thế. Nỗ lực một đời đi kiếm tìm sự thật, đến cuối cùng nhận ra chính bản thân là giả, đáng thương sao?

Thanh âm nhẹ nhàng, nhưng lại như đã vượt qua tinh không có thể chứa nạp, truyền khắp bốn phương, ẩn ẩn một chút ai oán không nói nên lời. Một tiếng thở dài, vì người mà ai, vì người mà bi, vì một đời người vô nghĩa.

Trả lời hắn là một sự im lặng đến đáng sợ, người thanh niên không nói một lời, đôi ánh mắt như thấu qua hư không đặt tại người hắn. Một cái nhìn, đã thay cho câu trả lời, một câu trả lời mà cả thế gian này, chỉ có hai người bọn họ hiểu được.

Cuối cùng, hắn chỉ khẽ than nhè nhẹ, mang theo một chút thỉnh cầu mà nói:

- Đấu Trường Hỗn Độn này có ý nghĩa rất lớn đối với ta, đừng huỷ diệt nó.

Tên thanh niên lúc này mới thu hồi ánh mắt, lắc nhẹ đầu trả lời:

- Ngươi yên tâm. Ta đến đây không phải vì huỷ diệt nơi này, ta đến để tìm bọn họ, ta phải đưa họ trở về…

Nói đến đây, hắn chợt như không thể nói thêm được nữa, bởi vì những gì hắn muốn nói lúc này đây như hoá thành thực chất, nghẹn mãi nơi cổ họng. Sắc mặt hắn trầm xuống, mơ hồ như già hẳn, ẩn ẩn một nỗi bi thương không nói thành lời.

Dường như cảm nhận được nỗi đau của hắn, người kia thực lâu không có lên tiếng, cứ thế lẳng lặng đợi chờ. Một giờ, một ngày, một năm,… không biết đã trôi qua bao lâu thời gian, lúc thì như rất ngắn, khi lại như rất dài, người kia mới lần nữa lên tiếng hỏi:

- Ngươi nhất định phải cố chấp vậy sao?

Không có ai trả lời hắn, người thanh niên kia lúc này như đang chìm vào trong hồi ức đau thương, thẫn thờ ngây ngốc tại chỗ.

Chỉ biết thở dài bất lực, hắn cũng không muốn cùng người tiếp tục nói chuyện nữa, mà lên tiếng từ biệt:

- Mong rằng một ngày nào đó, chúng ta sẽ gặp lại ở Cửu Giới. Hoàng Thiên… bảo trọng.

Thanh âm nhỏ dần, nhỏ dần rồi tắt hẳn. Thinh không lúc này bỗng chốc trở nên lạnh lẽo đến khó tả, một bóng hình cô đơn đứng đó, như đang chờ đợi điều gì.

Khói đen nhè nhẹ bay, một cái bóng đen dần dần ngưng tụ trên bả vai hắn. Rất lạnh, làn khói này rõ ràng rất lạnh, nhưng mà không hiểu sao hết lần này đến lần khác lại đem cho hắn cảm giác thật ấm áp, thứ cảm giác mà bấy lâu nay hắn chưa bao giờ cảm nhận được.

Thân hình bé nhỏ, đôi mắt trắng ngà. Thú nhỏ lạnh lùng ngồi trên vai hắn không hề nhúc nhích, ánh mắt nó đăm chiêu nhìn về phía thinh không nơi phương xa, không nhìn ra được cảm xúc. Phảng phất đâu đây, người ta nhìn thấy bóng hình của hắn trong nó, lạnh lùng khó gần, không có tình cảm, không còn cảm xúc.

Nếu có, thì chỉ có một cỗ bi thương ẩn sâu trong tâm trí. Có lẽ, bởi vì hắn và nó đều giống nhau, đều mang trong mình một linh hồn tràn đầy vết thương, một linh hồn mà từ lâu, đã không còn trọn vẹn.

Hoá ra, sau tất cả, chỉ có nó là luôn luôn bên cạnh hắn, không bao giờ rời xa… Tiểu Hắc.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 196: Chúng Ta Về Nhà

Vũ Trụ mênh mông, tinh không vô hạn. Từ thuở khai thiên, đã tồn tại những bí ẩn không thể nào giải thích. Mọi chuyện, đều có khả năng xảy ra, đều có khả năng thay đổi. Sinh Tử - Luân Hồi, Âm Dương – Thái Cực, Thật Giả - Chân Ngã… đều không nằm ngoài khả năng đó. Nếu có khác, thì chính là ở chỗ liệu rằng ngươi có đủ khả năng thay đổi nó hay không mà thôi.

Tại đâu đó nơi vũ trụ tinh không này, có một kẻ như thế. Hắn dành cả một đời chỉ để cố gắng thay đổi một sự thật, dành cả một đời để bù đắp lại lỗi lầm, cả một đời.

Đó là một địa phương mênh mông vô định, tinh không lấp lánh. Một cái thân ảnh ngồi tại bàn đá, đưa lưng về phía hỗn độn. Không gian cứ như thế nhẹ nhàng, nhưng lại mơ hồ khiến lòng người có cảm giác tấm lưng của hắn đang chống đỡ toàn bộ vũ trụ, nặng nề đến vô cùng.

Trên bờ vai hắn, một con chó nhỏ lẳng lặng ngồi đó, từng tia hắc khí nhè nhẹ quẩn quanh, tôn nó lên như một đầu Hồng Hoang dị thú, khủng bố vô cùng. Nó lạnh lùng, nó vô cảm, nhưng nó cũng là thứ duy nhất luôn luôn bên cạnh hắn, khiến cho bản thân hắn cảm thấy vơi đi phần nào sự cô liêu lạnh lẽo.

Trước mặt hắn, trên bàn đá bày sẵn ra một bàn cờ, chưa hề đi một nước. Dường như, hắn đang đợi ai đó, đợi một người tới cùng hắn đánh cờ.

Chẳng biết bao nhiêu thời gian, nói ngắn thì vài khắc, nói dài

thì vài kỷ nguyên, hắn rốt cục cũng đợi được người tới.

Chỉ thấy gậy gỗ thông thiên, xuyên trời định đất, hư không như tờ giấy bị đâm thủng, sinh sinh mở ra thời không cánh cửa. Một cái thân ảnh cao gầy, có vài phần chật vật bước ra từ đó, xuất hiện tại chốn hư vô này.

Hắn, không ngờ lại là Hoàng Thiên.

Khoảng khắc mà hắn xuất hiện, người kia khoé môi chợt mỉm cười nhè nhẹ, cất tiếng nói:

- Rốt cục cũng tới, ta đợi ngươi đã rất lâu rồi.

Giọng nói trầm trầm nhẹ nhàng, mang theo chút gì đó thoả mãn cùng mong chờ. Hắn rốt cục cũng chờ tới, rốt cục cùng tìm được rồi.

Phía bên này, Hoàng Thiên theo bản năng ngẩng đầu nhìn tới, khi rõ ràng khuôn mặt của đối phương, hắn gần như chết trân tại chỗ.

Tóc trắng phiêu dương, trường bào hắc sắc. Một người đáng lẽ không thể nào xuất hiện lúc này đây lại đang ở đối diện, hướng về hắn mà cười cười.

Mười tám năm, mười tám năm kể từ khi sinh ra tới nay, kinh lịch qua không biết bao nhiêu sự việc thần bí, trải qua không biết bao nhiêu lần sống chết cận kề, đây là lần duy nhất bản thân hắn lâm vào tình trạng như thế. Không phải vì lo lắng sợ hãi, mà là vì không thể nào hiểu được sự việc đang diễn ra, vì không biết bản thân phải ứng xử như thế nào trong tình huống này.

Hắn… đang đối diện với chính bản thân mình.

Từ ngoại hình đến khí tức, từ thể xác đến linh hồn, mọi cảm giác đều đang nói cho hắn rằng, phía đối diện kia chính là bản

thân hắn. Không phải phân thân, không phải diễn hoá, càng không phải cái nào khác giả mạo, mà là chính hắn.

- Đến đây đi, ta đã đợi ngươi thật lâu.

Người kia lần nữa cười cười, hướng về phía hắn mà nói. Tựa như đang nói với hắn, mà cũng giống như đang nói với chính bản thân mình, khó lòng mà nắm bắt.

Lặng im không nói một lời, Hoàng Thiên theo bản năng bước chậm đến bàn đá, đối diện với người kia mà ngồi xuống. Hắn đến bây giờ vẫn không biết ứng xử như thế nào, không biết bắt đầu từ đâu. Mọi chuyện lúc này, có lẽ đã sớm vượt qua khả năng kiểm soát của hắn, vượt qua cả năng lực ứng xử vốn có.

Nếu một ngày, ngươi gặp chính bản thân mình, ngươi có thể làm gì đây? Chạy tới chào hỏi, nói chuyện phiếm? Ngươi sẽ xưng hô như thế nào? Gọi ngươi – ta hay là ta – ta. Mọi chuyện, cứ tưởng như dễ dàng, nhưng thật ra lại rất khó. Chí ít, Hoàng Thiên hắn lúc này còn không thể nào thực hiện.

Lại nhìn thấy Tiểu Hắc trên vai đối phương, hắn trong lòng thoáng chốc trở nên lạnh lẽo. Bởi vì hắn có thể cảm nhận được, đó không là Tiểu Hắc mà hắn từng biết. Lạnh lùng, vô cảm đến khó tả, dường như chút tình cảm vốn có của nó, đã chết đi tự lâu rồi. Mà vị "Chủ nhân" này trước mặt nó, chẳng khác nào người dưng qua đường, chẳng thể để cho nó thể hiện ra mảy may cảm xúc.

Lúc này, hắn mới để ý thấy trên bàn đá có bày sẵn một bàn cờ, bên hắn trắng, bên kia đen, chưa hề đi dù chỉ là một nước.

- Biết đánh cờ sao?

Người kia cười cười, ánh mắt ngưng tại trên thân hắn, có chút gì đó hoài niệm xa xưa, hoài niệm về một thời tuổi trẻ nông nổi. Một thời mà hắn đã từng trải qua, và không bao giờ có thể trở về

được nữa.

Hoàng Thiên không nói một lời, ánh mắt ngưng tại bàn cờ, một thoáng suy nghĩ, đưa tay di chuyển một quân trong đó.

- Ngươi là ta ư?

Bất giác mở miệng, hắn theo bản năng thốt lên một câu ấy, nghe có vẻ như thật buồn cười và ngu ngốc.

Người kia nhếch môi, tuỳ ý di chuyển quân cờ của mình, nhẹ nói:

- Đúng vậy! Ngươi cũng thế.

Hắn mặc nhiên thừa nhận, thế nhưng sự thật lại không có hoàn toàn đúng. Hắn là Hoàng Thiên, Hoàng Thiên là hắn, không sai, chỉ là có chút bất đồng. Bởi vì bọn họ cùng là một người, nhưng lại khác thời điểm.

- Ngươi tìm ta?

Lại di chuyển một quân cờ khác, Hoàng Thiên tiếp tục lên tiếng, vẫn chỉ là câu hỏi đơn giản, nhưng lại ẩn chứa hàm ý rõ ràng.

Có đôi khi, muốn làm rõ một vấn đề nào đó không hẳn phải thể hiện ra bằng lời nói. Chỉ cần tâm thông tự nhiên hiểu, nhất là khi hắn đang đối diện với chính bản thân mình.

Ánh mắt của người kia ngưng lại, toát ra một chút hồi tưởng, chậm rãi nói:

- Phải, mà cũng không phải, ta không chỉ tìm ngươi, mà còn tìm cả nàng nữa.

Tìm nàng sao? Hoàng Thiên ánh mắt lần đầu loé ra tinh quang, nhẹ gật đầu. Chìm trong suy nghĩ, hắn lâm vào trầm mặc, mãi lâu

sau đó mới lên tiếng:

- Ngươi muốn mang nàng đi sao?

Hắn tự nhiên có thể hiểu được nàng trong lời nói của đối phương là ám chỉ ai. Cuộc đời của hắn, từ lâu đã gắn liền với một người, trước đây cũng thế, mãi mãi sau này cũng vậy, hắn chỉ có nàng.

Một lời này của hắn khiến cho người kia nhất thời ngẩn ra, ánh mắt tràn đầy phức tạp chi mang. Cuối cùng, hắn đẩy ra một quân cờ, lắc đầu nói:

- Ta rất muốn, nhưng không thể.

Ngẩng đầu nhìn lên, Hoàng Thiên nắm tay như bất giác siết chặt lại, lên tiếng hỏi:

- Có thể cho ta biết chuyện gì xảy ra sao?

Cứ việc người kia chưa hề nói ra, nhưng qua cảm nhận, hắn có thể nhìn ra được "Hắn" đã từng trải qua một biến cố cực kỳ đau thương, một biến cố đủ lớn để làm thay đổi cả cuộc đời của một người, thay đổi cả một tồn tại đặc thù như Tiểu Hắc. Không hiểu tại sao, nhìn đối phương và Tiểu Hắc, hắn lại có một dự cảm không lành, một sự sợ hãi không nói nên lời.

Người kia nhìn hắn, cánh tay nhấc lên một quân cờ, nhàn nhạt trả lời:

- Ta đến đây không phải để nghịch đảo thời không, cũng không phải để thay đổi thực tại. Cho nên, đừng hỏi ta về vấn đề đó.

Không có hỏi ra được đáp án mong muốn, ánh mắt của Hoàng Thiên có chút thất lạc, im lặng đi ra nước cờ của mình.

Thời gian lẳng lặng trôi đi, thi thoảng lại vang lên lời nói vô

thưởng vô phạt không có ý nghĩa. Bàn cờ nơi kia ngày một biến hoá, tường chừng như đơn giản, bản chất lại ẩn hiện quy tắc diễn hoá của đất trời.

Một người, đang đánh cờ với chính mình, hay là đang định ra chính tương lai cho bản thân. Hắn đang tự mình giải thoát khỏi kiếp quân cờ, trở thành kẻ nắm trong tay vận mệnh. Hắn giờ đây, là người đánh cờ.

- Ngươi thua!

Nhàn nhạt mỉm cười, Hoàng Thiên nhấc lên quân cờ đen cuối cùng trên bàn đá, dường như đối phương đã thua, thua triệt để.

- Thật sao?

Không hề nhìn xuống bàn cờ, người kia cười nhẹ, ánh mắt đặt trên khôn mặt hắn, tuỳ ý hỏi. Một lời này để cho Hoàng Thiên khó hiểu, rõ ràng hắn đã loại bỏ toàn bộ cờ đen, vì cái gì mà đối phương còn hỏi như thế?

Lần nữa đưa ánh mắt xuống, sắc mặt hắn bỗng nhiên ngưng lại, có chút bất ngờ không kịp phản ứng. Chỉ thấy trên bàn cờ, trừ một quân trắng nằm tại trung tâm ra, những quân trắng còn lại đột nhiên xảy ra biến hoá, dường như cùng một lúc đều chuyển màu, trở thành toàn bộ quân đen.

Vốn là quân trắng đang thắng, sát na mà thôi, kết quả liền đảo nghịch. Những quân trắng, khi mà vừa nãy còn kề vai sát cánh cùng hắn, lúc này đây đều trở thành kẻ địch, bao vây hắn vào giữa.

Bất ngờ, khó tin, cảm giác bị đùa bỡn, bị phản bội lúc này tràn ngập trong tâm trí, Hoàng Thiên thẫn thờ nhìn quân cờ trắng duy nhất còn tại trên bàn, tựa như đang nhìn thấy chính bản thân hắn.

- Hiểu chăng?

Người kia nụ cười trên môi đã sớm biến mất tự lúc nào, thay vào đó là sự nghiêm túc đến vô cùng. Bàn cờ mà hắn dành ra cả đời để theo đuổi, lúc này đã hạ màn. “Hắn” có hiểu hay không, chỉ có hắn mới biết.

- Ta phải đi rồi! Bảo trọng!

Vươn mình đứng dậy, hắn lặng lẽ nhìn về phía “bản thân” một chút, sau đó vươn tay điểm tới.

Dưới một cái điểm tay này, trên thân thể Hoàng Thiên nhẹ bay ra từng đợt tinh điểm, tập trung về một phía. Những tinh điểm này, vừa là khí tức, cũng là ký ức, còn có cả dấu vết của nàng tại trên thân hắn.

Cuồn cuộn tinh điểm hội tụ, ở trong lòng bàn tay dần ngưng thành một đám tồn tại mơ hồ.

Nó như tại mà không tại, như thực lại như hư, diễm lệ vô cùng.

- Ta tìm nàng đã rất lâu rồi.

Nhìn chút tồn tại trong lòng bàn tay, hắn tự mình thì thào nói. Trong mắt không còn vẻ điềm tĩnh vốn có, mà thay vào đó là sự kích động khó nói nên lời. Khuôn mặt, không còn là vẻ mặt lạnh lùng vô cảm, mà thay bằng một sự ôn nhu hiếm có.

Trước mắt hắn, như nhìn thấy một bóng hình, người đã từng là tất cả trong cuộc đời hắn.

- Chúng ta… về nhà.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 197: Tiếp Nhận Truyền Thừa

Đấu Trường Hỗn Độn.

Giữa tinh không hỗn độn, một bóng hình ngồi im bên bàn đá, lặng mình trong suy nghĩ. Trước mặt hắn, một bàn cờ đã đi đến tàn cục, cờ trắng chỉ còn duy nhất một con, bị cờ đen dồn vào đường cùng, không còn lối thoát.

Ván cờ này, hắn thua.

Chẳng biết thời gian bao lâu, mãi tới khi mà gậy gỗ một lần nữa hàng lâm, đem theo lực lượng truyền tống bao bọc lấy thân thể, hắn mới ngửa đầu lên nhìn tới. Đôi ánh mắt khi nãy còn mê man khó hiểu, giờ đây ánh lên tinh quang sắc bén, dường như hắn đã hiểu ra.

Thân ảnh mơ hồ, nhiệm vụ lần này của hắn đã hoàn thành, đã đến lúc rời đi khỏi phiến đấu trường này, trở về với thực tại động phủ.

Một tràng cảm giác ngất xỉu bất ngờ ập tới, tất cả các giác quan của hắn nhất thời mất đi cảm giác, mơ mơ hồ hồ. Đến khi hồi phục lại, đập vào mắt hắn không còn là tinh không Đấu Trường Hỗn Độn nữa, mà chính là không gian đại điện của động phủ.

Nơi phương xa, Đồng Tử Thiên Vương vẫn như cũ đả toạ trên bồ đoàn, ánh mắt mang theo vài tia hứng thú nhìn về phía hắn.

- Cảm thấy thế nào.

Rõ ràng là rất xa, nhưng thanh âm lại như quanh quẩn, phát ra ngay tại bên tai hắn.

Lặng người hồi tưởng lại những chuyện vừa xảy ra, Hoàng Thiên sắc mặt không ngừng biến đổi, phức tạp vô cùng. Hắn nhất thời không biết bắt đầu từ đâu, không biết nói như thế nào cho phải.

Thấy hắn đắn đo không nói, lại thêm sắc mặt thập phần phức tạp, Đồng Tử Thiên Vương lại nghĩ rằng hắn vẫn chưa chấp nhận được sự thật, ha ha cười lớn:

- Ha ha! Rất bất ngờ phải không? Bây giờ đã hiểu vì sao ta lại nói chiến lực của ngươi chẳng ra gì rồi chứ?

Trầm mặc gật đầu, Hoàng Thiên mặc nhiên thừa nhận. Hắn quyết định không nói ra, mà để mặc cho đối phương suy đoán. Dẫu sao có một số sự việc liên quan đến quỹ tích của cả cuộc đời hắn, không thể dễ dàng để lộ ra ngoài.

- Được rồi, cũng không nhất thiết phải bi quan như thế. Bọn hắn đều là thiên kiêu đỉnh cấp của một kỷ nguyên, ngươi hiện tại yếu hơn cũng là chuyện thường tình. Ta sở dĩ phá vỡ quy tắc đưa ngươi tới đó, không phải để đả kích sỉ nhục ngươi. Mà để ngươi nhận ra rằng thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Đồng Tử Thiên Vương giọng điệu chợt đổi, tựa như một vị trưởng bối đang dạy bảo con cháu của mình. Ánh mắt của hắn nhìn về phía Hoàng Thiên lúc này, vừa có sự nghiêm khắc, cũng có cả sự mong chờ hy vọng.

- Vạn cổ tới nay, thiên kiêu so với ngươi mạnh hơn không hề thiếu, nhưng bọn họ từng cái đều giống nhau thất bại. Trả lời ta, ngươi dựa vào đâu để hy vọng? Dựa vào đâu để có tư cách tiếp nhận truyền thừa?

Chẳng để cho Hoàng Thiên có cơ hội nói chuyện, thanh âm khàn khàn của Đồng Tử Thiên Vương lần nữa quanh quẩn ra, tựa từng hồi trống thúc giục, nện sâu vào trong linh hồn.

Hai câu hỏi này, khiến cho Hoàng Thiên nội tâm bất giác nổi lên gợn sóng, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Truyền thừa, hắn muốn, thậm chí đã sớm hình thành dã tâm bên trong suy nghĩ, nhất định phải đoạt được. Tương lai của hắn, chính là ngày hôm nay cố gắng cùng nỗ lực, con đường tu luyện, hắn phải tự thân đoạt lấy tạo hoá cho mình. Dù chỉ một chút hy vọng cũng không thể nào từ bỏ.

Trầm mặc suy nghĩ, hắn không ngừng tự hỏi chính bản thân mình. Hắn dựa vào đâu để hi vọng, dựa vào cái gì để tiếp nhận truyền thừa?

Dựa vào thực lực bản thân, dựa vào Ma Thần huyết mạch? Nếu như là trước đây, có lẽ đây sẽ là câu trả lời của hắn. Nhưng kể từ thời điểm hắn chân chính gặp được những thiên kiêu vạn cổ trong Đấu Trường Hỗn Độn, câu trả lời này lại trở nên ngây thơ và nực cười đến vô cùng.

Hay là dựa vào một lời kia của Sùng Lãm? Dựa vào chút thông tin mập mờ về tương lai mà hắn được biết. Không, bấy nhiêu đó chẳng hề có ý nghĩa gì cả, cũng chẳng đủ phân lượng để khiến cho Đồng Tử Thiên Vương tin tưởng hắn.

Vậy thì hắn dựa vào cái gì? Lần nữa tự hỏi bản thân, hắn trong mắt lộ ra sự mờ mịt, dường như hắn không có đáp án.

Hoàng Thiên không trả lời, Đồng Tử Thiên Vương không nói, không gian nơi đây nhất thời lâm vào tĩnh lặng. Thời gian cứ thế chậm rãi trôi qua, hắn cũng không biết bản thân đã ngây ngốc bao nhiêu lâu. Chỉ biết khi mà hắn nhớ đến cuộc đời mình, nhớ đến những nỗi tuyệt vọng mà bản thân đã từng trải qua, hắn lâm vào

điên cuồng.

Tựa như mồi lửa, châm cháy lên toàn bộ nỗi lòng của hắn lâu nay, hừng hực giận giữ, ngay cả bản thân hắn cũng không thể nào kiểm soát nổi. Ngẩng đầu nhìn về phía Đồng Tử Thiên vương, sắc mặt của hắn không còn mờ mịt nữa, thay vào đó là một cỗ chấp niệm không buông, một cỗ không cam lòng với số phận:

- Ta không có chỗ dựa để hi vọng, cũng không có đủ tư cách để chấp nhận truyền thừa. Nhưng ngài có thể giúp ta trả lời, vì cái gì mà Thượng Cổ tuyệt vọng?

Buông ra chấp niệm, hắn hướng về phía Đồng Tử Thiên Vương mà nói lớn. Tựa như nói với đối phương, cũng tựa như đang chất vấn cả Thượng Cổ. Hắn lúc này đây, dường như không cần đến truyền thừa nữa, mà chỉ cần một câu trả lời.

- Các ngươi bại trận, các ngươi tuyệt vọng là việc của kỷ nguyên các ngươi… vì cái gì còn áp đặt nỗi tuyệt vọng đó cho đời sau, vì cái gì tước đoạt đi hi vọng của hậu thế. Các ngươi có tư cách sao?

Nắm đấm siết chặt, hắn tuôn hết ra toàn bộ nỗi lòng của mình, thanh âm cao cao ngập tràn không cam lòng chi ý.

Phía bên kia, Đồng Tử Thiên Vương không vì lời nói có vài phần hỗn láo của hắn mà tức giận, ngược lại lâm vào trầm mặc. Ông ta cũng giống như hắn, không có câu trả lời.

- Nếu hôm nay ta không nhận được truyền thừa của ngài, chỉ có thể nói phúc phận của ta chưa đủ lớn. Chỉ là tương lai sẽ không thể nào đến khi các ngươi cứ mãi đắm chìm trong quá khứ. Ta sẽ không giống các ngươi, sẽ không bao giờ bỏ cuộc. Bỏ lỡ cơ duyên này, ta sẽ đi tìm kiếm cơ duyên khác, không có cơ hội này, ta sẽ đi tìm kiếm cơ hội khác. Nỗ lực đến cùng, chí ít dù cho có thất bại, nhưng ta vẫn có thể tự hào rằng ta chưa bao giờ bỏ cuộc.

Lại tiếp tục độc thoại, Hoàng Thiên không biết mình nói như vậy là đúng hay sai, cũng không biết liệu lời nói đó có thể thuyết phục Đồng Tử Thiên Vương hay không. Hắn chỉ biết nói ra suy nghĩ trong lòng, chân thành và thẳng thắn.

Không gian im ắng, sau khi hắn nói ra hết nỗi lòng của mình, Đồng Tử Thiên Vương vẫn không hề có phản ứng. Dường như, ông ta đang lâm vào trong suy nghĩ.

Chẳng biết bao lâu sau, không gian đại điện bộc phát ra kịch liệt rung động. Đồng Tử Thiên Vương bất giác mỉm cười, cứ thế không thành tiếng nhưng lại oanh minh quanh quẩn bốn phương. Để cho tinh không đảo ngược, hỗn độn cuồn cuộn mà lên.

- Hay cho một tên nhóc con cố chấp. Ngươi phần này tâm trí cùng chấp niệm, quả thực khiến bản Thiên Vương bội phục. Có lẽ, kỷ nguyên chúng ta thiếu đi chính là những kẻ như ngươi. Chấp niệm hoá đạo, chấp niệm hoá tương lai.

Lời nói vừa ra, thân thể của Đồng Tử Thiên Vương đột nhiên phát ra vài đạo sóng lãng vô hình, một cỗ khí tức cuồng bạo tràn ngập khắp bốn phương tám hướng tinh không.

Phía bên kia, Hoàng Thiên ánh mắt sáng như sao, thần hi bao phủ quanh thân thể, tôn hắn lên như một vị Thần Vương tuyệt thế. Hắn đã thành công, được Đồng Tử Thiên Vương tán thành, được Đồng Tử Thiên Vương đồng ý trao cho truyền thừa.

- Thay vì đắm chìm trong quá khứ, chi bằng hoàn toàn giải thoát, đem tương lai giao cho hậu thế. Hoàng Thiên… bản Thiên Vương đánh cược một lần, tin tưởng ngươi, đừng để ta thất vọng.

Lưu lại một câu dặn dò, thân hình của Đồng Tử Thiên Vương đột nhiên tiêu tán thành vô số tinh điểm. Không trung một mảnh sáng ngời, so với ban ngày càng muốn sáng gấp mấy lần. Thậm chí phần lớn hư vô mênh mông xung quanh đại điện vốn thường ngày

chìm trong bóng tối, lúc này cũng được soi sáng rực rỡ, hiển lộ ra trước mắt.

Tinh điểm bay bay, nhưng không có hỗn loạn phân tán, mà điên cuồng tập trung về phía Hoàng Thiên, hướng mi tâm hắn mà thâm nhập vào.

- Bản Thiên Vương một đường tu luyện, chính là vì Trận Đạo mà thành danh. Một đời dục vọng, chính là muốn phản trận pháp chi hoàn đạo, muốn thấu hiểu toàn bộ quy tắc trận pháp bản nguyên trong thiên địa. Đáng tiếc, trận đạo vô biên, đời người có hạn, chưa thể hoàn thành ước nguyện.

Theo từng đợt tinh điểm xâm nhập vào, là từng đợt thanh âm cổ lão của Đồng Tử Thiên Vương, mang theo luân hồi khí tức vang vọng trong tâm trí hắn.

- Ta một đời tâm đắc, đều tích luỹ trong Bách Việt Thượng Cổ – Kỳ Môn Độn Giáp. Nay truyền lại cho ngươi, mong rằng ngươi sẽ không phụ lòng tin tưởng.

Nháy mắt mà thôi, trong tâm trí của Hoàng Thiên xuất hiện một cuốn điển tịch cổ xưa, lơ lửng tại đó. Nơi bìa in hằn lên tám chữ "Bách Việt Thượng Cổ – Kỳ Môn Độn Giáp", mỗi một chữ đều tựa như được viết bằng máu, rực rỡ kinh người.

Phía bên ngoài, những tinh điểm kia vẫn chưa có dừng lại, bao phủ lấy toàn thân của hắn, gần như hoá thành một cái vòng xoáy năng lượng, điên cuồng xâm nhập vào trong nội thể.

Bình tĩnh đả toạ bên trong vòng xoáy, Hoàng Thiên hơi thở không tự chủ được nhanh lên vài nhịp. Trong cơ thể Ma Thần Thái Cực đồ như thú hoang bị bỏ đói, điên cuồng cắn nuốt năng lượng.

Tích luỹ không ngừng, lượng theo đó mà tăng, chất cũng từ từ biến đổi. Hoàng Thiên hết lần này đến lần khác đột phá cực hạn

của bản thân, tu vi mặc dù vẫn như cũ là Nguyên Đan hậu kỳ, nhưng thực lực lại tiến bộ ngày một lớn.

Đồng thời với thực lực tăng lên, trong đầu hắn xuất hiện một cái tin tức cực kỳ trọng yếu. Chỉ cần lý giải được Nguyên đầu tiên trong Kỳ Môn Độn Giáp, hắn liền có thể thu toàn bộ động phủ này vào tay.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 198: Kỳ Môn Độn Giáp

Bách Việt Thượng Cổ, từ ngàn xưa đã có vô số những lý giải cao thâm về trận đạo, có vô số nhân kiệt thiên tài tự mình nắm bắt được quy luật trận pháp hoàn nguyên, tích luỹ kinh người. Mà Đồng Tử Thiên Vương, chỉ là người đầu tiên đứng ra tổng hợp những kiến thức cổ đại đó, viết nên một cuốn Kỳ Môn Độn Giáp.

Năm đó Đồng Tử Thiên Vương đặt tên cho điển tịch này, kiến thức còn chưa đầy đủ, nên mới đặt tên Kỳ Môn Độn Giáp. Bởi vì bản thân Độn giáp, chỉ là một thức đầu trong Tam Thức, đằng sau còn có Lục Nhâm và Thái Ất. Dĩ nhiên, trong cuốn điển tịch này sẽ không thể thiếu hai thức còn lại, chỉ là Hoàng Thiên trình độ còn quá kém, chưa đủ để khai mở và lĩnh ngộ mà thôi.

Kỳ Môn Độn Giáp, lấy gốc từ sự tiêu trưởng của Âm Dương theo thời gian, dựa vào hệ thống Can Chi, tiết khí của dịch pháp để suy đoán nguyên lý trận đạo. Bên trong bản thân của Kỳ Môn Độn Giáp, còn được chia làm tam nguyên, nếu như gọi tên một cách đầy đủ, thì phải là Tam Nguyên Kỳ Môn Độn Giáp.

Tam Nguyên bao gồm Thượng Nguyên, Trung Nguyên và Hạ Nguyên – một cách chia thời gian theo cổ lịch. Mà nhiệm vụ của Hoàng Thiên lúc này đây, chính là phải lý giải được một nguyên trong đó - Hạ Nguyên.

Nói qua thì có vẻ đơn giản, nhưng trên thực tế lại khó đến vô cùng. Dù cho năng lực lý giải của Hoàng Thiên siêu cường, vẫn như cũ cảm thấy quá tải. Chỉ một Nguyên trong tam Nguyên, đã bao hàm những kiến thức khủng khiếp, vượt qua tất cả những

kiến thức mà hắn từng tiếp xúc trước đây. Huyền bí, cao siêu là những cảm giác duy nhất còn tồn tại trong tâm trí hắn.

Mà ngay tại thời điểm Hoàng Thiên tiếp nhận truyền thừa, chìm vào trong lý giải Hạ Nguyên trong Kỳ Môn Độn Giáp, toàn bộ động phủ lâm vào trong phong bế. Một số kẻ may mắn đi vào, cũng bị lực lượng thần bí cưỡng ép truyền tống trở ra.

Cửu U Chi Địa, kể từ thời điểm Hoàng Thiên đi vào trong động phủ đã một năm trôi qua. Một năm thời gian, quá đủ cho những thay đổi nghiêng trời lệch đất, những biến cố cực kỳ lớn trên mỗi con người.

Có kẻ đoạt được cơ duyên, nhận được truyền thừa mà thuế biến, mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần. Thậm chí đã có mấy kẻ may mắn, trực tiếp đột phá Hoá Linh cảnh.

Cũng có kẻ kém may mắn, không đoạt được chút cơ duyên nào, thậm chí còn gặp phải hiểm nguy, bị người truy sát. Hoặc chết, hoặc trọng thương, mỗi ngày mỗi giờ đều có. Cũng vì thế, mà số lượng ba trăm người trẻ tuổi, lúc này đây còn lại không quá hai trăm.

Gần hai năm thời gian chết đi một trăm người, nghe có vẻ tàn khốc, nhưng đó lại là quy luật sinh tồn. Chọn lọc tự nhiên, thế giới sẽ đào thải đi những kẻ yếu, đào tạo ra những kẻ mạnh. Và chỉ những kẻ vượt qua được sự chọn lọc đó, mới tư cách tiếp tục sinh tồn.

…

Không biết bao lâu sau, tại một nơi nào đó của Cửu U Chi Địa.

Không gian mờ ảo như sương, bạch diễm phần thiên.

Một cái thân ảnh từ trong hoả diễm ngợp trời chầm chậm xuất hiện, bước ra ngoại giới. Hắn một thân trường bào bạch sắc không

dính bụi trần, mái tóc cũng một màu bạc trắng được cột gọn gàng sau gáy, để lộ ra một khuôn mặt anh tuấn vô cùng, mỹ lệ động lòng người.

Đưa bàn tay có phần ngọc ngà lên trước mặt, chỉ nghe phốc một tiếng nhẹ nhàng, một ngọn lửa bạch sắc bỗng nhiên bùng cháy trong lòng bàn tay hắn. Đem không gian đốt lên tanh tách rung động.

Đoàn bạch sắc hoả diễm cứ như thế có vẻ yếu ớt nhỏ bé, nhưng nhiệt lượng mà nó toả ra, lại khiến cho lòng người có cảm giác nó hoàn toàn có thể đốt trụi phiến thiên địa này.

Nó có một cái tên, từ vạn cổ xa xưa đã có, truyền mãi đến tận bây giờ. Nó tên là Bạch Diễm Phần Thiên.

Thu lại ngọn lửa trên tay, tên thanh niên ánh mắt nhìn ra bầu trời phương xa, mang theo một tia tự tin hiếm có, phong thái vô địch hiện ra rõ ràng trên khuôn mặt. Khoé môi nhếch lên một vòng tiếu ý, hắn thì thào trong miệng:

- Hoàng Thiên… trận chiến này ta đã đợi thật lâu.

Bước một bước vọt lên bầu trời, thân thể hắn như hoá thành một ngọn lửa màu trắng, hướng về phía trung tâm của Cửu U Chi Địa phá không mà đi. Thiên địch trời sinh, rốt cục cũng đến một ngày bọn hắn có thể đối chiến với nhau. Thù hận, mâu thuẫn rồi cũng sẽ được giải quyết, một trong hai kẻ sẽ phải ngã xuống.

Hắn là Bạch Khôi.

Khoảng thời gian sau đó, tin tức Bạch Khôi xuất quan rất nhanh được người lan truyền, kinh ngạc qua không biết bao nhiêu thiên kiêu tuổi trẻ.

Đây chính là siêu cấp thiên tài hàng thật giá thật, là một trong những người trẻ thổi mạnh nhất Thiên Nguyên đại lục, nắm trong

tay huyết mạch Bạch Linh kinh người.

Hắn năm đó bước chân vào tu luyện, đã lấy một đường hoàn mỹ mà thành danh. Từ Luyện Khí đến Ngưng Nguyên, mỗi một cảnh giới đều bị hắn diễn hoá đến cực hạn nhất có thể, gần như vô địch đồng cấp. Năm đó ngưng kết Nguyên đan, mặc dù không có lộ ra nhân thế, nhưng người ta vẫn có thể đoán được là một khoả Nguyên Đan hoàn mỹ.

Có thể là Bạch Nguyên Đan, cũng có thể là Bạch Tuý Thần Nguyên Đan, thậm chí là phản tổ, ngưng kết ra Nguyên Đan mạnh nhất của Bạch Gia từ Thượng Cổ - Cửu Bạch Linh Nguyên Đan.

Nói như vậy để biết rằng, hắn một khi lựa chọn đột phá Hoá Linh, nghĩa là hắn đã thành công thức tỉnh Linh cường đại nhất của bản thân mình, thức tỉnh ra một Hoá Linh hoàn mỹ. Thực lực hắn mạnh là điều không cần bàn cãi, vậy mà giờ đây lại tiếp tục bước thêm một bước đột phá Hoá Linh, thức tỉnh ra Linh cường đại nhất của bản thân. Thế hệ trẻ tuổi, còn ai có thể đánh bại hắn nữa?

Dù cho là đám siêu cấp thiên tài khác như Đinh Phàm, Vân Vũ, Trần Lôi… một khi đột phá Hoá Linh, cũng chỉ có thể cùng hắn miễn cưỡng ngang bằng, khó lòng mà đánh bại.

Mà khiến người khó tin hơn là, hành động đầu tiên khi hắn xuất quan lại chính là đưa ra một lời khiêu chiến, truyền ra khắp bốn phương tám hướng:

- Hoàng Thiên… Có dám cùng ta một trận chiến.

Một lời này vừa ra, khiến cho những người còn lại trong lòng vừa kinh ngạc vừa khó hiểu.

Đối với những người không thuộc Thiên Nguyên Học Viện, cái tên Hoàng Thiên nghe thật lạ. Không phải thiên kiêu của thế lực

nào, càng không phải siêu cấp thiên tài đã sớm nổi danh trên đại lục. Vậy thì vì cái gì mà hết lần này đến lần khác, Bạch Khôi lại muốn quyết đấu cùng đối phương?

Bọn họ không biết Hoàng Thiên, âu cũng là điều dễ hiểu. Bởi vì đa phần bọn họ đề là người của các thế lực mang từ bên ngoài vào. Dĩ nhiên không thể biết Hoàng Thiên là ai, cũng như không biết đến những việc hắn làm trong học viện.

Chỉ có một số ít học viên của Thiên Nguyên Học Viện là biết được thân phận của thiếu niên Hoàng Thiên này. Nhưng bọn hắn so với đám người bên ngoài kia thì càng thêm mờ mịt. Bởi vì Hoàng Thiên vốn Đạo Thương sắp chết, thậm chí bây giờ có còn sống không cũng khó nói, vì cái gì mà Bạch Khôi phải tuyên chiến với hắn.

Cũng vì thế mà, hầu như tất cả mọi người còn sót lại trong Cửu U Chi Địa đều đang tập trung hứng thú, muốn theo dõi diễn biến của câu chuyện này.

Một cái siêu cấp thiên tài hàng đầu của đại lục, sau khi đột phá cực hạn, lại hướng về phía một người không có danh tiếng mà khiêu chiến, đây là cỡ nào chuyện thú vị. Người kia, liệu có dám ứng chiến.

Thời gian, rồi sẽ trả lời tất cả.

…

Một quãng thời gian sau đó, tại một toà động phủ nào đó thuộc Cửu U Chi Địa.

Uỳnh!

Điên cuồng nổ lớn, không gian chấn động. Toàn bộ toà động phủ vốn khổng lồ như ngọn núi, lúc này phát ra khói đen ngợp trời, rồi chớp mắt thu nhỏ gấp vô số lần, rơi vào tay một người

thanh niên trẻ tuổi.

Hắn thân thể cao cao, bao trùm bởi một màu đen tuyệt đối, từng làn khói đen tà dị không ngừng quanh quẩn xung quanh, như tôn hắn lên như một vị ma đầu tuyệt thế. Từ nơi hắn, người ta phảng phất như cảm nhận được tà khí ngút trời, ma khí vô biên, một cỗ độc ác khí tức ẩn hiện khiến lòng người rét lạnh.

Cách hắn không xa là một thiếu nữ khoảng chừng đôi mươi, xinh đẹp diễm lệ động lòng người. Ở nàng, người ta không có cảm nhận được sự thuỳ mỵ yết ớt giống những nữ nhân khác, mà tràn đầy bạo phát, có phần hoang dã và mỵ lực vô cùng.

Thấy tên thanh niên thành công thu vào động phủ, nàng sắc mặt vẫn chẳng hề có biến hoá gì. Theo bản năng nhẹ nhàng đi tới, khoác lấy cánh tay của hắn.

Âu yếm nhìn về phía thiếu nữ, tên thanh niên nhẹ vươn tay tới vuốt tóc nàng, mỉm cười nói:

- Bấy nhiêu thời gian nỗ lực rốt cục cũng thành công. Tử Thanh, cám ơn nàng.

Lần này cơ duyên mà hắn đoạt được, chính là Tử Thanh ban tặng cho hắn. Nếu như không có chìa khoá động phủ của nàng, thì hắn giờ này còn đang đứng ngoài cửa, chứ đừng nói tới có thể đoạt được truyền thừa trong đó, đồng thời thu nó vào tay.

- Hơn một năm trôi qua rồi, không biết bên ngoài đã trở thành cái dạng gì ah.

Nhẹ giọng khẽ than, hắn nắm lấy tay của Tử Thanh, đưa nàng bay lên trên không hướng về phía trung tâm của Cửu U Chi Địa mà đi tới.

Phải, lăng không mà bay, hắn đã đột phá Hoá Linh cảnh.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 199: Thiên Không Trấn Ma Tháp

Hai năm thời gian đối với tu sỹ, nói dài thì chẳng dài, mà nói ngắn thì cũng không. Nhất là với một môi trường đặc thù như Cửu U Chi Địa, một nơi chất chứa vô vàn cơ duyên thượng cổ, cũng không kém phần hung hiểm nguy cơ. Hai năm đó, ngươi có thể thuế biến trở thành một cường giả, nhưng cũng có thể sẽ phải nằm xuống, trở thành những cái xác không hồn.

Và dường như không lâu nữa, sẽ có thêm một vài kẻ ngã xuống.

Bên cạnh tin tức Bạch Khôi khiêu chiến Hoàng Thiên, một cái tin tức khác cũng theo đó bùng nổ, lấy một tốc độ cực nhanh lan truyền khắp bốn phương tám hướng Cửu U, khiến cho toàn bộ thiên kiêu lúc này đều phải lâm vào cuồng nhiệt, điên cuồng chạy về phía trung tâm. Bất kể là đang làm gì, đang tìm kiếm cơ duyên lớn hay nhỏ, đều bị bọn hắn một mực gác lại phía sau.

Bởi vì, Thiên Không Trấn Ma Tháp sắp xuất thế.

Chỉ một tin tức mà thôi, nhưng thực sự khiến cho bất cứ kẻ nào cũng phải chấn kinh, run rẩy vì kích động. Thật không ngờ rằng, đời này của bọn hắn lại có thể chứng kiến Thiên Không Trấn Ma Tháp, có thể đoạt được tư cách trở thành cường giả.

Đừng nói là những thiên kiêu trẻ tuổi ở nơi đây, dù cho những siêu cấp lão tổ ở các thế lực đang đợi chờ ngoài kia, một khi nghe được tin tức này thì cũng phải rung động sợ hãi, đứng ngồi không yên. Đơn giản là vì, Lâm Thanh Phong năm đó chính là đoạt được

cơ duyên trong Thiên Không Trấn Ma Tháp, thuế biến từ một tên Sinh Thần tu sỹ, trở thành một trong những kẻ mạnh nhất phiến tinh không này, Quy Nguyên nhị bước.

Cơ duyên lớn như vậy, tuyệt đối là một cái hấp dẫn trí mạng mà không có kẻ nào có thể chối từ.

Thiên Không Trấn Ma Tháp, vốn là một tồn tại trong truyền thuyết của Nguyên Giới, chẳng ai có thể xác định. Có vô số câu truyện được đồn kể về nó, cũng như có vô số suy đoán lưu truyền khắp nhân gian.

Có truyền thuyết kể rằng nó là tiên thiên bảo vật, tồn tại trước cả khi trời đất hình thành. Qua trận chiến Thượng Cổ bị tổn thương, phải ẩn mình trong Cửu U Chi Địa để chữa trị.

Cũng có truyền thuyết nói rằng nó là một toà tháp do hiền nhân Nguyên Giới xây dựng để trấn ma. Bất cứ ma đầu cự phách nào xuất hiện và làm việc ác trong nhân thế đều bị nó nuốt vào, trấn áp muôn đời muôn kiếp.

Truyền thuyết cứ vậy huyền huyễn mông lung, có thật có giả chẳng thể nào mà minh xác. Nhưng có một điều chắc chắn rằng, Thiên Không Trấn Ma Tháp một vạn năm mới xuất thế một lần.

Đời này vào ba trăm năm trước nó đã xuất thế, vậy mà giờ đây lại có tin đồn nó lần nữa đi ra, bảo sao không kinh sợ thế nhân.

Có lẽ một đời này, Nguyên Giới muốn biến thiên.

Bên trong Cửu U Chi Địa, bầu trời đổ tối. Thiên không cuồn cuộn mây mù, liên miên trải dài không nhìn thấy điểm cuối. Một cỗ cảm giác miên man vô định ẩn ẩn trong trời đất, khiến cho lòng người trùng xuống. Tựa như, thế giới này đang phải đối mặt với tận thế.

Ma khí vấn vương, tản mát tràn ngập trong từng ngõ ngách

nơi Cửu U. Thi thoảng lại có vài đạo tử lôi xẹt qua, như muốn xé rách bầu trời, để lại từng tiếng ù ù đùng đùng rung động trời đất. Có lẽ, lúc này đây nơi này mới chân chính giống như cái tên của nó, Cửu U Chi Địa.

Dị tượng xuất hiện, tin tức Thiên Không Trấn Ma Tháp xuất thế lan truyền, chẳng khác nào một cỗ lốc xoáy khổng lồ, cuốn theo bất cứ tên thiên kiêu nào còn tản mạn khắp bốn phương về tới.

Dĩ nhiên, bất luận là đối với kẻ nào mà nói, cơ duyên lần này đều là tràn đầy hấp dẫn. Nếu là Thiên Không Trấn Ma Tháp thực sự xuất hiện, chỉ cần có thể tiến vào bên trong, tuyệt đối là đại tạo hoá. Lâm Thanh Phong năm đó chẳng phải cũng từ nơi này mà trở ra, từ nơi này mà trở thành cường giả hay sao.

Quy Nguyên nhị bước, chí cường giả một phương, ai dám nói bản thân không thèm muốn?

Thiên kiêu hội tụ đã sớm trở thành một xu thế, mỗi thời điểm trôi qua lại có người chạy tới, tập trung tại trung tâm Cửu U, nơi mà Thiên Không Trấn Ma Tháp được cho là sẽ xuất hiện.

- A! Người kia chẳng phải Túc Đạo Long hay sao.

Một ngày này, có một nhân vật xuất hiện khiến cho toàn bộ mọi người đều lâm vào rung động, thậm chí còn có kẻ thất thố hô lên.

Chỉ thấy giữa tinh không cuồn cuộn hắc ám, một cái cự phách phất trần phá không lao về nơi đây, tốc độ nhanh đến khó mà tin nổi. Thậm chí phía đuôi do ma sát cực đại đã sinh ra bốc cháy, hình thành nên một cái đuôi lửa chói loà. Cảnh tượng quả thực khiến người hãi hùng khiếp vía.

Mãi đến khi bay tới trên đầu mọi người, phất trần mới đột

ngột giảm tốc độ và dừng lại. Lúc này người ta mới nhìn thấy trên thân phất trần có một cái thanh niên mặc đạo bào xám. Hắn thân thể thập phần bình thường, không cao không thấp, không gầy không béo. Duy chỉ có đôi mắt là hàm ẩn từng tia sắc lạnh đến khó tả. Tựa như ánh mắt của một đầu sói già, tràn ngập cay độc và ác ý.

Túc Đạo Long, đệ tử chân truyền của tông chủ Thái Thanh Môn, siêu cấp thiên kiêu trẻ tuổi của Thiên Nguyên đại lục. Cái tên mà một khi nghe thấy, thế hệ trẻ tuổi Thiên Nguyên đều phải sợ hãi.

Thái Thanh Môn tại Thiên Nguyên đại lục chân chính là cự đầu quái vật, được xếp vào tốp mười đại thế lực, nội tình cực kỳ khủng khiếp. Nghe nói năm đó, lão tổ sáng lập ra môn phái này là một trong số ít hiền nhân của Nguyên Giới có được tư cách tham gia Chiến Trường Thượng Cổ, mạnh mẽ khó tìm ra được địch thủ. Đạo thống mà lão lưu lại, há lại có thể tầm thường.

Với tư cách là đời này thiên kiêu, Túc Đạo Long chính là đệ tử chân truyền của môn chủ Thái Thanh Môn, thực lực sâu không lường được. Hắn mặc dù không xuất hiện nhiều, nhưng danh tiếng không có chút nào so với Bạch Khôi, Hứa Thanh Hoa kém. Sở dĩ như vậy, một phần là do xuất thân, một phần là do tính cách.

Hắn xưa nay nổi tiếng là một kẻ cực kỳ độc ác, tâm ngoan thủ lạt. Đôi tay đã từng tắm qua không biết bao nhiêu máu, giết chết không biết bao nhiêu người. Thế hệ trẻ tuổi có, thế hệ trước cũng có, chỉ cần đắc tội với hắn, ngươi chỉ có một con đường chết.

Hững hờ nhìn thoáng qua nhân kiệt bên dưới, hắn sắc mặt không chút biểu tình, lăng không nhảy khỏi phất trần tiến về phía dưới. Lăng không mà bay, hắn không ngờ cũng đột phá Hoá Linh cảnh giới. Điều này khiến cho mọi người trong lòng đều không tự chủ được khẩn trương lên, có kẻ ánh mắt tràn đầy hâm mộ, cũng có người thở dài chán nản. Kẻ này trước đây mới chỉ Nguyên Đan

đã có thể quét ngang đồng lứa, chưa bại một lần. Giờ đây đặt chân vào Hoá Linh, thế gian này còn mấy người có thể là đối thủ của hắn đây.

Có lẽ, cũng chỉ có những kẻ như Bạch Khôi, Trần Lôi mới có tư cách cùng hắn xếp hàng, mới có tư cách cùng hắn làm đối thủ.

Chính là bởi vì như thế, ngay khi Túc Đạo Long hạ xuống, đám người bên dưới đều không tự chủ được dạt ra xung quanh, không kẻ nào dám tới gần.

- Hừ! Tên Bạch đầu bò, nếu gặp phải lão tử, lão tử sẽ vặn cái đầu hắn xuống.

Đúng lúc mà mọi người đang chìm trong căng thẳng, một cái thanh âm cười nói đột nhiên vang lên, phá tan bầu không khí.

Chỉ thấy từ phương xa có một nhóm ba người đang tiến tới nơi này. Nhìn kỹ một chút, không ít người sắc mặt trở nên kỳ quái, bởi vì nhóm người tới này quá mức đặc biệt. Một nam, một nữ, một tiểu hoà thượng, và một cái con khỉ.

Ba người thì chẳng có gì đặc biệt đáng chú ý, duy chỉ có con khỉ là thập phần đặc biệt. Khỉ con không lớn, chỉ cao chừng ba chục phân hơn, một thân lông mao trắng như sữa, thập phần đẹp mắt.

Nó đáng lẽ sẽ phải cực kỳ dễ thương, nếu như không có cái đầu trọc lóc, cùng với ba cái chấm tròn trên đỉnh. Cái này, chẳng khác gì một hoà thượng khỉ, kinh ngạc không ít người. Cái hình tượng kỳ quái có một không hai như thế quả thực khiến không ít người muốn phì cười, nhưng lại không ai dám cười.

Bởi vì bọn họ ít nhiều nhận ra lai lịch của hai người lớn bên trong nhóm người. Nam là Anh Vũ, cháu nội của Lâm Thanh Phong, nữ là thiên kiêu chi nữ Hứa Thanh Hoa của Hứa Gia, không

có cái nào là đơn giản.

Chỉ là, khi nhận ra được thân phận của hai người, lại khiến cho những người nhận thức họ không khỏi nghi hoặc, có phần khó hiểu.

Dĩ nhiên, Anh Vũ xuất hiện cùng Cẩu Thủ và tiểu hoà thượng thì không có gì để thắc mắc, dù sao bọn họ cũng là cũng một nhóm. Cái người ta không hiểu là ở chỗ, tại sao Anh Vũ lại cùng một chỗ với Hứa Thanh Hoa? Phải biết rằng ngày đó ở Thiên Thu Viện, hai người chính là xảy ra xung đột, thậm chí còn từng giao thủ qua, vậy mà lúc này đây lại cùng một chỗ cười nói thân thiết như thế.

Bọn họ nào biết, Anh Vũ gần đây chính là đang theo đuổi Hứa Thanh Hoa, cho nên thấy hắn đi cùng nàng cũng là điều dễ hiểu.

Cẩu Thủ ngồi vắt vẻo trên vai Anh Vũ, thi thoảng lại liếc liếc về phía ngực của Hứa Thanh Hoa, liếm môi không ngừng. Nghe Anh Vũ một lời, nó nguýt dài một tiếng, nói:

- Thứ không biết sống chết đó cũng dám hướng chủ nhân khiêu chiến. Bản hầu phóng rắm liền có thể đem hắn ngạt chết.

Nó vừa nói ra lời này, tiểu hoà thượng bên cạnh sắc mặt liền tràn đầy hắc tuyến, nghiến răng vung một chưởng tới.

- Đầu chó, ngươi thử nói một câu nữa xem.

Cẩu Thủ bị đánh bất ngờ, liền lộn cổ từ trên vai Anh Vũ xuống dưới đường. Nó lồm cồm bò dậy, chỉ vào mặt tiểu hoà thượng mà chửi.

- Đầu trọc, bản hầu đâu có nói ngươi. Hơn nữa, chuyện hôm đó chẳng phải ngươi đã nhổ trọc lông của ta rồi sao? Còn chưa đủ?

Tiểu hoà thượng nhếch môi, vênh mặt lên thách thức:

- Đều là nhân quả mà thôi. Ngươi còn dám nhắc lại nữa, có tin ta nhổ nốt đám lông còn lại của ngươi không?

Bị thách thức, Cẩu Thủ tức điên người, nghiến răng nghiến lợi:

- Mẹ nó, bản hầu há lại sợ ngươi… lăn lại đây cùng ta đại chiến năm trăm hiệp!

Một hoà thượng một khỉ cứ thế chửi mắng, thao thao bất tuyệt khiến cho tất cả mọi người xung quanh đều ngẩn ngơ, chẳng biết nói gì cho phải.

Đặc biệt là đi bên cạnh bọn chúng Anh Vũ cùng Hứa Thanh Hoa đều là lắc đầu ngán ngẩm, dĩ nhiên đây không phải lần đầu họ chứng kiến hai tên này đấu khẩu.

Đương thời điểm Anh Vũ cùng Thanh Hoa sóng vai bước tới, Túc Đạo Long đang đứng ở phương xa hai mắt loé lên, có chút âm trầm bất định. Nhíu mày một cái, hắn thân hình chợt động, vụt một cái xuất hiện trước mặt hai người.

Đột nhiên bị người chặn đường, Anh Vũ có chút bất ngờ nhìn tới. Còn Hứa Thanh Hoa thì sầm mặt lại, thần sắc tràn đầy không vui cùng khó chịu.

- Túc Đạo Long, ngươi đây là có ý gì?

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 200: Chiến Hoá Linh (Thượng)

Hứa Thanh Hoa nhìn chằm chằm người thanh niên trước mắt, có chút giận giữ lên tiếng. Chỉ là chút thái độ này của nàng chẳng khiến cho Túc Đạo Long biến hoá, chỉ thấy hắn liếc qua Anh Vũ một hồi, sau đó mới tiến tới nắm lấy tay nàng, mỉm cười nói:

- Thanh Hoa, đã lâu không gặp!

Không nghĩ rằng hắn sẽ hành động như thế, Hứa Thanh Hoa có chút bất ngờ không kịp phản ứng. Nhưng rất nhanh sau đó nàng liền rút tay về, lạnh lùng trả lời:

- Túc Đạo Long, xin ngươi tự trọng một chút. Chúng ta còn chưa có thân quen đến mức đó.

Một màn này để cho Túc Đạo Long sắc mặt hơi biến đổi, ánh mắt thoáng chốc lạnh đi, nhưng cũng không có thêm hành động gì, chỉ nói:

- Sớm muộn gì nàng cũng sẽ là thê tử của ta mà thôi, cần gì phải cố chấp như thế?

Ba năm trước, để củng cố địa vị và lôi kéo liên minh, Hứa Gia cùng với Thái Thanh Môn cao tầng đã sắp xếp một hồi hôn ước giữa hắn và Thanh Hoa. Chỉ cần kết được thông gia, lợi ích của hai bên sẽ bị giàng buộc, giúp bọn họ giữ được vị thế độc tôn của thế lực mình trong đại chiến. Dẫu sao, hai cái đại thế lực kết minh, tuyệt đối là một cỗ lực lượng cường đại mà không phải thế lực nào khác có thể đương đầu được.

Chỉ là Thanh Hoa thiếu nữ này tính cách quật cường, một mực không chấp nhận sự sắp đặt này của trưởng bối. Dưới sự phản đối kịch liệt của nàng, hôn sự này một mực bị kéo dài, đến tận bây giờ vẫn không thể thực hiện.

Nhưng mặc kệ nàng có phản đối hay không, Túc Đạo Long vẫn coi như là đầy đủ kiên nhẫn. Bởi hắn có đủ tự tin về bản thân, đủ tự tin để khiến cho người này trở thành nữ nhân của mình.

Hôm nay, gặp nàng đi cùng nam nhân khác khiến cho lòng hắn rất không thoải mái. Nữ nhân của hắn, tuyệt đối không được phép cùng người khác thân mật. Bất cứ kẻ nào đánh chủ ý tới nàng, đều không được phép tiếp tục sống.

Đoạn hắn đánh mắt về phía Anh Vũ, nhàn nhạt cười:

- Tiểu tử, ta không biết ngươi là ai, nhưng ngươi tốt nhất tránh xa nàng một chút, nàng không phải thứ thấp hèn như ngươi có thể theo đuổi.

Anh Vũ nãy giờ đứng bên cạnh còn chưa hiểu có chuyện gì, nghe thấy một lời này liền sầm mặt lại:

- Chạy từ đâu tới tên cô hồn, không được người đẹp đón chào liền cắn càn ah.

Một lời này để cho rất nhiều người biến sắc, tên Anh Vũ này cũng quá kiêu ngạo đi, dám nói chuyện với Túc Đạo Long như thế. Phải biết kẻ này nổi danh là hung nhân, âm hiểm vô cùng.

- Ngươi thật sự muốn chết?

Túc Đạo Long sắc mặt đen lại, trầm giọng nói. Hắn không thể ngờ được kẻ trước mắt này lại dám ăn nói với hắn như vậy, quả thực chán sống.

Không khí lúc này dương cung bạt kiếm, rất có xu thế một trận

chiến.

- Chuyện giữa chúng ta không liên quan đến hắn, đừng có lôi hắn vào.

Đúng lúc này, Hứa Thanh Hoa bỗng nhiên bước tới kéo Anh Vù về phía sau. Dĩ nhiên, nàng không muốn Anh Vũ vì chuyện của mình mà xảy ra xung đột với Túc Đạo Long.

- Ha ha! Ta còn tưởng thế nào, hoá ra cũng chỉ là tên nhát gan núp sau váy nữ nhân sao!

Thấy Hứa Thanh Hoa nắm tay Anh Vũ, Túc Đạo Long ánh mắt càng thêm lạnh, hướng về phía Anh Vũ mà khiêu khích. Hôm nay hắn tuyệt đối không thể buông tha kẻ này.

- Núp váy vợ mình thì lại có làm sao? Ngươi làm gì được ta, lại đây cắn ta nha.

Những tưởng Anh Vũ sẽ tức giận, hoặc chí ít là lên tiếng phản bác. Ai ngờ hắn lại vênh mặt nắm lấy tay của Thanh Hoa, cười cợt nhìn về phía Túc Đạo Long, dáng vẻ cực kỳ khoa trương. Hành động này của hắn quả thực quá mức mặt dày vô sỉ, khiến cho Thanh Hoa xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, nhưng chỉ biết trừng mắt nhìn tới.

Còn đối với Túc Đạo Long, điều này chẳng khác nào mồi lửa đốt bùng lên lửa giận, khiến hắn giận đến xanh mặt, quát lớn:

- Súc sinh muốn chết.

Tiếng quát đùng đùng như tiếng sấm, hắn hai mắt ánh lên quang mang lạnh lẽo, vươn tay vỗ một chưởng về phía Anh Vũ. Nguyên lực cuồn cuộn như sóng lớn, một cái đại thủ chớp mắt từ trên trời hình thành vỗ xuống.

Một chiêu thập phần đơn giản, nhưng lại dũng mãnh tựa như

thái sơn áp đảo, nghiền ép như thiên thần ma. Hắn bản thân trước đây vốn đã là một cái siêu cấp thiên tài, đánh khắp thiên hạ không địch thủ. Nay đã đột phá Hoá Linh, quá đủ để hắn xem thường bất cứ kẻ nào đồng lứa, Anh Vũ trước mắt này cũng không ngoại lệ.

- Túc Đạo Long, ngươi đừng quá đáng.

Không nghĩ Túc Đạo Long lại thật sự ra tay, Hứa Thanh Hoa giận giữ quát lên. Tay ngọc vươn tới, chớp mắt đánh tan công kích.

- Thanh Hoa, ngoan ngoãn đi sang một bên đi. Đừng tưởng bản toạ không dám ra tay với ngươi.

Loạng choạng lui về hai bước, Hứa Thanh Hoa thần sắc ngưng trọng. Dĩ nhiên vừa rồi giao thủ, nàng đã ăn một chút thiệt thòi.

Điều này khiến cho Anh Vũ sắc mặt tối đen, nội tâm thực sự nổi giận. Hắn bình thường có thể cười đùa cợt nhả, nhưng bản chất cũng chẳng phải kẻ hiền lành gì. Túc Đạo Long hết lần này đến lần khác khiêu khích, lại còn ra tay với người mà hắn đang theo đuổi, quả thực muốn chết.

- Ngươi thử ra tay một lần nữa xem?

Lạnh lùng nhìn Túc Đạo Long một cái, Anh Vũ có chút gằn giọng nói ra, tràn đầy thách thức cùng uy hiếp.

Một lời này vừa ra, càng làm cho sắc mặt Túc Đạo Long trở nên âm trầm. Nhưng mà hắn không có đáp lời Anh Vũ, mà vẫn nhìn chằm chằm Hứa Thanh Hoa. Một hồi sau, vẫn không thấy nàng có ý định lui bước, hắn cười gằn:

- Ha ha! Rất tốt tiện nhân, hôm nay bản toạ phải hảo hảo dạy dỗ các ngươi, cho các ngươi biết thế nào là trời cao đất rộng.

Hai mắt mãnh liệt, hắn quát lên một tiếng chói tai, lần nữa

vươn ra cự thủ hướng về Anh Vũ mà chụp xuống.

Đùng một tiếng nổ lớn, cự thủ còn chưa chạm được tới người Anh Vũ, đã bị Thanh Hoa một chiêu ngăn cản, bộc phát nổ lớn.

- Tiện nhân! Cút sang một bên cho ta.

Trông thấy Hứa Thanh Hoa còn dám ngăn cản mình, Túc Đạo Long quát lên lạnh lẽo, trong tay xuất hiện phất trần, vụt tới.

Biến hoá này không khỏi khiến Thanh Hoa biến sắc, dĩ nhiên nàng có thể nhận ra được lai lịch của cây phất trần này. Nếu như quả thực lấy cứng đối cứng, liền là tự mình tìm chết.

Phanh… anh… anh…

Đương thời điểm mà Thanh Hoa định lui lại, đột nhiên một đạo quang mang từ phía sau nàng vút qua ngăn chặn lấy phất trần. Tiếng binh khí va chạm oanh oanh chói tai, khiến tất cả mọi người đều phải kinh hãi thất sắc. Một cỗ dao động dư chấn bộc phát, tựa hồ hoá thành cơn sóng lan tràn ra tứ phía, rung động một góc trời.

Chỉ thấy Túc Đạo Long vốn là thế tới như mãnh hổ, lúc này liên tục bạo lui mười mấy mét, trong tay phất trần vẫn còn đang cộng hưởng rung động, tê dại vô cùng.

Mà phía bên kia, Anh Vũ vốn đang trốn sau lưng Thanh Hoa, lúc này đây đã xuất hiện trước mặt nàng, sừng sững như thái sơn thượng cổ. Trong tay hắn, Đả Thần Côn lấp loé quang mang, ẩn ẩn một cỗ cảm giác bạo nổ, cương mãnh vô cùng.

Biến hoá này để cho toàn bộ mọi người đều lâm vào trong kinh sợ, dĩ nhiên không ai có thể ngờ được, một tên vốn còn núp sau váy nữ nhân, lúc này đây lại có thể bộc phát chiến lực kinh khủng như thế, đánh lui Túc Đạo Long.

- Ngươi coi lời của ta là không khí?

Anh Vũ ánh mắt ngưng tụ, nhìn lấy Túc Đạo Long, lạnh lùng nói ra. Hắn thực sự đã nổi giận.

- Hừ! Ngươi là cái thá gì?

Lúc này, Túc Đạo Long sắc mặt cũng lạnh đến cực điểm, như là bão tố tiến đến. Từ khi xuất đạo tới nay, hắn còn chưa bao giờ bị người xem thường như vậy, kẻ này đáng chết.

Nở ra một nụ cười tàn nhẫn, hắn thân thể vụt bay lên trên bầu trời. Phất trần trong tay một lần nữa biến hoá, bao quát cả bốn phương tám hướng.

- Mau lui về phía sau…

Những người đang quan chiến sắc mặt đại biến, vội vàng hô lên cảnh báo lẫn nhau. Điên cuồng bạo lui ra khỏi phạm vi chiến trường. Thậm chí có vài kẻ chậm chân, bị khí lãng của phất trần lan tới, chẳng khác nào bị núi lớn đụng vào, phun máu bay ngược về sau, thê thảm vô cùng.

Thế tới mạnh mẽ, nhưng mà Anh Vũ lúc này cũng thật sự bạo tẩu, hắn không những không lui về, mà còn đương đầu lao tới. Trên cánh tay Đả Thần Bổng sáng rực quang mang, toả ra khí tức đáng sợ, tựa như nhất trụ kình thiên, đỉnh thiên lập địa.

Đùng! Một tiếng nổ, hai bên lần nữa va chạm vào nhau. Trời đất lúc này gần như đảo lộn, oanh oanh rung động. Chớp mắt sau đó, hai cái thân ảnh bật ngược, lui mạnh về phương xa.

Túc Đạo Long lăng không mấy vòng, sau đó mới một cước đạp không, miễn cưỡng đứng lại. Chỉ là phía bên dưới hắn, đại địa bị một cước này nổ nát nứt toác, khủng khiếp vô cùng.

Mà nơi phương xa, Anh Vũ lăng không mà đứng, lãnh đạm nhìn về nơi này. Hắn… vậy mà đã đột phá Hoá Linh cảnh.

Đối chiến một màn, để cho nội tâm của Túc Đạo Long nhấc lên sóng to gió lớn. Hắn trước nay luôn tự ngạo, đối với thực lực của bản thân vẫn luôn có một lòng tin tuyệt đối. Bạch Khôi, Trần Lôi, Đinh Phàm không ra, có ai xứng cùng hắn làm đối thủ?

Vậy mà hôm nay, một tên tiểu tử không tên không tuổi, lại có thể cùng hắn ngạnh kháng, cùng hắn ngang bằng, làm sao để chấp nhận.

Dĩ nhiên, hắn tự đại như thế là điều tất yếu, vì hắn có đủ lý do để tự đại. Nhưng mà hắn lại quá xem thường người khác, nhất là Anh Vũ.

Cứ cho là Anh Vũ không nổi danh bằng hắn, nhưng mà hắn là ai? Là cháu ruột của chí cường giả Lâm Thanh Phong, há lại có thể tầm thường. Một người được cường giả bậc này bồi dưỡng, tuyệt đối có thể so với bất cứ đại thế lực nào, thậm chí còn kinh khủng hơn gấp vô số lần.

- Ngươi nghĩ chỉ có mình ngươi là đột phá Hoá Linh? Sống trên đời đôi lúc phải biết khiêm nhường, phải biết tiến biết thối… nếu không thì cũng chỉ mang về đại hoạ cho bản thân mà thôi.

Anh Vũ cười nhạt, nhìn thoáng qua Túc Đạo Long một cái, bình tĩnh mà nói. Lời này quả thực rất chính khí ngay thẳng, chiếm được rất nhiều người tán đồng.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 201: Chiến Hoá Linh (Hạ)

- Chim vẹt! Ngưng phóng rắm, mau mau hạ hắn đi, giúp bản hầu gỡ xuống cây phất trần đó.

Chỉ là Anh Vũ còn chưa kịp cảm nhận hết cỗ cảm giác đó, phía bên dưới đã vang lên tiếng chửi the thé của Cẩu Thủ.

Bị Cẩu Thủ nói như thế, Anh Vũ sắc mặt đen lại, đang định bão nổi thì lại bị Cẩu Thủ cắt ngang:

- Nhanh cái mông lên, sau này bản hầu dẫn ngươi đi rình trộm Thanh Hoa tắm.

Một lời này quá khốn nạn, dĩ nhiên nó sẽ không dám nói ra ngoài, mà là truyền âm cho Anh Vũ. Anh Vũ nghe thấy, hai mắt sáng lên như sao, vụt vụt Đả Thần Bổng vào bàn tay, cười hắc hắc.

- Một lời đã định.

Hai tên khốn nạn này thoả thuận với nhau, người ngoài không ai biết. Chỉ thấy Anh Vũ cười cợt mãi, sau đó hướng về phía Túc Đạo Long mà lắc đầu.

- Ý trời, ý trời ah… Lăn lại đây đi, hôm nay ta phải thay trời hành đạo, dạy dỗ ngươi một trận.

Thanh âm của hắn khá lớn, chớp mắt truyền đi đem thinh không khuấy động lên cuồn cuộn, tựa như sấm rền giữa trời.

Bị Anh Vũ cùng Cẩu Thủ cợt nhả xem thường, sắc mặt của Túc Đạo Long lúc này đã âm trầm đến cực điểm. Hắn từ xưa tới nay

còn chưa bao giờ bị người nhục nhã như thế, đây tuyệt đối là muốn lật trời.

Cười lên một tiếng âm độc, trên người hắn phát ra hai đạo thần mang đen trắng, cuồn cuộn thành một biểu tượng thái cực treo trên đầu. Phất trần trong tay cuồn cuộn tung bay, lấp lánh tinh quang. Khi nguyên lực truyền vào thì bùng lên lốc xoáy, giống như một cơn cuồng phong bạo nổi, có thể cuốn sạch nhân gian.

- Thái Thanh Hoá Cực Đồ…

Nhìn thấy một màn hung mãnh này, rất nhiều thiêu kiêu trẻ tuổi đang quan chiến phương xa đều đại biến, có kẻ thất sắc thốt lên.

- Để mạng lại đi.

Túc Đạo Long thần sắc cực kỳ ngạo nghễ, phất trần trong tay biến hoá ngày một khủng bố, tựa như thái cổ thần binh, phách thiên diệt địa.

Nhưng mà phía bên kia, Anh Vũ thần sắc chẳng có gì sợ hãi, ngược lại còn cười tủm tỉm:

- Bớt lải nhãi, ngươi nghĩ cây phất ruồi này có thể đánh được ta sao?

Lời này vừa ra, Túc Đạo Long liền bị tức đến xanh mét cả mặt mày, hắn hét lớn một tiếng, thái cực đồ liền điên cuồng xoay tròn, ngưng tụ ra vô tận quang mang phóng lên tận trời cao. Phất trần trong tay biến lớn, chớp mắt cùng với quang mang hợp nhất thành một thể, toát ra từng đạo từng đạo thần hoàn.

- Tiểu tử… tới đây nhận lấy cái chết.

Gầm lên giận giữ, Túc Đạo Long hai tay kết ấn, dụng toàn lực vung về phía Anh Vũ. Chớp mắt sau đó, phất trần như được thôi

thúc, lấy một tốc độ khó mà hình dung nổi vụt về hướng đại địa. Trăm ngàn sợi lông dài lúc này tựa như hoá thành vô số thần xích, quất vỡ bầu trời.

Một kích này đem rất nhiều doạ đến hồn phi phách tán, điên cuồng bỏ chạy về phương xa. Bọn họ, còn chưa có đủ năng lực để chống lại sức mạnh ở cấp độ như thế này.

Nhưng là, đương đầu với công kích, Anh Vũ lúc này vẫn tràn đầy bình tĩnh. Chỉ thấy hắn cười nhạt một tiếng, Đả Thần Bổng kéo cong thành hình bán nguyệt, sau đó vung mạnh lên bầu trời.

- Phanh…

Nổ lớn rung trời, Đả Thần Bổng tựa như thái cổ cự binh xuất thế, đem bầu trời cùng nổ nát. Phất trần trong chớp mắt va chạm không chịu nổi, bị đánh lệch sang bên phải, đoạn đi không biết bao nhiêu thần xích.

Chớp mắt vụt lên bầu trời, Anh Vũ lần nữa bắt lấy Đả Thần Bổng, hai tay nắm chặt hung hăng đập tới, đem không gian oanh oanh run rẩy.

Túc Đạo Long lần đầu biến sắc, chớp mắt triệu hồi về phất trần, thái cực lần nữa bạo chuyển, sinh sinh ngạnh kháng một côn này.

Một côn như khai thiên, Túc Đạo Long có cảm giác như thiên băng địa diệt, một cỗ trầm trọng lực lượng như ngàn vạn toà thần sơn áp xuống. Coi như là hắn toàn lực chống đỡ, cũng phải phun máu bay ngược về phía xa.

Còn chưa kịp ổn định thân thể, trước mặt hắn đã xuất hiện bóng dáng của Anh Vũ, một côn vụt tới.

Phăng….

Một tiếng giòn giã vang lên, Đả Thần Bổng từ dưới mà quét, phá vỡ phòng ngự của hắn đập vào dưới hàm, máu tươi tung toé.

Hét lên một tiếng đau đớn, Túc Đạo Long bưng lấy khoé miệng nứt toác, ánh mắt cay độc nhìn về phía Anh Vũ, hận ý ngút trời. Giao thủ một chiêu, hắn lại bị đối phương đánh cho thê thảm như vậy, nhục nhã vô cùng.

Đau đớn hoá thành lửa giận, hắn gào lên một tiếng điên cuồng. Thái cực trên đầu cuồng quay, chớp mắt tách ra thành hai đầu hắc bạch cự long, hung hăng thét gào.

Grao…

Cự long rống lớn, đem thinh không cuốn ngược, tầng không chập chờn. Long trảo bay ngang, long vĩ quất ngược, tựa hồ như muốn đem toàn bộ trời đất này đập nát. Anh Vũ lần đầu tiên sắc mặt trở nên ngưng trọng, Đả Thần Bổng trong tay quét qua chống đỡ long trảo. Nổ lớn vang dội, nơi long trảo bộc phá ra hoa lửa lực rỡ. Hắn cơ thể bật ngược về sau, còn chưa kịp định hình thì đã bị long vĩ quất tới.

Rầm một tiếng nặng nề, Anh Vũ cuồng phún ra một ngụm máu tươi, y phục nơi lưng rách nát, thấm ra máu tươi đỏ thẫm. Cũng may, hắn thân thể đã trải qua không ít lần cường hoá, rắn chắc vô cùng. Nếu không thì chẳng phải đơn giản chảy máu nhẹ như thế, chỉ sợ hắn đã bị chụp thành huyết vụ.

Đưa tay lau đi vết máu trên khoé miệng, Anh Vũ lườm lườm về phía đối thủ. Đả Thần Bổng trong tay khẽ chuyển, sải bước vượt hư không, trong nháy mắt đã xuất hiện trên đầu của Túc Đạo Long.

Dĩ nhiên, Túc Đạo Long sẽ không dễ dàng để Anh Vũ đắc thủ như thế, chỉ thấy hai đầu cự long gào rú bay qua vòm trời, chớp mắt đã cuộn về tới trước mặt ngăn chặn lấy thế tới.

Trực diện đối kháng hai đầu cự long, dù cho Anh Vũ có mạnh mẽ hơn nữa cũng không thể chiếm được ưu thế. Chỉ sợ lưỡng bại câu thương, cá chết lưới rách.

Nhưng mà, Anh Vũ lúc này không hề có ý định lui bước. Hắn ngự không ở trên hai đầu cự long, ánh mắt mang theo sự giận giữ ngút trời, hét lớn:

- Chỉ hai con giun cũng dám trước mặt ta càn quấy, phá cho ta.

Đả Thần Bổng rực sáng, từ trong tay Anh Vũ vụt bay đi ra. Mới đầu còn nhỏ bé, nhưng càng về sau càng gia tốc biến lớn, trở nên khổng lồ khó mà tưởng tượng nổi.

Bùng! Một tiếng, Đả Thần Bổng lúc này tựa như đại biểu thiên phạt, khủng bố vô biên. Hai đầu cự long lúc này nhỏ bé đến đáng thương, chẳng khác nào hai đầu rắn nhỏ đương đầu với hung thú hồng hoang, bị đánh tan nát thành bụi phấn.

Túc Đạo Long sắc mặt tái mét, vội vàng thiêu đốt tinh huyết đánh ra phòng ngự, nhưng vẫn như cũ chẳng thể chống đỡ. Bị một bổng dư ba đập cho bay ngược, thụ thương không nhẹ.

Một màn này làm cho tất cả mọi người đang quan chiến đều bất khả tư nghị, sắc mặt lộ ra vẻ không thể nào tin được.

Siêu cấp thiên tài Túc Đạo Long, từng là kẻ xưng bá thế hệ trẻ tuổi, vô địch đồng lứa. Hôm nay cứ như vậy bị người đánh bại, dù cho đã đột phá Hoá Linh, vẫn bị người đánh bại. Anh Vũ này rốt cục đã tu luyện như thế nào, tại sao lại có thể mạnh mẽ đến như thế.

- Kẻ này rốt cục là ai?

Có người không biết lai lịch của hắn, không khỏi thì thào hỏi. Tại thế hệ trẻ tuổi, người mạnh mẽ đến mức này tuyệt đối không thể là kẻ vô danh, nhưng quả thực bọn hắn không biết kẻ trước

mắt này.

- Lâm Anh Vũ, cháu trai của Lâm Thanh Phong.

Có người nhận thức Anh Vũ nhẹ giọng trả lời. Bọn họ chính là những người đến từ Thiên Nguyên Học Viện, tất nhiên biết được lai lịch của hắn. Chỉ là họ cũng rung động không thôi, Anh Vũ mặc dù trong học viện mang danh ác bá, nhưng tuyệt đối không ai nghĩ rằng hắn có thể mạnh đến mức này. Vài chiêu chiến bại Túc Đạo Long.

Nghe thấy cái tên Lâm Thanh Phong, không ít người hít ngược vài hơi khí lạnh. Dĩ nhiên là bị doạ sợ, bọn hắn nghĩ thế nào cũng không ngờ tới, tên thanh niên này lại có lai lịch kinh người như vậy.

Thu Đả Thần Bổng về trong tay, Anh Vũ vươn tay tới chộp lấy phất trần đang rớt ở phương xa, trong lòng có chút đắc ý.

Tất nhiên, hắn đắc ý chẳng phải vì chiếm được bảo vật, mà là đắc ý vì lời nói của Cẩu Thủ khi nãy. Ngắm trộm Thanh Hoa tắm ah, quá mức là mê người, đối với hắn mà nói, điều này so với tuyệt thế bảo vật còn có giá trị hơn vô số lần.

Chỉ là mọi chuyện dường như không có dễ dàng như hắn nghĩ. Ngay tại thời điểm hắn sắp đoạt được phất trần, từ phương xa nơi bầu trời đột nhiên vụt qua một đạo bạch sắc quang mang, đem cự thủ của hắn ngăn cản.

Quang mang này mạnh mẽ kinh người, hàm ẩn một cỗ sóng nhiệt cường đại đến mức khó mà tưởng tượng. Lấy nhục thể mạnh mẽ như Anh Vũ cũng khó mà chống cự nổi, vội vàng thu tay về.

- Anh Vũ công tử, đều là người một nhà, có gì từ từ nói.

Chỉ thấy phương xa nơi bầu trời, một đạo bạch quang mang theo khí thế kinh người vụt tới trước mặt Anh Vũ, hiển lộ ra thân

hình của một thanh niên trẻ tuổi.

Hắn ngự không đứng đó, toàn thân áo trắng tung bay trong gió, phiêu diêu rung động. Quanh thân hắn không gian mập mờ, tựa như có một ngọn lửa đang bùng cháy, rực rỡ giữa thinh không u tối. Một cỗ khí tức thần thánh lan toả ra bốn phương, khiến cho người người có cảm giác muốn triều bái.

- Bạch Khôi!

Khi nhìn rõ người mới tới, sắc mặt của Anh Vũ thoáng chốc trở nên lạnh lẽo, âm trầm đến cực điểm.

- Thế nào? Muốn can thiệp vào chuyện của ta?

Đem Đả Thần Bổng đảo mạnh mấy vòng, Anh Vũ híp mắt nhìn về phía Bạch Khôi mà lên tiếng. Kẻ này trước đây không ít lần khiêu khích đối đầu với huynh đệ bọn hắn, gần đây lại còn hướng Hoàng Thiên mà khiêu chiến, quả thực khiến hắn khó lòng mà nhẫn nhịn.

Thấy Anh Vũ tràn đầy địch ý nhìn mình, Bạch Khôi chỉ nhàn nhạt cười, lắc nhẹ đầu.

- Anh Vũ công tử, ngươi thân phận kinh người, ta nào dám đắc tội chứ. Chỉ là làm người đôi khi cũng không nên quá mức tuyệt tình. Túc Đạo Long huynh đã bị đánh bại, công tử cần gì phải cướp phất trần của hắn chứ?

Lúc này, Túc Đạo Long cũng đã chật vật đứng dậy, cố nén đau đớn lăng không bay tới đứng song song cùng Bạch Khôi, âm độc nhìn về phía Anh Vũ.

Thấy một màn như vậy, Anh Vũ không những không sợ, mà còn cất lời khiêu khích:

- Ta chính là muốn cướp đấy, các ngươi có ý kiến sao? Muốn

chiến thì phóng ngựa lại đây, đứng đó đánh cái rắm gì ah.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 202: Ai Dám Động Vào Nó?

Hung hăng càn quấy, kiêu căng ngạo mạn chính là những từ duy nhất tồn tại trong đầu mọi người lúc này. Anh Vũ quả thực khiến cho mọi người bất khả tư nghị, không nói nên lời. Phải biết đối diện hắn lúc này là chân chính hai cái siêu cấp thiên tài hàng thật giá thật. Cùng lúc đắc tội hai tên quái vật này là một sự lựa chọn không hề khôn ngoan chút nào.

Dẫu cho hắn vừa rồi có thể đánh bại Túc Đạo Long, nhưng liệu có thể đánh bại Bạch Khôi sao? Đệ nhất thiên kiêu Bạch Gia, từ khi xuất thế đã lấy một đường hoàn mỹ mà thành danh. Suốt chặng đường trưởng thành của hắn, chưa có bất cứ kẻ nào có thể ngăn hắn bước đi, chứ đừng nói là khiến hắn lùi bước.

Không lâu trước đây, hắn đột phá Hoá Linh cảnh, khiêu chiến Hoàng Thiên đã khiến cho không ít người lâm vào kinh ngạc. Vậy mà hôm nay, một cái Anh Vũ không tên không tuổi cũng dám hướng về phía hắn mà khiêu chiến. Rốt cục, từ khi nào mà thiên tài đỉnh cấp được vạn người kính ngưỡng lại bị người xem thường như thế.

Không khí lúc này bỗng nhiên trở nên trầm trọng đến cực điểm, hơn mấy chục người đang quan chiến đều im phăng phắng, không dám mở miệng dù chỉ một lời. Hơn ai hết, bọn chúng hiểu rằng xung đột diễn ra ở cấp độ này, không phải thứ mà chúng có thể can thiệp vào được.

- Không dám! Ta nào có tư cách can thiệp vào chuyện của công tử, chẳng qua chỉ là muốn góp ý cho mọi người một chút thôi, nếu

công tử không nể mặt thì đành thôi vậy. Vẫn mong công tử suy nghĩ lại, dẫu sao cũng đều là người nhà, đâu đến mức phải đuổi tận giết tuyệt như thế.

Khi mà tất cả mọi người đều nghĩ hai bên sẽ có một trận đỉnh phong quyết đấu, Bạch Khôi lúc này lại bất ngờ tỏ thái độ nhượng bộ. Hắn nhìn thoáng qua Anh Vũ, sau đó nhẹ lắc đầu lên tiếng, đồng thời lui bước về phía sau.

Một màn này quá mức bất ngờ, không có ai có thể nghĩ tới hắn lại hành xử như vậy. Đến cả Túc Đạo Long đang đứng bên cạnh cũng phải cau mày, thoáng nhìn qua như muốn hiểu thấu được suy tính trong lòng hắn.

Dĩ nhiên, Anh Vũ phía bên kia đang tràn đầy chiến ý là bị kinh ngạc nhất, thoáng chốc ngẩn ngơ không biết nói gì, trong nội tâm nhanh chóng xoay chuyển. Kẻ này định lực quá khủng khiếp, dẫu cho bị hắn khiêu khích nhiều lần vẫn có thể giữ vững được tâm trí, ngược lại còn phản ngược một đòn vào tâm lý mọi người.

Lúc này đây, Bạch Khôi trong mắt mọi người nghiễm nhiên trở thành một người quân tử, một kẻ biết đối nhân xử thế, không hơn thua cùng người khác. Còn Anh Vũ, chớp mắt lại hoá thành một kẻ tự đại ngông cuồng, một tên không biết trời cao đất rộng.

Anh Vũ tuy gần đây được ông nội trợ giúp, thực lực có thể nói là đại tiến kinh người, vượt trội đồng lứa. Nhưng nếu như nói về tâm trí, hắn so với người cùng tuổi thì quả thực vẫn còn rất đơn thuần. Nói như vậy không phải là hắn ngốc, mà là do tính cách có phần tuỳ ý phóng khoáng, hiếm khi suy nghĩ kỹ quá nhiều về một vấn đề. Lại cộng thêm lịch duyệt còn ngắn, ít khi được va chạm trong xã hội, cho nên chưa học được cách ứng nhân xử thế, cách nắm bắt tâm trí kẻ khác.

Vậy nên, khi so với kẻ tâm cơ cực sâu như Bạch Khôi, hắn chẳng khác gì một đứa con nít, không có tư cách sánh cùng, ăn

thiệt thòi cũng là điều dễ hiểu.

- Cái gì mà người một nhà, toàn là rắm thối! Miệng chó không phun ra được ngà voi, buồn nôn chết bản hầu.

Đương thời điểm Anh Vũ chưa biết phải làm thế nào, Cẩu Thủ đang đứng dưới đất đột nhiên nói lớn.

Vốn đang ngồi trên vai tiểu hoà thượng, nó vừa nói hai tay vừa bụm lấy miệng như muốn nôn thật vậy. Cuối cùng nó khạc một tiếng kéo dài, phun ra một bãi nước miếng rõ to xuống đất, sau đó khinh thường ngước nhìn về phía Bạch Khôi.

Tất cả mọi người đều bị một lời này doạ cho ngây người, Cẩu Thủ nói như vậy có khác gì nói Bạch Khôi là chó, điều này so với một tát vào mặt hắn còn nhục nhã hơn vô số lần.

Bạch Khôi lần đầu tiên sắc mặt trở nên lạnh đi, hắn dù cho có hàm dưỡng tốt đến mấy, dù cho tâm trí có trầm ổn đến mấy, cũng khó mà chấp nhận sỉ nhục lớn như vậy. Nhưng hắn dĩ nhiên sẽ không hạ thấp mình mà đi chấp nhặt một con khỉ.

- Anh Vũ công tử, thú nuôi của ngươi cũng quá cuồng đi.

Nhìn về phía Anh Vũ, Bạch Khôi có chút lành lạnh nói.

Nhưng mà Anh Vũ còn chưa lên tiếng, Cẩu Thủ đã có lời:

- Ha ha! Ta nói chẳng phải sao? Ngươi luôn miệng nói người một nhà, luôn miệng nói dĩ hoà vi quý. Cớ sao không nhớ tới cách đây không lâu vừa buông lời khiêu chiến chủ nhân của ta. Tên Túc Đạo Long kia là người nhà, chẳng lẽ chủ nhân ta không phải?

Một bộ dáng chính khí ngay thẳng, Cẩu Thủ vươn mình đứng dậy, hai tay chắp sau đít phóng mắt nhìn tới. Đôi mắt nó lấp lánh có thần, nhìn trừng trừng về phía Bạch Khôi như thể đang chất vấn hắn, yêu cầu hắn xem lại bản thân mình.

Càng về sau, giọng nói của nó càng nặng đi, tựa như nỗi lòng của một con thú ngoan có chủ nhân bị người bắt nạt vậy. Nếu chẳng phải do cái cái đầu trọc lóc cùng với danh tiếng vốn đã chẳng tốt lành gì của nó, người ta còn tưởng nó thực sự đang ấm ức mà nảy lòng thương xót.

Một lời này để cho Bạch Khôi sắc mặt thoáng cau lại, suy nghĩ một hồi mới trầm giọng nói:

- Miệng lưỡi trơn tru, chủ nhân của ngươi có thể so sánh cùng Túc Đạo Long huynh sao? Hắn cũng xứng làm người nhà của chúng ta sao? Giết người vô tội còn nhởn nhơ chạy nhảy, hết lần này đến lần khác khiêu khích uy nghiêm của trưởng bối. Hắn là một thứ ung nhọt đáng xấu hổ của Thiên Nguyên Học Viện, đáng lẽ phải bị loại bỏ từ lâu rồi.

Là đệ nhất thiên tài Bạch Gia, lớn lên từ một gia tộc có bề dày lịch sử lâu đời. Tâm tính cùng khả năng ứng xử của Bạch Khôi so với bất cứ kẻ đồng lứa nào đều mạnh hơn nhiều lắm, thậm chí so với trưởng bối cũng không thua kém quá nhiều.

Nhưng mà, Cẩu Thủ là ai? Một tồn tại từ thời Thượng Cổ, đã từng đi theo đệ nhất thiên tài thuở Hồng Hoang Sùng Lãm. Bấy nhiêu năm qua đi, kiến thức và kỹ năng mà nó tích luỹ liệu một tên nhóc mới mấy chục năm tuổi đời có thể so sánh cùng?

Chẳng qua, bản tính của nó vốn đã cao cao tại thượng, lại thêm cái tính khốn nạn vô sỉ vốn đã ngấm sâu vào máu, nên chẳng thèm ngồi tranh luận cùng đám tiểu bối mà thôi.

Chỉ thấy nó gật gù cái đầu, nhưng sau đó lại lắc khẽ:

- Đánh rắm đúng thật là kêu, nhưng rất tiếc là không đủ thối. Tiểu bạch kiểm ngươi cần phải học hỏi thực nhiều ah.

Rất ngông cuồng, cũng không kém phần khốn nạn. Toàn bộ

mọi người lúc này đều bị lời của nó làm cho ngây người. Như vậy chẳng phải nói, lời của Bạch Khôi ngay cái rắm cũng không bằng sao, đây là cỡ nào khinh thường cùng sỉ nhục.

Bạch Khôi tức đến xanh mặt, lúc này đây dù cho tâm tính của hắn có trầm ổn đến mức nào đi chăng nữa thì cũng phải bùng nổ. Đây chính là trắng trợn làm nhục, trực tiếp sỉ vả hắn khinh thường. So với đánh thẳng mặt còn nóng và rát hơn vô số lần.

- Hay cho một thứ súc vật. Quả nhiên chủ nào thì tớ nấy, ngưu tầm ngưu mã tầm mã. Hoàng Thiên như vậy, ngươi là sủng vật của hắn thì cũng chẳng phải thứ tốt lành gì. Hôm nay liền lưu lại đi, đừng hòng rời khỏi.

Cười gằn một tiếng, hai mắt hắn liếc qua Anh Vũ một cái, sau đó dán chặt về thân thể của Cẩu Thủ, dường như đang muốn động thủ.

- À há! Không cãi lý được giờ lại công kích cá nhân ư? Thứ tiểu nhân như ngươi, bản hầu chính là mới gặp lần đầu. Đến đây, bản hầu há lại sợ ngươi! Một chiêu Hạt Mít Bạo Âm Công là quá đủ để ngươi chết ngạt.

Không có gì bất ngờ, Cẩu Thủ tiếp tục phản bác một cách thẳng thừng, không chút kiêng nể. Chẳng qua, mọi người không biết được bản chất của chiêu Hạt Mít Bạo Âm Công mà nó phun ra là như thế nào, cho nên không có phản ứng thái quá mà thôi.

Một lời này quả không khiến cho Bạch Khôi tức giận thêm nữa. Hắn trong lòng đang cười lạnh không ngừng, bởi vì đây là một cái cơ hội để ra tay. Chỉ cần bắt được con khỉ này cùng Anh Vũ, sợ gì Hoàng Thiên không tới.

Giữ được thế chủ động cùng cái lý trong lòng bàn tay, hắn xem như đã nắm được toàn bộ thế cờ. Sớm hay muộn cũng có thể tiêu diệt được Hoàng Thiên, tiêu diệt được thiên địch mà ông trời sắp

đặt cho hắn để lót đường.

Ý nghĩ vừa ra, hắn bên ngoài cũng đồng thời động thủ.

Một bước mà qua, hắn chớp mắt vượt qua mấy chục mét xa, vươn tay chụp lấy Cẩu Thủ. Bàn tay như che trời, hừng hực hoả diễm chói loà, không thể nào mà nhìn thẳng.

Binh!

Đương thời điểm sắp chụp được Cẩu Thủ, bỗng nhiên từ đằng xa vụt tới một cây cự bổng đem bàn tay hắn chặn lại. Tiếng nổ lớn bộc phát ra rung động một góc trời, hoa lửa tung toé.

Từ trong hỗn loạn quang mang, hai cái bóng hình chớp mắt tách ra, ngự không mà đứng. Bạch Khôi sắc mặt thoáng âm trầm, sau đó cười lạnh nhìn tới. Chỉ thấy một cái bóng hình cao gầy phía đối diện, Đả Thần Bổng nơi vai, ngạo nghễ chắn trước mặt Cẩu Thủ.

- Anh Vũ công tử! Ngươi quản được cũng quá rộng đi.

Lời này vừa ra khiến cho Anh Vũ cười nhạt một tiếng, thoáng đảo mạnh Đả Thần Bổng trên tay, sau đó chỉ thẳng về phía hắn, cất lời:

- Không phải giả nhân giả nghĩa trước mặt ta. Hôm nay có ta ở đây, ai cũng không được phép động vào nó.

Một lời bá đạo, khiến không ít người trong tâm nổi lên lớp lớp sóng lòng, thập phần nhộn nhạo. Ngọn lửa âm ỉ rốt cục cũng bùng cháy, rốt cục cũng đến giây phút đại chiến rồi.

- Được! Đây là ngươi muốn, ta sẽ chiều ngươi vậy.

Cười một tiếng dài, Bạch Khôi thân hình bỗng nhiên bùng cháy thành một ngọn lửa trắng, hừng hực rực rỡ. Hắn lúc này tựa như

hoá thành một cái mặt trời nhỏ, sáng rực giữa bầu trời âm u của Cửu U Chi Địa.

Điều kỳ lạ là, mỗi khi nhìn vào ngọn lửa quanh người hắn, người ta như có như không cảm nhận được từng cỗ hung mãnh vô cùng. Như một đầu hung thú hồng hoang đang hướng lên thương thiên mà gào thét, như muốn đem toàn bộ bầu trời đạp vỡ. Đây là một cỗ chiến ý, một cỗ ý niệm bất diệt, chấp nhất kéo dài từ Thượng Cổ tới giờ.

Nhất Diễm Phần Thương Thiên.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 203: Anh Vũ Chiến Bạch Khôi

- Buông ra hết sức đi. Ta cũng muốn xem xem, ngươi lấy đâu ra tư cách cùng huynh đệ ta khiêu chiến.

Đả Thần Bổng khẽ chuyển, Anh Vũ nhàn nhạt cười, tuỳ ý buông ra một câu.

Chỉ là một câu này, tuyệt đối so với bất cứ câu nói nào trước đây còn khiến người rung động hơn vô số lần. Bởi vì, dường như chính hắn cũng đang thừa nhận bản thân không mạnh bằng Hoàng Thiên.

Bại Đạo Long, chiến Bạch Khôi, hắn trong mắt mọi người lúc này đã trở thành một tên thiên kiêu mới nổi vô cùng mạnh mẽ, đồng thời cũng là một kẻ kiêu căng ngạo mạn, một kẻ hung hăng càn quấy không coi ai ra gì. Vậy mà lúc này đây hắn lại tự hạ mình khiêm tốn, nâng tầm huynh đệ của mình lên như thế quả thực khó tin. Đến Bạch Khôi cũng không có tư cách làm đối thủ, Hoàng Thiên kia thực sự khủng khiếp đến như vậy sao?

Lời vừa dứt, hắn cũng không chần chừ một giây phút nào. Đả Thần Bổng trong tay nháy mắt như trở nên trong suốt, bộc phát ra quang mang lam sắc, phù văn lượn lờ quấn quanh.

Không có như Bạch Khôi toàn thân sáng rực, hừng hực lửa cháy. Hắn thân thể quấn quanh bởi vô số phù văn huyền ảo, nhìn có vẻ nhẹ nhàng nhưng thực chất lại khiến cho thương thiên thất sắc, đại địa cuốn trào. Một cỗ tràng vực cực đại chớp mắt hình thành xung quanh thân thể hắn, cùng khí thế của Bạch Khôi đánh

phá khắp bốn phương.

Hai con người, lúc này tựa như hoá thành hai thái cực đối nghịch, sừng sững trên bầu trời tăm tối.

Oành! Oành!

Gần như cùng một lúc, hai tiếng nổ thật lớn vang lên từ hai phía. Người ta thậm chí còn không kịp nhìn thấy bọn hắn ra tay thế nào, chỉ thấy được hai vệt sáng kinh thiên lao vào nhau, không chút nào giữ sức.

Mà phía sau bọn hắn, đại địa như nổ tung, để lại hai vùng không gian mơ hồ khói bụi, mịt mù trùng thiên.

Đùng!

Cú giao phong đầu tiên, bầu trời như bị đảo ngược. Kéo theo tiếng nổ dài như tiếng sấm, đánh dạt cả mây mù giữa thinh không, khủng bố doạ người.

Đả Thần Bổng trên tay Anh Vũ như muốn nổ tung, run rẩy đến một tần số khủng khiếp khó mà tưởng tượng nổi. Phù văn lấp loé, pháp tắc đan xen, một cỗ năng lượng to lớn ẩn ẩn trong thân bổng, bất cứ lúc nào cũng trực chờ bùng nổ, tiêu diệt bất cứ thứ gì mà nó gặp phải. Lần đầu tiên trong tay của Anh Vũ, nó có thể bộc phát được uy lực đến mức này. Linh tính vốn đang ngủ sâu lúc này dường như đang bị gọi thức tỉnh, tỏ ra hưng phấn cực kỳ.

Sáng chói đến cực hạn, phương trời xa Bạch Khôi như hoá thành mặt trời, trong tay không biết tự lúc nào xuất hiện thần xích, xuyên phá tầng không. Một xích phóng qua, đem thinh không đánh xuống, khiến lòng người hãi nhiên, sắc trời đại biến.

Không hổ là đời này thiên kiêu, cả hai người bọn họ đều mạnh đến không ngờ.

Oành!

Cả bầu trời lúc này như trùng xuống, trầm trọng nặng nề. Thần xích va chạm cùng thần bổng, nổ ra cường đại phản chấn. Nơi giao nhau thời không như vặn vẹo sụp đổ, không thể nào tiếp nhận năng lượng bạo phát.

Lần nữa tách ra, Anh Vũ nơi tay cầm Đả Thần Bổng đã bắt đầu ngấm ra máu tươi đỏ thẫm, chảy dài trên hoạ tiết. Phía bên kia, Bạch Khôi thần sắc cũng trở nên âm trầm cực độ, lòng bàn tay nắm thần xích thoáng run lên, tí tách nhỏ xuống vài giọt máu trắng, lấp lánh vô cùng.

Ngang tài ngang sức, hai người chiêu đầu giao phong không phân thắng bại. Đều bị lực chấn phản phệ khiến cho đổ máu, cùng thụ thương. Không có một lời nói nhảm nào, hai người bọn hắn lại lao vào nhau đại chiến, kẻ nào cũng bung ra toàn bộ sức mạnh của mình, tựa như chân chính là kẻ thù sinh tử.

Đả Thần Bổng Pháp, ba mươi sáu đạo đánh thần, bảy mươi hai pháp diệt thánh, khủng khiếp không nói nên lời. Một bổng vừa ra, thần cũng được mà thánh cũng thế, đều không có tư cách chống cự, bá đạo tuyệt luân.

Năm đó Lâm Thanh Phong chính là từ trong Cửu U Chi Địa mà đoạt được pháp thuật này. Dựa vào nó mà thành danh, dựa vào nó mà bá đạo khắp bốn phương đất trời, đủ để thấy nó mạnh mẽ như thế nào. Đặc biệt là kết hợp với Đả Thần Bổng, chẳng khác nào một cặp bài trùng hoàn hảo, hoàn toàn phát huy đến cực hạn, chung cực sức mạnh mà người sở hữu chúng có thể thi triển ra được.

Anh Vũ mặc dù mới chỉ lĩnh hội được một chút tinh hoa áo nghĩa, nhưng cũng không phải là chuyện đùa. Ít nhất là để đối phó với tu sỹ đồng lứa, là quá đủ để hắn ngạo nghễ xem thường.

Đùng…

Lại một tiếng nổ thật lớn nữa vang lên, Đả Thần Bổng dũng mãnh đánh bay thần xích, kéo theo cả Bạch Khôi ngược về. Máu trắng phún ra, nơi tay của hắn xoạc ra một mảng da lớn, nhìn mà rợn người.

Giao phong vài chiêu, Bạch Khôi đã ăn thiệt thòi khiến cho những người đang quan chiến đều rung động khó tả. Nhất là Túc Đạo Long, hắn bây giờ mới nhận ra, Anh Vũ ngay từ đầu đấu với hắn chưa hề tung ra toàn lực. Thậm chí, vừa nãy người ta cũng chỉ đùa chơi với hắn một chút mà thôi.

Uổng cho hắn kiêu ngạo, uổng cho hắn mắt chó xem thường người. Hoá ra, từ đầu tới cuối hắn chỉ là một tên hề nhảy nhót, chẳng có chút trọng lượng nào trong mắt người ta.

Trên bầu trời, Bạch Khôi tóc trắng tung bay, đuôi lông mày hơi nhíu xuống, tựa như đang suy tính điều gì. Mặc dù vừa nãy hắn ăn thiệt thòi, nhưng dĩ nhiên ai cũng hiểu, tất cả mới chỉ là bắt đầu, chưa thể nói lên bất cứ điều gì.

Thu thần xích về quấn quanh cánh tay, hắn thân hình một lần nữa như hoá thành lưu tinh, dũng mãnh lao về phía Anh Vũ, không hề có ý định lui bước.

Áp sát Anh Vũ, nơi cánh tay quấn chặt thần xích vung lên một quyền, kéo theo đằng sau là đuôi lửa chói loà. Anh Vũ không dám khinh địch, Đả Thần Bổng nhanh chóng đi qua chặn ngang một quyền này, đồng thời phía dưới phóng ra một cước vào hông đối thủ.Chỉ là một cước của hắn mới chỉ đi được nửa đường, đã phải vội vàng thu về dậm mạnh ra phía sau, liên tiếp bạo lui mấy chục mét. Hoá ra phía trên, Đả Thần Bổng mặc dù chặn lại được cánh tay của Bạch Khôi, nhưng thần xích lại tựa hoá thành một đầu mãng xà, quất mạnh vào ngực hắn.

Quá chủ quan nên không kịp phản ứng, hắn liền bị đánh văng ngược về sau. Nơi vùng ngực trường bào nổ nát, xen lẫn máu tươi đỏ thẩm, rất doạ người. Ăn miếng trả miếng, hai thiên kiêu trẻ tuổi này quả thực quá cân sức cân tài, nhất thời không thể nào phân ra thắng bại.

Thụ thương, chiến ý trong mắt Anh Vũ càng bùng lên khủng khiếp, nhiệt huyết trong người hắn tựa như dung nham cuộn trào, nóng bỏng kinh người. Hắn hiện tại cần chính là những trận chiến như thế này, cần những lần ma luyện sinh tử, rèn luyện kinh nghiệm cho bản thân mình. Hắn hôm nay phải chiến đến cùng.

Không kiêng nể, không nhiều lời. Lần đầu tiên trong cuộc đời hắn tập trung một cách nghiêm túc vào quyết đấu, lấy toàn bộ tâm trí và khả năng trong cơ thể để đối chiến, rèn luyện không ngừng.

Cứ như thế, hai cái siêu cấp thiên tài quấn lấy nhau không rời, đánh đến rung động đất trời, thời không đổ vỡ, doạ sợ vô số người.

Phía bên dưới, đám người quan chiến đã không còn biết nói gì cho phải. Mọi chuyện hôm nay đã khiến cho bọn chúng rung động vô cùng, bất khả tư nghị.

Duy chỉ có Túc Đạo Long là sắc mặt khó coi đến cực độ, dần dần chuyển sang âm trầm như nước. Hơn ai hết, hắn lúc này đang lo lắng vô cùng. Nếu như Bạch Khôi thắng thì không có gì để nói, nhưng nếu lỡ may Anh Vũ thắng thì hắn liền thảm.

Đương nhiên, chạy trốn là điều không thể nào, chưa nói đến vấn đề mặt mũi, thì cơ duyên bên trong Thiên Không Trấn Ma Tháp cũng khiến cho hắn không thể nào từ bỏ được.

Suy nghĩ một hồi, rốt cục ánh mắt của hắn ngưng tụ về phía Cẩu Thủ. Nếu muốn chống lại Anh Vũ, hắn cần có liên minh, mà lựa chọn tốt nhất lúc này không ai khác chính là Bạch Khôi. Chỉ

cần giúp Bạch Khôi bắt lấy con khỉ này, chẳng có lý do gì mà Bạch Khôi không kết minh cùng hắn cả.

Nghĩ là làm, hắn vụt bay về phía trước, chớp mắt áp sát về phía Cẩu Thủ hòng bắt nó vào tay.

- Túc Đạo Long… Ngươi muốn chết!

Phương xa, Anh Vũ nhìn thấy một màn này thì tức giận cực độ, quát lên một tiếng. Chỉ tiếc là hắn lúc này đang bị Bạch Khôi quấn lấy, nào có thời gian để phân tâm, không thể nào mà ứng cứu Cẩu Thủ.

Túc Đạo Long không hề có ý định thu tay, trong nội tâm càng là cười lạnh. Anh Vũ lại mạnh thêm nữa thì có thể thế nào? Chỉ cần kết minh cùng Bạch Khôi, Cửu U này liền mặc sức hắn tung hoành, há lại sợ một cái Anh Vũ.

Phanh!!!

Đương thời điểm mà mọi người đang nghĩ Cẩu Thủ chết chắc, một tiếng va chạm điên cuồng vang ra, chói tai vô cùng. Mà Túc Đạo Long vốn thế tới như cuồng phong bạo vũ, lúc này lấy một tốc độ còn nhanh hơn bạo lui về phía sau. Cánh tay mới vừa nãy vươn ra, lúc này đây đã bị chấn cho biến dạng. Mặc dù không có vết rách hay máu chảy, nhưng cũng quá đủ để doạ cho người sợ hãi.

Mà phía Cẩu Thủ lúc này, ba mươi sáu viên phật châu sáng chói quay vòng, phật khúc cửu trùng thiên. Chí cao vô thượng khí tức lan tràn trong thế giới, khiến lòng người bỗng nhiên bình hoà an nhiên đến lạ thường.

- A di đà phật! Thiện tai… thiện tai… thí chủ bớt nóng giận, dĩ hoà vi quý ah.

Mà trung tâm của ba mươi sáu viên phật châu không ai khác chính là tiểu hoà thượng, đang mỉm cười rất hoà ái nhìn tới.

Hơn hai năm thời gian trôi qua, nhưng dường như nó chẳng có gì thay đổi. Vẫn là bộ dáng của một tên nhóc mười tuổi, cao chẳng tới một mét hai. Vẫn là một bộ cà sa cũ và đôi chân để trần, thập phần bình dị và đơn giản.

Nhưng mà, lúc này đây tuyệt đối không có ai nghĩ rằng nó đơn giản cả. Bởi vì nó không những có thể ngăn chặn được Túc Đạo Long, mà còn có thể khiến cho hắn thụ thương không nhẹ. Đây là một điều đáng sợ cỡ nào? Nhất là đối với một tên nhóc có độ tuổi như nó, càng khiến cho người khó lòng mà tin được.

- Tiểu đầu trọc, ngươi muốn cùng chúng ta đối đầu?

Cố gắng kìm nén lại kinh sợ trong lòng, Túc Đạo Long gằn giọng quát lên. Dĩ nhiên, hắn không hề nghĩ tới một tên nhóc tưởng chừng vô hại lại có thể mạnh đến mức này. Nhưng đã lỡ đâm lao đành phải theo lao, hắn đã quyết định đứng về phe Bạch Khôi, dĩ nhiên sẽ không thể dễ dàng bỏ xuống như thế.

Cũng vì nguyên nhân này mà hắn nói “chúng ta” thay vì “ta”, kéo chặt thêm Bạch Khôi về phe của mình.

Nghe thấy hắn quát lớn, tiểu hoà thượng nhất thời ngẩn ra một lúc, giống như đang rất ngạc nhiên vì điều gì đó vậy. Một lát sau nó thoáng cau mày, đưa tay xoa xoa cái đầu trọc lẩm bẩm một mình.

- Không có hiệu quả à? Hừ hừ, mẹ nó! Sư phụ lại bốc phét gạt ta rồi, tức chết mất… a… a… a… a.

Dậm chân mấy cái xuống đất, nó vì giận quá mà thở phì phì như bò mộng. Sau đó trợn mắt nhìn về phía Túc Đạo Long mà nói:

- Đối đầu? Các người lại là cái thứ gì? Tiểu tăng xưa nay tuy một lòng từ bi hướng phật, sống hiền lành tử tế, nhưng cũng không phải hạng người dễ bị bắt nạt. Từ khi xuất đạo đến nay,

tiểu tăng còn chưa ngán bất cứ kẻ nào. Tới… tới đây tiểu tăng cùng ngươi đánh… hừ… hừ.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 204: Tiểu Hoà Thượng Cường Đại

Một lời thách đấu, thanh âm như chuông thần gõ vang, xuyên thấu khắp bốn phương Cửu U Chi Địa. Đồng thời, cũng tựa như gõ vào trong nội tâm những kẻ đang có mặt, khiến cho bọn chúng lâm vào rung động, run lên từng hồi.

Xem thường Bạch Khôi, thách chiến Túc Đạo Long là cỡ nào bá khí, là cỡ nào kiêu ngạo. Nó cứ thế chỉ là một tiểu hài tử tuổi chưa quá mười, nhưng lại đủ năng lực để làm điều đó. Thực hiện một việc mà không phải kẻ nào cũng có đủ đảm lượng để làm.

Nơi phương xa, Túc Đạo Long nghe thấy một lời này, sắc mặt càng thêm âm trầm đáng sợ. Đây là lần thứ hai trong ngày, hắn bị một cái vô danh tiểu bối xem thường cùng khiêu khích, đối với kẻ thường ngày cao ngạo như hắn, chính là nhục nhã vô cùng.

- Không biết trời cao đất dày, đã ngươi muốn chết ta liền thành toàn.

Túc Đạo Long cuồng hống một tiếng, đưa bản thân đến trạng thái mạnh nhất có thể đạt được, huyết khí cường hoành không thể đỡ. Lời dứt người lên, cự phách phất trần tự thiên không hiển hoá. Một chiêu vừa ra liền kinh thế hãi tục, tựa như trên chín tầng trời đại kiếp đổ xuống, muốn huỷ diệt tiểu hoà thượng dưới chân.

- Tới hay lắm.

Trước thế tới mạnh mẽ của Túc Đạo Long, tiểu hoà thượng sắc mặt hồn nhiên không sợ, ngược lại còn liếm liếm bờ môi mà nói, giống như nó đang rất hưng phấn vì sắp được đánh nhau vậy. Chỉ

thấy nó nghiêng người, nương theo khoảng cách mà lên, không ngờ lại muốn trực diện nghênh chiến.

- Tiểu đầu trọc cố lên, đập chết hắn đoạt phất trần về đây. Bản hầu sẽ ban ngươi một trương hạt mít.

Đang lúc tiểu hoà thượng hào khí trùng thiên, khí thế bá đạo ngút trời. Một cái thanh âm the thé đột nhiên vang lên bên tai, khiến nó suýt nữa ngã sấp mặt xuống đại địa.

Hắc tuyến đầy đầu, nó quay phắt người nhìn về phía con khỉ trọc đằng xa mà nghiến răng nghiến lợi, chỉ hận không thể đem tên khốn nạn này vặt sạch lông mà đem đi nấu đông.

- Đầu chó, ngươi sợ lông trên người vẫn còn nhiều phải không?

Hồn nhiên quên mất bản thân đang giao chiến, nó trừng mắt nhìn Cẩu Thủ mà quát. Trong lòng vừa điên vừa hận, không ngừng tự hỏi bản thân rằng tại sao trên đời lại có thứ khỉ khốn nạn vô sỉ đến như thế. Ban cho bản thân hạt mít, nó đang nghĩ cái quái gì vậy?

- Hừ! Đừng có dùng ánh mắt đó để nhìn bản hầu. Ngươi có biết trên thế gian hạt mít là quý hiếm cỡ nào chăng? Phải biết bản hầu năm đó tốn biết bao tâm huyết mới đoạt về được vài hạt, đến dùng cũng không nỡ dùng. Chưa kể, loạt hạt này dược tính cực mạnh, chỉ một trương thôi cũng quá đủ để ngươi phóng ra Hạt Mít Bạo Âm Công năm ba lần, tuyệt đối là có lời.

Cẩu Thủ tựa như không có hiểu được suy nghĩ trong lòng của tiểu hoà thượng, còn tưởng nó chê ít liền lên tiếng giải thích, bộ dạng rất là sót của.

Nào ngờ, lời này của nó chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, khiến cho máu nóng trong người tiểu hoà thượng sôi lên sùng sục,

như muốn giết người tới nơi.

Bảo nó ăn hạt mít rồi vạch quần phóng rắm, đây là cỡ nào khốn nạn cùng mất mặt sự tình. Nó mặc dù cũng có chút vô sỉ, nhưng dẫu sao cũng là người nhà phật, làm sao cùng với dạng này Cẩu Thủ so sánh đây. Chưa kể, lần đó bị con khỉ đầu chó này lừa phóng rắm vào mặt, nó đã bị ám ảnh đó ăn sâu vào tiềm thức, nào dám nhắc lại nữa.

- Đầu chó chết tiệt, ta liều mạng với ngươi…

Gầm một tiếng thật lớn, giọng nó gào đến mức như mếu máo, ấm ức vô cùng. Ba mươi sáu trương bồ đề phật nhãn trên tay đã lấp loé, nhanh chóng lao về trấn áp con khỉ này. Tựa như, bây giờ kẻ thù không đội trời chung của nó là chính là Cẩu Thủ mà không phải Túc Đạo Long đang đánh tới kia.

- Tiên sư đầu trọc… ngươi bị điên à?

Thấy tiểu hoà thượng đánh về phía mình, Cẩu Thủ ban đầu còn ngơ ngác không hiểu, nhưng rất nhanh phản ứng, xách quần chạy đến té ngã.

Ba mươi sáu viên bồ đề phật nhãn vô địch oanh sát mà xuống, rực rỡ như ba mươi sáu vầng mặt trời nhỏ. Trong nháy mắt mà thôi, địa phương nơi Cẩu Thủ bỏ chạy sáng chói rực rỡ, đến pháp tắc cũng ầm ầm đổ vỡ, đem thiên địa đánh cho run rẩy không ngừng.

Oành!

Nhưng là tiểu hoà thượng còn chưa kịp vui mừng hả giận, một tiếng nổ rung trời đã ập ngay trên đầu nó. Chỉ thấy kinh thiên thần lôi quấn quanh vạn xích, bầu trời trên đầu lúc này là một mảng chói loà quang mang, thiên lôi rực sáng. Từng cỗ từng cỗ huỷ diệt năng lượng hỗn hỗn cuộn trào, nương theo cự phách phất trần mà

tới.

Điên cuồng mạnh mẽ, lãnh khốc vô tình, Túc Đạo Long chẳng hề kiêng nể mà đánh xuống sát chiêu. Rõ ràng, hắn không vì tiểu hoà thượng phân tâm mà ngừng tay, bởi vì hắn muốn đoạt đi tính mạng của đối thủ. Tiểu hoà thượng còn không kịp phản ứng, chẳng có kháng cự cùng chống đỡ, chỉ có tấm lưng trần nhỏ nhắn chìm vào trong vạn đạo thần xích, nhỏ bé vô cùng.

Trời rung đất chuyển, thiên không cuộn trào. Thinh không lúc này cũng như đảo ngược, ầm ầm nổ nát, đại địa hoang tàn, mịt mù không thể nhìn thấu.

- Thứ đầu trọc ngu ngốc, đối mặt với ta còn dám phân tâm, quả thực muốn chết.

Một kích đắc thủ, Túc Đạo Long trong lòng cười lạnh lẽo, dương mắt nhìn về hỗn độn mà nói. Vốn ban đầu hắn còn kiêng kị tiểu hoà thượng ba phần, ai có thể nghĩ rằng tên nhóc này ngu ngốc như vậy, đối chiến với hắn còn phân tâm đây.

Cứ cho là một chiêu của hắn là đánh lén, nhất là đánh lén một tên nhóc tuổi chưa quá mười có vài phần nhục nhã. Nhưng đối với hắn mà nói, chuyện này chẳng hề quan trọng, chỉ cần chiến thắng liền nắm được đạo lý.

- A Di Đà Phật!

Đương thời điểm mà tất cả mọi người nghĩ rằng tiểu hoà thượng phải chết, hoặc chí ít là thụ trọng thương không thể dậy nổi, bên trong sương mù hỗn độn bỗng nhiên vang lên thanh âm niệm phật, thập phần bình thản và an nhiên.

- Lấy giết chóc ngừng can qua, ngươi đã không biết quý trọng tính mạng của mình, tiểu tăng cũng không còn gì để nói.

Chỉ thấy giữa hỗn độn mịt mù ấy, một cái bóng dáng nhỏ bé

đạp không mà đứng. Nó cứ thế nhỏ nhắn, nhưng lại tạo cho người ta cảm giác to lớn khôn cùng. Toàn thân phật uy che chở, bao trùm lấy cửu thiên, trấn áp lên đại địa. Hạo nhiên khí tức trải dài khắp bầu trời u tối, một phiến thiên địa lúc này đây, dường như đều vì nó mà thay đổi.

Lau đi vết máu trên khoé môi, ánh mắt nó tĩnh lặng dán trên người của Túc Đạo Long, kẻ vừa đánh lén nó khi nãy. Không có giận dữ chi uy, cũng không có điên cuồng chi ý, mà cứ thế bình hoà chậm rãi. Nhưng mà, nếu có người nhận thức nó tại đây liền có thể nhận ra rằng nó đang giận giữ.

Một tên nhóc hoà thượng, lúc nào cũng hồn nhiên yêu đời, vui vui vẻ vẻ như nó, quả thực rất hiếm khi nào nổi giận. Nhưng một khi nổi giận, chính là không thể nào tưởng tượng nổi hậu quả. Người xưa có câu rất hay, thất phu giận giữ máu tươi ba thước, thiên tử nổi giận xác chết vương trăm dặm. Nó tuy là người của phật gia, nhưng cũng đồng thời là một con người không hơn không kém. Một khi nổi giận thì máu tươi cũng phải đổ.

- Nó… Nó vậy mà ngự không?

Nơi phương xa quan chiến, không ít người hãi nhiên thất sắc. Thậm chí có kẻ kinh sợ hô lên, trong lòng sóng lớn cuộn qua, không thể nào mà bình tĩnh. Tu sỹ có thể ngự không, chí ít cũng phải đạt Hoá Linh cấp độ. Vậy mà giờ đây trước mặt họ, một tên nhóc mười tuổi đang đường đường chính chính lăng không nơi đó, chẳng phải nói nó cũng đạt tới Hoá Linh. Một cái mười tuổi đạt tới Hoá Linh cảnh, chuyện này quá mức doạ người.

- Hừ! Bằng vào ngươi?

Trông thấy tiểu hoà thượng vậy mà không hề hấn gì, Túc Đạo Long trong lòng thoáng lạnh đi, có chút sợ hãi trong lòng. Công kích của hắn uy lực thế nào, hắn tự nhiên nắm rõ. Vậy mà tên nhóc này tay không tiếp tới, lại chỉ tổn thương đôi chút như thế là

đáng sợ cỡ nào.

Chỉ là đã đâm lao thì phải theo lao, lúc này đây hắn đã không còn đường lui nữa rồi. Không đánh được cũng phải đánh, hắn cần kéo dài thời gian nhất có thể. Khi mà Bạch Khôi đánh bại Anh Vũ, tiểu hoà thượng cường đại thêm nữa lại có thể làm được gì?

- Được hay không, chiến một trận liền biết.

Hai tay chắp lại trước ngực, tiểu hoà thượng nhàn nhạt trả lời. Xung quanh nó ba mươi sáu hạt bồ đề phật nhãn đã sớm quay trở về, tản mát ra phật quang vô thượng.

Phật khúc cửu trùng thiên, dưới sự thôi thúc của ba mươi sáu chuôi bồ đề phật nhãn, khí tức của tiểu hoà thượng bộc phát ra trở nên khủng khiếp vô biên. Trên đỉnh đầu nó, thiên không mây mù cũng phải dạt ra tứ phía, giống như khói bụi trần gian đều đang sợ hãi. Trời đất lúc này đây chỉ còn tiếng niệm kinh âm vang, toả ra chí cao vô thượng thần thánh.

Phía bên kia, Túc Đạo Long sắc mặt ngưng trọng khó có thể hình dung, phất trần một lần nữa hiển hoá nơi tay. Thái cực đồ quay tròn bao lấy thân thể, đưa khí tức của hắn cường đẩy lên cực hạn, cùng với khí tức của tiểu hoà thượng đối nghịch.

Không có nói thêm nhiều lời thêm nữa, hai người bắt đầu lâm vào đỉnh phong quyết chiến.

Thái cực xướng, phật khúc ngâm, bầu trời hoành hoành hỗn độn khí, rung động khó mà tưởng tượng nổi. Thậm chí, so với đại chiến bên kia của Bạch Khôi và Anh Vũ cũng không kém chút nào.

Đây lại là một cuộc đỉnh phong chi chiến.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 205: Anh Vũ Bại!

Bốn đại thiên tài, hai siêu cấp đỉnh phong trận chiến. Một màn diễn ra trước mắt khiến cho hầu hết thiếu niên anh tài đang quan chiến phía xa đều không thể nào bình tĩnh. Có kẻ kinh ngạc sợ hãi, có kẻ nhiệt huyết bùng cháy, cũng có kẻ ảm đạm thở dài. Bởi có lẽ, bọn hắn được sinh ra ở thời đại này là không may mắn chút nào, thậm chí có thể nói là bi kịch.

- Nên kết thúc đi thôi.

Nơi phương xa, Bạch Khôi thân thể như một ngọn lửa trắng, phiêu diêu rung động. Chỉ nghe hắn gầm lên một tiếng thét dài, mi tâm nứt toác. Một đạo bạch sắc thần diễm hỗn độn mà ra, lơ lửng tại trước mặt.

Thần hỏa vừa ra, một cỗ nóng cháy cảm giác bỗng nhiên thổi quét tới tận cuối trời. Bằng mắt thường liền có thể thấy, không gian lúc này đều trở nên vặn vẹo, gần như muốn sụp đổ về hướng huỷ diệt.

- Nhất Diễm Phần Thương Thiên…

Ngay tại thời khắc thần diễm càn quét thinh không, phía xa nơi đại địa bỗng nhiên phát ra vài tiếng hô kinh sợ. Hiển nhiên, đã có người nhận ra được lai lịch của ngọn lửa này.

- Thượng Cổ đệ nhất thần hoả.

Nhìn về phía ngọn lửa trắng này, Anh Vũ dù thường ngày rất bá đạo kiêu ngạo cũng phải trở nên ngưng trọng, tự mình thì thào.

Chuyện này cũng không quá khó hiểu, đừng nói là hắn, dù cho là cấp bậc lão tổ có mặt tại đây cũng khó mà giữ được bình tĩnh. Phải biết rằng ngọn lửa này năm đó đã từng đốt cháy thương thiên, đồ diệt đại địa. Chân tiên thì lại thế nào, thánh thần thì lại có thể làm sao, chỉ cần thần hoả vừa ra đều trở thành khói bụi. Nó không chỉ đơn giản là một ngọn thần hoả, mà còn là một tồn tại cấm kỵ mang tính huỷ diệt, sừng sững qua vạn cổ.

Năm đó, khi mà trận chiến Thượng Cổ kết thúc, nó cũng như bao tồn tại cấm kỵ khác biến mất, ẩn mình vào trong dòng sông lịch sử. Hôm nay, không biết đã trải qua biết bao năm tháng, nó lại một lần nữa xuất thế trở lại nhân gian. Mang theo một cỗ chấp niệm bất diệt bất tử, nó muốn phần thiên.

Anh Vũ lúc này đối mặt với tồn tại như thế, hắn dù có mạnh hơn nữa cũng phải cảm thấy bất lực. Nhưng hắn cũng không phải là kẻ dễ cam chịu, dù cho đối diện với tồn tại Thượng Cổ cũng y nguyên như thế.

Đả Thần Bổng đảo lên, hắn hai cánh tay siết chặt, dồn hết toàn lực mà đập xuống. Nguyên khí hạo hạo đãng đãng, điên cuồng ngập tràn bên trong thân bổng. Phù văn huyền bí tự thân bổng tuôn ra, quấn quanh thần thánh. Như là từng cái đại đạo ôm theo lực lượng bàng bạc, phát ra rung động không thể nào chống đỡ.

- Châu chấu đá xe mà thôi.

Nhìn thấy Anh Vũ còn không chịu phục, Bạch khôi cười ác độc. Trong nháy mắt thần hoả trùng thiên, theo hắn bước ra mà nhấc lên ngợp trời hoả diễm. Cả bầu trời vốn âm u lúc này đã trở nên sáng chói, trắng xoá một màu.

Mà tại trung tâm của biển lửa, Nhất Diễm Phần Thương Thiên phiêu phù đốt cháy, cứ như thế chỉ là một ngọn lửa, lại thập phần mỹ lệ, xinh đẹp vô cùng. Chỉ có điều ai cũng biết rằng, ẩn đằng sau cái mỹ lệ xinh đẹp đó là một sự huỷ diệt điên cuồng nhất thế gian

này. Một cỗ lực lượng làm cho bất cứ kẻ nào khi đối mặt với nó cũng không có tư cách tồn tại, không có tư cách chống đỡ.

- Cửu Bổng Diệt Thương Khung.

Đương đầu với Bạch Khôi, Anh Vũ thét lên một tiếng chói tai. Đả Thần Bổng trong tay phá trời bạo xuất, chớp mắt hoá thành một cự phách hư ảnh che khuất thiên địa, uy thế kinh người.

Ngàn mét thinh không đổ vỡ, cự bổng đi đến đâu, đều để lại phía sau không gian nứt toác cùng lửa cháy chói loà, chẳng khác gì một loạt lưu tinh xoẹt qua bầu trời.

- Mau chạy…

Ngay khi Cửu Bổng Diệt Thương Khung của Anh Vũ vừa ra, toàn bộ mọi người ở bên dưới sắc mặt đều đại biến, kinh hồn táng đảm hô nhau bỏ chạy.

Thậm chí một số kẻ còn chưa kịp phản ứng, trên thiên không đã xảy ra va chạm bùng nổ. Cửu Bổng Diệt Thương Khung cùng Nhất Diễm Phần Thương Thiên như đại biểu thiên phạt, bộc phát ra lực lượng khủng khiếp không thể nào hình dung nổi.

Oanh… Oanh… Oành!!

Tích tắc mà thôi, toàn bộ thiên địa năng lượng bên trong vùng không gian này đều như bị đông cứng lại. Chỉ nghe một tiếng vỡ nát vang vang, mới đầu còn như va chạm bình thường, chớp mắt liền đột biến vang lên đáng sợ, so với sấm nổ còn vang hơn gấp vạn lần.

Từ vị trí va chạm, sóng âm thực chất hoá thành từng làn lan ra như vũ bão, quét ngang khắp bốn phương tám hướng đất trời. Sát na khi sóng âm bạo khai, hai cỗ lực lượng đáng sợ từ thần diễm và thần bổng theo nhau bùng nổ, hung hăng càn quét ra bên ngoài. Không gian quanh chúng đều phải trở nên vặn vẹo, lan tràn không

ít loạn lưu.

Huỷ diệt chi khí từ hỗn loạn do hai luồng lực lượng khủng bố đánh phá nhau mà sinh ra, nhanh chóng hoá thành quả cầu khổng lồ, lớn lên với một tốc độ không tưởng.

Bùng!

Đương thời điểm trương lên tới cực hạn, rốt cục cự cầu cũng bạo nổ. Phong bạo hỗn độn thổi quét bát phương, chớp mắt bao trùm lên toàn bộ đại địa. Hầu hết những kẻ đang quan chiến nơi phương xa sắc mặt tái mét, điên cuồng chạy trốn khỏi phong ba. Thậm chí có một số kẻ chậm chân, liền bị phách chết tại chỗ, thân xác cũng không còn.

Lại trôi qua mười phút thời gian, năng lượng huỷ diệt mới dần dần an tĩnh. Để lại nơi đây một vùng đất trời đổ nát, mịt mù trùng thiên. Một đám lại một đám thiếu niên may mắn chạy thoát được một kiếp lúc này đây đều không khỏi mồm miệng há to, mặt cắt không còn giọt máu.

- Đây… đây mới là đỉnh cấp thiên tài, quá khủng khiếp.

Thực sự, từ khi sinh ra đến bây giờ, đây là lần đầu tiên bọn hắn được chứng kiến người đồng lứa có thể bộc phát chiến đấu khủng khiếp như thế này. Thật khó để mà tưởng tượng và tin tưởng được.

- Kết thúc rồi sao? Là ai chiến thắng?

Rất nhiều người ánh mắt dừng tại trên bầu trời, tự mình thì thào trong cổ họng, giọng nói đầy rung động sợ hãi. Thậm trí nhiều người nơi lồng ngực trái tim vẫn như búa tạ thình thịch liên hồi, chưa thể nào mà yên lại. Nơi phương xa vẫn còn chìm trong hỗn độn khói mù, khó lòng mà nhìn thấu được bên trong.

- Mau nhìn! Là Bạch Khôi.

Rốt cục không lâu sau đó, không biết ai đó đột nhiên hô lên khiến tất cả mọi người chú ý. Chỉ thấy giữa khói bụi trùng thiên, một cái thân ảnh bạch y lăng không mà đứng. Nơi mi tâm Nhất Diễm Phần Thương Thiên vẫn như cũ mỹ lệ động lòng người, toả ra trận trận nhiệt quang, tạo thành một vòng tròn bảo hộ lấy thân thể của hắn. Nhưng mà dù cho được thần diễm bảo hộ, thân thể hắn vẫn thụ thương không nhẹ. Nơi vai trái y phục rách toác, để lộ ra bờ vai đã vỡ nát bầy nhầy, bạch huyết chảy xuôi trên vạt áo. Đạo đạo phù văn như những đầu thần long cuồn cuộn nơi vết thương, không ngừng đánh phá khiến cho nó không thể nào lành lại.

Vết thương nghiêm trọng thế này, tuyệt đối không phải một hai ngày là có thể khôi phục được.

Qua hôm nay, dù cho Anh Vũ có bại trước Bạch Khôi, nhưng danh tiếng nhất định sẽ vang dội trên khắp Thiên Nguyên đại lục. Bởi trong thế hệ trẻ đương thời, người có thể đả thương Bạch Khôi đến mức này quả thực cực kỳ hiếm có. Nhất là khi Bạch Khôi đã được thần hoả hộ thân, vẫn như cũ bị trọng thương đến mức này, đủ để biết một bổng kia của Anh Vũ mạnh mẽ đến mức nào.

Thậm chí có thể nói, hôm nay Bạch Khôi có thể chiến bại Anh Vũ, hoàn toàn là dựa vào thần hoả. Nếu không có Nhất Diễm Phần Thương Thiên, ai thắng ai thua còn khó nói.

Bầu không khí nhất thời lâm vào yên tĩnh, Bạch Khôi sắc mặt âm trầm đến cực độ nhìn về phía đại địa dưới chân, không nói một lời. Mãi cho tới mười phút nữa trôi qua, khi mà khói bụi hoàn toàn lắng xuống, người ta mới nhìn thấy một cái thân ảnh tàn tạ nơi xa.

Đầu tóc rối tung, y phục nổ nát. Hắn khắp người tràn ngập vết thương và máu đỏ, có vết bỏng khét lẹt, cũng có vết rách kéo dài, thê thảm không thể nào tả hết. Thậm chí nhìn hắn, người ta cứ có cảm giác chỉ cần thổi nhẹ một cái, cũng đủ để khiến thân xác hắn tan thành mấy chục mảnh.

Nhưng khiến người ta khâm phục là, mặc dù bị thương nặng đến như thế. Hắn vẫn một mực hiên ngang đứng thẳng, bất khuất kiên cường. Đả Thần Bổng trong tay chảy dài máu nóng, rung động liên hồi.

- Từ khi xuất đạo đến nay, ngươi là người đầu tiên có thể bức ta đến mức này. Không hổ là cháu nội của Lâm Thanh Phong, rất mạnh, rất tốt.

Trên bầu trời, Bạch Khôi bỗng nhiên cất lời, ánh mắt dán chặt lên thân thể của Anh Vũ, không hề che giấu sự ác độc trong ánh mắt. Chẳng cần nghĩ cũng biết, hắn lúc này đây đã thực sự động sát tâm đối với Anh Vũ.

- Vốn ban đầu ta chỉ muốn lưu ngươi lại để ép Hoàng Thiên ra mặt, nhưng hiện tại xem ra ngươi thực sự muốn chết, ta cũng sẽ thành toàn.

Một lời bá đạo này, dĩ nhiên hắn không dám nói ra ngoài, mà truyền âm cho riêng Anh Vũ. Dẫu sao, thân phận của Anh Vũ không phải tầm thường, một khi hắn chết tất sẽ dẫn đến tai hoạ ngập đầu. Lửa giận của chí cường giả, dù là Bạch Gia cũng không dễ dàng đối diện với.

Bị Bạch Khôi đe doạ, Anh Vũ sắc mặt chẳng hề nhăn lấy một cái, nhưng bàn tay nắm Đả Thần Bổng bất giác siết chặt hơn, dĩ nhiên là hắn sợ.

Một màn này tất nhiên không thể lọt qua mắt của Bạch Khôi, hắn cười lạnh trong lòng, lần nữa truyền âm:

- Ngươi yên tâm! Hiện tại ta sẽ không để cho ngươi chết, đợi Hoàng Thiên tới ta sẽ cho hai huynh đệ các ngươi cùng nhau lên đường.

Dứt lời, thân ảnh của Bạch Khôi đã vọt về phía Anh Vũ, vươn

tay muốn chụp lấy hắn.

Xuy… Xuy!

Nhưng mà ngay tại thời điểm bàn tay của hắn sắp chụp được Anh Vũ, không gian đột nhiên vang lên tiếng rít gió chói tai. Một đạo hắc quang như chớp vụt qua, cấp tốc vay về phía Anh Vũ, ôm lấy hắn mà bay vọt về đằng sau.

Một màn bất ngờ xảy ra khiến cho tất cả mọi người đều lâm vào kinh ngạc, nhất là Bạch Khôi để tuột mất Anh Vũ, sắc mặt càng thêm âm trầm cực độ.

Chỉ thấy phía xa, một bóng người cao lớn bị bao phủ bởi hắc y ngự không mà đứng. Hắc khí quấn quanh che đi thân thể, khiến người ta không thể nhận ra giới tính, cũng không nhìn ra niên kỷ, càng không thấy được khuôn mặt của hắn, thần bí vô cùng.

Một tay ôm lấy Anh Vũ đang hấp hối, một tay nắm hắc kiếm, hắn lặng yên ngự không nhìn về phía Bạch Khôi không nói một lời.

- Bỏ hắn xuống!

Nhìn chằm chằm vào kẻ mới tới, Bạch Khôi lành lạnh lên tiếng, hiển nhiên trong lòng đang rất tức giận.

- Ra lệnh cho ta? Ngươi còn chưa có tư cách đó.

Người kia nghe một lời này của Bạch Khôi, chỉ lắc đầu nhè nhẹ, giọng điệu có chút châm biếm ý tứ.

- Thứ không biết sống chết.

Hừ một tiếng lạnh lùng, Bạch Khôi đang định ra tay thì người kia đã động.

Chỉ thấy hắc kiếm trong tay hắn vẩy qua, mang theo quang mang hắc sắc phá không mà đi. Tốc độ xuất kiếm nhanh đến

không tưởng, xuyên phá qua bầu trời u đãng, không gì cản nổi.

Thế kiếm quá nhanh, Bạch Khôi còn chưa kịp ra chiêu đã bị bức cho lui về mấy trăm mét xa, thần sắc hoảng sợ vô cùng. Bởi vì hắn có thể cảm nhận được sát ý cùng ma khí kinh khủng ẩn trong một kiếm này. Thậm chí cuộc đời hắn từ khi xuất đạo tới nay, còn chưa bao giờ có thể gặp được sát ý cùng ma khí khủng khiếp đến như thế. Thực lực người này, tuyệt đối không hề thua kém hắn chút nào.

Đương thời điểm mà hắn còn đang chìm trong kinh sợ, người kia lại nhẹ nhàng chém ra một kiếm nữa, nhanh đến cực cùng.

Phốc!

Thậm chí mọi người còn chưa thấy được hắn xuất kiếm như thế nào, một tiếng vang rợn người đã vang lên bên tai. Hướng mắt về xa, người ta trông thấy một cái cánh tay rơi xuống giữa thinh không, kéo theo một màn huyết vũ.

- A….

Vốn là đang cùng tiểu hoà thượng đại chiến, Túc Đạo Long lúc này đôi mắt trợn trừng mở lớn, điên cuồng ôm lấy bờ vai đầy máu, hét thảm không ngừng. Hắn vậy mà bị một kiếm chặt đứt tay, không thể nào tránh né.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 206: Phần Diễm

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, nhanh đến mức người ta chẳng kịp phản ứng. Lúc này, bầu không khí khẩn trương tới cực điểm, tinh thần mọi người gần như căng cứng, tuỳ thời có thể nứt vỡ bất cứ lúc nào.

Ai ai cũng đều chìm trong ngây ngốc thẫn thờ, hôm nay có quá nhiều chuyện bất khả tư nghị xảy ra, trong lòng bọn họ tự nhiên xuất hiện một cỗ chết lặng không nói nên lời.

- Ta liều mạng với ngươi…

Ngay tại thời điểm bầu không khí chết lặng, đột nhiên phương xa truyền tới tiếng rống giận thét gào. Bầu trời ù ù rung động sau tiếng thét, tựa như có một đồ vật khổng lồ nào đó đang lao tới nơi này.

Nhưng mà một lần nữa, khi mà người ta còn chưa kịp nhận biết nguyên nhân của rung động là gì, người thần bí lại một lần nữa xuất kiếm, rất nhanh, nhanh đến mức thinh không vì đó mà run rẩy. Sát na mà thôi, xa xa nơi đại địa lần nữa vang lên tiếng kêu thảm thiết khiến người ta sống lưng đều lạnh toát, lông tơ nổ tung.

Chỉ thấy bầu trời chìm trong huyết vũ, hai mảnh xác người từ thinh không nhẹ nhàng rơi xuống, nhưng khi đáp xuống đại địa lại nặng nề vô cùng.

Nặng nề, tựa như là vì sợ hãi, cũng tựa như vì đang tiếc nuối, tiếc cho một đời thiên kiêu đã phải ngã xuống. Bị người một chiêu

chém chết, chẳng toàn thây.

- Làm càn!

Nhìn thấy một màn huyết tinh này, Bạch Khôi nhịn không được quát lên giận giữ.

Túc Đạo Long trước mặt mọi người đã tỏ thái độ đứng về cùng phe với hắn, vậy mà lúc này đây bị người một kiếm chém làm đôi, có khác nào tát thẳng vào mặt hắn. Nhục nhã như thế, cuộc đời hắn từ khi xuất đạo tới nay còn chưa bao giờ gặp phải, làm sao mà nuốt xuống.

- Không cần trước mặt ta nhảy nhót làm trò, đừng tưởng có thể được thần diễm nhận chủ là có thể không coi ai ra gì. Chút thực lực đó của ngươi còn chưa đủ tư cách cùng ta nói chuyện, cút sang một bên đi.

Người thần bí một chiêu giết chết Túc Đạo Long, mí mắt thậm chí còn không nhảy lấy một cái, tựa như chẳng có chuyện gì vậy. Nhàn nhã nhìn về phía Bạch Khôi, hắn nhẹ cười khinh thường nói.

Một lời xem thường cực điểm lập tức để Bạch Khôi sắc mặt khó coi vô cùng. Giận giữ tận cùng phút chốc hoá thành ác độc, hắn cười gằn một tiếng nói ra:

- Hay cho một kẻ âm độc hiểm ác. Ta có tư cách hay không không đến lượt ngươi phán xét. Nhưng mà hôm nay các ngươi đừng hòng rời khỏi nơi đây.

Bạch Khôi dứt lời, thân thể đã vụt qua không gian, đem theo một cánh tay hướng người thần bí mà chộp tới. Một kích này, hắn đem Bạch Linh huyết mạch toàn bộ bộc phát, sức mạnh cuồng bạo vô biên, như trấn áp chư thiên vạn tộc. Một tay nâng tinh thần nổ, một chân đạp đại địa rung, khủng khiếp vô cùng.

Đối mặt với thế tới mạnh mẽ của Bạch Khôi, người thần bí chỉ

nhàn nhạt nở một nụ cười. Hắc kiếm trong tay đảo một vòng ba trăm sáu mươi độ, phát ra kỳ sắc. Bóng kiếm như cầu vồng óng ánh, mang theo mưa ánh sáng tuôn rơi, thoạt nhìn mỹ lệ khó nói nên lời.

Màn mưa ánh sáng này đáng lẽ sẽ rất mê người nếu như nó không có một màu rất lạ, một màu sắc khiến lòng người cuồng hãi. Đó là một màu đen thuần tuý, như diệt thần đồ ma, đè ép lên thiên nhật.

Bầu trời rực tối, không gian bạo nổ, vô số kiếm quang giống như hoá thành thần long hắc sắc, cuộn nhào trên nền trời. Khi thì miên man phiêu miểu, hư ảo khôn lường. Lúc lại cương mãnh cuồng bá, cao cao tại thượng, như muốn xé rách thương thiên.

- Phanh… Phanh… Phanh…

Trong lúc nhất thời, tiếng oanh minh vang lên đinh tai nhức óc. Ngàn vạn thần long như vũ bão, hạo hạo đãng đãng công phá về phía Bạch Khôi. Tại bên ngoài tầng phòng ngự của Nhất Diễm Phần Thương Thiên, không gian đều nhao nhao bạo nổ, khó lòng mà thừa nhận được lực lượng huỷ diệt này.

Một màn để cho Bạch Khôi sắc mặt đại biến, còn chưa kịp làm ra phản kháng đã bị đánh bật ngược về sau. Cả thân thể hắn như lưu tinh hung hăng bay ngang, liên tiếp va nát vài toà núi lớn mới miễn cưỡng dừng lại được, bụi tung mịt mù.

Coi như được thần hoả hộ thể, huyết mạch Bạch Linh cường đại, hắn y phục đều nổ tung làm mấy mảnh, thụ thương không hề nhẹ chút nào. Điều này khiến cho rất nhiều người hãi nhiên thất sắc, miệng lưỡi khô khốc không nói nên lời.

Bạch Khôi cường đại là điều không phải bàn cãi, dù cho vừa nãy đại chiến cùng Anh Vũ đã thụ thương, nhưng thuỷ chung vẫn là tồn tại mà không kẻ nào có thể với tới. Vậy mà người thần bí

lúc này đây chỉ tuỳ ý đánh ra một chiêu, liền có thể khiến hắn thụ thương nặng như thế, quả là bất khả tư nghị, khó lòng mà chấp nhận.

- Bạch Khôi ơi Bạch Khôi! Bảo ngươi cút thì liền cút đi, còn trước mặt ta thể hiện cái gì. Ngươi còn sống đến giờ phút này không phải vì không ai có thể giết được ngươi, mà là chưa đến lúc ngươi phải chết mà thôi. Cho nên trước khi ta thật sự nổi giận, cút được bao xa liền cút cho ta.

Người thần bí vừa nói, hắc sắc trường kiếm trong tay chớp mắt tuôn ra vô cùng vô tận ma khí. Một chém nghịch thiên mà lên, tựa như trường tồn cùng nhật nguyệt, đồ diệt chư tiên.

- Ngươi là cái thá gì?

Bị người khinh bạc, Bạch Khôi nơi phương xa lửa giận trùng thiên. Nơi mi tâm Nhất Diễm Phần Thương Thiên rực sáng, thể tích đột nhiên bành trướng che khuất bầu trời.

Nhiệt độ trong không khí bỗng nhiên tăng lên đến đáng sợ, vạn vật trong phạm vi chục dặm chớp mắt bị hoà tan thành dung nham, điên cuồng bốc hơi khỏi nhân gian. Trong tích tắc thời gian, lực lượng hủy diệt thư thức tỉnh khỏi giấc ngủ vạn cổ, từ bên trong thần diễm khuếch tán ra bốn phương trời đất.

Cỗ lực lượng này vừa ra, liền như thần long xuất thế, mạnh mẽ ngăn chặn một chiêu của người thần bí. Mang theo sau là phản chấn bạo nổ, rung động không thể nào mà tưởng tượng nổi.

- Phần Diễm…

Thời điểm Nhất Diễm Phần Thương Thiên bạo phát, người thần bí sắc mặt lần đầu tiên xuất hiện nét ngưng trọng. Lấy tốc độ tuyệt luân bạo rút về mấy chục dặm nơi xa.

Nhìn thần hoả rợp trời, hắn sắc mặt dĩ nhiên không còn tia

khinh thị tuỳ ý, mà trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều. Nhưng mà, nghiêm túc là nghiêm túc, người ta không nhìn ra được một chút sợ hãi nào trong hắn. Dường như, Thượng Cổ thần hoả này cũng không đủ để làm cho hắn lo sợ.

Cẩn thận giao Anh Vũ trong tay cho tiểu hoà thượng, hắn lần nữa vọt lên bầu trời ngưng mắt nhìn tới, mang theo từng tia chiến ý mãnh liệt vô cùng.

Mà tại vị trí trung tâm của biển lửa, không gian trống rỗng nhẹ trôi. Mặc kệ phía ngoài là hoả diễm cuồng bạo như thế nào, dũng mãnh đến làm sao, cũng chỉ có thể nhẹ nhàng vờn quanh không gian đó. Một cái thân ảnh lơ lửng ngự không ở giữa, trên thân thể mơ hồ quấn quanh một ngọn lửa trắng nhàn nhạt. Mỗi một lần quang mang lướt qua, đều làm cho biển lửa cuồng bạo khuếch trướng ra bên ngoài.

Bạch Khôi lúc này, dường như đã không còn là bản thân hắn nữa. Đôi mắt vốn sắc lẹm thần thái, giờ đây chỉ còn lại một màu mờ đục trắng ngà, bùng cháy rực rỡ vô cùng.

- Vạn cổ khế ước… Ta lúc này nên gọi ngươi là Bạch Khôi, hay là Phần Diễm đây?

Nhìn biến hoá của Bạch Khôi, người thần bí cười cười mở miệng. Một lời để cho rất nhiều chìm vào sương mù, dĩ nhiên không thể hiểu được hàm ý trong đó.

- Bao nhiêu kỷ nguyên… ta rốt cục trở về. Một thế này, ta tất đồ Thiên.

Phía bên kia, Bạch Khôi dường như không hề để ý đến sự tồn tại của người thần bí. Ngược lại thẫn thờ ngự không, cúi đầu tự mình thì thào trong miệng, hai bàn tay nắm mở giơ lên trước mặt. Một hồi sau, ánh mắt hắn mang theo hoài niệm nhìn về bốn phương đại địa, lại nhìn về phía bầu trời mà giận giữ điên cuồng.

Theo lời hắn mà ra, thiên địa này lâm vào một trận oanh minh rung động. Bầu trời vốn âm u đột nhiên trở nên sáng sủa vô cùng, so với ban ngày còn sáng hơn vô số lần, rực rỡ chói mắt.

Cảnh tượng này khiến cho rất nhiều người kinh hãi, sắc mặt trắng bạch không còn giọt máu, thậm chí có kẻ run run ngã ngồi xuống đất, không còn dám nhìn trời cao.

Cảm xúc thăng hoa về sau, Bạch Khôi rốt cục nghiêng đầu nhìn về phía người thần bí, nhếch môi cười quỷ dị:

- Ngươi chính là kẻ bức hắn phải gọi ta thức tỉnh?

Người thần bí nhìn chằm chằm Bạch Khôi không hề nói một lời, tựa như mặc nhiên thừa nhận.

- Vậy thì chết đi thôi…

Nhận được đáp án từ đối phương, Bạch Khôi nhẹ gật đầu, đại thủ lần nữa vươn ra. Vẫn là một chiêu đơn giản, nhưng so với trước đây lại khác biệt một trời một vực, cách biệt đến không thể nào đo đếm.

Một chiêu mang theo biển lửa cuồn cuộn, biến thành chân long cuồng mãnh phá không mà qua, không gì cản nổi.

- Hừ! Nếu như ngươi chân chính thức tỉnh, ta còn phải lo sợ một hai. Chẳng qua chỉ là dựa vào linh phách của hắn để hiển thế trước thời hạn mà thôi, còn chưa đủ thành đạo.

Người thần bí quát lên, lần đầu tiên ra tay mà thân thể động. Song chưởng hắn đột nhiên mở ra, phía sau lưng bỗng nhiên phát ra một tiếng rống trùng thiên, tựa như muốn phá tan toàn bộ phiến không gian này.

Tiếng rống vừa ra, một cỗ khí tức cuồng bạo từ thân thể hắn bùng nổ. Kèm theo sự xuất hiện của khí tức, biển lửa vốn hoá

thành chân long công kích cũng phải trở nên rung động.

- Thế gian vạn bảo lấy Kiếm làm Vương! Vạn ác hồng trần lấy Ma làm Đạo. Ngươi đường này, đạo này, chính là vì Kiếm Ma Chi Đạo, Ma hoàng lâm thế.

Trời đất thinh không lúc này như có như không vang lên một lời ấy, quấn quanh mãi mãi không tiêu tan. Hắc kiếm trong tay người thần bí lâm vào bạo động dữ dội, ma khí tựa sóng lớn trong biển rộng cuồng điên gào thét. Một đạo ma kiếm khổng lồ cao cả ngàn mét như đại biểu thiên phạt, phách thế mà qua.

Chân long hoả diễm cùng hắc kiếm va chạm vào nhau, khiến cho trăm dặm thiên không cũng vì đó mà thất sắc. Tiếng ù ù đùng đùng kéo dài, không gian lúc này tựa như tấm kính bị người đập toái nát, vỡ ra từng khối từng khối loạn lưu vương xuống bầu trời.

Trong khoảnh khắc sau đó hoả diễm nổ tung, hơi nóng huỷ diệt cuộn trào ra tứ phía. Thinh không lúc này tựa như có ai đó kéo xuống thái dương, rực rỡ và bỏng rát. Rất nhiều người bên dưới thần sắc hãi nhiên, điên cuồng liều mạng chạy trốn.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 207: Thiên Tà Tịch Diệt

Kiếm quang đầy trời vạn thiên sụp đổ, hoả diễm phần thiên hư không băng diệt. Ma kiếm cùng thần diễm va chạm, kinh phá bầu trời, uy chấn cửu thiên thập địa.

Phanh!

Giữa thiên địa vang vang tiếng oanh minh, khiến cho người ta có cảm giác trời cũng muốn sụp. Trong khoảnh khắc mà thôi, lực lượng bộc phát ra quá mức kinh tâm động phách, khiến cho quỷ khóc thần gào.

Lực lượng huỷ diệt còn chưa kịp tán đi, hai cái bóng người đã lần nữa lâm vào đại chiến. Thỉnh thoảng lại tuôn trào ra thần hoả, văng ra kiếm khí cuồng điên. Cường đại khí lãng khuấy động khắp trời đất, như muốn quét sạch toàn bộ đại địa, song phương cường đại đến khó có thể hình dung.

Hôn thiên ám địa cũng không biết trôi qua bao lâu thời gian, phảng phất như rất lâu sau đó, hai người mới lần nữa tách ra, đối lập ngự không trên một phiến trời.

- Không hổ là tồn tại Thượng Cổ… Dù cho chỉ thức tỉnh một chút ít cũng cường đại đến khó tin.

Người thần bí nhẹ than, trên thân thể xuất hiện vô số vết thương chồng chất, máu tươi chảy dài. Đương thời có thể khiến hắn bị thương đến mức này, ngoài chủ nhân ra quả thực khó mà tìm ra được người thứ hai. Nhất là khi hắn đoạt được đại tạo hoá trong động phủ, đột phát Hoá Linh cảnh giới.

- Ta có một kiếm, từ lúc lĩnh ngộ đến bây giờ còn chưa bao giờ thi triển qua. Vừa hay có ngươi ở đây, thử tiếp một kiếm của ta xem thế nào!

Nói ra một lời, thần sắc của hắn bỗng trở nên nghiêm túc hẳn. Hắc kiếm trong tay bị hắn nắm chặt, giơ lên trời cao. Gió nhẹ vờn quanh, mới đầu còn chầm chậm nhẹ nhàng, sau đó là vù vù phần phật như giông bão, cường độ ngày một khủng bố như rời sông lấp bể.

Khởi đầu là gió, tiếp đến là ma. Ma khí quanh thân hắn đản sinh, cuồn cuộn đem thiên không nhuộm tối. Sau lưng hắn vang lên tiếng thét dài, rung động khắp cửu thiên thập địa. Chỉ thấy giữa thiên không lúc này ngập chìm trong vô tận ma khí, sát na sau tiếng thét chợt ngưng tụ ra một cái hư ảnh khổng lồ, đỉnh thiên lập địa.

Đó là một cái bóng hình cực kỳ to lớn, quanh thân mang theo từng cỗ tang thương chi khí, tựa như đến từ vạn cổ thời không. Mỗi một nhịp hô hấp của hắn, thinh không đều gây nên gió lốc mây mù, mỗi một cái chớp mắt đều làm cho thiên địa chập chùng khi sáng khi u, mỗi một nhịn tim đập đều khiến cho trời đất rung lên như tuỳ thời sụp đổ.

Dường như trời đất lúc này, đều bị sự tồn tại của hắn làm cho sợ hãi. Xung quanh thân thể hắn, ma khí cuồn cuộn một màu đen đặc, trở thành một vòng xoáy cắn nuốt cả thương mang. Cường đại khí tức hạo đãng mà qua, mạnh mẽ đến mức để cho đất trời lúc này cũng phải lặng xuống, an phận thủ thường.

- Thiên Tà Tịch Diệt…

Trong hư không yên tĩnh bỗng nhiên truyền ra bốn chữ, vang vang khắp đất trời. Từng thanh âm cứ thế văng vẳng, đánh sâu vào từng ngõ ngách, thậm chí là tận trong linh hồn tu sỹ, để lại một dấu ấn chẳng thể nào phai nhoà.

Hôm ấy, đã có người đánh ra một chiêu – Thiên Tà Tịch Diệt.

Nếu như năm xưa cổ nhân cho rằng thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu. Thì lúc này đây trước một chiêu kiếm này, thiên địa cũng chỉ là cỏ rác.

Thiên Tà… Thiên Tà… một khi Thiên tà, tất sẽ tịch diệt.

Hắc kiếm chém qua, tốc độ không nhanh chút nào, nhưng lại như đem toàn bộ thinh không đóng băng, khiến người ta không thể nào động đậy nổi. Mà nơi lưỡi kiếm, đi đến đâu không gian run rẩy đùng đùng nổ nát đến đấy, thanh âm toái nát vang vọng đất trời.

- Khí tức này… Trấn Đạo Kiếm, Kiếm Ma Chi Đạo… Ngươi… Ngươi là…

Trước một chiêu kiếm này, Phần Diễm bên trong Bạch Khôi thần sắc đột nhiên biến trướng, lộ ra hoảng sợ vô cùng. Thậm chí lời nói tuôn ra còn không đủ khí lực, lẩy bẩy chẳng hết lời. Lấy một tồn tại Thượng Cổ như Phần Diễm đều bị doạ sợ đến mức nói không nên lời, có thể thấy Thiên Tà Tịch Diệt khủng bố đến mức nào.

Phần Diễm, với tư cách một tồn tại đã từng chìm nổi trăm ngàn vạn năm, đã từng tham gia vạn cổ chi chiến, kiến thức của hắn tự nhiên khủng bố vô cùng. Lẽ dĩ nhiên, hắn cũng nhận biết được lai lịch của một chiêu kiếm này, thậm chí đã từng tận mắt chứng kiến nó uy lực, một chiêu kiếm để lại cho hắn một ký ức khủng khiếp, mãi mãi không thể phai nhoà.

Thiên Tà Tịch Diệt, thức thứ hai trong Trấn Đạo Kiếm pháp, một thời rực rỡ khắp chiến trường Thượng Cổ. Một cái tên mà khi nghe tới, bất cứ cự đầu nào cũng phải hãi nhiên biến sắc, không dám nhiều lời.

Kẻ sáng tạo ra Trấn Đạo Kiếm pháp là người có lai lịch vô cùng thần bí, không một ai rõ ràng. Chỉ biết hắn năm đó một đường đi theo Kiếm Ma Chi Đạo, đánh khắp chiến trường không địch thủ. Là một tồn tại khủng bố tuyệt luân, dù cho chư thiên thần ma, thánh thần bất tử đối với hắn cũng chỉ là sâu kiến.

Cũng vì nguyên nhân này mà Phần Diễm trở nên thất thố như thế. Bởi hơn ai hết, hắn rõ ràng bản thân trước tồn tại như thế này chẳng khác nào cỏ rác, không có tư cách sánh cùng. Càng đáng sợ hơn là, hắn lúc này như đoán ra được một chút bí mật liên quan đến lai lịch của tồn tại kia, một bí mật kinh thiên động địa mà hắn không thể nào tiêu hoá nổi.

Một kiếm tới, thiên hà băng, đại địa diệt, không có một bất cứ thứ gì có tư cách tồn tại. Trong nháy mắt không gian xuất hiện loạn lưu, nơi kiếm chém qua, thời không đều là đoạn đứt, hóa thành mênh mông không gian đổ nát.

- Thương!

Coi như Phần Diễm là tồn tại Thượng Cổ, sức mạnh khủng bố đến mức nào cũng khó lòng mà chống đỡ, hướng về phía huỷ diệt mà đi. Vốn là thần diễm phần thiên, lúc này tựa như ngọn đèn trước gió, lay lắt yếu ớt đến vô cùng. Trước vô thượng kiếm đạo khí tức, Phần Diễm đều như bị chém ra bản nguyên, toả ra thần quang sáng chói.

Chỉ có điều, Phần Diễm thuỷ chung không phải kẻ yếu. Trước nguy cơ sống còn, hắn điên cuồng thúc dục ra chân mệnh bản nguyên, đốt cháy không gian hòng tìm đường đào thoát. Một thoáng thần diễm tuôn ra, thiên địa như lâm vào trong hỗn độn trắng xoá. Không gian cháy ra một lỗ hổng đen ngòm, lôi điện cửu trùng thiên.

Không bỏ lỡ cơ hội đào sinh, Phần Diễm cắn răng chịu mất đi một phần thân thể của Bạch Khôi, chớp mắt chui vào đường hầm

thời không biến mất khỏi thiên địa này.

Mất đi đối tượng công kích, bóng kiếm nương theo quán tính mà đi, trảm mạnh lên đại địa. Một cỗ hủy thiên diệt địa dư âm từ lòng đất bộc phá khuấy động ngược lên cửu thiên, toàn bộ trời đất đều lâm vào ầm vang bạo nổ.

Đại kiếp nạn huỷ diệt, khiến cho toàn bộ người quan chiến như nhập vào ác mộng kinh khủng nhất, liều mạng chạy trốn đến khu vực an toàn.

U! U! U!

Huỷ diệt qua đi, không gian chỉ còn lại tiếng u u rung động. Không rõ là do thiên địa run rẩy mà ra, hay là do tai người bị chấn hỏng không còn nghe được nữa.

Cũng không biết trôi qua thời gian bao lâu, khi mà bụi mù hoàn toàn lắng xuống, một vùng đất hoang tàn mới lộ diện ra bên ngoài. Từ trong bừa bộn đất đá, từng cái tu sỹ chật vật bò ra ngoài, sắc mặt tái nhợt hoảng loạn đến không nói nên lời. Bọn hắn mặc dù rất may mắn, đều từ trong kiếp nạn mà giữ được tính mạng, thoát khỏi bàn tay của thần chết, nhưng là tuyệt nhiên không có một kẻ nào cao hứng.

Oanh, oanh!

Đúng tại thời điểm này, khi mà tất cả đều nghĩ mọi chuyện đã kết thúc, trên bầu trời đột nhiên lại vang lên tiếng nổ lớn kéo dài.

Kéo theo tiếng nổ rung trời, toàn bộ đại địa vốn hôn ám lúc này đột nhiên trở nên bừng sáng. Từng tia chớp cuồng điên phách động, xoẹt qua trời đất như muốn đánh nát thiên khung.

Cả thiên địa lúc này đột nhiên xuất hiện một cỗ hơi thở nặng nề, đè ép cả thương thiên xuống dưới. Người ta bỗng nhiên nhìn thấy một cái bàn tay từ thương khung duỗi xuống, như kích nát

đất trời. Vạn vạn tia chớp xung quanh vốn mạnh mẽ như thần long xuất kích, đều bị một chi bàn tay này quất nát, không thể nào phản kháng.

Một cái bàn tay, lúc này tựa như đại biểu ý chí của thương thiên, đem thiên địa vạn vật đều sinh sinh nắm xuống. Tựa như, chỉ một ý niệm cũng có thể đem vạn vật sinh linh tiêu diệt. Toàn bộ lực lượng của Cửu U Chi Địa lúc này đều hướng về bàn tay tụ tập tới, khiến cho khí tức của nó càng trở nên thần thánh, như trở thành chúa thể càn khôn, thiên địa kẻ sáng thế.

Một màn này diễn ra tại Cửu U Chi Địa, nhưng ảnh hưởng lại to lớn đến vô cùng. Thậm chí trên toàn bộ Nguyên Giới, dù ở bất cứ nơi đâu cũng có thể nhìn tới được dị biến, nhìn tới được bàn tay này.

Dị tượng khủng bố làm kinh hãi hết tất thảy vạn vật sinh linh trên Nguyên Giới, vô số cự đầu tồn tại cũng đều hai chân run rẩy, lắp bắp nhìn về thinh không.

- Trấn Ma Thủ… Thiên Không Trấn Ma Tháp đã bao nhiêu năm không có phong ấn qua Ma, hôm nay lại muốn tới sao.

Tại một nơi nào đó của Thiên Nguyên Đại Lục, Lâm Thanh Phong thần sắc ngưng trọng nhìn qua bầu trời. Hơn ai hết, ông hiểu rõ được lai lịch cùng mục đích xuất hiện của bàn tay này. Một bí mật kinh thiên của Nguyên Giới mà chỉ khi đạt đến Quy Nguyên, ngươi mới có tư cách để chạm tới.

Mà bên trong Cửu U Chi Địa, chi bàn tay này vừa xuất, liền hướng về nơi người thần bí đang đứng mà qua. Năm ngón tay to lớn như năm ngọn núi khổng lồ, chớp mắt như hoá thành lồng giam chộp lấy người thần bí.

- Thiên Địa Ác Ma… Thiên Không Trấn Áp!

Một lời vang vọng không biết tự phương nào vang ra, tựa như từ trời, cũng tựa như từ đất không thể nào nắm bắt. Một lời đại biểu thiên địa thẩm phán, một tay như đại biểu thiên địa chi quân, muốn đem ác ma trấn áp.

Ma Thần Hoàng Thiên - Đình Kiên

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 208: Thiên Không Trấn Ma Tháp Xuất Thế!

Nhìn một màn trước mắt, người thần bí lần đầu tiên sắc mặt trở nên ngưng trọng. Bóng ma khổng lồ đằng sau nương theo huy động của hắn mà vung lên hắc kiếm, đón lấy hư ảnh bàn tay. Tiếng đinh đang vang vọng khắp đất trời, nổ ra vạn vạn đạo năng lượng loạn lưu.

Nhưng dù cho hắn có mạnh đến thế nào đi chăng nữa, cũng chưa đủ để chống đối lại toàn bộ thiên địa này. Dưới sức mạnh vô biên của hư ảnh bàn tay, từng đạo pháp tắc phong cấm tuôn ra, hoá thành vô số sợi xích hoàng kim, dũng mãnh đâm xuyên qua bóng ma, ghim vào thân thể người thần bí.

Leng keng! Leng keng!

Tiếng xích sắt vang dội, chớp mắt như bị người kéo căng về khắp phía, khiến thân thể hắn bị ghìm chặt lên giữa không gian, không thể nào động đậy. Sát na sau đó, một cái lồng giam ánh sáng tự hư không bất chợt hiện lên, bao bọc thân thể hắn vào chính giữa. Mà những sợi xích hoàng kim kia, chính là từ bát phương vách lồng treo tới. Phù văn trận trận lớp lớp, huyền ảo không thể nào diễn tả.

Theo sự xuất hiện của lồng giam, một cỗ khí tức thần thánh ngập tràn không gian, ẩn theo từng tia thiên địa trấn áp. Cường đại như người thần bí, lúc này cũng không còn một chút phản kháng, thậm chí hắc khí trên khuôn mặt cũng đều tán đi, để lộ ra chân thân của hắn.

Thật không ngờ, hắn lại chính là Vân Vũ.

Cũng may, khi mà chân thân của Vân Vũ hoàn toàn lộ ra, hư ảnh bàn tay đã nắm chặt lấy lồng giam rồi tiêu biến khỏi hư không. Một màn diễn ra quá nhanh khiến cho không ai có thể nhìn ra diện mục thật của hắn.

Oanh! Oanh!

Đương thời điểm hư ảnh bàn tay biến mất, không bao lâu sau, đất trời lần nữa lâm vào chấn động. Mặt đấn run rẩy gần như hình thành sóng lớn, cuồn cuộn không ngừng. Giống như tại phía dưới mặt đất có thứ gì đó vô cùng to lớn đang chuyển động, kéo theo dị biến.

Phóng mắt ra phương xa, nơi vừa nãy còn là bốn bề đất phẳng, giờ đây đã nổi lên một hòn đất khổng lồ, suýt chút nữa che rợp cả bầu trời.

Răng! Rắc! Rắc!

Tiếng đứt gãy giòn tan, một vùng đất trải dài trên hòn đất bị nhô lên gãy nát, phá ra vô số khe nứt chạy dài từ đỉnh xuống chân. Trong nháy mắt khe nứt hình thành, vô cùng vô tận thiên địa linh khí như phá ngục mà ra, nồng đậm đến không thể nào tưởng tượng nổi, thậm chí tại vết nứt đã sớm ngưng thành chất lỏng, tinh tuý vô cùng.

- Là Thiên Không Trấn Ma Tháp, nó thực sự xuất thế rồi!

Chẳng biết có ai đó hô lên, khiến cho toàn bộ mọi người có mặt đều giật mình.

Rầm! Rầm! Uỳnh!

Vết nứt vỡ ngày một mở rộng, từng khối từng khối đất đá khổng lồ như dòng lũ từ trên cao lăn xuống, san bằng bất cứ thứ gì

tồn tại trên mặt đất, ngay cả đại sơn cũng không ngoại lệ, chớp mắt tan thành mây khói.

Kinh biến như tận thế, uy lực phát ra đáng sợ vô cùng, doạ cho không biết bao nhiêu người sắc mặt trắng bệch. Thời điểm này, người ta mới chính thức minh bạch Thiên Không Trấn Ma Tháp xuất thế là đáng sợ cỡ nào.

Hơn nửa ngày thời gian, khi mà đất đá hoàn toàn bị rũ bỏ, không gian mới dần dần an tĩnh lại. Chỉ thấy nơi phương xa, một cái chân tháp khổng lồ treo ở trên không trung, huyền ảo xoay tròn. Toà tháp này lớn tới mức, ở phía dưới người ta chỉ nhìn thấy được đến ba tầng, những tầng còn lại đều chìm trong mây mù cuồn cuộn, không thể nào nhìn thấu.

Nhưng là, dù cho chỉ nhìn thấy được ba tầng cuối, người ta vẫn cảm nhận được quanh nó khí tức. Là từng cỗ ma khí đậm đặc, ác khí cửu trùng thiên, mỗi một lớp luỹ chồng lên nhau, tựa hoá thành biển lớn cuồn cuộn thét gào.

Loại khí tức này tràn đầy tính huỷ diệt cùng bạo nổ, khiến cho người lạnh gáy, hít thở không thông. Cũng may là, chúng đã bị Thiên Không Trấn Ma Tháp trấn áp, không thể nào bạo phát ra ngoài. Nếu không, chỉ sợ toàn bộ tu sỹ trẻ tuổi có mặt ở đây đều đã bị phách chết.

Yết! Yết! Yết!

Đương thời điểm mọi người còn kinh sợ trước sát khí, hai cánh cửa sắt dưới tầng một bỗng nhiên bị mở ra, tản mát ra hào quang chói sáng. Sát na sau đó, ánh sáng như sóng lãng lan tràn ra bốn phương tám hướng, bao phủ lấy toàn bộ thế giới Cửu U Chi Địa.

Nương theo nguồn sáng, một cỗ hấp lực bất chợt xuất hiện bao quanh lấy tu sỹ. Lúc này đây, dù cho Nguyên Đan hay Hoá

Linh, đều không thể khống chế được bản thân, trở nên thân bất do kỷ, bị hấp lực cuốn bay vào trong cửa tháp.

Hơn ba trăm năm, một trong những bí ẩn lớn nhất của Nguyên Giới, đệ nhất cơ duyên của Cửu U Chi Địa – Thiên Không Trấn Ma tháp một lần nữa xuất thế.

Khác với ba trăm năm trước chỉ có một mình Lâm Thanh Phong đi vào, hôm nay, gần như toàn bộ thiên kiêu trẻ tuổi của đại lục đều tiến tới. Liệu họ có thể sống sót trở ra, có đoạt được cơ duyên như Lâm Thanh Phong, trở thành nhất đại cường giả. Hay là trở thành hạt bụi, táng thân tại nơi này, trong dòng sông lịch sử?

Thời gian, sẽ trả lời tất cả!

…

Một năm sau!

Không gian rộng lớn, mênh mông vô cùng vô tận. Một cái dòng xoáy năng lượng phiêu động quấn quanh thân ảnh của một người. Thi thoảng lại nổi lên từng đợt dị sóng, khiến cho năng lượng sôi lên sùng sục, bạo liệt thành lớp lớp loạn lưu khí tức.

Ngồi tĩnh toạ giữa trung tâm dòng xoáy, thân ảnh hai mắt nhắm nghiền, tóc trắng phiêu dương. Hắn cứ thế bình hoà, ngồi im không động đậy dù chỉ một chút, chẳng biết đã bao lâu thời gian trôi qua vẫn thế. Nếu chẳng phải sắc mặt hắn hồng thuận tràn đầy sức sống, người ta còn nghĩ đây là một cái xác chết.

Không ai khác, hắn chính là Hoàng Thiên.

Phanh!

Không biết tự nơi nào vang lên tiếng va chạm chói tai, khiến cho không gian nơi này vốn bình hoà đột nhiên lâm vào hỗn loạn. Dòng xoáy năng lượng tựa như thần long thức giấc, cuồn cuộn

xâm nhập vào mi tâm của Hoàng Thiên. Sự cố bất ngờ này khiến cho sắc mặt hắn trở nên biến trướng, tràn đầy đau đớn cùng thống khổ.

Chỉ thấy nơi đại não hắn phát ra kỳ sắc, gần như trở nên trong suốt đi. Qua ánh sáng mờ ảo, người ta rất dễ nhìn thấy được nguồn cơn của mọi vấn đề. Đó là một viên vô sắc thần châu đang toả ra quang mang mãnh liệt, mà hấp lực khổng lồ cũng từ nó mà phát ra.

Nếu như có đủ năng lực để nhìn xuyên qua ánh sáng, liền có thể thấy được vô số tinh quang bên trong thần châu lúc này đây đều đã ngưng tụ lại thành một thể, thấp thoáng toát ra hơi thở của sinh mệnh, ngập tràn hỗn độn bản nguyên cuồng bạo, như muốn phá thể mà ra.

Hoá đan thành linh, đây là dấu hiệu của tu sỹ sắp đột phá Hoá Linh cảnh giới.

Phanh!

Lại một tiếng va chạm nữa vang lên, đinh tai nhức óc. Bên trong Hỗn Nguyên Đan, hơi thở sinh mệnh của linh ngày một mạnh mẽ, nương theo đó là từng đợt công kích lên vách màng thần đan.

Nói là công kích, nhưng không đồng nghĩa với việc huỷ diệt Nguyên Đan, mà chỉ là mở ra một cánh cửa, giúp cho linh có thể phóng xuất ra ngoài, nhận được sự tẩm bổ trực tiếp từ thiên địa. Một khi lớp vỏ không còn giam cầm được nó nữa, liền là thời điểm nó xuất thế - Hoá Linh!

Chỉ đến thời điểm khi linh sinh thần mới gọi là hoàn toàn trưởng thành, nguyên thần sẽ không cần sự bảo vệ của nguyên đan nữa, từ đó phá kén mà ra. Thành tựu Sinh Thần Cảnh.

Năng lượng bị hấp thu ngày càng khủng bố, sinh mệnh bên trong Hỗn Nguyên Đan lúc này gần như trở thành hố đen, hấp lực ầm ầm bạo phát đến điên cuồng. Tiếng phanh! Phanh vang lên ngày một nhanh, đem không gian nhộn nhịp âm vang sáng chói.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, linh mặc dù mạnh, nhưng Hỗn Nguyên Đan cũng không phải là yếu. Phải biết năm đó, khi mà Hoàng Thiên ngưng tụ ra nó chính là ngộ ra từ diễn hoá của Vũ Trụ Hỗn Độn. Tiềm ẩn trong mình quy tắc của vũ trụ thời không, Hỗn Nguyên Đan chẳng khác nào một vũ trụ thu nhỏ, cường đại đến không thể nào đo đếm.

Cũng vì nguyên nhân này, mặc cho linh bên trong có hấp thu thêm bao nhiêu năng lượng, có công kích bao nhiêu lần. Vách màng nguyên đan vẫn như cũ chẳng hề lay chuyển, vững trãi tựa thần sơn Thượng Cổ.

Tựa như thần thú bị nhốt trong lồng giam, càng vùng vẫy thì càng bị siết chặt. Hai lực lượng đối nghịch xung đột, bạo phát ra hạo đãng khí tức huỷ diệt. Nếu chẳng phải bên trong không gian thức hải còn có Ma Thần Thái Cực Đồ và Thiên Kiếm trấn áp, chỉ sợ đã bị năng lượng bạo phát ra huỷ diệt hoàn toàn.

- Phanh!... A...!

Tranh đấu kéo dài đến một giới hạn rồi cũng phải kết thúc, một tiếng va chạm đinh tai nhức óc lần cuối cùng vang lên. Hoàng Thiên ngửa mặt thét lên một tiếng thống khổ tự tâm can rồi gục người xuống, thất khiếu cùng mi tâm của hắn đều rỉ ra máu tươi đậm đặc, doạ người vô cùng.

Phát ra từng nhịp thở khó khăn, nơi mũi hắn bắn ra vô số tia máu tươi đỏ lòm. Hai mắt hắn trợn trừng vì đau đớn, mang theo một cỗ không cam lòng chi ý.

Lo âu trước kia giờ đã thành hiện thực, một trong những cánh

cửa quan trọng nhất của đời tu sỹ, vậy mà đã khép lại ngay trước mắt hắn. Nguyên Đan vô khuyết, hoá linh bất thành.

Hắn vậy mà lại thất bại, không thể nào đột phá Hoá Linh cảnh giới.

Chương đầu tiên đánh dấu cho sự trở lại! Ngày mai đi thực tập rồi, có ai vào động viên tác với ah. Run quá đi!

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 209: Đường Khác - Đạo Không Cùng

Thiên Không Trấn Ma Tháp, một trong những tuyệt đỉnh chí bảo của Nguyên Giới. Mang trong mình sắc màu huyền thoại xa xưa, cổ lão hơn bất kỳ tồn tại nào khác trên đại lục.

Đã hơn hai năm kể từ thời điểm xuất thế, nó vẫn như thế bất động trên không, sừng sững giữa bầu trời Cửu U Chi Địa. Hai năm thời gian, cảnh vật xung quanh đã có những biến đổi đến chóng mặt. Vết nứt khổng lồ trên mặt đất lúc này đây đã trở thành một hồ nước mênh mông, được bao bọc xung quanh là vô vàn loài thực vật mới. Tử quang chớp loè ẩn hàm trong từng chiếc lá.

Dưới sự ảnh hưởng từ thiên địa nguyên khí cùng ác ma sát khí từ toà tháp, mỗi một cành cây ngọn cỏ nơi đây đều trở nên dị biến. Dung hoà bên trong hai luồng lực lượng tương khắc, chúng bất giác hoá thành những loài thảo dược đặc biệt nhất mà không nơi nào có được.

Khung cảnh cứ thế nhẹ nhàng yên tĩnh, cho tới khi phương xa bỗng nhiên loé ra hồng quang rực rỡ. Một cái nam tử thanh niên tựa như từ hư không sinh ra, đạp lên không gian mà đứng.

- Ha ha! Hoá Linh trung kỳ, Hoá Linh trung kỳ… Thật không ngờ chỉ mất hai năm thời gian, bổn thiếu gia liền có thể đột phá tới Hoá Linh trung kỳ.

Còn không kịp nhìn nhận xung quanh, kẻ này đã ngửa mặt lên trời cười lớn, thần sắc không hề che giấu sự hưng phấn tột cùng. Dĩ nhiên, ở độ tuổi như hắn đột phá Hoá Linh trung kỳ là một điều

cực kỳ đáng tự hào. Điều này vốn chẳng có gì đáng nói nếu như không kết hợp với khuôn mặt xấu đến đáng thương của hắn. Khung cảnh lúc này chẳng khác nào một con khỉ đột đang ngự không mà cười vậy.

- Chỉ đột phá đến Hoá Linh trung kỳ mà khiến ngươi tự đắc đến như vậy sao?

Đang thời điểm mà hắn kêu gào hưng phấn, một cái thanh âm lành lạnh đã cắt ngang, giọng điệu cực kỳ khó nghe.

Chỉ thấy phía trước không biết tự lúc nào xuất hiện thêm một thân ảnh cao gầy mặc trường bào trắng. Người này này tuổi tác có lẽ còn nhỏ hơn tên kia vài tuổi, khoảng mười bảy mười tám tuổi gì đó. Không giống với vẻ non nớt trên mặt, thân thể hắn lại toát ra sự trưởng thành chín chắn, mang theo khí tức long hành hổ bộ mà không phải ai cũng có được. Đặc biệt nhất là đôi mắt sâu, toát ra một nét trầm ổn hơn người, thậm chí trầm ổn đến mức người ta có cảm giác âm lãnh và ác độc.

- Thiếu gia, ngươi cũng đã hoàn thành hấp thu?

Trông thấy thanh niên, tên mặt khỉ sắc mặt chợt biến, nụ cười trên môi rất nhanh ngưng lại, cẩn thận đạp không bay tới.

- Thiên tư có hạn, không thể hấp thu thêm nữa nên bị trục xuất.

Tên thanh niên trẻ tuổi nhẹ liếc qua, nhàn nhạt trả lời.

- Thiếu gia đừng bi quan, ngươi khi đó đi vào sớm hơn ta đến năm tháng…

Nhanh chóng đứng về phía sau tên thanh niên trẻ tuổi, tên thanh niên mặt khỉ cười cười tâng bốc. Thế nhưng còn chưa kịp nói hết câu, đã bị thiếu gia của mình cắt ngang:

- Đừng lấy ngươi ra để so sánh với ta!

Thấy thái độ của thiếu gia đã trở nên giận giữ, tên thanh niên mặt khỉ thoáng kinh hãi, vội vàng ngậm miệng không dám nói thêm gì.

Không khí nhất thời lâm vào tĩnh lặng, tên thiếu gia ánh mắt ngưng tại chân trời, tựa như đang suy tính việc gì đó. Một hồi sau, hắn mới quay người nhìn về phía Thiên Không Trấn Ma Tháp, mở miệng nói:

- Sư huynh thiên tư vô địch, có lẽ phải mất thời gian rất lâu nữa mới xuất quan, ngươi ở lại đây chờ. Báo với huynh ấy rằng ta đi Huyết Mang tìm Thương Sinh Đạo Tâm Đồ trước.

Nhắc đến cái tên Thương Sinh Đạo Tâm Đồ, thần sắc của cả hai người đều không hẹn mà trở nên nghiêm túc vô cùng. Dường như, thứ đồ vật này có vai trò vô cùng quan trọng đối với bọn họ.

- Chú ý thu liễm một chút cho ta, tuyệt đối không được gây hấn cùng kẻ khác. Đặc là mấy kẻ mạnh như Bạch Khôi, Đinh Phàm, kể cả Anh Vũ cùng tên nhóc tiểu hoà thượng… ngươi hiểu chứ?

Có vẻ không hoàn toàn yên tâm với thủ hạ của mình, tên thiếu gia một lần nữa dặn dò, vẻ mặt toát lên tia cảnh cáo. Nhìn thái độ này của hắn, hoàn toàn có thể cảm nhận được sát khí, tựa như nếu không nghe lời, hắn sẽ một chiêu vỗ chết thủ hạ của mình.

- Vâng! Thiếu gia cứ yên tâm.

Tên mặt khỉ tuyệt nhiên không dám tỏ thái độ, trịnh trọng gật đầu nhìn thiếu gia rời đi. Mãi cho tới khi thân ảnh thiếu gia biến mất khỏi chân trời xa xa, nét mặt của hắn mới có chút giãn ra. Mang theo một tia không cam lòng và khinh thường.

- Hừ! Xem thường ta? Cái gì Bạch Khôi, cái gì Anh Vũ? Một tên

tàn phế và một tên bại tướng mà thôi, có gì đặc biệt hơn người?

Thở ra vài hơi từ cái lỗ mũi khỉ, tên thanh niên tự mình độc thoại, giọng điệu tràn đầy nhạo báng.

- Ngươi nói ai tàn phế?

Chẳng biết tự đâu vang ra câu hỏi, thanh âm mang theo vài phần gió rét. Nhưng tên mặt khỉ lại tựa như không nhận ra được nguy cơ, hồn nhiên trả lời:

- Ngoài Bạch Khôi ra thì còn ai vào đây, nực cười cho cái gọi là Thượng Cổ thần hoả. Một chiêu của người ta cũng không chống được, còn bị đoạn mất cánh tay… ha ha… A! Là kẻ nào giả thần giả quỷ, cút ra đây cho bổn thiếu gia.

Vốn đang cười, tên thanh niên mặt khỉ lúc này mới nhận ra điều không đúng, a một tiếng biến sắc quát lên.

Lời hắn vừa dứt, phía trước mặt không gian liền lâm vào biến đổi, từng luồng khí đen quẩn quanh nhẹ trôi đi theo gió. Một cái bóng người chầm chậm bay ra, lăng không mà đứng. Trong nháy mắt khi bóng người xuất hiện, toàn bộ không gian xung quanh bỗng có cảm giác như đông kết. Bầu trời nơi đây vốn đã âm u, lúc này càng trở nên hắc ám.

Đây là một thanh niên nam tử cực kỳ trẻ tuổi, nhìn qua chỉ ước chừng mười chín đôi mươi. Nhưng nếu như kẻ nào tinh ý, liền có thể phát hiện trong đôi mắt hắn có một vẻ tang thương không nói thành lời. Tựa như một kẻ đã kinh qua vạn năm tuế nguyệt tẩy lễ, sống qua vạn cổ trường hà thời không.

Tướng mạo hắn tuấn tú phi thường. Dù cho nơi mi tâm tồn tại một vết sẹo dài sâu hoắm, nhưng cũng không làm giảm đi được sự anh tuấn, thậm chí còn tôn lên ở hắn một cỗ hạo nhiên bá khí. Một mái tóc trắng dài quá bờ vai phiêu dương trong gió, tôn hắn lên

như một vị ma thần tuyệt thế.

Hắn đặc biệt là thế, nhưng càng nhìn vào lại càng thấy mơ hồ không rõ. Rõ ràng người ta hoàn toàn cảm giác được sự tồn tại của hắn, nhưng tuyệt nhiên không thể nào lưu được ấn tượng trong trí nhớ. Giống như, hắn chẳng hề tồn tại trên thế giới này vậy.

Cảm giác tà dị ẩn hiện khiến cho tên mặt khỉ có cảm giác lạnh gáy, lông tơ như muốn nổ tung. Hắn mặc dù có chút tự đại, nhưng cũng đủ thông minh để biết thanh niên trước mắt này không phải người thường. Chí ít, hắn còn lâu mới là đối thủ của người ta.

Đưa tinh thần phòng bị lên mức cao nhất, hắn mới cẩn thận mở miệng dò hỏi:

- Không biết vị huynh đệ này là?

Người thanh niên lẳng lặng đứng ở đối diện, ánh mắt quan sát tên mặt khỉ một hồi, không trả lời câu hỏi của hắn mà hỏi:

- Là ai đoạn?

Bị phớt lờ câu hỏi, tên mặt khỉ trong lòng đương nhiên có chút khó chịu. Nhưng khi trông thấy ánh mắt của đối phương, hắn bỗng có cảm giác ớn lạnh không nói nên lời. Thậm chí hai chân đều có cảm giác như mềm nhũn, đứng vững được đã coi như là kỳ tích.

- Không… Không biết! Ta chỉ nghe nói là một tên ma đầu dùng kiếm…

Lắp bắp nói ra, ánh mắt hắn nhìn về thanh niên càng thêm hãi nhiên. Lần đầu tiên trong cuộc đời hắn khi đối diện với một người đồng lứa lại có cảm giác đáng sợ như thế này. Thậm chí so với lão tổ trong tộc còn đáng sợ hơn gấp trăm ngàn lần.

- Kiếm… Ma?

Nghe thấy lời của tên mặt khỉ, người thanh niên chân mày khẽ nhíu, bỗng nhiên bật ra hai từ đó. Dứt lời, hắn hướng về phía đối phương mà chụp tới.

- Khốn kiếp…

Dường như việc cận kề cái chết khiến cho tên mặt khỉ trở nên điên cuồng, hắn hai mắt căng ra, gào lên trong giận giữ. Đồng thời cùng lúc bạo phát ra sức mạnh tiềm ẩn của Hoá Linh trung kỳ thực lực, đánh ra công kích vượt qua cả mức mạnh nhất mà hắn có thể thi triển được.

Nguyên lực hạo đãng, mãnh liệt như sóng lớn vỗ bờ ập về phía thanh niên. Loại công kích này, đừng nói là Hoá Linh trung kỳ, dù cho là Hoá Linh hậu kỳ cũng khó lòng trực diện đối kháng.

Nhưng là, thanh niên mặt không đổi sắc, tùy tiện giang tay chắn ngang cỗ công kích. Cánh tay hắn lúc này chợt như đại sơn Thượng Cổ, sức công phá của sóng lớn có khổng lồ đến mức nào đối với hắn cũng chẳng đáng một xu, dễ dàng bị đập tan thành mây khói.

Năm ngón tay như gọng kìm, chớp mắt đã chộp lấy cổ của tên mặt khỉ, ghim cứng lên cao. Nương theo hành động của hắn, hắc khí xung quanh ngày càng trở nên đậm đặc, kèm theo trận trận sát khí toả ra, như hoá thành vô số băng châm đâm vào trong xương tuỷ.

Hơn nửa ngày sau, thanh niên mới thu hồi cánh tay, thả thân xác vô hồn của tên mặt khỉ rơi xuống mặt đất. Dù cho đã chết, đôi mắt của hắn vẫn trợn trừng mở lớn, toát ra một cỗ sợ hãi từ tận tâm can, tựa như vừa phải trải qua diêm la địa phủ.

- Bạch Khôi… Phần Diễm… Diệp Vọng… Thế giới này ngày càng trở nên thú vị ah.

Tự mình độc thoại, nơi mi tâm của hắn bỗng nhiên loé ra quang mang rực rỡ, huy hoàng chói mắt. Nương theo ánh sánh, cả người của hắn đều thăng hoa cực hạn, tinh khiết vô cùng không có một tia tạp chất.

Chỉ thấy không lâu sau, từ mi tâm hắn bay ra hai viên thần châu rực rỡ. Một viên trong suốt không màu, nhưng bên trong lại ẩn hàm vô tận tinh điểm cấu thành, không khác gì một vũ trụ thu nhỏ. Viên còn lại lại khiến cho người ta có cảm giác hư vô phiêu miểu không thể nào nắm bắt, giống như nó đại biểu cho toàn bộ hư không thế giới, khủng bố vô biên.

Chúng… không ngờ lại là hai viên Nguyên đan!

Vũ Trụ này, từ vạn cổ khai thiên đến nay đã trải qua bao nhiêu niên đại, bao nhiêu tầng lớp sinh linh biến hoá, đây là lần đầu tiên một tu sỹ có thể ngưng tụ hai cái Nguyên Đan.

Nguyên Đan đại biểu một cái tu sỹ bản nguyên, mà bản nguyên thì mỗi một người chỉ có thể có một. Vậy mà lúc này đây, ngay trước mắt này lại có kẻ ngưng tụ được tới hai cái. Nói cách khác, hắn có tới hai bản nguyên. Điều này thật khó lòng mà tin được, thật trái đạo trời, đi ngược lại thiên địa pháp tắc.

Nhưng mà đạo trời thì đã sao? Thiên địa pháp tắc lại thế nào? Mỗi sinh linh trong vũ trụ này đều là độc nhất, quan hệ giữa chúng sinh với vũ trụ cũng là không giống nhau. Tương quan thế giới khác biệt, dĩ nhiên lý giải của mỗi sinh linh đối với thế giới cũng sẽ không đồng nhất. Quy tắc lại là thứ gì mà có thể áp đặt lên vạn vật sinh linh.

Nhị đan cũng tốt, mà cửu linh cũng được, cuối cùng cũng chỉ là đại biểu cho sự truy cầu sức mạnh của tu sỹ, sao phải cứng nhắc khô khan. Biết bao sinh linh tu đạo đến đỉnh phong cuộc đời mới tiếc nuối nhận ra một điều: “Nghịch thiên một đường, chính là đạp trên thiên địa quy tắc mà đi. Đường khác Đạo không cùng, chí

vững thì đạo thông, duy mình ta vô ngã".

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 210: Cửu Đạp Hoành Không Bí

Hắn không ai khác, chính là Hoàng Thiên.

Đã hơn ba năm trôi qua kể từ thời điểm tiếp nhận truyền thừa, mất hơn hai năm ròng rã lĩnh ngộ Hạ Nguyên của Kỳ Môn Độn Giáp, hắn đã thành công nắm giữ được da lông áo nghĩa của cuốn điển tịch này, đồng thời đem động phủ của Đồng Tử Thiên Vương thu vào tay.

Một năm trước, hắn thuận thế đột phá Hoá Linh nhưng rồi thất bại trong gang tấc. Hỗn Nguyên Đan, một thành tựu đã từng khiến hắn tự hào vô cùng, giờ đây lại trở thành tồn tại chắn ngang con đường tu luyện của hắn. Không một ai biết suốt một năm đó, hắn đã trải qua những gì, đã cố gắng đến như thế nào. Để đến bây giờ, hắn có tới hai viên Nguyên đan trong một bản nguyên tu sỹ. Dường như, hắn đã tự mình đi ra một con đường tu luyện mới, một con đường tiền cổ vô nhân, hậu lai vô giả.

Lẳng lặng nhìn hai viên Nguyên đan đang phiêu phù trên không, thần sắc của hắn thoáng trầm xuống, ẩn hiện một tia thở dài tiếc nuối. Không gian xung quanh cũng vì thế bỗng chốc trở nên nặng nề khó tả, tựa như bị tâm trạng của hắn bao phủ mà sinh ra biến hoá.

Mãi tới hơn mười phút sau, hắn mới ngẩng đầu nhìn về phương hướng của Thiên Không Trấn Ma tháp, khoé môi bất giác nhếch lên một đường cong đẹp mắt, nhàn nhạt tự mình thì thào:

- Đây hẳn là Cửu U Phá Thiên tháp đi, không ngờ hiện tại lại

trở thành Thiên Không Trấn Ma Tháp rồi. Dùng chí bảo của Ma Tộc để trấn áp những tồn tại mà các ngươi cho là tà ác, hay cho một cái ý nghĩ.

Sát na sau đó, ánh mắt của hắn nhất thời trở nên lăng lệ sắc bén, một cỗ sát khí bỗng chốc tự người hắn phát ra, tràn đầy tính bạo nổ. Quanh người hắn hắc khí ngưng tụ như sương mù, từng đoàn cô đọng lượn lờ theo từng nhịp thở.

Cỗ khí tức này không là gì khác mà chính là ma khí, một cỗ ma khí tinh thuần đến mức đáng sợ. Nếu như nói ma khí của Kiếm Ma phát ra năm đó là khí tức của một đầu Ma Vương Thượng Cổ, thì cỗ ma khí này chính là khí tức của Ma Hoàng, chúa tể của vạn thế chi ma.

Cỗ khí tức này vừa ra, Thiên Không Trấn Ma tháp phía xa ngay lập tức lâm vào rung động khủng khiếp. Toàn bộ ma khí đang bị trấn áp trong tháp lúc này đây đồng loạt thức tỉnh, điên cuồng bạo phát như muốn phá phong mà ra. Thậm chí trong vô tận ma khí đó, còn có một cỗ phát ra từ chính bản thân toà tháp này, cường đại đến không thể nào hình dung nổi.

Dưới ba động của toà tháp, toàn bộ Cửu U Chi Địa dĩ nhiên không thoát khỏi ảnh hưởng, dư chấn xảy ra đem đại địa đánh cho nứt toác, thiên không sụp đổ, cả thế giới nhất thời như lâm vào tận thế. Một màn diễn biến này quả thực quá đỗi quen thuộc, bởi mới chỉ hai năm trước thôi nó đã từng xảy ra một lần. Khi mà Thiên Không Trấn Ma thủ xuất thế, đem Kiếm Ma Vân Vũ trấn áp muôn đời.

Không hề có sự báo trước, bầu trời Cửu U Chi Địa bạo vỡ thành hai nửa, kéo theo sự xuất hiện một cái bàn tay cực lớn.

Không có một ai có thể ngờ rằng chỉ hai năm thời gian, một tồn tại đỉnh cấp như Trấn Ma Thủ lại phải hàng lâm xuống thế giới này lần nữa, mục đích chỉ để trấn áp một tên tu sỹ nhỏ yếu,

kẻ mà nó cho là ác ma cần phải trấn áp.

Hình dáng của Trấn Ma Thủ so với lần xuất hiện hồi hai năm trước thì không có quá nhiều khác biệt, vẫn mang theo mình khí tức của đất trời, vẫn đại biểu cho ý chí của thương thiên. Nhưng mà, nó lúc này đây đã không còn là hư ảnh nữa, mà là một bàn tay thực sự. Một bàn tay vốn ngưng tụ từ hư vô ý chí, nhưng lại chân thật đến không thể nào thật hơn. Rõ ràng, người thanh niên Hoàng Thiên có vẻ vô hại này đối với nó lại là một tồn tại khủng khiếp hơn Kiếm Ma vô số lần.

- Muốn trấn áp ta? Các ngươi còn chưa có tư cách đó.

Trước nguy cơ bị trấn áp, Hoàng Thiên sắc mặt vẫn thập phần bình tĩnh, không gợn sóng cảm xúc. Chỉ nghe hắn hừ một tiếng lạnh lùng nói, sau đó cước bộ khẽ bước về phía trước.

Giữa muôn vàn thiên địa pháp tắc tù lung, hắn lại chẳng hề bị hạn chế chút nào. Mỗi bước chân đều như đạp lên bậc thang vô hình, từng bước bước lên không trung. Hai bước, năm bước, tốc độ của hắn ngày một nhanh, khoảng cách bước đi cũng càng ngày càng lớn. Thân ảnh cũng theo mỗi bước mà mờ đi, cuối cùng gần như tiêu thất khỏi không gian.

Cũng giống như bao tu sỹ trẻ tuổi khác, hắn tiến nhập vào Thiên Không Trấn Ma tháp. Nhưng mục đích không phải vì đi tranh đoạt cơ duyên, mà là vì muốn cứu ra thủ hạ của mình – Kiếm Ma.

Trấn Ma Thủ mất đi đối tượng trấn áp, chỉ có thể chộp vào khoảng không một cách vô nghĩa, sau đó không cam lòng mà tan biến khỏi bầu trời. Không gian lúc này lại trở về với trạng thái vốn có, chỉ còn vang vang một tiếng cười nhạt, như khinh thị cả đất trời:

- Vì Hoá Linh không thành mà lĩnh ngộ Thời Không Đan. Nhờ

một chữ Vũ biến hoá mà sáng tạo ra Cửu Đạp Hoành Không bí. Một đạp vừa ra, thiên này, địa này đều không thể cản bước. Ha ha ha! Chủ nhân… ngài rốt cục đã trở lại ah…

…

Nơi này là một vùng không gian u tối.

Không phải là một màu đen đặc, mà là một vùng mờ ảo như sương, lững lờ và kỳ lạ đến khó tả. Nó tăm tối, không phải vì không có nguồn sáng, mà là bởi vì bốn phương xung quanh đều rỗng tuếch, không hề tồn tại bất cứ vật chất hữu hình nào. Càng kỳ lạ hơn là, nó nhìn qua mênh mông vô hạn như vậy, mà vẫn cứ tạo cho người ta cảm giác áp bách và chật chội đến vô cùng.

Chẳng biết trải qua bao lâu thời gian, không khí tĩnh mịch ở nơi đây đột nhiên lâm vào dao động. Một cái bóng hình chớp mắt xuất hiện tại nơi đây, trở thành thứ vật chất tồn tại duy nhất trong thế giới này.

Y phục của hắn rất tầm thường, nhưng khuôn mặt lại anh tuấn vô cùng. Nơi mi tâm có một vết sẹo chạy dài, ngăn cách hai hàng lông mày kiếm, đem lại một nét phá cách tràn đầy bá khí. Là Hoàng Thiên.

- Đây là bên trong Cửu U Phá Thiên tháp sao? Lực lượng trấn áp thật mạnh.

Cảm nhận áp lực từ bốn phương ép tới, hắn trong lòng không khỏi thầm than một tiếng. Chỉ là áp lực đơn thuần, nhưng lại cường đại đến đáng sợ. Thậm chí lấy lực lượng nhục thân của hắn bây giờ cũng khó lòng chống đối, cả thân thể đều bị đông cứng lại, không thể nào mà nhúc nhích.

Trong giây lát hắn xuất hiện, bốn phương không gian nơi này cũng lâm vào biến hoá. Bốn vùng khoảng không xung quanh bất

chợt xoắn lại, hình thành bốn vùng lốc xoáy đơn sắc. Nương theo thời điểm lốc xoáy hình thành, lực lượng trấn áp giống như được tăng phúc thêm gấp mấy lần điệp gia, cường hãn vô cùng.

- Grao...!

Đột nhiên, một tiếng rống cực lớn vang lên từ trong bốn vòng lốc xoáy, thanh âm tạo ra từng làn sóng chấn động bạo lan ra khắp phía. Dưới tiếng rống này, Hoàng Thiên đầu óc như muốn nổ tung, chao đảo một hồi mới ổn định lại được thân hình.

Chỉ thấy từ bên trong bốn vòng lốc xoáy tuôn ra vô số sương mù bạch sắc, cuồn cuộn không dứt. Nương theo thời gian, chúng dần dần định hình thành bốn đầu linh thú. Thật không ngờ lại là long, ly, quy và phụng, tứ linh thần trong thần thoại của Nguyên Giới.

Thần long cuộn mình, kỳ lân bạo nổ, huyền quy âm minh và phụng hoàng bá khí. Từ chúng, người ta dễ dàng có thể cảm nhận được một loại lực lượng vô cùng lớn đang toả ra, là lực lượng luyện hoá.

- Luyện hoá? Đại Việt Tâm Linh Huyền Bí điển không hề nói tới Cửu U Phá Thiên tháp có lực lượng này. Là do hậu nhân về sau cải biến lại chăng? Dùng hình thái Tứ Linh để vận hành trấn áp lực lượng, cải biến chúng thành luyện hoá đại trận, thủ đoạn thật cường đại.

Nhìn bốn đầu linh thú đang lao về phía mình, Hoàng Thiên trong đầu liên tục xoẹt qua suy đoán, chẳng mấy chốc đã nhìn ra được cốt lõi của vấn đề.

Trước khi làm ra hành động này, hắn đương nhiên đã phải suy tính rất kỹ lưỡng. Từ ký ức của tên tu sỹ mặt khỉ, hắn biết trường hợp của Kiếm Ma không giống với những người khác. Bởi Kiếm Ma không phải là chủ động tiến nhập vào trong, mà là vì có ma khí

nên mới bị toà tháp này trấn áp.

Tư cách tiến vào khác nhau, đương nhiên không gian được đưa tới cũng sẽ không giống. Vì vậy, muốn cứu được thủ hạ của mình, hắn chỉ có duy nhất một con đường. Đó là giống như Kiếm Ma, thả ra ma khí của bản thân và bị trấn áp.

Hắn xưa nay không phải là người lỗ mãng ngu ngốc. Trước khi dùng thủ đoạn đặc thù này để tiến vào Cửu U Phá Thiên tháp, dĩ nhiên hắn phải hiểu rất rõ toà tháp này. Ít nhất cũng là lưu lại một đường lui, đảm bảo bản thân an toàn trở ra mới được. Nhưng là người tính không bằng trời tính, toà tháp này không ngờ lại bị người động tay động chân, cài thêm rất nhiều bẫy rập.

- Chỉ là lợi dụng lực lượng trấn áp để luyện hoá, chắc chắn không thể nào hấp thu năng lượng. Vậy những, năng lượng bị luyện hoá này sẽ đi đâu?

Bốn đầu linh thú ngày càng áp sát, Hoàng Thiên lại không hề có ý định chống cự lại chúng, ngược lại còn lâm vào trầm tư suy nghĩ. Một thoáng sau, hắn như phát hiện ra điều gì đó, sắc mặt trở nên lăng lệ hơn rất nhiều, bỗng cười gằn trong cổ họng:

- Luyện hoá… hấp thu… Hoá ra là vậy… hay cho một cái âm mưu ác độc. Hay cho một đám người gọi là chính nghĩa… ha ha.

Lời nói tràn đầy khinh thị cùng căm phẫn, hắn vừa dứt lời, thân thể chớp mắt tiến vào trạng thái Âm Dương Ma Thần Đạo. Khí tức thần thánh hoà quện cùng với ma khí ngợp trời, tràn ngập khí thế kiêu hùng mạt lộ. Thiên Kiếm tự hư không mà ra, toàn thân vấn vương tang thương chi khí, nơi lưỡi kiếm tràn đầy một loại lực lượng sắc bén, ẩn ẩn hung bạo như một đầu thần thú Thái Cổ hồng hoang.

Từ khi đạt được cho tới nay, Hoàng Thiên chưa một lần có thể phát huy ra uy lực chân chính của nó, dù cho hắn có tiến vào trạng

thái sức mạnh như thế nào đi chăng nữa. Hắn không biết cấp độ của Thiên Kiếm là bao nhiêu, cũng như không biết được lai lịch của nó như thế nào, nhưng niềm tin mà hắn đặt vào nó là vô cùng lớn. Bởi vì, nó đã cứu mạng hắn không chỉ một lần, bởi vì nó chấp nhận hắn khi hắn chỉ là một tên tu sỹ Ngưng Nguyên nhỏ bé.

Đưa tay nắm lấy chuôi kiếm, một luồng sức mạnh vô biên bỗng nhiên từ thân thể hắn phóng thích ra, dễ dàng phá tan toàn bộ lực lượng áp bách ở chung quanh. Loại sức mạnh này, không phải là lực lượng đơn thuần, mà là một sự thực chất hoá của cảnh giới kiếm đạo, vô trung sinh hữu.

Nếu như Kiếm Ma có mặt ở đây chứng kiến một màn này, hắn liền có thể nhìn ra được. Cảnh giới kiếm đạo của Hoàng Thiên đã có một bước tiến dài, vượt xa trước đây rất rất nhiều. Đó là sức mạnh của kẻ đã đi đến cực hạn, chạm tới đỉnh cao của cảnh giới tâm kiếm hợp nhất.

Bốn đầu linh thần từ bốn phương khác nhau lao tới, lập loè năng lượng luyện hoá. Thân thể chúng lúc này như bị kéo dài ra, mơ hồ hoá thân thành bốn đạo xiềng xích, muốn cuốn lấy tứ chi của Hoàng Thiên mà trói xuống. Lợi dụng lực lượng của Thượng Cổ chí bảo để trấn áp và luyện hoá, một khi hắn bị tứ linh thần cầm cố thì chẳng khác nào cá nằm trên thớt, chỉ còn một con đường bị trấn áp muôn đời, trở thành “thứ thức ăn bổ dưỡng” cho những người khác.

Nhưng là, hắn không hề hoảng sợ, mà chỉ cười cười, nhẹ nói:

- Ta có một kiếm, tên là Tà Tâm.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 211: Thiên Không Trấn Giới Đoàn

Giờ phút này khí tức của Hoàng Thiên thật là đáng sợ, hai con mắt lạnh như hàn băng, đen nhánh một màu. Hai chữ tuyệt tâm vừa ra, cả thế giới trống không như vang lên tiếng nổ, rung động không ngừng.

Chỉ thấy Thiên Kiếm sáng lên, nương theo huy động của hắn mà chém xuống. Một kiếm tưởng chừng như dụng không bao nhiêu sức lực, nhưng khi buông xuống, lại gây nên dị biến kinh thiên động địa.

Bốn đạo quang mang chói mắt phát ra, phân biệt lao về tứ phía.

Phanh! Phanh! Phanh! Phanh…

Kiếm quang dũng mãnh chém vào bốn đầu linh thú, bộc phát ra từng tiếng nổ rung trời. Vốn là mạnh mẽ như lôi đình, thần uy cái thế không thể nào chống đỡ, bốn đầu hoá thân linh thú lúc này đây lại dễ dàng bị kiếm quang chém nát. Vô tận phù văn tan tác, chớp mắt như hoá thành hoả diễm, hừng hực bồng cháy.

Hình thái biến hoá bị phá vỡ, đại trận cũng theo đó mà sụp đổ, cường đại khí lãng bạo phát về bốn phương tám hướng tạo nên ba động khủng khiếp vô cùng. Không gian vốn u tối lúc này đây trở nên sáng lạn và chói mắt, tựa như có một trăm vầng mặt trời đang thiêu đốt.

Hoàng Thiên đứng ở trung tâm nên hứng chịu cũng là lớn nhất, bị chấn bay ngược về rất xa, yết hầu rách toác. Nếu chẳng

phải hắn đang trong trạng thái Âm Dương Ma Thần Đạo, chỉ sợ thân thể đã bị bạo nát thành trăm ngàn mảnh.

Mặc dù thụ thương, nhưng thần sắc của hắn lại không che giấu sự hài lòng, dĩ nhiên hắn rất thoả mãn về uy lực của một chiêu Tuyệt Tâm này. Thấy đại trận còn muốn phát sinh bạo nổ, hắn đưa tay lau đi vết máu trên miệng, cười cười một tiếng sau đó bước ra, nháy mắt thi triển Cửu Đạp Hoành Không bí rời khỏi nơi đây.

…

Lạnh lẽo và hắc ám, chẳng biết bao lâu thời gian, Hoàng Thiên lại một lần nữa xuất hiện trong không gian của Cửu U Phá Thiên tháp. Vẫn là một vùng không gian lao tù, mênh mông không nhìn thấy điểm cuối. Chỉ khác ở chỗ, áp lực tại nơi này còn lớn hơn lúc trước vô số lần, dù cho hắn có đang trong trạng thái Âm Dương Ma Thần Đạo cũng khó lòng mà lay động được. Không chỉ như vậy, hắn còn cảm thấy được tinh khí trong cơ thể đang không ngừng bị hao mòn.

Cảm nhận toàn bộ biến hoá, Hoàng Thiên sắc mặt càng thêm trầm tĩnh. Hắn không có cố gắng cử động cũng như đối kháng lực lượng ăn mòn, bởi vì hắn biết được, lực lượng ở nơi này không phải để trấn áp hắn, mà là để trấn áp một nhân vật cực kỳ mạnh mẽ nào đó.

Tình cảnh của hắn bây giờ, tương tự như một con chuột bé nhỏ đang qua lại giữa các lồng giam hung thú. Những sợi xích dù không buông lên người hắn, nhưng cũng không phải là thứ mà hắn có đủ khả năng tác động được.

Tận lực để cho bản thân rơi vào trạng thái bình tĩnh nhất, hắn một mực hồi tưởng lại kiến thức học được bên trong Đại Việt Tâm Linh Huyền Bí điển. Thông tin về Cửu U Phá Thiên tháp trong cuốn điển tịch này không nhiều, nhưng về cơ bản vẫn coi như là đầy

đủ. Chẳng mất bao lâu thời gian, hắn rốt cục tìm ra được thông tin hữu ích, suy diễn ra được biện pháp tốt nhất cho bản thân mình.

Nhắm mắt minh tưởng, chân hắn bất chợt di động bước ra về phía trước. Cửu Đạp Hoành Không bí lần nữa được thi triển ra, nơi bàn chân như có như không thoáng ra phù văn hắc sắc, mạnh mẽ đối kháng lại lực lượng của nơi này. Đương nhiên với thực lực của hắn, vẫn chịu sự áp chế cực kỳ lớn. Hiệu quả của Cửu Đạp Hoành Không bí sụt giảm một đoạn dài, thậm chí còn không bằng một phần trăm so với bình thường. Cũng bởi vậy mà tốc độ di chuyển của hắn trong không gian này hết sức chậm chạp.

Cứ thế di chuyển chẳng biết qua bao lâu, hắn dường như đã đến được trung tâm của không gian giam cầm này.

Xuất hiện trước mặt hắn là một cái bóng người nam tử khổng lồ lơ lửng giữa không gian, hai mắt khép hờ tựa như đang say giấc. Thân thể của hắn to lớn vượt quá lẽ thường, không khác gì một ngọn núi lớn cao đến trăm dặm hơn. Mỗi một sợi lông cọng tóc đều to như đại thụ thiên niên, hùng vĩ khó lòng mà tưởng tượng.

Xung quanh hắn là chín cái lốc xoáy đơn sắc, cuồn cuộn tuôn ra vô tận năng lượng luyện hoá. Mà từ trong mỗi lốc xoáy đều phóng ra một đạo dây xích hoàng kim, lần lượt đâm sâu vào tứ chi và ngũ tạng của hắn, trông cực kỳ thảm thiết.

Hoàng Thiên nhìn một màn trước mắt, bất giác hồi tưởng lại tình huống của bản thân, trong lòng không khỏi xuất hiện một tia ớn lạnh. Nếu như khi nãy hắn không đủ năng lực để chống cự, có lẽ giờ đây đã giống như người khổng lồ này, bị xiềng xích ghim thân, luyện hoá muôn đời.

Đương thời điểm hắn lâm vào trầm tư, hai con mắt của người khổng lồ đột nhiên nhúc nhích, sau đó mở bừng ra. Ánh sáng màu xanh chớp mắt ngập tràn khắp không gian, thấp thoáng phát ra

một cỗ cảm xúc an nhiên bình hoà đến lạ thường.

Thật đẹp, đôi mắt của người khổng lồ chẳng khác gì hai viên thần châu thanh sắc, ánh sáng xuyên qua một vùng giác mạc[1] trong suốt như nước hồ thu, long lanh lấp lánh. Quả thực, nếu như không đặt ở trên khuôn mặt người khổng lồ này, người ta còn nghĩ đây là một đôi mắt của tuyệt sắc giai nhân nào đó.

Người khổng lồ tỉnh dậy, chăm chú nhìn về phía Hoàng Thiên thật lâu, sau đó mở miệng nói:

- Tiểu tử, ngươi là ai? Làm sao lại có thể chạy tới nơi này?

Thanh âm của hắn hùng hồn vô cùng, rõ ràng là từ miệng hắn phát ra, nhưng khi vang lên lại tựa như từ bốn phương truyền tới. Sóng âm ù ù chấn động, mỗi một âm đều mạnh mẽ bạo phát, tựa như lôi đình nổ vang, cường kích vào tâm thần của người khác. Dường như, hắn không hề có thiện ý đối với người mới tới.

Hoàng Thiên hứng chịu công kích sóng âm, bị chấn động đến ngũ tạng lục phủ đều đau đớn khôn cùng, một ngụm máu đỏ từ tâm can trào lên nơi cổ họng, cuồng phún ra ngoài. Quay cuồng một hồi mới ổn định lại được thân hình, hắn gắng nuốt xuống máu tươi trong miệng, ánh mắt híp lại tràn đầy phẫn nộ.

Trông thấy Hoàng Thiên dưới âm kích của mình lại vẫn có thể cầm cự được, người khổng lồ ngoài ý muốn a lên một tiếng tràn đầy ngạc nhiên:

- Cảnh giới không ra gì, nhưng thực lực lại rất khá. Ngươi là nhân tuyển của đám lão già đó?

Theo lời nói vang lên, áp lực xung quanh lần nữa bạo phát. Đây có thể không phải là áp lực mạnh nhất mà Hoàng Thiên từng chịu đựng, nhưng chắc chắn là áp lực đặc thù nhất. Bởi vì cỗ áp lực này vẻn vẹn đến từ thanh âm, một loại thanh âm tràn ngập cỗ

uy thế vô hình khiến cho hắn không biết phải phản kháng như thế nào.

Xương cốt dưới áp lực vang lên tiếng ken két chói tai, Hoàng Thiên mặc cho đau đớn vẫn không hề rên một tiếng, ánh mắt chăm chăm dán chặt vào khuôn mặt của người khổng lồ. Không biết vì cái gì mà khi nhìn khuôn mặt này, hắn lại cảm thấy rất quen thuộc, giống như trong quá khứ hắn đã gặp qua người này.

Áp lực vẫn đang tăng lên theo bội số, nét ngạc nhiên trên khuôn mặt người khổng lồ ngày càng đậm, thậm chí đã bắt đầu chuyển dần sang sợ hãi. Bởi hắn chưa bao giờ nghĩ rằng, tên tu sỹ nhỏ bé như sâu kiến này lại có được năng lực chịu đựng cường đại đến thế.

- Ngươi là Phong Võ?

Người khổng lồ đang định tăng thêm áp lực, Hoàng Thiên ở phương xa bỗng nhiên cắn răng nói lớn. Cái tên này vừa ra, lại để cho hắn ngẩn người mất một lát, sau đó mới vội vàng lên tiếng:

- Ngươi làm sao lại biết được cái tên này?

Lời nói của hắn tràn ngập kích động, không biết là vô tình hay cố ý mà khiến cho áp lực lần nữa bạo trướng, suýt chút nữa đem thân thể Hoàng Thiên đánh cho tan tác.

Mặc dù thụ thương không nhẹ, nhưng Hoàng Thiên trong lòng lại vui vẻ vô cùng, bởi vì hắn đã đoán đúng rồi. Đưa tay lau đi vết máu trên khoé môi, hắn nhanh chóng lấy trong túi trữ vật ra một thanh kiếm gãy, giơ về phía đối phương mà nói:

- Tám năm trước, ta từng ghé qua Binh Phường một lần.

Thanh kiếm gãy này, chính là món đồ mà lão nhân ở Binh Phường hồi sáu năm trước tặng cho Anh Vũ để cảm tạ ân cứu giúp. Sau này Anh Vũ có được Đả Thần Bổng thì không sử dụng

nữa, mà đưa cho hắn lưu giữ. Thật không ngờ là đến giờ phút này, nó lại phát huy ra tác dụng, cứu hắn một mạng.

Người khổng lồ nhìn chằm chằm vào đoạn kiếm gãy, nhất thời lâm vào trầm lặng. Nương theo thời gian, hơi thở của hắn ngày càng trở nên trầm trọng, cuối cùng hơn mười phút sau mới nặng nề nói:

- Hai mươi năm… hai mươi năm rồi… nó vẫn tốt chứ?

Hoàng Thiên nhẹ gật đầu:

- Hắn rất giống ngươi.

Chỉ có bốn chữ, nhưng lại như chất chứa vô vàn ý tứ. Người khổng lồ nhắm lại đôi mi, khoé môi nhúc nhích vài lần, sau đó bật cười thành tiếng. Biểu cảm lúc này của hắn, để cho người ta không khỏi liên tưởng tới tình cảnh của một người cha đang nhớ về hài nhi của mình.

Hoàng Thiên có chút ngây người nhìn tới, trong lòng không hiểu sao lại nổi lên cảm giác chua xót. Bất giác hắn nhớ về cha mình, nhớ về thân hình cao gầy nhưng với hắn lại to lớn khôn cùng, người đã từng là cả thế giới, là chỗ dựa, là niềm tự hào của cuộc đời hắn. Có khi nào, trong một phút giây nào đó, cha hắn cũng như người khổng lồ này, nhớ về hắn và tiểu Vân, mà lặng lẽ rơi nước mắt.

Chẳng biết trôi qua bao lâu thời gian, khi cảm nhận được tâm tình của người khổng lồ đã ổn định lại được. Hoàng Thiên mới tiếp tục cất lời, kể lại tường tận chuyện xảy ra năm đó. Không chỉ vì đồng cảm với Phong Võ, mà còn vì mục tiêu thuyết phục Phong Võ trợ giúp mình.

- Ma đầu… ha ha! Cái mũ chụp thật lớn, Thiên Không Trấn Giới Đoàn, ta đã cam chịu bị trấn áp rồi mà các ngươi vẫn không

buông bỏ tâm tư nhỉ?

Một mực lắng nghe Hoàng Thiên nói, Phong Võ cảm xúc không ngừng biến hoá, càng ngày càng trở nên giận giữ. Hồi tưởng lại năm đó con trai mình chịu không biết bao uỷ khuất, hắn lửa giận bồng cháy mãnh liệt, sát khí tràn đầy.

Con trai của hắn, vì hắn mà phải chịu tủi nhục!

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 212: Thiên Không Trấn Giới Đoàn (Hạ)

- Thiên Không Trấn Giới Đoàn? Tiền bối, ý ngươi là có người trấn áp ngươi vào toà tháp này?

Hoàng Thiên nghe thấy cái tên Thiên Không Trấn Giới Đoàn, trong lòng không khỏi nổi lên thắc mắc. Phong Võ là bị người trấn áp mà không phải là bị Trấn Ma Thủ bắt vào giống như Kiếm Ma sao.

- Đúng vậy! Ngươi không biết Thiên Không Trấn Giới Đoàn sao? Vậy ngươi đi tới nơi này bằng cách nào?

Thấy Hoàng Thiên có vẻ lạ lẫm với cái tên Thiên Không Trấn Giới Đoàn, Phong Võ cũng trở nên ngạc nhiên không kém. Nếu không phải bị đám người đó bắt giữ, làm sao thiếu niên này có thể đi tới nơi đây chứ? Xông vào là điều không thể nào, phải biết rằng ngục giam của Thiên Không Trấn Ma tháp là một tồn tại bất khả xâm phạm. Nếu không được sự cho phép của đám lão quái vật kia, dù là Quy Nguyên cường giả cũng không thể nào mà tiến tới.

- Thật sự không biết. Ta là bị một bàn tay cực lớn từ trên trời bắt vào.

Hoàng Thiên thật thà trả lời, nhưng cũng không có nói đúng hoàn toàn. Bởi vì hắn không phải là bị bắt vào, mà là lợi dụng khi bàn tay này xuất thế để tính phương vị không gian, tự mình xông vào trong tháp.

- Trấn Ma Thủ? Ngươi vậy mà…

Phong Võ có chút thất thố hô lên, nhưng rất nhanh liền dừng lại. Hắn bỗng nhiên nhớ tới một truyền thuyết, một cấm kị tồn tại từ rất lâu bên trong toà tháp cổ này.

- Hoá ra là vậy… kể cũng đúng, bọn chúng là tồn tại rất xa xưa của Nguyên Giới. Đừng nói là một tên tiểu bối như ngươi, dù cho cường giả Vấn Đỉnh cũng không thể nào biết được. Chỉ khi nào bước vào Quy Nguyên cảnh giới, ngươi mới có tư cách biết được sự tồn tại của chúng đây.

Một lời này để cho Hoàng Thiên kinh ngạc không thôi, chỉ có Quy Nguyên mới có tư cách biết tới, tổ chức này là mạnh mẽ đến mức nào? Mặt khác, như vậy chẳng phải nói Phong Võ này cũng là một cường giả Quy Nguyên hay sao.

Nếu như là thật thì ai có thể nghĩ được, một kẻ có cấp độ thuộc hàng đỉnh cao của thế giới này cũng có thể bị người trấn áp, luyện hoá muôn đời như thế này.

Phong Võ nhìn hắn đang kinh ngạc, cười cười hỏi:

- Ngươi hẳn là biết sau Vấn Đỉnh là Quy Nguyên chứ?

Hoàng Thiên gật đầu, hắn đương nhiên biết rõ, sư phụ của hắn cùng Phong gia gia đều là cường giả Quy Nguyên đây.

- Vấn Đỉnh cực hạn, một bước đi ra chính là Quy Nguyên, lấy tam tai cửu kiếp mà chia cấp bậc. Kẻ độ qua tam kiếp sẽ có tư cách trải qua nhất tai, thành công vượt qua sẽ được gọi là Quy Nguyên bước thứ nhất. Quy Nguyên bước thứ hai và thứ ba cũng tương tự như thế. Mà Thiên Không Trấn Giới Đoàn, chính là một tổ chức tập hợp mười tám tên cường giả Quy Nguyên đệ tam bước đỉnh phong.

Giải thích cho Hoàng Thiên, Phong Võ thần sắc trở nên nghiêm túc hẳn lên, dĩ nhiên, Thiên Không Trấn Giới Đoàn này tạo cho hắn

một cảm giác rất áp bách.

- Mười tám tên cường Giả Quy Nguyên đệ tam bước đỉnh phong?

Hoàng Thiên trong lòng không khỏi rút lên một ngụm khí lạnh. Không chỉ một lần tiếp xúc với cường giả Quy Nguyên, hơn ai hết, hắn hiểu rõ sức mạnh của bọn họ lớn đến mức nào. Chỉ một tên Bạch Chấn Long Quy Nguyên bước thứ nhất đã đủ để cho hắn và Cố Sở suýt bỏ mạng, thì mười tám tên bước thứ ba là cỡ nào khủng bố.

Phải biết, bảy tên Chí cường giả trong mắt thế nhân hiện tại, kẻ mạnh nhất cũng mới chỉ đạt tới Quy Nguyên bước thứ hai mà thôi. Nếu như tổ chức này có ác ý, thì còn ai có thể ngăn chặn lại bọn chúng chứ?

- Tiền bối! Vậy mục đích của bọn hắn là gì? Phải chăng là như cái tên… Trấn Giới?

Ánh mắt của Hoàng Thiên khẽ nhích, mang theo vài phần nghi hoặc dò hỏi.

- Đúng vậy, nhiệm vụ của bọn chúng là thủ hộ… và trấn áp.

Phong Võ nhẹ nhàng trả lời câu hỏi Hoàng Thiên, khi nói đến hai từ trấn áp, hắn thoáng ngưng lại đôi phút, mãi sau đó tiếp tục bổ sung:

- Thủ hộ an nguy của Nguyên Giới, trấn áp những tồn tại mà chúng cho là có khả năng khiến thế giới này lâm nguy. Chúng ta là một ví dụ.

Nghe được câu trả lời của Phong Võ, Hoàng Thiên trong nội tâm hiểu ra, nói cách khác, sự tồn tại của tổ chức này cũng gần giống như thủ hộ thần trong truyền thuyết.

Khoan đã, thủ hộ? Trong lòng Hoàng Thiên bỗng như có tiếng sét nổ vang, khiến hắn có cảm giác ớn lạnh vô cùng.

Năm năm trước, Nguyên Giới bị người tước mất đi Nguyên Giới Chi Linh, đẩy nhân gian vào vô tận khủng hoảng cùng tai kiếp. Thậm chí cả thế giới này đều sắp lâm vào giới chiến, đứng trước nguy cơ diệt chủng và tận thế, vậy Thiên Không Trấn Giới Đoàn đâu rồi? Bọn chúng lẽ nào không muốn cứu thế giới, không muốn can thiệp vào tràng chiến tranh này sao.

Hay là, lần thế chiến này chính là mục đích của bọn chúng.

Càng suy đoán, lông tơ của Hoàng Thiên càng dựng đứng vì sợ hãi, gần như muốn nổ tung bất cứ lúc nào. Hắn dường như vô tình nhìn ra được một màn kịch, một âm mưu to lớn đến không thể nào hình dung nổi.

Chiến tranh và tận thế. Sinh mạng của hàng trăm tỉ sinh linh lúc này tựa như bị treo lên sợi tóc, mỏng manh và yếu ớt đến vô cùng. Phàm nhân, tu sỹ, người của Thiên Nguyên, người của tứ đại lục, và cả bản thân hắn nữa, tất cả ngay từ đầu đều chỉ là quân cờ thí. Tất cả, chỉ là những kẻ vô tội sẽ phải dùng tính mạng của mình để tác thành cho âm mưu của kẻ khác.

- Tiền bối! Ngài có chắc chắn mục đích của Thiên Không Trấn Giới Đoàn là thủ hộ Nguyên Giới không?

Cố gắng kìm nén tâm tình của bản thân, Hoàng Thiên lần nữa hỏi lại Phong Võ. Suy đoán của hắn mặc dù có vẻ rất hợp lý, nhưng cuối cùng cũng chỉ là suy đoán. Có một số thứ cần phải xác nhận thật kỹ rồi mới biết được đúng sai. Biến hoá của Hoàng Thiên tất nhiên không thoát khỏi ánh mắt của Phong Võ, hắn không biết vì sao người thanh niên này nghe thấy mục đích của Thiên Không Trấn Giới Đoàn lại trở nên sợ hãi như vậy, nhưng vẫn kiên nhẫn trả lời:

- Mặc dù bọn chúng có chút cực đoan, nhưng đều xuất phát từ mục đích thủ hộ an nguy của Nguyên Giới, từ xa xưa tới nay đã là như thế.

Hoàng Thiên hít sâu một hơi trấn tĩnh, sau đó nói:

- Ngài có biết năm năm trước, Nguyên Giới đã bị mất đi giới linh chăng?

Phong Võ kinh ngạc, hai mắt trợn trừng:

- Mất đi giới linh? Không thể nào, linh hồn của một thế giới làm sao có thể bị tước mất được. Dù cho đám lão già của Thiên Không Trấn Giới Đoàn cũng không thể nào có được năng lực đó ah.

Hoàng Thiên cười lạnh:

- Ta không biết là ai có năng lực đó, nhưng việc Nguyên Giới mất đi giới linh sự thật. Thậm chí không lâu nữa, năm đại lục sẽ lâm vào giới chiến để tranh giành Nguyên Giới Chi Tâm, tranh đoạt cơ may sống sót duy nhất của đại lục này. Sau trận chiến này, chỉ sợ Nguyên Giới sẽ trở thành lịch sử. Mà Thiên Không Trấn Giới đoàn đến bây giờ, vẫn một mực im hơi lặng tiếng, đó là cách để bọn chúng thủ hộ thế giới này sao?

Nghĩ đến vô vàn tu sỹ vô tội, những con người tràn đầy nhiệt huyết sắp lên đường chiến đấu. Những con người vì quê hương, vì thân nhân của mình mà liều mạng sống chết, cuối cùng chỉ đổi lại một cái chết đau thương, đem lại lợi ích cho một đám hắc thủ đứng sau màn, trong lòng Hoàng Thiên bỗng có một cảm giác khó chịu vô cùng. Đó là cái cảm giác vì đời người vô nghĩa mà bi, vì mệnh người rẻ rúng mà ai.

- Ta không biết, quả thực không nghĩ mới chỉ hai mươi năm trôi qua, bên ngoài lại biến đổi đến kinh người như thế. Thiên Không Trấn Giới Đoàn, chẳng lẽ bọn chúng đã biến chất đến mức

này ư? Không đúng, chắc chắn phải có gì khuất tất ở đằng sau ah.

Không thể phản bác Hoàng Thiên, Phong Võ chỉ có thể lâm vào trầm mặc suy nghĩ, sau đó than thở trong vô vọng. Hắn hiện tại còn không lo nổi bản thân mình, làm gì có tư cách mà quan tâm đến sống chết của người khác. Vạn vật trên thế gian đều có vận mệnh của mình, sinh hay tử đều đã được định sẵn, nào có thể đổi thay.

- Tiền bối! Ngươi có muốn thoát khỏi nơi này?

Hoàng Thiên bỗng nhiên lên tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Phong Võ, toát ra từng tia quyết đoán.

- Ha ha! Có thể sao? Nơi này là…

Phong Võ cười nhạt trả lời, nhưng còn chưa nói hết câu đã bị Hoàng Thiên cắt ngang:

- Có!

Chỉ một từ, lại khiến cho tồn tại đỉnh cấp như Phong Võ phải an tĩnh xuống dưới. Nhìn về thanh niên nhỏ tuổi trước mặt, nhất là đôi mắt tràn đầy tự tin đó, không hiểu sao hắn lại có cảm giác rằng, thanh niên này có được năng lực cứu hắn ra khỏi nơi này. Nhưng là, hắn có thật sự muốn rời khỏi chăng?

Câu trả lời là có, nhưng hắn sợ.

- Chẳng lẽ ngươi không muốn gặp lại nhi tử của mình, không muốn nhìn hắn những năm này sống như thế nào sao?

Chẳng hiểu sao Hoàng Thiên lúc này tâm tình có chút mất kiểm soát, hắn cất lời bằng cái thứ giọng khàn khàn khó nghe trong cổ họng. Lời nói đó, có tức giận, có mong chờ, cũng có cả bi thương.

Phong Võ không vì mấy lời nó có phần vô lễ của hắn mà nổi giận, ngược lại càng trở nên lặng xuống, có chút thở dài nói:

- Chàng trai! Ngươi có bao giờ tin vào số mệnh không? Có lẽ cuộc đời ta đã được định sẵn như vậy, cố gắng đi ngược lại, chỉ sợ sẽ gây hại đến những người xung quanh mà thôi. Ta… không muốn như thế.

Nhìn vào đôi tròng mắt xanh của Phong Võ, cảm nhận được sự yêu thương tràn ngập trong đó, Hoàng Thiên tâm tình bất giác ổn định lại rất nhiều. Lẳng lặng lắng nghe những lời nói, khoé mắt hắn đã có chút cay cay:

- Số mệnh, ta tin! Nhưng cái mà ta tin không phải cái mà ông trời định sẵn, mà chính là số mệnh mà do chính bản thân ta giành lấy. Mặc dù trong cuộc đời này có một số thứ mà ta không thể nào thay đổi được, nhưng ta sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

Nắm chặt bàn tay hắn tiếp tục thì thào, mặc dù là nói với Phong Võ, nhưng lại tựa như nói với chính bản thân mình:

- Bởi vì người chưa bao giờ thử, làm sao chắc chắn mọi thứ sẽ như vậy. Có bao giờ người nghĩ, mong ước của con mình chỉ là được sống bên người thân, mà không phải là cuộc sống nhìn có vẻ an toàn, nhưng thực chất lại đầy tủi nhục, cô đơn và thiếu thốn như bây giờ.

Lẳng lặng lắng nghe, chẳng biết phải nói như thế nào. Phong Võ lúc này đây trong đầu liên tục tự hỏi bản thân mình, mâu thuẫn khó mà trả lời trong chốc lát. Không gian nhất thời lâm vào an tĩnh đến lạ thường.

Cảm nhận biến hoá của đối phương, Hoàng Thiên hít một hơi thật dài, hơn nửa ngày sau mới tiếp tục nói:

- Ta sẽ còn lưu lại nơi này một đoạn thời gian nữa, mong rằng

trước khi rời đi, ngài sẽ suy nghĩ thật kỹ. Đừng để con trai của ngài trở thành một người giống như ta, một đứa trẻ đã từng có gia đình, và giờ đây… nó cô liêu một mình.

Thanh âm mang theo vài phần mệt mỏi và mong chờ, Hoàng Thiên không chút do dự quay đầu. Dưới chân hắc quang lần nữa xuất hiện, bước đi dưới sự ngỡ ngàng của Phong Võ.

Đã đến lúc hắn đi tìm Kiếm Ma.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 213: Thân Phận Của Phong Võ

Bóng dáng của Hoàng Thiên theo cửu bước mà tiêu tất, để lại sau lưng một phiến không gian tràn đầy tĩnh mịch. Chỉ còn nghe thấp thoáng đâu đó tiếng hô hấp đều đều, và tiếng ken két của kim loại cọ vào nhau, len lỏi khắp chốn.

- Chỉ tin vào số mệnh mà bản thân mình giành lấy, khí phách thật lớn.

Phong Võ nhếch môi cười, ánh mắt toát lên từng tia cảm khái. Mặc dù chỉ nói chuyện qua một chút, nhưng tên thanh niên này để lại cho hắn ấn tượng rất không tệ.

Lời ra, thân động, cơ thể khổng lồ của hắn lúc này đột nhiên run lên, tạo thành một làn sóng sao động cực kỳ khủng bố. Chín đầu thần xích to lớn là thế, nhưng trước làn sóng này lại yếu ớt chẳng khác nào sợ tơ, chớp mắt bị chấn tan thành trăm ngàn mảnh.

Đưa tay phủi phủ đi mấy mẩu xích vụn vương trên cơ thể, Phong Võ ánh mắt chợt ngưng về phương xa, lạnh lùng cất tiếng:

- Các vị! Cảm thấy thế nào?

Không gian nơi đây trống vắng không một bóng người, hắn đang nói chuyện với ai?

Chẳng phải đợi lâu, khi mà lời nói của hắn vừa dứt, xung quanh thinh không đột nhiên biến hoá, nhanh chóng xuất hiện thêm mười bảy cái bóng người.

Sáu nữ mười một nam, tất cả đều mặc chung một loại trang phục kỳ quái, trên ngực có thêu hai chữ đỏ rực như lửa – Thiên Không.

Mười bảy người, mặc dù đã tận lực thu liễm khí tức khiến bản thân không khác gì phàm nhân, nhưng nếu như ngươi có kiến thức, chỉ cần liếc nhìn qua tư thái liền có thể cảm nhận được mỗi một người trong số đó đều là tồn tại cực kỳ khủng bố, cao cao tại thượng. Chỉ sợ một người vừa ra, liền có đầy đủ năng lực quét ngang thiên hạ, đánh khắp Nguyên Giới không địch thủ.

- Tâm cơ che giấu rất sâu, dã tâm cực lớn. Quả thực nếu như không có lời tiên tri, ta nhìn thế nào cũng chỉ thấy hắn là một tên nhóc ngây thơ và tự đại mà thôi, không thể nào thấu được mục đích thật sự của hắn.

Một cái cao gầy nam tử lộ ra nụ cười nhàn nhạt, chậm rãi đưa ra đánh giá của bản thân mình. Trong lời nói thậm chí còn ẩn ẩn một tia tán thán.

- Hừ! Chỉ là một tên tiểu bối không biết trời cao đất dày mà thôi. Tranh giành số mệnh của bản thân mình? Nói thật hay! Ngay cả đám lão già chúng ta còn chưa có tư cách tranh giành số mệnh, tên nhóc còn chưa tới Hoá Linh như hắn có thể sao. Chỉ sợ ngay cả việc giữ được tính mạng để rời khỏi nơi này còn không làm nổi.

Nghe nam tử cao gầy tán thưởng Hoàng Thiên, một lão đầu trong nhóm lại tỏ ra thái độ khó chịu. Lời nói của hắn không hề che giấu sự khinh thị cùng ác ý, dường như hắn rất có thành kiến đối với Hoàng Thiên.

- Bạch Cơ, ngươi cần gì phải chấp nhặt với một đứa nhỏ. Ta thấy nó từ đầu đến cuối đều không hề có chút ý xấu nào, nhất là khi nói chuyện muốn giải cứu Phong Võ sư huynh, ta có thể cảm nhận được sự bi thương trong ánh mắt đó, dường như nó đã trải qua một quãng thời gian không mấy vui vẻ ah…

Bên cạnh lão đầu là một thiếu phụ xinh đẹp ước chừng ba lăm bốn mươi gì đó, lên tiếng bênh vực Hoàng Thiên. Lão đầu bị phản bác đương nhiên không dễ chịu, nhưng dường như rất e ngại thiếu phụ này cho nên chỉ hừ lạnh mà không nói gì thêm.

- Các ngươi hẳn đã trông thấy trạng thái của hắn khi xuất hiện tại không gian này chứ? Hắc bạch song dực, lân phiến toàn thân, còn có tam tinh nhãn lưu chuyển thần quang, hoàn toàn trùng khớp với miêu tả của lời tiên tri.

Phong Võ không biết suy nghĩ gì trong đầu mà trầm tư trong rất lâu, sau đó mới lên tiếng nhắc nhở mọi người. Thân thể của hắn đã thu nhỏ lại như người bình thường, cho nên thanh âm không còn to lớn nữa, nhưng mà vẫn thập phần cứng cáp và hữu lực.

Nghe Phong Võ nói như thế, mười bảy người còn lại đều gật đầu đồng ý, thanh niên này đích xác là người mà bọn hắn đang tìm.

- Lão Võ, nếu như hắn đúng là người kia, chi bằng…

Một tên nam tử tóc đỏ đứng bên cạnh Phong Võ sắc mặt không mấy thân thiện bỗng nhiên lên tiếng, hắn vừa nói ánh mắt vừa phát ra sát khí, thập phần lăng lệ. Loại ánh mắt này rất đáng sợ, quản chi là Vấn Đỉnh tu sỹ, một khi bị nhìn tới đều như chó gà, hoàn toàn có thể bị doạ cho chết ngất.

- Không! Nếu như lời tiên tri càng ứng nghiệm, thì càng không được động tới hắn.Tương lai mịt mù, không ai có thể biết được chính xác chuyện gì sẽ xảy ra. Lợi thế duy nhất của chúng ta chính là dựa vào lời tiên tri này mà đi trước một bước. Nếu như ra tay với hắn, chỉ làm cho mọi chuyện trở nên rắc rối mà thôi.

Phong Võ nhìn qua một lượt mười bảy người, lắc đầu phản bác ý kiến của nam tử tóc đỏ.

Thân là kẻ đứng đầu trong Thiên Không Trấn Giới Đoàn, hắn đương nhiên phải có cái hơn người. Ngay từ cách nhìn nhận vấn đề đã chứng minh rất rõ điều đó, hắn có một cách nhìn không phiến diện thiển cận mà bao quát, xa rộng và cực kỳ sâu sắc.

Chẳng phải tự nhiên mà hắn phải lao tâm sắp đặt, tự mình đích thân diễn kịch, tiếp xúc cùng một tên tiểu bối. Mọi việc hắn làm, đều có mục đích và động cơ của nó. Chưa kể, nếu như giết chết Hoàng Thiên có thể ngăn chặn được hậu quả mà lời tiên tri kia tiên đoán, có lẽ những kẻ kia đã hành động từ lâu mà không phải án binh bất động như bây giờ. Càng quan trọng hơn là vừa nãy tiếp xúc, khi mà hắn thúc dục uy áp lên người Hoàng Thiên, không hiểu sao nội tâm vẫn cứ có một tia bất an không nói thành lời. Tựa như, luôn có một ánh mắt nào đó đang dõi theo từng cử chỉ hành động của hắn. Và chỉ cần hắn tổn thương Hoàng Thiên một chút thôi là sẽ gây ra đại hoạ ngập trời, để bản thân hồn phi phách tán, rơi vào trong vạn kiếp bất phục.

Cái cảm giác kinh khủng này mặc dù là lần đầu tiên hắn gặp phải trong đời, nhưng tuyệt đối không thể nào nhầm lẫn được. Quy Nguyên đệ tam bước đỉnh phong, ở trong thế giới này đã gần như là tồn tại vô địch trong truyền thuyết. Nhưng hơn ai hết hắn hiểu rằng, thế giới này không chỉ riêng mình nó, mà là một bộ phận của toàn vũ trụ. Đâu đó bên ngoài vùng trời kia, tất cả mới chỉ là bắt đầu, hắn cũng chỉ là con sâu cái kiến.

- Vậy tại sao phải cho hắn biết về sự tồn tại của chúng ta? Chẳng phải càng ẩn danh thì càng nắm thế chủ động hơn sao?

Một cái nữ tử đứng phía đối diện Phong Võ thắc mắc.

- Nếu như hắn thực sự là người kia, trước sau gì hắn cũng sẽ biết đến sự tồn tại của chúng ta. Cho hắn biết sớm một chút cũng không sao, coi như là một lần đánh cược đi, cũng là một lời cảnh cáo khiến hắn phải dè chừng. Ta tin một kẻ thông minh như hắn sẽ biết chừng mực.

Phong Võ nhìn nhìn người nữ tử trước mắt, không khỏi lộ ra nụ cười nhẹ, nói hết ra suy nghĩ của mình.

- Phong Võ, có một điều ta vẫn luôn muốn biết, rốt cục thân phận của hắn là gì mà có lực ảnh hưởng to lớn đến như thế. Đám người kia đã bấy nhiêu năm im hơi lặng tiếng, lúc này đều đồng loạt xuất thế. Hơn nữa, còn có cả Ma Tộc…

Lúc này, một cái lão giả đứng ở bên cạnh nữ tử kia bỗng nhiên mở miệng nói ra, thần sắc mang theo sự nghi hoặc nồng đậm. Khi nhắc tới hai từ Ma Tộc lão liền ngưng lại, tựa như không dám nói tiếp.

Không chỉ riêng lão, mà toàn một mọi người có mặt tại nơi này đều im lặng, không khí cũng trở nên ngưng trọng hơn rất nhiều.

- Chuyện này ta cũng không biết, chỉ biết rằng hắn chính là nguyên nhân khiến cho lần tận thế này buông xuống. Thân phận của hắn, có thể chỉ là một tên tu sỹ nhỏ nhoi, cũng có thể là người của Ma Tộc.

Một hồi sau, Phong Võ mới lên tiếng phá vỡ bầu không khí. Hắn cũng giống như mọi người ở đây, tin tức đều giới hạn trong một lời tiên tri cổ đại. Thậm chí, hắn còn không biết đến nguyên nhân dẫn đến tận thế là gì, mà chỉ biết Hoàng Thiên là nguyên nhân chủ chốt dẫn đến lần đại kiếp nạn này.

Tận thế, có thể là do đám người kia đại chiến cùng Ma Tộc gây nên, mà cũng có thể do chính tên thanh niên này dẫn phát, mọi khả năng đều chỉ là có thể.

- Người của Ma Tộc?

Suy đoán của Phong Võ nhất thời khiến cho mười mấy thân ảnh sợ đến ngây người, ai nấy đều im thin thít, không nói lời nào.

Lẽ dĩ nhiên, Ma Tộc là một loại tồn tại quá mức khủng bố,

khủng bố đến mức một đám người đã rất lâu đứng ở đỉnh cao cuộc đời như bọn họ, đều chỉ biết sợ hãi ngước nhìn.

- Thật không ngờ, đám quái vật chúng ta trải qua bao nhiêu tuế nguyệt tu luyện, bao nhiêu năm tháng đắm chìm trong sinh tử để đi đến đỉnh phong của cuộc đời, cuối cùng lại phải đau đầu vì một tên nhóc còn chưa tới Hoá Linh. Bi ai a!

Vẫn là Phong Võ cất lời phá tan bầu không khí, giọng điệu mang theo vài phần than thở. Đường đường là tổ chức cường đại nhất Nguyên Giới, tồn tại như thủ hộ thần của nhân gian, lúc này đây lại phải trơ mắt nhìn tận thế buông xuống trong sự bất lực. Nhìn thế giới mình thủ hộ bị người phá nát mà không làm gì được, điều này là cỡ nào bất hạnh cùng đau thương đây?

- Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì đây?

Một cái thành viên khác lên tiếng.

- Trước hết ám binh bất động, nhìn xem hai phe bọn chúng có hành động gì tiếp theo. Còn về tên nhóc này, để hắn sống thêm một đoạn thời gian nữa đi. Đến thời điểm thích hợp, dù cho có là người của Ma Tộc, chúng ta cũng phải lấy mạng hắn!

Phong Võ trả lời, giọng điệu tràn đầy quyết đoán.

Chỉ là, ánh mắt của hắn từ đầu tới cuối vẫn luôn đặt tại vị trí mà Hoàng Thiên đứng khi nãy, không che giấu được sự tiếc thương trong đó.

Chỉ cùng nhau đối thoại vài câu, nhưng Hoàng Thiên lại khiến hắn cảm nhận được sự ấm áp của tình thân. Ở bên trong người thanh niên nhỏ bé đó, hắn thấp thoáng nhìn thấy hình bóng của con trai mình.

Nhưng mà, vì an nguy của thế giới này. Vì sinh mệnh của tất cả sinh linh, trong đó có cả con trai hắn. Hoàng Thiên… phải chết.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 214: Thu Phục Kiếm Ma

Leng keng! Leng keng!

Tiếng kim loại va chạm với nhau vang vọng trong không gian, kéo dài ra khắp chốn. Nơi đây là một phiến tinh không âm u và hắc ám, mênh mông vô bờ.

Một cái thân ảnh cao gầy lẳng lặng ngồi khoanh chân trên không trung, cúi gục đầu. Hắn toàn thân hắc y rách nát, tóc xoã rối mù, trông chẳng khác nào một tên khất cái.

Càng làm cho người ta ớn lạnh đó là, trên thân của hắn có rất nhiều lỗ máu, tựa như bị ai đó dùng thương đâm vào vậy. Thậm chí tứ chi còn bị bốn cái cự đại xích sắt ghim xuyên qua, thấu vào trong cơ thể. Các miệng vết thương có lẽ do vùng vẫy quá nhiều mà vỡ toác, máu thịt bầy nhầy. Mà tiếng leng keng trong không khí chính là do bốn sợ xích sắt này va chạm mà phát ra, từng đợt chầm chậm và nặng nề vô cùng.

Trong lòng hắn ôm theo một thiếu nữ, thân thể có phần lạnh lẽo. Nàng toàn thân được bao bọc bởi khải giáp đen bóng, ôm trọn lấy cơ thể làm toát lên vẻ diễm lệ động lòng người. Khuôn mặt của nàng rất xinh đẹp, ẩn ẩn một cỗ khí chất đầy hoang dã và mị lực mà không phải ai cũng có được. Chỉ có điều, thần sắc của nàng cực kỳ nhợt nhạt, trắng bệch không còn một giọt máu.

Nơi tứ chi của nàng cũng giống với thân ảnh kia, bị bốn sợi xích đâm xuyên thành lỗ máu.

- Thanh nhi… ta xin lỗi.

Thân ảnh đờ đẫn ngắm nhìn thiếu nữ, trong miệng không ngừng lặp đi lặp lại lời xin lỗi. Là hắn hại nàng, là hắn khiến nàng phải chịu khổ, là hắn khiến nàng phải đau thương. Là hắn vô năng.

Bàn tay kéo theo sợi xích to lớn, hắn cố gắng hết sức để nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của thiếu nữ, mặc cho sợi xích lung lay làm rách thêm da thịt. Hắn chẳng hề quan tâm, dường như chút đau đớn thể xác này chẳng hề hà gì, chẳng khiến hắn đau thêm được nữa.

Hai hàng huyết lệ lăn dài trên gò má, lời xin lỗi của hắn vẫn cứ thế vang lên, chỉ là có chút nghẹn ngào không thành tiếng. Đường đường là một nam tử hán đội trời đạp đất, đã bao lâu rồi hắn chưa rơi nước mắt? Có lẽ từ cái thời điểm mà gia đình hắn bị người ta hãm hại, thời điểm mà hắn tận mắt nhìn thấy cha mình bị người ta giết chết cho tới bây giờ, đây là lần thứ ba hắn rơi nước mắt.

Một lần vì cha, một lần vì mẹ, và một lần vì nàng.

Họ, là những người quan trọng nhất trong cuộc đời của hắn… Kiếm Ma Vân Vũ.

Grao!

Không gian xa xa bỗng nhiên vang lên tiếng thét dài, bốn cái vòng xoáy to lớn đột ngột tự hư không hoá ra, cuồn cuộn không dứt.

Linh long hoá thân, kỳ lân bạo phát, huyền quy thét gào và hoả phụng bồng cháy. Bốn đầu linh thú từ lốc xoáy chợt lao ra, huyễn hoá thành bốn cái thần xích khổng lồ, cực tốc hướng về phía Kiếm Ma mà đâm tới.

- Thanh nhi… ta xin lỗi!

Kỳ lạ là, Kiếm Ma dường như chẳng hề quan tâm đến sự xuất hiện của tứ đại linh thú. Hắn vẫn cứ thế gục đầu ôm lấy Tử Thanh, dùng bàn tay thô ráp bị nhuộm đỏ bởi máu mà vuốt ve lên khuôn mặt nhợt nhạt ấy. Lẳng lặng thì thào.

Uu… Uu…

Nhưng hắn bất động, không đồng nghĩa với việc mọi thứ xung quanh cũng thế. Ma khí xung quanh hắn cuồn cuộn ngưng tụ, chớp mắt huyễn hoá thành một cây hắc kiếm. Tiếng u u chói tai vang lên như muốn xé rách toàn bộ thinh không nơi này.

Chỉ thấy hắc kiếm rung lên như thét gào giận giữ, vụt một cái hoá thành cơn gió lao về phía bốn đại linh thú.

Răng rắc...

Tiếng bùng nổ liên tiếp truyền đến, bốn đầu linh thú mặc dù huyễn hoá ra rất cường đại, nhưng so với lần xuất hiện khi trấn áp Hoàng Thiên còn kém rất nhiều, dễ dàng bị hắc kiếm chém cho nổ tung.

Vút… vút… phập… phập.

Chỉ là hắc kiếm dù mạnh, nhưng cũng chỉ là tự thân ngăn cản, khó lòng mà toàn vẹn. Những mẩu xích chưa bị đánh nát vẫn như mũi tên, một đường hướng về phía Kiếm Ma đâm xuyên qua cơ thể, bạo ra thêm mấy cái lỗ máu ghê người.

Có lẽ đây chẳng phải là lần đầu tiên xảy ra, hắn cũng đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, chỉ có thể bất lực hứng chịu cơn đau, ngồi chờ cái chết dần tới.Muốn cứu cô ấy không?Ngay khi mà hắn gần như lâm vào tuyệt vọng nhất, bỗng nhiên trong đầu vang lên một giọng nói.

Một lời này, để cho bàn tay đang vuốt ve của hắn trở nên cứng đờ, hết sức kích động ngẩng đầu nhìn về nơi phương xa. Trên

khuôn mặt vẫn còn đó hai hàng huyết lệ đỏ thẫm, chảy dài trên gò má. Ánh mắt của hắn mang theo sự vui mừng cực độ, nhưng lại tạo cho người ta có cảm giác đáng sợ vô cùng. Bởi vì trên đó có một cái lỗ đầy máu, là một hốc mắt đã sớm không còn nhãn cầu.

- Chủ nhân… là ngươi phải không… chủ nhân.

Kiếm Ma như muốn gào lên, nhưng lại không gào được. Bởi cổ họng của hắn lúc này dường như bị vỡ toác, chỉ có thể khàn khàn lên tiếng.

- Là ta.

Thanh âm lần nữa vang lên trong đầu hắn, thập phần nặng nề. Tựa như chủ nhân của giọng nói này cũng đang vì thủ hạ của mình mà bi ai.

Kích động ôm lấy thân thể của Tử Thanh đứng dậy, Kiếm Ma điên cuồng quay đi quay lại khắp bốn phương để tìm ra được phương vị của người nói. Nhưng mọi nỗ lực của hắn đều chỉ là vô nghĩa, hắn không nhìn thấy ai hết, tất cả chỉ là một màu đen vô tận.

- Giúp ta… cứu nàng ấy. Xin ngươi.

Đem chút khí lực còn sót lại quỳ phục xuống khoảng không, hắn mở miệng trong sự bất lực cùng cực.

- Không ai có thể cứu được nàng ngoại trừ ngươi.

Người kia dường như đã bị hành động của hắn khiến cho không vui, thanh âm mang theo vài phần tức giận chi ý.

- Ta?

Kiếm Ma nghe một lời này, có chút sững sờ, ngẩng đầu nhìn vào khoảng không mà cất tiếng.

- Đúng! Chỉ có chính bản thân ngươi mới có thể cứu nàng, vì vậy đứng lên cho ta. Muốn cứu nàng, chính ngươi phải cứu bản thân mình trước đã, có hiểu không?

Một lời này vậy mà có hiệu quả, Kiếm Ma không nói một lời ôm thấy Tử Thanh vội vàng đứng dậy, vươn mình thẳng tắp. Con mắt còn lại thấm đẫm bởi máu, nhưng lại ánh lên một sự quyết tâm trước nay chưa từng có.

- Nghe cho kỹ, bây giờ ta sẽ truyền cho ngươi một bí pháp có tên Cửu Đạp Hoành Không và một phương vị của dị thứ nguyên không gian. Bằng mọi cách phải lĩnh ngộ được trước khi lần trấn áp tiếp theo buông xuống và đi đến phương vị này. Chỉ có như vậy tính mạng của ngươi và nàng mới có thể được đảm bảo.

Thanh âm một lần nữa vang lên trong đầu của Kiếm Ma, chỉ bảo tường tận cho hắn cách để thoát khốn. Được Kiếm Ma gọi là chủ nhân, người tới không là Hoàng Thiên thì còn có thể là ai nữa?

Thực ra, hắn đã đi đến nơi đây từ rất sớm, nhưng một mực không có xông vào cứu người. Một phần vì không gian nơi này cực kỳ đặc thù, lại tồn tại rất nhiều trận pháp phong ấn lồng ghép vào nhau. Loại phong ấn một chiều này tương tự như thác nước, một khi đi vào liền rất khó ngược dòng mà trở ra. Dù cho là hắn cũng phải trả một cái giá không nhỏ.

Mặt khác, hắn muốn Kiếm Ma tự mình vượt qua cửa ải này, tự cứu lấy bản thân. Hơn ai hết, hắn hiểu chỉ khi chìm trong hiểm cảnh sống chết, con người mới có thể kích phát ra những sức mạnh tiềm tàng trong cơ thể, khiến bản thân trở nên cường đại hơn nữa.

Bởi vậy mà từ đầu tới giờ, hắn một mực đứng ở bên ngoài quan sát, suy tính rất lâu mới có thể tìm ra được cách để Kiếm Ma có thể tự ra ngoài.

Thực ra nguyên lý của ý tưởng này rất đơn giản, nhưng muốn thực hiện được lại không dễ dàng chút nào. Nếu ví vùng không gian thực tại này là thác nước, vậy muốn thoát ra khỏi nó không nhất thiết phải lội ngược dòng, mà hoàn toàn có thể vượt ra khỏi bề mặt thác, nói cách khác là đi tới một thứ nguyên không gian khác.

Biện pháp này có hai điều kiện tiên quyết, điều kiện cần là người thực hiện phải có năng lực về không gian rất mạnh, ít nhất là có thể thực hiện việc thuấn không đến dị không gian. Điều kiện đủ là ngươi phải có đủ năng lực để tồn tại được trong dị không gian đó và sống sót trở về lại không gian bên trên của dòng nước.

Mà hai điều kiện đó Hoàng Thiên đều có đủ. Không cần nói tới Thời Không Đan, chỉ riêng Cửu Đạp Hoành Không bí đã có thể đáp ứng đầy đủ điều kiện thứ nhất. Cửu bước đạp thứ nguyên, đó là lý do vì sao hắn truyền bí pháp này lại cho Kiếm Ma.

Còn về dị thứ nguyên không gian, hắn có Thiên Kiếm. Vũ Trụ Hỗn Độn bên trong Thiên Kiếm là một không gian hoàn toàn độc lập với thế giới bên ngoài, nơi mà ở đó hắn có toàn quyền chưởng khống, là nơi an toàn hơn bất cứ dị thứ nguyên không gian nào khác.

Cả hai điều kiện đều đã có, giờ chỉ phụ thuộc vào khả năng lĩnh ngộ của Kiếm Ma mà thôi. Trạng thái của hắn và Tử Thanh lúc này đã cực kỳ yếu ớt, nếu như không kịp trốn thoát trước khi đại trận tấn công một lần nữa, e rằng cả hai đều phải bỏ mạng.

Cơ hội chỉ có một lần, Kiếm Ma mặc dù đau thương, nhưng vẫn chưa đến mức mất đi lý trí. Chỉ cần có một tia hi vọng, hắt tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ. Theo lời của Hoàng Thiên, hắn tiếp nhận truyền thừa của Cửu Đạp Hoành Không bí, mạnh mẽ cưỡng ép bản thân chìm vào trong trạng thái lĩnh ngộ.

Thiên phú của hắn vốn không tồi, lại thêm sự lý giải tận tình

của Hoàng Thiên, việc nắm được Cửu Đạp Hoành Không bí không phải là chuyện khó. Cái khó ở đây chính là thời gian, thứ mà không ai có thể cho hắn cả.

Một ngày, ba ngày, một tuần... Thời gian vẫn cứ thế lẳng lặng trôi qua, chầm chậm không có hồi kết. Lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn khiến bản thân phải điên cuồng lĩnh ngộ đến như thế. Hắn phải thành công, hắn phải cứu sống được nàng ấy.

Grao!

Dường như ông trời không có xót thương cho hắn, lại là tiếng thét gầm vang quen thuộc, bốn đầu linh thú theo chu kỳ lần nữa xuất thế, dũng mãnh lao về phía địch nhân. Hắn giờ đây đang đắm chìm trong lĩnh ngộ, làm sao có thể phân tâm đi ngăn cản chúng đây?

Chỉ thấy hắc kiếm lần nữa huyễn hoá, tự mình hộ chủ. Bóng kiếm xoẹt qua không gian nhanh đến không tưởng, chỉ để lại vài đạo tàn ảnh. Cũng giống như những lần trước đó, nó dễ dàng phá tan bốn đầu linh thú, nhưng lại không thể ngăn cản được hết tàn dư của chúng.

Những mảnh vỡ vẫn tiếp tục nhiệm vụ của mình, một đường đâm xuyên qua thân thể của Kiếm Ma, còn có cả Tử Thanh nữa.

- Không… Không! Thanh nhi…

Quan tâm tất loạn, Kiếm Ma vốn đang minh tưởng vội vàng tỉnh lại, hai tay ôm ghì lấy thân thể Tử Thanh mà thét lên đau đớn. Tại sao lại thế, tại sao không cho hắn thêm một chút thời gian nữa, hắn chỉ cần một chút thời gian nữa thôi mà.

- Thanh nhi, nàng không được chết… ta sẽ đưa nàng đi… đợi ta.

Phía bên ngoài không gian đại trận, Hoàng Thiên ánh mắt thuỷ

chung không rời khỏi thủ hạ. Khi thấy Kiếm Ma bị đánh bật ra khỏi minh tưởng, hắn không khỏi than nhẹ trong lòng. Có lẽ, hắn đã kỳ vọng quá cao về thủ hạ của mình, thời gian quá ngắn, dù cho là hắn cũng khó lòng mà lĩnh ngộ kịp. Vươn tay về phía trước vạch ra một cái, hắn muốn ra tay cứu lấy hai người.

Nhưng mà động tác của hắn mới được hơn phân nửa liền ngưng lại, ánh mắt đang tập trung vào Kiếm Ma toát lên sự hưng phấn tràn đầy.

Chỉ thấy bên trong đại trận, Kiếm Ma dùng thân thể bao bọc lấy Tử Thanh, điên cuồng chạy trốn. Trong vô thức, dòng hắc khí quen thuộc xuất hiện nơi bàn chân của hắn, quanh quẩn không tan. Một bước, ba bước, năm bước, thân hình hai người cứ thế mờ dần rồi tiêu tán khỏi không gian, chỉ lưu lại từng đạo không gian phong nhận sắc lẹm, xoẹt bay qua tinh không u ám.

Một màn này quả thực khiến cho Hoàng Thiên có chút bất ngờ, khoé môi không tự chủ nhếch lên một nụ cười tràn đầy tán thưởng. Thật không nghĩ, Kiếm Ma vậy mà có thể thành công trong phút chót như thế. Bên cạnh hắn Thiên Kiếm không biết tự lúc nào xuất hiện, nhẹ nhàng phiêu phù trong không khí. Vẫn là cỗ khí tức sắc bén đến cực cùng, đâu đó vấn vương mùi của thời gian, tuế nguyệt tang thương. Thanh kiếm này, luôn để cho người ta có cảm giác bí ẩn đến vô cùng.

- Uu… Uu…

Không bao lâu sau thời điểm thân hình của Kiếm Ma và Tử Thanh tiêu tán trong đại trận, Thiên Kiếm bỗng nhiên rung động làm cho không gian nơi đây cũng biến hoá theo. Vù một tiếng, thân hình của Kiếm Ma cùng Tử Thanh bất chợt hoá ra tự hư không, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt của Hoàng Thiên.

Thoát chết trong gang tấc, thành công cứu được tính mệnh người mình yêu, Kiếm Ma hạnh phúc đến bật khóc. Hai tay hắn

vẫn ôm chặt lấy Tử Thanh, không chút do dự quỳ phục xuống, dập đầu về phía chủ nhân của mình. Hôm nay, hắn và Tử Thanh một lần nữa được chủ nhân cứu thoát khỏi cái chết. Ân nghĩa này, có lẽ cả đời hắn cũng khó lòng mà trả hết được.

Chỉ là hắn còn chưa kịp dập đầu, một luồng lực lượng vô hình đã cưỡng ép ngẩng đầu lên.

- Nếu đã là thủ hạ của ta, không cần phải câu nệ như thế. Là ngươi tự cứu bản thân và nàng ấy, không phải ta.

Hoàng Thiên nhìn thủ hạ của mình, mỉm cười nói ra.

- Không muốn nói thêm gì nữa, theo ta đi thôi. Rời khỏi nơi này, ta sẽ giúp hai ngươi trị thương.

Thấy Kiếm Ma còn muốn nói gì đó, hắn đã phất tay ngăn cản, sau đó nắm lấy hai người.

Một bước vừa ra, Cửu Đạp Hoành Không bí dưới sự thi triển của hắn liền thể hiện ra sự bá đạo vô cùng, chớp mắt đưa ba người biến mất khỏi không gian, tựa như chưa bao giờ tồn tại vậy.

Một thiếu niên mặc dù mới chỉ hơn hai mươi tuổi đầu, nhưng kinh nghiệm thu phục lòng người cùng cung cách ứng xử lại khó ai sánh bằng. Trước đây là Cố Sở, hiện tại là Kiếm Ma đều là như thế, không ai thoát khỏi sự tính toán của hắn. Thu phục thủ hạ, cái hắn muốn ở họ không phải là chút vỏ bọc bên ngoài, mà là sự trung thành đến từ sâu trong tâm trí.

Bao nhiêu nỗ lực sắp đặt, rốt cục hôm nay hắn đã thành công thu phục Vân Vũ, người mà từ nay về sau trở thành cánh tay phải đắc lực của hắn – Kiếm Ma.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 215: Vạn Niên Hầu Nhi...

Bên ngoài Cửu U Phá Thiên tháp.

Thời gian vẫn cứ thế lững lờ trôi, tưởng chừng chậm rãi nhưng thực tế lại nhanh như cơn gió thoáng qua, chưa bao giờ dừng lại. Tính từ thời điểm đoàn nhân kiệt Thiên Nguyên tiến vào Cửu U Chi Địa đã trôi qua năm năm.

Ngoại giới giờ đã là cuối tháng tư, cái nóng đầu hạ chẳng biết tự bao giờ mơn trớn vào trong trời đất. Mưa, cũng bắt đầu nhiều hơn, có chút nặng hạt. Năm năm, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn. Có thể chỉ là một chớp mắt, nhưng cũng quá đủ để diễn ra những biến hoá nghiêng trời lệch đất.

Đa phần thiên kiêu trẻ tuổi đều đã xuất thế, có từ trong thần tháp đi ra, cũng có từ khắp nơi đổ về tụ họp. Cửu U Chi Địa lữ trình sắp tới hồi kết thúc, đã đến thời điểm họ phải rời đi.

Năm năm, mỗi cá nhân bọn họ đều có những biến hoá kinh người, không còn giống những thiếu niên non nớt như trước nữa. Họ là những kẻ đã trải qua sinh tử trui rèn, trưởng thành trong sương máu cùng cố gắng.

Số lượng hơn ba trăm người lúc này đây chỉ còn lại không quá một trăm, thoạt nhìn có chút gì mất mát khó nói nên lời. Hơn hai trăm người bỏ mạng, một phần vì nguy hiểm của chốn Cửu U, phần khác chính là vì đồng đội của mình. Tàn sát lẫn nhau, lòng tham, đã tự lâu luôn là thứ khiến cho con người trở nên khác biệt với vô vàn chủng loài khác.

Chỉ những kẻ mạnh mới có tư cách sinh tồn trên thế giới này. Điều này tuy rằng tàn khốc, nhưng lại là quy luật bất biến của tự nhiên, không có kẻ nào nằm ngoài quy luật đó. Gần một trăm con người này, tự mình sống sót qua chọn lọc tự nhiên, dù là bằng cách này hay cách khác, dù là tự thân thực lực hay may mắn quấn thân, bọn họ lúc này đều là kẻ mạnh, là người chiến thắng cuối cùng.

…

Lửa cháy bập bùng, khói đen nghi ngút bay lên giữa không trung, mang theo một cỗ hương vị rất lạ, không khỏi khiến cho bụng người cảm thấy sôi sục.

- Ha ha! Các ngươi phải cảm thấy hạnh phúc đó, thịt Tam Tinh Báo nấu nhựa mận của bản hầu không phải ai cũng có diễm phúc được nếm thử đâu.

Chỉ thấy bên dưới cách không xa Cửu U Phá Thiên tháp, trên bãi cỏ rất lớn nằm sát bên bờ hồ, mấy cái thân ảnh đang cùng nhau tụ lại thành nhóm, cười cười nói nói thập phần náo nhiệt.

Ở giữa bọn họ có một đống lửa lớn, hoả diễm hồng sắc toả sáng trong không gian, thập phần bỏng rát. Mấy cái nồi đá đen to hơn cả đầu người trưởng thành được đặt cẩn thận trên bếp đá, chìm trong lửa nóng.

Một con khỉ nhỏ đứng thẳng mình trên phiến đá lớn, dùng một đôi đũa thật dài hì hục đảo qua lại, rất chi là chăm chú. Mà tiếng nói the thé vừa nãy, chính là từ nó mà phát ra, tràn đầy tự đại và ngạo mạn chi khí.

- Đầu chó, ngươi còn lắm lời nữa, có tin ta đem ngươi đi xào xả ớt không?

Ngồi phía sau con khỉ này là một tên nhóc tiểu hoà thượng

thập phần khả ái. Nó ánh mắt chăm chăm dán vào mấy cái nồi đá, nhìn từng miếng thịt vàng ươm chìm nổi trong nước cốt, nó nước dãi sớm đã chảy ròng, có chút căm tức lên tiếng.

- A ha, chín rồi.

Cẩu Thủ rất hiếm khi không tranh miệng lưỡi với tiểu hoà thượng, chỉ thấy nó đầu đũa khẽ động, không chút sợ nóng kẹp lấy một khối thịt bỏ vào mồm. Nhóp nhép nhai, miếng thịt dường như quá khổ với miệng của nó khiến hai má phồng lên, ẩn ẩn vài tia thần quang lam sắc.

Tam Tinh báo không phải là phổ thông thú, mà đã là một đầu cấp bốn thành tinh yêu thú. Dù cho đã chết, thì da thịt vẫn chứa đại lượng tinh khí, là chất đại bổ, rất có lợi cho việc tu luyện của tu sỹ.

Say mê thưởng thức hương vị, Cẩu Thủ hai mắt nhắm hờ tràn đầy hưởng thụ. Nhưng là nó còn chưa kịp nuốt xuống, bỗng cảm thấy đầu váng mắt hoa, bị tiểu hoà thượng một cước đá cho lộn cổ khỏi bậc đá, miếng thịt thú cũng phun ra không còn.

- Hừ hừ! Con khỉ mất vệ sinh nhà ngươi lại dám chõ miệng vào nồi, mau cút qua một bên…

Tiểu hoà thượng trợn mắt, vẻ mặt hằm hằm. Con khỉ khốn nạn này lại dám đứng trước mặt nó thử đồ ăn, đây rõ ràng là đang trêu ngươi nó mà.

- Tiên sư đầu trọc, ngươi đây là ý gì? Bản hầu cất công nấu cho ngươi ăn, ngươi lại dám đá ta? Mẹ nó, hôm nay bản hầu cùng ngươi không chết không thôi. Tới tới… lăn tới…

Cẩu Thủ có chút chật vật bò dậy, nhổ nhổ mấy miếng thịt còn sót lại trong miệng ra, nó nghiến răng ken két, hai ống tay tuỳ thời săn lên, tựa như rất sẵn sàng một trận chiến.

Thấy hai tên vô sỉ này tới lúc ăn rồi còn muốn nháo trò, Anh Vũ ngồi một bên mặt cũng phải đen lại. Dạo gần đây hắn dường như nhận ra rằng, trình độ mặt dày của bản thân mắt đầu đuối sức trước 2 bọn chúng. Hình như là, hắn còn rất ngây thơ á.

Cười xoà nhìn về phía Hứa Thanh Hoa, hắn vội vàng tiến tới múc ra hai chén thịt nóng hổi.

- Thanh Hoa, mau nếm thử xem thế nào.

Đưa một chén thịt cho mỹ nhân, Anh Vũ cười híp mắt. Kể từ thời điểm có xung đột với Túc Đạo Long, quan hệ giữa hắn và Thanh Hoa chớp mắt tiến triển một đoạn dài, theo hắn cảm nhận chẳng mấy chốc mà thành đôi.

Cũng vì thế mà một kẻ vô pháp vô thiên như hắn dạo gần đây lại trở nên an phận thủ thường đến không ngờ. Rất hạn chế cùng Cẩu Thủ và tiểu hoà thượng đi phá phách náo loạn.

- Ừ! Cám ơn ngươi.

Nhận chén thịt từ tay Anh Vũ, Thanh Hoa có chút ngượng ngùng cười, hai gò mà vốn đã hồng hào lúc này có chút ửng đỏ. Tựa như đang thẹn thùng.

Nếu Hoàng Thiên có mặt ở đây, có lẽ sẽ bị doạ cho đứng người. Hắn làm sao có thể ngờ được, hai con người này lại có thể biến hoá nghiêng trời lệch đất như thế này. Kẻ nói người cười, tình chàng ý thiếp thật là ghê tởm.

- Ui… Ui… đầu trọc huynh đệ, tha mạng ah.

Phía bên kia, Cẩu Thủ sớm bị ăn thiệt thòi bởi tiểu hoà thượng, vội vàng lên tiếng cầu xin. Tiểu đầu trọc này chẳng biết tự đâu lấy ra được một cây Hàng Ma Xử, quất cho nó say sẩm mặt mày.

- Hừ hừ… đừng hòng, hôm nay tiểu tăng phải độ hoá yêu hầu nhà ngươi.

Tiểu hoà thượng nào buông tha dễ dàng như thế, chỉ thấy Hàng Ma Xử trong tay nó bạo phát bảo quang, hung hăng quất tới.

- Đừng mà… dừng tay đi, bổn hầu đưa ngươi Vạn Niên Hầu Nhi tửu.Hoảng sợ ngồi bệt xuống đất, nó đưa tay che mặt đồng thời la lên cầu hoà. Chỉ là không ai nhìn thấy được nét mặt đằng sau hai bàn tay của nó, dường như có chút cười lạnh đắc ý.

- Thật?

Hàng Ma Xử ngưng lại trên không, tiểu hoà thượng hai mắt sáng như sao, vui mừng hỏi lại. Khi được Cẩu Thủ gật đầu xác nhận, nó cười híp mắt thu về vũ khí, sau đó bế xốc thân hình nhỏ nhắn của đối phương lên mà nói:

- Ha ha! Vậy mà không nói sớm, đỡ cho huynh đệ bất hoà. Tiểu Cẩu Thủ, ngươi yên tâm, sau này có tiểu tăng bảo kê ngươi nha.

Một lời này để cho Cẩu Thủ hai mắt trợn ngược, rất có cảm xúc muốn đấm vào mặt tên trọc này. Nhưng nghĩ nghĩ một hồi, nó vẫn là cắn răng nhịn xuống, cười cười:

- Phải phải…

Dứt lời, nó lấy từ trong túi trữ vật treo ở trên ngực ra một cổ bình, bộ dáng có vẻ tiếc nuối đưa cho tiểu hoà thượng.

Giành được thắng lợi, tiểu hoà thượng ha ha cười quăng Cẩu Thủ xuống đất, xách theo chiến lợi phẩm lon ton chạy tới bên Anh Vũ cùng Thanh Hoa, háo hức thưởng thức.

Ba người một khỉ, bắt đầu bữa ăn uống thịnh soạn. Có rượu có thịt, thật chẳng khác nào một bữa tiệc rượu của nhân gian. Không cần phải nói, tay nghề của Cẩu Thủ không khác gì đầu bếp cực

phẩm tông sư, ngon đến khó lòng mà cưỡng nổi.

Tất cả mọi người đều là say mê nhấm nháp, hận không thể ngày nào cũng được thưởng thức. Tinh khí trong thịt yêu thú tản mát, khiến thân thể mỗi người đều toát ra tinh quang nhàn nhạt, huyền ảo vô cùng.

Tiểu hoà thượng ham ăn quá, nhất thời bị nghẹn một cục ở cổ. Nó nấc cụt vài cái, sau đó vội vàng rót ra một chén rượu, ừng ực đổ vào như trâu rừng uống nước.

- Thật ngon, hảo tửu, hảo tửu á.

Rượu này vàng cam tươi sáng, có chút ngả sang màu hổ phách, quang mang lập loè phát sáng, toát ra từng cỗ hương khí đậm đặc thơm lừng.

Một ngụm trôi, từ cổ họng đến thực quản tươi mát vô cùng, nhưng khi vào dạ dày lại như hoá thành lửa ấm, lan tràn khắp lục phũ ngũ tạng, khiến người thư thái không nói thành lời.

Anh Vũ cùng Thanh Hoa cũng nhanh chóng gia nhập vào trong, vừa nhấp môi vừa thưởng thức dư vị, tán thán Cẩu Thủ liên tục. Loại cảm giác hưởng thụ này, quả thực khiến cho người say mê đến không thể nào mà buông bỏ, thậm chí còn có ý muốn cả đời này đắm chìm vào trong nó.

- A... quá đã ah.

Chén đông chén tây, đám người đã có chút lâng lâng, mặt mày đỏ ửng. Hiển nhiên là đã ngà ngà say. Tiểu hoà thượng nốc thêm một ly nữa, a ra một tiếng rõ to, hơi thở mang theo nồng nặc tinh khí.

- Ồ! Cẩu Thủ, ngươi tại sao không uống?

Phát hiện ra ly rượu của Cẩu Thủ từ đầu tới cuối vẫn thuỷ

chung đầy tràn, tiểu hoà thượng có chút bất ngờ nói.

Cẩu Thủ nãy giờ lẳng lặng ăn, lúc này như bị ai doạ sợ, giật mình phun miếng thịt thú ra ngoài. Nhìn tiểu hoà thượng mà cười:

- Không có gì, không có gì đâu. Rượu này ta có rất nhiều, uống đã sớm nhàm chán, các ngươi uống là được rồi.

Biến hoá của nó tất nhiên không thoát được sự quan sát của mọi người, tiểu hoà thượng nổi lên nghi ngờ:

- Nói láo! Ngươi từng nói thứ này là tuyệt thế trân bảo, vạn năm ngâm ủ mới ngưng ra một bình, nào có chuyện uống nhiều đến thế. Hừ, ngươi có gì giấu chúng ta phải không?

Lúc này đây không chỉ mình tiểu hoà thượng, mà cả Anh Vũ cùng Hứa Thanh Hoa đều bị chú ý mà nhìn về phía nó, biểu hiện rằng ngươi còn không nói liền ăn quả đắng đấy.

Cảm thấy đại sự không ổn, Cẩu Thủ sớm buông chén đũa, lui lui về phía sau. Nó muốn chạy trốn.

Nhưng mà nó không có cơ hội đó, tiểu hoà thượng hiểu nó như lòng bàn tay, đã sớm vọt tới túm nó lại, Hàng Ma Xử lăm le đe doạ.

- Đúng là có mờ ám, ngươi con khỉ trọc này rất bố láo à nha, mau nói vì sao ngươi không uống.

Bị tiểu hoà thượng đe doạ, Cẩu Thủ mấy sợ lông còn sót trên đầu đều dựng cả lên, khua khua tay:

- Nào có mờ ám, đây đúng là Vạn Niên Hầu Nhi mà.

Nó càng như thế, nghi ngờ của tiểu hoà thượng càng đậm. Phía bên kia Anh Vũ cùng Thanh Hoa đều đã buông đũa, ánh mắt lập loè uy hiếp.

- Nếu là thật thì sao ngươi lại không dám uống?

Cẩu Thủ rụt đầu, hai tay đan đan vào nhau như có gì rất khó nói. Một hồi sau nó mới ngẩng đầu:

- Là Vạn Niên Hầu Nhi, nhưng mà… nhưng mà không phải tửu, mà là tiểu.

Vạn Niên Hầu Nhi… tiểu? Nước đái khỉ vạn năm!

Con bà nó, muốn lật trời rồi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 216: Bạch Khôi Trở Lại

Không gian nhất thời im ắng đến đáng sợ. Tiểu hoà thượng, Anh Vũ cùng Hứa Thanh Hoa đều như hoá đá tại chỗ, miệng há to hết cỡ. Bọn họ đang bị sốc, cực sốc.

- AAAAAA!... Đầu chó… ta giết ngươi…

Tiếng hét như sét đánh giữa trời, oanh động màng nhĩ người ta. Ba cái bóng người như hoá thành ba đầu trâu điên lao về phía Cẩu Thủ, quyền đấm cước đá, không chút nào lưu tình.

Trong đầu họ lúc này, chỉ có miên man hình ảnh của thứ nước màu vàng cam có phần ngả sang hổ phách. Thứ nước mà vừa nãy họ còn khen là tuyệt thế tiên tửu, trân bảo ủ vạn năm mới ra một bình, hương khí mê người. Tiên sư con bà nó, tất cả lại chính là một hũ nước đái khỉ.

Mãi đến khi Cẩu Thủ bị đánh cho xụi lơ trên mặt đất, lông tơ lổm chổm rơi rụng, ba người mới điên cuồng móc cổ họng, hy vọng nôn ra hết được thứ nước khốn nạn này.

Hứa Thanh Hoa cùng tiểu hoà thượng còn đỡ, rất nhanh liền ói ra toàn bộ mọi thứ. Chỉ có Anh Vũ là đáng thương, hắn vừa nãy còn đang nhai nuốt, nghe thấy mấy từ Vạn Niên Hầu Nhi tiểu liền hoá đá khiến cho khối thịt đều nghẹn cứng ở cổ, móc thế nào cũng không nôn ra được.

Nước mắt lăn dài, hắn uỷ khuất đến không thể nào hình dung, hận không thể đem Cẩu Thủ ra băm thành ngàn mảnh.

Một bữa tiệc vốn thịnh soạn và vui vẻ, cứ thế bị phá tan tành, chớp mắt hoá thành một hồi nôn mửa, trở thành ký ức muôn đời không quên của đám người. Hôm nay bọn họ uống phải nước đái khỉ ủ vạn năm.

Vút… Uỳnh!

Bầu không khí vốn đang nhốn nháo vô cùng, bỗng nhiên vang lên tiếng nổ chói tai. Đám người không chút đề phòng đều bị quất cho văng ra xa, đất đá bị xới tung cùng nồi thịt thú vỡ nát, bay tung toé.

Kéo theo tiếng nổ, sát khí nhất thời bao trùm lên khắp nơi đây, không khí xung quanh dường như cũng trở nên đặc quánh lại, lạnh lẽo vô cùng.

Anh Vũ chật vật bò dậy, lắc lắc hai cánh tay còn tê dại do dư chấn, sắc mặt ngưng trọng nhìn tới.

Chỉ thấy nơi phương xa, trên nền trời u ám của Cửu U Chi Địa có hai đạo thần hồng hướng nơi này bay tới, tốc độ nhanh đến rợn người. Đuôi lửa phía sau như phản lực phát ra âm thanh ồ ồ, áp lực khiến cho mặt nước cũng phải chẻ ra thành hai con sóng lớn, cuồn cuộn ập vô bờ.

Loại tốc độ này, không phải tu sỹ Hoá Linh bình thường có khả năng thi triển. Người tới là cao thủ.

Bay tới trên đỉnh đầu của đám người Anh Vũ, hai đạo thần hồng cấp tốc dứng lại, hiển lộ ra chân thân của bọn hắn.

Toàn thân là một màu trắng, từ y phục cho đến mái tóc đều là như thế. Bạch diễm như sương bao phủ thân thể, như có như không tồn tại một ngọn lửa vô hình đang bùng cháy. Không ai khác, hắn là Bạch Khôi. Hai năm trước đại bại dưới tay Kiếm Ma, phải đánh đổi một phần thân thể để đào mạng, hôm nay hắn trở

về rồi.

Người còn lại cũng là một nam tử trẻ tuổi, thoạt nhìn có vẻ cực kỳ tầm thường. Nếu chẳng phải hắn đang đạp không mà đứng, người ta còn nghĩ hắn chỉ là một tên thư sinh phàm nhân nào đó. Loại khí chất nội liễm này, không phải là kẻ tầm thường có thể đạt tới được, kẻ này cực kỳ nguy hiểm.

Mà người này Anh Vũ dĩ nhiên nhận biết, là kẻ năm đó đã hạ nhục huynh đệ của hắn hai lần, là kẻ mà Hoàng Thiên đã từng thề sẽ tự tay giết chết – Diệp Vọng.

Hai kẻ địch cực mạnh này, thật không ngờ lại cùng nhau một chỗ, muốn liên thủ đối phó hắn và Hoàng Thiên.

Người tới không thiện, tiểu hoà thượng đã sớm thu lại vẻ cợt nhả trước đó, thần sắc trở nên cực kỳ nghiêm túc. Đã từng giao chiến một lần, nó đương nhiên biết được sức mạnh đáng sợ của Bạch Khôi. Chưa kể tới bên cạnh còn có Diệp Vọng, kẻ không hiểu sao lại khiến cho nó có cảm giác nguy hiểm cực kỳ. So với Bạch Khôi, người này chỉ mạnh hơn chứ không yếu. Hôm nay nếu không cẩn thận, chỉ sợ sẽ ăn thiệt thòi lớn.

Hứa Thanh Hoa nhìn thấy người tới, trong lòng không khỏi nổi lên căng thẳng, đôi mắt nhìn về phía Anh Vũ tràn đầy lo lắng. Trận chiến hai năm trước, nàng hoàn toàn có thể nhìn ra được sát ý của Bạch Khôi đối với Anh Vũ. Nếu không phải vào giờ phút mấu chốt có sự xuất hiện của người thần bí kia, có lẽ Anh Vũ giờ đã không còn đứng ở nơi này. Mà bây giờ một Bạch Khôi đem theo trợ thủ chạy tới, bọn họ chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.

Trong nhóm, duy chỉ có Cẩu Thủ là vẫn giữ được thái độ lấc cấc, tựa như chẳng sợ hãi chút nào. Nó vẫn ngang nhiên chạy tới nhặt lại quần áo, điềm đạm mặc vào. Thậm chí trong miệng vẫn nhai miếng thịt thú, nhóp nha nhóp nhép như trêu tức người. Nhìn cái thái độ này, quả thực chỉ muốn đấm vào mặt nó cho hả giận.

Cũng may là lúc này hai bên đều đang căng thẳng, không có người nào đi quan sát nó. Nếu không, chỉ sợ nó sớm đã bị quất cho tơi bời.

- Anh Vũ… Đã lâu không gặp.

Bạch Khôi là người mở miệng đầu tiên, thần sắc tràn đầy châm biếm ý tứ. Mối nhục hai năm trước, bắt đầu từ kẻ này đến tính toán. Hôm nay hắn muốn giết người.

Anh Vũ ánh mắt lành lạnh nhìn tới, trong cơ thể điên cuồng vận chuyển lực lượng, tuỳ thời có thể đại chiến bất cứ lúc nào. Hắn từ đầu đến cuối thuỷ chung im lặng, không nói một lời.

Nhưng là, im lặng không phải hắn không muốn nói, mà là hắn không nói được. Vừa nãy hắn bị nghẹn thịt yêu thú, giờ đến hô hấp còn khó khăn đây này.

- Món nợ giữa chúng ta, hôm nay liền tính toán đi. Hôm nay trời cũng không cứu được các ngươi.

Thấy trạng thái của Anh Vũ có chút kỳ quái, Bạch Khôi trong lòng không khỏi nghi vấn. Cũng bởi vậy mà dù rất muốn ra tay, nhưng hắn thuỷ chung vẫn kiềm chế lại được.Hắn mặc dù tự tin vào năng lực của bản thân, nhưng cũng là kẻ rất cẩn thận. Một khi chưa nắm rõ lực lượng của đối phương, hắn sẽ không tuỳ ý hành động.

- Hừ!

Lúc này Anh Vũ lại không nhìn hắn, chỉ khẽ hừ một tiếng lạnh lùng, tựa như rất khinh thường cùng hắn nói chuyện. Hắn nào biết mình nghĩ oan cho Anh Vũ, chẳng qua là do miếng thịt vừa trôi xuống dưới thanh quản nên mới hừ được thành tiếng như vậy.

- Xem thường ta?

Cảm thấy bị khinh bạc, Bạch Khôi sắc mặt trở nên lăng lệ vô cùng. Trên lòng bàn tay hắn Phần Diễm bồng cháy rực rỡ, đốt ra nhiệt lượng kinh người, dường như hắn muốn động thủ.

Bầu không khí thoáng chốc ngưng trọng, hai phe đều dương cung bạt kiếm, thập phần ác liệt.

Hai tay Anh Vũ nắm chặt, cơ ngực và thực quản không ngừng co bóp, muốn nhanh chóng đẩy trôi cục thịt xuống dưới. Bởi vì hắn cảm nhận được bên trong cơ thể tinh khí từ thịt yêu thú sớm lan tràn khắp nơi, đã có cảm giác bị ứ, muốn trào ra bên ngoài.

Nếu như phản ứng bình thường, tinh khí này sẽ theo thực quản mà ợ ra ngoài. Nhưng mà lúc này lối thông đã bị tắc nghẽn, không thể nào phát ra được rồi.

Nghiến răng nghiến lợi một nửa ngày, hắn rốt cục đả thông.

Bịp!… íp… íp…

Một tiếng nổ rất to vang lên phá đi bầu không khí dương cung bạt kiếm nơi đây, khiến cả hai phe đều ngây ra như phỗng. Không biết nói gì.

Anh Vũ quả thực đả thông, nhưng không phải là ợ hơi, mà nổ rắm. Tinh khí hết đường thoát, tắc nghẽn nửa ngày liền nén thành quả pháo khí đi ra từ lỗ đít hắn, hôi thối vô cùng.

- Mẹ nó!

Không biết là ai đó bất giác hô lên, thập phần tục tĩu. Nhưng là, chỉ có từ ngữ như vậy mới mô tả được hết sự tức giận của người đó lúc này.

Bạch Khôi khuôn mặt đen lại như than, khoé môi co giật liên hồi. Đây là cỡ nào nhục nhã? Hắn tìm tới người ta để quyết một trận chiến, vậy mà đối phương trước sau không nói một câu, chỉ

trả lời hắn bằng một quả rắm nổ. Trên đời này tại sao lại có thứ người mặt dày vô sỉ đến như thế.

Cũng vì quả rắm này của Anh Vũ, bầu không khí ngưng trọng nơi đây nhất thời trở thành một tràng hài tấu, nực cười đến vô cùng.

- Con bà nó, thật là thoải mái.

Thoát được tinh khí, miếng thịt nghẹn ở cổ rốt cục cũng tuột xuống dưới dạ dày. Anh Vũ khoan khoái thở ra một tiếng cực kỳ dài, hít lấy hít để không khí.

Một màn này không chỉ khiến cho phe địch nổi giận, mà ngay cả Hứa Thanh Hoa đang đứng bên cạnh hắn sắc mặt cũng cực kỳ không tốt, hàn khí đậm đặc tới mức có thể cạo ra được. Nếu chẳng phải đang đối mặt với đại chiến, chỉ sợ nàng sẽ chính tay mình quất chết tên nam nhân này ah.

- Muốn chết…

Bạch Khôi lửa giận công tâm, thét lên một tiếng thật dài công kích tới. Bạch diễm hừng hực bộc phát, mức độ nồng đậm của nguyên lực thậm chí đã vượt qua giới hạn của Hoá Linh tu sỹ, mơ hồ tiếp cận đến cảnh giới Sinh Thần.

Hai năm thời gian, Bạch Khôi quả thực đã mạnh hơn không ít, thậm chí đã một chân bước vào ngưỡng cửa Sinh Thần cảnh.

- Kiếm Ma đã bị Thiên Không Trấn Ma tháp trấn áp, ta muốn xem xem hôm nay ngươi còn dựa vào cái gì để chống lại ta? Chịu chết đi.

Trông thấy Bạch Khôi động thủ, Anh Vũ sắc mặt không còn vẻ đùa cợt nữa mà thoáng trở nên lạnh lẽo, sát ý ngập tràn trong khoé mắt. Đại chiến lần trước chịu thua thiệt trước kẻ này, thậm chí suýt bỏ mình ở nơi đó, hắn làm sao quên được.

Hết lần này đến lần khác khiêu khích huynh đệ hắn, còn muốn ép hắn vào chỗ chết, Bạch Khôi này cùng hắn, đã sớm là kẻ địch sống còn, thề bất lưỡng lập.

- Chịu chết chính là ngươi, hai năm này đừng tưởng chỉ có mình ngươi là tiến bộ. Hôm nay ngươi phải chết.

Chỉ thấy hắn cười gằn nói ra, sau đó mạnh mẽ bước ra đứng chắn ở trước người Hứa Thanh Hoa. Nguyên lực trong cơ thể dâng trào, thậm chí còn đem cả thiên địa nguyên lực xung quanh đều cuốn lên, cuồn cuộn thành lốc xoáy.

Khí thế của hắn vậy mà không thua kém Bạch Khôi chút nào, hắn cũng đạp tới Hoá Linh hậu kỳ đỉnh.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 217: Sự Trả Thù Của Hoàng Thiên

Không nói thêm một câu nào, bàn chân Anh Vũ đạp mạnh về sau, thuận thế búng người vọt lên không trung, chỉ để lại phía sau một đạo tàn ảnh.

Bên kia Bạch Khôi thế tới như đại lãng, ngọn lửa quanh thân bồng cháy vang lên tiếng tanh tách, sóng nhiệt rít gào. Thậm chí thân thể hắn, da thịt đã sớm chuyển thành màu trắng ngà, thần quang lưu chuyển ánh lên bảo quang sáng chói. Tựa như, thân thể hắn lúc này không phải là xác thịt, mà là một ngọn thần diễm cấu thành.

- Phanh…

Âm thanh va chạm vang lên, không gian trước mắt như nổ ra một vùng hỗn độn, năng lượng hoá sóng xung kích lan tràn khắp tứ phía, đem đại địa bên dưới đánh nứt như mạng nhện, chằng chịt sâu hoắm.

Một kích này Anh Vũ phỏng chừng yếu thế, bị bức cho bạo lui trở về đại địa. Bạch Khôi thần sắc càng thêm đắc ý, thân hình thoắt cái vụt đuổi theo, thần xích trong tay lăng lệ mà qua.

Thấy Anh Vũ muốn ăn thiệt thòi, Hứa Thanh Hoa trong lòng càng thêm lo lắng, nơi tay không biết tự lúc nào xuất hiện cổ cầm, muốn ra tay trợ giúp. Nhưng mà nàng còn chưa kịp nhập tràng, một cỗ áp lực cực đại đã đổ lên, đùng một tiếng đẩy nàng bạo lui về phía sau.

- Thanh Hoa tiểu thư, đây là ân oán giữa hai người bọn họ,

ngươi tốt nhất là an phận đứng xem đi.

Diệp Vọng nãy giờ thuỷ chung im lặng bất chợt lên tiếng, giọng điệu tràn đầy cảnh cáo.

Thanh Hoa bị chặn lại đột ngột, sắc mặt càng thêm khó coi. Nàng vừa nãy mặc dù không để ý thấy người này ra tay thế nào, nhưng cỗ áp lực kia quả thực quá mức khủng bố. Thậm chí so với trước đây khi nàng đối mặt với cường giả Sinh Thần cũng không thua kém chút nào, kẻ này rốt cục là ai?

- Thanh Hoa tỷ, mau đến hỗ trợ Anh Vũ đi, người này để tiểu tăng lo.

Đang thời điểm nàng không biết phải làm thế nào, tiểu hoà thượng đã từ sau bước lên, tự tin nói. Trong tay nó, Hàng Ma Xử lấp lánh phật quang, ẩn hiện một cỗ kim cang chi khí. Thanh Hoa nhìn thoáng qua nó, lại nhìn về phía Diệp Vọng, cũng không suy nghĩ thêm nữa mà dứt khoát gật đầu, chớp mắt thi triển thân pháp bay về phương xa.

Trông thấy nàng vậy mà không nghe lời mình, Diệp Vọng ánh mắt sắc lạnh, hừ một tiếng vung tay đánh tới.

Vút… oành…

Tiếng nổ như sấm rền bộc phát, tiểu hoà thượng tốc độ nhanh không tưởng, vậy mà có thể vọt tới ngăn chặn được một kích này. Nơi cổ nó ba mươi sáu trương bồ đề phật nhãn phát sáng mãnh liệt, rực rỡ như ba mươi sáu vầng mặt trời nhỏ, đem thân thể nó thủ hộ vào bên trong.

- Thí chủ, đối thủ của ngươi là ta.

Một chiêu của mình vậy mà lại bị chặn đứng, điều này khiến cho Diệp Vọng có vài phần ngoài ý muốn, ánh mắt lần nữa quét tới đánh giá lại tiểu hoà thượng tưởng chừng như vô hại này.

- Tên nhóc, ngươi đến từ Trúc Lâm Yên Tử[1]?

Nhìn vào Hàng Ma Xử trên tay tiểu hoà thượng, Diệp Vọng trong mắt thoáng có chút biến hoá, mở miệng dò hỏi.

- Đúng thế! Ngươi làm sao biết được?

Bị người nhìn ra xuất thân, tiểu hoà thượng có chút bất ngờ. Dĩ nhiên không nghĩ tới trên thế gian này còn có người biết được sự tồn tại của môn phái mình.

“Quả nhiên là người của Trúc Lâm Yên Tử, có chút phiền phức”. Nhìn thấy biến hoá của tiểu hoà thượng, nội tâm của Diệp Vọng không khỏi lâm vào suy nghĩ. Hiển nhiên thân thế của tên nhóc này khiến hắn có chút do dự.

“Hừ, Trúc Lâm Yên Tử thì lại thế nào, chỉ cần kế hoạch thành công, thế giới này đều phải quỳ dưới chân Diệp gia ta, há lại lo sợ một Trúc Lâm Yên Tử mấy vạn năm chưa xuất thế?”. Diệp Vọng trong đầu suy nghĩ hồi lâu, sắc mặt biến thành âm trầm vô cùng, cười lạnh nói:

- Không cần nhiều lời, nể mặt Trúc Lâm Yên Tử ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng rời đi nơi này, nếu không đừng trách ta độc ác.

Tiểu hoà thượng ngẩng đầu, hai tay nghiêm túc chắp trước ngực, mỉm cười trả lời:

- Trúc Lâm đệ tử tuy một lòng hướng phật, nhưng xưa nay chưa bao giờ sợ một trận chiến, tới đi.

Vừa mới dứt lời, thân thể nó đột nhiên phát ra phật quang hoàng sắc, bên dưới làn da trắng nõn du động vô số phật tự, toả ra năng lượng cường đại vô cùng.

- Đã muốn chết, vậy để ta thành toàn ngươi.

Diệp Vọng ánh mắt lạnh lẽo, sát ý không hề che giấu chút nào tuôn ra, thân hình vụt bay tới phóng ra một quyền.

Thanh quang hùng hồn bùng phát từ nắm đấm của hắn, phảng phất dường như hoá thành kim cương, mãnh liệt đấm về phía ngực của tiểu hoà thượng, không chút nào nương tay.

Ầm!

Khoảnh khắc mà thôi, tiếng nổ như sét đánh giữa trời quang, vang vọng khắp chốn. Lấy hai người bọn họ làm trung tâm, sóng năng lượng hoá thành thực chất lan toả ra ngoài, bất cứ thứ gì cản đường đều bị nghiền nát thành bụi phấn. Thậm chí phía bên kia Bạch Khôi, Anh Vũ và Hứa Thanh Hoa đang đại chiến cũng không ngoại lệ, cả ba đều bị dư chấn ảnh hưởng đánh bật ra bên ngoài tràng.

Diệp Vọng hứng chịu lực khủng bố nhất, bị bức cho bạo lui ra mấy trăm mét xa, nơi nắm quyền thậm chí biến dạng, truyền lại từng hồi đau đớn thấu tận xương tuỷ.

- Ngay cả một đứa nhóc cũng không tha? Diệp Vọng, ngươi để ta quá thất vọng.

Một thanh âm lành lạnh bất chợt vang lên, khiến người không tự chủ được rợn hết tóc gáy. Phía trước tiểu hoà thượng không biết tự lúc nào xuất hiện ba cái bóng người, sừng sững đứng đó.

Người nói là một thanh niên cao lớn, tóc trắng xoã ngang vai tung bay trong gió. Hắn ánh mắt lạnh lẽo, lại kết hợp với vết sẹo nơi mi tâm khiến người ta có cảm giác như là một cự ma đầu với sức mạnh vô biên, giơ tay nhấc chân đều có thể lật tung thiên địa. Có thể là ai khác ngoài Hoàng Thiên đây.

- Là ngươi… Mang theo vẻ mặt tràn đầy thần sắc không thể tin được, ánh mắt Diệp Vọng dán chặt lên thân ảnh mới tới, vô thức

hít vào một hơi khí lạnh.

Vừa rồi là kẻ này chặn một chiêu của hắn? Điệp Thế Kim Cương quyền từ trước tới nay, luôn là tồn tại luyện thể vô địch chưa một lần bại. Vậy mà hôm nay, hắn không chỉ bị người chặng đứng, mà còn bị cường hãn phá vỡ, thụ thương không nhẹ.

Từ khi nào một kẻ phế vật không bằng súc sinh trong mắt hắn lại trở nên cường đại như thế, chuyện này làm sao có thể.

- Không ngờ phải không?

Nhàn nhạt cười, Hoàng Thiên lời nói tưởng chừng như rất nhẹ nhàng, nhưng sát ý trong đó lại đậm đặc đến khó mà hình dung nổi. Thậm chí Kiếm Ma cùng tiểu hoà thượng đang đứng bên cạnh cũng cảm thấy lạnh buốt, không tự chủ được mà lui về phía sau.

Từng hình ảnh quá khứ không ngừng tràn về trong tâm trí hắn, những hình ảnh về một đứa bé chưa đầy mười tuổi, mất cha mẹ, mất gia đình, mất đi toàn bộ những gì nó từng có.

Bươn trải để sinh tồn, nó năm đó chỉ vì va phải người ta mà bị đánh cho thừa sống thiếu chết. Bị đám người kia xem thường khinh bỉ, bị bọn hắn gọi là súc sinh cầm thú, ngay cả cha và mẹ cũng bị lăng nhục. Nó thù hận, nhưng nó nhẫn.

Hai năm sau, khi mà cái tâm trí trẻ con non nớt của nó nguôi đi hận thù, biến cố lần nữa ập lên đầu nó. Chỉ vì tranh cãi với Thiên Phương mà nó bị người bức cho quỳ xuống trước bao người. Mặc cho đôi chân dập nát vì chống đỡ, mặc cho máu nóng thê lương chảy trên nền đá, nó cuối cùng vẫn phải khuất nhục trước kẻ thù. Nó căm phẫn, nhưng một lần nữa nó nhẫn.

Bởi nó đánh không lại người ta.

Ý nghĩ muốn báo thù đến điên cuồng, hắn tuy luyện đến quên ăn quên ngủ, thậm chí quên cả bản thân mình. Bò lên từ trong tôi

luyện cùng sống chết, để hôm nay hắn đã biến cường. Thứ mà các ngươi gọi là súc sinh đã trở về đây, nỗi thù hận năm đó, đã đến ngày phải trả rồi.

- Năm đó ta đã từng thề với bản thân mình, rằng sẽ có một ngày ta đạp các ngươi dưới chân, cho các ngươi nếm thử nỗi ô nhục mà ta từng nếm trải.

Hít một hơi thật sâu để trấn áp sát khí trong lòng, Hoàng Thiên nhẹ nhàng cười, ánh mắt thuỷ chung không rời khỏi Diệp Vọng. Hôm nay hắn muốn giết người, dù ông trời cũng không thể cứu được.

- Ha ha! Súc sinh vẫn là súc sinh mà thôi. Đừng tưởng có chút tiến bộ là có thể cùng ta so sánh, năm đó ta có thể bắt ngươi quỳ, hiện tại cũng là như thế.

Bên kia Diệp Vọng thần sắc đã sớm bình tĩnh lại, có chút đắc ý cười nói. Hắn vừa rồi mặc dù ăn thiệt thòi, nhưng chung quy chỉ là trên phương diện thể chất. Nếu thực sự đấu pháp, còn chưa biết hươu về tay ai đây.

Quát vang một tiếng, hắn cước đạp về sau, thân hình quỷ dị lao về phía Hoàng Thiên, mang theo sát ý đậm đặc. Trên tay hắn không biết tự lúc nào xuất hiện trường côn, một vòng quét ngang hòng đánh vào hông của đối thủ.

- Phanh!

Nhưng mà trường côn còn chưa đánh tới đã bị chặn lại cứng nhắc, nơi thân côn vì dừng quá đột ngột mà cong lại, chớp mắt bung ra lực phản chấn cường đại vô cùng.

Diệp Vọng sắc mặt đại biến, hai bàn tay đang nắm trường côn đều run rẩy buông ra, thân hình bạo lui liên tục. Trước mặt hắn, Hoàng Thiên một tay nắm lấy trường côn, lẳng lặng nhìn hắn

không chút biểu lộ cảm xúc. Dùng tay không chặn ngang một bổng toàn lực của Hoá Linh hậu kỳ tu sỹ, thể chất của hắn mạnh đến khó mà đo đếm.

- Hôm nay! Ta muốn các ngươi phải tuyệt vọng mà chết.

Bạch Khôi nơi phương xa lúc này đây đã chạy trở lại, một tay chặn lấy Diệp Vọng đang bạo lui, một tay nắm chặt thần xích, sắc mặt có chút khó coi, nhưng vẫn cười lạnh nói:

- Rốt cục ngươi cũng chịu xuất hiện, ta đợi ngươi rất lâu rồi, Hoàng Thiên.

Diệp Vọng lúc này mới định thân, nội tâm đang cố gắng lấy lại bình tĩnh, thấy Bạch Khôi có ý lao lên, hắn vội đưa tay lên ngăn cản, có chút âm trầm nói:

- Bạch Khôi, ngươi không phải là đối thủ của hắn.

Lời này nghe có vẻ tràn đầy xem thường, lấy một người cao ngạo như Bạch Khôi làm sao có thể chấp nhận. Nếu chẳng phải hai người lúc này đang cùng phe, Diệp Vọng lại mạnh không kém hắn thì hắn đã ra tay với Diệp Vọng rồi.

Hừ lạnh một tiếng đẩy cánh tay của đối phương ra, thần xích trong tay hắn rực lên ánh lửa, điểm chân lao về phía Hoàng Thiên.

- Vèo! Phanh!

Thế tới của Bạch Khôi như vũ bão, hạo hạo đãng đãng nguyên lực cuồn cuộn thành sóng lớn ập tới. Nhưng mà hắn còn chưa lao mình qua, một đạo hắc ảnh đã vụt tới trước mặt, chớp mắt chém lên tầng phòng ngự của Phần Diễm, phát ra tiếng oanh minh đinh tai nhức óc.

Không gian bên ngoài đều nhao nhao bạo nổ, sụp đổ tuôn ra vô tận khí tức loạn lưu. Bạch Khôi sắc mặt hoảng sợ, vung thần xích

lên đón đỡ một chiêu này, nhưng thân thể vẫn như thế bị đánh ngược về sau, chẳng khác nào lưu tinh xoẹt qua, rơi ầm xuống dưới hồ nước.

Đợi đến mấy hơi thở sau hắn mới có thể bay ngược trở lại, chật vật đến không nói nên lời. Thậm chí nơi vùng ngực y phục còn lưu lại một vết rách dài do bị chém, may là không có thụ thương.

- Ngươi… ngươi vậy mà…

Nhìn thấy hình dáng của người vừa ra tay với mình, Bạch Khôi sắc mặt đại biến tràn đầy hoảng sợ. Thậm chí đôi chân còn không đứng vững, liên tiếp lui về sau mấy bước. Khoé môi run rẩy nói không thành lời.

- Ta đã sớm nói đừng bao giờ đứng trước mặt ta nhảy nhót, ngươi quên thật nhanh…

Chỉ thấy một trong hai người đứng sau Hoàng Thiên lúc này đã bước về phía trước, lạnh lùng lên tiếng.

Hắn khá cao lớn, toàn thân được phủ kín bởi hắc y và ma khí, thậm chí khuôn mặt cũng không ngoại lệ. Là Kiếm Ma.

[1] Trúc Lâm Yên Tử: Trúc Lâm phái, còn gọi là Thiền Phái Trúc Lâm hay Trúc Lâm Tam Tổ, toạ lạc trên núi Yên Tử Việt Nam, là một môn phái hình thành từ thời nhà Trần, do vua Trần Nhân Tông sáng lập, được xem là Phật giáo chính thức ở Đại Việt thời phong kiến.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 218: Tuyệt Vọng Mà Chết

Một lời cảnh cáo khiến cho Bạch Khôi sắc mặt tái nhợt, ánh mắt không thể nào che giấu được sự khiếp sợ trong đó.

Hắn không sợ sao được, khi mà hai năm trước người thần bí trước mắt này dễ dàng đánh cho hắn không đường hoàn thủ. Một chiêu kiếm vừa ra, ngay cả tồn tại bất hủ như Nhất Diễm Phần Thương Thiên cũng bị doạ cho kinh hồn táng đảm, buộc phải thiêu đốt chân mệnh bản nguyên để đào thoát.

Có thể nói, nếu hôm đó không có sự trợ giúp của thần hoả, hắn đã sớm bị người này một chiêu chém chết rồi, nào còn sinh mệnh để ở đây nhảy nhót. Mặc dù sau này trở về nghe ngóng được đối phương đã bị Thiên Không Trấn Ma tháp trấn áp, nhưng hắn vẫn còn kiêng kỵ vô cùng, một mực ẩn thân không dám xuất thế.

Hai năm trôi qua không có chút tin tức nào về đối phương, lại thêm thực lực bản thân tinh tiến một đoạn dài, hắn mới xuất thế tìm đến Diệp Vọng cùng hợp tác, những mong sẽ tìm lại Anh Vũ cùng Hoàng Thiên để báo thù. Thật không thể nào mà ngờ được, hôm nay hắn lại lần nữa gặp được người này.

Sợ hãi, sau đó là không cam lòng. Hắn là một siêu cấp thiên tài của đại lục, tự lâu đã đứng trên đỉnh cao, người người kính ngưỡng, có bao giờ bị người chèn ép đến thê thảm thế này. Đối phương rất mạnh, nhưng không đồng nghĩa với hắn yếu. Hơn hai năm thời gian, hắn cũng không có dậm chân tại chỗ, hắn không tin bản thân lại lần nữa thua thiệt trước kẻ này.

- Kiếm Ma, để cho hắn tới.

Đang thời điểm Bạch Khôi chìm trong suy nghĩ, phía bên kia Hoàng Thiên bỗng nhiên lên tiếng. Chỉ mấy chữ đơn giản, nhưng lại khiến cho rất nhiều người biến sắc. Chỉ có Kiếm Ma là như cũ bình tình, nghe chủ nhân nói vậy thì nhẹ gật đầu, không có một chút thắc mắc thu kiếm lui về sau.

Hơn ai hết, hắn biết rõ thực lực của Hoàng Thiên đáng sợ đến mức nào, đừng nói là hai cái Bạch Khôi cùng Diệp Vọng, dù là Sinh Thần cảnh cường giả ở đây cũng không làm gì được hắn.

- Cả hai người các ngươi cùng lên đi.

Để cho Kiếm Ma lui về sau, Hoàng Thiên sắc mặt lành lạnh hướng về hai người Bạch Khôi và Diệp Vọng mà nói.

Hắn từ đầu tới cuối vẫn đứng yên một chỗ, bất động như thái cổ thần sơn. Một lời vừa ra liền như mồi lửa đốt bùng lên sự giận giữ của kẻ địch. Hắn vậy mà muốn một mình đối chiến hai cái siêu cấp thiên tài, thật sự không biết là tự tin hay là cuồng vọng.

- Đã như vậy, để ta lĩnh giáo xem ngươi mấy năm nay tiến bộ như thế nào.

Trông thấy Kiếm Ma không có ý định ra tay, Bạch Khôi tảng đá trong lòng thoáng chốc như biến mất. Đồng thời một cỗ lửa giận như thuỷ triều bồng phát, Hoàng Thiên lại dám xem thường hắn, thật là muốn chết.

Chỉ thấy hắn quát to một tiếng, thần xích trong tay chớp mắt quay tròn, giống như hoá thành lốc xoáy hướng Hoàng Thiên oanh tới.

Hoàng Thiên không có nhiều lời, dường như rất xem thường cùng hai kẻ này nói chuyện. Trước thế tới của Bạch Khôi, hắn chỉ nhàn nhạt cười đưa tay huy kiếm.

Vút… Phanh!

Tiếng xé gió vút qua, sau đó là tiếng nổ vang của kim loại va chạm vào nhau. Vòng xoáy do thần xích tạo thành cường hãn là thế, không ngờ lại bị một chiêu kiếm này phá tan. Thân thể Bạch Khôi như đạn pháo bay ngược về sau, liên tiếp đạp nổ năm sáu cái hố lớn mới miễn cưỡng dừng lại được.

- Ha ha! Quả nhiên không tầm thường chút nào. Ngươi ẩn giấu cũng thật sâu đấy. Thực lực đại giảm do đạo thương, suốt ngày ăn chơi sa đoạ đều là ngươi cố ý biểu hiện ra đi.

Bị Hoàng Thiên bức lui, Bạch Khôi trong lòng xác thực có chút kinh ngạc. Hắn mặc dù vừa nãy không có xuất ra toàn lực, nhưng cũng phải bảy phần lực lượng, vậy mà Hoàng Thiên có thể dễ dàng phá giải như thế, hiển nhiên thực lực không thua kém hắn quá nhiều.

- Không biết vì lý do gì mà ngươi phải làm như vậy, nhưng mà cũng không quan trọng nữa rồi. Vì hôm nay ngươi phải chết.

Vạch trần ra những hành động của Hoàng Thiên, Bạch Khôi khoé môi nụ cười càng thêm lạnh lẽo. Thần xích lần nữa tung ra, hắn nghiêng người tiến lên, trên cơ thể bạch diễm bốc cháy hừng hực, chớp mắt lan ra cả thân xích.

Vút… Vút…

Một quất đánh ra như hoả long cuồng nộ, bạo nổ ra lớp lớp sóng nhiệt công kích, nối tiếp nhau hạo đãng lao về phía Hoàng Thiên.

Đối mặt với những công kích này, Hoàng Thiên cũng không dám ngạnh kháng. Cửu Đạp Hoành Không bí chớp mắt thi triển ra, bóng dáng theo bước chân tiêu thất khỏi không gian.

Khoảng chừng hơi thở sau đó, thân hình của hắn xuất hiện ở

bầu trời đằng sau Bạch Khôi. Dương ánh mắt nhìn xuống đối phương như đang nhìn xem một con khỉ diễn trò, khoé môi của hắn không khỏi nhếch lên lạnh lẽo.

Nhận ra bản thân nãy giờ đang bị bỡn cợt, Bạch Khôi lửa giận bốc lên trên đầu, dữ dội trước nay chưa từng có. Hắn cười gằn một tiếng, thân thể chớp mắt biến hoá kinh người, cước bộ đạp không mà lên.

Sự cường đại của huyết mạch Bạch Linh được hắn một lần nữa thi triển ra, so với phân thân trước đây thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Hai ống tay áo trắng nổ tung, để lộ ra hai cánh tay bắp thịt cuồn cuộn. Dưới làn da trắng như tuyết, như có như không tồn tại vô số ngọn thần diễm đang thiêu đốt, tanh tách doạ người.

Thần xích trên tay lần nữa biến hoá, dưới sự thiêu đốt của bạch diễm mà huyễn hoá thành một đầu bạo long hung ác, gào rú rung động cả góc trời.

Nhìn Hoàng Thiên mà nở một nụ cười ác độc, Bạch Khôi hai tay hợp làm một nắm lấy đuôi của bạo long, điên cuồng quất tới. Sóng âm rung động ù ù khiến người tê cả da đầu. Dọc đường đi của bạo long, không gian như tấm kính mỏng manh, liên tiếp bùng nổ tan tác.

Đối diện một đòn khủng bố như thế này, Hoàng Thiên lại không hề có ý định lui bước. Chỉ thấy hắn bàn tay vẽ ra một vòng thái cực trên không, sau đó chớp mắt được bao bọc bởi lân phiến hắc sắc, sinh sinh đón đỡ một chiêu này.

Ầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc truyền ra, đại địa dưới chân Hoàng Thiên từng khúc rạn nứt. Hình thành một cái mạng nhện khổng lồ lan tràn khắp bốn phương xung quanh.

Hoả diễm tán ra đầy trời, bạo long vì bị chặn đứng mà tan nát, trở về hình thái thần xích ban đầu. Mà phía bên kia sợi xích đã bị bàn tay đen nhánh của Hoàng Thiên nắm chặt lấy, đem nó bóp cho biến dạng, tựa hồ muốn hỏng mất.

Bạch Khôi lần đầu tiên biến sắc, mũi chân đạp xuống khoảng không, điểm mạnh một cái thuận thế đánh về phía Hoàng Thiên. Hai cánh tay của hắn biến hoá thành trọng chuỳ, hừng hực hoả diễm bạch sắc bao quanh.

Hoàng Thiên không lùi mà tiến, cánh tay còn lại cũng tiến vào trạng thái Ma Thần biến, chủ động đón lấy trọng chuỳ của Bạch Khôi.

Sức mạnh của trạng thái Ma Thần biến là cường đại không phải bàn, đừng nói là một cái Bạch Khôi mới chỉ đạt Hoá Linh hậu kỳ, dù cho Sinh Thần cường giả có mặt ở đây muốn phá vỡ nó cũng không phải chuyện dễ dàng. Phải biết năm đó, Vương Bân với tu vi Vấn Đỉnh mấy lần ra tay với Hoàng Thiên đều không thể phá vỡ phòng ngự của hắn. Mặc dù phần lớn là vì Hoàng Thiên Hùng âm thầm bảo vệ, nhưng cũng có một phần là xuất phát từ sự cường đại của Ma Thần Cửu Biến.

Chỉ nghe phanh một tiếng chói tai, trọng chuỳ tốc độ vốn nhanh như chớp lúc này đây liền bị dừng lại đột ngột trên không, nổ ra sóng năng lượng càn quét kinh người.

Răng rắc… boang…

Ngay sau tiếng nổ do va chạm là tiếng nứt vỡ của kim loại. Không chỉ có thần xích bị bóp nát, mà trọng chuỳ do hai tay của Bạch Khôi biến thành cũng bạo nứt, chớp mắt phun ra vô số bạch huyết trắng ngần.

Phản chấn cực mạnh truyền vào hai cánh tay, Bạch Khôi sắc mặt tái nhợt bay ngược ra ngoài. Xa hơn ba bươi mét mới có thể

dừng lại, thậm chí còn lảo đảo mấy cái mới đứng vững được thân hình. Hai cánh tay của hắn đã biến hoá trở lại trạng thái ban đầu, cơ thịt cùng gân mạch đều đã rách toác.

- Làm sao có thể?

Bạch Khôi cúi đầu nhìn hai cánh tay vỡ toác, run rẩy thốt lên trong kinh sợ.

Hoàng Thiên nhìn một màn này, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lẽo. Hắn mặc dù có đủ năng lực trong vài chiêu giết chết đối phương, nhưng hắn không làm. Bởi vì cái hắn muốn, là để cho đối phương phải nhấm nháp trong đau khổ, phải tuyệt vọng mà chết. Đó, mới chân chính là trả thù.

- Vút… Oành!!!

Khi mà Hoàng Thiên đang còn chú ý vào Bạch Khôi, phía bên hông hắn bỗng nhiên vang lên tiếng xé gió. Một cái hư ảnh trường côn phá không mà qua, oanh kích lên thân thể của hắn.

Mặc dù có phòng bị trước, nhưng Hoàng Thiên vẫn bị một côn này bức lui xa mấy chục mét. Hướng ánh mắt về phía người vừa xuất thủ, hắn không chút nào ngạc nhiên, xem ra Diệp Vọng cuối cũng cũng không đợi được nữa rồi.

Thấy Diệp Vọng ra tay hỗ trợ, Bạch Khôi trong lòng dù có chút không muốn, nhưng vẫn không có ý kiến gì. Đơn giản vì hắn nhận ra, bản thân đã không phải đối thủ của Hoàng Thiên.

Hai cái siêu cấp thiên tài, đỉnh tiêm trong giới trẻ của Thiên Nguyên đại lục, hôm nay đã phải cùng nhau liên hợp lại chỉ để đối phó với một người. Kẻ mà trước đây trong mắt bọn chúng, chỉ là một tên phế vật không hơn không kém.

Thù cũ, thù mới, mâu thuẫn giữa bọn họ đã từ lâu không thể nào hoà giải được nữa, hôm nay chắc chắn sẽ có một trong hai bên

phải nằm xuống.

- Hôm nay cả hai người các ngươi đều phải chết.

Hoàng Thiên nụ cười trên môi càng thêm lạnh, khí thế quanh thân đột ngột tăng vọt. Chớp mắt đưa bản thân vào trạng thái Ma Thần Đệ Nhất biến, một cỗ năng lượng khổng lồ tự trong cơ thể bạo phát. Như muốn nghiền ép chư thiên thần ma, huỷ diệt chúng sinh vạn vật.

- Đáng lẽ năm đó ta phải giết ngươi mới đúng.

Nhìn trạng thái của Hoàng Thiên, Diệp Vọng hít một hơi thật sâu kìm nén chấn động trong lòng, trong tròng mắt tràn đầy u tối. Nếu như năm đó hắn đủ độc ác ra tay với Hoàng Thiên, thì sẽ không có ngày hôm nay, không có cơ hội cho tên phế vật này quật khởi.

Hoàng Thiên không có trả lời hắn, chỉ có một vẻ mặt tràn đầy châm biếm ý tứ. Tựa như đang thể hiện cho đối phương biết rằng, hối hận cũng đã quá muộn rồi.

Hai nắm tay siết chặt lại vang lên tiếng ken két rợn người, phía sau lưng hắn nhị khí tung hoành, kết lại thành một đồ án thái cực khổng lồ. Một vòng vận chuyển, sức mạnh bạo phát ra cường đại đến mức kinh người. Đại địa phía dưới run rẩy như đang động đất, những vết nứt một lần nữa bạo trướng ra ngoài, không khác gì tai kiếp đang ập xuống nhân gian.

Rõ ràng thực lực của Hoàng Thiên đã tiến tới một cảnh giới cực kỳ đáng sợ. Mặc dù tu vi vẫn như cũ chưa đạt tới Hoá Linh cảnh giới, nhưng hai viên Nguyên đan đã ban cho hắn một sức mạnh khủng bố không thể nào đong đếm, thậm chí Hoá Linh hậu kỳ đỉnh cũng không có tư cách sánh cùng.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 219: Nhân Quả Hoàn Chân

- Đến đây, để ta cho ngươi cảm nhận lấy nỗi nhục mà năm đó ta từng phải chịu đựng.

Hai chân đạp trên khoảng không, Hoàng Thiên mỉm cười nói với Diệp Vọng, ánh mắt từ lâu đã chuyển thành hắc sắc, tràn ngập sự hận thù cùng nộ khí.

Cánh tay phải đưa ra, nguyên lực cuồn cuộn mênh mông như biển lớn, chớp mắt ngưng tụ thành một cái bàn tay hư ảnh khổng lồ, vỗ về phía hai người Diệp Vọng và Bạch Khôi.

- Hừ!

Diệp Vọng tất nhiên sẽ không dễ dàng khuất phục, chỉ thấy hắn hừ lạnh một tiếng, cơ thể hơi trùng xuống lấy thế. Trường côn trong tay bị bẻ cong thành hình bán nguyệt, vút một cái lao về đối kháng lại chưởng ấn.

Bóng côn biến lớn, sát na sau như trở thành thân của đại thụ vạn năm, nặng nề phang vào lòng bàn tay hư ảnh.

Bùng!...

Mọi thứ nổ tung, phát ra sức mạnh cuồng bạo không gì sánh được. Ba giây sau đó, trường côn từ trong hỗn độn bay ngược trở về tay của Diệp Vọng, thân hình của hắn cũng theo đó mà lao đi.

Uỳnh! Uỳnh!

Liên tiếp vang lên tiếng tạc nổ, nơi vị trí của Hoàng Thiên đang

đứng không gian ba động dữ dội, sóng năng lượng chớp loè. Thân thể của Diệp Vọng lúc này như hoá thành tia chớp, bộc phát ra tốc độ khó mà hình dung nổi.

Phía bên kia Bạch Khôi mới thụ thương, ánh mắt tràn ngập sự cay độc. Hoàng Thiên vừa rồi thể hiện ra chiến lực quá mức đáng sợ, nếu hôm nay hắn không buông ra toàn bộ lá bài tẩy cùng Diệp Vọng chiến đấu, chỉ sợ sẽ phải trả giá bằng tính mạng của mình.

Đưa hai bàn tay còn đang chảy máu lên kết ấn, bạch quang như sương mù cuồn cuộn, ẩn tàng vô tận thần diễm đang bùng cháy. Không lâu sau đó hoa văn chuyển động, vậy mà lại ngưng hoá thành một đầu bạch long đang cuộn mình. Đầu bạch long này, như có như không phát ra một luồng áp lực cực kỳ cường đại. Dường như đằng sau sự an tĩnh của nó là một sự cuồng bá vô biên, sức mạnh ẩn tàng khó lòng mà hình dung nổi.

- Grào!

Tiếng long ngâm trầm đục vang lên, khoé miệng Bạch Khôi nhếch lên sự độc ác, song chưởng đẩy tới. Nương theo tiếng long ngâm, hai con mắt của bạch long bỗng mở bừng, bạo phát ra quang mang cực kỳ chói mắt.

Cực tốc biến lớn, bạch long vượt qua không gian mà tới, mang theo một cỗ uy nghiêm vô thượng, đạp vỡ sơn hà. Dọc đường, không gian xung quanh đều nổi lên lớp lớp chấn động, lan tràn ra khắp tứ phía. Một trảo vồ lên đầu Hoàng Thiên, nơi miệng nó rống ra vô tận thiên lôi phách xuống.

- Bùng!

Ban đầu là một tiếng nổ nhỏ, sau đó là kinh thiên động địa đại chấn, phương viên mấy dặm vuông không gian đều như muốn băng liệt, tựa như một tấm gương bạo nổ.

Bên trong hư không hỗn loạn, đầu bạch long lúc này thân hình lại bị biến nhỏ lại rất nhiều, long thân vốn ngưng thực lúc này đây chập chờn như muốn đổ vỡ, huyễn ảo vô cùng.

Chỉ thấy Hoàng Thiên một bên đối kháng cùng Diệp Vọng, một bên ngăn trở bạch long. Cánh tay của hắn vậy mà bóp lấy miệng của nó, hung hăng quất trở lại phía Bạch Khôi.

Một màn này để cho con ngươi của Bạch Khôi co lại sợ hãi, thần xích trong tay cuộn lại thành một tấm khiên, muốn ngăn trở một kích này.

- Phanh!

Bạch long băng qua không gian quất tới, nổ ra một tiếng vang động trời. Thần xích mặc dù cường đại, nhưng trước sức mạnh khủng khiếp này cũng khó lòng mà bảo toàn. Mắt xích đua nhau đứt gãy, từng tầng từng tầng răng rắc, cuối cùng nổ tung thành ngàn mảnh. Bạch Khôi mất đi lá chắn, hứng chịu một đòn toàn lực, thân thể run rẩy bạo lui về sau mấy trăm mét.

Đau đớn là thứ duy nhất còn sót lại trong tâm can, dù cho khả năng chịu đựng cường đại như hắn cũng không nhịn được a lên một tiếng đau đớn. Từ bả vai bắt đầu, một vết rách kéo dài qua ngực xuống tận bên hông, bạch huyết tuôn ra như suối.

Nếu chẳng phải khi nãy có thần xích ngăn cản bớt uy lực, chỉ sợ hắn đã bị một đòn này quất thành hai nửa.

Đau đớn là thứ yếu, Bạch Khôi lúc này tâm đều lạnh xuống, đáy lòng như phát rét. Hắn có chết cũng không thể nào ngờ được, Hoàng Thiên lại mạnh đến như thế. Dưới tình huống cùng Diệp Vọng giằng co mà vẫn có thể phân tâm đối phó hắn, thậm chí còn ép cho hắn thụ thương, không đường hoàn thủ. Đây dường như không phải là một cuộc chiến, mà là một cuộc tàn sát.

- Rầm!

Không đến mấy giây thời gian sau khi Bạch Khôi bị quất lui, Diệp Vọng số phận cũng không khá khẩm hơn là mấy, bị một cái hư ảnh bàn chân đạp thẳng vào mặt, ghim sâu xuống đại địa mấy chục mét.

“Tại sao lại như vậy, hắn làm sao lại có thể mạnh đến như thế?”

Diệp Vọng cả người run rẩy dữ dội bay ra từ hố lớn, trong ánh mắt tràn đầy sự kinh sợ không nói nên lời. Chưa đến vài phút thời gian, vậy mà cả hắn cùng Bạch Khôi đều bị Hoàng Thiên đánh bại.

Không ai cho hắn câu trả lời cả, Hoàng Thiên thân hình vẫn như cũ phiêu dật trên không, xung quanh nhị khí bàng bạc mờ ảo, phảng phất giống như là huyễn cảnh.

Không có nhiều lời, ba cái bóng người lại lao vào quần chiến. Mỗi một chiêu thức ra đều khiến thinh không thất sắc, đại địa bùng nổ. Vô tận đất đá bạo bay lên bầu trời, sau đó lao xuống như vẫn thạch, đuôi lửa thét gào.

Tình cảnh lúc này chẳng khác nào thần linh chiến đấu, mỗi một giây phút trôi qua đều bạo ra rung động cực kỳ khủng khiếp, quỷ khóc thần gào. Bầu trời chìm trong biển lửa bạch sắc, thần côn khuấy động thinh không, kiếm quang mãnh liệt xông phá cửu thiên. Mỗi một cú va chạm bạo phát đều vượt quá uy lực mà Hoá Linh tu sỹ có thể chạm tới được.Cũng không biết đánh qua bao lâu thời gian, một tiếng bạo nổ cực kỳ lớn phát ra, hai cái bóng người mang theo đại lượng vết thương nặng nề đạp lên đại địa, máu tươi nhuộm đỏ khắp thân mình.

- Hôm nay! Nhân quả giữa chúng ta nên chấm dứt tại đây đi. Các ngươi... đến lúc phải trả giá rồi…

Hoàng Thiên rốt cục lên tiếng, tiếng nói oanh minh khắp trời, cảm giác như muốn phá tan thiên địa. Vô cùng vô tận khí tức từ cơ thể hắn bộc phá ra, bàng bạc như trường giang đại hải.

Dù là bầu trời của Cửu U Chi Địa cũng phải theo đó mà biến sắc, phong vân như nổi lên kéo về vô tận hắc ám. Tử lôi đùng đùng xé ngang trời, kinh biến rung động lòng người.

Tròng mắt hắn lúc này đã không còn sự điên cuồng như khi nãy, mà đã trở nên thanh tĩnh đến lạ thường. Năm đó, hắn đã từng là một kẻ yếu nhược, đã từng là một kẻ hèn mọn trong mắt người ta, nhưng giờ đây đã khác.

Kẻ hèn mọn đó, lúc này đây là đã trở thành một kẻ có khả năng đồ sát cái gọi là siêu cấp thiên tài trong mắt thế nhân, đem bọn chúng đạp xuống dưới chân không thể nào phản kháng. Chính những kẻ đã xem thường khinh bạc hắn khi xưa, lúc này đây mới là con kiến hôi yếu đuối.

Thiên Kiếm bất chợt xuất hiện trong không gian, khiến cho cả đất trời này điên đảo, thậm chí muốn sụp đổ trong huỷ diệt khí tức.

- Một kiếm này, ta gọi… Nhân Quả Hoàn Chân.

Vạn thiên lúc này như đột nhiên trùng xuống, thế giới cũng đóng băng ngưng đọng. Chỉ còn một đạo kiếm quang kinh phá thời không, một đường xé trời mà qua, đem vạn vạn hư không băng liệt phá toái.

Đừng nói là hai cái tiểu tu sỹ chưa tới Sinh Thần như Bạch Khôi cùng Diệp Vọng, dù là tồn tại Quy Nguyên đệ tam bước như Phong Võ lúc này đây đều kinh sợ tột cùng. Trước một chiêu kiếm này, hắn sống lưng như lạnh toát hàn băng, lông tơ dựng đứng tuỳ thời muốn nổ tung bất cứ lúc nào.

Đây không phải là uy lực của một kiếm này đe doạ đến hắn, là là khí tức của nó. Một loại khí tức huỷ diệt nhân quả khủng khiếp đến mức một tồn tại như hắn cũng khó lòng mà tiếp nhận.

Lúc này đây, Phong Võ hắn mới hiểu được vì sao Hoàng Thiên lại chính là nguyên nhân dẫn đến tận thế như trong lời tiên tri năm đó. Chỉ bằng một chiêu Nhân Quả Hoàn Chân này, nếu để cho hắn dùng thực lực Quy Nguyên cảnh thi triển ra, huỷ diệt toàn bộ thế giới là một điều chẳng có gì khó khăn.

- Bùng! Ù ù ù!....

Trong chớp mắt mấy chục dặm không gian chỉ còn hỗn độn một màu trắng xoá. Không có bầu trời, chẳng còn đại địa, thậm chí cả đám người Hoàng Thiên cũng không còn nữa. Chỉ còn một cỗ hủy thiên diệt địa dư âm kéo dài như tiếng sấm rền, rung động khắp thế giới Cửu U Chi Địa.

Âm thanh huỷ diệt qua đi, không gian bỗng nhiên trở nên im ắng đến vô cùng, không biết là do không có âm thanh hay là do tai người bị phá hỏng.

Mãi cho tới nửa ngày thời gian trôi qua, mảnh không gian nơi này mới mơ hồ xuất hiện trong tầm mắt. Vạn vật vẫn y hệt như trước đó, tựa hồ không có chút biến hoá nào. Nơi phương xa, mặt hồ vẫn lăn tăn gợn sóng, cây cỏ vẫn vươn mình lắc lư trong gió.

Mọi thứ cứ như vậy tĩnh lặng, càng làm cho người ta có cảm giác đáng sợ vô cùng, nhưng lại không thể hiểu được nguyên do trong đó.

- Ngươi…

Mà dưới đại địa xa xa, hai cái bóng người lẳng lặng quỳ trên mặt đất, khuôn mặt không thể tả được cảm xúc, nói không thành lời.

Bạch Khôi khoé môi mấp máy, ánh mắt chăm chăm nhìn về phía đôi tay của mình, thần sắc đã từ kinh sợ hoá thành tuyệt vọng vô cùng. Hắn vậy mà không còn cảm nhận được sự tồn tại của bản thân nữa, hắn thua rồi. Bắt đầu từ cánh tay, thân thể hắn phát ra vô tận tinh quang, như huyễn ảnh nhanh chóng tiêu tán khỏi thế giới này.

- Hoàng Thiên, ngươi thắng rồi… nhưng ngươi sẽ phải hối hận sớm thôi… ha ha.

Diệp Vọng tất nhiên cũng không ngoại lệ, trước khi tan biến đi, hắn thần sắc vậy mà trở nên thập phần bình tĩnh, chỉ lưu lại một câu nói không đầu không cuối, vang vọng khắp đất trời. Trong ánh mắt hắn, tựa như đang nói lên rằng Hoàng Thiên hôm nay đã phạm phải một sai lầm cực kỳ lớn.

Thân thể của Bạch Khôi tán đi, chỉ còn lưu lại một ngọn thần diễm bạch sắc, lơ lửng tại trong không gian. Phần Diễm hai năm trước đối mặt với Kiếm Ma, vì đào thoát khỏi một chiêu Thiên Tà Tịch Diệt mà thiêu đốt chân mệnh bản nguyên mở ra không gian. Tổn hao không nhỏ, hắn thời gian này vẫn luôn ngụ trong nội thể của Bạch Khôi, một mực ngủ say để hồi phục lại chân nguyên, chưa hề xuất thế.

Mà một kiếm của Hoàng Thiên uy lực khủng khiếp nhường nào, đương nhiên có thể đem Phần Diễm đang ngủ say thức tỉnh dậy.

- A! Bạch Khôi chết rồi? Khốn kiếp, là kẻ nào ra tay, bổn thần phải đem linh hồn của ngươi luyện hoá trăm vạn năm…

Cảm nhận khí tức của Bạch Khôi đã không còn trên thế gian, Phần Diễm nộ khí nhất thời bùng nổ lên. Hắn chờ đợi bao nhiêu năm mới gặp được một cái huyết mạch thích hợp để bồi bổ chân nguyên cho bản thân, vậy mà bị người giết chết, làm sao có thể không tức giận được đây?

Nhưng mà ngay tại thời điểm mà hắn đang phát nộ, bỗng nhiên lại trở nên im bặt, bởi vì hắn đã cảm nhận được điều gì đó không bình thường.

- Đây… Đây… là khí tức của hắn. AAA! Cả hắn nữa… chuyện này… bọn hắn thế nào lại có thể tồn tại ở kỷ nguyên này… không thể nào… không thể nào.

Giọng nói tràn đầy run sợ, Phần Diễm bản thể như đang biến sắc, biểu lộ ra sự sợ hãi tột cùng. Hắn phảng phất như đang nhìn thấy tồn tại khủng bố nhất thế gian này vậy.

- Mẹ kiếp tiểu tử vô tri, ngươi muốn chết thì cứ chết một mình, lại dám kéo cả bổn thần vào cùng. Đắc tội bọn họ, nhân quả vô hạn tuần hoàn, bổn thần kiếp này khó lòng mà yên ổn ah. Khốn kiếp… khốn kiếp a…

Không một chút chần chừ, hắn điên cuồng dùng chân mệnh bản nguyên xé ra không gian, vội vàng chạy trốn khỏi phiến thế giới này.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 220: Huynh Đệ Gặp Lại

Cùng tại thời điểm đó, cách vị trí của Cửu U Phá Thiên tháp hơn năm trăm dặm.

Một cái thân ảnh bạch sắc ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, mây mù quấn quanh phiêu lãng. Thân hình của hắn chẳng biết là do khí lãng hay vì lý do gì khác mà huyễn ảo vô cùng, chẳng thể nào mà nhìn rõ. Tựa như, hắn không phải là một thân hình, mà chỉ là một ngọn lửa trắng.

Ngay tại thời điểm mà Hoàng Thiên thi triển ra Nhân Quả Hoàn Chân, mi tâm của hắn bất chợt vỡ đôi, phóng ra một đường tuyến bảy màu đâm thẳng vào hư vô sâu thẳm.

- Nhân quả pháp, phản hoàn chân…

Ngẩng đầu nhìn về thinh không, đôi mắt của hắn không giấu được sự sợ hãi từ tận tâm can. Tuyệt vọng là thứ duy nhất còn sót lại, hắn cúi gục đầu lẩm bẩm một câu không đầu không cuối, sau đó bất lực buông xuôi. Khí tức của hắn như biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này, thân thể cũng bắt đầu mông lung, hoá thành vô tận những tinh điểm li ti, tiêu tán vào trong trời đất.

Một đời thiên kiêu, từng đứng trên đỉnh cao của danh vọng, được người người kính ngưỡng. Hắn từ khi sinh ra đã có được mọi thứ mà ai ai cũng phải mơ ước. Có gia thế hùng hậu, có thiên phú siêu cường, có dã tâm cực lớn. Cứ ngỡ bản thân sẽ một đường hát vang, đạp lên đến đỉnh phong của vạn tộc. Có bao giờ hắn ngờ được, sẽ có một ngày bản thân phải ngã xuống.

Siêu cấp thiên tài, chỉ cần chưa có trưởng thành, cuối cùng cũng chỉ là con sâu cái kiến.

…

Bên ngoài Cửu U Phá Thiên tháp.

Không gian sau một chiêu kiếm của Hoàng Thiên đã dần phục hồi lại trạng thái ban đầu, đại địa hoang tàn đổ nát, tràn đầy vết nứt cùng hố sâu oanh tạc. Một cỗ rét lạnh không hiểu tự đâu ngập tràn khắp chốn, ngấm vào sâu trong tim tất cả mọi người. Cái lạnh lẽo này, không phải đến từ bên ngoài, mà là đến từ sâu trong linh hồn.

Thành công trả thù, Hoàng Thiên trong lòng lại chẳng có chút cảm xúc nào đặc biệt. Đây là một loại tâm cảnh trầm ổn đến đáng sợ, loại tâm cảnh không phải ngẫu nhiên có được, mà phải trải qua rất nhiều biến cố mới có thể trui rèn được như thế.

Khuôn mặt vẫn giữ nét lạnh lùng nghiêm túc, hắn thoáng nhìn về phía chân trời xa xa, nơi mà chân thân của Bạch Khôi đang phiêu tán. Dĩ nhiên hắn có thể cảm nhận được, kẻ mà hắn giết ở nơi này chỉ là một cỗ phân thân.

Bạch Khôi là một kẻ có trí tuệ cực cao, lại thêm tính cách cẩn trọng vô cùng, mỗi lần hành sự đều suy tính kỹ lưỡng đường đi nước bước. Một khi chưa nắm chắc được phần thắng trong tay, hắn sẽ không bao giờ để chân thân đi mạo hiểm. Trước đây như vậy, hôm nay cũng là như thế.

Hơn ai hết trong đám thiên kiêu trẻ tuổi, hắn biết được Hoàng Thiên đáng sợ đến mức nào. Dù cho liên thủ cùng Diệp Vọng, hắn cũng không hoàn toàn nắm chắc được phần thắng, cho nên chỉ dám để phân thân đến thăm dò.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, hắn cẩn trọng,

nhưng lại không tính ra được Hoàng Thiên có được sát chiêu liên quan đến nhân quả. Một kiếm vừa ra, nhân quả nghịch pháp, đạo phản hoàn chân. Không chỉ giết chết phân thân, mà còn trực tiếp trảm tới chân thân, đem hắn hôi phi yên diệt.

Cảm nhận được Bạch Khôi đã thật sự tiêu biến đi, Hoàng Thiên rốt cục thu hồi ánh mắt, bước ra một bước vụt tới trước mặt Anh Vũ.

Năm năm thời gian, trải qua biết bao sóng gió nơi Cửu U, huynh đệ bọn hắn lại lần nữa hội ngộ. Mỗi một người đều đã khác xưa rất nhiều, mạnh mẽ hơn, trưởng thành hơn, và chín chắn hơn. Nhưng chỉ cần nhìn vào sâu ánh mắt, hắn liền cảm nhận được tình huynh đệ giữa bọn hắn vẫn thế, chưa bao giờ thay đổi. Bất chợt nhớ với Hàn Lâm, người huynh đệ từng hy sinh tính mạng của bản thân chỉ vì muốn cứu hắn, nắm tay hắn khẽ siết.

Không lâu nữa hắn sẽ tiến hành kế hoạnh phục sinh Hàn Lâm, ba huynh đệ bọn hắn sẽ có thể hội tụ cùng nhau như trước đó, cùng nhau sóng bước kề vai như lúc đầu. Có lẽ vì nghĩ đến một ngày này, mà khuôn mặt lạnh của hắn bỗng nhiên biến hoá, loé lên một tia mỉm cười thoả mãn.

Hắn mất gia đình, nhưng có được huynh đệ.

- A… A… Hoàng Thiên, ngươi làm sao lại có thể mạnh đến như thế, con bà nó… ta thật muốn đi tự sát ah.

Hoàng Thiên còn chưa kịp mở lời, Anh Vũ đã cười toe toét hướng về phía hắn, giọng nói tràn đầy bi ai.

Một lời này của hắn nhất thời khiến cho nụ cười trên môi Hoàng Thiên cứng lại, hắc tuyến đầy đầu. Con hàng Anh Vũ này tính cách vẫn khốn nạn như vậy.

Thấy Anh Vũ còn đang lao về phía mình, Thiên Kiếm trong tay

hắn khẽ đảo lên, vung về phía trước. Lưỡi kiếm sắc lẹm như tia chớp vụt tới bên Anh Vũ, kề sát vào cổ hắn toát ra hàn khí ghê người.

- Mẹ nó… Hoàng Thiên ngươi làm gì đây?

Một màn doạ cho Anh Vũ lông tơ dựng đứng, sắc mặt tái nhợt liếc nhìn lưỡi kiếm. Đây là thần khí đấy, mới vừa nãy chỉ một chiêu đã giết chết cả Bạch Khôi cùng Diệp Vọng, nhỡ may cắt vào cổ chẳng phải muốn xong đời ư.

- Chẳng phải ngươi muốn tự sát sao, cho ngươi mượn. Cắt cổ, xuyên tim hay xuyên phổi tự ngươi lựa chọn.

Hoàng Thiên lãnh đạm, liếc mắt nhìn Anh Vũ tràn đầy trêu tức. Hắn làm sao không biết tính cách của tên này, ngoài miệng thì nói vậy nhưng cho một trăm lá gan cũng không dám tự sát.

- …Anh Vũ tợn mắt, tức đến nghiến răng nghiến lợi, đây là cái thứ huynh đệ gì đây.

- Ha ha, chủ nhân, ngươi rốt cục trở lại, Thủ Thủ nhớ ngươi lắm á.

Đúng lúc này Cẩu Thủ từ đằng xa lon ton chạy tới, hai tay giang ra tràn đầy hạnh phúc như muốn ôm lấy Hoàng Thiên.

Một màn này nếu như là người ngoài có lẽ sẽ bị cảm động cho khóc, nhưng là đám người này lại quá rõ con khỉ mặt chó này rồi, há lại có thể cảm động, chỉ sợ ghê tởm đến buồn nôn.

- Ái ui!

Cẩu Thủ còn chưa kịp chạm vào Hoàng Thiên, một hắc ảnh đã vụt qua, đem nó tát bay mấy chục mét xa.

Tiểu Hắc xuất hiện trên vai Hoàng Thiên, uy áp cường đại tràn

ngập khắp không gian, doạ cho Cẩu Thủ run lẩy bẩy, vẻ mặt đáng thương trốn ở đằng sau váy của Thanh Hoa, lại không dám lắm lời.

Sự xuất hiện của Tiểu Hắc nhất thời khiến cho tất cả mọi người giật nảy mình, ngay cả Quy Nguyên đệ tam bước đỉnh phong như Phong Võ trong mắt cũng xuất hiện dị sắc. Hắn vậy mà nhìn không thấu con chó nhỏ này, làn hắc khí kia để cho hắn ẩn ẩn một cảm giác cực độ nguy hiểm. Đây là một loại áp chế về đẳng cấp, tựa như binh lính gặp được quân vương vậy, rất khó để mà phản kháng.

Đòn phủ đầu thành công để cho hai tên vô sỉ không còn nháo trò nữa, Hoàng Thiên thu lại Thiên Kiếm, mỉm cười bước tới ôm lấy Anh Vũ. Một cái vỗ lưng thật mạnh mang theo hai đạo tiếng cười khoái trá. Huynh đệ chính là như thế, không cần quá nhiều lời vô nghĩa. Đôi khi chỉ là một hành động tầm thường, cũng quá đủ để bọn hắn thể hiện ra được tình cảm chân thành của bản thân. Chỉ cần một huých vai bá cổ, cũng nặng hơn bất cứ lời thề hẹn ước, không có ngôn từ nào có thể diễn tả nổi.

Bỗng nhiên có cảm giác nằng nặng ở dưới chân Hoàng Thiên có chút nghi hoặc cúi đầu nhìn xuống, sắc mặt ngay lập tức tối đen. Chỉ thấy tiểu hoà thượng không biết tự lúc nào chạy tới ôm lấy đùi hắn, cái đầu trọc lóc khẽ ngẩng lên mỉm cười thập phần khả ái:

- Ha ha, Hoàng Thiên ca ca đẹp trai, anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, ngươi dạy tiểu tăng một chiêu kia đi.

Hoàng Thiên xạm mặt, cố gắng hít một hơi thật sâu khiến bản thân bình tĩnh lại, đè nén cái cảm xúc muốn một cước đá bay tên nhóc này. Bất giác hắn đưa tay lên che mặt mà thở dài trong lòng, năm năm không gặp, ba con hàng này mỗi một ngày càng trở nên vô sỉ đâu.

Không biết sau này trở về, sưa phụ của tiểu hoà thượng biết được có đem nó quất cho một trận rồi trục xuất khỏi phật môn hay không nữa. Mà có lẽ không, hình như sưa phụ của tên nhóc này cũng không phải là một kẻ bình thường đây. Nghĩ đến, Hoàng Thiên thật muốn đưa tay che mặt lần nữa, thở than cho cuộc đời bi ai. Người như hắn vậy mà hết lần này đến lần khác đều có quan hệ với đám gia hoả vô sỉ, biết nói làm sao.

Buông ra Anh Vũ, Hoàng Thiên đưa tay túm lấy tai của tên nhóc mà xách lên, quăng cho nó một nhìn cảnh cáo. Lại nhìn về phía Hứa Thanh Hoa, hắn nhẹ gật đầu chào hỏi, thần sắc có vài phần lãnh đạm.

Cô gái này cùng hắn mặc dù có chút mâu thuẫn, nhưng suy cho cùng cũng không phải thâm thù đại hận gì. Chưa kể chuyện hôm đó một phần cũng là do lỗi của hắn, cho nên hắn với nàng cũng không có nhiều ác cảm. Nhưng muốn hắn đối xử với nàng như với huynh đệ của mình, quả thực rất khó có thể, chí ít đến hiện tại còn chưa đủ.

Cùng Anh Vũ nói thêm vài câu, hắn liền tiến tới trước mặt Phong Võ, mỉm cười nói:

- Tiền bối, để ngươi chê cười rồi.

Phong Võ nhìn Hoàng Thiên, ánh mắt không tự chủ được mấy lần liếc về phía Tiểu Hắc trên vai hắn, lắc đầu:

- Cớ gì chê cười? Chỉ là mấy cái a miêu a cẩu mà thôi, ta hồi trẻ so với ngươi còn muốn hung bạo hơn mấy lần đây.

Lời nói tràn đầy bá khí, lại dám xem Diệp Vọng cùng Bạch Khôi như a miêu a cẩu. Nhưng Hoàng Thiên sẽ không cảm thấy nghi ngờ, bởi vì hắn biết đối phương là Phong Võ, một trong những cường giả đỉnh cao của toàn bộ Nguyên Giới. Cái gọi là siêu cấp thiên tài trong mắt người này, quả thực so với sâu kiến cũng

chẳng khác là bao.

Ngưng lại một lát, Phong Võ lấy ra một phiến ngọc giản truyền tin, đưa cho Hoàng Thiên:

- Tiểu huynh đệ, ơn nghĩa cứu giúp coi như ta nợ ngươi, sau này hành tẩu nếu có khó khăn gì, đừng ngại mở lời. Nếu như có thể giúp, ta sẽ không chối từ.

Nhận lấy ngọc giản, Hoàng Thiên mỉm cười gật đầu. Hắn biết với thân phận của Phong Võ, đi theo bên cạnh mình là một điều không tưởng. Đối phương đây là muốn rời đi.

- Đa tạ tiền bối, hẹn ngày tái ngộ.

Quả nhiên Phong Võ không có nói thêm gì, nhàn nhạt nhìn thoáng qua mọi người, sau đó hoá thành ngân quang bay đi, không lâu sau liền biến mất khỏi bầu trời Cửu U Chi Địa.

Hoàng Thiên từ đầu đến cuối vẫn giữ nét mặt tươi cười, mãi cho tới khi thân ảnh của Phong Võ khuất hẳn mới thu liễm lại, bỗng trở nên thâm thuý vô cùng. Ánh mắt khẽ đảo qua ngọc giản truyền tin, hơi híp lại toát ra tia lạnh lùng. Ngón tay khẽ miết, miếng ngọc giản vốn làm bằng hàn ngọc lúc này sáng lên vô số phù văn, cuối cùng răng rắc một tiếng như nứt vỡ, phù văn cũng theo đó mà tiêu tán.

Bên trong ngọc giản, không ngờ lại tồn tại một trận pháp theo dõi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 221: Đại Kiếp Nạn

- Hoàng Thiên, hắn là ai vậy?

Anh Vũ lúc này đã tiến tới bên cạnh Hoàng Thiên, có chút tò mò nhìn vào ngọc giản trong tay hắn.

- Phong Võ.

Liếc mắt nhìn về phía Anh Vũ, Hoàng Thiên trả lời một câu ngắn ngủn, không đầu không cuối. Anh Vũ trí lực đương nhiên không thể so sánh với hắn, nhất thời không nhớ ra được Phong Võ là ai, dẫu sao sự việc cũng đã xảy ra quá lâu rồi.

Hoàng Thiên cũng không có đi giải thích, có đôi khi một số chuyện càng ít người biết thì càng tốt. Hắn không muốn huynh đệ của mình bị cuốn vào trong vòng quay ân oán này.

Ném ngọc giản cho Kiếm Ma, Hoàng Thiên truyền âm:

- Giữ lấy đi, sẽ có lúc ngươi cần dùng tới nó.

Hành động này của Hoàng Thiên nhất thời khiến cho Kiếm Ma có chút kinh ngạc, ánh mắt như xuyên qua hắc khí nhìn qua. Đây là hứa hẹn của một cao thủ tuyệt đỉnh, chẳng khác nào cho bản thân một chỗ dựa cực lớn, tại sao chủ nhân lại giao cho hắn chứ.

Như hiểu được suy nghĩ trong lòng thủ hạ của mình, Hoàng Thiên cười nhạt truyền âm:

- Ta sắp tới chỉ sợ không còn chỗ dung thân trên đại lục này nữa, nhưng kế hoạch của chúng ta vẫn phải được tiếp tục, ngươi

hiểu chứ?

Kiếm Ma nghe được lời này, bất giác đưa mắt nhìn về phương xa. Nơi đó không biết tự lúc nào đã tập trung rất đông người, từng cái ánh mắt đều hướng về phía bên này nhìn tới. Hắn hiểu được vì sao chủ nhân lại nói ra những lời đó, thần sắc dần trở nên ngưng trọng.

Bạch Khôi không chỉ đơn giản là một siêu cấp thiên tài, mà còn một tầng thân phận khác đó là truyền nhân đời tiếp theo của Bạch Gia. Hôm nay Hoàng Thiên trước mặt mọi người giết chết hắn, liền đồng nghĩa với việc cùng cả Bạch Gia không đội trời chung. Quái vật ở tầm cỡ này, chỉ sợ khắp Thiên Nguyên đại lục không có ai đủ đảm lược đứng ra bảo vệ hắn cả.

Nhưng càng như vậy, Kiếm Ma lại càng khó hiểu thêm nữa. Thực lực cụ thể của Phong Võ hắn không biết, nhưng chắc chắn không dưới Quy Nguyên, nếu như có Phong Võ làm chỗ dựa, mối nguy này chẳng phải sẽ phần nào được hoá giải hay sao.

Hắn làm sao biết được, nguy cơ mà Hoàng Thiên nhắc tới không đến từ việc giết chết Bạch Khôi, mà là đến từ việc kế hoạch của hắn bị bại lộ.

Lợi dụng Cố Tinh Cực Đạo thạch làm mồi nhử, dẫn dụ ba siêu cấp thế lực khác vây công Bạch Gia. Một kế hoạch tưởng chừng như hoàn hảo không tỳ vết, nhưng lại bị đổ vỡ ngay phút chót. Hắn tính toán rất tốt, nhưng lại không tính được Bạch Gia có con quái vật Bạch Chấn Long đã đạt tới Quy Nguyên, cũng như sự tồn tại của Thiên Không Trấn Giới đoàn.

Ngày hôm đó khi mà rời khỏi hội đấu giá siêu cấp, hắn cùng Cố Sở đã bị Bạch Chấn Long phát hiện là kẻ tung tin đồn về Cố Tinh Cực Đạo thạch. Một khi đại chiến nổ ra, chẳng cần suy nghĩ cũng có thể biết được hai người là kẻ đứng sau âm mưu to lớn này.

Còn về đại chiến, Hoàng Thiên cũng không có hy vọng quá lớn. Ba đại thế lực mặc dù mạnh mẽ, nhưng không có cường giả cấp bậc Quy Nguyên toạ trấn thì làm sao là đối thủ của Bạch Gia. Không những không diệt được Bạch Gia mà còn đại bại, thế cờ lúc này chỉ sợ đã bị đảo ngược.

Một lúc đem bốn siêu cấp thế lực đắc tội, đó mới là mối nguy mà Hoàng Thiên muốn nhắc tới. Đừng nói là có Lâm Thanh Phong, dù cho sư phụ có trở về cũng khó lòng mà bảo vệ được hắn. Lửa giận của bốn siêu cấp cự đầu, không phải một hai cá nhân có thể chống đỡ.

Hoàng Thiên quay người, mắt nhìn về Cửu U Phá Thiên tháp, lẳng lặng không biết suy nghĩ gì trong đầu, hai nắm tay bất giác siết chặt lại. Hắn biết được thứ gì đang chờ đợi hắn ở thế giới bên ngoài, đó là một đại kiếp nạn khủng khiếp nhất mà hắn buộc phải đối mặt. Có vượt qua được không, ngay cả chính hắn cũng không dám nói trước. Nhưng mà hắn không sợ hãi, cũng không hề hối hận. Chỉ vì hắn cố chấp.

Lấy từ trong trữ vật ra truyền tin phù, Hoàng Thiên cùng mấy người tiến về trung tâm truyền tống trận, chờ đợi truyền tống ra ngoài.

…

Bên ngoài Cửu U Chi Địa!

Năm năm trôi qua kể từ thời điểm đoàn nhân kiệt tiến vào chốn Cửu U, thế giới bên ngoài đã có những biến hoá cực lớn, ảnh hưởng đến toàn bộ đại cục của phiến thiên địa này.

Ví như việc Bạch Gia hồi bốn năm trước bỗng nhiên bị ba đại thế lực tập kích, sơn môn bị oanh tạc tan hoang, tinh anh chết thảm, gần như diệt tộc khiến toàn bộ đại lục chìm trong kinh hãi. Một tháng sau, thủ hộ uẩn đạo giả của Bạch Gia Bạch Chấn Long

trở về, hắn vậy mà đột phá Quy Nguyên, mang theo lửa giận ngợp trời đồ sát tam phương thế lực. Thiên Nguyên đại lục lúc này như lâm vào kiếp nạn, tiếng kêu gào oán thán vang lên tận trời, máu tươi nhiễm đỏ ba tầng đất.

Cuối cùng cũng nhờ có Lâm Thanh Phong ra mặt ngăn cản, trải qua mấy tháng trời hiệp nghị mới để Bạch Chấn Long dừng tay.

Mà ngày hôm nay, tất cả các thế lực liên quan trong sự kiện đó đều có mặt tại đây, tập trung bên ngoài của Cửu U Chi Địa. Bọn hắn, dường như đang đợi ai đó.

Vẫn là chiếc chiến thuyền năm đó đưa đám người tiến tới Cửu U Chi Địa, huyền phù trên thinh không tràn đầy giông tố. Nơi sàn thuyền có một tế đàn đá, tổng cộng mười hai trụ tinh cao tới ba mươi sáu mét, khắc hoạ vô số hoa văn phức tạp, toát lên không gian khí tức nồng nặc.

U U U!

Hào quang chớp động, không gian cuồn cuộn vặn xoắn, kéo ra một đoàn sương mù ánh sáng lan toả trên tế đàn. Gần hai trăm cái bóng người đột nhiên xuất hiện, sừng sững đứng giữa trung tâm tế đàn.

Ngoài trời đang mưa, mây mù giăng khắp chốn khiến thinh không chỉ có một màu u ám vô biên, miên man khí tức bao phủ lên toàn bộ phiến hoang lâm. Từng giọt nước mưa tí tách đua nhau giáng xuống thế gian, mang theo sự lạnh giá thê lương vô cùng vô tận.

- Tiểu súc sinh, ngươi rốt cục cũng mò ra.

Đám người vừa ra còn chưa kịp định hình thế giới bên ngoài, một thanh âm như sấm nổ đã vang lên, tràn đầy lửa nộ. Nương theo tiếng quát là một cỗ uy áp cực đại tràn xuống, doạ cho hơn

hai trăm người sắc mặt tái mét, điên cuồng bạo lui ra tứ phía.

Tế đàn lúc này bỗng trở nên trống vắng, chỉ còn một thân ảnh cao lớn đứng đó, cô độc một mình. Giữa gió táp mưa xa, hắn vươn mình thẳng tắp như một cây thần thương, ngước mặt nhìn bầu trời.

Trên thinh không cao nhất của chiến thuyền, một thân ảnh già nua ngự không mà đứng. Toàn thân lão gầy còm ốm yếu như khô cốt, sắc mặt tái nhợt thiếu sức sống, chẳng khác nào một lão nhân gần đất xa trời. Nhưng lão già là thế, quanh thân lại toát ra một cỗ khí thế vô địch, như đại biểu cho toàn bộ phiến thinh không này.

- Bạch Chấn Long, có gì từ từ nói!

Khi mà Bạch Chấn Long muốn ra tay với Hoàng Thiên, rốt cục có người tiến lên ngăn cản. Lâm Thanh Phong từ khoang thuyền bay ra, đứng chắn ở trước mặt lão, thần sắc có vài phần mỏi mệt.

- Ha ha! Từ từ nói? Hắn khiến Bạch Gia chúng ta gần như diệt tộc, có cái gì để nói nữa? Ngươi nếu còn không tránh ra, đừng trách ta động thủ vô tình.

Bị ngăn cản, Bạch Chấn Long sắc mặt lập loè sát khí, bất chợt ngửa mặt cuồng tiếu một hồi. Bên cạnh hắn chớp mắt xuất hiện thêm mấy cái thân ảnh, sắc mặt kẻ nào cũng tràn đầy ác ý, lành lạnh nhìn về phía Hoàng Thiên.

- Đúng thế, Lâm Thanh Phong, chúng ta kính nể ngươi là cường giả không đồng nghĩa với việc ngươi có tư cách xen vào chuyện này. Hôm nay tên súc sinh này bắt buộc phải đền tội.

Lại có thêm vài thân ảnh nữa bay ra, ngự tại trên không mà nói. Đám người này, mỗi một đều có tu vi Vấn Đỉnh hậu kỳ trở lên, thậm chí còn có hai kẻ độ qua kiếp trong cửu kiếp, thành tựu bán Quy Nguyên cường giả.

- Chính vì hắn mà hơn một nửa tinh anh của Thiên Đạo Môn chúng ta phải chết thảm, Lâm Thanh Phong, ngươi tốt nhất là đừng quản chuyện bao đồng.

Liên tiếp có người xuất hiện, mơ hồ bao bọc lấy Hoàng Thiên vào giữa. Mỗi người bọn hắn đều là nhân vật cấp bậc lão tổ, tu vi siêu việt thường nhân. Dù cho là cường giả Quy Nguyên như Lâm Thanh Phong cũng phải cảm thấy áp lực vô cùng.

- Hừ! Mọi chuyện còn chưa có chứng cứ rõ ràng, các ngươi làm như vậy không phải quá võ đoán?

Khí thế thua thiệt, Lâm Thanh Phong cũng không dám lấy cứng đối cứng. Lão nhìn về phía đoàn người, trong lòng vừa có giận giữ, cũng có cả sự bất lực.

- Ha ha, ngươi muốn chứng cứ phải không, bắt lấy hắn dò xét linh hồn chẳng phải sẽ rõ ràng sao.

Bạch Chấn Long cười lạnh nói, thanh âm nghe qua có vẻ bình thường, nhưng nội dung lại không khỏi khiến người rét lạnh.

- Hừ! Làm như vậy chẳng phải muốn lấy mạng nó sao?

Lâm Thanh Phong nộ hoả bùng cháy, trầm giọng quát lên. Một khi dò xét linh hồn, Hoàng Thiên chỉ sợ sẽ lành ít dữ nhiều, dù cho có cơ may sống sót cũng sẽ trở thành một khôi lỗi không có ý thức.

- Loại như hắn, chết cũng không hết tội.

Phía bên thế lực của Hứa Gia, một tên nam nhân có thân hình to béo phúc hậu nhàn nhạt lên tiếng. Bên dưới hàng lông mày mọc ngược là đôi mắt híp tràn đầy ác ý. Hắn là gia chủ hiện tại của Hứa Gia, Hứa Tịnh.

- Ngươi!

Một lời này khiến cho Lâm Thanh Phong phát nộ, suýt chút nữa đã ra tay. Cũng may là cuối cùng ông vẫn kìm nén lại được, chỉ là không thể nào giữ được sự bình tĩnh như lúc trước nữa.

Ngay tại thời điểm hai bên đang tràn đầy căng thẳng, phía bầu trời đột nhiên xuất hiện hai đạo quang mang phá không mà tới. Khi bọn hắn hiển lộ ra, lại khiến cho Lâm Thanh Phong sắc mặt chợt biến, có chút thất thố hô lên:

- Đông Tiến, Du Cảnh Tam, các ngươi tại sao lại tới đây?

Người đến là hai cái nam tử lớn tuổi, một gầy một béo. Không ai khác chính là hai vị hội trưởng của Hiệp Hội Luyện Dược Sư cùng Hiệp Hội Luyện Khí Sỹ, Đông Tiến và Du Cảnh Tam.

- Lâm Thanh Phong, chúng ta cũng không có ác ý, chỉ muốn làm rõ một chút chuyện mà thôi.

Sự xuất hiện của hai người Đông Tiến và Du Cảnh Tam khiến cho nhân khí của phía bên kia càng thêm mạnh. Lâm Thanh Phong sắc mặt chợt trở nên nặng nề, có chút không tự tin lên tiếng:

- Là chuyện gì?

Đông Tiến ánh mắt không nhìn Lâm Thanh Phong mà đặt tại thân thể của Hoàng Thiên, nhàn nhạt trả lời:

- Năm năm trước, hội phó của Hiệp Hội Luyện Dược sư cùng với bốn thủ tịch trưởng lão bị một tên tu sỹ ngoại vực giết chết. Hắn có liên quan với kẻ đó.

Lúc này đây Lâm Thanh Phong đã triệt để im lặng rồi. Ông quả thực không thể nào mà nghĩ được Hoàng Thiên lại có thể xông ra liên tiếp đại hoạ khủng bố như thế. Không chỉ cùng lúc gây thù với sáu siêu cấp thế lực, mà còn dây dưa với cả tu sỹ ngoại vực, quả thực khó lòng mà bảo toàn.

- Lâm Thanh Phong, ngươi nên suy nghĩ cho kỹ.

Bạch Chấn Long lạnh lùng cười, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Thiên không giấu sự căm ghét. Chính vì kẻ này mà lão bị người đoạn tay, bị diệt mất gia tộc, để cho thiên hạ chê cười. Không lột da uống máu hắn, lão khó lòng mà dịu xuống được lửa giận.

- Ngươi muốn công bằng phải không? Chúng ta có thể cho hắn sống thêm ba ngày, ba ngày sau Thiên Nguyên Học Viện sẽ tiến hành Thiên Nguyên Thẩm Phán, công khai xét xử tội danh của hắn. Ngươi thấy thế nào?

Thấy Lâm Thanh Phong còn do dự, Bạch Chấn Long lại tiếp tục lên tiếng.

- Được rồi…

Lâm Thanh Phong im lặng suốt nửa ngày, rốt cục cũng phải bất lực buông xuôi, thoáng nhìn về phía Hoàng Thiên tràn đầy xin lỗi, hạ giọng nói với đám người xung quanh.

Thiên Nguyên Thẩm Phán đúng như tên của nó, là một phiên toà xét xử tội nhân lớn nhất của đại lục này. Chẳng biết đã bao lâu thời gian không tiến hành thẩm phán, hôm nay lại vì một thiếu niên chưa tới Hoá Linh cảnh giới mà mở ra.

Thấy Lâm Thanh Phong đã phải chịu thua mà quyết định mở ra Thiên Nguyên Thẩm Phán, đám người xung quanh trong lòng thập phần đắc ý, cũng không có đi phản đối ý kiến của Bạch Chấn Long. Ba ngày thời gian, bọn hắn có thể chờ được. Một khi mở ra Thiên Nguyên Thẩm Phán, Hoàng Thiên hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

- Người đâu! Bắt hắn lại, nhốt vào Khốn Ngục, ai cũng không được phép gặp gỡ.

Bạch Chấn Long giống như đã đạt được mục đích của mình,

khoé môi không khỏi nhếch lên một đường cong, ra lệnh cho người bắt lấy Hoàng Thiên.

- Mẹ kiếp, ai dám đụng vào hắn?

Ngay tại thời điểm đám người tiến tới vây bắt Hoàng Thiên, Anh Vũ từ xa liền vọt tới như một con báo săn, vung tay đánh bay mấy người, nghiến răng quát lớn.

- Vũ nhi! Lui xuống đi.

Hành động của hắn khiến cho Lâm Thanh Phong càng thêm khó xử, có chút thở dài lên tiếng.

- Không, có ta ở đây đừng hòng có kẻ nào làm gì được hắn.

Anh Vũ thập phần quật cường, nắm tay bất giác siết chặt lấy Đả Thần Bổng mà nói.

- Hỗn xược!

Lâm Thanh Phong rốt cục nổi giận, vươn tay túm lấy Anh Vũ mà kéo về, mặc cho hắn vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát ra nổi.

- Ông nội, buông con ra, bọn hắn muốn chết… a… aa…

Vùng vẫy trong tuyệt vọng, Anh Vũ gào lên thảm thiết, nắm tay bất giác siết lại đến rớm máu. Đây không phải là lần thứ nhất hắn bất lực nhìn huynh đệ của mình gặp nạn, hắn phải làm sao đây. Hắn không biết tại sao lại như thế, tại sao hết lần này đến lần khác huynh đệ của hắn bị tất cả mọi người đối xử tàn khốc như vậy, cuộc đời cứ như thế bất công sao.

Chẳng biết là do điên cuồng giận giữ hay là do bất lực bật khóc, khuôn mặt hắn méo mó khó coi vô cùng. Nơi khoé miệng đã sớm nghiến ra máu, trừng trừng nhìn về phía huynh đệ của mình.

Không còn ai ngăn cản, đám người rốt cục tiếp cận Hoàng Thiên, dùng huyền thiết xích và ma la trạc chế trụ hai tay cùng hai chân của hắn. Điều kỳ lạ là từ đầu đến cuối, Hoàng Thiên không hề có ý định phản kháng. Hắn đứng im như một pho tượng, lãnh đạm quan sát đám người đang vây quanh định tội mình, không hề biểu lộ ra một tia cảm xúc.

Cuối cùng, khi mà đám người hoàn thành đem hắn xích lại, chuẩn bị áp giải đi, hắn mới bất chợt ngẩng đầu nhìn về phía thinh không. Trong đôi mắt hiện lên một tia sáng thâm thuý, khoé môi khẽ nhếc như đang nói gì đó.

Hành động này của hắn thập phần kỳ quái, nhưng lại không có ai quá để ý. Một con cá đã nằm trong lưới, há có thể thoát được tay của người đánh cá ư.

Chỉ là không ai biết được, lúc này bên trên bọn họ mười mấy tầng không, một thân ảnh lẳng lặng đứng đó quan sát mọi chuyện. Đó là một lão nhân lớn tuổi, đầu tóc bạc phơ, rất có dáng vẻ tiên phong đạo cốt. Nhưng hết lần này đến lần khác trong tay lão lại cầm lên một cây trường kích, phù văn lượn lờ quanh thân khiến nó không khác gì một đầu hung thú thượng cổ, bễ nghễ khắp đất trời thương khung.

Lão nhân nắm trường kích đứng đó, quanh thân thiên địa nguyên khí như bạch vụ, tôn thân thể của lão lên như một vị thần minh, ngạo nghễ cúi đầu nhìn xuống nhân gian. Nếu như có cường giả tại đây có lẽ sẽ nhận ra được, loại khí chất này của lão đã viễn siêu Vấn Đỉnh, mạnh mẽ và huyền bí đến vô cùng, tựa như đã chạm tới bản nguyên của vạn vật, nhìn thấu những thứ mà người thường không thể thấy.

Khí tức này, chính là khí tức của Quy Nguyên.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 222: Chân Tướng?

Khốn Ngục! Là một toà ngục giam thuộc quản lý của Thiên Nguyên Học Viện, được tạo ra để trấn áp và giam giữ những tội đồ của học viện. Từ lúc thành lập tới nay mới chỉ trải qua sáu năm, nhưng nơi này quả thực đã giam giữ không ít tội nhân. Có kẻ phạm sai lầm giết người, có kẻ lầm đường lạc lối tu luyện ma đạo, cũng có kẻ bị người hãm hại mà bị giam.

Mặc dù thế nhân thường nói không có gì là tuyệt đối, nơi nào cũng có kẻ này người kia, có người tốt kẻ xấu. Điều này có vẻ không sai, nhưng cũng không hoàn toàn đúng. Bởi vì trong lối tư duy của thế nhân ấy bao giờ cũng luôn có một vài trường hợp ngoại lệ. Và dĩ nhiên, đối với thế nhân mà nói, những người đã vướng vào trong vòng lao ngục, mặc kệ là thực tội hay là hàm oan, đều bị xem là kẻ xấu.

Trong tầng sâu nhất của Khốn Ngục, trận pháp chi chí bao phủ lên khắp chốn. Có trấn áp trận, có khốn trận, có luyện hoá trận, cũng có cả tuyệt sát trận, tầng tầng điệp gia. Ngay cả trọng lượng ở nơi này cũng được trận pháp gia cố mạnh lên gấp mấy chục lần, tu sỹ chỉ cần tố chất thân thể không tốt, chỉ sợ sẽ bị chính trọng lượng của bản thân mình đè chết. Không cần nói ra cũng có thể đoán được, nơi này có nhiệm vụ giam giữ những tên tội phạm cực kỳ nguy hiểm.

Dọc theo tường đá vào sâu bên trong, không hề có sự xuất hiện của bất cứ gian phòng nào khác. Trên bề mặt lồi lõm của vách tường, cứ năm mét lại có gắn một viên dạ minh châu phát ra ánh sáng mờ mờ, làm lộ ra một thông đạo dài trong bóng tối.

Loại không khí âm u mờ mịt của nơi này không khỏi làm cho con người ta có cảm giác rất khó chịu, hô hấp cũng không thể bình thường được.

Càng tiến sâu vào thông đạo, trọng lực càng mạnh lên gấp mấy lần, cấu trúc của tường đá càng thêm kiên cố, đầu cuối lại như phình to ra, hình thành một khu vực giam giữ cực lớn.

Ngăn cách giữa phòng giam và thông đạo là một cánh cửa khổng lồ đúc từ Ma Tinh thiết, rắn chắc vô cùng. Cộng thêm có trận pháp gia cố, chỉ sợ một khi bị nhốt vào nơi này, dù cho cường giả cấp bậc Hồng Trần cảnh cũng không thể nào mà thoát ra được.

Giữa phòng giam, một thân ảnh cao lớn bị xích sắt kéo căng về bốn phía, treo lơ lửng vào giữa không gian căn phòng. Bốn sợ xích thô to như ngón chân người trưởng thành, không chỉ quấn quanh tứ chi mà còn móc xuyên qua da thịt của hắn, để lại bốn cái lỗ máu doạ người. Trên đỉnh đầu hắn lơ lửng một đoá ngũ biện kim hoa, buông xuống từng tia luyện hoá.

Hắn không ai khác chính là Hoàng Thiên.

Két… két…!

Tiếng kim loại cọ sát vang lên đinh tai nhức óc, cánh cửa nặng gần mấy trăm vạn cân đột nhiên mở ra, lao vào một bóng người.

Anh Vũ quần áo xộc xệch, tay nắm Đả Thần Bổng điên cuồng chạy tới. Nhìn thấy huynh đệ của mình bị người ta treo lên như thế, thân thể của hắn không khỏi run lên sợ hãi.

Mười năm thời gian, mười năm kề vai sát cánh từ khi chỉ còn là hai tên nhóc tuổi chưa quá mười cho tới tận bây giờ, hắn không chỉ một lần bất lực chứng kiến huynh đệ của mình gặp nạn. Hoàng Thiên bị người đánh, hắn không biết để mà ngăn cản, Hoàng Thiên bị người hạ nhục, hắn trơ mắt đứng nhìn, Hoàng Thiên bị người

đẩy vào chỗ chết, hắn không thể thế thay… tất cả mọi chuyện, hắn đều bất lực.

Và bây giờ, hôm nay hắn lại lần nữa chứng kiến huynh đệ của mình bị khốn giam, sắp bị cả thiên hạ đem ra xét xử.

- Hoàng Thiên đừng sợ, ta đến cứu ngươi ra.

Càng nghĩ tới những chuyện này, Anh Vũ càng trở nên điên loạn. Trong tròng mắt tơ máu nổi lên, biến cả con ngươi thành một màu đỏ thẫm, toát lên một nét không cam lòng dữ dội.

- Phanh… anh… anh!

Đả Thần Bổng phá ra tinh quang vụt vào sợi xích, nổ ra tiếng bạo tạc kinh người. Thân thể Anh Vũ như đạn pháo bắn ra, bay ngược trở lại nện vào tường đá, khoé môi ứa máu.

Không có để ý đến thương thế của mình, hắn lần nữa bay về, Đả Thần Bổng trong tay kim quang đại thịnh, hướng về khoảng không nơi sợi xích mà vụt tới. Chỉ thấy tia lửa chói loà kéo theo tiếng nổ như thiên lôi bạo phát, sợi xích chỉ run lên vài lần rồi ngừng lại, không hề có một chút hao tổn nào đáng kể. Mà Anh Vũ, lại lần nữa bị năng lượng phản chấn đánh bay, máu tươi không nhịn được tuôn ra ngực áo.

Hắn mạnh, nhưng còn chưa đủ năng lực phá vỡ được phòng giam này.

- Anh Vũ, đừng phí sức.

Hoàng Thiên đã sớm tỉnh lại từ trong hôn mê, nhìn thấy Anh Vũ vì cứu mình mà không màng tất cả, trong lòng có chút áy náy. Mỗi lần hắn gặp đại nạn, không chỉ riêng mình bản thân mà còn làm liên luỵ đến cả người thân của mình. Lần trước là Hàn Lâm, và bây giờ là Anh Vũ. Hắn nợ bọn họ rất nhiều.

- Mẹ kiếp, khốn kiếp… a… aa…

Anh Vũ nghe thấy Hoàng Thiên lên tiếng, trong lòng lửa giận lại như đổ thêm dầu mà bùng cháy. Hắn gầm lên như một đầu dã thú, nghiến răng điên cuồng đánh phá sợi xích.

- Phanh… Phanh… Oành!

Chẳng có kết quả nào khác, hắn lần nữa chật vật va vào góc tường, máu tươi nhuốm đỏ cả y phục. Bên trong cơ thể nội tạng thụ thương nghiêm trọng, khí lực cũng vì thế tiêu tán không còn. Có chút thẫn thờ nhìn vô định về phía trước, hắn cay đắng cười:

- Tại sao… tại sao? Hoàng Thiên… ta xin lỗi.

Chưa bao giờ hắn hận bản thân mình đến như thế, tại sao hắn không chăm chỉ tu luyện, không phải là một cường giả. Nếu như hắn có sức mạnh, hắn đã có thể bảo vệ được huynh đệ của mình, mà không phải bất lực như bây giờ, nhìn Hoàng Thiên bị người ép vào chỗ chết.

Cảm xúc hỗn loạn không thể kiểm soát, nội thương trong cơ thể như thừa cơ bạo phát, khiến hắn ộc ra một ngụm máu tươi đỏ thẫm rồi ngất lịm. Không gian lúc này đây bỗng trở về trạng thái yên tĩnh, chỉ còn lại những tiếng hô hấp không đều, khiến lòng người bi ai đến lạ thường.

Hoàng Thiên nhìn huynh đệ của mình, trong lòng tràn ngập một cỗ cảm xúc không nói thành lời. Lần đầu tiên, hắn có cảm giác dường như bản thân đã ra một quyết định sai lầm. Anh Vũ không đáng bị như thế.

Bỗng nhiên hắn ngẩng vụt đầu, đôi mắt thâm thuý như xuyên qua không gian u tối, đặt tại trên thân của một người.

Từ không gian nơi cánh cửa, Lâm Thanh Phong bộ dáng có vài phần mỏi mệt bước ra. Chỉ mới hai này không gặp, số hoa râm

trên tóc của ông dường như trở nên nhiều hơn, thoáng chốc khiến ông như già đi gần chục tuổi. Mặc dù trên cơ thể vẫn ẩn ẩn một cỗ khí tức bá đạo mạnh mẽ, nhưng đã không còn cái nét uy nghiêm bá khí, hùng tâm tráng trí như năm xưa nữa. Có quá nhiều biến cố xảy ra, những áp lực liên tục đến từ nhiều phía khiến cho một người như ông cũng phải cảm thấy mệt mỏi, muốn buông xuôi tất cả.

Nhìn về phía cháu mình, lại nhìn về phía Hoàng Thiên đang bị xích sắt treo sống, ông không khỏi cảm thấy bi ai trong lòng. Tâm niệm vừa động, ông nhẹ nhàng phất tay đánh ra vài đạo quang mang chữa trị cho Anh Vũ, đem hắn thu tới ôm vào trong lòng.

Mang theo Anh Vũ, thân thể của ông chậm rãi bay lên cao đối diện với Hoàng Thiên, khoé miệng khẽ nhếch lên mấy lần, nhưng cứ ngập ngừng không thành tiếng.

- Phong gia gia.

Ánh mắt của Hoàng Thiên từ đầu tới cuối vẫn luôn giữ lấy một tia thâm thuý, sự xuất hiện của Lâm Thanh Phong cũng không khiến hắn cảm thấy ngạc nhiên chút nào, nhẹ nhàng lên tiếng.

- Hài tử, để ngươi phải chịu khổ.

Nhìn thấy trạng thái yếu ớt của Hoàng Thiên, Lâm Thanh Phong có chút tự trách mình. Thân là cường giả đỉnh cao của thế giới này, vậy mà bảo vệ cháu mình cùng huynh đệ của hắn, ông cũng làm không nổi.

Hoàng Thiên im lặng không nói, ánh mắt vẫn như cũ chăm chú nhìn về phía Lâm Thanh Phong, như đang chờ đợi điều gì đó từ ông. Hắn biết, Lâm Thanh Phong đến nơi đây không đơn giản chỉ vì đi theo bảo vệ Anh Vũ cũng như nhìn qua hắn, ông còn có mục đích khác.

Nhưng mà ánh mắt của hắn lại khiến cho Lâm Thanh Phong hiểu lầm, nghĩ rằng hắn đang mong chờ ông cứu hắn. Đưa tay lên nắm lấy vai đứa nhỏ, ông tràn đầy áy náy nói ra:

- Xin lỗi! Chuyện này gia gia cũng không thể nào làm chủ được. Nhưng con yên tâm, ta sẽ cố gắng hết sức có thể, ít nhất là không để cho con phải chết.

Nghe được Lâm Thanh Phong hứa hẹn, theo lẽ thường Hoàng Thiên hẳn phải rất vui mừng và cảm động. Nhưng không hiểu sao trên khuôn mặt hắn lại thoáng nở một nụ cười lành lạnh, không biểu thị ra một chút vui mừng nào.

Thái độ của hắn nhất thời khiến cho Lâm Thanh Phong có chút không hiểu, nhưng vẫn mỉm cười động viên hắn. Cảm nhận được ông không muốn nói ra, Hoàng Thiên rốt cục không nhịn được nữa, hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh mà lên tiếng:

- Anh Vũ có biết chuyện này không?

Một câu hỏi không đầu không cuối khiến Lâm Thanh Phong mơ hồ, không biết là hắn đang hỏi cái gì. Ông trả lời:

- Biết chuyện gì?

Nụ cười trên môi Hoàng Thiên càng thêm lạnh lùng, từng chữ một thốt ra:

- Thiên Không Trấn Giới Đoàn!

Mấy từ này vừa ra, liền khiến cho Lâm Thanh Phong sắc mặt trở nên cứng ngắc, lộ ra sự rung động đến khó mà hình dung nổi.

- Làm… Làm sao ngươi biết…

Không cần nói cũng có thể nhận ra, năm từ này khiến cho ông không cách nào mà bình tĩnh được. Thậm chí còn thất thố nói lắp,

xưng hô Hoàng Thiên là “ngươi” thay vì “con” như trước đó.

Hoàng Thiên không có trả lời ông, ánh mắt vẫn như thế nhìn tới, muốn từ miệng ông nhận được câu trả lời. Hắn tin huynh đệ của mình, nhưng hắn cũng rất sợ, sợ vì một số lý do không đáng nào đó mà tình cảm huynh đệ giữa hai người đổ vỡ. Hắn không muốn như thế.

Lâm Thanh Phong lúc này đã lấy lại được sự bình tĩnh, nhìn thật lâu về phía Hoàng Thiên, sau đó nặng nề trả lời:

- Không! Tội lỗi này chỉ mình ta gánh là đủ rồi, nó không biết gì cả.

Hoàng Thiên lại cười, nhưng không phải là nụ cười lành lạnh như khi nãy, mà là một nụ cười tràn đầy thoả mãn. Có được đáp án như mình mong muốn, hắn gánh nặng trong lòng bỗng như trút được một nửa, lẳng lặng không nói thêm gì.

Bầu không khí nhất thời trở nên yên tĩnh đến lạ thường, Lâm Thanh Phong đứng im như trời trồng, ánh mắt nhìn Hoàng Thiên không rời. Có mấy lần giơ tay lên như định làm gì đó, nhưng rốt cục vẫn không có xuống tay được, cuối cùng đành bất lực quay người rời đi.

- Tất cả mọi chuyện… có đáng không?

Ngay khi ông sắp bước qua cánh cửa rời đi, Hoàng Thiên bỗng nhiên lên tiếng, giọng điệu tràn đầy chất vấn.

Cước bộ của Lâm Thanh Phong bỗng nhiên ngưng lại, ông không có quay bước mà nhẹ gật đầu, nhàn nhạt nói:

- Ta biết làm như vậy là rất độc ác, sinh linh của Nguyên Giới không đáng bị như thế. Nhưng chỉ có như vậy Vũ nhi mới có thể tiếp tục sống. Sinh linh Nguyên Giới vô tội, Vũ nhi cũng thế. Ta mặc dù là chí cường giả, nhưng cũng là một người ông không hơn

không kém. Nếu như phải lựa chọn, ta sẽ cứu cháu mình mà không phải là một đám người dưng nước lã, trong đó có cả ngươi.

Câu trả lời của Lâm Thanh Phong khiến cho Hoàng Thiên ngây ngốc một hồi, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Tất cả, tất cả mọi chuyện hoá ra đều xuất phát từ Anh Vũ.

Bỗng nhiên lần đầu tiên trong từng ấy năm, hắn lâm vào do dự, không biết bản thân phải làm sao cho đúng. Giữa huynh đệ của mình và vô vàn sinh linh vô tội, hắn sẽ lựa chọn bên nào, hắn cũng không biết nữa.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 223: Thiên Nguyên Thẩm Phán

Thời gian cứ thế lững lờ trôi, chẳng mấy chốc mà ba ngày thời hạn đã tới.

Ba ngày này, Thiên Nguyên đại lục bỗng nhiên im ắng đến lạ thường. Bầu không khí chẳng hiểu sao lại trở nên ngưng kết, khiến lòng người có cảm giác nặng nề đến khó tả. Dường như, phiến đại lục này sắp xảy ra chuyện gì đó cực kỳ khủng khiếp, có thể làm biến đổi toàn bộ quy tắc cùng trật tự của nó.

Lần đầu tiên trong mấy vạn năm trở lại đây, trên khắp đại lục lâm vào mưa lớn. Ba ngày đằng đẵng không có mặt trời mà chỉ có vô biên vô hạn mây đen cùng giông tố, nước mưa giọt giọt liên miên phủ kín nền trời. Không ai biết được tại sao thời tiết lại biến đổi như vậy, nó cứ thế tự nhiên diễn ra không tuân theo bất cứ quy luật nào, kỳ lạ đến khó hiểu.

Thiên Nguyên Học Viện lúc này đây đã tập trung gần như toàn bộ cường giả của các thế lực trên đại lục. Bọn họ mỗi một người đều đại diện cho thế lực của mình, đến tham gia Thiên Nguyên Thẩm Phán.

Vụ việc lần này quả thực có tầm ảnh hưởng cực kỳ lớn, không chỉ liên quan đến sáu cái siêu cấp thế lực, mà còn liên quan đến siêu cấp chí bảo Cố Tinh Cực Đạo thạch, thứ bảo vật có thể làm biến đổi vận mệnh của bất cứ thế lực nào, thậm chí là toàn bộ đại lục này.

Quảng trường to lớn được thiết kế theo mô hình lòng chảo,

hơn một trăm vạn ghế ngồi lúc này đều đã kín chỗ, nhân khí thịnh vượng đến khó lòng mà hình dung nổi. Những người này, đa phần đều đến từ tất cả các phương thế lực trên Thiên Nguyên đại lục. Có đại thế lực hùng mạnh, cũng có tiểu thế lực nhỏ yếu, mỗi một đều cát cứ một phương. Bọn hắn mặc dù so ra kém mười siêu cấp cự đầu, nhưng tổng thể liên hợp lại liền có thể tạo ra lực ảnh hưởng không phải một hai cái cự đầu có thể so sánh.

Toàn bộ quảng trường gần như được trận pháp bao bọc, khiến cho nước mưa không thể nào rơi xuống. Chỉ riêng khu vực trung tâm của quảng trường là ngoại lệ. Nơi đó có một lôi đài được làm từ vẫn thạch rộng hơn hai mươi lăm vạn mét vuông, hứng lấy vô tận giọt nước.

Xung quanh lôi đài được bố trí mười hàng ghế đặc biệt lơ lửng trên không, còn có trận pháp gia trì khiến cho nó toát ra một cỗ khí thế cao quý và trịnh trọng vô cùng. Đó là vị trí dành riêng cho mười siêu cấp thế lực trên Thiên Nguyên đại lục, bao gồm bốn gia, ba môn, hai hội và nhất triều.

Mà trước cả mười hàng ghế này, phân biệt theo hướng chủ toạ là ba cái long toạ khổng lồ. Nếu như nói uy thế của mười hàng ghế kia là cao quý, thì khí thế của ba cái long toạ này chính là uy nghiêm và cao thượng. Nó đại biểu cho thân phận và địa vị của người có tư cách ngồi vào đó, là kẻ có tầm ảnh hưởng vượt qua cả mười siêu cấp thế lực – Quy Nguyên cường giả.

Một cái của Lâm Thanh Phong, một của Bạch Chấn Long và một của Lục Tiểu Ca.

Thời gian đã đến, Bạch Chấn Long nhìn về phía Lâm Thanh Phong cùng Lục Tiểu Ca biểu lộ muốn bắt đầu. Khi được hai người đồng ý, lão mới mỉm cười đứng dậy bao quát toàn trường, tú mục mãnh liệt phát ra vô cùng uy nghiêm, tựa như quân lâm thiên hạ mà tuyên bố:

- Các vị! Có lẽ mấy ngày này các ngươi đều đã biết được một hai, lão phu cũng không muốn quá nhiều lời. Hôm nay Thiên Nguyên Thẩm Phán mở ra thứ nhất là để xét xử tội đồ Hoàng Thiên, kẻ gây ra đại chiến tứ đại thế lực, giết chết thiên kiêu của các tộc, cấu kết với kẻ thù ngoại vực hại chết năm vị trưởng lão của Hiệp Hội Luyện Dược Sư và Hiệp Hội Luyện Khí sĩ. Thứ hai là bàn về siêu cấp chí bảo Cố Tinh Cực Đạo Thạch nhằm đảm bảo công bằng cho tất cả thế lực của Thiên Nguyên, cải biến vận mệnh của chúng ta trong giới chiến sắp tới.

Lời của lão khiến cho tất cả mọi người đều trở nên nghiêm túc, một số kẻ tinh ý liền có thể nhìn ra được hàm ý trong đó. Chỉ là một tuyên bố bắt đầu, lão đã áp lên đầu Hoàng Thiên tất cả tội danh đó, tựa như hắn đã chân chính là tội nhân chứ không phải là một người đang chờ để xét xử. Hành động này thể hiện một phần nào sự bá đạo võ đoán, cũng như quyết tâm đẩy Hoàng Thiên vào chỗ chết của lão. Nhưng liệu sẽ có ai lên tiếng phản đối chăng? Dĩ nhiên là không.

Ngưng lại một lát cảm nhận biến hoá của mọi người, lão có chút nhếch môi đắc ý, sau đó lạnh lùng ra lệnh:

- Thiên Nguyên Thẩm Phán chính thức bắt đầu… người đâu, áp giải tội nhân tới.

Lão vừa dứt lời không lâu, một đoàn mười tên cường giả liền từ trong thông đạo áp giải Hoàng Thiên đi ra. Hắn so với ba ngày trước liền tiều tuỵ hơn rất nhiều, đôi mắt nặng trĩu tâm trạng, dường như đã trải qua đấu tranh rất kịch liệt trong nội tâm. Giữa huynh đệ mình và vô vàn sinh linh vô tội khác, lựa chọn quả thực không dễ dàng chút nào.

Hai tay cùng hai chân đều bị huyền thiết xích và ma la trạc trói chặt, hắn bước đi nặng nề trên bọt nước, mỗi một bước đều kéo theo tiếng leng keng va chạm, thấm sâu vào lòng người.

- Quỳ xuống!

Mười tên cường giả đưa hắn tới trung tâm của lôi đài, đồng loạt quát lên. Theo như thế giới quan của bọn chúng, tội nhân khi đối diện với Thiên Nguyên Thẩm Phán thì không có tư cách đứng, mà phải quỳ gối trước toàn bộ bàn dân thiên hạ. Điều này từ xưa đến nay đã sớm là một quy tắc hiển nhiên, phần nào đó thể hiện ra sự cao cao tại thượng của Thẩm Phán đoàn, cũng như tăng thêm sự thấp hèn yếu kém của tội nhân.

Nhưng khiến chúng ngạc nhiên là Hoàng Thiên dường như chẳng hề để ý tới, mà cứ thế hiên ngang đứng thẳng, ngẩng mặt nhìn về phía Lâm Thanh Phong. Dường như ba ngày này, hắn đã có câu trả lời cho chính bản thân mình.

Hành động của hắn khiến cho mười tên cường giả sắc mặt khó coi cực điểm, tên trưởng đoàn đứng gần nhất cười gằn tiến lên nắm lấy bả vai hắn, năm đầu ngón tay bùng lên kim quang mãnh liệt nhấn xuống. Một chưởng lực này không hề lưu thủ chút nào, nếu như là tu sỹ Nguyên Đan bình thường chỉ sợ bả vai liền dập nát.

- Vút… Phanh…

Nhưng mà tên này còn chưa kịp đắc ý, nơi bàn tay đã truyền lại một cỗ đau đớn khôn cùng. Một cái hắc ảnh cự trảo bất ngờ từ hư không huyễn hoá, vỗ lên thân thể hắn đem vùng ngực gần như đánh nát, bắn ngược về sau mấy chục mét xa.

Một màn này để cho toàn bộ mọi người trong đấu trường thoáng ngây dại, hiển nhiên không dám nghĩ Hoàng Thiên lại phách lối đến mức này, dám đứng trước Thiên Nguyên Thẩm Phán đả thương người.

- Súc sinh muốn chết!

Người phản ứng nhanh nhất là Bạch Chấn Long, lão gầm lên một tiếng rống giận, sáu đó phất tay đánh về phía Hoàng Thiên. Một cỗ cực đại lực lượng ồ ạt mà qua, đem khuôn mặt của hắn đánh cho túa máu, thân thể lao đi cày trên nền đá, bạo ra một vết nứt đổ nát cực dài.

Chật vật đứng lên từ đống đổ nát, Hoàng Thiên đưa tay lau đi vết máu trên môi, có chút lạnh lùng cười nói:

- Muốn ta quỳ? Các ngươi còn không có tư cách đó.

Mà trên vai hắn, hắc ảnh cự trảo lúc này đã biến hoá thành Tiểu Hắc, dương cặp mắt trắng dã nhìn về phía địch nhân, tràn đầy lạnh lẽo. Nó toàn thân mặc dù đen nhánh, nhưng lại mơ hồ huyễn hoá ra hoa văn cổ lão sáng choi, phức tạp cực điểm. Một đầu chó con, nhưng lại cứ thế tạo cho người ta cảm giác như là một đầu thái cổ ma long, tràn đầy hung bạo và uy nghiêm không thể xâm phạm.

- Ma thú!

Sự xuất hiện của Tiểu Hắc khiến cho rất nhiều người kinh hô thất thố, hiển nhiên là bị doạ sợ. Ngay cả ba người Lâm Thanh Phong sắc mặt cũng khẽ biến, trong lòng nổi lên vài tia nghiêm túc. Bởi không hiểu sao khi nhìn con chó nhỏ này, bọn họ lại cảm nhận được sự nguy hiểm.

- Được rồi, để cho hắn đứng đi.

Lâm Thanh Phong trong lòng có chút thở hài, thấy Bạch Chấn Long còn muốn ra tay nữa thì lên tiếng can ngăn. Anh Vũ hiện tại còn đang đứng sau lưng ông, để cho huynh đệ của nó quỳ trước mặt bản thân có phải quá đả kích.

- Hừ!

Bị ngăn cản, Bạch Chấn Long trong lòng là một trận khó chịu,

nhưng cũng không tiện phát tác mà chỉ hừ một tiếng bất mãn. Lại nhìn về phía Hoàng Thiên, lão lên tiếng chất vấn:

- Tiểu súc sinh, ngươi có biết tội của mình.

Từ đầu tới cuối, lão luôn miệng xưng hô Hoàng Thiên là súc sinh, giống như trong mắt lão hắn hoàn toàn không phải là một con người. Đây là tột đỉnh của sự xem thường cùng nhục nhã.

Hoàng Thiên ngẩng đầu nhìn lão như đang nhìn một tên ngu ngốc, nụ cười lạnh trên môi không hề thu lại, đáp lời:

- Ta không có tội.

Thái độ của Hoàng Thiên lập tức để cho sắc mặt Bạch Chấn Long trở nên lạnh lẽo, tròng mắt lộ ra sát ý.

- Thứ không biết sống chết, ngươi nghĩ rằng một câu chối tội liền có thể giúp ngươi thoát khốn sao, đã không muốn nói ra thì để lão phu giúp ngươi nói.

Ngưng lại một lát phân phó vài người bên cạnh mình đưa ra bằng chứng, lão cười lạnh tiếp tục nói:

- Hơn năm năm trước, Thiên Nguyên Học Viện từng xảy ra một vụ trọng án. Ngươi người này lầm đường lạc lối tu luyện ma đạo, ác độc sát hại ba vị đạo sư cùng năm đồng học vô tội, từng bị hội đồng xử trí. Nhưng ngươi rất may mắn vì hôm đó có Vương Đình đứng ra bao che, không ai làm gì được ngươi.

Lão vừa nói, đám người Bạch Gia vừa tiến lên lôi đài trưng ra rất nhiều thứ để chứng minh. Thậm chí chúng còn mời được cô gái cụt chân năm đó, cùng cả người nhà của mấy học viên bị Hoàng Thiên ngộ sát, ánh mắt ai ai cũng nhìn hắn tràn đầy căm phẫn.

- Thời gian sau đó, ngươi được Vương Đình bí mật đưa tới Táng Binh Chi Địa để tranh đoạt cơ duyên. Do trước đó đã có mâu

thuẫn với thiên kiêu Bạch Khôi của Bạch Gia chúng ta, ngươi cấu kết với tu sỹ ngoại vực, sử dụng mưu kế hãm hại đem phân thân của hắn giết chết, đồng thời đoạt đi Cố Tinh Cực Đạo Thạch.

Lần này lại có người tiến lên lôi đài, không ngờ lại là người của hai nhà Trần Gia và Hứa Gia. Đám người này rõ ràng không hề chứng kiến được Hoàng Thiên có mặt tại Táng Binh Chi Địa hay không, vậy mà lại dám đứng lên làm nhân chứng chống lại hắn, đây rõ ràng là nói láo.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 224: Nó Không Xứng Đáng!

- Rời khỏi Táng Binh Chi Địa, ngươi trước mắt thế nhân diễn một hồi kịch tuồng, giả vờ bị đạo thương sắp chết, nhưng thực thế lại ngấm ngầm cùng với tên tu sỹ ngoại vực kia bày ra một âm mưu cực lớn. Sau đó bị phó hội trưởng Lương Tuấn của Hiệp Hội Luyện Dược Sư phát hiện, các ngươi đã giết chết hắn cùng bốn vị thủ tịch trưởng lão để bịt đầu mối.

Lão nói đến đây, nơi hàng ghế của hai cự đầu Hiệp Hội Luyện Dược Sư cùng Hiệp Hội Luyện Khí Sỹ bỗng trở nên huyên náo, rất nhiều kẻ mang theo ánh mắt độc ác nhìn về phía Hoàng Thiên, hận không thể đem hắn lột da uống máu để báo thù.

- Lợi dụng trong tay có Cố Tinh Cực Đạo Thạch, ngươi tung ra tin tức giả rằng Bạch Gia nắm giữ nó, mê hoặc tam phương thế lực rằng Bạch Gia có dã tâm độc ác, khiến bọn họ đối với Bạch Gia khai chiến tông tộc, dẫn đến hậu quả các bên tử thương thảm trọng, bỏ mạng một cách vô nghĩa. Cũng may là lão phu kịp thời trở lại ngăn chặn, nếu không chỉ sợ âm mưu của ngươi đã sớm thành công.

Phản ứng của mọi người khiến cho Bạch Chấn Long càng thêm đắc ý, ánh mắt không tự chủ được liếc về phía Lâm Thanh Phong như muốn nói, ngươi cứu không nổi hắn.

- Đại chiến với tứ đại lục sắp diễn ra, ngươi vậy mà chỉ vì một chút mâu thuẫn nhỏ nhoi, rắp tâm cấu kết với kẻ địch hại chết vô số người vô tội. Ngươi không những lòng dạ độc ác, mà còn là phản bội lại Thiên Nguyên đại lục, rất đáng chết.

Lúc này, Bạch Chấn Long sắc mặt lạnh đến cực điểm, nhấn mạnh từng chữ như đang tuyên án tử hình đối với Hoàng Thiên.

Toàn trường im ắng, tất cả mọi người lúc này đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Lâm Thanh Phong. Đa phần bọn họ đều biết mối quan hệ giữa ông và Hoàng Thiên, cho nên rất muốn biết ông sẽ có thái độ như thế nào. Thậm chí còn có một số người đang cười lạnh trong lòng, muốn xem xem ông có cách gì để vãn hồi tình thế của Hoàng Thiên.

Hiển nhiên, sau lần Thiên Nguyên Thẩm Phán này, dù cho kết quả có thế nào đi chăng nữa, vị thế của vị chí cường giả này chỉ sợ sẽ rớt xuống thê thảm.

- Bốp… Bốp… Bốp…

Lúc này đang đứng phía dưới lôi đài, Hoàng Thiên bỗng nhiên mỉm cười liên tiếp vỗ ra mấy cái vỗ tay. Thanh âm không tính là quá lớn, nhưng giữa quảng trường im ắng lại vang lên như hồi trống, khiến cho không ít người rung động.

- Rất chi tiết, rất hoàn mỹ. Các ngươi để cho ta bỗng cảm thấy rất tự hào. Chỉ vì muốn vu hãm cho một tên nhóc như ta mà tốn không ít tâm tư, ngay cả tôn nghiêm của bản thân cũng vứt bỏ, nói láo một cách trắng trợn mà không xấu hổ…

Đám người bị hắn mỉa mai, sắc mặt bỗng trở nên dữ tợn, có kẻ vội vàng quát lên:

- Câm miệng!

Nương theo tiếng quát, một tên cường giả Hứa Gia hung hăng lao tới, một tay vỗ xuống quất cho Hoàng Thiên bay ngược về sau. Hắn đường đường là Hồng Trần cường giả, nhưng một đòn này lại không lưu thủ chút nào, đem Hoàng Thiên quai hàm suýt nữa đánh nứt, máu tươi ngấm đỏ trong khoang miệng.

- Làm sao… Sợ ta vạch trần thủ đoạn của các ngươi cho nên không cho ta nói phải không? Thiên Nguyên Thẩm Phán, nghe thì thật khí phách, hoá ra chỉ là một trò cười, ha ha.

Cơn đau truyền tới khiến Hoàng Thiên choáng váng mất một hồi mới có thể đứng dậy được, nhổ ra một búng máu xuống nền đá, hắn nhe răng mà cười, ánh mắt không quên ném sang một tia khinh bỉ.

Tên cường giả Hứa Gia kia còn muốn phát tác, nhưng liền bị người của mình cản lại, chỉ có thể trơ mắt trừng trừng Hoàng Thiên. Hoàng Thiên lúc này lại dường như không thèm để ý đến hắn nữa, mà ngước mặt lên nhìn về phía Bạch Chấn Long, cười nhạt:

- Năm năm trước, ta chính xác đã giết chết năm mạng người, trong đó có ba kẻ là người của Bạch Gia ngươi. Nhưng giết người thì đã sao? Trong số các ngươi có ai dám khẳng định bản thân chưa từng giết người. Mạnh được yếu thua, chỉ có kẻ mạnh mới có tư cách sinh tồn. Nếu có trách, thì hãy trách đám người đó tài nghệ không bằng người còn dám đi chọc ta, chết cũng đáng.

Nghe hắn nói vậy, Bạch Chấn Long sắc mặt không dễ coi chút nào, cuối cùng mới nhếch môi, lạnh lùng nói:

- Hỗn xược. Ngươi lạm sát người vô tội há lại có thể so sánh với những người làm việc vì chính nghĩa như chúng ta. Ngươi nói mạnh được yếu thua, vậy bây giờ chẳng phải ta hoàn toàn có tư cách đem ngươi giết chết, lời lẽ nguỵ biện.

Hoàng Thiên như nghe được lý luận nực cười nhất trên đời này, bỗng ngửa mặt cười lớn:

- Ha ha! Chính nghĩa? Lão già, ngươi lời nói quả thật khiến cho ta cảm thấy buồn nôn. Nhớ năm đó khi sư phụ ta còn tại, tất cả đám các ngươi đều phải cúi đầu ngậm miệng, không dám ho he

một lời, khi đó chính nghĩa của các ngươi vứt đi đâu rồi. Nay lão nhân gia đi vắng, các ngươi liền đội lên mình cái mác chính nghĩa để xử lý ta, thật là một chuyện tiếu lâm.

Lời lẽ tràn đầy miệt thị cùng khinh bỉ, Hoàng Thiên khiến cho rất nhiều người có mặt tại đây đều cảm thấy xấu hổ vô cùng. Năm đó bọn họ hùng hổ kéo nhau đến trừng phạt Hoàng Thiên, cuối cùng chỉ vì Vương Đình ra mặt mà kế hoạch đổ bể, ngược lại còn bị mất mặt, thua thiệt không ít mới vãn hồi lại được tình thế.

Nay bị Hoàng Thiên trực tiếp nói ra như thế, bọn hắn chỉ hận không tìm ra được cái lỗ nào để chui vào cho đỡ nhục. Nhưng xấu hổ thì đã sao, cuối cùng lại bị bọn họ biến thành lửa giận, đem đổ hết lên đầu của Hoàng Thiên.

- Miệng lưỡi lanh lợi, năm đó sư phụ ngươi hoành hoành bá đạo, bọn họ không là đối thủ của lão nên mới phải nhượng bộ. Nhưng rất tiếc cho ngươi là, hôm nay lão không tại đây.

Bạch Chấn Long cũng không muốn cùng Hoàng Thiên tranh luận về vấn đề này nữa, mà trực tiếp nói thẳng vào vấn đề mấu chốt. Hàm ý rằng hôm nay không có Vương Đình tại, sẽ chẳng có ai bảo vệ cho hắn nữa.

- Đúng thế, không có sư phụ bảo vệ, ta hôm nay chính là kẻ yếu nên mới bị các ngươi bắt giữ, ta chưa bao giờ phủ nhận điều đó. Ta chỉ không giống các ngươi, đắp lên mặt mình cái mác chính nghĩa nhưng thực chất bên trong chỉ là một lũ sâu bọ bẩn thỉu.

Rất bá đạo, một lời này của Hoàng Thiên quả thực không khác gì cú tát giáng vào mặt tất cả mọi người tại đây. Không ít người sắc mặt vặn vẹo, rất có cảm xúc muốn lao lên bóp chết tên nhãi con này.

Điều kỳ lạ là đám người thuộc mười đại thế lực siêu cấp lúc này lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn có kẻ cười lạnh trong

lòng. Lời nói của Hoàng Thiên quả thực xúc phạm tới hầu hết bọn chúng, nhưng lại có làm sao. Chỉ là lời lẽ của một kẻ sắp chết, có đáng để bọn chúng phải tức giận hay không? Không đáng.

Chưa kể, tên nhóc này không biết sống chết, lại dám đi xúc phạm tất cả mọi người có mặt ở nơi này. Hắn càng như vậy, thì người muốn giết hắn lại càng nhiều, mọi chuyện càng trở nên dễ dàng xử lý.

- Còn về chuyện tam phương thế lực vây công Bạch Gia, các ngươi cho rằng mọi chuyện là vì ta mà ra, thật là hài hước. Xin hỏi tam phương thế lực, ta có từng bắt ép các ngươi đem quân đi tiêu diệt Bạch Gia chăng? Mấy chục vạn tinh anh của các ngươi bỏ mạng, ta có ra tay với một người nào chăng? Tất cả chẳng phải vì chính quyết định của các ngươi đó sao, vì lòng tham muốn cướp đi Cố Tinh Cực Đạo Thạch mà gây ra đại chiến, lúc này hậu quả xảy ra lại đem đổ hết lên đầu ta, thật là chính nghĩa.

Tam phương thế lực bị hắn nói như thế nhất thời đều ngậm miệng không nói, sắc mặt kẻ nào kẻ nấy tràn đầy lạnh lẽo. Bọn chúng làm sao không rõ đạo lý này, nhưng mà biết rõ thì lại có thể làm sao. Bản tính con người từ xưa tới nay đã luôn là như thế, lúc nào cũng có thể đem sai lầm của bản thân đổ lỗi cho kẻ khác, rồi lấy đó làm cái cớ để biện minh cho sự thất bại của bản thân mình.

Bạch Gia là kẻ thù gây nên thiệt hại cho chúng, nhưng có Bạch Chấn Long tại, chúng làm sao dám trả thù. Hậu quả nặng nề kia nhất định phải có kẻ nào đó gánh tội, Bạch Gia không, bọn chúng lại càng không, cho nên cuối cùng chỉ có thể là Hoàng Thiên.

- Đủ rồi! Không cần dùng miệng lưỡi để mê hoặc thiên hạ. Tội ác của ngươi nhân chứng bằng chứng đầy đủ, có nguỵ biện thế nào đi nữa cũng không cứu vãn được tính mạng của ngươi đâu. Giao Cố Tinh Cực Đạo Thạch ra đây, ta sẽ cân nhắc cho ngươi một chết thống khoái.

Bạch Chấn Long rốt cục không nhịn được nữa, dữ tợn quát lên. Hai tròng mắt của lão lúc này sát khí đã nồng đậm đến cực điểm, chỉ sợ nếu nơi này không phải là Thiên Nguyên Thẩm Phán lão đã vọt tới đem Hoàng Thiên bóp chết tươi rồi. Tên nhóc này miệng lưỡi quá mạnh.

- Ha ha! Cãi lý không được liền muốn làm liều sao. Nói về tội ác, ta còn không bằng các ngươi đây. Thiên Không Trấn Giới Đoàn… các ngươi che giấu cực khổ ah…

Thấy đối phương đã không còn nhịn được nữa, Hoàng Thiên khuôn mặt nở ra một nụ cười dữ tợn, muốn nói toạc ra bí mật mà bọn hắn đang che giấu.

- Muốn chết…

- Câm miệng…

Nhưng là hắn còn chưa kịp nói ra, trên bầu trời đã vang lên mấy tiếng kinh hô như sấm nổ, doạ cho những người khác sợ đến tái mặt. Lần đầu tiên bọn họ trông thấy ba cái chí cường giả thất thố như thế, ánh mắt nhìn chằm chằm Hoàng Thiên như muốn giết chết hắn ngay lập tức.

Thậm chí Bạch Chấn Long không thèm để ý tới thân phận, đã sớm vọt xuống lôi đài nắm lấy cổ Hoàng Thiên, đem thân thể hắn nhấc lên không trung. Chỉ cần một bóp tay nhẹ, tính mạng của hắn liền khó lòng mà bảo toàn.

- Lão già, ngươi dám…

Lúc này Anh Vũ đang đứng sau Lâm Thanh Phong bỗng nhiên gào lên, muốn vọt tới sống chết với Bạch Chấn Long. Hắn từ đầu đến cuối lắng nghe bọn người này gán tội cho huynh đệ của mình, trong lòng vốn đã cực kỳ khó chịu. Bây giờ đối phương cãi lý không được lại muốn làm liều, hắn làm sao nhẫn nhịn được nữa.

- Vũ nhi, mau lui xuống.

Lâm Thanh Phong dĩ nhiên sẽ không để cho cháu của mình làm bậy, vội vàng quát lên ngăn cản. Bàn tay lăng không nắm lấy Anh Vũ, đem hắn kéo trở lại bên cạnh mình.

- Ông nội, mau thả con ra. Con phải giết chết hắn…

Anh Vũ nào có thời gian quan tâm đến chuyện khác, hắn dùng hết sức mình muốn vùng ra khỏi kiểm soát của ông nội, tròng mắt đã sớm hằn lên từng tia máu.

- Câm miệng!

Một cú tát như trời giáng, không hề có sự báo trước đánh lên khuôn mặt hắn. Lâm Thanh Phong thần sắc lần đầu tiên lộ ra nét dữ tợn khiến cho Anh Vũ bỗng nhiên ngây ngốc một hồi.

- Ông nội…

Nhìn trạng thái thảm hại của cháu mình, Lâm Thanh Phong có chút không đành lòng, đắn đo mãi mới nói ra:

- Nó không xứng đáng để con hi sinh nhiều như thế!

Anh Vũ mơ hồ:

- Tại… tại sao?

Ánh mắt dừng tại người Hoàng Thiên, Lâm Thanh Phong như đang đấu tranh vì một việc gì đó, im lặng hồi lâu, ông mới lên tiếng hỏi lại Anh Vũ:

- Con có còn nhớ năm xưa kẻ hại chết cha mẹ mình họ gì chăng?

Kẻ hại chết cha mẹ mình? Anh Vũ không biết vì sao ông nội lại hỏi hắn chuyện này, mơ màng gật đầu:

- Họ Cố…

Bỗng nhiên trong đầu hắn như có tiếng thiên lôi bùng nổ, cảm xúc trong lòng cũng trở nên cứng đờ. Họ Cố… họ Cố… năm năm trước, chẳng phải lão nhân bên cạnh Hoàng Thiên cũng có họ Cố hay sao.

Khi đó được Hoàng Thiên giới thiệu, hắn thực sự rất có ấn tượng với lão nhân này, bởi vì lão cùng họ với kẻ thù hại chết cha mẹ hắn. Nhưng dẫu sao trên đời lại không phải chỉ có một hai người mang họ Cố, hơn nữa đối phương lại là bạn của sư phụ huynh đệ mình cho nên hắn không có lưu tâm quá nhiều.

Nhưng bây giờ ông nội bỗng nhiên nói như vậy, hắn dù cho có ngốc thế nào đi chăng nữa cũng phải hiểu ra được điều đó.

- Phải… tên tu sỹ ngoại vực mà nó câu kết chính là kẻ hại chết cha mẹ con – Cố Sở.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 225: Cố Sở Quy Nguyên

- Ông nội!

Anh Vũ lúc này gần như không còn kiểm soát được bản thân nữa, hắn nhìn chằm chằm Lâm Thanh Phong với ánh mắt van nài, muốn cầu xin ông nói với hắn rằng đây không phải sự thật. Nhưng đáp lại hắn chỉ là một đôi ánh mắt bi ai không nỡ, ẩn sâu vô vàn sự hận thù căm phẫn.

Sốc, quá sốc, cuộc đời hắn ngoại trừ năm đó mất đi cha mẹ, đây là lần thứ hai hắn cảm thấy đau thương như thế. Kẻ thù hại chết cha mẹ lại có liên quan mật thiết đến huynh đệ của mình, hắn làm sao có thể chịu đựng được đây. Trong đầu hắn muôn vàn suy nghĩ cũng như cảm xúc đều gần như sụp đổ, có chút không nói thành lời.

- Hoàng Thiên… có đúng không?

Đưa ánh mắt có vài phần vô thần hướng về phía huynh đệ của mình, hắn ngập ngừng lên tiếng. Như là một hành động cuối cùng để xác minh chuyện này, chỉ cần Hoàng Thiên lắc đầu phủ nhận, hắn sẽ vẫn tiếp tục tin huynh đệ của mình, sẽ tiếp tục ủng hộ Hoàng Thiên đến cùng.

Trả lời hắn chỉ có một sự im lặng đến đáng sợ, Hoàng Thiên lúc này đang bị Bạch Chấn Long nắm lấy cổ ghim lên không trung, làm sao có thể nói chuyện đây. Mà dù cho hắn có thể nói chuyện, cũng không biết bản thân phải nói gì cho phải. Đã đến lúc hắn phải đưa ra lựa chọn.

Nhìn chằm chằm Anh Vũ, rồi lại liếc nhìn Lâm Thanh Phong, trong lòng hắn nổi lên trăm cay nghìn đắng. Hắn hiểu được rằng Lâm Thanh Phong đã đưa ra quyết định rồi. Giữa tính mạng của hắn và sự an nguy của Anh Vũ, ông không hề do dự lựa chọn bỏ rơi hắn. Không những thế còn hành xử một cách cực kỳ tuyệt tình, biến bọn hắn trở thành kẻ thù trong mắt của nhau, huynh đệ tương tàn.

Nắm tay hắn nắm lại rất lâu, nắm mạnh đến mức lòng bàn tay vỡ nát, máu tươi chảy dài. Hắn rất muốn bạo phát điên cuồng, rất muốn hét lên thật lớn với Anh Vũ rằng tất cả mọi chuyện đều là giả dối. Hắn muốn cầm trong tay Thiên Kiếm mà đồ sát, mà đem tất cả bọn chúng băm nát thành trăm ngàn mảnh. Hắn muốn nhập ma.

Nhưng! Cuộc đời này đâu phải lúc nào cũng có thể được như ý nguyện, nhân sinh luôn có những chuyện mặc dù ngươi rất muốn nhưng chẳng thể làm.

Hắn nói với Anh Vũ, để rồi đổi lại được gì đây. Tình cảm ông cháu tan vỡ, huynh đệ của mình rơi vào trong hung hiểm, mọi thứ có đáng hay không? Hành động theo cảm tính, chỉ luôn khiến cho sự việc trở nên rắc rối, để lại những hậu quả nặng nề mà thôi. Hắn với Anh Vũ là huynh đệ, và hắn muốn huynh đệ của mình được an toàn. Tội lỗi oan ức, cứ để cho hắn gánh chịu một mình đi.

Mi mắt khép hờ, hắn gắng gượng cúi đầu xuống như một sự bất lực buông xuôi, không dám nhìn thẳng huynh đệ của mình. Đây là câu trả lời cũng như sự lựa chọn của hắn, một sự lựa chọn đúng như Lâm Thanh Phong mong muốn.

- Ha ha! Ha… ha… hộc…

Anh Vũ cuồng tiếu, cười lên như điên như dại, cuối cùng ngã gục xuống nền đất nôn ra một ngụm máu. Ánh mắt của hắn nhìn

Hoàng Thiên, mặc dù không hề có sự thù hận, nhưng cũng không còn sự nhiệt huyết huynh đệ như trước nữa. Cứ như, Hoàng Thiên trong mắt hắn lúc này chỉ là người dưng nước lã.

- Tiểu súc sinh, cảm giác chắc không dễ chịu nhỉ. Bị cả thế giới này quay lưng, lão phu cũng vì ngươi mà cảm thấy bi ai. Ha ha.

Sự việc nói ra thì dài dòng, trên thực tế diễn ra rất nhanh chóng. Bạch Chấn Long mặc dù rất ngạc nhiên về quyết định của Lâm Thanh Phong, nhưng lại không cảm thấy khó hiểu, ngược lại còn cực kỳ hưng phấn. Mọi chuyện từ đầu tới giờ đều diễn ra đúng như dự tính của lão, thậm chí còn hoàn hảo hơn nữa.

Nhìn Hoàng Thiên nhắm mắt buông xuôi, mặc cho huynh đệ của mình bi thống quay lưng, lão trong lòng nổi lên từng trận hả dạ. Tên súc sinh trước mặt này, từng khiến cho lão mất một cánh tay, mất đi gia tộc, chịu bao nhục nhã trước người đời. Hôm nay lão rốt cục rửa được cái ô nhục đó, khiến hắn lâm vào vạn kiếp bất phục.

Nhưng ngay tại thời điểm mà lão cuồng tiếu, Hoàng Thiên bỗng nhiên mở bừng mắt, làm lộ ra một đôi con ngươi cực kỳ thâm thuý. Trong suốt, sáng tỏ, thanh minh, ngập tràn tinh quang như không gian thiên vũ. Chỉ một ánh mắt nhìn, lại khiến cho con người ta tâm linh đều rung động sợ hãi, có cảm giác như vạn vật thế gian bên trong đôi mắt ấy, đều trở nên vô cùng nhỏ bé.

Thậm chí là cường giả Quy Nguyên như Bạch Chấn Long cũng không ngoại lệ, bị ánh mắt ấy chấn nhiếp cho thất thần mất vài giây. Tỉnh lại từ trong hoảng sợ, sắc mặt của lão tự dưng trở nên vặn vẹo khó coi vô cùng. Tại sao lại như thế, hắn chỉ là một tên nhóc không hơn không kém, nhưng hết lần này đến lần khác lại khiến cho lão cảm thấy bất khả tư nghị. Đôi mắt đó của hắn quá mức thâm thuý, thâm thuý tới mức làm cho tồn tại như lão cũng phải ganh tỵ.

- Cố Tinh Cực Đạo Thạch đang ở đâu?

Không muốn tốn thêm thời gian, lão nắm tay khẽ dụng lực nghiến lấy cổ của Hoàng Thiên, gằn giọng mà hỏi.

Trả lời lão là một sự im lặng đến đáng sợ, ánh mắt của Hoàng Thiên lúc này tựa như một vị ma thần đang nhìn xuống con sâu cái kiến, chỉ có cực hạn xem thường cùng khinh bỉ.

- Muốn chết!

Cái nhìn này của hắn nhất thời khiến Bạch Chấn Long trở nên cuồng nộ, rất muốn một tay bóp chết hắn. Cuối cùng, ánh mắt lão bỗng sáng lên, lộ ra từng tia cay nghiệt cùng độc ác.

- Ta muốn xem xem ngươi có thể cứng miệng đến khi nào?

Cùng với lời nói, cánh tay còn lại của lão nhanh như chớp vươn lên, hai ngón tay rực rỡ kim quang như hoá thành hai đầu thần khí nhọn hoắt, hướng thẳng vào hai mắt của Hoàng Thiên mà đâm tới.

- Aaaa….

Tiếng hét đau đớn như muốn xé rách trời cao, Hoàng Thiên vô lực chống cự lại lão. Hai mắt mặc dù kịp thời nhắm lại, nhưng vẫn như cũ chảy ra huyết lệ, đỏ tươi cùng ấm nóng. Thế giới trước mặt hắn buỗng nhiên tối đi, chỉ còn lại một màu xám ngắt và lạnh lẽo, từng trận thấm sâu vào trong linh hồn.

- Graoooo!

- Tên súc vật, ngươi muốn chết…

Đồng thời vào thời điểm đó, đất trời này bỗng nhiên vang lên hai luồng thanh âm kinh thiên động địa, ầm ầm bạo nổ như tận thế.

Chỉ thấy Bạch Chấn Long vốn đang cuồng tiếu, bỗng nhiên sắc mặt lộ ra hoảng sợ cực cùng. Trên vai Hoàng Thiên, Tiểu Hắc như ma long tỉnh giấc, rống lên một tiếng thanh minh tận trời. Cự trảo sắc lẹm vung về phía lão, đem cánh tay đang móc mắt Hoàng Thiên sinh sinh chém đứt, máu tươi vương vẩy khắp trời cao.

Nhưng mà mọi chuyện còn chưa dừng tại đó. Trên bầu trời của đấu trường, một vệt sáng như tia chớp giận giữ mà qua, mang theo kinh thiên động địa khí thế đánh nát toàn bộ lôi đài. Còn Bạch Chấn Long, nơi ngực đã sớm mở ra một rãnh máu lớn, đứt gãy không ít xương sườn bay ngược về sau.

Dị biến xảy ra quá mức nhanh khiến cho không có ai kịp thời phản ứng, đến khi người ta kịp thời định thần lại thì chỉ còn lại sự kinh sợ không nói nên lời.

Trung tâm đấu trường, lôi đài nổ nát, hai đầu hung thú khổng lồ như hai ngọn núi nhỏ trang nghiêm mà đứng, hiên ngang trấn áp quần hùng. Một đen một trắng, một quang minh một hắc ám, không ai khác chính là Tiểu Hắc và Tiểu Bạch. Chỉ là bọn chúng lúc này, không phải là hai đầu chó nhỏ ai ai nhìn thấy cũng yêu thương như lúc trước, mà đã trở thành hai đầu thái cổ hồng hoang hung thú, toát ra uy nghiêm vô thượng không thể khinh nhờn.

Tiểu Hắc từ đầu tới chân ngập tràn hắc khí, toát ra vô tận khí tức tử vong lạnh lẽo. Chỉ một nhìn của nó, cũng có thể khiến cho người ta có cảm giác như bị tước đoạt đi vô tận sinh cơ, đẩy bản thân đến cận kề cái chết.

Tiểu Bạch lại trái ngược hoàn toàn, một thân bạch khí trắng noãn như băng tuyết vạn năm, sinh cơ bừng bừng ngập tràn khắp trốn. Chỉ một nhìn đều khiến người ta thư thái, có cảm giác tuổi thọ cũng kéo dài thêm một đoạn.

Mà bên cạnh hai đầu hung thú lại có hai cái bóng người. Là Hoàng Thiên với đôi mắt đang chảy máu, và một lão giả đầu tóc

bạc phơ đang giương lên trường kích.

- Là ngươi!

- Bản nguyên ma thú!

Gần như cùng một lúc có mấy tiếng kinh hô phát ra. Ba vị chí cường giả lần đầu tiên sắc mặt lộ ra vẻ ngưng trọng, ánh mắt không rời trung tâm đấu trường.

- Các ngươi đều đáng chết!

Cố Sở nhìn thấy đôi mắt của Hoàng Thiên đang chảy máu, chỉ sợ khó mà chữa trị thì gầm lên kinh thiên động địa. Lão giận giữ, đồng thời cũng sợ hãi đến lông tóc bạo nổ. Hơn ai hết, lão biết thế lực sau lưng của Hoàng Thiên cường đại đến mức nào. Tuỳ tiện một người vừa ra, đều có thể đem toàn bộ Nguyên Giới này bóp nát chứ đừng nói là một hai tên Quy Nguyên. Vậy mà lúc này đây, chủ nhân của bọn hắn lại bị người ta huỷ đi đôi mắt, đây là muốn lật trời.

Trong lòng lão cũng cực kỳ hối hận, nếu như lúc nãy sớm đem trận pháp kích phát, có lẽ đã kịp thời chạy tới ngăn cản chuyện này xảy ra rồi.

Không muốn cùng đám người ngu ngốc này tốn thêm lời nào, trường kích trong tay lão đột nhiên phát sáng. Cường đại khí tức từ trên thân lão nổ ra, phách ra một chiêu kích kinh thiên động địa quét về phía Bạch Chấn Long.

- Muốn chết!

Bạch Chấn Long mặc dù đang thụ thương, nhưng dẫu sao cũng là cường giả Quy Nguyên. Cánh tay đã sớm hồi phục, chớp mắt phóng ra thần đao ngăn trở một kích.

- Đùng!... Bùng…

Tiếng nổ to lớn gấp mấy ngàn lần thiên lôi, như muốn phá nát màng nhĩ con người lan truyền khắp Thiên Nguyên. Sức mạnh huỷ diệt còn chưa lan ra, sóng chấn động do âm thanh đã như hoá thực chất mà bạo phát, đem toàn bộ đại lục đều ầm ầm rung động, như lâm vào tận thế.

Gần một nửa kiến trúc của Thiên Nguyên học viện ầm ầm sụp đổ, đem rất nhiều người chôn vùi trong phế tích. Những kẻ may mắn sống sót sau tai kiếp đều kinh hồn táng đảm, run sợ không dám nói một lời, điên cuồng bỏ chạy ra bốn phương, tuyệt không dám quay đầu nhìn lại.

Mà kẻ hứng chịu sức mạnh của toàn bộ chiêu này là Bạch Chấn Long lúc này đã bị phách ngược ra tận gần trăm dặm xa, nơi bả vai cầm cự đao sớm rách toác, bạch huyết ròng rã rơi xuống cùng màn mưa.

- Quy… Quy Nguyên… làm sao có thể?

Không có thời gian để ý đến thương thế của mình, Bạch Chấn Long ánh mắt như dán tại trên thân Cố Sở, tròng mắt ngập tràn rung động không thể tin. Mới chỉ bao lâu chứ, Cố Sở năm đó chỉ là một tên tu sỹ Vấn Đỉnh vừa tấn cấp hậu kỳ, vậy mà không tới năm năm, hắn đã đột phá Quy Nguyên. Tốc độ này… làm sao có thể được.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 226: Đại Chiến Đỉnh Cao!

Cố Sở một thân trường bào màu xám ngự tại trên trời cao. Trường kích trong tay vẫn còn rung lên sau cú va chạm hồi nãy, nhưng tuyệt nhiên không hề có chút thụ thương nào.

Toàn bộ thế giới chớp mắt tĩnh lặng như tờ, bất kể là thập phương thế lực đang tan tác như chó nhà có tang hay mười siêu cấp cự đầu đều câm như hến.

Những kẻ tu vi thấp hoặc đến từ thế lực nhỏ yếu lúc này trên gương mặt chỉ có sự sợ hãi đến kinh hồn táng đảm, cắm đầu bỏ chạy thật xa khỏi nơi thị phi này. Chỉ có mười cái siêu cấp thế lực là còn đủ can đảm ở lại, vì bọn chúng biết rõ, sự việc đã sớm vượt ra khỏi tầm kiểm soát. Nếu như không đồng lòng ngăn chặn nó lại, chỉ sợ sẽ trở thành đại kiếp nạn cho toàn bộ phiến đại lục này.

- Vút… Phanh!

Cố Sở lúc này như một đầu dã thú, không có nhiều lời, không có né tránh, chỉ có điên cuồng cùng bạo nộ. Phong Thiên Lạc Địa kích trong tay lão lần nữa vung lên, mang theo khí tức của toàn bộ thiên không, tiếp tục truy sát Bạch Chấn Long.

Nếu như lúc trước kế hoạch của lão chỉ là muốn giải cứu Hoàng Thiên, thì bây giờ đã chuyển thành đồ sát. Lão muốn tất cả bọn chúng, tất cả đám người này phải trả giá cho hành động của mình, trả giá bằng máu.

- Cố Sở, chớ có làm càn.

Trông thấy Cố Sở truy sát Bạch Chấn Long không chịu buông tha, Lâm Thanh Phong cùng Lục Tiểu Ca đều đồng thời quát lớn. Người này từ đầu tới cuối đều không hề để ý tới sự tồn tại của bọn họ, đây là cỡ nào xem thường.

Không hẹn mà cùng lên, Lâm Thanh Phong và Lục Tiểu Ca chớp mắt thi triển ra thần thông, muốn ngăn cản lại Cố Sở. Hai cái Quy Nguyên cường giả cùng lúc ra tay, sức mạnh tuyệt đối kinh thiên động địa, khiếp doạ trời cao.

- Oành…

Chỉ nghe thấy tiếng oanh minh rung động, một cột nấm năng lượng chớp mắt mọc ra giữa không trung, vọt lên tận mười dặm bầu trời mà toả sáng.

- Uuu… ầm… ầm.

Sóng năng lượng cực đại lan ra, đem toàn bộ kiến trúc còn lại của Thiên Nguyên học viện san bằng thành bình địa, không chỉ có khói bụi mà ngay cả nước mưa cũng bị bốc hơi, trắng xoá một màu ngập tràn thinh không.

Mấy hơi thở thời gian sau, khi mà bụi trắng đã bị nước mưa làm cho lắng xuống, đại địa đổ nát mới hiển lộ ra trước mắt. Mà trung tâm của vụ nổ lúc này lại có một hình cầu năng lượng khổng lồ, toát ra khí tức siêu việt thần thánh. Chỉ một tia năng lượng lan ra cũng đủ để chấn nát hồn phách, chém tan linh hồn con người.

Cố Sở đứng trong vòng trong năng lượng, thân hình có vài phần chật vật. Hiển nhiên vừa rồi bị hai người Lâm Thanh Phong đánh lén, lão đã ăn thiệt thòi. Nếu chẳng phải kịp thời kích phát tầng bảo hộ của Phong Thiên Lạc Địa Kích, chỉ sợ đã thụ trọng thương.

- Tiên khí cực phẩm?

Bốn chữ này được Lâm Thanh Phong cùng Lục Tiểu Ca đồng thời hô lên, có chút thất thố kinh sợ. Vòng bảo hộ có thể hứng chịu cùng lúc công kích của hai người bọn họ mà không tổn hao chút gì như thế, chỉ có tiên khí cực phẩm mới có thể phát ra được. Tiên khí cực phẩm, thật sự quá mức chấn động.

Phải biết thế gian này tiên khí so với cường giả Quy Nguyên càng thêm quý hiếm. Tu đạo một đường, tiên đạo không thông, Nguyên Giới từ sau Thượng Cổ đã không có người đột phá tiên cảnh, tiên khí cũng từ đây mà mai một tuyệt tích.

Toàn bộ lịch sử Nguyên Giới từ sau Thượng Cổ đến bây giờ, chỉ vẻn vẹn xuất hiện năm tên luyện khí sỹ có được năng lực chế tác ra tiên khí, mà số lượng chế tác lại không nhiều. Một phần là do nguyên liệu quý hiếm, phần nữa là do tổn hao đến tu vi quá lớn.

Cường giả Quy Nguyên đời này đến đời khác hoàn toàn có thể sinh ra, nhưng tiên khí lại như cũ chỉ có hạn, thậm chí còn mất đi hoặc bị phá huỷ, quý hiếm vô song. Nói như vậy để có thể thấy được, chỉ một kiện tiên khí hạ phẩm cũng có giá trị đến mức khó mà đong đếm, chứ đừng nói tiên khí cực phẩm. Quả thực là không kém gì phượng mao lân giác.

Nguyên Giới bề nổi mặc dù nói có tới bảy chí cường giả Quy Nguyên, nhưng có được tiên khí thượng phẩm sợ không quá bốn người. Vậy mà Cố Sở chỉ là một kẻ mới đột phá Quy Nguyên, lại nắm trong tay tiên khí cực phẩm, làm sao không khiến cho người kinh sợ cho được.

- Lâm Thanh Phong, ngươi thật sự muốn cùng chúng ta đối nghịch sao?

Ánh mắt Cố Sở lạnh lẽo xuyên qua thời không đặt lên thân ảnh của Lâm Thanh Phong, mang theo nồng đậm sát khí. Lão không biết vì sao Lâm Thanh Phong lại có biến hoá như vậy, từ bảo vệ

bao bọc Hoàng Thiên trở thành kẻ địch, muốn đẩy hắn vào chỗ chết.

Đáp lại Cố Sở chỉ là sự im lặng, Lâm Thanh Phong từ chối mở lời, cũng coi như là cho ra đáp án. Ông đã sớm quyết định, hoàn toàn đứng về phe bên này.

- Lão già, ngươi chính là kẻ hại chết cha mẹ ta?

Đúng lúc này, Anh Vũ đang đứng sau Lâm Thanh Phong bỗng nhiên bay ra trước, hướng về phía Cố Sở mà lên tiếng. Nắm tay của hắn trong vô thức đã siết chặt lại, ánh mắt ngập tràn sự hận thù.

Câu hỏi của Anh Vũ nhất thời khiến Cố Sở ngẩn người, một hồi sau mới như hiểu ra được điều gì đó, đưa ánh mắt nhìn về phía Lâm Thanh Phong tràn đầy miệt thị.

- Cố Sở!

Đang định vạch trần sự thật, trong đầu lão bỗng nhiên vang lên thanh âm của Hoàng Thiên, tựa như muốn ngăn cản lão nói ra. Cố Sở sống không ít năm, suy nghĩ một chút liền hiểu được tại sao chủ nhân lại làm vậy, đành phải ngậm miệng không nói. Đôi mắt mang theo chút phức tạp nhìn thoáng qua chủ nhân, không khỏi thở dài một tiếng.

- Đã như vậy, cả ba người các ngươi cùng tới đi.

Giương lên Phong Thiên Lạc Địa Kích, Cố Sở từ chối trả lời Anh Vũ mà trực tiếp khiêu chiến ba người Lâm Thanh Phong. Thiên địa dưới một lời này đều phẳng phất trở nên hắc ám, phi thường lạnh lẽo.

- Ngông cuồng!

Người quát là Lục Tiểu Ca, hắn cầm trong tay một hồn phiên

ngọc cốt, cả người bỗng chốc mơ mơ hồ hồ như ẩn vào trong đại địa, mang theo sát khí cực thịnh lao về phía Cố Sở.

Một luồng kinh thiên ánh sáng vọt qua bầu trời, mặc dù chỉ ở mức thấp nhất của tầng đối lưu, nhưng năng lượng ba động lại mãnh liệt cực hạn. Vụt qua xé ra tầng tầng mây đen, đâm xuyên thương vũ. Một chiêu này uy thế khủng bố khó cách nào mà hình dung, đậm đặc tính chất huỷ diệt.

Cố Sở lạnh lùng nhìn công kích của Lục Tiểu Ca, Phong Thiên Lạc Địa Kích trong tay như hoá thành đầu ác long mãnh thú, một kích vắt ngang đại địa, mang theo huyết quang đậm đặc, bổ vào thinh không.

- Oanh…

Như cửu thiên sấm nổ, đem cả vùng trời đều rạn nứt, loạn lưu khí tức lan tràn khếch tán.

Lục Tiểu Ca nương theo huỷ diệt mà lui về sau mấy chục dặm thinh không, trong lòng trấn động dữ dội. Hắn mặc dù không có thụ thương, nhưng một chiêu giao phong kia lại hoàn toàn bị áp chế. Rõ ràng cùng là Quy Nguyên bước thứ nhất, nhưng đối phương sở hữu sức mạnh cường đại hơn hắn nhiều, chí ít nếu đơn đả độc đấu, hắn còn lâu mới là đối thủ.

Cố Sở ra tay cực kỳ ác liệt, không hề có ý định lưu thủ. Trong khoảng thời gian Lục Tiểu Ca còn đang trong trạng thái kinh sợ, lão đã bay vọt lên trời, thi triển đại thần thông đánh xuống.

- Ầm!

Như là lưu tinh xuyên phá đại địa, Cố Sở sau lưng là đuôi lửa chói loà, hung hăng đem Lục Tiểu Ca quất xuống đại địa. Một làn sóng từ trong lòng đất bồng lên, huỷ diệt đi vô số kiến trúc lân cận.

- Ngươi muốn chết!

Từ trong bùn đất lao ra, Lục Tiểu Ca rống lên giận dữ, cả người quần áo tả tơi, thấp thoáng lộ ra vài đường vết máu. Từ khi Quy Nguyên đến nay, đã bao giờ hắn bị người ngược thảm hại đến như thế.

Hồn cốt ngọc phiên trong tay bắn ra vô tận âm hồn, thê lương gào thét. Âm khí lạnh lẽo chớp mắt ngấm vào mỗi tấc không gian. Trong giây lát này thinh không lay động, những giọt mưa cũng như sợ hãi không dám rơi, bầu trời phá toái.

- Tiểu Ca huynh, chúng ta liên thủ trấn sát hắn.

Phía bên kia Bạch Chấn Long thương thế khôi phục được mấy phần, thấy Lục Tiểu Ca cũng ăn thiệt thòi liền nhanh chóng tiến lên, muốn cùng Lục Tiểu Ca liên hợp giết chết Cố Sở.

Trong tất cả mọi người, quan hệ giữa lão và Hoàng Thiên là gay gắt nhất, thậm chí có thể nói là thâm thù đại hận, một mất một còn. Nếu như không cùng nhau liên thủ với người khác, chỉ sợ lão sẽ bị Cố Sở giết chết.

Từ trong tay lão xuất ra một cây chiến phủ cổ xưa, toát ra vô tận vô cùng phù văn huyền bí. Không ngờ lại là Giao Long Chiến Tiên Phủ, một kiện tiên khí hoàn chỉnh được đấu giá tại hội đấu giá siêu cấp hồi năm năm trước. Đã đại chiến đến mức này, lão cũng không còn cái gì giấu diếm nữa, tiên khí mặc dù quý, nhưng mạng sống lại càng quý hơn.

Ba cái cường giả Quy Nguyên nắm trong tay ba kiện tiên khí, liền như vậy ác chiến lên, lan ra vô tận gợn sóng khủng bố, trời sụp đất nứt.

Cố Sở quá mức mạnh mẽ, lại nắm trong tay tiên khí cực phẩm như Phong Thiên Lạc Địa Kích thì càng thêm dũng mãnh. Trước

thế công của hai cường giả Quy Nguyên lại không hề tỏ ra yếu thế chút nào.

- Còn đứng nhìn cái gì, mau mau kết đại trận đem hắn giết chết.

Bạch Chấn Long lần nữa bay ngược ra ngoài, hướng ánh mắt về phía cường giả của mười siêu cấp thế lực mà rống lớn.

Đám người này trông thấy Cố Sở độc chiến hai vị Quy Nguyên mà vẫn đứng ở thế bất bại, trong lòng dĩ nhiên khó mà bình tĩnh. Nhưng khi nghe thấy Bạch Chấn Long quát, bọn chúng mới giật mình tỉnh ngộ. Hôm nay triệt để đắc tội Hoàng Thiên, nếu như Cố Sở không chết thì chính là bọn chúng vong.

Không có nhiều lời, hai mươi cái thân ảnh bỗng nhiên cùng nhau vọt tới, trên thân toả ra ngút trời khí tức đan xen vào nhau. Không gian chung quanh đột nhiên hình thành hai mươi cái cột sáng, từ thân thể bọn chúng phóng thẳng vào mây trời. Sát na mà thôi, toàn bộ thiên địa đều như run nhẹ, phảng phất như đang sợ hãi.

Hai mươi người này, là hai mươi cường giả mạnh nhất của mười siêu cấp thế lực, thành tựu không thấp hơn nửa bước Quy Nguyên. Thậm chí còn có kẻ đã trải qua tam kiếp, vô hạn tiếp cận nhất tai, Quy Nguyên không ra, bọn hắn hoàn toàn có thể xưng vô địch.

Trận pháp mà bọn chúng kết thành mặc dù chỉ là một loại trận liên hợp công kích đơn giản, nhưng dùng hai mươi cái nửa bước Quy Nguyên thúc dục, uy lực so ra tuyệt đối không kém chân chính cường giả Quy Nguyên chút nào, thậm chí còn mạnh hơn gấp mấy lần.

- Giết…

Tiếng hô hoán vang trời, đại trận hoàn thành vận hành, phát ra một cỗ thông thiên triệt địa sát khí, phong mang doạ người.

Một thanh hư ảnh cự kiếm cắt ngang bầu trời chém tới, khiến cho lòng người kinh hồn táng đảm. Thời khắc này thiên địa như bị nó trảm thành hai nửa, lung lay sụp đổ đi về hướng tận diệt. Toàn bộ phạm vi của đại lục đều ngập tràn cỗ khí tức của cự kiếm, vạn tỉ sinh linh linh hồn vặn vẹo, có chút không thể hô hấp vì sợ hãi.

Một chiêu kiếm này, không khác gì tận thế.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 227: Lâm Thanh Phong Cường Đại

Cố Sở đang giao chiến cùng hai người Bạch Chấn Long thấy thế kiếm băng qua cũng không khỏi kinh hãi, Phong Thiên Lạc Địa Kích trong tay nhanh chóng đẩy lui Lục Tiểu Ca, toàn lực đón đỡ một chiêu này.

- Phanh!

Sức mạnh phát ra do hai mươi cường giả bán Quy Nguyên liên hợp tuyệt đối không phải trò đùa. Một kích của Cố Sở mặc dù kịp thời ngăn lên, nhưng sức mạnh thuần tuý so ra lại kém một đoạn dài, bị áp đảo hoàn toàn.

Lần đầu tiên trong đại chiến, lão thụ thương. Thân thể như lưu tinh hoá, vụt ngang qua mấy chục dặm thinh không rồi mới xuyên sang đại địa. Sóng chấn động cuồn cuộn mà lên, chớp mắt huỷ diệt bốn năm toà thành trì cạnh đó, người chết kẻ thương oan ai oán kêu gào.

Chỉ là Cố Sở càng đánh càng hăng, càng đánh càng mạnh. Mặc kệ trọng thương, trong mắt lão vẫn ánh lên sự điên cuồng và ác khí. Hai chân đả lực vào lòng đất, thân thể lão chẳng khác nào lưu tinh bắn phá trời cao, một lần nữa gia nhập vào đại chiến.

- Phong Thiên Lạc Địa thức thứ hai… Phách Trảm Thiên Hoang.

Phong Thiên Lạc Địa Kích rung lên tiếng gầm gừ, như hung thú thượng cổ trên đà tỉnh giấc, bá khí kinh người. Từ khi được chủ nhân của Lâm Dương chế tạo ra cho tới bây giờ, nó mới chỉ một

lần duy nhất bộc phát được toàn bộ sức mạnh ẩn tàng bên trong. Nhớ năm đó một chiêu Phong Thiên Lạc Địa – Phách Trảm Thiên Hoang do người kia thi triển ra, quả thực mạnh đến kinh thiên động địa, doạ cho quỷ khóc thần gào. Kể cả là tồn tại như Lâm Dương, cho đến bây giờ vẫn còn cảm thấy vô năng đón đỡ.

Từng ấy vạn năm trôi qua, nó một mực ngủ say trong dòng trôi của lịch sử, mặc cho năm tháng bụi bặm phai mờ, nhưng sức mạnh đó vẫn như cũ vẹn nguyên, chờ người có khả năng đánh thức. Mà Cố Sở Quy Nguyên, chính là bước đi đầu tiên để có thể chân chính chạm tới được cánh cửa đó, phần nào kích phát được chân chính sức mạnh của Phong Thiên Lạc Địa. Chỉ một phần, nhưng không phải là thứ mà Quy Nguyên bước thứ nhất có khả năng đón đỡ.

Bạch Chấn Long sắc mặt tái đi, con mắt ngập tràn sự kinh hoảng chạy trốn về phía xa. Đằng sau lão, một cái hư ảnh trường kích lao đi với tốc độ không gì sánh nổi, nghiền nát toàn bộ không gian. Sát khí thông thiên triệt địa, phong mang sắc bén như lưỡi hái của Phán Quân Địa Phủ, hãi nhiên cực cùng.

- Lâm Thanh Phong, cứu ta…

Trông thấy hư ảnh trường kích sắp đuổi kịp mình, mang theo sát ý vô biên vô hạn, Bạch Chấn Long gần như tuyệt vọng hét lên. Sức mạnh của một chiêu kia quá không thể tưởng tượng, lão từ khi xuất đạo cho tới nay, đây là lần đầu tiên gặp phải công kích đáng sợ như thế này. Thậm chí, lão đã cảm nhận được khí tức của tử vong.

- Vút… Phanh…anh.

Tiếng nổ rung trời, không gian chỉ còn lại một màu trắng xoá. Vài hơi thở trôi qua, mấy trăm dặm bầu trời bỗng trở nên trời quang mây tạnh, mặt trời rạng rỡ. Thinh không bỗng chốc trong veo không tạp chất, chỉ còn lại lăn tăn năng lượng dư ba, điểm tô

lên bức tranh mỹ lệ, mê hoặc lòng người.

- Quy Nguyên bước thứ hai?

Thanh âm của Cố Sở thảng thốt vang lên, có chút khó thể tin nhìn về thinh không đối diện. Nơi đó có hai cái bóng người đang đứng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi vẫn sáng chói vô cùng. Một người dĩ nhiên là Bạch Chấn Long với thân hình không còn nguyên vẹn, nơi mi tâm xuất hiện khe nứt chạy dài, sinh cơ gần như đã đoạn tuyệt.

Người còn lại không ai khác chính là Lâm Thanh Phong. Lão ngự không ở đó, ánh mắt bình tĩnh nhìn xem Cố Sở, vẻn vẹn không chút nào thụ thương.

Kẻ có thể chống đỡ kích thứ hai của Phong Thiên Lạc Địa – Phách Trảm Thiên Hoang do Cố Sở thi triển ra mà không chút tổn hao như thế này, tuyệt đối không thể thấp hơn Quy Nguyên đệ nhị bước. Thật không ngờ, Lâm Thanh Phong lại ẩn giấu sâu đến thế, vậy mà đã đạt tới cấp bậc này.

Cố Sở kinh ngạc, Lâm Thanh Phong trong lòng cũng ngập tràn sóng lớn. Đã từng trải qua Quy Nguyên hai bước, hơn ai hết lão rất hiểu hai giai đoạn này chênh lệch đến mức nào. Nếu như nói Quy Nguyên bước thứ nhất có thể chạm tới cánh cửa bản nguyên, mượn nhờ sức mạnh của thiên địa cho mình, thì Quy Nguyên bước thứ hai lại hoàn toàn bước vào cánh cửa đó, có được một phần chưởng khống sức mạnh của thiên địa này.

Mượn nhờ và chưởng khống, đây là sự khác biệt mà không phải ngoại lực có thể bù đắp lại được. Có cỗ ngoại lực nào có thể sánh ngang cùng sức mạnh của thiên địa hay sao? Vậy mà kẻ trước mặt này, lại có thể dùng sức mạnh của Quy Nguyên bước thứ nhất để chống lại ông, thậm chí còn giết chết Bạch Chấn Long ngay trước mặt, là cỡ nào khó tin.

- Ta… Ta không cam lòng.

Chỉ còn lại chút hơi tàn đang dần tiêu tán, Bạch Chấn Long tròng mắt tràn ngập thần sắc không thể tin và sự hối hận cực cùng. Tu luyện một đường, có bao giờ lão nghĩ tới một ngày bản thân mình sẽ phải ngã xuống. Quy Nguyên không dễ, những tưởng lão đã bước chân đến đỉnh cao của thế giới này, được vạn tộc dương danh kính ngưỡng. Làm sao có thể ngờ, chỉ vì chọc phải một tên thiếu niên mà bỏ mạng, chết trong sự không cam tâm và nhục nhã.

- Là lão phu xem thường ngươi rồi.

Trông thấy Bạch Chấn Long chết đi, Lâm Thanh Phong trong lòng tràn đầy phức tạp nhẹ nói. Cánh tay phất ra thu lấy Giao Long Chiến Tiên Phủ, nhẹ nhàng vuốt ve, lại nói:

- Ngươi rất mạnh, nội tình càng thêm thần bí. Nếu như không bỏ ra một cái giá lớn, lão phu cũng không nắm chắc lấy được mạng ngươi. Nhưng thế giới này luôn luôn có những tồn tại mà ngươi không thể đắc tội, một ngày nào đó ngươi sẽ hiểu được hôm nay mình đã quyết định sai lầm đến mức nào. Bọn chúng… là không thể chống lại, cũng không thể khinh nhờn.

Lâm Thanh Phong dứt lời, Giao Long Chiến Tiên Phủ đã rời tay, lẳng lặng lao về phía Cố Sở. Không có uy thế kinh người, cũng không có tốc độ siêu thanh, mà chỉ đơn giản là một cú ném. Nhưng một cú ném này, lại khiến cho Cố Sở kinh hồn táng đảm. Áp lực tạo nên vượt qua bất cứ chiêu thức gì mà ông từng đón đỡ trước đây, không thể nào mà tránh né. Đó là sức mạnh của Quy Nguyên bước thứ hai, sức mạnh của cả phiến thiên không này.

Cố Sở mạnh mẽ, có thể chống đỡ lại Lâm Thanh Phong, nhưng làm sao chống đỡ lại được trời đất. Phách Trảm Thiên Hoang một lần nữa triển khai, mãnh liệt đối kháng với sức ép của toàn bộ thiên địa.

- Ầm… ầm…

Như là tận thế hàng lâm, thiên không nổ nát. Dư chấn đem toàn bộ đại lục này đánh cho run lên dữ dội, một vết nứt khổng lồ từ trung tâm đại địa lan ra, kéo dài không thấy được điểm cuối, khủng khiếp vô cùng.

Hai chiêu va chạm, thiên địa phân.

Cố Sở cản được sức mạnh của trời đất, nhưng lại không cản được Giao Long Chiến Thiên Phủ. Cây búa như đi vào chốn không người, dễ dàng ghim sâu vào bắp đùi lão, mang theo một cỗ đau đớn tới tận tâm can. Sát ý nổ ra, ngấm vào xương cốt cùng da thịt của lão, điên cuồng tàn phá, nhất thời không thể nào rút ra.

- Cố Sở… đi thôi.

Bên dưới đại địa phương xa, Hoàng Thiên dưới sự bảo vệ của Tiểu Hắc và Tiểu Bạch an toàn vô cùng. Cảm nhận được Cố Sở đã thụ thương, hắn vội vàng truyền âm cho lão. Bạch Chấn Long đã chết, hắn cũng không muốn dây dưa ở đây thêm phút giây nào nữa. Cố Sở mặc dù mạnh, nhưng thuỷ chung mới chỉ đột phá Quy Nguyên không lâu, đối chiến cùng với tồn tại Quy Nguyên đệ nhị bước như Lâm Thanh Phong, quả thực chỉ có con đường chết.

Nhận lệnh từ Hoàng Thiên, Cố Sở cũng không có ham chiến mà mau chóng lui về bên cạnh chủ nhân, bày ra tư thế đề phòng cao độ.

Hai chân lão dậm mạnh xuống khoảng không, lòng đất như có thứ gì được thúc dục mà tỉnh giấc. Ba mươi sáu cái cột sáng bất chợt phóng thẳng lên trời, xuyên thấu vào khoảng không xanh thẳm. Sau một sát na, bốn phương không gian như run lên nhè nhẹ, phảng phất như bị người phân ra làm hai.

- Siêu cấp truyền tống trận…

Cảm nhận khí tức không gian đậm đặc, Lâm Thanh Phong lần đầu tiên biến sắc, vội vàng ra tay đánh về phía đại trận hòng ngăn cản hai người thoát đi.

Rốt cục ông cũng hiểu ra vì sao Hoàng Thiên từ đầu đến cuối lại luôn tự tin như thế, cùng lúc đối mặt với toàn bộ cường giả Thiên Nguyên vẫn cao ngạo ngẩng đầu, không hề có ý định luồn cúi.

Lúc đầu ông còn nghĩ rằng hắn là vì sự bảo hộ của ông mà không sợ ai, nhưng sau đó mới bất ngờ nhận ra đằng sau hắn còn Cố Sở cùng hai đầu bản nguyên ma thú. Dưới sự bảo vệ của ba tồn tại này, hắn không sợ ai cũng là điều dễ hiểu. Những tưởng đó đã là lá bài tẩy cuối cùng của hắn rồi, vậy mà không ngờ hắn vẫn còn một hậu thủ đằng sau nữa.

Hoá ra mọi chuyện từ đầu đến giờ vẫn luôn được hắn tính toán kỹ lưỡng, dù cho có chút biến cố sai lệch nhưng vẫn như cũ nằm trong tầm kiểm soát. Ai có thể ngờ được, hắn lại ngay dưới mắt ông bày ra siêu cấp đại trận truyền tống, lưu lại làm đường lui cho bản thân mình.

Kế hoạch tiêu diệt Bạch Gia của hắn mặc dù rất không hoàn mỹ, tràn đầy những lỗ hổng chết người, thậm chí đến mục đích của kế hoạch cũng không có đạt tới. Nhưng điều đáng sợ của kế hoạch đó không phải ở mục đích và độ hoàn hảo của nó, mà là nằm ở việc an toàn tuyệt đối. Một kế hoạch được lập ra, mang theo rất nhiều hậu thủ nhằm đảm bảo cao nhất cho tính mạng của kẻ thực thi. Dù cho có bất cứ biến cố nào xảy ra, hắn cũng không thể nào ngã xuống. Thậm chí ông còn có cảm giác, đây chưa phải là lá bài cuối cùng của hắn, đằng sau chỉ sợ còn có một hoặc nhiều hậu thủ kinh người hơn nữa.

Kẻ này, tuyệt đối không được phép sống.

Lần đầu tiên cảm nhận được sự đáng sợ của Hoàng Thiên, Lâm

Thanh Phong trong đầu sát ý ngập tràn, quyết đoán ra tay. Đả Thần Bổng vung lên, tản ra tiên quang đậm đặc khiếp người, chấn động khắp bầu trời. Cây bổng này, vậy mà là một cái tiên khí cực phẩm.

Bóng bổng vụt qua, rất đơn giản nhưng lại đáng sợ cực điểm, phảng phất đi qua, thiên địa đều sẽ nhao nhao sụp đổ.

- Chủ nhân…

Cố Sở cảm nhận được uy thế của một bổng kia mạnh mẽ, sắc mặt lại không hề có sự sợ hãi, ngược lại còn trở nên dữ tợn mười phần. Đúng như Lâm Thanh Phong dự cảm được, truyền tống trận không phải là lá bài cuối cùng của bọn họ. Nếu ông ta muốn đuổi tận giết tuyệt, cũng đừng trách hai người ra tay độc ác.

- Không cần.

Hoàng Thiên không chút do dự cự tuyệt Cố Sở, cánh tay giương lên vỗ vỗ vào vai của Tiểu Hắc.

Cố Sở còn đang ngẩn người không hiểu vì sao chủ nhân lại từ chối, thì Tiểu Hắc đã rống lên một tiếng kinh thiên động địa. Tiếng rống này mạnh mẽ vô biên, vậy mà không nằm trong quy tắc thiên địa, không chịu sự trói buộc của thời không, đáng sợ đến cực cùng

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 228: Thân Phận Của Lâm Dương

Một khắc này toàn bộ Nguyên Giới bỗng nhiên rung lên dữ dội, tỉ tỉ sinh linh không tự chủ được ngước mặt nhìn trời, thân thể run lên vì sợ hãi. Thậm chí một số sinh linh linh trí thấp, đều điên cuồng quỳ rạp xuống mặt đất, tôn kính dập đầu. Uy thế của một thanh âm, lại khiến cho vạn vật cúi đầu. Đó là sức mạnh tột cùng, cũng là uy nghiêm vô thượng, một cỗ uy nghiêm vượt qua cả thiên địa này.

Lâm Thanh Phong con ngươi co rụt lại, thân thể bất ngờ căng cứng lên vì sợ hãi. Trong nháy mắt đó, ông thật sự cảm nhận được khí tức của tử vong cận kề. Bóng bổng công kích vỡ nát, thậm chí Đả Thần Bổng cũng vang lên tiếng nứt doạ người, tựa như sắp bị phá huỷ.

- Oanh…

Máu tươi vương vẩy trời cao, nắm tay cầm Đả Thần Bổng của Lâm Thanh Phong vỡ nát, thân thể bắn ngược về mấy chục dặm xa xa. Lần đầu tiên trong cuộc đời sau khi đột phá Quy Nguyên, ông bị đả thương nặng đến như thế.

- Quy Nguyên bước thứ ba đỉnh phong…

Hoảng hốt hét lên, sắc mặt của ông tràn đầy tái nhợt nhìn về phía đại địa, đúng hơn là nhìn về phía hai con chó nhỏ. Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch sau tiếng rống đã thu nhỏ lại ngồi trên vai của Hoàng Thiên, lẳng lặng nhìn qua ông. Một cái liếc nhìn, lại chẳng khác nào tồn tại vô thượng đang ngắm nhìn sâu kiến nhân gian,

khiến lòng người rung động vô cùng.

Kể cả là Cố Sở bên phe này cũng bị một màn doạ cho tái mét, khiếp đảm liếc nhìn hai đầu chó trên vai chủ nhân. Lão mặc dù biết được Hoàng Thiên có thân phận vô cùng khủng khiếp, nhưng cũng khó mà ngờ được chỉ hai con chó nhỏ bên cạnh hắn lại mạnh mẽ đến nhường này.

Quy Nguyên bước thứ ba đỉnh phong, đây mới là chân chính tồn tại vô địch trên trời dưới đất. Chỉ cần tiên nhân không hiện, thì còn ai có thể là đối thủ của chúng nó nữa đây.

Rất kích động, nhưng cũng rất có cảm giác tủi thân xấu hổ. Trải qua biết bao nhiêu cố gắng nỗ lực, thậm chí mặt dày năn nỉ Lâm Dương giúp bản thân đột phá Quy Nguyên. Lão những tưởng mình đã có tư cách để đi theo cùng bảo vệ chủ nhân. Bây giờ mới nhận ra, lão tu vi thậm chí còn không bằng hai đầu chó nhỏ, bi ai a.

- Lâm Thanh Phong, những lời vừa nãy của ngươi, lão phu cũng trả lại ngươi tất cả. Một ngày nào đó ngươi sẽ nhận ra quyết định của bản thân mình ngu ngốc đến nhường nào. Bọn chúng trong mắt ngươi là tồn tại không thể chống lại, nhưng trong mắt ta chỉ là một đám người tự cho mình là đúng mà thôi. Chúng nhảy nhót được tới bây giờ, không phải Ma Tộc không làm gì được chúng, mà là… ui da.

Cố Sở đang rất khoái lạc nói ra những bí ẩn mà mình biết tới, sắc mặt không che giấu sự ngông nghênh vênh váo. Vốn đang bi ai vì bản thân đến hai con chó nhỏ cũng không bằng, lão đâm ra muốn tỏ ra trang bức với người khác cho đỡ tủi. Ai ngờ đến đoạn cao trào nhất lão liền ngưng lại ui da một tiếng, bộ dáng vừa sợ vừa thẹn cúi đầu câm nín.

Không phải lão không muốn nói tiếp, mà là linh hồn của lão mới vừa ăn một cú vỗ như trời giáng, đem lão táng cho say sẩm

mặt mày. Trong óc vẫn còn vang lên tiếng cảnh cáo của ai đó, khiến lão rụt cổ lại như một đứa trẻ làm sai bị trưởng bối dạy dỗ, bất giác đưa tay gãi gãi đầu bày tỏ sự ăn năn.

Sự việc xảy ra ngoài lão ra thì chẳng có ai biết được nguyên do, chỉ có thể nhìn lão với ánh mắt thập phần kỳ quái. Tựa như, đang nhìn một kẻ đầu óc không bình thường.

Hoàng Thiên lại khác, tinh thần chăm chăm đặt trên người Cố Sở, như cảm nhận ra được suy nghĩ trong nội tâm của lão. Rồi trong phút giây nào đó, hắn chợt ngước đầu lên thinh không. Đôi mắt mặc dù không còn nhìn được, nhưng lại như cũ tạo ra cho người ta có cảm giác thông thấu vạn vật.

Khoé môi cong lên, hắn như đoán ra được điều gì ẩn tình, thần sắc tràn đầy bí ẩn.

- Ngày ta trở về, chính là ngày các ngươi phải trả giá cho quyết định của mình.

Siêu cấp truyền tống trận đã hoàn thành khởi động, khí tức không gian thần thánh bao phủ lấy hai người, đưa bọn họ truyền tống rời đi. Không có ai dám ra tay ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai bóng dáng đó tiêu tán khỏi nơi đây, không gian chỉ còn lại một lời văng vẳng thanh âm.

Hắn đã rời đi, rất xa khỏi Thiên Nguyên này, nhưng truyền kỳ về hắn kể từ hôm nay sẽ lưu truyền khắp bốn phương, phủ lên toàn bộ phiến đại lục cổ lão. Và tương lai, một khi bóng dáng hắn trở lại nơi đây, chính là khi kiếp nạn hàng lâm, đưa đại lục này đến máu tanh hạo kiếp.

Sự việc cứ như vậy kết thúc, không ai biết được bên trên đầu của bọn họ, nơi ba mươi ba tầng trời Nguyên Giới lúc này đang có mười mấy cái thân ảnh ngự không, lãnh đạm nhìn xuống nhân gian. Bọn hắn không có khí tức khiếp người, cũng không có đạo

vận quấn thân, mà cứ thế giản đơn khó nói nên lời. Chỉ sợ nếu chẳng phải bọn họ đang ngự không, người ta còn tưởng đó chỉ là một đám người phàm trong nhân gian, tuỳ tiện một cái tu sỹ luyện khí cũng có khả năng giết chết.Giá như Cố Sở có mặt ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra được một người trong số đó, không ai khác chính là Lâm Dương. Thanh niên này năm năm không gặp, vậy mà diện mạo chẳng có chút nào thay đổi so với khi xưa. Nếu có khác, thì chính là khí vận quanh thân của hắn. Nếu như năm xưa là một cỗ bá vương chi khí, gần như vượt qua khỏi quy luật của thiên địa này, thì bây giờ hắn đã hoàn toàn bước ra một bước cuối cùng kia. Một cảnh giới không còn chịu sự chi phối của trời đất, trở thành tồn tại bên ngoài thiên mệnh, không nằm trong quỹ tích của Thiên Đạo này.

Hắn đã trảm đạo.

Bên cạnh hắn là mười tám người trẻ tuổi, chín nam chín nữ. Bọn họ từng cái đều rất lạ mặt, chỉ sợ toàn bộ Nguyên Giới cũng sẽ không có ai nhận biết. Nhưng nếu như đặt ở bên ngoài vũ trụ kia, thân phận của bất cứ ai trong số đó cũng có thể doạ cho thế nhân biến sắc. Bởi vì, bọn họ là mười tám vị Thánh Vương dưới trướng của Ma Hoàng, những vị cường giả đỉnh tiêm của Ma Tộc.

- Chủ mẫu thế nào rồi?

Ánh mắt dừng tại truyền tống trận nơi Hoàng Thiên rời đi, Lâm Dương lông mày khẽ nhích, nhẹ nhàng lên tiếng hỏi. Mười tám vị Thánh Vương thân phận doạ người, nhưng đứng trước Lâm Dương vẫn như cũ không tỏ ra cao ngạo, thậm chí còn toát lên vài tia kính ý, nhiêu đó cũng đủ để thấy được thân phận của Lâm Dương trong Ma Tộc cao đến nhường nào.

Nghe Lâm Dương hỏi về chủ mẫu, thần sắc của bọn họ nhất thời đều trở nên nặng nề, một cô gái thở dài nói:

- Chủ mẫu vừa nãy nổi giận vô cùng, suýt chút nữa đã cưỡng

ép thăng hoa cực hạn chạy đi cứu chủ nhân, cũng may là có Minh Vi hộ pháp ngăn cản, bây giờ có lẽ đang ngủ say rồi.

Lâm Dương sắc mặt vốn đang bình tĩnh khi nghe thấy cái tên Minh Vi thì chợt biến, có chút thấp thỏm nhìn thoáng chung quanh. Khi trông thấy mười tám vị Thánh Vương nhìn mình với ánh mắt cổ quái, hắn mới ho khan một tiếng, hiên ngang nói:

- Nàng xuất quan từ khi nào, tại sao không ai báo cho ta biết? Hừ hừ! Hay cho một cái hộ pháp, phá quan xuất thế mà không có đến thỉnh an Lâm Dương ta, quả là vô pháp vô thiên.

Lâm Dương khí phách mười phần, nhưng lời nói lọt vào tai của mười tám vị Thánh Vương lại trở thành cái gì đó rất không bình thường. Chín vị nữ tử thì tựa tiếu phi tiếu, có vài người còn bụm miệng để không khiến mình cười thành tiếng. Còn chín vị nam tử thì nhìn hắn với ánh mắt có vài phần cảm thương, tựa như đồng cảm cho một kiếp người bi ai vậy.

Khắp phiến tinh không trên kia, có ai là chẳng biết tới con hàng Lâm Dương này nổi tiếng sợ vợ. Bên ngoài khí phách hiên ngang bao nhiêu, trong nhà lại co đầu rụt cổ bấy nhiêu, chỉ còn thiếu đội Minh Vi hộ pháp lên trên đầu mà bái. Nay Minh Vi hộ pháp đột phá cửa ải thành công, tu vi không còn thua kém hắn nữa thì quả thực trời cũng không cứu được hắn nữa rồi. Ấy thế mà bây giờ hắn vẫn còn đối với người ngoài trang bức, thật là không dám nghĩ đến hậu quả đây.

Nhận ra mình trang bức nhầm người, Lâm Dương có chút mất hứng vội vàng lái qua chuyện khác, nhưng vẫn cố tỏ ra cao thâm mạt trắc:

- Các ngươi trở lại nói với Minh Vi hộ pháp, ba ngày sau khi chủ mẫu đã bình tĩnh lại thì hãy để cho nàng rời đi. Là người có lý trí, ta tin tưởng nàng sẽ không phạm vào sai lầm ảnh hưởng đến kế hoạch của chủ nhân đâu.

Mặc dù biết Lâm Dương đây là cố tình đánh trống lảng, nhưng mười tám vị Thánh Vương lại không dám lơ là chút nào, đều nghiêm túc gật đầu. Những chuyện khác bọn họ có thể vui đùa với nhau, nhưng duy nhất kế hoạch của chủ nhân là không thể. Nếu không hậu quả xảy ra, không phải bọn họ có thể gánh chịu nổi.

- Tuyệt Tâm hộ pháp ở bên trong Cửu U Chi Địa vừa báo cho ta rằng Diệp Thế đã đản sinh, khoảng thời gian sắp tới ta và hắn sẽ phải cùng nhau hộ pháp cho tiểu quái vật này, các ngươi ở bên ngoài cứ án theo an bài của chủ nhân mà hành động, tuyệt đối không được xảy ra sai sót gì, có hiểu không?

Nghe thấy hai từ Diệp Thế, mười tám vị Thánh Vương thần sắc đều lộ ra sự rung động cùng chấn kinh chi sắc. Tiên đoán trăm vạn năm, rốt cục vị thứ ba trong bốn vị tồn tại vô thượng ấy đã xuất hiện, chỉ còn một người nữa thôi là kế hoạch của chủ nhân sẽ đi đến bước cuối cùng. Thiên địa này, rồi cũng phải nghịch biến.

- Bấy nhiêu năm chờ đợi, kiếp nạn đó càng ngày càng gần. Chủ nhân, chúng ta tuyệt đối không để cho ngươi thất vọng đâu.

Lâm Dương chăm chú ngước nhìn bầu trời, đôi mắt như thấu qua được thời không vạn cổ, ánh lên từng tia quyết đoán.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 229: Lãng Khách Hoàng Thiên

- Thiên nhi.

Thương mang mờ ảo như sương, miên man vô hạn không bờ bến. Giữa hỗn độn mịt mờ, một cái thanh âm ấm áp bất chợt vang lên, quanh quẩn trong tâm trí con người.

Hoàng Thiên vốn đang chìm trong hôn mê sâu, lúc này bỗng nhiên bật người tỉnh dậy, lần theo thanh âm mà xem, hắn nhanh chóng cảm nhận được khí tức của người kia.

- Cha! Là người phải không…

Bờ vai nhẹ nhàng run lên, hắn theo bản năng quơ quơ hai tay về phía trước, nhưng đáp trả hắn chỉ là những khoảng không lạnh lẽo và vô hồn.

- Là cha!

Trông thấy con trai mình tàn tạ, hai mắt cũng phế đi, Hoàng Thiên Hùng ánh mắt tràn đầy bi thương. Con trai của hắn mới có bao nhiêu tuổi đầu, vậy mà hết lần này đến lần khác gặp phải biến cố đau thương. Còn người làm cha như hắn, từ đầu đến cuối lại không giúp được gì, chỉ có thể đứng từ xa dõi theo, trơ mắt đứng nhìn.

- Có đau không?

Trầm mặc hồi lâu, hắn mới tiến lại gần Hoàng Thiên, nhẹ nhàng mà hỏi.

- Không… Nhưng cha à, con mệt.

Hoàng Thiên cảm nhận lấy khí tức của cha, mím môi mấy lần để ngăn bản thân mình bật khóc. Từng ấy năm trôi qua, từng ấy năm gắng gượng để trưởng thành. Biết bao nhiêu biến cố đổ ập lên đầu, dày vò hắn từng cơn đau đớn, nhưng hắn chưa bao giờ lui bước, hắn một mực kiên cường bước qua, một mực để bản thân mình vững chí.

Hắn có mệt mỏi hay không? Hắn có!

Mệt mỏi, nhưng có ai cho hắn cơ hội nghỉ ngơi đây, có ai bảo vệ hắn trước những biến cố cuộc đời. Cho tới tận hôm nay, khi mà đứng trước mặt cha, hắn chỉ muốn buông xuôi tất cả, muốn được như một đứa bé kiệt sức ngã vào lòng của cha mình, bỏ mặc tất cả mọi thứ ở sau lưng cho cha gánh đỡ.

- Không muốn làm lãng khách nữa sao?

Vỗ vỗ lấy gò má con trai, Hoàng Thiên Hùng có chút cười không thành tiếng, hỏi lại con mình. Hoàng Thiên nghe thấy hai từ lãng khách, trong đầu không khỏi nhớ về thuở xưa, bỗng lắc đầu nguầy nguậy.

Còn nhớ khi xưa, cha vẫn thường kể hắn nghe về lãng khách, một đời tiêu dao. Bước đi từ khi thiên kia vẫn chưa là Thiên, địa này vẫn chưa hình thành Địa, du đãng cuộc đời. Cho tới khi thiên kia đã lão địa đây đã tàn, càn khôn biến chuyển, hắn vẫn bước đi, phóng mắt nhìn lấy nhân sinh này.

Thuở ấy hắn nghe, từng thầm ước bản thân một ngày nào đó trở thành lãng khách, phiêu lãng dạo bước chốn nhân gian, vô dục vô cầu. Nào có biết được, lãng khách cũng có bi thương, cũng có những phút giây lặng mình, cách thế nhìn cuộc đời.

Gió lạnh cuộc đời vấn vương, chỉ có tấm áo da làm bạn. Gió

đưa vạt áo tung bay, đem lòng người thổn thức, chỉ mong bên cạnh có ai kia để cùng nhau chia sẻ, cùng nhau đi đến khi hơi thở chẳng còn.

Mưa sa lạnh lẽo, quấn áo dù hộ thân, đưa mắt nhìn những giọt mưa kia, giống như là nước mắt. Thiên khóc, địa sầu, lãng khách cô liêu bước trên con đường trắng xoá. Dưới mưa rơi tầm tã, có ai biết được lòng hắn ưu thương. Rồi trong một phút giây nào đó, hắn cũng thèm khát được giống như những phàm nhân kia, hưởng thụ lấy cái ấm áp của gia đình.

Lãng khách... chung quy lại cũng chỉ là con người. Một đường cô liêu, mệt mỏi rồi biết nương tựa vào ai.

Trưởng thành rồi, Hoàng Thiên đã không mơ bản thân sẽ trở thành một lãng khách, mà chỉ mong được như bao con người bình thường kia, hưởng lấy nhân sinh bình phàm nhất. Nhưng hắn không thể, cuộc đời cứ thế đẩy hắn đi, dẫn hắn tới trên con đường độc đạo, cô đơn không lối thoát. Hắn càng bước đi, lại càng xa mọi người, càng tìm kiếm lại càng không thấy đâu. Như một lãng khách của nhân gian, hắn độc bước trên đường đời, cô liêu và quạnh quẽ.

- Thiên nhi! Nghe cha, đừng khóc… nếu mệt mỏi thì cứ dừng lại đi. Dẫu con có quyết định như thế nào, cha và mẹ cũng sẽ luôn ủng hộ con mà.

Bất giác đưa cánh tay hư ảo của mình lên vuốt ve con trai, Hoàng Thiên Hùng khoé mắt đỏ lên, tràn đầy không nỡ.

- Cha, khi xưa chẳng phải người kể, lãng khách một đường truy cầu tiêu dao, không bao giờ dừng bước hay sao. Hạnh phúc nằm tại cuối con đường, nếu con dừng lại thì làm sao có thể truy cầu.

Hoàng Thiên ngẩng đầu, để lộ ra khuôn mặt có vài phần anh

tuấn. Chỉ là đôi mắt của hắn, vẫn như cũ lưu lại hai vết thương đỏ thẫm, thi thoảng còn rỉ ra huyết lệ.

Bất giác đưa tay muốn lau đi những giọt máu đỏ tươi còn đọng trên gò má con trai, Hoàng Thiên Hùng cười nhẹ, gật đầu nói:

- Đứa nhỏ ngốc, con khi nãy chẳng phải nói không muốn làm lãng khách nữa đó ư. Còn về truy cầu hạnh phúc, ai nói với con rằng hạnh phúc chỉ nằm ở cuối con đường?

Hoàng Thiên im lặng, khoé môi nhích nhích đôi lần như muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn không có nên câu.

- Con có được người yêu con hết mình, có được huynh đệ bè bạn sẵn sàng vì mình mà hy sinh, đó mới là hạnh phúc.

Một lời này của cha khiến Hoàng Thiên nhất thời ngẩn ra, trong tâm như hiểu ra được điều gì đó. Hoá ra, có được người mình yêu, có được huynh đệ bè bạn, lại chính là hạnh phúc. Vậy mà lâu nay hắn không biết trân trọng, cứ một mực ngây ngô kiếm tìm đâu đâu, để rồi mới gần đây thôi, hắn đã đánh mất đi một người.

- Cha! Con hiểu rồi, cám ơn người.

Nắm tay siết chặt, Hoàng Thiên trong tim như quyết tâm một việc gì, ngẩng đầu mà nói.

- Được rồi chàng trai, hãy mạnh mẽ lên. Cha tin tưởng vào con. Đưa tay vuốt lấy tóc con trai mình, mặc dù không thể chạm tới, nhưng vẫn cảm nhận được hơi ấm truyền ra, Hoàng Thiên Hùng mỉm cười hạnh phúc. Con trai hắn, trưởng thành.

- Đôi mắt của con, với tình trạng hiện tại của cha quả thực không thể giúp được gì. Nhưng cha có thể chỉ cho con một phương hướng, chỉ cần con có quyết tâm, không những có thể khôi phục lại được, mà còn sở hữu một năng lực tốt hơn trước nữa.

Được cha quan tâm động viên, Hoàng Thiên nội tâm tràn lên từng đợt ấm áp. Khi nghe được đôi mắt của mình vẫn có cơ may phục hồi, thì kích động vô cùng.

Bị cường giả cấp độ Quy Nguyên mạnh mẽ phá huỷ đi đôi mắt, hắn quả thực trong tim đã nguội lạnh từ lâu, thậm chí chấp nhận rằng bản thân đã hoàn toàn mất đi thị giác, không thể nào mà hồi phục được. Vậy mà bây giờ cha lại nói với hắn, rằng không chỉ có thể khôi phục, mà còn có được năng lực cường đại hơn nữa, bảo sao hắn không kích động cho được.

- Đây là pháp môn năm xưa cha xin được từ Phật Tổ của Phật Giới. Tên gọi Tâm Nhãn. Bây giờ cha sẽ truyền lại cho con.

Ngay khi cha mở lời truyền đạo, Hoàng Thiên một mực lắng nghe, không dám bỏ sót một lời.

Vạn vật tự hành, luôn vận động trong suốt quá trình tồn tại của chúng. Trong thế giới bao la rộng lớn này, mỗi một sinh linh đều có một cách riêng để cảm nhận lấy thế giới bên ngoài. Có sinh linh cảm nhận thế giới qua âm thanh, có sinh linh cảm nhận thế giới qua ánh sáng, có sinh linh cảm nhận thế giới qua xúc cảm.

Con người, cũng không nằm bên ngoài quy luật đó. Tồn tại trong tự nhiên, bọn họ cảm nhận thế giới qua thứ được gọi là giác quan. Mắt để ngắm nhìn, tai để lắng nghe, mũi để ngửi mùi, miệng để thử vị, da để xúc cảm.

Mỗi một giác quan đều không giống nhau, nhưng căn nguyên của nó, lại đồng nhất về một. Ánh sáng, âm thanh, mùi vị, xúc cảm chung quy lại đều là sự vận động của vật chất mà ra. Và các giác quan cảm nhận được chúng, thực chất là cảm nhận lấy sự vận động tồn tại của thế giới.

Đối với sinh linh bình thường, những giác quan chỉ có thể cảm quan được những sự vận động trong giới hạn nhất định, một khi

vượt quá giới hạn đó, họ sẽ không thể cảm nhận được chúng. Dù cho là sinh linh tu luyện, thân thể theo đạo hạnh mà có những biến hoá nghiêng trời lệch đất, giác quan cũng cường đại hơn phàm sinh vô số lần, nhưng chung quy lại vẫn có những giới hạn không thể nào vượt qua nổi.

Năm xưa đức phật phổ độ chúng sinh, chính là nhìn thấu ra được một điểm này mà ngộ ra thuyết pháp, dùng tâm để cảm nhận thế giới. Nếu người làm chủ được tâm mình, thì người làm chủ được thế giới.

Mà pháp môn Tâm Nhãn, chính là một trong những pháp môn tu luyện tâm thức dành cho sinh linh. Luyện hoá đôi mắt trở thành cánh cửa để tâm có thể hướng tới bên ngoài vạn vật.

Theo đó một khi tu luyện Tâm Nhãn, ngươi sẽ phải trải qua năm giai đoạn biến hoá. Bao gồm Phàm Nhãn, Thiên Nhãn, Tuệ Nhãn và Tâm Nhãn, thứ tự mạnh dần, cái sau bao hàm lấy cái trước.

Phàm Nhãn là con mắt bình thường, rất nhiều sinh linh đều có. Đây là trạng thái bị giới hạn lớn nhất, cũng là trạng thái yếu ớt dễ bị tổn thương nhất.

Thiên Nhãn là sự lột xác của Phàm Nhãn, không còn là con mắt của sinh linh bình thường nữa. Thiên Nhãn không bị giới hạn bởi vật phàm che chắn, không bị giới hạn bởi ánh sáng thông thường.

Tuệ Nhãn là con mắt của trí tuệ, là con mắt nhìn ra được sai lầm cùng vọng tưởng, chiếu soi được bản chất bên trong của vạn vật.

Pháp nhãn là con mắt của Pháp Luân, là con mắt dung thông vô ngại giữa tất cả sự vật, hiện tượng, sự kiện xảy ra trong toàn bộ vũ trụ tinh không này, không có giới hạn nào ngăn cách.

Tâm Nhãn chính là cảnh giới cuối cùng, dụng tâm mà cảm nhận thế giới. Tâm Nhãn bao trùm lên toàn bộ các loại cảnh giới trước đó, cực tịnh vô vi và hoàn toàn thông suốt tất cả. Nó có thể thấy được thứ sinh linh tầm thường có thể thấy, chiếu soi những thứ vô tướng vô hình mà sinh linh bình thường nhìn không ra, nhìn thấu được sinh tử luân hồi, nhân quả thực hư, cho tới những nguyên tắc vận hành của vũ trụ hư vô này.

Say sưa lắng nghe, Hoàng Thiên chìm đắm vào trong những kiến thức vô biên vô hạn ấy, chẳng biết tự lúc nào mà lại lâm vào ngộ đạo. Cho tới thời điểm hắn tỉnh lại từ trạng thái đó, cha đã biến mất tự khi nào. Có chút nặng nề tiếc nuối, hắn buồn bã rời đi khỏi phiến không gian.

- Chủ nhân, ngươi tỉnh rồi.

Chào đón hắn là thanh âm vui mừng của Cố Sở, cảm nhận lấy khí tức xung quanh, không khó để hắn nhận ra nơi đây là một đại hoang rộng lớn.

- Tại sao chúng ta lại ở đây?

Địa điểm đến mà hắn xác định khi xây dựng truyền tống trận là Cố Gia của Cố Sở, bây giờ xung quanh lại là rừng hoang nên không tránh khỏi thắc mắc. Nghe hắn hỏi, Cố Sở có chút xấu hổ gãi đầu, thấp giọng giải thích:

- Hôm đó đại trận bị tiếng rống của bản nguyên ma thú làm cho tổn hại, phương vị truyền tống sai lệch ba độ rưỡi nên truyền tống chúng ta tới đây, hiện tại còn cách mục tiêu đến một vạn dặm.

Hoàng Thiên gật đầu, lại cảm nhận lấy khí tức của Cố Sở, không khỏi quan tâm:

- Vết thương của ngươi sao rồi?

Được chủ nhân quan tâm, Cố Sở trong lòng vui mừng khôn xiết, nhanh chóng trả lời:

- Cám ơn chủ nhân quan tâm. Ba ngày này ngươi hôn mê, ta đã đem thương thế khôi phục đến tám phần, không có gì đáng ngại.

Dứt lời, lão từ trong túi trữ vật lấy ra Giao Long Chiến Tiên Phủ, cung kính đưa cho Hoàng Thiên, nói:

- Cây cự phủ này là của Bạch Chấn Long, hôm đó ghim vào đùi ta nên may mắn chiếm được, chủ nhân nếu cần dùng thì hãy giữ lấy.

Hoàng Thiên ban đầu vốn định từ chối, nhưng sau đó suy nghĩ một hồi lại quyết định nhận lấy. Lấy thêm từ Cố Sở một cái trữ vật giới chỉ, nhanh chóng đem món tiên khí này cất vào. Hắn hôm đó sau khi bị áp giải đi, tất cả trữ vật trên người đều đã bị tước đoạt. Cũng may là một số bảo vật quan trọng đều đã bị hắn giấu ở trong động phủ của Đồng Tử Thiên Vương, một mực ẩn bên trong tinh không thức hải. Nếu không, chỉ sợ bây giờ đã mất đi toàn bộ bảo vật.

Lại trao đổi với Cố Sở thêm một hồi, hai người quyết định lên đường chạy tới Cố Gia. Nhưng mới vừa bay lên khỏi tán rừng, nơi phương xa liền có một cái cự đại chiến thuyền đang bay tới. Bên hông có viết hai chữ cổ to lớn - Khương Gia.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 230: Tuyết Vũ Đại Lục

Dưới ánh nắng chói chang của ngày mới, chiến thuyền lộ ra sự đồ sộ cùng xa hoa quý phái, mỗi một cái lướt đi cũng là vượt qua chục dặm, tốc độ không tầm thường chút nào.

Hoàng Thiên cùng Cố Sở vừa mới ngự không bay lên, không nghĩ lại vừa vặn chắn ngang đường đi của nó. Tốc độ của chiến thuyền mặc dù nhanh, nhưng so với cường giả như Cố Sở lại không tính là gì. Chỉ là không hiểu tại sao, khi thấy hai chữ cổ Khương Gia trên thân thuyền, lão lại có chút ngẩn người, không có đi tránh né.

- Hừ!

Rất nhanh tỉnh lại từ trong suy tư, trông thấy chiến thuyền vậy mà không có ý giảm tốc độ hay đánh lái tránh né hai người, Cố Sở không khỏi tức giận hừ lạnh một tiếng. Chỉ một tiếng hừ, không gian chung quanh lão bỗng chốc như đóng băng thành tường đá, đem chiến thuyền sinh sinh chặn đứng, suýt chút nữa bổ nhào.

Sự việc đột ngột này nhất thời khiến cho người trên thuyền không kịp phản ứng, nhiều người tu vi thấp một chút lao đao té ngã, thập phần chật vật.

- To gan!

- Muốn chết!

Liên tiếp có tiếng quát giận giữ vang lên, mười mấy cái tu sỹ

trẻ tuổi trên sàn thuyền nhanh chóng nhảy vọt ra ngoài, mang theo công kích dữ dội đánh về phía hai người.

Mười mấy người này, vậy mà đều đã đạt tới Hoá Linh cảnh giới, chiến lực cực kỳ mạnh mẽ. Mỗi một kẻ ra tay đều dùng toàn lực, hiển nhiên là muốn đẩy đối phương vào chỗ chết. Nếu đổi lại là tu sỹ bình thường, chỉ sợ dù cho tu vi đạt tới Hoá Linh hậu kỳ cũng khó lòng mà chống đỡ.

Nhưng rất tiếc, đối diện bọn họ không phải là Hoá Linh tu sỹ, mà là chí cường giả Quy Nguyên.

Liếc mắt nhìn mấy tên tiểu bối vô tri, Cố Sở cũng lười cùng chúng nói chuyện. Cánh tay vừa giương, liền đem công kích của toàn bộ bọn chúng đánh tan, quất cho mười mấy tên bay ngược trở về chiến thuyền. Một màn này doạ cho đám người sắc mặt tái mét, vội vàng bò dậy muốn kích phát công kích đại trận, đem kẻ địch tiêu diệt.

- Chuyện gì xảy ra?

Chỉ là bọn chúng còn chưa kịp làm gì, phía sau đã vang lên tiếng quát hỏi. Người tới là một lão đầu tuổi quá bảy mươi, y phục thập phần cổ lão. Khuôn mặt của hắn tường hoà hiền hậu, có vẻ là một con người rất dễ thân cận. Đặc biệt nhất là đôi mắt màu lam, dù không cố ý nhưng vẫn ánh lên thần thái cao thượng, rất có lực phục chúng. Mặc dù niên kỷ của hắn không nhỏ, nhưng huyết khí y nguyên hùng hậu, chỉ cần nhìn qua liền đoán được đây là một vị cường giả.

Trông thấy lão đầu, đám tu sỹ trẻ tuổi đều nhao nhao biến sắc, cung kính bẩm báo lại mọi chuyện xảy ra. Lão đầu khi nghe thấy đối phương chỉ hừ một tiếng liền có thể chặn đứng chiến thuyền, còn một tay đánh may mười mấy tu sỹ Hoá Linh thì khẽ cau mày. Suy tư trong giây lát, hắn mới quyết định tiến ra mũi thuyền, chắp tay về phía hai người Hoàng Thiên mà nói:

- Tiểu bối vô tri đắc tội, thực có lỗi, mong đạo hữu đừng trách.

Trông thấy lão đầu hiểu lễ nghĩa, Cố Sở trong lòng mặc dù còn muốn dạy dỗ thêm đám tiểu bối cũng cảm thấy không tiện đánh mặt, chỉ đành từ bỏ, đưa mắt nhìn qua.

Chỉ thấy ngoại trừ lão đầu bên ngoài, phía sau còn đi theo tám vị nam nữ trẻ tuổi, mỗi một cái đều toát lên vẻ cao quý hơn người. Đặc biệt là một cái thiếu nữ mặc áo đỏ, khí tức quấn quanh một loại chung linh dục tú, khiến lòng người không khỏi đắm mê.

Mà Cố Sở khi nhìn thấy thiếu nữ này, ánh mắt đột nhiên hiện lên tia dị sắc. Nhưng là rất nhanh liền biến mất nên không có ai phát giác ra được, kể cả lão đầu kia.

- Nếu còn có lần sau, đừng trách lão phu độc ác.

Thu hồi ánh mắt từ thiếu nữ, Cố Sở liếc nhìn về phía mười mấy người kia, giọng điệu tràn đầy cảnh cáo.

- Thật là ngông cuồng, ngươi có biết chúng ta là ai không?

Thấy người của mình bị đe doạ, thiếu nữ áo đỏ tức giận tiến lên chỉ tay về phía Cố Sở mà nói. Hành động vô lễ này nếu như đổi lại là người khác, chỉ sợ Cố Sở đã đem nàng giết chết trăm ngàn lần. Lời nói của lão quả thực ngông cuồng, nhưng lão là đích thực có tư cách để ngông cuồng, không phải là một cái tiểu bối vô tri có thể bình phán.

- Lan nhi, không được vô lễ.

Lão đầu ánh mắt từ đầu tới cuối không rời Cố Sở, khi nghe thiếu nữ nói thì trong lòng thầm giận, vội vàng quát lên. Thiếu nữ bị mắng nhưng không dãm cãi, thần sắc có vài phần khó nhịu nhìn về phía hai người xa lạ.

- Hài tử từ nhỏ được nuông chiều không hiểu lễ nghĩa, mong

đạo hữu đừng trách. Tại hạ là Khương Bá đến từ Khương Gia, còn chưa biết quý tính đại danh của đạo hữu là gì?

Mỉm cười nhìn Cố Sở, Khương Bá không kiêu ngạo, không xiểm nịnh giới thiệu về bản thân. Hắn tại Khương Gia thân phận không tầm thường, dù đặt tại Tuyết Vũ đại lục cũng là danh tiếng vang xa. Tự tin khi đối phương nghe được, sẽ phải nể mặt mấy phần.

Nhưng là để cho hắn thất vọng, cả Cố Sở và Hoàng Thiên khi nghe thấy tên hắn đều không có vẻ gì kinh sợ, ngược lại còn có chút thờ ơ không quan tâm tới khiến hắn có chút xấu hổ trong lòng.

Hoàng Thiên là lần đầu tới Tuyết Vũ đại lục, không biết tên tuổi của Khương Bá cũng là chuyện thường tình. Còn Cố Sở, với thân phận của lão thì Khương Bá tính ra chỉ là một đám hậu bối mà thôi, còn lâu mới đủ tư cách khiến lão quan tâm.

- Tiểu quỷ, ngươi là cháu gái của Khương Nhược Doanh?

Khương Bá còn không biết tiếp tục câu truyện thế nào, Cố Sở đã hướng về thiếu nữ áo đỏ mà lên tiếng. Cái tên Khương Nhược Doanh vừa ra, liền khiến cho mọi người xung quanh đều trở nên biến sắc.

- Hỗn xược, tên huý của lão tổ là thứ ngươi có thể tuỳ ý hô gọi hay sao?

Một tên thanh niên bên cạnh thiếu nữ tức giận quát lên, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy lạnh lùng nhìn về phía Cố Sở, không che hề giấu sát ý. Theo như hắn cảm nhận, lão nhân này có thể cùng lúc đánh lui được mười mấy tên hộ vệ, tu vi cao nhất có lẽ cũng chỉ tới Sinh Thần cảnh là cùng. Mà Khương Bá lão nhân gia đã sớm đột phá đến Vấn Đỉnh sơ kỳ, há lại e sợ lão hay sao.

Còn Hoàng Thiên, chỉ là một tên tàn phế mà thôi, đã sớm bị hắn bỏ qua một bên.

Một lời này triệt để khiến cho Cố Sở nổi giận, một cái liếc mắt ném qua. Tên thanh niên vẻ mặt vốn đang tràn đầy cao ngạo bỗng nhiên trở nên tái mét, máu tươi không hiểu sao ồ ồ tràn ra thất khiếu, thập phần doạ người.

Thậm chí Khương Bá bên cạnh vì muốn cứu giúp hắn cũng bị đẩy lui liên tiếp mười bước, khí huyết kéo lên khiến da mặt đỏ lừ, suýt chút nữa nội thương.

Dùng ánh mắt không thể tin nhìn về phía Cố Sở, hắn như đang gặp phải một chuyện đáng sợ nhất trong cuộc đời. Chỉ một cái nhìn cũng có thể khiến bản thân vô phương chống đỡ, phải có tu vi mạnh đến mức nào mới có thể làm được.

Đám thiếu niên xung quanh lúc này đồng dạng run sợ, thậm chí kinh hồn táng đảm. Khương Bá xưa nay trong mắt bọn chúng luôn là một vị cường giả vô địch, mạnh mẽ không có đối thủ. Vậy mà hôm nay lại bị người dễ dàng bức lui như thế, làm sao chúng có thể chấp nhận được đây.

Khương Bá cảm nhận được Cố Sở khủng bố, lo lắng tới mức không kịp nội thị điều tức, nhanh chóng cúi đầu chắp tay tạ lỗi:

- Đa tạ tiền bối đã giơ cao đánh khẽ. Không biết ngài là người quen của Thất tổ, Khương Bá vô lễ, mong ngài đừng trách tội.

Vừa nói, trong lòng của hắn vừa kinh hãi tột độ. Nếu như khi nãy Cố Sở thực sự có ác tâm, chỉ sợ hắn và đám tiểu bối bây giờ đã sớm hồn phi phách tán, nào có cơ hội đứng đây nhảy nhót.

Hắn là người thông minh, tự nhiên có thể lờ mờ đoán được lý do Cố Sở nương tay. Khương Tiểu Lan tại Khương Gia có thân phận rất đặc thù, từ khi sinh ra cho tới bây giờ vẫn luôn được gia

tộc giấu kín. Đừng nói là ngoại nhân, ngay cả những thành viên không trọng yếu trong tộc cũng không thể nào biết tới.

Vậy mà lão nhân trước mặt này mới nhìn thoáng qua đã đoán ra được thân phận của nàng, chỉ có hai cách để lý giải. Một là đối phương nắm được tình báo của Khương Gia, trước đó đã biết được sự tồn tại của Khương Tiểu Lan. Hai là đối phương có quen biết với Thất tổ, cho nên vừa nhìn thấy Khương Tiểu Lan liền nhận ra thân phận của nàng. Phải biết đứa nhỏ này lớn lên có tới bảy phần giống với bà ngoại khi xưa, muốn nhìn ra quả thực không khó.

Suy nghĩ thêm chút nữa, lý giải thứ hai càng thêm hợp lý hơn. Một phần là vì Khương Bá không nhìn ra ác ý từ Cố Sở, phần khác là vì khi nãy Cố Sở nương tay. Theo hắn, có lẽ cũng chỉ có Thất tổ mới có đủ mặt mũi để đối phương nể tình.

Nghĩ tới Thất tổ, Khương Bá bỗng nhiên lấy làm may mắn vì bản thân không có đắc tội đối phương, nếu không chỉ sợ đã xông ra đại hoạ. Phải biết Thất tổ đã hơn trăm năm không xuất thế, người quen biết nàng có cái nào không là lão quái vật thông thiên cơ chứ.

Cố Sở thấy Khương Bá biết tiến thối, cũng không có ý định gây khó dễ thêm nữa. Ánh mắt rời khỏi Khương Tiểu Lan, nhìn lấy Khương Bá:

- Huyết mạch Khổng Tước đản sinh, lão yêu bà đó hẳn là đã xuất quan đi.

Một lời này thâm ý, người ngoài không hiểu thấu nhưng Khương Bá thân phận không tầm thường, làm sao không biết. Đoán được lão yêu bà ở đây chính là chỉ Thất tổ, hắn không khỏi có chút rùng mình, cười cười nói ra:

- Vâng! Thất tổ quả thực đã xuất quan, nếu như tiền bối muốn

gặp ngài, bây giờ có thể chạy tới Cố Gia. Ta nghĩ gặp được người, nàng sẽ rất vui mừng.

Không quên buông lời nịnh hót, Khương Bá đánh ý cho Cố Sở cùng chạy tới Cố Gia. Nếu như có quái vật cấp bậc này đi cùng, hành trình của họ liền an toàn hơn rất nhiều.

- Cố Gia?

Cố Sở nghe vậy thì lông mày khẽ nhăn, nhìn chằm chằm Khương Bá như muốn hỏi hắn, Khương Nhược Doanh tại sao lại chạy tới Cố Gia?

Khương Bá thấy thái độ của Cố Sở, biết bản thân đã đoán đúng thì vui mừng, vội vàng giải thích:

- Vâng! Thất tổ đến Cố Gia là để tham dự lễ bổ nhiệm tân gia chủ. Không giấu gì tiền bối, chúng ta cũng là đang trên đường chạy tới đó.

Bổ nhiệm tân gia chủ!

Cố Sở nghe thấy mấy từ này thì sắc mặt đột nhiên trở nên rất khó coi. Một hồi lâu sau mới dãn ra, nhưng tràn đầy lạnh lẽo. Khoé môi lão nhẹ cong lên, bỗng khiến cho người không tự chủ được rùng mình.

Nụ cười này, vậy mà tràn đầy sát khí.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 231: Khương Tiểu Lan

Nụ cười của Cố Sở mặc dù không phải đánh chủ ý lên Khương Bá, nhưng cái lạnh lẽo của nó cũng quá đủ để doạ cho hắn kinh hồn táng đảm. Thầm nghĩ trong đầu rằng người này hẳn là có thù với Cố Gia, cho nên khi nhắc tới mới tỏ ra thái độ đáng sợ thế này.

- Nếu tiền bối cũng là đang chạy tới Cố Gia, chi bằng hãy cùng chúng ta đồng hành. Chiến thuyền này mặc dù không sánh được với tốc độ của tiền bối, nhưng so ra cũng không quá tệ, đảm bảo sau hai ngày liền có thể tới nơi.

Khương Bá ngoài cười nhưng trong không cười, ngỏ ý mời Cố Sở lên thuyền. Nếu đối phương đã cùng với Thất tổ có giao tình, hắn làm sao dám dửng dưng mặc kệ. Chưa kể, có cường giả siêu cấp thế này đi theo, hành trình của bọn hắn càng thêm an toàn. Mặc dù hắn đã đột phá Vấn Đỉnh cảnh giới, phóng mắt khắp đại lục này cũng được coi là cường giả đỉnh cao, nhưng vẫn chưa đủ thành đạo. Hôm nay xuất hiện một cái lão nhân dễ dàng đem hắn bại lui, ai biết được ngày mai ngày kia sẽ thế nào.

Còn về đối phương có thù với Cố Gia, hắn liền bỏ qua không thèm quan tâm tới. Gia tộc này mấy năm nay nội đấu liên miên, đã sớm không còn liên minh với Khương Gia bọn hắn nữa, hắn để ý làm gì đâu.

Cố Sở nghe tin trong tộc xảy ra kinh biến, bên ngoài mặc dù rất giận dữ, nhưng nội tâm cũng không kém phần lo lắng. Gia chủ hiện tại của Cố Gia chính là con trai của huynh trưởng, bây giờ lại có tin nói Cố Gia bổ nhiệm tân gia chủ, chẳng phải nói cháu lão

gặp phải chuyện không hay sao. Vừa giận vừa lo, lão rất muốn ngay lập tức chạy về xử lý, nhưng lại không dám tự mình quyết định. Chủ nhân còn tại đây, dù cho trời sập lão cũng không dám tự ý rời đi.

- Dục tốc bất đạt.

Thấy Cố Sở nhìn mình lĩnh ý, Hoàng Thiên không chút biểu tình nói ra. Một lời để cho Cố Sở ngẩn người đôi giây, sau đó mới miễn cưỡng gật đầu nghe theo.

Lão mặc dù trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng cũng biết chủ nhân là đang suy nghĩ cho mình. Hơn ai hết lão biết nội tình của Cố Gia cường đại như thế nào, lão mặc dù đã Quy Nguyên nhưng thương thế chưa khỏi, nếu vội vã chạy về chỉ sợ sẽ ăn thiệt thòi không nhỏ.

Hành động của Cố Sở không hề có ý che giấu, Khương Bá là người thông minh, dĩ nhiên có thể nhìn ra được ẩn ý. Trong lòng hắn như nổi lên kinh đào hãi lãng, đôi mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Hoàng Thiên. Thanh niên mù này cực kỳ lạ mặt, nhìn qua cũng không có gì bất phàm, vậy mà có thể khiến cho cường giả như Cố Sở nghe theo, chỉ sợ thân phận không tầm thường.

- Được rồi, vậy thì làm phiền các ngươi một đoạn đường đi.

Có chỉ thị từ Hoàng Thiên, Cố Sở không hề do dự đồng ý thỉnh cầu của Khương Bá. Cẩn thận đưa chủ nhân bay xuống chiến thuyền, lão ánh mắt không tự chủ lại liếc về Khương Tiểu Lan một cái. Đứa bé này, rất giống với bà ngoại của nó thời trẻ.

- Đa tạ tiền bối chiếu cố, mời đi bên này.

Thấy Cố Sở đồng ý đi cùng, Khương Bá trong lòng vui vẻ, nhanh chóng đi trước dẫn đường, muốn sắp xếp chỗ ở cho hai

người. Chiến thuyền này mặc dù rất lớn, phòng ốc cũng không ít, nhưng thân phận của hai người này kinh khủng như thế, lão làm sao dám tuỳ tiện đây.

- Lão nhân gia, ngươi thật sự quen biết với bà ngoại sao?

Cố Sở bước sau Hoàng Thiên, bỗng cảm nhận được một cái bóng hồng xuất hiện bên thân. Khương Tiểu Lan như một khoả minh châu ngập tràn hào quang, diễm lệ động lòng người. Nàng một thân váy đỏ giản dị, trang sức cũng không đeo, thập phần mộc mạc. Nhưng cũng chính vì cái mộc mạc đó, lại càng tôn lên vẻ mỹ mạo khuynh quốc khuynh thành.

]

Cố Sở liếc nhìn nàng, khi bắt gặp phải đôi mắt long lanh ấy, không khỏi nhớ tới hồi ức năm xưa. Cuối cùng lại lựa chọn im lặng không nói gì. Có một số chuyện, nếu đã là quá khứ rồi thì cứ để cho nó qua đi. Nhắc lại, sẽ chỉ khiến con người ta trở nên khó xử mà thôi.

- Hừ… không muốn nói thì thôi.

Bị Cố Sở làm ngơ, Khương Tiểu Lan tức giận bĩu môi, hậm hực tự nói một mình. Chỉ một cái hành động nho nhỏ này, cũng phát ra vũ mị mê người, để cho đám thanh niên đi theo ngẩn ngơ như tượng gỗ.

Càng bị làm ngơ, Khương Tiểu Lan lại càng không bỏ cuộc, nhanh chóng chạy bám theo Cố Sở. Cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nhếch lên, nói nhiều tới mức Cố Sở cũng phải cảm thấy phiền. Nhóc con này, không những ngoại hình giống, mà đến tính cách cũng y chang bà ngoại mình, thật là bà nào cháu nấy.

- Lão nhân gia… hắn làm sao lại bị mù? Có phải là…

Quấn lấy Cố Sở mãi mà không thu được kết quả gì, nàng bỗng

nhiên đánh chủ ý về phía thanh niên đằng trước. Đôi mắt long lanh tràn đầy hiếu kỳ nhìn tới, sáng tỏ động lòng người.

Một lời này của nàng còn chưa nói hết, cước bộ của Hoàng Thiên bỗng nhiên đình chỉ, không gian xung quanh đột ngột như đông cứng, lạnh lẽo ghê người. Cố Sở đuôi lông mày cau lại, ánh lên tia bất thiện. Lão biết Khương Tiểu Lan là cháu của Khương Nhược Doanh, cho nên từ đầu đến cuối đều không tính toán nàng vô lễ, thậm chí còn có chút ý tứ nuông chiều.

Nhưng nuông chiều thì nuông chiều, điều đó không đồng nghĩa với việc nàng có thể đánh chủ ý tới Hoàng Thiên. Trong lòng lão bây giờ, chủ nhân đã trở thành tồn tại vô thượng, bất cứ ai cũng không được phép khinh nhờn. Đừng nói là nàng, dù cho là bà ngoại của nàng có mặt ở đây, lão cũng không cho phép điều đó xảy ra.- Lan nhi, còn không mau xin lỗi tiễn bối.

Thái độ của Cố Sở nhất thời doạ cho toàn bộ mọi người tái mặt, Khương Bá vội vàng hướng về phía Khương Tiểu Lan mà quát lên. Nha đầu này từ nhỏ đã được nuông chiều, có bao giờ trải qua sự đời. Chọc giận Cố Sở, chỉ sợ tất cả bọn họ đều xong đời.

- Tại sao? Lan nhi đâu có nói sai, hắn bị mù thật mà.

Lần đầu tiên bị trưởng bối quát mắng, Khương Tiểu Lan không khỏi giật mình, đôi mắt có chút long lanh, nhưng vẫn cắn răng nói.

- Con…

Khương Bá bị nàng làm cho giận đến rung râu trợn mắt, nhưng lại cứng họng không phản bác được gì. Tiểu nha đầu này quá đơn thuần, thấy Hoàng Thiên bị mù liền nói, lão cũng không biết phải giải thích cho nàng như thế nào.

Khi mà mọi người đang không biết làm sao để giải quyết, Hoàng Thiên đã tiếp tục bước đi về phía trước. Trong lòng hắn

thật sự cũng không quá để tâm đến lời nói của Khương Tiểu Lan, chẳng qua là bị người nói thẳng như thế, có chút chưa thích ứng được mà thôi. Cố Sở nhìn lấy chủ nhân, lại nhìn về phía đứa nhỏ này, trong lòng như nhìn ra được gì đó, chỉ đành thở dài bước theo sau.

Chuyện xảy ra, Khương Tiểu Lan đã không còn dám cuốn lấy hai người nữa, chỉ biết ngơ ngác đứng nhìn bóng dáng họ rời đi. Trong khoảnh khắc cuối cùng khi nhìn vào bờ vai của hắn, lòng nàng không hiểu sao lại xuất hiện một chút gì đó có lỗi. Phải chăng, nàng thật sự đã sai.

Ngẩn ngơ hồi lâu, mãi tới khi mà đám thiếu niên xung quanh gọi nhẹ, nàng mới cắn nhẹ môi, hậm hực quay trở lại khoang thuyền của mình.

Khương Bá dẫn Hoàng Thiên cùng Cố Sở tới khoang trung tâm của chiến thuyền, sắp xếp cho họ hai căn phòng sang trọng nhất, nằm sát bên nhau.

Cố Sở quan sát hai căn phòng một chút rồi khẽ gật đầu, trong lòng cũng rất tán thưởng Khương Bá. Kẻ này thông minh hơn người, rất biết đối nhân xử thế, lại biết tiến biết thối, thành tựu sau này tuyệt đối không tầm thường.

Thấy Cố Sở hài lòng, Khương Bá thập phần vui mừng, lại nói thêm một chút thông tin khác, sau đó nhanh chóng rời đi. Trước khi cáo lui, ánh mắt hắn không tự chủ được liếc nhìn Hoàng Thiên thêm mấy lần, nội tâm cũng tràn đầy kính sợ.

Bởi từ đầu tới giờ, hắn luôn cảm nhận được Cố Sở đối với Hoàng Thiên tràn đầy kính ý, thậm chí khi quyết định việc gì quan trọng cũng phải xin ý kiến của hắn. Đây không giống như là thái độ của người hộ đạo, mà phải là thái độ của thủ hạ đối với chủ nhân thì đúng hơn. Có siêu cấp cường giả cam chịu làm thủ hạ, thân phận của thanh niên này chỉ sợ khủng bố không thể nào

tưởng tượng.

Thái độ của Khương Bá, Cố Sở không hề để ý, nhanh chóng tiến tới đem căn phòng xử lý đôi chút, thiết lập vài cái trận pháp phòng hộ, rồi mới cung kính mời Hoàng Thiên đi vào.

- Ngươi cũng nghỉ ngơi đi, nhanh chóng đem thương thế khôi phục, sắp tới còn có một số việc quan trọng cần ngươi đi làm đấy.

Dặn dò Cố Sở, Hoàng Thiên lần đầu tiên trong ngày nở ra một nụ cười khích lệ.

Được hắn quan tâm, Cố Sở vui mừng dạ vâng như đứa trẻ, sau đó vội vàng chạy về căn phòng của mình. Cố Gia gặp chuyện, muốn xử lý êm đẹp nhất, lão buộc phải chữa trị xong thương thế, đem chiến lực hồi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Quy Nguyên bước thứ nhất, lại thêm tiên khí cực phẩm Phong Thiên Lạc Địa Kích, lão có đầy đủ tự tin khiến cho bất cứ kẻ nào đánh chủ ý vào Cố Gia cũng phải trả giá. Tuyết Vũ đại lục vốn đã không yên bình, sắp tới có lẽ sẽ càng thêm náo loạn.

…

Khép lại cửa phòng, Hoàng Thiên nương theo quan sát của tinh thần lực mà tiến tới trung tâm gian phòng. Ý niệm vừa ra, Thiên Kiếm đột nhiên xuất hiện nơi tay. Một cỗ cảm giác mát lạnh mà tràn đầy thân thiết ngập tràn không khí, khiến hắn không tự chủ được vuốt ve nó mấy lần.

Thiên Kiếm vẫn như thế cổ xưa huyền bí, toàn thân tràn ngập hoa văn cổ lão, đậm đặc mùi vị của thời không. Chỉ là trạng thái hình dạng này của nó, toàn bộ vũ trụ này chỉ sợ cũng chỉ có Hoàng Thiên là có khả năng nhìn ra. Người ngoài nhìn nó, chỉ có thể thấy hình dạng của một cây kiếm bình thường, không có kiếm phong sắc bén, cũng không có bức người hàn quang. Dù cho có vứt nó ra

đường, người ta cũng lười để ý tới.

Hoàng Thiên triệu hồi ra Thiên Kiếm, dĩ nhiên không chỉ đơn thuần là vuốt ve nó, mà là có mục đích khác. Hắn muốn tiến vào không gian của Vũ Trụ Hỗn Độn.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 232: Tu Luyện Tâm Nhãn

Vũ Trụ hùng vĩ, mộng huyễn mơ hồ, vô biên vô tướng.

Bên trong vũ trụ hư vô, hỗn độn diễn hóa ra tất cả, từ những tồn tại vĩnh cửu như bản nguyên, cho tới những tồn tại chỉ chớp nhoáng sinh ra rồi vụt tắt như thiểm điện, từng cái điểm tô khắp thời không xinh đẹp này.

Giữa không gian vô cùng vô tận đó, Hoàng Thiên lẳng lặng khoanh chân mà ngồi. Vết sẹo nơi mi tâm chợt mở, phát ra hai đạo quang mang chói mắt, lấy hắn làm trung tâm mà xoay tròn. Một đạo phát ra Hỗn Nguyên chi khí, bao quát lên cả bản nguyên của vạn vật, huyền bí vô song, một đạo khác thì phát ra Thời Không khí tức, bao trùm lên cả quy tắc của đất trời, mạnh mẽ không thể nào chống đỡ.

Đó là hai viên Nguyên Đan của hắn, Hỗn Nguyên Đan và Thời Không Đan.

Mà khi hai viên Nguyên Đan này xuất ra, phía sau còn kéo theo hai vệt sáng nhỏ. Hai vệt sáng này sắc màu đối nghịch, nhưng lại khiến người ta không nhìn ra được chúng có màu gì, kỳ quái không thể nào giải thích. Chúng vừa bay ra, liền như hai đầu giao long nhỏ quấn quýt lấy nhau theo hình xoắn ốc, cứ thế miên man chuyển động, tựa hồ như vĩnh viễn là như thế.

Mà sự xuất hiện của chúng, liền khiến cho hai viên Nguyên Đan đang bạo động kia cũng đều ngưng lại, có chút rung lên như là đang kiêng kỵ. Thậm chí nếu như quan sát kỹ, có thể mơ hồ nhìn

ra được giữa chúng đang bị hai sợi tơ liên kết buộc lại, không thể nào mà tách rời.

Có thể để cho hai viên siêu cấp Nguyên Đan tỏ ra như thế, hai vệt sáng này há có thể tầm thường. Chúng, không phải là thứ gì khác mà chính là mầm mống của viên Nguyên Đan thứ ba, Nhân Quả Đan.

Nhân Quả là một trong những phạm trù huyền bí nhất của vũ trụ hư vô, là một quy luật tự nhiên của trời đất, bao trùm lên cả vạn vật. Hoàng Thiên rất may mắn chạm được tới da lông áo nghĩa, quyết định lựa chọn nó để ngưng kết thành viên Nguyên Đan thứ ba cho bản thân mình. Chỉ là hiện tại chưa phải thời điểm thích hợp, cơ duyên chưa tới, hắn có muốn cưỡng cầu cũng vô dụng.

Mục đích lần này tiến vào Vũ Trụ Hỗn Độn, chính là muốn lợi dụng sự chênh lệch thời gian của nơi đây để lĩnh ngộ về pháp môn Tâm Nhãn. Hai mắt đã mù, hắn dù cho chiến lực cường đại đến mức nào cũng khó lòng mà phát huy ra toàn bộ. Cứ cho là tinh thần lực cường đại, nhưng vẫn như cũ không thể hoàn toàn thay thế được đôi mắt.

Bởi vậy mà mục tiêu bây giờ của hắn, chính là lĩnh ngộ được huyền bí trong pháp môn này, tu luyện đột phá đến cảnh giới Thiên Nhãn, đưa hai mắt phục hồi như cũ.

Ý niệm vừa ra, toàn thân của hắn nhanh chóng biến hoá, tiến vào trạng thái Âm Dương Ma Thần Đạo. Vết thương trên hai mắt nhanh chóng phục hồi, chỉ là vẫn như cũ không thể mở ra được. Vết sẹo nơi mi tâm đột nhiên xé mở, hiển lộ ra con mắt thứ ba.

Con mắt này xuất hiện từ thời điểm hắn ngộ ra Ma Thần Đệ Nhị biến Dương Thần hồi năm năm trước. Một mực cho tới bây giờ chưa có thời gian tìm hiểu kỹ càng, nay có được pháp môn Tâm Nhãn, hắn mới nhìn ra được huyền cơ trong đó. Đệ tam nhãn

của hắn, vậy mà lại là Thiên Nhãn.

Có chút vui mừng ngoài ý muốn, hắn nhanh chóng dụng tâm cảm ngộ biến hoá. Có đệ tam nhãn, hắn chẳng khác nào có người dẫn dắt, tu luyện Tâm Nhãn càng thêm dễ dàng.

Tu luyện tịch mịch, vốn không hề có hồi kết.

Ngây ngô không biết bao nhiêu thời gian, Hoàng Thiên rốt cục cũng đem pháp môn này tu luyện đến nhập môn. Mặc dù khoảng cách đến cảnh giới Thiên Nhãn còn khá xa, nhưng chí ít hắn đã học được cách dùng tâm để cảm nhận thế giới. Nếu như nói hắn lúc trước là mù loà, hoàn toàn không nhìn ra được thứ gì, thì bây giờ hắn đã có thể cảm nhận được một số vật chất tồn tại xung quanh mình mà không cần dùng giác quan khác hay tinh thần lực để dò xét.

Hài lòng rời khỏi không gian Vũ Trụ Hỗn Độn, bên ngoài thời gian đã chạng vạng tối. Chút ánh nắng yếu ớt của chiều tàn xuyên qua khung cửa sổ rọi vào khuôn mặt hắn, như muốn khắc hoạ lên đó nét cô liêu, tịch mịch của đất trời.

Ngẩn người hồi lâu, cho tới khi ánh mặt trời hoàn toàn khuất hẳn, Hoàng Thiên mới có chút mệt mỏi ngả lưng xuống giường. Rất thoải mái, thực sự không biết đã bao lâu rồi hắn mới được hưởng thụ cái cảm giác này, cái cảm giác gác hết mọi chuyện sang một bên, đắm chìm vào giấc ngủ. Hô hấp của hắn đều đều từng nhịp, sâu dần rồi lặng xuống như không. Bên ngoài bầu trời dần tối, những ngôi sao xa buông xuống nhân gian từng tia sáng yếu ớt, khiến cho không gian mờ ảo đến lạ thường.

…

Sáng sớm ban mai, Hoàng Thiên từ mơ màng tỉnh giấc. Rất lâu không có ngủ một giấc sâu như thế, hắn bỗng cảm thấy thân thể tràn đầy năng lượng, sinh khí bừng bừng.]

Đang muốn vươn mình ngồi dậy, hắn bỗng có cảm giác cánh tay có chút gì đó nằng nặng, giống như có ai đó đè lên mình. Ngẩn người mất vài giây, hắn mới nhanh chóng dùng tinh thần lực để dò xét. Đập vào tâm trí hắn là hình ảnh của một cô gái xinh đẹp, nửa nằm nửa ngồi ôm lấy cánh tay của hắn mà ngủ một cách ngon lành. Hương thơm quen thuộc quấn quanh khiến cho hắn lặng đi, khoé môi bất giác nhếch lên mỉm cười mãn nguyện.

Nhẹ nhàng đưa cánh tay còn lại tới vuốt ve khuôn mặt nàng, cảm nhận lấy từng lọn tóc rối vấn vương, lòng hắn bỗng tràn ngập tự trách. Hắn lại khiến nàng phải lo lắng.

- Có im cho người ta ngủ không?

Thiên Phương vốn đang say giấc, bị cánh tay của hắn làm cho tỉnh lại thì lộ ra bất mãn, cong môi mà nói. Thanh âm của nàng trong veo như chuông bạc, lại pha thêm chút làm nũng khiến nội tâm của Hoàng Thiên như tan chảy. Đưa tay gõ gõ vào trán nàng, hắn có chút phì cười nói:

- Ngủ nhiêu đó còn chưa đủ sao? Trời sáng rồi.

Bị hắn gõ, Thiên Phương sắc mặt khẽ nhăn lộ ra vẻ khó chịu, vươn tay đánh liên hồi vào ngực hắn, cả giận quát lên:

- Trời sáng thì sao, bổn tiểu thư mới ngủ được có một giờ. Ngươi là đồ chết tiệt, đồ vô lương tâm, ta đánh chết ngươi…

Nghe nàng hờn dỗi, Hoàng Thiên bỗng nhiên lặng người, trong lòng vốn muốn trêu đùa nàng thêm một chút, lúc này mặc nhiên không còn. Từ lúc quen nhau cho tới bây giờ, nàng đã vì hắn mà hy sinh biết bao nhiêu, còn hắn thì sao, hắn chỉ khiến cho nàng hết lần này đến lần khác lo lắng cùng tủi hờn.

- Ta xin lỗi.

Nhẹ nhàng nghiêng người ôm lấy Thiên Phương, hắn nhẹ đưa

cánh tay lên lau đi hai hàng nước mắt trên gò má thiếu nữ, rồi tự mình thì thào trong cổ họng.

- Ai cần ngươi xin lỗi.

Thiên Phương vùi đầu vào trong ngực hắn mà nói, dường như vẫn còn đang hờn dỗi khiến Hoàng Thiên có chút dở khóc dở cười. Không biết phải làm sao để dỗ dành nàng, hắn đành phải nằm im chịu trận, chờ nàng thiếp đi.

Thoáng một cái trôi qua nửa ngày, khi mà mặt trời đã đăng đỉnh, Thiên Phương mới từ trong mộng đẹp tỉnh lại. Nhìn thấy Hoàng Thiên đã không tại, nàng vội vàng ngồi dậy nhìn quanh.

Chỉ thấy bên kia căn phòng, nơi cửa sổ hướng ra bên ngoài chiến thuyền, một cái bóng dáng cao lớn lẳng lặng mà ngồi. Khuôn mặt của hắn một mực hướng ra bên ngoài không gian, như đang ngắm nhìn lấy thế giới. Điều này chẳng có gì đáng ngạc nhiên nếu như đôi mắt của hắn không bị mù.

Một cái người không còn thị lực, lại ngồi sau khung cửa mà nhìn ra thế giới, cảnh tượng quả thực khiến người ta cảm thấy nao lòng.

Nhẹ nhàng tiến tới ngồi bên cạnh Hoàng Thiên, Thiên Phương nắm lấy tay hắn, nghiêng đầu hướng ánh mắt ra bên ngoài:

- Đang suy nghĩ gì vậy?

Hoàng Thiên siết lấy tay nàng, mỉm cười trả lời:

- Nghĩ về tương lai của chúng ta.

Lần đầu tiên nghe thấy Hoàng Thiên chủ động như thế, Thiên Phương sắc mặt bỗng có chút phiếm hồng. Nhưng là ngoài miệng vẫn tỏ ra lạnh lùng:

- Hừ! Đừng có tưởng bở, ta khi nào nói muốn cùng ngươi đâu.

Hoàng Thiên bỗng ngẩng đầu, một bộ dáng tự luyến nói:

- Thật là đau lòng, nếu nàng không muốn, vậy Hoàng Thiên ta phải đi tìm người khác rồi. Cũng không quá quan trọng, ta là một cái nam nhân kỳ hoa, chắc chắn sẽ có vô số mỹ nữ đuổi ngược, không lo không có bạn gái ah.

Thiên Phương nhìn thấy bộ dáng này của hắn, bị tức đến nghiến răng nghiến lợi. Đưa tay nắm lấy tai hắn mà xoắn thật mạnh, nàng hầm hừ nói:

- Tên chết tiệt này, ngươi nói lại thử xem.

Hoàng Thiên hoảng hốt bưng lấy tai mình, cảm giác đau muốn phát khóc. Suýt xoa một hồi, vội vàng nói:

- A! Không… không… ta chỉ nói đùa thôi mà.

Thiên Phương sắc mặt lạnh lùng, cánh tay không những không buông mà còn dùng thêm lực:

- Dám đùa với bổn tiểu tư, muốn chết đây mà!

Hoàng Thiên cả đầu đều nghiêng đi, nơi tai truyền đến từng hồi đau đớn đến tận tim gan. Hắn thực sự hối hận rồi, đang yên đang lành lại đi chọc nàng làm gì đâu, đưa tay xoa xoa lấy cánh tay của Thiên Phương, hắn vội vàng xin lỗi:

- Không dám nữa, ta sai rồi. Thiên Phương xinh đẹp, nàng tha cho ta đi.

Thiên Phương nghe hắn khen mình, trong lòng mới dịu đi đôi phần, lườm lườm hắn vài cái rồi mới buông tay.

Bưng lấy tai phải còn đang đau nhói, Hoàng Thiên không tự chủ muốn nhích ra xa Thiên Phương một chút. Chỉ là mông của

hắn vừa nhấc lên, sống lưng đã cảm thấy lành lạnh nên phải vội vàng đặt xuống, thậm chí còn nhích lại gần thêm.

Thiên Phương nghiêng người tựa đầu vào vai hắn, nhìn hắn còn đang xuýt xoa, khoé môi nàng bất giác nở ra một nụ cười hạnh phúc. Giá như, khoảnh khắc này có thể kéo dài mãi mãi thì tốt biết bao.

Nàng chỉ muốn được bên cạnh hắn, mãi mãi không bao giờ lìa xa.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 233: Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả

Thời gian thấm thoát trôi qua, chẳng mấy chốc mà chiều tà lại tới. Dưới bóng tàn dương, hai cái tình nhân ngồi dựa vào vai nhau, cười cười nói nói, hạnh phúc đến vô cùng. Mặc cho ngoài kia thiên hoang địa lão, mặc cho thế giới này sông cạn đá mòn, họ vẫn như cũ nắm tay nhau, lặng lẽ nhìn cuộc đời.

- Chủ nhân!

Bên ngoài trận pháp xao động, Cố Sở có chút do dự đứng thập thò ngoài cửa, gọi vọng vào. Phía sau lão, Khương Bá biểu tình rung động không thể tin, một mực đứng ngây người tại chỗ. Mặc dù có lờ mờ đoán ra được quan hệ giữa hai người, nhưng khi nghe Cố Sở trực tiếp xưng hô như thế, hắn vẫn như cũ khó mà tin tưởng. Siêu cấp quái vật như Cố Sở vậy mà cam nguyện làm thủ hạ của thanh niên này, thực sự bất khả tư nghị.

- Vào đi!

Thanh âm của Hoàng Thiên từ bên trong vọng ra, trận pháp trên cánh cửa theo tiếng gọi mà thu hồi.

Cố Sở dẫn theo Khương Bá bước vào, khi nhìn thấy Thiên Phương bên cạnh Hoàng Thiên thì thoáng biến sắc. Vội vàng quỳ phục xuống sàn, cung kính dập đầu:

- Cố Sở tham kiến chủ mẫu.

Một màn này doạ cho Khương Bá đông đông lui lại mấy bước, vẻ mặt càng là hãi nhiên thất sắc.

Cố Sở, đây chẳng phải là tên huý của Ngũ tổ Cố Gia hay sao. Người này hơn sáu năm trước rời đi Tuyết Vũ đại lục chu du thiên hạ, nghe đồn đã bỏ mạng tại Thiên Nguyên. Cố Gia cũng vì sự kiện này mà xuất hiện biến cố, nội đấu triền miên dẫn đến tình trạng như bây giờ.

Vậy mà lúc này đây lão lại xuất hiện trước mắt hắn, thậm chí còn cường đại hơn năm đó vô số lần. Mặc dù thời gian nhận biết Cố Sở không lâu, nhưng sự cường đại của lão đã sớm in hằn vào trong tâm trí hắn. Tu vi của lão, dù cho chưa tới Quy Nguyên, nhưng ít nhất cũng phải đạt tới Vấn Đỉnh hậu kỳ.

Cường giả cấp bậc này, dù cho là đặt trên toàn bộ đại lục cũng phải là một phương bá chủ, thuộc vào cao thủ đỉnh tiêm. Vậy mà hết lần này đến lần khác cung kính với hai người trẻ tuổi, thậm chí không tiếc bỏ qua tôn nghiêm mà quỳ lạy cúi đầu, thật khó lòng mà tin nổi.

- Đứng dậy đi, ta nếu có ý muốn trách phạt, ngươi nghĩ mình còn sống được đến bây giờ ư?

Thiên Phương lạnh lùng nhìn về phía Cố Sở mà nói. Nàng dĩ nhiên biết vì sao lão già này vừa nhìn thấy mình liền tỏ ra sợ hãi như thế, chẳng phải vì sợ nàng trách phạt việc không bảo hộ được Hoàng Thiên hay sao.

Cố Sở nghe nàng không có ý trách phạt, tảng đá lớn trong lòng thoáng chốc tan biến, vui mừng dập đầu tạ ơn, sau đó mới cung kính đứng lui sang một bên.

- Có chuyện gì sao?

Hoàng Thiên mặc dù hai mắt đã mù, nhưng dù sao pháp môn Tâm Nhãn cũng đã luyện đến nhập môn, vẫn có thể miễn cưỡng cảm nhận được chuyện xảy ra. Lờ mờ đoán được lý do Cố Sở sợ hãi Thiên Phương, hắn trong lòng chẳng hiểu sao có chút ấm áp.

Nàng mặc dù không phải lúc nào cũng ở bên cạnh, nhưng bằng cách này hay cách khác vẫn luôn quan tâm bảo vệ hắn, hắn còn cầu gì hơn thế nữa.

- Khương Bá mới báo cho thuộc hạ rằng tối nay trên thuyền có một buổi dạ tiệc nhỏ, muốn mời chúng ta cùng tham dự.

Cố Sở nào dám chậm trễ, nhanh chóng trả lời. Thực ra khi Khương Bá thỉnh cầu, lão đã định thẳng thừng từ chối. Đi theo Hoàng Thiên lâu nay, lão tự nhiên biết được tính cách của hắn không thích đi tới mấy nơi náo nhiệt, chứ đừng nói là tham gia dạ tiệc gì đó.

Nhưng là do Khương Bá quá nhiệt tình, lại thêm lão cũng muốn gặp mặt Khương Tiểu Lan, cho nên mới đến đây xin ý kiến chủ nhân. Dạ tiệc mặc dù không có gì đáng xem, nhưng so với ngây người cả ngày trong phòng vẫn tốt hơn nhiều. Chưa kể nếu thông qua dạ tiệc mà giúp cho quan hệ giữa Khương Tiểu Lan và Hoàng Thiên gần gũi lại, cũng là một chuyện tốt.]

Chỉ là, có một điều quan trọng nhất mà lão quên đi, đó chính là Hoàng Thiên hai mắt đã mù. Lão mời hắn đi đến nơi đông người, chẳng phải là để hắn cảm thấy khó chịu hay sao.

Thiên Phương ngồi bên cạnh Hoàng Thiên cũng nhìn ra được một điểm ấy, ánh mắt bỗng nhiên trở nên lạnh đi. Nàng làm sao không đoán ra được Cố Sở này là có tâm tư riêng. Mặc dù chút tính toán này không có ảnh hưởng gì tới Hoàng Thiên, nhưng vẫn như cũ khiến nàng nổi giận.

Cố Sở bị ánh mắt của nàng doạ cho tái đi, vừa sợ vừa điên cuồng suy nghĩ xem mình làm sai ở chỗ nào. Một hồi sau lão mới tá hoả phát hiện ra điểm mấu chốt, nhưng là không dám mở miệng, chỉ biết cúi đầu tỏ ra hối lỗi, tuyệt nhiên không dám ho he thêm câu nào nữa.

- Phương…

Cảm nhận được Thiên Phương giận giữ, Hoàng Thiên nhẹ cười vỗ lấy vai nàng mà trấn an, sau đó mới hướng Khương Bá mà nói:

- Cám ơn ý tốt của Khương tiền bối, chỉ là Hoàng Thiên ta hai mắt đã mù, không thích hợp tham gia náo nhiệt, cho nên để tiền bối thất vọng rồi.

Không chỉ riêng mình Cố Sở, Khương Bá cũng cảm nhận được ánh mắt của Thiên Phương đáng sợ, nào dám tỏ ra thái độ gì, chỉ có thể khách sáo cười:

- Không dám, là ta suy nghĩ không chu toàn mới đúng, mong công tử đừng trách tội.

Hoàng Thiên nhếch môi cười, chăm chú cảm nhận lấy Khương Bá, hồi lâu mới lên tiếng:

- Ta nghe Cố Sở nói, Khương Gia các ngươi mang trong mình dòng máu của Khổng Tước, đúng không?

Không nghĩ Hoàng Thiên tự dưng đổi chủ đề, mà lại hỏi về vấn đề liên quan đến Khương Gia, Khương Bá trong lòng có chút không hiểu, nhưng vẫn gật đầu xác nhận. Khương Gia bọn hắn có huyết mạch Khổng Tước, Tuyết Vũ đại lục đã sớm lan truyền rộng khắp, cũng không phải là thông tin bí mật gì.

Đương nhiên, cái gọi là dòng máu của Khổng Tước không phải là nói bọn hắn có hoàn toàn huyết mạch của Khổng Tước, mà là chỉ có một tia truyền thừa. Nhưng Khổng Tước là tồn tại thế nào, một tia huyết mạch của nó dù cho là mỏng manh, nhưng cũng là một loại huyết mạch khủng bố khó có thể hình dung. Đó cũng là lý do mà Khương Gia bọn hắn một mực tồn tại từ Thượng Cổ cho tới giờ, trở thành đỉnh tiêm thế lực trên đại lục.

- Vậy nếu ta đoán không lầm, Khương Gia các ngươi hẳn là sở

hữu Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả đi.

Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả, cái tên vừa thốt ra từ miệng Hoàng Thiên liền khiến cho Khương Bá thất kinh, ánh mắt nhìn về phía hắn ngay lập tức trở nên bất thiện, thất thố hô lên:

- Làm sao ngươi biết?

Đây là thông tin cơ mật tối cao của Khương Gia bọn hắn, chưa bao giờ được phép để lộ ra ngoài. Bởi vì một khi bị thiên hạ biết được bọn hắn có sở hữu thần hoả trong truyền thuyết, tuyệt đối là đại hoạ diệt môn.

- Hừ!

Thấy thái độ của Khương Bá biến chuyển thành đối nghịch, Cố Sở sắc mặt lạnh đi, tức giận hừ một tiếng cảnh cáo. Một tiếng hừ này mang theo lực lượng thiên địa, ầm ầm trấn áp khiến Khương Bá bạo lui về sau, suýt nữa thì thụ thương.

- Ha ha! Không cần nhìn ta bằng ánh mắt đó, ta nếu có ác ý, các ngươi đã sớm nằm xuống ở phiến hoang lâm kia rồi. Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả đối với các ngươi là một bí mật tối cao, nhưng đối với ta lại chỉ là một cái thường thức, không có gì khó để đoán ra cả.

Phất tay ngăn lại Cố Sở, Hoàng Thiên bước tới trước mặt Khương Bá, cười nói. Cảm nhận được Khương Bá không tin lời của mình, hắn mỉm cười giải thích:

- Từ thuở khai thiên lập địa, đại đạo diễn hoá muôn loài. Thú tộc có Chân Long làm chủ, điểu tộc lấy Phượng Hoàng đứng đầu, xưng bá khắp thời không Thượng Cổ. Phượng Hoàng niết bàn trùng sinh, nuốt lấy thái sơ chi khí mà sinh ra hai yêu là Khổng Tước cùng Đại Bàng, mạnh mẽ vô song. Là hậu duệ của Phượng Hoàng, Khổng Tước cũng thừa hưởng đặc tính niết bàn của nó.

Mỗi một lần có cá thể mới sinh ra, đều phải trải Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả tôi luyện cùng tẩy lễ. Một khi tẩy lễ thành công, Khổng Tước sẽ luyện hoá một phần Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả thành bản mệnh chân hoả của mình. Bản mệnh chân hoả này sẽ theo nó cho đến khi nó chết đi, khi đó ngọn lửa này lại một lần nữa trở thành Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả, truyền thừa cho thế hệ tiếp theo. Các ngươi thân là nhân tộc, lại mang trong mình một tia huyết mạch Khổng Tước, tuy rằng rất mờ nhạt, nhưng chung quy không thể thoát được khỏi quy luật đó. Cho nên nói, Khương Gia các ngươi nếu không có Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả chỉ sợ đã sớm diệt vong từ lâu, há có thể tồn tại cho tới bây giờ.

Hoàng Thiên một mạch kể lại truyền thuyết về Khổng Tước và nêu ra suy đoán của bản thân mình, đồng thời cẩn thận cảm nhận lấy biến hoá của Khương Bá.

Một màn này để cho Cố Sở mê man, còn Khương Bá thì thần sắc phức tạp, sau đó là thở dài như là xác nhận. Hắn mặc dù không dám chắc Hoàng Thiên mọi lời đều đúng, nhưng việc Khương Gia tồn tại nhờ vào Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả là có thật.

Từ Thượng Cổ cho tới bây giờ, bất cứ thành viên Khương Gia nào khi sinh ra cũng phải trải qua tôi luyện và tẩy lễ dưới Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả. Thông qua đó mà ngưng luyện ra chân hoả và ngộ ra thần thông cho bản thân mình.

- Công tử kiến thức uyên thâm, Khương Bá thực sự vô cùng khâm phục.

Trong lòng mặc dù bất đắc dĩ, nhưng Khương Bá cũng không biết phải làm gì khác, chỉ có thể than thở một câu. Biết bản thân đã đoán đúng, Hoàng Thiên trong lòng nổi lên kích động, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh nhất có thể, mỉm cười nói:

- Khương Bá tiền bối quá khen, ta chỉ là may mắn đọc được

một chút điển tịch cổ cho nên mới biết được đôi chút, so với các vị tiền bối lớn tuổi cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi, nào dám tự xưng kiến thức uyên thâm.

Tỏ ra khiêm tốn, Hoàng Thiên cũng không phải là nói láo. Hắn sở dĩ biết tới những kiến thức này đều là nhờ đọc được bên trong Đại Việt Tâm Linh Huyền Bí Điển. Nếu như so với những đám quái vật lâu năm, đúng là còn chưa đủ để thành đạo.

Ngưng lại một chút, hắn lại hỏi:

- Khương Bá tiền bối, hông biết địa vị của ngươi tại Khương Gia như thế nào?

Khương Bá nhìn chằm chằm Hoàng Thiên, cũng lờ mờ đoán ra được chủ ý của hắn, nhẹ gật đầu trả lời:

- Không giấu gì công tử, ta nhờ có phụ thân cùng huynh trưởng làm hậu thuẫn cho nên nắm giữ được vị trí phó gia trưởng. Địa vị không quá cao, nhưng cũng có thể quyết định được một số chuyện. Công tử phải chăng…

Nói đến đây, Khương Bá không có tiếp tục nữa, mà đánh mắt nhìn về phía Hoàng Thiên. Có một số chuyện nếu hai bên đã rõ, nói hay không nói cũng không quá quan trọng nữa.

Hoàng Thiên mỉm cười, có chút tự tin trả lời hắn:

- Đúng vậy, ta là muốn mượn Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả của Khương Gia một đoạn thời gian.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 234: U Châu Thành

Hoàng Thiên nói chuyện thẳng thắn như vậy, để cho Khương Bá trong lòng dù có chút chuẩn bị nhưng vẫn rất bất ngờ. Nghĩ đến sự trọng yếu của Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả đối với gia tộc, hắn không chút do dự cự tuyệt:

- Không thể được! Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả là trọng địa liên quan đến sự tồn vong của Khương Gia, từ xưa đến nay chưa bao giờ cho phép ngoại nhân tiến vào.

Dường như biết trước được Khương Bá sẽ từ chối, Hoàng Thiên không có tỏ ra chút gì là thất vọng, mà nhàn định tự tại, nói ra:

- Không nên cự tuyệt quá sớm như thế, ta cũng không nói là mượn không của Khương Gia.

Khương Bá vẫn kiên quyết lắc đầu:

- Công tử chỉ sợ tốn công vô ích, đối với Khương Gia chúng ta, thế gian này chỉ sợ không có thứ gì có thể đánh đổi được Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả.

Một lời này của Khương Bá khiến cho Hoàng Thiên tùy ý cười một tiếng, tựa như đang ngầm chỉ ra hắn ngây thơ:

- Thật không?

Nụ cười này của hắn không hề che giấu ý châm biếm, đương nhiên khiến cho Khương Bá cảm thấy khó chịu. Chỉ là khó chịu thì

khó chịu, thái độ bên ngoài mặt của hắn vẫn một mực duy trì nét bình tĩnh, không nhìn Hoàng Thiên mà gật đầu khẳng định:

- Đúng thế!

Hoàng Thiên ý cười trên môi càng đậm, nhếch môi nói:

- Vậy nếu như… ta có thể cho Khương Gia các ngươi một đầu huyết mạch Khổng Tước thuần huyết thì sao?

Khương Bá vốn đang định lắc đầu, nhưng khi nghe hết câu của Hoàng Thiên thì biến sắc, lộ ra vẻ rúng động đến khó tin:

- Khổng Tước thuần huyết… công tử đang nói đùa ư?

Trong mình chảy một tia huyết mạch truyền thừa của Khổng Tước, Khương Bá dĩ nhiên biết được khái niệm Khổng Tước thuần huyết có ý vị như thế nào.

Phải biết Khương Gia bọn hắn ấp ủ bao nhiêu năm trời mới có thể dựng dục ra một cái Khương Tiểu Lan có huyết bạch bán thuần, vậy mà Hoàng Thiên lại nói có thể cho Khương Gia một đầu huyết mạch thuần huyết, bảo sao hắn không kinh sợ cho được.

Nếu thật sự có người đạt được huyết mạch Khổng Tước thuần huyết, Khương Gia bọn hắn chỉ sợ sẽ như cá vượt long môn, nghênh đón lấy một thời đại thịnh thế nhất trong lịch sử.

- Ngài nghĩ ta có thể mang chuyện này ra để đùa hay sao?

Sắc mặt thoáng chốc trở nên nghiêm túc, Hoàng Thiên nghiêng đầu như đang nhìn lấy Khương Bá, lạnh nhạt nói.

- Ta không phải có ý đó… nhưng chuyện này…

Khương Bá thấy thái độ của hắn thay đổi, biết lời của mình hơi có ý xúc phạm, cho nên nhanh chóng xin lỗi. Cũng không thể hoàn toàn trách hắn được, thông tin mà Hoàng Thiên nói ra quá

mức rung động, đừng nói là hắn, dù là lão tổ của Khương Gia có ở đây cũng khó lòng mà tin tưởng ngay được.

- Khương Bá, ngươi yên tâm. Chủ nhân đã nói là có thể làm được, ta có thể lấy danh dự của cả Cố Gia ra để đảm bảo. Chỉ một cái huyết mạch Khổng Tước thuần huyết mà thôi, có gì khó.

Cảm nhận được Khương Bá còn chưa tin tưởng Hoàng Thiên, Cố Sở liền mỉm cười lên tiếng, không chút do dự đem danh dự của gia tộc ra mà đảm bảo.

Một lời này lọt vào tai của Khương Bá đương nhiên uy tín hơn Hoàng Thiên rất nhiều. Lúc này dù hắn không hoàn toàn tin tưởng, nhưng cũng phải tin đến tám phần. Chưa nói đến danh dự của Cố Gia, thì với mối quan hệ giữa Cố Sở và Thất Tổ, lão cũng sẽ không làm gì có hại đối với Khương Gia bọn hắn.

- Công tử chắc chắn ư?

]

Suy nghĩ một lát, hắn lại hỏi thêm một lần cuối.

- Hoàng Thiên ta chưa bao giờ nói dối!

Hoàng Thiên mỉm cười khẳng định, khẽ ngẩng đầu lên lộ ra tư thái tự tin. Ngữ khí của hắn bình đạm như không, nhưng lại quá đủ để khiến Khương Bá chấn động trong lòng.

- Không biết xấu hổ!

Ngay lúc mà Hoàng Thiên đang hưởng thụ lấy cái cảm giác kỳ diệu đó, Thiên Phương đang ngồi đằng sau bỗng nhiên bĩu môi, không hề khách khí vạch trần hắn.

Một lời này ngay lập tức khiến Hoàng Thiên ho khan liên tục, da mặt thoáng đỏ lên, nội tâm càng là cười khổ không thôi. “Thiên

Phương ơi là Thiên Phương, nàng để cho ta trang bức một chút cũng không được hay sao?".

Cũng may là Khương Bá không quá để tâm tới lời của nàng, mà một mực nhìn lấy Hoàng Thiên không chút nào che giấu sự kích động. Huyết mạch Khổng Tước thuần huyết, đây là một cái dụ hoặc quá lớn, thậm chí không thua kém Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả.

Dù sao, Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả cũng chỉ có thể giúp Khương Gia tồn tại, chứ không thể khiến Khương Gia biến cường. Còn huyết mạch Khổng Tước thuần huyết, là tương đương với một siêu cấp cường giả trong tương lai, đem cả gia tộc vũ hoá đăng thiên cũng không phải là chuyện khó.

- Chuyện này…

Khương Bá đã sớm không còn thái độ kiên quyết như lúc trước. Lựa chọn giữa một bên là truyền thế chi bảo, có ảnh hưởng đến toàn bộ tồn vong của gia tộc và một cơ hội giúp cả gia tộc biến cường, nghênh đón lấy một thời đại thịnh thế nhất lịch sử không phải là một chuyện dễ dàng quyết định, hắn nhất thời lâm vào do dự khó xử.

- Chuyện này quá hệ trọng, Khương Bá ta cũng không thể tự mình quyết định được. Nhưng công tử yên tâm, sau khi trở về ta sẽ báo lại cho gia chủ và các vị lão tổ, tin tưởng bọn hắn sẽ cho công tử một câu trả lời hài lòng nhất.

Thấy Khương Bá đã bị lay động, đồng ý chuyển lời về cho cao tầng Khương Gia, Hoàng Thiên mỉm cười hài lòng. Hắn cũng không có vội vàng hay lo lắng gì, bởi hắn biết được huyết mạch thuần huyết này đối với Khương Gia có vai trò quan trọng như thế nào. Không phải tự nhiên mà chỉ vì Khương Tiểu Lan sinh ra, liền khiến cho mấy vị lão tổ theo nhau xuất thế, một mực bảo hộ lấy nàng.

- Được. Vậy đợi cho Cố Sở giải quyết một số chuyện tại Cố Gia, chúng ta sẽ trực tiếp đến Cửu Chân để bái phỏng. Mong rằng khi đó các vị đã có đáp án.

Mỉm cười nói với Khương Bá, hắn lộ ra tự tin trước nay chưa từng có. Cứ như, mọi chuyện từ đầu tới cuối vẫn luôn nằm trong tính toán của hắn vậy.

Khương Bá gật đầu đồng ý, sau đó xin phép rời đi. Trước khi quay đầu, ánh mắt không tự chủ được liếc về phía Cố Sở cùng Thiên Phương lần cuối. Nội tâm hắn vừa mừng vừa lo. Tiếp xúc không nhiều, nhưng hắn có thể cảm nhận được hai người này khủng bố đến nhường nào. Nếu các vị lão tổ chấp thuận thì không sao, một khi từ chối, chỉ sợ Khương Gia sẽ khó mà yên ổn.

- Chủ nhân, phải chăng ngài muốn…

Khương Bá vừa ra khỏi phòng, Cố Sở liền hướng ánh mắt về phía Hoàng Thiên, thận trọng lên tiếng. Tự dưng chủ nhân lại muốn mượn Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả của Khương Gia, thậm chí đưa ra một cái giá không hề nhỏ, lão bỗng nghĩ tới một cái đáp án.

Hoàng Thiên cười nhẹ, từ trong động phủ lấy ra một khối đá màu đen, vuốt ve lấy nó mà thì thào:

- Đúng vậy, đã đến lúc để cho hắn xuất thế rồi.

…

U Châu thành, một trong những toà thành cổ lớn bậc nhất Tuyết Vũ đại lục. Năm xưa Cố Gia thuỷ tổ tu đạo đại thành, đã lựa chọn lấy U Châu làm căn cứ để khai tông lập phái, qua biết bao năm tháng mà phát triển thành Cố Gia ngày hôm nay. Mặc dù hiện tại U Châu không phải là lãnh địa duy nhất của Cố Gia, nhưng vẫn luôn chiếm một vị trí cực kỳ trọng yếu. Hầu hết mọi hoạt động lớn

của gia tộc này đều diễn ra tại trung tâm toà thành, lễ bổ nhiệm tân gia chủ cũng không ngoại lệ.

Kiến trúc của U Châu thành cực kỳ sa hoa, so với Cổ Thành của Thiên Nguyên đại lục cũng không kém chút nào, thậm chí còn có phần tráng lệ và hùng vĩ hơn nhiều. Những toà kiến trúc khổng lồ cao vút lên tận thinh không, tản mát ra khí thế bàng bạc miên man. Đứng trước chúng, con người ta không khỏi có cảm giác nhỏ bé và yếu đuối vô cùng.

Tại một toà tửu lâu ba mươi sáu tầng phía tây toà thành, khánh nhân ngồi kín, nhân khí thịnh vượng khó mà đong đếm. Ba người Hoàng Thiên từ bên ngoài bước vào nơi sảnh đợi, đưa mắt nhìn quanh. Sau khi tới U Châu, bọn họ liền tách khỏi đám người Khương Gia. Cố Sở mặc dù rất nóng lòng giải quyết gia tộc nội đấu, nhưng lại bị Hoàng Thiên ngăn cản.

Sở dĩ Hoàng Thiên làm vậy là bởi vì với tu vi của Cố Sở, giải quyết nội đấu chẳng phải là chuyện khó, chỉ cần bày ra thực lực của Quy Nguyên cường giả, có ai dám không nghe theo lão sai khiến. Nhưng như vậy để đổi lại được cái gì? Thống nhất một Cố Gia vốn không còn đoàn kết, nội bộ lục đục ganh ghét lẫn nhau ư?

Cách làm như vậy, đơn giản, nhưng chỉ có thể trị ngọn mà không trị được gốc. Nội đấu trong gia tộc không đơn giản như đối với kẻ thù bên ngoài, có thể tuỳ ý dùng vũ lực hay đồ diệt đối phương.

Cường thế chiếm đoạt quyền lực, chỉ khiến cho nội lực của gia tộc giảm mạnh, và cho dù phe bên kia thuần phục, cũng chỉ là bằng mặt mà không bằng lòng. Nếu Cố Sở đã phục tùng Hoàng Thiên, thì đồng nghĩa với Cố Gia cũng sẽ là một trợ lực không nhỏ cho hắn. Hắn đương nhiên không muốn một cái thế lực đi theo mình mà lại không đoàn kết và mang theo tâm tư khác.

Muốn Cố Gia thống nhất và đoàn kết như xưa, chỉ có thể ra

tay dẹp hết đám phe phái đối nghịch. Mà muốn diệt hết phe phái đối nghịch, cách duy nhất chính là ẩn tàng trong bóng tối, chờ cho bọn chúng tự mình lộ ra. Xuất kỳ bất ý, một mẻ hốt trọn mới là điều mà kẻ thông minh nên làm.

Tiến vào tửu lâu, bọn họ nhanh chóng được một cái thị nữ đi tới tiếp đãi. Sự kiện Cố Gia bổ nhiệm tân gia chủ không phải sự kiện nhỏ, rất nhiều thế lực từ bốn phương đều được mời tới tham dự, khiến cho nhân khí ở U Châu thành bạo trướng. Tửu lâu này mặc dù ở gần ngoại vi, nhưng vẫn như cũ thập phần đông đúc, những phòng vip đều đã có người bao trước.

Ba người được thị nữ dẫn lên một khu vực trên lầu hai mươi bốn, nơi còn một bàn ăn bên cạnh cửa sổ, không gian thập phần thoáng mát. Điểm lấy một vài món ăn và chút rượu, thị nữ nhanh chóng rời đi.

Cố Sở nhìn Thiên Phương và Hoàng Thiên, bỗng nhiên có cảm giác mình là người cản mũi, một mực đứng ở bên không dám ngồi xuống. Mãi cho tới khi Hoàng Thiên mỉm cười kêu lão cứ tự nhiên, lão mới ngượng ngùng kéo ghế mà ngồi.

Tốc độ phục vụ của tửu lâu này không tệ, chẳng mấy chốc mà đồ ăn đã lên đầy bàn. Cố Sở như một kẻ phục vụ thực thụ, nhanh chóng rót cho Hoàng Thiên và Thiên Phương một chén rượu, cung kính mời.

Dùng bữa, uống rượu, Hoàng Thiên cảm nhận lấy những sinh hoạt nhân sinh bình thường nhất, trong lòng bỗng như có chút gì đó ngộ ra, chầm chậm thông thấu. Cảm giác này, thực sự rất tốt.

- Ha ha, Cố Thông hiền chất khách sáo rồi, chỉ là một cái phòng vip thôi có xá gì.

Cũng cùng vào thời điểm đó, dưới cầu thang có vài cái bóng người đi lên, cười cười nói nói, thập phần vui vẻ.

Người dẫn đầu là một cái thanh niên tuấn tú, y phục trên người khá xa hoa, dù cho đi đến nơi đông người cũng là nổi bật, rất có lực hấp dẫn người khác. Mà đi theo hắn là một đoàn sáu, bảy người, già trẻ đều có. Người nói là một cái trung niên tam tử to béo, mỗi một bước đi cũng khiến cho sàn nhà rung lên, tựa hồ có chút quá tải với trọng lượng của hắn.

- Vậy Cố Thông cung kính không bằng tuân mệnh rồi. Ha ha!

Cố Thông miệng nói thì có vẻ khách khí, nhưng sắc mặt lại cao ngạo vô cùng. Tựa như trong mắt hắn, đám người này chỉ là hạng vô danh tiểu tốt, lấy lòng hắn là chuyện đương nhiên vậy.

- Mấy hôm nữa Cố Bình tiền bối sẽ đảm nhiệm chức gia chủ rồi, thân phận của Cố Thông huynh chỉ sợ như cá vọt long môn, khi đó đừng quên chúng ta nha.

Một cái thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp nắm lấy tay Cố Thông, có chút làm nũng nói ra. Nghe thiếu nữ nói, Cố Thông thần sắc càng lộ ra đắc ý, vòng tay ôm lấy eo của nàng, ngả ngớn cười:

- Thất Hồng muội xinh đẹp thế này, ta làm sao quên được cơ chứ. Ha ha!

Thiếu nữ bị hắn ôm thì thẹn thùng, không hề có ý định phản kháng, ngược lại còn dựa đầu vào ngực hắn, ánh mắt liếc về mấy người xung quanh lộ ra nét đắc thắng.

Hoàn toàn bước lên trên lầu, Cố Thông đưa ánh mắt đánh giá khung cảnh xung quanh, không khỏi gật đầu tán dương. Tửu lâu này mặc dù ở ngoại vi U Châu, nhưng độ sang trọng lại không thua kém khu trung tâm chút nào.

Đang quan sát, bỗng nhiên ánh mắt hắn dừng lại ở một cái bàn ăn gần bên cửa sổ, nói đúng hơn là ở trên người một thiếu nữ áo lam, hai tròng mắt loé lên tia dị sắc.

- Hiền chất! Coi trọng nàng sao?

Tên trung niên to béo là kẻ lão đời, tự nhiên có thể bắt được biến hoá của Cố Thông, bỗng mỉm cười mà hỏi.

- Thật là xinh đẹp, Cố Gia chúng ta mặc dù không thiếu mỹ nhân, nhưng đẹp xuất sắc như nàng quả thực không có ai có thể so sánh ah…

Cố Thông gật đầu, ánh mắt nhìn thiếu nữ càng ngày càng sáng, thậm chí lộ ra cả tia dâm ý.

- Nếu hiền chất đã thích, vậy thì chúng ta lại hỏi thăm nàng một chút. Phòng vip của chúng ta vẫn còn chỗ đấy.

Trung niên béo đánh mắt với Cố Thông, trong lòng lại đang thầm chửi. Kẻ này rõ ràng đang còn ôm lấy con gái hắn, vậy mà bây giờ nhìn thấy thiếu nữ kia ánh mắt liền sáng lên, đúng là một tên sắc lang. Nếu chẳng phải gia tộc gần đây đang gặp chuyện cần phải có chỗ dựa, hắn cũng lười cùng loại người này hội ở một chỗ.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 235: Chết

Có trung niên béo gợi ý, Cố Thông khoé môi bất giác lộ ra ý cười. Đẩy ra thiếu nữ trong ngực, hắn chỉnh lại y phục, phong độ nhẹ nhàng bước về phía bàn ăn.

- Vị muội muội này, ngươi thật là xinh đẹp. Ta có thể mời ngươi dùng bữa được không?

Cố Thông ngoài miệng nói, nhưng trong đầu lại như ngựa hoang chạy loạn. Thật là đẹp, thiếu nữ này quá đẹp, mỹ lệ đến không cách nào dùng bút mực để hình dung. Nếu như có thể đem nàng lưu lại hầu hạ bên mình, nhân sinh còn cầu gì hơn nữa đây.

Thiên Phương đã sớm phát hiện ra đám người nhưng không có để tâm, chỉ là đám sâu kiến càn quấy mà thôi, nàng mới lười đi quản. Thấy Cố Thông còn dám xưng mình là muội muội, thần sắc của nàng nhất thời như phủ thêm sương lạnh. Đã bao nhiêu năm rồi, khắp thế gian này còn chưa có ai dám vô lễ với nàng như thế.

- Cút!

Nếu như là tính cách thường lệ của Thiên Phương, Cố Thông chỉ sợ đã chết đến không thể chết hơn. Chẳng qua lúc này đang ngồi cùng Hoàng Thiên, nên nàng không muốn bàn tay mình dính máu, chỉ lạnh lùng đuổi hắn đi cho khuất mắt.

Nhưng nàng nhân nhượng, không có nghĩa là đối phương sẽ biết điều. Bị nàng trực tiếp đuổi đi như thế, Cố Thông sắc mặt nhất thời cau lại, thập phần giận giữ. Thân phận của hắn xưa đâu bằng nay, người ngoài thấy hắn đều phải cúi đầu nịnh nọt lấy

lòng, có bao giờ bị xem thường như thế.

Thấy Cố Thông bị xấu mặt, đám người xung quanh nhao nhao tỏ thái độ, mặc dù không hoàn toàn giống nhau, nhưng đa phần là giận giữ và nịnh nọt lấy lòng. Còn trong suy nghĩ của chúng, hiển nhiên là đang cười lạnh. Theo bọn chúng thấy, thiếu nữ này thật không biết trời cao đất rộng, lại dám đắc tội Cố Thông. Một chút nữa biết được thân phận của hắn, chỉ e sẽ bị doạ sợ đến mức quỳ xuống cầu xin.

- Tiểu ni tử, ngươi e là không biết hắn là ai đi.

Trung niên béo nhìn về Thiên Phương, ngữ khí lãnh đạm. Hắn vốn là muốn lấy lòng của Cố Thông, đây chẳng phải là cơ hội cho hắn thể hiện hay sao.

- Cút!

Lại có tiếng quát vang lên, nhưng không phải là Thiên Phương, mà là Hoàng Thiên. Hắn không biết tự lúc nào đã buông đũa xuống, khẽ nghiêng đầu cảm nhận lấy đám người, thần sắc lạnh lùng đến khó tả.

Tiếng quát của hắn khiến đám người nhất thời ngây ra, ai cũng không nghĩ tới tên thanh niên mù này so với thiếu nữ lại càng thêm phách lối, quả thực là muốn chết.

Trung niên béo sắc mặt méo mó, trong lòng rất muốn một vỗ đánh chết Hoàng Thiên, nhưng vì đang muốn lấy lòng Thiên Phương nên đành phải nhịn xuống. Theo như hắn quan sát, Hoàng Thiên chỉ là một tên tàn phế mà thôi, sống hay chết không quan trọng, quan trọng là phải làm sao khiến cho thiếu nữ kia đi theo Cố Thông mới tốt.

Cũng vì vậy mà hắn hoàn toàn bỏ qua hai người Hoàng Thiên và Cố Sở, tiếp tục hướng về phía Thiên Phương mà nói:

- Tiểu ni tử, ngươi hẳn phải biết tân gia chủ của Cố Gia Cố Bình đi. Người này chính là Cố Thông, cháu trai của ông ta. Hắn mời ngươi dùng bữa là đang coi trọng ngươi, đây là cơ hội ngàn năm có một, đừng bỏ lỡ. Đi theo hắn, có tương lai hơn đi theo một tên mù loà nhiều, ngươi nên suy nghĩ cho kỹ.

Một lời này của hắn vừa nói ra thân phận của Cố Thông, vừa miệt thị Hoàng Thiên là một tên tàn phế, tràn đầy địch ý. Tin tưởng thiếu nữ này nếu không phải kẻ ngốc, hắn sẽ biết mình nên lựa chọn bên nào.

Hắn khá thông minh, nhưng rất tiếc là hắn đánh chủ ý sai người. Thiên Phương, Hoàng Thiên hay là Cố Sở đều không phải loại người tầm thường. Bất cứ ai trong bọn họ cũng là tồn tại mà hắn không thể nào đắc tội.

Thấy đám người còn dây dưa không dứt, Cố Sở sắc mặt bắt đầu trở nên âm trầm, tràn đầy bất thiện. Tiếp xúc với Lâm Dương không lâu, nhưng lão cũng đã biết được một số bí mật mà người thường không bao giờ có thể chạm tới, thân phận của Thiên Phương là một trong số đó.

Thân thế của nàng đáng sợ tới mức doạ người, đừng nói là lão, dù cho toàn bộ cường giả đỉnh tiêm trên đại lục trước mặt nàng cũng chẳng khác nào sâu kiến. Vậy mà đám vô tri này lại dám bất kính với chủ mẫu, có khác nào muốn chết.

Híp mắt hướng về phía Hoàng Thiên, lão mở miệng xin ý:

- Chủ nhân, có cần ta đem bọn chúng ném ra ngoài không?

Hoàng Thiên nghe xem Cố Sở, nhẹ lắc đầu. Khoé môi của hắn bất giác nhếch lên lộ ra nét tươi cười, chỉ là đằng sau nụ cười đó sát ý đã lạnh đến mức ngưng lại như sương.

- Dám đánh chủ ý lên Phương, bọn hắn đã không còn tư cách

sống nữa.

]

Thanh âm của hắn không lớn, nhưng khoảng cách với đám người không xa, ai cũng nghe rõ mồn một.

- Thật ngông cuồng.

- Không biết sống chết.

Liên tiếp có mấy cái thanh âm giận giữ vang lên, đám người sắc mặt đầy bất thiện, nhìn về phía Hoàng Thiên như đang nhìn một thằng ngốc. Muốn ra tay với Cố Thông ngay tại U Châu thành, tên mù này là sợ mình sống quá lâu ư.

Chỉ là ngay tại thời điểm bọn chúng đang tự cho là đúng, Hoàng Thiên đã động thủ. Cánh tay hắn khẽ vuốt lên chén rượu, dòng nước rượu bên trong bỗng nhiên xoay tròn, chớp mắt hoá thành một cái lốc xoáy phá chén mà ra.

Vốn là mềm mại yếu đuối như nước, sau khi hoá thành lốc xoáy lại như biến thành siêu cấp lợi khí, phóng đi với một tốc độ khiếp người.

- Chút tài mọn!

Thấy Hoàng Thiên vậy mà thật dám ra tay, trung niên béo quát lên một tiếng lạnh lùng. Cánh tay đảo qua phát ra thanh sắc quang mang, muốn đánh tan xoáy nước. Theo hắn thấy, đây chỉ là chút điêu trùng tiểu kỹ, còn chưa có đủ tư cách đả thương hắn.

- Phốc! Đùng!

Nhưng là một màn kinh người phát sinh, xoáy nước khi va vào quang mang của hắn lại không có bị đánh tan, ngược lại còn dễ dàng xuyên thủng, sau đó lao vào trước mặt hắn, tại mi tâm bạo ra

một tiếng nổ kinh người.

Hơi rượu toả ra như sương, thơm phức át cả mùi máu. Đầu lâu của trung niên béo bị nổ thành năm sáu mảnh, máu tươi vẩy ra khắp sàn. Cả thân thể hắn mất đi khống chế, bay ngược xuống dưới cầu thang, lưu lại một vệt máu kéo dài.

Hoàng Thiên lúc này mới từ từ đứng đậy, chậm rãi bước về phía Cố Thông. Sát ý, chẳng biết tự lúc nào đã ngưng tụ như thật, cuồn cuộn quanh thân hắn.- Đánh chủ ý vào nữ nhân của ta, ngươi muốn chết.

Gằn giọng nói ra từng chữ, thanh âm của hắn bỗng chốc trở nên đáng sợ vô cùng, so với ác ma còn muốn đáng sợ hơn.

Lạnh! Rất lạnh! Lạnh đến thấu xương!

Hắn mỗi bước, cơ hồ đều khiến đám người cảm giác nghẹn lại, không thể nào mà hô hấp. Sống lưng bọn chúng bỗng nổi lên từng cơn rét lạnh, tựa như đang có một lưỡi dao lạnh lẽo kề trên cổ, bất cứ lúc nào cũng có thể đem đầu bọn chúng hái xuống.

- Ha ha, nữ nhân của ngươi thì đã sao, Cố Thông ta nhìn trúng đồ vật, còn chưa có ai dám nói không. Dám ra tay với người của ta, ngươi mới là kẻ phải chết.

Mặc dù Hoàng Thiên bày ra thực lực không tệ, nhưng Cố Thông cũng không phải là hạng xoàng. Thấy đối phương vậy mà dám nói sẽ giết mình, hắn không nhịn được mà cuồng tiếu, buông lời bá đạo.

Trong tay hắn không biết tự lúc nào xuất hiện một cây búa sắt, ác độc công kích về phía Hoàng Thiên. Tu vi của hắn không yếu, vậy mà đã đạt tới Hoá Linh trung kỳ, một kích toàn lực đánh ra không thể xem thường.

Đám người phảng phất như đã nhìn thấy Hoàng Thiên thảm

hại, bị một búa bổ nát đầu, máu me tung toé, khoé miệng kẻ nào kẻ nấy tràn đầy cười lạnh. Nhưng rất nhanh nụ cười trên môi của bọn chúng liền ngưng lại, toàn thân lông tơ chợt dựng đứng.

Bởi búa của Cố Thông còn đang trên đường lao đi đã bị chặn đứng, cánh tay của Hoàng Thiên như hoá thành kim thiết sinh sinh bắt lấy đầu búa, siết một cái đem nó bóp nát thành trăm mảnh.

- Ngươi…

Một màn doạ cho Cố Thông hãi nhiên thất sắc, run rẩy nhìn lấy Hoàng Thiên như đang nhìn một con quái vật, sau đó không chút do dự quay đầu bỏ chạy.

Nhưng hắn có thể chạy được sao? Không! Không có kẻ nào có thể bỏ chạy cả. Hoàng Thiên thân hình như hoá thành tia chớp, song thủ vươn ra.

- AAAA…

Tiếng đứt gãy vang lên doạ người, Cố Thông rên lên một tiếng thấu tận tâm can. Chỉ thấy nhoáng lên, Hoàng Thiên đã xách lấy cổ hắn như đang xách một con chó, hai cánh tay đã bị bẻ ngược, gẫy nát, vô lực buông thỏng xuống không gian.

- Thật lớn mật, mau buông Cố thiếu ra!

Ngay vào lúc này, từ dưới cầu thang bỗng nhiên vang lên tiếng quát chói tai. Một tên trung niên nam tử cao gầy như tia chớp vọt tới, hai bàn tay thoáng chốc biến trướng hoá thành cự trảo, lăng lệ chụp vào đầu Hoàng Thiên.

Một trảo này bá đạo vô cùng, dọc đường đi lấp loé lôi quang, phát ra trầm muộn thanh âm bùng nổ, khí thế kinh nhân. Người tới rất mạnh, chí ít phải đạt tới Sinh Thần cấp bậc.

- Sinh Thần cường giả…

Người này mạnh mẽ để cho mấy kẻ khác kinh sợ hô lên, ngay sau đó là mừng rỡ. Có cường giả ở cấp độ này ra tay, tên thanh niên mù này chỉ có con đường chết.

- Ngươi cứu không nổi hắn.

Đối mặt với công kích bất ngờ của Sinh Thần cao thủ, Hoàng Thiên chỉ lành lạnh cười nói ra. Hắn vừa dứt lời, cánh tay bỗng dụng lực quăng Cố Thông về phía trung niên nam tử như làm tấm bia đỡ. Đồng thời Thiên Kiếm xuất hiện trong tay, phách ra một chiêu Tà Tâm.

Tên trung niên nam tử thế tới rất mãnh liệt, trông thấy Hoàng Thiên vậy mà dám đem Cố Thông ra làm bia đỡ thì giận giữ cực độ, nhưng không còn cách nào khác đành phải thu chiêu, vươn tay đón lấy Cố Thông.

Nhưng hắn còn chưa kịp bắt được người, bóng kiếm từ phía sau đã vụt bay qua, đem Cố Thông chém làm hai mảnh, chết trong tuyệt vòng và không cam lòng. Thậm chí cánh tay của hắn mới chạm vào thân thể Cố Thông cũng bị chém đứt lìa, máu tươi phún ra như suối.

Một màn máu tanh, nhìn thấy mà rợn người.

Trung niên nam tử sắc mặt tái nhợt, bạo lui mấy chục bước về sát mép cầu thang mới có thể dừng lại. Cắn răng nắm lấy cánh tay đã đứt đoạn, ánh mắt hắn lăng lệ nhìn về phía Hoàng Thiên:

- Ngươi… ngươi lại dám giết hắn. Cả Tuyết Vũ đại lục nãy cũng không còn chốn cho ngươi dung thân. Hãy chờ lấy cơn thịnh nộ của Cố Gia đi.

Hoàng Thiên sẽ sợ Cố Gia ư? Không, hắn không những không sợ mà còn xem thường, người đứng đầu Cố Gia đang tại đây làm thủ hạ cho hắn, Cố Gia là cái thá gì?

Không hề để ý đến lời nói của trung niên nam tử, hắn sau khi phách ra một kiếm Tà Tâm, sắc mặt của đã lạnh đến cực điểm, lạnh lùng nói:

- Dám xúc phạm nữ nhân của ta, bất cứ kẻ nào cũng phải trả giá bằng máu. Ngươi cũng muốn chết?

Đưa ra câu hỏi, nhưng Hoàng Thiên lại không hề cho đối phương có thời gian để trả lời. Thiên Kiếm trong tay run lên đáng sợ, lần nữa chém về phía trung niên nam tử.

- Phanh.

Lần này trung niên nam tử đã có chuẩn bị, quanh thân toát ra một vầng khí lãng chống trả lại thế tới của Hoàng Thiên. Va chạm bạo ra tiếng nổ chói tai, trung niên nam tử mặc dù ngăn cản lại được, nhưng đám người còn lại lại không may mắn như thế, chớp mắt bị dư ba quét qua, thân xác nổ tung thành mưa máu, xác thịt bắn lên khắp sàn nhà cùng vách tường.

Lại có thêm người bị giết, lập tức dọa cho đám người đang quan chiến xung quanh sợ đến muốn nứt cả tim gan, nhao nhao bỏ chạy khỏi hiện trường. Thậm chí có kẻ trực tiếp mở ra cửa sổ mà nhảy lầu. Có lẽ trong mắt bọn họ, nhảy lầu có khi còn có cơ may sống hơn là phải đối diện với tên ác ma này, quá mức đáng sợ.

- Mẹ kiếp, ngươi muốn chết.

Trung niên nam tử nhìn thấy Hoàng Thiên không coi mình ra gì, vậy mà còn dám giết người trước mặt hắn. Vừa sợ vừa giận quát lên chói tai. Đường đường là Sinh Thần cao thủ, có bao giờ hắn chịu phải uỷ khuất như thế. Hắn phải giết chết tên mù ngu ngốc này.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 236: Một Đấu Ba

Liên tục có người bị giết chết, toàn bộ lầu hai mươi tư đã sớm loạn thành một bầy nhốn nháo, nhao nhao có người bỏ chạy. Thậm chí hai lầu liền kề cũng bị làm cho kinh động, đem sự chú ý dồn về.

Nam tử trung niên rốt cục bị Hoàng Thiên chọc giận, bạo phát ra chiến lực mạnh nhất của bản thân mình. Sinh Thần cảnh, dù cho đã bị đoạn mất một cánh tay thì vẫn là một cường giả chân chính. Chỉ với tu vi Nguyên Đan viên mãn như Hoàng Thiên hiện tại thì còn chưa đủ để đối kháng.

- Rầm! Rầm! Rầm!

Miễn cưỡng ngăn lại một kích, Hoàng Thiên vậy mà bạo lui tới năm chục mét, phá vỡ sáu vách tường mới có thể dừng lại. Nơi đó có một vài người còn chưa có rời đi, lúc này kinh hồn táng đảm nhảy ra bên ngoài cửa sổ.

Cảm nhận lấy cơn đau truyền lại, Hoàng Thiên trong lòng khẽ than. Vừa rồi là một cú va chạm cận thân, mặc dù không phải là lĩnh vực mạnh nhất của hắn, nhưng so với nam tử trung niên tuyệt đối chỉ hơn chứ không kém. Sở dĩ hắn ăn thiệt thòi, là do đối phương không đơn thuần là dùng nhục thân, mà còn phối hợp với Nguyên lực cường hoá, mạnh mẽ vượt qua khả năng hắn có thể ngạnh kháng.

Đó là sự chênh lệch về cảnh giới.

- Dám náo loạn trong Minh Tửu Lâu, chết!

Còn chưa kịp định hình lại vị trí của nam tử trung niên, phía sau Hoàng Thiên đã vang lên thanh âm lành lạnh. Một cái vệt sáng bất ngờ phá tan vách tường sau lưng hắn, chém mạnh vào vùng đầu. Một kích này lực lượng bá đạo vô cùng, đừng nói là Nguyên Đan tu sỹ như Hoàng Thiên, dù là Hoá Linh tu sỹ một khi bị trúng thì cũng phải vong mạng.

- Tiểu tử, đi chết đi.

Cũng tại thời khắc đó, khi mà mối nguy đằng sau đang cận kề, phía trước mặt hắn, nam tử trung niên đã như một con sói hung dữ vọt tới, cự trảo ánh lên kim quang chói mắt, muốn vồ lấy cổ kẻ địch. Một chiêu thuấn sát.

Biến cố rất bất ngờ từ hai phía, thập phần nguy nan, nhưng phản ứng của Hoàng Thiên so với công kích của đối phương lại càng nhanh. Chân trái như tia chớp lùi về phía sau, thân thể thoắt cái ngã xuống nằm ngang với nền nhà. Ngay sau đó là một cú đạp mạnh, cả người hắn vọt về bên kia một góc chín mươi độ, Thiên Kiếm chém qua tên nam tử trung nên.

Một chiêu Vạn Kiếm Quy Nhất đã lâu không sử dụng, thi triển dưới sức mạnh của Thiên Kiếm như tăng lên theo bội số. Chỉ thấy không gian chớp mắt loé lên vô biên vô tận kiếm ảnh, sau đó điên cường ngưng tụ thành một điểm, quang mang tản mát như ngưng thành thực chất, phách về phía chân của đối thủ.

- Oành!

Tiếng nổ như sấm động giữa trời quang, đem toàn bộ toà tửu lâu run rẩy. Nam tử trung niên mặc dù sớm phòng bị, nhưng uy lực của một chiêu này mạnh vượt quá sức tưởng tượng của hắn. Thân thể chấn động không thôi, như lưu tinh bay ngược sang bên kia ba mấy mét, hoàn toàn chìm trong đống đổ nát.

- Hừ.

Tiếng hừ lạnh lẽo phát ra, vị cường giả mới tới kia lại lần nữa ra tay, hoàn toàn không để cho Hoàng Thiên có cơ hội thở dốc. Lần này hắn không biết dùng phương pháp gì mà vệt sáng công kích bay đi không hề phát ra một chút ba động, lại còn chia làm bốn phần, phân biệt từ bốn phía lao lên.

Người có thị lực gặp phải công kích này chỉ sợ cũng khó lòng mà ứng phó, Hoàng Thiên thị lực không còn, làm sao có thể ngăn cản đây.

Dưới tình thế nguy nan không lối thoát, thân thể của hắn bỗng nhiên bất động, cưỡng ép tinh thần cảm nhận lấy biến hoá xung quanh. Ban đầu là cảm giác trên da, rồi đến từng chút lay động của chân lông, và cuối cùng cảm nhận lấy sự dịch chuyển trong bầu không khí.

Nếu như nói thế giới xung quanh trong mắt hắn ban đầu là một mảng tối đen, vậy thì những rung động nhỏ nhoi mà hắn cảm nhận được kia chính là từng đốm sáng. Mỗi một biến hoá nhỏ nhất đều như một nét vẽ, vẽ nên khung cảnh của thế giới, hắn bắt đầu "nhìn" thấy.

Hoá ra, đây mới là trạng thái chân chính của Tâm Nhãn – dụng tâm nhìn thế giới.

Và rồi ngay tại thời điểm mà bốn vệt sáng như muốn chém lên thân, hắn đã kịp thời phản ứng. Hai chân bạo phát, đạp nát nền nhà rồi bay lên không tạo ra một cú bật ba trăm sáu mươi độ, hoàn hảo tránh đi bốn vệt sáng này.

]

- Hảo giác quan, hảo thân thủ!

Không biết tự nơi nào vang lên tiếng đánh giá, tràn đầy kinh ngạc và tán thán. Tên cường giả kia từ lỗ thủng của vách tường

bay qua, nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Không ngờ lại là một cái nữ tử xinh đẹp, ước chừng hai chín ba mươi tuổi gì đó, khí chất uy thế bất phàm. Nàng, chính là chủ nhân của toà Minh Tửu Lâu này.

- Cũng phải gần một trăm năm rồi chưa có kẻ nào dám tại Minh Tửu Lâu của ta làm loạn. Tiểu tử, lá gan của ngươi rất lớn đó.

Thoáng nhìn qua hiện trường đổ nát, nữ tử sắc mặt thoáng trở nên lạnh đi, nhàn nhạt nói với Hoàng Thiên. Giao thủ hai lần, nàng quả thực rất kinh ngạc về thực lực cùng phản ứng của tên thanh niên mù này, nhưng không đồng nghĩa với việc sẽ buông tha đối phương. Dám ở tửu lâu của nàng làm loạn, dù bất cứ ai cũng phải trả giá đắt.

Người tới là một cái cường giả rất mạnh, Hoàng Thiên dĩ nhiên không dám khinh thường. Thiên Kiếm giương lên hộ thân, hắn hơi nghiêng đầu muốn cảm nhận lấy phương vị của nữ tử, bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng xé gió.

- Vút… Phanh…

Chỉ cảm thấy nơi hông trái truyền lại cơn đau đến tận tâm can, cả cơ thể hắn suýt nữa bị đánh gãy làm đôi, chật vật văng đi mười mấy mét. Thiên Kiếm mất đi khống chế mà rơi xuống, cắp phậm xuống dưới sàn.

- Một cái tên phế nhân cũng dám đến nơi này làm loạn, thật muốn chết.

Thanh âm lạnh lẽo vang lên, nơi vị trí Hoàng Thiên đang đứng bỗng nhiên hiển lộ ra một người. Đó là một cái lão giả quắc thước khoảng chừng sáu mươi, thân thể của lão có hắc khí vờn quanh, tản mát ra một cỗ cảm giác rất khác lạ. Những hắc khí này, vậy mà có thể đem khí tức của lão hoàn toàn che giấu đi, nhiến lão

như trở nên vô hình trong không khí.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này mà vừa nãy Hoàng Thiên không thể phòng bị, bị lão ám sát thành công.

- Muốn chết!Phía bên kia Cố Sở đang quan chiến, trông thấy kẻ này vậy mà hèn hạ đánh lén chủ nhân thì giận giữ cực độ, quát lên một tiếng lạnh lùng. Khí thế Quy Nguyên vừa ra, vật chất xung quanh lão bỗng nhiên lâm vào run rẩy dữ dội, tựa hồ không chịu đựng được áp lực mà đi đến huỷ diệt.

- Lui xuống đi.

Nhưng mà lão còn chưa kịp ra tay, Thiên Phương bên cạnh đã lạnh lùng nói, vươn tay cách không túm lão về. Bị chủ mẫu ngăn cản, Cố Sở làm sao dám ho he thêm chút nào, đành phải an phận đứng ngoài quan sát. Chỉ là lão vẫn cảm thấy rất nghi hoặc, không hiểu sao nàng lại không cho mình ra tay cứu chủ nhân.

- Để cho hắn chơi một lát…

Thiên Phương không có để ý đến lão, mà vẫn một mực tập trung về vị trí Hoàng Thiên bị đánh bay, khoé môi khẽ mỉm cười. Sát na sau đó, nàng bỗng cong tay búng nhẹ một cái. Chỉ một cái búng tay, liền khiến cho toàn bộ toà tửu lâu này run nhẹ, như lâm vào biến hoá, chỉ là là biến hoá cái gì thì hầu như không có ai nhìn ra được.

Duy chỉ có Cố Sở là mơ hồ cảm nhận được chuyện gì xảy ra, nội tâm bỗng nhiên run lên vì sợ hãi. Bởi lão có thể nhận ra, toàn bộ toà tửu lâu này đã bị ngăn cách khỏi thế giới bên ngoài. Nội bất xuất, ngoại bất nhập. Đừng nói là tu sỹ bình thường, dù là Quy Nguyên cường giả cũng vô pháp phá vỡ. Đây là một kết giới vượt qua quy tắc của thế giới này.

Chủ mẫu, quá đáng sợ.

Phía bên kia, nữ tử mặc dù không có cảm nhận được tửu lâu bị phong toả, nhưng biến hoá của Cố Sở lại không thoát khỏi quan sát của nàng. Cỗ khí thế mà lão phát ra mặc dù chỉ trong thoáng chốc, nhưng cũng để cho nàng kinh hãi. Rất mạnh, phi thường mạnh, đây là khí thế không phải cường giả bình thường có thể phát ra được, rốt cục đối phương là kẻ nào.

Trả lời cho nàng là một tiếng nổ vang như thiên lôi, Hoàng Thiên ở bên kia lần nữa bị tập kích bởi trung niên nam tử, bay ngược trở lại bên này. Ngoại trừ vết thương bên hông do bị lão giả đánh lén, trên vai cũng xuất hiện thêm một vết rách.

Đối diện cùng lúc ba cái cường giả thế này, hắn dù mạnh thêm nữa cũng khó lòng mà chống lại. Thụ thương thế này, còn thấy quá nhẹ đây.

- Ồ! Còn chưa có chết?

Lão giả kia trông thấy Hoàng Thiên vậy mà còn sống thì ồ lên kinh ngạc. Một chiêu kia mặc dù là đánh lén, nhưng lão cũng dùng đến tám phần thực lực, đừng nói là Hoá Linh tu sỹ, dù là Sinh Thần cường giả dưới trạng thái không phòng bị cũng phải mất đi nửa cái mạng.

Thanh niên mù này thoạt nhìn chỉ mới khoảng hai mươi, dù là thiên tài tu luyện thì cũng chỉ có thể đạt tới Hoá Linh cảnh giới là cùng, vậy mà dưới công kích của lão chỉ thụ thương như thế, quá mức kinh người.

- Đánh lén một người mù cũng khiến ngươi cảm thấy tự hào như vậy ư? Thật buồn cười! Muốn giết ta, ngươi còn chưa có được tư cách đó.

Lau đi vết máu trên bả vai, Hoàng Thiên nghiêng đầu cảm nhận lấy lão giả, cười lạnh nói. Bị ba cường giả vây công, hắn vậy mà không có tỏ ra sợ hãi, ngược lại càng thêm hưng phấn. Điều

hắn cần bây giờ chính là thứ cảm giác này, cảm giác được tôi luyện trong sinh tử.

Thời khắc vừa rồi, khi mà hắn một lần nữa "nhìn" thấy thế giới này, hắn đã hiểu ra tất cả. Hắn rốt cục hiểu được vì sao bản thân không thể đột phá lên cảnh giới cao hơn của Tâm Nhãn, mặc cho ngây người trong Vũ Trụ Hỗn Độn bao lâu cũng không thể.

Bởi vì hắn thiếu đi áp lực, thiếu đi những trải nghiệm thực tế.

Hắn muốn nhìn thấy thế giới? Trước hết hắn phải đi. Hắn muốn bản thân đột phá cực hạn, hắn phải trải qua tôi luyện từ áp lực. Chỉ khi bị dồn đến biên giới của cái chết, hắn mới có thể bật ra được hết khả năng tiềm ẩn của bản thân mình. Khát vọng sinh tồn, luôn có thể giúp con người làm ra những điều không tưởng.

- Còn rất mạnh mồm, lão phu cũng muốn xem xem tính mạng của ngươi khó lấy đến mức nào.

Bị hắn khinh thường như thế, lão giả thập phần tức giận, gằn giọng nói ra. Chỉ một tên tiểu bối cỏn con, vậy mà dám đứng trước mặt lão buông lời ngông cuồng, rất đáng chết.

Đoạn lão nhìn xuống Thiên Kiếm đang cắm dưới sàn, khoé môi khẽ nhếch lên cay nghiệt. Cánh tay bỗng nhiên vung lên nắm lấy, muốn dùng chính thanh kiếm này để chém chết Hoàng Thiên.

Nhưng khiến lão kinh sợ là, cánh tay của lão còn chưa chạm tới được thanh kiếm, một đạo lực lượng khổng lồ gấp trăm lần lực lượng của lão đã bạo phát, đem thân thể lão đánh bật ngửa về phía xa, khí huyết dâng lên suýt nữa ép máu tươi trào ra thất khiếu.

Ngay sát na sau đó, Thiên Kiếm như nổi cơn thịnh nộ, bùng nổ ra vô tận kiếm ý, trực tiếp đem phạm vi mười tầng lầu trên dưới xoắt nát. Lão giả thân thể còn chưa kịp định thân, đã bị kiếm khí

vô hình chém tới, đem áo bào chém rách tung toé. Thậm chí còn vài đạo phá tan phòng ngự hộ thể của lão, trực tiếp đâm ra mấy cái lỗ máu, cực kỳ doạ người.

- Không thể nào…

Vẻ mặt hãi nhiên thất sắc, lão giả nội tâm run rẩy nhìn chằm chằm Thiên Kiếm. Đã bao lâu rồi lão chưa được cảm nhận cảm giác đáng sợ như vậy. Đó là cỗ cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có, cảm giác được hơi thở tử vong cách lão gần trong gang tấc, tựa hồ tử thần đã kề dao lên cổ lão. Thanh kiếm này… quá đáng sợ.

- Ngươi không có tư cách chạm vào nó!

Nhìn lão giả vô tri, Hoàng Thiên lạnh lùng cười, nói ra. Sau đó cánh tay hắn khẽ vẫy, Thiên Kiếm liền run lên như đáp trả, rồi phá không bay trở về trong bên hắn. Một sát na này, thân thể hắn điên cuồng biến hoá, không đầy một giây sau liền tiến vào trạng thái Âm Dương Ma Thần Đạo.

Đối chiến cùng lúc ba cái cường giả Sinh Thần, hắn không còn cách nào khác ngoài việc tiến vào trạng thái chiến đấu mạnh nhất của bản thân.

Chỉ thấy một cái thái cực đồ khổng lồ chớp mắt bao phủ phương viên mấy chục mét, toả ra khí tức cường đại khiếp người. Cương phong chi khí bạo phát ra, phá nát gần như toàn bộ phòng ốc xung quanh. Cả toà tửu lâu cũng ầm ầm rung động, vang lên tiếng nứt như muốn sụp đổ. Nếu chẳng phải có trận pháp gia trì, chỉ sợ nó đã tan thành trăm nghìn mảnh.

Trạng thái Âm Dương Ma Thần Đạo dưới sự thúc giục của hai viên Nguyên Đan, đã giúp hắn bạo phát ra sức mạnh vượt qua giới hạn của cảnh giới hiện giờ. Cuộc tôi luyện, lúc này đây mới thực sự bắt đầu.

- Cả ba các ngươi... cùng lên đi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 237: Nhất Quan - Nhất Thế Giới

Hoàng Thiên dứt lời, lân phiến toàn thân phát ra quang mang thần thánh. Phù văn huyền ảo đan xen trong từng nhịp thở, bỗng chốc hóa thành màn ánh sáng lưỡng sắc, cả người phóng thích khí tức cực kỳ cường đại. Chỉ một cái vung tay đạp chân, liền có mấy vạn cân khí lực, nếu như không có trận pháp gia trì, tuyệt đối có thể đem toàn bộ tửu lâu đánh nổ.

Khí tức khiếp người của hắn khiến cho ba người kia thật sự kinh ngạc, nhưng lời nói phía sau lại khiến cho họ nhiều hơn là phẫn nộ chi ý. Quá ngông cuồng, chỉ một cái tên tàn phế mà thôi cũng dám buông lời tự đại, muốn một mình đấu với ba người bọn họ.

Duy chỉ có nữ tử là giữ được một chút bình tĩnh, chăm chú nhìn lấy hắn, nghiêm túc hỏi:

- Ngươi rốt cục là ai?

Nàng sở dĩ nghiêm túc, không phải vì chiến lực Hoàng Thiên thể hiện ra, mà là bởi vì biến hoá của Cố Sở khi nãy. Cỗ khí tức khủng khiếp đó dù chỉ thoáng qua, nhưng vẫn khiến cho nàng cảm thấy rất bất an. Nếu quả thực đó là một cao thủ tuyệt thế, chỉ sợ các nàng hôm nay lành ít dữ nhiều.

- Là người mà các ngươi chọc không nổi!

Thanh âm của Hoàng Thiên một lần nữa nhẹ nhàng vang lên, khiến cho cả ba người thật sự nổi giận. Nhưng bọn họ còn chưa kịp buông lời phản bác, Hoàng Thiên đã không nể tình công kích

tới.

- Thứ không biết sống chết.

Cả lão giả cùng trung niên nam tử đều lộ ra sát cơ, quát to một tiếng. Trước thế công của Hoàng Thiên, hai người bọn hắn cũng không chút sợ hãi mà lao người tới, lần lượt đánh ra công kích của bản thân mình.

- Oành! Rầm…

Năng lượng hỗn loạn như bão táp điên cuồng gào thét, công kích của Hoàng Thiên như sóng lớn vỗ bờ, vậy mà khi giao phong liền trực tiếp bị đánh nổ, hóa thành vô tận mưa ánh sáng, cuốn ngược về phản phệ chính bản thân hắn.

Va nổ liên tiếp ba cái vách tường, Hoàng Thiên mới có thể miễn cưỡng dừng lại. Đưa tay lau đi vết máu vừa mới trào ra trên bả vai, trong lòng hắn bắt đầu có đánh giá sơ bộ về chiến lực của đối phương, nét mặt cũng trở nên trịnh trọng. Đây là một cuộc chiến không hề cân sức, ba người này đều rất mạnh mẽ, mỗi một cái đều có chiến lực vượt qua phạm vi mà hắn có thể đối kháng.

Dù cho hắn tiến vào trạng thái Âm Dương Ma Thần Đạo, lại nắm trong tay Thiên Kiếm khiến thực lực tăng lên không chỉ vài lần, nhưng tu vi cũng chỉ dừng lại tại Nguyên Đan viên mãn, làm sao có đủ khả năng đối chiến với Sinh Thần cao thủ. Nếu chẳng phải có Cố Sở trợ trận ở đằng kia, chỉ sợ hắn đã sớm co giò bỏ chạy, há lại dám ở đây lấy ba cái cao thủ làm đối tượng thí luyện cho bản thân mình.

Không có ý định lui bước, Hoàng Thiên rất nhanh lại cùng ba người bọn họ lại lâm vào đại chiến. Đã đánh đến mức này, cả hai bên đều không có chút nào lưu thủ, tiếng nổ vang rền không dứt, mấy tầng lầu lân cận đều đã bị xuyên thủng vỡ nát, chỉ thiếu đi về hướng sụp đổ.

Lão giả thân thể huyễn hoặc hư vô, bất chợt vọt tới phụ cận Hoàng Thiên, ác liệt ra tay. Một cú công kích không chút nào lưu tình phách xuống, đem thân thể của hắn đập ngược xuống dưới nền, liên tiếp xuyên thủng tới tận đại sảnh lầu một.

Máu tươi ngày càng chảy mạnh, nhưng những cơn đau dữ dội lại khiến cho Hoàng Thiên trở nên tỉnh táo vô cùng. Hít vào một hơi thật sâu, hắn lần nữa lẳng lặng cảm nhận lấy phương vị của kẻ thù, bày ra tư thế phòng ngự cao nhất. Lão giả này pháp môn rất tà dị, đem khí tức ẩn tàng đến đáng sợ, khiến cho hắn hầu như không thể cảm ứng ra được vị trí của lão.

Lông tơ lần nữa dựng lên, sát khí lành lạnh ập tới khiến hắn giật mình, Thiên Kiếm không chút do dự vòng về, đâm ra một chiêu Nhất Kiếm Diệt Chân Tâm.

- A… phanh… phanh.

Tiếng kêu đau đớn bất chợt vang lên, kéo theo ngay sau đó là tiếng va chạm nổ lớn. Tên nam tử trung niên vốn đang cẩn thận tiếp cận hắn, bỗng nhiên sắc mặt tái đi tràn đầy khủng hoảng, tựa như vừa bị một lưỡi kiếm vô hình chém ngang qua cổ, lộn ngược về sau.]

- Không tốt…

Còn chưa kịp vui mừng vì đẩy lui được nam tử trung niên, trong lòng Hoàng Thiên chợt hô lên hoảng sợ. Thiên Kiếm trong tay nhanh chóng đảo ngược về chắn ngang trước cổ. Chỉ nghe một tiếng phanh thật lớn, nơi tay hắn truyền đến từng hồi run rẩy. Vùng cổ truyền đến một tia đau nhói, rỉ ra vài giọt máu nóng.

Nữ tử kia vậy mà lợi dụng khi hắn ngăn cản nam tử trung niên mà đánh lén, suýt chút nữa đem đầu hắn chặt ra.

- Đùng… oành oành…

Rất quyết liệt, lão giả kia đã sớm chạy tới đằng sau, đôi tay ánh lên hắc khí lạnh lẽo, quất cho hắn bay ngược trở lên mười mấy lầu. Vết máu trên cổ dưới lực lượng công kích này mà toác ra, máu nóng đỏ tươi chảy dài trên lân phiến hắc sắc.

Không có thời gian đi để ý tới vết thương, tinh thần của Hoàng Thiên lần nữa phát ra, tỉ mỉ cảm ứng lấy phương vị của kẻ thù. Không những thế, cảm giác của hắn cũng được đẩy lên đến cực hạn, đem toàn bộ tâm trí đi cảm nhận lấy biến hoá của thế giới xung quanh.

Những lý giải huyền diệu của pháp mô Tâm Nhãn lần nữa hiển hiện trong tâm trí, khiến hắn chìm sâu vào cảm ngộ.

Vũ trụ vạn vật từ khi hình thành đến nay đều luôn chìm trong vô cùng vô tận những biến hoá, liên miên không bao giờ chấm dứt. Bất cứ thứ gì cũng tự là như thế, cũng phải lấy vận động làm phương thức tồn tại cho bản thân mình. Từ những sự biến hoá của sự vật và hiện tượng nhỏ bé, đến những tiến trình khổng lồ diễn ra trong vũ trụ thời không. Từ những biến hoá đơn giản đến phức tạp, và những biến hoá của thực chất cho đến cả biến hoá của tư duy.

Nói như vậy để có thể biết được, vận động biến hoá chính là quy tắc bất biến trong thiên địa, là biểu hiện cho sự tồn tại của cả vũ trụ này. Sinh linh sinh ra trong vũ trụ, đều không thể nào thoát ra được quy luật đó. Khi mà sinh linh nhận thức được sự vận động của thế giới, chính là nhận thức được bản thân mình.Mà giác quan, chính là một trong những biểu hiện cho sự vận động của sinh linh, biểu hiện cho sự cảm ứng sự vận động của thế giới bên ngoài.

Thị giác để nhìn – chính là nhìn lấy sự biến thiên của ánh sáng.

Thính giác để nghe – chính là nghe lấy sự rung động của vật chất.

Khứu giác là để ngửi – chính là để ngửi lấy sự di chuyển của hương.

Vị giác là để cảm vị - chính là để cảm nhận lấy cảm giác vị.

Xúc giác là để cảm giác – chính là để cảm giác lấy biến động của vật chất bên ngoài.

Mỗi một giác quan nhìn qua có vẻ đều có một đặc tính cùng chức năng khác nhau, nhưng về mặt bản chất, cũng đều là cơ chế cảm nhận lấy sự vận động biến hoá của thế giới.

Hoàng Thiên bắt đầu nắm bắt được những nguyên lý huyền diệu này, tâm trí bỗng nhiên như mở ra, thông suốt hơn trước rất nhiều.

Hắn tuy mất đi thị giác, nhưng vẫn còn những giác quan còn lại. Dụng tâm mà cảm ngộ, hắn bắt đầu cảm nhận được rung động của không khí, rồi đến những biến thiên của vật chất quanh người.

Nhờ vào biến hoá đó, hắn bắt đầu mơ hồ nắm bắt được vị trí công kích của đối phương, thậm chí còn có đôi lúc kịch liệt phản công, phách ra vô tận kiếm khí xán lạn, kinh tâm động phách.

Ban đầu chỉ là những công kích mơ hồ không có đối tượng cụ thể, rồi đến những công kích đánh hụt để đối phương dễ dàng tránh né, và cuối cùng là những công kích chuẩn xác, không thua kém người bình thường chút nào.

Bức tranh trước mắt hắn, ngày càng có nhiều hơn những điểm sáng, những nét vẽ cũng thêm rõ ràng, trở nên sinh động và diễm lệ hơn rất nhiều.

Nhất quan – Nhất thế giới.

Nhất cảm – Nhất thời gian.

Phanh… anh…

Tiếng nổ như kinh lôi, lần đầu tiên trong trận chiến, Hoàng Thiên cảm nhận được chính xác vị trí của lão giả, điên cuồng liên hoàn đáp trả. Từ những cú phách kiếm đơn thuần, đến những chiêu thức mà hắn cảm ngộ ra được trên con đường kiếm đạo, mạnh mẽ đến mức Cố Sở đang quan sát đằng xa cũng phải cảm thấy run sợ.

Trông thấy lão giả vậy mà bị Hoàng Thiên bức lui, nữ tử trong mắt lộ ra dị sắc. Nàng đương nhiên biết rõ pháp môn mà lão giả này tu luyện kinh người cỡ nào. Khả năng ẩn tàng kinh người của lão, đừng nói là tu sỹ bình thường khác, dù cho là nàng cũng khó lòng mà phát giác ra được. Vậy mà tên thanh niên mù này lại có thể chuẩn xác xác định, thực không thể nào mà tưởng tưởng được.

Càng kinh người hơn là, hắn ban đầu liên tục thụ động, bị đánh lén thụ thương hết lần này đến lần khác, vậy mà bây giờ lại có thể sinh sinh đối kháng với công kích của cả ba người, thậm chí còn có thể phản kích một cách tinh chuẩn, tiến bộ này quá mức đáng sợ.

Hắn, dường như đang sử dụng ba người làm đá mài dao.

Công kích bất ngờ của Hoàng Thiên đương nhiên có hiệu quả, lần đầu tiên trong trận đấu hắn bức thương được đối phương. Nhưng là còn không có thời gian để đắc ý, lão giả kia đã nhanh chóng phản đòn, đem hắn đánh bay ngược trở về. Thực lực cánh biệt quá lớn, hắn dù cho có "nhìn" được, vẫn khó lòng mà xoay vần tình thế. Chưa kể, mục đích của hắn cũng không phải là đánh bại ba người này.

- Chết!

Bỗng nhiên cảm giác được đằng sau xuất hiện một cổ lực áp bức thật lớn, tâm trí của hắn nhanh chóng chuyển động, mơ hồ

cảm nhận ra một bóng người đang áp sát.

Hào quang lưu động sáng chói, cánh tay của nữ tử chớp mắt hoá ra vô số dây leo xanh biếc, nơi đầu đằng loé ra bích quang, nhọt hoắt như chiến mâu thượng cổ, mạnh mẽ đâm tới. Quyết tâm giết người của nữ tử đã được đẩy lên cao nhất từ trước tới nay, gần như toàn lực giết ra một chiêu này.

Thực lực chân chính của nữ tử khiến cho Hoàng Thiên có chút thất kinh, thật không ngờ đã vượt ra khỏi phạm vi của Sinh Thần cao thủ. Nàng, vậy mà lại là một cái Hồng Trần cường giả.

- Phập… uỳnh.

Bị đánh lén bất ngờ, lại thêm chênh lệch quá lớn về thực lực, Hoàng Thiên không thể nào tránh thoát cũng như chống đỡ một chiêu này, cứ như thế bị dây theo đâm xuyên qua thân thể, máu tươi rỉ ra tràn đầy lên hắc phiến.

Cả người bị mất đi khống chế, hắn bay đi đến tận vách tường ngoài cùng của tửu lâu mới bị chặn lại, chiến mâu dây leo một mực xuyên qua người, ghim hắn lên trên tường gỗ.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 238: Tình Thế Của Cố Gia

Hoàng Thiên cứ như thế đại bại, thụ lấy trọng thương nghiêm trọng. Khả năng chiến đấu của hắn hoàn toàn bị đánh nát, có chút vô lực buông xuống hai cánh tay. Trạng thái Âm Dương Ma Thần Đạo mất đi ý chí điều khiển, nhanh chóng giải khai về nhân dạng bình thường.

Xuất hiện trước mắt mọi người là một thân thể rách nát thấm đẫm máu tươi, thậm trí trên người còn ghim vào một cái chiến mâu bằng dây leo, thê thảm không thể tả.

Nữ tử thấy Hoàng Thiên còn chưa có chết, sát cơ vẫn như cũ không tan. Cánh tay lần nữa huyễn hoá ra dây leo hình chiến đao, cấp tốc bay tới muốn chính thức kết liễu thanh niên này.

- Chủ mẫu…

Hoàng Thiên gặp nạn, Cố Sở trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng Thiên Phương không có cho phép, lão nào dám ra tay ứng cứu, chỉ biết hô lên vội vã.

Thiên Phương ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn chưa rời Hoàng Thiên, thần sắc vẫn lạnh lùng như trước, nhưng khoé mắt đã sớm đỏ lên. Trông thấy nam nhân của mình đổ máu, lòng nàng sao không đau đớn cho được. Nhưng khi nhìn thấy cái nét quật cường trong hắn, nàng lại không dám ra tay ngăn cản. Nàng biết hắn vì sao lại như thế, vì sao lại cứng đầu ương ngạnh, không tiếc đẩy bản thân đến cận kề cái chết để bức phá.

Là hắn muốn biến cường, là hắn khao khát bản thân trở thành

cường giả. Và không có ai trên thế giới này có thể ngăn cản được hắn, kể cả nàng. Hắn như vậy, không phải là vì ham muốn ích kỷ của bản thân, không phải là vì hắn xem trọng quyền lực vô nghĩa. Mà là vì hắn biết được, chỉ khi trở thành cường giả, hắn mới có tư cách để bảo hộ nàng.

- Phương lão bà… mau cứu phu quân ah.

Tiếng hô ngượng ngùng của Hoàng Thiên bất chợt vang lên, có chút ngắt quãng vì vô lực. Ngẩng cái đầu quá nửa là vết máu về phía Thiên Phương, hắn nhe răng cười ngây ngô.

Lời nói của hắn khiến Thiên Phương thoáng đỏ mặt, có chút trừng trừng nhìn hắn như đang giận dỗi. Nhưng thực ra trong lòng lại đang ngập tràn ấm áp, hạnh phúc đến không nói nên lời. Tên đầu đất này, ngươi rốt cục phải cầu ta rồi sao.

Công kích của nữ tử kia vẫn còn đang chém về phía Hoàng Thiên, nàng lại như không có nhìn thấy, tuỳ ý búng tay một cái. Thế giới dưới một cái búng tay này như lâm vào lay động, đạo vận vô biên vô hạn trong không gian khuếch tán, không những đánh tan dây leo chiến đao của nữ tử, thậm chí chấn cho hai cánh tay của nàng đều vỡ nát, hoá thành vô cùng mưa máu.

Nữ tử bị áp lực đánh tới mà kinh hồn táng đảm, muốn điên cuồng dãy dụa nhưng không cách nào thoát ra, chỉ có thể buông xuôi cho đôi cánh tay vỡ nát, thân thể bay ngược về phía sau. Cũng may là Thiên Phương đối với nàng không hề có sát ý, chỉ là phế đi hai cánh tay đã đánh thương Hoàng Thiên mà thôi.

- Không biết xấu hổ, ai là lão bà của ngươi?

Nhẹ nhàng bay đến bên cạnh Hoàng Thiên, nàng lườm lườm hắn mà nói. Giọng điệu nghe qua có vẻ hờn dỗi, nhưng cánh tay vẫn ôm lấy hắn, sau đó bay trở lại bàn ăn, nơi duy nhất còn chưa có bị đánh sập của tửu lâu này.

- Các ngươi rốt cục là ai?

Trông thấy Thiên Phương chỉ cần búng nhẹ một cái tay liền phế đi nữ tử, lão giả sợ đến đứng cũng không vững, kinh nghi hỏi. Tiểu thư nhà lão tu vi đã sớm đột phá đến cấp bậc Hồng Trần, lại thêm bí thuật cường đại của gia tộc thì dù đối mặt với Vấn Đỉnh sơ kỳ cũng có khả năng trốn chạy. Vậy mà vừa nãy, thiếu nữ kia chỉ tuỳ ý búng tay liền có thể khiến nàng vô pháp chống cự, làm sao lão không hoảng sợ cho được.

- Ngươi không có tư cách biết.

Cố Sở lạnh lùng nhìn về phí lão giả này, bàn tay bỗng nhiên xoè ra. Một cỗ lực lượng bất chợt ngưng tụ trong không trung, như hoá thành một cái bàn tay vô hình, túm lấy cả ba người kéo về phía bên này.

Quá mạnh mẽ, không có tư cách dãy dụa, cũng không thể nào chống cự. Cả ba người như ba con kiến bị đóng băng, cứ thế lết trở về vị trí bàn ăn.

- Các ngươi muốn làm gì?]

Lão giả mặc dù hoảng sợ trước thực lực của đối phương, nhưng ngữ khí vẫn mang trong đó sự cao ngạo tự đại. Thân phận của lão và nữ tử kia rất không tầm thường, đối phương lại mạnh hơn nữa thì lại như thế nào. Chỉ cần đụng tới tính mệnh của hai người, cả Tuyết Vũ đại lục này sẽ không có chốn cho bọn hắn dung thân.

- Hiện tại là ta hỏi các ngươi, không phải các ngươi hỏi ta.

Bị thái độ của lão giả làm cho khó chịu, Cố Sở lạnh lùng vung tay giáng xuống một cú tát vào mặt lão giả, lạnh lẽo nói ra.

- Ngươi muốn chết.

Bị lăng nhục như thế, lão giả kia nhất thời giận giữ, không biết thi triển bí thuật gì mà có thể thoát được giam cầm của Cố Sở, chớp mắt ẩn mình vào không gian, sau đó điên cuồng xuất kích đánh lén.

Cứ như là từ hư không hình thành, công kích mang theo hàn khí lạnh lẽo chém về vùng đầu Cố Sở, không chút nào lưu tình. Nhưng lão không có cơ hội đắc ý, công kích khi tới gần tựa hồ như bị một bức tường khí lãng ngăn lại, không thể nào vượt qua thêm nữa.

Ngay sau đó không khí bốn phương như vặn vẹo, năng lượng dần lâm vào trạng thái mất kiểm soát, nổ ầm một tiếng nổ tung như sấm động. Thân hình của lảo giả loạng choạng lui về sau, ôm lấy hai bàn tay đã nát bươm thành trăm mảnh, hận ý điên cuồng.

Lão còn không biết được rằng, Cố Sở đây là đang nương tay, nếu không không chỉ đơn giản là hai bàn tay như thế.

- Các ngươi sẽ phải hối hận sớm thôi.

Nữ tử kia sắc mặt âm trầm, trông thấy Cố Sở dễ dàng đả bại thủ hạ của mình lại không có gì ngạc nhiên, lành lạnh nói.

- Tiểu nha đầu, ngươi là đang nghĩ tới Nhiếp Gia, hay là Nhiếp Kinh Kỳ sẽ trả thù giúp ngươi sao?

Cố Sở nhếch môi cười, một lời vừa ra liền khiến cho cả thiếu nữ và lão giả tỏ vẻ kinh hoảng. Đối phương hoá ra đã sớm biết rõ thân phận của bọn họ, vậy mà còn dám ra tay không kiêng nể như vậy, chẳng lẽ thật không sợ Nhiếp Gia bọn họ hay sao?

- Ngươi giết ta, gia tộc sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Sỹ khí không được phép giảm, nữ tử vẫn cắn răng quật cường, trong ánh mắt tràn đầy oán niệm. Nàng dĩ nhiên không tin Cố Sở dám đắc tội Nhiếp Gia. Lão già này biểu hiện ra thực lực mặc dù

mạnh mẽ, nhưng nếu so với cha nàng còn lâu mới có tư cách làm đối thủ. Lại thêm Nhiếp Gia hậu thuẫn đằng sau, chỉ cần nàng có mệnh hệ gì, lão tuyệt đối không có đường sống.

- Ha ha! Ta mới rời đi có vài năm, khí phách của Nhiếp Gia càng thêm lớn ah. Còn dám không bỏ qua cho ta?

Cố Sở cuồng tiếu cười, thanh âm mang theo vài tia châm biếm. Nhiếp Gia này với Cố Gia của lão đều là cự đầu thế lực, chênh lệch lực lượng không đáng bao nhiêu. Đều là một loại thế lực đặt lợi ích gia tộc lên hàng đầu, chỉ cần không phải xung đột lợi ích quá lớn, hai bên chắc chắn sẽ không bao giờ xung đột. Mà thân phận của lão tại Cố Gia chính là ở tầng thứ cao nhất, so với gia chủ càng cao hơn một bậc. Chỉ là giết một hai tên hậu bối mà thôi, há lại sợ Nhiếp Gia trả thù.

Chưa kể, lão hiện tại đã là Quy Nguyên bước thứ nhất cường giả, phóng mắt khắp đại lục này chính là chí cường giả đỉnh tiêm, gần như vô địch. Nhiếp Gia còn chưa có tư cách uy hiếp đến lão.

- Không biết sống chết, đợi đến khi cha ta chạy tới, để xem ngươi còn dám buông lời ngông cuồng? Lúc đó, dù cho ngươi có quỳ xuống nhận tội, ta cũng phải khiến cho ngươi sống không bằng chết.

Thái độ xem thường của Cố Sở khiến cho nữ tử giận giữ, nhưng không thể làm gì được, chỉ đành nghiến răng buông lời ác độc.

Cố Sở sẽ sợ sao? Không, chỉ là một cái đứa nhóc miệng còn hôi sữa mà thôi, lão là khinh thường cùng nàng nhiều lời. Trực tiếp bỏ qua nữ tử, lão cách không kéo tên trung niên nam tử lại trước mặt mình, híp mắt hỏi:

- Ngươi là người của Cố Gia?

Một màn xảy ra từ đầu tới giờ, tên nam tử trung niên đều đã thu vào trong mắt. Nội tâm đã sợ đến không nói nên lời, tái nhợt nhìn lấy Cố Sở, hắn lắp bắp trả lời:

- Không… không… ta là người của Cao Gia.

Cố Sở bất ngờ, tại sao lại là người của Cao Gia?

Cao Gia cũng là một siêu cấp cự đầu trên Tuyết Vũ đại lục như Cố Gia. Chỉ là giữa hai gia tộc này xưa nay thường hay xảy ra tranh đấu lợi ích, cho nên luôn đặt ở thế đối đầu lẫn nhau.

Cao thủ Cao Gia xuất hiện tại U Châu thành, lại có nhiệm vụ bảo hộ con cháu của Cố Gia khiến lão có chút âm trầm, hồi sau mới bắt đầu thông suốt, khẽ cười lạnh. Đám không biết sống chết này, lại dám bắt tay cùng Cao Gia để tranh quyền đoạt vị, có khác nào hai tay dâng Cố Gia cho kẻ địch?

- Cánh tay của Cao Gia các ngươi vươn ra cũng thật dài, chuyện nội bộ của Cố Gia cũng dám xen vào, quả thực là chán sống.

Cố Sở nổi giận để cho bầu không khí nhất thời trở nên căng thẳng cực độ. Nữ tử kia thấy Cố Sở lại hỏi chuyện của Cố Gia, tựa như không biết gia tộc này kinh biến, trong lòng không khỏi nổi lên suy đoán.

Cố Gia biến cố đã xảy ra mấy năm nay, trên khắp đại lục có ai là không biết? Nhất là ở cấp bậc cường giả như Cố Sở này, tuyệt đối không thể không biết tới. Trừ khi.

Nghĩ tới đây, thân hình của nữ tử chợt run lên, ánh mắt nhìn vào Cố Sở tràn đầy hoảng sợ.

- Ta… ta nghe nói là Cố Gia tứ tổ chạy tới cầu Cao Gia ủng hộ, còn bỏ ra một cái giá không nhỏ mới lôi kéo được các lão tổ Cao Gia đồng ý.

Nam tử trung niên run rẩy, ngần ngừ một hồi mới tiếp tục nói. Lời của hắn khiến cho Cố Sở cau mày:

- Cố Gia tứ tổ trước đây chẳng phải luôn một mực ủng hộ Cố Hùng nhân mạch ư? Tại sao lại trở mặt, ngược lại còn phải chạy tới cầu Cao Gia các ngươi?

Tứ tổ trong lời nói của nam tử trung niên không ai khác chính là một trong chín vị lão tổ của Cố Gia, địa vị so với Cố Sở còn cao hơn một bậc. Quan hệ giữa hai người mặc dù không tính là thân thiết, nhưng cũng không có đối nghịch, ngược lại trước đây còn cùng nhau đứng bên phe của huynh trưởng, ủng hộ Cố Hùng làm gia chủ. Không nghĩ hiện tại đã trở mặt, thậm chí không tiếc buông xuống danh dự chạy tới cầu cạnh Cao Gia.

- Đó là chuyện của năm năm về trước, hiện tại Cố Gia tứ tổ chỉ sợ căm thù Cố Hùng đến tận xương tuỷ, hận không thể đem hắn giết chết đi.

Nam tử trung niên liếc nhìn Cố Sở, thấy lão có vẻ hoài nghi thì vội vàng nói ra.

Cố Sở lông mày càng thêm nhíu chặt, ẩn hiện ra vài tia giận giữ. Rốt cục là vì lý do gì mà có thể khiến cho tứ tổ điên cuồng như vậy, thậm chí bỏ qua cả lợi ích gia tộc mà lôi kéo Cao Gia? Mấy lão tổ khác thì sao, chẳng nhẽ đều cùng nhau ủng hộ hắn?

Càng tìm hiểu tình hình, Cố Sở càng có cảm giác mọi chuyện này không đơn giản chút nào. Dường như đang có một thế lực vô hình nào đó ẩn núp đằng sau, can thiệp vào mọi chuyện.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 239: Kỳ Phùng Địch Thủ

Thời gian thấm thoát trôi qua, Cố Sở từ miệng của nam tử trung niên biết thêm càng nhiều tin tức. Cảm giác có thế lực núp sau màn thao túng càng thêm mãnh liệt, lão nhất thời lâm vào trầm tư suy nghĩ.

Tình thế của Cố Gia hiện tại dường như phức tạp hơn lão tưởng rất nhiều, không chỉ có Cao Gia chen vào ở ngoài sáng mà còn có cả bàn tay của Nhiếp Gia ở trong tối. Cố Gia, Cao Gia, Nhiếp Gia đều là siêu cấp cự đầu của Tuyết Vũ, so với mười đại thế lực của Thiên Nguyên như Bạch Gia, Trần Gia không thua kém chút nào.

Kẻ có thể ẩn mình thao túng đại cục, khiến cho ba gia tộc lớn này tranh đấu chỉ sợ không đơn giản. Chí ít, tiềm lực của chúng phải vượt trên cả ba gia tộc. Lão nghĩ mãi mà không ra, rốt cục là thế lực nào có đủ khả năng làm ra chuyện này. Chẳng lẽ là… Ma Thần Hoàng Thiên Trailer

Nghĩ đến đây, nét mặt già nua của lão bỗng biến sắc, hiển hiện ra vài tia kinh nghi. Nếu quả thực là bọn chúng, lần này lão muốn can thiệp vào chuyện của Cố Gia sẽ không hề đơn giản, thậm chí có thể phải trả một cái giá không nhỏ.

Tồn tại có thể khiến một chí cường giả như lão phải cũng phải e dè, không cần nói cũng có thể đoán được vô cùng khủng bố.

- Chủ nhân… bọn hắn đối với ta còn có chút tác dụng, có thể…

Cố Sở mặc dù kinh nghi, nhưng khi nhìn về phía hai người

Hoàng Thiên và Thiên Phương, chẳng hiểu sao ánh mắt lại trở nên kiên định vô cùng. Đối phương dù mạnh, nhưng lão cũng không phải quả hồng mềm, một khi xảy ra xung đột, còn chưa biết hươu về tay ai. Huống chi, lão không phải chỉ có một mình mà còn có chỗ dựa đằng sau. Có bọn họ tại, dù cho trời cao kia có sập xuống, lão cũng không lo lắng.

Có chút đắn đo mở lời, lão rất cẩn thận quan sát lấy ý tứ của Hoàng Thiên. Tên nam tử trung niên và lão giả này thân phận mặc dù không tính là gì, nhưng cũng biết được chút ít nội tình. Lão mới từ Thiên Nguyên trở về, thứ cần nhất chính là thông tin, cho nên muốn lưu bọn họ lại để tra hỏi cặn kẽ.

Riêng nữ tử này ban đầu lão vốn là không có nhận biết, cho tới khi nàng thi triển ra thanh đằng lão mới ngờ ngợ nhận ra, vậy mà lại là cháu gái của Nhiếp Y Giang, một người bằng hữu cũ của lão hồi trăm năm trước, cho nên không nỡ xuống tay.

Chỉ là ba người này khi nãy đắc tội Hoàng Thiên, lão làm sao dám tự ý định đoạt đây. Hoàng Thiên mà muốn bọn họ chết, cho lão mười cái lá gan cũng không dám trái lời. Đừng nói là một cái cháu gái, dù cho đích thân Nhiếp Y Giang tại đây, Hoàng Thiên muốn hắn chết lão cũng không do dự mà ra tay. Bởi vì đối với lão hiện giờ, chủ nhân chính là thần, chính là tín ngưỡng duy nhất của cuộc đời.

- Ta sắp tới hẳn sẽ bế quan một đoạn thời gian… ngươi xem đó rồi tự quyết định đi thôi. Nhớ cẩn thận một chút, ngươi mặc dù đã Quy Nguyên, nhưng thế giới này vẫn có một số tồn tại không nên chọc vào, hiểu chứ?

Cố Sở mặc dù không nói hẳn ra, nhưng ý tứ đã rõ ràng như vậy, Hoàng Thiên là người thông minh, làm sao không nhìn ra cơ chứ. Nhờ Thiên Phương đỡ mình dậy, hắn ho nhẹ vài tiếng, sau đó mới hướng về phía Cố Sở dặn dò.

Cuộc ác chiến hôm nay, hắn mặc dù thụ thương thê thảm, nhưng thu hoạch càng thêm khổng lồ. Thế giới quan trong hắn bắt đầu có những chuyển biến to lớn, khoảng cách đến cánh cửa Thiên Nhãn càng thêm gần rồi. Lúc này đây, hắn chỉ muốn nhanh chóng bế quan đột phá, đem hai mắt của mình phục hồi thị giác.

Cố Sở nghe Hoàng Thiên cho phép mình toàn quyền quyết định thì mừng rỡ, vội vàng cúi đầu đáp ứng. Chủ nhân chuẩn bị bế quan, sắp tới chẳng phải thế gian mặc lão tung hoành hay sao. Biến hoá của Cố Gia sớm đã khiến lão nóng như lửa đốt, hận không thể chạy về quậy banh một trận ra trò. Đây chính là cơ hội, chính là lúc lão thể hiện bản thân a.

- Lũ sâu mọt đáng chết cũng dám đục khoét vào Cố Gia, các ngươi sẵn sàng đón nhận lửa giận của ta đi.

Trong đầu như cháy lên lửa rực, Cố Sở hét lên trong lòng, rồi bỗng nhiên ngửa mặt cười lớn. Đã đến lúc lão thân chinh đi dẹp loạn rồi.

Hoàng Thiên nghe thấy tiếng cười đắc ý của lão, lại "nhìn" thấy vẻ mặt hừng hực khí thế đó, sắc mặt không khỏi đen lại. Tên thuộc hạ này theo hắn cũng đã hơn sáu năm, trước đây còn bình ổn trầm tĩnh hơn người, sao bây giờ lại có vẻ như biến hoá, yêu thích trang bức cùng quậy phá hơn thì phải. Lão là học tập từ đâu ra cái thói xấu này vậy?

Còn phía bên kia, ba người nghe thấy Cố Sở có ý lưu lại mạng sống cho mình, sắc mặt đều ánh lên sự phức tạp. Mặc dù không biết lão sẽ làm gì, nhưng chí ít giữ được mạng sống vẫn là tốt nhất. Chỉ cần giữ được mạng, liền có cơ may trốn thoát và phục thù.

Nhưng mà cuộc đời đâu phải lúc nào cũng được như ý nguyện, ngay tại thời điểm họ dấy lên hi vọng, lời nói của Hoàng Thiên liền vang lên như tiếng thiên lôi oanh tạc. Đem toàn bộ nhận thức,

ý định, suy tính đều đánh tan thành bụi khói.

Bởi bọn họ nghe thấy được thiếu niên kia nói, Cố Sở đã Quy Nguyên.]

Đúng vậy, không phải cường giả Vấn Đỉnh thông thường, mà là Quy Nguyên chí cường giả, tồn tại đỉnh cao của cả thế giới này.

Nhất là nữ tử kia, nàng lúc này tựa như mất hết sinh lực, ánh mắt thẫn thờ nhìn lấy Cố Sở, khoé miệng không ngừng lẩm bẩm hai từ Quy Nguyên. Vừa nãy nàng còn rất tự tin, thậm chí còn khinh thường Cố Sở. Bởi vì nàng biết sau lưng mình có phụ thân chống đỡ, có siêu cấp cự đầu bao bọc. Chỉ cần Cố Sở dám làm gì nàng, lão chắc chắn sẽ phải hối hận, chắc chắn sẽ không có chốn dung thân.

Nhưng mà bây giờ, nàng mới biết suy nghĩ của mình là ngây thơ và buồn cười đến nhường nào. Đối phương sẽ phải trả giá sao? Không, chính Nhiếp Gia các nàng mới là đối tượng phải trả giá, trả giá cho những hành động ngu ngốc của nàng ngày hôm nay.

Cố Sở không có để ý đến trạng thái kinh hãi của ba người, mà cúi đầu về phía Hoàng Thiên xin phép cáo lui, sau đó mang theo họ rời đi khỏi tửu lâu. Chủ nhân đã cho lão quyền tự quyết mọi chuyện, đương nhiên phải nhanh chóng đi làm.

Người thân đang gặp nguy, lão vội vàng cũng là điều dễ hiểu. Chưa kể, lần này Hoàng Thiên bế quan để chữa trị hai mắt, một khi hắn trở về, chính là thời điểm bọn họ phải xuất phát đến Khương Gia. Nếu đến lúc đó lão còn chưa giải quyết xong mọi chuyện, làm trễ nãi thời gian của hắn thì làm sao lão gánh vác được đây.

…

Hai ngày sau.

Đây là một vùng không gian mơ hồ không rõ, sương trắng lập lờ trôi đi khắp chốn, ẩn ẩn phát ra từng tia khí tức thần thánh. Loại khí tức này cực kỳ quỷ dị, lúc có lúc không khiến con người ta không thể nào mà nắm bắt. Thế giới chung quanh, cũng vì đó là hư hư thực thực, không thể nào phân định rõ ràng.

Hoàng Thiên một thân bao phủ bởi hắc y, tóc trắng tuỳ ý xoã ngang vai, lăng không đứng giữa không gian.

Lẳng lặng không biểu lộ cảm xúc, hắn tự mình cảm nhận lấy bốn phương biến hoá, tựa như đang chờ đợi thứ gì. Hắn vốn là đang bế quan đột phá cảnh giới Thiên Nhãn, làm sao lại có thể xuất hiện ở chốn này? Và hắn, đang đợi chờ ai?

Chẳng phải chờ quá lâu, phía trước hắn không xa, sương trắng bỗng nhiên lâm vào biến hoá. Tự hư không trống vắng, chẳng hiểu sao lại xuất hiện lớp lớp điểm sáng, nhanh chóng ngưng tụ thành một cái bóng người.

Đó là một cái nam tử thanh niên cao lớn, dù không tính là vạm vỡ cường tráng, nhưng vẫn phát ra uy thế chí cường. Toàn thân hắn vận lấy y phục trắng noãn như tuyết, làm nổi bật lên mái tóc đen dài. Mái tóc này của hắn không có trang sức tô điểm, cũng không có kiểu cách khác biệt gì, chỉ tuỳ ý buông xoã, nhưng mà… đẹp đến lạ thường.

Chiếu theo thường thức, chỉ cần nhìn thấy vóc dáng cùng mái tóc này của hắn, không cần nhìn thêm cũng đoán được hắn chắc chắn là một nam tử anh tuấn, khí độ hơn người.

Nhưng là khi nhìn thấy khuôn mặt của hắn, tất cả mọi thường thức đều như sụp đổ. Bởi khuôn mặt của hắn rất khủng khiếp, một khuôn mặt không có tai, không có mắt, không có mũi, mà chỉ có một khoé miệng đỏ lòm như được nhuộm từ máu tươi, lúc nào cũng nở ra một nụ cười dữ tợn.

Hắn không ai khác, chính là kẻ từng khiến cho Hoàng Thiên hai lần ăn thiệt thòi không nhỏ, thậm chí là đại bại thê thảm - Vô Diện Nhân.

Sự xuất hiện của Vô Diện Nhân nhất thời khiến cho thế giới mờ ảo này lâm vào biến hoá. Sương trắng chậm rãi vờn quanh, nhanh chóng ngưng tụ thành hai luồng khí lãng, quấn lấy quanh thân bọn hắn.

Hai người đứng đối diện với nhau, tựa như hoá thành hai thái cực đối nghịch hoàn toàn. Không chỉ riêng khí tức hay ngoại hình, mà ngay cả tư duy tính cách cho đến số mệnh gia thân cũng vậy, đều làm bật lên ở nhau nét khác biệt, đối nghịch gay gắt.

Một kẻ tràn đầy sinh cơ, một kẻ ngập trong tử khí. Một kẻ y phục đen tóc trắng, một kẻ y phục trắng tóc đen. Một kẻ sống trong nỗ lực cùng phấn đấu, một kẻ chìm trong oán khí cực cùng và hận thù.

Nếu như có điểm chung nổi bật nhất giữa bọn hắn, chính là cả hai người đều không có mắt.

- Hoàng Thiên… đã lâu không gặp.

Nhếch lên đôi môi máu, Vô Diện Nhân mỉm cười lên tiếng. Lời nói như mang lên vài tầng thâm ý.

Hoàng Thiên nghiêng đầu, cảm nhận lấy những biến hoá của người thanh niên này, nhàn nhạt trả lời.

- Tiên Đạo Thể… Hoá Ma Thần, ngươi rốt cục thành công, chúc mừng ngươi.

Đã trôi qua năm năm kể từ khi xảy ra trận chiến trong linh hồn huyết mạch, bọn hắn lần nữa gặp lại nhau. Trận chiến năm đó, Hoàng Thiên vì quá mức ỷ lại vào Ma Thần Huyết Mạch, bị Vô Diện Nhân đánh cho đại bại, để cho đối phương giành được tư

cách sở hữu huyết mạch vô thượng của mình.

Năm năm trôi qua, không nghĩ được kẻ này đã thành công đồng hoá, hoàn thành tiến trình Tiên Đạo Thể - Hoá Ma Thần, hoàn toàn đạt được Ma Thần huyết mạch.

- Ồ! Đừng nói với ta những lời không thật lòng như thế. Đó là một tật xấu của con người, ngươi không nên học theo chút nào.

Khẽ lắc nhẹ đầu, Vô Diện Nhân nhếch môi cười nhẹ. Nội dung lời nói tràn đầy ý châm biếm, nhưng chất âm lại rất chân thành, khiến cho người ta không khỏi có cảm giác tin tưởng.

- Ngươi hận loài người như vậy, mà không biết được lời của ta là mang hàm ý trái ngược hay sao?

Hoàng Thiên không nhanh không chậm đáp lời, giọng điệu tràn đầy sắc bén. Hắn xưa nay rất hiếm khi cùng người tranh đấu miệng lưỡi, nhưng đối với Vô Diện Nhân lại khác. Người này, luôn tạo cho hắn một cảm giác đối nghịch sâu sắc, không thể nào mà dung hoà.

- Ha ha! Không tệ. Ngươi so với con người, lòng dạ càng thêm sâu, ta thích.

Vô Diện Nhân nghe hắn nói, bỗng nhiên phá lên cười. Một tiếng tán thưởng, lại chẳng khác gì đang mỉa mai hắn, rất khó để mà lọt tai.

Hoàng Thiên nhẹ cười, từ chối cho ý kiến. Hắn từ xưa tới nay, chưa bao giờ tự nghĩ mình là người tốt. Lòng dạ âm hiểm thì đã sao? Chỉ cần bảo vệ được bản thân và người mình muốn bảo vệ, dù cho phải nhập ma, hắn cũng dám làm.

Dường như không muốn nhiều lời cùng đối phương nữa, hắn bỗng nghiêng đầu bày ra tư thế mời, nhàn nhạt lên tiếng:

- Ra tay đi.

Hắn thẳng thắn như vậy, nhất thời khiến cho Vô Diện Nhân có chút ngạc nhiên:

- Ngươi không thắc mắc tại sao ta lại tới ư?

Hoàng Thiên lạnh lùng cười:

- Chẳng phải là vì cướp đoạt Tâm Nhãn hay sao. Tới đi, để cho ta xem xem năm năm này, ngươi có thể phát huy Ma Thần huyết mạch đến mức nào.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 240: Phản Bội

U Châu Thành một ngày giữa tháng năm, chiều tà đỏ rực. Mặt trời lặn xuống phía Tây đại lục, phóng ra từng tia nắng cuối ngày, yếu ớt mơ màng nhưng cũng không kém phần mỹ lệ. Những toà kiến trúc khổng lồ in lên mình hai sắc thái đối nghịch, nửa đỏ nửa đen, sáng tối đan xen.

Hắc Ngục, là một trong những khu vực trọng địa của Cố Gia, hộ vệ sâm nghiêm khủng bố. Không chỉ được bảo vệ bởi lớp lớp trận pháp điệp gia, mà còn có rất nhiều vệ binh canh gác. Cứ mỗi năm mét sẽ có một người trang bị đầy đủ đứng trấn, sắc mặt nghiêm trang cao độ.

Trên thân bọn hắn như có như không toả ra khí tức cường đại, đến người yếu nhất cũng phải đạt tới Sinh Thần cảnh giới. Cấp độ phòng vệ như thế này, dù cho Vấn Đỉnh cường giả thông thường muốn mạnh mẽ trốn thoát cũng không phải là chuyện dễ. 00:07 01:48

- Két… két…

Không gian vốn vô cùng tĩnh mịch, cánh cửa sắt cổ xưa nơi cửa ngục bỗng nhiên như bị người đẩy ra, vang lên tiếng ma sát đinh tai nhức óc. Năm cái bóng người từ bên trong ngục khẩn trương đi ra, ngó trước nhìn sau thập phần thấp thỏm. Trên thân tất cả năm người bọn hắn đều được bao trùm bởi áo choàng đen phủ kín lên tận đầu, không nhìn rõ khuôn mặt.

Loại đội hình như thế này, lại từ trong ngục giam đi ra thì

chẳng cần suy nghĩ cũng có thể đoán được, bọn hắn chắc chắn có gì đó khuất tất. Nhưng mà kỳ lạ là tất cả vệ binh đều như không có trông thấy, một mực đứng im tại vị trí của mình. Duy chỉ có trưởng đội là có chú ý, nhanh chóng đi tới trao đổi với năm người đó một hồi, sau đó để mặc cho họ ly khai nơi này.

Khi mà bóng dáng của bọn họ khuất sau con đường đá, tên trưởng đội sắc mặt đột nhiên chuyển biến, khoé môi chợt nở một nụ cười lạnh lẽo. Rút ra lưỡi kiếm, hắn không chút do dự tự đâm vào bắp chân mình, sau đó hướng lên trời mà rống lớn:

- Có kẻ cướp ngục…

Thanh âm của hắn như thiên lôi cuồn cuộn, không chỉ vang vọng khắp Hắc Ngục, mà còn lan sang tận những khu vực phụ cận của Cố Gia, khiến cho rất nhiều người biến sắc.

- Oành!

Ngay sau tiếng hét, bên trong Hắc Ngục bỗng nhiên vang lên tiếng nổ rung trời. Toàn bộ trọng địa của Cố Gia đột nhiên lâm vào dư chấn mãnh liệt, khói năng lượng ngập tràn lên tận ngàn mét. Chỉ thấy nơi cửa ngục lúc này tan hoang một mảnh, toát ra vô tận khói bụi mịt mù.

Đa phần vệ binh không kịp phản ứng, đều bị năng lượng dư chấn đánh cho bay ngược ra xa, máu me đầy mình. Một số kẻ ở xa may mắn không có bị ảnh hưởng, vậy mà không chút do dự rút vũ khí đả thương người bên cạnh. Có kẻ dùng đao chém vào tay đồng đội, có kẻ dùng thương chọc bắp đùi, thậm chí có kẻ tự đập đầu mình vào đá, mỗi người một vẻ.

Chẳng đến năm giây đồng hồ, một đám vệ binh cường đại dũng mãnh đã nhanh chóng biến thành một đám thương binh, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu. Nếu như không có quan sát quá trình, quả thực không thể nào mà đoán được là bọn chúng đang

diễn trò.

- Người đâu… mau mau ngăn cản.

- Tứ đại trưởng lão làm phản cứu đi trọng phạm Cố Hùng, mau bắt lấy chúng.

Đám vệ binh nằm vật vã trên đất, nhao nhao hô lớn như đang rất căm phẫn. Chỉ là, bọn chúng không có lấy một người đuổi theo năm người kia.

- Phản đồ, còn dám chạy trốn?

Không đầy mười giây đồng hồ sau đó, liên tiếp có tám chín đạo thần hồng từ phương xa bay tới. Người nói là một lão đầu cao lớn, sắc mặt băng lãnh toả ra uy nghiêm cực độ, khiến cho toàn bộ đám vệ binh đều có chút kinh hoàng.

Trông thấy năm người mặc áo đen đã chạy tới phương xa, lão gầm lên giận giữ, vươn tay về phía trước mà bóp mạnh một cái. Bàn tay to lớn như đại sơn ầm ầm phách xuống, đem không gian chung quanh của cả năm người đông cứng lại, không thể tiến thêm dù chỉ một bước.]

- Tứ tổ, ngươi đừng quá đáng.

Ngay tại thời điểm mà bàn tay sắp vỗ xuống dưới năm người, bỗng nhiên có một tiếng quát giận giữ vang lên. Lại có một cái lão nhân nữa xuất hiện trong tầm mắt mọi người, vươn tay đem bàn tay hư ảnh của đối phương đánh nát.

Năm người kia thoát chết trong gang tấc, không dám trễ nãi thêm giây phút nào, tung ra mười tám khoả hư không tinh thạch, truyền tống khỏi phiến không gian nơi này.

- Lục tổ, ngươi có ý gì?

Bị người ngăn chặn, Tứ tổ giận tím mặt, nghiến răng nhìn về phía lão nhân mới tới mà quát lên. Lục tổ thân phận tại Cố Gia so sánh còn kém hắn vài bậc, vậy hết lần này đến lần khác muốn cùng hắn đối nghịch, thật là muốn chết.

Lục tổ ngự không đứng đối diện với Tứ tổ, ánh mắt nổi lên lửa giận, không chút chịu thua kém nói ra:

- Ý gì? Ngươi đường đường là Vấn Đỉnh điên phong cường giả, một chiêu toàn lực như thế chẳng phải muốn lấy mạng chúng nó hay sao?

Tứ tổ nghe vậy thì lạnh lùng cười:

- Đám phản đồ mà thôi, giết liền giết, ngươi chẳng lẽ còn muốn bao che cho chúng?

Không ai chịu nhường ai, bầu không khí chợt nổi lên nồng đậm mùi thuốc súng. Lục tổ lửa giận ngày càng khó kiểm soát, gầm gừ nhìn về phía Tứ tổ:

- Mọi chuyện còn chưa có điều tra rõ ràng, lấy đâu ra căn cứ khẳng định bọn chúng là phản đồ? Ngươi vừa nãy ra tay ác độc như thế, ta còn nghĩ là ngươi muốn giết người đổ tội đây?

Nghe lời của Lục tổ nói, Tứ tổ sắc mặt vặn vẹo một hồi, sau đó hoá thành cười gằn:

- Lục tổ, ngươi tốt nhất là cẩn thận lời nói của mình. Bọn hắn nếu không phải là phản đồ, tại sao lại phải bỏ trốn? Đây là có tật giật mình, không dám đối mặt với gia tộc phán xử.

Một lời này của Tứ tổ khiến cho Lục tổ nhất thời nghẹn họng, không biết phản biện lại như thế nào. Đồng thời trong lòng cũng đang gầm thét trách móc đám người của phe Cố Hùng quá ngu ngốc, lại dám cả gan tổ chức cướp ngục, chẳng khác nào tự nhận mình là phản đồ.

Thấy Lục tổ không còn lời nào để nói, Tứ tổ khoé môi nhếch lên nụ cười lành lạnh, hướng về phía sau mà ra lệnh:

- Chấp pháp đoàn nghe đây, Cố Hùng và phe phái của mình cấu kết với kẻ địch phản bội lại Cố Gia, tội danh đã rõ. Từ bây giờ trở đi bọn chúng sẽ là tội nhân của gia tộc, bất cứ ai cũng có quyền xử tử tại chỗ. Nhanh chóng phát lệnh truy nã, tuyệt đối không để cho kẻ nào trốn thoát.

Uy nghiêm của Tứ tổ đương nhiên không tầm thường, lão vừa ra lệnh, mười mấy người trong chấp pháp đoàn liền cúi đầu lĩnh mệnh, nhanh chóng quay người rời đi.

Cố Hùng là gia chủ tiền nhiệm của Cố Gia, lượng người ủng hộ hắn đương nhiên không ít. Thậm chí có cả những nhân vật chủ chốt, nắm quyền hành trọng yếu trong gia tộc. Nếu hành xử không cẩn thận có thể dẫn đến bất mãn rất lớn trong nội bộ, dù cho là các lão tổ ra mặt cũng khó lòng giải quyết.

Bây giờ thì khác rồi, Cố Hùng sợ tội bỏ trốn, không ai còn dám ủng hộ hay bao bọc hắn nữa. Lại thêm có mệnh lệnh từ Tứ tổ, chính là thời điểm thích hợp nhất để tiêu diệt phản đồ.

- Tứ tổ, ngươi làm như vậy là lạm quyền. Chưa thông qua gia tộc xét xử, ai dám đụng tới bọn chúng?

Lục tổ giận đến run người, nghiến răng chỉ tay về phía Tứ tổ mà quát. Trông thấy chấp pháp đoàn đang lĩnh mệnh rời đi, lão rống lên lời thách thức. Thân phận của Cố Hùng không phải là một tộc nhân đơn giản, mà là người đứng đầu cả gia tộc, gia chủ tiền nhiệm. Muốn xét xử tội danh của hắn, không phải một hai câu nói là có thể. Tứ tổ làm như vậy rõ ràng là lạm dụng quyền hạn của mình, vi phạm tộc quy nghiêm trọng.

- Câm miệng, đừng tưởng ngươi được xưng là Lục tổ liền có thể hướng tới ta hô to gọi nhỏ. Chuyện ta quyết định, ngươi còn

không có tư cách xen vào.

Tứ tổ sắc mặt lạnh băng, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Lục tổ. Theo lời nói của lão, Nguyên lực hùng hồn chớp mắt hội tụ trong bàn tay, quăng ra một cái tát. Một cú tát này nhìn qua có vẻ tuỳ ý, nhưng Nguyên lực đã tinh thuần đến đáng sợ, gần như chạm đến ngưỡng cửa Quy Nguyên.

Lục tổ mặc dù cũng là cường giả Vấn Đỉnh hậu kỳ, nhưng so ra còn kém hẳn một đoạn dài, nhất thời bị chưởng lực phách cho khí huyết nhộn nhạo, bạo lui mấy trăm mét về phía xa.

- Tứ tổ, đều là người một nhà, đâu cần thiết phải động tay động chân như vậy.

Hai vị lão tổ động thủ doạ cho không ít người sắc mặt hãi nhiên. Loại cấp độ như bọn họ một khi đại chiến, tuyệt đối là đại kiếp nạn. Cũng may là rất nhanh có người khác can ngăn, là một người vẻ ngoài trẻ tuổi cao lớn, khí tức lẫm liệt.

Người dám can ngăn hai vị lão tổ, đương nhiên thân phận không thể tầm thường được. Đừng nhìn vẻ bề ngoài của hắn như vậy mà nghĩ hắn còn trẻ, tuổi tác thật sự của hắn có lẽ so với Tứ tổ và Lục tổ còn muốn cao hơn không ít.

- Tam tổ, ngươi cũng nhìn thấy rồi đó. Hắn có tôn trọng lão phu sao?

Sự xuất hiện của Tam tổ cũng không khiến cho Tứ tổ kiêng kỵ chút nào, hừ lạnh nhìn về phía Lục tổ, ánh mắt xem thường.

- Ha ha! Ngươi là cái thá gì? Nếu không phải huynh trưởng của ta đang bế tử quan, ngươi dám hống hách như vậy sao?

Lục tổ bị đánh, lửa giận đã cháy đến điên cuồng. Huynh trưởng mà lão nói chính là phụ thân của Cố Hùng, thực lực chí cường, bối phận so với tất cả mọi người ở nơi này càng thêm cao,

là Nhị tổ của Cố Gia.

Trước đây khi Nhị tổ còn chưa bế tử quan, lực ảnh hưởng trong gia tộc là cực lớn. Đừng nói là một cái Tứ tổ, dù cho là Tam tổ cùng Nhất tổ cũng không dám tuỳ tiện đắc tội. Cố Hùng khi đó thân phận gia chủ càng thêm vững chắc, gần như nắm lấy toàn bộ hai phần ba lực lượng của gia tộc.

Không may là hơn năm năm về trước, Ngũ tổ của bọn họ ngao du đại lục bỗng nhiên mất tích. Nhị tổ thân là huynh trưởng của Ngũ tổ, đương nhiên không thể bỏ mặc đệ mình, nhanh chóng chạy đi tìm kiếm. Ai ngờ được người còn không có tìm về, chính bản thân hắn cũng lâm nguy, suýt chút nữa bỏ mạng. Khi trở về Cố Gia liền ngay lập tức bế tử quan, đến nay còn chưa có động tĩnh gì.

Cố Hùng mất đi chỗ dựa từ phụ thân, vị thế nhanh chóng sụt giảm. Lại vướng vào nghi án phản tộc, liền bị Cố Bình phe cánh hạ bệ, bị giam vào Hắc Ngục gần cả một năm trời. Cũng may là thế lực của Cố Hùng không nhỏ, lại có Lục tổ cùng Thất tổ bọn lão một mực ủng hộ, cho nên tạm thời chưa có ai dám đụng tới hắn, mà phải đợi đến khi mở gia tộc hội nghị để xét xử.

Nhưng mà hôm nay liền không xong rồi, phe cánh của Cố Hùng vậy mà dám cả gan cướp ngục, đưa người chạy trốn. Đây chính là tình ngay lý gian, không thể nào mà giải thích.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 241: Bẫy!

- Ngươi nói cái gì?

Râu tóc của Tứ tổ đều như run lên, ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía Lục tổ đã loé ra sát ý. Lục tổ bối phận so ra còn kém lão đến mấy bậc, vậy mà dám không coi lão ra gì. Nếu như trước đây còn có Nhị tổ chống lưng lão phải e ngại một hai, nhưng bây giờ Nhị tổ tự thân khó bảo toàn mà đối phương vẫn dám phách lối với lão, quả thực muốn chết.

Trong nháy mắt nhào tới, Tứ tổ chẳng khác nào một đầu mãnh hổ, đánh về phía Lục tổ không chút nương tay. Không gian bất chợt vang lên hàng loạt tiếng bùng nổ dữ dội, mặt đất rung rinh. Chưa đầy mười lăm phút sau, Lục tổ rốt cục không địch lại được, bị đánh rơi xuống toà kiến trúc nơi xa, máu tươi nhiễm đỏ quần áo. 01:33 01:33

- Tứ tổ, ngươi muốn chết.

Lại là một tiếng rống giận giữ, trên bầu trời bỗng nhiên phát ra công kích cường đại, đem Tứ tổ đang truy kích Lục tổ đánh lui vài chục bước.

Người tới là Bát tổ, cũng chính là đường đệ của Lục tổ và Nhị tổ. Trông thấy ca ca của mình bị người ức hiếp, con mắt của hắn suýt chút nữa sập ra máu. Nhấc theo một cây chiến phủ, hắn bộc phát ra chiến lực cường đại nhất của bản thân, điên cuồng công kích về phía kẻ thù.

- Hừ, các ngươi mới là kẻ đáng chết, khinh mạch chúng ta ít

người hay sao?

Bát tổ xuất hiện, Thất tổ cũng nhanh chóng hiện thân, không ngần ngại tham chiến cùng Tứ tổ. Tứ tổ bị tập kích bất ngờ, đương nhiên phải chịu thiệt thòi. Nhưng lão dẫu sao vẫn là cường giả, so với Lục tổ và Bát tổ càng thêm mạnh mẽ, lại có Thất tổ trợ lực nên nhanh chóng chống đỡ và phản công ngược lại. Bát tổ thực lực so ra còn kém Lục tổ, làm sao là đối thủ của hai người, chẳng mấy chốc đã bị bức lui.

- Dừng tay hết cho ta. Đều đã lớn tuổi, các ngươi làm vậy còn ra thể thống gì nữa?

Khi mà hai bên đã đánh tới mức hỗn loạn, thiếu chút nữa ngươi chết ta sống thì không gian xung quanh bỗng vang lên tiếng quát. Một cái hư ảnh thần thương từ bầu trời phách xuống, như là biển lớn gào thét, khiến lòng người kinh hoàng.

- Oành… oành!

Tiếng nổ rung trời, bốn vị lão tổ vốn đang giao chiến với nhau lúc này đều bay ngược ra ngoài, toàn bộ miệng phun tiên huyết. Một thương kia quá mức mạnh mẽ, gần như đã vô hạn tiếp cận Quy Nguyên bước thứ nhất, không phải thứ mà với tu vi của bọn hắn lúc này có thể chống đỡ.

Chỉ là, mặc dù cả bốn người đều bị đánh bay ngược như nhau, nhưng nếu như có kẻ nào tinh ý liền có thể nhận ra được, Lục tổ và Bát tổ có phần chật vật hơn. Rõ ràng, người tới có thiện ý với phe Tứ tổ và Thất tổ.

Người tới còn ai khác ngoài Nhất tổ của Cố Gia đây.

- Nhất tổ, là bọn hắn động thủ trước.

Bát tổ mặc dù ăn thua thiệt, nhưng lại không tỏ ra sợ hãi chút nào, ánh mắt hằm hằm nhìn về hai người Tứ tổ.

Bốn huynh đệ hắn năm đó vào sinh ra tử, vì Cố Gia lập không biết bao nhiêu chiến công hiển hách, uy thế trong gia tộc thậm chí còn vượt qua Nhất tổ, có ai dám cùng họ ngỗ nghịch đối kháng. Nay huynh trưởng gặp nạn bế tử quan, nhị huynh tung tích không rõ, đám người kia liền trở mặt. Không những không coi họ ra gì, mà còn ra sức chèn ép, khiến vị thế của hai người xuống dốc không phanh. Mất đi vai trò chủ chốt trong gia tộc còn không tính, thậm chí quyền lên tiếng cũng không còn.

- Đủ rồi, chuyện này ta đã biết. Các ngươi trở về đi thôi.

Nhất tổ nhìn về phía hai người Bát tổ, thần sắc có chút phức tạp mở miệng. Bốn huynh đệ của Nhị tổ trước đây rất được lão tán thưởng, nhất là Nhị tổ, là một cái thiên tài vạn năm khó gặp, thậm chí so với lão còn cao hơn một bậc.]

Chẳng qua, đến cảnh giới của lão lúc này, đã sớm không còn quan tâm đến tranh đấu lợi ích trong gia tộc, mà chỉ một đường truy cầu đạo đạo. Đã độ qua tam kiếp, chỉ cần lão trải qua nhất tai nữa liền có thể đạt tới Quy Nguyên bước thứ nhất, thành tựu chí cường giả.

Lần tranh đấu nội bộ này, lão thực ra không muốn can thiệp, nhưng cũng không dám làm ngơ. Dẫu sao, Cố Gia cũng là gia tộc của mình, lão đương nhiên không nỡ nhìn nó suy bại.

Mà với tư cách là một người đứng đầu gia tộc, lão nhìn nhận sự việc dĩ nhiên phải ở góc nhìn khách quan nhất. Khoan hãy nói đến đúng sai, mà nhìn vào lợi ích gia tộc sẽ đạt được. Bốn huynh đệ Nhị tổ mặc dù rất được lão thưởng thức, nhưng tự thân đã khó bảo toàn. Nhị tổ bế tử quan, Ngũ tổ tuyệt tích, chỉ còn hai huynh đệ Lục tổ và Bát tổ làm sao có thể chống đỡ toàn bộ gia tộc đây?

Bên Tứ tổ thì ngược lại, chưa nói tới nhân mạch hùng hậu đằng sau lão, thì riêng thực lực của lão gần đây tinh tiến cũng khiến cho Nhất tổ e dè. So sánh tương quan lợi ích giữa hai bên,

lão không chút do dự lựa chọn ủng hộ phe Tứ tổ.

Có Nhất tổ ra mặt, hai bên không còn dám động thủ nữa, nhưng thái độ vẫn thập phần quyết liệt. Bát tổ ánh mắt lập loè sát ý quét về phía đám người, sau đó không nói thêm lời nào đỡ lấy Lục tổ rời đi. Tính cách của hắn mặc dù khá nông nổi cùng thẳng thắn, nhưng cũng không phải là một kẻ ngu. Một thương kia đã như một lời tuyên bố rõ ràng lựa chọn của Nhất tổ, hắn có nói gì thêm cũng vô dụng.

- Hảo hảo hưởng thụ mấy ngày cuối cùng của các ngươi đi.

Nhìn theo bóng dáng hai người Lục tổ đi xa, Tứ tổ khoé môi không tự chủ nhếch lên tia cười lạnh, tự nói trong đầu. Chỉ mấy ngày nữa thôi, khi mà kế hoạch của lão thành công, đám người này sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

…

Một góc rừng hoang rộng lớn cách U Châu Thành hơn vạn dặm, đại thụ ngút trời. Chiều tà đã sớm nhường chân cho hắc ám bao trùm, cảnh vật tối đen không nhìn thấy rõ. Trong bóng đêm lờ mờ đó, yêu thú bắt đầu chuyến săn đêm của chúng, nhộn nhịp và hỗn loạn. Có đơn độc cá thể, cũng có quần thể bầy đàn, khiến cho núi rừng vang lên vô tận thanh âm đáng sợ.

Tại một góc nào đó của rừng hoang, dưới gốc đại thụ ngàn năm, bốn cái thân ảnh ăn mặc hắc y phân biệt đứng ngồi trên nền cỏ, thần sắc mang theo vài phần lo lắng. Vị trí của bọn hắn là một khu vực trung tâm của rừng hoang, nơi mà yêu thú hoạt động mãnh liệt nhất, nguy hiểm cực độ, nhưng hết lần này đến lần khác để người ngạc nhiên là, người ta không hề nghe thấy một chút thanh âm nào của yêu thú, thậm chí là hung thú cùng dã thú cũng không hề tồn tại.

Một màn quỷ dị để người lạnh sống lưng, cho tới khi phóng

mắt nhìn tới xung quanh, người ta mới hiểu được. Bởi nơi đó có năm sáu cái xác yêu thú khổng lồ như núi, đã sớm tuyệt đoạn sinh cơ. Loại hình thể to lớn như thế này, khi còn sống chí ít chúng cũng phải đạt tới cấp sáu, cấp bảy yêu thú. Thậm chí còn có hai đầu Tam tinh báo đã đạt tới cấp tám, tương đương với Hồng Trần cảnh của con người.

- Tại sao lại lâu như thế, không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?

Một tên nam tử trung niên cao lớn sắc mặt tràn đầy lo lắng, không ngừng đi qua đi lại, hết nhìn về phía bầu trời lại nhìn về phía ba người bên cạnh, mở miệng nói.

- Tứ trưởng lão, ngươi đừng quá lo lắng. Tứ đại hộ pháp xưa nay làm việc đều rất cẩn thận, sẽ không có chuyện gì đâu.

Nghe thấy lời của tứ trưởng lão, mấy người còn lại đều thoáng hiện lên nét lo âu. Một vị phu nhân xinh đẹp nhanh chóng đi tới bên cạnh tứ trưởng lão, nắm lấy vai hắn mà khuyên bảo. Chỉ là ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng của nàng vẫn không tránh được nặng nề, bất giác đưa ánh mắt về phía ông lão đang ngồi tả toạ tại trung tâm.

- Không phải ta không tin tưởng tứ đại hộ pháp, nhưng Tứ tổ…

Tứ trưởng lão nhìn lấy vị phu nhân, lắc đầu thở dài nói ra suy nghĩ của mình. Nhưng mà hắn còn chưa kịp nói hết câu, không gian phía sau đã vặn vẹo biến hoá. Từ trong thông đạo vọt ra năm cái bóng người vận hắc y, thập phần chật vật. Bọn họ không ai khác chính là năm người vừa mới trốn thoát khỏi Hắc Ngục của Cố Gia.

- Gia chủ, gia chủ sao rồi?

Sự xuất hiện của năm người khiến bốn vị trưởng lão mừng rỡ,

nhao nhao đứng dậy. Nhất là tứ trưởng lão, thân hình của năm người còn chưa kịp ổn định hắn đã vọt tới bên cạnh một người trong số đó, liên tiếp hô lên.

- Các ngươi… các ngươi quá hồ đồ.

Cố Hùng bị nhốt trong Hắc Ngục gần một năm trời, thân thể hư nhược đến nói không nên lời. Nhìn thấy mấy người tâm phúc không quản nguy hiểm mà cứu lấy mình, hắn chỉ biết bất lực quát lên.

Đã từng là gia chủ của siêu cấp cự đầu, làm sao hắn không nhìn ra được có kẻ cố ý giật giây những chuyện này. Lợi dụng lòng trung thành của tứ đại trưởng lão đối với hắn để giăng bẫy, khiến cho cả hắn và bọn họ đều trở thành tội đồ của gia tộc.

- Gia chủ, chúng ta biết ngươi đang lo lắng cái gì. Chỉ là một cái tội danh mà thôi, có xá gì? Chỉ cần lương tâm của chúng ta không thẹn với trời, thẹn với liệt tổ liệt tông Cố Gia là được.

Tứ trưởng lão đỡ lấy Cố Hùng, rất là nghĩa khí vỗ ngực mà nói. Hắn từ nhỏ đã đi theo Cố Hùng, được Cố Hùng một mực bồi dưỡng cùng nâng đỡ, đã sớm xem Cố Hùng như thân huynh trưởng. Không sai mà nói, lòng trung thành của hắn với Cố Hùng so với gia tộc còn cao hơn một bậc.

- Đúng thế gia chủ, ngươi giết chết Cố Tam, Tứ tổ tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha như vậy. Nếu còn ở lại Cố Gia ngày nào thì chúng ta sẽ không yên lòng ngày đó. Rừng xanh còn đó lo gì thiếu củi đốt, chỉ cần giữ được mạng, sẽ có một ngày chúng ta trở về, rửa sạch nỗi oan khuất này.

Vị phu nhân nhanh chóng tiến lên đỡ lấy cánh tay bên kia của Cố Hùng, nhẹ giọng giải thích. Bọn họ thân là trưởng lão trong tộc, sống không ít năm, làm sao không nhìn ra chút thủ đoạn này của đối thủ. Nhưng mà nhìn ra là một chuyện, có thực hiện hay không

lại là một chuyện khác.

Cái bẫy mà đối phương giăng ra quá hoàn hảo, hoàn hảo đến mức dù cho tứ đại trưởng lão nhìn ra được đó là cái bẫy, nhưng vẫn như cũ lựa chọn thực hiện nó. Chấp nhận trở thành tội đồ, chấp nhận hàm oan, chỉ để đổi lại tính mạng của gia chủ.

- Được rồi, nơi này không an toàn. Mau rời đi rồi nói sau.

Đại trưởng lão là người trầm ổn nhất, nhìn thấy mấy người còn muốn nói chuyện thì vội lên tiếng. Mặc dù vị trí này của bọn họ đã cách U Châu Thành tới hơn mười vạn dặm, nhưng Tứ tổ không phải dạng vừa, ai biết được lão có hay không có thủ đoạn xác định phương vị của bọn họ mà đuổi tới. Nếu còn dây dưa thêm nữa, chỉ sợ chạy trốn cũng không còn cơ hội.

Uy tín của đại trưởng lão không thấp, lời vừa ra liền khiến mọi người nghe theo răm rắp.

- Đi thôi!

Từ trong nhẫn trữ vật phóng ra mười tám viên hư không tinh thạch cao cấp, đại trưởng lão nhanh chóng thi triển thủ đoạn khởi động truyền tống trận, không quay đầu mà nói.

- Vâng, đại trưởng…

Trông thấy truyền tống trận đã khởi động, tứ trưởng lão và tam trưởng lão vội vàng đỡ Cố Hùng chạy tới. Nhưng mà còn chưa chạm chân vào đại trận, thanh âm của tứ trưởng lão đột nhiên im bặt.

Đằng sau hắn không biết tự lúc nào cắm vào một cây đại đao, xuyên thủng ra tận trước ngực, máu tươi từ khoé miệng sặc ra, thê lương đỏ thẫm.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 242: Phản Bội

Đại đao nhiễm máu dưới ánh sáng lờ mờ của truyền tống trận ánh lên tia lấp lánh, có chút doạ người.

Rất nhanh sau đó lưỡi đao lui về, kéo theo một tiếng phốc nhẹ vang trong không khí, máu tươi tứ tán. Tứ trưởng lão đôi mắt trợn trừng lên vì đau đớn, hai chân mất dần đi sức mạnh chống đỡ khiến cơ thể ngã nhào, vô lực nằm thở dốc trên nền cỏ ẩm ướt.

- Tứ đệ…

- Không…

Liên tiếp có mấy tiếng kinh hô vang lên, đại trưởng lão như tia chớp vọt trở về, một tay run rẩy đỡ lấy đầu của tứ trưởng lão, một tay đặt lên miệng vết thương mà truyền vào nguyên lực, bảo hộ tâm mạch của hắn.

- Muốn trốn thoát? Các ngươi nghĩ nhiều rồi.

Đằng sau vang lên thanh âm khàn khàn khiến cho cả ba vị trưởng lão và Cố Hùng sống lưng đều phát lạnh, sau đó là chuyển thành điên cuồng giận giữ. Chỉ thấy bốn vị hộ pháp lúc này đây khuôn mặt đều nở ra nụ cười khinh miệt, tràn đầy ý châm biếm. Trong tay đại hộ pháp còn nắm lấy đại đao, nơi lưỡi hằn lên từng tia máu đỏ thẫm.

- Các ngươi… các ngươi… tại sao?

Cảm giác bị phản bội chưa bao giờ là dễ chịu, Cố Hùng mất đi

người dìu dắt, nửa ngồi nửa quỳ trên nền đất, khoé mắt căng ra nhìn về phía tứ đại hộ pháp. Những người được hắn nuôi dưỡng, được hắn tin tưởng lúc này đây lại phản bội hắn, muốn dồn hắn vào chỗ chết.

- Cố Hùng, ngươi có trách thì tự trách chính mình đi. Nếu như năm đó ngươi không đánh chủ ý lên Như Ý thì chúng ta làm sao lại phải chia cách âm dương? Ngươi khiến nàng phẫn uất mà tự sát, ta sẽ khiến ngươi tuyệt vọng mà chết. Ha ha!

Một tên khác bên cạnh đại hộ pháp khẽ ngẩng đầu, đưa tay gạt đi mũ chùm của áo, lành lạnh cười. Trong tay phóng ra song kiếm, hắn híp mắt nhìn về phía Cố Hùng, toát ra sự hận thù cực độ.

- Ta đánh chủ ý lên Như Ý khiến nàng tự sát? Là ai nói với ngươi vậy, Cố Bình sao?

Cố Hùng nghe một lời này, ngầm hiểu ra được điều gì đó, nhìn thẳng vào mắt của đối phương mà hỏi. Người kia nhìn thấy thái độ của Cố Hùng, trong lòng không hiểu sao lại có cảm giác không đúng, chỉ là không có biểu lộ ra bên ngoài, mà vẫn lạnh lùng nhìn qua. Đúng là Cố Bình đã nói cho hắn chuyện này, nhưng không chỉ đơn thuần nói miệng, mà còn đưa ra rất nhiều bằng chứng xác thực, hắn muốn không tin cũng không được.

Bị người thân tín nhất phản bội, giết chết người yêu của mình, hắn làm sao không căm phẫn đây. Thậm chí đã tự thề với bản thân mình phải tự tay giết chết Cố Hùng để báo thù, dù cho đối phương có giải thích gì cũng không được phép tin tưởng.

- Được rồi, đừng nhiều lời, mau giết bọn chúng đi.

Đại hộ pháp thấy người của mình còn muốn nói, nhất thời cau mày quát lên. Lời còn chưa xong đao trong tay đã xuất thủ, mang theo sát ý lăng lệ chém về phía Cố Hùng.

- Phanh!

Đao ý còn chưa chém xuống, thân hình của đại trưởng lão đã như tia chớp vọt ra, hai bàn tay ánh lên kim quang sáng chói, một chặn lại đại đao, một vỗ vào ngực của đại hộ pháp.

Đại trưởng lão tu vi đã sớm đạt tới Vấn Đỉnh sơ kỳ, so với đại hộ pháp thì mạnh hơn nhiều lắm, không chỉ bức lui mà còn khiến cho hắn thụ thương không nhẹ, cánh tay run rẩy.

- Chỉ bằng bốn người các ngươi còn không có tư cách lấy mạng chúng ta, còn hậu thủ gì đều xuất ra đi.

Lãnh đạm nhìn thoáng qua bốn người đã từng là huynh đệ, đại trưởng lão nhàn nhạt nói. Nếu đây đã là một cái bẫy, lão mới không tin Tứ tổ chỉ sai sử bốn người này tới nộp mạng.

- Đại trưởng lão! Ngươi hiện tại hẳn là rất bất ngờ đi. Ha ha, năm đó ngươi nhẫn tâm cướp đi cơ hội đột phá Vấn Đỉnh cảnh giới của ta thì phải biết bản thân sẽ có ngày hôm nay, đây là quả báo mà ngươi phải gánh chịu.

Bị đại trưởng lão bức lui, đại hộ pháp không hề tỏ ra kinh sợ, ngược lại còn cười lạnh khinh miệt nói ra.

- Đột phá Vấn Đỉnh để ngươi rất tự hào phải không? Ta đích xác không phải là đối thủ của ngươi, nhưng đừng tưởng bản thân đã Vấn Đỉnh liền vô địch, tự nhiên sẽ có người đối phó ngươi ngay thôi, hôm nay các ngươi đều phải chết.

Ngưng lại giây lát, đại hộ pháp lại tiếp tục gằn giọng, khi nhắc tới sẽ có người đối phó đại trưởng lão thì trở nên đắc ý, đại đao lần nữa vung lên, không ngần ngại chênh lệch thực lực mà công kích tới.

- Muốn chết!

Trông thấy đối phương tỏ ra tự tin như vậy, đại trưởng lão vừa lo vừa giận, quát lên giận giữ. Hai bàn tay lần nữa ánh lên tia sáng màu vàng, đảo mình bay về phía đối phương.

- Cố Hưng, đối thủ của ngươi là ta.

Ngay tại thời điểm đại trưởng lão sắp đánh lên người đại hộ pháp, một thanh âm u ám đã vang đến bên tai khiến lão biến sắc. Chỉ nghe đùng một tiếng nổ lớn, vốn là dũng mãnh như giao long xuất hải, đại trưởng lão bỗng bay ngược sang bên, thậm chí một phần cánh tay đều bị đánh cho biến dạng.

- Vấn Đỉnh trung kỳ, Cao Cơ?

Thần hà toả ra, một vị lão giả nhanh chóng xuất hiện tại vị trí của đại trưởng lão khi nãy, cười nhạt nhìn tới. Hắn ngự không nơi đó, thân thể như chìm trong bảo quang óng ánh, không khác gì một vầng mặt trời nhỏ, liên tục tản ra sóng năng lượng đáng sợ.

- Các ngươi đều chết đi thôi!

Cao Cơ không nhiều lời giống như bốn vị hộ pháp mà trực tiếp ra tay, bầu trời xung quanh lão bỗng nhiên lan tràn ra vô tận hoa văn, như hoá thành một dòng suối ánh sáng, đem cả năm người Cố Hùng bao phủ.

- Bảo vệ gia chủ!

Đại trưởng lão hét lớn, không hề để ý đến vết thương nơi tay, vung ra pháp khí kim quang ngập tràn, chấn động cả bầu trời.

Đại chiến chân chính bùng phát, bảo thuật kinh thiên. Một phiến đại hoang trở nên run rẩy, giống như lâm vào hạo kiếp. Đại thụ nổ tung, núi lớn sụp đổ, bắn ra vô cùng vô tận mảnh vỡ, ngập tràn khắp mấy chục dặm phạm vi.

- AAA!

Cố Hùng thực lực bị người phong ấn, chiến lực so với người bình thường còn không bằng, làm sao có thể tự bảo vệ bản thân. Trước thế tấn công của Cao Cơ, hắn mặc dù được ba vị đại trưởng lão cật lực bảo vệ, nhưng vẫn không tránh khỏi thụ thương.

- Nhị trưởng lão, mau đưa gia chủ rời khỏi nơi này!

Đại trưởng lão trông thấy Cố Hùng trúng chiêu thì hét lớn, pháp khí trong tay điên cuồng ngưng tụ kim quang, sau đó xung kích lên dòng suối của Cao Cơ. Phù văn nguyên thuỷ bành trướng, dòng suối từng khúc bạo nổ ra hào quang màu vàng, nhấn chìm một mảnh đại hoang rộng lớn.

- Muốn trốn? Không dễ như thế!

Pháp thuật của mình bị phá vỡ, Cao Cơ không có tỏ ra quá ngạc nhiên. Nhìn qua đại trưởng lão đang liều mạng xông lên, hắn cười lạnh mà nói. Quanh thân hắn kim quang tiếp tục tăng lên, soi sáng lên một vùng rừng rậm rộng lớn, so với mặt trời càng thêm chói mắt. Thanh âm của hắn rất lạnh, lạnh đến mức khiến cho lòng người đều như đóng băng lại, tuyệt vọng nhìn tới.

Chỉ thấy hắn bỗng nhiên xuất ra trong tay một cây quạt làm bằng lông vũ, một cú phẩy qua liền cuốn lên cương phong lốc xoáy, sấm chớp lượn lờ. Bầu trời đêm vốn tràn đầy ánh sao xa, lúc này đây cuồn cuộn hắc khí, nườm nượp mây đen dạt về.

- Đùng… đùng!

Dưới tiếng lôi minh đinh tai nhức óc, đại hoang trở nên yếu ớt và nhỏ bé không ngờ. Vô số đại thụ bật gốc, thạch sơn đổ nhào, cương phong như hoá thực chất chuyển động thành một vòng xoáy, ầm ầm xé rách bất cứ thứ gì nó gặp trên đường.

Không đầy ba hơi thở, một cái lốc xoáy cực đại bán kính hơn năm trăm mét hiện lên trước mắt, phóng thẳng lên tận tầng mây.

Vách xoáy dày tới cả trăm mét bao bọc lấy tất cả mọi người. Cuồn cuộn đất đá cùng mảnh cây chìm trong biển sấm chớp, cộng hưởng với nhau vang lên tiếng hung ngâm ngợp trời.

Nhị trưởng lão vốn đang mang theo Cố Hùng phá vây, lúc này đây liền bị dòng xoáy ngăn cản, lôi điện cực đại phách qua khiến cả hai người bay ngược trở về, thân thể cháy đen khét lẹt.

- Cao Gia Thanh Loan Phiến?

Đại trưởng lão nhìn thấy một màn này, nội tâm đã hoàn toàn tuyệt vọng. Chỉ với tu vi Vấn Đỉnh sơ kỳ, lão vốn đã không phải là đối thủ của Cao Cơ, vậy mà đối phương còn có thêm tiên khí Thanh Loan Phiến, lão lấy gì để chống đỡ.

Thật không nghĩ tới, Cao Gia vì hành động lần này mà bỏ ra cái giá không nhỏ, không tiếc triệu hồi ra cả tiên khí của tổ tiên chỉ vì muốn lấy mạng của mấy người bọn họ. Càng nghĩ lão càng mơ hồ, không biết rốt cục Tứ tổ đã đưa ra điều kiện gì mà có thể khiến cho gia tộc này hành động không màng hậu quả như vậy.

Không ai cho lão câu trả lời cả, Cao Cơ từ lúc xuất hiện tới giờ đều ra tay rất ác liệt, liên tục dồn bọn họ vào chỗ chết không chút nương tay. Giống như trong mắt hắn, đám người này đều đã là người chết, có nói nhiều thêm cũng vô dụng.

Thanh Loan Phiến trong tay lần nữa phất lên, phát ra lôi quang dày đặc, như là thiên kiếp buông xuống, trùng điệp đánh về phía đại trưởng lão. Trong năm người, chỉ có người này tu vi là mạnh nhất, miễn cưỡng chống đỡ hắn được vài chục chiêu. Cho nên muốn giết người, hắn đương nhiên sẽ bắt đầu từ đại trưởng lão.

- Oanh!

Tiên khí, lại dưới sự thúc dục của lực lượng Vấn Đỉnh trung kỳ không phải một cái Vấn Đỉnh sơ kỳ có thể chống đỡ. Đại trưởng

lão mặc dù liên tiếp xuất ra pháp khí hộ thân, nhưng dưới lôi điện đều yếu ớt như giấy, trực tiếp nổ tung thành tro tàn. Thế tới không thể đỡ, tia sét đánh xuyên qua bắp đùi của lão, bạo nát ra trăm ngàn mảnh da thịt. Tràng cảnh khiến cho tất cả mọi người đều cảm giác lạnh lẽo, sợ đến ngây người.

- Ta liều mạng với ngươi!

Đại trưởng lão biết bản thân đã không gượng thêm được nữa, hai mắt như bắn ra tia máu nhìn về phía Cao Cơ, hét lên từng chữ. Rồi ngay trong khoảnh khắc sau đó, cơ thể lão chợt cương lên như đá, lông tóc dựng lên gai góc.

Trong nội thể Nguyên thần bỗng nhiên co cụm lại thành khối, điên cuồng hội tụ năng lượng nơi thức hải. Hai phần, năm phần, bảy phần Nguyên lực hạo hạo đãng đãng chìm vào, dồn nén đến mức bề ngoài của Nguyên thần bắt đầu không chịu nổi nữa mà rạn ra vết nứt, tiếng răng rắc khô khốc xuyên thấu lên tận bầu trời.

Lão không ngờ lại muốn tự bạo Nguyên thần.

- Đại trưởng lão!

- Không, không được…

- Ca ca!

Nhóm người Cố Hùng thân thể run lên vì sợ hãi, kinh sợ hô lên. Nhìn thân thể của đại trưởng lão đang rạn nứt, bọn họ sắc mặt đều trở nên vặn vẹo, tràn đầy đay nghiến nhìn về phía Cao Cơ.

Chỉ là đau đớn thì đau đớn, nhưng bọn họ cũng là người có lý trí. Đại trưởng lão không tiếc tính mạng mình tự bạo Nguyên thần, chính là để tạo ra cơ hội cho bọn họ chạy trốn, tuyệt không thể bỏ lỡ. Nhị trưởng lão là người phản ứng nhanh nhất, không nói hai lời đánh mắt ra hiệu với tam trưởng lão, sau đó nhanh chóng kéo

theo Cố Hùng và tứ trưởng lão bay vọt tới phương xa phía sau đại trưởng lão, ngay lập tức tế ra hư không tinh thạch, muốn lợi dụng thời điểm Cao Cơ đối phó năng lượng tự bạo của đại trưởng lão mà rời đi.

- Rất can đảm, nhưng vô ích thôi. Tất cả các ngươi đều phải chết.

Đứng trên không trung, Cao Cơ trông về phía đại trưởng lão đang tự bạo, không có e ngại mà chỉ lạnh nhạt cười, ánh mắt như đang nhìn lấy đám sâu kiến giãy chết.

Tế ra phòng ngự của Thanh Loan Phiến bảo vệ bản thân, tay lão lại xuất ra một cây trường thương, toàn lực phóng về phía Cố Hùng. Một thương tốc độ nhanh đến không tưởng, dọc đường đi ma sát mà vang lên tiếng bạo nổ, kinh sợ lòng người. Loại tốc độ này, viễn siêu vận tốc âm thanh, một đường vọt tới xuyên qua thân thể đang bạo trướng của đại trưởng lão, kéo theo cả thân thể của lão lao về phía Cố Hùng.

Tiên huyết tung bay, không chỉ có máu của đại trưởng lão, mà còn có cả máu của Cố Hùng, đỏ tươi ấm nóng. Hai người bọn họ đều bị trường thương xuyên qua thân thể, ghim chặt xuống mặt đất nơi truyền tống.

- Rắc rắc… uỳnh!

Tiếng nổ như thiên lôi giữa trời, truyền tống trận của bọn họ còn chưa kịp khởi động đã bị nhấn chìm trong năng lượng loạn lưu, quang mang chói mắt phủ kín nền trời.

Trông thấy một màn này, Cao Cơ khoé miệng nhếch lên ý cười. Giết chết một đám sâu kiến, vậy mà lại khiến cho hắn cảm giác cao cao tại thượng, nghiễm nhiên cảm nhận được tư vị của cường giả.

Chỉ là rất nhanh sau đó, nụ cười trên môi của hắn liền cứng lại, tròng mắt loé lên dự cảm bất an. Bởi vụ nổ dường như không có mạnh mẽ như hắn tưởng tượng, Nguyên thần của cường giả Vấn Đỉnh tự bạo, tuyệt đối là thiên địa hạo kiếp, làm sao chỉ có một chút dư ba như thế?

Trả lời cho hắn là một tràng cảnh bất khả tư nghị, doạ cho hắn lông tơ đều dựng đứng, không tự chủ được liên tiếp lùi bước về phía sau.

Bởi nơi đó, nơi mà hắn đang nghĩ sẽ có mấy cái xác người không trọn nằm xuống, lúc này đây lại xuất hiện một vòng tròn bảo hộ lam sắc. Người đứng đầu là một lão giả đầu tóc bạc phơ, quanh thân toả ra thần quang chói sáng. Lão đứng đó, sừng sững giữa đại địa sụp đổ, toát ra một loại tư thế quân lâm thiên hạ, vô địch vạn thế thời không.

Là Cố Sở.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 243: Pháp Tướng Thiên Địa

- Ngũ… Ngũ tổ!

Nhìn chằm chằm lấy thân hình cao lớn đang đứng chắn trước mặt mình, mấy người Cố Hùng thần sắc khó tin cực độ, sau đó là vui mừng đến run rẩy. Cảm giác căng thẳng tuyệt vọng lúc này đây đã tan biến không còn, thay vào đó là một loại tinh thần phấn chấn, như vạn vạn ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội.

Ngũ tổ trở về, Ngũ tổ đã trở về với bọn hắn, bọn hắn được cứu rồi.

Cao Cơ từ đầu tới cuối ánh mắt không rời Cố Sở, không thể nào mà che giấu đi sự kinh sợ trong đáy lòng. Hắn làm sao không biết Cố Sở cơ chứ, Ngũ tổ của Cố Gia, hơn trăm năm trước đã bước vào Vấn Đỉnh trung kỳ, so với hắn còn sớm hơn tám mươi năm đạo hạnh. Còn nhớ năm đó có lần hắn gây chuyện, bị Cố Sở ra mặt trấn áp không chút nương tay, một màn ám ảnh tới tận bây giờ.

Nhưng rất nhanh sau đó, khi mà giây phút hoảng sợ qua đi, sắc mặt của hắn dần chuyển sang hưng phấn dữ tợn. Cố Sở xuất hiện thì đã sao, tu vi của hắn hiện tại cũng đã đạt tới Vấn Đỉnh trung kỳ, lại có Thanh Loan Phiến trong tay, có gì mà phải sợ hãi. Hôm nay, chính là cơ hội để hắn trả thù, rửa đi nỗi nhục nhã năm đó.

Không những năm người Cố Hùng, mà ngay cả Cố Sở cũng phải chết.

Bóng ma tâm lý, luôn là tồn tại đáng sợ nhất đối với tu sỹ. Nó

có thể khiến cho ngươi chưa chiến đã bại, cũng có thể khiến ngươi điên cuồng đánh mất lý trí. Cao Cơ lúc này chính là như thế.

- Ha ha! Ta còn tưởng là ai, hoá ra là Cố Sở tiền bối à. Không nghĩ tới đám người ở Thiên Nguyên lại không có lấy được mạng chó của ngươi. Đáng tiếc, đáng tiếc.

Lấy lại khí thế của mình, hắn đứng thẳng người ở trên không trung, như một vị thần ngạo nghễ nhìn xuống nhân gian. Lời của hắn nghiễm nhiên xưng Cố Sở là tiền bối, nhưng ngữ điệu lại cực kỳ châm biếm và xem thường. Cứ như trong mắt hắn, mạng của Cố Sở và mạng chó chẳng có gì khác nhau vậy.

Đứng dưới đại địa xa xa, Cố Sở dường như không có nghe thấy lời nói của hắn, mà quay người nhìn thoáng qua đám tiểu bối của mình, nhất là đại trưởng lão và Cố Hùng, thần sắc mang theo vài tia tán thưởng.

Ngay cả khi đối diện với tử vong vẫn lựa chọn trung thành, thậm chí không do dự lựa chọn cái chết để tạo ra đường sống cho người mình, đây không phải là dũng khí mà người bình thường có thể bày ra được. Mấy đứa nhỏ này, rất khá.

Mà phía bên kia, Cao Cơ bị Cố Sở ngó lơ thì giận đến điên người. Chính là cái thái độ chó chết này, cái thái độ mà năm đó Cố Sở đối diện với hắn bày ra, khinh thường và miệt thị, coi hắn như không hề tồn tại.

Năm đó thực lực của hắn thua lão, chịu nhục là điều tất yếu. Nhưng bây giờ đã khác, không chỉ có tu vi tăng tiến mà hắn còn nắm trong tay tiên khí, vậy mà lão vẫn dám bày ra thái độ đó, quả thực là muốn chết.

Sát khí lăng lệ điên cuồng bộc phát quanh thân, hắn giận quá hoá cuồng, sau đó gằn lên từng chữ ác độc:

- Vẫn dám xem thường ta! Lão già chó chết, hôm nay ta sẽ khiến ngươi hối hận vì đã sinh ra trên cõi đời này.

Khí thế ngút trời từ thân thể hắn theo lời nói mà bạo ra, mãnh liệt đến mức khiến cho đám người hộ pháp đều tái mét, run rẩy bỏ chạy về phía xa. Loại chiến đấu ở cấp bậc này đã viễn siêu khả năng mà bọn chúng có thể chịu đựng, nếu còn không bỏ chạy, chỉ vài sợi dư ba cũng đủ để chúng hồn phi phách tán, chết chẳng toàn thây.

- Đi chết đi.

Rống lên trong cổ họng, Cao Cơ nắm lấy Thanh Loan Phiến mà bạo phát. Dòng lốc xoáy chung quanh như thần long thức giấc, vang lên tiếng âm minh khủng bố, lôi điện ngợp trời. Nếu như nói lúc nãy nó chỉ là một cái lốc xoáy to lớn, lúc này đây đã trở thành thiên địa vòng xoáy, toát ra hơi thở đậm chất huỷ diệt, chân chính thiên địa tai kiếp.

- Ngũ tổ, cẩn thận…

Trông thấy phạm vi của lốc xoáy đang điên cuồng thu hẹp, như trở thành một cái máy nghiền thiên địa, Cố Hùng nội tâm bạo phát kinh hoảng, vội vàng la lên cảnh báo cho Cố Sở.

Nhưng khiến cho hắn ngây người là, Ngũ tổ một mực đứng im không nhúc nhích. Mặc cho gió lốc quất qua, đem y phục và râu tóc phiêu dật rối tung, lão vẫn sừng sững như thiên trụ. Đôi mắt lấp lánh như sao nhìn về phía Cao Cơ, bỗng lộ ra một nụ cười lạnh lẽo.

- Con sâu cái kiến…

Vươn ra cánh tay có chút nếp nhăn vì tuổi tác, lão nhẹ nhàng nhấn về phía Cao Cơ đang đứng, khinh thường nói ra.

Hành động của lão khiến cho rất nhiều người đều nhất thời

khó hiểu, nhưng rất nhanh liền kinh hồn táng đảm nhìn về phía bầu trời. Chỉ thấy giữa muôn trùng mây đen, một cái đầu ngón tay hư ảnh như xé trời mà qua, nghiền nát bất cứ thứ gì mà nó gặp phải trên đường.

Một chỉ, mây đen tán, lốc xoáy tan, thiên địa cùng diệt.

- Oành… Đùng… đùng!

Trời đất điên đảo trong hỗn độn, tiếng nổ oanh minh như trời sụp, cuốn theo sóng âm hoá thành thực chất lan tràn, nghiền nát toàn bộ đại địa mà nó đi qua.

Ngón tay huỷ diệt lốc xoáy vẫn chưa có dừng lại, tiếp tục đè lên trên đầu của Cao Cơ, đem cả hắn cùng Thanh Loan Phiến nhồi sâu xuống đại địa. Sóng đất từ vị trí va chạm cuộn lên cao mấy trăm mét, bồng bềnh không thua gì sóng biển, cát đá tung toé lên khắp bầu trời.

Không gian sau đó bỗng trở nên an tĩnh đến lạ thường, chỉ nghe thấp thoáng tiếng đất đá lộp bộp rơi, liên miên không dứt. Không có ai nói được lời nào, chỉ biết sững sờ ngây ngốc nhìn và phát ra từng nhịp hô hấp không đều, liên tục hít vào dưỡng khí.

- Muốn cứu hắn, mơ tưởng.

Rất lâu không có động tĩnh gì, đám người Cố Hùng còn tưởng Cao Cơ đã chết, sắc mặt vui mừng đỡ nhau chạy về phía Cố Sở. Chỉ là bọn hắn còn chưa bước được nửa đường, Cố Sở đã ngạo nghễ cười, sau đó bay thẳng lên trên bầu trời.

- Một tên Vấn Đỉnh điên phong cùng hai tên Vấn Đỉnh trung kỳ cường giả, vậy mà không biết xấu hổ đi vây bắt mấy tên tiểu bối, Cao Gia quả là chịu bỏ ra đại giới. Nếu các ngươi đã thích ỷ lớn hiếp nhỏ, lão phu sẽ chơi cùng các ngươi.

Nơi tay của lão phù văn biến hoá, chớp mắt xuất ra Phong

Thiên Lạc Địa kích, giương thẳng lên trời.

Thần kích vừa ra, như thức tỉnh khỏi giấc ngủ vạn cổ, run lên tiếng cộng hưởng hung lệ ngập trời. Không đến nửa hơi thở sau, thân kích bỗng nhiên biến lớn, bạo trướng gấp trăm vạn lần. So với vạn năm đại thụ càng thêm lớn, sánh với thập vạn đại sơn càng thêm cao. Đuôi kích xuyên sâu đại địa, đầu kích chọc thủng trời cao, khiến người không thể nào mà tưởng tượng nổi.

Mà khí thế của Cố Sở cũng không thua kém chút nào, chớp mắt triệu hồi ra pháp tướng kinh thiên động địa, đội trời đạp đất. Mỗi bước đi đều vượt qua mấy chục dặm đại hoang, mỗi cú dẫm chân cũng khiến cho một vùng đại lục đều phải cùng nhau run rẩy.

- Lũ chuột nhắt, còn không mau hiện thân.

Pháp tướng của Cố Sở đứng bên cạnh Phong Thiên Lạc Địa kích, dương cặp mắt sáng chói như hai vầng mặt trời nhỏ nhìn xuống đại địa, ngạo nghễ lên tiếng. Vươn tay nắm lấy cây đại kích có phần quá khổ, nét mặt lão không tự chủ ánh lên tia tự đắc.

Pháp tướng thiên địa này là bí thuật mà mấy hôm trước lão tốn không ít nước bọt mới xin được từ chủ mẫu, quả nhiên không hổ là pháp thuật tiên gia, bá đạo đến không ngờ.

Chỉ mới tu luyện có vài ngày, pháp tướng lão triệu hồi ra đã lớn gấp mấy lần đại sơn, nếu là tu luyện đến cực hạn, chẳng phải lão có thể với thiên địa sánh cùng hay sao. Loại cảm giác vô địch này, rất tốt. Thậm chí nếu lần nữa đối diện với Lâm Thanh Phong, lão cũng có tự tin đánh một trận mà không rơi vào hạ phong.

Chỉ là rất nhanh nét đắc ý trên mặt lão liền khựng lại, không, phải là cả cơ thể khổng lồ của lão đều khựng lại, thậm chí hai chân đều vì dụng lực mà lún sâu xuống gần trăm mét. Đưa ánh mắt khó tin nhìn về Phong Thiên Lạc Địa kích, vẻ mặt lão nhất thời trở nên nhăn nhó. Lão vậy mà không nhấc nổi nó, xấu hổ ah.

- Thứ binh khí phản chủ.

Ho khan trong lòng, lão lầm bầm trong tâm thức, đồng thời cũng rất lấy làm bất đắc dĩ. Mặc dù thanh trường kích này được người chế tạo riêng cho lão, nhưng mà đẳng cấp của nó quá cao rồi, cao đến mức với tu vi của lão hiện tại cũng chỉ có thể dùng quan hệ bình đẳng để đối xử, mà không thể tuỳ ý sử dụng nó. Đau lòng sao?

Mặt mũi là không thể mất, lão rất nhanh bỏ qua việc sử dụng Phong Thiên Lạc Địa kích, đảo mình vươn tay vỗ về vị trí cách mình không xa.

Bàn tay to như núi lới đổ ập xuống, đẩy cho không gian liên tục vặn vẹo, bắn ngược ra ba cái bóng người. Ba người này như lưu tinh rơi xuống đại địa, oanh ra ba cái hố đất khổng lồ. Cao Cơ là thê thảm nhất, cả người run rẩy không đứng nổi, tứ chi đều gãy nát, xương cốt ngả nghiêng đâm xuyên ra bên ngoài, doạ người vô cùng.

- Không có khả năng, không có khả năng… Ngươi làm sao lại có thể mạnh như thế. Ta không tin… ta không tin.

Run rẩy nhìn lấy pháp tướng của Cố Sở, Cao Cơ như kẻ điên tự mình gào thét, khoé mắt đều như muốn nứt ra, hằn đỏ từng tia máu. Hắn không cam lòng, hắn mạnh lên, hắn có tiên khí, tại sao có thể thua được, hắn không thể thua.

- Làm sao, đến thua trận cũng không chịu nổi hay sao? Dám đánh chủ ý lên Cố Gia chúng ta, Cao Gia các ngươi phải nghĩ sẽ có một ngày trả giá đắt. Các ngươi, chính là cái giá đầu tiên đó.

Cố Sở lành lạnh cười, nhìn xuống Cao Cơ đang nằm thoi thóp, tròng mắt bắn ra sát khí ngập trời.

- Sáu năm mất tích, không nghĩ ngươi vậy mà đã Quy Nguyên,

thật là khó lòng mà tin tưởng.

Phía khác, một cái nam tử trẻ tuổi bò dậy từ đổ nát, giương mắt nhìn lên bầu trời, nhàn nhạt nói ra. Lời của hắn rất tĩnh, không lộ ra chút cảm xúc nào trong đó. Tựa như việc Cố Sở đã Quy Nguyên cũng không làm cho hắn sợ hãi.

Nhìn thoáng qua Cao Cơ và một người khác bên cạnh mình đang tỏ ra khiếp sợ cùng không cam lòng, hắn lại tiếp tục nói, giọng điệu lúc này tràn đầy thở than và tiếc nuối:

- Là Cao Vô Cầu ta tính sai làm liên luỵ các ngươi, thật sự xin lỗi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 244: Cao Vô Cầu Đại Chiến Quy Nguyên

Cao Vô Cầu, đệ nhất thiên tài của Cao Gia hồi năm trăm năm trước?

Bắt đám người buộc phải hiện thân xong, Cố Sở không có lập tức truy sát mà lẳng lặng đứng nhìn lấy chúng. Nghe thấy đối phương xưng tên thì thoáng lộ ra vẻ hứng thú, tự mình lầm bầm trong miệng.

Năm trăm năm trở lại đây, Tuyết Vũ đại lục vẫn một mực lưu truyền những câu truyện về thiếu niên thần thoại của Cao Gia, Cao Vô Cầu. Một kẻ yêu nghiệt nghịch thiên, năm tuổi Luyện khí bảy tuổi Ngưng nguyên, mười ba tuổi bắt đầu bước đi trên con đường trận pháp, ngay lập tức lĩnh ngộ được một phần áo nghĩa của Lục Đạo Phong Thiên trận, thành tựu đương kim vô địch thiên tài.

Mười tám tuổi đột phá Hoá Linh, mang theo tư thái vô địch đi khắp đại lục khiêu chiến thiên kiêu, chưa một lần bại. Thậm chí có vài thế lực lo ngại sự tồn tại của hắn mà phái ra cao thủ ám sát, nhưng không một lần nào thành công, ngược lại còn sa vào rắc rối liên miên.

Còn nhớ một trận chiến, hắn lấy tu vi Sinh Thần, đại chiến với tám vị Hồng Trần cường giả và bốn đầu yêu thú cấp tám mà không rơi xuống hạ phong, chấn động toàn bộ Tuyết Vũ đại lục. Nghe nói sau đó hắn còn giết được một đầu Thanh Ưng, rút ra móng vuốt cùng xương chân làm gậy gãi lưng, đem tám vị cường giả Hồng Trần chọc giận đến điên người, nhưng chỉ biết trơ mắt mà nhìn, không làm gì được hắn.

Kể từ đó, không còn bất cứ ai hay là thế lực nào dám chọc vào hắn nữa.

Chớp mắt năm trăm năm trôi qua, hắn sau này mặc dù không có xuất hiện trở lại, nhưng uy danh vẫn một mực lan xa, trở thành đề tài bàn tán sôi nổi của rất nhiều người. Năm đó Cố Sở vì bế quan đột phá Vấn Đỉnh cảnh giới cho nên bỏ lỡ, chỉ được nghe lại những câu truyện tràn đầy truyền thuyết về hắn, trong lòng có hứng thú là chuyện đương nhiên.

Nhìn vào tên tiểu bối kém mình cả mấy ngàn tuổi ở phương xa, trong tròng mắt của lão không khỏi ánh lên dị sắc. Nhất là ở cái nét mặt bình tĩnh và lãnh đạm đó, khiến cho lão trở nên kinh nghi, không biết điều gì khiến hắn có thể tự tin đến vậy.

Vấn Đỉnh điên phong, mạnh, nhưng so với Quy Nguyên thì vẫn chưa đủ thành đạo. Một khi chân chính đại chiến, ngươi chỉ có con đường chết mà thôi. Phải biết năm đó Bạch Chấn Long độ qua tam kiếp nhất tai đã bị đạo thương phản phệ, dẫn đến bước ra Quy Nguyên không hoàn chỉnh, nhưng vẫn như cũ có thể khiến cho Cố Sở nắm trong tay Phong Thiên Lạc Địa kích không đường hoàn thủ.

Mà Cố Sở, là chân chính Quy Nguyên chí cường giả, còn có cả tiên khí cực phẩm trong tay, Cao Vô Cầu làm sao có thể phản kháng?

Rất nhanh thôi, lão sẽ có được câu trả lời.

- Cầu nhi, không nên vọng động. Hắn đã bước ra Quy Nguyên, ngươi không phải là đối thủ của hắn đâu. Mau rời khỏi nơi này, chúng ta thay ngươi đoạn hậu. Nhanh lên.

Không đầy hơi thở sau đó, một cái bóng người bỗng nhiên từ hố lớn mạnh mẽ vọt lên trên trời, chắn ngang giữa pháp tướng của Cố Sở và Cao Vô Cầu. Không có quay người nhìn lấy người của mình, hắn vừa quát lên vừa đánh ra pháp thuật, muốn tạo cơ hội

cho Cao Vô Cầu rời đi.

Chỉ là hắn quá đánh giá cao bản thân mình cũng như quá xem thường Cố Sở. Tu vi Vấn Đỉnh trung kỳ, đứng trước mặt Cố Sở chỉ là con sâu cái kiến.

Cánh tay khổng lồ vươn ra vỗ ập xuống, kéo theo cương phong và tiếng rít bạo nổ kinh người. Người kia không khác gì một con ruồi, bị lão quất cho bay tận ra mấy chục dặm xa xa, không rõ sống chết thế nào.

- Quy Nguyên thì sao? Cao Vô Cầu ta đại chiến vượt cấp bao nhiêu năm, duy chỉ có Quy Nguyên là chưa được nếm thử.

Người của mình bị Cố Sở đánh bay, Cao Vô Cầu không tỏ ra lo lắng chút nào. Ngược lại, khi trông thấy Cố Sở tràn đầy khí thế vô địch, sắc mặt của hắn càng trở nên hưng phấn. Vấn Đỉnh điên phong đối đầu Quy Nguyên chí cường giả, một trận chiến này hắn đã đợi thật lâu. Cố Sở càng mạnh mẽ, hắn càng cảm thấy trận đấu này có ý nghĩa. Hôm nay, hắn muốn bại Quy Nguyên.

- Năm năm trước ta tự mình chạy tới Khương Gia khiêu chiến Khương Tử Diệp nhưng không được ứng chiến, còn nghĩ phải đợi đến khi giới chiến nổ ra mới có cơ hội đấu Quy Nguyên, không ngờ rằng hôm nay lại may mắn gặp được ngươi. Ha ha, buông ra toàn bộ thực lực của mình đi, cùng ta đánh một trận đi, hôm nay dù cho kết quả thế nào, ta cũng không hối tiếc.

Giương đôi mắt tràn đầy khát khao chiến đấu nhìn lấu Cố Sở, hắn cười lên từng tràng hưng phấn. Lời dứt người lên, sau lưng hắn chợt loé ra vô tận bạch quang chói sáng, bóng tối chung quanh chớp mắt bị xua tan.

Vọt lên nền trời, thanh âm của hắn vẫn còn đang vang vọng lan đi, nhất là mấy từ “ta cũng không hối tiếc” như hoá thành tiếng gầm chấn thiên, hoá thành một làn sóng xung kích vô hình

trong không gian, dọc đường lan đi đều khiến cho đại hoang phía dưới rung lên bần bật, cổ thụ đổ nhào.

- Hay cho một câu không hối, đã vậy, lão phu liền thành toàn cho ngươi.

Cố Sở một mực lắng nghe lấy lời nói của Cao Vô Cầu, cuối cùng phá lên tiếng cười tán thán.

Mặc dù là lần đầu gặp nhau, lại lấy tư cách là kẻ thù, nhưng tên tiểu bối này để cho lão có cảm giác rất thưởng thức. Bởi lão nhận ra, hắn không phải là một kẻ ngông nghênh cuồng vọng, mà là một tên cường giả khao khát sức mạnh, truy cầu chiến đạo, hay còn gọi là một kẻ cuồng chiến.

Những kẻ như thế này, bất kể là người mình hay địch thủ, đều rất đáng được người khác tôn trọng. Chí ít, trong mắt lão lúc này là như thế.

Lão dứt lời, cũng không có đợi Cao Vô Cầu ra tay mà chuyển mình công kích tới. Nếu đã xem nhau là đối thủ, lão sẽ tuyệt đối không có xem thường hắn, cũng coi như là một cách tôn trọng đối thủ của mình.

Pháp tướng của lão như một vị thần tuyệt thế, tắm mình trong kim quang chói sáng. Giữa trời đêm u tối, mỗi cái chuyển động đều làm cho không gian vang lên tiếng run rẩy, tựa hồ quá tải với sức mạnh nhục thể này.

- Vậy đa tạ rồi! Ha ha!

Cao Vô Cầu lúc này thân thể đã vọt lên tận ngàn mét cao, đối diện với khuôn mặt khổng lồ của Cố Sở, buông ra lời đa tạ khoái ý. Trước tràng công kích của đối phương, hắn không lùi mà tiến. Trong tay nắm lấy trường thương vừa triệu hồi ra, sôi trào chiến khí, đâm thẳng về đằng trước.

Thần quang vạn trọng, mũi thương dưới sự kích phát của hắn toát ra vô tận phù văn, chớp mắt hoá thành một đầu thần long quang hoá, gầm thét mà qua.

Bàn tay của Cố Sở lúc này đang úp xuống đầu hắn, cảnh tượng không khác gì trời sụp, mãnh liệt va chạm với thần long. "Đùng" một tiếng kinh thiên động địa, chỉ thấy bàn tay khổng lồ của lão thoáng khựng lại giữa tinh không, thậm chí còn bị lực lui đôi phần. Nơi lòng bàn tay không gian nứt vỡ, lan tràn vô cùng vô tận năng lượng loạn lưu, kéo nhau lan rộng xuống dưới đại hoang.

Cao Cơ vốn đang trọng thương ở bên dưới, trông thấy một màn này thì kinh hồn táng đảm, vội vàng triệu hồi ra pháp khí phòng hộ, thậm chí tận dụng chút sức lực cuối cùng để kích phát Thanh Loan Phiến, nhưng vẫn không có xi nhê gì.

Năng lượng loạn lưu dũng mãnh không thể đỡ, liên tiếp phá toái toàn bộ pháp khí phòng ngự của hắn, nghiền nát phân nửa hai chân và cánh tay. Thanh Loan Phiến không còn được thúc dục, ảm đạm rơi xuống đống đổ nát, nhìn không ra là tiên khí.

- Quy Nguyên, quả nhiên không tầm thường. Lại tới.

Mà trên bầu trời, Cao Vô Cầu đại chiêu bị phá huỷ, sớm bay ngược ra xa, liên tiếp va nổ mấy chục ngọn đại sơn mới dừng lại được. Quy nguyên cường giả quả nhiên không yếu, chí ít áp lực so với những lần hắn đại chiến vượt cấp trước đây đều lớn gấp bội lần.

Liếm liếm bờ môi khàn khàn cười, hắn vung lấy trường thương trong tay, sau đó cắm phập xuống nền đá. Một cú nhảy nhẹ đạp lên mũi thương, bàn chân dụng lực đem thân thương bẻ cong thành hình bán nguyệt, sau đó vụt mình tựa lực lao tới.

Trường thương sau khi trở thành điểm tựa đả lực cho hắn, phá nát đất đá mà lên. Một đường vòng uốn lượn hai trăm bảy mươi

độ, bay trở lại lòng bàn tay của hắn, phá ra tiếng run rẩy động trời.

Ngay sau đó là một màn kinh người phát sinh, chỉ thấy trường thương vừa chạm bàn tay Cao Vô Cầu vậy mà biến lớn, không khác gì biến hoá của Phong Thiên Lạc Địa kích. Trăm lần, ngàn lần, vạn lần biến trướng, to lớn vô cùng. Tuy kích thước còn chưa đủ để so sánh với Phong Thiên Lạc Địa Kích, nhưng cũng đủ để cho người ta bất khả tư nghị, thanh thế quá mức kinh người.

Một thương này bá đạo, đem đất trời này đánh cho lắc lư nghiêng ngả, phù văn ngày một sáng, mơ hồ huyễn hoá thành Huyền Vũ và Kim Long thần thú, gầm lên thanh âm nhè nhẹ, cuốn lấy thái cực tinh vân, chiếu rọi khắp vạn dặm tinh không.

Mà Cao Vô Cầu lúc này thân thể một mực ôm lấy chuôi thương, nhìn qua chẳng khác nào một đầu kiến càng đang bò trên đại thụ. Hắn cũng không có giống như Cố Sở đem binh khí biến lớn mà không sử dụng được, hai tay hằn lên phù văn, khoé miệng mở ra hét lên âm thanh cuồng bạo, đẩy trường thương vụt về phía đối phương.

Cố Sở trong lòng thoáng nổi lên kinh sợ, trường thương còn chưa tới, một cỗ khí tức bá vương đã đập thẳng vào mặt lão. Áp lực cuồng nộ như thiên uy, cuồn cuộn dâng trào lên khí thế, muốn quất thẳng vào mặt của lão.

- Phanh!

Cố Sở đương nhiên sẽ không để cho Cao Vô Cầu được như ý muốn, cánh tay lấy một tốc độ không tưởng rút trở về chắn ngang trước mặt. Năm ngón như năm đỉnh núi to lớn vươn ra chụp lấy ngọn thương, bạo ra một tiếng va chạm đinh tai nhức óc.

Huyền Vũ và Kim Long dưới cái nắm tay của lão nhất thời tán loạn, nhưng chớp mắt cuồn cuộn hoá thành vô biên văn tự cổ.

Những văn tự cổ này vậy mà đều mang trong mình lực lượng thần bí, khiến cho cả bàn tay của lão đều lâm vào chấn động, rơi vào trạng thái đông cứng, không thể nào mà buông ra.

Lực lượng rất lớn, lớn đến mức pháp tướng của Cố Sở đều có chút không thụ nổi, liên tiếp lui mạnh về phía sau, cho tới khi va phải Phong Thiên Lạc Địa kích mới có thể dừng lại, ánh mắt hãi nhiên nhìn về phía Cao Vô Cầu.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 245: Đồ Hoàng

Kinh hãi là điều hiển nhiên, dù sao Cao Vô Cầu chỉ có tu vi Vấn Đỉnh điên phong, vậy mà một thương của hắn lại có được sức mạnh bức lui Cố Sở, nhất là khi lão đang ở trong trạng thái pháp tướng thiên địa, lực lượng vô cùng vô tận này.

Chỉ là chút cảm xúc đó của lão rất nhanh liền biến mất, nét kinh hãi chớp mắt chuyển hoá thành cười lạnh. Bàn tay đang nắm lấy trường thương của lão bỗng nhiên giật mạnh về sau, khiến cả cây thương cùng với Cao Vô Cầu bị kéo tới. Chân trái tràn đầy man lực phóng ra đem chuôi thương đá ngược lên bầu trời, rồi lại lập tức vung tay vụt mạnh xuống đại địa.

Một cú này lực lượng quá mức khủng bố, đem trường thương khổng lồ hơn mấy ngàn mét đều đánh chìm hơn phân nửa vào nền đất. Cao Vô Cầu mất đi quyền chưởng khống, không thể không buông ra trường thương, chớp mắt vọt lên nền trời.

Nhìn về phía pháp tướng của Cố Sở, ánh mắt của hắn xuất hiện vài tia nghiêm túc, nhưng nhiều hơn cả là sự hưng phấn tột cùng. Mà trong tay hắn, không biết tự lúc nào đã xuất hiện một cây cự cung màu máu, toát ra khí tức cổ lão hồng hoang, huyền bí cực kỳ.

Ngay tại thời điểm cự cung xuất ra, trường thương khổng lồ đột nhiên lâm vào run rẩy dữ dội, vậy mà thoát được khỏi nắm tay của Cố Sở, nhanh chóng biến nhỏ bay trở lại trong tay của Cao Vô Cầu.

Giương lên cự cung, Cao Vô Cầu nắm lấy trường thương mà mắc vào dây cung, tốc độ nhanh đến khó lòng tin tưởng. Trường thương khi chạm vào cự cung thì nhanh chóng biến hoá, chớp mắt biến thành một đầu mũi tên hắc sắc. Cây trường thương này không ngờ nguyên bản lại là một đầu mũi tên, quả thực khiến người ta kinh hãi.

- Khai!

Cao Vô Cầu ý khí bộc phát, thét lên một tiếng động trời rồi dùng toàn bộ sức lực vốn có mà kéo dây. Dưới sức mạnh của hắn, dây cung rung lên như tỉnh giấc, phát ra ánh sáng huyết sắc rạng ngời, khiến cho tinh không đều nhao nhao run rẩy.

- Đồ Hoàng thần cung, Diệt Thánh thần tiễn?

Nhìn thấy hoa văn và khí thế của cự cung, Cố Sở sắc mặt lần đầu tiên kinh biến, thảng thốt kêu lên.

Đồ Hoàng thần cung cùng Diệt Thánh thần tiễn, vô thượng tiên khí của Tuyết Vũ đại lục. Không ai biết rõ lai lịch của chúng, chỉ biết hơn sáu trăm năm về trước Tuyết Vũ đã xảy ra một trận Binh Kiếp khủng khiếp nhất trong lịch sử. Nghe đồn khi đó có một vệt sáng kinh thiên bay qua bầu trời của Tuyết Vũ, cuối cùng rơi tại Cửu Chân chi châu, hình thành nên Táng Binh Chi Địa.

Mà Đồ Hoàng thần cung và Diệt Thánh thần tiễn chính là binh vương của trận Binh Kiếp đó, toạ lạc ngay tại trung tâm của Táng Binh Chi Địa. Nó một mực ngự không tại đó, bất cứ ai có năng lực đi vào Táng Binh Chi Địa cũng có thể nhìn thấy, nhưng lại không có kẻ nào có tư cách chạm vào.

Còn nhớ năm đó sự xuất hiện của nó đã dấy lên vô tận sóng gió cùng kinh biến, không ít lão quái vật ngàn năm ẩn thế đều nhao nhao xuất quan, đổ về Táng Binh Chi Địa muốn thử thu phục món thần khí này. Chỉ là cuối cùng không có một người nào thành

công, thậm chí còn không ít kẻ phải bỏ mạng. Kể từ đó, Đồ Hoàng thần cung và Diệt Thánh thần tiễn chân chính trở thành vô thượng pháp khí của Tuyết Vũ, chỉ có thể nhìn mà không thể sờ, chứ đừng nói đến sở hữu.

Năm đó Cố Sở sau khi xuất quan thành tựu Vấn Đỉnh, đang thiếu khuyết binh khí vừa tay nên đã chạy tới thử qua một lần, đương nhiên là tốn công vô ích. Không những không có chạm tới được nó, ngược lại còn thụ thương không nhẹ, phải về bế quan vài năm mới khỏi. Đó cũng là lý do mà sau này khi lão nghe thấy tin tức về Binh Kiếp ở Thiên Nguyên liền nhanh chóng chạy tới, cuối cùng mới gặp được Hoàng Thiên.

Không nghĩ được lão mới rời đi có sáu năm, món vô thượng pháp khí này đã nhận chủ, càng khó tin hơn là kẻ thu phục được nó lại là Cao Vô Cầu.

Rốt cục, lúc này lão mới hiểu tại sao đối phương lại có thể tự tin khi đối mặt với lão như vậy. Siêu cấp chiến lực, lại có thêm vô thượng tiên khí nơi tay, hắn đương nhiên có tư cách làm đối thủ của bất kỳ tên cường giả Quy Nguyên bước thứ nhất nào, kể cả lão.

Ngón tay của Cao Vô Cầu buông ra, Diệt Thánh thần tiễn như hoá thành siêu cấp lưu tinh rạch trời xuyên qua. Trong nháy mắt tốc độ của nó vượt quá lẽ thường, dọc đường xé tan không gian, mạnh mẽ không thể nào ngăn cản.

Diệt Thánh – cái tên dường như đã nói lên tất cả. Một tiễn ra, tiên ma diệt, thánh thần vong. Dù cho tu vi của Cao Vô Cầu còn chưa đủ để thúc dục ra toàn bộ sức mạnh của nó, nhưng để đấu với Cố Sở là đã dư thừa.

Thần tiễn đi đến đâu, tinh không nguyên tố đều như bị nuốt chửng thôn phệ đến đó. Thân tiễn vốn mang hắc sắc, nhưng tại tản mát ra quang mang xám trắng, dọc đường đem toàn bộ tinh

không xé tan thành hai nửa.

Mà tinh không nguyên tố bị thôn phệ, nhất thời khiến cho không gian xung quanh bất chợt trở nên u ám không gì sánh được, mặc cho thân tiễn phát sáng hay pháp tướng thiên địa của Cố Sở vẫn đang toát ra vô tận hoàng kim, nhưng cũng không thể xua tan được hắc ám.

Cố Sở ngưng trọng nhìn lấy Diệt Thánh thần tiễn lao tới, nhưng không có cách nào kịp thời phản ứng. Quá nhanh, nhanh không thể tưởng tượng, mũi tên mang theo khí tức huỷ diệt băng lãnh, khiến cho hô hấp của lão cũng phải ngưng đọng lại. Lão biết được, tránh né Diệt Thánh thần tiễn là chuyện không thể nào, chỉ có thể dùng cứng đối cứng mà thôi.

Uy áp cực lớn từ xa xa truyền tới khiến Cố Sở gần như lâm vào tuyệt vọng, thậm chí ý thức cũng nhanh chóng mất đi kiểm soát đối với pháp tướng, để nó lâm vào trạng thái mơ hồ nhìn qua.

- Uy…Diệt Thánh thần tiễn không gì cản nổi, một đường xuyên phá qua đầu lâu của pháp tướng thiên địa, kéo theo thanh âm hung uy rợn người. Đau đớn là thứ duy nhất còn sót lại, cả Cố Sở và pháp tướng thiên địa của lão đều đồng thời rít lên tiếng hét kinh thiên, đau đớn loạng choạng giữa đại hoang rộng lớn.

- Ầm! Ầm!

Thân thể khổng lồ gấp mấy lần đại sơn thái cổ dưới một tiễn xuyên mi tâm liền xuất hiện vết nứt, sau đó mất đi thăng bằng mà đổ ầm xuống đại địa. Liên hệ cuối cùng bị cưỡng ép đứt đoạn, pháp tướng không còn được Cố Sở thúc giục nữa thì tan rã, hoá thành vô cùng vô tận tinh điểm, tiêu tán ra ngoài không gian.

Cố Sở khoé miệng hộc ra máu tươi đỏ thẫm, thập phần chật vật rơi trở về đại địa. Một chiêu giao phong này, lão triệt để đại bại. Cũng rất lấy làm may mắn, bởi nếu như khi nãy lão không vì

thi triển ra pháp tướng thiên địa khiến cho Cao Vô Cầu không xác định được chân thân, thì chỉ sợ lúc này không chỉ đơn giản thụ thương như thế, mà đã sớm bỏ mạng.

Chỉ là lão còn chưa kịp thở than bản thân mình may mắn, ánh mắt đã khó tin nhìn lại phía bầu trời. Chỉ thấy Diệt Thánh thần tiễn sau khi phá tan pháp tướng thiên địa, uy năng vẫn không hề giảm chút nào. Nó một mực quanh quẩn trên tinh không, cho tới khi chân thân của lão xuất hiện thì ngay lập tức bạo phát lao tới, muốn truy sát lão đến cùng.

Dưới trạng thái thiên địa pháp tướng cường đại như khi nãy, lão còn không ngăn cản được nó, bây giờ thân thể bị thương không nhẹ, lão lấy gì để chống đỡ nó nữa đây?

- Phanh… anh… anh!

Ngay tại thời điểm Cố Sở tuyệt vọng nhất, khi mà Diệt Thánh thần tiễn sắp cắm lên ngực của lão, không gian bỗng nhiên vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa.

Thanh âm phản chấn trong nháy mắt bắn ra, vô vùng vô tận khiến cho lão có cảm giác đều như muốn ngất đi. Thân thể dưới sóng âm bị công phá cho vặn vẹo, suýt chút nữa bị đánh tan thành mảnh vụn.

Mà Diệt Thánh thần tiễn vốn đang trên đà lao tới, lúc này lại như lưu tinh bay ngược trở về xa. Thậm chí nơi thân tiễn còn xuất hiện dấu hiệu bị bẻ cong trầy xước, phù văn phá toái, quang mang ảm đạm phi thường. Đường đường là vô thượng tiên khí, vậy mà sau một cú va chạm lại trở nên thê thảm thế này, rốt cục là thứ gì mới có thể làm ra được điều này chứ?

Chỉ thấy phía trước Cố Sở lúc này, Phong Thiên Lạc Địa kích chẳng biết từ lúc nào xuất hiện, phiêu phù trên không thủ hộ lấy lão. Thân kích đã sớm hồi phục về trạng thái bình thường, thi

thoảng còn run lên nhè nhẹ như đang giận giữ.

Cố Sở sững sờ đôi giây, nhưng rất nhanh mỉm cười rạng rỡ, thật không nghĩ tới tại phút giây nguy cấp nhất, thanh trường kích này lại ra tay bảo vệ lão. Không hổ là binh khí mà người đó rèn ra, tuy rằng bình thường cực độ cao ngạo, nhưng bản chất lại một mực trung thành với lão.

- Bảo bối, cám ơn ngươi.

Thanh âm vang lên, Cố Sở mặc cho thân thể đau đến muốn vỡ nát, vẫn cố gắng vươn tay nắm lấy trường kích, lộ ra thần sắc vui mừng cực độ, nào có thái độ mắng chửi nó như khi nãy nữa.

- U… u… u!

Nhưng mà thần sắc của lão chẳng giữ được lâu, khi mà tay còn chưa chạm tới, Phong Thiên Lạc Kích đã run lên một hồi như đang tỏ ra giận giữ, cuối cùng không chút nể mặt bay ngang về sau, phang thẳng vào mông của lão, đau đến điếng người.

- Con bà nó…

Cố Sở trợn mắt ngoác mồm, vừa đau vừa giận đến suýt đánh mất cả lý trí, nghiến răng nghiến lợi mà chửi thề một câu.

Đau là một chuyện, còn mặt mũi của lão nữa đây. Đánh nhau với người suýt chết khiến cho pháp khí phải ra tay cứu giúp, cuối cùng còn bị nó không kiêng nể quất cho như vậy, lão thực muốn điên rồi.

Cũng may là lão còn giữ được đôi chút bình tĩnh, nhận biết được bản thân đang đối diện với kẻ địch nguy hiểm, cho nên không dám phát tác mà phải nhịn xuống, thậm chí đem gương mặt cố nặn ra vẻ nghiêm trang nhất, vươn tay bắt lấy thanh Phong Thiên Lạc Địa kích này.

Lần nữa lấy lại được phong thái cùng sự tự tin, lão giương ra trường kích rồi bay trở lại tinh không. Đối diện với Cao Vô Cầu đang nắm lấy Đồ Hoàng thần cung, khuôn mặt của lão nở rộ ra nụ cường xán lạn.

Đại chiến, lúc này đây mới thực sự bắt đầu.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 246: Tiên Khí Chiến

Cao Vô Cầu, đương kim vô địch thiên tài của Tuyết Vũ đại lục, phong quang chói mắt như mặt trời ban trưa. Hắn hoành không xuất thế, đem đến cho đại lục một tương lai sán lạn, nhưng cũng đồng thời khiến cho biết bao đời thiên kiêu phải ảm đạm thất sắc, bị thời đại này loại bỏ.

Cố Sở, chí cường giả đỉnh cao của cả Nguyên Giới, một thân tu vi cùng chiến lực như thái sơn áp đỉnh. Cường giả đời trước, thiên tài đời sau dù cho gặp lão, cũng phải như cũ cúi đầu lùi bước, không đủ năng lực đương đầu. Chỉ là người có được tư chất tầm thường, nhưng cơ duyên mà lão gặp được không phải ai cũng có thể cầu. Chí ít, cơ duyên đó đã khiến cuộc đời của lão đi đến một quỹ đạo hoàn toàn khác, một quỹ đạo mà đã sớm không nằm trong sự kiểm soát của Thiên Đạo này.

Hai cường giả đỉnh cao, đại diện cho hai thái cực gần như đối nghịch, hôm nay chân chính xảy ra va chạm, đánh ra một trận đại chiến. Không có âm mưu, không có thủ đoạn, chỉ có chiến.

Diệt Thánh thần tiễn bị trường kích đánh bay khiến cho Cao Vô Cầu không khỏi kinh ngạc đôi giây. Dù không phải trong trạng thái mạnh nhất, nhưng dù sao nó cũng là tiên khí vô thượng, muốn ngăn cản há lại dễ dàng. Trường kích trong tay Cố Sở, chỉ sợ cũng là tiên khí cực phẩm.

Chẳng qua hắn rất nhanh liền lấy lại được sự bình tĩnh. Cùng là cường giả, hắn có thể có được Đồ Hoàng và Diệt Thánh thì Cố Sở làm sao lại không có tiên khí cực phẩm được đây.

Triệu hồi Diệt Thánh vào tay, hắn nhìn lấy Cố Sở đang ngự không trước mặt, ánh mắt toát lên vẻ hưng phấn tột cùng. Bản thân hắn vốn là một tên cuồng chiến, là một kẻ dùng chiến làm đạo truy cầu, cho nên đối thủ càng mạnh, hắn càng thích.

Giương lên Đồ Hoàng thần cung, hắn nhanh chóng lắp Diệt Thánh vào vị trí, sau đó không chút do dự nào mà bắn ra. Diệt Thánh thần tiễn vừa nãy mặc dù bị Phong Thiên Lạc Địa kích làm cho tổn hại, nhưng khi trở về kết hợp với Đồ Hoàng thần cung thì liền hoàn hảo trở lại, thậm chí kim quang càng thêm đại thịnh, mang theo tiếng thét gào phá không bay đi.

Mà theo ngay sau nó, Cao Vô Cầu hai chân đạp trên thinh không, nắm lấy Đồ Hoàng mà vụt tới. Liên hoàn bạo kích, hắn lần đầu tiên bộc phát ra chiến lực mạnh nhất của bản thân mình, muốn cùng Cố Sở phân ra thắng bại.

Diệt Thánh thần tiễn thế tới đại hung, Cố Sở từng nếm qua sự đáng sợ của nó, đương nhiên không dám khinh thường. Gương mặt già nua thấp thoáng bên dưới mái tóc bạc ánh lên sự nghiêm nghị, trường kích phiêu dương. Một cỗ lực lượng mênh mông vô cùng vô tận từ lão phát ra, đem trường kích bao phủ bởi ánh sáng màu vàng kim, thánh khiết và mạnh mẽ.

Một bước, thân hình lão gần như tiêu thất khỏi không gian, chớp mắt đã xuất hiện trước đầu mũi tiễn. Phong Thiên Lạc Địa kích tiên quang vô hạn, phách ra một chiêu Phong Thiên Lạc Địa.

Thập phương thiên địa lâm vào run rẩy, thinh không thất sắc. Ba mươi sáu tầng trời Tuyết Vũ trong màn đêm bỗng nhiên lượn lờ vô tận phù văn hùng vĩ, sáng rỡ lượn lờ như vô tận dòng sông ánh sáng, toả ra khí tức phong ấn chí cực. Thiên không đông cứng, sao xa không còn lấp lánh, gió không còn thổi, mây chẳng còn bay, toàn bộ thời không như bỗng nhiên ngừng lại, bởi một kích phong thiên.

Thiên đã phong, địa rồi cũng sẽ lạc. Phong Thiên Lạc Địa kích lúc này dường như đã trở thành thứ duy nhất trong trời đất này có thể chuyển động. Trong tay Cố Sở, nó từ trên trời cao phách xuống đầu của Diệt Thánh thần tiễn, không gì ngăn cản nổi, xuyên thủng đất trời.

- Oanh…!

Va chạm khủng khiếp, bầu trời lúc này đây dù đang còn bị phong ấn, nhưng dường như cũng không chịu nổi được sức mạnh của uy lực va chạm này, lâm vào run rẩy dữ dội. Một mảng sáng chói không nhìn thấy gì, chỉ nghe thấy tiếng nổ tung trời động đất, bạo phát ra hạo hạo đãng đãng sóng âm lan truyền, muốn nổ nát màng nhĩ con người.

Toàn bộ Tuyết Vũ đại lục lúc này, bỗng nhiên truyền đến một cỗ dư chấn cường đại, đất trời ngả nghiêng. Vô cùng vô tận sinh linh sợ hãi, ngước mắt nhìn lên bầu trời đêm vô tận, nhìn về phương xa của trận chiến.

Giữa đại hoang đổ nát không còn hình dạng, không gian sau khi sóng âm chấm dứt, bỗng nhiên lâm vào trạng thái tĩnh lặng đến lạ thường. Dã thú, hung thú, thậm chí là yêu thú đều như nhau im thin thít, nhao nhao nằm rạp xuống đại địa, không dám hành động chút nào.

Mà trung tâm của vụ nổ, không biết tự khi nào đã xuất hiện một cái chuông đồng khổng lồ, ngự tại không trung. Quanh thân chuông phát ra quang mang màu vàng sáng rực, chói mắt vô cùng. Dù cho Cố Sở vận lấy toàn bộ tinh thần cùng nhãn lực, cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra được một chút ít đồ án hoa văn bên trên nó, nhưng rất nhanh phải thu hồi, bởi hai mắt đã đau nhức đến mức khó mà nhìn tiếp.

Mà trong đầu lão lúc này đây hiển hiện lên liên miên phù văn tối nghĩa, tám ô ánh sáng ngập tràn kim quang, bao hàm lấy 1530

ký tự cổ, huyền bí vô song.

Áp lực cực đại, tinh thần của Cố Sở suýt nữa lâm vào sụp đổ, tràn đầy kinh hãi mà thốt lên trong tâm thức.

- Chí bảo Thanh Mai Bất Diệt Vô Sinh chung[1].

Ngưng trọng nhìn lấy chuông đồng, Cố Sở bàn tay siết Phong Thiên Lạc Địa Kích càng thêm chặt, dĩ nhiên là bị sự xuất hiện của chuông đồng làm cho kiêng kỵ.

Một chiêu Phong Thiên Lạc Địa kích đánh ra, uy lực mạnh đến nhường nào lão đương nhiên biết rõ. Không phải là một kích như năm năm trước, mà là một kích lấy tu vi tối đỉnh của lão bây giờ đánh ra, siêt việt cực hạn của Quy Nguyên bước thứ nhất, vậy mà lại bị cái chuông đồng này dễ dàng phá giải, đủ để thấy nó cường đại nhường nào.

Phải biết, vị trí của nó là trung tâm của trận chiến, là nơi năng lượng cuồng loạn và khủng bố nhất, nhưng mà thân chuông vẫn lành lặn không một chút tổn hao. Pháp khí bậc này, dù là tâm cảnh của Quy Nguyên cường giả như Cố Sở cũng không thể nào áp chế được sự kinh ngạc.

- Lại đến!

Không gian tĩnh lặng, lúc này bỗng nhiên vang lên tiếng cuồng tiếu hưng phấn. Cao Vô Cầu những tưởng lúc này đang trốn bên trong chuông đồng, vậy mà không ngờ lại xuất hiện phía sau Cố Sở, Đồ Hoàng giương lên kéo ra Diệt Thánh đã có phần tổn hại, không chút do dự buông tay.

Một màn đánh lạc hướng đơn giản, nhưng hiệu quả rất tốt. Cố Sở do sơ xuất mà đánh mất tiên cơ, lâm vào thế bị động đối phó. Không để ý đến Nguyên khí hao tổn, Phong Thiên Lạc Địa kích trong tay lão lần nữa phát quang, chân phải làm trụ cấp tốc xoay

người, quanh thân toé lửa.

- Phanh!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc lần nữa vang lên, Diệt Thánh mặc dù cũng là tiên khí, nhưng so với Phong Thiên Lạc Địa kích vẫn yếu hơn đôi phần, lần nữa bị đánh bay ngược trở lại. Kim quang trên thân tiễn ảm đạm không màu, phi thường tàn tạ.

- Coong… oong!

Nhưng Cố Sở còn chưa kịp vui mừng, sắc mặt đã chợt biến. Chỉ thấy đầu óc như ông ông muốn nổ nứt, đau đến lông tóc đều dựng lên, thất khiếu ngập tràn máu đỏ.

Thanh Mai Bất Diệt Vô Sinh chung phía sau lợi dụng thời điểm lão đối phó Diệt Thánh thần tiễn mà phát ra sóng âm công kích. Thanh âm cường đại vô cùng, không chỉ đánh ra thực chất, mà còn phá cả tinh thần, khiến cho cường giả như Cố Sở cũng phải ăn thiệt thòi. Nhất là trong trạng thái không phòng bị, sự đả kích của tiếng chuông đã đạt đến hiệu quả cao nhất, khiến cho lão thụ thương không nhẹ chút nào.

Lắc lắc cái đầu còn đang ông ông rung động, Cố Sở gắng gượng ổn định lại tinh thần đang hỗn loạn, sắc mặt nhìn lấy chuông đồng càng thêm kiêng kị.

Chỉ là lão không có thời gian đánh giá nó, công kích của Cao Vô Cầu đã lần nữa phách tới. Không phải là bắn ra Diệt Thánh như trước đó, mà là tổ hợp công kích của cả Đồ Hoàng – Diệt Thánh. Lẽ dĩ nhiên, hắn rõ ràng rằng chỉ riêng Diệt Thánh thì không làm gì được Cố Sở.

Cấp độ của thanh kích trong tay lão, dù cho Đồ Hoàng trong tay hắn cũng có phần thua kém. Nhưng là, Đồ Hoàng – Diệt Thánh cũng không phải là hai pháp khí riêng biệt, mà là một chỉnh thể

hoàn mỹ. Một khi kết hợp, sức mạnh tuyệt đối vô song, dù cho Cao Vô Cầu cũng không thể nào mà ước lượng.

Bởi, đây cũng là lần đầu tiên hắn thi triển ra thủ đoạn này, đưa vô thượng tiên khí trở về trạng thái hợp nhất.

Đồ Hoàng – Diệt Thánh, cái tên đã nói lên tất cả về món vô thượng tiên khí này. Chúng, đã từng giết qua Hoàng giả, diệt qua Thánh thần, thấm trên mình vô thượng tiên huyết cường giả trong thiên địa, cường đại không thể nào hình dung.

Chỉ thấy bầu trời đêm đắm chìm trong quang mang màu máu, mênh mông năng lượng hỗn độn thét gào. Diệt Thánh vẫn một mực ghim tại trên thân của Đồ Hoàng, phát ra rung động dữ dội. Thân tiễn màu đen như vỡ ra, bong tróc ra lớp lớp vỏ bọc hắc sắc, để lộ ra chân thân trắng ngần, tinh khiết không thể nào tưởng tượng nổi.

Mà biến hoá của Đồ Hoàng càng thêm kinh người. Dưới sự thúc dục của Cao Vô Cầu, thân cung liên miên tràn ra quang mang huyết sắc, chớp mắt trở thành màu ngọc thạch trong suốt. Tựa như, đây mới chính là trạng thái ban đầu của nó, ngọc cung vô sắc. Huyết sắc, chẳng qua là do giết qua quá nhiều sinh linh mà vương máu, quấn quanh ở vỏ ngoài nó mà thôi.

Rồi trong một sát na sau đó, thân cung bỗng nhiên gập lại làm đôi, như một thứ pháp khí biến hình trùng khớp hội tụ bao bọc quanh thân tiễn. Như kiếm mà không phải kiếm, giống thương nhưng không phải thương, là một trạng thái pháp khí quá mức kỳ lạ.

Hoá ra, Đồ Hoàng – Diệt Thánh hợp nhất chính là thế này.

Run lên phát ra thanh âm như tiếng gầm thiên cổ, Đồ Hoàng – Diệt Thánh phá vỡ bầu trời mà xuyên qua, một đường giết thẳng về phía đại địa, muốn phách vào người Cố Sở. Đã bao nhiêu năm

nhuộm qua máu tươi của cường giả, nó sớm khát khao đến cực cùng. Hôm nay, nó lại được uống máu.

- Muốn uống máu ta? Để xem ngươi có tư cách đó không đã.

Cố Sở thần sắc ngưng lại nhìn về phía Đồ Hoàng – Diệt Thánh, nhưng dĩ nhiên không có nét gì là sợ hãi. Bàn tay siết lấy Phong Thiên Lạc Địa kích, lão nhếch môi cười lạnh lùng nói ra, sau đó đạp vỡ thinh không phía sau mà nghênh chiến.

- Coong… oong!

Hai bên đang chuẩn bị lao vào nhau thì tiếng của Thanh Mai Bất Diệt Vô Sinh chung lần nữa vang lên, so với lần trước thì càng thêm cường đại. Cố Sở cũng may là đã có phòng bị, mặc dù bị chấn động không nhỏ, nhưng không đến mức thất khiếu tổn thương như lúc nãy.

Ánh mắt lấp lánh như sao, lão vung lên trường kích trong tay mà gầm lớn, thanh âm kinh thiên động địa:

- Hôm nay… để cho các ngươi chứng kiến thế nào là uy lực của Phong Thiên Lạc Địa.

[1] Thanh Mai Bất Diệt Vô Sinh Chung: Chuông Thanh Mai, một trong những bảo vật quốc gia của Việt Nam, được đúc vào ngày 20 tháng 3 năm Mậu Dần, niên hiệu Trinh Nguyên 14 (tức năm 798). Vốn là một chiếc chuông vô danh, do người dân tình cờ phát hiện ở Bãi Rồng, xóm Phú An, Thôn My Dương, xã Thanh Mai, huyện Thanh Oai, Hà Nội vào năm 1986 nên được đặt tên là Thanh Mai. Hiện nay chuông được lưu giữ tại Bảo tàng Hà Nội.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 247: Kích Đồ Địa Lão

Tiếng quát của Cố Sở nhất thời khiến cho Cao Vô Cầu có chút kinh nghi, thần sắc trở nên ngưng trọng nhìn tới.

Chỉ thấy toàn thân Cố Sở bùng lên quang mang rực rỡ, trường kích trong tay lần đầu tiên trở vào trạng thái chiến đấu, toát ra khí tức chí cường chí cực.

- Phong Thiên Lạc Địa thức thứ hai – Phách Trảm Thiên Hoang.

Cố Sở gầm lên như muốn rách tan cả cổ họng, trường kích trong tay vung lên rực rỡ, phách ra một chiêu mạnh nhất cuộc đời mà lão từng thi triển, Phách Trảm Thiên Hoang.

Sắc mặt Cao Vô Cầu đại biến, rốt cục hiểu được hàm ý trong câu nói kia của Cố Sở. Một chiêu này, hắn vô pháp đón đỡ, dù cho có nắm trong tay Đồ Hoàng – Diệt Thánh cũng không thể. Phách Trảm Thiên Hoang, đã vượt qua phạm vi chiến lực của Quy Nguyên bước thứ nhất, hắn chỉ là một kẻ mới chạm vào ngưỡng cửa Quy Nguyên, đối diện nghênh đón thì chỉ có con đường chết.

Nổ tung hỗn độn, Phách Trảm Thiên Hoang va chạm với Đồ Hoàng – Diệt Thánh thì bạo ra điên cuồng sức mạnh, che rợp lên toàn bộ bầu trời. Cao Vô Cầu còn chưa biết kết quả giao chiến thế nào, thinh không đã vang lên tiếng gào thét như điên của Cố Sở, doạ cho hắn kinh hồn táng đảm.

- Phong Thiên Lạc Địa thức thứ ba – Kích Đồ Địa Lão.

Hãi nhiên cực cùng, nội tâm của Cao Vô Cầu gần như lâm vào trạng thái hoảng loạn nhất, không chút do dự triệu hồi về Thanh Mai Bất Diệt Vô Sinh chung. Hắn điên cuồng tế ra bản mệnh chân huyết, thúc giục ra trạng thái phòng ngự cao nhất của nó hòng bảo vệ lấy bản thân.

Hắn biết, dù cho Đồ Hoàng – Diệt Thánh đã hợp nhất, cường đại đến không thể hình dung được, nhưng có ngăn cản được một chiêu Phách Trảm Thiên Hoang còn khó nói. Vậy mà Cố Sở còn đánh ra Kích Đồ Địa Lão, so với Phách Trảm Thiên Hoang còn mạnh hơn một bậc, chỉ với thân thể này của hắn làm sao có tư cách chống đỡ.

Đó là sức mạnh tuyệt đỉnh, là thứ mà không phải là thực lực hiện tại của hắn có thể ngăn trở được.

- Đoàng… àng…

Nổ lớn vang xa!

Thế giới lúc này gần như muốn sụp đổ, không gian chỉ còn lại một màu trắng xoá của năng lượng. Toàn bộ Tuyết Vũ đại lục thời khắc đó đều trở nên sáng chói như ban ngày, quang mang rực rỡ. Vạn vạn sinh linh điên cuồng run rẩy, hoảng sợ nhìn lấy trời cao, tựa như đang lâm vào tận thế.

Mà cách xa nơi này hơn trăm dặm về các hướng, liên tiếp có bóng người đang bỏ chạy liền bị sóng năng lượng quét qua, thê thảm rơi xuống đại địa. Không chỉ đám người Cao Gia cùng tứ đại hộ pháp, mà ngay cả đám người Cố Hùng cũng không ngoại lệ.

Cũng may là, vị chí đại chiến của hai người Cố Sở lúc này đã trên tận trăm dặm thinh không, cho nên phạm vi đại địa bị tàn phá cũng không quá lớn, chỉ có mấy dặm đại hoang mà thôi. Nếu hai người khai chiến trên đại địa, chỉ sợ không chỉ huỷ diệt trăm dặm đại hoang, mà còn phá xuống hàng chục dặm lòng đất, khiến cho

địa tầng của cả đại lục lâm vào hỗn loạn, hạo kiếp vô cùng.

Mà lúc này, khi mà năng lượng loạn lưu tiêu tán ra bốn phương, để lại không gian nơi đại chiến trong veo không tạp chất, lững lờ lặng lẽ. Cố Sở ngự ở trên trời cao, đầu tóc rối tung vương vấn trên vai, quần áo rách nát thấm ra đợt đợt máu tươi, đáng sợ vô cùng.

Dĩ nhiên, lão đánh ra liên tiếp hai thức của Phong Thiên Lạc Địa, cũng có phần quá sức, thậm chí còn bị chính năng lượng dư ba làm cho bị thương không nhẹ. Đó là cái giá phải trả khi cưỡng ép thi triển ra Kích Đồ Địa Lão, một thức này, không phải thứ mà tu vi hiện tại của lão có thể khống chế được.

Nhưng, lão rốt cục đã thắng.

Chỉ thấy bên dưới đại địa đổ nát, một cái thân ảnh toàn thân nhiễm máu nửa quỳ nửa ngồi trên đá vỡ, hồng hộc thở dốc. Bên cạnh hắn không xa là một cái chuông đồng lớn, tuy vẫn toả ra quang mang nhưng thập phần ảm đạm, tựa như đã đuối sức, phát không ra sức mạnh.

Đồ Hoàng – Diệt Thánh càng thêm thê thảm. Quang mang thần thánh đã sớm tiêu tán không còn, bị đánh trở về nguyên dạng, chẳng khác nào một cây cung và một cây tiễn tầm thường nằm ở gốc cây vỡ toác xa xa.

Một trận siêu cấp đại chiến cứ như vậy kết thúc, vô địch thiên kiêu đại bại bởi Quy Nguyên.

Nắm lấy Phong Thiên Lạc Địa kích, Cố Sở không thèm để ý đến thương thế của mình, bay tới trước mặt của Cao Vô Cầu. Nhìn lấy tên hậu bối kém mình cả mấy ngàn tuổi đang quỳ gối, vẻ mặt lão ánh lên tia phức tạp không nói nên lời.

- Ta thua, ra tay đi.

Ngước khuôn mặt đầy máu lên nhìn vào Cố Sở, thần sắc của Cao Vô Cầu không có chút sợ hãi, mà tràn đầy kiên định nói ra. Đây là một trận chiến mà hắn lựa chọn, mặc dù không thật sự công bằng, nhưng là hắn tuyệt không hối hận.

Lấy chiến làm đạo, cuộc đời hắn đã sớm định sẵn một kết cục như thế. Dù cho hôm nay không chết bởi Cố Sở, thì cũng sẽ có một ngày hắn chết trong tay cường giả mạnh mẽ khác. Đối với một kẻ cuồng chiến như hắn, chấp nhận cái chết không hề đáng sợ, đáng sợ là không dám chấp nhận bản thân mình thua cuộc.

Cố Sở nhìn hắn một hồi, sau đó ánh mắt trở nên lạnh đi, chầm chậm giương lên trường kích. Lão mặc dù chiến thắng Cao Vô Cầu, nhưng là chiến thắng không chút vẻ vang gì. Tên tiểu bối này quá mức đáng sợ, không chỉ có thiên phú khiếp người, mà cơ duyên càng thêm khủng bố. Chỉ riêng việc đoạt được Đồ Hoàng – Diệt Thánh và Thanh Mai Bất Diệt Vô Sinh chung, cũng đủ khiến cho biết bao kẻ tự nhận mình cơ duyên nghịch thiên phải cúi đầu xấu hổ.

Chẳng qua, lão thưởng thức hắn, nhưng không đồng nghĩa với việc lão sẽ buông tha cho hắn. Nếu đã là kẻ thù với nhau, thì hắn phải chết.Đầu kích sắc lạnh nhẹ nhàng đâm xuống, Cố Sở quyết đoán xuất chiêu, muốn một kích đoạt mạng của Cao Vô Cầu. Nhưng khiến cho lão kinh sợ là mũi kích vừa chạm vào mi tâm của đối phương, liền xuất hiện sự phản kháng kịch liệt. Mặc cho lão dùng lực lớn thế nào, cũng không thể điều khiển được nó tiến tới, thậm chí bản thân còn bị đẩy lùi về sau mấy bước, sắc mặt tràn đầy kinh nghi.

Phong Thiên Lạc Địa kích không cho phép lão giết chết Cao Vô Cầu.

Thân kích run lên, một luồng ý niệm thượng cổ chớp mắt truyền vào tâm thức lão. Mãi cho tới hồi lâu sau đó, nét mặt nghi hoặc của lão mới dần dần tan biến, rồi nhanh chóng chuyển thành

vẻ hiểu ra mọi chuyện, bất giác mỉm cười gật đầu.

Ánh mắt lấp lánh nhìn về phía Cao Vô Cầu đang chờ chết, lão vuốt vuốt chòm râu, ra vẻ cao thâm mạt trắc mà nói:

- Ngươi sau này đi theo ta đi.

Giọng điệu của lão có phần cao cao tại thượng, như là đang ra lệnh cho Cao Vô Cầu, không cho phép phản kháng.

Cao Vô cầu còn đang thắc mắc vì sao lão không ra tay, nhưng khi nghe thấy lời này thì nhất thời trở nên giận dữ, tôn nghiêm của cường giả trỗi dậy làm cho khuôn mặt hắn trở nên vặn vẹo, nghiến răng nói ra:

- Cố Sở, ngươi mặc dù đánh bại ta, nhưng không đồng nghĩa với đánh bại được tôn nghiêm của Cao Vô Cầu này. Muốn chém muốn giết, cứ ra tay, ta không lời oán trách. Nhưng nếu như muốn ta thuần phục ngươi, đừng hòng. Ngươi không có tư cách đó.

Lời nói tràn đầy ngạo khí, Cao Vô Cầu nhìn chằm chằm vào Cố Sở, ánh mắt loé lên sự căm hận và giận dữ. Nếu chẳng phải bản thân đã không còn sức lực để tái chiến, hắn đã sớm lao vào cùng lão mà chém giết rồi. Lão lại muốn thu hắn làm thủ hạ, đây tuyệt đối là chà đạp lên tôn nghiêm của cường giả như hắn.

Cao Vô Cầu, có thể bại, không thể nhục.

Cố Sở nghe lời của Cao Vô Cầu, không có tỏ rõ thái độ gì, chỉ nhàn nhạt cười, nói ra:

- Ngươi thật sự muốn chết hay sao? Cũng tốt, ngươi đi trước một đoạn đi. Không lâu đâu, lão phu sẽ đem Cao Gia tận diệt bồi táng cùng ngươi, để cho ngươi ở trên đường luân hồi không phải cô đơn.

Nói xong, đôi môi của lão không tự chủ được khẽ nhếch, lộ ra

vẻ khiêu khích.

Cao Vô Cầu nghe một lời này, sắc mặt đại biến, hoá thành dữ tợn thét lên:

- Cố Sở, ngươi vô sỉ. Đường đường là Quy Nguyên cường giả lại đi tính toán một đám người nhỏ yếu, ngươi không xứng đáng với sức mạnh của mình.

Cố Sở như nghe được thứ nực cười nhất trên đời này, ngửa mặt cười lớn. Một hồi sau mới cúi xuống, lành lạnh nhìn lấy Cao Vô Cầu:

- Vô sỉ? Cao Vô Cầu ơi Cao Vô Cầu, ngươi sao không nghĩ tới lúc trước Cao Gia các ngươi cấu kết với đám phản đồ Tứ tổ muốn diệt Cố Gia của ta? Lúc đó các ngươi có nghĩ đến việc tính mạng của đám hậu bối nhỏ yếu của Cố Gia hay chăng? Các ngươi muốn dồn con cháu ta vào chỗ chết, ta diệt các ngươi thì lại có là gì?

Cao Vô Cầu nhất thời cứng họng, không phản kháng được câu nào. Hành động hướng đến Cố Gia lần này là do các vị lão tổ của Cao Gia quyết định, hắn mặc dù không tán thành nhưng cũng không có phản đối, thậm chí còn nhận nhiệm vụ bảo hộ hai người Cao Cơ đi giết người Cố Gia, thì bây giờ lấy tư cách gì để nói Cố Sở đây?

Cố Sở không nhìn hắn, mà ngước mặt lên trời, đôi mắt bắn ra tinh quang chói sáng:

- Còn việc xứng đáng với sức mạnh, ha ha, nực cười! Sức mạnh là do bản thân ta nỗ lực phấn đấu mà đạt được, chẳng phải các ngươi, cũng chẳng phải thế nhân ban cho, các ngươi có tư cách gì bình xét ta xứng đáng với nó hay không?

Nói xong lời này, trong lòng của Cố Sở bất giác hiện lên một cái bóng hình quen thuộc. Thế gian này, có lẽ chỉ có hắn, chỉ có

duy nhất hắn mới có tư cách bình xét lão có xứng đáng với sức mạnh của mình hay không. Bởi vì, hắn là người đã ban cho lão tất cả mọi thứ, tất cả.

Cao Vô Cầu lặng yên không nói, cúi gục đầu. Lựa chọn giữa gia tộc và tôn nghiêm, hắn không biết phải lựa chọn thế nào. Đối với một kẻ cuồng chiến như hắn, tôn nghiêm so với tính mạng càng thêm quan trọng. Trừ khi trên đời có người có thể dùng chiến lực tuyệt đối khiến hắn thật sự tâm phục khẩu phục cúi đầu. Cố Sở, mạnh, nhưng còn chưa đủ.

- Ta không thể!

Muốn hắn cúi đầu trước Cố Sở là điều không tưởng, so với chết còn đau hơn vạn lần. Nhưng, gia tộc là nơi hắn trưởng thành, là nơi giúp hắn trở thành cường giả.

Cố Sở như nhìn ra được suy nghĩ trong lòng hắn, mỉm cười lại nói:

- Ta chưa từng nói muốn ngươi trở thành thủ hạ của mình, ta còn chưa có được tư cách đó. Để ngươi đi theo, chỉ là cho ngươi một cơ hội bái kiến một người mà thôi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 248: Chủ Nhân Của Ta

Lời này của Cố Sở khiến cho Cao Vô Cầu ngẩn ra tại chỗ, khó tin nhìn qua:

- Bái kiến một người?

Cố Sở cười gật đầu, nhẹ nói:

- Đúng! Là bái kiến một người.

Cao Vô Cầu nhíu mày, hắn không khó để nhìn ra được ánh mắt cung kính của Cố Sở khi nói về người kia. Đường đường là chí cường giả Quy Nguyên bước thứ nhất, rốt cục phải là nhân vật bậc nào mới có thể khiến cho lão trở nên như thế. Là Quy Nguyên bước thứ hai, hay là Quy Nguyên bước thứ ba?

- Ngươi muốn ta trở thành thủ hạ của hắn?

Trong đầu mặc dù có rất nhiều thắc mắc, nhưng Cao Vô Cầu rất nhanh nhìn vào được điểm mấu chốt, mở miệng mà nói.

Cố Sở lẳng lặng, không có xác nhận cũng không có phản đối hắn, mà chỉ nhàn nhạt nói ra:

- Cũng coi như là cho ngươi một cơ hội cực lớn, có hay không nắm được nó thì phải xem bản thân ngươi rồi.

Lời này để cho Cao Vô Cầu càng thêm mơ hồ, nhưng nhiều hơn cả là sự cả giận. Cố Sở vậy mà lại muốn dẫn hắn đi gặp người khác để cầu xin làm thủ hạ, so với giết hắn còn nhục nhã hơn trăm vạn lần.

- Ha ha… Cố Sở ơi Cố Sở, ngươi tốt nhất là giết ta đi thôi. Mặc kệ cho người ngươi nói tới là ai, có thân phận như thế nào, hắn cũng không đủ tư cách để làm chủ nhân của Cao Vô Cầu này, ngươi đừng tốn công vô ích.

Rất cao ngạo, nhưng là có vốn liếng để cao ngạo. Thiên phú, cơ duyên, chiến lực mỗi một thứ đều quá đủ để Cao Vô Cầu hắn xem thường thiên hạ, quá đủ để hắn kiêu ngạo ngẩng đầu với bất cứ kẻ nào trên thế giới này.

Cố Sở nhìn xuống vẻ mặt của Cao Vô Cầu, ánh mắt thâm thuý như đang nhìn một con ếch ngồi trong đáy giếng. Lão lắc nhẹ đầu, nhàn nhạt trả lời đối phương:

- Ta chưa từng nói ngài ấy sẽ thu ngươi làm thủ hạ, đừng tự đề cao bản thân mình quá như thế. Dẫn ngươi đi bái kiến, là vì ta nhận được sự uỷ thác của người khác mà thôi.

Mặc dù trong lòng cũng muốn chủ nhân thu Cao Vô Cầu làm thủ hạ, nhưng thái độ của hắn khiến cho lão rất không thích. Nếu chẳng phải một lời mà Phong Thiên Lạc Địa kích truyền lại khi nãy, lão đã sớm thẳng tay giết chết hắn rồi, há lại để cho hắn sống cho tới bây giờ.

Ngưng lại một lát, trông thấy Cao Vô Cầu vẫn không có ý muốn đi theo mình, lão lại tiếp tục nói:

- Ngươi chẳng phải luôn tự hào về thiên phú và chiến lực của mình đấy ư. Nếu ngươi có thể cùng cấp đánh bại ngài ấy, ta không chỉ không giết ngươi, ngược lại còn tha cho toàn bộ người của Cao Gia khỏi chết, thế nào?

Hứa hẹn tràn đầy dụ hoặc, Cao Vô Cầu thoáng chốc ngưng lại, nhìn chằm chằm lấy Cố Sở:

- Ngươi nói thật?

Chiến lực đồng cấp, là thứ mà hắn tự hào nhất trong cuộc đời, từ khi xuất đạo đến nay đánh với không biết bao nhiêu thiên tài đồng lứa, chưa bao giờ bại dù chỉ một lần. Hôm nay sở dĩ bại bởi Cố Sở là do chênh lệch giữa Quy Nguyên và Vấn Đỉnh quá lớn, chiến lực của hắn không thể bù đắp nổi. Nếu như hai người đồng cấp, hắn hoàn toàn có đủ tự tin trong trăm chiêu giết chết lão.

Người kia dù mạnh hơn Cố Sở thì đã sao, trong đồng cấp đại chiến, hắn là vô địch.

Cố Sở đương nhiên đoán được hắn đang suy nghĩ cái gì, nhưng không có vạch trần ra mà gật nhẹ đầu khẳng định:

- Đúng thế, lão phu có thể lấy danh dự ra để bảo đảm.

Được lão khẳng định, sắc mặt của Cao Vô Cầu thoáng hiện lên nét vui mừng. Có thể giữ được tôn nghiêm của bản thân, cũng bảo đảm an toàn cho gia tộc, hắn làm sao không vui mừng được đây.

Còn việc một trận chiến với người kia, hắn chưa bao giờ để ở trong lòng. Đó là sự tự tin tuyệt đối, thậm chí là có phần mù quáng. Âu cũng là điều dễ hiểu, bất cứ kẻ nào cũng thế mà thôi, khi mà được đứng trên đỉnh cao của vinh quang, đứng trên sự ngước nhìn và tán thưởng của người đời, ngươi sẽ cũng sẽ trở nên kiêu ngạo một cách mù quáng như vậy.

Nửa ngày sau đó, khi mà sự vui mừng bị thay vào bởi sự tò mò như bản chất của bao người khác, hắn nhìn nhìn Cố Sở mà cười hỏi:

- Người mà ngươi nói, rốt cục là ai?

Cố Sở quay đầu nhìn lấy hắn, nhếch môi nhàn nhạt cười:

- Chủ nhân của ta.

…

Vài ngày sau, U Châu Thành.

Hạo dương thấp thoáng nơi cực đông, chiếu rọi lên không gian từng tia nắng ấm ám của ban mai, xen lẫn từng làn hơi sương lành lạnh của rạng sáng, mơ hồ và mộng huyễn. Giữa cái khí trời se se ấy, dòng người qua lại như mắc cửi, tấp nập và huyên náo đến cực cùng.

Hôm nay là ngày mà Cố Gia bổ nhiệm tân gia chủ.

Với tư cách là một trong những siêu cấp cự đầu của Tuyết Vũ đại lục, sự kiện này đương nhiên trở thành một trong những sự kiện lớn bậc nhất của nơi đây, sức ảnh hưởng to lớn khó lòng mà hình dung nổi.

Trong vòng một tháng trở lại đây, gần như toàn bộ các thế lực lân cận đều cử ra người đại diện chạy đến U Châu thành để tham dự đại lễ, khiến cho nhân khí trong thành bạo phát kinh người.

Mặc cho thời điểm mới chỉ là tờ mờ sáng, nhưng dòng người đổ về Cố Phủ đã phủ kín các con đường. Có kẻ di chuyển bằng thú xa, cũng có kẻ ngồi trong pháp khí phi hành sát mặt đất, tiếng chào hỏi, tiếng cười nói thảo luận huyên náo khắp phố phường.

Bọn hắn phần lớn là đến từ các thế lực vừa và nhỏ, sức ảnh hưởng không quá lớn nên phải trú tại các địa phương của U Châu thành, tới tận hôm nay mới kéo về Cố Phủ.

Duy chỉ có các đại thế lực, đặc biệt là các siêu cấp cự đầu mới có tư cách được trú lại bên trong biệt phủ của Cố Gia, hưởng thụ lấy đãi ngộ trang trọng nhất.

Thấm thoát nửa ngày trôi qua, tính tới thời điểm diễn ra buổi lễ bổ nhiệm chỉ còn có chưa tới nửa giờ, khách nhân gần như đã tới đông đủ, phủ kín gần như toàn bộ các phòng tiếp khách của Cố Gia.

Trong một căn phòng rộng lớn xa hoa sát gần trung tâm của Cố Phủ.

Không gian phi thường rộng lớn, chí ít cũng phải hơn ba ngàn mét vuông tả hữu, lúc này dĩ nhiên toạ đầy người. Bọn hắn đa phần đều là người trẻ tuổi, khoảng chừng hai mươi trên dưới, áo mũ chỉnh tề. Nam anh tài vũ dũng, nữ mỹ lệ mê người, mỗi một cái đều toả ra khí chất bất phàm.

Đa phần đều là lớp trẻ của Cố Gia, nhưng cũng không ít là thiên kiêu kiệt xuất của các thế lực lớn khác. Bọn hắn lần này là theo trưởng bối cùng tới Cố Gia tham dự lễ bổ nhiệm tân gia chủ, chủ yếu là nhằm gia tăng sự tiếp xúc và nhận thức lẫn nhau.

Vòng tròn quan hệ, từ xưa tới nay luôn là một trong những yếu tố quan trọng ảnh hưởng đến sự phát triển của một người, thậm chí là cả một thế lực.

- Ha ha, chúc mừng Cố Ân huynh, sau hôm nay ngươi chính là thái tử của Cố Gia rồi.

- Đúng thế, đúng thế! Ân ca sau này hoá rồng, nhớ đừng quên đám tiểu đệ này nha.

Đại sảnh kín người, từng nhóm tụm năm tụm ba rải rác trò chuyện lẫn nhau, tiếng nói cười, chúc mừng huyên náo không ngừng. Nổi bật nhất là tại trung tâm của phòng khách, hơn hai mươi mấy bóng người vây quanh một tên thanh niên trẻ tuổi.

Tên thanh niên này không hẳn là anh tuấn, nhưng quần áo phi thường hoa lệ, khí tràng thập phần mạnh mẽ. Nhiều người vây quanh tôn lên ở hắn một vị thế cao cao tại thượng, đứng trên mọi người. Hắn chính là Cố Ân, con trai trưởng của Cố Bình, tân gia chủ của Cố Gia.

- Các ngươi quá lời. Gia tộc xảy ra kinh biến, phụ thân nhờ các

vị lão tổ tin tưởng mới được thượng vị, mỗi ngày đều có rất nhiều công chuyện phải giải quyết. Cố Ân ta tài đức có hạn không giúp được nhiều, quả thực hổ thẹn với gia tộc, nào dám xưng thái tử hay hoá rồng. Vẫn là mong được các huynh đệ đây chỉ giáo và ủng hộ nhiều.

Lời nói tràn đầy khiêm tốn, nhưng sắc mặt hắn không thể nào che giấu đi được tia đắc ý.

Hắn trước đây tại Cố Gia cũng được coi là nhất đẳng thiên kiêu, thân phận cũng thập phần cao quý. Chẳng qua, so với mấy hậu bối thiên tài bên mạch của Cố Hùng còn thua kém đôi phần, thậm chí còn bị phong quang của bọn họ ép cho không thở nổi. Nhưng mà ai biết được thời thế biến thiên, hắn xưa đâu bằng nay.

Cha hắn, qua ngày hôm nay sẽ chân chính trở thành tân gia chủ, hắn là con trai trưởng, lại là người có năng lực nhất trong chính mạch này, gia chủ tương lai, không thuộc về hắn thì còn thuộc về ai nữa đây? Cố Anh cùng Cố Lệ Yên đều đã sớm bị hắn một cước đạp xuống, đừng mơ có cơ hội quật khởi trở lại.

Bởi vậy mà hắn, hoàn toàn có được tư cách để đắc ý.

- Cố Gia kinh biến sao. Ân huynh, ta nghe phụ thân nói là gia chủ đời trước của Cố Gia là Cố Hùng làm phản, không biết có thật hay không?

Một tên thanh niên khác đứng bên cạnh Cố Ân bỗng nhiên lên tiếng, trong tay nắm lấy chén rượu, giơ lên kính nhẹ, ánh mắt mang theo mấy phần dị sắc.

- Hừ, còn không phải hay sao. Ta còn nghe nói Cố Tam tiền bối vì ngăn cản hắn mà bị giết người diệt khẩu, quả thực táng tận lương tâm. Cũng may là Tứ tổ kịp thời xuất quan, nổi trận lôi đình đem chức vị của hắn phế đi, nếu không Cố Gia chỉ sợ sẽ bị hắn đem bán đi rồi.

Một cái thanh niên khác lạnh giọng, không chút kiêng nể nào nói ra. Chuyện này vốn không phải là bí mật gì, chỉ cần thế lực nào có chút năng lực là có thể điều tra ra được. Chẳng qua, đây dù sao cũng là chuyện nội bộ của Cố Gia, bọn hắn không tiện bàn tán trước mặt mà thôi.

Tên thanh niên này sở dĩ không kiêng kỵ gì, là bởi vì hắn nhìn ra được một chút ẩn tình, biết Cố Hùng và Cố Bình hai mạch đối đầu, cho nên muốn nịnh hót Cố Ân một chút, mong rằng sẽ xích lại gần hơn với nhân vật lớn trong tương lai này.

Quả nhiên, lời của hắn vừa ra liền khiến cho Cố Ân có chút biến hoá, sâu trong ánh mắt loé lên tia hài lòng. Bên ngoài mặc dù vẫn là một khuôn mặt mỉm cười xã giao, hắn không hề lên tiếng đồng tình hay phản bác ý kiến của đối phương, nhưng chính sự im lặng của hắn đã coi như là một câu trả lời cho mọi người.

Cố Hùng, là một tên phản đồ.

- Phanh! Ầm… ầm…

Ngay tại thời điểm mà mọi người đang suy nghĩ về lời nói của tên thanh niên, một thanh âm vang dội đã vang lên trong phòng khách. Tên thanh niên vốn đang đứng bên cạnh Cố Ân, lúc này cả người gập lại bay ngược ra mười mấy mét xa xa, va vào không ít người mới nặng nề ngã xuống.

- Dám lăng nhục cha ta, muốn chết!

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 249: Xung Đột

Thanh âm lạnh lẽo thấu xương, chất chứa cả sự giận giữ điên cuồng. Tất cả mọi người ánh mắt kinh sợ nhìn về vị trí vừa nãy của tên thanh niên, không biết tự lúc nào đã xuất hiện thêm bốn cái bóng người, hai nam hai nữ. Bọn hắn đều rất trẻ tuổi, người lớn nhất cũng chính là kẻ vừa lên tiếng chắc chỉ tầm hai hai.

Một đôi mắt sáng điểm trên gương mặt góc cạnh, tràn đầy cương nghị, đôi mày kiếm đậm nằm ngay ngắn trên hai mắt, toát lên tia trầm ổn hơn người. Mỗi một một biến hoá cảm xúc trên khuôn mặt đều rất tinh tế, ẩn hàm ra khí chất uy nghiêm thượng vị. Hắn mặc dù khoác lên y phục đơn giản, nhưng vẫn không che được khí thế long hành hổ bộ, vượt trội so với đồng lứa.

Tất cả mọi thứ đó hội tụ tại một chỗ, khiến cho hắn như có như không toả ra một tia áp bách kẻ khác, một loại cảm giác mà chỉ có người lâu ngày ngồi trên địa vị cao quý mới có thể toả ra được.

Hắn là Cố Anh, con trai lớn của Cố Hùng, đồng thời cũng là đệ nhất thiên tài của Cố Gia, một ngôi sao sáng đang trên đà quật khởi của gia tộc này. Bên cạnh hắn, thiếu niên mười lăm tuổi chính là thân đệ đệ Cố Văn, còn hai thiếu nữ một là muội muội con của nhị thúc Cố Lệ Yên, người còn lại là Khương Tiểu Lan của Khương Gia.

Sự xuất hiện của Cố Anh khiến cho rất nhiều người khác kinh sợ, nhất là tên thanh niên ban đầu nhắc tới chuyện của Cố Hùng sắc mặt đã sớm tái mét, không tự chủ được lui bước về phía sau

Cố Ân. Thân phận của hắn mặc dù không nhỏ, nhưng đứng trước vị đệ nhất thiên tài của Cố Gia này còn không đáng nhắc tới. Dù cho mạch của Cố Hùng đã sớm đổ, nhưng Cố Anh vẫn là một tồn tại mà hắn không thể đắc tội nổi.

- Ta còn tưởng là ai mà phách lối đến vậy, hoá ra là Cố Anh thiếu chủ. A không, là Cố Anh huynh đệ mới đúng, ha ha.

Đang tại thời điểm mọi người đều im lặng, phía xa xa bỗng nhiên vang lên thanh âm cười cợt. Giọng điệu lanh lảnh, không che giấu chút nào sự khiêu khích cùng khinh bỉ.

Một lời này để cho lửa giận trong lòng Cố Anh càng thêm thịnh, chẳng qua kiềm chế rất tốt nên không có hiển lộ ra bên ngoài. Khẽ cau mày ngẩng đầu nhìn lại, không khó để hắn nhận ra đối phương, là một tên thanh niên cao lớn xuyên lấy thanh y, hai tay khoanh tại trước ngực, khoé môi nhếch lên ý cười khinh thường, hướng về phía hắn mà trông tới.

- Cao Tôn, ngươi có ý gì?

Cố Anh tính cách trầm ổn không nói, nhưng tính cách của Cố Lệ Yên lại thập phần nóng nảy. Thấy ca ca của mình bị nói móc, nàng trở nên giận giữ, chỉ tay về phía Cao Tôn mà quát.

Liếc nhìn qua Cố Anh, Cao Tôn thậm chí đến nhìn Cố Lệ Yên cũng không thèm, mà nhanh chóng hướng ánh mắt về phía tên thanh niên bị Cố Anh đánh, lắc đầu ngả ngớn cười:

- Ta nói không phải hay sao. Vị huynh đệ này chỉ vì dám nói ra sự thật mà bị đánh ra dạng này, hắn không phải là phách lối thì là gì nữa đây?

Một lời tràn đầy thâm ý, không chỉ tố cáo hành động của Cố Anh là phách lối không coi ai ra gì, mà còn ngầm chỉ ra việc Cố Hùng làm phản là sự thật, một mũi tên trúng liền hai đích.

Cố Anh vốn không có ý hơn thua với kẻ này, nhưng khi nghe hết lời thì thần sắc trở nên âm trầm hẳn xuống. Đối phương khiêu khích cùng xem thường bản thân, hắn có thể nhịn, nhưng một khi đụng chạm đến phụ thân hắn thì không. Đó là nghịch lân, là sỉ nhục không thể nào nhẫn xuống, bất cứ kẻ nào dám lăng nhục phụ thân hắn, đều phải chết.

Nhẹ nhàng nghiêng đầu, mí mắt hắn hơi híp lại lập loè sát khí, lành lạnh nói ra:

- Cao Tôn, ngươi tốt nhất cẩn thận lời nói của mình. Đừng tưởng bản thân có Cao Gia làm chỗ dựa là ta không dám làm gì ngươi.

Hắn vừa dứt lời, toàn bộ phòng khách thoáng cái trở nên yên tĩnh. Rất nhiều người lộ ra thần sắc cười hứng thú, nhưng cũng không ít người ánh lên tia kiêng kị. Chuyện của Cố Hùng bất cứ ai tại nơi này cũng biết đến một hai, nhưng có dám nói ra hay không lại là chuyện khác.

Lẽ dĩ nhiên, chẳng ai muốn chỉ vì thoả mãn cái miệng nhất thời mà lại đi đắc tội một vị cường giả trong tương lai cả. Phải biết, Cố Anh dù cho địa vị bị rớt đài, nhưng bất luận thế nào vẫn là đệ nhất thiên kiêu của Cố Gia, không phải là một kẻ mà người tầm thường có thể so sánh được.

- Hừ!

Quả nhiên, lời nói của Cố Anh rất có sức nặng. Cao Tôn trong lòng mặc dù khó chịu, nhưng không thể không ngậm miệng.

Địa vị của hắn tại Cao Gia mặc dù không thấp, thậm chí so với Cố Anh tại Cố Gia cũng kém không bao nhiêu, nhưng nên nhớ nơi này là địa phận của Cố Gia đấy. Đứng dưới mái hiên thì không thể không cúi đầu, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, hắn dù cho không ưa Cố Anh, nhưng cũng không dám ngay tại nơi này làm

quá mức. Đó là còn chưa kể tới thiên phú của kẻ này siêu tuyệt, chiến lực hơn xa đồng lứa. Ba cái Cao Tôn cũng không đủ cho hắn đánh đây.

Nhưng hắn ngậm miệng, không đồng nghĩa với việc hắn sẽ bỏ qua việc này. Chỉ thấy ánh mắt chuyển đi, không biết là vô tình hay cố ý mà đặt tại trên thân Cố Ân, ý vị sâu xa. Quả nhiên chút thủ đoạn của hắn rất cao minh, không ít người cùng theo hắn nhìn qua vị 'thái tử' tương lai này. Dẫu sao tên thanh niên kia chính là vì nịnh hót lấy lòng hắn nên mới bị đánh, thậm chí Cao Tôn vì ra mặt bảo vệ cũng bị người đe doạ, nếu Cố Ân còn không lên tiếng tỏ thái độ, sau này còn ai thật lòng tin tưởng đi theo hắn nữa đây.

Cố Ân đương nhiên cũng nhìn ra được điểm này, nội tâm không khỏi mắng chửi Cao Tôn một hồi, nhưng nhiều hơn cả là sự căm giận đối với Cố Anh. Tên thanh niên kia dù sao đi nữa cũng là kẻ theo đuôi của hắn, Cố Anh lại không nể mặt mũi đánh trước mặt bao nhiêu người như vậy, có khác nào đánh vào mặt hắn đâu. Địa vị thay đổi, danh dự của hắn đương nhiên phải trướng, há lại dễ dàng bị người đánh mặt như thế.

Nhíu mày hướng về phía Cố Anh, hắn lạnh giọng nói:

- Cố Anh đệ đệ, hắn mặc dù nói năng không có ý tứ, nhưng dẫu sao cũng là khách nhân của chúng ta, ngươi đánh hắn như thế có phải hay không hơi quá đáng?

Lời nói không phủ định việc Cố Hùng làm phản Cố Gia, ngược lại còn khẳng định thêm nó. Còn tên thanh niên kia nghiễm nhiên chỉ là do nói năng không khôn khéo mà động chạm đến, cho nên mới bị Cố Anh đánh ra như vậy. Cố Ân này bề ngoài mặc dù có vẻ hoàn khố vô năng, nhưng thật ra tâm cơ lại không thấp chút nào.

- Nhục mạ phụ thân ta là nói năng không có ý tứ? Ha ha, ngươi nên cảm thấy may mắn vì ta không có trực tiếp lấy đi mạng chó của hắn thì đúng hơn.

Cố Anh thật sự nổi giận, uy nhiếp ẩn hiện trong tròng mắt. Hắn thường ngày luôn là người trầm ổn, hành sự không bao giờ lỗ mãng. Nhưng kể từ khi phụ thân gặp nạn, liên tiếp chịu phải áp lực từ bên ngoài, tâm tính cũng dần dần thay đổi, trở nên rất dễ nóng giận.

Cũng chính vì điều này mà khiến cho nhiều trưởng bối phải thở dài ai oán, tiếc nuối cho một cái thiên tài siêu cấp dần đi vào con đường lệch lạc.

- Ngươi… Được, được lắm Cố Anh. Chuyện ngày hôm nay, ta sẽ toàn bộ bẩm báo lại với gia chủ, để xem ngươi còn phách lối được đến bao giờ.Bị Cố Anh không chút gì nể mặt, Cố Ân giận đến cơ mặt đều co rút lên, tràn đầy căm tức mà nói. Sau hôm nay cha hắn sẽ trở thành gia chủ, cũng là thời điểm hắn bắt đầu điên cuồng trả thù tên siêu cấp thiên tài này. Hắn muốn Cố Anh phải thân bại danh liệt.

- Đợi khi cha ngươi trở thành gia chủ rồi lại đem thứ giọng đó nói chuyện với ta. Nên nhớ, Cố Gia còn không phải một mình cha ngươi có thể khống chế.

Trước lời đe doạ của Cố Ân, Cố Anh chỉ lành lạnh cười đáp lời, sau đó không chút nể mặt phất tay áo rời đi. Cố Văn, Cố Lệ Yên và Khương Tiểu Lan thấy vậy cũng nhanh chóng theo sau, chỉ để lại tại trường một Cố Ân giận đến hai nắm đấm siết cứng, tròng mắt gần như phun ra lửa giận.

- Ngươi muốn chết… Cố Phan, bắt hắn lại cho ta.

Lửa giận át đi cả lý trí, Cố Ân nghiến răng gầm lên trong cổ họng. Hắn vừa dứt lời, một tên nam tử trung niên vốn đang đứng sau hắn bỗng nhiên gật đầu, không chút do dự bước tới chụp tay về phía Cố Anh.

Một màn này doạ cho rất nhiều người biến sắc, nhao nhao lui

về phía sau. Cố Phan chính là thủ vệ mà Cố Bình phái tới để bảo vệ con trai mình, là chân chính cường giả Sinh Thần trung kỳ.

- Ngươi dám!

Vốn đang bỏ đi ra phía cửa, Cố Anh chỉ cảm thấy phía sau truyền tới áp lực to lớn khó có thể hình dung. Khi quay người trông thấy Cố Phan đang đánh về phía mình, hắn giận giữ quát lên, hai tay đồng thời vung ra đón đỡ.

- Binh!

Va chạm vừa phát, thân thể của Cố Anh đã như bao cát bay ngược ra ngoài. Hai cánh tay nơi vị chí va chạm đều rách toác, thấm ra từng đợt máu nóng, đẫm lên y phục.

Chật vật bò dậy, Cố Anh nhìn lấy Cố Phan như lâm phải đại địch. Hắn mặc dù là thiên tài số một của Cố Gia, nhưng niên kỷ quá nhỏ, miễn cưỡng đạp tới Hoá Linh trung kỳ, đối diện với cường giả Sinh Thần cách biệt hẳn một đại cảnh giới, hắn lấy gì để chống đỡ.

- Ca ca… Cố Phan, ngươi muốn chết.

Bên cạnh Cố Anh, Cố Lệ Yên và Cố Văn lúc này mới kịp phản ứng, giận giữ chỉ thẳng mặt hắn mà quát lên. Nhưng mà Cố Phan căn bản không hề đem hai người bọn họ đặt vào trong mắt, bàn tay thô ráp lần nữa giương lên, tiếp tục quất vào mặt của Cố Anh, khiến cho hắn khoé miệng như vỡ ra, máu tươi rỉ đầy trên khuôn mặt.

- Vút… Phanh!

Cuối cùng, tại thời điểm mà Cố Phan sắp chụp được mình, Cố Anh rốt cục phản kháng thành công. Côn nhị khúc trong tay đảo mạnh ba trăm sáu mươi độ quất vỡ bàn tay của Cố Phan, hai chân một trụ một đá, không chút lưu tình phóng lên trên hàm của đối

phương.

- Phốc!

Máu tươi vương vẩy, Cố Phan lần đầu tiên thụ thương lui mạnh về sau, bàn tay và hàm dưới đều nứt vỡ, doạ người vô cùng. Thần sắc khó tin nhìn về phía tên nhóc kém mình cả hai chục tuổi, hắn dần dần nổi lên sát khí. Bị một tên tiểu bối Hoá Linh đả thương như vậy, hắn nào còn mặt mũi để nhìn người nữa đây.

Trong tay phóng ra ma đao, Cố Phan không chút do dự ác độc chém về phía Cố Anh.

- Vù! Bùng!

Đao quang còn chưa chém tới, trước mặt hắn bỗng nhiên loè lên ánh nửa. Một con hoả điểu bày ra tốc độ cực đại mà vọt tới, nổ tung ra nhiệt độ khủng bố vô cùng. Thậm chí ma đao trong tay cũng bị thiêu thành nóng đỏ mà không thể cầm nắm, rơi rớt trên nền nhà.

Run rẩy nắm lấy bàn tay còn rộp lên do phỏng lửa, Cố Phan ánh mắt vừa có giận giữ, vừa có kiêng kỵ nhìn về phía thân ảnh vừa ra tay, lành lạnh nói:

- Tiểu Lan tiểu thư, ngươi muốn can thiệp vào chuyện này hay sao?

Người ra tay không ngờ lại chính là Khương Tiểu Lan, viên minh châu mới nổi của Khương Gia.

Hệt như lần trước hội ngộ Cố Sở cùng Hoàng Thiên, nàng vẫn một thân y phục màu đỏ, khí tức quanh thân chung linh dục tú, toát ra trận trận phong thái mê người.

Nhìn lấy Cố Phan đang giận giữ, nàng không chút sợ hãi mà còn bĩu môi khinh thường:

- Ta thích can thiệp thì lại làm sao? Bắt nạt một người yếu hơn mình mà thôi, không biết xấu hổ.

Lời này để cho Cố Phan giận đến xanh mặt, nhưng lại không dám phản ứng lại chút nào. Hắn biết cô gái này tại Khương Gia địa vị phi thường đặc thù, thậm chí so với Cố Anh, Cố Ân tại Cố Gia còn cao hơn mấy lần. Mà hắn tại Cố Gia chỉ là một cái hộ vệ không hơn không kém, làm sao dám đắc tội nàng đây. Chưa kể, vị Thất tổ kia của Khương Gia cũng đang tại Cố Phủ, hắn nào dám động thủ dưới chân thái tuế.

- Lệ Yên tỉ, may đỡ huynh ấy đi thôi.

Trông thấy Cố Phan không dám ra tay nữa, Khương Tiểu Lan hừ lạnh không thèm để ý tới, mà quay sang kéo kéo Cố Lệ Yên, mang theo Cố Anh cùng Cố Văn nhanh chóng rời đi trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 250: Ngươi Không Xứng Đáng

Chút xung đột của mấy người Cố Anh với Cố Ân, chỉ là một trong rất nhiều tia lửa mâu thuẫn của Cố Gia dạo gần đây. Dẫu sao, để thống nhất một thế lực siêu cấp như Cố Gia không phải là chuyện dễ dàng, chí ít chỉ mình phe của Tứ tổ là chưa đủ. Nhất là khi uy vọng của Cố Hùng cùng bốn huynh đệ Nhị tổ đang còn tràn đầy, được không ít người ủng hộ.

Chẳng qua, mâu thuẫn thì mâu thuẫn, nhưng đại thế đã định. Tứ tổ bây giờ như mặt trời buổi ban trưa, uy vọng bắt đầu áp chế lên toàn bộ nhân mạch của gia tộc. Nhất là sau thời điểm ngày hôm nay, khi mà Cố Bình ngồi lên vị trí gia chủ, nắm lấy quyền hành cao nhất của Cố Gia.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, chớp mắt mà mặt trời đã đăng đỉnh, cũng là thời điểm mà Cố Gia tiến hành đại lễ bổ nhiệm tân gia chủ.

Quảng trường hùng vĩ toạ lạc giữa thiên địa, treo lên từng đợt cờ hiệu và pháp khí trang trí tràn đầy trang trọng và uy nghiêm.

Mà tại trung tâm của quảng trường, là một cái tế đàn cổ lão toạ trên đỉnh tháp đá, cao vút lên tận tầng mây. Mỗi một trụ đá, một bậc thang đều phảng phất phát ra khí tức cổ xưa và tang thương. Vô tận phù hăn huyền ảo được điêu khắc, phóng ra đợt đợt quang mang nhàn nhạt, tôn lên ở nó một cỗ thần thánh và cao siêu, khiến người không tự chủ được muốn quỳ lạy tế bái.

Từ chân đến đỉnh tháp có tới một ngàn tầng đá xếp, mỗi một

tầng cao hơn mười mét, đều đã bày biện rất nhiều bàn tiệc cùng bảo toạ, người người phủ kín. Chiếu theo thứ tự, càng lên cao thì thân phận càng lớn, cho tới trên tế đàn thì toàn bộ đều là đại diện của thế lực cỡ lớn, thậm chí là siêu cấp cự đầu như Khương Gia, Cao Gia.

Mà trên đỉnh cao nhất, mười tám cây trụ đá to lớn phóng thẳng lên trời, tràn ngập vô tận vô cùng hoa văn kỳ quái. Chúng đứng phân biệt thành một vòng tròn lớn, bao bọc lấy một chiếc cự đỉnh khổng lồ ở trong, huyền bí không thể nào tả nổi. Đây chính là tế đàn Đăng Thiên mà thuỷ tổ của Cố Gia xây dựng nên, nghe đồn một khi hoàn toàn khởi động, liền có thể khiến người vũ hoá đăng thiên.

Trải qua biết bao thăng trầm lịch sử, tế đàn Đăng Thiên vẫn một mực tồn tại, chứng kiến qua không biết bao nhiêu biến hoá của Cố Gia. Mỗi một đời gia chủ, khi được bổ nhiệm đều mắt buộc phải bước qua một ngàn tầng đá, dùng máu của mình để thức tỉnh đại đỉnh.

Cùng vào thời điểm này, tại tầng đá thứ hai từ trên xuống, không gian khá là huyên náo. Có thể toạ tại vị trí này, không là người của siêu cấp cự đầu thì chính là cao tầng của Cố Gia, thân phận phi thường doạ người.

- Vừa nãy Anh nhi lại xung đột với Cố An sao?

Người nói là một vị lão nhân cao lớn ngồi trên bảo toạ, hai tròng mắt thâm trầm như nước không nhìn ra được cảm xúc. Xung quanh hắn có mười mấy người cùng ngồi, quá nửa là người cao tuổi, mỗi một cái đều toả ra uy áp đáng sợ.

Không cần nói cũng biết, bọn hắn đều là đại nhân vật của cao tầng Cố gia.

Nghe thấy lão nhân này hỏi, mười mấy người sắc mặt đều lâm

vào biến hoá. Một vị lão nhân khác bên cạnh nặng nề gật đầu:

- Vâng! Lục tổ. Lần này là Cao Phan ra tay, cũng may là có Tiểu Lan tiểu thư ngăn cản.

Một vị nam tử trẻ tuổi ánh mắt bắn ra tia sáng, không khác gì sắc mặt trời ban trưa, giận dữ nói ra:

- Sinh Thần trung kỳ sao, bọn chúng ngày càng quá đáng.

Lục Tổ nghe vậy chỉ biết nhàn nhạt gật đầu, sau đó lẳng lặng thở dài mà than:

- Anh nhi tính cách quật cường, nhưng không phải là kẻ không biết tiến thối. Nó làm vậy hẳn là có dụng ý của mình, chỉ là… đám lão già chúng ta vô năng không giúp gì được cho nó, ai…

Một thiếu phụ bên cạnh nghe Lục tổ nói vậy thì khẽ gật đầu, do dự một hồi mới quyết định nói ra:

- Kể từ thời điểm tính cách của Anh nhi biến hoá, dường như bên Tứ tổ bắt đầu xem thường và không còn kiểm soát chặt lấy nó như trước nữa. Phải chăng…

Đến đây, nàng bỗng nhiên ngưng lại không nói, ánh mắt loé lên nhìn nhìn về phía Lục tổ, như đang muốn chỉ ra điều gì đó.

Lục tổ sống qua không biết bao nhiêu năm, làm sao không nhìn ra được điểm này. Lão gật nhẹ đầu như tán thành với thiếu phụ, sau đó ánh mắt nặng nề hướng về đối diện, nơi mà đám người Tứ tổ đang tại.

Cùng là địa vị lão tổ của Cố Gia, nhưng tràng cảnh giữa hai bên cách biệt như trời với vực. Bởi phía bên Lục tổ, nếu tính cả mấy tên nữ hầu thì cũng chỉ miễn cưỡng vượt quá hai mươi người. Còn bên Tứ tổ, số lượng không chỉ gấp mười lần, mà toàn bộ đều là nhân vật cao tầng, nắm lấy không ít quyền hạn trong gia

tộc.

Đó là hiện thực tàn khốc, thời thế biến thiên, những kẻ thức thời tự nhiên sẽ đưa ra lựa chọn tốt nhất cho bọn hắn. Bên Tứ tổ thất thế là điều dễ hiểu, dù cho thân phận lão tổ của bọn họ cũng khó lòng mà xoay vần được tình thế.

Ngay tại thời điểm mà đồng hồ điểm lấy mười hai giờ trưa, một vị lão giả phía bên Tứ tổ bỗng nhiên bước ra khỏi hàng ngũ, đứng tại trung tâm của tầng đá. Hai tay hắn chắm vào nhau, hơi cúi đầu như đang chào hỏi, sau đó mới ngẩng lên, cười nói:

- Các vị, trước tiên lão hủ xin được thay mặt toàn bộ Cố Gia cảm tạ mọi người đã quan tâm, dành thời gian quý báu của mình để tới tham dự buổi bổ nhiệm tân gia chủ của chúng ta. Nay giờ lành đã đến, xin được mời Nhất tổ lên chủ trì buổi lễ.

Không gian nơi này phi thường rộng lớn, chỉ tính từ chân tháp tới đỉnh cũng phải cao tới mười ngàn mét, nếu chỉ nói chuyện như bình thường thì sợ cách nhau năm tầng là đã không thể nghe thấy. Nhưng là thanh âm của lão nhân này vẫn như thế vang vọng đến từng ngõ ngách, không quá lớn, không quá nhỏ, thập phần êm tai.

Lão vừa nói xong, Nhất tổ đã từ bảo toạ của mình đứng lên, một đường bước lên trước thềm tế đàn, cẩn thận dâng hương cắm vào trong cự đỉnh, sau đó mới quay người nhìn xuống, lớn tiếng.

- Lễ tế tổ Cố Gia, bổ nhiệm tân gia chủ… bắt đầu.

Vừa mới dứt lời, mười tám cây cột đá bỗng nhiên lâm vào chuyển động. Phù văn huyền ảo đan xen, phóng ra mười tám cái cột sáng đâm thẳng lên trời, cuối cùng điên cuồng hội tụ lại một điểm. Chớp mắt ngưng thành một chòm sáng rực rỡ như mặt trời ban trưa, tản mát ra chí cường khí tức.

Ánh sáng cường đại khó lòng mà hình dung, chói đến mức

người ta không thể mở được hai mắt chứ đừng nói là dám nhìn thẳng. Mà thân thể của Nhất tổ dưới sự chiếu rọi của ánh sáng bất ngờ trở nên to lớn gấp mười lần. Dương ánh mắt vốn đang đỏ như máu của mình lên nhìn lấy vầng tiểu hạo dương đang rực lửa, lão thận trọng bước chân tới gần cự đỉnh, lấy hết sức bình sinh mà nhấc lên.

Huyết khí sôi trào, man lực mãnh mãnh. Nhất tổ mặc dù biến trướng gấp mười lần, nhưng để nâng lên cự đỉnh quả thực còn rất khó khăn. Mãi cho tới khi đôi bàn chân của lão gần như nứt ra do quá tải, cự đỉnh mới nhích lên được một mét độ cao.

Cũng tại thời điểm này, vầng hạo dương như được cự đỉnh triệu hoán mà biến hoá, chớp mắt rời khỏi vị trí mà bay vào trong đỉnh. Sát na mà thôi, toàn bộ cự đỉnh vốn đen thui đột nhiên như lột xác, bong tróc ra lớp lớp đồng đen, để lộ ra bên trong một màu vàng óng ánh, chói mắt đến kinh người.

Đây mới là vẻ bề ngoài thật sự của nó, siêu cấp chí bảo của Cố Gia, Hạo Dương Chân Đỉnh.

Nghe nói nó năm xưa là pháp khí của thuỷ tổ Cố Gia, một đời chinh chiến khắp chiến trường thời Thượng Cổ. Sau này khi thuỷ tổ Cố Gia đạp tới đỉnh phong của cuộc đời, trở về U Châu sáng lập ra Cố Tộc, liền đặt nó tại trên tế đàn Đăng Thiên này, ngày này qua năm khác nhận lấy sự tẩm bổ bởi tín ngưỡng chi lực của con cháu Cố Gia.

Cũng là vào thời điểm đó, Cố Gia có một tập tục truyền qua muôn đời. Đó là mỗi một đời tân gia chủ, bắt buộc phải thực hiện lễ tế tổ, đánh thức lấy Hạo Dương Chân Đỉnh. Chỉ có kẻ đánh thức được chiếc đỉnh này, và được nó chấp nhận thì mới có tư cách ngồi vào vị trí tân gia chủ của Cố Gia.

Nói ra thì có vẻ khó khăn, nhưng trên thực tế muốn đánh thức được Hạo Dương Chân Đỉnh, chỉ cần mang trong mình dòng máu

của Cố Tộc là đã đủ. Nên nói việc tế tổ và đánh thức thần đỉnh để xem xét tư cách của gia chủ thì hơi quá, đúng hơn thì chỉ là một thủ tục để tra xét xem người này có phải dòng dõi của Cố Gia hay không mà thôi.

Đợi cho Hạo Dương Chân Đỉnh trở về trạng thái chân thực, Nhất tổ gần như đã kiệt sức, nhanh chóng hạ nó về vị trí cũ, dập đầu ba cái rồi mới quay người trở ra khỏi tế đàn.

- Ứng cử viên cho vị trí gia chủ, mời bước lên trước Hạo Dương Chân Đỉnh.

Thanh âm vang vọng như tiếng sấm, nhưng lại không tạo cảm giác chói tai mà trầm bổng không ngờ, vang vang đến tận cuối chân trời.

Cố Bình đang ngồi bên cạnh Tứ tổ nghe thấy thì nhanh chóng bước ra, khi đi ngang qua đám người Lục tổ, khoé môi của hắn không tự chủ được nhếch lên lành lạnh, lộ ra nét đắc ý vô cùng. Tựa như đang nói với bọn họ, Cố Bình ta đã thắng, các ngươi còn không mau cút khỏi Cố Gia vậy.

Thái độ của hắn khiến cho đám người Lục Tổ giận đến tím mặt, ai nấy khoé mắt đều như toé ra tia lửa, hận không thể đem hắn một cái tát đập chết. Nhưng mà giận dữ thì giận dữ, bọn họ không thể không nuốt lấy cục tức này trở vào, tràn đầy bất lực.

Cố Bình cười cợt lướt qua, rất nhanh bước tới trước mặt Nhất tổ, quỳ xuống dưới bồ đoàn. Nhất tổ nhìn hắn một hồi, vẻ mặt uy nghiêm vô thượng, từ trong tay mở ra một tờ kim trang, nói lớn:

- Cố Hùng, người thừa kế đời thứ bốn trăm bảy mươi sáu của Cố Gia, sinh vào…

Đây là một bảng tóm tắt về cuộc đời của tân gia chủ, không chỉ kể về thân phận của hắn, mà còn kể tới những đức tính, những

chiến công và đóng góp lớn cho gia tộc. Chỉ những con người có đủ tài đức, mới có khả năng phục chúng, gia chủ của Cố Gia cũng không ngoại lệ.

Như là một thủ tục nhàm chán, rất nhiều người đều không có tập trung chú ý, chỉ mong cho nhanh nhanh kết thúc, để còn đánh thức Hạo Dương Chân Đỉnh. Nhưng là, khi mà Nhất tổ đọc tới chiến công gần nhất của Cố Bình, lại khiến cho toàn bộ mọi người có mặt tại nơi đây đều biến sắc, nhao nhao thảo luận.

Bởi vì, ghi chép đó nói rằng, Cố Bình thành công ngăn chặn phản đồ Cố Hùng, giúp cho Cố Gia thoát được đại hoạ. Đây chính là động thái quyết liệt nhất của cao tầng gia tộc này, chân chính công bố với thế nhân, Cố Hùng là kẻ phản tộc.

- Khốn kiếp…

Bát tổ là người nóng tính nhất, hắn không thể nhịn được mà quát lên giận giữ, nắm tay đã sớm nghiến nát đi phân nửa tay vịn của bảo toạ. Cũng may là có Lục tổ ngăn cản, nếu không hắn đã vác búa lên đánh chết Cố Bình từ lâu.

Rất nhanh, Nhất tổ đã đọc xong bảng tóm tắt, cho Cố Bình lập ra lời thề hiệu trung với gia tộc, rồi mới để cho hắn tiến lại vị trí của Hạo Dương Chân Đỉnh.

Nhìn lấy thần đỉnh cao lớn trước mắt, nội tâm của Cố Bình như ngập tràn sóng lớn. Khuôn mặt ngày càng thể hiện ra sự hưng phấn cùng đắc ý vô tận. Không chút do dự vạch ra vết thương, hắn đưa bàn tay của mình áp lên vị trí mặt trời được khắc trên thân đỉnh. Máu tươi chảy xuôi, hằn lên bề mặt thần đỉnh một cái thủ ấn đỏ đậm, quang mang lóng lánh.

Không đợi cho cự đỉnh biến hoá, hắn quay người lại, dõi mắt xuống vô tận người đang theo dõi, phóng ra khí tức cao cao tại thượng. Hắn, rốt cục cũng có ngày hôm nay, hắn rốt cục cũng có

thời điểm đứng trên thiên hạ thế này.

Nhưng mà…

Một phút…

Ba phút…

Năm phút trôi qua, thần sắc kiêu ngạo của hắn bắt đầu thay đổi, dần trở lên nghi hoặc, và cuối cùng là lo lắng. Bởi Hạo Dương Chân Đỉnh vẫn không hề có một chút phản ứng.

- Chuyện gì xảy ra?

Người đầu tiên lên tiếng là Thất tổ.

- Nhất tổ, tại sao Hạo Dương Chân Đỉnh không có phản ứng?

Tứ tổ cũng nhanh chóng phản hồi, nụ cười trên mặt đã sớm đông cứng lại. Nhất tổ không trả lời, chỉ bày ra một bộ thần sắc phức tạp nhìn về phía Cố Bình, tựa như muốn nói lại thôi.

Mãi tới hơn nửa ngày sau, lão mới than một tiếng nặng nề:

- Hạo Dương Chân Đỉnh không chấp nhận ngươi, ngươi không có tư cách làm gia chủ Cố Gia.

Một lời như sét đánh giữa trời quang, Cố Bình hai mắt trợn trừng, có chút điên cuồng lắp bắp:

- Không thể nào, không thể nào, Nhất tổ, chuyện này làm sao có thể. Có khi nào Hạo Dương Chân Đỉnh xảy ra vấn đề hay không.

Trở nên hoàn toàn mất bình tĩnh, Cố Bình vừa nói vừa vạch ra vết thương mới, lần nữa in tay lên cự đỉnh. Nhưng kết quả vẫn không hề thay đổi.

- Hạo Dương Chân Đỉnh là chí bảo của thuỷ tổ, từ xưa tới nay

có bao giờ xảy ra chuyện, Cố Bình, ngươi đừng cố gắng vô ích nữa.

Biến cố này khiến cho đám người Lục tổ trở nên rất vui mừng, nghe thấy Cố Bình khẳng định thần đỉnh xảy ra chuyện, liền có người nhanh chóng tiến lên bác bỏ.

- Ngươi câm miệng, biết gì mà nói. Nếu không phải xảy ra vấn đề, nó tại sao không chấp nhận ta chứ?

Gầm lên giận dữ, Cố Bình suýt chút nữa đánh mất đi lý trí mà tấn công về phía người vừa lên tiếng, tròng mắt đã hằn lên tia máu.

Ngay tại thời điểm mà Nhất tổ còn không biết giải quyết thế nào, bên dưới chân tháp đá bỗng nhiên đi ra năm cái bóng người cao lớn, từng bước một tiến về phía đỉnh tháp.

Mà không gian, không biết tự nơi nào vang lên giọng nói oanh minh khắp đất trời:

- Bởi vì, ngươi không xứng đáng.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 251: Cố Gia Phán Xử

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, năm người ăn vận hắc y lúc này đột nhiên trở nên cực kỳ nổi bật. Mỗi một bước đi đều như một hồi trống nện vào lòng người, khiến dòng người trên tháp đá xôn xao huyên náo.

- Là Cố Hùng.

- Đúng thế, còn cả tứ đại trưởng lão nữa.

- Không phải bọn hắn phản bội Cố Gia ư? Tại sao lại xuất hiện tại nơi này?

- Ha ha… có kịch hay để xem rồi.

Rất nhiều thanh âm hỗn tạp, tiếng kinh hô, tiếng cười nói vang vang xen lẫn vào nhau. Đương nhiên, không ai nghĩ được đại lễ bổ nhiệm lại liên tiếp xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế. Đầu tiên là công bố Cố Hùng cùng tứ đại trưởng lão làm phản Cố Gia, sau đó là Cố Bình không được thần đỉnh chấp nhận thân phận, bây giờ Cố Hùng và tứ đại trưởng lão lại dám hiện thân chạy tới, Cố Gia hôm nay chỉ sợ sẽ có một trận kinh biến.

- Nghịch đồ, ngươi còn dám trở về?

Tại thời điểm mà khách tham dự còn đang nhốn nháo, thanh âm của Tứ tổ đã vang lên như sấm nổ, tràn đầy giận giữ và sát khí. Lời của lão vừa vang, toàn bộ hiện trường đều nhất thời trở nên im phăng phắc, phóng mắt nhìn về.

Dĩ nhiên ai cũng muốn xem xem, Cố Gia sẽ giải quyết chuyện này như thế nào.

- Ha ha, chúng ta sống không thẹn với mình, không thẹn với liệt tổ liệt tông, không thẹn với gia tộc, tại sao lại không dám trở về?

Cố Hùng đưa tay gạt ra mũ trùm, ngẩng đầu lên mà cười lớn, khí thế hạo nhiên.

- Tứ tổ, đáng lẽ ngươi phải hỏi là tại sao chúng ta có thể trở về thì đúng hơn.

Trực tiếp vạch mặt, không hề có kiêng kị hay kính nể, Cố Hùng lời nói tràn đầy ẩn ý, đồng thời cũng ngập mùi khiêu khích. Chỉ cần người thông minh một chút, liền có thể ngầm hiểu ra được hắn đang ám chỉ cái gì.

Thái độ cùng lời nói của hắn hiển nhiên để cho Tứ tổ tức giận, nhưng càng nhiều hơn là sự kinh nghi. Đúng vậy, tại sao đám người này lại còn sống, thậm chí lông tóc không thương mà trở về. Phải biết kế hoạch kia của bọn lão là chân chính sát cục, dù cho cường giả Vấn Đỉnh hậu kỳ một khi sa vào cũng đừng hòng mà sống sót.

Không phải tự nhiên mà Cao Vô Cầu được xưng đương kim đệ nhất thiên tài của Tuyết Vũ.

- Ha ha! Được lắm, được lắm… rất can đảm. Nếu các ngươi đã dám trở về, vậy thì cũng đừng đi nữa. Người đâu, bắt hết đám phản đồ này lại cho ta.

Suy nghĩ một hồi mà không ra đáp án, Tứ tổ giận quá hoá cười, ánh mắt lăng lệ nhìn xuống đám người Cố Hùng mà quát. Trong lòng lão càng là cười lạnh:

- Không cần biết các ngươi làm sao thoát được khỏi tay của

Cao Vô Cầu, nhưng còn dám quay trở lại đối đầu với ta, chính là muốn chết.

Đích thân Tứ tổ ra lệnh, đương nhiên hiệu quả không cần phải nói. Chỉ thấy hơn phân nửa người của Cố Gia thân hình chợt động, dường như có ý định ra tay. Không chỉ có thủ vệ, mà còn có cả những nhân vật cao tầng, sát khí lăng lệ.

Nhưng mà, Cố Gia không phải tất cả đều theo phe Tứ tổ.

Quả nhiên, khi mà đám người có ý động thủ, bên phe Lục tổ đều đồng loạt đứng dậy, uy nhiếp ẩn hiện trong tròng mắt. Lục tổ có vai vế và thân phận lớn nhất, hai mắt bắn ra tia bá đạo vô cùng, quát lớn:

- Ta xem các ngươi ai dám động thủ?

Cứ nói rằng phe Lục tổ lâu nay thất thế bởi phe Tứ tổ, nhưng tầm ảnh hưởng tuyệt đối không nhỏ chút nào. Dẫu sao bọn họ cũng từng là mạch mạnh nhất của Cố Gia, nắm lấy vô tận quyền thế. Đó là chưa kể tới bọn họ còn đại diện cho bốn vị lão tổ, dù cho một mất tích một trọng thương, nhưng vẫn còn hai vị. Không phải là người tầm thường, mà là hai vị Vấn Đỉnh siêu cường.

- Lục tổ, các ngươi muốn bao che cho phản đồ.

Dường như đã sớm biết bên Lục tổ sẽ ngăn cản nên Tứ tổ không tỏ ra ngạc nhiên chút nào, chỉ lành lạnh chất vấn. Mặc dù xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng lão vẫn rất tự tin về kế hoạch của mình, thậm chí còn muốn nhân cơ hội này hoàn toàn đạp xuống phe của Lục tổ.

- Tứ tổ, ngươi thân là trưởng bối, nói chuyện nên cẩn thận ngôn từ một chút. Cố Hùng có phải phản đồ hay không, không phải chỉ mình ngươi nói ra là có thể định tội, mà phải trải qua gia tộc thẩm phán rồi mới biết được.

Lục tổ mặc dù thân phận và quyền uy lúc này kém Tứ tổ rất nhiều, nhưng đứng trước sự chứng kiến của thập phương thế lực lại trở nên rất tự tin. Dẫu sao việc nội bộ của gia tộc là hạn chế lộ ra ngoài, tin rằng trước thiên hạ thế này, Tứ tổ dù cho bá đạo cũng không dám làm quá.

- Được… được… nếu Lục tổ đã mở lời như vậy, lão phu cũng không thể không nể mặt. Làm phiền các ngươi trông giữ bọn chúng thật cẩn thận, đừng để chúng như lần trước sợ tội bỏ trốn. Sau lễ bổ nhiệm tân gia chủ hôm nay, chúng ta sẽ mở gia tộc phán xử xét xử bọn hắn.

Quả nhiên như Lục tổ nghĩ, Tứ tổ xem xét tình hình một hồi, liền nhìn ra được lợi và hại, không thể không nhân nhượng lui tay. Chỉ là, không biết vì lý do gì mà lão bỗng mỉm cười, lộ ra nét lành lạnh và âm hiểm.

- Không cần phải chờ đợi. Nếu như Tứ tổ đã xác định chúng ta là tội đồ, vậy thì ngay bây giờ, trước sự chứng kiến của các phương thế lực mở ra gia tộc phán xử luôn đi.

Đang tại thời điểm mà Lục tổ muốn đồng ý, Cố Hùng đã tiến lên rất gần đỉnh tháp, không vui không buồn mà nói lớn. Một lời để cho hầu hết mọi người đều trở nên kinh ngạc, còn người của Cố Gia thì tràn đầy phức tạp.

Chỉ có đám người Lục tổ là trở nên khó coi, nhất là Lục tổ khi nhìn thấy Nhất tổ cau mày thì thầm hô không ổn, ánh mắt nhìn về phía Cố Hùng toát kên tia trách móc. Đem chuyện nội bộ của Cố Gia bày trước bàn dân thiên hạ, dù cho kết quả có thế nào đi chăng nữa thì gia tộc đều bị ảnh hưởng không nhỏ. Hành động của Cố Hùng lần này quá mức hồ đồ rồi.

Chỉ là, Cố Hùng từng làm gia chủ của siêu cấp cự đầu, sống qua không biết bao nhiêu năm làm lãnh đạo, làm sao không nhìn ra được điểm này cơ chứ. Hắn không những có thể nhìn ra, ngược lại

còn nhìn rất rõ, thậm chí muốn nhân cơ hội này mà phản kích lại phe Tứ tổ.

- Làm sao? Không dám ư? Chẳng phải Tứ tổ rất muốn ghép tội cho chúng ta, muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết đấy ư, đây chính là cơ hội đấy.

Trông thấy Tứ tổ do dự không quyết, Cố Hùng lại lên tiếng khiêu khích.

- Cố Hùng, ngươi muốn chết.

Tứ tổ không trả lời, nhưng Thất tổ đã lên tiếng, giọng điệu ngập tràn giận dữ. Chỉ một cái tiểu bối cũng dám trước mặt bọn hắn hô to gọi nhỏ.

- Được. Nếu như các ngươi đã muốn chết sớm như vậy thì lão phu không thể không thành toàn. Nhất tổ, ngài thấy thế nào?

Khi mà Thất tổ đùng đùng nổi giận muốn động thủ, Tứ tổ liền đưa tay ngăn cản. Lão nhìn thoáng qua đám người Cố Hùng, sắc mặt không buồn không vui, nhàn nhạt nói. Cuối cùng còn liếc nhìn qua Nhất tổ, như là đang xin ý kiến.

Thần sắc của Nhất tổ lãnh đạm cực kỳ, tròng mắt càng thêm âm trầm như nước. Trong lòng mặc dù không muốn đồng ý, nhưng tình thế lại khiến hắn không thể không gật đầu. Chỉ là, hôm nay ấn tượng của hắn đối với đám người Cố Hùng đã trở nên xấu vô cùng. Nếu chẳng phải lúc này đang đứng trước người của thập phương thế lực, chỉ sợ hắn đã thẳng tay trấn áp rồi, há lại để cho bọn họ hồ nháo như thế.

Có Nhất tổ gật đầu, trong lòng của Tứ tổ như nở hoa, nhanh chóng bước lên vị trí trung tâm, sau đó hướng ánh mắt xuống tất cả mọi người, nói lớn:

- Các vị khách quý, lão phu thay mặt Cố Gia tạ lỗi với mọi

người. Chuyện xấu trong nhà giải quyết không tốt làm ảnh hưởng đến cả buổi lễ, để mọi người chê cười.

Phía dưới nhất thời xôn xao, khi Tứ tổ dứt lời, các phương thế lực đều nhanh chóng bày tỏ thái độ của mình. Đa phần là những câu khách sáo và ủng hộ, tuyệt nhiên không có kẻ nào dám tỏ ra cười chê, chí ít ngoài mặt là như vậy. Đó là uy thế mà chỉ có cự đầu thế lực mới có được.

- Nếu Nhất tổ đã đồng ý mở ra gia tộc phán xử, rất mong các vị có thể nể mặt chúng ta mà ở lại làm chứng, để cho đám phản đồ này không còn chối cãi, cho chúng chết một cách tâm phục khẩu phục.

Nói xong, Tứ tổ chắp tay nhìn xuống phía dưới như một hành động cảm tạ, sau đó phiêu diêu bước trở về bảo toạ của mình.

- Cố Gia phán xử, chính thức bắt đầu.

Nhất tổ không nói hai lời, trực tiếp tuyên bố mở ra gia tộc phán xử. Hắn vừa dứt lời, rất nhiều thành viên của Cố Gia đang ngồi tại các bàn tiệc đều nhao nhao di chuyển, chẳng mấy chốc mà hình thành một đội hình như phiên xét xử, toả ra uy nghiêm và trang trọng cực độ.

Chẳng để mọi người phải chờ lâu, một trong những thành viên cao tầng đã tiến lên trung tâm, cầm theo mười mấy bản cáo trạng mà tuyên bố dõng dạc. Chủ yếu xoay quanh những hành vi phản bội của Cố Hùng và phe cánh của mình, nhân chứng vật chứng cũng theo lời hắn mà được dẫn lên trình diện và đối chất, gần như lấp kín một phần ba khu vực của sảnh đá.

Cho tới khi tất cả các bản cáo trạng đều được tuyên bố, gần như toàn bộ mọi người đều đã nhìn về phía mấy người Cố Hùng với ánh mắt khinh bỉ và căm hận.

Cảm giác bị cả thế giới chống lại chưa bao giờ là thoải mái, dù cho đám người tứ đại trưởng lão lúc này sắc mặt cũng trở nên khó coi. Có giận giữ, có tiếc nuối, cũng có cả bi phẫn. Giận giữ vì những bản cáo trạng đổi trắng thay đen, vì thân tín phản bội. Tiếc nuối vì những lần hành động không cẩn trọng, không suy tính kỹ lưỡng, để cho người nắm lấy sơ hở. Bi phẫn vì bọn họ hết lòng với gia tộc, để cuối cùng chỉ đổi lại những ánh mắt khinh thường và ghét bỏ, còn có cả những chỉ trích của người đời.

Duy chỉ có Cố Hùng là khác biệt. Ánh mắt hắn như sao xa, lấp lánh sắc lẹm nhìn về phía đám người. Vẻ đắc ý của phe Tứ tổ, nét căm phẫn giả tạo của đám nhân chứng, sự thở dài tiếc nuối của những kẻ từng kề vai sát cánh, và những nụ cười khinh bỉ của đám người không liên quan. Tất cả hội lại, khiến trong lòng của hắn chỉ muốn cười thật lớn, muốn cười thật to.

Bởi trong mắt hắn lúc này, chúng chỉ là những tên hề không hơn không kém.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 252: Nội Chiến

- Cố Hùng, ngươi còn gì để nói?

Biến hoá của toàn trường khiến cho Tứ tổ không khỏi nở ra nụ cười, nhìn xuống mấy người Cố Hùng đơn bạc như đoàn kiến trước cơn giông bão, lạnh lùng nói ra.

Khiến cho lão ngạc nhiên là Cố Hùng lại không tỏ ra sợ hãi hay tức giận như lão nghĩ, là chỉ nhoẻn miệng cười cười:

- Nhân chứng vật chứng đều đầy đủ như vậy, ta còn có thể nói gì nữa đây.

Thái độ của hắn khiến cho Tứ tổ cảm giác rất bất thường, nhưng không thể nào đoán ra được, chỉ đành gật đầu lạnh giọng:

- Nói như vậy là ngươi đã nhận tội?

Lời của lão vừa dứt, không gian chung quanh bỗng nhiên lặng hẳn xuống. Vô số ánh mắt đều tập trung về phía Cố Hùng, như muốn xem xem hắn trả lời thế nào, hay đúng hơn là muốn xem hắn còn có lá bài nào để lật ngược tình thế.

- Nhận tội? Ha ha, không biết ta phạm phải tội gì, thưa Tứ tổ?

Câu hỏi như đang trêu ngươi khiến cho sắc mặt của Tứ tổ đen hẳn xuống, Cố Hùng vậy mà dám đùa bỡn lão, đây là muốn chết.

- Tứ tổ, ngươi chẳng phải là vẫn luôn thắc mắc tại sao chúng ta lại còn sống hay sao? Để ta trả lời cho ngươi nhé! Đại trưởng lão, đưa bọn chúng ra.

Ngay tại thời điểm Tứ tổ sắp không nhịn được nữa chuẩn bị ra tay, Cố Hùng lại lên tiếng. Một lời để cho Tứ tổ đột ngột dừng, có chút kinh nghi nhìn chằm chằm vào Cố Hùng, như muốn thấu xem trong đầu hắn đang nghĩ gì vậy.

Chẳng để cho hắn đợi lâu, đại trưởng lão đã tiến lên bên cạnh Cố Hùng, nét mặt cười cười pha thêm khiêu khích, phóng ra một món bảo cụ:

- Tứ tổ, là người quen của ngươi đấy!

Lời còn chưa nói xong, món bảo cụ trong tay của đại trưởng lão đã run lên, phóng ra sáu cái người trưởng thành, tất cả thê thảm nằm trên nền đá.

Quả nhiên, Tứ tổ là người đầu tiên phản ứng lại, sắc mặt trở nên đại biến. Lão làm sao không nhận ra được mấy người này cơ chứ, chính lão là người phái bọn hắn đi truy sát năm người Cố Hùng mà.

- Ai vậy?

- A… là Tứ đại hộ pháp, bọn hắn sao lại ra nông nổi này?

- Chẳng phải bọn hắn là nghe lệnh Tứ tổ đi truy bắt mấy người Cố Hùng hay sao, bị đánh ra dạng này cũng không có gì ngạc nhiên, dẫu sao đại trưởng lão cũng là Vấn Đỉnh cường giả.

- Đúng vậy, nhưng còn hai người kia là ai, hình như không phải là người trong tộc.

Tiếng kinh hô huyên náo liên tiếp vang lên, không chỉ có người của Cố Gia, mà còn có cả người của thập phương thế lực. Ai nấy đều tỏ ra ngạc nhiên nhìn chăm chăm về sáu cái thân ảnh đang lăn lóc trên nền, lẫn nhau xì xào bàn tán.

- Đại trưởng lão, Lục cố tổ… Cố Gia, các ngươi có ý gì đây?

Khi mà đang có rất nhiều người thắc mắc về thân phận của hai người xa lạ kia, thì phía bên ghế ngồi của đại diện Cao Gia bỗng vang lên tiếng quát chói tai. Mười mấy con người thân phận cao quý, lúc này đều trở nên thất thố và tràn đầy giận dữ.

Không giận dữ sao được, khi mà hai người xa lạ trong lời nói của đám người Cố Gia kia chính là người của Cao Gia bọn hắn.

- Cố Hùng, các ngươi thật là to gan. Không những sợ tội bỏ trốn mà còn ra tay ngược lại với người trong tộc và bằng hữu Cao Gia, ta muốn ngươi chết không toàn thây.

Thất tổ trông thấy tình thế có vẻ không ổn, vội vàng từ bảo toạ đứng lên quát lớn. Huyết khí quanh thân hắn trong nháy mắt bốc lên trùng thiên, phóng ra một cước phá vỡ nền đá, thân hình vụt tới chẳng khác nào lưu tinh. Vạn trượng hào quang lẫn trong sát khí đậm đặc, lòng bàn tay của hắn như hoá thành kim thiết, dũng mãnh tấn công về phía đại não của Cố Hùng.

Một chiêu này ngưng tụ gần như toàn bộ mười phần chiến lực của hắn, đừng nói là một tên Cố Hùng, dù cho là Vấn Đỉnh trung kỳ không cẩn thận cũng có thể bị vỗ chết tại chỗ.

- Thất tổ, ngươi đừng có làm càn…

Đám người Lục tổ sắc mặt đều tái đi, giận đến nghiến răng nghiến lợi. Bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ rằng Thất tổ lại phách lối như thế, trước mắt bao nhiêu người mà ra tay.

Dưới thế công kinh thiên động địa của Thất tổ, khi mà hầu như toàn bộ mọi người đều nghĩ tới Cố Hùng sẽ xong đời thì “Oanh” một tiếng như sấm rền, trời nghiêng đất ngả. Lục tổ không chút do dự phá không bay tới vị trí của Cố Hùng, giúp bọn hắn ngăn trở lấy một chiêu này của Thất tổ.

Hai vị lão tổ Vấn Đỉnh toàn lực va chạm, tuyệt nhiên là trời

long đất lở. Toàn bộ tháp đá nặng hàng ngàn tỉ tấn run rẩy như muốn sụp đổ, người người nghiêng ngả. Cũng may là bên dưới có tồn tại siêu cấp phòng ngự trận pháp, nếu không kết quả chẳng cần nói cũng biết được.

- Lục tổ, ngươi còn muốn bao che cho bọn chúng?

Trông thấy Thất tổ bị người ngăn cản, Tứ tổ sắc mặt lạnh hẳn xuống, nhanh chóng đứng ra khỏi bảo toạ, sát khí lăng lệ nhìn lấy Lục tổ. Chẳng qua ngoài miệng lão thì hỏi vậy, nhưng trong lòng thực ra lại đang muốn Lục tổ làm thế. Chỉ cần hôm nay Lục tổ còn đứng về phía Cố Hùng, lão liền có thể thẳng tay trấn áp, đạp tất cả bọn hắn xuống vạn kiếp bất phục.

- Lục tổ, lui xuống đi.

Ngay cả Nhất tổ cũng tỏ rõ thái độ của mình, yêu cầu Lục tổ tránh ra.

Chỉ là chuyện đã đến nước này, Lục tổ có thể buông tay hay sao. Đứng trơ mắt nhìn con trai của huynh trưởng bị dồn vào chỗ chết, lão không làm được. Chưa nói tới tình cảm giữa huynh đệ lão, thì việc Cố Hùng bị hàm oan, lão làm sao không biết rõ. Nếu để cho bọn hắn chết rồi, thì sau này có minh oan được cũng đâu có nghĩa lý gì.

- Nhất tổ…

Còn muốn tranh thủ cho mấy người Cố Hùng thêm chút thời gian, nhưng Lục tổ còn chưa nói xong, phía bên Cao Gia đã có người ngắt lời:

- Cố Vĩ, hôm đó ngươi đến cầu Cao Gia chúng ta giúp ngươi phối hợp truy bắt phản đồ, chúng ta vì nể mặt giao tình mấy vạn năm của hai nhà mới thỉnh Lục cố tổ và Cao Cơ trưởng lão đi hỗ trợ. Vậy mà giờ đây bọn hắn bị đánh thành ra dạng này, các ngươi

cũng nên cho Cao Gia chúng ta một câu trả lời hợp lý đi.

Cố Vĩ chính là tên huý của Tứ tổ Cố Gia. Kẻ dám gọi thẳng tên lão mà không uý kỵ như vậy, hiển nhiên thân phận không thể nào tầm thường.

Tứ tổ trong lòng tất nhiên không vui, nhưng ngoài mặt vẫn thập phần bình tĩnh, chắp tay về phía mấy người Cao Gia mà nói:

- Thật là xin lỗi, là chúng ta quá xem thường bọn phản đồ để cho người của Cao Gia liên luỵ vào. Sau hôm nay Cố Vĩ sẽ đích thân đến Cao Gia để tạ lỗi, đồng thời bồi thường cho Cơ trưởng lão và Lục cố tổ, chắc chắn sẽ khiến cho các vị hài lòng.

Đám người Cao Gia nghe thấy Tứ tổ nói vậy mới hơi nguôi xuống, bốn năm người nhanh chóng chạy về phía Cố Hùng, hòng cứu lấy Cao Cơ và Lục cố tổ.

- Muốn cứu bọn chúng… mơ tưởng!

- Phốc… phốc!

Khiến cho bọn chúng không thể nào ngờ được là mấy người Cố Hùng lúc này vẫn còn dám ra tay, đại trưởng lão không chút kiêng nể đem tất cả vỗ bay ngược trở lại, miệng phún máu tươi.

- Làm càn!

- Muốn chết!

Không khí căng thẳng đến mức khó thở, hai bên lúc này đây đều tràn đầy mùi thuốc súng, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ. Không chỉ có người của Cao Gia, mà mấy người Tứ tổ cũng đã áp sát nơi này, mơ hồ hình thành thiên la địa võng bao lấy đám người Cố Hùng.

- Hèn với người ngoài, ác với người đồng tộc, Tứ tổ, các ngươi

có xứng đáng với liệt tổ liệt tông?

Cố Hùng cười lên lạnh lẽo, giương ánh mắt thù hận nhìn về phía Tứ tổ, nắm tay đã siết chặt lại đến mức trắng bạch.

- Mấy tên phản đồ cũng có tư cách chất vấn ta hay sao. Bắt chúng lại cho ta.

Tứ tổ không có nhiều lời thêm nữa, trực tiếp ra lệnh cho vệ binh tấn công, muốn dùng vũ lực bắt lấy mấy người Cố Hùng.

- Tứ tổ, đây là các ngươi ép chúng ta.

Đã sớm không còn đường lui, Lục tổ rốt cục lên tiếng tỏ rõ thái độ. Ngày hôm nay, dù cho bỏ ra bất cứ giá nào lão cũng phải bảo vệ cháu của mình.

- Lục tổ, ngươi cũng muốn làm phản?

Tứ tổ vẻ ngoài thoáng hiện lên tia tức giận, nhưng trong lòng thật ra đang cười lạnh không ngừng. Quả nhiên Lục tổ đã sa bẫy, hôm nay trời cũng không cứu được bọn hắn.

- Bớt nói nhiều lời, hôm nay kẻ nào muốn đụng tới bọn chúng, trước tiên phải bước qua xác của Cố Phi này.

Khí thế thông thiên, Bát tổ không chút do dự chạy tới sóng vai cùng tam ca của mình, ánh mắt lăng lệ nhìn lấy Tứ tổ mà nói. Theo sau hắn là sáu bảy cái bóng người, đều là tâm phúc năm xưa đi theo bốn huynh đệ hắn, lúc này đây vẫn một mực ủng hộ, đồng lòng tiến lui.

- Được… Được lắm. Cố Gia đã bao lâu chưa thanh lọc cặn bẩn, hôm nay nhân dịp đại lễ mà tiến hành đi. Dùng máu của các ngươi để tế tổ, để trả lại một Cố Gia hùng mạnh. Giết hết chúng cho ta.

Tên đã lên dây, Tứ tổ không chút do dự ra lệnh thả tiễn. Dù là

Nhất tổ lúc này đây cũng không thể nào ngăn cản, chỉ có thể thở dài mà nhìn tới.

Nội chiến của Cố Gia cứ như vậy mà bùng nổ, không chỉ là những vệ binh hay hộ pháp yếu đuối như khi nãy, mà còn có những cao tầng trong tộc, và cả những vị lão tổ nữa.

- Hùng nhi, mau mau rời đi. Thúc thúc giúp ngươi đoạn hậu.

Nhận ra được sự chênh lệch lực lượng giữa các bên, Lục tổ thân hình nhoáng lên ngăn cản Tứ tổ, đồng thời truyền âm cho Cố Hùng, muốn hắn bỏ chạy.

Chỉ là Cố Hùng sẽ bỏ chạy hay sao? Không, hắn không những không bỏ chạy, ngược lại còn rất bình tĩnh nhìn lấy đám cường giả đang bao vây lấy mình, trong lòng phức tạp không nói nên lời.

Bởi quá nửa trong số bọn chúng ngày xưa đều từng là tâm phúc của hắn, được hắn tin tưởng nâng đỡ lên địa vị hiện giờ, lúc này đây bọn chúng đều quay lưng phản bội, thậm chí chĩa kiếm vào hắn như có sinh tử đại thù.

- Súc sinh, nạp mạng đi!

Tiếng quát vang lên như sấm, đám cao tầng Cao Gia cũng đã động thủ rồi. Mười mấy cái thân ảnh vụt lên trên không, phân biệt bao vây lấy nhóm người Cố Hùng. Liên tiếp bảo thuật kinh thiên, khuếch tán ra uy lực động trời, toàn bộ toà tháp đá hùng vĩ dưới uy thế này cũng phải rung động theo, doạ cho hầu hết mọi người tim đập chân run.

- Đùng!

Nổ lớn vang trời, nền của tháp đá lần đầu tiên vang lên tiếng rạn nứt, hàng loạt bảo thuật nổ tung ra vạn vạn đạo phù văn, mênh mông dày đặc. Mà người của Cao Gia thế tới hung hăng, lúc này đây lại bị quất cho bay ngược trở lại, suýt chút nữa thụ

thương.

- Khương Gia, các ngươi cũng muốn can thiệp vào chuyện này hay sao.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 253: Ngũ Tổ Trở Về

Trông thấy người của mình bị cản trở, cao thủ Cao Gia không khỏi trở nên giận giữ, liên tiếp ánh mắt trừng trừng về phía người của Khương Gia, đúng hơn là nhìn vào một thiếu phụ váy đỏ.

Là Thất tổ của Khương Gia, Khương Nhược Doanh.

- Ta đại diện cho chính bản thân mình, không phải đại diện cho Khương Gia.

Trước vô số ánh mắt hùng hổ, Khương Nhược Doanh lại không tỏ ra hoảng sợ chút nào, lãnh đạm nói ra. Cố Hùng dù sao cũng là cháu của lão mao đầu đó, nàng làm sao có thể trơ mắt nhìn hắn bị người giết được đây.

- Ha ha, Khương Nhược Doanh tiểu thư, hà tất cùng đám nhỏ hơn thua. Ngươi nếu như thật sự muốn can thiệp vào chuyện này, vậy thì để lão phu bồi tiếp ngươi đi.

Đúng lúc này thinh không bỗng nhiên vang lên tiếng cười nhàn nhạt, một cái thân ảnh không biết tự lúc nào huyễn hoá ra, lăng không mà đứng. Khương Nhược Doanh khi nhìn thấy kẻ tới thì sắc mặt khẽ biến, trong lòng thầm hô không ổn.

- Cứu Lục cố tổ và đại trưởng lão đi.

Ánh mắt không rời Khương Nhược Doanh, người kia mở miệng ra lệnh cho cao thủ Cao Gia. Lời nói mặc dù chỉ đơn giản là cứu người, nhưng thái độ và ngữ khí lại tràn đầy lạnh lẽo. Tựa như còn ám chỉ cho bọn hắn giết người nữa.

Lại xuất hiện thêm nhân vật cấp bậc lão tổ, đại chiến đã bùng nổ đến mức khó mà xác định được thiệt hại. Bên ngoài, cường giả duy nhất còn chưa tham chiến chỉ còn Nhất tổ và Tam tổ của Cố Gia. Bọn hắn lúc này trong lòng đã nóng như lửa đốt, rất muốn ra tay can thiệp vào tràng, nhưng lại do dự không thể quyết, không biết đứng về phía bên nào cho phải.

- Đem mấy người Lục tổ bắt lại rồi tính…

Cuối cùng, sau khi xem xét thiệt hơn, Nhất tổ vẫn là lựa chọn phe của Tứ tổ. Chỉ nghe hắn thở dài nói với Tam tổ, sau đó chuyển mình muốn can dự vào trận chiến.

Nhưng mà, khiến hắn kinh hồn táng đảm là, hắn bỗng nhiên không nhúc nhích được. Cả thế giới chung quanh lúc này đều như đông cứng thành huyền thiết, đem hắn giam giữ vào trong không thể nào mà di động. Thậm chí một cái liếc mắt đơn giản cũng gần như muốn tổn hao toàn bộ lực lượng của hắn, khủng khiếp không thể nào miêu tả nổi.

Gian nan đưa ánh mắt về phía Tam tổ, đập vào hắn là một vẻ mặt hãi nhiên đến tái mét của vị đường đệ. Hiển nhiên Tam tổ cũng không khác gì hắn, bị người dùng lực lượng thiên địa giam cầm tại chỗ.

Bất giác nuốt xuống một ngụm nước bọt, Nhất tổ bỗng nhiên cảm thấy lông tóc sau gáy đều dựng đứng, cảm giác lạnh lẽo lan tràn khắp sống lưng. Có thể khiến cho hai vị nửa bước Quy Nguyên không thể nào phản kháng, người tới rốt cục phải mạnh mẽ đến mức nào mới có thể làm được đây. Là chí cường giả Quy Nguyên bước thứ nhất, hay là còn hơn thế nữa?

Suy nghĩ thoáng qua này làm cho Nhất tổ sợ đến ngây người, quên luôn cả tràng đại chiến đang diễn ra trước mắt. Hắn sợ rồi, triệt để sợ rồi. Tại sao lại có thể có Chí cường giả giáng lâm nơi này, còn ngăn cản hắn và Tam tổ không được tham gia đại chiến.

Lẽ nào hôm nay Cố Gia sẽ trở thành lịch sử.

Mà lúc này, bên trong tràng đại chiến.

Hoàn toàn áp đảo về cả số lượng và chất lượng, phe Tứ tổ ngày càng chiếm thượng phong. Lục tổ, Bát tổ trên thân đã xuất hiện những vết thương nhẹ, bị ép lui trở về.

- Phản đồ, chịu chết đi.

Trong một sát na sau khi Lục tổ bại lui, Tứ tổ nhanh chóng vượt qua được hàng phòng ngự tấn công về phía Cố Hùng. Gần như đạt tới đỉnh phong của nửa bước Quy Nguyên, một kích toàn lực của lão chân chính là tuyệt sát đối với bất cứ kẻ nào chưa độ qua cửu kiếp.

- Không!

- Hùng nhi!

Đám người Lục tổ sắc mặt tái đi vì hoảng sợ, không hề quan tâm đến thương thế trên thân mình mà lao tới. Chỉ là nước xa không cứu được lửa gần, bọn lão còn chưa đi được nửa đường, công kích của Tứ tổ gần như đã đánh lên người Cố Hùng.

- Oanh!

Tiếng nổ oanh minh khiến toàn bộ tháp đá như sắp xụp đổ, ánh sáng chói lọi mang theo nhiệt độ kinh người bắn ra tứ phía, khiến cho toàn bộ mọi người trong trường đều không thể không bạo lui.

Tiếp theo đó là một màn khó tin xảy ra, để cho tất cả mọi người đều sợ đến ngây ngốc tại chỗ.

Không gian va chạm chẳng biết tự lúc nào vươn ra một cái bàn tay hư ảnh, không chỉ mạnh mẽ phá tan công kích của Tứ tổ

ngược lại còn quất lão bay ra, rung động lòng người.

Chỉ nghe Tứ tổ hoảng sợ kêu thảm một tiếng, bị cánh tay hung hăng quất lên người, dọc đường bay đi phun ra không ít tiên huyết, thê thảm vạn phần. Đường đường cường giả sắp chạm tới Quy Nguyên, vậy mà lúc này đây chẳng khác nào một con sâu cái kiến, dễ dàng bị một chưởng vỗ bay.

Ngây dại, tất cả mọi người không thể có biểu cảm nào khác ngoài ngây dại, ngây dại bởi vì uy thế của bàn tay kia quá mức khủng khiếp, gần như không thể nào đối kháng lại. Tựa như, đứng dưới công kích của bàn tay ấy, tất cả bọn họ dù cho có mạnh mẽ đến đâu cũng không thể thoát được cái chết.

Duy chỉ có Cố Hùng là cười lớn, cười đến mức tất cả mọi người muốn nghĩ hắn bị điên, chỉ nghe hắn nói lớn:

- Tứ tổ, ngươi chẳng phải luôn thắc mắc tại sao chúng ta lại có thể còn sống trở về hay sao. Hai tên Vấn Đỉnh trung kỳ, còn có cả Cao Vô Cầu Vấn Đỉnh điên phong, quả nhiên là tuyệt sát. Không nghĩ để giết ta, ngươi bỏ ra cái giá cũng thật lớn.

Lời của hắn cứ thế vang xa, đem toàn bộ mọi người đều khuấy lên kinh sợ. Có cả cường giả siêu cấp như Cao Vô Cầu ra tay, vậy mà bọn Cố Hùng vẫn có thể trốn thoát được thì quả thực khó tin.

- Ngươi tính toán rất hay, nhưng lại không tính được rằng, ngài ấy đã trở về. Các ngươi, tất cả các ngươi hôm nay đều phải trả giá.

Toàn bộ hiện trường chỉ có mình Cố Hùng độc thoại, mỗi một lời đều để cho người sợ hãi. Tất cả mọi người lúc này đây đều rất mong chờ, rất muốn biết người vừa nãy đánh ra bàn tay hư ảnh, cũng chính là người mà Cố Hùng nhắc tới là ai.

- Hừ! Lão phu cũng muốn xem xem là kẻ nào mà có thể khiến

tên phản đồ ngươi tự tin đến vậy. Cút ra đây đi… lén lén lút lút ra tay có gì để tự hào?

Bị người trong bóng tối phá chiêu, thậm chí là ăn thiệt thòi không nhỏ, nhưng Tứ tổ lại không hề tỏ ra sợ hãi. Một phần vì vừa nãy giao phong là do lão không hề phòng bị nên mới bị đánh lén, nếu trực diện chiến đấu ai thắng ai thua còn khó nói. Một phần khác là lão còn có không ít chuẩn bị đằng sau, dù cho đến thêm một cái cường giả cũng đừng hòng nghịch chuyển tình thế.

Điều khiến cho lão giận dữ chính là đối phương lại ra tay bảo vệ Cố Hùng.

- Ha ha! Không lén lút thì làm sao có thể chứng kiến được bộ mặt thật của các ngươi đây.

Chẳng để mọi người phải chờ lâu, trên bầu trời nơi Cố Hùng đang đứng bỗng nhiên xuất hiện hai cái bóng người, lăng không hạ xuống. Một già một trẻ, thân hình đều to lớn vạm vỡ, toát ra khí thế long hành hổ bộ mà chỉ có cường giả mới có được.

Mà sự xuất hiện của bọn hắn khiến cho hơn nửa số người tại trường đều phải biến sắc, lộ ra sự khó tin và kinh sợ. Bởi hai người mới tới này đều có thân phận vô cùng khiếp người. Một là Cố Sở, Ngũ tổ của Cố Gia, cường giả Vấn Đỉnh trung kỳ, và một là Cao Vô Cầu, đương kim vô địch thiên tài của Tuyết Vũ, cường giả Vấn Đỉnh điên phong.

- Nhị ca!

- Ngũ tổ…

Vui mừng nhất vẫn là nhóm người của Lục tổ, bọn họ làm sao nghĩ tới trong thời khắc bọn họ nguy nan nhất, Ngũ tổ lại trở về. Cứ cho là tu vi của Cố Sở chỉ dừng tại Vấn Đỉnh trung kỳ, nhưng dù sao cũng là một vị lão tổ hàng thật giá thật, đem lại chỗ dựa

tinh thần không hề nhỏ chút nào.

- Ta còn nghĩ là ai, hoá ra là Ngũ tổ. Không nghĩ tới sáu năm xa nhà, vậy mà tu vi tiến bộ không ít nhỉ.

Tứ tổ cũng bị sự xuất hiện của Cố Sở và Cao Vô Cầu làm cho kinh sợ, nhưng rất nhanh đã lấy lại được bình tĩnh. Nghĩ về chênh lệch của một chiêu giao phong hồi nãy, lão không khỏi nổi lên sự kinh nghi.

Cố Sở tại Cố Gia mặc dù được xưng Ngũ tổ, nhưng chiến lực thực tế lại thuộc hàng chót nhất, thậm chí so với Bát tổ còn yếu hơn đôi phần. Chẳng qua năm đó uy thế của bốn huynh đệ bọn hắn quá lớn, gần như ép xuống toàn bộ nhân mạch còn lại của Cố Gia, cho nên Nhất tổ mới cho phép cả bốn người được xưng tổ. Cố Sở mặc dù chiến lực yếu nhất, nhưng lại là nhị ca cho nên được Lục tổ và Bát tổ tôn lên phía trước, trở thành Ngũ tổ của Cố Gia.

Còn nhớ năm đó khi Cố Sở rời nhà ra đi, tu vi mới chỉ miễn cưỡng chạm tới cánh cửa Vấn Đỉnh hậu kỳ. Vậy mà vừa nãy giao phong lại có thể bức lão bại lui, cứ cho là đánh lén mà đắc thủ, nhưng nếu tu vi không đạt tới Vấn Đỉnh điên phong thì đừng mơ làm được. Sáu năm từ Vấn Đỉnh trung kỳ vọt tới Vấn Đỉnh điên phong, Nhất tổ muốn không kinh sợ cũng khó.

- Chỉ là có chút thành tựu, nhưng để đối phó các ngươi là quá đủ rồi.

Cố Sở nhìn lấy Tứ tổ, nhàn nhạt cười. Lời của lão cũng không phải là khiêm tốn mà hoàn toàn là thật lòng, sáu năm từ Vấn Đỉnh trung kỳ đột phá Quy Nguyên bước thứ nhất đối với thế nhân thì quá mức doạ người, nhưng đối với những tồn tại như Lâm Dương thì cũng chỉ là chút trò vặt không đáng nhắc tới mà thôi.

Nghe thấy lão không chỉ tỏ rõ thái độ chống đối, ngược lại còn không coi người phe mình ra gì, dù cho hàm dưỡng tốt như Tứ tổ

cũng không thể không tức giận:

- Mấy năm không gặp thói ngông cuồng vẫn y nguyên như vậy. Hôm nay không có Nhị tổ bao bọc, để xem còn ai có thể cứu ngươi, tới nhận lấy cái chết.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 254: Cố Sở Cường Thế

Tứ tổ cả giận quát lên, trên thân đồng thời cũng phát ra một cỗ khí tức hung ác, đem toàn bộ tháp đá khổng lồ đều chấn một trận run rẩy. Hai chân đạp trên phù văn nhật nguyệt, thoắt cái phá ra tốc độ cực đại đánh về phía Cố Sở.

Đã sớm độ qua kiếp thứ hai trong cửu kiếp, chiến lực của Tứ tổ không cần nói cũng biết là vô cùng cường đại, thậm chí so với Nhị tổ năm đó cũng không kém bao nhiêu. Chỉ cần vượt qua một kiếp nữa, lão liền có đủ tư cách độ qua nhất tai, chạm tới ngưỡng cửa chí cường giả Quy Nguyên.

Mà Cố Sở dưới suy đoán của lão cũng chỉ miễn cưỡng đạp tới Vấn Đỉnh điên phong, thậm chí còn chưa từng độ qua kiếp thì làm sao có thể là đối thủ của lão đây, con sâu cái kiến mà thôi.

- Muốn chết!

Trông thấy Tứ tổ vậy mà dám đánh về phía mình, thậm chí là toàn lực ra tay không màng đến hậu quả, trong lòng Cố Sở không khỏi nổi lên sát ý. Chỉ nghe lão quát lạnh một tiếng, cánh tay chớp mắt vươn ra vỗ xuống. Một cỗ lực lượng đất trời hùng hậu điên cuồng quét ngang không gian, chính diện đối kháng với công kích của Tứ tổ.

- Ầm… ầm!

Nổ vang như sấm rền trong giông bão, đại trận thủ hộ của tháp đá đã không còn chịu được dư chấn, bắt đầu bạo liệt ra vô tận vết nứt, doạ cho toàn bộ mọi người sợ đến tái mét, nhanh

chóng bỏ chạy ra bên ngoài.

Thân thể Tứ tổ chấn động cực mạnh, bị Cố Sở tát cho một cú bại lui hàng trăm bước, huyết khí chạy loạn khắp người. Sắc mặt của lão đỏ lừ lên như say rượu, thậm chí nếu nhìn gần liền có thể thấy được mỗi một lỗ chân lông đều đang rỉ máu, cực kỳ doạ người.

Một chiêu giao phong, cao thấp đã quá rõ ràng. Nếu chẳng phải Cố Sở e ngại tế tàn của tổ tiên bị huỷ, chỉ sợ một cú tát vừa rồi đã đem Tứ tổ đập chết.

- Không thể, không thể nào. Ngươi làm sao mạnh… như thế?

Đưa ánh mắt không thể tin dán chặt lên người Cố Sở, Tứ tổ bật thốt ra khỏi miệng mấy từ, lắp bắp không rõ. Lão làm sao có thể ngờ được, bản thân mình mấy năm nay tinh tiến như thế, vậy mà lại bại bởi một tên tiểu bối hữu danh vô thực.

- Không có gì là không thể, bản thân ngươi ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

Cố Sở khinh thường cười, cánh tay khẽ phủi như vừa chạm phải thứ gì rất dơ bẩn vậy.

- Tiểu bối ngông cuồng!

Thái độ của Cố Sở khiến cho Tứ tổ càng thêm giận giữ, không màng đến thương thế trên người mà thét dài một tiếng, thân thể lần nữa phóng lên trời cao, quanh thân mãnh liệt toát ra hắc mang, không khác gì một đầu ma long xuất thế, chấn động trời cao.

- Đi chết đi!

Tiếng thét rúng động bốn phương trời, Tứ tổ bất ngờ triệu hồi ra một cây trường đao cổ lão, điên cuồng phách ra một trảm rung động lòng người. Ma đao vang lên tiếng thượng cổ gào thét, bá khí

thao thiên. Một cỗ đao ý chí cường quét qua, dọc đường tản mát ra sức mạnh hung bạo không gì cản nổi, muốn chém vào giữa đầu Cố Sở.

- Tiên khí?

Hầu hết khách nhân khi nhìn thấy trường đao, đặc biệt là sức mạnh mà nó phát ra thì đều kinh hãi, liên tiếp vang lên tiếng kinh hô thất thanh, tràn đầy sắc thái rung động. Tiên khí, tại bất kỳ thế lực nào cũng là một tồn tại cấp bậc chí bảo, thậm chí là bảo vật trấn thế.

Cường giả nửa bước Quy Nguyên nắm trong tay tiên khí phát ra công kích, Cố Sở lấy tư cách gì để ngăn cản một chiêu này?

Câu trả lời rất nhanh xuất hiện trước mắt mọi người. Chỉ thấy Cố Sở đứng trước công kích chí cường lại tràn đầy thong dong, thậm chí trong mắt còn không nổi lên một tia cảm xúc, chỉ vẹn vẹn phất tay đánh tới.

Hai trạng thái công kích hoàn toàn đối nghịch trong nháy mắt va vào nhau, toả ra vô biên vô hạn sóng loạn lưu năng lượng. Một khắc bùng nổ như trời sụp đất nứt, phảng phất như không gian thời gian cũng theo đó mà huỷ diệt, sinh sinh bị bẻ gãy nghiền nát.

Không có bất kỳ kết quả nào khác, Tứ tổ lần nữa bị đánh bật ngửa về phía sau. Thậm chí trạng thái so với vừa nãy càng thêm thê thảm, hai bàn tay nắm lấy ma đao lúc này đây đã xuất hiện những vết nứt vỡ, máu tươi giọt giọt vương vãi dọc đường thềm đá.

- Không thể nào, làm sao có thể. Chẳng lẽ hắn đã bước vào Quy Nguyên.

Thất khiếu bắt đầu rỉ ra máu tươi, Tứ tổ lúc này mới nhận ra được chênh lệch giữa hai người lớn đến mức nào. Nhìn Cố Sở

sừng sững đứng tại đằng xa, thanh khí phiêu dật, lòng lão bỗng nhiên tràn ngập lên vô ngần cảm xúc. Có giận dữ, có sợ hãi, có không thể tin, và có cả không cam lòng.

Để lão càng khó chấp nhận hơn là vừa nãy giao thủ, cỗ áp lực mà Cố Sở phát ra quá mức mạnh mẽ, thậm chí so với người kia cũng không kém hơn bao nhiêu. Điều này chẳng phải nói Cố Sở đã Quy Nguyên hay sao.

- Bây giờ mới nhận ra thì đã muộn rồi.

Cố Sở như nhìn ra được suy nghĩ trong đầu Tứ tổ, không có đi xác nhận mà chỉ lạnh lẽo cười. Lời lão vừa tuôn, quanh thân đã tản mát ra một cỗ thần hà sáng chói, chiếu rọi lên toàn bộ trời đất này. Hành vi của Tứ tổ đã thực sự khiến cho lão nổi lên sát tâm. Kẻ này phải chết.

Trong khoảnh khắc sau đó, thân hình của Cố Sở lần đầu tiên di chuyển, không phải là phá không thuấn đi, cũng không phải là phi hành cực tốc, mà chỉ đơn giản là bước chậm từng bước. Mỗi một cú chạm chân đều khiến tháp đá vang lên tiếng đạp, nặng nề nện vào lòng người, ngũ tạng cũng muốn vỡ nát. Đó không chỉ là uy áp thực chất, mà còn là uy áp tinh thần cực đại, khiến cho kẻ thù không thể không chìm vào trong tuyệt vọng.

- Ngũ tổ, ta liều mạng với ngươi.

Cảm giác rơi vào tận cùng tuyệt vọng chưa bao giờ là thoải mái, nhất là đối với cấp độ cường giả như những người này. Thất tổ là người sớm nhất không chịu đựng được, nghiến răng nghiến lợi lao về phía Cố Sở.

- Phanh!

Chỉ có một tiếng vang nặng nề phát ra, Thất tổ không chút phản kháng bị đánh bay ra ngoài, dọc đường xuyên phá không ít

thềm đá, thê thảm không thể nào tả nổi.

- Cố Sở, đừng hòng ngông cuồng.

Cố Sở lực ép toàn trường, đám người Cao Gia rốt cục cũng không thể bàng quan được nữa. Chỉ thấy tên cường giả đang ngăn chặn Khương Nhược Doanh bỗng nhiên quát lên, thoắt cái thi triển công kích đánh về phía Cố Sở.

- Ha ha! Ngông cuồng? Cao Gia các ngươi tự khi nào có tư cách can dự vào chuyện của Cố Gia chúng ta vậy?

Liếc nhìn vị lão tổ của Cao Gia đang đánh tới, Cố Sở như nghe được điều nực cười nhất trên thế gian này, lạnh lùng chất vấn. Dám cả gan can thiệp vào chuyện nội bộ của Cố Gia, còn quát tháo lão ngông cuồng, đây quả thực là một chuyện hài hước.

Tên cường giả Cao Gia dĩ nhiên sẽ không cùng lão tranh đấu miệng lưỡi, dọc đường chuyển thân đã ngưng tụ toàn bộ sức mạnh, muốn một kích tất sát kẻ trước mặt này. Có thể đánh bại Cố Vĩ độ qua đệ nhị kiếp, Cố Sở hẳn là cường giả nửa bước Quy Nguyên hàng thật giá thật. Nhưng vậy thì đã sao, bản thân hắn cũng đã độ qua tam kiếp, so với Cố Sở còn sớm hơn gần trăm năm, chẳng lẽ không thể đánh bại một tên mới bước vào hay sao.

- Hừ! Cao Vô Cầu nắm vô thượng tiên khí còn không làm gì được ta, chỉ bằng ngươi cũng dám tìm chết?

Giận quá hoá cười, Cố Sở không ngại thiếp lên mặt mình chút vàng rồi mới ra tay. Không phải là ra tay với mình tên cường giả Cao Gia nữa, mà là muốn ra tay với tất cả mọi người ở đây. Lão muốn cho tất cả bọn chúng biết, trong mắt lão bọn chúng chỉ là con sâu cái kiến.

Sức mạnh của Quy Nguyên, không chỉ đến từ tự thân tu sỹ, mà còn đến từ thiên địa. Đó cũng chính là lạch trời mà biết bao nhiêu

đời Vấn Đỉnh tu sỹ không thể nào vượt qua nổi. Trước sức mạnh của thiên địa, tất cả cái gọi là cường giả đều chỉ là trò cười mà thôi.

Hôm nay, là một trong số rất ít lần Cố Sở vận dụng lực lượng thiên địa để chiến đấu. Đó, cũng mới chân chính là chiến lực chân chính của chí cường giả Quy Nguyên.

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy toàn thân bỗng trở nên nặng nề đến khó hiểu, tựa như đang phải đội trên mình núi lớn, áp lực đè xuống khiến không ít người đều phải quỳ gối, tràn đầy khuất nhục nhìn hướng bầu trời.

Chỉ thấy một thân hình cao lớn lúc này đã lăng không trên đỉnh Đăng Thiên, khí tức hạo nhiên thần thánh toát ra tứ phía, không khác gì thần minh. Trong tay lão nắm lấy hồng hoang trường kích, chí cao tại thượng quan sát toàn trường.

Mà tên cường giả Cao Gia vốn đang bay qua tinh không, chẳng biết tự lúc nào đã bị đè xuống nền đá. Nhìn qua vết lõm trên sàn, không khó để nhìn ra hắn bị một cú tát vỗ xuống, hộ thể nguyên khí đã sớm tan tành, thê thảm đến không thể nào thê thảm hơn.

- Hôm nay, tế đàn này nên được tắm máu.

Giọng của lão lạnh lẽo như vạn năm huyền băng, khiến cho muôn người rét lạnh. Nhất là đám người Cố Gia đi theo phe Tứ tổ, lúc này đã sợ đến tim đập chân run, chỉ còn thiếu quỳ xuống cầu xin.

Kể từ thời điểm Cố Sở triệu hồi Phong Thiên Lạc Địa kích trở về, Nhất tổ và Tam tổ rốt cục có thể thoát khỏi trấn áp khủng bố kia. Ánh mắt bọn họ không tự chủ được nhìn về phía thanh trường kích, trong lòng càng tràn đầy hãi nhiên. Ai có thể nghĩ tới, thứ đem họ trấn áp không thể động chỉ là một thanh trường kích cơ chứ.

- Ngũ tổ, đều là người trong nhà, đừng làm quá.

Sợ hãi là điều tất yếu, nhưng khi nghe thấy Cố Sở muốn tắm máu Cố Gia, bọn họ thần sắc đều biến. Nhất tổ tràn đầy bất đắc dĩ không nói, chỉ có Tam tổ sợ hãi hô lên.

- Ha ha! Người trong nhà? Khi bọn hắn dồn huynh đệ ta vào góc tường, dồn con cháu ta vào chỗ chết, sao không nghe các ngươi nhắc tới người trong nhà. Có can đảm hãm hại mạch chúng ta, thì phải có giác ngộ trả giá, hôm nay trời cũng không cứu được bọn chúng.

Cố Sở không chút nể tình vạch mặt khiến Tam tổ giận đến nghiến răng, nhưng lại không dám phản bác chút nào. Chưa nói tới bọn hắn đuối lý, thì cảm giác áp bách đáng sợ vừa nãy cũng đủ để hắn phải im mồm. Cố Sở, chỉ sợ đã đặt chân vào đỉnh cao mà họ có mơ cũng khó lòng chạm tới.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 255: Tế Đàn Đẫm Máu

Cố Sở dứt lời liền biến thân công kích, thậm chí không cho đám người có thời gian phản bác. Mà dọc theo thân lão bay đi, một cỗ lực lượng cường đại cực điểm cũng theo đó mà càn quét bốn phương, mênh mông cuồn cuộn như đại hải.

- A…

- Không…

Tiếng la hét lẫn vào trong tiếng xác người bạo nổ, lạnh lẽo đến rợn người. Không chỉ có đám người Cố Gia phản bội Cố Hùng, mà còn có cả những thành viên của Cao Gia phải ngã xuống. Tất cả chúng đều không thể nào chịu nổi uy áp, liên tiếp từng cái nổ tan thành mưa máu, huyết tinh ghê người.

- Cố Sở, ngươi muốn chết.

Thất tổ gầm lên như dã thú, lần nữa điểm thân hình lao tới. Một quyền của hắn ầm ầm phóng ra, ánh lên quang mang vô tận hung hăng đánh vào người Cố Sở.

- Sâu kiến.

Cố Sở lạnh lùng, ánh mắt không lộ ra tia cảm xúc mà vung lên cự thủ. Óng ánh hào quang ngập tràn quanh thân lão, một cú tát không chỉ tuỳ ý đánh nát nắm quyền của Thất tổ, còn đem hắn vung ngược trở về đại địa xa xa, không rõ sống chết thế nào.

Mà đoạn đường lão bay qua lúc này đây đã la liệt xác người,

không chỉ có Hoá Linh hay Sinh Thần tu sỹ, mà còn có cả Hồng Trần, thậm chí là vài tên Vấn Đỉnh ngã xuống. Máu tươi hoà lẫn vào trong xác thịt bốc lên mùi tanh tưởi gây người, tháp đá cũng vì thế mà dần chuyển sang màu đỏ của máu.

- Cao Gia, Nhiếp Gia, các ngươi còn không ra tay?

Tứ tổ lúc này đã khôi phục được một phần thương thế, trong lòng vừa có hãi nhiên cũng có giận dữ. Ánh mắt lão dừng tại đám người Cao Gia và Nhiếp Gia mà quát lớn. Đám người này từ lâu đã cùng tại trên một con thuyền với lão, chuyện của Cố Gia cũng nhúng tay vào không ít. Bây giờ Cố Sở cường thế trở về như vậy, nếu còn không liên thủ ngăn chặn thì bọn hắn đừng hòng mà yên ổn.

Quả nhiên lời của Tứ tổ vừa ra, đám cao tầng của hai nhà kia đều trở nên sốt sắng. Một hồi sau, bên phía Nhiếp Gia rốt cục có người động thủ, là hai cái nam tử trung niên, khí chất bất phàm.

- Cao Gia?

Nhiếp Gia đã động, Tứ tổ quát lạnh nhìn về phía mấy cường giả Cao Gia đang do dự.

- Vô Cầu…

Đã không còn đường lui, cường giả Cao Gia không thể không chiến. Nhưng chiến lực mà Cố Sở bày ra quá mạnh mẽ, dù cho là mấy vị lão tổ cũng phải cảm thấy e dè. Bất chợt ánh mắt toàn bộ bọn họ đều đặt lên người Cao Vô Cầu, muốn thỉnh hắn giúp đỡ.

- Ngũ cố tổ, ta đánh không lại lão.

Cao Vô Cầu rất nhanh hồi đáp, ánh mắt tràn đầy bất đắc dĩ lui người về phía sau, không hề có ý định tham chiến.

Thái độ của hắn khiến cho toàn bộ cường giả Cao Gia đều phát

lạnh, một cỗ cảm giác bất an lan tràn trong tâm trí. Có thể khiến cho một kẻ cao ngạo, lấy chiến làm đạo như Cao Vô Cầu thừa nhận thua cuộc, Cố Sở đã mạnh mẽ vượt qua bọn họ tưởng tượng. Phải biết Cao Vô Cầu không chỉ có chiến lực tối đỉnh mà còn nắm trong tay hai kiện siêu cấp tiên khí, hoàn toàn có tư cách đại chiến Quy Nguyên.

Vậy mà, hắn lại thua Cố Sở.

- Cao Đông, không giết Cố Sở, chúng ta đừng mong có thể sống sót.

Tứ tổ gầm lên như sấm động, đánh thức đám cường giả Cao Gia.

Cố Sở đã Quy Nguyên, hung uy quá thịnh, lại đối với bọn lão tràn đầy thù hận, hai bên đã không còn đường lui nữa rồi.

- Liều mạng!

Cường giả Cao Gia cắn răng quát lên, liên tiếp có bốn cái thân hình vọt qua bầu trời. Hôm nay Cao Gia vậy mà chạy tới bốn vị lão tổ, uy áp kinh người.

Toàn bộ đỉnh đăng thiên cũng vì vậy mà kịch biến, so với bất cứ tràng chiến đấu nào trước đó đều khủng bố vô số lần. Sấm chớp cuồn cuộn thét gào trên trời cao, từng đạo từng đạo len lỏi trong mây đen, đì đùng bạo nổ.

- Phanh!

Một tên cường giả Nhiếp Gia trực tiếp bị Cố Sở quất bay, từ không trung rớt xuống oanh tạc động trời. Liên tiếp xuyên thủng mười ba tầng tháp đá, vùng ngực của hắn còn in hằn lên vết chân đỏ thẫm, lún cả vào trong. Nếu chẳng phải có phòng ngự siêu cường, hắn đã sớm bị một cước kia dẫm xuyên ức, bỏ mạng từ lâu.

- Cố Sở, chịu chết đi.

Tên cường giả còn lại của Nhiếp Gia sắc bặt vặn vẹo, thân hình thoắt cái áp sát đằng sau Cố Sở, pháp khí trong tay mạnh mẽ đâm ra một đòn.

- Ầm ầm!

Sức mạnh kinh khủng vô cùng, Cố Sở lần đầu tiên bị đánh lén, từ bầu trời nổ tung hỗn độn băng xuống dưới tháp. Hàng ngàn tỉ tấn đá run lên bần bật, rạn vỡ thành bốn năm khối lớn.

- Nhiếp Gia, các ngươi thành công chọc giận ta rồi.

Từ trong tháp đá đổ nát vụt bay ra, Cố Sở giận dữ gằn lên trong cổ họng. Nhiếp Gia mặc dù có can thiệp vào trận nội chiến này của Cố Gia, nhưng chỉ tạo một chút ảnh hưởng bên ngoài, không có can thiệp sâu sắc vào trong bố cục. Mà lão và Nhiếp Kinh Kỳ lại có giao tình không nhỏ nên từ ban đầu đã không có ý định tính toán, vậy mà bây giờ bọn chúng còn không biết sống chết, muốn quyết tâm đối địch với lão.

Nắm quyền lão siết chặt, toả ra bảo quang rực rỡ. Từng đạo Quy Nguyên uy hạo hạo đãng đãng lan truyền trong trời đất, khiến lòng người ngợp thở. Một bước vượt hư không, nắm quyền oanh xuống.

Thiên sợ địa run, toàn bộ trời đất lúc này bỗng trở nên hoảng hốt, tựa như đều bị một quyền này đánh tan, rơi vào tận thế.

- Không…

Tên cường giả Nhiếp Gia kinh hoàng hét lớn. Nhưng thanh âm có to lớn thêm nữa cũng chẳng thể cứu nổi hắn lúc này. Từng đoàn từng đoàn không gian bạo nổ quấn theo xác thịt của hắn lan ra ngàn phương, dù cho Nguyên Thần cũng không thể thoát được hạo kiếp, bị hư không hỗn loạn phân giải và cắn nuốt.

Siêu cấp cường giả đã độ qua nhất kiếp, cứ như thế ngã xuống mà chẳng thể nào phản kháng.

Ngay ở thời điểm mà mọi người còn không phản ứng lại, thậm chí bao gồm cả đám cường giả đang trong trận. Cố Sở đã tiếp tục ra tay tàn sát, hệt như lão đã nói, hôm nay tế đàn này nên được tắm máu.

Cố Sở mạnh đến mức nào? E sợ toàn bộ mọi người ở đây ngoại trừ bản thân lão và Cao Vô Cầu ra thì không ai có thể tưởng tượng nổi. Chí cường giả Quy Nguyên nắm trong tay siêu cấp tiên khí, đó không chỉ là cường giả bình thường nữa, mà là một cỗ máy huỷ diệt.

Chỉ thấy một tên cường giả Cao Gia cách lão gần nhất thân hình bỗng nhiên vặn vẹo. Một cái bàn tay hư ảnh cực đại không biết tự lúc nào hình thành trên đầu hắn, ầm ầm vỗ xuống. Mặc cho hắn phản kháng như thế nào cũng vô dụng, thân thể chớp mắt bị ép nát, thậm chí Nguyên Thần cũng không kịp thoát ra, thân tử đạo tiêu.

Mà bàn tay hư ảnh sau khi giết người vẫn không hề tiêu tan, cứ thế một đường giáng xuống nhân gian, đập ra một trận sóng đất khổng lồ cán quét bốn phương tám hướng.

Đám cường giả chung quanh đã không còn ý trí chiến đấu, nhanh chóng quay người. Nhưng có thể sao, khi mà Cố Sở đã thật sự động sát tâm với chúng. Chỉ thấy hai tên cường giả cao gia mới vừa quay đầu đã bị một quyền kinh thiên động địa đánh nát đường lui.

- Các ngươi đều phải chết.

Cố Sở cười lạnh lẽo, từng chữ được lão gằn ra trong cổ họng. Trường kích trong tay ong ong rung động, như thái cổ thần long tỉnh giấc. Mỗi một nhịn dao động đều khiến thiên địa sợ run. Đó

không phải chỉ là cảm giác, mà chân chính là sức mạnh, một loại sức mạnh đã vượt quá sức chịu đựng của thiên địa này.

Lần đầu tiên trong cuộc đại chiến, lão sử dụng Phong Thiên Lạc Địa kích.

Thiên không hoảng hốt, phảng phất như quá bất ngờ với sự xuất hiện của lực lượng vô biên này. Chỉ thấy sau tiếng gầm của Cố Sở, lôi đình nổ vang trấn thế. Kích đến người lên, chẳng khác nào cửu thiên thần linh nổi giận. Lão đứng đó trên bầu trời, xuyên không phách ra một chiêu kích.

Trời đất như hoá thành pha lê, dưới một kích này kéo nhau nổ nát.

Tỷ tỷ sinh linh sống trên Tuyết Vũ, lúc này đây bên tai bỗng nhiên văng vẳng tiếng thuỷ tinh rạn nứt, cứ thế dồn dập liên miên, từng đợt phách sâu vào trong linh hồn.

Một kích huỷ thiên diệt địa, để cho toàn bộ mọi người không thể không kinh hồn táng đảm. Bởi tất cả năm tên siêu cấp cường giả nửa bước Quy Nguyên, đều đã chết, bao gồm cả Thất tổ của Cố Gia.

- Tứ tổ, ngươi còn thủ đoạn nào nữa, thi triển đi.

Cố Sở cả người được bao phủ tại tầng tầng ánh sáng, tóc bạc tung bay, khí thế hừng hực ngút trời.

- Ta muốn ngươi chết.

Trơ mắt nhìn Thất tổ bị Cố Sở đánh chết, Tứ tổ gần như lâm vào điên loạn, gầm lên như dã thú. Tiếng gầm của lão mang theo Nguyên khí hùng hậu, mơ hồ hoá thành sóng âm hoàng sắc, điên cuồng phách ra mấy chục dặm tinh không.

Ngay trong sát na sau đó, trên trán lão bỗng nhiên hằn lên bốn

đạo phù văn hắc sắc. Mỗi một đạo như có như không toả ra khí tức đặc thù, khiến người có cảm giác mênh mông không thể nào đong đếm. Như giao long du động, bốn đạo phù văn cùng nhau tổ hợp thành một điểm, bỗng chốc phát ra lực lượng kinh thiên động địa.

Chỉ một điểm, nhưng lại không khác gì lỗ đen của vũ trụ thương khung, đem vạn vật đều nhất tề cắn nuốt, dù cho ánh sáng cũng không thể nào thoát khỏi.

Sắc mặt của Cố Sở lần đầu tiên trở nên nghiêm nghị, Phong Thiên Lạc Địa kích chuyển di, toàn lực kích về phía Tứ tổ, hay chính xác hơn là về phía điểm đen của bốn đạo phù văn.

Nổ lớn kinh thiên động địa. Cố Sở lần đầu tiên trực diện giao chiến lại ăn thiệt thòi, không chỉ không phá được phòng ngự của Tứ tổ mà còn bị chấn bay lùi chục dặm thinh không.

- Ha ha, Cố Sở… ngươi không làm gì được ta.

Tứ tổ lần đầu tiên giao chiến chiếm được thượng phong, không khỏi đắc ý cười vang vọng. Thanh âm của lão khủng bố vô biên, vậy mà đem thiên địa cũng doạ cho run rẩy. Vạn vạn dặm thinh không ông ông cộng hưởng, đinh tai nhức óc.

Đây không phải lực lượng mà Tứ tổ có thể thi triển được, hay nói cách khác, hắn đã không còn là Tứ tổ nữa.

- Quả nhiên là ngươi… Hừ! Nếu như chân thân của ngươi trực tiếp tới, lão phu còn phải e sợ một hai. Chỉ bằng mấy đạo phù văn cũng dám trước mặt lão phu ngông cuồng?

Cảm nhận lấy biến hoá trên thân Tứ tổ, Cố Sở trong lòng hiểu ra, sắc mặt đột nhiên trở nên biến hoá. Phong Thiên Lạc Địa kích trong tay một lần nữa giương lên, điên cuồng hội tụ sức mạnh Quy Nguyên.

- Phong Thiên Lạc Địa thức thứ ba… Kích Đồ Địa Lão!

Lần thứ hai trong cuộc đời lão phách ra một chiêu kích mạnh mẽ đến thế này. Một chiêu kích đã vượt qua khả năng mà lão có thể thi triển, thậm chí có thể bị phản phệ không nhỏ vì sức mạnh quá lớn. Nếu như không phải tình thế bắt buộc, lão sẽ không tự nhiên sẽ không đánh ra Kích Đồ Địa Lão.

Nhưng đối thủ trước mắt, có đủ tư cách để lão phải thi triển Kích Đồ Địa Lão.

Hắn là ai?

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 256: Dạ Hải Ám Nguyệt Cửu Trùng Thiên

Đoàng!

Hai luồng lực lượng đối lập vô biên vô tận cứ thế va vào nhau, đánh cho hư không đều suýt chút nữa nổ tung thành bụi phấn. Một quả cầu năng lượng hỗn loạn trên trăm dặm bầu trời chớp mắt nở ra, điên cuồng bành trướng về tứ phía.

- Ha ha, Thực lực không tệ! Mười vạn năm ngủ say, không nghĩ nhân gian lại có kẻ có thể huỷ diệt Tứ Diện Minh Văn của lão phu, thú vị… thú vị a. Cố Sở phải không, lão phu nhớ kỹ. Không lâu nữa lão phu sẽ xuất thế, nếu cần tay chân, tất sẽ tìm ngươi. Ha ha.

Năng lượng hỗn độn dần tan, trả lại cho nhân gian một bầu trời trong vắt không gợn sóng. Chỉ có một thanh âm cười nói vang vang, tràn đầy ngông cuồng cuồn cuộn khắp trời đất. Không ai biết nó bắt nguồn từ đâu, cũng không ai biết nó lan truyền đi nơi nào. Cứ như, nó tự hư không mà có, cũng tại hư không mà tan, huyền bí vô song.

- Lão phu đợi ngươi!

Lạnh lẽo nhìn lấy bầu trời, khuôn mặt Cố Sở không nhấc lên một tia cảm xúc, nhàn nhạt trả lời. Thanh âm của lão không lớn, nhưng lại ngập tràn sắc thái tự tin. Đó là một lời ước chiến.

Trận nội chiến của Cố Gia cứ như vậy mà chấm dứt, bị một mình Cố Sở cường ngạnh trấn áp, vấn đỉnh Đăng Thiên.

Tuyết Vũ đại lục sau sự kiện này đã liên tiếp xảy ra những biến cố hệ luỵ, kéo dài đến hàng chục năm sau mới chấm dứt. Cố Sở Quy Nguyên, trở thành vị chí cường giả thứ hai của Tuyết Vũ đại lục, cùng với Khương Tử Diệp của Khương Gia ngang hàng đồng bối, uy vọng ngập trời.

Cố Gia sau sáu năm nội đấu đẫm máu, nội lực đã sớm suy giảm đến hàng chót của các siêu cấp cự đầu. Nhưng nhờ có sự chống đỡ của Cố Sở mà vẫn tồn tại không đổ, thậm chí ngày càng trở nên hùng mạnh, mơ hồ tiếp cận tới vị thế đỉnh phong của Khương Gia, được nhân gian xưng làm "gia tộc chân long".

Nhất là vào thời điểm một năm sau khi Cố Sở trở về, Nhị tổ Cố Gia phá tử quan xuất thế, thành tựu Quy Nguyên, chấn kinh toàn bộ Tuyết Vũ. Một gia tộc, hai chí cường, Cố Gia từ đây chân chính trở thành đỉnh tiêm thế lực của Tuyết Vũ đại lục, thậm chí là trên toàn bộ Nguyên Giới.

Cố Gia, cứ như vậy bắt đầu đạp chân vào một thời thịnh thế.

…

Hai năm sau.

Đêm tối, vũ trụ vẫn thế văng vẳng ánh sao, lấp lánh chiếu sáng khắp hư không ngân hà. Nguyên Giới hôm nay là rằm tháng tám, vốn là ngày trăng tròn nhất tháng, vậy mà bầu trời Tuyết Vũ âm u tịch mịch, mây đen giăng kín vạn phần.

Giữa đại hoang bạt ngàn, triều khí sơn hà nổi lên lớp lớp, cộng hưởng với tiết trời âm u, khiến cho không gian nổi lên từng đợt khí lãng hồng hoang. Mỗi một đợt khí lãng trào qua, đều khiến vạn mộc sợ run, sinh linh triều bái. Tiếng rít gào như vang lên từ vạn cổ xa xưa, kéo dài cho tới tận bây giờ và vạn vạn đời sau.

Cực đông của đại hoang rộng lớn, chính là đại hải.

Biển nước mênh mông vô biên vô hạn, không thể nào mà nhìn đến được điểm cuối. Từng đợt, từng đợt sóng lớn nối đuôi nhau vỗ vào vách đá, dội ra khắp bốn phương thanh âm rào rạt và vô cùng hơi nước. Hôm nay không có trăng sao chiếu rọi, nước biển chìm trong vô cùng u tối, đen kịt không ánh sáng. Triều khí của đại hải như được đà thức giấc, cuồn cuộn theo gió mà lên, ngập tràn khắp thinh không của biển lớn.

Nơi vách đá xa xa sát mép nước, có một cái thân ảnh cao lớn đang khoanh chân mà ngồi. Hắn cứ thế lẳng lặng như một pho tượng đá, hai mắt nhắm nghiền. Giữa vô vàn tiếng sóng vỗ và tiếng rít gào của đại hoang, hắn lại tạo cho người ta có cảm giác thanh tịnh và yên bình đến lạ thường.

Quanh thân hắn, hai luồng triều khí đại hoang và đại hải vốn xưa nay xung khắc, lúc này lại hoà hợp với nhau, cuộn tròn thành một cái vòng lốc xoáy hai màu.

- Dạ Hải…

Không biết từ đâu vang lên tiếng quát, cuồng phong bốn phía bỗng nhiên vang lên tiếng ô ô đinh tai nhức óc. Biển lớn như nghe theo tiếng gọi đó, nổi lên sóng lớn trùng điệp, rung động khắp cửu thiên thập địa.

- Ám Nguyệt…

Ngay trong tích tắc, vạn vạn tầng mây đen to lớn trên bầu trời lúc này bỗng nhiên như lâm vào biến hoá, càng thêm tập trung dày đặc che phủ bầu trời, thiên địa sau tiếng hô càng thêm hắc ám. Rồi như là vạn quân lui tránh, mây đen đột nhiên mở ra một đạo vết rách, để cho ánh trăng từ vạn thiên chiếu xuống, rọi thẳng vào khuôn mặt của người kia.

Đỏ rực như máu, ánh trăng mang theo tà khí ngợp trời tập trung lên khuôn mặt anh tuấn. Hắn bất chợt mở mắt. Bầu trời

dưới một cái mở mắt này bỗng nhiên như đọng lại, ánh trăng mờ dần, sau đó chuyển thành màu xám ngắt, hắc ám và lạnh lẽo không gì tả nổi.

- Cửu Trùng Thiên…

Một tiếng thét hung lệ từ miệng hắn truyền ra, xuyên thấu đến tận cao thiên. Thiên địa vốn đang bình tĩnh khi hắn mở mắt, lúc này nhất tề chuyển động.

Song đồng tuôn ra lệ khí, ánh lên hào quang màu xám. Sát na trước khi ba chữ Cửu Trùng Thiên tuôn ra, lệ khí vậy mà điên cuồng ngưng tụ thành một cái bóng kiếm. Uy áp đè xuống bầu trời, kiếm ý cửu trùng thiên.

Một kiếm này có tên… Dạ Hải Ám Nguyệt Cửu Trùng Thiên.

- Oanh… oanh…

Triều khí nghịch thiên mà lên, chìm trong muôn ngàn kiếm ý, lẫn nhau tung hoành khắp trăm dặm tinh không. Một bóng kiếm sắc xám cứ thế chẻ đôi thiên địa, tách rời biển lớn. Hai làn sóng nước khổng lồ dạt về song phương, đùng đùng như tỉ tỉ đạo thần lôi cùng nổ, oanh minh khắp trời.

Dạ Hải Ám Nguyệt Cửu Trùng Thiên, thức kiếm thứ bảy mà Hoàng Thiên ngộ ra trên con đường Kiếm Đạo, thể hiện ra ý cảnh kiếm đạo viễn siêu thế nhân, vấn đỉnh đồng lứa.

Cùng vào thời điểm đó, bên trong tinh thần huyết mạch Ma Thần.

Hoàng Thiên sừng sững toạ giữa không gian, một thân hắc y phần phật tung bay. Bóng kiếm mờ ảo lượn lờ quanh thân hắn, toả ra uy thế long trời lở đất. Nó vậy mà lại giống hệt bóng kiếm xám vừa rạch trời chém biển ở ngoài thực tại kia, thậm chí khí thế càng thêm ngưng thực.

Dường như, một chiêu Dạ Hải Ám Nguyệt Cửu Trùng Thiên không chỉ được thi triển ngoài thực tại, mà còn được hắn chém ra tại không gian này, không gian tinh thần huyết mạch.Đối diện hắn không xa, Vô Diện Nhân nửa ngồi nửa quỳ gục đầu bất động. Quanh thân hắn khí tức vẫn như thế cực thịnh không suy, thậm chí so với thời điểm hai năm trước càng thêm cường đại. Mái tóc đen bóng vẫn gọn gàng xoã trên vai, che lấp đi phần nào khuôn mặt của hắn, một khuôn mặt đáng sợ vô cùng.

Nơi đáng lẽ là vị trí của hai con mắt, lúc này đây bị một đạo vết kiếm chém ngang, rạch ra hai con ngươi màu đỏ máu.

- Vô Diện Nhân, ngươi thua rồi!

Không hề có ý định tiếp tục tấn công, Hoàng Thiên chỉ lẳng lặng cảm nhận lấy đối thủ, nhẹ nhàng lên tiếng. Hai năm, đã hai năm hắn cùng Vô Diện Nhân lâm vào sinh tử khổ chiến. Được xưng là kỳ phùng địch thủ, thực lực của hắn và Vô Diện Nhân cân bằng với nhau một cách đáng sợ. Tất cả lá bài tẩy, tất cả kinh nghiệm chiến đấu, thậm chí là trí tuệ cũng song song cân bằng, không thể nào mà vượt quá lẫn nhau.

Nếu chẳng phải cuối cùng dựa vào chút may mắn cùng ngộ tính siêu cường mà sáng tạo ra Dạ Hải Ám Nguyệt Cửu Trùng Thiên, không biết trận chiến này còn kéo dài đến bao giờ.

- Ha ha… thật sao?

Ngẩng lên khuôn mặt quá nửa là máu, Vô Diện Nhân bỗng nhiên bật cười. Đưa tay chạm vào dòng máu đang tuôn ra từ vết chém, hắn le cái lưỡi đỏ lòm của mình ra mà nhấm nhám từng hồi, bộ dáng say mê như đang nếm thử thứ mỹ vị thơm ngon nhất thế gian này vậy.

Mãi tới nửa ngày sau, hắn mới vươn mình đứng dậy, hai viên máu đỏ ngầu như hai con mắt chăm chú nhìn lấy Hoàng Thiên,

bỗng cười nhẹ nói ra:

- Ha ha… cũng được, nếu ngươi nghĩ rằng bản thân mình thắng, thì cứ cho là như vậy đi, chúc mừng ngươi ah.

Lời nói này làm cho Hoàng Thiên không khỏi cảm thấy mơ hồ, tựa như có chất chứa một hàm ý gì đó rất sâu xa mà hiện tại hắn không thể nào lý giải nổi. Trông thấy Hoàng Thiên im lặng không nói, Vô Diện Nhân chỉ nhẹ cười, sau đó quay đầu bước đi.

- Mọi chuyện mới chỉ là bắt đầu thôi, mong rằng ngươi có thể vượt qua được cửa ải đó, chúng ta… sẽ còn gặp lại.

Lời nói vẫn còn vang, nhưng thân hình của hắn đã sớm tiêu tan khỏi chốn này, chỉ lưu lại một mình Hoàng Thiên đứng đó với sắc thái hồ nghi không rõ.

Cứ thế ngây người chẳng biết bao lâu, cho tới khi bóng kiếm xám đã hoàn toàn tan biến, Hoàng Thiên mới có phản ứng. Khoé môi hắn theo bản năng giật giật vài lần như muốn nói lại thôi, đến cuối cùng chỉ có thể nhẹ lắc đầu mà than:

- Ngươi rốt cục đang muốn làm gì vậy? Vô Diện Nhân?

Không có ai trả lời cho hắn cả, chỉ có không gian lặng lẽ dần trôi, quấn quanh khuôn mặt hắn, mơ hồ không rõ. Chẳng qua trạng thái đó tồn tại chẳng bao lâu đã bị hắn mạnh mẽ gạt bỏ sang một bên, thay thế vào một trạng thái tự tin tuyệt đối.

- Vô Diện Nhân! Vô Diện Nhân… ngươi nói rất đúng, mọi chuyện mới chỉ bắt đầu mà thôi. Ta không biết được âm mưu và mục đích của ngươi là gì, nhưng thì tính sao đây? Chẳng phải ngươi cũng không biết được tính toán của ta đó sao. Mọi chuyện còn chưa đi đến hồi kết, không ai có thể dám chắc mình nắm lấy toàn bộ thế cờ.

Khoé miệng bất giác lộ ra nét tươi cười rạng rỡ, hắn tự mình

thì thào, sau đó khanh chân ngồi xuống đả toạ. Pháp môn Tâm Nhãn được hắn triển khai, nhanh chóng thôi diễn thành một vòng vô hạn tuần hoàn.

- Hôm nay đánh bại ngươi, cũng chính là ngày ta khai Thiên Nhãn. Đây là bước đi đầu tiên, cũng chính là dấu ấn đánh dấu cho cuộc phản công của ta trên bàn cờ. Vô Diện Nhân, ta đợi ngươi…

Hai tay vươn ra kết thành pháp ấn, giọng nói của hắn trầm thấp, nhưng lại ẩn ẩn tia cứng cáp hữu lực. Đó không chỉ có sự quyết tâm, mà còn có cả sự tự tin tuyệt đối, tự tin vào chính bản thân mình.

Hôm nay hắn bại Vô Diện Nhân, hôm nay hắn khai Thiên Nhãn.

Vạn thế duy tâm tạo, vũ trụ duy tâm, vạn pháp duy thức.

Kể từ thời điểm này, hắn chân chính bước vào con đường dụng tâm ngộ thế giới, mở ra Thiên Nhãn. Lục căn, lục trần, lục thức tập trung thành thập bát giới, bao quát vũ trụ duy tâm, tâm khai Thiên Nhãn.

Thời gian cứ thế trôi qua, nhanh như chó chạy ngoài đồng. Bên ngoài thực tại, vị trí hai mắt của Hoàng Thiên bỗng nhiên lâm vào biến hoá, sát na mở bừng, để lộ hai con ngươi trong suốt không màu, lấp lánh hào quang.

Đó, là một đôi mắt thâm thuý đến cực cùng, không khác gì chất chứa toàn bộ vũ trụ mênh mông. Đôi mắt có thể nhìn thấu toàn bộ bản nguyên của vật chất, một đôi mắt không còn bị vật phàm giới hạn. Đó là Thiên Nhãn.

- Rốt cục lại nhìn thấy… Thế giới này… thật đẹp.

Ngắm nhìn toàn bộ thế giới qua Thiên Nhãn, cảm nhận từng chút rung động và biến hoá mà suốt hai năm không thể cảm nhận,

khuôn mặt hắn không khỏi lộ ra sự hưng phấn tột cùng, hướng lên bầu trời mà hét lớn. Cảm giác đó, có lẽ chỉ có ai từng trải qua mới có thể thấu hiểu được. Chỉ khi ngươi mất đi thứ gì đó, ngươi mới có thể cảm nhận được nó quan trọng với bản thân mình tới nhường nào.

Hai năm mù loà, hai năm sống trong tận cùng hắc ám, hôm nay hắn rốt cục hồi phục lại đôi mắt, rốt cục lại có thể nhìn ra thế giới. Đó là cảm giác mà không có bút mực nào có thể miêu tả ra được, cũng không thể nào mà hình dung nổi.

- Ồ!

Ngay tại thời điểm mà Hoàng Thiên đang ngập tràn vô ngần cảm xúc, đôi mắt của hắn bất giác liếc về biển lớn, chăm chú cực độ mà ồ lên một tiếng ngạc nhiên.

Bởi, hắn nhìn thấy nước của Nguyên Hải vậy mà lại có màu đỏ, là màu đỏ tươi rực rỡ đến rợn người. Tựa như đây không còn là một biển nước, mà đã trở thành một biển máu. Là Nguyên Hải bị đổi màu, hay là do bản chất của nó đã là như thế.

Nguyên Hải… Huyết Hải…

Cứ thế ngây người, hai mắt của Hoàng Thiên dưới sự chiếu rọi của Nguyên Hải cũng dần trở nên đỏ rực, một góc bí mật to lớn của Nguyên Giới dần dần mở ra trong tâm trí hắn.

Nguyên Giới, Cửu U, Huyết Hải,… thế giới này dường như không đơn giản như hắn nghĩ, nó… sắp biến thiên

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 257: Đột Phá

Biến hoá của Nguyên Hải quá mức khủng bố, dù cho là người có tâm tính cường đại như Hoàng Thiên cũng không tránh khỏi rung động. Hắn ngây người mất hơn nửa ngày, sau đó mới cưỡng ép ổn định xuống.

Khoang chân ngồi trên chóp đá, hắn cứ thế lẳng lặng, hai mắt nhắm nghiền. Tâm trí theo dẫn dắt của hắn mà tiến vào trạng thái thanh tịnh chưa từng có, chầm chậm cảm nhận lấy biến hoá trong cơ thể mình.

Phải tới mấy ngày sau, thân thể của hắn mới có động tĩnh. Chỉ thấy mi tâm đột nhiên rách toạc, ba đạo ánh sáng vòng quanh lẫn nhau từ vũ trụ thức hải bay ra, phát ra đợt đợt quang huy thần thánh. Đó là ba viên Nguyên đan của hắn, đúng, là ba viên Nguyên đan, bao gồm Hỗn Nguyên, Thời Không và Nhân Quả.

Nhân Quả đan, một tồn tại đặc thù mà hắn không biết được tới khi nào mới có thể lĩnh ngộ ngưng kết thành bản nguyên. Thật không nghĩ tới ngày hôm nay lại có thể ngưng thành. Có từ trận chiến của hắn và Vô Diện Nhân, cũng có từ biến hoá của Nguyên Hải, hắn hiểu ra rất nhiều điều bí ẩn, tự mình hoàn thành một vòng lặp nhân quả vô hạn, minh ngộ ra bản nguyên của Nhân Quả.

Khác với Hỗn Nguyên và Thời Không, Nhân Quả không có kết thành đan mà vẫn tồn tại dưới dạng vệt sáng. Chúng mang trong mình sắc thái đối nghịch, liên miên bất tuyệt xoay quanh lẫn nhau, vĩnh viễn cũng không thể tách rời.

Nguyên đan vô thượng, đừng nói tới ba viên, mà chỉ một viên trong đó đối với thế nhân cũng có thể coi là thần tích, tiền kỷ vô nhân hậu lai vô giả. Vậy mà Hoàng Thiên lại có thể ngưng tụ tới ba Nguyên đan, thực không thể nào mà tưởng tượng nổi.

Sự xuất hiện của ba viên Nguyên đan nhanh chóng khiến cho thiên địa xung quanh lâm vào biến hoá. Toàn bộ nước biển trong phạm vi một dặm của Nguyên Hải vậy mà chuyển màu, bị nhuộm xuống mà trở nên rực rỡ, vô biên vô hạn phù văn huyền bí bỗng bềnh theo nhịp sóng. Đại hoang cũng không khác biệt bao nhiêu, nhất thời óng ánh lên sắc vàng, tựa như được đúc từ hoàng kim vậy.

- Cực cảnh Nguyên đan, ta phải làm gì để đột phá đây?

Lẳng lặng ngắm nhìn ba viên Nguyên đan vô thượng đang xoay quanh mình, Hoàng Thiên trong lòng tự hỏi.

Hắn đã sớm đi tới đỉnh cao của Nguyên Đan cảnh giới, thậm chí không ngừng đột phá qua mấy tầng cực cảnh, chiến lực bạo khai. Chỉ là dù mạnh mẽ hơn nữa, chung quy vẫn chỉ là Nguyên Đan, có thể bại Sinh Thần, có thể đương đầu Vấn Đỉnh hay sao? Không đột phá, hắn sẽ sớm bị bỏ lại phía sau, vẫn là con sâu cái kiến trong mắt người đời. Hắn không muốn.

Nhưng mà trớ trêu thay, mặc cho hắn cố gắng thế nào đi chăng nữa, việc đột phá vào Hoá Linh vẫn xa xa không thể nào với tới. Vô thượng Nguyên đan cường đại, nhưng cũng là rào cản lớn nhất cho sự phát triển của hắn. Một rào cản tưởng chừng như không thể nào vượt qua nổi, chí ít cho đến bây giờ đối với hắn chính là như thế.

Làm thế nào để đột phá? Không có ai cho hắn câu trả lời cả. Hắn đã tự mình đi ra con đường mà xưa nay chưa có một người bước, tất cả mọi đáp án, chỉ có thể tự mình tìm ra mà thôi.

Con đường chí cường, chưa bao giờ dễ bước, bước đến cùng càng thêm khó.

- Lấy tĩnh duy tĩnh, lấy cực phá cực, có lẽ cũng chỉ có liên tiếp phá tan Cực cảnh, ta mới có thể đột phá.

Ngây người hồi lâu, hắn bỗng nhiên nghiêng đầu tự nói. Ba viên Nguyên đan nhanh chóng bay trở lại tinh không thức hải. Dĩ cực phá cực, hắn vậy mà muốn tiếp tục phá vỡ Cực cảnh Nguyên đan, phá tới khi nào vượt qua cực hạn nhất, để thành tựu toái đan thành linh.

Không đến nửa ngày sau, bóng dáng Hoàng Thiên bỗng nhiên xuất hiện tại một vùng núi đá hoang vu, khiêu chiến một đầu Cửu đầu thạch xà cấp năm yêu thú. Sử dụng thuần tuý sức mạnh thân thể, hắn đạp nát thạch sơn, hàng ngàn tấn đá theo bước chân nát vụn, tựa như hoá thành chân không. Cửu đầu thạch xà mặc dù tu vi hơn hắn một bậc, nhưng càng đánh càng thua, càng đánh càng yếu, cuối cùng bị hắn dùng tay vặn gãy năm đầu, bất lực nhìn hắn nghênh ngang rời đi.

Lại trôi qua thời gian một tuần, đâu đó trong đại hoang rộng lớn, người ta nhìn thấy một người thanh niên trẻ tuổi còn chưa tới Hoá Linh, vậy mà cả gan khiêu chiến Thanh loan vương, yêu thú cấp sáu tương đương với Hoá Linh hậu kỳ của tu sỹ.

Không cần phải nói, đây là một trận đại chiến long trời lở đất, doạ cho vô số yêu thú phụ cận đều táng đảm trốn đến phương xa. Thanh loan vương rất cường đại, trong dòng máu thậm chí còn mơ hồ có một tia truyền thừa của chân phượng, chân chính chúa tể của điểu tộc.

Nhưng mà quá bất ngờ, nó vậy mà đại bại. Mặc cho có ưu thế siêu tuyệt về tốc độ, thậm chí vận dụng cả bản mệnh thần thông, nó vẫn như cũ không làm gì được thiếu niên tưởng chừng như yếu đuối này.

Bởi thiếu niên kia, vậy mà có tới tận ba viên vô thượng Nguyên đan. Chỉ cần hắn toàn lực triển khai, liền có thể đem không gian xung quanh hàng trăm mét đều cầm cố. Đó là một loại tràng vực mà chỉ cường giả Sinh thần mới có thể thi triển, được hắn xưng là Tam Cực Lĩnh Vực.

Có thêm sức mạnh này, có lẽ đã đầy đủ cho hắn quét ngang toàn bộ đối thủ trong cùng cảnh giới. Thậm chí nếu một lần nữa gặp lại cường giả như Hỗn Thế Thiên Vương, hắn cũng có tự tin giao chiến. Nói cách khác, tại Nguyên đan cảnh giới này, hắn đã đem thực lực thăng hoa đến cực điểm, thăng hoa đến một vị trí có thể nhìn xuống cả nhân gian.

Sáu tháng sau, bóng dáng của Hoàng Thiên xuất hiện gần bờ biển nơi cực đông Tuyết Vũ. Tiêu hao gần như toàn bộ Hỗn Nguyên Ma Thần khí, thậm chí toàn bộ lá bài tẩy đều ra, hắn mới miễn cưỡng đánh bại đầu Thái Thượng Ma Long Viên cấp sáu. Đem thân thể khổng lồ không kém gì đại sơn của nó đạp xuống hải vực, tiếng sóng nước vang lên chẳng khác nào sấm rền, biển động bạo nổ.

Ánh mắt không biểu lộ ra một tia cảm xúc, hắn lại bước đi, cô độc trên con đường của mình. Cửu Đạp Hoành Không bí đã được sử dụng thành thạo đến cực điểm, đưa thân thể hắn thoắt cái tiêu tất khỏi không gian.

Hắn cứ đi tới không hề dừng lại, hết lần này đến lần khác tiến hành khiêu chiến Cực cảnh của bản thân mình. Dĩ cực phá cực, hắn phải tiến thêm một bước cuối cùng, một bước đột phá đánh tan Cực cảnh Nguyên đan.

Ba năm sau.

Núi lớn nổ tung, phát tán ra vô biên vô tận đất đá cùng bụi mù, chẳng khác nào thiên địa sụp đổ. Một tiếng gầm trầm thấp tràn đầy giận dữ vang vọng khắp núi rừng, lan toả ra làn sóng âm

thực chất, phạm vi huỷ diệt tới gần mười dặm.

Một đầu Tam Tinh Huyền Giao thân hình chẳng khác gì núi lớn vọt qua bầu trời, vươn ra cự trảo như đại thụ vạn năm ầm ầm vỗ xuống, dễ dàng phá đi hai toà thạch sơn bên dưới. Mà mục tiêu công kích của nó, không nghĩ tới lại chỉ là một con người nhỏ bé.

Hắn bị cự trảo vỗ trúng, thân hình chìm sâu vào trong núi đá hỗn độn, thê thảm không thể nào tả nổi.

Tam Tinh Huyền Giao gầm gừ, giương khoé miệng đỏ lòm như máu mà cắn tới, lực nghiến cường đại không thể nào hình dung nổi ép xuống, đem đất đá nghiền tan thành mảnh vụn, cực kỳ doạ người.

Nhưng mà cuối cùng nó lại không thể nào khép miệng lại được. Tên nhân loại kia vậy mà có thể chống đỡ được lực lượng của nó, nắm lấy răng nanh mà đẩy mạnh, sinh sinh chống cự lại sức mạnh bạt núi dời non này.

Chỉ là, hắn mặc dù chống đỡ được Tam Tinh Huyền Giao, nhưng thân thể làm sao tránh được thụ thương. Đã có máu tươi chảy xuống, thân thể hắn ngang dọc vết thương, từng giọt máu đỏ tươi lấp lánh thần thánh rỉ ra lăn dài trên thân thể, phát tán thần uy vô thượng, chí cường sức huỷ diệt.

Thế trận cứ thế giằng co ba ngày ba đêm, cả hai gần như tiêu hao hết toàn bộ sức lực của mình, chỉ có thể dùng ý chí siêu cường để duy trì trạng thái.

Hoàng Thiên ý thức mơ hồ, khi tỉnh khi mê, dường như đang đắm chìm vào một trạng thái huyền diệu nào đó. Ba viên vô thượng Nguyên đan đã sớm được xuất ra, trở thành vệ tinh bay quanh thân thể hắn, sản sinh ra sức mạnh liên miên bất tuyệt, giúp hắn chống đỡ trận chiến cho tới bây giờ.

Tinh huyết Ma Thần chảy ra ngày một nhiều, không ngừng tản mát ra khí tức vô thượng. Một giọt, hai giọt, năm giọt xuôi theo vết thương trên da thịt hắn rỉ ra, vậy mà hội tụ với nhau thành dòng máu lớn, óng ánh thần huy xen lẫn chí cao ma khí.

Một đoàn máu cứ thế hội tụ, ngày càng trở nên lớn hơn, sức mạnh cũng theo đó mà bạo trướng.

Cảnh tượng này bỗng nhiên như một hồi sấm sét dội vào tâm trí của Hoàng Thiên, khiến cho đôi mắt lờ đờ của hắn trở nên tỉnh táo đến không thể nào tỉnh táo hơn. Hình ảnh dòng máu hội tụ cứ thế diễn ra trong mắt hắn, chẳng khác nào trở thành một loại kỳ cảnh kinh người.

- Tận cùng của tử chính là sinh, không đi đến cuối cùng, ai dám xưng là Cực. Tam cực quy nhất, phá rồi lại lập, hoá ra là như thế…

Tự mình độc thoại, Hoàng Thiên không thể nào che giấu được sự hưng phấn trong lòng. Bỗng nhiên trong một sát na sau đó, hắn nhắm mắt lại, cơ thể theo đó mà toả ra ánh sáng. Đó là thần quang phát ra từ thể nội, chính xác hơn là căn nguyên của ba viên Nguyên đan.

Một luồng lại một luồng sức mạnh từ hắn toả ra, đem không gian chung quanh đều đánh cho vặn vẹo. Tam Tinh Huyền Giao lần đầu tiên ăn phải thiệt thòi lớn, bị phách gãy không ít răng, vội vàng đem thân thể của hắn nhổ ra ngoài.

- Nếu như không có lực lượng nào có thể phá nổi các ngươi, vậy thì dùng chính bản thân các ngươi vậy. Phá cho ta…

Dường như đã không còn quan tâm đến sự tồn tại của Tam Tinh Huyền Giao, hắn cứ thế lơ lửng trôi dạt giữa bầu trời. Rồi trong sát na nào đó hắn bất chợt mở bừng đôi mắt, điên cuồng mà hét lên.

Theo tiếng hét, ba viên vô thượng Nguyên đan quanh thân hắn điên cuồng toả sáng, phút chốc đã ngưng tụ thành một tam giác đều, phá ra vô tận khí tức kinh thế. Chúng một mực tương hỗ lẫn nhau, lấy chính hắn làm trung tâm mà quay quanh. Thân thể hắn cũng theo sự xuất hiện của ba viên Nguyên Đan mà không ngừng bay lên, dần dần ngự tại đỉnh thiên.

Hai chân khoanh tại hư không, hắn nhìn lấy ba viên Nguyên Đan, sắc mặt hắn âm trầm như nước. Trên bầu trời xa xa không biết tự lúc nào cuồn cuộn lôi điện, vô cùng vô tận trải dài rọi sáng khắp bầu trời Tuyết Vũ.

- Vô thượng Nguyên đan… Phá

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 258: Tam Thế Đồng Nguyên

Đột nhiên thiên không vang lên thanh âm to lớn của Hoàng Thiên, chấn động khắp cả đại hoang cùng Nguyên Hải. Núi rừng sợ run, đại hải hoảng sợ, chẳng khác nào lâm vào tận thế.

Ba viên Nguyên Đan sau tiếng quát của hắn bỗng nhiên lâm vào điên cuồng biến hoá, bốc lên vô cùng vô tận phù văn cổ lão. Từng đạo từng đạo ánh sáng óng ánh loá mắt từ chúng vút lên tận trời, xuyên thủng tầng lôi. Ánh sáng này, quá sáng, quá mãnh liệt, thậm chí còn át đi cả ánh sáng của bầu trời sấm sét.

Hỗn Nguyên đan ngập tràn trong Hỗn Nguyên chi khí, bao quát lên toàn bộ bản nguyên của vạn vật, thần thánh chí cao.

Thời Không đan vô thanh vô sắc, tản mát ra trận trận khí tức của thời không, trùm lên toàn bộ quy tắc của đất trời, rắn chắc không thể nào mà phá vỡ.

Nhân Quả đan sắc thái đối nghịch, không thể nhìn ra được màu sắc, đắm mình trong Nhân Quả tuần hoàn, vĩnh thế không tan.

Trong một tích tắc nào đó, cả ba bọn chúng đều trở nên bạo động, điên cuồng áp sát vào nhau. Mỗi một tấc tiến gần, chúng đều vang lên tiếng nổ động trời, phá ra sức mạnh cực hạn, thần thánh kinh người.

- Ầm… ầm.. ầm.

Bắt đầu có sự phản kháng kịch liệt, ba viên Nguyên đan rung

động chí cực, bộc phát ra vô cùng vô tận năng lượng hỗn độn, chẳng khác nào khai thiên tích địa.

- Phá… Phá…

Hoàng Thiên gầm lên trong điên cuồng, thân thể dưới sự nghiền ép của ba viên Nguyên đan đã xuất hiện những vết nứt vỡ doạ người, Ma Thần tinh huyết tuôn trào bay khắp tinh không.

- Răng… rắc…

Tiếng rạn nứt đầu tiên vang lên, không to lớn như thần lôi, nhưng lại trầm trọng đến cực điểm. Ba viên chí cao vô thượng Nguyên đan lần đầu tiên xuất hiện dấu hiệu tổn hại, bạo khai vô biên vô hạn sức mạnh, doạ người vô cùng.

Hoàng Thiên, vậy mà muốn tự bạo Nguyên đan.

- PHÁ….

Hội tụ gần như toàn bộ ý chí vào trong, tiếng thét của hắn như long ngâm, vang vọng khắp mọi ngóc ngách đại hoang, xuyên thấu lên bầu trời thiên vũ.

Ba viên vô thượng Nguyên đan rốt cục va chạm vào nhau, chẳng khác nào sao trời đụng độ, nổ ra một vùng không gian hỗn độn. Vô thượng Nguyên đan, chí cường, nhưng không đồng nghĩa với việc nó không thể phá. Nhất là tại đây có tới ba viên, và chủ nhân của chúng đang điên cuồng tự bạo, dùng chính lực lượng của bản thân chúng để bạo phát.

Chí cao vô thượng Nguyên đan cứ thế bị hắn cưỡng ép va chạm lẫn nhau mà rạn nứt, cuối cùng là phá toái. Năng lượng hỗn độn vô biên vô hạn toả ra, huỷ diệt đi bất cứ tồn tại nào quanh nó. Không gian, thời gian, năng lượng, vật chất đều không thể nào tồn tại, thậm chí đến chí cao quy tắc cũng không ngoại lệ, bị chúng kéo về huỷ diệt thành không.

Không có âm thanh, chẳng có hình ảnh, cả thiên địa lúc này chỉ toàn là hư vô, như lâm vào trạng thái sơ khai nhất, chỉ có hư vô hỗn độn, hỗn độn và hỗn độn mà thôi.

- Tam đan vô thượng, chí cực sanh, linh hồn bất diệt. Một thế này, ta đúc Ta Hiện Tại.

Chẳng biết tự đâu vang lên thanh âm cuồn cuộn. Trong vô cùng vô tận hỗn độn đó, tinh hoa vô thượng vậy mà điên cuồng hội tụ, ngưng thành duy nhất một giọt chất lỏng, lóng lánh hào quang.

Chỉ một giọt, nhưng lại như chất chứa vô biên vô hạn khí tức sinh mệnh. Nó mạnh mẽ tới mức chỉ cần khí tức phát ra, cũng khiến cho vạn vật điên cuồng hồi sinh cùng sinh trưởng. Trăm dặm đại hoang bỗng chốc chìm trong vô tận sinh cơ, sinh linh theo đó mà biến trướng, phát triển rực rỡ kinh người. Tựa như toàn bộ vùng đại hoang này, chỉ vì sự xuất hiện của giọt chất lỏng kia mà tân sinh vậy.

Mà ở giữa hư vô mênh mông do vô thượng Nguyên đan bạo khai đó, giọt chất lỏng chân chính trở thành thứ tồn tại duy nhất. Thời khắc này đây, chính là nó khai thiên tích địa, chính nó mở ra thiên địa tạo hoá, chính nó là bản nguyên của vạn vật sinh linh.

Mà bên trong giọt chất lỏng, không ngờ lại có một thân hình đang khoanh chân đả toạ. Hai mắt hắn nhắm nghiền, nhưng quanh thân lại không ngừng toả ra vô biên vô tận khí tức, đạo vận liên miên.

Sát na mà thân hình của hắn hiện ra, thiên địa bỗng nhiên trở nên yên tĩnh đến lạ thường, thời gian cũng vì thế mà ngưng đọng lại. Không có không gian, không có thời gian, trời đất này cứ thế lâm vào một trạng thái kỳ lạ quái đản không thể nào giải thích nổi.

Rồi bỗng nhiên có biến cố phát sinh, nơi mi tâm của hắn vậy

mà phát sáng, điên cuồng bạo ra khí tức kinh thiên động địa. Giọt chất lỏng cũng vì sự xuất hiện của biến cố này mà trở nên động đậy, hạo hạo đãng đãng hội tụ vào trong, đem thân thể hắn ngưng kết thành thực chất.

Khí tức sinh mệnh mênh mông vô hạn tràn vào thân thể hắn, đúc ra từng khoả xương cốt, từng miếng da khối thịt, óng ánh thần quang. Toàn bộ trời lôi sôi trào, bắt đầu hướng về phía thân thể hắn mà phách tới. Nhưng là mặc cho lôi điện có to lớn bao nhiêu, có dũng mãnh thế nào khi tiếp cận hắn đều trở nên yếu đuối không tưởng, chẳng thể nào phách được vào trong thân thể.

Khi mà toàn bộ giọt chất lỏng gần như đã ngưng tụ nên thân thể hắn, nơi mi tâm đã phát ra ánh sáng khủng bố không thể nào miêu tả, thậm chí so với mặt trời càng thêm cường đại gấp trăm ngàn lần, rọi sáng gần như toàn bộ phiến đại hoang này.

Từng đợt ý thức dần dần trở về, tâm trí hắn tràn ngập cảm xúc, phấn khích ngửa mặt lên bầu trời mà gào rống. Trời lôi, dưới một cú rống này cũng trở nên run rẩy, suýt chút nữa lâm vào tan rã.

Cuối cùng, thân thể hắn đã hoàn toàn ngưng tụ, toả ra hừng hực sinh cơ. Tóc trắng tung bay, va vào nhau vang lên tiếng leng keng đinh tai nhức óc, bung ra ra hào quang sáng lạn. Quanh thân hắn bùng lên ngọn lửa hai màu, cuồn cuộn bồng cháy, hướng lên trời cao mà thiêu đốt.

Đó là… hình thái của Thần.

Hoàng Thiên rốt cục mở mắt. Đó là một đôi mắt thâm thuý không thể nào diễn tả nổi, tựa như đôi mắt của tồn tại chí cao, từng trải qua vô tận vĩnh hằng, trải nghiệm qua vũ trụ nhân sinh vậy.

Toái đan thành Linh, từ Linh sinh Thần.

Tìm kiếm sinh cơ từ cõi chết, hắn điên cuồng tự bạo ba viên Nguyên đan vô thượng, đưa chúng trở về trạng thái khai nguyên, rồi dựa vào ý chí siêu cường của mình mà thức tỉnh Linh, sau đó là sinh Thần. Hôm nay hắn rốt cục đột phá.

Không chỉ phá đi Cực cảnh Nguyên đan, mà còn liên tiếp đột phá hai đại cảnh giới, bước vào Sinh Thần.

Gần hai mươi năm đặt chân vào con đường tu luyện không hồi kết, hắn dựa vào chính mình mà bước đi từng bước, chậm chạp nhưng chắc chắn, mở ra từng hồi kỳ tích trước nay chưa từng có. Đạp vào Luyện Khí tầng mười, bước lên Ngưng Nguyên chí cường, và phá tan Cực cảnh Nguyên đan.

Giống như trong nhân thế có câu truyện kể về cây tre, một loài cây dùng tới bốn năm để mọc được ba phân, nhưng từ năm thứ năm trở đi, nó có thể mọc được ba mươi phân mỗi ngày. Vì sao ư, bởi vì cây tre đã sử dụng 4 năm đầu chỉ để phát triển bộ rễ, đúc ra căn cơ mạnh nhất cho sự phát triển sau này. Đợi đến khi thời cơ ập đến, nó sẽ nhanh chóng vươn đến một tầm cao mà không ai có thể ngờ tới.

Hoàng Thiên cũng chính là như thế. Hôm nay, tại trên thế giới này, hắn đã có thể xưng là cường giả. Cường giả Sinh Thần chân chính.

Cảm nhận lấy sức mạnh khủng khiếp đang ngập tràn trong thân thể, Hoàng Thiên không thể nào kìm nén mà hú lên một tiếng động trời. Đây là một loại cảm giác quá mức mê người, quá mức sảng khoái. Hắn cứ thế đạp tại trên trời cao, mặc cho những đạo thần lôi thi nhau phách trên thân thể.

Giương Thiên Nhãn ra xa, ngắm lấy bầu trời bao la, nhìn lấy đại địa rộng lớn, và biển rộng hùng vĩ. Một cỗ cảm giác có thể nắm giữ lấy thiên địa này xông lên trong tâm trí hắn, như có thể chưởng quản lấy toàn bộ thế gian này vậy.

Bước chân hắn khẽ đưa, chầm chậm đạp vào khoảng không trống rỗng. Hắn đã có thể ngự không, không phải là lợi dụng sức mạnh của Thời Không đan và Cửu Đạp Hoành Không Bí như trước đây, mà là chân chính ngự không, tự mình bay lên như bao nhiêu tu sỹ Hoá Linh, Sinh Thần khác.

Bởi hắn đã Sinh Thần.

Thế giới này trong mắt hắn, bỗng nhiên trở nên thật đẹp, thật là hùng vĩ.

- Hôm nay… ta mới thực sự cảm nhận được cái gọi là cường giả...

Bắt đầu là những bước đi chậm chạp, rồi càng ngày càng nhanh, cuối cùng là hoá thành một đạo ánh sáng kinh thiên. Hoàng Thiên cứ thế tung hoành giữa trời lôi, điên cuồng cảm thụ lấy những biến hoá tuyệt vời chưa từng có đó mà hét lớn.

Cứ thế trôi qua hơn nửa ngày sau, tâm trí hưng phấn đó của hắn mới trở lại được trạng thái bình tĩnh. Sừng sững ngự không giữa trời sấm sét, ánh mắt hắn bắt đầu trở nên thâm thuý lạ thường. Mái tóc bạc nhẹ bay, từng sợi từng sợi đua nhau cọ vào tia sét, vậy mà đem lực lượng to lớn nhất nhì thiên địa này dễ dàng chấn nát.

- Ta biết ngươi đã tới, ra tay đi.

Ngửa mặt lên trời mà nói lớn, khuôn mặt hắn hiện lên nét nghiêm nghị trước nay trưa từng có. Nhưng trong ánh mắt, nhiều hơn cả là sự tự tin tuyệt đối, phá ra khí tức kinh người khiếp thế.

Cả bầu trời lúc này là hỗn độn sấm nổ, hắn đang nói chuyện với ai?

Rất nhanh liền có câu trả lời. Chỉ thấy sau khi hắn nói không lâu, bầu trời lôi điện bỗng nhiên tách rời ra làm hai nửa, vạn vạn

đạo thần lôi nhất thời an tĩnh xuống, như đang nghênh đón chúa tể của nhân gian này giáng thế. Một cái ngón tay khổng lồ như cả bầu trời từ thiên vũ duỗi ra, hướng về phía Hoàng Thiên mà nhấn xuống.

- Nghịch chi đạo, diệt chi nguyên.

Vẫn là câu nói quen thuộc như hai lần trước nó giáng lâm, một lần huỷ diệt Thiên Phương khi nàng cưỡng ép thăng hoa cực hạn, và một lần huỷ diệt hắn khi hắn gọi ra đệ nhị hồn thi triển Ma Thần Diệt Thương Sinh.

Nhân gian, xưng nó là Thiên Đạo.

Còn Xương Cuồng, xưng nó là "Hắn", là tồn tại năm xưa từng đánh bại chủ nhân của lão – Sùng Lãm – tiên tổ của Đại Việt tâm linh, người mang trong mình huyết mạch vô thượng của Tiên và Thần.

Ngón tay này vừa ra, khí tức hủy diệt nhanh chóng tràn ngập trong hư không vũ trụ. Không chỉ có không gian của nơi này, mà còn có cả những không gian thứ nguyên song song khác, khiến cho Hoàng Thiên không thể nào thi triển Cửu Đạp Hoành Không bí mà tránh đi.

Thế giới nổ vang, huỷ diệt như tận thế. Hoàng Thiên lúc này tựa như trở thành kẻ địch của toàn bộ vũ trụ thời không, là kẻ địch của toàn bộ thiên địa nhân gian này. Không có Xương Cuồng bảo vệ như năm đó, cũng không có đệ nhị hồn thức tỉnh gánh thay, hắn lấy tư cách gì để ngăn chặn một chỉ diệt sinh này.

Rất nhanh, hắn đã cho chúng ta câu trả lời.

- Tam đan vô thượng, chí cực sanh, linh hồn bất diệt. Một thế này, ta đúc Ta Hiện Tại.

Hắn gọi trại thái này của bản thân là – Tam Thế Đồng Nguyên.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 259: Hắn Nhỏ Bé, Nhưng Không Hề Yếu Đuối!

Một lời của Hoàng Thiên vừa ra, bầu trời lôi quang liền rung chuyển điên cuồng. Chỉ có ngón tay hư ảnh là không bị ảnh hưởng chút nào, mang theo thần uy chí cao vô thượng giáng thế. Thậm chí, nó so với hai lần xuất hiện trước đây càng thêm đáng sợ gấp mấy lần.

Đầu ngón vừa mới đâm vào thời không của Nguyên Giới, liền khiến cho toàn bộ giới này đều lâm vào trạng thái đóng băng. Không gian ngừng trôi, thời gian ngừng chảy, chỉ còn tồn tại duy nhất một ngón tay diệt thế lao đi. Không cần nói cũng biết, loại kiếp nạn huỷ diệt này quá mức đáng sợ, đáng sợ đến mức tồn tại như Lâm Dương hay Xương Cuồng cũng không dám chống đỡ.

Đây không chỉ đơn thuần là thiên phạt, mà là chân chính huỷ diệt chi kiếp, muốn đem tính mạng của kẻ nghịch thiên đẩy vào chỗ chết, không cho phép hắn tồn tại trên thế gian này. Ngươi dám cùng cả vũ trụ này đối nghịch, thì phải có giác ngộ bị vũ trụ này đào thải. Đó, là pháp tắc vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Đối diện với ngón tay khổng lồ như thiên diệt đó, thân thể của Hoàng Thiên bỗng trở nên nhỏ bé đến đáng thương. Chút thực lực vừa mới khai phá ra khi đột phá Cực cảnh, bước vào Sinh Thần cũng không thể giúp hắn chống đỡ thêm tích tắc nào.

Nhưng mà Hoàng Thiên có sợ? Không, hắn không những không chút e sợ, mà ngược lại còn trở nên hưng phấn. Ý chí chiến đấu hừng hực bùng cháy lên trong hắn, nháy mắt lan tràn đến khắp toàn thân. Mỗi một tấc cơ thể theo đó mà nở rộ ra thuỵ quang, phá

ra khí tức thần thánh ngợp trời, bất hủ bất diệt. Ma Thần huyết mạch trong hắn được vận dụng lên đến mức tận cùng, toả ra khí tức vô địch không thể nào chống đỡ.

Đứng dưới hư ảnh ngón tay, hắn nhỏ bé, nhưng không hề yếu đuối.

Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, hắn đối diện với tồn tại huỷ diệt thiên địa mà không hề hoảng sợ. Mặc cho đối phương là tồn tại thế nào đi chăng nữa, là Thiên, là Đạo, hay là người kia, cũng không thể khiến cho Hoàng Thiên hắn cúi đầu.

Ai nói một ngọn cỏ không thể chém Thiên?

Ai nói một con kiến không thể nghịch Thế?

Hôm nay, Hoàng Thiên muốn nói lên với cả thế gian này, rằng hắn có thể.

Như nhận ra được sự khiêu khích từ tên nhân loại nhỏ bé ấy, ngón tay kia bỗng nhiên trở nên bạo động. Chỉ thấy thiên không phía sau nó bỗng nhiên xuất hiện thêm chín tầng ngón tay hư ảnh khác, lộ ra sự huỷ diệt điên cuồng. Chúng vừa xuất thế, toàn bộ vũ trụ như lâm vào chết lặng. Có lẽ, bao nhiêu năm rồi kể từ khi khai thiên, phiến vũ trụ này còn chưa có kẻ nào có tư cách khiêu chiến ra cấp độ huỷ diệt thế này.

Cửu tầng kiếp nạn cùng ra, đại diện cho chín cấp độ huỷ diệt tối cao trong vũ trụ, vậy mà tất cả chúng đều kéo nhau ngưng tụ, chồng lên cùng một chỗ.

- Ngươi có biết thế nào là Tam Thế Đồng Nguyên?

Bất ngờ là trước đại kiếp nạn huỷ diệt ấy, Hoàng Thiên lại bình tĩnh đến lạ thường. Hắn cứ thế ngự không mà đứng, ánh mắt chăm chú nhìn về phía bầu trời, nhẹ giọng nói ra.

Dĩ nhiên là không có ai trả lời hắn cả, chỉ có một đầu ngón tay vô tri vô giác phá trời mà qua, muốn đem hắn đẩy vào vạn kiếp bất phục. Hắn lại cười:

- Tam Thế Đồng Nguyên, tam đan vô thượng, đệ nhị hồn, Thiên Kiếm… ta dường như đã hiểu.

Ngay tại thời điểm đó, khi mà tâm trí của Hoàng Thiên thông suốt mọi chuyện, đệ nhị hồn trong thức hải của hắn rốt cục mở bừng đôi mắt. Chỉ thấy hắn cũng như hắn mỉm cười rất tươi, sau đó hét lên một tiếng rung trời, chớp mắt vọt ra dung nhập vào thân thể hắn.

Biến cố này rất bất ngờ, nhưng Hoàng Thiên lại không hề tỏ ra hoảng hốt, tựa như đã đoán trước được nó sẽ xảy ra. Mà thân thể của hắn sau khi dung hợp với đệ nhị hồn, tựa như khai mở ra một lĩnh vực kỳ lạ nào đó. Hào quang rực rỡ, từng bộ phận trên cơ thể cứ như trở nên trong suốt, đúng hơn là trở nên hư huyễn mơ hồ.

Cảm giác này rất lạ kỳ, không thể nào mà miêu tả và giải thích rõ ràng. Cứ như, thân thể hắn đã không còn nằm trong không thời gian của vũ trụ này vậy.

Hư ảnh ngón tay đã tới, rất nhanh ép vào trên đầu của hắn. Nhưng là không có âm thanh nào phát ra cả, cũng không có cảnh tượng huỷ diệt nào diễn biến. Ngón tay kia cứ như vậy đi xuyên qua thân thể của hắn, tựa như đang đánh vào một khoảng hư vô trống rỗng.

Mất đi đối tượng công kích, ngón tay hư ảnh không còn cách nào khác đành phải tan biến khỏi thiên địa này. Lần đầu tiên trong biết bao nhiêu kỷ nguyên sáng thế, Thiên Đạo huỷ diệt cứ thế tay không mà về, không thể nào làm gì được một con người nhỏ bé.

Chuyện này nếu một khi truyền ra, không thể nghi ngờ là một cơn chấn động kinh thiên động địa. Một thiếu niên nhỏ bé, tu vi

thậm chí mới chỉ đột phá Sinh Thần, vậy mà lấy thân mình đương đầu với chín tầng Thiên Đạo chí cao huỷ diệt lại không hề hấn gì. Điều này đơn giản là không thể tưởng tượng nổi, quá mức không hợp với lẽ thường.

- Ta không biết ngày đó tại sao "ta" lại muốn đi đến một bước này, nhưng mà dường như chúng ta đã đúng. Ngươi và ta đã giống nhau rồi, phải không Thương Sinh?

Thành công chống lại đại kiếp huỷ diệt, đệ nhị hồn nhanh chóng trở lại trạng thái ngủ say trước đó, lẳng lặng như chưa hề xảy ra chuyện gì. Trạng thái đặc thù của thân thể Hoàng Thiên cũng theo sự ly khai của đệ nhị hồn mà biến mất.

Lẳng lặng ngắm nhìn tồn tại đặc thù của chính mình này, Hoàng Thiên không khỏi nhếch môi lên thì thào. Hơn hai mươi năm, hơn hai mươi năm kể từ khi được sinh ra trên cõi đời này, lần đầu tiên hắn vén ra được một góc bí mật của cuộc đời mình.

Từ việc hắn đặt chân lên con đường tu tiên, cho đến việc được Thiên Kiếm nhận chủ. Từ việc tao ngộ Thiên Phương, gặp gỡ Xương Cuồng cho đến việc thức tỉnh Ma Thần huyết mạch và ngộ ra Hỗn Độn Càn Khôn quyết, ngưng kết Hỗn Nguyên đan.

Tất cả mọi chuyện xảy ra từ bé đến lớn, không hề có một cái nào là ngẫu nhiên cả. Chúng, đều là những nước cờ được ai đó sắp đặt sẵn từ lâu, uốn nắn hắn đi trên con đường phía trước. Cuộc đời hắn, chỉ là một hồi âm mưu được dựng sẵn, không, là một chồng điệp gia các âm mưu kinh thiên động địa thì đúng hơn.

Nhưng may mắn thay, hôm nay hắn đã nhìn thấu được phần nào những âm mưu đó, để rồi tự mình nắm được thế chủ động. Hôm nay, hắn trở thành người đánh cờ.

...

Cũng vào thời điểm đó, tại một nơi nào đó của Thiên Nguyên đại lục.

Đây là một quần thể núi đá toạ lạc giữa đại hoang, sừng sững như thần sơn Thượng Cổ. Bốn phương hoang lâm đại thụ ngợp trời, ẩn ẩn phát ra muôn vàn khí tức kinh người. Tất cả đều là khí tức của yêu thú, có cấp năm, cấp sáu, thậm chí là cấp bảy cấp tám cũng có mấy đầu.

Loại địa phương này, tuyệt đối là tử địa đối với tu sỹ từ Hồng Trần đổ xuống.

Bên dưới một toà núi đá lớn nhất trong quần thể này, hang động to lớn kéo dài xuống nội địa. Từng dòng nham tương đỏ rực ngưng tụ thành hồ lớn, không ngừng vang lên tiếng sục sôi doạ người. Bốn phía vách đá cũng vì thế mà trở nên đỏ hồng, phả ra nhiệt độ không kém gì nham tương.

Một địa phương như thế này, có lẽ không có gì là đặc biệt nếu như giữa trung tâm của nó lại có người.

Đúng vậy, giữa mười mấy cái trụ đá khổng lồ cắm sâu vào lòng dung nham, vậy mà lại có ba cái bóng người đang tại. Một nam một nữ quỳ gối trên đá đỏ, hướng về phía một người còn lại cung kính cúi đầu.

Trong một sát na sau đó, thân thể của người kia bỗng nhiên lâm vào run rẩy kịch liệt. Hắc quang từ trên thân hắn không ngừng tràn ra, quấn quanh thét gào khiến cho cả sơn động đều trở nên bùng nổ, dung nham cuộn trào.

Một màn này doạ cho hai người nam nữ kia đều sợ đến tái xanh mặt mũi, run rẩy bò về phía sau. Nhưng bọn họ chung quy vẫn không có ý định bỏ trốn khỏi nơi đây, đơn giản vì bọn họ biết kẻ trước mắt này đáng sợ đến nhường nào. Chỉ cần hắn muốn, dù cho ngươi có chạy đi đến chân trời góc bể, hắn cũng có thể tìm ra

được ngươi. Và khi đó, không chỉ đơn giản là chết, mà điều xảy đến sẽ đáng sợ hơn gấp vạn lần.

Kinh biến cứ thế diễn ra hơn mười mấy phút đồng hồ, người kia mới ngẩng đầu tỉnh dậy. Mái tóc đen bóng che đi khuôn mặt hắn lúc này mới dạt ra, để lộ ra bộ dáng kinh hồn táng đảm.

Đó là một khuôn mặt không có mắt, không có mũi, không có tai, mà chỉ có một khoé miệng tràn đầy máu đỏ. Không là Vô Diện Nhân thì có thể là ai. Hơn hai năm chiến đấu cùng Hoàng Thiên trong linh hồn huyết mạch, đến bây giờ hắn mới hồi tỉnh lại.

Đưa cái lưỡi dài liếm liếm bờ môi đầy máu, hắn bỗng quay đầu hướng về Tuyết Vũ nơi phương Nam mà thì thào:

- Tam Thế Đồng Nguyên… Hoàng Thiên, ngươi rốt cục đang có tính toán gì vậy?

Một lời vừa ra, tưởng chừng như bình thường nhưng ngẫm lại bỗng cảm thấy rợn người vô cùng.

Bởi thời điểm cuối cùng mà hắn gặp được Hoàng Thiên chính là khi kết thúc đại chiến tại không gian tinh thần huyết mạch. Khi đó Hoàng Thiên thậm chí còn chưa có đột phá Cực cảnh Nguyên đan chứ đừng nói tới lĩnh ngộ được Tam Thế Đồng Nguyên.

Vậy mà trong lời nói của hắn lúc này, lại rõ ràng nhìn ra được Hoàng Thiên lĩnh ngộ ra Tam Thế Đồng Nguyên, chẳng phải nói hắn từ đầu tới cuối vẫn một mực tiềm ẩn trong linh hồn huyết mạch, theo dõi lấy nhất cử nhất động của Hoàng Thiên hay sao. Tất cả bí mật bị người nắm giữ, đó là chuyện đáng sợ đến mức nào.

- Thật không nghĩ tới ngươi lại đi đến bước này nhanh như vậy. Tam Thế Đồng Nguyên, vậy mà có thể khiến ta không thể nào theo dõi ngươi được nữa, thậm chí việc tiềm ẩn trong tinh thần

huyết mạch cũng không thể. Mọi chuyện, bắt đầu trở nên thú vị rồi.

Thì thào một mình, hắn tựa như nói với chính bản thân, cũng tựa như đang nói với Hoàng Thiên đang cách xa tận trời nam Tuyết Vũ.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 260: Cửu Giới Chi Kiếp

Tam Thế Đồng Nguyên, một trạng thái tồn tại mà Hoàng Thiên đang muốn hướng tới, trở thành lá bài tẩy lớn nhất trong cuộc đời của hắn. Nhờ nó, hắn có được tư cách chưởng khống số mệnh cuộc đời mình, có được tư cách trở thành người đánh cờ với thiên địa Thương Sinh, và có được tư cách chống lại kỳ phùng địch thủ – Vô Diện Nhân.

Vô Diện Nhân chính là nhìn ra được điểm mấu chốt đó, cho nên mới thốt ra một lời hứng thú. Có lẽ, Hoàng Thiên đến bây giờ mới có đủ tư cách để làm thiên địch của hắn, kỳ phùng địch thủ vì nhau mà sinh ra.

Ngước mặt hướng vào khoảng hư vô, nụ cười trên môi hắn vẫn thập phần rạng rỡ, chẳng qua do ngập chìm trong màu máu nên thoáng nhìn có vẻ dữ tợn ghê người.

Một hồi lâu, hắn bỗng nhiên vươn tay cách không nắm lấy cô gái đang quỳ gối nơi phương xa, kéo nàng bay về phía mình. Hai trán chạm nhau, cảm nhận lấy hơi thở dịu dàng có phần gấp gáp đang liên tục thoáng qua khuôn mặt, hắn ghì đầu nàng về phía mình, tham lam cắn nuốt.

Chạm lên bờ môi thập phần nóng bỏng, chiếc lưỡi màu đỏ máu của hắn không ngừng cuốn lấy môi nàng, nuốt lấy từng hồi nước ngọt ngào của thiếu nữ đang tuổi thanh xuân.

Cho tới tận thời điểm mà hô hấp của cô gái đã trở nên dồn dập không tưởng, một phần vì sợ hãi, một phần khác vì lần đầu trải

qua cảm xúc khác lạ ấy, hắn mới buông nàng ra, mỉm cười tràn đầy thoả mãn.

- Ngươi sợ sao? Có muốn biết ta là ai không?

Ghé sát vào gò má còn lớt phớt phấn trang, đầu lưỡi của hắn chạy dài trên vành tai thiếu nữ, thì thào mà nói.

Hô hấp của thiếu nữ vẫn còn rất vội, một mực cúi đầu chịu đựng lấy. Nhưng khi nghe hắn hỏi mình, nàng lại theo bản năng ngẩng đầu nhìn qua. Có lẽ, sự tò mò về thân phận của kẻ trước mặt này đối với nàng còn lớn hơn bất kỳ bí mật nào khác. Hắn, rất đáng sợ nhưng cũng cực kỳ huyền bí.

Nàng vừa ngẩng đầu, đập vào mắt người ta là một khuôn mặt mỹ lệ đến không nói nên lời. Mặc cho những lọn tóc rối còn vương trên má, hay những vết bụi bặm do khói nham hằn in, nàng vẫn xinh đẹp như một đoá hoa lan đang kỳ nở rộ, vừa có sắc lan khuynh thành, vừa có hương lan mê mị khiến người người đắm say.

Nhất là cái nét mệt mỏi cùng sợ sệt đang lộ ra trên khuôn mặt ấy, khiến người ta không khỏi có cảm giác đau lòng và thương tiếc.

Nàng không ngờ lại là Lan Nhi.

Trông thấy nàng nhìn mình không nói, Vô Diện Nhân chỉ nhàn nhạt cười, buông nàng ra sau đó từ từ giải thích:

- Trước đây ta từng nghĩ bản thân ta chỉ là một tên nhân loại nhỏ bé có số phận nghiệt ngã. Là một kẻ bị chính người thân của mình ruồng bỏ, bị xã hội loài người đào thải ra. Là một kẻ sinh ra là con người, nhưng lại trở thành một thứ không phải con người. Sự tồn tại của ta sao? Có lẽ cũng chỉ gói gọn trong hai chữ sinh tồn mà thôi. Sinh tồn vì một ngày nào đó, ta lại có thể có tư cách sống

như một con người.

Không chút giấu diếm kể về số phận nghiệt ngã của bản thân, trên khuôn mặt hắn chẳng hề biểu lộ ra chút xúc cảm nào ngoài nét lạnh lùng bình tĩnh. Khoé môi đỏ máu vẫn không ngừng mấp máy, như đang nói cho Lan Nhi, cũng như đang tự nói với chính bản thân mình.

- Nhưng mà hôm nay, rốt cục ta đã hiểu ra rồi. Ha ha, thật không ngờ, mục đích tồn tại của ta trên thế giới này lại ẩn sâu đến thế.

Lần đầu tiên biểu lộ ra cảm xúc, hắn cười. Không phải nụ cười vui vẻ, mà là một nụ cười hàm chứa vô cùng vô tận sự giận dữ và thù hận kinh người.

Khuôn mặt dữ tợn của hắn treo lên, như đang chăm chú nhìn về khoảng không vô định, tiếp tục mở lời:

- Là hắn sáng tạo ra ta, là hắn sắp đặt cho ta số phận nghiệt ngã không bằng cầm thú. Hắn khiến ta từ khi sinh ra đã là kẻ không có bất cứ thứ gì, không tình thân, không thân phận, thậm chí đến tư cách làm người cũng không. Hắn khiến ta từ khi nhận thức được thế giới đã mang trong mình nỗi thù hận đau đáu trong tâm can, thù hận cả cuộc đời, cả chính bản thân mình.

Âm thanh của hắn lớn dần, vang vọng trong khắp sơn động dung nham, vọng ra cả thực tại này.

- Hắn sáng tạo ra ta, cho ta trở thành một nhân vật phụ trong màn kịch đó, một nhân vật đối nghịch chỉ để hoàn thiện cho người kia. Nhưng hắn đâu có biết được rằng, chính người kia, và cả hắn nữa cũng đang hoàn thiện cho ta.

Hắn vẫn nói, nhưng thanh âm không còn vang lên nữa. Cứ như hắn đang nói chuyện với một tồn tại nào đó không thuộc thiên

không này.

- Ngươi sáng tạo ra ta, sáng tạo ra cả cuộc đời và số phận của ta. Từng hành động và suy nghĩ này đều do ngươi chưởng khống, ngươi nghĩ mình là Thiên Đạo, là kẻ sáng thế của thời không này. Nhưng tin ta đi, ngươi sẽ dần mất đi khả năng chưởng khống nó. Và ngươi… Ngươi sẽ không bao giờ có đủ khả năng sáng tạo ra kết cục của Vô Diện Nhân này… Không bao giờ!

Tại một thời không xa xôi nào đó, giọng nói của hắn vang vang ngập tràn khắp chốn. Ở nơi đó, hắn đánh thức một người.

…

Đại lục Tuyết Vũ.

Bàn tay hư ảnh của huỷ diệt chi kiếp tiêu tán khỏi nhân gian, bầu trời lôi điện cũng không thể nào tiếp tục tồn tại. Chỉ thấy biển lôi nhanh chóng phai nhạt dần rồi biến mất khỏi thinh không, trả lại cho nơi đây một vùng không gian trong suốt, tĩnh mịch đến lạ thường.

Hoàng Thiên hôm nay vén ra được một góc bí mật của cuộc đời mình, tâm trạng không khỏi lâm vào một hồi sóng gió chập chờn. Hắn vẫn một mực ngự trên không trung, ánh mắt thâm thuý không biết đang suy nghĩ điều gì, áo đen phất phới.

Chẳng biết bao lâu sau, khi mà trên đầu bỗng nhiên hàng lâm xuống một cỗ cảm giác đè nén khủng bố, hắn mới kinh hoàng tỉnh lại.

Thiên nhãn lấp lánh hào quang như nhìn xuyên qua bầu trời, xuyên qua tận cùng thiên vũ. Thân thể hắn tán phát ra khí tức trước nay chưa từng có, theo bản năng bước đi trên nền trời.

Cảm giác đó, vậy mà lại là cảm giác của thiên kiếp hàng lâm. Không phải thiên kiếp của Nguyên Giới, cũng không phải của vũ

trụ Thương Sinh này, mà là chân chính đến từ một vũ trụ hư vô khác.

- Đây là thiên kiếp của Cửu Giới.

Hôm nay, Hoàng Thiên đã không còn là một đứa trẻ ngây ngô không biết gì như xưa nữa. Hắn đã trở thành cường giả, trở thành người có tư cách đánh cờ với thiên địa. Cũng vì lý do đó mà hắn biết đến sự tồn tại như Cửu Giới.

- Nhà của ta… ở nơi này sao?

Cảm nhận khí tức vừa xa lạ, vừa thân quen đến khó hiểu này, Hoàng Thiên bỗng nhiên có cảm giác hoảng hốt lạ thường. Hắn cứ thế nhìn thinh không, đôi chân dạo bước ngày một nhanh, tràn đầy khao khát bước vào chốn tinh không đó.

- Xoẹt!

Trong khoảnh khắc mà hắn tràn đầy u mê đó, một tia sáng tựa như từ hư vô bỗng nhiên chợt loé, vậy mà không chút ngăn cản đánh vào nơi mi tâm của hắn.

Cả thế gian trước mắt hắn tại sát na này bỗng nhiên như bùng nổ, đầu óc ong ong rung động. Thần hồn vừa mới sinh ra lúc này điên cuồng rạn nứt, trước tia sáng kia yếu ớt chẳng khác nào tượng sứ.

Không phải vì thần hồn của hắn yếu, mà là vì tia sáng kia quá mạnh mẽ. Là tồn tại đặc thù của Cửu Giới, nó mang trong mình lực lượng chí cao vô thượng, ẩn chứa toàn bộ áo nghĩa tối cường của Cửu Giới, không phải là thứ mà thần hồn của sinh linh có thể chống đỡ nổi.

Thậm chí không chỉ có thần hồn, mà còn có đạo tâm, căn cơ cùng thân thể cũng không hề ngoại lệ, trước sự công phá của chí cao quy tắc liên tiếp sụp đổ.

Không có mênh mông vô tận như biển lôi của Nguyên Giới, cũng không có uy nghiêm vô thượng như huỷ diệt chi kiếp, chỉ đơn giản là một vệt sáng nhẹ nhàng, nhưng lại quá đủ để khiến cho Hoàng Thiên tuyệt vọng.

- Vô thượng huyết mạch, là phúc cũng là hoạ, là hạnh phúc cũng là bi ai. Mong rằng lựa chọn của ta là chính xác.

Khi mà Hoàng Thiên gần như bị thiên kiếp huỷ diệt, đệ nhị hồn của hắn lần thứ hai thức tỉnh. Hắn nhìn lấy chính bản thân mình đang bị Cửu Giới chi kiếp diệt sát, sắc mặt lộ ra nét bi ai, lần đầu mở miệng độc thoại.

Thế rồi cánh tay hắn khẽ vươn ra, vậy mà dám trực tiếp đón lấy tia sáng hỗn độn ấy. Không có như tưởng tượng huỷ diệt xảy ra, tia sáng khi đánh lên bàn tay hắn bỗng trở nên hiền lành dị thường, không thể tạo cho hắn bất kỳ tổn thương nào. Tia sáng cứ thế loay hoay trong lòng bàn tay hắn, tựa như đang vùng vẫy nhưng chẳng thể nào thoát khốn.

Mỉm cười cảm nhận lấy chí cao quy tắc mà tia sáng đang phát ra, hắn lại tự mình độc thoại:

- Tam Thế Đồng Nguyên tuy đã hoàn hảo, nhưng vẫn còn thiếu đi một chút rèn luyện với pháp tắc chí cao. Ngươi nếu đã đến, vậy thì thành toàn cho Ta hiện tại đi.

Hắn vừa dứt lời, bàn tay ngọc bỗng nhiên nắm chặt. Vệt sáng mang trong mình ý chí của Cửu Giới lúc này yếu ớt không thể nào tả nổi, vậy mà bị hắn sinh sinh bóp nát hoá thành vô cùng vô tận tồn tại đặc thù, có áo nghĩa, có quy tắc, có vô ngần năng lượng Cửu Giới.

Cũng trong một sát na mà thôi, nơi hỗn hộn hư vô trước mặt hắn bỗng nhiên đản sinh một giọt chất lỏng không màu. Nó cứ thế lơ lửng giữa hư vô mịt mù, toả ra sinh cơ liên miên tận cùng.

Chính là giọt chất lỏng mà Hoàng Thiên ngưng kết khi tự bạo ba viên chí cao vô thượng Nguyên Đan.

Một lần nữa hồi sinh, giọt chất lỏng bắt đầu điên cuồng hấp thụ lấy năng lượng bốn phương. Những mảnh vụn pháp tắc vỡ ra từ tia sáng chính là thứ thức ăn dinh dưỡng nhất, nhanh chóng bị giọt chất lỏng hấp thu và luyện hoá.

Thời gian cứ thế trôi qua, giọt chất lỏng phảng phất hoá thân thành một hố đen, mặc kệ cho tồn tại trước mặt nó là quy tắc chí cao, hay là năng lượng vô biên của Cửu Giới chi kiếp, toàn bộ đều bị nó nuốt xuống.

Thậm chí khi đã thôn phệ thành công, nó vẫn điên cuồng du động tìm kiếm chung quanh, tựa như còn rất thèm thuồng.

Thân thể của Hoàng Thiên cũng nhờ thế mà lần nữa ngưng tụ ra giữa không trung, yên yên tĩnh tĩnh ngủ say, không ngừng tiêu hoá lấy nguồn năng lượng vô cùng vô tận mới vừa cắn nuốt.

Đệ nhị hồn mí mắt khẽ rung lên, loé ra tia sáng kỳ dị như đang suy nghĩ điều gì. Cuối cùng, hắn bỗng nhiên nhếch môi lên cười xấu, đưa tay búng tới.

Chỉ thấy thân thể của Hoàng Thiên đang phiêu phù giữa bầu trời dưới một cái búng này lại bỗng run lên, từ trong lỗ mũi bất chợt chảy ra hai hàng máu đỏ, lăn dài trên hai má.

Mọi chuyện giải quyết xong xuôi, đệ nhị hồn lại lần nữa chìm vào trong thức hải của Hoàng Thiên mà ngủ say, để mặc cho thân thể hắn lơ lửng một mình giữa bầu trời. Hào quang toả ra thần thánh, Hoàng Thiên mặc dù chìm sâu vào giấc ngủ, nhưng thân xác cùng thần hồn vẫn không ngừng thuế biến và tăng cường lột xác, càng ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Rất lâu sau đó, hắn mới tỉnh lại từ cơn mê. Chút choáng vang

ban đầu khiến cho hắn mất đi tự chủ, điên cuồng từ mấy chục dặm bầu trời rơi xuống đại hoang, bạo ra một cái hố lớn kinh người, đất đá tứ mù.

Chật vật bay trở ra, từng dòng ký ức ồ ạt chảy về trong tâm trí, cộng thêm cỗ cảm giác cường đại trước nay chưa từng có khiến hắn không thể không mỉm cười.

Hắn không biết tại sao bản thân có thể vượt qua Cửu Giới chi kiếp, nhưng có lẽ không tránh khỏi liên quan tới đệ nhị hồn. Điều quan trọng nhất mà hắn quan tâm tới lúc này, chính là thực lực của bản thân lại tăng tiến một bước cực dài.

Nếu như khi đột phá Sinh Thần, hắn có cảm giác khí thôn sơn hà, thì bây giờ sau khi độ qua Cửu Giới chi kiếp, hắn có cảm giác chí cao vô thượng, có được tư cách xem thường cả thế gian này vậy.

Đó mặc dù chỉ là cảm giác, nhưng cũng là sự khác biệt giữa hai cảnh giới, hai cảnh giới khách nhau về bản chất. Hôm nay, hắn một lần nữa biến cường.

- Có lẽ nên trở về rồi.

Ổn định lại tâm tình của bản thân, hắn bước ra một bước, cả người bỗng nhiên tiêu thất khỏi bầu trời của đại hoang. Cửu Đạp Hoành Không bí hôm nay được hắn thi triển so với năm đó không biết đã cường đại hơn biết bao nhiêu lần, cho đến khi hắn xuất hiện lại trong bầu trời Nguyên Giới, đã là mấy trăm dặm xa.

Hoàng Thiên – xuất quan.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 261: Cố Anh

Một góc nào đó của đại lục Tuyết Vũ.

“Một lần nữa được nhìn thấy thế giới này, cảm giác thật tốt!”

“Ừ!”

“Phương, nàng thật đẹp!”

“lườm… lườm”

“Ta nói thật mà… nàng đẹp lắm… Á Á Á!”

“Hừ!”

“Tại sao cắn ta?”

“Ngươi nghĩ ta không biết Thiên nhãn là gì sao?”

“Ta… ta không có nhìn… nàng mà… A…”

“Còn dám nói láo”

“Không có thật mà… A…”

“Lỗ mũi đều chảy máu còn dám nói không, lão nương cắn chết ngươi, tên dâm tặc này…”

“Không… phải… lão bà của ta ơi, cái này không phải máu dâm, á nhầm, không phải máu mũi đâu! Là do thiên kiếp đó”

“Còn dám nguỵ biện, trên đời lại có thiên kiếp đánh người

chảy máu mũi? Xem ta là trẻ con ba tuổi hay sao?"

"Đừng mà, Thiên Phương thư thư, Thiên Phương cô cô, ta sai rồi, ta sai rồi".

"Đừng hòng trốn, bản tiểu thư phải móc mắt của ngươi"

Hắn chạy đằng trước, nàng đuổi đằng sau, huyên náo cả một con đường trong toà thành lớn. Từng luồng ánh mắt không ngừng tập trung về phía đôi tình nhân trẻ. Có ngưỡng mộ, có ước ao, có khinh thường, cũng có ghen tị cùng ác ý.

Nhưng mà hai người chẳng hề quan tâm tới, vẫn một mực vui đùa cười nói. Tình yêu đối với họ chỉ đơn giản như thế, tự nhiên tự do tự tại không gò bó.

"Nếu biết nàng dữ như vậy, ta thà không luyện ra Thiên Nhãn… nhìn xuyên vật chất, là hạnh phúc, cũng là bi ai mà…"

Tiếng hét của hắn xa dần, xa dần rồi hoà vào trong dòng người tấp nập.

…

U Châu thành.

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm, chẳng mấy chốc nữa thôi là Nguyên Giới bước qua năm mới, bước vào dịp lễ lớn nhất trong năm của con người.

Đã gần sáu năm trôi qua kể từ vụ kinh biến Cố Gia, đại lục Tuyết Vũ cùng vì đó liên tiếp xuất hiện những biến hoá kinh người. Nổi trội nhất, có lẽ là việc giới chiến đã bắt đầu xảy ra nửa năm về trước.

Đợt tấn công đầu tiên của tứ đại lục đã bắt đầu giao tranh với quân đội của Thiên Nguyên trên Nguyên Hải, xác người cùng máu

tươi nhuộm đỏ vạn dặm biển lớn, tang thương vô cùng.

Đây là một cuộc chiến tranh không hề phân rõ đúng sai, cũng chẳng bao giờ có thể phân định được người thắng kẻ bại. Mỗi một phe, đều có lý do cho chính mình, đều có một lý tưởng và tín ngưỡng để trung thành không lui bước. Có vì sinh tồn, có vì gia đình, có vì quê hương và tổ quốc.

Cũng chính vì cuộc chiến tranh này mà bầu không khí khắp nơi đều trở nên vội vã phi thường. Dù cho là ngày lễ lớn nhất trong năm, nhưng cái không khí lễ tết cũng chẳng thể nào át đi được sự ngưng trọng vốn có. Từng tốp từng tốp tu sỹ mũ áo chỉnh tề dọc bước trên đường lớn, sâm nghiêm cực cùng.

Cố Gia chi phủ.

Sáu năm trôi qua, Cố Gia xưa đâu bằng nay. Chưa nói tới hai vị chí cường giả Quy Nguyên toạ trấn thì việc kết liên minh cùng Cao – Khương hai nhà, địa vị của gia tộc này đã sớm đạp tới một vị trí mà bất cứ thế lực nào khác cũng phải mơ ước, chạm tới đỉnh phong của cả đại lục này.

Nơi cửa lớn cao hơn trăm mét toả ra khí thế ngợp trời, một tốp ba mươi tên vệ binh nghiêm chỉnh đứng canh tại cửa lớn, mỗi một kẻ đều tối thiểu đạt tới Hoá Linh cảnh giới. Chỉ cần nhiêu đó thôi cũng có thể nhìn ra được sự hùng hậu của gia tộc này. Ba mươi cao thủ Hoá Linh canh cửa, có lẽ cũng chỉ có Cố Gia mới có thể bày ra được.

Hai người Hoàng Thiên chậm bước trên đường lớn, rất nhanh dừng tại trước cửa lớn của gia tộc này. Đúng như lời dặn dò Cố Sở hồi sáu năm trước, thời điểm mà hắn xuất quan sẽ là lúc hắn tìm Cố Sở, mang theo lão chạy tới Khương Gia làm một hồi giao dịch, phục sinh huynh đệ của mình. Chậm trễ sáu năm, hôm nay hắn mới có cơ hội đi tìm Cố Sở.

Ngẩng đầu nhìn lên cánh cửa đá khí thế, trong lòng Hoàng Thiên không khỏi tấm tắc mà than. Không hổ là một trong những siêu cấp cự đầu của Tuyết Vũ, phủ đệ của Cố Gia quả nhiên bất phàm. Giữa toà thành kiến trúc phi thường như U Châu, phủ đệ này cũng không hề kém cạnh, thậm chí còn như có như không toát ra tia bàng bạc bá khí, đậm chất của một gia tộc chí cường.

- Hai vị xin dừng bước, đây là địa phương tư nhân của Cố Gia, không được tự tiện ra vào.

Tại thời điểm mà Hoàng Thiên và Thiên Phương định cất bước đi vào, tên thủ lĩnh vệ binh bỗng nhiên lên tiếng, tràn đầy khách sáo.

- Chúng ta là đến tìm người, có thể thông tri một tiếng chăng?

Bị ngăn cản, Hoàng Thiên mới phát hiện ra mình hơi vô ý. Dẫu sao đây cũng là trọng địa Cố Gia, hắn dù là chủ nhân của Cố Sở nhưng được bao nhiêu người nhận thức? Suy cho cùng cũng chỉ là người lạ, há có thể tuỳ ý xông qua, đành phải ngượng cười mà nói.

Tên thủ lĩnh nhìn thoáng qua Hoàng Thiên cùng Thiên Phương, trông thấy hắn cùng nàng đều toát ra khí thế bất phàm, nào dám khinh thị. Nghe thấy hắn nói muốn tới tìm người thì khách khí hỏi:

- Không biết công tử muốn tìm ai?

Hoàng Thiên lúc này mới có cơ hội quan sát kỹ tên thủ lĩnh vệ binh, trong lòng cũng mang theo thưởng thức. Là người của một đại gia tộc nhưng không kiêu căng ngạo mạn, lại biết cách ứng xử như vậy, không phải ai cũng có thể hàm dưỡng ra được.

- Ta tìm một vị lão tổ của các ngươi, tên là Cố Sở!

Có hảo cảm với đối phương, Hoàng Thiên cũng bày ra tư thái tôn trọng, gật đầu mà nói.

Nhưng mà một lời của hắn vừa ra, đã khiến cho toàn bộ đám vệ binh đều lộ ra địch ý. Ngay cả tên thủ lĩnh cũng không giữ được bình tĩnh, khoé mắt loé lên tia không vui, nghiêm mặt trả lời:

- Công tử phải chăng mộ danh Ngũ tổ mà đến? Xin thứ lỗi, Ngũ tổ của chúng ta trăm công nghìn việc, không có thời gian để gặp gỡ. Công tử xin trở về đi thôi.

Lời này của tên thủ lĩnh đã thập phần khách khí. Một tên tiểu bối tuổi mới đôi mươi lại dám chạy tới nói muốn gặp Ngũ tổ của bọn họ, còn hỗn láo xưng tục danh của ông, chẳng khách nào đang khiêu khích Cố Gia cả.

Nếu chẳng phải trông thấy hai người bất phàm, thái độ cũng không quá mức thì hắn đã trực tiếp ra tay trấn áp rồi. Ngũ tổ, từ lâu đã trở thành tín ngưỡng, là trụ cột tinh thần của cả Cố Gia, há có thể bị người khinh nhờn.

- Chỉ thông tri một tiếng cũng không được sao?

Hoàng Thiên cau mày hỏi lại lần nữa, nếu có thể đường đường chính chính gặp Cố Sở, hắn cũng không muốn cưỡng ép đột nhập vào.

Thấy Hoàng Thiên không có ý định lui đi, tên thủ lĩnh bắt đầu lộ ra nét không kiên nhẫn. Đúng lúc hắn đang định ra lệnh cho vệ binh cưỡng ép hai người rời đi, phương xa bỗng nhiên chạy tới một đám người.

Giáp mũ chỉnh tề, bọn hắn đều thập phần trẻ tuổi, niên kỷ lớn nhất có lẽ cũng không quá ba mươi. Mỗi một người đều anh khí ngời ngời, toát lên khí thế long hành hổ bộ. Loại khí thế này không phải tự nhiên có thể phát ra được, mà phải có được thực lực nhất định cùng với sự rèn luyện lâu ngày mới có.

Bọn hắn đều là thiên kiêu trẻ tuổi của Cố Gia, mới vừa tham

gia một khoá đào tạo quân đội, hôm nay chính là trở về nhà ăn tết.

- Đại thiếu gia, các ngươi trở về!

Trông thấy đám người, tên thủ lĩnh sắc mặt thoáng lộ ra nét vui mừng, nhanh chóng chạy tới cung kính cúi chào. Có thể được người xưng là đại thiếu, tại Cố Gia có thể là ai ngoài Cố Anh nữa đây?

Sáu năm trôi qua, hắn so với năm đó càng thêm chững trạc và trưởng thành. Đôi mắt trước kia luôn lấp lánh có thần, lúc này đây bỗng có nhiều hơn một tầng nội liễm, cộng với khuôn mặt góc cạnh càng làm nổi bật hơn ở hắn sự trầm ổn hơn người.

Đệ nhất thiên tài của Cố Gia, dĩ nhiên sẽ không thể nào mà đơn giản. Những năm xảy ra biến cố, hắn không những không suy sụp mà càng thêm phấn đấu, không ngừng đột phá cực hạn của bản thân mình. Thân phận, thiên phú và quan trọng nhất là tính cách hội tụ trên thân hắn, như vẽ ra trước mặt người ta một tương lai bất khả hạn lượng, khó lòng mà đong đếm nổi.

Vì thế mà hắn từ lâu đã trở thành một ngôi sao sáng chói trong thế hệ trẻ Tuyết Vũ, trở thành mục tiêu phấn đấu của vô số thanh thiếu niên khác.

Hoàng Thiên cũng là lần đầu tiên gặp mặt, trong tròng mắt không khỏi loé lên tia dị thường. Đây là một trong số ít người trẻ tuổi có thể khiến hắn nổi lên hứng thú, giống như với Kiếm Ma trước đây vậy.

Kẻ này thiên tư rất mạnh, thậm chí so với Kiếm Ma năm đó đâu chỉ hơn mấy lần, cực kỳ bất phàm. Phải biết năm đó Kiếm Ma cũng được xưng là siêu cấp thiên tài, so với Bạch Khôi, Đinh Phàm cũng là một chín một mười. Thiên tư gấp mấy lần hắn là doạ người cỡ nào? Có lẽ trên toàn bộ Nguyên Giới số lượng cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Cố Anh là một trong số đó.

Hoàng Thiên đánh giá Cố Anh, Cố Anh làm sao lại không đánh giá hắn đây. Trở về gặp hai người trẻ tuổi đứng trước cửa nhà mình, muốn không chú ý đến cũng khó.

Nhận ra được ánh mắt của đại thiếu gia, tên thủ lĩnh nhanh chóng thuật ra những chuyện vừa xảy ra, đồng thời lĩnh ý Cố Anh xử lý chuyện này.

Chỉ là khi mà hắn vừa nói xong, ngoại trừ Cố Anh ra, hầu như toàn bộ đám thiên kiêu trẻ tuổi đều trở nên xôn xao. Một tên mao đầu cũng dám mò đến đòi gặp gỡ Ngũ tổ của bọn hắn, quả thực là nằm mộng giữa ban ngày.

- Hừ! Còn suy nghĩ cái gì, mau mau đem bọn hắn đuổi đi đi.

Một tên thiếu nữ trẻ tuổi bên cạnh Cố Anh hừ lạnh nói với tên thủ lĩnh, sâu trong ánh mắt loé lên sự khinh thường cùng ngạo mạn. Lời này của nàng được đám người còn lại rất đồng tình, bắt đầu nhao nhao yêu cầu tên thủ lĩnh đuổi người.

Tên thủ lĩnh bị đám tiểu bối sai khiến, trong lòng tất nhiên sẽ không thoải mái, chẳng qua hàm dưỡng rất tốt nên không biểu lộ ra ngoài. Hắn vẫn một mực nhìn lấy Cố Anh, muốn xem thái độ của đại thiếu gia thế nào. Dẫu sao, Cố Anh so với đám tiểu bối kia càng có uy vọng.

Nơi phương xa, Hoàng Thiên khoé môi bất giác nhếch lên ý cười. Hắn cũng muốn xem xem Cố Anh này sẽ ứng xử như thế nào, là sống hay là chết, tất cả đều tại trong một ý niệm.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 262: Cố Anh Khiêu Chiến

Quả nhiên không lâu sau, Cố Anh rốt cục đưa ra quyết định của mình. Hắn không chút để ý đám người xung quanh, mà chuyển thân đi về phía Hoàng Thiên. Đôi mắt sắc một mực dừng tại thân thể tên thanh niên xa lạ, như đang muốn nhìn thấu đối phương.

- Ngươi là Hoàng Thiên?

Không như suy đoán của bất kỳ người nào, Cố Anh vậy mà không hề có ý định ra tay, ngược lại còn lên tiếng chào hỏi tựa như đã biết được Hoàng Thiên là ai.

- Ồ! Ngươi biết ta?

Hoàng Thiên híp mắt, khoé môi lộ ra tia hứng thú dạt dào. Ngoài miệng hắn mặc dù hỏi như vậy, nhưng trong lòng có đến tám phần đã đoán ra được nguyên nhân.

- Sở gia gia nói về ngươi rất nhiều.

Xác định được thân phận của Hoàng Thiên, Cố Anh không khỏi gật đầu, khoé môi lộ ra nét tươi cười gần gũi. Chỉ là sâu trong nụ cười đó, vẫn chất chứa vài tia tò mò và ý không phục.

Tuy rằng thái độ này của hắn không lộ hẳn ra ngoài, nhưng làm sao giấu được khả năng quan sát siêu cường của Hoàng Thiên. Không khó để đoán ra được nguyên nhân, khoé môi Hoàng Thiên bất giác nhếch lên ý cười nhè nhẹ.

- Vậy thì tốt quá, ngươi có thể giúp ta thông tri cho ông ta một

tiếng hay không?

Chẳng hề tỏ ra chút ngạc nhiên nào, hắn trực tiếp nhờ Cố Anh thông tri giúp mình. Tin tưởng với thân phận đại thiếu gia, đối phương muốn gặp Cố Sở sẽ không phải là chuyện khó.

- Ngươi không muốn biết ông ấy nói gì về mình hay sao?

Cố Anh không có ngay lập tức đáp ứng Hoàng Thiên, vẫn đứng tại chỗ nhìn hắn mà nói. Đôi mắt lấp lánh thần thái lúc này như có như không toát lên một tia lửa, tràn đầy khát khao được làm một việc gì đó.

Hoàng Thiên tuỳ ý cười, nhẹ lắc đầu như từ chối trả lời Cố Anh. Cố Sở có thể nói gì về hắn ngoài khen ngợi cùng tâng bốc nữa đây? Là một trong những thủ hạ đầu tiên và trung thành nhất của hắn, lão so với mấy người khác càng thêm sùng bái hắn, há lại có thể nói xấu về hắn cơ chứ.

- Ông ấy nói ngươi là một thiên tài tuyệt đỉnh, tiền cổ vô nhân hậu lai vô giả.

Quả nhiên như hắn nghĩ, Cố Sở mấy năm này có lẽ tốn không ít nước bọt.

Cố Anh sau khi nói ra những lời này, sắc mặt bất chợt trở nên nghiêm túc vô cùng. Ánh lửa trong khoé mắt hắn đã hoàn toàn bồng cháy ra ngoài, là ngọn lửa của chiến ý dạt dào.

Nhưng đám người trẻ tuổi xung quanh lại hoàn toàn trái ngược với hắn, kẻ nào kẻ nấy phát ra vẻ trào phúng:

- Bằng vào hắn cũng dám xưng thiên tài tuyệt đỉnh? Chuyện cười!

Một tên thanh niên trong nhóm khinh khỉnh cười nhạo, nhưng lại không để ý rằng cái chuyện cười mà hắn ám chỉ kia lại chính là

xuất phát từ Ngũ tổ mà ra. Hắn nói như thế, có khác nào đang nói Ngũ tổ của mình vô tri.

Hoàng Thiên một mực lặng im không nói, chỉ là đám tiểu bối không biết điều mà thôi, hắn cũng lười cùng bọn chúng tranh đấu miệng lưỡi. Ánh mắt chăm chú nhìn Cố Anh, đúng hơn là nhìn lấy ngọn lửa đang hừng hực ý chí đó, phỏng đoán ban đầu của hắn về ý đồ của tên thanh niên này càng thêm chắc chắn.

- Điều này khiến ta rất tò mò về ngươi, Ngũ tổ thân là chí cường giả đỉnh cao lại hết lần này đến lần khác khen ngợi một người trẻ tuổi, quá không bình thường. Ta từng hỏi ông ấy ta so với ngươi thế nào, ông ấy chỉ lắc đầu trả lời không thể so sánh.

Không chút để ý đến thái độ của đám người trẻ tuổi, Cố Anh vẫn tiếp tục đối thoại với Hoàng Thiên. Chiến ý trong người đã không thể nào che giấu.

- Cho nên ngươi nghĩ muốn khiêu chiến ta?

Không đợi Cố Anh nói ra ý định của mình, Hoàng Thiên đã tựa cười mà không phải cười hỏi lại.

Thân là siêu cấp thiên tài đứng đầu Cố Gia, vậy mà trong mắt của người thân lại không bằng một người dưng xa lạ. Một câu không thể so sánh của Cố Sở, chẳng khác nào một cú đả kích vào lòng tự tôn của Cố Anh, khiến hắn xuất hiện một tia không cam lòng cũng là điều dễ hiểu.

- Đúng thế, ta muốn lấy tư cách một người đồng lứa để khiêu chiến ngươi.

Cố Anh không hề có ý định giấu diếm mà trực tiếp xác nhận. Lời nói vừa ra, khuôn mặt của hắn cũng khẽ ngẩng lên, lộ ra khát khao chiến đấu đến vô hạn. Cường giả, chỉ có thể mạnh lên từ trong chiến đấu không ngừng.

Lời nói của hắn vang vang, không có kiêu ngạo mà tràn đầy tự tin, để lộ trong hắn một viên đạo tâm kiên định, khát khao thực lực chí cường.

- Ha ha, ca ca rốt cục muốn ra tay rồi.

- Đúng vậy, lâu lắm rồi chưa có ai đủ tư cách để ca ca khiêu chiến, tiểu tử này hôm nay chỉ sợ không xong.

Xung quanh, đám thanh niên trẻ tuổi thi nhau cười nói, kẻ nào kẻ nấy hưng phấn nhìn về phía Cố Anh, không che giấu chút nào sự hâm mộ cùng sùng bái.

Hoàng Thiên đến nhìn cũng không nhìn, căn bản chẳng hề để ý đến sự tồn tại của bọn chúng. Nhạt nhoà cười, hắn gật đầu nói với Cố Anh:

- Nếu ngươi đã muốn, vậy ra tay đi.

Đột phá Sinh Thần, tâm cảnh của hắn cũng vì vậy mà biến hoá kinh người. Cố Anh khiêu chiến, chẳng những không khiến hắn bất mãn mà ngược lại còn có ấn tượng không tồi. Bởi hắn có thể nhìn ra được bên trong thanh niên này một ý chí thuần khiết, ngay thẳng hơn người.

Nếu có thể thành toàn cho đối phương, hắn đương nhiên sẽ không chối từ.

- Được! Ta ra tay… cẩn thận!

Được Hoàng Thiên sảng khoái đáp ứng, Cố Anh trong lòng đương nhiên vui vẻ. Chỉ nghe hắn cảnh báo một tiếng, sau đó lập tức ra tay rồi.

Khí tức thần thánh kinh diễm bỗng nhiên từ hắn bay ra, bao quát lên bốn phương tám hướng. Hai nắm quyền của hắn gân xanh hằn nổi, lấp loé ra trận trận Nguyên lực dạt dào. Sức mạnh cường

đại tới mức vang lên tiếng bạo nổ trong không gian, doạ cho toàn bộ đám người lui trốn về phía sau.

Chân phải dậm tan nền đá, bóng người hắn như hóa thành chùm sáng lao đi, chẳng khác nào một viên lưu tinh dũng mãnh, bùng nổ ra chiến lực động lòng người.

Một chiêu này, hắn không chút nào lưu thủ.

Khí thế bá đạo phát ra doạ cho toàn bộ đám thanh niên trẻ tuổi tái mét, nhưng rất nhanh liền thế vào bằng sự kinh hỉ. Cố Anh càng mạnh mẽ, tương lai của Cố Gia bọn hắn càng thêm hứa hẹn, bễ nghễ khắp đất trời.

- Đùng!

Một quyền mãnh liệt va chạm với Hoàng Thiên, chẳng khác nào sao chổi đụng độ đại lục, phá ra hào quang chói mắt kinh người. Thậm chí cửa lớn của Cố Phủ cũng vì thế mà run lên, tựa hồ có dấu hiệu lung lay muốn đổ.

Và rồi một màn để cho nét kinh hỉ trên khuôn mặt đám người Cố Gia đều trở nên đông cứng, dần dần toát lên sự hoảng sợ không thể ngờ.

Bởi Hoàng Thiên sau khi tiếp một chiêu của Cố Anh lại không chút hề hấn nào, thậm chí thân thể càng không chút nhúc nhích. Hắc y quanh hắn phần phật tung bay, làm tôn lên cánh tay cường tráng đang chặn lấy quyền đầu của đối thủ.

Phải, một quyền như rời non lấp bể của Cố Anh, vậy mà bị Hoàng Thiên một tay ngăn chặn dễ dàng.

- Thân thể cùng lực lượng không tồi, nhưng còn chưa đủ.

Tựa như chẳng có gì xảy ra, Hoàng Thiên nhẹ cười, gật đầu đánh giá thực lực của đối phương.

Hắn vừa dứt lời, bàn tay bỗng nhiên dụng lực đẩy ra. Một hành động tưởng chừng như rất nhẹ nhàng, nhưng sức mạnh lại to lớn đến vô cùng. Nơi nắm quyền của Cố Anh bỗng nhiên truyền đến từng hồi đau nhói, tựa như đang phải đối đầu với một toà thần sơn Thái Cổ vậy.

Chấn động cường đại không thể hình dung đem hắn đẩy lui tới mười mấy bước, khí huyết cuồn cuộn lan tràn khắp chốn. Cảm nhận lấy cỗ sức mạnh mênh mông như biển lớn vừa nãy, ánh mắt hắn không thể nào che giấu sự kinh nghi.

Đây là lần đầu tiên trong đồng lứa, hắn dùng sức mạnh thân thể chiến đấu với người khác mà ăn thiệt thòi. Bàn tay của Hoàng Thiên khi nãy quả thực quá mức kinh khủng, vượt quá sức mạnh mà hắn có thể thi triển ra được.

- Lại tới!

Ăn thiệt thòi, nhưng chiến ý càng thêm ngút trời. Cố Anh quát lớn như sấm rền, phá không mà qua. Không chỉ đơn thuần là sử dụng lực lượng thân thể như vừa rồi nữa, mà đã bắt đầu sử dụng thần thông.

Khí tức của hắn bỗng chốc dạt dào như biển lớn, không gian mấy vạn mét xung quanh cũng vì thế mà ngưng tụ thành tràng, khiến người ta như lâm vào bùn lầy, nửa bước khó đi.

Ngưng lực thành tràng, luyện khí thành vực, đệ nhất thiên tài của Cố Gia vậy mà đã đột phá đến Sinh Thần cảnh giới. Tràng vực vừa ra, nếu ngươi không thể phá, ta chính là chúa tể.

Có thể vừa đột phá Sinh Thần mà ngưng tụ ra tràng vực bao phủ mấy vạn mét, thiên tư của Cố Anh quả nhiên doạ người. Phải biết tu sỹ Sinh Thần bình thường khi đột phá, chỉ có thể miễn cưỡng ngưng ra tràng vực trên dưới trăm mét mà thôi.

Hai Sinh Thần cường giả đại chiến, tuy rằng sức phá huỷ không thể đạt tới mức huỷ diệt như Hồng Trần và Vấn đỉnh, nhưng cũng không thể xem thường. Cố Anh chính là nhìn ra được điểm này cho nên không có trực tiếp tấn công Hoàng Thiên mà bay vụt lên bầu trời, muốn cùng hắn đại chiến trên cao thiên.

Hoàng Thiên đương nhiên sẽ không phản đối, chỉ thấy hắn cười cười, sau đó chậm bước đi lên. Không gian lúc này lại tựa như có một chiếc thang vô hình, khiến hắn mỗi bước đều vượt qua giới hạn, thoắt cái đã biến mất khỏi tầm nhìn.

Nơi cửa lớn nhất thời lâm vào yên tĩnh, hầu như mọi ánh mắt đều tập trung về phía bầu trời, hồi hộp quan sát.

Không có ai rõ ràng bọn hắn chiến đấu như thế nào, nhưng ai cũng có thể đoán được là vô cùng ác liệt. Bởi vì ánh sáng thần thánh không ngừng tung bay, không gian chấn động liên tiếp phát ra từ phương trời.

- Cố Anh ca ca thật mạnh.

- Ha ha! Thật không nghĩ ca ca vậy mà đã đột phá Sinh Thần, hai mươi tám tuổi Sinh Thần, tên kia chỉ có một con đường chết.

- Hừ, đó là điều đương nhiên.

Ba phút trôi qua, đám thanh niên Cố Gia bắt đầu từ bỏ quan sát bầu trời, cùng nhau thảo luận về trận chiến, kẻ nào kẻ nấy ngập tràn tự tin, tin rằng Cố Anh sẽ chiến thắng trận chiến này. Dù sao, Cố Anh cũng đã Sinh Thần, là từ trước tới nay người đột phá Sinh Thần cảnh giới trẻ tuổi nhất của đại lục.

- Vút! Phanh!

Ngay tại thời điểm mà bọn hắn đang đắm chìm trong đắc ý cùng thoả mãn, một vệt sáng kinh thiên đã từ bầu trời lao xuống, đâm sầm vào nền gạch đá cứng rắn, khói bụi mịt mù.

- Xong rồi!

Cứ như đã biết trước kết quả, đám thanh niên Cố Gia thi nhau mỉm cười, không có kẻ nào có ý định tiến lên xem xét là ai chiến bại. Có thể là ai ngoài tên thanh niên xấu số kia nữa đây, Cố Anh trong lòng bọn hắn là chiến thần bất bại, làm sao có thể thua cơ chứ.

Nhưng rồi bọn hắn cười chẳng được bao lâu đã phải ngưng lại, ngơ ngác nhìn phía bầu trời.

Bởi không giống như bọn hắn chờ đợi, người tới không phải là ca ca của bọn hắn, mà là tên thanh niên xa lạ kia. Hắn cứ thế nhẹ nhàng bay đi, mặc cho gió thổi vạt áo tung bay, tóc bạc thấp thoáng, lộ ra phong thái vô thượng hơn người.

Hắn hạ xuống nhẹ nhàng, nhưng lại như từng hồi trống nặng nề đánh sâu vào trong lòng đám người trẻ tuổi. Hôm nay thần tượng trong lòng bọn hắn bị người đánh bại, mọi thứ đều như ầm ầm sụp đổ, khủng hoảng vô cùng.

- Không thể nào, ngươi làm sao có thể?

- Khốn kiếp, ngươi đã làm gì ca ca!

- Chắc chắn là hắn gian lận rồi, người đâu còn không mau bắt lấy hắn.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 263: Uy Thế Của Hoàng Thiên

Cảm giác tín ngưỡng của bản thân sụp đổ chưa bao giờ là dễ chịu, mấy chục con người trẻ tuổi tròng mắt đều hằn lên tia đỏ, lộ ra khủng hoảng và giận dữ tột cùng.

Thậm chí một số kẻ không nói hai lời, trực tiếp di người giết tới. Bảo thuật cùng thần thông sáng rực nơi cửa lớn, mang theo uy lực hùng hậu của mười mấy Hoá Linh cao thủ, mênh mông dạt dào. Loại sức mạnh tổng hợp này đừng nói là một con người, dù cho phía trước bọn hắn là một toà núi cũng khó lòng mà ngăn cản.

- Dừng tay.

- Muốn chết!

Gần như là trong cùng thời điểm, hai cái thanh âm từ hai phía vang lên, lăng lệ kinh người. Một là đến từ Cố Anh nơi hố đá, và một đến từ Hoàng Thiên.

Là người duy nhất tại nơi này từng chiến đấu với Hoàng Thiên, Cố Anh đương nhiên biết được đối phương đáng sợ tới nhường nào. Lấy tu vi Sinh Thần của hắn mà cầm cự không nổi ba phút đồng hồ, mấy tên nhóc này Sinh Thần còn chưa tới, dám ra tay với đối phương chẳng phải là tự sát hay sao.

Chưa kể, trận chiến giữa hai người là một trận chiến công bằng, thực lực của hắn không bằng người nên mới bị đánh bại. Nếu như đến thua cuộc cũng không chấp nhận nổi, hắn lấy tư cách gì để xưng là siêu cấp thiên tài?

Chỉ là nước xa không cứu được lửa gần, thân thể hắn còn chưa vọt ra để ngăn cản người mình, Hoàng Thiên đã ra tay rồi.

Đầu tiên là Tam Cực Lĩnh Vực, theo sau là Ma thủ kình thiên. Lần đầu tiên từ khi đột phá Sinh Thần cảnh giới, Hoàng Thiên thi triển ra lĩnh vực của mình. Không phải là một lĩnh vực lớn nhất, nhưng chắc chắn là một trong những lĩnh vực cường đại nhất mà Sinh Thần tu sỹ có thể thi triển.

Phải biết rằng, năm đó khi mà hắn còn chưa đột phá Cực cảnh Nguyên Đan, đã có thể dùng Tam Cực Lĩnh Vực để đại chiến Thanh loan vương, yêu thú cấp sáu tương đương tu sỹ Hoá Linh hậu kỳ. Bây giờ cách biệt nhau hai đại cảnh giới, há chỉ là mạnh gấp hai ba lần.

Chỉ thấy mấy chục tên thanh niên mang theo sức mạnh bạt núi rời non mà tới, bỗng nhiên thân hình chấn động sợ run. Một cỗ áp lực gấp trăm gấp vạn lần áp suất của đại lục hàng lâm trên đầu chúng, ép cho thân thể nổ vang. Đất trời trước mắt như bị người hoá đông, gió cũng ngừng thổi, mây cũng ngừng bay, thậm chí bảo thuật cũng không thể nào thoát khốn.

Chẳng ai có đủ thời gian để mà phản ứng, một cái bàn tay hắc ám từ phía Hoàng Thiên đã ầm ầm bay qua, che rợp cả bầu trời. Ma Thần khí tức dạt dào như sóng to gió lớn, điên cuồng phun trào gào thét.

- Hạ thủ lưu tình…

Cố Anh chỉ kịp hô lên như thế, thân thể đã bị khí thế của Hoàng Thiên đánh dạt ra ngoài.

Đột phá Cực cảnh Nguyên Đan, ngộ ra Tam Thế Đồng Nguyên, sức mạnh của Hoàng Thiên đã không thể dùng thường thức về Sinh Thần để đánh giá. Bất kể ngươi là siêu cấp thiên tài, hay là thiên kiêu tuyệt thế, trước mặt hắn cũng chỉ là con sâu cái kiến,

cũng phải cúi đầu.

- Oành.

Không gian vỡ oà, bàn tay hắc ám như đợt đợt sóng thần trăm mét, hạo hạo đãng đãng xô nhau vào bờ. Mấy chục con người tinh anh của đại gia tộc cự đầu Tuyết Vũ, lúc này đây chẳng khác nào phàm phu tục tử, bị người một tát đánh bay.

- Oanh… oanh!

Khi mà bàn tay đem theo mấy chục người đẩy sát đến tận cùng tường đá, khi mà tất cả mọi người đã tuyệt vọng vô năng, dị biến lại bộc phát.

Chỉ thấy giữa bàn tay bỗng nhiên nổi lên cụm sáng chói loà, điên cuồng mở rộng ra bên ngoài. Mới ban đầu chỉ như một hạt cát, không đến nửa giây sau đã to lớn không khác gì đại sơn, sinh sinh chặn lại ma thủ của Hoàng Thiên.

Tuy rằng chỉ miễn cưỡng ngăn chặn, nhưng cũng đủ bảo vệ tính mạng của mấy chục người.

- Ồ!

Hoàng Thiên không thể không ngạc nhiên nhìn về phía trung tâm của cụm sáng, nơi có một cô gái xinh đẹp đang gắng gượng chống lại bàn tay của Ma Thần.

Quả thực không thể ngờ được, Cố Gia ngoài Cố Anh còn có một người thiên tư mạnh đến nhường này. Phải biết một chiêu của hắn vừa rồi tuy không có ý lấy mạng người nào, nhưng tuyệt đối không phải nương tay.

Không chỉ có Tam Cực Lĩnh Vực chí cường, mà còn thúc dục một phần sức mạnh của Ma Thần huyết mạch, uy lực tuyệt đối vượt qua khả năng mà Sinh Thần tu sỹ có thể đương đầu.

Vậy mà một cô gái mới chỉ Hoá Linh hậu kỳ lại có thể cầm cự, đó là chuyện doạ người cỡ nào? Có lẽ, nàng mới chân chính là đệ nhất thiên tài của Cố Gia, mà không phải Cố Anh như thế nhân nhận biết.

- Nếu còn lần sau, sẽ không chỉ đơn giản là một cú tát đâu, nhớ lấy lời ta.

Tại thời điểm mà cô gái kia gần như quỳ phục xuống vì không thể cầm cự thêm nữa, Hoàng Thiên mới thu tay.

Lời nói của hắn tràn đầy ý cảnh cáo, nhưng nào có ai dám mở lời phản bác. Đám thanh niên nhanh chóng đỡ lấy nhau lui về nơi cửa phủ, chỉ còn Cố Anh và cô gái là đứng chết trân tại chỗ, sâu trong khoé mắt lộ ra muôn vàn cảm xúc.

Không lâu sau đó, Cố Anh vẫn là người có phản ứng đầu tiên. Chỉ thấy hắn cố gắng áp chế thương thế trong người, bước nhanh về phía Hoàng Thiên mà cúi đầu tạ lỗi:- Đám trẻ thường ngày bị nuông chiều quá mức nên không hiểu đối nhân xử thế, xin được thay mặt bọn nó tạ lỗi với ngươi, mong ngươi đừng trách.

Thái độ chân thành, dám bỏ qua cái danh dự siêu cấp thiên tài mà cúi đầu xin lỗi người khác. Điều này khiến cho Hoàng Thiên dù đang giận cũng không thể không thán phục tính cách làm người của Cố Anh.

- Ta nếu trách, ngươi nghĩ bọn chúng còn sống được tới bây giờ sao?

Lắc đầu mà nói, Hoàng Thiên nhìn Cố Anh đã có thêm tia thiện cảm. Dù sao những hành vi mà hắn thể hiện ra từ đầu tới giờ, không phải người thường có thể.

- Cám ơn! Để ta dẫn ngươi đi gặp Ngũ tổ.

Cố Anh lặng người đôi giây, sau đó mới mở lời cảm tạ, sau đó

ngỏ ý dẫn Hoàng Thiên đi vào trong phủ.

- Không cần nữa, để ta gọi lão ra.

Bất ngờ là Hoàng Thiên lại từ chối lời mời, khiến cho Cố Anh không khỏi lộ ra nét mơ hồ. Hắn nghĩ mãi mà vẫn không hiểu ý của Hoàng Thiên là gì, đứng tại cửa lớn của Cố Gia gọi Ngũ tổ, có thể sao?

Câu trả lời còn chưa có, biến cố phát sinh đã khiến cho hắn tái mét mặt mày. Không, không chỉ có hắn mà gần như toàn bộ mọi người ở đây ngoại trừ Thiên Phương đều như vậy. Bởi bọn hắn cảm nhận được khí thế của Hoàng Thiên đang phát ra ngày càng mạnh, ngày càng trở nên khủng bố vô biên.

Quần áo hắn không gió mà bay, vang lên tiếng phần phật doạ người. Từng lỗ từng lỗ chân lông nhao nhao mở ra, toát ra khí tức thần thánh chí cường, như muốn đạp trên cả thiên địa. Đây là lần đầu tiên khi bước vào Sinh Thần, hắn đẩy khí thế của bản thân lên đến trạng thái này.

Tuy rằng còn chưa thật sự tiến vào hình thái mạnh mẽ nhất là Tam Thế Đồng Nguyên hay Ma Thần Cửu Biến, nhưng so với tu sỹ Sinh Thần bình thường đã là một trời một vực.

Cuối cùng, cỗ khí thế vô hình từ thân thể hắn phát ra đó đã tràn ngập khắp không gian, thấu qua mây mù mà phá thương khung, xuyên qua dặm dặm liên tiếp, phủ lên hết thảy thổ địa của Cố Gia.

Loại khí thế này có lẽ không phải là mạnh mẽ vô địch, nhưng lại hàm chứa uy nghiêm vô thượng, chí cao cực cùng. Gần như trong một sát na, toàn bộ mọi sinh linh bên trong phạm vi đều cảm nhận được sâu trong linh hồn xuất hiện sự áp chế gắt gao, thậm chí một số sinh linh ý chí yếu nhược còn có cảm giác như muốn trùng chân quỳ xuống, cúi lạy cỗ khí thế đang hàng lâm này.

Sâu bên trong trọng địa quan trọng nhất của Cố Gia, linh khí dạt dào.

Bên hồ nước lành lạnh hơi sương, một bàn đá giản dị được người bày ra dưới gốc si già mấy vạn năm tuổi. Giữa từng đạo rễ nâu đỏ rũ xuống bờ hồ, ba cái bóng người ngồi tại bàn mà nói chuyện với nhau, thi thoảng lại vang lên tiếng thở dài.

- Căn cứ tình báo, lần giao tranh tiếp theo sẽ xảy ra vào tháng 4, lần này có vẻ như là Lâm Thanh Phong muốn xuất chiến rồi.

Cố Sở một tay vuốt nhẹ chòm râu bạc trắng, một tay gác lên đầu rồng của ghế đá, chầm chậm nói ra.

Lâm Thanh Phong, cái tên để lại cho lão không ít dấu ấn khi rời Thiên Nguyên. Không chỉ vì thân phận của ông ta, mà còn vì mối liên hệ phức tạp với chủ nhân, và còn cả vì chiến lực mà ông ta bày ra nữa.

Cường giả Quy Nguyên đệ nhị bước duy nhất còn hoạt động trên Nguyên Giới. Nếu như một mình đối mặt, Cố Sở chưa bao giờ nghĩ bản thân có cơ hội chiến thắng.

- Chỉ là giao tranh thăm dò, ta nghĩ với thân phận của hắn thì tỉ lệ đích thân ra trận là không lớn.

Không cho là vậy, người ngồi đối diện Cố Sở lắc nhẹ đầu mà nói. Có thể ngồi trong trọng địa, cùng với Cố Sở ngang hàng đồng vị, hắn có thể là ai khác ngoài vị lão tổ tràn đầy sắc thái truyền kỳ của Cố Gia, Nhị tổ Cố Thần Hoa.

- Nếu như đến lúc đó ta kịp đột phá Quy Nguyên, dù cho hắn tới cũng có thể thử một lần. Quy Nguyên đệ nhị bước, ta thật muốn kiến thức một phen.

Bên cạnh hai người bọn họ là một người trẻ tuổi, thần sắc tràn đầy tự tin nói ra. Là Cao Vô Cầu.

- Vẫn chưa đủ, năm đó hắn chỉ tuỳ ý một chiêu liền có thể hạ ta, nếu không phải nhờ vào…

Cố Sở không chút do dự phủ định ý nghĩ của Cao Vô Cầu, giây phút mà lão chứng kiến Lâm Thanh Phong ném ra Giao Long Chiến Tiên phủ, cũng chính là giây phút lão biết được sự chênh lệch giữa hai người lớn đến mức nào. Quy Nguyên đệ nhị bước, tuy chỉ cách một bước, nhưng chênh lệch còn lớn hơn cả lạch trời.

Thấy lão đang nói lại dừng, Cao Vô Cầu mi mắt không khỏi nhếch lên vài lần, như muốn hỏi lại thôi. Cuối cùng, vẫn là Cố Thần Hoa tiếp lời:

- Thật ra cái ta lo lắng nhất không phải là Lâm Thanh Phong, mà là về tên kia. Khí tức của hắn ngày càng mạnh rồi, có lẽ cách thời gian tỉnh giấc đã không còn xa nữa.

Tên kia trong lời của hắn, chính là kẻ mà hơn sáu năm về trước bày ra bố cục khống chế Cố Gia. Lời hẹn khi tỉnh giấc tìm kiếm Cố Sở, luôn là một nỗi lo mà Cố Gia chưa bao giờ dám xem nhẹ hay buông lỏng.

- Ha ha! Hắn tỉnh giấc thì có làm sao? Quy Nguyên đệ tam bước? Con sâu cái kiến! Thời đại này đã không còn là thời đại của hắn nữa, muốn thu ta làm thủ hạ, hắn còn chưa có được tư cách đó.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 264: Không Có Tư Cách Kiêu Ngạo

Cố Sở nói ra một cách rất tự tin, thậm chí còn có vài phần ý tứ ngông cuồng. Xem Quy Nguyên bước thứ ba là con sâu cái kiến, có lẽ toàn bộ Nguyên Giới cũng chỉ có lão mới dám nói ra lời này.

Đương nhiên, Cố Thần Hoa và Cao Vô Cầu sẽ không tin lời lão mà chỉ xem đó như một câu nói đùa nhất thời. Quy Nguyên bước thứ ba chỉ là sâu kiến, vậy những tồn tại như bọn hắn sẽ là cái gì đây, chẳng lẽ còn không bằng sâu kiến hay sao?

Thật ra, trong mắt của một số người thì chính là vậy. Quy Nguyên nghe thì oai, nhưng sự thật thì đến cánh cửa Tiên cảnh còn chưa chạm tới, giữa thiên địa này bọn hắn cũng chỉ miễn cưỡng được xem là một vài con sâu kiến hơi mạnh mà thôi.

Cố Sở so với bọn hắn cũng chẳng khác gì, nếu có khác thì chính là khác ở chỗ lão có chỗ dựa đằng sau. Một chỗ dựa đủ cường đại để lão xem thường bất cứ tồn tại nào trên Nguyên Giới này.

Lâm Thanh Phong nếu không phải vì là một trong những yếu tố then chốt của sự kiện kia, lại có mối liên hệ không tầm thường với Hoàng Thiên, thì chỉ bằng việc lão xét xử Hoàng Thiên tại Thiên Nguyên Thẩm Phán đã đủ để lão chết trăm vạn lần, há lại có thể sống tới tận bây giờ.

- U… u…

Đang tại thời điểm mà Cố Sở đắc ý nhất, phía bầu trời bỗng nhiên lan tràn tới một cỗ khí thế kinh người, phủ rợp lên toàn bộ

trọng địa nơi đây.

Loại khí thế này tuy không phải mạnh mẽ chí cường, nhưng lại hàm ẩn vô tận khí tức uy nghiêm vô thượng, bá đạo không thể ngờ. Dù cho lấy tu vi như ba người, vẫn mơ hồ cảm nhận được một tia áp chế tận sâu trong linh hồn.

- Kẻ nào!

Tự nhiên có người đến lãnh địa của mình thả ra khí thế, tuyệt đối không phải có ý tốt, thậm chí chẳng khác nào một lời khiêu khích tới uy nghiêm gia tộc. Cố Thần Hoa thân là người đứng đầu Cố Gia, đương nhiên sẽ không thể không để ý chuyện này.

Chỉ thấy hắn vội bật dậy khỏi ghế đá, ánh mắt loé lên tia lửa nhìn thấu về phía bầu trời mà quát lên. Khí thế của Quy Nguyên bước thứ nhất nhanh chóng từ thân hắn phát ra, cùng với luồng khí thế xa lạ kia xảy ra đại chiến. Một màn này doạ cho rất nhiều người trong phạm vi kinh hồn táng đảm, suýt chút quỳ phục xuống dập đầu.

- Đại ca, không được…

Cố Sở vốn đang tràn đầy kinh hỉ khi cảm nhận được cỗ khí thế kia hàng lâm, nhưng khi nhìn thấy đại ca mình hành động thì sắc mặt tái đi, vội vàng vươn tay ngăn cản.

- Nhị đệ, làm sao?

Cố Thần Hoa mặc dù không hiểu tại sao Cố Sở lại ngăn mình, nhưng vẫn tin tưởng mà thu tay. Nhị đệ những năm này biến hoá vô cùng, tự lâu đã dựng lên trong lòng hắn một cỗ tin tưởng tuyệt đối.

- Phải chăng là…

Cao Vô Cầu nhìn được thần sắc vui mừng của Cố Sở, trong

đầu không khỏi hiển hiện ra một cái tên. Có thể khiến cho Cố Sở trở nên thế này, có lẽ toàn bộ Nguyên Giới cũng chỉ có người kia mà thôi.

Cố Sở không nhìn hai người, ánh mắt vẫn một mực dán tại phương xa, nhếch môi cười rạng rỡ:

- Chẳng phải các ngươi vẫn luôn muốn gặp ngài ấy hay sao… Chủ nhân của ta, trở về rồi!

Lưu lại một câu khiến người ngỡ ngàng, Cố Sở thoắt cái di thân biến mất khỏi nơi này.

Cố Thần Hoa và Cao Vô Cầu nhìn nhau hai giây, cuối cùng chỉ biết lắc đầu cười khổ rồi cùng nhau bay về phía cửa lớn. Bọn hắn thật sự cũng rất tò mò muốn biết được người kia là thần thánh phương nào mà có thể khiến Cố Sở cam tâm tình nguyện làm thủ hạ, thậm chí còn luôn miệng nhắc tới suốt sáu năm vừa qua. Cứ như, đối phương không chỉ đơn thuần là chủ nhân của lão, mà còn là tín ngưỡng của cả cuộc đời lão nữa.

Bên ngoài cửa Cố Phủ.

Khi mà khí thế của Hoàng Thiên leo lên đến cực hạn, đám người xung quanh đã không có kẻ nào có thể đứng thẳng, thậm chí một số đã phải quỳ xuống nền đá, khuất phục nhìn lấy hắn ngự trên bầu trời.

Đó là chênh lệch, chênh lệch giữa những kẻ tầm thường và một thần thoại.

- Chủ nhân, chủ mẫu! Các ngươi trở về rồi!

Không bao lâu sau, thân hình của Cố Sở đã xuất hiện tại nơi đây. Trông thấy Hoàng Thiên đang ngự trên nền trời, lão không chút ngần ngại bay tới, cúi đầu thật sâu kích động nói ra.

Một lời so với sấm sét lôi đình càng thêm vang vọng, nổ vào sâu tận trong tâm can của tất cả mọi người.

“Chủ nhân, chủ mẫu”, một trong hai vị lão tổ mạnh nhất của Cố Gia bọn hắn, lại xưng hai người trẻ tuổi này là chủ nhân và chủ mẫu. Làm sao lại có thể như thế, bọn hắn làm sao có thể chấp nhận được đây.

Trông thấy Cố Sở xuất hiện, Hoàng Thiên không khỏi nở một nụ cười, nhanh chóng thu tay chắp tại sau lưng. Nhìn lấy tên thủ hạ lớn tuổi nhất của mình, trong lòng hắn thoáng hiện lên tia tự hào, sau đó gật đầu nói ra:

- Mới có sáu năm, tu vi lại tinh tiến không ít. Ngươi những năm này dường như rất nỗ lực a?

Một lời này đối với Cố Sở thì rất bình thường, nhưng lọt vào tai người khác lại chẳng khác nào chuyện động trời. Một tên nhóc chưa tới ba mươi, đứng trước mặt siêu cấp cường giả Quy Nguyên mà nhận xét tu vi người ta tinh tiến, thật không có ngôn từ nào có thể diễn tả nổi.

- Vâng!

Không chỉ một hai lần bị chủ nhân nhìn thấu, Cố Sở đương nhiên sẽ không kinh ngạc. Gật đầu xác nhận, lão ngập ngừng đôi giây, sau đó mới tiếp lời:

- Chủ nhân, ngài đột phá.

Mặc dù vẫn như trước đây không thể nhìn thấu Hoàng Thiên, nhưng lão vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được ở hắn một sự biến hoá kinh người.

Sáu năm trước, hắn mặc dù tạo cho lão cảm giác phiêu miểu không thể nào nắm bắt, nhưng lão vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được lực lượng mênh mông như biển lớn và khí thế trầm ổn hơn

người. Thứ khiến hắn khác biệt hoàn toàn với những con người tầm thường khác.

Nhưng bây giờ, lão đã không thể cảm nhận được lực lượng phát ra từ hắn nữa, thậm chí khí thế trầm ổn vô địch cũng không còn. Cứ như hắn chỉ đơn thuần là một phàm nhân không hơn không kém, chẳng hề có chút lực lượng nào của người tu tiên. Điều này khiến cho lão không thể không nổi lên kinh sợ. Chủ nhân mới bao nhiêu tuổi chứ? Còn chưa tới ba mươi. Vậy mà hắn đã chạm tới được trạng thái mà biết bao cường giả Quy Nguyên mơ ước – phản phác quy chân, quả thực quá mức doạ người.

Hoàng Thiên mỉm cười gật đầu thay cho câu trả lời, đang định hỏi Cố Sở về việc xuất phát đi Khương Gia, phía trước bỗng hiện ra hai cái bóng người xa lạ khiến hắn nhíu mày. Bởi hắn cảm nhận được từ bọn hắn một tia uy hiếp, thực lực chỉ sợ so với Cố Sở không kém bao nhiêu. Cố Gia tự lúc nào có thêm hai tồn tại mạnh mẽ thế này?

Dường như cảm nhận được thắc mắc của Hoàng Thiên, Cố Sở vội vàng tiến lên giới thiệu. Lúc này mới khiến cho đuôi mày hắn hơi giãn ra, thậm chí khoé môi còn nhếch lên ý cười. Cười vì hắn nghe Cố Sở nói về những chuyện xảy ra với Cao Vô Cầu.

Hoàng Thiên quan sát Cao Vô Cầu và Cố Thần Hoa, hai người kia sao lại không đánh giá hắn cơ chứ. Chủ nhân của một vị chí cường giả, quả thực bọn hắn không muốn tò mò cũng không được.

- Cố Sở, đây là người mà ngươi nói?

Cuối cùng, phải tới hơn mười phút đồng hồ sau, Cao Vô Cầu mới lên tiếng, thanh âm mang theo vài tia chất vấn.

Hắn đi theo Cố Sở gần sáu năm nay, một phần là để đảm bảo cho Cao Gia, phần khác chính là muốn kiến thức vị chủ nhân thần kỳ trong miệng lão già này. Nhưng hắn làm sao có thể ngờ được

người đó chỉ là một tên tiểu tử miệng còn hơi sữa đây. Cố Sở muốn hắn đi theo tên nhóc này, có khác nào sỉ nhục hắn đâu.

- Ngươi là Cao Vô Cầu?

Cố Sở còn chưa kịp mở lời, Hoàng Thiên đã lên tiếng. Ánh mắt hắn hơi híp nhìn về phía Cao Vô Cầu, như có như không để lộ ra tia tinh quang nhàn nhạt. Mà Cố Sở khi nhìn thấy tia tinh quang này, trong lòng bỗng dưng lại có cảm giác rờn rợn, tựa như biết được Hoàng Thiên muốn làm gì.

Năm đó khi chủ nhân đọc được tư liệu về Vân Vũ, chẳng phải cũng có ánh mắt như thế này hay sao.

- Cố Sở! Ngươi cố ý chơi ta phải không? Một tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch cũng xứng làm chủ nhân của ta?

Cảm giác như bị Cố Sở chơi khăm, trong lòng Cao Vô Cầu đương nhiên khó chịu vô cùng. Hắn đến nhìn Hoàng Thiên một cái cũng không, mà hừ lạnh về phía Cố Sở.

- Một tên bại tướng mà thôi, chơi ngươi thì lại có sao?

Bị người xem thường, nụ cười trên môi Hoàng Thiên thoáng chốc chuyển lạnh. Tinh quang trong mắt hắn đã sớm ẩn đi, thay vào đó là một tia ý tứ khinh thường, ẩn ẩn một tia châm biếm. Thoạt nhìn, chẳng khác nào hắn bị Cao Vô Cầu làm cho nổi giận buông lời cười chê vậy.

- Ngươi nói cái gì?

Bị Hoàng Thiên chọc vào chỗ đau, Cao Vô Cầu giận đến bặm môi trợn mắt, thiếu chút nữa là ra tay.

- Ta nói không đúng hay sao? Ngươi đến thủ hạ của ta còn đánh không lại, vậy mà còn dám đứng trước mặt ta huênh hoang? Ngươi có tư cách sao?

Không chút nể tình, Hoàng Thiên lành lạnh nói ra.

- Ngươi…

Lời của hắn rất ngông cuồng, nhưng lại khiến cho Cao Vô Cầu không thể phản bác được chút nào. Quả thực đâu sai, đến Cố Sở còn không đánh lại, ngươi lấy tư cách gì đứng trước mặt chủ nhân lão mà kiêu ngạo đây?

- Được rồi, ta không biết Cố Sở nói với ngươi những gì. Nhưng ngươi… ta thu không nổi, đi đi thôi!

Đã vạch mặt, Hoàng Thiên mới không để ý thái độ của đối phương là gì. Một lời của hắn không những không nể tình, mà còn trực tiếp để lộ ra ý tiễn khách.

Đuổi đi một siêu cấp cường giả như Cao Vô Cầu, dù cho Cố Gia cũng khó lòng mà bày ra được khí phách ấy. Cố Thần Hoa từ đầu tới cuối im lặng, lúc này chân mày cũng phải nhếch lên, nhìn về phía Hoàng Thiên lộ nét không hài lòng.

Hắn không biết vì sao đệ đệ của mình lại tôn kính với Hoàng Thiên như vậy, nhưng cách ứng xử vừa rồi của người trẻ tuổi này để hắn rất không ủng hộ. Kiêu căng ngạo mạn, đây không phải là tính cách mà một thượng vị giả nên có.

- Được… Được! Cố Sở, đây cũng là ý của ngươi sao?

Bị Hoàng Thiên xem thường, Cao Vô Cầu thân là tuyệt thế thiên tài trong truyền thuyết, làm sao thụ nổi. Chỉ thấy hắn giận quá hoá cười, liên tiếp nói được hai tiếng, sau đó hướng về Cố Sở mà hỏi.

Chỉ là Cố Sở còn có thể nghĩ thế nào đây? Chủ nhân đã nói như thế, cho lão mười vạn lá gan cũng không dám trái lời. Chưa kể, thái độ của Cao Vô Cầu đối với Hoàng Thiên cũng khiến lão không vui chút nào.

- Ha ha… Ta hỏi hơi thừa rồi. Nếu nơi này đã không chào đón ta như thế, vậy cáo từ!

Thấy Cố Sở lặng yên không nói, Cao Vô Cầu như đã nhận được đáp án, sắc mặt phức tạp một hồi, sau đó cười lạnh quay người bay đi.

- Chủ nhân, để hắn đi như vậy sao?

Cho tới thời điểm mà bóng dáng của Cao Vô Cầu khuất hẳn, Cố Sở mới khom người cẩn thận dò hỏi. Lão không hiểu vì sao Hoàng Thiên lại tỏ ra thái độ bất thường như thế. Cao Vô Cầu này mặc dù so với đám người Lâm Dương thì không tính là gì, nhưng so tiềm lực với Kiếm Ma thì lại không kém bao nhiêu, tuyệt đối đáng giá để chủ nhân thu vào.

- Ngươi có nhớ năm đó khi ta tiến hành thu phục Kiếm Ma đã từng nói gì không?

Không trả lời câu hỏi của Cố Sở, Hoàng Thiên chỉ hỏi một câu khiến lão lặng người nửa ngày, sau đó mới chầm chậm nói ra:

- Muốn đánh bại một con hung thú? Rất đơn giản, chỉ cần mạnh hơn nó là được. Nhưng muốn thu phục một con hung thú, chỉ mạnh hơn là chưa đủ.

Hoàng Thiên đợi Cố Sở nói xong, mới nhếch môi cười nhẹ:

- Hắn mang trong mình lòng kiêu hãnh bất khuất của một tuyệt thế thiên tài. Hôm nay ta đạp đổ nó, hắn sẽ sớm quay lại thôi

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 265: Gia Đình Của Ta… Chính Là Nàng

Cố Sở lặng người không nói nên lời.

Suy nghĩ và hành động của Hoàng Thiên từ lâu đã không phải là một thứ mà lão có thể nắm bắt. Hắn, mỗi một lần đều đưa lão từ bất ngờ ngày đến những bất ngờ khác, đều khiến lão không thể nào mà không thán phục.

Thậm chí, lão còn thấy bản thân thật may mắn khi năm đó gặp được chủ nhân chỉ là ngẫu nhiên, mà không phải bị hắn tính toán từ trước. Nếu không, chính lão cũng không thể đoán được bản thân sẽ bị hắn bố cục thê thảm đến mức nào nữa.

- Mà khoan! Thuận Thiên Kiếm… Bất Chu Sơn… thông tin Thượng Cổ… hình như…

Chẳng hiểu sao khi nghĩ đến đoạn này, lông tơ của Cố Sở bỗng nhiên dựng đứng hết cả lên.

Chuyện năm đó mặc dù bề ngoài giống như đều là ngẫu nhiên xảy ra, nhưng mà ngẫm lại lại thấy có quá nhiều điều trùng hợp. Dường như, việc lão nhận Hoàng Thiên làm chủ cũng không phải là ngẫu nhiên như lão nghĩ.

- Được rồi, ngươi chuẩn bị một chút, ba ngày nữa chúng ta tới Khương Gia.

Khi mà Cố Sở đang suy tư sâu, Hoàng Thiên bỗng nhiên tiến tới vỗ vai lão mà nói.

Một hành động tưởng chừng như rất bình thường, vậy mà lại khiến cho vị chí cường giả trong mắt thế nhân này run lên như vừa gặp quỷ, a ô gật đầu.

Thiên Phương đã sớm tiến lại gần Hoàng Thiên, ánh mắt lấp lánh nhìn lấy hắn không rời. Nếu như có kẻ nào tinh ý, hoàn toàn có thể nhìn ra được trên môi nàng đang lộ ra một tia cười thoả mãn.

- Từng ấy năm, không nghĩ nó vậy mà thật sự trở thành con người. Năm đó Thiên nói nó sớm hay muộn cũng sẽ trở thành thủ hạ đắc lực của mình, hoá ra là ý tứ này. Vòng Càn Khôn, ngươi thật đáng thương, trốn vào luân hồi rồi nhưng vẫn không thể nào thoát nổi bàn tay của hắn.

Như vì một người nào đó sắp tai hoạ mà mặc niệm trong lòng, nhưng ý cười trên môi Thiên Phương chẳng hiểu sao lại càng ngày càng rạng rỡ. Cứ như đối phương năm xưa từng đắc tội nàng, bây giờ tai vạ nên nàng mới vui mừng như thế vậy.

…

Hoàng Thiên tới Cố Gia, mặc dù làm loạn nơi cửa lớn, nhưng cũng không khiến gia tộc này biến hoá bao nhiêu. Một phần là vì hắn không muốn bản thân bị vạn chúng chú mục nên để Cố Sở ra lệnh giữ kín. Một phần khác là chuyện này dù có lộ ra ngoài thì cũng được mấy người tin là thật, chuyện cười mà thôi.

Chuyến đi Khương Gia không có quá nhiều thứ để chuẩn bị, tối hôm đó Cố Sở vẫn cùng người trong gia tộc tổ chức giao thừa và đón năm mới như bình thường, ăn uống linh đình, ca múa cả đêm.

Trái ngược hẳn với không khí rộn ràng đó, nơi lầu các Hoàng Thiên nghỉ ngơi lại an tĩnh đến lạ thường. Hắn đứng đó nơi cửa sổ lầu cao, phóng tầm mắt của mình đi khắp phủ đệ Cố Gia.

Lẳng lặng ngắm nhìn mấy chục ngàn con người sung túc bên người thân, từng người từng người tươi cười rạng rỡ, cùng nhau đón lấy một năm mới an vui và không bận lòng suy nghĩ, hắn bất giác siết chặt lấy tay Thiên Phương, cúi gục đầu.

Hắn không khóc, nhưng hắn buồn lòng, hắn bi thương. Đó là một cỗ cảm giác mà không bút mực, không ngôn từ nào có thể miêu tả thành lời. Nó là thèm khát, nó là nhớ nhung, là da diết miên man trong ký ức. Từng chút từng chút, chúng lớn dần rồi chiếm ngự trong thâm tâm nơi hắn. Để hắn bỗng nhiên cảm thấy mình cô độc đến điêu tàn.

Chưa bao giờ, hắn thèm khát được ở bên gia đình như lúc này.

Hắn nhớ về ngày xưa, nhớ về một người cha từng nói với con mình, rằng sẽ có một ngày nó phải một mình đối mặt với cuộc đời mà không có gia đình ở bên, sẽ có một ngày nó cảm thấy bản thân lẻ loi đến tột cùng. Ông hỏi nó rằng nó có sợ, nó ngây ngô mà đáp rằng… không.

Bây giờ nó mới ngẫm ra, nó sai rồi. Nó đã sợ, sợ đến mức điên cuồng vùng vẫy, nó đã cố gắng kiếm tìm nhưng không thấy, gia đình của nó… giờ ở đâu?

- Thiên!

Như cảm nhận được nỗi lòng của Hoàng Thiên, cánh tay Thiên Phương chợt dừng ở lưng chừng. Lẳng lặng nhìn lấy khuôn mặt bi thương ấy, nàng không biết làm sao để mở lời. Nàng hiểu hắn, hiểu cả cảm giác mà hắn đang trải qua, hiểu tất cả những gì mà hắn đang gánh chịu.

Nhưng lại không thể giúp hắn xoa dịu đi nỗi đau ấy.

Vùi đầu vào lồng ngực to lớn, nàng ôm hắn chặt hơn, siết hắn mạnh hơn, như sợ rằng khi nàng buông tay hắn sẽ biến mất đi

khỏi cuộc đời nàng vậy.

Rồi như có một phép màu nào đó, thanh âm của nàng dần kéo hắn ra khỏi mớ cảm xúc miên man. Cánh tay thô ráp có chút ngây ngô ôm lấy thân thể thiếu nữ, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng đặt lên tóc nàng một nụ hôn, rồi tự mình thì thào trong tâm trí:

- Gia đình của ta… chính là nàng.

Đứa trẻ, đã tìm thấy gia đình.…

Ba ngày sau, trời tờ mờ sáng.

Cố Sở sau một phen tất bật chuẩn bị đã xuất hiện tại cửa phòng của Hoàng Thiên, lẳng lặng chờ đợi chủ nhân của mình tỉnh giấc để cùng lên đường đi tới Khương Gia.

Chẳng để lão phải chờ quá lâu, chưa tới mười phút trôi qua, Hoàng Thiên đã nắm tay Thiên Phương mà bước tới. Sau biến hoá của đêm giao thừa, quan hệ giữa hai người đã tiến thêm một bước thật dài, thân thiết vô cùng.

Hai người theo Cố Sở đi tới vị trí thiết lập truyền tống trận, đã thấy nơi đây tập trung một nhóm người. Lần này xuất hành lấy bề ngoài là đến Khương Gia chúc tết, cho nên ngoài Hoàng Thiên, Thiên Phương và Cố Sở ra thì còn mấy người trẻ tuổi ưu tú nữa, trong đó có Cố Anh và Cố Lệ Yên.

Hoàng Thiên nhìn một chút mấy người sẽ cùng mình đồng hành, thoáng dừng tại Cố Lệ Yên một hồi rồi mới rời mắt đi, không nói lời nào. Đám người này phân nửa đều nằm trong mấy chục tên trẻ tuổi hôm trước, tính cách để hắn có chút không ưa.

Mục tiêu lần này đến Khương Gia là muốn mượn nhờ Phượng Hoàng Niết Bàn hoả để phục sinh Hàn Lâm. Nếu như để bọn chúng gây chuyện làm ảnh hưởng đến đại sự, hắn chắc chắn sẽ không nể tình.

Người tới đã đông đủ, Cố Sở nhanh chóng dẫn mọi người vào trung tâm của truyền tống trận, sau đó đánh ra pháp quyết khởi động trận pháp. Siêu cấp truyền tống trận này gần đây mới được ba nhà Cố - Khương – Cao hợp tác xây dựng, có thể trực tiếp truyền tống tới lãnh địa của nhau.

Dưới sự thúc dục của Cố Sở, ba mươi sáu cây thạch trụ nhất tề vận chuyển, toát ra trận trận thần văn, khí thế không gian ngập tràn khắp chốn.

Năng lượng bắt đầu theo dịch chuyển của trận pháp mà bóp vỡ không gian, từng làn hơi sương mờ mờ bắt đầu bao phủ lên toàn bộ mọi người, thoắt cái đem bọn họ chuyển di khỏi không gian nơi này.

Là một trong năm toà đại lục của Nguyên Giới, sự rộng lớn của Tuyết Vũ so với Thiên Nguyên cũng không kém bao nhiêu. Đối với một phàm nhân mà nói, có thể xưng là rộng lớn đến vô biên vô hạn.

Khương Gia là siêu cấp cự đầu của Tuyết Vũ, toạ lạc tại vùng đất Cửu Chân[1] của Giao Châu. Nghe nói danh tự Cửu Chân này là do tiên hiền của Khương Gia năm xưa khai phá ra vùng đất này mà đặt cho. Chân trong quy chân, tượng chưng cho gốc, Cửu trong dương chi biến dã, tượng trưng cho trời.

Đây quả thực là một vùng đất địa linh nhân kiệt, đã từng dưỡng ra không ít thiên tài tuyệt thế. Mỗi một đời đều có người đi tới đỉnh cao, xưng bá suốt trong từng ấy năm của tiến trình lịch sử. Về sau thế nhân thậm chí còn đồn thổi rằng, chính vì toạ tại vùng đất này mà Khương Gia mới vĩnh thế không suy, trường tồn cùng lịch sử.

Có lợi ích là sẽ có tranh đấu, từ xưa tới nay đương nhiên có không ít thế lực muốn chiếm lấy nơi này. Nhưng đáng tiếc rằng Khương Gia quá mạnh, mọi cuộc tiến công đều không có kết quả,

thậm chí dẫn đến hoạ diệt môn. Cũng vì vậy mà từ đó đến nay, không còn một thế lực nào nổi lên tâm tư đó nữa.

- Ong… ong!

Bên trong khu vực truyền tống trận của Khương Gia, cảnh vệ sâm nghiêm. Khói trắng nhè nhẹ vờn quanh, mười mấy cái bóng người từ hư vô chầm chậm xuất hiện giữa tràng. Bọn họ vừa tới, liền đưa mắt quan sát cảnh vật xung quanh, ánh mắt đều như nhau lộ ra sự tán thán.

Không hổ là siêu cấp thế lực xuyên suốt mấy trăm vạn năm lịch sử, khí thế thật kinh người. Không chỉ có thiên địa linh khí nồng đậm, mà cảnh tượng xung quanh thực để người rung động, chẳng khác nào động phủ tiên gia.

Sơn hà hùng tráng, cổ thụ ngút trời. Liên tiếp những toà công trình kiến trúc đồ sộ treo leo nơi vách núi, cổ điện ngọc quỳnh trôi nổi trong mây. Từng đoàn lại từng đoàn chiến thuyền du đãng, thể hiện ra sự phồn hoa mà hùng vĩ vượt quá lẽ thường.

Nhất là tại khu vực trung tâm có một ngọn thần sơn to lớn, phun ra huyết quang ngút trời. Huyết quang này đậm đặc tới mức chỉ vừa nhìn vào nó, liền khiến cho người ta có cảm giác nóng rực trong người, khí huyết cũng vì vậy mà sôi trào theo.

Hoàng Thiên một mực nhìn vào ngọn thần sơn, đúng hơn là nhìn vào dị tượng huyết quang đó, trong lòng kích động vô cùng. Bởi hắn nhận ra được dị tượng đó, chính là dị tượng bên ngoài của Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả.

- Không ngờ lại là tiền bối đích thân tới, Khương Bá tiếp đón chậm trễ, xin tiền bối đừng trách.

Mấy người Hoàng Thiên vừa bước chân ra khỏi khu vực truyền tống, phía trước đã vang lên tiếng chào nồng nhiệt. Chỉ

thấy nơi cửa ra, một nhóm năm sáu người đã đứng chờ từ lâu. Người lên tiếng chính là lão đầu đã cho Hoàng Thiên và Cố Sở đi nhờ chiến thuyền hồi sáu năm trước – Khương Bá.

Chuyện Hoàng Thiên muốn mượn nhờ Phượng Hoàng Niết Bàn hoả, lão đã sớm bẩm báo với cao tầng Khương Gia. Mặc dù không biết các vị lão tổ quyết định như thế nào, nhưng lão vẫn phải tiếp đãi nhóm người này thật cẩn thận. Dù sao, Cố Sở cũng không phải là người tầm thường, mà là một vị chí cường giả Quy Nguyên, cùng với Nhất tổ của bọn lão ngang hàng đồng phận.

Quan trọng nhất là, trong tất cả mọi người của Khương Gia, chỉ duy nhất có mình lão là biết được người muốn mượn lửa có thân phận đáng sợ nhường nào.

Hắn không phải là con cháu hay hậu bối của Cố Sở, mà là chủ nhân của lão - Hoàng Thiên.

Và hắn có một người vợ mà Cố Sở chỉ nghe tên là đã tái mét mặt mày, kinh hồn táng đảm – Thiên Phương.

[1] Cửu Chân: (chữ Hán: 玖甄) là một địa danh cổ của Việt Nam. Qua các thời kỳ mà có tên gọi và phân chia vị trí khác nhau. Ở đây ý nói tới Bộ Cửu Chân, là một trong mười lăm bộ của Văn Lang, bao gồm địa phận tỉnh Thanh Hóa và một phần tỉnh Ninh Bình ngày nay.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 266: Khương Hồng

Có Khương Bá tiếp đãi, đoàn người Hoàng Thiên nhanh chóng hướng về phía đại điện Khương Gia. Hôm nay mới chỉ là ngày mồng ba, khách khứa tới chúc tết vẫn còn nườm nượp, tiếng cười nói chúc mừng huyên náo khắp dọc đường.

Là một trong những kiến trúc quan trọng nhất của Khương Gia, đại điện được đặc cách đặt trên lưng chừng ngọn chủ sơn, chìm nổi trong muôn vàn khí lưu huyết sắc. Sự hùng vĩ, sự đồ sộ kết hợp với khí tức thần thánh trang nghiêm khiến cho nó như có như không toát ra cỗ khí phái phi thường, đứng trên thiên hạ.

Thời điểm mà nhóm người Hoàng Thiên tiến tới, bên trong điện đã có rất nhiều người, có nam có nữ, mỗi một cái đều toát ra phong thái hơn người. Bọn họ đa phần đều là những khách nhân bên ngoài tới Khương Gia chúc tết, thân phận không có cái nào là tầm thường. Đương nhiên cũng có một số là người của Khương Gia, được cử tới để tiếp đãi khách nhân, Khương Bá là một ví dụ.

Hoàng Thiên nhìn thoáng qua đại điện rộng lớn, lông mày thoáng nhăn. Số lượng khách nhân đông như vậy, bữa tiệc này dù nhanh cũng phải kéo dài hết ngày, mà hắn thì lại không muốn chậm trễ thêm một giây phút nào nữa.

Nhưng mà muốn là một chuyện, có thực hiện được hay không lại là chuyện khác. Lần này tới tuy rằng ngoài miệng nói là trao đổi công bằng, nhưng thực chất bên trong hắn vẫn có vài phần yếu thế. Dẫu sao, hắn đối với Phượng Hoàng Niết Bàn hoả là bắt buộc phải có, mà Khương Gia có cần huyết mạch thuần huyết hay

không thì còn phải phụ thuộc vào đám cao tầng quyết định thế nào.

Vừa tiến nhập đại điện, Cố Sở liền được Khương Bá thông báo cho điều gì đó, nhanh chóng xin phép Hoàng Thiên rời đi. Nghe Cố Sở nói lý do, hắn không chút do dự mà gật đầu. Có lẽ, hắn cũng không muốn bản thân phải đợi tại nơi này cho đến hết ngày.

- Cố Anh, huynh tới rồi?

Khi mà bóng dáng Cố Sở vừa khuất, bên hông Hoàng Thiên bỗng vang lên tiếng chào.

Quay đầu nhìn lại liền thấy đi tới một nhóm người, dẫn đầu là một cô gái khoảng chừng hai lăm. Nàng này tướng mạo tuyệt trần, tỷ người có một. Tại bên trong đại điện mỹ nữ như mây này, đều có thể xếp vào hàng tuyệt đỉnh giai nhân.

Trên thân nàng vận một bộ sa y đỏ rực, tuy rằng không như những bộ trang phục khác lấp lánh thần quang, nhưng chất liệu lại khiến cho người không thể không ca thán. Bởi nó được dệt thành từ tơ kim tằm vạn năm, là một kiện cửu cấp thánh y hiếm có.

- Hoá ra là Khương Hồng tiểu thư, đã lâu không gặp.

Cố Anh nhìn thấy người tới là Khương Hồng thì sắc mặt thoáng biến, ngây ra mất vài giây rồi mới vội vàng đáp, lời nói mang theo vài phần lúng túng.

Khương Hồng, trước khi Khương Tiểu Lan xuất hiện thì nàng chính là đệ nhất thiên tài của Khương Gia, so với Cố Anh cũng một chín một mười, không hề thua kém. Thậm chí nếu hai người đối chiến, Khương Hồng càng có phần thắng hơn, đơn giản vì nàng còn có thiên phú huyết mạch phía sau, còn Cố Anh thì không.

Còn nhớ năm đó khi mà Cố Sở còn chưa mất tích, hai nhà Khương – Cố liên minh, vẫn thường cho lớp trẻ giao lưu cọ sát lẫn

nhau. Trận chiến Cố Anh và Khương Hồng đã từng khiến cho toàn bộ đại lục dậy sóng, cùng nhau trở thành cặp sao sáng rực rỡ trên bầu trời danh vọng.

Hơn mười năm sau, hai người một lần nữa gặp lại nhau.

- Cố Anh? Là Cố Gia đệ nhất thiên tài Cố Anh sao? Rất hân hạnh được gặp ngươi.

Đang lúc mà Khương Hồng muốn nói gì đó, phía sau nàng bỗng vang lên tiếng cười nhẹ. Một tên thanh niên cùng tầm tuổi mấy người phong độ tiến lên, vươn tay tới một cách tràn đầy thân thiện.

Hắn mặc một thân áo bố, tướng mạo mặc dù không anh tuấn, nhưng lại tản mát ra một cỗ quý khí hơn người. Bên người không chỉ đơn giản là một hai kiện trang sức, mà còn có không ít pháp bảo sa sỉ. Nhất là bộ giáp phục bên ngoài, vậy mà lại là một bộ Long Lân Giáp, được chế tác từ lá của Kim Tiền thảo năm ngàn năm tuổi.

Tuy rằng mới chỉ đạt tới một nửa của vạn năm, không thể nào mà đối kháng Vấn Đỉnh, nhưng để chống lại Hồng Trần có lẽ đã dư sài.

Chỉ nhiêu đó thôi cũng có thể thấy được kẻ này thân phận to lớn cỡ nào. Có lẽ, so với Cố Anh hay Khương Hồng cũng không thua kém bao nhiêu.

- Chính là ta, không biết ngươi là?

Cố Anh đánh giá qua tên thanh niên, ánh mắt mang theo tia hồ nghi, nhưng khi trông thấy kiện Long Lân Giáp trên người hắn thì toát lên quang mang kinh ngạc. Kẻ này, không tầm thường.

- Ha! Quên tự giới thiệu, ta là Đặng Đạt Đa, đến từ Nạp Lan đại lục.

Thấy Cố Anh tỏ thái độ ngờ ngợ không có ý bắt tay, tên thanh niên đành phải thu tay về, tự mình giới thiệu.

- Đặng Đạt Đa, là cháu nội của Đặng Dung tiền bối Đặng Đạt Đa?

Cố Anh khi nghe thấy cái tên Đặng Đạt Đa thì thoáng hiện lên nét giật mình, không kiềm được hỏi lại.

Hắn từ khi sinh ra tới nay đã không chỉ một lần nghe tới danh tự của bảy vị chí cường Quy Nguyên, Thiên Nguyên có ba, tứ đại lục có bốn. Đặng Dung, chính là vị chí cường giả của Nạp Lan đại lục.

Mà Đặng Đạt Đa, lại là một trong ba người cháu của ông ta, cũng là một siêu cấp thiên tài có tiếng.

- Đúng vậy. Gia gia lần này có công chuyện ngang qua Tuyết Vũ nên mang theo ta, muốn nhân tiện cùng Khương Gia bàn chút chuyện hôn sự.

Đặng Đạt Đa nhìn thoáng qua Cố Anh, rất có ý vị nói ra.

Cố Anh sau khoảnh khắc thất thố đã bình tĩnh trở lại, thậm chí còn như có như không toát ra một cỗ tự tin vô cùng. Cháu nội của chí cường giả? Thì đã sao. Ông nội cùng ông chú của hắn, cũng là chí cường giả.

- Hôn sự?

Chỉ là khi nghe thấy đối phương nhắc tới hai từ hôn sự, trong lòng hắn bỗng nhiên như có gì đó thắt lại, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía Khương Hồng.

- Được rồi, được rồi. Đứng mãi như vậy không mỏi chân sao, để ta dẫn các ngươi vào bàn.Đón lấy ánh mắt của Cố Anh, Khương Hồng như có né tránh, vội vàng đổi chủ đề. Kéo lấy Cố Anh đang

còn ngây ngô nhìn mình, khoé môi nàng khẽ mấp máy như đang nói gì với hắn, cuối cùng chợt véo mạnh một cái khiến hắn đau đến há mồm.

- Được, được… về bàn!

Đau là thật, nhưng không hiểu sao Cố Anh lại cười đến tít mắt, lật đật đi theo Khương Hồng. Có lẽ, nàng vừa rồi đã nói gì đó khiến hắn hiểu ra.

Mà Đặng Đạt Đa khi trông thấy hai người thân mật với nhau, sắc mặt trầm hẳn xuống, tròng mắt đã hằn lên tia bất thiện.

- Không định giới thiệu một chút ư?

Giây phút ngượng ngùng qua đi, Khương Hồng mới có cơ hội quan sát những người xung quanh. Khi nhìn thấy Thiên Phương thì trong lòng không hiểu sao lại xuất hiện một cảm giác bị uy hiếp.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng phải cảm thấy tự ti về sắc đẹp của mình. Tự ti không phải vì nàng không xinh đẹp, mà là vì đối phương mỹ lệ đến không thể nào dùng bút mực để hình dung. Từ ngoại hình đến khí chất, tất cả hội tụ lại khiến cho đối phương toát ra một cỗ siêu phàm thoát tục, thần thánh kinh người.

Cố Gia, tự khi nào xuất hiện một đoá hoa tuyệt thế như vậy?

- À! Bọn họ là người quen của Ngũ tổ. Vị này là Hoàng Thiên, còn cô ấy là Thiên Phương.

Đã chuẩn bị tốt đáp án, Cố Anh rất tự tin trả lời Khương Hồng. Nhìn thấy tia lửa ghen thấp thoáng đâu đó, hắn không thể không hô to oan uổng.

Thiên Phương là ai chứ, là chủ mẫu của Ngũ tổ bọn hắn đấy. Đừng nói đến việc đánh chủ ý tới nàng, chỉ cần hắn có một chút tư tưởng bậy bạ thôi là cũng đủ để thăng thiên trăm ngàn lần rồi.

Chỉ là câu trả lời của hắn không những không làm dịu đi Khương Hồng, ngược lại còn khiến nàng thêm nghi ngờ. Ngũ tổ Cố Gia đường đường là một chí cường giả Quy Nguyên, đã sống qua không biết bao năm tháng, há lại hạ mình quen với hai người trẻ chưa quá ba mươi hay sao.

- Xin chào các ngươi, ta là Khương Hồng.

Nghi ngờ, nhưng lại không có chứng cứ để chứng minh, nàng chỉ có thể lườm lườm Cố Anh mấy lần, cuối cùng vẫn là khách khí chào hỏi hai người Hoàng Thiên.

- Chào.

Hoàng Thiên lúc này tâm trí đều đang đặt tại cuộc trao đổi sắp tới, làm gì có thời gian để ý đám người này. Thấy Khương Hồng chào hỏi mình, hắn mới gật nhẹ đầu chào lại, giọng điệu cực kỳ lãnh đạm.

Sự không thân thiện của Hoàng Thiên khiến cho bầu không khí nhất thời lâm vào lúng túng. Ai có thể ngờ được một tên tiểu tử không biết từ đâu chui ra lại có thể cao ngạo đến thế, thậm chí còn không cho Khương Hồng mặt mũi.

Cố Anh sợ mọi chuyện xấu đi, vội vàng ho khan mấy lần, sau đó cười cười nói ra:

- Khương Hồng tiểu thư, lần này chúng ta đại diện Cố Gia đến chúc tết, đây là quà mừng các vị lão tổ chuẩn bị, chúc Khương Gia một năm mới an khang thịnh vượng, vĩnh tồn trường thế.

Khương Hồng lúc này ánh mắt mới rời đi Hoàng Thiên, nhận hộp ngọc từ tay Cố Anh, nàng khách khí:

- Các vị lão tổ có lòng, Khương Hồng thay mặt Khương Gia cảm tạ. Nào nào, mời ngồi.

Có Cố Anh chuyển chủ đề, bầu không khí rốt cục hoà hoãn trở lại. Khương Hồng kéo ra vài chiếc ghế ngọc, đưa tay mời mọi người nhập bàn.

- Cố Anh huynh nói như vậy, chẳng lẽ bọn họ không phải thành viên của Cố Gia?

Đúng lúc mà Hoàng Thiên đang chuẩn bị ngồi xuống, Đặng Đạt Đa bỗng nhiên lên tiếng. Một lời này để cho Cố Anh không hiểu, nhưng lại có dự cảm chẳng lành, hắn gật đầu:

- Có thể xem là vậy, có chuyện gì sao?

Được Cố Anh khẳng định lần nữa, khoé môi Đặng Đạt Đa giương lên nét đắc ý, gật gù nói tiếp:

- Đương nhiên có chuyện rồi, bởi vì hình như bọn họ còn chưa tặng lễ.

Một lời này ngữ khí mặc dù không có cố ý cay nghiệt, nhưng ý tứ trong đó lại quá rõ. Hắn đang muốn đẩy hai người Hoàng Thiên vào thế bí.

- Đạt Đa công tử lời ấy là có ý gì? Khi nãy Cố Anh chẳng phải đã đưa lễ cho ta rồi sao?

Biết rõ Đặng Đạt Đa là muốn làm khó Cố Anh mới đánh chủ ý lên hai người Hoàng Thiên, sắc mặt của Khương Hồng trở nên lạnh xuống, nhàn nhạt hỏi.

- Đó là quà mừng của Cố Gia, mà bọn họ… đâu có phải là người của Cố Gia.

Không để ý đến Khương Hồng, Đặng Đạt Đa vẫn nhìn lấy Cố Anh, nhẹ cười:

- Hôm nay chúng ta là tới chúc tết Khương Gia, mặc dù nói

lòng thành mới quan trọng, nhưng lễ vật cũng không thể không đưa. Dẫu sao từ xưa tới nay, quà mừng đầu năm tượng trưng cho những điều may mắn, cầu mong sự bình yên và hạnh phúc cho người nhận. Nếu tới chúc tết mà không có quà mừng, chẳng phải không có lòng hay sao.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 267: Nổi Lên Xung Đột

Lời của Đặng Đạt Đa dù rất khó nghe, nhưng cũng không phải là sai. Mặc dù từ trước tới nay không có quy định nào đi chúc tết là phải tặng lễ, nhưng mà việc này từ xưa đã là truyền thống của nhân gian. Thậm chí một số nơi còn xem việc chúc tết không tặng lễ là có ý xem thường gia chủ.

Âm thanh của Đặng Đạt Đa vốn không lớn, nhưng không hiểu sao lại có thể truyền đi khắp đại điện. Nhất thời, toàn bộ ánh mắt đều nhìn tập trung về phía nhóm người bọn họ.

- Ai vậy, đi chúc tết mà không có quà mừng sao?

- Ha ha, không có quà mừng cũng dám tới. Da mặt cũng thật dày.

Thanh âm xì xào bắt đầu vang lên khắp phía, kẻ chỉ người trỏ, trào phúng vô cùng.

Cố Anh nhìn thấy tình hình không ổn, vừa giận vừa sợ nhìn xem thái độ của Hoàng Thiên. Không sợ sao được, khi mà tên đần kia lại dám đánh chủ ý đến hai người này. Nếu để cho bọn họ thực sự nổi giận, chỉ e sẽ xảy ra đại sự.

- Hai vị thấy thế nào? Chẳng lẽ chỉ một chút lễ mừng cũng không dám bỏ hay sao?

Trông thấy Hoàng Thiên vẫn điềm nhiên ngồi ăn uống, nét cười trên môi Đặng Đạt Đa càng thêm nồng đậm, tiếp tục ép hỏi.

- Đặng…

Cố Anh đang định mở lời, cánh tay Hoàng Thiên đã vung lên khiến hắn không thể không ngưng, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Thiên như đang cầu khẩn hắn đừng làm điều gì quá mức.

Chỉ một hành động này liền khiến cho rất nhiều người nghẹn họng, thần sắc không thể tin được mà nhìn. Bởi bọn họ lại có cảm giác, Cố Anh rất e sợ người thanh niên này. Hay nói cách khác, trong nhóm bọn họ Hoàng Thiên mới là người có địa vị cao nhất.

Thanh niên này rốt cục là ai?

- Một con chó sủa bậy mà thôi, không giết được thì hãy bơ nó đi.

Hoàng Thiên cầm lấy một trái Huyết Long Nhãn ném vào miệng, ngoảnh đầu nói với Cố Anh.

Lời nói vừa ra, liền khiến cho toàn trường như bùng nổ. Kẻ này, lại dám chửi Đặng Đạt Đa là một con chó sủa bậy, quả muốn lật trời.

- Ngươi… ngươi nói ai là chó… muốn chết.

Chẳng khác nào bị người tát thẳng vào mặt, Đặng Đạt Đa giận đến vặn vẹo cơ mặt, trừng mắt quát lên. Hắn thật không nghĩ tên này vậy mà to gan đến thế, dám ở trước mặt mọi người chửi mắng mình.

Một cái vỗ tay đem bàn tiệc suýt nổ tung thành mấy mảnh, hắn lăng không bay qua, rất trực tiếp ra tay với Hoàng Thiên.

Chỉ thấy Long Lân giáp trên thân hắn sáng rực hào quang, toát ra trận trận phù văn rực rỡ. Nơi bàn tay nhanh chóng được bọc bởi lớp lớp ma trảo, sắc bén tột cùng.

Không cần phải nói, tốc độ của hắn rất nhanh, trong cùng lứa tuyệt đối được xếp vào hạng đầu. Khoảng cách năm mét tốn không đến một phần hai mươi giây đã tiếp cận Hoàng Thiên. Hai cái ma trảo sắc lẹm ác độc chém vào cổ đối thủ.

- Vút!

Gần như trong tích tắc, thời điểm mà móng vuốt của hắn sắp chạm được tới cổ Hoàng Thiên thì bên hông bỗng nhiên truyền tới một cỗ áp lực kinh người. Cỗ áp lực này cường đại vô biên, tuyệt đối không thua kém một chiêu toàn lực của hắn chút nào.

- Phanh!

Không đủ can đảm để lưỡng bại câu thương, hắn không thể không cắn răng đảo chiều công kích, cùng với cỗ áp lực kia va chạm vang lên tiếng nổ doạ người. Liên tục văng ra mười mấy bước mới dừng lại được, ánh mắt hắn như nổ ra tia lửa nhìn về phía người vừa ra tay ngăn mình.

- Cố Anh, ngươi muốn đối nghịch với ta?

Đúng là Cố Anh đã ngăn cản hắn.

Một chiêu giao thủ vừa rồi, hắn biết được vị đệ nhất thiên tài Cố Gia này với mình chính là một chín một mười. Nếu đối phương quả thực muốn bảo hộ Hoàng Thiên, chỉ sợ hôm nay hắn khó lòng làm gì được.

Mà với tính cách của hắn, làm sao có thể tha cho Hoàng Thiên dễ dàng như thế.

Cố Anh từ chối cho ý kiến, ánh mắt chưa hề rời khỏi Đặng Đạt Đa. Khí thế của hắn bắt đầu leo lên, càng ngày càng khủng bố. Thân phận của Hoàng Thiên là khủng khiếp bực nào, há lại có thể để cho một tên nhóc con khinh nhục.

- Được… được…

Thấy Cố Anh không có ý định lùi bước, Đặng Đạt Đa lửa giận càng thêm thịnh, liên tiếp nói được hai lần. Khí thế cũng bắt đầu được hắn đẩy lên, hạo hạo đãng đãng như sóng lớn, cách không đối chiến cùng với Cố Anh.

- Đủ rồi, các ngươi tới để chúc tết hay là tới để đánh nhau vậy?

Đúng lúc mà bọn họ sắp bùng nổ đại chiến, Khương Hồng đã quát lên, thần sắc lạnh xuống cực điểm. Đồng thời với lời nói, quanh thân nàng bỗng nhiên bốc lên hào quang màu lửa, tôn lên ở nàng một cỗ khí thế vượt xa người thường.

Thần diễm hừng hực, nương theo bàn tay trắng noãn của nàng lan về phía khí thế của hai người Cố Anh và Đặng Đạt Đa đang giao chiến, chớp mắt phá vỡ thế cân bằng mà lan thành vụ nổ, đẩy lui cả ba người ra bên ngoài.

Chỉ nghe đùng một tiếng như sấm rền, chiếc bàn ngọc cứng rắn đều bị đánh cho nổ tung thành trăm ngàn mảnh. Thậm chí sàn nhà cũng không thoát khỏi kiếp số, bạo ra liên tiếp vết nứt dài, chẳng khác nào chịu phải địa động dư chấn.

- Thật mạnh mẽ.

Rất nhiều người trong nội tâm kinh hô, đại chấn nhìn về phía Khương Hồng. Mặc dù trước đây bọn họ nghe nói nàng có thể sánh ngang với Cố Anh, nhưng hôm nay trực tiếp nhìn, vẫn khó lòng mà dằn lại hoảng sợ. Vị thiên tài Khương Gia này, so với lời đồn càng thêm mạnh mẽ.

- Khương Hồng, không phải ta cố ý gây chuyện, mà là bọn hắn quá mức càn rỡ.

Bị khí thể của Khương Hồng đẩy lui, sắc mặt của Đặng Đạt Đa

càng thêm âm trầm, chỉ tay về phía Hoàng Thiên mà nói.

- Càn rỡ? Ha ha, Đặng Đạt Đa, ngươi quá tự đề cao bản thân thì phải.

Cố Anh phảng phất nghe được chuyện tiếu lâm, phá lên cười.

Âm thanh của hắn còn chưa dứt, khí thế quanh thân lại một lần nữa leo trở về, mạnh mẽ không gì sánh nổi. Hắn cách không vỗ ra một chưởng, vậy mà kéo lên cương phong cuồng bạo, xuyên qua khoảng cách mấy chục mét muốn kích thẳng lên người Đặng Đạt Đa.

- Oành!

Ngoài dự liệu là Khương Hồng lúc này bỗng vọt lên ngăn cản, bàn tay ngọc lấp loé ngọn lửa vô hình, thiêu rực lên cương phong, trực diện hoá giải cường kích của Cố Anh.

- Cố Anh, ngươi không coi lời của ta ra gì sao?

Không cần phải nói, hành động này của Cố Anh khiến nàng thật sự nổi giận, ngữ khí tràn đầy lạnh lẽo.

Quả thực nàng không thể nào ngờ được chính bản thân mình đứng ra đứng ra ngăn cản, Cố Anh vẫn không chút để ý muốn tiếp tục gây sự. Điều này có khác gì không cho nàng và Khương Gia mặt mũi. Cố Anh mà nàng biết trước đây làm sao lại không biết đạo lý như vậy, hắn thay đổi sao?

- Ca ca.

Trông thấy Khương Hồng nổi giận, đám người Cố Gia cũng cảm thấy nếu còn tiếp tục sẽ khó vãn hồi. Cố Lệ Yên vẫn là người đầu tiên lên tiếng, kéo lại tay của Cố Anh.

Cố Anh không nói một lời, ánh mắt nhanh chóng chuyển rời về

phía Hoàng Thiên, như là đang hỏi ý kiến của hắn vậy. Điều này khiến cho Khương Hồng không thể không nhìn lại Hoàng Thiên một lần nữa, ánh mắt tràn đầy sự ngưng trọng.

Người này rốt cục là ai? Vậy mà có thể khiến Cố Anh đối đầu với nàng, thậm chí không tiếc đắc tội Khương Gia chỉ vì muốn bảo hộ hắn.

- Không cần để ý tới hắn nữa, đến lúc làm chính sự rồi…

Khiến cho tất cả mọi người ngạc nhiên là Hoàng Thiên lúc này lại có ý để Cố Anh thu tay. Chỉ nghe hắn lưu lại một câu không đầu không cuối, sau đó nắm tay Thiên Phương mà ly khai nơi này.

- Mẹ kiếp, đứng lại đó cho ta.

Chỉ là hắn muốn bỏ qua, nhưng đối phương thì không. Đặng Đạt Đa thấy hắn muốn bỏ chạy, thân hình thoắt cái bay ra chắn lại, khí thế hung hăng ngợp trời.

Hắn từ khi sinh ra tới giờ còn chưa bao giờ bị người xem thường như thế, Cố Anh là siêu cấp thiên tài thì cũng thôi đi, đằng này một cái tên vô danh tiểu tốt cũng dám mắng hắn, còn muốn rời đi? Mơ tưởng.

- Cút!

Hoàng Thiên cước bộ khẽ dừng, liếc qua đối phương một cái, lạnh lùng mà quát. Tên này đã thành công chọc giận hắn rồi.

- Muốn rời khỏi, quỳ xuống xin lỗi...

Đặng Đạt Đa ánh mắt dữ tợn, từng chữ gằn ra.

Nhưng mà hắn còn chưa kịp nói ra hết câu, đã không còn cơ hội để nói tiếp nữa. Khí thế của Hoàng Thiên bất chợt lan ra khủng bố, vù một cái đã vươn tay nắm ấy cổ hắn mà xách lên.

Một nắm này, không có kinh thiên uy thế, nhưng lại hoàn toàn khiến cho đệ nhất thiên tài Nạp Lan không chút nào phản kháng nổi.

- Cái gì...

Diễn biến quá bất ngờ khiến cho mọi người chẳng kịp phản ứng, mãi cho tới một hai giây sau mới thất thố hô lên. Đặng Đạt Đa, vậy mà trước mặt thanh niên này không chịu nổi một kích.

- Ngươi thật nghĩ rằng ta không dám giết ngươi sao?

Bàn tay siết chặt tới mức cổ của Đặng Đạt Đa vang lên tiếng xương nứt, Hoàng Thiên kéo mặt hắn lại gần mình mà nói. Một lời, lại khiến cho toàn bộ mọi người lông tơ dựng đứng, thậm chí hoảng sợ lui về sau.

Bởi sát ý trong nó, quá doạ người.

- Công tử, hạ thủ lưu tình.

Đúng lúc mà Đặng Đạt Đa cảm thấy tuyệt vọng nhất, một thanh âm từ xa vang lên khiến hắn chợt nhìn thấy được hi vọng.

Khương Bá sau khi đưa Cố Sở đi vào trong trọng địa, lúc này trở ra trông thấy một màn thì sợ đến run người, vội vàng chạy tới can ngăn. Hơn bất cứ người nào tại Khương Gia này, lão biết được Hoàng Thiên đáng sợ cỡ nào. Một khi hắn động sát ý, chỉ sợ mười cái Đặng Đạt Đa cũng không đủ cho hắn giết.

Mà Đặng Đạt Đa bị giết tại Khương Gia, tuyệt đối là đại phiền phức. Phải biết, hắn là cháu nội của chí cường giả, Đặng Dung. Lửa giận của Quy Nguyên, dù là thế lực đỉnh cấp như Khương Gia cũng khó lòng thụ nổi.

- Công tử, nể mặt Khương Gia, tha cho hắn một mạng đi.

Không hề có tư thái của một vị phó gia chủ đại tộc, Khương Bá lúc này chẳng khác nào một người bình thường hướng về phía Hoàng Thiên cầu tình. Trong lòng thật sự mong rằng Hoàng Thiên có thể tha cho Đặng Đạt Đa.

Cũng may là Hoàng Thiên thật không có ý giết người. Khi nghe thấy Khương Bá cầu tình, hắn khẽ gật đầu với lão, sau đó đem người ném bay ra ngoài.

Diễn biến này để cho hầu hết mọi người đều không thể nào tiếp thụ nổi, từ việc Đặng Đạt Đa trước mặt người không chống nổi một chiêu, cho tới việc phó gia chủ Khương Gia phải hạ thấp mình cầu tình, mỗi một cái đều như phá vỡ thường thức con người.

Một tên thanh niên chưa đầy ba mươi tuổi, chiến lực siêu việt đỉnh cấp thiên tài. Tại đại điện Khương Gia náo loạn mà không việc gì, ngược lại còn khiến phó gia chủ phải cầu tình, đây rốt cục là chuyện gì xảy ra.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 268: Đàm Phán

Xung đột của Hoàng Thiên với Đặng Đạt Đa mặc dù trong mắt người khác rất doạ người, nhưng đối với hắn và Khương Bá lại không tính là gì, chỉ là cản trở chút thời gian mà thôi.

Sau khi phân phó người giải quyết hiện trường và chăm sóc Đặng Đạt Đa, Khương Bá liền dẫn theo hai người tiến về phía trọng địa của Khương Gia. Cố Sở vừa nãy xin phép hắn rời đi chính là để chạy tới nơi này, muốn cùng với cao tầng Khương Gia đàm phán trước một chút. Bây giờ tới thời điểm thích hợp, liền mời hắn vào để bàn chính sự.

Cùng Thiên Phương theo Khương Bá chậm bước vào trong, đập vào mắt hắn là một vùng không gian mênh mông không nhìn thấy điểm cuối, ngập tràn sương mù huyết sắc. Giữa vùng không gian ấy, mười đoá hoa sen khổng lồ trôi nổi phiêu du, từng cái tản mát ra khí tức chí cao vô thượng, thần thánh kinh người.

Mười vị lão tổ của Khương Gia lần lượt toạ trên đài sen, đối nhau trao đổi điều gì. Trông thấy ba người Hoàng Thiên đi vào thì nhất thời đình chỉ, đồng loạt tập trung ánh mắt về phía hắn.

- Vãn bối Hoàng Thiên bái kiến các vị tiền bối.

Hoàng Thiên buông tay Thiên Phương, nhẹ mỉm cười chắp về phía mười vị lão tổ Khương Gia mà chào, thanh âm thập phần chân thành.

- Công tử khách khí.

Lên tiếng hồi đáp là một vị nữ nhân trung tuần, toạ tại đài sen lớn nhất nơi trung tâm. Có thể ngồi tại vị trí tối cao của Khương Gia, có thể là ai khác ngoài Khương Tiểu Diệp, chí cường giả Quy Nguyên đây.

- Công tử không hổ là người mà Cố Sở coi trọng, quả nhiên bất phàm.

Không chỉ một lần nghe Khương Bá kể về Hoàng Thiên và Thiên Phương, nhưng tới lúc này gặp mặt trực tiếp, Khương Tiểu Diệp vẫn không kìm được mà nổi lên kinh sợ. Bởi vì nàng vậy mà nhìn không thấu được hai người tưởng chừng như nhỏ tuổi này.

- Tiền bối quá khen.

Hoàng Thiên nhàn nhạt cười đáp lại, chậm bước tiến về phía bảo toạ phương xa. Vị trí này vốn là ban đầu Khương Gia chuẩn bị cho Cố Sở, nhưng giờ hắn và Thiên Phương tới rồi, Cố Sở đương nhiên không dám tiếp tục ngồi.

Một màn này khiến cho cả mười vị lão tổ Khương Gia đều thoáng biến sắc, bất khả tư nghị nhìn về phía Cố Sở.

Ngày đó Khương Bá trở về, mặc dù đã đem chuyện gặp gỡ Cố Sở kể ra toàn bộ, nhưng tuyệt nhiên không hề đề cập tới chuyện Cố Sở chỉ là thuộc hạ của Hoàng Thiên. Có lẽ một phần vì lần đó lão nhìn ra Thiên Phương khủng bố nên không dám nói, cũng có thể một phần vì chuyện này quá không thể tưởng tượng, dù nói ra cũng chẳng có ai tin, thậm chí còn có thể nghĩ lão bị thần kinh.

Cũng vì vậy mà mấy vị lão tổ Khương Gia này từ đầu đã nghĩ rằng hai người Hoàng Thiên chỉ là tiểu bối đi theo Cố Sở, cùng lắm là có chút bất phàm.

Chuyện Hoàng Thiên muốn mượn Phượng Hoàng Niết Bàn hoả, có lẽ cũng là Cố Sở thao túng đằng sau, vì lý do nào đó không

trực tiếp thực hiện mà phải thông qua Hoàng Thiên.

Nhưng hiện tại xem ra, Hoàng Thiên không hề đơn giản như bọn họ nghĩ.

- Ta cũng không muốn tốn thêm thời gian của mọi người. Khương Bá và Cố Sở hẳn đã thảo luận với các vị rồi, không biết ý kiến của các vị thế nào?

Vừa ngồi xuống bảo toạ, Hoàng Thiên đã trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Đến cấp độ này của mấy người bọn họ, không cần phải vòng vo lấp liếm nữa. Trực tiếp một chút, ngược lại tiết kiệm không ít thời gian.

Hoàng Thiên thẳng thắn như vậy, dĩ nhiên để cho mấy vị lão tổ Khương Gia hơi bất ngờ. Khương Tử Diệp ánh mắt thâm thuý nhìn lấy hắn, mỉm cười mà nói:

- Công tử, ngươi biết được sự tồn tại của Phượng Hoàng Niết Bàn hoả, hẳn cũng phải biết được tầm quan trọng của nó đối với Khương Gia như thế nào? Ngươi nghĩ chúng ta có thể đem nó ra để đánh cược hay sao?

Mặc dù không có trực tiếp trả lời, nhưng trong ý tứ của nàng đã hàm ẩn tia chối từ.

Nghe Khương Tử Diệp có ý từ chối, Hoàng Thiên lại không chút hoang mang. Hắn hơi ngả mình dựa vào ghế rồng, gật nhẹ đầu mà nói:

- Ta đương nhiên biết Phượng Hoàng Niết Bàn hoả đối với Khương Gia có ý nghĩa như thế nào. Thậm chí xưng nó làm mệnh căn của Khương Gia cũng không phải nói quá. Không có Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả thì không có Khương Gia.

Lời của hắn rất trực tiếp, không khỏi khiến cho đám lão tổ Khương Gia cau mày. Một vị ngồi bên phải Khương Tử Diệp nhịn không được nói:

- Nếu công tử đã tường tận như vậy, sao vẫn muốn đến Khương Gia. Ngươi hẳn phải biết chúng ta không thể nào đem Phượng Hoàng Niết Bàn hoả ra đánh đổi, như vậy chẳng phải chuyến này tốn công vô ích hay sao.

Hoàng Thiên nghe vậy thì bật cười, lắc đầu:

- Tiền bối lời ấy sai rồi. Thứ nhất, ta không hề nói muốn cùng các ngươi trao đổi Phượng Hoàng Niết Bàn hoả, mà chỉ là mượn nhờ sức mạnh của nó một đoạn thời gian. Phượng Hoàng Niết Bàn hoả từ đầu tới cuối vẫn là đồ vật của Khương Gia.

Ngưng lại một lát, hắn lại nhìn về phía Khương Tử Diệp nói ra:

- Thứ hai, ta không phải là đến mượn không, mà là có trả giá. Huyết mạch Khổng Tước thuần huyết, tin tưởng so với một chút sức mạnh của Phượng Hoàng Niết Bàn hoả càng thêm ý nghĩa với Khương Gia. Nên nhớ, sức mạnh của thần hoả có thể yếu đi nhưng qua thời gian vẫn có thể khôi phục lại, còn huyết mạch Khổng Tước thuần huyết, nếu không có ta giúp đỡ, các ngươi không bao giờ có thể tạo ra.

Lời của hắn mặc dù có chút bá đạo, nhưng lại không phải là không có căn cứ. Có Cố Tinh Cực Đạo thạch trong tay, hắn muốn giúp một hai người Khương Gia phản tổ không phải là chuyện khó. Nhưng Khương Gia muốn tự mình tạo ra huyết mạch thuần huyết, quả thực so với lên trời còn khó.

- Ha ha, thật là cuồng ngôn. Lão tử sống bao nhiêu năm tháng còn chưa bao giờ gặp được người mang huyết mạch Khổng Tước thuần huyết. Ngươi chỉ là một tên nhóc miệng còn hôi mùi sữa, chỉ

sợ đến khái niệm huyết mạch thuần huyết là gì còn không biết, nói gì đến việc tạo ra. Thật là nực cười.

Một vị lão tổ khác rất không ưa Hoàng Thiên, cười lạnh châm biếm.

Khương Gia đại tộc trải qua bao nhiêu tháng năm tồn tại, huyết mạch đã sớm bị pha loãng trăm vạn lần, hỗn tạp không chịu nổi. Huyết mạch mỏng manh như vậy, nếu không phải có cơ duyên nghịch thiên thì muốn phản tổ còn khó hơn lên trời.

Đâu phải tự nhiên mà ấp ủ suốt mấy chục vạn năm, Khương Gia mới cho ra được một Khương Tiểu Lan huyết mạch bán thuần. Hoàng Thiên trong mắt bọn họ chỉ là một tên nhóc, vậy mà dám nói có thể tạo ra huyết mạch thuần huyết, thậm chí còn khẳng định Khương Gia không có hắn giúp đỡ thì không bao giờ làm được, có khác gì chuyện cười.

- Nhị tổ mặc dù lời lẽ khó nghe, nhưng cũng không phải không có lý. Công tử chỉ nói khơi khơi như vậy, chúng ta làm sao tin tưởng đây?

Khương Tử Diệp nghe Nhị tổ nói, cũng bày tỏ ra suy nghĩ của mình. Không cần phải nói, điều kiện mà Hoàng Thiên đưa ra cực kỳ mê người, dù cho tồn tại như nàng cũng phải cảm thấy động lòng.

Nhưng mấu chốt nhất là ở chỗ, lời hắn nói ra chỉ là đơn phương, có ai biết được thật giả. Đặt một vật quyết định tồn vong của gia tộc vào cuộc giao dịch không đảm bảo, khi xảy ra chuyện thì bọn họ có khác nào tội đồ của gia tộc.

Hoàng Thiên sớm lường trước được những người này sẽ không tin hắn, nhưng đương nhiên không nghĩ đối phương lại xem thường mình đến vậy, trong lòng làm sao thoải mái?

Hay cho một câu tên nhóc miệng còng hôi mùi sữa. Các ngươi có thể không tin tưởng ta, nhưng không đồng nghĩa với việc ngươi có thể xem thường và đả kích ta như vậy.

Chỉ thấy hắn sắc mặt thoáng biến một hồi, cuối cùng là nghiêm túc hẳn lại, nhàn nhạt nói:

- Ta chưa bao giờ yêu cầu các ngươi phải tin tưởng ta cả. Đây là một cuộc trao đổi công bằng, ta tạo cho các ngươi huyết mạch Khổng Tước thuần huyết, các ngươi cho ta mượn nhờ sức mạnh của Phượng Hoàng Niết Bàn hoả, mỗi bên đều nhận được thứ mình muốn, tiền trao cháo múc.

Ngữ khí và giọng điệu hoàn toàn thay đổi, lần đầu tiên trước mặt các vị tiền bối này, hắn lộ ra uy thế của mình. Không phải là uy thế của sức mạnh tu vi, mà là uy thế của thượng vị giả, của tôn nghiêm.

Nãy giờ hắn xưng bọn họ là tiền bối, chỉ đơn giản là lấy tư cách một người nhỏ tuổi tôn trọng trưởng bối. Hắn tôn trọng không có nghĩa là bọn họ có thể xem thường cùng chèn ép hắn.

Nên nhớ, đây là một cuộc trao đổi công bằng, không phải là hắn đi cầu xin người khác.

- Ý của công tử là, ngươi sẽ giúp chúng ta tạo ra huyết mạch thuần huyết ngay khi trông thấy Phượng Hoàng Niết Bàn hoả?

Ngữ khí của Hoàng Thiên thay đổi như vậy, đương nhiên khiến cho mấy vị lão tổ vốn cao cao tại thượng này cảm thấy khó chịu. Chỉ có Khương Tử Diệp là trầm ổn nhất, không có tức giận mà cẩn thận phân tích lời lẽ của hắn.

- Không được, Phượng Hoàng Niết Bàn hoả là cấm địa, há có thể cho ngươi tuỳ tiện xông vào. Muốn chúng ta tin tưởng ngươi, trước tiên hãy tạo ra huyết mạch thuần huyết đi đã.

Nhị tổ tính cách rất khó chịu, Hoàng Thiên còn chưa kịp xác nhận với Khương Tử Diệp đã bị hắn cướp lời. Ngữ khí tràn đầy vẻ bề trên.

- Ta đã nói không yêu cầu các ngươi phải tin tưởng. Muốn biết có thật hay không, chẳng phải chỉ cần thử là biết liền hay sao. Một khi ta trông thấy Phượng Hoàng Niết Bàn hoả, lập tức sẽ giúp các ngươi tạo ra huyết mạch thuần huyết, sau khi thành công mới mượn nhờ thần hoả. Tử Diệp tiền bối, ngươi suy nghĩ một chút rồi cho ta đáp án.

Hoàng Thiên bắt đầu không đủ kiên nhẫn đối vỡi Nhị tổ, hắn chỉ nói với lão nửa lời, sau đó trực tiếp bỏ qua mà hướng về phía Khương Tử Diệp, mong muốn một cái đáp án.

- Hừ, thật ngông cuồng.

Thái độ này của hắn đương nhiên khiến cho Nhị tổ nổi giận, ánh mắt loé lên tia tàn độc.

Nương theo tiếng quát của hắn, một cỗ uy thế mênh mông như biển rộng đột nhiên hàng lâm, điên cuồng đè ép về phía Hoàng Thiên. Chỉ một tên tiểu bối cũng dám hướng tới hắn ngông cuồng, không dậy dỗ một chút liền nghĩ bản thân mình vô địch thiên hạ.

- Muốn chết…

Nhưng tiếc thay, hắn quên mất một điều là phía sau Hoàng Thiên còn có Cố Sở. Hướng về phía một vị Chí cường giả mà thị uy, chẳng khác nào chán sống.

Cố Sở từ đầu tới cuối lắng nghe, trong lòng đã rất khó chịu thái độ của đám người này. Khi trông thấy Nhị tổ kia lại dám ra tay với chủ nhân thì bạo nộ, khí thế Quy Nguyên bùng ra doạ người.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 269: Hắn... Là Chủ Nhân Của Ta

Đẳng cấp khác biệt, khí thế của Nhị tổ trước mặt khí thế của Quy Nguyên chẳng khác nào trò cười, chớp mắt nghiền nát không còn một mảnh.

Sắc mặt Nhị tổ lúc này tái đi vì huyết khí hỗn loạn, thân hình hắn run lên, suýt chút nữa bị kích rơi khỏi đài sen. Sợ hãi là điều không tránh khỏi, nhưng trong hắn nhiều hơn là giận giữ. Cố Sở quá làm càn, ở trong cấm địa Khương Gia mà còn dám ra tay với hắn.

- Cố Sở, ngươi muốn làm gì?

Người của mình bị công kích, các vị lão tổ khác làm sao có thể bàng quan. Chỉ thấy bọn hắn đều nhất thề đứng dậy, ánh mắt chăm chăm tập trung vào Cố Sở. Dường như chỉ cần lão có thêm bất cứ hành động nào, bọn họ sẽ đồng loạt ra tay trấn áp.

- Ha ha, muốn làm gì? Cái này ta phải hỏi các ngươi mới đúng. Chúng ta mang theo thiện chí mà tới, nhưng các ngươi lại tỏ thái độ gì? Bắt nạt chúng ta ít người sao?

Lành lạnh đáp lời, Cố Sở không chút kiêng kị triệu hồi ra Phong Thiên Lạc Địa Kích, chỉ thẳng vào mặt Nhị tổ. Nếu không phải Hoàng Thiên đã sớm căn dặn không đến bước cuối cùng thì không được dùng vũ lực, lão đã sớm ra tay rồi. Dám xem thường chủ nhân của lão, so với sỉ nhục lão còn đáng chết hơn vô số lần.

- Hừ! Ngươi thật sự muốn vì một tên tiểu bối mà đối đầu với Khương Gia chúng ta?

Khương Tử Diệp đã không còn duy trì vẻ trầm ổn, mà chuyển sang nét lạnh lẽo. Khí thế Quy Nguyên cũng bắt đầu được nàng phát ra, mãnh liệt đối kháng cùng Cố Sở.

- Đối đầu với các ngươi thì lại có làm sao? Khương Tử Diệp, đừng tưởng rằng nơi này chỉ có mình ngươi đạp tới Quy Nguyên. Chân chính đại chiến, còn chưa biết thắng thua đâu.

Trông thấy khí thế của Khương Tử Diệp va chạm với mình, Cố Sở không chút e sợ, ngược lại còn lộ ra tia trào phúng, cười lạnh nói ra.

Lão từ khi đột phá Quy Nguyên đến giờ, không chỉ một lần đại chiến với cường giả Quy Nguyên khác, há lại e ngại một Khương Tử Diệp hay sao. Đối phương mặc dù mạnh mẽ, nhưng lão cũng không phải quả hồng mềm.

Nên nhớ, lão đã từng giết qua Quy Nguyên.

- Hừ, đột phá Quy Nguyên liền nghĩ bản thân mình vô địch? Cố Sở, ngươi quá ngây thơ rồi. Lãnh địa của Khương Gia không phải nơi ngươi có thể ngông cuồng.

Khương Tử Diệp trông thấy Cố Sở vậy mà không coi mình ra gì, thần sắc càng thêm lạnh lẽo. Bao nhiêu năm rồi nàng đứng trên thiên hạ, có ai dám xem thường nàng như vậy? Chỉ một tên mới đột phá Quy Nguyên chưa lâu, vậy mà dám đứng trên lãnh địa Khương Gia phách lối, quả thực ngại cuộc sống quá dài.

- Ha ha, cậy gần nhà ư? Hay là muốn ỷ đông hiếp ít?

Giương lên Phong Thiên Lạc Địa kích, Cố Sở cười ra một tràng rồi nói. Khí tức Quy Nguyên của lão bắt đầu được đẩy lên cực hạn, điên cuồng kích phát ra sức mạnh của cây tiên khí này.

Sáu năm, lão và Phong Thiên Lạc Địa kích không chỉ đơn giản là dùng thuận tay hơn, mà đã có dấu hiệu hoà hợp. Nói đúng hơn

là Phong Thiên Lạc Địa kích bắt đầu chấp nhận lão. Trước đây, nó khinh thường vị chủ nhân này, nhưng sau từng ấy năm tiếp xúc, nó dần dần nhận lão rồi.

Siêu cấp tiên khí do người kia đích thân luyện ra, một khi hoàn toàn phục tùng chủ nhân, sức mạnh không thể dùng năm mười lần để hình dung.

Trường kích run lên như bị kích thích, bạo ra hạo nhiên sóng lãng. Một cỗ chí cao sức mạnh từ nó bộc phát ra, chớp mắt ngập tràn khắp toàn bộ không gian nơi này. Thậm chí sương mù huyết sắc cũng vì vậy mà lâm vào hỗn loạn, có dấu hiệu đi về hướng tận diệt.

Kích còn chưa ra, thiên địa này đã không thể nào chịu thấu.

- Không thể nào.

Khương Tử Diệp hứng mũi chịu sào, bị khí tức của Phong Thiên Lạc Địa kích bức cho không thể không lui. Sắc mặt nàng lần đầu tiên thể hiện lên sự ngưng trọng, nhìn lấy cây trường kích này như lâm đại địch.

Nàng vậy mà không chút nắm chắc có thể đối kháng món đồ này. Cố Sở là từ nơi nào đoạt được thần binh đáng sợ như thế?

Chín vị lão tổ còn lại bị một màn này doạ cho ngây người. Tự tin trong lòng càng là điên cuồng sụp đổ. Bọn họ làm sao có thể ngờ được, Cố Sở thậm chí còn chưa ra tay, chỉ với khí thế đã có thể đẩy lui người mạnh nhất gia tộc của bọn họ. Làm sao có thể.

- Cố Sở, dừng tay.

Trông thấy Cố Sở đẩy lui Khương Tử Diệp, lại còn có ý tiếp tục ra tay, Khương Nhược Doanh tốt cục không nhịn được nữa mà lên tiếng, thần sắc phức tạp vô cùng. Nàng cùng Cố Sở giao tình không chỉ một hai năm, thật không nghĩ sẽ có một ngày phải đứng

ở thế đối đầu như vậy, nhất là nguyên nhân chỉ vì một tên tiểu bối.

- Nhược Doanh, ngươi tốt nhất là tránh sang một bên đi.

Lời của Khương Nhược Doanh quả nhiên có hiệu quả, Cố Sở đang muốn di thân lúc này đành phải ngưng lại, nhìn về phía nàng mà nói ra.

- Cố Sở, hắn rốt cục là gì của ngươi? Có đáng để ngươi làm vậy sao?

Trước thái độ lạnh lùng của lão, Khương Nhược Doanh lại không hề có ý tránh lui, ngược lại còn tiến lên mà hỏi. Hoàng Thiên rốt cục là ai, tại sao có thể khiến cho lão không tiếc đối đầu với Khương Gia, thậm chí còn lạnh nhạt với cả nàng nữa.

Cố Sở nhìn nàng, sâu trong ánh mắt mặc dù loé lên tia không nỡ, nhưng cuối cùng vẫn không hề có ý định nhượng bộ. Ánh mắt lão lấp lánh nhìn về phía Khương Nhược Doanh, rồi lại nhìn chín tên lão tổ khác, lão nói ra nhẹ nhàng mà cảm giác cứ như gằn lên từng chữ:

- Hắn là chủ nhân của ta… ngươi nói xem có đáng không?

Một lời của lão vang vang, không phải miễn cưỡng nói ra mà tràn đầy tự hào. Từng chữ lại như tiếng sấm oanh minh, khiến lòng người khiếp đảm. Một vị chí cường giả Quy Nguyên vậy mà lại cúi đầu xưng nô với một tên nhóc chưa đầy ba mươi, có ai tin được.

- Chủ… chủ nhân…

Không chỉ có Khương Nhược Doanh, mà tất cả chín vị lão tổ khác đều như bị sét đánh, bất khả tư nghị nhìn qua. Họ dù cho trí tưởng tượng có phong phú nhường nào, có suy đoán ra sao cũng không thể nào đoán ra được, Cố Sở lại là thủ hạ của Hoàng Thiên.

Bọn họ, phấn đấu cả đời để có thể đặt chân vào lĩnh vực ấy. Mà lúc này đây, ngay trước mặt bọn họ, một người đã bước vào lại có thể cúi đầu xưng kẻ khác làm chủ nhân. Đó vừa là không thể tin, cũng là đả kích đến doạ người.

- Được rồi Cố Sở, lui xuống đi.

Đúng lúc mà tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng lại thông tin khổng lồ ấy, Hoàng Thiên rốt cục đứng dậy, gọi Cố Sở lui về sau.

- Vâng!

Chẳng khác nào một tên thủ hạ trung thành, Cố Sở không chút do dự nghe theo. Lui về phía sau Hoàng Thiên mà thủ hộ, ánh mắt lão vẫn một mực dõi theo đám lão tổ của Khương Gia, như thể chỉ cần bọn hắn có chút hành động gì quá mức lão sẽ lập tức giết lên vậy.

Chỉ một màn này thôi, rốt cục không còn ai dám nghi ngờ nữa. Mỗi một lời đều răm rắp nghe theo, từ hành động cho đến thái độ, từ cử chỉ cho tới ánh mắt, người ta đều không khó để nhìn ra được sự cung kính mà Cố Sở dành cho Hoàng Thiên.

Vị chí cường giả này, quả thực nhận thiếu niên này làm chủ.

- Tử Diệp tiền bối, chúng ta có thể tiếp tục.

Không còn ngồi ở ghế nữa, Hoàng Thiên trực tiếp đứng ở trên hư không, đối diện với mười vị lão tổ Khương Gia.

Vừa nãy Cố Sở ra tay, đương nhiên là được hắn ngầm cho phép. Đối với một số kẻ luôn tự cho mình là đúng, luôn cho mình vị trí cao hơn người khác, đôi khi ngươi không thể dùng biện pháp mềm mà phải dùng vũ lực. Không chấn nhiếp chúng một chút, chúng càng sẽ không coi ngươi ra gì.

Hắn muốn cuộc đàm phán này thành, đương nhiênkhông chỉ đơn giản là cho đối phương thứ mà họ cần, mà còn phải có được địa vị ngang bằng nữa. Chỉ khi ngang bằng, ngươi mới có tư cách đưa ra điều kiện.

Cũng vì nhìn ra được điểm này, cho nên vừa nãy hắn trước tiên để Cố Sở dùng sức mạnh chấn nhiếp, sau đó lại cho lão để lộ thân phận mình ra, bất ngờ đưa vị thế của bản thân trong cuộc đàm phán vọt lên ngang hàng với bọn họ, thậm chí còn có vài phần đè ép. Dẫu sao, hắn cũng là chủ nhân của một vị chí cường giả Quy Nguyên.

Mà khi hắn có được địa vị, cũng là lúc cuộc đàm phán này nên tiếp tục.

Thời gian cứ thế trôi qua, chớp mắt mà đã tới cuối ngày. Sau hơn mấy tiếng tiếp tục đàm phán, hai bên rốt cục đi tới thống nhất. Khương Gia đáp ứng cho Hoàng Thiên mượn nhờ sức mạnh của Phượng Hoàng Niết Bàn hoả, với điều kiện là Hoàng Thiên phải giúp Khương Gia tạo ra hai người mang huyết mạch Khổng Tước thuần huyết.

Một người tiến hành ngay sau khi hắn trông thấy Phượng Hoàng Niết Bàn hoả, và một người tiến hành khi hắn đi vào trọng địa.

Hai người này, còn có thể là ai khác ngoài hai cái siêu cấp thiên tài của Khương Gia, Khương Hồng và Khương Tiểu Lan.

Đàm phán thành, Hoàng Thiên ngay lập tức được mấy vị lão tổ tiếp dẫn ra ngoài, dường như là muốn lập tức tiến tới cấm địa. Khương Gia có thể không vội, nhưng Hoàng Thiên lại rất gấp. Thậm chí trong cuộc đời, chưa bao giờ hắn cảm giác bản thân mình vội vã đến thế.

Mười một năm rồi, hơn mười một năm kể từ thời điểm hắn

chứng kiến Hàn Lâm vì cứu mình mà chết, bị người đoạn tay, bị người móc nội tạng. Nỗi đau đó, vẫn luôn đau đáu tận sâu trong tâm can này.

Hôm nay, chính là ngày hắn phục sinh huynh đệ của mình.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 270: Đòi Lại Công Đạo

Một tuần sau.

Lễ tết qua đi, trả lại cho đại lục Tuyết Vũ một bầu không khí khẩn trương và căng thẳng, tràn đầy đặc trưng của một địa phương sắp lâm vào đại thế chiến.

Chiến tranh, chưa bao giờ là một điều gì đó tốt đẹp. Không ai thích nó, nhưng nó vẫn diễn ra mỗi ngày. Cứ một giây một phút trôi qua, lại có không biết bao nhiêu người ở ngoài kia ngã xuống, lại có bao nhiêu người gào thét trong điên cuồng.

Không tốt đẹp, nhưng nó lại là con đường ngắn nhất để ngươi đạt được mục đích của mình. Nó là một con đường tắt, một con đường được xây dựng lên từ máu tươi và xác thịt người lính, từ sự cay đắng và khổ đau của muôn vàn dân tộc, tất cả chỉ để phục vụ cho sự tham lam ích kỷ của một tầng lớp con người.

Cũng vì thế mà nói - Chiến tranh là đáng hận, nhưng cũng là đáng thương.

…

Khương Gia, bên trong một toà biệt viện rộng lớn, khí thế nhiếp người. Linh khí bàng bạc, mơ hồ ngưng kết thành sương mù phủ lên bốn phương biệt viện. Mỗi một cọng cây ngọn cỏ đắm chìm trong hơi sương, đua nhau toả ra sinh cơ dạt dào, bừng bừng sức sống.

Loại địa phương này dù chưa thể xưng động phủ tiên gia,

nhưng cũng có thể gọi là động thiên phúc địa. Phóng mắt toàn bộ Nguyên Giới, cũng thuộc vào tầm thánh địa tu luyện mà ai ai cũng ước vọng.

Nhiêu đó đủ thấy, người có thể toạ được trong biệt viện này, thân phận tuyệt đối không tầm thường.

- Ha ha, thật không nghĩ tới, vừa đến Tuyết Vũ không lâu đã có kẻ dám ra tay với đệ đệ của ta, thậm chí không thèm nể mặt gia gia, quả là hổ lạc đồng bằng bị chó khinh mà.

Người nói là một cái thanh niên trẻ tuổi, có lẽ chưa tới ba lăm. Thân cao mét chín, vạm vỡ hơn người. Giọng của hắn ồm ồm như tiếng sấm, mỗi khi phát ra lại khiến màng nhĩ người đau nói. Kết hợp với bộ giáp phục xanh biếc trên thân, tôn lên ở hắn một cỗ bá khí tuyệt luân, đứng trên thiên hạ.

- Xin Đặng Côn công tử bình tĩnh, chuyện này cũng là Đạt Đa công tử có lỗi trước…

Trông thấy người này cười giận, một tên thanh niên Khương Gia đứng bên cạnh nhịn không được mà nói ra, định giải thích cho đối phương biết tường tận sự tình. Nhưng là hắn chưa có hết lời, người kia đã quay phắt đầu, đem đôi mắt lành lạnh đăm đăm nhìn tới khiến lông tơ của hắn đều dựng cả lên, không dám mở lời nữa.

- Đệ đệ ta có lỗi? Ý của ngươi là nó đáng bị như vậy sao?

Gần như áp sát vào mặt tên đệ tử Khương Gia, Đặng Côn cười gằn. Theo lời của hắn, một cỗ khí thế hừng hực xen lẫn sát khí bạo ra, đem đối phương đông đông lui lại mấy bước, vừa giận vừa sợ lắc đầu:

- Không… ta không có ý đó.

Thân là thành viên ưu tú của Khương Gia, vậy mà trước mặt một người trẻ tuổi lại không thể nào tỏ ra thượng vị, thập chí càng

thêm khép nép sợ sệt. Nhiêu đó cũng có thể thấy được, thân phận của Đặng Côn này đáng sợ đến doạ người.

Hắn, là cháu đích tôn của chí cường giả Đặng Dung.

Nếu như nói Đặng Đạt Đa là một siêu cấp thiên tài có tên tuổi trên đại lục Nạp Lan, thì Đặng Côn chính là một vầng thái dương rực rỡ. Hắn là một tồn tại không thể vượt qua, càng không thể đánh bại. Một đời thế hệ trẻ Nạp Lan, chính là vì cái tên này mà ảm đạm phai mờ.

- Hừ! Chỉ qua lại vài câu liền ra tay ác độc như thế, thật nghĩ rằng nơi này là Tuyết Vũ liền có thể bắt nạt Đặng Gia chúng ta?

Nhìn qua đệ đệ mình thê thảm nằm trên giường, Đặng Côn lửa giận càng ngày càng khó áp chế, sát khí ngợp khắp không gian của căn phòng. Nếu chẳng phải nơi đây là lãnh địa của Khương Gia, lại thêm gia gia dặn dò thu liễm, hắn đã sớm quậy tung nơi này.

- Vị huynh đệ này, ngươi chắc chắn kẻ ra tay là một tên thanh niên mà không phải trưởng bối?

Đứng bên cạnh Đặng Côn là một cô gái trẻ, cũng chỉ tầm hai tám ba mươi. Khuôn mặt nàng không tính là tuyệt thế, nhưng so với mặt bằng chung thì vẫn có thể xưng mỹ lệ. Nhất là đôi mắt sắc sảo tràn đầy ma mị, kết hợp với thân thể lồi lõm đằng sau bộ y phục ngắn bó sát khiến nàng càng thêm mị hoặc, tuyệt đối có thể khiến bất kỳ tên nam nhân nào cũng phải nổi lên dục hoả.

- Đúng vậy! Hắn là người của Cố Gia, rất trẻ tuổi, thậm chí so với Đạt Đa công tử càng trẻ hơn.

Liếc nhìn thân hình bốc lửa trước mặt, tên thanh niên Khương Gia kia không tự chủ được nuốt nước bọt mấy lần, gật đầu xác định.

- Có thể phá vỡ phòng ngự của Long Lân Giáp, lại chưa tới ba

mươi, kẻ này chỉ sợ không tầm thường.

Cô gái sau khi nhận được đáp án, sắc mặt thoáng âm trầm xuống. Không giống như ca ca của mình giận quá mất khôn, nàng ngược lại lại bình tĩnh đến lạ thường.

Long Lân Giáp mặc dù chỉ là một kiện bán thành phẩm, nhưng lực phòng ngự tuyệt đối không thể xem thường. Thậm chí với tu vi của nàng bây giờ, dù toàn lực ra tay cũng không nắm chắc có thể phá vỡ được phòng ngự của nó, chứ đừng nói tới việc tay không huỷ giáp.

Càng quan trọng hơn nữa là, đối phương ngay tại đại điện Khương Gia đánh người, vậy mà Khương Gia từ đầu tới cuối lại không tỏ chút thái độ nào. Thậm chí chỉ tuỳ tiện phái một tên đệ tử tới giải thích qua loa, cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

Hai điều này hội tụ lại một chỗ, khiến cho nàng bỗng có một chút suy đoán doạ người. Kẻ có tên Hoàng Thiên này, chỉ sợ không hề đơn giản.

- Không thì tầm thường thì lại làm sao? Dám đả thương đệ đệ ta, thì phải có giác ngộ hứng chịu lửa giận của Đặng Côn này. Không lột vài lớp da, bẻ vài cái xương, chúng lại nghĩ Đặng Gia chúng ta dễ bắt nạt.

Nàng suy đoán được, đương nhiên Đặng Côn cũng có thể nghĩ ra. Chẳng qua hắn từ khi xuất đạo đã là ngôi sao sáng rực, một đường hát vang tiến mạnh đạp lên không biết bao nhiêu cái gọi là thiên kiêu, thiên tài, sớm hình thành trong đầu một cỗ kiêu căng và ngạo mạn, làm sao có thể đặt nặng một người không chút tên tuổi trong đầu.

Bất kể là thiên kiêu siêu cấp, hay có chỗ dựa kinh người, chỉ cần đụng tới đệ đệ của hắn đều phải trả giá.

- Người Cố Gia vẫn còn ở đây phải không, nên đi tìm bọn chúng đòi chút công đạo.

Cuối cùng, hắn thậm chí không thèm nhìn tên thanh niên Khương Gia, trực tiếp xoay người rời đi biệt viện. Cô gái ban đầu còn định ngăn cản, nhưng nghĩ nghĩ về tính cách của ca ca thì không khỏi thở dài, lắc đầu bước theo sau.

Ca ca nổi giận như vậy, chỉ sợ đám người Cố Gia phải ăn chút thiệt thòi.

Một góc khác của Khương Gia, linh khí so với khu vực biệt phủ mà ba huynh đệ Đặng Côn ngụ còn đậm hơn mấy phần. Tại bên chóp đá khổng lồ nơi đỉnh thác, bảo thuật tung bay đầy trời, dưới ánh bình minh càng thêm rực rỡ và mỹ lệ.

Là đám người Cố Gia đang cùng nhau thí luyện.

Cố Lệ Yên như một đoá liên hoa nở rộ, đẹp đẽ nhưng không hề yếu đuối. Mỗi một cú vẫy tay nhìn qua rất mềm mại, nhưng uy lực bộc phát ra lại không thể khinh thường, thậm chí không ít lần khiến Cố Anh thiệt thòi mà lui. Cứ cho là Cố Anh áp chế tu vi xuống Hoá Linh để cùng nàng đối chiến, nhưng không thể phủ định nàng mạnh mẽ.

Giống như Hoàng Thiên đã từng nhận xét, có lẽ đệ nhất thiên tài của Cố Gia không phải Cố Anh, mà là Cố Lệ Yên mới đúng.

Đang tại thời điểm mà hai người sắp va chạm lần nữa, một bóng người bỗng nhiên lăng không mà tới, mang theo uy áp cuồn cuộn hàng lâm. Cố Anh còn đỡ, Cố Lệ Yên tu vi kém hơn, vậy mà bị uy áp này đè cho lui mạnh, kinh hãi nhìn về phía bầu trời.

- Ngươi là ai?

Cố Anh cảm nhận lấy khí tức đáng sợ của đối phương, trong lòng kinh nghi là không tránh khỏi, nhưng nhiều hơn là sự giận

giữ. Một kẻ không biết tự đâu chạy tới trước mặt bọn hắn thả ra uy áp, lại còn đẩy lùi Cố Lệ Yên, đây hoàn toàn là muốn gây sự.

- Các ngươi là người Cố Gia?

Người tới thần sắc cực kỳ cao ngạo, một vòng quét qua toàn bộ mọi người rồi cuối cùng mới dừng tại Cố Anh, lãnh đạm mở miệng, ngữ khí tràn đầy vẻ bề trên.

- Đúng vậy, có chuyện gì sao?

Lai giả bất thiện, trong lòng Cố Anh đã sớm không thoải mái, khi nghe ngữ khí không coi ai ra gì của đối phương thì càng thêm giận.

Hắn dẫu sao cũng là một siêu cấp thiên tài, phóng mắt khắp đại lục Tuyết Vũ này cũng thuộc hàng đỉnh tiêm, đã bao giờ bị người xem thường như vậy? Nhất là khi Cố Gia sinh ra hai vị chí cường giả Quy Nguyên, địa vị của hắn càng thêm kinh người.

- Ha ha, có chuyện gì sao? Mới mấy ngày trước các ngươi đả thương đệ đệ của ta, chưa gì đã quên rồi sao?

Đặng Côn lành lạnh cười, đồng thời đẩy khí thế của mình lên đến cực hạn. Lời của hắn vang vang khắp núi rừng, chẳng khác nào sấm nổ giữa trời quang, doạ cho phân nửa thiên kiêu Cố Gia tái mặt.

- Đả thương đệ đệ của ngươi? Ngươi là Đặng Côn?

Thấy người của mình ăn thiệt thòi, Cố Anh suýt chút nữa không kiềm được mà ra tay. Nhưng khi suy đoán ra thân phận của Đặng Côn thì tròng mắt như có như không loé lên tia kiêng kị.

Dĩ nhiên, hắn đã từng nghe qua truyền thuyết về vầng hạo dương mới của đại lục Nạp Lan này.

- Hừ, biết ta, vậy mà vẫn dám đối với đệ đệ ta ra tay, lá gan của các ngươi thật không nhỏ.

Một tia kiêng kị trong mắt Cố Anh dù chỉ loé qua, nhưng làm sao thoát khỏi sự quan sát của Đặng Côn. Chỉ thấy hắn hừ lạnh mà nói, thái độ đã hoàn toàn hiển lộ. Hôm nay, hắn đến để giúp đệ đệ mình đòi lại công đạo.

- Đặng Côn, ta biết ngươi là đệ nhất thiên tài của Nạp Lan, nhưng đừng nghĩ như vậy liền có thể không xem ai ra gì. Đệ đệ của ngươi là tự làm tự chịu, giờ lại muốn đổ lên đầu người khác? Nếu muốn trách thì trách hắn ngu ngốc chọc nhầm người đi.

Nghe Đặng Côn buông lời bá đạo, sắc mặt Cố Anh thoáng cái lạnh đi, lắc đầu mà nói. Hắn mặc dù kiêng kỵ Đặng Côn, nhưng không có nghĩa là hắn sợ. Chưa kể, Đặng Đạt Đa là người có lỗi, giờ lại muốn đổ lên đầu bọn hắn, quả là chuyện nực cười.

- Há! Chọc nhầm người, thật là oai. Ta cũng muốn xem xem là thần thánh phương nào mà huynh đệ chúng ta chọc không nổi.

Đặng Côn nghe Cố Anh một lời, vậy mà không chút giận giữ, ngược lại còn hé tiếng cười châm biếm.

Bởi hắn vừa như nghe được một chuyện nực cười, chỉ thiếu chút ngửa mặt lên trời mà cuồng tiếu. Thế gian này thật sự có kẻ mà Đặng Gia bọn hắn chọc không nổi hay sao? Quả là nói láo mà không biết ngượng.

Lời nói của hắn vừa ra, xung quanh liền nổi lên lớp lớp cương phong, đem toàn bộ chỏm đá đều phá tung lên, hỗn loạn đến long trời lỡ đất.

- Hừ! Muốn đánh, ta liền chiều ngươi.

Sự bá đạo không coi ai ra gì của Đặng Côn đương nhiên khiến người rất khó chịu, Cố Anh thân là người hứng mũi chịu sào, càng

thêm giận giữ.

Nguyên khí từ thân hắn dần dần cuộn lên, lăng không đối kháng. Nhất là sau lưng hắn, lờ mờ lộ ra một cái quang luân, tựa như thần luân ngũ sắc của mấy tôn đại phật, thần thánh kinh người.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 271: Cố Anh Chiến Đặng Côn

Trông thấy Cố Anh thật sự muốn ra tay với mình, Đặng Côn không khỏi nhếch lên lông mày, sau cùng mới hời hợt mà hỏi:

- Ngươi là kẻ ra tay với đệ đệ của ta sao?

Cố Anh nghe vậy thì khẽ lắc đầu:

- Không phải ta, nhưng ngươi muốn khiêu chiến hắn, trước tiên phải thắng ta cái đã.

Thấy Cố Anh tự tin, Đặng Côn không khỏi bật cười, sau đó khinh thường mà nói:

- Ngươi không phải đối thủ của ta, gọi kẻ đã ra tay với đệ đệ của ta ra đây đi.

Một lời bá đạo, dù cho Cố Anh xưa nay được xưng trầm ổn cùng tinh tế cũng khó lòng mà giữ được bình tĩnh. Chỉ thấy hắn khẽ cau mày, đôi tròng mắt loé lên tinh quang sắc lẹm, lạnh lùng nói:

- Muốn biết có đánh được hay không, thử liền biết.

Âm thanh thậm chí còn chưa vang tới tai mọi người, thân hình của hắn đã biến mất. Chỉ nghe vụt một tiếng lạnh gáy, kéo theo đó là tiếng nổ rung trời động đất, sóng năng lượng chói loà.

Không đến một phần mười giây, hai cái siêu cấp thiên tài vậy mà đã va chạm với nhau. Cố Anh thế tới như sóng lớn thuở hồng hoang, tốc độ khủng khiếp doạ người. Một cú trực diện giao chiến,

chỉ vì tốc độ quá nhanh mà phảng phất trở thành đánh lén.

- Muốn chết!

Không nghĩ tới đối phương lại ra tay quyết đoán đến vậy, Đặng Côn vì lơ đễnh mà ăn thiệt thòi, khẽ lui tới cả trăm mét. Trông thấy Cố Anh còn muốn tiếp tục liên hoàn kích, hắn giận giữ quát lạnh, tay phải vung ra.

- Phanh!

Một cú vung ra, tay lớn hoá đao, không những chặn lấy công kích của Cố Anh, mà còn thừa thế bổ vào đầu đối thủ, kéo theo tiếng rít gió lạnh người.

- Xoạt!

Cảm nhận được nguy hiểm trí mạng, Cố Anh vội vàng chuyển mình sang thế thủ. Chẳng qua tốc độ vẫn là chậm nửa phần, bị cánh tay của Đặng Côn chém xuống ngực, rạch hẳn ra một vết rách chạy dài trên y phục.

Gió lạnh đua nhau tràn vào lồng ngực, khiến trong lòng hắn càng thêm nghiêm nghị. Không hổ là đệ nhất thiên tài của Nạp Lan, mạnh mẽ kinh người. Một cú chém vừa rồi nếu không phải hắn quyết đoán bạo lui, chỉ sợ đã đổ máu.

- Ngươi thật sự muốn chết?

Mặc dù đắc thủ, nhưng Đặng Côn lại không chút nào làm vui, ánh mắt nhìn về phía Cố Anh đã loè ra sát khí. Hiển nhiên, việc Cố Anh không biết trời cao đất rộng công kích đã khiến hắn muốn ra tay.

Nhưng mà không có ai trả lời hắn cả, thậm chí câu nói còn chưa dứt xong, trên đỉnh đầu bỗng nhiên cuồn cuộn lôi vân. Sát na sau đó, Cố Anh như một vị thần sấm vọt qua, kéo theo cả bầu trời

lôi điện trùng xuống quấn lấy quanh thân, công kích về kẻ thù.

- Đùng… đùng… ầm.

Ánh chớp sáng rực bao trùm khắp mấy chục dặm bầu trời, cứ thế nương theo một bóng người quất về phía Đặng Côn. Sau va chạm, bầu không khí trong phạm vi đều như cương ra, sao đó nhất tề bạo nổ. Sóng âm đì đùng nối nhau lan rộng, khiến cho cơ ngực người tưng tức như muốn cùng cộng hưởng mà bạo khai.

Loại ảnh hưởng này gần như đã sớm vượt qua giới hạn mà Hoá Linh có thể chịu đựng, khiến cho thiên kiêu Cố Gia không thể không lui về, ánh mắt sùng bái nhìn về phía bầu trời.

Chỉ thấy khi mà lôi điện tán đi, Cố Anh ngự giữa trung tâm, hào quang thần thánh doạ người. Quang luân sau lưng hắn sớm ngưng thành thực chất, rực rỡ năm màu tuần hoàn, lúc này đây còn xen lẫn vào đợt đợt tia lôi, khiến cho hắn trông càng thêm dũng mãnh.

- Không nghĩ tới Tuyết Vũ cũng có người sở hữu sức mạnh của Thiên Lôi.

Âm thanh vang vọng, Đặng Côn chậm rãi bay lên từ hồ lớn dưới chân thác, quần áo phân nửa bị cháy đen, thập phần chật vật. Dĩ nhiên, một kích giao chiến vừa rồi hắn đã rơi vào hạ phong.

Đưa tay lau đi vết khói ám còn vương trên mặt, hắn liếc nhìn Cố Anh mà cười. Là một nụ cười không nhìn ra được cảm xúc gì, tựa như một cỗ máy đang cười vậy. Chỉ duy nhất cô gái đi theo hắn là nhận ra được nụ cười đó có hàm ý gì, sắc mặt không kìm được mà trở nên lo lắng.

Quả nhiên, khi Đặng Côn vừa mới nói xong, trong mắt bỗng bắn ra tinh quang. Nguyên bản thân thể đang tràn đầy vết cháy xém bỗng nhiên lấy tốc độ điên cuồng mà khôi phục, chưa đầy hai

giây liền lành lặn như thường. Thế rồi con mắt của hắn nhắm nhẹ, đưa bàn tay lên như đang cảm nhận thứ gì đó giữa thiên địa này.

Cố Anh ban đầu còn không hiểu đối phương muốn làm gì, nhưng dần dần sắc mặt biến thành ngưng trọng, kinh sợ nhìn qua. Bởi vì từ khi Đặng Côn nhắm mắt, hắn liền cảm nhận thấy lôi điện quy tắc dưới bầu trời này đang điên cuồng ngưng tụ.

Không phải chạm tới một chút da lông áo nghĩa của lôi điện như hắn, mà là đã bước vào bước đầu tiên lĩnh ngộ quy tắc, chân chính nắm được một phần sức mạnh của nó.Đặng Côn bắt đầu phản kích.

Sát na mà thôi, toàn bộ sức mạnh lôi điện mà hắn triệu hồi nhất tề hiện thế, khiến thân thể hắn lâm vào biến hoá kinh người. Từng đạo tử lôi thô như bắp tay người xoèn xoẹt quấn quanh, ôm sát lấy cơ bắp của hắn mà truyền lưu. Mái tóc đen nhánh lúc này bốc ngược lên trời, tự thân như hoá thành triệu đạo tiểu lôi lấp lánh, sáng rực hào quang.

- Thần lôi phụ thể, đao trảm thiên kiêu.

Một thân gia cố bởi lôi quang, Đặng Côn vượt qua bầu trời bay tới. Cánh tay hắn vung lên, mang theo lôi đao đỏ sậm mà chém. Vốn là khoảng cách cả trăm mét, vậy mà chớp mắt đã giảm xuống bằng không. Lôi đao thế tới hùng dũng không thể đỡ va chạm vào Cố Anh, đánh cho phòng ngự của hắn tan thành trăm ngàn mảnh, thân thể lao đi gần mười dặm tinh không.

Chẳng hề có ý lưu thủ, Đặng Côn lần nữa chuyển mình đuổi theo, tiến hành liên tiếp oanh tạc, ý đồ nghiền nát toàn bộ chiến lực của Cố Anh.

Sau cú thiệt thòi, quang luân đằng sau Cố Anh đã ảm đạm phai mờ, lúc này lại hứng chịu thêm liên hoàn kích của đối thủ, bắt đầu xuất hiện dấu hiệu nứt vỡ. Một lần nữa bị đánh bay, thân thể của

hắn va chạm mà xuyên thủng cả một ngọn sơn phong. Sắc mặt hắn trắng bệch, ngực và hai cánh tay đều đã đổ máu. Là vết thương do lôi đao bạo tạc mà ra.

Đây là lần thứ hai trong cuộc đời, hắn đối kháng với người đồng lứa mà thê thảm đến thế này. Nhưng khác với lần trước, lần này hắn căn bản không hề nhụt chí, mà càng đánh càng thêm hưng phấn. Khát vọng chiến đấu lần nữa lộ ra trong ánh mắt, khiến cho hắn hăng lên chẳng khác nào kẻ điên.

Vẫn là những đợt va chạm với Đặng Côn, bị lôi đình đánh cho không đường nào phản kháng, thậm chí không ít lần suýt nữa bỏ mạng dưới lôi đao. Nhưng khác biệt, hắn đang dần tiến bộ.

Quang luân như được mài dũa mà sáng lên, giúp hắn cản trở đi phần nào công kích. Trên tay hắn cũng bắt đầu xuất hiện những tia lôi điện li ti, chầm chậm lớn dần. Ban đầu chúng còn chưa kịp hình thành đã bị lôi điện của đối phương đánh nát, nhưng càng về sau thời gian tồn tại của chúng lại càng dài, cuối cùng thậm chí ức chế trở lại lôi điện của Đặng Côn.

Hắn, vậy mà đã biến đối phương thành công cụ để mài dũa chính bản thân của mình. Hắn, hôm nay cảm ngộ thành công áo nghĩa của thiên lôi.

- Đáng chết, ngươi thành công chọc giận ta rồi.

Đặng Côn thân là thiên tài tuyệt đỉnh, làm sao không nhìn ra được chuyện này, ánh mắt nhìn về Cố Anh đã toả ra sát khí. Dám biến hắn thành đá mài dao, quả thực so với tát vào mặt hắn còn sỉ nhục và đau rát hơn trăm vạn lần.

Theo lời nói ra, hắn thế tới bỗng ngưng lại giữa lưng chừng, không còn công kích Cố Anh nữa. Mà không gian xung quanh sau tiếng nói của hắn bỗng chốc lâm vào trong biến hoá. Một cỗ lại một cỗ áp lực nhất thời hàng lâm, áp lên tất cả mọi tồn tại ở nơi

này. Bên trong khu vực đó, gió lốc như đao, cuồn cuộn theo một quỹ tích vô hình du động, liên trảm bất cứ thứ gì trên đường đi mà nó gặp phải.

Đao phong doạ người, không ít lần tốc thẳng vào mặt của đám thiên kiêu Cố Gia, khiến cho bọn họ lông tơ dựng đứng, kinh hồn táng đảm trốn ra khỏi phạm vi đao phong.

Không phải vì bọn họ nhát gan, mà là vì lĩnh vực này quá mạnh mẽ. Mạnh tới mức bọn họ có cảm giác bất cứ kẻ nào chưa tới Hồng Trần cảnh giới mà bị cuốn vào, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Đó là Đao Cương Sát lĩnh vực.

Là lĩnh vực mà Đặng Côn ngộ ra khi đột phá Sinh Thần, cũng là một thần thoại khiến muôn người nghe đến tên đều dung hoa thất sắc. Bởi nó từng là một trong những thứ giấy lên gió tanh mưa máu khắp đại lục Nạp Lan suốt năm năm vừa qua. Thậm chí trên khắp lãnh thổ của đại lục này còn truyền tai nhau câu nói "Đao Cương Sát khai, thiên tài vẫn lạc".

Hôm nay Đặng Côn vì đối phó với Cố Anh, vậy mà không chút do dự triển khai Đao Cương Sát.

Thời khắc này, khi mà tất cả mọi người đều đã trốn ra chục dặm phía xa, chỉ có duy nhất cô gái đi theo Đặng Côn là có thể giữ được bình tĩnh. Thậm chí nơi ánh mắt của nàng còn hiện lên tia không nỡ, có chút lắc đầu thở dài.

Nàng biết ca ca của mình mặc dù nổi giận, nhưng thật ra trong lòng không hề có ý muốn giết chết Cố Anh. Sở dĩ triển khai Đao Cương Sát lĩnh vực cũng chỉ là muốn toàn lực ra tay nghiền ép, dạy dỗ đối phương một chút mà thôi.

Cố Anh này nhìn qua mới chỉ hai tám ba mươi, trước sức

mạnh của Đặng Côn chỉ sợ khó lòng mà hoàn thủ. Phải biết ca ca của nàng từ năm năm trước đã đột phá Sinh Thần, sức mạnh lĩnh vực không phải là một thanh niên chưa tới ba mươi có thể chống đỡ.

- U… U…

Nhìn thân hình bé nhỏ đang đắm chìm trong vô tận đao phong, nàng khẽ rời đi ánh mắt, tựa như vì Cố Anh mà bi ai. Nhưng rất nhanh sau đó, một tràng âm thanh u u kéo dài, nối theo tiếng ken két đinh tai bỗng nhiên vang lên khiến nàng không khỏi giật mình.

Tràng cảnh tiếp theo diễn ra khiến cho nét không nỡ của nàng biến mất không còn, thay vào đó là sự rung động đến run người.

Bởi giữa Đao Cương Sát lĩnh vực, Cố Anh vậy mà không chút hề hấn nào. Thậm chí quanh thân hắn bắt đầu nổi lên lôi điện dạng sóng, từng đợt từng đợt cuộn ra cọ vào vô tận đao phong. Không khí cót két nổ tung, tạo khoảng trống cho sóng lôi mở rộng, mạnh mẽ đối kháng với lĩnh vực của Đặng Côn.

- Lôi điện lĩnh vực?

Gần như đồng thời, cả Đặng Côn và cô gái đều thất thố hô lên. Dường như Cố Anh có thể thi triển ra lôi điện lĩnh vực khiến cho bọn họ khó lòng mà tin tưởng.

- Lĩnh vực của hắn vậy mà có thể đối kháng với Đao Cương Sát lĩnh vực của ca ca.

Cô gái tự mình thì thào, trong lòng càng tràn đầy sóng gió. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng thấy có người có thể dùng lĩnh vực để đối kháng với ca ca của mình.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 272: Cố Anh Bại!

Trông thấy lĩnh vực của Cố Anh bành trướng, không ngừng đối kháng lại Đao Cương Sát lĩnh vực của mình, sắc mặt của Đặng Côn chuyển biến không ngừng, từ kinh ngạc sang giận giữ, cuối cùng là cười lạnh lẽo.

- Dù hôm nay ngươi có ngộ ra được Lôi điện lĩnh vực, cũng đừng mơ đến việc có thể ngăn cản ta.

Ánh mắt vô cùng băng lãnh, Đặng Côn nói ra như hận không thể nắm Cố Anh sinh sinh xé toang. Hắn xưa nay chính là thiên tài mạnh nhất của đại lục Nạp Lan, có bao giờ bị người lợi dụng như thế.

Theo lời nói vừa ra, thân thể hắn cũng động theo. Đao Cương Sát lĩnh vực nhất tề vận chuyển, mơ hồ hoá thành một cái vòng xoáy khổng lồ, bao bọc lấy lĩnh vực của Cố Anh vào bên trong. Tiếng va chạm dẫn nổ đinh tai nhức óc, kéo thẳng lên tận cao thiên.

Lửa giận trùng điệp, khí tức của Đặng Côn một lần nữa leo lên, khủng bố đến cực điểm. Vẻn vẹn chưa tới nửa giây đồng hồ, hắn đã ngự tại trên đỉnh đầu của Cố Anh, phóng cước đạp xuống phạm vi lĩnh vực của đối phương.

- Oành!

Bầu trời phảng phất cũng vì một cước này đạp rơi, lĩnh vực của Cố Anh thậm chí một hơi thở cũng không cầm cự nổi, thi nhau phá toái. Thậm chí thân thể ở trung tâm lĩnh vực cũng bị chấn

động run rẩy, suýt chút nữa rớt khỏi thinh không.

- Đón ta một quyền.

Điều tức lại khí huyết đang hỗn loạn, thân thể Cố Anh chợt bước sang ngang, lôi điện chung quanh điên cuồng hội tụ nơi đầu quyền, thoắt cái biến thân áp sát Đặng Côn mà quát lớn.

- Đùng… đùng!

Ba lớp lôi điện điệp gia, lần lượt thanh sắc, hồng sắc và tử sắc, uy lực không thể nào tầm thường. Dù cho Đặng Côn đã sớm phòng bị, nhưng khi đối chiến vẫn không tránh khỏi chấn động. Chiến lực mà Cố Anh bày ra lúc này, chỉ sợ đã không thua gì Sinh Thần hậu kỳ.

- Ha ha… châu chấu đá voi mà thôi.

Mặc dù bị bức lui, nhưng Đặng Côn lại không hề tỏ ra hoảng sợ chút nào. Ngược lại còn ngửa mặt cười lớn, chân đạp thiên địa băng qua.

Chiến lực tiếp cận Sinh Thần hậu kỳ thì đã sao? Trong mắt hắn vẫn chỉ là sâu kiến mà thôi. Bởi chiến lực chân chính của hắn, đã sớm đạt tới đỉnh cao của Sinh Thần điên phong, thậm chí đối kháng cùng Hồng Trần cũng nắm chắc năm phần.

Chỉ một cái Cố Anh, còn chưa đủ để khiến hắn bại trận.

Quả nhiên sau tiếng cười dài, thân hình của hắn chẳng biết tự lúc nào đã áp sát Cố Anh. Bàn tay vọt ra hai đạo lôi điện thô to, phá vỡ không gian đánh về đỉnh đầu đối thủ.

Hai đạo lôi điện trùng điệp mặc dù mạnh, nhưng tính sát thương so với lôi đao còn kém nhiều, mà Đặng Côn đã ra tay hiển nhiên không thể đơn giản như vậy. Cố Anh mặc dù cảm nhận được điều này, nhưng không thể nhìn ra chân tướng, chỉ biết theo

bản năng vươn tay ra chống đỡ.

- Roẹt.

Đúng như cảm nhận của Cố Anh, hai đạo lôi điện này mục đích không phải để công kích, mà là để trói buộc hắn. Ngay tại thời điểm hắn vươn tay lên đón đỡ, chúng liền đan xen với nhau như tạo thành một cái dây, trước hết siết chặt hai cánh tay, sau đó là toàn bộ cơ thể.

Phải nói, có thể vận dụng lôi điện đến một bước này, lĩnh ngộ của Đặng Côn quả thực quá mức kinh người.

Trong giây lát kinh nghi, Cố Anh rốt cục hiểu được ý đồ của Đặng Côn, nhưng muốn phản kháng đã quá muộn rồi.

Chỉ thấy trong khoảnh khắc mà hắn bị trói, toàn bộ vòng xoáy đao phong bên ngoài bỗng nhiên kéo nhau co lại. Đao Cương Sát lĩnh vực lúc này chẳng khác nào một cái máy nghiền khổng lồ, không chỉ muốn nghiền nát lôi điện lĩnh vực của Cố Anh, mà còn muốn tiêu diệt cả bản thân của hắn nữa.

- U… u…

Tràng cảnh lúc này chẳng khác gì cả bầu trời đang sụp đổ, hướng về phía Cố Anh mà tận diệt.

Đặng Côn ngự ở trên đỉnh vòng xoáy, băng lãnh nhìn về phía đối thủ. Bỗng chốc nở ra nụ cười, sắc mặt hắn như có như không loé ra tia ngạo ý ngút trời. Hôm nay lại có một siêu cấp thiên tài nữa phải nằm dưới chân hắn, ảm đạm phai mờ.

Chẳng qua, sắc mặt đó của hắn không duy trì được bao lâu, rất nhanh liền lâm vào biến sắc. Bởi trong phút giây cuối cùng, hắn lại nhìn thấy Cố Anh đang cười.

Phải, hắn đang cười, một nụ cười rạng rỡ của kẻ chiến thắng.

Đao Cương Sát lĩnh vực vẫn không ngừng vận hành, thân hình của Cố Anh đã hoàn toàn chìm trong hỗn độn đao phong, nhưng chẳng hiểu sao Đặng Côn vẫn thấy nặng nề trong lòng, cứ như hắn mới là người chiến bại vậy.

- Ô… ô…

Bỗng nhiên trong phút giây sau đó, toàn bộ vùng không gian này như bị ai đó thao túng. Thiên địa quy tắc vậy mà bị người dẫn động, toàn bộ hội tụ vào vùng trung tâm của Đao Cương Sát lĩnh vực.

Giữa muôn vàn loạn lưu đó, ánh sáng nhàn nhạt kéo nhau phá ra, dần dần rực rỡ như hạo dương đỉnh thiên. Đao phong ngừng, hỗn loạn ngưng, sau đó vang lên tiếng rắc doạ người.

- Đoàng…

Tiếng nổ đanh đảnh như muốn xé rách màng nhĩ con người vang lên, Đao Cương Sát lĩnh vực lúc này chẳng khác gì gốm sứ, nổ tung thành trăm ngàn mảnh văng ra bên ngoài.

Như là một vầng mặt trời nhỏ lăng không xuất thế, chói mắt không thể nào nhìn thẳng, Cố Anh đắm chìm trong vô tận lôi quang, ngửa mặt lên trời mà thét dài. Hắn rốt cục đột phá thêm một bước nữa, chân chính nắm vững lấy lĩnh vực thiên lôi này.

- Khốn kiếp…

Phía bên kia, Đặng Côn phẫn nộ đến run người. Hắn gằn lên hai chữ, thanh âm tràn đầy lạnh lẽo, phảng phất vang lên từ sâu trong cửu u âm hàn.

Đánh ra sát chiêu, không những không làm gì được Cố Anh mà còn tác thành cho hắn thành công lĩnh ngộ lôi điện áo nghĩa, có khác nào trộm gà không được mà còn mất nắm thóc. Đây là lần thứ hai hắn bị kẻ trước mặt này lợi dụng, tôn nghiêm đả kích nặng

nề.

- Dám liên tiếp lợi dụng ta để đột phá, ngươi nghĩ rằng tại Khương Gia thì ta sẽ không dám giết ngươi sao?

Vô cùng vô tận uy áp từ thân hắn phát ra, dọc theo không trung mà lan xuống đỉnh đầu của Cố Anh, bao trùm cả phạm vi mười dặm núi rừng, khủng bố đến cực điểm. Lần đầu tiên trong trận chiến, hắn muốn giết người.

Dù cho đã chạy ra cách mười dặm, đám thiên kiêu Cố Gia cũng như cũ cảm nhận được cỗ uy áp đáng sợ này. Cố Anh mặc dù vừa đột phá lĩnh ngộ áo nghĩa, nhưng so với Đặng Côn thì còn kém nhiều lắm, làm sao có thể chống đỡ.

Chỉ thấy Đặng Côn vừa nói ra, chân hắn đã bước, từng bước chậm rãi đạp trên bầu trời. Không nhanh, mà ngập tràn nặng nề cùng u ám. Sát khí đậm đặc quấn quanh thân hắn, mỗi khoảnh khắc đều rít lên lạnh người.

Cố Anh vừa mới đột phá, nhưng khi trông thấy trạng thái này của đối thủ thì sắc mặt thoáng ra nét kinh sợ. Vì hắn có cảm giác không thể nào tránh né kẻ này. Có lẽ, đây mới là chiến lực thực sự của đối phương, chiến lực chạm tới đỉnh cao của Sinh Thần.

Không tránh né, thì chỉ còn con đường đối mặt. Cố Anh quyết đoán ra tay trước, tiên hạ thủ vi cường. Chỉ thấy thân thể hắn thoắt cái di tới trước mặt Đặng Côn, đấm ra một quyền. Vẫn là nắm quyền ngưng tụ lôi quang như trước, nhưng đã có sự lột xác hoàn toàn về chất.

- Đùng!

Bị công kích, Đặng Côn lại bĩnh tĩnh đến lạ, chỉ vươn tay ra đỡ. Tiếng nổ vang vọng, một quyền toàn lực của Cố Anh vậy mà chỉ khiến cho hắn bạo lui có mấy chục mét, sắc mặt cũng chỉ hơi

đỏ lên mà thôi. Còn Cố Anh, đã sớm bị phản ngược ra xa cả trăm mét.

Đây, chính là chênh lệch.

- Cút xuống dưới cho ta…

Quát lên điên cuồng, Đặng Côn tiếp tục bước ra, nhưng không chỉ đơn giản là một bước, mà chớp mắt đã vọt qua thinh không, quất mạnh vào người đối thủ.

Có phản kháng, nhưng quá yếu ớt. Quang luân đằng sau Cố Anh trực tiếp toái nát, nơi vùng ngực quần áo tan hoang, in hằn lên một vết cự chưởng đỏ lòm, suýt nữa đem ức hắn đánh thủng ra sau. Thân hoá lưu tinh xuyên thẳng xuống đại địa, thân thể của hắn vì va chạm mà nổ ra một cái hố lớn khổng lồ, sóng đất rung động lan xa.

Chiến lực hoàn toàn bị đánh nát, Cố Anh đến bay lên cũng không nổi, chỉ có thể chật vật bò ra, gắng gượng đứng thẳng nhìn bầu trời.

- Nói cho ta biết, kẻ đã ra tay với đệ đệ ta đâu rồi?

Cũng không để cho hắn ngước đầu quá lâu, Đặng Côn đã bay xuống ngay trước mặt hắn, băng lãnh mở lời. Thanh âm này đã không còn nét cười cợt châm biếm như ban đầu, mà lạnh lẽo đến doạ người. Không chỉ lọt vào tai của Cố Anh, mà còn vang vang quanh quẩn khắp núi rừng, tới tận tai của đám thiêu kiêu trẻ tuổi.

- Đặng Côn, ngươi dám.

Cố Anh bại trận, đám thiếu niên Cố Gia đã sốt sắng đến đứng ngồi không yên. Cố Lệ Yên chạy tới sớm nhất, thấy ca ca của mình thê thảm như vậy mà đối phương vẫn có ý động thủ thì run sợ hô lên.

- Cút!

Lửa giận của Đặng Côn chưa hề giảm sút, thấy có người dám đối với mình lớn tiếng, hắn liếc mắt cũng không nhìn mà quát. Ngay sau đó, một cỗ uy áp khủng bố đến cực hạn từ hắn bạo khai ra, khiến cho sắc mặt của Cố Lệ Yên đều trắng, bay ngược trở về sau.

Đám thiên kiêu Cố Gia thấy thế cũng nhịn không được run lên, đỡ lấy Cố Lệ Yên lui về. Không có kẻ nào dám tiến lên nữa, bởi cỗ khí tức kia quá mức đáng sợ, bọn họ mà lên chỉ có con đường chết.

Cố Anh trông thấy muội muội mình bị đánh bay ra, sắc mặt thoáng trầm xuống đôi giây. Nhưng khi quay lại nhìn Đặng Côn, hắn lại bình tĩnh đến lạ thường. Thậm chí khoé môi còn nở ra nụ cười.

- Ngươi thật nghĩ ta không dám giết ngươi sao?

Nụ cười này khiến cho Đặng Côn khó chịu cực cùng, hắn vọt tới túm lấy cổ của Cố Anh mà xách lên, gằn từng chữ mà nói. Một lời không phải là đe doạ nữa, mà là thật sự động sát ý. Nếu hôm nay Cố Anh còn khiêu khích hắn một lần nữa, Cố Anh sẽ chết.

Nhưng, khiến cho hắn không thể nào tin tưởng được là Cố Anh chẳng hề sợ hãi chút nào, ngược lại còn mỉm cười, rồi trả lời hắn bằng một thanh âm tràn đầy trào phúng và khinh thường:

- Ngươi… Còn chưa xứng là đối thủ của hắn.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 273: Mỹ Nhân Cứu Anh Hùng

Không xứng làm đối thủ?

Cố Anh nói ra lời này, ban đầu thật sự khiến cho Đặng Côn giận đến điên người. Hệt như bao nhiêu anh tài trẻ tuổi khác, hắn cũng có lòng kiêu ngạo của chính bản thân mình. Thậm chí so với bất cứ kẻ nào càng thêm kiêu ngạo. Vậy mà hôm nay lại có kẻ nói hắn không xứng làm đối thủ của một người trẻ tuổi. Đó là xem thường, là sỉ nhục, là không coi hắn ra gì.

- Nói như vậy, ngươi là chó săn của hắn?

Nhưng về sau, hắn lại không hề tỏ ra chút nào giận giữ, mà chỉ lành lạnh cười hỏi.

Cố Anh không có trả lời hắn, nhưng ánh mắt lại loé lên tia chế giễu, như là một sự khinh thường trả lời, nhưng cũng có thể coi là một sự thừa nhận. Thừa nhận bản thân mình là người của Hoàng Thiên.

- Nếu đã như vậy, ngươi đi đi thôi.

Không hiểu sao khi nhìn thấy thái độ này của Cố Anh, Đặng Côn bỗng cảm thấy khó chịu vô cùng. Cuối cùng hắn lạnh lùng buông lời, đồng thời siết chặt nắm tay. Bàn tay dưới gia trì của Nguyên lực cương lên như huyền thiết, đem vùng cổ của Cố Anh nghiến lên răng rắc, gần như bị bẻ lệch sang hẳn một bên.

Hắn muốn dùng chính phương pháp mà kẻ kia đả thương đệ đệ của mình, áp dụng lên người này. Đó là câu trả lời của hắn cho

Cố Anh, cũng là một lời khiêu chiến gửi đến Hoàng Thiên.

Đau, là thứ còn sót lại duy nhất trong tâm trí. Cố Anh dùng chút lức lực cuối cùng vùng vẫy, nhưng yếu ớt không chịu nổi. Vùng cổ bắt đầu có xương gãy vỡ, đâm rách cơ thịt, máu từ thanh quản ộc lên miệng hắn, thê thảm vô cùng.

Mặc dù nói sinh mệnh lực của tu sỹ cường đại, nhất là khi đạt tới Sinh Thần gần như đã lột xác khỏi phàm thai, nhưng chung quy cũng có giới hạn. Nếu tình trạng này cứ tiếp tục kéo dài, sợ là Cố Anh sẽ bị người bóp chết tươi.

- Ca ca!

Đám thiên kiêu Cố Gia lúc này đều như người điên, gào lên thảm thiết. Nỗi sợ trong lòng bọn hắn sớm hoá thành lửa giận, không màng hậu quả nhất tề vọt qua.

- Tên khốn, đi chết đi.

Phản ứng dữ dội nhất vẫn là Cố Lệ Yên, không để ý sinh tử đánh ra công kích mạnh nhất của bản thân mình.

Chỉ là tất cả đều vô ích, Đặng Côn quá mạnh, mạnh đến mức chỉ một hai cái phất tay liền đem tất cả bọn hắn quất bay ngược trở ra, thậm chí có người trực tiếp trọng thương, một số nằm vật ra không rõ sống chết.

Mà nhân vật chính, Đặng Côn lúc này khoé môi vẫn treo lên nụ cười tàn nhẫn. Một tay siết chặt cổ của Cố Anh, một tay đối phó đám người xưng là thiên kiêu, thiên tài này.

Hắn đang trả thù, cũng là đang thể hiện cho tất cả mọi người thấy được, hắn mới chân chính là siêu cấp thiên tài, là người mà không ai có thể trêu chọc nổi.

- Buông huynh ấy ra…

Đúng vào lúc này, khi mà tâm thái đắc ý của Đặng Côn đã được đẩy lên đến tận cùng, một tiếng quát cực độ giận giữ đã vang lên khắp núi rừng.

- Ai?

Đặng Côn thoáng giật mình, chỉ vừa kịp hô lên một từ, sắc mặt đã kịch biến. Nơi xa phương trời, một đạo huyết quang từ tầng mây phá không mà tới, trong nhát mắt đã vụt qua chục dặm, va về phía hắn.

Đặng Côn lần đầu tiên tỏ ra vẻ kinh hãi, thân hình muốn chuyển lui thành thế thủ nhưng không kịp, chỉ có thể bị động va chạm với đối phương. Nhưng để cho hắn hoảng sợ là lực lượng của huyết quang này quá lớn, nơi cánh tay vang lên tiếng nổ rợn người, sức mạnh phản chấn xốc lên, đem thân thể hắn đánh bay cả dặm về sau.

Quá mức bất ngờ, mãi cho tới khi Đặng Côn nặng nề nện xuống đại địa người ta mới phản ứng lại, thấy rõ đạo huyết quang vậy mà lại là một người. Là một cô gái xinh đẹp tuyệt thế, thân vận váy đỏ phiêu dật, khí chất tuyệt trần.

Không ai khác, nàng chính là Khương Hồng.

Đỡ lấy Cố Anh đang vật vờ, khoé mắt nàng sớm ửng hồng lên, ầng ậng nước. Nhìn nam nhân trong lòng bị người đánh cho trọng thương, nàng làm sao không thương cảm cho được. Hắn là một tên ngốc, đánh không lại sao không biết đường mà bỏ chạy.

Trách móc là vậy, nhưng nàng chẳng dám nói ra mà chỉ giữ ở trong lòng. Hơn ai hết, nàng biết hắn là con người thế nào, với tính cách ngay thẳng và quật cường ấy, hắn làm sao có thể quay đầu bỏ chạy đây.

- Khương Hồng, Ngươi có ý gì?

Đặng Côn ăn một đòn bất ngờ, lúc này có chút chật vật bay trở về, sắc mặt âm trầm như nước mà nói ra. Đây là chuyện riêng giữa bọn hắn và Cố Gia, Khương Hồng thân là đệ tử Khương Gia, không những cố ý can thiệp vào mà còn trực tiếp ra tay với hắn, hắn cả giận cũng là điều dễ hiểu.

- Có ý gì?

Ánh mắt rời đi Cố Anh, Khương Hồng nhìn về phía Đặng Côn một cách lạnh lùng. Ngữ khí của nàng như được bọc bởi ma âm, lạnh lẽo đến ghê người:

- Ai cho các ngươi ở địa phận Khương Gia đánh người?

Càng nói, sắc mặt của nàng càng thêm âm lãnh, gần như phủ lên một tầng sương. Lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng có cảm giác muốn giết người đến vậy.

- Ha ha… được… được, tại Khương Gia không thể đánh người. Vậy Khương Hồng tiểu thư có thể giải thích cho ta, tại sao đệ đệ của ta bây giờ phải nằm liệt giường không?

Thấy Khương Hồng uy hiếp chính mình, Đặng Côn không chỉ không sợ mà càng thêm giận giữ. Hắn cười gằn hô được hai lần, sau đó trầm giọng hỏi về chuyện của đệ đệ mình. Nếu như Khương Gia không cho hắn lời giải thích, hôm nay hắn sẽ không dừng tay.

- Tự về mà hỏi xem đệ đệ ngươi đã làm gì đi.

Khương Hồng bị hắn hỏi vặn, nhất thời không biết giải thích chuyện này thế nào. Thật ra ban đầu đúng là Đặng Đạt Đa quá đáng, nhưng cũng không thể biện minh cho việc Hoàng Thiên ra tay độc ác. Cuối cùng, nàng chỉ lành lạnh nói ra một đáp án mơ hồ.

- Ha ha… quả nhiên là các ngươi đứng bên phe tiểu tử kia. Đã thế, hôm nay ta không những muốn đánh hắn, mà còn muốn giết

hắn nữa.

Nói đến đây, sắc mặt của Đặng Côn đã triệt để lạnh đi, bước chân hắn vụt qua, mang theo vô tận sức mạnh của Sinh Thần cường giả, bao phủ về phía Khương Hồng và Cố Anh. Đao Cương Sát lĩnh vực lăng không xuất thế, tại giữa trời phủ xuống, tựa như có thể đem toàn bộ thế giới đều phá tan.

- Thật nghĩ bản thân là đệ nhất thiên tài của Nạp Lan liền có thể hung hăng?

Khương Hồng nhìn thấy thế tới của Đặng Côn, không có sợ hãi, ngược lại còn lộ ra bá đạo. Thanh âm của nàng không tính là khinh thường, nhưng chẳng khác nào cú tát giáng vào mặt Đặng Côn.

Cánh tay vẫn ôm lấy Cố Anh, nàng một bước hoành không, trực diện áp tới Đao Cương Sát lĩnh vực mà đánh tới.

Oành!

Rất nhanh liền có va chạm nổ ra, cánh tay Khương Hồng như huyễn hoá thành hư ảnh khổng lồ, mang theo lực lượng bạt núi rời non phá ra Đao Cương Sát lĩnh vực. Vô tận đao phong nổ tung, đem lĩnh vực cường đại này toái thành ngàn mảnh. Núi rừng diện tích mười mấy dặm cũng vì dư âm mà đổ nát, đại thụ hoá tro tàn.

Đặng Côn trực diện giao thủ, vậy mà lúc này chịu phải thiệt thòi lui bước, ánh mắt không thể tin được nhìn tới. Lẽ dĩ nhiên, hắn không thể nào ngờ được Khương Hồng có thể phá vỡ Đao Cương Sát lĩnh vực của mình.

- Ta xem thường ngươi rồi.

Ánh mắt nghiêm nghị, nhưng chưa hề vơi đi lửa giận trong lòng, hắn chỉ lưu lại một câu rồi tiếp tục lao mình tới. Dọc đường đi Đao Cương Sát lĩnh vực một lần nữa hình thành, nhưng đao

phong so với lần trước càng thêm ngưng thực. Rõ ràng là khí lưu hoá đao, nhưng dọc đường lại va chạm vang lên leng keng như huyền thiết, cực kỳ doạ người.

- Đừng tưởng chỉ có mình ngươi có lĩnh vực.

Chẳng qua, thế tới của hắn không hề khiến Khương Hồng kiêng kị. Chỉ thấy ánh mắt nàng loé lên, nhàn nhạt đáp trả.

Ánh mắt của nàng ngay sau đó liền bốc lên ánh lửa, y phục trên người phần phật tung bay. Một lớp, hai lớp thần diễm thoáng chốc bao trùm lên váy đỏ, cấp tốc lan rộng ra bên ngoài. Biển lửa rực rỡ, rộ lên năm màu hào quang xán lạn.

Hai luồng lĩnh vực cường đại cứ thế va chạm vào nhau, Đao Cương Sát lĩnh vực của Đặng Côn vậy mà không thể chiếm thượng phong, thậm chí có không ít đao phong còn bị thần diễm thiêu cháy, tiêu tán không còn.

- Ngũ Hành Hoả lĩnh vực?

Đặng Côn mặc dù bị nóng giận công tâm, nhưng khi cảm nhận được khí tức lĩnh vực đặc thù của Khương Hồng thì không khỏi nghiêm nghị, thậm chí thất thố hô lên.

Hiển nhiên, Khương Hồng có thể lĩnh ngộ ra Ngũ Hành Hoả lĩnh vực khiến hắn rất bất ngờ. Gần một tháng trước khi bọn hắn tới Khương Gia, Khương Hồng thể hiện ra lúc đó chỉ là Lưỡng Hành Hoả lĩnh vực, vậy mà lúc này lại biến thành Ngũ Hành Hoả, làm sao có thể.

- Hừ, dù ngươi có được Ngũ Hành Hoả lĩnh vực cũng không được, cút trở về cho ta.

Liên tiếp bị người ngược thê thảm, Đặng Côn đã sớm giận đến mất đi kiềm chế. Từ khi xuất đạo đến giờ, đây là lần đầu tiên tôn nghiêm của hắn bị đả kích nặng nề đến vậy, một cái Hoàng Thiên,

một cái Cố Anh, bây giờ lại có Khương Hồng.

Cứ cho là ban đầu hắn khinh địch, chỉ muốn chơi đùa đối phương một chút, nhưng dần dần hắn lại có cảm giác chính bản thân mình mới là kẻ bị đùa bỡn, làm sao có thể không giận. Mọi chuyện nên kết thúc rồi.

Hắn nói ra một lời, cánh tay đã vụt ra một cây trường đao bóng loáng. Cây trường đao này hết sức cổ quái, khí tức âm trầm như băng tuyết vạn năm, lạnh lẽo ghê người. Mà nó vừa xuất thế, nơi lưỡi đao liền ông ông rung động, tựa hồ đang tỏ ra hưng phấn cực kỳ. Lần đầu tiên trong chiến đấu, hắn sử dụng binh khí để giao tranh.

Mà Khương Hồng khi nhìn thấy trường đao thì sắc mặt trở nên ngưng trọng vô cùng. Vì nàng có thể cảm nhận được uy hiếp trí mạng từ cây đao này, nó, dường như mang theo một cỗ khát máu điên cuồng.

- Đao Huyết Tịch Quang.

Không chút do dự, Đặng Côn vung lên trường đao mà chém. Dưới một chém này, thiên địa bỗng nhiên đọng ngưng, không gian mấy chục dặm nhất tề cứng lại, tựa hồ chỉ có đao quang là đi.

Khương Hồng ôm chặt Cố Anh, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng. Nàng gần đây mặc dù đã có lột xác kinh người, nhưng chung quy còn chưa hoàn toàn kiểm soát được sức mạnh ấy, làm sao có thể là đối thủ của Đặng Côn đã bước vào Sinh Thần tới tận năm năm.

Nhất là, hắn vừa rồi xử ra không phải là pháp khí bình thường, mà là một thanh tiên đao.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 274: Chính Là Cố Sở

Dưới uy áp của đao quang, thân thể Khương Hồng thoáng chốc cứng đờ, chẳng khác nào lâm vào trong vũng lầy, nửa bước khó đi. Ngũ Hành Hoả lĩnh vực mặc dù cường đại, nhưng trước uy lực của đao quang lại hoàn toàn không thể chống cự, phút chốc tan thành vạn ngọn lửa nhỏ.

Ánh đao vượt thời không mang theo khí thế kinh thiên động địa, gần như đã trảm lên trên thân thể hai người, Khương Hồng chỉ biết nhắm mắt buông xuôi.

- Phốc!

Chỉ nghe một tiếng phốc đanh tai, đao quang không hiểu sao nhất thời vỡ nát, thoáng chốc biến tan khỏi bầu trời. Thậm chí ngay cả Đặng Côn tại phương xa cũng bị dư chấn đánh bay cả chục dặm, tiên đao rời người, máu tươi ộc ra đỏ thẫm.

- Thằng nhóc, ra tay với con gái mà sử dụng tiên khí, ngươi thật là đái lên hai chữ thiên tài.

Một thanh âm bỗng nhiên vang lên, phiêu miểu khắp trời không tìm được nơi phát. Một lời này cứ thế có chút châm biếm, nhưng nhiều hơn là một tầng ma lực cuồn cuộn, khiến người ta không thể nào nảy sinh lòng phản kháng.

- Nếu đã tới thì hiện thân đi, trốn trốn núp núp làm gì…

Gượng mình đứng dậy từ trong đất đá, Đặng Côn lại không hề tỏ ra bất ngờ nói ra, cứ như đã sớm xác định được sẽ có người ra

tay vậy.

- Há. Vậy mà vẫn phát hiện được ta, môn Ẩn Tức Thuật này quá phế phẩm rồi, Cố Sở chết tiệt, dám lừa ta.

Người kia không có trả lời Đặng Côn ngay, mà tự mình lẩm bẩm, thanh âm ngập tràn bất mãn, quanh quẩn mãi không tan. Dám nói chuyện kiểu này, còn xưng ra tục danh của Cố Sở, hiển nhiên địa vị của hắn cực kỳ kinh người.

- Ngươi tới để bảo vệ bọn hắn?

Thấy đối phương không những không có trả lời mình, mà còn không có ý hiện thân, Đặng Côn gắng kìm lửa giận trong lòng, ngửa đầu mà hỏi.

Thật ra ngay từ lúc kẻ này đến hắn đã mơ hồ cảm nhận được, nhưng lại không xác định được vị trí và ý đồ của đối phương, cho nên mới liều lĩnh sử dụng tiên khí kích thương Khương Hồng, hòng buộc kẻ đến phải hiện thân.

Thật không nghĩ người này lại cường đại đến như vậy, thậm chí không cần hiện thân cũng có thể phá tan một kích toàn lực của hắn. Nếu như hôm nay đối phương thực sự muốn bảo vệ đám người Cố Anh, chỉ sợ hắn không thể làm gì được.

- Nhóc con, lăn trở về đi thôi. Hôm nay lão tử bảo kê bọn hắn rồi.

Người kia cười cợt, thanh âm vang vang tràn đầy bá đạo.

Đặng Côn nghe vậy, lửa giận suýt chút nữa bốc lên. Nhưng nghĩ lại một màn đao quang bị phá, hắn đành phải dằn lòng mình xuống. Hắn kiêu ngạo, nhưng còn chưa đến mức mù quáng lao đầu vào chỗ chết, chí ít hắn biết được bản thân không phải đối thủ của người kia.

- Ngươi bảo vệ bọn hắn được nhất thời, nhưng không bảo vệ được mãi mãi. Nhắn lại với tên Hoàng Thiên đó, mạng của hắn ta lấy chắc rồi.

Lạnh lùng buông lời, Đặng Côn không hề tỏ ra cả nể chút nào, ngược lại còn thêm vênh váo. Hắn nói xong, liền phất tay quay người rời đi nơi này, để lại phía sau một đám thiên kiêu Cố Gia tràn đầy giận dữ và cuồng nộ.

Cùng lúc đó, trên tận chục dặm tinh không.

Một cái nam tử trẻ tuổi lẳng lặng ngự không, ánh mắt dõi về phía đại địa nơi Đặng Côn rời đi, sắc mặt tràn đầy hứng thú:

- Mặc dù ngông cuồng, nhưng cũng có chút bản sự. Thật là ngóng chờ ngày ngươi gặp tên tiểu tử kia ah.

Cười cợt một hồi, hắn bỗng nhiên nghiêng đầu, ánh mắt thâm thuý nhìn về một phương hướng khác, nói ra:

- Dung lão đầu, nếu đã tới rồi thì ra đi.

Lời hắn vừa ra, không gian nơi xa bỗng nhiên xuất hiện ba động, trùng điệp hình ảnh thấp thoáng lẫn vào nhau, thoáng chốc ghép thành một dáng người.

Người này nhìn qua chỉ ước chừng tứ tuần, tóc đen phiêu đãng, rõ ràng đứng ngay tại đó nhưng không hiểu sao lại cứ mơ hồ không rõ. Chỉ có thể ngờ ngợ đánh giá, hắn là một người đàn ông rất đẹp trai.

- Không hổ là nhân vật thần thoại của Tuyết Vũ, vậy mà có thể phát giác ta, quả nhiên danh bất hư truyền.

Người kia hiển nhiên rất bất ngờ vì bị đối phương phát hiện, không khỏi mỉm cười tán thán đôi câu. Đến cấp độ như hắn, đã có thể nói cùng thiên địa này tương dung, một khi muốn ẩn thân thì

đừng nói tu vi thấp, dù cường giả cùng cấp độ muốn nhanh chóng phát giác cũng không phải chuyện dễ.

Mà hắn nghe nói, kẻ trước mắt này còn chưa đi ra một bước kia, làm sao không bất ngờ cho được.

- Không cần nói với ta mấy lời vô vị đó. Cháu ngươi bị người đánh, không muốn vì chúng ra mặt hay sao?

Dường như việc tán thán của người kia cũng chẳng để tên nam tử có biến hoá gì. Chỉ thấy hắn ngả ngớn lắc đầu cười, sau đó nổi lên hứng thú mà hỏi lại.

Hắn lần này tới Khương Gia chính là để tìm tên tiểu tử không biết trời cao đất dày kia, muốn dạy dỗ đối phương một trận cho hả dạ. Ai ngờ tên tiểu tử đó đã tiến vào cấm địa Khương Gia, không biết lúc nào mới trở lại khiến hắn không thể không hậm hực mà chờ tại bên ngoài.

Vốn tính ra ngoài dạo chơi mấy ngày, ai nghĩ tới dọc đường liền gặp được đám cháu chắt của Cố Sở đang gặp nạn mới ngừng lại hóng xem. Cuối cùng không nỡ nhìn Cố Anh bị phế nên thuận tay cứu giúp, dẫn tới việc gặp người trước mặt này.

Chẳng qua, một lời này của hắn vừa nghe thì thấy bình thường, nhưng ngẫm lại có lẽ sẽ doạ cho không ít người tái mặt. Vì cháu mình ra mặt, như vậy chẳng phải nói người kia chính là ông nội của ba anh em Đặng Côn, chí cường giả Đặng Dung hay sao.Đúng là thế, người tới chính là Đặng Dung, chí cường giả Quy Nguyên của đại lục Nạp Lan.

Thái độ của tên nam tử cũng không khiến cho vị chí cường giả này giận giữ chút nào, ngược lại còn tỏ ra tò mò, hỏi dò:

- Mấy đứa nhỏ cọ sát mà thôi, ta xen vào làm gì? Ngược lại ta còn muốn hỏi ngươi đây, rõ ràng biết ta tại, vậy mà vẫn dám ra

tay với cháu ta, không sợ đắc tội ta hay sao? Ta nhớ là đám nhỏ đó không liên quan gì với ngươi mà?

Ngữ khí của hắn bình bình, nhưng trong lời nói đã hiện rõ thái độ bề trên. Cũng đúng, mặc dù đối phương được xưng là thần thoại thời đại mới, nhưng chung quy cũng chưa bước ra được một bước cuối cùng. Còn hắn, đã từ lâu chân chính bước vào, là một vị chí cường giả hàng thật giá thật.

Trả lời hắn là một tiếng cười dài, tên nam tử liếc nhìn hắn, một hồi lâu mới lắc nhẹ đầu mà nói:

- Lão đầu, đừng quá đề cao bản thân mình như thế. Ta công nhận ngươi rất mạnh, nhưng muốn lấy mạng ta còn chưa đủ đâu.

Rất cuồng, nhưng là có vốn liếng để cuồng. Thậm chí chính bản thân Đặng Dung khi nghe thấy lời này, trong lòng rất giận nhưng cũng chỉ có thể gật đầu thừa nhận. Hắn mặc dù mạnh hơn đối phương, nhưng muốn giết được cũng chẳng dễ dàng, thậm chí còn phải trả một cái giá không nhỏ.

Nếu không phải thâm thù đại hận, hắn quả thực không muốn trở thành kẻ thù của người này.

Tên nam tử thấy Đặng Dung im lặng, lại tiếp tục trả lời vế sau, giọng điệu mang theo tia than thở:

- Còn việc ta tại sao lại ra tay can thiệp, chẳng qua là với Ngũ tổ của chúng nó có chút ân tình, không nỡ nhìn chúng nó thiệt thòi thôi.

Đặng Dung vẫn một mực lắng nghe, khi thấy cái tên Ngũ tổ thì thoáng cau mày, nghi hoặc hỏi:

- Ngũ tổ Cố Gia? Cố Sở phải không?

Tên nam tử gật đầu, ánh mắt bỗng nhiên trở nên thâm thuý

nhìn lấy Đặng Dung, tà tà cười:

- Đúng vậy! Ngươi nên cảm thấy may mắn vì lão già đó đang bận canh cửa đi. Nếu hôm nay lão tại, chỉ sợ không đơn giản là đuổi người đi như thế đâu.

Lời này của hắn vậy mà khiến cho Đặng Dung thoáng nhăn mặt, hiển nhiên là bị chọc giận rồi.

Thân là chí cường giả, địa vị của hắn cao quý nhường nào, phóng mắt khắp Nguyên Giới cũng là cường giả đỉnh tiêm. Lúc này đây không chỉ bị người so sánh, mà còn bị đối phương khẳng định nhờ may mắn mới không chọc ra phiền phức, có khác gì nói hắn không đủ năng lực bảo vệ cháu của mình đâu.

- Hừ! Chỉ một cái mới bước vào Quy Nguyên mà thôi, hắn dù tới thì lại có thể làm gì?

Mặc dù trong lòng cũng có thắc mắc tại sao đối phương lại nói Cố Sở bận canh cửa, nhưng Đặng Dung vì bị xem thường nên liền bỏ qua, trực tiếp phản bác.

Tên nam tử không cho là vậy, chỉ liếc nhìn hắn, nhàn nhạt nở nụ cười:

- Đúng là lão mới chỉ bước vào Quy Nguyên, nhưng mà ngươi vì thế xem thường lão là quá sai lầm.

Đặng Dung không hiểu:

- Lời này có ý gì?

Chỉ một cái mới bước vào Quy Nguyên mà thôi, chẳng nhẽ lại có hậu thủ gì để hắn phải kiêng kỵ hay sao.

Thấy vẻ tò mò trên mặt đối phương, tên nam tử nhếch môi, không có trả lời mà hỏi lại:

- Ngươi có biết trận kinh biến của Thiên Nguyên hồi sáu năm trước?

Không có đoán ra được dụng ý của tên nam tử khi hỏi sang vấn đề này, nhưng Đặng Dung vẫn gật đầu.

- Đương nhiên, nghe nói bọn hắn mở ra Thiên Nguyên thẩm phán để xét xử một tên nhóc. Sau đó bị cường giả thần bí tấn công mà thiệt hại nặng nề, thậm chí còn chết mất một tên Quy Nguyên nữa.

Mặc dù nói sau vụ thiên biến khủng khiếp kia, bọn họ và đại lục Thiên Nguyên đã sớm ngắt đi mọi liên hệ, nhưng thật ra vẫn luôn tồn tại những kênh tin tức ngầm và nội gián.

Trận kinh biến kia tạo nên ảnh hưởng không nhỏ, dù cho mười đại thế lực có muốn bưng bít cũng như không, cho nên tứ đại lục biết được cũng là chuyện thường tình.

Chỉ là, tại sao tại nhắc tới vụ kinh biến này, chẳng lẽ có liên quan gì đến Cố Sở hay sao? Đúng rồi, cùng khoảng thời gian xảy ra kinh biến, Cố Sở dường như chính là trở về từ Thiên Nguyên…

Suy đoán này khiến cho Đặng Dung không khỏi biến sắc, ánh mắt nhìn về phía tên nam tử như muốn đạt được câu trả lời.

Tên nam tử cười cợt, nhìn lấy Đặng Dung mà gật đầu:

- Đúng thế, tên cường giả công kích Thiên Nguyên Thẩm Phán, cùng lúc đối chiến với ba cường giả Quy Nguyên, giết chết Bạch Chấn Long… chính là Cố Sở

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 275: Huynh Đệ

Hồi ức!

Đó là những ngày cuối năm, trời đông lạnh giá. Thiên địa lúc này như được bọc bởi hơi sương, se se đến nao lòng. Trước cửa một cái quán rượu xa hoa, khách nhân nườm nượp ra vào. Quán rượu này cao tới bốn lầu, toạ giữa khu phố phồn hoa nhất của thành Đại La, hiển nhiên chi phí rất doạ người.

Một tên thiếu niên cao gầy có phần chất phác đứng chết trân tại đó, ánh mắt nhìn vào trong như đang do dự điều gì. Nhìn cung cách ăn mặc của hắn đơn giản, thậm chí có phần hơi quê mùa liền có thể thấy hắn cũng không phải người khá giả gì, muốn tiến vào nơi xa hoa thế này để tiêu phí, do dự cũng là điều dễ hiểu.

Cứ thế đắn đo cả nửa ngày, cuối cùng chẳng hiểu có điều gì thúc đẩy mà ánh mắt hắn bỗng nhiên trở nên quyết tâm đến lạ, cắn răng đi vào.

Đập ngay vào mắt hắn là một sảnh đợi xa hoa, có nền đá cẩm thạch bóng loáng, có dạ minh châu óng ánh hào quang, còn có cả tranh treo tường phú quý. Dường như là lần đầu tiên tiếp xúc với địa phương như vậy, ánh mắt hắn không khỏi dại ra vài giây. Nhìn đại sảnh, rồi lại nhìn chính bản thân mình, trong lòng hắn không tự chủ xuất hiện một cỗ cảm giác vô danh.

Tự ti tràn ngập trong tâm trí nhất thời khiến hắn lùi bước về sau. Thoáng nhìn qua đôi chân của mình, nhìn lấy đôi giày vải chắp vá, lòng hắn càng thêm bất an, vì hắn đã làm bẩn thảm đỏ.

- Khách nhân tôn quý, chào mừng ngài quang lâm quán rượu Tuý Thanh.

Bất chợt, tiếng chào của nhân viên phục vụ khiến hắn giật nảy cả mình, ú ớ không nói nên lời.

Thái độ của hắn đương nhiên sẽ khiến người nhân viên phục vụ này khó hiểu, cho tới khi nhìn lại một hồi thì y mới hiểu ra, sâu trong ánh mắt loé lên dị sắc.

Thân là nhân viên phục vụ, y đương nhiên phải được giáo dục rất kỹ trước khi đi ra tiếp đãi khách nhân, một trong những điều tối kỵ nhất chính là xem thường quan khách. Chẳng qua, tên thiếu niên trước mặt này ăn mặc quá bần hàn, thật sự không thể nào nhiệt tình cho nổi.

Theo y thấy, người này hẳn là một tên nhà quê, tiền sinh hoạt chỉ sợ còn không đủ trang trải, há lại có tiền tiêu phí tại tửu lâu xa hoa này. Một chút ăn xong không có tiền trả, sợ còn ảnh hưởng tới công việc của y đây. Chẳng qua, người tới dù sao cũng là khách nhân, y dù gan lớn cũng không dám quá đáng, chỉ có thể lãnh đạm hỏi qua mấy lần, sau đó lững thững dẫn người tiến tới lầu hai.

- Ngươi tuỳ tiện chọn một cái bàn, ngay lập tức sẽ có nhân viên phục vụ tới hầu ngươi chọn món.

Vừa bước hết cầu thang, y liền chỉ đại một phương hướng mà nói ra, sau đó quay người đi xuống lầu.

Bị bỏ lại một mình, tên thiếu niên ngược lại không chút bất mãn, chỉ có ngây ngô mà nhìn. Hiện tại giờ đã quá trưa, khách nhân gần như phủ kín hết tất cả các khuôn viên bàn ăn. Tên phục vụ nói hắn tự mình chọn bàn, chẳng khác nào làm khó.

“Hừ, muốn trúng tuyển vào Học Viện Hoàng Gia đâu có dễ, nếu như không có thiên phú trác tuyệt thì cũng phải có quan hệ

kinh người. Các ngươi nhìn qua chỉ là đám nhà nông nghèo đói, đời này cũng đừng hòng bước vào được nửa bước"

Vốn là có ý thối lui, nhưng khi nhớ lại câu nói trào phúng của tên gác cổng thành, hắn lại trở nên do dự không quyết.

Đúng thế, hắn vốn chỉ là một tên nhóc nghèo ở quê mới lên, thậm chí để có chi phí cho chuyến đi lần này, cha mẹ hắn đã phải chạy đi vay mượn khắp xóm làng mới có.

Còn vì sao hắn muốn tới Đại La thành ư, đương nhiên vì muốn thay đổi cuộc đời, để cho cha mẹ có một cuộc sống no đủ và ấm cúng. Hắn còn nhỏ, nhưng đã hiểu được thế gian này cường giả vi tôn, chỉ có được sức mạnh mới có thể làm những gì mình muốn. Hắn vượt qua mấy tháng đường dài, lẻ loi cô độc chạy tới nơi đất khách quê người, chính vì muốn đi vào Học Viện Hoàng Gia cầu tài học đạo, muốn trở thành tiên nhân.

Chẳng qua, ước vọng là một chuyện, hiện thực lại là một chuyện khác. Mãi cho tới khi tới nơi này, hắn mới phát hiện ra chút thiên phú kia của hắn chẳng là gì so với người ta. Rồi hắn bắt đầu lo sợ, lo rằng bản thân sẽ không vượt qua được khảo thí. Ước mơ sụp đổ, cuộc đời sẽ ra sao, mẹ cha mong mỏi, cuộc đời còn lại sẽ thế nào. Hắn hoàn toàn không thể nghĩ tới.

Cuối cùng, khi ngẫm tới lời nói của tên gác thành hôm nao, hắn chợt như cháy lên vài tia hi vọng. Tuy rằng hắn biết rất mong manh, nhưng lại không thể nào buông bỏ. Đó cũng là lý do mà hôm nay hắn dám bước tới địa phương xa hoa này, hắn muốn kiếm tìm quan hệ.

Hắn ngây thơ, thật thà, và ngốc đến đáng thương.

Theo dòng suy nghĩ, đôi chân hắn cứ thế nhẹ đưa về phía trước, dọc theo những bàn ăn sang trọng đông đúc người ngồi, ánh mắt quan sát không bỏ một ai. Đôi mắt đó, vừa có khát khao thèm

muốn, cũng có hâm mộ và chờ mong, mong rằng có ai đó tốt bụng sẽ kết bạn và giúp đỡ kẻ tha hương này.

Hắn bước đều, đôi lần hơi khẽ khựng lại gần bàn nào đó mà hắn có cảm giác thân thiện, nhưng khoé miệng chỉ có thể hơi nhếch lên mà chẳng nói nên lời. Có lẽ, hắn thật sự không phù hợp với những chuyện xã giao này.

Bất chợt trong một phút giây, ánh mắt hắn dừng tại một bàn ăn nơi cửa sổ, đúng hơn là nhìn về tên thiếu niên đang ngồi tại đó. Một thân trường bào màu lam chẳng hề hợp với tuổi tác, gương mặt thanh tú sáng sủa nhưng cũng không tính là nổi bật, duy chỉ có đôi mắt là khác biệt hoàn toàn, rất sắc bén và tràn đầy ngạo ý.

Chẳng hiểu sao khi nhìn thấy người này, tim hắn thoáng chốc đập nhanh hơn, trong nội tâm nhẹ truyền đến từng trận cảm giác thân thuộc. Tựa như cảm xúc của hai người bạn xa cách lâu năm trong giây phút tương phùng. Bọn hắn, tựa như đã quen từ lâu.

- Vị huynh đệ này, ta có thể ngồi cùng được không?

Thế rồi chẳng biết tự đâu ra động lực, hắn chuyển mình đi tới bàn ăn, có chút rụt rè mở lời. Cánh tay thô ráp và chai sạn ngần ngại đưa ra, tròng mắt loé lên tia chân thành, thật thà và chất phác.

Hắn không biết được rằng, kể từ giây phút hắn quyết định bước đi, số mệnh của hắn đã không còn như trước.

Hắn cũng không biết được rằng, kể từ giờ khắc mở lời ấy, hắn đã có được người anh em mà cả cuộc đời sau này gắn bó. Để rồi, có một ngày hắn vì đối phương mà thề diệt tan Thiên Đạo, vì đối phương mà không màng hiểm nguy, vì đối phương mà gọi lên hai từ - huynh đệ.

Hắn là Hàn Lâm.

Huynh đệ hắn tên gọi – Hoàng Thiên.

…

Cấm địa Khương Gia, huyền khí lượn lờ.

Đây là một vùng không gian rộng lớn, lớn đến bao nhiêu cũng không thể nào xác định. Nhiệt độ rất cao, tới mức như muốn đem cả hư không này đều nung chảy. Cuồn cuộn nhiệt khí bốc lên vô hình, khiến không gian vặn vẹo liên hồi.

Mà tại giữa phiến tinh không vô ngần ấy, trôi nổi một phiến đảo khổng lồ. Đảo đá nhìn qua rộng không kém trăm dặm, rủ xuống vô tận sương mù huyết sắc, không thể nào nhìn rõ bên trong.

Một tên thanh niên trẻ tuổi đứng tại trung tâm toà đảo, lẳng lặng không nói một lời.

Trước mặt hắn trôi nổi một hòn đá màu đen bóng, ánh lên trận trận bảo quang. Mới nhìn qua, nó thật sự không có gì là đặc biệt, thậm chí tuỳ tiện nhặt lên một viên dạ minh châu, quang thạch cũng có thể đẹp và huyền bí hơn nó vạn lần.

Nhưng một khi lai lịch của nó bị tiết lộ đi ra, tuyệt đối có thể gây nên sóng gió bạo động trên toàn thế giới, thậm chí có thể kéo theo tám phần thế lực đổ tới chém giết mà tranh giành. Bởi nó chính là món đồ siêu cấp tiên thiên, Cố Tinh Cực Đạo Thạch.

Còn người thanh niên kia, có thể là ai khác ngoài Hoàng Thiên đây.

Hai tuần trước, sau khi hắn chứng kiến được Phượng Hoàng Niết Bàn hoả, liền sử dụng Cố Tinh Cực Đạo thạch cải tạo huyết mạch cho Khương Hồng. Khương Gia sau khi kiểm tra kết quả liền vui mừng đến điên rồi, ngay lập tức cho hắn tiến nhập tới vùng cấm địa này, đồng thời cử Khương Tiểu Lan đi theo để hắn hoàn

thành hiệp ước.

Thời gian qua đi, hôm nay đã là ngày thứ chín hắn tiến vào nơi đây.

Cố Tinh Cực Đạo Thạch lặng lẽ phiêu phù, dưới sự thúc dục của hắn mà chậm rãi phun ra vô số tinh điểm, theo nhau ngưng thành lốc xoáy nhỏ mà tiến nhập vào chiếc kén bạc dưới chân. Tràng cảnh này cực kỳ quen thuộc, chẳng khác gì quá trình cường hoá Linh căn và huyết mạch mà năm đó hắn tiến hành với Hàn Lâm.

Nếu có khác, thì khác ở chỗ người trong kén không phải Hàn Lâm mà là Khương Tiểu Lan.

- Rốt cục xong rồi.

Không biết bao lâu sau, khi mà chiếc kén bạc đã hấp thu no đủ tinh hoa của Cố Tinh Cực Đạo thạch, Hoàng Thiên bỗng nhiên mở lời.

Hắn từ đầu tới cuối chẳng hề nhìn tới kén bạc, mà cứ đăm đăm về phía Cố Tinh Cực Đạo thạch, ánh mắt không hề che giấu sự kích động vô cùng, thậm chí đôi tay đã có chút run rẩy.

Vội vàng đem kén bạc đẩy qua một bên khác, hắn hít vào mấy hơi thật dài, gắng để cho bản thân mình thật bình tĩnh nhất có thể. Tới hơn nửa ngày sau, hắn mới dám động thủ.

Khí thế Sinh Thần nương theo cử động hắn mà phát ra, khủng bố ngợp trời. Thậm chí so với lần tại trước cửa Cố Gia càng thêm mạnh mẽ, làm cho toàn bộ đảo lớn đều phải run lên, tựa hồ muốn sụp mất. Hòn đảo hơn trăm dặm, lúc này đây chỉ vì khí thế của một người mà trùng hẳn xuống, rất doạ người.

Ánh mắt của Hoàng Thiên lúc này rất nghiêm túc, nhiều hơn là sự quyết đoán. Chỉ thấy hắn bỗng hướng về phía kén bạc xa xa mà

đánh ra pháp quyết, vậy mà cưỡng ép rút ra bảy giọt tinh huyết đỏ tươi rực rỡ.

Sinh cơ hừng hực doạ người, bảy giọt máu này vừa ra đã xuất hiện sự phản kháng kịch liệt, như có như không phát ra tiếng Khổng Tước oanh trời. Dù cho cường đại như Hoàng Thiên, lúc này đây cũng bị dư chấn làm cho đẩy lùi, suýt chút nữa bị thương.

- Hừ!

Biến cố mặc dù bất ngờ, nhưng cũng không khiến cho Hoàng Thiên ngạc nhiên chút nào. Ánh mắt hắn thoáng lạnh đi, âm trầm hừ một tiếng. Tam Cực lĩnh vực thoáng chốc được hắn phát ra, nhất thời khiến cho bảy giọt máu kia đông cứng, không thể kháng cự chút nào.

- Có thể trở thành vật dẫn phục sinh huynh đệ của ta, các ngươi nên cảm thấy tự hào.

Lời nói không hề cho phép kháng cự, bảy giọt máu kia dường như có linh tính, nhất tề run rẩy lên tựa hồ giận giữ. Chỉ là mặc cho chúng có phản kháng thế nào cũng không thể thoát được. Chỉ có thể chầm chậm bay về vị trí của Cố Tinh Cực Đạo Thạch.

Như là cảm nhận được tinh huyết đang xâm lấn, Cố Tinh Cực Đạo thạch bỗng nhiên trở nên bạo động, ý muốn phản kháng lại bảy giọt tinh huyết này.

- Hợp!

Hoàng Thiên làm sao có thể để chuyện này diễn ra, chỉ thấy hắn gầm lên động trời, sức mạnh của Sinh Thần cảnh giới gần như được đẩy đến mức tận cùng, đem chúng cưỡng ép dung nhập vào nhau. Tam Cực lĩnh vực phong thiên trấn địa, sức mạnh cuồn cuộn đâm thẳng lên cao thiên, suýt chút nữa khiến toà cấm địa này nổ làm hai nửa.

Cuối cùng, chỉ nghe phốc phốc liên tục. Bảy giọt tinh huyết lần lượt hoà tan trên bề mặt của Cố Tinh Cực Đạo thạch, nhất thời khiến bề mặt màu đen chớp mắt biến thành màu đỏ máu.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 276: Phượng Hoàng Niết Bàn Hoả

Sinh cơ hừng hực kinh người, bảy giọt máu sau khi dung nhập liền khiến cho bề mặt của Cố Tinh Cực Đạo thạch nổi lên lớp lớp đường vân. Một cỗ lại một cỗ rung động vang lên, đều đặn và mạnh mẽ.

Nếu như có kẻ nào hiểu biết về cơ thể con người tại đây, chắc chắn sẽ bị doạ cho sợ hãi. Bởi vì hình thái của Cố Tinh Cực Đạo thạch lúc này, lại chính là một trái tim con người đang còn sống. Mặc dù hình thái này chưa thể hoàn toàn xưng là sinh linh, nhưng đã có thể coi là mầm mống phôi thai.

Hoàng Thiên tập trung tinh thần, hai cánh tay vẫn hư án trên không, tuôn trào ra Hỗn Nguyên Ma Thần khí. Ma Thần Thái Cực đồ bên trong thức hải cũng bắt đầu vận hành theo tâm ý. Không giống như năm xưa chỉ có một, lần này hắn ngưng tụ tới ba đám tinh vân vô sắc.

Tam tinh ứng với tam hồn.

Nhất tinh khai Sinh, nhị tinh tỉnh Giác, tam tinh phục Linh.

Trong khoảnh khắc ngay sau đó, nhịp đập của trái tim đá bỗng nhiên dồn dập hẳn lên. Hấp lực vô cùng vô tận nhất tề bạo phát, liên miên điên cuồng cắn nuốt sinh cơ từ thế giới xung quanh. Một cỗ khí tức sinh mệnh mỏng manh dần dần hình thành, ẩn ẩn đằng sau lớp máu đỏ tươi của viên đá tiên thiên này.

Tình huống cứ thế kéo dài suốt nửa ngày trời mới đình chỉ, viên trái tim đá kia lúc này như có như không toát ra hai cỗ hồn

lực, một cỗ như sinh mệnh mới đản sinh, và một cỗ khác quen thuộc vô cùng.

Cũng vào thời điểm ấy, đâu đó bỗng nhiên như vang lên tiếng vỡ, không phải âm thanh, mà là tiếng lòng người ai oán, nặng nề đến vô cùng.

“Đứng lên nào! Cười lên nào! Chết thì sao? Có cái gì đáng sợ chứ?”

Thanh âm của ai đó chợt dội về từ quá khứ, có chút bất cần nhưng cũng thật cay đắng và sầu tủi. Rồi trong giây lát sau, giọng nói ấy lại vang lên, khàn đặc và khó nghe nhưng lại chất chứa vô cùng ý chí:

“Sẽ có một ngày ta diệt ngươi, Thiên Đạo này”.

Lặng mình trong ký ức, hồn của ai đó còn vương tại nhân gian này chợt tỉnh giấc, thì thào mãi không tan:

- Hôm nay… ta được chết vì huynh đệ của mình.

- Ta… là Hàn Lâm.

…

- Ầm… ầm.

Đất trời bùng nổ, toàn bộ vùng không gian cấm địa chỉ vì sự thức tỉnh của hồn lực mà lâm vào trong biến hoá. Vô tận sương mù huyết sắc cùng nhau chuyển di, lấy trái tim đá kia làm trung tâm xoay tròn thành lốc xoáy.

Đảo đá nứt toang, lộ ra một vùng hắc động tối đen dày đặc tử khí. Thiên không run rẩy, sương mù càng thêm cuồn cuộn ngút trời. Hoàng Thiên nhìn tới, sắc mặt đột nhiên trở nên ngưng trọng vô cùng. Vì hắn biết bản thể của Phượng Hoàng Niết Bàn hoả sắp

hiện thân.

- U u…

Âm thanh như vang lên từ tận cửu u địa ngục, giữa hắc động hỗn độn mịt mù ấy bỗng nhiên trồi lên một mầm cây.

Xanh biếc một màu, mầm cây mang theo sức sống bừng bừng vô biên, thoáng chốc ngợp tràn bốn phương tám hướng. Một tiếng phượng hót oanh trời, quang ảnh tiên thiên lượn lờ thần thánh. Đôi lá mầm đung đưa trong hỗn độn, mơ hồ còn ngưng tụ lên vài giọt sương mỏng manh lạnh giá.

Hình thái của Phượng Hoàng Niết Bàn hoả không phải hoả, mà lại là một mầm cây.

Niết bàn, như thế nào được gọi là niết bàn?

Niết bàn, chính là dập tắt nhưng cũng là bùng cháy.

Niết bàn, là tử diệt nhưng cũng là phục sinh.

Vạn cổ xa xưa, khi mà kỷ nguyên tiên thiên đi tới thời kì lụi tàn, chư thần Thượng Cổ như ánh mặt trời sắp tắt lúc hoàng hôn, leo lắt và tuyệt vọng đến vô cùng. Phượng Hoàng thân là thần thú tiên thiên, làm sao thoát được hạo kiếp thiên địa này. Trong phút giây thiên địa tận diệt ấy, nó chỉ biết mang theo khát vọng cầu sinh trở về nơi khai nguyên của bản tộc, nổi lửa và thiêu rụi chính bản thân mình.

Nhưng rồi tiên thiên qua đi, hậu thiên lại tới. Từ đống tro tàn nguội lạnh đó, một ngọn lửa sinh mệnh lại lần nữa bùng cháy lên, tuy rằng không rực rỡ nhưng lại ngập tràn sinh cơ, âm ỉ vĩnh hằng theo tuế nguyệt. Đến một ngày nọ, ngọn lửa đã lớn lên, đốt lên sinh mệnh, thắp lên linh hồn, đem phượng hoàng tái sinh về với thiên địa, rực rỡ trong ánh bình minh của thời đại mới.

Tử rồi lại sinh, dập tắt rồi lại bùng cháy, nhân gian xưng ngọn lửa ấy là Phượng Hoàng Niết Bàn.

Mà hôm nay, Hoàng Thiên hắn chính là muốn lợi dụng sức mạnh của ngọn lửa ấy, phục sinh huynh đệ của mình. Hắn dùng tinh huyết Khổng Tước làm dẫn, dùng Cố Tinh Cực Đạo thạch làm tâm, giả lập ra một đầu hậu duệ của Phượng Hoàng nhất tộc. Chỉ có như thế, mới có thể đánh lừa ngọn lửa này, khiến nó dùng sức mạnh của mình mà niết bàn cho Hàn Lâm.

- Thương…

Một tiếng phượng minh oanh trời. Trong nháy mắt, thần hoả cửu trùng thiên. Mầm cây thoắt cái vọt ra khỏi hố đen, đỉnh mầm làm đầu phượng, hai lá hoá thành cánh chim, chuyển mình vọt lên bầu trời. Giữa hừng hực lửa cháy, bóng dáng nó mơ hồ ngưng tụ thành vô tận, vòng quanh hòn đảo đá.

Trái tim đá cũng nhất thời vang lên nhịp đập trầm thấp, cùng với tiếng phượng minh cộng hưởng mà qua. Tiên uy vô tận hạo nhiên, bàng bạc xuyên phá ra bên ngoài cấm địa. Toàn bộ Nguyên Giới cũng vì hiện tượng này mà run lên, tựa hồ vì một sinh linh sắp ra đời mà chào đón.

Không đầy một giây sau, ngọn lửa vô biên bắt đầu tiếp cận "trái tim đá" kia, đem tới sức huỷ diệt mà không cá thể nào có thể ngăn cản nổi. Muốn hồi sinh, trước tiên phải tử diệt. Thần hoả chẳng tốn chút công phu nào đã đem lớp máu đỏ bên ngoài trái tim kia đốt cháy thành tàn tro.

Cố Tinh Cực Đạo thạch chớp mắt lộ ra nguyên hình của nó, đen bóng và huyền ảo mịt mờ. Khí tức sinh mệnh của Khổng Tước tiêu tan, bóng phượng bỗng phát hiện ra bị người lừa dối, hót lên một tiếng động trời.

Hình thái của nó nhanh chóng thu nhỏ lại, ý đồ trở về nguyên

hình mầm cây ban đầu.

Nhưng mà, muốn là một chuyện, có thực hiện được không lại là một chuyện khác.

Không chỉ Hoàng Thiên không cho phép điều đó xảy ra mà Cố Tinh Cực Đạo thạch cũng sẽ không dễ dàng buông bỏ. Chỉ thấy nó bỗng nhiên vọt tới trên đỉnh đầu của hư ảnh phượng hoàng, phút chốc phóng ra tận cùng xúc tua mà trói buộc.

- Thương…

Hư ảnh phượng hoàng lần nữa hót lên, điên cuồng vùng vẫy. Thần hoả quanh thân nó trong chớp mắt này lan ra thiên địa, mang theo sức mạnh huỷ diệt to lớn không thể nào hình dung, ý đồ tiêu diệt kẻ ngoại lai không biết sống chết này.

Chẳng qua, nó mạnh nhưng Cố Tinh Cực Đạo thạch cũng không phải hạng xoàng. Mặc cho thần hoả đốt tan thiên địa, xúc tua của viên đá này vẫn lành lặn chẳng tổn hao, thậm chí còn điên cuồng hấp thu lấy sức mạnh ẩn tàng trong đám lửa của chính nó.

Hai cái tồn tại siêu việt lẫn nhau giao chiến, cục diện khủng bố vô cùng. Hoàng Thiên dù cho thực lực đại tiến, nhưng thuỷ chung vẫn còn chưa đạp tới đỉnh phong, suýt chút nữa đã bị lửa thần hoả thiêu thành bụi phấn.

Nhanh chóng đưa bản thân mình tiến vào trạng thái Tam Thế Đồng Nguyên, hắn bước nhẹ qua bầu trời, đứng ở thiên không mà theo dõi trận giằng co.

Từ bên trong động phủ lấy ra một bình ngọc màu xanh, hắn không chút do dự mở ra, tế lên sáu giọt chất lỏng. Ánh chớp lập loè, sáu giọt chất lỏng vừa ra liền tràn ngập sinh cơ. Thậm chí ngay cả Cố Tinh Cực Đạo thạch nơi phương xa đang tranh đấu cũng không tự chủ được run lên, tựa hồ đối với thứ này cảm thấy

rất thèm khát.

Thứ này, chính là tinh hoa tinh khiết nhất của thiên lôi, đại biểu cho mặt đối lập của loại lực lượng mạnh nhất nhì thiên địa này, đại biểu cho sinh mệnh và sự tân sinh. Đó không chỉ đơn thuần là khoáng thế kỳ trân, mà còn là thiên hạ kỳ vật, quý giá không thể nào đong đếm. Thậm chí, nhân gian còn đồn thổi rằng chỉ cần một giọt, liền tương đương với một lần khởi tử hồi sinh cho tu sỹ.

- Đi!

Trân quý là vậy, nhưng Hoàng Thiên lại không chút do dự nào tế ra, đem chúng đẩy về phía Cố Tinh Cực Đạo thạch.

Sáu giọt chất lỏng xanh lục phiêu đãng mà đi. Mỗi một giọt đều bao hàm năng lượng cuồng bạo khiếp người, toát ra từng tia thần lôi kinh thế. Nhưng càng nhiều hơn ở chúng là khí tức sinh mệnh tận cùng, tựa như hàm chứa toàn bộ sinh khí của trời đất này vậy, hạo đãng khôn cùng.

- Oành!

Nổ lớn vang lên, thiên địa này chớp mắt như bị oanh tạc mà run lên. Không phải là năng lượng bùng nổ, mà chính là sóng sinh mệnh cuồn cuộn gây nên.

Cố Tinh Cực Đạo thạch sau giây khắc nuốt vào Lôi Kiếp Niết Bàn dịch thì như lột xác, khí tức bỗng cường đại hơn gấp trăm lần. Sức mạnh của nó lần nữa được đẩy lên tận cùng, chẳng khác nào hố đen cắn nuốt sinh cơ của hư ảnh phượng hoàng.

Thời gian, tựa hồ từ phút giây đó trở nên vĩnh hằng. Có thể là một ngày, cũng có thể là một năm, thậm chí là một đời người, Cố Tinh Cực Đạo thạch rốt cục ăn no, buông thả ra hư ảnh phượng hoàng mà lơ lửng giữa trời.

Xúc tua của nó vẫn thế len lỏi khắp không gian, dần dần đan xen thành hình thái, thật không ngờ lại có hình dạng của một con chim khổng lồ. Không có xương cốt cùng da thịt, chỉ có mạch đập đen ngòm cấu thành, đầu chim đen tựa hồ đang trên đà thức tỉnh, ngửa đầu huýt gió.

Hai cánh đen giương rộng trải dài, so với thiên địa càng thêm to lớn. Một cái vỗ, không gian vỡ tan, thời gian tán loạn, tựa hồ muốn xé bỏ toàn bộ thiên địa này mà bay đi.

Hoàng Thiên thu vào mắt một màn này, trong nội tâm không khỏi run lên sợ hãi. Cửu Đạp Hoành Không bí thoắt cái bước ra, đưa hắn bước ra trước mặt nó. Tam Cực lĩnh vực cũng được hắn triển khai, ý đồ giữ chân con chim này lại.

Nhưng mà, sắc mặt hắn rất nhanh trở nên tái nhợt, đông đông lui về cả trăm dặm phía sau. Con chim đen này vậy mà có thể phá vỡ Tam Cực lĩnh vực của hắn, chỉ một cái vỗ cánh mà qua, liền đem thân thể hắn phản phệ bị thương.

- Hừ!

Gắng gượng nuốt xuống máu tươi đang trào lên trong cổ họng, hắn lạnh lùng hừ lên giận giữ. Đầu tiên là đầu, sau đó là thân, cuối cùng là chi, thân thể hắn không đến nửa giây liền tiến vào hình thái chiến đấu của Ma Thần biến.

Không phải là hai biến nhất nhị kết hợp Âm Dương Ma Thần Đạo, mà là đệ tam và đệ tứ biến kết hợp Sinh Tử Ma Thần Luân. Đằng sau hắn lúc này ngưng ra một cái quang luân hai màu, lẫn nhau xoay chuyển như đến từ khởi nguyên của thế giới.

Không chỉ là vật chất, mà là khởi nguyên của tất cả tồn tại trên thế giới này… luân hồi.

Kết hợp cùng lúc hai hình thái cường đại nhất mà bản thân có

thể thi triển, sức mạnh của hắn lúc này có lẽ đã không nằm trong thường thức của bất cứ người nào

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 277: Tương Phùng

Như cảm nhận được tia uy hiếp từ tên nhân loại nhỏ bé này, con chim đen này bỗng nhiên quay phắt người, không có ý rời đi nữa mà chuyển sang thế tấn công. Uy thế của nó không kém gì sức mạnh của hư ảnh phượng hoàng, trong chớp mắt vỗ ra hai cánh, cuồng phong lốc xoáy đùng đùng.

- Ta cần huynh đệ của mình… không phải ngươi.

Lặng người nhìn con chim đang lao qua tấn công mình, sắc mặt của Hoàng Thiên lãnh tĩnh đến rợn người. Cứ việc nhìn không ra được tâm tình, nhưng nếu như có người thân thuộc hắn tại nơi này, liền có thể nhìn ra được trạng thái khủng khiếp này của hắn.

Là giận giữ, là tột cùng của điên cuồng và nộ khí.

Một lời của hắn vừa ra, hai chân liền nhẹ bước. Quang luân đằng sau hắn theo nhịp mà xoay, diễn hoá lấy toàn bộ luân hồi của thiên địa này.

- Phanh…

Thế rồi nhanh đến không thể nào tưởng tượng nổi, một tiếng nổ động trời liền vang lên đinh tai nhức óc. Dưới tiếng nổ này, hắc khí cuồn cuộn phủ khắp đất trời, át đi cả sương mù huyết sắc ban đầu. Con chim đen này vậy mà bị người đánh bay, thậm chí nơi cánh còn lưu lại vết rách thật dài, hắc khí cũng tự đây mà phát.

Toàn bộ hòn đảo đá cũng vì va chạm này mà suýt nữa vỡ ra, nơi vùng ven vì gợn sóng mà nứt toác, tróc ra không biết bao nhiêu

thạch đầu. Hoàng Thiên từ đầu tới cuối không hề có ý định lưu thủ, lần nữa thi triển Cửu Đạp Hoành Không bí đi qua.

- Phanh…

Tinh không nổ ra sóng gợn, một người một cầm cứ vậy mà va vào nhau. Lực lượng tuỳ tiện lan ra cũng đủ để bạt núi rời non, cương mãnh đến doạ người.

Con chim đen mặc dù cường đại, nhưng Hoàng Thiên càng không thể nào đo lường. Mỗi lần cánh tay hắn vỗ qua, đều phát ra thần quang nhị khí, nổ tung cả vòm trời. Lăng lệ và ác liệt, tuyệt đối không kém bao nhiêu với đại chiến ở cấp độ chí cường.

Quang luân sau lưng Hoàng Thiên càng đánh thì chuyển động càng nhanh, nương theo quang mang hai màu mà đến, tựa hồ muốn lôi kéo cả trời cao này vào trong luân hồi.

- Phá…

Một tiếng quát như cửu thiên thần lôi, thân thể của Hoàng Thiên như được bọc bởi Ma Thần nhị khí, một tay hoá Thần, một tay sinh Ma, mang theo sức mạnh khủng bố rợp trời.

Phút chốc bắt được cổ chân của con chim, Ma Thần lực lượng điên cuồng mà lên, theo tiếng quát của hắn mà vung. Một trái một phải, một trước một sau, hết lên rồi lại xuống, đất trời cũng ngả nghiêng.

Trong phút giây mơ hồ, người ta như nghe được tiếng cầm minh thảm thiết, thấu tận lên cao thiên này. Cứ mỗi một tiếng nổ vang lên, hắc khí lại tràn đầy không gian, cuồn cuộn như mây mù trong giông bão.

Đây đã không thể gọi là quyết chiến, mà là một trận đồ sát.

- A… a…

Rốt cục không biết đánh đến bao lâu, khi mà tiếng hung cầm cũng không thể vang lên được nữa, một tiếng người thảm thiết bỗng nhiên dội ra bên ngoài.

Thanh âm này quen thuộc đến mức, dù cho Hoàng Thiên vốn đang nộ đến động trời cũng phải ngẩn ra, đôi mắt thẫn thờ nhìn về nơi phát ra thanh âm ấy.

Con chim đen không biết tự lúc nào đã rời khỏi bàn tay hắn, vùng vẫy trên bầu trời hắc khí. Xúc tua trên người nó vặn vẹo quanh co, toát ra vô cùng vô tận phù văn thần kỳ. Đầu lâu nó vỡ nát rồi lại tái sinh, đôi cánh vỡ tan rồi lại phục hồi.

Nó lúc này như đang lâm vào trạng thái giằng co, mâu thuẫn trong chính nội tại của bản thân mình. Hai cỗ linh hồn khác biệt thay phiên nhau chiếm dụng chân thân, vừa đối nhau chiến đấu, vừa diễn hoá lấy hình thái của bản thân mình.

Mà một cỗ linh hồn trong đó, Hoàng Thiên quen thuộc đến không thể nào quen thuộc hơn. Nỗ lực của hắn, tất cả chẳng phải vì người đó hay sao.

Ký ức không ngừng dội về trong tâm trí, khiến cho kẻ thường ngày vốn trầm ổn và lãnh tĩnh như hắn cũng không thể nào mà giữ được chính mình. Sắc mặt hắn biến hoá liên miên như một kẻ tâm thần, lúc thì vui mừng khi lại giận giữ, mới giây này còn đang thoả mãn giây kia lại hận ý ngút trời.

Những cảm xúc ấy, không có ngôn từ, cũng chẳng có bút mực nào có thể lột tả nổi, bởi nó phức tạp và mâu thuẫn đến cực cùng.

- A…

- Thương…

Tình trạng kỳ lạ ấy của hắn cứ thế kéo dài, cho tới khi bên kia đã đánh đến trời long đất lở, một sống một còn. Chỉ nghe hai tiếng

cộng minh, một người một cầm gào thét vang trời. Thân xác của con chim đen nổ tung thành vô tận hắc khí, hừng hực như Minh Hoả nơi cửu u đang thiêu rụi rồi nhanh chóng lụi tàn. Cố Tinh Cực Đạo thạch giây phút ấy liền lộ ra bản thể ban đầu của nó, lơ lửng giữa trời cao.

Một phút, một giờ, một ngày cứ thế lẳng lặng trôi qua. Trên bề mặt nhẵn bóng của viên đá bỗng nhiên nở rộ ra một dấu ấn đỏ tươi, lấp loé không ngừng.

- U…

Xúc tua lần nữa vươn ra, bắt đầu diễn hoá hình thái mới, là hình dạng của một con người.

Hắc khí mơ hồ ngưng tụ xen kẽ những mạch đập, cấu thành một cái thân người từ quỷ khí. Không biết bởi vì lý do nào đó, quỷ khí vậy mà biến hoá nghịch chiều, ngưng thực lại chẳng khác gì da người. Cơ hồ trong nháy mắt sau, một khuôn mặt thanh niên hiển lộ ra trước mắt, nhẹ nhàng nở nụ cười.

- Huynh đệ… ta trở về.

Thanh âm của hắn vang vọng trong toàn bộ cấm địa này, từ đảo đá tản ra cả hư vô xung quanh, nhưng đối với ai đó lại như vang lên từ hồi ức.

Hoàng Thiên nhìn chằm chằm thân ảnh ấy, bờ môi cứng ngắc không nói nên lời. Bàn tay hắn siết lên, vang lên tiếng răng rắc doạ người. Hắn bước ra, chậm, đều, nhanh, rồi cuối cùng như điên cuồng chạy tới.

- Phốc!

Một tiếng giòn giã vang, nắm quyền của hắn như búa sắt đấm vào mặt của người trước mắt. Cứ cho đối phương không phải thực thể, lúc này đây cũng bị hắn đánh cho say sẩm mặt mày mà ngã

xuống.

- Hoàng Thiên… là ta…

Tên thanh niên hoảng hồn, chật vật gượng người dậy mà nói. Dĩ nhiên, hắn không hề nghĩ rằng Hoàng Thiên sẽ ra tay với mình.

- Phốc!

Nhưng trả lời hắn lại là một cú đấm khác, cả người hắn bật ngửa ra sau, thê thảm không thể nào tả nổi. Lần này hắn thậm chí còn không kịp mở lời đã bị Hoàng Thiên túm vai mà xốc lên, tiếp tục một quyền giáng tới:

- Ai khiến ngươi chạy tới, ai khiến ngươi can thiệp vào chuyện đó?

Không có máu tươi để chảy ra, nhưng đầu óc hắn cũng choáng váng đến nổi cả da gà. Trong giây phút mơ hồ đó, thanh âm khàn khàn vọng bên tai hắn, tràn đầy chất vấn.

- Ta…

Nhìn huynh đệ của mình nổi giận, chút vui mừng khi được hồi sinh của hắn thoáng chốc tiêu tan, thế vào là một cảm giác cay đắng và bất lực, khó nói nên lời.

- Chết vì người khác vui lắm sao?

Lại một cú đấm như điên ập vào mặt, quỷ khí mà hắn mới ngưng tụ bỗng chốc vỡ ra, vặn vẹo và dữ tợn vô cùng.

Lồm cồm bò dậy, hắn theo bản năng mà đưa tay đến lau qua miệng mình. Thấy Hoàng Thiên còn đang lao mình tới, nắm tay của hắn cũng chặt lên, vung ra một đấm.

- Phốc…

Không có phản kháng, cũng không hề có ý định có phản kháng, Hoàng Thiên ăn ngay một quyền vào sống mũi. Máu tươi sồ ra, hắn loạng choạng lui về ba bốn bước.

- Không vui… nhưng đó là ta muốn… ngươi cấm được sao?

Đã phản công là không hề lưu thủ, tên thanh niên cứ như kẻ điên nhảy tới, ôm lấy Hoàng Thiên mà vật hắn ra, đấm đá túi bụi.

- Chỉ cho ngươi hi sinh vì người khác mà không cho người khác hi sinh vì ngươi sao? Cái suy nghĩ chó má gì vậy?

Hoàng Thiên đầu óc đều mị đi, nhưng càng nhiều hơn là nộ ý. Hắn nhổ ra máu tươi, bàn tay ghì lấy cổ của tên thanh niên mà vật lại. Bàn tay hắn như hoá thành cương thiết, bình bịch mà thụi qua. Giọng hắn khản đặc, không biết vì máu đọng nơi cổ hay vì tâm trạng uất ức quá mà ra.

- Hi sinh rồi để được cái gì, chết vô nghĩa à? Ta cần ngươi làm vậy sao? Lão tử đánh chết ngươi tên đần này.

Tên thanh niên hoảng sợ đưa tay ôm mặt, một hồi sau rốt cục không chịu nổi nữa, bàn chân liền tung lên đá bay Hoàng Thiên, rồi lập tức vùng mình chạy tới.

- Ngươi mới là tên đần, ta đánh chết ngươi.

Nhưng hắn chiếm thượng phong chẳng được bao lâu, đã bị Hoàng Thiên bật lại, thanh âm tràn đầy giận dữ:

- Ngươi mới là tên đần, siêu đần, thiên địa đệ nhất đần…

Bọn hắn, cứ thế vật lộn nhau giữa hòn đảo đá, bụi tung tứ mù. Kẻ này mắng thì người kia chửi, tên này đấm thì người kia đá, chẳng khác nào bọn trẻ nít vật nhau, không nhường nhịn chút nào.

Bọn hắn đánh nhau, không xuất phát từ mâu thuẫn, mà chỉ

đơn thuần là sự bộc phát cảm xúc trong lòng. Đánh nhau để bù lại những khoảng thời gian xa cách, để thay cho những thứ mà ngôn từ không thể lột tả được ra ngoài.

Cũng vì lý do đó, mà người ta cảm nhận được nhiều hơn ở bọn hắn sự vui mừng và thoả mãn. Đằng sau những vệt máu tươi chảy trên khuôn mặt, là giọt nước mắt âm ỉ không tan, giọt nước mắt cho huynh đệ tương phùng.

…

Cùng vào thời điểm ấy.

Đại lục Thiên Nguyên, Thiên Kiếm Môn.

Một cái bóng người khoác đạo bào đen đang ngồi tĩnh toạ nơi triền núi, khí tức mịt mù khếch tán. Hắn ngồi giữa núi rừng, nhưng lại như độc nhất giữa thiên địa này, toàn thân ẩn chứa ma khí tinh thuần đến cực cùng, mênh mông vô tận.

Ma khí này quấn quanh, át đi cả ánh sáng của hạo dương rực rỡ, tự mình hình thành một vùng không gian tăm tối. Một thanh hắc kiếm nhẹ bay, thi thoảng lại vang lên tiếng rung nhè nhẹ. Mỗi lần như thế, thân ảnh kia lại phải vươn tay vuốt ve lấy nó, mới khiến nó an tĩnh lại đôi phần.

- U….

Không gian bất ngờ vang lên tiếng gió thổi, ma khí quanh thân hắn nhất tề dựng lên, hướng về cao thiên mà vùng vẫy như đang đón chào điều gì.

Ánh mắt hắn ngước lên lành lạnh, thâm thuý đánh giá gì đó. Phải tới nửa ngày sau hắn mới thu hồi ánh mắt, nhếch môi mỉm cười nói ra một từ:

- Quỷ!

...

Cũng tại Thiên Nguyên, bên trong Cửu U Chi Địa.

Một cái bé gái ước chừng năm sáu tuổi đang tung tăng dạo chơi trong huyết hải. Nàng vận một thân váy đầm màu xanh lục nhẹ nhàng, tiên khí rạng ngời.

Cứ cho là nàng tuổi còn nhỏ, nhưng khí chất lại như siêu phàm thoát tục, không nhiễm chút bụi trần. Một cỗ lại một cỗ thánh khiết và cao quý, tôn lên ở nàng một vẻ đẹp không thể nào mà xâm phạm.

Mà bên cạnh nàng, đi theo hai người đàn ông trẻ tuổi. Bọn hắn mới nhìn qua quả thực có cảm giác rất tầm thường. Không có khí tức khiếp người, cũng không có đạo vận quấn thân, mà cứ thế giản đơn khó nói nên lời.

Nếu chẳng phải vị trí bọn hắn đang dạo chơi là cấm địa nguy hiểm nhất Cửu U Chi Địa, chỉ sợ người ta liền nghĩ đó là hai cái người phàm bình thường.

Bỗng chốc trong một phút giây, cước bộ của bé gái ngưng giữa lưng chừng, hứng thú ngước nhìn lên thinh không mà thì thào:

- Hắn rốt cục sinh ra!

…

Thương Mang xa xôi, Thần cũng trong phút giây này mà tỉnh giấc.

Đôi mắt của hắn sáng rực gấp vạn lần siêu sao, rọi lên cả vùng tinh không hắc ám này. Mỗi lần chớp mắt, đều khiến cho không gian loạn lưu huỷ diệt, thời gian nghịch hành.

Lấp lánh nhìn về phương xa, ánh mắt hắn như xuyên qua tận

cùng tinh không vũ trụ, đặt trên tồn tại nào đó vừa mới được đản sinh, mỉm cười mà nói:

- Là Quỷ… đến lúc ta trở về rồi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 278: Chọc Phải Cọp Cái

Cấm địa Khương Gia.

Vật lộn hơn nửa ngày trời, hai người Hoàng Thiên rốt cục không đánh nổi nữa, lẫn nhau tách ra ngồi, mỗi người vật vã một nơi.

- Ta… chết bao lâu rồi?

Hàn Lâm ngả lưng vào kén bạc, vừa thở ra hồng hộc vừa hỏi. Hắn mặc dù đánh với Hoàng Thiên nửa ngày, nhưng do bản thể là dùng quỷ lực ngưng tụ nên nhìn qua không có gì bị thương. Duy chỉ có linh hồn vì Hoàng Thiên sử dụng Luyện Hồn Trấn Quỷ pháp mà bị đánh cho ê ẩm, nếu không an dưỡng năm bảy ngày thì đừng mơ lành lại.

Không cần phải nói, tên huynh đệ này ra tay cũng quá dã man.

Nhưng hắn trách, lại không nhìn xem bản thân mình ra tay thế nào. Hoàng Thiên phía bên kia so với hắn còn thê thảm hơn vạn lần, khuôn mặt anh tuấn lúc này sưng húp cả lên, tám chín phần nhìn như đầu heo của trần thế.

- Hừ… Mười một năm.

Hoàng Thiên vốn đang dùng sức mạnh huyết mạch xoá đi vết tích đánh nhau, nghe Hàn Lâm hỏi mình thì hừ lạnh quay đầu đi, nửa ngày sau mới lạnh lùng nói ra.

Có vẻ như, hắn vẫn còn giận tên huynh đệ này.

- Lâu như vậy.

Hàn Lâm thấy Hoàng Thiên thoắt cái đã lành vết thương, không nhịn được định mắng ăn gian, nhưng khi nghe thấy câu trả lời lại ngây ra như phỗng, lẩm bẩm trong lòng.

Hắn chết đi lâu như thế, mười một năm qua Hoàng Thiên và Anh Vũ phải trải qua những gì? Còn cả cha mẹ hắn nữa, mười một năm không về, bọn họ liệu có nghĩ quẩn gì hay không.

Bất giác nghĩ đến hai thân ảnh già nua ấy ngày ngày mong tin con mình, khoé mắt hắn không nhịn được mà trào ra nước mắt. Không phải nước mắt của con người, mà là nước mắt của quỷ, lệ quỷ.

- Bọn họ không sao cả. Khi ngươi xảy ra chuyện, ta đã phái người trở về bảo hộ và thông báo với họ rằng ngươi đang trải qua thí luyện lâu ngày nên không thể trở về, để họ không cần lo lắng rồi.

Là người đã từng đánh mất đi gia đình, hơn ai hết Hoàng Thiên hiểu được cảm giác mà Hàn Lâm đang gánh chịu. Nhìn huynh đệ của mình bi thương, hắn dù đang giận cũng không thể tiếp tục lạnh lùng nữa, mà động viên nói ra.

Lời của hắn quả thật rất có tác dụng, ngay lập tức khiến cho tâm tình của Hàn Lâm ổn định lại. Đôi mắt quỷ nhìn về phía hắn tràn đầy phức tạp, khoé môi mấp máy mãi mà không thể nói nên lời.

Chưa bao giờ có cảm giác lời cảm ơn lại khó khăn và nặng nề đến thế, Hàn lâm cuối cùng đành phải nuốt xuống, chỉ biết gật đầu với huynh đệ của mình. Hắn biết, mọi lời cảm kích lúc này đều chẳng có ý nghĩa gì.

- Anh Vũ sao rồi?

Nghẹn lại một lúc, hắn bắt đầu đổi chủ đề. Thoáng nhìn qua không gian xa lạ như đang tìm kiếm ai đó, rồi quay đầu nói với Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên lặng người mất nửa ngày, sau đó mới thở dài nói ra:

- Ta và hắn nghỉ chơi rồi…

Một lời này lọt vào tai, đối với Hàn Lâm chẳng khác nào thiên lôi bạo nổ. Hắn nhìn chằm chằm Hoàng Thiên, mang theo nét không thể tin và chất vấn, tựa hồ như đang hỏi tại sao lại như thế.

Hoàng Thiên nhìn phản ứng của hắn, nhàn nhạt cười. Đoạn hắn vươn tay ôm đầu, sau đó ngả lưng xuống đại địa, nhẹ than. Ánh mắt hắn nhìn về phía tinh không hôn ám, lại như đang nhìn về ký ức hôm nao, chầm chậm kể lại mọi chuyện xảy ra.

- Chuyện này… Phong gia gia làm sao lại quá đáng như thế?

Qua lời kể của Hoàng Thiên, sắc mặt Hàn Lâm càng ngày càng biến ảo, cuối cùng bỗng cắn răng mà quát. Tuy chỉ là thông qua lời thuật, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được nỗi cay đắng mà Hoàng Thiên phải gánh chịu suốt bao năm qua.

Hắn thực không thể nào mà hiểu nổi, tại sao Lâm Thanh Phong lại có thể nhẫn tâm đến mức này.

Bàn tay mang theo quỷ khí vỗ về kén bạc sau lưng, tựa hồ phát tiết ra lửa giận của mình. Ánh mắt hắn mang theo đồng cảm nhìn về phía Hoàng Thiên, đang định mở lời thì bỗng rắc một tiếng giòn tan.

Chiếc kén bạc không biết là vì lực vỗ của hắn hay là đến thời điểm xuất thế mà rạn ra vết nứt, như mạng nhện nhanh chóng lan dài. Rồi khi mà hắn còn chưa biết chuyện gì xảy ra, chiếc kén hệt như quả bom mà nổ tung ra từ bên trong, văng ra vô tận mảnh vỡ

và hào quang đỏ rực.

Hàn Lâm lúc trước đã sớm ngưng ra thực thể, một mực dựa vào vỏ của chiếc kén này. Bây giờ mất đi chỗ dựa, không khỏi theo quán tính mà ngả ngửa về sau. Đón lấy hắn là một cỗ mềm mại kinh người, rất có cảm giác đàn hồi và xúc cảm. Bàn tay theo bản năng mò về sau, hắn rất nhanh liền phát hiện ra điều gì đó không đúng, cảm giác này tại sao lại giống như da người?

Vội vàng lồm cồm bò dậy, hắn nhanh chóng quay đầu nhìn về phía đồ vật mà mình vừa va chạm phải, ánh mắt bỗng nhiên dại ra tại chỗ.

Bởi trước mắt hắn lúc này lại là một cái thiếu nữ đang ngồi xếp bằng giữa muôn trùng lửa đỏ. Mà cái mềm mại hắn vừa nắm phải khi nãy, còn có thể là thứ nào khác ngoài hai ngọn sơn phong cao vút kia đây.

Khương Tiểu Lan thông qua sự cải tạo của Cố Tinh Cực Đạo thạch, lúc này đây đã có lột xác kinh người. Sau lưng phiêu phù một cái hư ảnh Khổng Tước đỏ tươi, hừng hực rực rỡ.

Mái tóc của nàng xoã nhẹ trên vai, làn da trắng noãn như ngọc thể, sáng láng và mịn màng. Một cỗ khí tức điên đảo chúng sinh mập mờ phát ra, khiến người không thể nào kháng cự nổi.

Nhưng tất cả các thứ đó đều không hề quan trọng, quan trọng nhất là nàng lúc này lại không hề mặc quần áo. Có lẽ, y phục đã sớm bị lửa thần thiêu rụi thành tro tàn.

Hàn Lâm há mồm thở dốc, mặc cho bản chất hắn là một đầu quỷ, lúc này lồng ngực cũng phải phập phồng kịch liệt. Thậm chí so với lúc nãy vật lộn với Hoàng Thiên càng thêm dữ dội, chẳng khác nào đang trải qua khổ chiến.

- A…a…

Tiếng hét của ai đó như muốn xé rách màng nhĩ con người, thậm chí còn chấn động ra cả hư vô xung quanh rồi vọng lại, doạ cho Hàn Lâm tái hết cả mặt mày.

- Bốp…Hắn còn chưa biết làm sao ứng phó, một cú tát như trời giáng đã ốp thẳng vào gò má, đem hắn đánh cho say sẩm mặt mày. Vừa ôm lấy lỗ tai còn đang ong ong, vừa bưng lấy vùng gò má vỡ ra quỷ khí, hắn có cảm giác bản thân thật sự muốn chảy máy mũi rồi.

- Hoàng Thiên… nàng là ai vậy hả?

Một mặt mộng bức nhìn về phía huynh đệ của mình, hắn hỏi mà như muốn khóc, còn không hiểu vì sao bản thân mình lại rơi vào tình trạng này.

- Này này…

Vốn là hắn còn nghĩ từ Hoàng Thiên mà cầu cứu, ai nghĩ tên này sau giây phút ngẩng đầu ngẩn người, liền vội vàng bò dậy rồi co chân chạy biến, chẳng mấy chốc đã không thấy đâu rồi.

- Tên dâm tặc, ta giết chết ngươi.

Ngơ ngác nhìn Hoàng Thiên bỏ trốn, Hàn Lâm còn chưa tỉnh lại đã nghe phía sau vang lên tiếng rống giận.

Một cước mềm mại đạp vào mông hắn, cứ cho là không có bao nhiêu man lực, nhưng cũng khiến hắn dúi đầu về trước, suýt chút nữa sấp mặt xuống nền đá.

Sau đó, liền không có sau đó nữa rồi. Không gian lúc này chỉ còn vang vọng tiếng la hét cùng thanh minh, và tiếng ai đó bị ngược đến thê thảm không nói thành lời.

Bên ngoài cấm địa Khương Gia.

Hôm nay đã là một tháng kể từ khi Hoàng Thiên tiến vào trong cấm địa, Cố Sở vẫn như cũ canh chừng ở bên ngoài, chưa hề rời đi nửa bước.

Hơn ai hết, lão biết được hành động lần này quan trọng đối với Hoàng Thiên nhường nào. Hắn chuẩn bị hơn mười một năm trời, tất cả đều vì một thời khắc cuối cùng này, đều vì phục sinh huynh đệ của mình. Nếu như chỉ vì lão tắc trách mà để người khác làm ảnh hưởng tới hắn, e là lão chết cũng không thể nào đền tội.

- Các ngươi trở về đi thôi. Chủ nhân làm việc gì cũng tính toán cẩn trọng, tuyệt đối không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn. Chậm trễ mấy ngày, hẳn là hắn còn đang bận làm chuyện gì đó thôi. Chờ hắn trở ra, ta sẽ thông báo cho các ngươi.

Trong lòng rất phiền muộn vì đám cao tầng Khương Gia ngày nào cũng tới thăm hỏi, lão vừa lên tiếng trấn an, cũng là đuổi khéo bọn hắn, cứ như cấm địa này đã trở thành tài sản của nhà lão vậy.

Chẳng qua ngoài miệng lão mặc dù nói thế, nhưng trong lòng cũng không tránh được có chút âu lo. Dĩ nhiên không phải lo Hoàng Thiên hay Khương Tiểu Lan gặp chuyện, mà lo Hàn Lâm phục sinh thất bại.

Nếu quả thực kết quả như thế, không biết chủ nhân sẽ làm sao đối diện với.

Đám cao tầng Khương Gia còn định dây dưa thêm đôi ba câu, cánh cửa cấm địa bỗng nhiên mở toang, vọt ra một thân ảnh cao lớn.

- Ra rồi…

- Chủ nhân!

Gần như đồng thời, cả Cố Sở và mấy thành viên Khương Gia đều hô lên, xốn xang chạy lại.

Chỉ thấy Hoàng Thiên lật đật bay ra, bề ngoài có vài phần mỏi mệt và chật vật, nhưng thần sắc lại thập phần cổ quái. Vừa có vui mừng hả hê, cũng có chú kinh sợ tê tái.

- Chủ nhân, ngươi sao rồi? Thành công…?

Thấy Hoàng Thiên chỉ đi ra có một mình, trong lòng Cố Sở không khỏi hồi hộp hẳn lên. Không có chút nào là uy nghiêm của một vị chí cường giả Quy Nguyên, lão rụt rè hỏi dò.

Cũng như lão nhận ra được sự bất thường, đám cao tầng Khương Gia đồng thời dỏng tai, thần sắc thập phần nghiêm nghị.

- Ừm… Thành công.

Hoàng Thiên vừa ra tới, nghe Cố Sở quan tâm thì gật nhẹ đầu, đưa tay xoa xoa trán nói ra.

Hai chữ thành công vang lên, Cố Sở dù không có quá bao nhiêu tình cảm với Hàn Lâm cũng cảm thấy vui mừng khó tả. Một phần là chung vui với Hoàng Thiên, một phần khác là vui vì thành quả ấy cũng nhờ công sức đóng góp của lão bao ngày.

- Vậy…

Trông thấy đám cao tầng Khương Gia còn đang nghiêm mặt, lão nhanh chóng thu hồi tâm tình, hướng về Hoàng Thiên muốn hỏi người đâu. Chỉ là lão còn chưa nói ra được nửa câu, Hoàng Thiên đã khanh khách cười đáp lời:

- Ha ha… hắn chọc phải cọp cái, giờ này chỉ sợ bị người ta lột xác luôn rồi.

Một lời bông đùa của hắn, nhất thời khiến cho cả Cố Sở và đám người Khương Gia đều ngốc. Chọc phải cọp cái, cấm địa Khương Gia tự khi nào lại có cọp cư ngụ đây? Mà hắn trong miệng Hoàng Thiên lại là ai, tại sao lại đi chọc cọp cái để rồi thê thảm

như vậy.

- A… Thiên ơi… cứu ta…

Thậm chí không đợi bọn hắn thắc mắc, câu trả lời liền tự mình đi ra rồi.

Chỉ thấy một cái bóng người đen thùi lùi bỗng nhiên vọt ra từ cấm địa, chật vật không thể nào tả nổi. Khuôn mặt quỷ đều bị đánh vẹo cả sang một bên, răng môi lẫn lộn không kịp diễn hoá tu bổ. Vì bỏ chạy quá nhanh mà suýt nữa cắm mặt vào đất, hắn lồm cồm bò dậy hướng về phía Hoàng Thiên mà cầu cứu.

Theo ngay phía sau hắn, một bóng hồng cũng theo cửa đá mà bay ra, khí tức hạo nhiên và thần thánh kinh người. Nàng vừa ra cũng không hề nhìn Cố Sở và mấy vị lão tổ của mình, ánh mắt một mực chăm chăm dán lên người tên thanh niên, ngập tràn hận ý.

Một màn này khiến cho Cố Sở hãi nhiên, còn đám người Khương Gia thì lại kinh hỉ đến run người.

Bởi vì khí tức của Khương Tiểu Lan quá mức mạnh mẽ, dường như đã chạm tới đỉnh cao của Sinh Thần. Chưa tới hai mươi tuổi đột phá Sinh Thần đỉnh cao, chỉ sợ xưa nay chưa từng có.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 279: Ý Nghĩ Của Hàn Lâm

Khương Gia, trời ba điểm tối.

Hiện tại đã là đầu tháng hai, tiết khí[1] kinh trập sớm đổ về Tuyết Vũ, nhưng vẫn còn vương vấn hơi ẩm của đợt mưa phun cuối mùa vũ thuỷ, khiến cho trời đất se se, tràn trề gió bấc.

Hoàng Thiên ngả người trên đỉnh toà tháp đá, ánh mắt lấp lánh nhìn tới những vì sao xa, lẳng lặng suy tư. Bên cạnh hắn là Hàn Lâm đang ngồi ôm gối, khoé miệng đang lầm bầm hay suýt soa cái gì, tựa hồ đang còn cảm thấy đau sau vụ bầm dập hồi sáng.

- Này… không đến mức đó chứ?

Nhìn thấy Hàn Lâm có vẻ vẫn còn ấm ức, Hoàng Thiên cười đến híp cả mắt, lấy chân đá đá vào hông hắn mà hỏi. Bộ dáng rất là trêu ngươi.

- Hừ hừ… ngươi thử bị nàng trèo lên người vặn cổ thử xem…

Đưa tay gạt phăng cái chân của tên huynh đệ khốn nạn ra ngoài, Hàn Lâm nghiến răng nghiến lợi mà nói. Không biết vì bị đánh oan ức hay vì bị huynh đệ mình bàng quan, ánh mắt của hắn tràn đầy ấm ức và căm phẫn, cứ như muốn lao lên tẩn cho Hoàng Thiên một trận vậy.

- Này này, đừng nhìn ta như thế nha. Ngươi cũng thấy nàng dữ cỡ nào, ta can thiệp vào để nàng cũng đánh ta à?

Hoàng Thiên có chút chột dạ, bỗng nghiêm mặt lại giải thích,

biểu lộ như ta muốn giúp nhưng không thể giúp vậy.

Hàn Lâm nghĩ nghĩ, cũng thấy chuyện này không thể trách Hoàng Thiên, nhưng không hiểu sao lại vẫn ấm ức vô cùng.

- Nhưng ít ra ngươi cũng phải giúp ta giải thích chứ? Chưa gì đã bỏ chạy, để nàng đánh ta như vậy.

Vừa nói hắn vừa lấy tay xoa xoa má, như đang hồi tưởng lại nỗi đau hồi sáng. Một hồi, hắn lại như nghĩ ra điều gì, thắc mắc:

- Mà không đúng, ta vốn là hồn thể quỷ tu, làm sao nàng có thể đánh ta được nhỉ?

Vốn là một tồn tại hồn thể, người thường muốn đánh hắn tất nhiên phải sử dụng sức mạnh linh hồn mới có thể. Nhưng sáng nay Khương Tiểu Lan dường như chẳng đụng gì tới sức mạnh linh hồn, mà hoàn toàn sử dụng sức mạnh thuần tuý, quá mức khó hiểu.

Hoàng Thiên nhìn hắn, cười tà giải thích:

- Bởi vì để tái sinh ngươi, ta đã sử dụng chính tinh huyết của nàng để làm dẫn. Mặc dù sau đó Phượng Hoàng Niết Bàn hoả đã huỷ diệt toàn bộ, nhưng hiển nhiên vẫn còn mầm mống lưu lại trong huyết mạch. Nói cách khác, trong hồn thể của ngươi còn tồn tại mầm mống huyết mạch của nàng đấy, muốn đánh ngươi mà không cần sức mạnh linh hồn thì có gì là khó.

Nghe Hoàng Thiên giải thích, Hàn Lâm rất nhanh liền hiểu ra được vấn đề. Cẩn thận cảm nhận lại cơ thể của mình, hắn không khỏi gật đầu đồng ý, tự nghĩ bản thân mình bị đánh không oan.

Bây giờ hắn mặc dù là một tên quỷ tu, nhưng huyết mạch Thánh Tước hiển nhiên vẫn tồn tại, thậm chí so với trước kia càng thêm thần khiết và cường đại gấp vạn lần. Chẳng qua nó mới vừa thức tỉnh chưa lâu nên mới bị mầm mống huyết mạch Khổng Tước

áp chế, để cho Khương Tiểu Lan có ưu thế hơn. Nếu cho hắn thời gian tôi luyện, chẳng mấy chốc liền có thể xoá bỏ mầm mống này, vượt qua nàng là điều dễ dàng.

Nên nhớ, hồn thể của hắn mỗi một giây phút đều đang được Cố Tinh Cực Đạo thạch nuôi dưỡng và cường hoá.

- Ây da, quá mức thiệt thòi.

Thở dài ngao ngán, hắn ngả người duỗi lưng, ánh mắt giống Hoàng Thiên cũng phóng lên bầu trời.

- Mà ta không hiểu, tại sao nàng lại giận giữ đến vậy nhỉ? Thậm chí còn không thèm nghe ta giải thích lời nào đã ra tay, chẳng lẽ phụ nữ ai cũng dữ như vậy sao?

Hoàng Thiên nghe vậy cũng gật đầu, tựa hồ đang đồng cảm với Hàn Lâm vậy.

Còn nhớ năm đó hắn chỉ vì nhìn ngực Thiên Phương một cái liền khiến nàng giận đến nhớ mặt hắn luôn, nếu chẳng phải lúc đó đang trong Tụ Bảo Các thì chắc chắn hắn và Anh Vũ đã no đòn.

Mà vụ này của Hàn Lâm càng thêm nghiêm trọng, không chỉ nhìn thấy người ta khoả thân mà còn đưa tay bóp vào nữa, không bị đánh chết đã là may mắn lắm rồi.

- Mà này… năm đó ngươi làm sao tán được Thiên Phương vậy?

Đưa chân đá nhẹ vào đùi của Hoàng Thiên, Hàn Lâm bỗng nhiên lên tiếng hỏi. Ánh mắt hắn lấp lánh, tựa hồ đang rất hứng thú và tò mò về chuyện này.

Hoàng Thiên nhìn hắn, nhếch môi một cách rất ý vị, bên trong thì rất đắc chí, nhưng bên ngoài lại tỏ vẻ bất mãn nói:

- Hừ! Hoàng Thiên ta là ai chứ, há lại có chuyện ta đi tán tỉnh

người khác.

Hàn Lâm hồ nghi:

- Thật á?

Hoàng Thiên được nước càng thêm lấn tới:

- Đương nhiên, nàng theo ta mãi ta mới đồng ý đấy.

Hàn Lâm mặc dù vẫn còn một chút nghi ngờ, nhưng tinh thần lại bỗng trở nên sáng láng, ánh mắt rực rỡ nhìn chằm chằm vào Hoàng Thiên. Vẻ mặt này, phảng phất như thật muốn choàng qua ôm người vậy, không khỏi khiến cho Hoàng Thiên rợn tóc gáy, muốn dịch người tránh xa.

Hàn Lâm dường như chẳng để ý, vẫn một mặt hướng về, nghiêm nghị nói:- Thiên đần, chúng ta là huynh đệ phải không?

Lời này để cho Hoàng Thiên suýt điên, nghiến răng nghiến lợi lườm về phía Hàn Lâm, thật như muốn cho hắn một cước tung người:

- Ngươi mới là tên đần, không là huynh đệ ta tốn hao tâm sức cứu ngươi để làm gì?

Vẻ mặt vẫn một mực cảnh giác, Hoàng Thiên đẩy tinh thần của mình lên mức cao nhất, chỉ cần tên này có gì bất thường thì sẽ ngay lập tức tẩn cho một trận.

- Là huynh đệ, vậy ngươi phải giúp ta chuyện này.

Hàn Lâm lúc này càng thêm nghiêm túc, hơi thở càng trở nên dồn dập, như đang quyết tâm làm chuyện gì đó.

Hoàng Thiên theo bản năng hỏi lại, bất an trong lòng mãnh liệt dâng trào:

- Chuyện gì?

Trả lời hắn là một sự im lặng đến đáng sợ, Hàn Lâm không nhìn hắn nữa, mà quay đầu nhìn lấy hư không xa xa. Ánh mắt hắn lấp lánh như sao, tràn trề khát khao được chinh phục một thứ gì đó. Lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn muốn làm một chuyện mà xưa giờ chưa bao giờ nghĩ.

- Ta nghĩ… ta muốn yêu đương.

Hoàng Thiên hai mắt trợn trừng, bật người dậy như một con bọ bổ củi[2], một mặt khó có thể tin mà nhìn lấy Hàn Lâm. Huynh đệ với nhau từng ấy năm trời, hắn tự nhiên hiểu tính cách của tên này thế nào.

Hàn Lâm muốn yêu đương, mẹ nó không hợp lẽ thường.

Càng kinh khủng hơn nữa là, hắn muốn theo đuổi ai? Đừng nói là Khương Tiểu Lan nha. Hoàng Thiên nghĩ tới, thật có cảm giác muốn phun ra máu tươi, tên này chắc chắn bị đánh hư não rồi.

Bộ dáng Hàn Lâm tỏ ra nghiêm nghị chưa từng có, chuẩn bị nói gì với Hoàng Thiên thì bỗng nhiên ngưng lại. Bởi vì trên bầu trời xa xa lúc này có một bóng người đang vọt tới.

Tốc độ của người này cực kỳ khủng bố, mặc dù chỉ là phi hành thông thường, nhưng khí thế lại mạnh mẽ đến doạ người. Một đường bay như chẻ đôi bầu trời, để lại một cái đuôi sóng năng lượng dạt dào, chấn động khắp bốn vùng không gian. Khí thế này, thậm chí so với Vấn Đỉnh cường giả càng thêm khủng khiếp.

Khi còn cách hai người khoảng độ trăm mét, hắn mới giảm dần tốc độ, nhưng dư ba vẫn không hề yếu đi chút nào. Sóng không khí quanh hắn gần như hoá thành cương phong lốc xoáy, đem cây cối trong khuôn viên đều thổi ngả nghiêng, nóc nhà tốc

mái.

- Tiểu quỷ, ngươi rốt cục chịu đi ra rồi!

Ngự trên bầu trời, hắn đến nhìn Hàn Lâm một cái cũng không, mà trực tiếp hướng về Hoàng Thiên cười nói.

Thái độ này để cho Hàn Lâm rất bất mãn, nhưng đối với Hoàng Thiên lại như không. Chỉ thấy không gian chung quanh hắn như đóng băng, mặc cho cương phong và gió lốc có mạnh mẽ cỡ nào, đình viện dưới chân vẫn vững vàng không chút tổn hao.

- Chúng ta quen thuộc lắm sao?

Lãnh đạm nhìn lấy thân hình quen thuộc trước mắt, hắn như cười mà không phải cười nói ra. Ý vị này, để người khó chịu vô cùng.

Quả nhiên, nụ cười trên môi người kia tắt ngúm, cau mày lạnh giọng nói:

- Đương nhiên không quen thuộc, nhưng có quan trọng sao? Hôm nay lão tử tới không phải để thăm hỏi ngươi, mà là để dạy dỗ ngươi.

Hoàng Thiên nhếch môi cười nhàn nhạt, không hề có ý nói chuyện mà quay người rời đi. Thật giống như người mới tới này đối với hắn chẳng hề tồn tại vậy.

- Này… Tên nhóc, đứng lại đó cho ta.

Người mới tới này không phải dạng người dễ kiềm chế, bị Hoàng Thiên ngó lơ thì tỏ ra giận giữ, lời quát mang theo uy áp chí cường của Vấn Đỉnh chi vương, mạnh mẽ doạ người.

Đồng thời với lời nói, thân hình của hắn như phá không mà qua, chặn lại trước mặt Hoàng Thiên, ánh mắt hằm hằm lửa giận.

Bàn tay thô ráp của hắn vươn ra như chớp, lập loè khí tức cương mãnh của thiên lôi, muốn vồ lấy cổ áo đối thủ.

- Cút…

Hoàng Thiên cước bộ khẽ dừng, ánh mắt hơi khép lại lộ ra tinh quang sắc bén. Trông thấy bàn tay của đối phương sắp bắt được mình, hắt quát lên một tiếng rợn người, thân hình đồng thời nghịch biến.

Chỉ thấy lời quát của hắn còn chưa xong, một cỗ uy thế mộng ảo đã hàng lâm. Không gian chung quanh bẻ cong, thời gian đảo ngược, thân hình vốn thực bỗng hoá hư, mênh mông và mộng huyễn khôn lường. Bàn tay của đối phương cương mãnh là thế, nhưng lúc này lại chẳng thể nào phát huy chút tác dụng nào, vô vọng nắm vào hư không.

- Phanh… anh!

Người kia còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, một cỗ khí thế hùng hồn khác đã xuất hiện bên hông hắn. Cước đến quyền lên, một cái bóng người cao lớn như sấm sét va vào thân thể, đánh bay cả người hắn ra mấy chục dặm phương xa.

[1] Tiết khí: Là 24 điểm đặc biệt trên quỹ đạo của Trái Đất xung quanh Mặt Trời, mỗi điểm cách nhau 15°. Tiết khí có xuất xứ từ tộc người Bách Việt, được sử dụng trong công tác lập lịch của các nền văn minh phương đông cổ đại. Vũ thuỷ (19/2) và kinh trập (5/3) là hai tiết khí kề nhau, lần lượt ở kinh độ mặt trời 330° và 345°. Trong truyện tác giả sử dụng hệ thống thời gian tương tự với âm lịch cổ cho nên sẽ bị lệch so với thời gian thực tế.

[2] Họ Bổ củi: Tên khoa học là Elateridae, là một họ của bọ cánh cứng. Sở dĩ có tên tiếng Việt là bổ củi bởi vì họ này có một đặc điểm khá đặc biệt, khi bị ấn xuống hoặc nằm ngửa thì chúng sẽ dùng lực gập của đầu và thân để bật nẩy mình lên khoảng 30cm

để thay đổi tư thế. Hành động này tương tự với động tác bổ củi, cho nên sẽ được gọi là bổ củi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 280: Khát Chiến

Biến cố rất bất ngờ, nhưng lại không khiến cho bất kỳ ai cảm thấy kinh ngạc. Cứ như, ai cũng có thể dự liệu được điều này sẽ diễn ra như thế vậy.

Chỉ thấy phía trước Hoàng Thiên lúc này, một cái thân hình cao lớn uy nghiêm lăng không mà đứng. Khí thế của lão phần phật như gió, để vạt áo tung bay cuốn lấy phương trời, thần thánh và dũng mãnh vô thường.

Giương lên trường kích trong tay, lão nhìn về phía đối thủ vừa bị đánh dạt ra xa, tròng mắt như có như không loé lên tia uy hiếp:

- Cao Vô Cầu, ngươi tốt nhất biết thân biết phận một chút.

Người kia quả nhiên là Cao Vô Cầu, còn lão, có thể là ai khác ngoài Cố Sở nữa đây.

- Ta đến để đánh với hắn, không phải với ngươi.

Sóng năng lượng đạp vỡ bốn chục dặm đại sơn, Cao Vô Cầu đứng thẳng người, nhìn về phía Cố Sở mà nói ra, không chút yếu thế nào.

Chỉ là hắn dù che giấu rất tốt, nhưng sâu bên trong vẫn không thể nào đè xuống sự kinh ngạc. Kinh ngạc không vì sự xuất hiện của Cố Sở, mà bởi vì thân pháp của Hoàng Thiên khi nãy.

Lần đầu tiên trong cuộc đời khi giao thủ với người khác, hắn có cảm giác không thể nào nắm bắt được đối thủ. Cái khí tức

mộng huyễn mơ hồ đó quá mức dị thường, vậy mà có thể khiến cho bản thân hắn nhận được tia áp chế. Bị một người kém mình đến hai đại cảnh giới áp chế, quả thật không thể nào mà tưởng tượng nổi.

Chính vì điều này mà đầu óc hắn có chút không thể tiếp thu, lòng hiếu chiến như ngọn lửa đón gió, bùng cháy lên vô cùng.

- Ha ha… Dùng tu vi Vấn Đỉnh điên phong bắt nạt người mới chỉ bước vào Sinh Thần? Đánh cái rắm, lão phu không xiên chết ngươi không được.

Cố Sở như nghe thấy điều vô lý nhất cuộc đời, giận giữ mà cười. Uy thế Quy Nguyên bạo phát mà ra, trong nháy mắt trùm lên trăm dặm địa phận Khương Gia, đè lên cả thân hình của Cao Vô Cầu. Phong Thiên Lạc Địa kích đâm ra, quang mang xuyên phá như chớp nhoáng, đì đùng đánh tan khoảng trời.

- Oanh…

Núi rừng cùng biệt viện bên dưới phảng phất chỉ là cặn bã, dưới dư ba va chạm liền trực tiếp tiêu tan, bụi mù lẫn vào trong không gian ẩm ướt, phủ lên đại địa đã vỡ thành hai nửa, không thể nào nhìn thấu.

Cũng may là địa phận Khương Gia rộng lớn, biệt viện cấp cho Hoàng Thiên lại thuộc dạng đỉnh cấp nên diện tích phi thường rộng, phạm vi núi rừng chung quanh không dưới trăm dặm vuông. Mà nơi này chỉ có mấy người Hoàng Thiên lưu lại, cho nên ngoài kiến trúc sụp đổ cũng không có người nào khác bị thương.

Cao Vô Cầu dường như không hề có ý chiến với Cố Sở, chỉ miễn cưỡng chặn lại bóng kích, sau đó lẳng lặng đứng yên nhìn về phía Hoàng Thiên:

- Chẳng phải ngươi rất tự tin về sức mạnh của mình sao? Có

dám cùng ta một trận chiến… đồng cấp đại chiến?

Lời thách thức của hắn vang vang, truyền qua khoảng cách mấy chục dặm cũng không hề yếu bớt. Ngược lại vẫn mang tới đầy đủ âm ý, hùng hồn mạnh mẽ, hàm chứa cả muôn vàn tự tin cùng lửa chiến.

Vẻ mặt của Hoàng Thiên lặng lẽ, bước chân bỗng nhiên đưa ra đạp trên nền trời. Hư không cuốn gót, Cửu Bước Hoành Không, thoắt cái đã vụt tới trước mặt Cao Vô Cầu.

Nhìn sâu vào trong tròng mắt của vị thần thoại Tuyết Vũ, hắn mở lời, cảm xúc bằng không:

- Ngươi muốn khiêu chiến ta?

Tốc độ này của hắn quả thực không chút nào phù hợp với thường thức, lấy Cao Vô Cầu đang hừng hực ý chí cũng không nhịn được mà lui. Một lát sau cảm thất bản thân thất thố, mới hừ lạnh gật đầu.

Hoàng Thiên vẫn chưa hề thu hồi ánh mắt, tiếp tục hỏi:

- Cũng được, nhưng đánh với ngươi ta có được gì chăng?

Cao Vô Cầu lặng người đôi giây, sau đó mới trịnh trọng nói ra, giọng điệu nghiêm nghị trước nay chưa từng có:

- Chỉ cần ngươi có thể đánh thắng ta, Cao Vô Cầu này ngay lập tức tôn ngươi làm chủ, vĩnh viễn không bao giờ phản bội.

Nhìn thái độ của hắn, Hoàng Thiên không khỏi bật cười, nhưng lại lắc nhẹ đầu:

- Không đáng.

Một lời nửa vời, mang theo vô vàn ẩn ý. Không đáng, có thể là kết quả mà Cao Vô Cầu đưa ra không đáng để hắn dành thời gian,

nhưng cũng có thể là việc Cao Vô Cầu đem tự do của mình ra đánh cược trong đại chiến không hề đáng giá.

Nhưng bất cứ cách hiểu nào, cũng khiến cho Cao Vô Cầu không thể nào mà bình tĩnh nổi.

- Không đáng? Ngươi… ngươi… ngông cuồng.

Tức giận, nhưng không thể nào dùng ngôn từ để mà diễn tả, hắn chỉ biết giận giữ nhìn về phía Hoàng Thiên, nghiến răng quát không thành lời.

Thân là tuyệt thế thiên tài trong truyền thuyết, hắn so với bất cứ người nào càng thêm kiêu ngạo. Bị Hoàng Thiên xem thường không chỉ một lần, hắn làm sao có thể nuốt trôi.

Chỉ là, dù trong hắn giận giữ, nhưng càng nhiều hơn là cảm giác khát khao đại chiến. Hắn muốn dùng vũ lực để phát tiết, để đánh tan cái kiêu ngạo và tự tin của tên nhóc con này, đánh để chứng minh Cao Vô Cầu hắn mới là đệ nhất thiên tài của thế giới.

Biết có nói thêm lời nào cũng không có hiệu quả gì, hắn rốt cục trực tiếp ra tay. Tu vi trực tiếp phong ấn về Sinh Thần đỉnh cao, nhưng uy lực tuyệt đối không thể nào khinh thường. Không sử dụng tiên khí, hắn chỉ vẻn vẹn sử dụng sức mạnh nhục thân kết hợp cùng Nguyên khí, liền đâm cho hư không đều nứt toác, bạo kích về phía Hoàng Thiên.

Một kích toàn lực của Cao Vô Cầu có thể chưa đạt tới vô địch đồng cấp, nhưng tuyệt đối có thể xưng quét ngang thiên tài. Dù cho Đặng Côn kia có mặt tại đây muốn ngăn chặn cũng không phải dễ dàng.

- Cẩn thận!

- Phanh…

Hàn Lâm ở phương xa hét lên kinh sợ, nhưng âm thanh còn chưa kịp vang tới tai Hoàng Thiên đã bị át đi bởi tiếng nổ rung trời.

Khí lãng hoá sóng lớp lớp lan xa, đại địa vốn tan hoang càng thêm tàn phá. Cao Vô Cầu thế tới kinh nhân, nhưng lúc này lại bị định trụ giữa bầu trời. Sau tiếng nổ vang, thân thể hắn mới bật ngửa về sau theo sóng khí, xuyên thủng tới mười mấy tầng không gian rồi mới dừng.

Tràng diện bất ngờ, không cần phải nói rung động lòng người.

- Đã muốn đánh, ta thành toàn ngươi.

Hoàng Thiên quay phắt người, giọng điệu âm trầm bất định. Lời hắn vừa ra, hai chân đã bước. Cửu Đạp Hoành Không bí theo nhịp đưa hắn xuyên không, truy tới vị trí của đối thủ.

- Thật mạnh… nhưng thoải mái…

Cao Vô Cầu đương nhiên không nghĩ mới giao thủ một chiêu đã rơi vào hạ phong, nhưng thay vì phẫn nộ và kinh ngạc, hắn lại tỏ ra hưng phấn vô cùng.

Hắn rốt cục khiêu khích Hoàng Thiên thành công.

Một cước đạp tan đại địa, thân hình hắn hoành không mà lên, lần nữa trực diện va chạm với đối thủ. Đầu tiên là hai lĩnh vực cọ sát nổ ra tia sét, ngay sau đó là thân thể áp vào nhau, thời không vặn vẹo.

Lần nữa bật ngửa trở ra, Cao Vô Cầu sảng khoái cười lớn. Nhưng tiếng cười của hắn còn chưa dứt, bóng hình của Hoàng Thiên đã vụt lên trên đầu, một cước mang theo xu thế phách tan thiên địa.

Thân hình lưu tinh hoá, Cao Vô Cầu dưới một cước này cứ thế

rơi thẳng xuống đại địa, xuyên thủng cả nửa dặm tầng đất, dấy lên sóng bụi lan tràn. Hoàng Thiên vốn đang ngự trên đỉnh, lúc này thân thể cũng vụt theo, như lưu tinh đụng độ đại lục, sóng đất so với vừa nãy càng to lớn gấp năm lần.

- Bùng!

Tiếng nổ, kéo theo một cây nấm đất vụn khổng lồ đâm thủng tầng không. Ánh sáng so với hạo dương càng chói mắt từ trung tâm phát ra, xuyên qua tầng tầng bụi mù rực rỡ khắp trăm dặm tinh không. Thân thể của Cao Vô Cầu như con kiến văng khỏi đại thụ, phóng vút lên tận cao thiên mới dừng.

Lau đi khoé miệng rách toạc, ánh mắt của hắn như nhìn xuyên qua ánh sáng và bụi mù, đặt tại Hoàng Thiên đang đứng tại trung tâm vụ nổ, thần sắc nghiêm nghị trước nay chưa từng có.

Bởi vì mới chỉ giao phong chưa đầy ba chiêu, hắn đã bị đánh cho đổ máu. Cứ cho chỉ là vết rách nhỏ, nhưng không thể phủ nhận rằng hắn bị thương. Là lần đầu tiên trong cuộc đời đại chiến đồng cấp mà chưa tới bốn chiêu đã bị thương.

- Lại tới!

Hắn cười dài, uy thế theo tiếng cười phóng thẳng lên trời cao, thoáng chốc khiến thời không đọng lại như một hành động lấy đà để bộc phát, ngay sau đó là dữ dội ngập trời. Không gian lúc này như hoá thuỷ tinh, trước uy thế ấy đều trở nên vặn vẹo và rạn nứt, hoàn toàn có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Thân hình hắn lao đi, dọc đường ma sát mà cháy lên ánh lửa vàng. Mỗi một đoạn đi qua đều vang lên răng rắc như pha lê vụn vỡ, cứ thế xuyên thủng vào nấm đất còn chưa tiêu tan.

- Phanh!

Không khác gì là tận thế, nấm đất thoáng chốc bốc hơi thành

hư vô, trả lại cho đại địa một vùng không gian trong suốt. Nơi đó, có hai cái bóng người đang va vào nhau, hỗn độn tuôn trào.

Hoàng Thiên lần đầu tiên bị đẩy lui, hai chân đạp lên đại địa mà bùng lên sóng đất. Cao Vô Cầu đánh ra một đòn kinh thiên động địa như thế, hắn dù biến thái cũng khó lòng mà duy trì tại chỗ.

Nên nhớ đối phương là tồn tại đã đi đến đỉnh cao của Vấn Đỉnh cảnh giới, dù cho thân thể không có Nguyên khí cường hãn gia trì, nhưng cũng không phải là thứ mà trạng thái bình thường của hắn có thể dùng cứng đối cứng.

Chiếm được tiên cơ, Cao Vô Cầu dĩ nhiên không thể nào bỏ lỡ. Chân đạp bầu trời, thân hắn lao đi như trường thương xuyên phá, vẽ ra một đường đỏ rực màu máu trên thinh không, kích tới.

- Hừ!

Dư chấn của vụ va chạm với đại địa còn chưa kịp tan đi đã trông thấy Cao Vô Cầu công tới. Hoàng Thiên ngẩng đầu lạnh lùng, bàn tay lấp loé hàn mang. Trái ngược với thế tới của đối phương, hành động của hắn lại không có bất cứ một chút uy thế gì, chỉ có quỷ dị vô cùng.

- Hả…

Không ai có ý định tránh né, hai đạo khí thế trái nghịch cường hoành va chạm vào nhau. Cao Vô Cầu còn chưa kịp vui mừng, dị biến đã khiến hắn hãi nhiên muốn lui người.

Bởi nguyên bản là thân thể thực chất, Hoàng Thiên lúc này lại tựa hồ hoá thành hư ảnh. Một kích khủng bố kia chẳng khác nào đánh vào hư vô, xuyên qua da thịt đó mà nổi lên sóng gợn, nhưng rồi chẳng lưu nổi một vết thương.

Đòn tấn công thất bại, Cao Vô Cầu vốn định lui mình thủ thế,

nhưng đã không còn tiên cơ. Hoàng Thiên lúc này tựa hồ u linh, thoáng cái đã xoay người phản kích. Bàn tay hắn từ hư ngưng thực, oanh ra một quyền.

Quyền tựa trời, quyền tựa đất, mang theo sức mạnh vô biên giáng vào lưng của đối thủ, bạo phát kinh thiên.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 281: Mạt Thế... Nghịch Càn Khôn

Lại một lần nữa, Cao Vô Cầu bị đánh xuyên vào trong hàng dặm tầng đất, hỗn loạn như đầu đạn của pháp khí đại pháo oanh oanh.

Mười mấy giây sau mới nặng nề bay trở lại, ánh mắt của hắn nhìn tới Hoàng Thiên đã có thêm tia kính ý. Hắn biết, nếu một quyền vừa rồi không kích vào lưng mà là cổ, đầu hắn đã lìa. Thật không nghĩ bản thân khiêu khích và chọc giận đối phương như vậy, nhưng trong giây phút sống còn người ta vẫn có ý nương tay.

Chẳng qua, kính nể là một chuyện, còn khát khao chiến đấu lại là một chuyện khác. Lòng kiêu ngạo của hắn vẫn còn hừng hực chưa tan, làm sao có thể dừng lại được đây. Đó là chưa kể, bằng một góc nhìn khác, sự nương tay của Hoàng Thiên chính là sự sỉ nhục đến lòng kiêu hãnh của bản thân hắn.

- Nếu như ngươi thực sự tôn trọng ta, đừng nương tay.

Tâm tình mâu thuẫn, hắn nhìn Hoàng Thiên hồi lâu, cuối cùng khẽ gật đầu rồi lại tiến hành công tới. hắn sẽ không nương tay, không nể tình và hắn cũng muốn Hoàng Thiên như vậy.

Cuộc chiến của cường giả truy cầu vô địch, không đơn giản là dùng sức mạnh so kè, mà còn có cả lòng tự tôn, kiêu hãnh và sự tín nhiệm chính bản thân mình.

- Như ngươi mong muốn.

Hoàng Thiên đứng trên mấy chục mét bầu trời, ngắm nhìn Cao

Vô Cầu mà nói. Hắn cười nhẹ một hồi rồi nghiêm mặt lại, khí thế bắt đầu leo lên vô hạn. Không chỉ đơn thuần là khí thế của tu vi Sinh Thần, mà còn có cả khí thế của Ma Thần Cửu Biến.

Lần đầu tiên trong trận chiến này, hắn toàn lực ra tay.

Khí tràng cuồn cuộn đè lên mấy chục dặm tinh không, đì đùng như giông bão ngày tận thế. Cao Vô Cầu đôi giây hoảng hốt, có cảm giác bản thân dường như đang phải gánh lấy toàn bộ đất trời.

Chưa giao chiến, mới chỉ có khí thế đã khiến cho hắn không thể nào mà phản kháng. Hoàng Thiên thực sự mạnh đến mức này hay sao?

- Đa tạ.

Hoảng hốt nhưng không hề sợ hãi. Hắn trịnh trọng gật đầu, sau đó bay vọt hắn lên cao thiên. Thân thể của hắn loé ra sắc vàng thần thánh, tấc tấc da thịt ẩn hiện khí diễm hạo nhiên. Nhất là nơi mi tâm lộ ra một dấu ấn hình tròn sáng chói, rực rỡ gấp vạn lần hạo dương.

Lĩnh vực của Hoàng Thiên cường đại, nhưng đã không còn đủ để áp chế hắn nữa. Bầu trời ngưng tụ thần lôi, xé ra những mảng không gian đen ngòm, loạn loạn tan hoang.

Trạng thái sức mạnh này quả thực khủng bố vô biên, không thể nào mà đo đếm. Thậm chí Cố Sở ở đằng xa cũng không nhịn được mà run lên, nội tâm thập phần sợ hãi. Hiển nhiên, lão cũng không nghĩ tới Cao Vô Cầu lại có trạng thái chiến đấu đáng sợ thế này.

Phải biết lần trước hai người đánh nhau, hắn còn chưa hề tiến vào trạng thái chiến đấu đã có thể cùng lão ngang tay, mặc dù sau đó chiến thắng, nhưng lão cũng chỉ thắng hắn một chiêu nửa thức. Nếu như hôm đó hắn thực sự tiến vào, lão thua là điều chắc chắn.

Thiên tài trong truyền thuyết, quả nhiên không thể nào dùng lẽ thường để mà đong đếm. Có lẽ, cũng chỉ có người như Hoàng Thiên mới có đủ tư cách bức hắn đến mức này.

Gió và lôi cuộn trào khắp vạn thiên, mang theo hàn khí vô tận và huỷ diệt lan tràn. Hai cái lĩnh vực đối chiến lẫn nhau, khuấy động cả bầu trời. Nơi va chạm hư không băng diệt, kinh phá thời gian, cửu thiên cũng vì vậy mà đổ vỡ.

Tiếp sau đó, không còn ai có thể nhìn thấy dáng người bọn họ nữa. Chỉ có hai luồng sáng kinh người, và những cú va chạm vỡ nát, âm thanh vang vọng khắp đất trời.

- Thương… thương…

- Phanh… anh!

Ma Thần đệ nhất biến Âm Ma, rồi đến Ma Thần đệ nhị biến Dương Thần, cuối cùng là Âm Dương Ma Thần Đạo. Những hình thái chiến đấu của cửu biến liên tục được Hoàng Thiên thi triển ra, thích ứng với từng tình huống đặc thù. Khôn khéo uyển chuyển, nhưng cũng không kém phần cường đại vô biên.

Tràng chiến ban đầu chỉ trong khoảng không chục dặm, lúc này đã kéo dài đến hàng trăm. Nếu chẳng phải bọn họ ý thức được sức huỷ diệt mà kéo nhau lên trời, chỉ sợ Khương Gia sớm trở thành tàn địa.

Chiến đấu cận thân, thế rồi đến viễn trình đối kích. Pháp thuật, bí pháp không ngừng được bọn hắn thi triển ra, sáng rực khắp bầu trời.

Đại chiến đến mức này, không phải nhất thời có thể phân ra thắng bại. Hoàng Thiên mạnh, nhưng Cao Vô Cầu cũng không phải kẻ yếu. Nhất là hắn đã bước đi tới đỉnh phong của Vấn Đỉnh, từ trình độ chưởng khống sức mạnh đến kinh nghiệm chiến đấu đều

mạnh vô cùng, hoàn toàn có thể khiến cho Hoàng Thiên ăn quả đắng.

Hôn thiên ám địa địa, mây mù tán rồi lại tụ, phủ khuất nền trời bao la. Đêm, những tia lôi điện ngày một dày đặc thêm, rọi sáng hai cái bóng người đang lao nhanh giữa thế giới. Bầu trời, lúc này trở thành một chiến trường vô biên, một chiến trường duy nhất thuộc về hai người bọn hắn.

Những giọt mưa ban đầu bắt đầu rơi, ngày một thêm nặng hạt. Y phục của bọn hắn bắt đầu ướt, nhưng vẫn tung bay phần phật huy hoàng. Một kích rạch trời, một đạp phá vân, quyền đầu chặn bão, cước nổ tầng không.

Cứ thế, không biết đã đánh đến thời gian bao lâu. Khi mà bọn hắn xuyên thủng trăm vạn tầng mây đen hắc ám để lọt vài tia nắng yếu, hai người mới lần nữa tách ra.

Vòng tròn màu vàng ảm đạm phai mờ, trên thân Cao Vô Cầu ngập tràn vết máu. Y phục của hắn ướt sũng, làm loang lổ ra những vết đỏ tươi ấm nóng. Khí thế quanh hắn so với trước kia đã không còn một nửa, nhưng tròng mắt càng thêm khát khao và ham muốn.

Đánh lâu như vậy, hắn ngày càng cảm nhận được Hoàng Thiên mạnh mẽ. Mạnh đến mức niềm tin bất diệt của hắn cũng phải lung lay, dần bị đẩy đến bên bờ sụp đổ. Nhưng càng bị đẩy đến cùng, hắn càng có thể khai thác được tiềm năng của mình, hắn càng thêm khát vọng.

Hắn không tin bản thân không thắng được Hoàng Thiên.

- Ta có một chiêu, lĩnh ngộ từ hơn năm trăm năm trước nhưng chưa bao giờ thi triển một lần. Hôm nay, có lẽ là thời điểm nó nên hiện thế.

Nhìn Hoàng Thiên đang ngự nơi xa, hắn nói ra lời này một cách vô cùng trịnh trọng. Vòng tròn trên mi tâm như được nạp thêm sức mạnh, lần nữa trở về trạng thái rực rỡ ban đầu, thậm chí so với trước càng thêm chói sáng.

Hai cánh tay hắn kết thành vòng tròn, tuôn ra thái cực thần đồ. Lưỡng nghi nghịch chuyển, mang theo hình thái đối nghịch của thời không mà bạo phát. Toàn bộ nguyên tố của đất trời lúc này đều như hội tụ trong vòng tròn ấy, từ dũng mãnh như sấm sét đến mềm mỏng như lưu thuỷ, từ thánh khiết như quang minh cho tới âm u như tà khí, cuồn cuộn không ngừng, mênh mông vô biên vô hạn.

Sức mạnh dạt dào, tưng tức như muốn huỷ diệt cả đất trời khiến cho Hoàng Thiên trở nên nghiêm nghị trước nay chưa từng có. Bởi hắn cảm nhận được sự nguy hiểm từ vòng thái cực trước mắt này.

Cao Vô Cầu không hề nhìn Hoàng Thiên, mà vẫn tập trung vào thái cực. Ánh mắt ấy, tựa hồ chất chứa toàn bộ niềm kiêu hãnh, toàn bộ khát khao và toàn bộ niềm tin của hắn. Đó không hẳn là một chiêu, mà cũng là phương thức biểu hiện nỗi lòng của một kẻ cuồng chiến trên con đường truy cầu sức mạnh, truy cầu con đường vô địch duy ngã đất trời.

Toàn bộ thiên không lâm vào quỷ dị, gió dừng thổi, mây ngừng bay, giọt mưa đang rơi cũng lắng đọng. Tất cả vạn vật trong phút giây dừng lại, rồi bắt đầu chuyển động, nhanh dần, mạnh dần, mạnh đến một trạng thái không thể nào kiềm chế.

- Mạt Thế… Nghịch Càn Khôn.

Tiếng gầm, như vang lên từ khắp đất trời nơi đây. Toàn bộ vùng thế giới của Khương Gia run rẩy liên hồi, cỏ cây bật gốc, sơn phong đổ nhào.

Thái cực hoá quang cầu, quang cầu diễn mạt thế, mạt thế nghịch càn khôn. Đủ loại vật chất diễn hoá thành hỗn độn, ẩn chứa vô biên năng lượng huỷ diệt lao về phía Hoàng Thiên. Tốc độ của nó không nhanh, nhưng lại không thể nào tránh né.

Hoàng Thiên chỉ kịp nhìn thấy hình dáng nó lớn dần, lớn dần rồi thoắt cái hoá thành cả thế giới. Một màu trắng xoá bao trùm bầu trời, kèm theo tiếng nổ không thể nào tưởng tượng nổi. Nếu có thể dùng ngôn từ miêu tả, chỉ có thể là huỷ thiên diệt địa.

Không ai biết kết quả của trận chiến thế nào, chỉ biết vùng trời ấy lúc này chẳng còn thứ gì tồn tại. Không gió, không mây, không lôi, không nước, chỉ còn một màu trắng vô ngần.

- Rắc… rắc…

Cũng không biết bao lâu sau thời khắc ấy, sóng năng lượng bắt đầu lan tới vùng biên. Tiếng răng rắc vang lên, lanh lảnh mà doạ người.

Cố Sở kinh hồn táng đảm nhìn kết giới bảo hộ mình bày ra vỡ nát, không dám nhiều lời cuốn lấy Hàn Lâm mà chạy trốn. Phong Thiên Lạc Địa kích được lão vung ra, tiếp tục hình thành nên những lớp phòng ngự khác nhằm chặn hậu, nhưng vẫn như cũ vỡ thành bụi khói.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, lão nhìn thấy Phong Thiên Lạc Địa kích yếu thế đến mức này. Cực phẩm tiên khí bày ra kết giới, vậy mà không ngăn cản nổi sức mạnh huỷ diệt của một chiêu của Sinh Thần, quá không thể tưởng tượng rồi.

Cứ thế kéo dài, một bên lan rộng huỷ diệt, một bên ngăn chặn bạo lui, phạm vi chớp mắt kéo dài tới ba trăm dặm vuông mới dừng, thiên không tiêu tán.

Cảm thấy nguy hiểm đã qua, Cố Sở buông ra Hàn Lâm rồi triệu

hồi Phong Thiên Lạc Địa kích, thở dốc nhìn qua. Lão không lo lắng cho Hoàng Thiên, mà chỉ có tận cùng của kinh sợ. Kinh sợ vì không thể nào tưởng tượng được tại sao Sinh Thần đại chiến lại có thể bộc phát ra sức huỷ diệt bậc này.

Không còn kết giới ngăn cách, dư ba đại chiến hiển nhiên đã đánh động không ít người. Ban đầu là đám cao tầng Khương Gia, sau đó là tới những thành viên khác, nhất tề chạy tới vùng ven đổ nát, hãi nhiên nhìn tới.

Dĩ nhiên, bọn họ ai ai cũng tò mò, muốn biết rốt cục là người nào đại chiến mới có thể tạo ra tràng cảnh động trời như thế. Duy chỉ có đám cao tầng là sắc mặt âm trầm, tựa hồ đang rất giận giữ vì có kẻ cả gan làm loạn trong lãnh địa của mình.

Chỉ khi bọn hắn trông thấy Cố Sở, thần sắc mới dịu đi đôi phần, không hẹn mà cùng nhìn về phía trung tâm.

Nơi ấy, thiên không trong vắt. Một cái bóng người lẳng lặng ngự không, giữa muôn trùng nắng sớm, thân thể hắn như đắm chìm trong vô tận hào quang chói sáng. Tóc bạc nương theo khí thế tung bay, va chạm lẫn nhau mà vang lên tiếng leng keng nhè nhẹ, loé ra thiên uy của lôi điện.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, thần sắc mang theo một cỗ uy thế đạp vỡ thiên địa này. Có khí phách, có cao ngạo, có cả vô địch chi tâm.

- Ngươi thua rồi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 282: Con Đường Vô Địch

Bóng người kia có thể là ai khác ngoài Hoàng Thiên đây.

Hắn nói ra thản nhiên đến lạ, không có bất kỳ ba động cảm xúc nào. Một lời đạm mạc, cũng không để cho bất kỳ ai cảm thấy khác thường ngoại trừ một người.

Giữa đại địa đổ nát, Cao Vô Cầu nửa quỳ nửa ngồi cúi gục đầu.

Ánh mắt hắn vô thần, tựa hồ vừa có thứ gì đó sụp đổ trong lòng, khiến hắn đánh mất đi lý trí của bản thân mình.

Bên hông, chiếc chuông đồng cổ lão một mực trấn thủ, che hắn khỏi những tia nắng nhè nhẹ của ban mai. Nhưng cũng tựa hồ tách hắn khỏi trời đất này, tách hắn khỏi những tia hi vọng mong manh nhất, khỏi những tự tin đã trở thành tín ngưỡng, khỏi những khát khao truy cầu mà cả cuộc đời này theo đuổi.

Hôm nay, hắn bị người đánh bại.

Truyền kỳ, rồi cũng sẽ có một ngày phai mờ phủ bụi, rồi cũng sẽ có một ngày bị nhân thế lãng quên. Hắn biết, nhưng chưa bao giờ nghĩ ngày đó lại đến với bản thân nhanh đến thế.

Trên thân hắn, một thanh binh khí tựa kiếm mà không phải kiếm, tựa thương mà không phải thương nhẹ nhàng bay bay, run lên từng nhịp an hoà. Ánh mắt hắn ngước lên, đưa tay vuốt lấy món binh khí thân quen này, lộ ra từng tia hổ thẹn.

- Đúng vậy ta thua rồi.

Cuối cùng, phải đến nửa ngày do dự, hắn mới ngẩng đầu nhìn tới bóng hình nơi xa, cay đắng nói ra.

Ngưng lại hồi lâu, hắn bỗng hít vào một hơi thật dài, chuyển thân đứng dậy. Ánh mắt vẫn thế mơ hồ, nhưng như có như không loé lên tia kiên quyết. Người hắn vươn mình thẳng tắp, nắm tay siết chặt, khoé môi mấp máy như muốn nói điều gì.

- Ta chưa bao giờ đồng ý thu ngươi, đi đi thôi.

Tựa hồ như đoán được hắn muốn nói gì, Hoàng Thiên bỗng lắc đầu nói trước.

Lời này để cho khoé môi của Cao Vô Cầu như cứng lại, ngây người tại chỗ rất lâu, sau đó mới nói ra như gằn lên trong cổ họng.

- Ngươi… xem… thường… ta?

Hắn bại, tín ngưỡng của hắn không còn, tự tin của hắn sụp đổ, nhưng nội tâm kiêu ngạo cùng ý chí quật cường vẫn chưa hề vơi đi.

Hắn có thể bỏ qua lòng kiêu ngạo ấy của bản thân, chỉ để thực hiện lời hứa, trở thành thuộc hạ của đối phương. Nhưng điều đó không đồng nghĩa với hắn bán rẻ nhân cách, Hoàng Thiên có thể giết hắn, có thể trở thành chủ nhân của hắn, nhưng tuyệt nhiên không thể đạp lên tôn nghiêm của Cao Vô Cầu này.

- Ta không xem thường ngươi, ta chỉ muốn ngươi tỉnh ngộ.

Hoàng Thiên lắc nhẹ đầu, giọng nói vẫn như cũ nhẹ nhàng trầm thấp, không chút xúc cảm nào.

- Tỉnh ngộ?

Cao Vô Cầu mơ hồ ngẩng đầu.

- Đúng thế, là tỉnh ngộ. Tỉnh ngộ khỏi những niềm tin mù quáng mà lâu nay ngươi đang ngộ nhận là con đường vô địch.

Thần sắc Hoàng Thiên nhất thời trở nên nghiêm túc, không biết là vô tình hay cố ý, tràng cảnh này rất giống với khi hắn thu phục Kiếm Ma trong Cửu U Chi Địa. Đó vừa là dẫn lối, vừa là khai sáng, cũng là tạo ra nhân, chờ một ngày kết quả.

- Truy cầu vô địch không sai, nhưng thứ mà ngươi dựa vào đã khiến ngươi lệch hướng.

Quả nhiên Cao Vô Cầu nghe xong lời ấy, thân thể bỗng chốc run lên, con ngươi co rút mà nhìn. Hắn không nói, nhưng ánh mắt đã phản ánh lên tất cả, hắn muốn biết Hoàng Thiên tại sao lại buông ra lời ấy.

- Đừng hỏi ta làm gì, tự hỏi bản thân mình đi. Ta chỉ có thể nhắc nhở ngươi, cái ngươi nên dựa vào để truy cầu, không phải là đạo mà ngươi lựa chọn, không phải là thiên phú trời ban, không phải là cơ duyên may mắn, càng không phải một hai môn thần thông hay binh khí tuyệt thế, mà phải là chính bản thân ngươi.

Nội tâm tựa hồ vang lên tiếng sét đánh, lời của Hoàng Thiên khiến cho Cao Vô Cầu rốt cục không thể nào đứng thẳng được nữa, ngã khuỵ người xuống đất.

Hắn ôm đầu, nơi mà âm thanh của Hoàng Thiên vẫn còn vang vọng, đâm sâu vào tâm trí hắn. Tín nhiệm sớm nghiền nát, tự tin cũng đã đổ vỡ, trong hắn chỉ còn lại sự khủng hoảng và hỗn loạn vô bờ.

Tất cả mọi nỗ lực của hắn từ trước tới nay là vì cái gì? Hắn nỗ lực để truy cầu, nhưng cuối cùng lại khiến bản thân mình lệ thuộc vào nó. Niềm tin của hắn, dường như đang đặt sai vị trí.

Ngày ấy hắn sinh ra, có được thiên phú kinh người, không ai

tu luyện nhanh bằng hắn. Hắn tự tin.

Ngày ấy hắn tu đạo, cơ duyên của hắn không người sánh với, hắn càng thêm tiến xa trên con đường vô địch. Hắn tự tin.

Ngày ấy hắn ngộ pháp, có được con đường độc đạo không ai đuổi kịp, vô địch tuyệt luân. Hắn tự tin.

Nhưng tự tin ấy đã khiến hắn mù quáng, hắn đã quên đi rằng thiên phú, cơ duyên, đạo pháp, tự bản thân chúng không hề vô địch. Chính hắn, chính bản thân hắn mới là thứ khiến cho chúng trở nên vô địch.

Đúng như Hoàng Thiên nói, thứ hắn nên dựa vào để truy cầu không thể là những thứ khác, mà phải dựa vào chính bản thân của hắn. Niềm tin, hắn nên đặt vào chính bản thân mình, tự tạo cho mình một khoả tâm không người có thể so sánh.

Vô địch không phải là một cảnh giới, mà là một trạng thái. Một trạng thái mà tâm ngươi rộng bao nhiêu, sức mạnh liền lớn bấy nhiêu.

- Con đường mà ngươi đang truy cầu vốn không hề có tên vô địch, nhưng vì ngươi đã đi lên, nó mới được xưng là vô địch. Nhớ kỹ, không có đạo nào vô địch, chỉ có người vô địch. Khi nào ngươi thông suốt, tới tìm ta cũng chưa muộn.

Hoàng Thiên lưu lại lời nói, thân hình thoắt cái đã biến mất khỏi nơi đây. Chỉ để lại một đám người Khương Gia đang kinh ngạc đến há miệng, và một Cao Vô Cầu tràn đầy khủng hoảng.

Nửa ngày cứ thế qua, Cao Vô Cầu nhìn theo hướng Hoàng Thiên rời đi không nói lời nào. Mãi sau đó hắn mới chuyển mình, cúi đầu nhặt lên Thanh Mai Bất Diệt Vô Sinh chung rồi rời đi. Lẳng lặng, bóng lưng hắn hằn lên tia nắng sớm, nhưng lại ánh lên sự bi thương và tuyệt vọng đến vô cùng.

Không ai biết hắn sẽ thế nào, nhưng ai cũng đoán được sau ngày hôm nay, hắn đã không còn là Cao Vô Cầu như trước kia nữa.

…

Ba ngày sau.

Tại một khu biệt viện nằm tại phía Tây lãnh địa Khương Gia. Đình các rộng lớn được xây sát bên mép hồ sen, trong xanh thoáng mát.

Nơi bàn ngọc giữa đình lúc này đây toạ sáu, bảy cái bóng người, nhẹ nhàng cười nói, không khí thập phần vui vẻ. Đặng Dung bề ngoài chẳng khác gì một người trẻ tuổi, ngồi tại trung tâm của đình các, đón nhận lấy từng lời chúc mừng khách sáo.

- Đặng Dung huynh, lần này may mà có huynh tới hỗ trợ, nếu không Phiên Thiên ấn của chúng ta khó lòng mà lấy lại.

Ở trước mặt hắn, một cô gái trẻ mỉm cười mà nói. Nàng này một thân váy trắng kín đáo, còn mang theo khăn che mặt, nhưng cũng không thể nào che đi sự mỹ lệ mê người.

Có thể cùng chí cường giả Đặng Dung xưng huynh gọi muội, thân phận nàng há có thể nào tầm thường.

- Đúng thế! Ân nghĩa này không thể một hai câu nói hết. Đặng Dung huynh nếu sau này có việc cần, Không Ấn môn chúng ta tuyệt đối nghĩa bất dung từ.

Bên cạnh nữ tử, một tên trung niên mặt chữ quốc chắp tay, cúi đầu thật sâu mà nói.

Bọn hắn cũng giống như Đặng Dung, là người của đại lục Nạp Lan. Lần này đường xa chạy tới Tuyết Vũ chính là để đòi lại bảo vật trấn phái năm xưa thất lạc, Phiên Thiên Ấn.

Không Ấn môn tại đại lục Nạp Lan cũng thuộc hàng cự đầu thế lực, thậm chí so với Cố Gia, Cao Gia ở Tuyết Vũ cũng không kém bao nhiêu. Nhưng thế lực đang giữ Phiên Thiên Ấn cũng không phải dạng tầm thường, tuy còn chưa sánh được với cự đầu thế lực nhưng lại có lợi thế sân nhà, cho nên bọn hắn bất đắc dĩ phải nhờ vả Đặng Dung đi trợ trận.

May mắn là mọi chuyện từ đầu tới cuối đều rất thuận lợi, uy thế của chí cường giả Quy Nguyên đương nhiên không đơn giản, chẳng mất bao lâu bọn hắn đã chuộc về Phiên Thiên Ấn. Lần này dù muốn hay không, bọn hắn cũng đã nợ Đặng Dung một ân tình không nhỏ.

Đặng Dung nhàn nhạt cười, đang định nói gì đó thì bỗng nhiên cau mày.

Chỉ thấy từ xa bên đường đá, ba người trẻ tuổi vội vàng đi tới, thần sắc ai nấy đều tỏ ra bất mãn vô cùng.

- Gia gia, ta vừa nghe được tên khốn kia trở ra rồi. Người mau giúp ta bắt hắn.

Đặng Đạt Đa vùng cổ còn chưa hoàn toàn hồi phục, vừa đi vừa nghiêng đầu nói với ông nội mình, thần sắc ngập tràn dữ tợn.

- Hồ nháo cái gì, không thấy ta đang tiếp khách hay sao?

Biểu hiện không chút tiền đồ của Đặng Đạt Đa khiến cho Đặng Dung thập phần khó chịu, buông lời răn dạy.

- Đặng Dung huynh không cần để ý đến chúng ta.

Đám người của Không Ấn môn nhìn thấy Đặng Đạt Đa thê thảm, làm sao không đoán được đôi phần. Còn có thể là việc gì khác ngoài việc đi gây chuyện rồi bị người đánh, trở về mách ông mình nữa đây.

- Thế nào là hồ nháo. Hắn suýt nữa giết chết ta, người còn ngồi đây tiếp khách được sao. Nãi nãi đã nói…

Có lời của mấy người Không Ấn môn, Đặng Đạt Đa càng được thế lấn tới. Chỉ là lời hắn còn chưa xong đã bị ngắt lại, Đặng Dung lông mày nhếch lên như đang cảnh cáo hắn điều gì, sau đó mới ho nhẹ mấy lần:

- Được rồi được rồi… một chút nữa ta bàn xong công chuyện sẽ tới tìm ngươi, mau trở về đi.

Đặng Đạt Đa tất nhiên không muốn buông tha, bộ dạng hậm hực kéo kéo tay đại ca của mình.

- Đặng Dung huynh, hiện tại chúng ta cũng không có gì bận rộn, nếu huynh không sợ phiền thì cứ nói ra, chúng ta có thể hỗ trợ được cũng tốt.

Cô gái kia nhìn thấy Đặng Dung rất chiều chuộng cháu mình, xem ra cũng là một cơ hội lấy lòng nên nhanh chóng mở miệng, muốn giúp đỡ Đặng Đạt Đa.

Đặng Dung làm sao không nhìn ra được ý đồ của nàng, nhưng khi nhìn thấy cháu mình thê thảm, lão lại trở nên do dự. Cuối cùng mới thở dài kể lại mọi chuyện xảy ra.

Khi đám người nghe thấy Hoàng Thiên có chỗ dựa là Cố Sở, tất cả đều không nhịn được cau mày. Dĩ nhiên bọn họ không nghĩ tới chỉ tuỳ tiện giúp đỡ, lại có thể có nguy cơ đối đầu với một vị chí cường giả Quy Nguyên khác.

Đặng Côn cũng là nhìn ra được điểm này, cho nên nhanh chóng tiến lên, chắp tay với đám người Không Ấn môn ra vẻ cảm tạ, sau đó hướng về Đặng Dung mà nói:

- Gia gia không cần lo lắng. Nếu đã là chuyện của người trẻ thì hãy để chúng ta tự mình giải quyết. Ta sẽ cùng với tên Hoàng

Thiên kia đánh một trận sinh tử. Lúc đó chỉ cần người và các vị tiền bối ở đây ủng hộ là được. Không có tên chí cường giả kia can thiệp, mạng của hắn ta lấy chắc rồi.

Một lời của hắn tự tin, đương nhiên là có vốn gốc. Thậm chí không chỉ có hắn, mà tất cả mọi người ở nơi này cũng thế, tin rằng hắn chiến thắng Hoàng Thiên là chuyện thường tình.

Vì dù sao, hắn cũng là thần thoại mới của đại lục Nạp Lan.

Chỉ là tất cả bọn hắn không một ai biết được rằng, thanh niên Hoàng Thiên trong miệng bọn hắn, ba hôm trước đã tay không đánh bại siêu cấp thần thoại của Tuyết Vũ.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 283: Đạo Quỷ

Biệt viện Khương Gia, nơi được sắp xếp cho khách nhân Cố Gia cư ngụ, trời tờ mờ sáng.

Cố Anh ngồi giữa đình đài, xếp bằng vận khí. Lôi điện tí tách lượn lờ giữa những lỗ chân lông của hắn, tam sắc lập loè. Một cỗ khí tức bùng nổ ẩn ẩn trong tấc da tấc thịt, cương mãnh và tràn đầy tính bạo.

Trái nghịch với thân thể, khuôn mặt của hắn khá tĩnh, lại thêm hơi thở nhẹ nhàng, trầm trầm khiến cho người ta không khỏi có cảm giác rợn tóc gáy. Tựa hồ như phải đối diện với đầu mãnh hổ đang rình mồi, rất chậm, rất nhẹ, nhưng ngập tràn sát tính đang trên đà bạo phát.

Đó là kết quả của việc hắn lĩnh ngộ được lôi điện áo nghĩa, đem sức mạnh của bản thân tăng lên toàn diện, lột xác cả bên trong và bên ngoài.

- Ca! Ngươi tìm ta?

Vừa hoàn thành thêm một chu thiên điều Nguyên, âm thanh của Cố Lệ Yên đã vang lên khiến hắn tỉnh lại từ trong đả toạ. Nhìn muội muội mình một hồi, hắn khẽ gật đầu xác nhận:

- Ngươi trở lại nhắc nhở mọi người thu dọn một chút, chiều nay chúng ta sẽ trở về.

Nghe thấy đến lúc trở về, sắc mặt Cố Lệ Yên thoáng hiện lên nét mừng. Ngốc ở Khương Gia hơn một tháng, nàng quả thực so

với ai càng mong sớm về nhà. Nếu chẳng phải lần này tới vì công chuyện của Hoàng Thiên, chỉ sợ nàng đã sớm trốn về.

Nhưng rồi như nhớ ra thứ gì, nàng khẽ cau mày:

- Chỉ sợ sẽ có kẻ không muốn chúng ta đi thôi.

Lời này để cho Cố Anh khẽ cau mày, một hồi sau bỗng chuyển sang rét lạnh, tựa hồ đã đoán ra được đáp án. Tại Khương Gia, kẻ dám đối đầu gây khó dễ bọn hắn, còn có thể là ai khác ngoài anh em Đặng Côn đây.

Quả nhiên, Cố Lệ Yên nhanh chóng đưa ra một bức thiệp vàng, sắc mặt có chút lo âu.

Cố Anh tiếp nhận thiệp vàng, ngón tay mở ra.

- Chiến!

Không gian vốn đang được rọi sáng từ ánh mai nhàn nhạt, lúc này bỗng nhiên ngập tràn trong hào quang màu máu.

Giữa thiệp vàng, một chữ "Chiến" đỏ rực như lửa, bạo phát ra khí thế kinh người. Chỉ là một chữ viết, nhưng lại chẳng khác nào bản thể giáng lâm, vừa có ngạo ý, cũng có cả kiêu hùng.

Đó, là tư thái quân lâm thiên hạ, muốn dẫm trên thiên địa, muốn bao quát chúng sinh, ý chí vô địch bao phủ đất trời.

Cố Lệ Yên chỉ thấy trước mắt mình sát đao tung hoành, áp lực to lớn khiến nàng khó lòng đứng vững, liên tiếp lui về. Cứ nói nàng là thiên tài, nhưng chung quy tu vi còn yếu, đối diện với một chữ hàm chứa ý cảnh đạo niệm cường đại thế này cũng không là chuyện dễ dàng.

- Thật cuồng…

Trông thấy muội muội thiệt thòi, Cố Anh đành phải gấp lại

thiệp mời, đồng thời nhẹ nói.

Đã từng giao thủ với Đặng Côn, hắn đương nhiên biết đối phương mạnh mẽ cỡ nào. Nếu như đổi lại thời điểm một tháng trước, chỉ sợ hắn khi đối diện với chữ "Chiến" này cũng không ung dung như vậy.

Đặng Côn này cuồng, nhưng là có chỗ dựa để cuồng. Chí ít cho tới hiện tại, Cố Anh còn không đủ tự tin để chiến thắng.

- Không cần lo lắng, cứ trở về thu dọn đồ đạc đi.

Thu thiệp mời vào trữ vật, hắn đứng dậy bước về phía muội muội mình mà nói, vẻ mặt tựa hồ như chẳng có gì xảy ra.

- Chuyện này… chúng ta phải báo cho ông chứ?

Tin tưởng ca ca mình, nhưng lo lắng vẫn không chút giảm bớt, Cố Lệ Yên do dự mà nói.

- Đương nhiên, ta sẽ đi báo cho ông ngay bây giờ, nhưng ta nghĩ hắn sẽ không ứng chiến đâu.

Ông trong lời của hai người đương nhiên là Cố Sở, còn "hắn" có thể là ai khác ngoài Hoàng Thiên.

Cố Anh vừa nói, vừa hồi tưởng lại bóng hình trẻ tuổi đó, nội tâm không hiểu sao lại tràn về một cỗ cảm giác không nói nên lời. Đó vừa là kính ý, vừa là hâm mộ, cũng là bất lực.

- Tại sao? Không phải hắn rất mạnh ư?

Cố Lệ Yên không hiểu.

- Đúng vậy, bởi vì hắn mạnh cho nên hắn sẽ không ứng chiến.

Nhìn muội muội mình mơ hồ, Cố Anh loé lên tia cười xán lạn. Hắn càng nói càng tỏ ra thần bí, càng khiến cho Cố Lệ Yên không

hiểu.

Cuối cùng, hắn mới xoa xoa đầu nàng, nhẹ nói:

- Khi ngươi là mãnh hổ, có bao giờ ngươi để ý đến con ruồi khiêu chiến chăng?

Một lời để cho cô gái trẻ ngẩn người, ánh mắt ngước nhìn ca ca của mình, rồi lại nhìn về đâu đó phương xa. Hình dáng trẻ tuổi ấy lướt qua trong tâm trí, in lên trong nàng những ký ức nhẹ nhàng, lan dần lan dần rồi biến hoá.

…

Xế chiều ngày hôm ấy, mặt trời lấp ló nơi Tây phương.

Nơi trọng địa truyền tống của Khương Gia, khí tức không gian lượn lờ huyền ảo. Hoàng Thiên cùng Hàn Lâm sóng bước trên đường đá, thi thoảng nói cười.

Hàn Lâm sau mấy ngày phục sinh đã bắt đầu quen với trạng thái hồn thể của bản thân mình. Quỷ khí của hắn nội liễm, hồn thể ngưng thực, để lộ ra làn da có phần hơi ngăm đặc thù của tầng lớp nông dân.

Trước khi chết, tu vi của hắn mới chỉ đạt tới Nguyên Đan hậu kỳ, hồn lực thập phần yếu đuối. Đừng nói là gặp phải người có bí pháp công kích linh hồn, mà chỉ cần một đầu vong ác cũng đủ khiến hắn tiêu tan.

Nhưng mà bây giờ mọi chuyện đã hoàn toàn khác. Mười một năm tồn tại dưới dạng hồn thể, được Cố Tinh Cực Đạo thạch sinh dưỡng, hắn đã sớm không còn như xưa nữa.

Còn nhớ bên trong Đại Việt Tâm Linh huyền bí điển có viết:

Người chết hồn phiêu nhập môn Quỷ

Môn Quỷ ngưng hồn biến Dạ Xoa

Dạ Xoa tiến hoá sinh Ngạ Quỷ

Ngạ Quỷ tu hành, Đạo Quỷ sanh.

Quỷ tu chi đạo, ngay cả việc tồn tại cũng đã là nghịch thiên. Muốn từ hồn thể biến hoá thành Quỷ tu, không chỉ đơn giản là hô biến liền có thể, mà phải trải qua muôn trùng nỗ lực. Năm đó Hàn Lâm nếu như không có Cố Tinh Cực Đạo thạch giữ hồn, chỉ sợ lúc này đến trở thành Dạ Xoa cũng không có cơ hội chứ đừng nói đến bước lên Quỷ tu chi đạo.

Đường tu hành gian khó, đương nhiên cũng phải có những thành quả kinh người cho kẻ nỗ lực. Mỗi một bước tiến lên, đều là lột xác. Đạo Quỷ bước đầu, đã có thể sánh với Sinh Thần cảnh giới, hay còn được tu sỹ gọi chung hệ với yêu thú là Quỷ tu cấp bảy.

Hàn Lâm lúc này, chính là dừng lại ở cảnh giới ấy.

- Nàng không tới tiễn ngươi thật à?

Bước chân vào trong đại môn truyền tống, trông thấy Hàn Lâm hết sức muộn phiền, Hoàng Thiên không khỏi mở miệng, tít mắt cười.

Nhìn cái thái độ này của hắn, nội tâm của Hàn Lâm càng thêm trùng xuống, nghiến răng nghiến lợn nhiếc:

- Ngươi còn dám nhắc, nếu không phải ngươi xúi dại thì ta và nàng đâu có đi đến tình trạng này.

Bộ dáng rất muốn đấm Hoàng Thiên, Hàn Lâm hối hận nhớ về mấy ngày thê thảm của mình. Tiểu Lan lúc này chỉ sợ muốn xé xác hắn không được, làm gì có chuyện đến tiễn hắn đây.

- Ngươi rốt cục nói gì với nàng vậy hả?

Hoàng Thiên nghe vậy, không khỏi nhớ tới hôm qua lúc Hàn Lâm trở lại, quần áo tan tành, tóc tai rối mù cháy xém, thê thảm không thể nào mà tả nổi. Hắn vừa buồn cười, vừa thấy tội nghiệp cho tên huynh đệ của mình, nhưng càng nhiều hơn là sự tò mò, không biết tên này nói nhăng nói cuội gì mà bị người ta đánh thành dạng này.

Hàn Lâm hậm hực:

- Thì ta tới nói xin lỗi, sau đó khẳng định sẽ chịu trách nhiệm với nàng.

Hoàng Thiên lườm lườm:

- Chỉ vậy thôi sao?

Hắn dĩ nhiên sẽ không tin tưởng Hàn Lâm chỉ nói những lời này. Khương Tiểu Lan mặc dù tính cách có hơi chanh chua, nhưng còn chưa tới mức đánh người vô lý đến như vậy. Tên này chắc chắn đã nói gì đó quá ngu ngốc rồi.

Hàn Lâm nhìn Hoàng Thiên, ánh mắt như thể muốn giết người:

- Sau đó chúng ta cùng nhau đi dạo, ta nói chuyện với nàng một hồi liền áp dụng tuyệt chiêu mà ngươi chỉ, ai ngờ được nàng vừa nghe xong liền nổi điên đánh ta á.

Bước chân hơi chậm lại, Hoàng Thiên nhìn Hàn Lâm càng thêm tò mò, tiếp tục hỏi vặn:

- Tuyệt chiêu thứ mấy? Ngươi nói thế nào?

Hàn Lâm nhẹ giọng:

- Tuyệt chiêu thứ bốn, buông lời khen ngợi đó. Ta khen ngực của nàng rất đẹp, lại còn to và mềm mại nữa, bóp rất đã.

- Phốc!

Suýt nữa ngã sấp mặt xuống con đường, Hoàng Thiên loạng choạng lấy lại thăng bằng. Nét mặt hắn nổi lên trận trận hắc tuyến, biến hoá cảm xúc liên tục, đặc sắc vô cùng.

Trong lòng hắn lúc này vừa có ý muốn chửi thề, lại cũng có cả bội phục, thậm chí có cả tia khinh bỉ vị đạo. Cứ như hắn đang nói với Hàn Lâm, ngươi bị nàng đánh không oan chút nào.

Phía sau bọn hắn, đám thiên kiêu Cố Gia đều cười đến nghiêng ngả, nước mắt nước miếng dàn dụa. Thậm chí cả Cố Sở cũng phải phùng râu trợn mắt, suýt nữa há miệng chửi thề. Còn đám cao tầng Khương Gia thì xạm mặt lại, đen như da chó thui, ánh mắt nhìn lấy Hàn Lâm như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Khá khen cho tiểu tử nhà ngươi, dám tán tỉnh thánh nữ của chúng ta, còn buông lời tục tĩu, quả thực bị đánh như vậy còn quá nhẹ đây.

Hoàng Thiên sau phút giây thất thố, vội vàng ho khan hai ba lần, sau đó mới vỗ vỗ vai Hàn Lâm:

- Được rồi… là nàng chưa hiểu tâm ý của ngươi thôi. Thời gian còn nhiều, cứ nỗ lực rồi một ngày sẽ gặt thành quả.

Một mặt nói với Hàn Lâm, mặt khác lại đánh lãng sang chuyện khác. Hắn sợ nếu như còn nói đến chuyện này, hắn sẽ phải cười từ nơi này cho tới Cố Gia, rất mất hình tượng.

- Các vị lão tổ, truyền tống trận đã chuẩn bị xong.

Đúng lúc mà mọi người đang nghiêng ngả, một tên đệ tử của Khương Gia bỗng chạy ra từ trong khu vực truyền tống mà thông báo. Trông thấy thái độ của đám người quái lạ, hắn không khỏi nổi lên tò mò, không biết là nguyên do gì mà các vị lão tổ thường ngày nghiêm nghị cũng không giữ được hình tượng đến thế.

Đương nhiên sẽ không ai cho hắn câu trả lời, chỉ thấy Cố Sở là phản ứng nhanh nhất, trừng mắt để đám nhóc im lặng, sau đó mới quay người chắp tay với đám cao tầng Khương Gia, khách sáo nói:

- Các vị, tiễn tới đây được rồi. Sau này gặp lại.

Cố Sở hữu lễ, đám người Khương Gia đương nhiên không thể làm ngơ. Chỉ thấy bọn hắn đều gật đầu đáp lễ, Khương Tử Diệp dẫn đầu cười nói:

- Sở huynh lên đường mạnh khoẻ. Sau này có dịp, đừng ngại tới nhà chúng ta làm khách. Đại môn Khương Gia lúc nào cũng mở cửa nghênh đón các vị.

Nàng vừa nói, ánh mắt vừa liếc nhìn về phía Hoàng Thiên, lộ ra tia ẩn ý. Một lời này, bề ngoài là nói với Cố Sở, nhưng thật ra Hoàng Thiên mới là chủ thể chính. Nàng biết, giá trị khi lôi kéo được hắn so với Cố Sở còn to lớn gấp vô số lần.

Bởi vì có được Hoàng Thiên chính là có được Cố Sở, mà có được Cố Sở chưa chắc đã có được Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên đương nhiên nhìn ra được suy nghĩ của nàng, chỉ là hắn cũng không quá để tâm. Mục đích chuyến đi lần này đã đạt được, hắn chỉ muốn nhanh nhanh trở lại tiếp tục kế hoạch của mình. Còn việc có nên chuyển hướng liên minh với Khương Gia hay không, để cho Cố Sở lo liệu là tốt rồi.

Bởi thế mà hắn chỉ khách khí lại vài câu với Khương Tử Diệp, sau đó nhanh chóng dẫn theo nhóm người bước vào đại trận.

- Chậm đã!

Khi mà người thủ trận đang chuẩn bị khởi phát truyền tống, một thanh âm bỗng nhiên vang tới từ xa, khiến tất cả mọi người đều ngưng lại nhìn tới.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 284: Đặng Côn Khiêu Chiến

Chỉ thấy trên bầu trời nhanh chóng vọt xuống mười mấy đạo thần hồng, quang huy chói lọi. Đặng Dung dẫn theo cháu mình và nhóm người của Không Ấn môn bay xuống, dừng cách đoàn người của Hoàng Thiên ước chừng hai mươi mét.

Lai giả bất thiện, sự xuất hiện của bọn hắn khiến cho đoàn người Hoàng Thiên đều dừng bước, mỗi người một thái độ nhìn qua.

Trái ngược với vẻ căng thẳng và lo lắng của lũ trẻ, Cố Sở thần sắc như không, nhưng bên trong lại tràn đầy lạnh lẽo. Lẽ dĩ nhiên, lão đối với đám người này từ lâu đã không có chút thiện ý nào.

Đầu tiên là đắc tội Hoàng Thiên, sau đó lại đả thương Cố Anh, mỗi một hành vi đều để cho lão khó lòng mà nhẫn nhịn. Nếu chẳng phải vì Hoàng Thiên không tính toán, lại thêm đang ở địa phận Khương Gia, lão đã sớm tìm bọn chúng tính sổ. Nên nhớ, lão cũng không phải hạng người tốt lành gì.

Thật không nghĩ, cây muốn lặng mà gió chẳng dừng. Lão nhẫn nhịn, bọn chúng lại được đà lấn tới. Trước là viết thư khiêu chiến, bây giờ là tới chặn đường, quả thực ngông cuồng.

Bên kia, đám cao tầng Khương Gia cũng chẳng vui vẻ gì, thậm chí còn có vài người nhìn đám người Đặng Dung mang theo tia bất mãn.

- Con rùa rụt cổ, ngươi chẳng phải rất hống hách sao, bây giờ lại muốn bỏ trốn?

Có ông nội cùng với nhóm cường giả Không Ấn môn trợ trận, Đặng Đạt Đa vốn đã kiêu căng lúc này đây càng thêm ngông cuồng. Hắn đến Cố Sở và cao tầng Khương Gia cũng không thèm nhìn, mà chỉ thẳng mặt Hoàng Thiên quát lớn.

Tiếng quát của hắn để cho rất nhiều người biến sắc. Đám thiên kiêu Cố Gia giận giữ, đám cao tầng Khương Gia lo âu, còn Cố Sở chính là sát ý. Tất cả bọn họ cảm xúc không giống nhau, nhưng lại cùng có chung một suy nghĩ, rằng hôm nay lại có thêm một kẻ chọc phải sát thần.

Kỳ lạ thay, nhân vật chính của câu truyện là Hoàng Thiên lại lãnh tĩnh đến lạ thường. Hắn không nhìn Đặng Đạt Đa, mà một mực chăm chú về phía đám người Không Ấn môn.

Ký ức bất chợt ùa về, sát khí đã lâu ngủ say trong hắn lúc này bỗng nhiên thức tỉnh, cuồn cuộn dâng trào. Bởi trên thân của nhóm người đó, hắt phát hiện ra một tầng khí tức vô cùng quen thuộc. Là khí tức của đám cao thủ Hoá Linh đã ám sát hắn tại Học Viện Thiên Nguyên hồi mới vào khảo thí.

Suýt nữa mất mạng, ấn tượng của hắn đối với đám người này cực kỳ xấu. Nếu chẳng phải sau đó nghe tin bọn chúng là sát thủ của tứ đại lục phái tới để ám sát nhân tài Thiên Nguyên, chỉ sợ hắn đã sớm lên kế hoạch trả thù. Thật không nghĩ bẵng đi mười mấy năm, hôm nay lại gặp được đồng môn của chúng. Nhìn thoáng qua thực lực mấy tên này, địa vị hắn không thấp.

- Còn dám bơ ta. Mẹ nó tên phế vật.

Đem theo khí thế hưng sư vấn tội mà tới, vậy mà vẫn bị Hoàng Thiên xem thường, Đặng Đạt Đa quả thực giận điên. Chẳng qua, hắn vẫn còn chút lý trí, chỉ dám đứng cách xa mà chửi mắng.

- Phiền phức!

Hoàng Thiên vốn đang chìm trong dòng suy nghĩ làm sao để tính sổ với đám người kia, khi nghe thấy Đặng Đạt Đa nói thì trầm xuống, vung tay cách không một tát.

Tiện tay tát, nhưng lại là một tát khiến quỷ thần đều phải sợ hãi. Chỉ nghe va chạm vang lên, và tiếng phun ra của máu đỏ. Ánh sáng phòng ngự của Long Lân Giáp chỉ kịp loé lên, nhưng rồi chẳng đến nửa giây liền kéo nhau đổ nát.

- Phốc!

Bàn tày hư ảnh cứ thế vỗ vào mặt Đặng Đạt Đa, răng môi lẫn lộn. Cái cổ mới bình phục được đôi phần, lúc này triệt để vẹo sang, thảm thiết ghê người.

- Đạt Đa…

- Muốn chết.

Những tiếng quát đồng loạt vang lên. Đặng Dung lo lắng chạy lại đỡ cháu của mình, thần sắc giận dữ cực độ. Dĩ nhiên, hắn không thể nào tin được Hoàng Thiên lại quyết đoán đến vậy, không nói hai lời liền ra tay.

Lửa giận, luôn là thứ khiến cho con người ta mất đi sự kiểm soát của lý trí. Chỉ thấy hắn một tay đỡ cháu mình, một tay hướng về phía Hoàng Thiên mà vỗ.

Không chỉ đơn giản là cách không khống vật, mà là mượn nhờ sức mạnh của thiên địa để công kích, cực kỳ doạ người. Lực lượng thiên địa mênh mông, đè ép cho Hoàng Thiên sắc mặt đều đỏ rặng, khí huyết tuôn trào.

Cũng may là hắn không phải chịu đựng quá lâu, Cố Sở đã tiến lên ngăn cản lại. Hai cỗ sức mạnh Quy Nguyên dạt dào, thoáng chốc va chạm rồi bùng nổ ra sóng chấn động, đánh dạt tất cả mọi người ra ngoài.

- Cố Sở, ngươi thật sự muốn can thiệp vào chuyện này?

Trông thấy Cố Sở ra tay, lửa giận của Đặng Dung càng thêm thịnh, uy hiếp nói ra. Hắn từ hơn ngàn năm trước đã bước vào Quy Nguyên, nội tình so với bất cứ ai càng thêm thâm hậu, Cố Sở vừa mới bước vào vài năm đã muốn đối đầu với hắn, quả là không biết trời cao đất rộng.

- Bớt nhiều lời. Mục đích của các ngươi tới lão phu còn không biết hay sao, muốn đánh nhau liền đánh, không đánh liền cút cho ta.

Cố Sở lẽ dĩ nhiên sẽ không sợ Đặng Dung, lạnh lùng mà nói. Phong Thiên Lạc Địa kích trong tay lão giương ra chỉ vào mặt đối phương, lập loè sát khí.

Lời nói tràn đầy bá đạo cùng xem thường, lấy người bình thường còn không bình tĩnh nổi chứ đừng nói tới kẻ vốn cao cao tại thượng như Đặng Dung. Chỉ thấy hắn bế Đặng Đạt Đa đưa cho cháu gái, sau đó quay lại nhìn Cố Sở mà gằn:

- Được… nếu ngươi đã muốn chết thì cũng đừng trách ta.

Không cần phải nói, cường giả bậc này một khi đưa ra quyết định đều rất quyết đoán. Lời còn chưa nói xong, chưởng kình của Đặng Dung đã phá không mà tới.

Oành!

Cứ cho là chưởng kình tầm thường, nhưng khi va chạm cũng mang theo sức mạnh khó lòng hình dung nổi. Đài các chung quanh chớp mắt tan tành, dặm đất cũng toác ra, sâu hoắm.

Cố Sở không phải là dạng người dễ chịu thiệt thòi, phá giải một chưởng của đối phương xong liền chuyển mình về thế phản kích. Phong Thiên Lạc Địa trong tay run lên, tựa hồ hoá thành thần long cuốn tới, mang theo sức huỷ diệt kinh thiên động địa.

- Oanh!

Thiên kinh địa chấn, phạm vi huỷ diệt phút chốc kéo ra gần chục dặm thiên không. Hư không đổ vỡ, một luồng lực lượng từ nơi khác bỗng nhiên lăng không xuất thế, chặn lấy công kích của thần long, nháy mắt đánh ra năng lượng nghịch chiều, khiến cho cả Cố Sở và Đặng Dung đều phải dạt sang hai phía, sát khí doạ người.

Khương Tử Diệp chẳng biết tự lúc nào đứng giữa bọn họ, đối mặt với năng lượng cuồng loạn vẫn phong kinh vân đạm, nhàn nhạt liếc nhìn hai người mà nói:

- Hai vị, nơi này là Khương Gia, không phải nơi để các ngươi đánh nhau.

Không cần phải nói, Khương Tử Diệp này phận nữ, nhưng quyền uy tuyệt đối không tầm thường. Chưa kể tới hậu thuẫn Khương Gia đằng sau, thì một thân tu vi chí cường cũng tuyệt đối dẫm trên thiên hạ. Dù cho là Đặng Dung cũng phải nhượng bộ năm phần:

- Tử Diệp, không phải ta muốn gây chuyện, mà là bọn chúng quá phách lối.

Cố Sở phía bên kia lành lạnh cười, khí thế chưa hề giảm bớt, nói ra:

- Phách lối? Các ngươi đánh trọng thương cháu ta, còn hướng về người của ta khiêu chiến, không phải là phách lối?

Người khác e ngại Khương Tử Diệp, nhưng lão lại không. Chưa nói Khương Gia lần này nợ ân tình của lão và Hoàng Thiên, thì cùng lúc đối đầu hai vị chí cường giả đối với lão cũng không là gì. Nên nhớ năm đó tại Thiên Nguyên Thẩm Phán, lão một mình đấu ba mà vẫn còn sống sót chạy trốn.

- Nếu không phải trước đó hắn ra tay ác độc với Đạt Đa, Côn nhi đã không tìm tới gây chuyện.

Đặng Dung đương nhiên không để cho bản thân mình yếu thế, lành lạnh mà nói. Ngưng lại một lát, hắn lại tiếp tục:

- Ngươi vừa rồi cũng thấy đấy, vừa rồi Đa nhi mới chỉ nói một hai câu, hắn liền ra tay nặng như vậy. Có xem ai ra gì chăng?

Một lời này đương nhiên là nói với Khương Tử Diệp. Hắn tuy rằng có trợ lực, nhưng nơi này chung quy vẫn là địa phận Khương Gia. Muốn gây khó dễ Hoàng Thiên, đương nhiên phải tranh thủ được sự ủng hộ của chủ nhà.

- Chuyện của lệnh tôn ta cũng có nghe nói qua, là Khương Gia thất trách, chắc chắn sẽ cho Đặng Dung huynh một câu trả lời thích đáng. Nhưng vị tiểu huynh đệ này là khách quý của Khương Gia, chỉ cần hắn còn bên trong lãnh địa của chúng ta, ai cũng không được đụng vào hắn.

Khương Tử Diệp đương nhiên biết dụng ý của Đặng Dung, nhưng biết thì lại thế nào.

Thân là người lãnh đạo tối cao của siêu cấp cự đầu, nàng không chỉ có chiến lực mạnh nhất, mà kinh nghiệm đối nhân xử thế cũng phải hơn người. Dù bây giờ nhất thời không đưa ra được biện pháp giải quyết triệt để, nhưng cũng phải biết đưa ra lựa chọn nào chính xác. Mà xét cả về lợi ích cùng tín nghĩa, Khương Gia quả thực không thể nào không đứng về phía Hoàng Thiên.

- Hừ… hắn là khách quý của Khương Gia, phải chăng so với chúng ta càng thêm tôn quý?

Khương Tử Diệp nhất quyết bảo vệ Hoàng Thiên, Đặng Dung giận giữ là điều tất yếu. Tiểu tử kia là khách quý nên không thể động, có khác gì nói thân phận của bọn hắn trong mắt Khương Gia

chẳng là gì, ai muốn động liền động hay sao.

- Ta không có ý đó. Người tới làm khách Khương Gia, ai cũng như ai, đều nhận được đãi ngộ quý trọng và bảo hộ. Việc của lệnh tôn là chúng ta có lỗi và sẽ bù đắp, nhưng không đồng nghĩa với việc các vị có thể gây bất lợi cho khách nhân khác.

Khương Tử Diệp vẫn không hề tỏ ra nhượng bộ, khôn khéo nói ra.

- Ngươi…

Đặng Dung giận đến xanh mặt, nhưng lại chẳng thể phản bác được điều gì. Lập trường của Khương Gia quá rõ, hoàn toàn đứng về bên phía Hoàng Thiên. Hôm nay dù hắn có muốn gây chuyện, cũng khó lòng mà thành.

- Tử Diệp tiền bối, thật ra mọi chuyện cũng không giống như ngươi nghĩ.

Đúng lúc này, Đặng Côn bỗng nhiên bước ra nói lớn. Hắn trước tiên chắp tay về phía Khương Tử Diệp sau đó là đám cao tầng Khương Gia, cực kỳ lễ phép.

Hành động này của hắn khiến cho đám người không hiểu, Khương Tử Diệp thì nhếch mi mà nhìn, tựa hồ muốn nhìn thấu xem hắn có ý gì.

- Ngày trước đệ đệ của ta bị đánh cho liệt giường, là bọn hắn có lỗi. Ta vì đệ đệ mà nóng giận mất khôn, khiến cho người không liên quan bị liên luỵ, cũng là có lỗi. Như vậy cả hai bên đều sai, cũng đều đã trả giá cho việc làm của mình, cho nên sự việc coi như hoà.

Đặng Côn tiếp tục nói, ánh mắt đảo qua một vòng.

Lời này để cho phân nửa mọi người cười lạnh trong lòng. Nếu

như lời của hắn là đúng, vậy bọn hắn hôm nay hùng hổ chạy tới nơi này làm gì? Đến chào tạm biệt chắc.

Đặng Côn làm sao nhìn không ra suy nghĩ của bọn họ, nhưng vẻ mặt không quá nhiều biến hoá, gật nhẹ đầu mà nói:

- Chuyện đó đã qua, đương nhiên sẽ không tính toán nữa. Còn hôm nay ta tới đây mục đích không phải để gây chuyện, mà là muốn khiêu chiến hắn.

Lời hắn vừa xong, ánh mắt rời khỏi đám cao tầng Khương Gia, đặt tại trên người Hoàng Thiên. Khoé môi hắn cong lên, lộ ra tia trào phúng khinh thường, nhưng càng nhiều hơn là sự đắc ý:

- Con rùa rụt cổ. Có dám cùng ta đánh một trận?

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 285: Truyền Thuyết Ngọc Linh Sơn

Thân là thần thoại thời đại mới của đại lục Nạp Lan, hắn tự nhiên có vốn gốc để ngông cuồng. Thậm chí, cái vốn gốc đó của hắn so với bất cứ kẻ nào càng thêm lớn, cơ hồ khiến hắn tự tin đến mù quáng, tự biến nó thành tín ngưỡng chính bản thân mình.

Hoàng Thiên làm sao không nhìn ra được điểm này, thậm chí ở một góc độ nào đó, hắn thấy Đặng Côn thật có vài nét giống như Cao Vô Cầu. Nếu như chẳng phải bản ngã khác biệt hoàn toàn, chỉ sợ đại lục Nạp Lan không lâu sau liền có một "Cao Vô Cầu" giống như Tuyết Vũ.

Nhàn nhạt lườm đối phương, hắn mở lời:

- Tại sao ta phải chấp nhận khiêu chiến của ngươi?

Đặng Côn vẫn giữ lấy nét đắc ý trên khuôn mặt, không có trả lời Hoàng Thiên mà hỏi vặn lại:

- Làm sao? Ngươi không dám ứng chiến? Thân là tu sỹ thiên tài, chẳng lẽ lại e sợ cùng người chiến đấu hay sao?

Một lời vừa mang theo sự khinh thị, cũng có cả khích tướng, nếu đổi lại là một tên thiên tài khác chỉ sợ sẽ không chút do sự đáp ứng hắn. Nhưng rất tiếc cho hắn là, người mà hắn khiêu khích lại là Hoàng Thiên:

- Vấn đề không nằm ở việc ta có dám chiến hay không, mà nằm ở chỗ trận chiến này có đáng để ta ra tay. Ngươi muốn khiêu chiến ta, trước tiên phải bỏ ra một cái giá đủ để cho ta xuất thủ,

nếu không bỏ được thì trở về đi thôi, đừng ở nơi này làm trò hề.

Âm thanh đạm nhiên, nhưng hàm ý so với lời khiêu khích vừa nãy của Đặng Côn càng thêm thâm. Đặng Côn bị một lời này khiến cho tức nghẹn, nắm tay siết đến trắng dã, nói ra:

- Một trận sinh tử chiến còn không đủ hay sao?

Hai chữ "sinh tử" được hắn đặc biệt gằn lên, như bao hàm vô cùng lửa giận và nộ ý. Đặng Côn hắn từ khi tung hoành đại lục, còn chưa bao giờ bị một người làm tức giận đến vậy. Hắn thậm chí đã thề trong lòng, nhất quyết phải khiến cho Hoàng Thiên sống không bằng chết mới thôi.

- Mạng của ngươi đối với ta không chút giá trị nào.

Hoàng Thiên nhếch lên khoé môi, miệng nói thản nhiên, nhưng trong lòng đã sớm có chủ ý. Đã tìm hắn gây phiền phức, không khiến bọn chúng mất chút da thịt quả thực hổ thẹn với lòng mình.

- Ngươi... được... được... vậy ngươi muốn đánh cược phải không?

Đặng Côn quả thực giận đến xanh mặt, nhưng rốt cục vẫn nhìn ra được ý định của Hoàng Thiên. Hắn nói mà trong lòng đã sớm lạnh lẽo đến băng hàn, không chỉ muốn Hoàng Thiên sống dở chết dở mà còn phải khiến cho đối phương táng gia bại sản, phải hối hận vì đã xem thường Đặng Côn hắn.

Hoàng Thiên mỉm cười, từ chối cho ý kiến.

Đặng Côn gắng để bản thân mình tĩnh lại, lấy ra một cái nhẫn trữ vật, cung kính đưa về phía Khương Tử Diệp:

- Bên trong là một gốc sâm Ngọc Linh[1] năm ngàn năm tuổi trên Ngọc Linh sơn, không biết đã đủ khiến ngươi hài lòng?

Quả nhiên, Khương Tử Diệp sau khi tiếp nhận nhẫn liền lấy ra một gốc sâm, phần củ chỉ lớn hơn ngón tay người trưởng thành đôi chút, tản ra ánh sáng an hoà. Gốc sâm đã không còn lá và có phần khô héo, nhưng khi nhìn vào lại khiến cho người có cảm giác ngập tràn sinh cơ, quái lạ không thể nào giải thích.

Mà tất cả mọi người khi nhìn vào gốc sâm này, ánh mắt không khỏi loé lên tia dị sắc. Nếu như ánh mắt của đám trẻ là hâm mộ và ao ước, thì của đám cường giả lại là kinh sợ thập phần.

Có thể khiến cho cường giả bậc này tỏ ra thất thố như vậy, đương nhiên không thể đến từ giá trị của gốc sâm này. Tuy nói Ngọc Linh là bách sâm chi vương, nhưng một gốc năm ngàn năm tuổi còn chưa tính là tuyệt thế kỳ trân. Cái khiến cho bọn họ kinh sợ, chính là nguồn gốc của nó - Ngọc Linh Sơn.

Nguyên Giới có năm toà đại lục, lần lượt là Thiên Nguyên, Nạp Lan, Xích Tâm, Tuyết Vũ và Thiết Hải. Nếu như xét về thực lực tổng thể, thì đại lục Thiên Nguyên luôn luôn chiếm vị trí dẫn đầu năm đại lục, chiến lực siêu cường.

Nhưng nếu như xét trên tiêu chí cường giả đỉnh tiêm, thì đại lục mạnh nhất lại không phải Thiên Nguyên, mà phải là Thiết Hải. Dù cho giờ đây Thiên Nguyên và Tuyết Vũ đều có tới ba vị chí cường giả, nhưng cũng không thể nào thay thế được sự thật ấy.

Bởi vì Thiết Hải Chi đỉnh chính là Ngọc Linh sơn, mà Ngọc Linh sơn chi chủ lại chính là Ngọc Linh chân nhân, một vị chí cường giả Quy Nguyên bước thứ ba duy nhất mà thế nhân còn biết tới.

Quy Nguyên ba bước, mỗi bước đều cách nhau như lạch trời, chiến lực càng là chênh lệch đến không thể nào đo đếm. Ngọc Linh chân nhân từ sáu ngàn năm trước đã đạp tới bước thứ ba, cho nên xưng là đệ nhất cường giả của Nguyên Giới cũng không có sai, chí ít đến bây giờ bề nổi là vậy.

Năm xưa Lâm Thanh Phong bởi vì biết đến sự tồn tại của ông ta nên mới phải cật lực mời chào hai vị chí cường giả khác đến hiệp lực, đặc biệt là đệ nhất thần trận sư Vương Đình. Nếu không, chỉ với tu vi Quy Nguyên bước thứ hai của ông cũng đủ để quét ngang toàn bộ tứ đại lục rồi.

Về sau, khi trận thế giới chiến bùng nổ ra, Ngọc Linh chân nhân vẫn chưa một lần xuất hiện khiến cho thế trận nghiêng hẳn về một phe, nếu không phải Cố Gia đột nhiên nhiều ra hai vị chí cường giả đem thế cục đẩy về trạng thái cân bằng, chỉ sợ tràng chiến tranh này đã sớm có kết quả.

Nói dông dài như vậy để có thể thấy được chủ nhân của Ngọc Linh Sơn có sức ảnh hưởng to lớn đến bực nào. Cứ cho đã mấy ngàn năm ông ta không vấn thế sự, nhưng quyền uy tuyệt đối vẫn đứng tại đỉnh phong của toàn bộ Nguyên Giới. Đặng Côn thân chỉ là một tên tiểu bối, vậy mà có thể xin được một gốc sâm của ông ta, ý nghĩa trong đó không cần nói cũng khiến người ta phải cảm thấy không tầm thường.

Cũng vì lý do đó, mà tất cả ánh mắt lúc này đều nhanh chóng tập trung về phía Đặng Côn, như muốn nhìn thấu xem quan hệ giữa hắn và Ngọc Linh chân nhân là gì.

Cảm nhận ánh mắt của mọi người, nét đắc ý của Đặng Côn càng được đà đẩy lên đỉnh điểm. Hắn nhìn Hoàng Thiên nhàn nhạt cười, nhưng trong lòng lại lạnh lùng như băng hàn, nghĩ nghĩ:

- Chiến lực, gia thế, tài sản, quan hệ, tất cả mọi thứ ngươi đều không bằng ta, để xem ngươi lấy gì để cùng ta đấu.

Nhưng mà, đó chỉ là những ý nghĩ chủ quan của Đặng Côn mà thôi. Tất cả mọi thứ mà hắn đang tự tin ấy, Hoàng Thiên thật sự chẳng coi là gì.

Chỉ thấy hắn ngắm nhìn gốc sâm đôi giây, sau đó lắc đầu:

- Nếu như ngươi chỉ có một chút tài sản ấy, cút trở về đi thôi.

Một lời tràn đầy miệt thị, không chỉ khiến cho Đặng Côn câm miệng, mà toàn bộ mọi người cũng phải đờ ra. Bách sâm chi vương hơn năm ngàn năm tuổi, trong miệng hắn lại chỉ là chút tài sản, quả thực phách lối đến cực cùng.

- Vậy như thế nào mới không phải là "một chút tài sản"?

Kỳ lạ là Đặng Côn lại không hề tỏ ra giận giữ, thậm chí còn thập phần bình tĩnh nói ra. Hắn nghĩ Hoàng Thiên đang cố tình chọc giận mình.

Lời của hắn để cho Hoàng Thiên nhếch môi cười, sâu trong ánh mắt loé lên tia giảo hoạt. Chỉ thấy hắn vung tay, ánh sáng chói loà. Một câu phủ cổ xưa huyền phù trong tầm với, toát ra vô tận phù văn huyền ảo, thần thánh kinh người.

Là một trong mười hai kiện tiên khí mà Luyện Khí Sỹ Duy Quân luyện ra trong cả cuộc đời, Giao Long Chiến Tiên Phủ.

Năm đó đại chiến tại Thiên Nguyên, Cố Sở bị Lâm Thanh Phong dùng nó kích thương mà đoạt được, hắn vẫn một mực lưu lại để sau này cho Hàn Lâm làm binh khí. Ai ngờ tên này sau khi phục sinh thì một mực không nhận, muốn tự mình rèn lấy đồ cho bản thân, cho nên hắn vẫn chưa biết xử lý thế nào.

Hôm nay vừa hay dùng làm tiền đánh cược.

- Nếu không xuất ra được đồ vật có giá trị tương đương với nó, cũng đừng có bêu xấu.

Lời của hắn rất khó nghe, nhưng lại không có ai để ý tới. Bởi ánh mắt của tất cả mọi người lúc này đều đổ dồn về phía Giao Long Chiến Tiên phủ, nóng rực như lửa.

Đã từng nói tiên khí so với Quy Nguyên càng thêm hiếm hoi.

Cường giả Quy Nguyên đời này đến đời khác hoàn toàn có thể sinh ra, nhưng tiên khí lại như cũ chỉ có hạn, thậm chí còn mất đi hoặc bị phá huỷ, quý hiếm vô song.

Vậy mà, lúc này đây trước mặt bọn họ lại là một kiện tiên khí. Không phải tiên khí tầm thường, mà là trung phẩm tiên khí hoàn chỉnh.

Giá trị này, đừng nói là sâm Ngọc Linh năm ngàn năm có thể so sánh, cho dù là vạn năm cũng chỉ có thể miễn cưỡng sánh bằng.

Một màn này không khác gì cú tát đối với Đặng Côn, nhục nhã và bỏng rát. Hắn nhìn Hoàng Thiên như hằn lên tia lửa, nhưng rất nhanh sau đó là sự tham lam cực độ.

Tiên khí, không có ai là không thèm muốn. Bản thân hắn là cháu đích tôn của chí cường giả, cũng chỉ miễn cưỡng có được một thanh tiên khí hạ phẩm không hoàn chỉnh. Nếu có thể chiếm được cây tiên phủ này, chiến lực tuyệt đối có thể vọt lên gấp mấy lần.

Nhìn ông nội với ánh mắt hừng hực, hắn còn chưa kịp mở miệng nói ra, thanh âm của Cố Sở đã chặn ngang lời hắn:

- Cộng thêm cả binh khí của ta nữa.

Chỉ thấy một cây trường kích từ tay lão bay ra, lơ lửng ngay bên cạnh Giao Long Chiến Tiên phủ, quang huy tường hoà. Cứ cho là mọi người đã sớm bị kinh ngạc bởi sự xuất hiện của tiên phủ, lúc này đây vẫn không thể nào mà kiềm được sự khiếm đảm trong lòng.

Bởi, đó lại là một thanh cực phẩm tiên khí.

[1] Sâm Ngọc Linh: Là một loài cây thuộc Họ Cuồng cuồng (Araliaceae), còn gọi là sâm Việt Nam, sâm Khu Năm (sâm K5), sâm trúc (sâm đốt trúc, trúc tiết nhân sâm), củ ngải rọm con hay cây

thuốc giấu, là loại sâm quý được tìm thấy tại miền Trung Trung Bộ Việt Nam, mọc tập trung ở các huyện miền núi Ngọc Linh.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 286: Tử Cực Thần Lôi Đao

Im lặng đến đáng sợ, không ai dám nói một lời.

Dĩ nhiên, tất cả bọn họ không ai có thể ngờ được, chỉ một trận đánh nho nhỏ của hai tên tiểu bối lại có thể kéo đến tình trạng thế này. Lấy hai kiện tiên khí hoàn chỉnh làm tiền đặt cược, quả thực khủng bố không thể nào hình dung nổi.

Nhất là thanh trường kích tiên khí cực phẩm kia, toàn bộ Nguyên Giới chỉ sợ không có quá ba bốn món có thể so bì. Siêu cấp binh khí ở tầm cỡ này, đã không thể sử dụng tài sản bình thường để đong đếm. Dù là chí cường giả như Đặng Dung, Khương Tử Diệp cũng không dám tưởng tượng đến.

Ngay cả Đặng Côn vốn rất tự tin lúc này cũng không khỏi thất thố lui bước về sau. Sắc mặt hắn trắng bệt không chút huyết sắc, nhưng bên trong lại nóng rát như đang nổi lửa.

Hắn siết chặt từng ngón tay, hàm răng két két nghiến nhưng không thể mở lời. Tiên khí trung phẩm, hắn có thể xin ông nội hỗ trợ, nhưng tiên khí cực phẩm thì không. Bởi ngay cả ông nội hắn cũng không thể nào lấy ra được.

Tiền cược còn không đủ, hắn lấy tư cách gì khiêu chiến cùng người ta.

- Cố Sở, ngươi làm vậy có khác gì làm khó chúng ta? Nếu không dám ứng chiến thì cứ nói, cần gì phải dùng chút mưu mẹo hèn mọn như thế.

Đặng Dung rốt cục không nhịn được, nhìn về phía Cố Sở mà nói. Hàm ý của hắn rất rõ ràng, cho rằng Hoàng Thiên thật ra không dám ứng chiến nên mới dùng kế này để thoái thác. Không chỉ mình lão, mà hầu như tất cả mọi người ở nơi này đều nghĩ như vậy.

Cố Sở từ chối cho ý kiến, chỉ có Hoàng Thiên là nhẹ cười. Hắn nhìn một thoáng tất cả mọi người, ánh mắt thâm thuý như thấu hết suy nghĩ của bọn họ, thế rồi không chút do dự nói ra:

- Nếu như các ngươi đã không đưa ra được tiền cược ngang bằng, vậy ta sẽ chịu thiệt một chút, cho các ngươi dùng ba kiện tiên khí để đặt cược, thế nào?

Đặng Côn vốn đang tràn trề tuyệt vọng, lúc này đây nghe một lời bỗng nhiên như phong hồi lộ chuyển, thần sắc trở nên mừng rỡ cực cùng, hỏi lại:

- Ngươi nói thật?

Không chỉ có mình hắn, mà thậm chí cả Đặng Dung và đám người Không Ấn môn cũng khó lòng mà tin nổi, nhìn Hoàng Thiên như một tên điên.

Ba kiện tiên khí tuy rằng khiếp người, nhưng để so với một kiện tiên khí cực phẩm thì quả thực còn xa xa mới có thể sánh bằng. Vậy mà hắn dám đồng ý cược, không phải có niềm tin tuyệt đối vào bản thân mình thì chính là một kẻ điên.

Rời ánh mắt về phía Cố Sở, thấy lão không hề tỏ chút thái độ nào như một sự đồng ý, kinh ngạc trong lòng bọn hắn càng thêm tăng, nhưng nhiều hơn là sự hưng phấn tột cùng. Chưa bao giờ bọn hắn lại ngờ tới, tiên khí cực phẩm gần bản thân mình đến vậy.

Trái ngược với đám người Đặng Dung, cao tầng Khương Gia lại tỏ ra trầm mặc không nói. Đa phần đều nhìn Hoàng Thiên với

ánh mắt nể phục. Từng ấy năm sinh tồn trên đại lục này, đây là lần đầu tiên bọn hắn gặp được một người trẻ tuổi có đảm lượng, có quyết đoán như thế.

Không, phải xưng hắn là kẻ điên cuồng mới đúng.

Hắn điên cuồng, đương nhiên đối phương cũng không thể nào mà bình tĩnh nổi. Gần như không chút do dự, đám người Đặng Dung đã đưa ra ba món tiên khí. Trong đó có hai kiện tiên khí hạ phẩm của Đặng Dung, và một kiện tiên khí trung phẩm của Không Ấn môn.

Khương Tử Diệp với tư cách là người trung gian, được giao phó giữ tiền cược. Nhìn năm kiện tiên khí hào quang bay bổng, không có kẻ nào là không nóng mắt, khí huyết sôi trào.

- Hoàng Thiên… hôm nay sẽ là ngày mà ngươi hối tiếc vì bản thân được sinh ra trên cõi đời này.

Mọi người tán ra, Đặng Côn như một chiến thần vọt lên bầu trời, nhìn Hoàng Thiên như đang nhìn một con sâu cái kiến mà nói.

Ngay cả bản thân hắn lúc này đây cũng không biết được cảm xúc trong lòng là như thế nào. Vừa có thù hận, vừa có cuồng nộ, nhưng cũng có cả vui sướng đến điên người. Tất cả mớ ngổn ngang ấy, chính là do tên thanh niên tước mắt ban cho. Và hắn, muốn Hoàng Thiên phải trả giá cho những việc làm ấy.

Trả giá bằng mọi thứ.

- Mong rằng ngươi sẽ thực hiện được.

Hoàng Thiên vẫn đứng trên mặt đất, lặng lẽ cười.

- Coi như là thương hại cho sự ngu ngốc của ngươi, động thủ trước đi…

Đặng Côn nhìn Hoàng Thiên mà cười lạnh, hai tay chắp sau lưng bày ra tư thái nhượng bộ, ngông cuồng đến cực điểm. Có lẽ, chưa bao giờ hắn nghĩ rằng Hoàng Thiên sẽ là đối thủ của mình.

Đương nhiên không cần hắn nhường, Hoàng Thiên đã sớm ra tay.

Chỉ thấy hắn một bước nhảy, hai bước bay, khí tức toàn thân thoáng cái dội lên, đạp phá khoảng không mà vụt tới. Nơi nắm quyền ngưng tụ khí thế thao thiên, đem toàn bộ thiên địa nguyên khí dẫn dắt vào mà hoá sóng, ập ngay trên đỉnh đầu của đối thủ.

Nói ra thì chậm, nhưng thực tế lại nhanh đến khó lòng mà đo đếm nổi. Chữ "đi" trong miệng Đặng Côn còn chưa dứt tiếng, kết quả liền không thể nào phát ra toàn bộ, mà bị át đi bởi tiếng nổ rung trời.

- Oành!

Thân hình như hoá lưu tinh, Đặng Côn xuyên mình xuống đại địa, cày nát cả trăm mét nền đất rồi mới miễn cưỡng dừng lại. Đất, đá tung đầy trời.

Đám người Khương Gia trông thấy một màn đổ nát, sắc mặt không khỏi lộ ra vài đường hắc tuyến. Lại nhớ về đại chiến mấy hôm trước, bọn hắn không khỏi cảm thấy quá thiệt thòi. Hoàng Thiên tuy mang đến cho Khương Gia hai đầu huyết mạch Khổng Tước thuần huyết, nhưng cũng phá huỷ không ít tài sản, thực muốn tống cổ hắn đi càng nhanh càng tốt.

- Thực lực của ngươi chỉ có như vậy thôi sao?

Âm thanh lãnh đạm theo bóng người phá đất mà lên, Đặng Côn lần nữa trở lại bầu trời. Cứ cho là bên ngoài hắn có phần chật vật, nhưng tuyệt nhiên không chút thương tích gì đáng kể. Thậm chí, khí tức quanh thân so với trước đây càng thêm mạnh mẽ.

Hoàng Thiên liếc nhìn Đặng Côn, chẳng hề nói một lời. Thân hình hắn theo gió bay đi, thoắt cái lại hướng về kẻ thù buông ra một kích. Đối với hắn, thay vì đứng một chỗ nói nhảm, chiến đấu sẽ là câu trả lời xác thực nhất.

- Phanh…

Không đầy một hơi thở sau khi bay trở về, Đặng Côn lần nữa bị vỗ ngược về đại địa. Mặc dù lần này hắn đã có đề phòng, nhưng vẫn bị đánh xuyên qua bảy tám toà kiến trúc rồi mới dừng lại nổi.

- Muốn chết!

Đặng Côn bay ra từ trong phế tích, giận giữ thét dài. Hắn rốt cục không thể giấu diếm thêm nữa, đem chiến lực của bản thân mình đẩy lên trạng thái mạnh nhất.

Khí tức hạo nhiên của hắn tán ra bốn phương, mang theo Đao Cương Sát lĩnh vực, huỷ diệt lan tràn.

Thoáng chốc lao đi qua bầu trời, lĩnh vực của hắn như hoá thành một cỗ máy huỷ diệt, mang theo âm thanh bùng nổ đanh thép phủ lấy Hoàng Thiên. Nếu như nói lúc trước đối phó với Cố Anh, Đao Cương Sát là một lĩnh vực chí cường, thì lúc này đây hoàn toàn có thể xưng là một phương tiểu thiên địa.

Dưới bóng chiều tà hắc ám, lĩnh vực ấy như muôn trùng tầng mây hoàng sắc đổ xuống từ trời cao, bóng đao cọ sát như sấm động, leng keng nhức óc.

- Lĩnh vực của Côn nhi lại tiến thêm một bước lớn, rất tốt.

Phương xa, Đặng Dung nhìn thấy một màn này thì lấy làm đắc ý, trầm ngâm khen ngợi. Bên cạnh lão, đám người Không Ấn môn gật gù tán thán, nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn không rời mấy kiện tiên khí, trong lòng vui mừng đến không thể nào tả xiết.

- U…

Nhưng cổ nhân đã từng nói, tiểu nhân đắc chí thì không được lâu. Chỉ thấy khi mà bọn hắn cười tươi nhất, phía xa đã vang lên tiếng thiên không bị xé rách. Giữa muôn trùng đao cương, một cái bóng kiếm khổng lồ xuyên thủng tận trời cao, kiếm ý dạt dào.

Bóng kiếm sắc bén, không đầy nửa giây liền đem Đao Cương Sát lĩnh vực chém làm hai phần, đao cương đổ nát. Thân hình Hoàng Thiên vọt ra từ trong hỗn loạn, hoá lưu tinh phách vào giữa ngực Đặng Côn.

Sóng năng lượng bập bùng, lớp lớp trùng điệp tràn ra khắp hướng. Đầu tiên là đao cương nát, rồi đến lĩnh vực tan, toàn bộ núi rừng xung quanh cùng nhau lâm vào run rẩy.

Sau tiếng nổ lớn, thân hình Đặng Côn lần nữa bắn ngược trở ra, lao đi với tốc độ so với âm thanh còn nhanh gấp mười lần. Nếu chẳng phải sau đó va vào kết giới phong ấn mà đám cường giả bày ra, chỉ sợ hắn còn phải bay ít nhất mười mấy dặm mới có thể dừng.

- Phanh… anh!

Một giây cơ hội cũng không có, thân hình của Hoàng Thiên đã chớp mắt truy sát đằng sau. Tiếp tục là những nắm quyền đơn giản, nhưng mỗi một cú va chạm đều khiến cho thân thể Đặng Côn dán chặt vào trong vách chướng, kết giới cũng vì thế mà điên cuồng vặn theo.

Nếu chẳng phải đám người kịp thời gia tăng lực lượng, chỉ sở đến quyền thứ tư kết giới này đã bị phá huỷ.

- A…

Tiếng gào rống giận, ngay sau đó là tiếng sấm rền kéo dài, thiên lôi đì đùng nổ. Khắp phạm vi trăm dặm vuông, nhất thời

ngập chìm trong biển sấm sét. Chỉ thấy lôi điện từ trên vạn mét bầu trời đổ xuống, quang mang sắc tím lạnh lẽo, tản mát ra mênh mông sức huỷ diệt.

- Chết cho ta.

Âm thanh của Đặng Côn vang lên, át đi cả tiếng thiên lôi oanh tạc mà phi thẳng lên trời. Thế giới thiên lôi sau tiếng thét dài này đều nhất tề chuyển biến, lôi quang hoá đao, vừa sắc bén vừa cuồng nộ, chém ra quang hoa khủng bố cực cùng.

- Đao Lôi Sát lĩnh vực!

Chẳng biết là người nào thất thố hô lên.

- Đùng… đùng…

Biển sấm sét hoá thành đao, cường hoành đại kích, lấy thân thể cường đại như Hoàng Thiên cũng không thể không lui, từng bước bị ép sâu về phía đại địa, đất trời mù tan.

- Để ta cho ngươi biết thế nào mới là thực lực chân chính của Đặng Côn này.

Đặng Côn ngự trên nền trời, mặc dù bề ngoài tơi tả, nhưng có lôi điện trợ uy khiến cho hắn như có như không tản ra khí thế vô địch, thần uy lẫm lẫm.

Bày ra cho mình tư thái cao cao tại thượng, hắn nói ra có vẻ trang nghiêm, nhưng giọng điệu lại ngập tràn châm biếm.

Chỉ thấy trời lôi sụp đổ, sấm sét mênh mông như biển lớn, nhấp nhô cuộn lẫn vào nhau. Nơi trung tâm không gian vỡ nát, âm thanh cuồn cuộn vang rền, khiến cho cả thập phương đều phải rung chuyển, sinh cơ tuyệt diệt.

Ngàn vạn đạo thiên lôi ngưng làm một thể, rồi chớp mắt sau

hoá thành thần đao, khí phách rung trời. Lưỡi đao sắc, lưỡi đao uy, đem bầu trời chém rách, hư không nổ tung.

- Tử… Cực… Thần… Lôi… Đao.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 287: Một Kích Quy Nguyên

Tiếng gầm như tiếng sấm rền. Hoàng Thiên dường như đã thực sự chọc giận Đặng Côn, khiến cho hắn nổi lên sát tâm giết người.

Bóng đao to lớn, che rợp khắp chục dặm tinh không, mỗi một tấc di đều khiến thiên địa rung chuyển. Chín tầng mây xé toạc tản mát, hơi nước theo gió bay bay, ngưng tụ thành tầng tầng băng lãnh. Dưới bóng chiều tà yếu ớt, quang mang của lôi đao chân chính trở thành thứ sáng nhất đất trời.

Thế như chẻ tre, lôi đao một đường cắt đôi phiến thiên địa này, bổ thẳng trên đầu của Hoàng Thiên.

- Ông…

Có lẽ là quá lớn, lớn đến mức mà thính giác của con người và tu sỹ cấp thấp cũng không thể nào tiếp thu nổi. Người ta chỉ thấy hình ảnh dội về mà không có âm thanh. Có chăng, chỉ là chút rung động cộng hưởng của thiên địa vang lên tiếng ông ông rợn người, và tiếng mưa đất đá lộp bộp rơi.

Phía trước, đất trời một màu tím ngắt.

Không biết khu vực trung tâm thế nào, nhưng ở phương xa, đám người quan chiến đã sớm không còn lời gì để nói. Lớp trẻ run sợ, lớp già kinh hãi. Không ai tin được đó là dư ba của một cuộc chiến Sinh Thần.

- Hay… đánh hay lắm. Tên súc sinh, ngươi rốt cục cũng có một

ngày này…

Đặng Đạt Đa sau phút giây kinh ngạc, bỗng ngửa mặt lên trời mà cuồng tiếu. Nhìn về phía trời sấm sét hỗi độn, ánh mắt hắn hằn lên tia thù hận, nhưng vẻ mặt thì lại ngập tràn hả hê và sung sướng.

- Ầm!

Chỉ là hắn cười chẳng được lâu, không gian lại nổ bùng lên. Sóng năng lượng hoá hữu hình cuộn tới, khiến tất cả mọi người đều có cảm giác ngả nghiêng.

Biển hỗn độn nổ tung, lộ ra một vùng phế tích hoang tàn. Hoàng Thiên đứng ở bên trong đó, tóc bạc phiêu bay chẳng khác gì Ma Thần lâm thế.

Khóe miệng hắn nở nụ cười lạnh vô tình, bước chân dậm nhẹ trên nền đất. Bước nhẹ, nhưng hư không xung quanh lại theo nhịp và vỡ nát. Thậm chí, tất cả mọi người ở nơi đây đều có cảm giác trái tim mình biến tấu, sau mỗi nhịp chân đều muốn vỡ tung, nhảy ra khỏi lồng ngực này.

- Còn chưa chết?

Đặng Côn lúc này vẫn ngự giữa nền trời, thấy Hoàng Thiên không chút thụ thương thì khẽ cau mày.

Nói rồi chân hắn đạp hư không, toàn thân được bao phủ bởi thần lôi tử sắc, xé trời mà qua. Dọc đường hắn đi, nền trời chuyển tím. Bàn tay ban đầu chỉ như một nhân loại bình thường, lúc này bỗng nhiên trướng gấp trăm vạn lần, che rợp khắp cao thiên.

Hư không tung toé, nhấn chìm Hoàng Thiên vào trong loạn lưu và lôi sát. Ánh sáng trên thân Đặng Côn ngày một chói, so với hạo dương càng thêm rực rỡ, chiếu sáng cả địa phận Khương Gia, rất nhiều người không thể mở mắt.

- Phanh…

Hoàng Thiên vốn đang ngăn cản sức huỷ diệt của không gian đổ vỡ, lúc này đây lại bị Đặng Côn tập kích, có phần trở tay không kịp bị đánh ngược trở ra.

Ngực áo vỡ tan, để lộ nơi ngực hắn làn da sáng, thi thoảng còn vương lên tia tử lôi sắc bén.

- Ầm… ầm…

Chiếm được tiên cơ, Đặng Côn dĩ nhiên không thể nào bỏ lỡ. Hắn triển khai liên phản hoàn kích, uy lực chiêu sau so với trước càng thêm mạnh mẽ, trời đất cũng phải quay cuồng. Vách chướng của kết giới không chỉ một lần vỡ tan, khiến cho đám cường giả bên ngoài không khỏi xấu hổ, nhưng cũng tràn trề tán thán.

Đặng Côn mặc dù xưa nay được xưng là thiên tài trong truyền thuyết, nhưng bình thường cũng không có thể hiện ra được mấy phần. Có lẽ, hắn còn chưa gặp được người khiến mình phải toàn lực ra tay.

Cho tới ngày hôm nay.

- Ầm…

Hư không lần nữa vỡ ra, chiêu thức tận cùng huỷ diệt. Một kích cuối cùng của Đặng Côn nổ đùng lên thân Hoàng Thiên, nhấn chìm đối phương vào trọng trọng hắc ám. Kết giới lúc này cùng đã không chống đỡ nổi nữa, theo tiếng nổ mà toác ra, biến thành tận cùng sóng năng lượng.

Đặng Côn đắc thủ, nhưng còn chưa kịp vui mừng đã cảm thấy lông tơ dựng đứng. Bởi hắn bỗng cảm giác được một cỗ khí cơ huỷ diệt cực đại đang dần áp tới, một cỗ huỷ diệt mà hắn cũng không chắc bản thân mình có thể đối kháng nổi.

- Phanh…

Vốn là đang nắm giữ ưu thế tuyệt đối, Đặng Côn lúc này lại như cánh diều đứt dây, thụ lấy lực lượng kinh khủng đánh vỡ nát phòng ngự, khiến hắn bay ngược ra ngoài. Ma sát cọ với không khí mà bốc lên lửa đỏ, thân thể hắn y hệt lưu tinh bay đi, xuyên thủng cả một toà đại sơn.

Hoàng Thiên không biết tự nơi nào xuất hiện đạp trên cao thiên, toàn thân hắc khí. Nếu như nói Đặng Côn mang theo ánh sáng chói lọi thần thánh của thiên lôi, thì hắn lúc này chẳng khác gì một ma đầu hắc ám, đem cả trời đất này nhuộm màu tận thế.

- Ngươi chỉ có như vậy thôi sao?

Nhìn lấy thân hình đang chật vật nơi đại địa đổ nát, hắn nói ra với ngữ điệu nhàn nhạt, nhưng nghe vào lại châm biếm đến vô cùng.

Bởi hắn dùng chính câu nói mà Đặng Côn đã nói với hắn chưa đầy mấy phút trước.

- Khốn kiếp… ta muốn ngươi chết.

Đặng Côn ngửa mặt lên trời thét gào, thiên lôi tử sắc lần nữa được hắn triệu hồi phụ thể, hàm ẩn tính cuồng bạo cực điểm muốn bạo phát ra ngoài.

Lần nữa phá không mà qua, khí thế của hắn cuồn cuộn mênh mông thần thánh, phảng phất không thuộc về thế gian này.

Hoàng Thiên đứng yên trên cao thiên, thân hình vững trãi như thần sơn Thái Cổ. Mặc cho đối phương khí thế long trời lở đất, mặc cho thiên địa này điên đảo càn khôn, hắn vẫn tĩnh lặng như không mà đạp ra một cước.

Chỉ là một cước, nhưng mà bất cứ tồn tại nào dưới một cước

này cũng không có tư cách chống cự. Trời sụp, đất nứt, càn khôn tan.

- Phanh…

Lôi quang vỡ nát, thân thể gãy đôi. Đặng Côn thế tới hùng mạnh bao nhiêu, thì khi bắn ngược trở về càng thê thảm bấy nhiêu. Quần áo hắn vỡ nát, da thịt xé ra, xương cốt đoạn gẫy. Máu tươi chảy cả ngoài cả trong, sắc mặt hắn tái mét không còn một giọt máu.

Từ đầu cho tới bây giờ, một cước này mới đại biểu cho sức mạnh tuyệt đối của Hoàng Thiên. Một loại sức mạnh mà thần thoại cũng không thể nào mà đối kháng.

- Làm sao có thể!

Nằm ngửa giữa muôn trùng đất đá, Đặng Côn mơ hồ quát lên trong sợ hãi. Ánh mắt hắn trở nên vô thức, nhưng vẫn nhìn chằm chằm về phía Hoàng Thiên ở trên bầu trời. Máu vẫn ộc ra từ vết rách trên cơ thể, để cho sắc mặt hắn bệt đi, khí thế quanh thân càng ngày càng nhỏ yếu.

Nhưng những nỗi đau xác thịt ấy, vẫn không thể nào sánh cùng vết thương trong tâm trí hắn lúc này, là vết thương do niềm tin và tín ngưỡng bị đạp nát.

Có lẽ, cho tới tận bây giờ hắn vẫn không thể nào chấp nhận được sự thật, không thể chấp nhận Hoàng Thiên mạnh mẽ hơn hắn, mạnh mẽ đến mức hắn toàn lực ra tay cũng không đủ tư cách để chống cự.

Bóng người mà hắn vừa nãy còn xem thường cực độ, lúc này đã trở nên to lớn như trời, to lớn đến nỗi hắn có dùng cả đời này cũng không thể nào mà vượt qua, không thể nào mà chiến thắng.

- Không… ta không tin… ta phải giết ngươi… phải giết

ngươi…

Vô thức, tuyệt vọng, thế rồi đến điên cuồng. Thương thế trên cả thể xác và linh hồn lúc này đây tựa hồ như hoá thành một liều thuốc kích thích, để cho hắn nhất thời hồi sinh.

Bò dậy trên đất đá, hắn đứng thẳng người, nhìn Hoàng Thiên mà cười khằng khặc, sát khí trong hắn nhoáng chớp tung hoành.

- Ngươi phải chết.

Lời hắn vừa nói, tay hắn đã vung.

Một thanh ma đao bóng loáng theo sát khí hiện ra, lạnh lẽo ghê người. Lưỡi đao vừa xuất thế, phù văn muôn trùng bỗng nhiên sáng chói. Một nửa chúng quấn lấy hai cánh tay hắn, một nửa còn quấn lấy ma đao, đem hai phần hợp thành nhất thể.

Ma đao gầm rú, rực rỡ và huy hoàng chói lọi. Thiên địa dưới đường đi của nó đều phải thần phục, hướng về nó mà tôn vương. Từng cỗ khát máu gầm vang, như muốn diệt tuyệt tất cả các sinh linh trên thế gian này.

- Tiên khí?

- Quy Nguyên nhất kích, muốn chết.

Biến cố bất ngờ này để cho toàn trường trở nên rúng động, từng cái hô lên hoảng sợ.

Đa phần mọi người là kinh ngạc vì Đặng Côn lại sử ra tiên khí, chỉ có Cố Sở là nhìn thẳng vào trong mấu chốt của vấn đề, sát khí cuồng nộ mà lên.

Bởi lão nhận ra sức mạnh của một đao kia không đến từ tự thân Đặng Côn, mà là đến từ phù văn đang quấn quanh đó. Chúng không phải phù văn thông thường, mà là phù văn trận pháp ẩn

chứa sức mạnh của Quy Nguyên. Một khi kích phát, tuyệt đối không kém một kích toàn lực của Quy Nguyên cường giả.

Thật sự không thể nào ngờ được, Đặng Dung lại lưu cho Đặng Côn lá bài tẩy khủng khiếp như thế.

Nói thì chậm, thực tế thì nhanh, nhanh đến mức Cố Sở chỉ biết trơ mắt nhìn đao quang chém lên thân Hoàng Thiên, rúng động đất trời. Ma khí hạo nhiên, ma đao thoáng chốc băng qua, chém xuyên thân thể của hắn, bạo nộ mà ra.

Một khắc ấy, phảng phất vô cùng vô tận. Thân hình cao lớn của hắn tung ra máu tươi, thoáng chốc mất đi điểm tựa mà rơi từ trên nền trời xuống đại địa âm u.

Thế gian tĩnh lặng, không một người có thể nói nên lời.

Chỉ có Cố Sở là điên cuồng cực độ.

Thân lão đằng không, sức mạnh Quy Nguyên nhất tề bão nổi. Phong Thiên Lạc Địa kích run lên như muốn phá vỡ đất trời, trong giây lát xuyên thủng tầng không, bay đi trước sự bất lực và hãi hùng của Khương Tử Diệp.

Nó trở về tay chủ nhân, nhưng hung uy càng thêm khủng khiếp. Một người một kích bắt đầu thể hiện ra sức mạnh tối cường của mình, thật có xu thế kích tan cả trời đất này.

- Tất cả các ngươi… đều phải chết…

Một đường bay về phía chủ nhân đang rơi, miệng lão gằn lên tràn đầy nộ khí. Có lẽ, từ khi sinh ra đời cho tới tận bây giờ, lão chưa bao giờ cảm thấy bản thân mình giận giữ đến mức này.

Công bằng đối chiến, nhưng lại sử dụng tiên khí có phong ấn sức mạnh của Quy Nguyên để công kích, quả thực vô sỉ không thể nào chấp nhận.

Nếu Hoàng Thiên có mệnh hệ gì, lão muốn tất cả bọn chúng cũng phải chôn cùng.

Lửa giận của chí cường giả Quy Nguyên, có khác nào với thiên địa hạo kiếp. Nhưng mà lúc này đây, chẳng có mấy người để tâm đến lão cả.

Bọn chúng đang còn đắm chìm trong vui mừng, trong sự đắc thắng và thoả mãn lòng tham của bản thân mình. Hoàng Thiên đã bại, tiên khí về tay, có ai là không vui mừng được đây.

- Đó là lá bài tẩy cuối cùng của ngươi sao?

Thế rồi bỗng nhiên, một âm thanh vốn không nên thuộc về thế giới này bỗng vang vọng, khiến tất cả bọn chúng kinh hồn bạt vía.

Chỉ thấy phía sau Đặng Côn, một cái bóng hình cao lớn không biết từ đâu xuất hiện, sừng sững toạ lạc giữa chiều tà hắc ám.

Trái ngược với cái thân thể thê thảm đang rơi rớt bên kia nền trời, hắn bên này hùng vĩ và thần thánh đến vô tận, khí thế khiếp doạ trời cao. Mái tóc hắn không gió mà bay, quần quật khí thế. Ánh mắt hắn lấp lánh như vạn thế ma thần, nắm lấy toàn bộ biến hoá của thiên địa thời không.

Tựa hồ phiến tinh không ấy, không còn là của thiên nữa, mà là của chính hắn.

Đó là Tam Cực lĩnh vực, hắn là Hoàng Thiên.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 288: Tam Tai Cửu Kiếp

Tam Cực lĩnh vực, cái gì gọi là Tam Cực?

Cực nhất hỗn nguyên, cực nhị thời không, cực tam nhân quả, mỗi một cực đều ứng với sức mạnh siêu cường của Nguyên Đan vô thượng. Năm ấy trước khi đột phá Sinh Thần, Hoàng Thiên từng sử dụng nó để đại chiến vượt cấp, dũng mãnh không thể nào chống đỡ.

Ngày nay tam đan hợp nhất, Hoá Linh diễn Sinh Thần, sức mạnh của chúng không những không mất đi mà càng trở nên khủng bố. Nó không chỉ đơn thuần là hội tụ sức mạnh của ba viên Nguyên Đan vô thượng, mà là sự diễn hoá ra hình thái của Tam Thế Đồng Nguyên – hình thái mạnh mẽ nhất mà hắn đã từng lĩnh ngộ trong cuộc đời.

Bởi vậy mà Tam Cực lĩnh vực dù có thể còn chưa đủ để xưng vô địch trên trời dưới đất, nhưng cũng đủ để Hoàng Thiên hắn nhìn xuống tất cả thiên tài trong thiên hạ. Bất cứ kẻ nào, khi rơi vào Tam Cực lĩnh vực mà không thể phá vỡ quy tắc Tam Cực, muốn khiến hắn bị thương còn khó hơn lên trời.

Điển hình như vừa rồi Đặng Côn sử ra một kích Quy Nguyên, sức mạnh có thể nói là chân chính diệt sát, lấy thực lực của Hoàng Thiên bây giờ một khi đối đầu chỉ có con đường chết. Nhưng rồi cuối cùng hắn vẫn lành lặn không chút tổn hao, chính là nhờ nắm quyền chưởng khống Thời Không chi cực. Một kích Quy Nguyên cường đại, nhưng chung quy cũng chỉ là sức mạnh vô tri, đánh không trúng thì cũng đều là vô dụng.

- Ngươi… ngươi… làm sao… làm sao…

Một lời lạnh lẽo để cho Đặng Côn không thể đứng vững được nữa, khuỵ người ngã xuống. Sâu trong nội tâm hắn, niềm tin và nhuệ khí như pha lê choang một tiếng vỡ nát, ý chí mịt mù.

Hoàng Thiên không nói, bước chân chợt nhoáng. Khoảng cách vài mét lúc này tựa như không, thoắt cái hắn đã đứng trước mặt kẻ thù. Nhìn đối phương nửa điên nửa dại, ánh mắt của hắn không có chút nào thương hại, bàn tay đã ngưng đọng thành kiếm khí.

Nếu như đối phương đã không còn lá bài tẩy nào khác, cũng là lúc hắn nên kết thúc cuộc chiến vô vị này.

- Ngươi dám.

Bỗng nhiên, một tiếng quát cuồng hống trên hư không bất ngờ bùng lên, nổ ra trận trận sóng âm lan tràn, doạ người sợ hãi.

Thân hình của Đặng Dung như hoá thành lưu tinh rực lửa, phá trời vọt tới. Nương theo tiếng quát, bàn tay của lão đồng thời đánh ra thủ pháp, cách không kích ra một chưởng về phía Hoàng Thiên.

Chỉ thấy sức mạnh thiên địa dạt dào, một mặt bao phủ lấy Đặng Côn, mặt khác gào thét oanh tạc lên đầu Hoàng Thiên, khiến hắn hộc máu bật ngược trở về xa.

Lau đi vết máu nơi khoé miệng, Hoàng Thiên khẽ khép lại mi mắt áp chế năng lượng cuồng loạn trong người, sau đó mới mở ra nhìn về phía hư không, loé lên tia âm trầm và giận dữ.

- Hừ!

Chỉ là hắn còn chưa kịp mở miệng, phía phương xa đã vang lên tiếng hừ lạnh lùng.

Cố Sở sau phút giây cuồng nộ, trông thấy Hoàng Thiên không

có việc gì thì mới bình tĩnh trở lại, lúc này đây trông thấy Đặng Dung lại dám ra tay, lửa giận lần nữa bùng cháy. Phong Thiên Lạc Địa kích trong tay lão lao đi như thần tiễn, phá trời mà qua.

- Đùng…

Va chạm cực đại, thiên không chói sáng. Đặng Dung với thế tới như lưu tinh, sau khi va chạm với Phong Thiên Lạc Địa kích lại bị đánh ngược về sau, xuyên phá tầng tầng đại địa mới dừng, khủng bố ngợp trời.

- Đây… đây… chuyện này.

Không có một người nào giữ được bình tĩnh, nhất là đám người của Không Ấn môn. Toàn bộ sáu người kẻ nào kẻ nấy sắc mặt tái xanh, run sợ đến đứng cũng không vững.

Một kích đánh bại Đặng Dung, thực lực của Cố Sở làm sao có thể biến thái đến mức này. Không phải lão mới chỉ đột phá Quy Nguyên thôi sao?

Không có ai trả lời cho chúng cả, chỉ có Cố Sở ngự ở trên trời cao, thu về Phong Thiên Lạc Địa kích mà đứng.

- Cố Sở, ngươi thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt?

Phá tan mấy chục tầng đại địa, Đặng Dung lần nữa bay ngược lên bầu trời, âm thanh giận giữ. Hạ phẩm tiên khí bên kia loé sáng, trong chớp mắt thoát khỏi khống chế của Khương Tử Diệp bay về tay hắn, sát khí ngợp trời bao khắp cả trăm dặm thời không.

- Đuổi tận giết tuyệt? Ha ha… thì đã sao? Ta đã sớm nói, tất cả các ngươi đều phải chết.

Cố Sở tựa như nghe được điều gì đó nực cười nhất thế gian này, bỗng ngửa mặt lên trời mà cuồng tiếu. Nhớ lại một màn nguy cấp vừa nãy, lửa giận của lão ngút trời, lẫn vào trong tiếng cười

vang đi khắp thiên địa.

Công nhiên gian lận, ỷ lớn hiếp nhỏ can thiệp vào đại chiến, còn có mặt mũi cùng lão nói chuyện đạo lý?

Nói rồi, thân hình của lão lần nữa bay đi, thoáng chống đã tiếp cận Đặng Dung, lạnh lùng một kích.

Chỉ thấy toàn bộ địa phận Khương Gia lâm vào địa chấn, ánh sáng lập loè. Phong Thiên Lạc Địa đệ nhị kích theo nhất kích mà ra, oanh sát đất trời.

Nếu như nói vừa nãy Đặng Dung chỉ đơn thuần là bị kích ngược trở về, thì lúc này đây chính là một kích trọng thương. Đệ nhất kích hắn còn không đỡ được, thì đệ nhị kích càng không.

Chỉ thấy mũi kích lạnh lùng kích xuyên qua thân thể hắn, máu tươi chảy dài đỏ cả dặm đất, kinh người vô cùng.

- Đáng chết… Cố Sở, ngươi muốn chết.

Đặng Dung bại lui, ánh mắt hoảng sợ, nhưng càng nhiều hơn là sự âm độc.

Thế rồi hắn như đưa ra một quyết định khó khăn nào đó, bỗng nhiên vươn thẳng mình bay lên bầu trời. Khí tức Quy Nguyên không hiểu từ đâu trở nên dạt dào, hội tụ trở về đem thân thể hắn dung nhập cùng thiên địa. Một khắc, hắn như trở thành một con người hoàn toàn khác, khí thế khiếp doạ trời cao.

- Đi chết đi!

Tiếng thét ầm ầm như sấm động, tiên khí tung bay. Một đạo thần quang từ tiên khí phách ra, nương theo âm thanh mà tới. Không có hung uy lẫm liệt, cũng không có uy lực khiếp người, nhưng lại khiến cho sắc mặt của Cố Sở trở nên khó coi cực kỳ.

- Phanh… phốc… phốc.

Thần quang nhìn qua rất nhẹ nhàng, nhưng hàm ẩn sức mạnh không gì cản nổi. Cố Sở dù đã kích ra Phong Thiên Lạc Địa kích thứ ba, vẫn không thể nào ngăn cản được nó, phốc một tiếng trọng thương lui về.

- Quy Nguyên bước thứ hai?

Nhìn vết thương rách toạc nơi bắp tay, lão nhìn về phía Đặng Dung mà nói, thần sắc càng thêm ngưng trọng.

Bởi khí tức của Đặng Dung lúc này chính là Quy Nguyên bước thứ hai, vượt qua sức mạnh mà lão có thể chống đỡ.

- Nếu chẳng phải ta sắp đối mặt đệ nhị tai, loại sâu kiến như ngươi có thể khiến ta bị thương?

Lời nói mà như rít gào, Đặng Dung nhìn lấy Cố Sở sát khí vô cùng.

Quy Nguyên, mỗi một bước đều phải trải qua ba tầng đại kiếp và một tầng tai hạn. Độ một tầng kiếp đã khó, nhưng độ tai càng thêm khiếp người.

Nếu như đối với cảnh giới bình thường, một khi xung kích thất bại sẽ lưu lại ám thương, thậm chí cảnh giới thụt lùi, nhưng chí ít vẫn giữ được tính mạng. Còn ba bước Quy Nguyên, mỗi một kiếp một tai đều như cái tên của nó, là tai là kiếp. Vượt qua được chính là lột xác, nhưng thất bại, đón chờ ngươi chỉ có con đường chết.

Chính vì vậy mà xưa nay, cường giả Quy Nguyên so với bất cứ tồn tại nào càng thêm hiếm hoi. Ngươi có thể có thiên phú siêu tuyệt, có cơ duyên hơn người, có năng lực không ai sánh bằng, có thể đạp lên Vấn Đỉnh điên phong ngạo thị thế gian, nhưng muốn chạm tới Quy Nguyên còn chưa đủ.

Bởi khi đối mặt với tam tai cửu kiếp, ngươi cần phải có một khoả ý chí không sợ sinh tử, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Đó cũng là lý do mà Đặng Dung dù đã có tư cách độ đệ nhị tai, nhưng vẫn một mực áp chế thực lực không dám tuỳ tiện tiến vào. Trải qua lục kiếp cùng nhất tai, ý chí đó của hắn đã sớm bị bào mòn, không còn kiên định như lúc trước. Hắn đã sợ.

Nếu chẳng phải hôm nay bị Cố Sở dồn đến đường cùng, hắn tuyệt đối sẽ không buông lỏng phong ấn, muốn đón lấy đệ nhị tai hàng lâm. Buông ra phong ấn, hắn có thể đạt được chiến lực tiếp cận Quy Nguyên bước thứ hai, nhưng hắn cũng có thể bỏ mạng.

Tình thế bất ngờ nghịch đảo, bầu không khí thoáng chốc trở nên quỷ dị vô cùng.

Cố Sở nắm chặt Phong Thiên Lạc Địa kích, khí thế vẫn như cũ được lão đẩy lên tận cùng bao phủ lấy toàn bộ phạm vi Khương Gia. Thế nhưng lão vẫn chưa có hành động gì, sâu trong ánh mắt loé lên tia kiêng kị. Không phải kiêng kị chiến lực của Đặng Dung, mà là kiêng kị tai hạn đang buông xuống kia.

Đừng nhìn bầu trời chiều lúc này đang yên tĩnh mà nghĩ không có gì, chỉ cần Đặng Dung hoàn toàn mở ra phong ấn, đệ nhị tai buông xuống, vùng đất trời này chỉ sợ sẽ đi về hướng tận diệt. Tai hạn của Quy Nguyên cường giả, so với thiên tai càng thêm khủng bố. Lão có thể mang theo Hoàng Thiên trốn đi, nhưng Khương Gia lại không thể.

Mà xét về cả tình và lý, lão thật sự không muốn chuyện này xảy ra một chút nào.

- Ha ha, Cố Sở ơi Cố Sở, ngươi biết sợ rồi sao?

Đặng Dung sau khi đả thương Cố Sở, cũng không hề có ý định truy kích mà đứng ở xa xa quan sát. Trông thấy tia kiêng kị trong

mắt Cố Sở, hắn nhếch môi cười gằn, băng lãnh nói.

Ngay sau đó, một cỗ uy áp khủng bố từ trên người hắn tản ra, tựa hồ dung nhập lên khắp thiên địa mà bao phủ lấy mọi người. Lực hút của đại lục sau thời khắc ấy như phóng đại gấp mấy chục lần, khiến cho không ít người lảo đảo. Thậm chí một số người tu vi thấp liền ngã khuỵ xuống, dán mình xuống đất, hãi hùng kinh hô.

- Ta đã sớm nói không nên ép ta, nhưng ngươi không nghe. Vậy hãy gánh chịu lấy hậu quả đi.

Gằn lên trong điên cuồng, Đặng Dung rốt cục giải phóng ra toàn bộ phong ấn. Chiều tà vốn mang màu xám đỏ âm u, lúc này đây như xuất hiện thêm thứ gì đó mà biến đổi, vang lên âm thanh kinh thiên động địa.

Hơn ngàn dặm đại địa run rẩy như lâm vào tận thế, cuồng phong kéo theo tận cùng mây mù lạnh lẽo, phủ kín khắp trời. Thiên lôi ẩn hiện trong hắc ám, thi thoảng lại xuyên phá không gian, nổ xuống đại địa mù tối. Không chỉ riêng lãnh địa Khương Gia, mà ngàn dặm xung quanh cũng không thoát được đại kiếp, bị tai uy bao phủ.

Đệ nhị tai hạn của cường giả Quy Nguyên, cứ thế hàng lâm.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 289: Tam Quy Nguyên Chiến

Bầu trời Khương Gia lay động kịch liệt, thỉnh thoảng còn nổ ra mấy vết nứt chạy dài, cương phong càn quét. Từ xa xa nhìn tới, bầu trời tối mù như đang đổ ầm xuống đại địa, đánh vỡ mấy trăm dặm núi rừng, chẳng khác nào tận thế. Tai ương hàng lâm, để cho tất cả mọi người đều phải hoảng sợ, sợ rằng Khương Gia sau hôm nay sẽ chỉ còn là phế tích.

- Đặng Dung, đừng hòng ngông cuồng!

Cố Sở đứng giữa muôn trùng uy áp, thần sắc tuy rằng ngưng trọng nhưng không chút tỏ ra yếu thế, tung người mà tới.

Sức mạnh Quy Nguyên bước thứ nhất đỉnh phong cùng Phong Thiên Lạc Địa kích phát ra, mãnh liệt va chạm với tai kiếp. Chín tầng trời dưới tiếng oanh minh mà vặn vẹo, thời không phá diệt.

- Oanh!

Nổ lớn điên cuồng, toàn bộ vùng trời sáng lên màu trắng xoá. Ban đầu Cố Sở còn chiếm được chút thượng phong, nhưng chẳng bao lâu liền bị đè ép trở về. Năng lượng thiên địa hội tụ phá diệt sức mạnh của chiến kích, trực tiếp oanh lão bay ngược trở về sau.

- Con sâu cái kiến.

Trông thấy Cố Sở bại lui, sắc mặt của Đặng Dung như có như không loé lên nét khinh thường, mở miệng mà nói.

Dứt lời, cánh tay của hắn lần nữa vung lên, gần như triệt để

giải khai phong ấn sức mạnh, để cho tai kiếp càng thêm khủng khiếp. Một bước bước ra, hắn như vọt qua phiến hư không, tiếp cận Cố Sở. Bàn tay lập loè sức mạnh huỷ diệt, lăng không vỗ tới.

- Phanh!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc, một kích gần như toàn lực của cường giả Quy Nguyên bước thứ hai sắp kích lên người Cố Sở thì bỗng nhiên bị ngăn cản, sóng huỷ diệt lan tràn.

Thế đánh của Đặng Dung mạnh mẽ là thế, nhưng vẫn không nhịn được bạo lui mấy chục bước, ánh mắt lập loè nhìn người vừa tới.

Là Khương Tử Diệp.

- Làm sao? Khương Gia cũng muốn đối nghịch với ta?

Đặng Dung không hề tỏ ra bất ngờ chút nào, chỉ lành lạnh cất tiếng, thần sắc càng thêm ngạo nghễ. Ngay từ ban đầu hắn đã cảm nhận được Khương Gia hoàn toàn đứng về phía Cố Sở, tuy rằng không biết hai bên có thoả thuận gì mà có thể khiến cho Khương Gia không tiếc đắc tội hắn, nhưng thái độ đã quá rõ ràng.

- Vấn đề không nằm ở chỗ đối nghịch hay không đối nghịch, mà là ở chỗ nơi này là Khương Gia.

Khương Tử Diệp không chút yếu thế mà nói, ánh mắt nhìn thẳng về phía Đặng Dung. Lời của nàng không giải thích quá nhiều, nhưng cũng đủ để người hiểu được nàng đối đầu với Đặng Dung không hẳn là vì Cố Sở, mà là vì hắn dám độ tai kiếp trên địa phận Khương Gia.

Đem tai kiếp của chí cường giả Quy Nguyên bước thứ hai hàng lâm lên đầu gia tộc, chẳng khác nào muốn trên dưới Khương Gia chôn cùng, làm sao có thể không phản kháng được đây.

Chỉ là dù có cố gắng che giấu đi chăng nữa, sâu trong tròng mắt nàng vẫn không hề che giấu được sự ngưng trọng.

- Không nên trách ta… nếu có trách thì trách các ngươi đứng nhầm phía.

Đang nắm trong tay ưu thế tuyệt đối, Đặng Dung làm sao buông tha cơ hội, nhất là khi hắn nhìn ra được Khương Tử Diệp thật lòng không muốn đánh chút nào.

Chỉ thấy hắn lần nữa vung người trở lên, hứng lấy thiên uy đang hàng lâm trên bầu trời u tối. Giữa hư không chập trùng sóng gió, bất chợt hiển hoá ra tận cùng tai kiếp.

Nếu như nói tam tai của phàm nhân ứng với những thiên tai cơ bản của đất trời, bao gồm Thuỷ tai, Hoả tai và Phong tai thì đối với tu sỹ Quy Nguyên, tam tai ứng với quá trình thiên địa sinh Tiên, bao gồm Sinh tai, Tử tai và Tiên tai. Đệ nhất tai trời giáng Sinh cực, đệ nhị tai trời đổ Tử vong, đệ tam tai trời hàng Tiên pháp.

Đặng Dung, chính là đang độ Tử tai. Tử ở đây không phải là chết đi, mà là rũ bỏ phàm trần, từ bỏ thân thể của phàm nhân mà xây đắp Tiên thể, tạo tiền đề cho sau này đắc đạo thành Tiên.

Chỉ thấy hư không hiển hoá âm vang, thế giới thoáng chốc trở nên trong veo tĩnh mịch, lặng lặng rợn người. Một, hai, năm, vạn, triệu, tỉ tỉ giọt mưa bất chợt rơi, bầu trời rực lên màu đỏ thắm. Phải, là màu đỏ, không phải là cơn mưa bình thường, mà là mưa máu.

Không tanh, nhưng tử khí ngập trời. Trong đầu người ta bỗng dưng hiển hiện lên những tràng cảnh doạ người. Nơi ấy là một mảnh biển máu mênh mông vô bờ, xô lên những ngọn núi xác người cao vút, tử khí thao thiên.

Trên cao, giữa nền trời lơ lửng một chữ Tiên rực sáng, thần thánh mà huy hoàng. Nhất là khi nó toạ giữa thế giới tràn đầy chết chóc này, khiến cho người không thể kìm nén được ham muốn vươn lên chinh phục.

Bọn hắn dẫm đạp lên nhau mà chết, tử thi chất đống thành đại sơn, cao mãi cao mãi, nhưng chẳng có mấy người đặt bước tới cùng.

Đó, là con đường thành Tiên.

- A…

Muôn trùng hạt mưa không ngừng thẩm thấu vào không gian, điểm lên khuôn mặt của không ít người. Tử khí từ máu tản ra gột rửa hết toàn bộ sinh cơ của bọn họ, đem cái chết đến nhanh tới mức không kịp phản kháng chút nào.

- Muốn chết!

Gần như là đồng thời, cả Cố Sở và Khương Tử Diệp điên cuồng hô lên. Nhìn lấy gần trăm người ngã xuống, thần sắc của bọn hắn càng trở nên lăng lệ.

Ra tay đầu tiên là Cố Sở, dù khoảng cách của lão so với Khương Tử Diệp xa hơn, nhưng vận tốc vẫn là siêu việt đôi lần. Phong Thiên Lạc Địa kích trong tay lão run lên, ngấm vào máu nóng mà thét gào, liên tiếp kích ra hai kích siêu cường.

- Oanh… Phốc phốc…

Tiếng oanh kích rợn người, át đi cả tầng tầng mưa rơi. Đặng Dung mặc dù lúc này đã có chiến lực của Quy Nguyên bước thứ hai, nhưng tai kiếp đã khiến hắn mất đi đến nửa phần chiến lực, liền bị Cố Sở đánh cho hộc máu.

Khương Tử Diệp dĩ nhiên không thể nào bỏ qua cơ hội trời cho

này, tung người oanh kích. Huyết mạch Khổng Tước lần đầu tiên thể hiện ra sự cường đại của nó, uy áp để cho tất cả mọi người đều bật ngược trở ra, nhiệt độ thiêu đốt cháy rực cả bầu trời.

Chẳng qua, Quy Nguyên bước thứ hai vẫn là Quy Nguyên bước thứ hai, dù cho bị tai kiếp đè ép cũng không phải Quy Nguyên bước thứ nhất có thể so sánh. Đặng Dung sau giây phút bị tập kích, chẳng mấy khó khăn lấy lại được thế chủ động của mình. Ba cái bóng người cứ thế lao vào nhau, chiến đến long trời lở đất.

Trên bầu trời, tai kiếp vẫn hàng lâm, chẳng qua do Khương Tử Diệp cố ý gánh chịu, nên lượng người chết vì tai kiếp gần như không gia tăng nữa. Người của Khương Gia có cơ hội hành động, không chút chần chờ vây lấy ba anh em họ Đặng và cao tầng Không Ấn môn, thoáng chốc liền bộc phát ác chiến.

Ba tầng hỗn loạn, chồng chất lên nhau khiến cho tràng hạo kiếp này càng trở nên đáng sợ. Âm thanh, ánh sáng loạn đến không thể nào xác định được phương hướng, năng lượng huỷ diệt càng là lan tràn tứ phía.

Ấy vậy mà, nhân vật chính của trận chiến lúc này lại phi thường bình tĩnh. Hắn vẫn ngự tại một góc của chiến trường, ánh mắt chậm rãi dõi theo tràng đại chiến trên bầu trời, vẻ mặt như đang chờ đợi điều gì.

Xung quanh hắn, nhóm người thái độ không giống nhau, nhưng chung quy vẫn không có hành động. Một phần vì bọn hắn không đủ năng lực can thiệp vào, một phần khác là đến sự tín nhiệm tuyệt đối vào thanh niên trẻ tuổi này.

Không để cho bọn hắn chờ quá lâu, trận chiến đầu tiên đã cho ra kết quả. Ngay tại thời điểm mà đám người Khương Gia sắp khống chế được kẻ địch, trên bầu trời liền nổ tung dữ dội, người người nghiêng ngả.

Cố Sở và Khương Tử Diệp từ trong tràng bắn ngược trở ra, máu tươi nhuộm đỏ cả thân mình. Hiển nhiên, bọn hắn như cũ đấu không lại Đặng Dung.

Sắc mặt của Khương Tử Diệp tái đi, liên tiếp ộc ra hai lần máu đỏ. Thân làm người đứng đầu của siêu cấp gia tộc, có lẽ nàng cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày bản thân mình thê thảm đến mức này.

Trong đầu rối loạn, vừa có giận giữ, nhưng càng nhiều hơn là sợ hãi, Khương Gia hôm nay chỉ sợ lành ít dữ nhiều. Trông thấy Đặng Dung thừa thắng xông lên, ý đồ tiêu diệt đám người Khương Gia bên dưới, nàng gần như theo bản năng mà hô lớn:

- Đặng Dung, rốt cục phải thế nào ngươi mới chịu dừng tay?

Một lời này cứ như đánh trúng vào ý đồ của Đặng Dung, nhất thời khiến hắn dừng lại mà cười. Nhìn lấy Cố Sở, rồi lại nhìn Khương Tử Diệp, hắn nói ra:

- Muốn ta buông tha Khương Gia? Đơn giản, giúp ta giết chết bọn hắn.

"Bọn hắn" trong miệng Đặng Dung còn có thể là ai khác ngoài nhóm người Cố Sở.

Dùng đệ nhị tai kiếp để đe doạ đồng quy vu tận, đẩy đám người Khương Gia vào đường cùng. Không chỉ phá vỡ liên minh giữa Khương Gia và nhóm người Cố Sở, mà còn buộc Khương Gia đổi phe, hỗ trợ hắn giết người. Phải nói một chiêu này của hắn âm hiểm vô cùng.

Trông thấy Khương Tử Diệp còn do dự, hắn lại tiếp tục buông ra một câu:

- Tính mạng của cả gia tộc và một vài người dưng, ngươi hẳn phải biết chọn bên nào chứ?

Ngưng lại một lát, ánh mắt hắn bỗng chuyển rời về phía Cố Sở, âm hiểm mà cười:

- Ngươi nên nhớ giữa chúng ta cũng không có thù hận gì, bản thân ta càng không hề muốn đồng quy vu tận chút nào. Chỉ cần hắn chết, ta ngay lập tức phong ấn tu vi trở về, đem người rời khỏi Khương Gia.

Âm thanh vang vọng ra cả chân trời, đánh sâu vào tâm trí từng thành viên của Khương Gia. Tất cả bọn hắn đều không hẹn mà nhìn về phía nhóm người Hoàng Thiên, rồi lại nhìn về phía người mình, nhất thời trở nên do dự.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 290: Chỉ Một Mình Ngươi Thôi!

Biểu hiện phức tạp nhất có lẽ vẫn là Khương Tử Diệp. Nàng thân là người lãnh đạo tối cao của Khương Gia, có được quyền quyết định cao nhất, cũng đồng nghĩa với trách nhiệm nặng nề nhất. Ở một góc độ nào đó, để lựa chọn giữa gia tộc và một nhóm người dưng nước lã, hoàn toàn không khó để đưa ra quyết định cuối cùng. Nhưng ở góc độ của nàng, việc phản bội đồng minh, bội tín bội nghĩa cũng không phải chuyện dễ dàng.

Thế rồi trong một phút giây nào đó, ánh mắt nàng dừng trên mấy chục tử thi trên nền đất, rồi lại nhìn hàng trăm ngàn con người đang nơm nớp lo sợ nơi phương xa, bàn tay khẽ siết. Một cái gật đầu tràn đầy cay đắng và khuất nhục, để cho lòng của ai đó như chết lặng, nhưng chỉ đơn thuần là tiếc nuối mà không phải trách cứ.

Có lẽ, bọn hắn cũng hiểu được, tín nghĩa quan trọng, nhưng sinh mạng của gần trăm ngàn thành viên gia tộc càng thêm quý giá.

- Đây sẽ là quyết định sáng suốt nhất của ngươi đấy.

Khuất phục được Khương Tử Diệp, nét cười trên môi Đặng Dung càng thêm thâm thuý. Cánh tay hắn vươn nhẹ về phía bầu trời thi pháp, phốc một tiếng hào quang loé sáng.

Mười tám cái quang luân trong nháy mắt tuôn ra rực rỡ, xoay tròn trên từng bộ vị cơ thể. Khí tức Quy Nguyên bước thứ hai dưới sự khống chế của quang luân không ngừng ẩn hàm xuống, bị

phong ấn ngược trở về.

Có sự hỗ trợ của Khương Tử Diệp, hắn đã không cần thiết phải đồng quy vu tận nữa. Sức mạnh của Quy Nguyên bước thứ hai mặc dù siêu tuyệt, nhưng không phải là thứ mà hiện tại hắn có thể sử dụng nhiều.

Cảnh giới của Đặng Dung hãm trở về Quy Nguyên bước thứ nhất, Tử tai không còn đối tượng công kích nên chớp mắt kéo nhau tan đi. Đám người Khương Gia trông thấy vậy thì khẽ thở dài, ánh mắt nhìn về phía mấy người Hoàng Thiên tràn đầy áy náy.

- Muốn trốn tránh tai kiếp? Không dễ như vậy đâu. Đã giải khai rồi thì đừng hòng phong ấn trở lại, phá cho ta.

Đúng lúc mà mọi người tưởng chừng tai kiếp đã không còn, âm thanh của Cố Sở bỗng vang lên như sấm động, doạ sợ không ít người.

Chỉ thấy lão vốn đang trọng thương ở phương xa, lúc này bỗng như cắn vào tiên dược mà hồi phục hoàn toàn. Phong Thiên Lạc Địa kích cắm xuyên tầng đất, chớp mắt lớn lên hàng vạn dặm, chọc thủng tầng không.

Pháp tướng thiên địa của lão hiện ra thiên không, cao lớn đến hàng trăm dặm, vươn mình thẳng tắp. Một bước đại địa tan, hai bước thiên không vỡ, lão nhổ lên chiến kích khổng lồ mà quất tới, khiếp sợ vạn cổ. Đây không phải phép thuật, càng không phải là thần thông, mà chỉ đơn thuần là man lực, huỷ diệt tinh thuần.

- U… u.

Bầu trời tai kiếp vốn đang tan đi, bỗng nhiên bị một kích đơn thuần này nổ nát. Từ xa xôi trong hư không như có thứ gì đó bị chọc giận điên cuồng, tử vong hội tụ. Mưa máu lần nữa kéo về từ huyền bí, đậm đặc phủ khắp cao thiên.

- Cố Sở, dừng tay.

- Cố Sở, ngươi điên rồi.

- Muốn chết.

Gần như đồng thời, mấy trăm con người bỗng nhiên gầm thét. Đám người Khương Gia vốn còn chút áy náy, lúc này đây triệt để điên cuồng, nhìn Cố Sở với ánh mắt hận thù cực độ.

Bởi Cố Sở làm vậy, chẳng khác nào muốn kéo cả Khương Gia bọn hắn chôn cùng.

Nhưng thù hận cũng không thể tiếp cho bọn hắn thêm chút sức mạnh nào, từng ấy con người chỉ có thể trơ mắt mà nhìn vào tai kiếp, bất lực đến cực cùng.

Phong Thiên Lạc Địa kích sau khi phá tan bầu trời vẫn không hề có xu thế dừng lại, tiếp tục xuyên phá về vị trí của Đặng Dung.

- Không… ngươi điên rồi!

Khương Tử Diệp là người duy nhất có đủ năng lực can thiệp vào chuyện này, trông thấy Cố Sở muốn triệt để đánh tan phong cấm của Đặng Dung thì hét lớn, lao mình tới hòng can ngăn lão.

Hơn ai hết, nàng biết được hậu quả phong cấm vỡ tan hoàn toàn đáng sợ cỡ nào. Đó là hậu quả mà ngay cả bản thân Đặng Dung lúc này cũng không dám đối đầu chứ đừng nói tới tộc nhân Khương Gia.

Nhưng mà, nàng dường như đã quá đề cao bản thân mình, cũng như quá xem thường Cố Sở. Bởi trong trạng thái pháp tướng thiên địa, lại sử dụng Phong Thiên Lạc Địa kích, lão dù chưa đạt tới mức vô địch nhưng hoàn toàn có thể quét ngang hầu hết Quy Nguyên bước thứ nhất, kể cả nàng.

Chỉ thấy lão hừ ra một tiếng lạnh lùng, cánh tay phải vẫn nắm trường kích đánh về phía Đặng Dung, còn tay trái vung lên đem nàng tát bay đi cả năm trăm dặm.

- Đáng chết… A…a…

Không còn sức mạnh của Quy Nguyên bước thứ hai, Đặng Dung làm sao có thể đối kháng sức mạnh của Cố Sở trong trạng thái pháp tướng thiên địa kết hợp với Phong Thiên Lạc Địa kích. Chỉ thấy hắn hét lên trong điên cuồng, chớp mắt bị đại kích nặng hàng ngàn tỉ tấn quất bay, thân thể vỡ nát.

Chẳng khác nào một con kiến rơi ra khỏi thân đại thụ vạn năm, thân xác hắn vung qua bầu trời mà bốc cháy giữa màn mưa. Mười tám cái quang luân không còn, hắn lần nữa bị đánh ngược trở về Quy Nguyên đệ nhị bước, đón lấy tận cùng tử vong huỷ diệt.

Không phải là thăm dò có kiểm soát như vừa nãy, mà là hoàn toàn đắm vào trong Tử tai.

- Đùng… đùng…

Va nát liên tục sáu toà đại sơn, Đặng Dung gần như nửa sống nửa chết nằm giữa tầng tầng đất đá. Sức mạnh của Quy Nguyên bước thứ hai nhanh chóng giúp hắn tu bổ da thịt, nhưng không thể nào xua tan được tử khí của tai kiếp đang hàng lâm, khiến hắn chẳng khác nào một đầu cương thi sống.

- Hộc… Cố Sở… ngươi được… được lắm.

Liên tiếp nôn ra máu đỏ, Đặng Dung nhìn về phía Cố Sở với ánh mắt cay nghiệt. Thật không nghĩ sơ suất vài giây, liền để cho Cố Sở có cơ hội lật ngược thế cờ, kéo hắn vào thế không thể quay đầu.

Trả lời cho hắn lại là một kích khổng lồ đâm tới. Phong Thiên

Lạc Địa kích lúc này chẳng khác gì thiên trụ, dọc đường đi xuyên vỡ ngàn vạn không gian, đất trời lắc lư theo mũi kích.

- Phanh!

Sóng âm ngưng thực cuộn trào ra bên ngoài, người người nghiêng ngả. Phong Thiên Lạc Địa kích đâm trực diện lên thân của đối phương, nhưng lại bị sinh sinh chặn đứng, ngừng ở giữa bầu trời u tối.

Đặng Dung vẫn ngự không ở đó, một tay vươn lên chống đỡ cây đại kích khổng lồ, một tay lau đi vết máu trên khuôn mặt, lành lạnh nhìn về phía Cố Sở. Khí tức Quy Nguyên bước thứ hai của hắn đã hoàn toàn được thả ra, cường đại đến kinh hồn táng đảm.

- Nếu tất cả các ngươi đều muốn chết, vậy thì cùng chết đi.

Lời hắn nói ra, cánh tay liền dụng lực đẩy tới. Trường kích nặng hàng ngàn tỷ tấn vậy mà bị uốn cong, bung một cái đẩy Cố Sở bật ngược về sau, cánh tay tê dại.

Không còn để tâm đến Tử tai trên đầu nữa, chiến lực Quy Nguyên bước thứ hai của hắn hoàn toàn tập trung lại, bắt đầu công cuộc đồ sát của bản thân mình. Hắn không chỉ muốn giết chết nhóm người Cố Sở, mà còn muốn diệt toàn bộ Khương Gia, diệt cả Cố Gia, tiêu diệt bất cứ kẻ nào có liên quan.

Áp lực của tai kiếp đã vô cùng đáng sợ, nay lại kết hợp thêm cỗ máy giết người Đặng Dung càng thêm khủng khiếp. Tất cả tộc nhân Khương Gia đều lâm vào tuyệt vọng, ai oán nhìn lấy bầu trời. Cũng có không ít ánh mắt thù hận cùng căm ghét nhìn về phía đám người Cố Sở và Hoàng Thiên. Bọn hắn hận Đặng Dung một, thì hận Cố Sở và Hoàng Thiên mười. Bởi tất cả mọi chuyện đều là do mấy kẻ ngoại lai này gây ra.

- Ngươi sai rồi. Người chết… chỉ có mình ngươi mà thôi.

Ngay tại khoảnh khắc sau đó, thời điểm mà Đặng Dung đã cuồng đến mức không còn lý trí, một âm thanh lãnh đạm bỗng nhiên từ phương xa truyền tới.

Hoàng Thiên vốn đang đứng quan sát bên ngoài, không biết tự lúc nào đã bay đến trước ngực Cố Sở, hướng về phía Đặng Dung mà cười. Một lời của hắn lạnh lẽo, nhưng càng ẩn chứa nhiều hơn một cỗ tự tin tuyệt đối.

Hành động kỳ lạ này của hắn để cho rất nhiều người thoáng chốc sững sờ, như có như không nhìn về phía hắn như đang nhìn một tên tiểu bối vô tri, ngông cuồng tự đại. Duy chỉ có Khương Tử Diệp là nhíu chặt lông mày, dường như đã nhận ra được điều gì đó bất thường.

- Thật sao? Nhóc con… để ta lấy cái mạng chó của ngươi trước.

Đặng Dung vốn đang truy sát Cố Sở, trông thấy Hoàng Thiên trong tầm ngắm, lại nghe hắn buông lời ngông cuồng thì cười đến điên dại, chuyển mình kích tới.

Sức mạnh Quy Nguyên bước thứ hai được hắn đẩy lên đến mức tận cùng, chớp mắt ngưng tụ thành cự trảo mà vồ xuống. Khí tức huỷ diệt kinh khủng đổ ập, như hàng triệu đợt sóng triều vỗ bờ, trùng trùng điệp điệp cuốn lấy Hoàng Thiên.

- Chủ nhân!

Một màn này doạ cho không ít người tái mặt. Cố Sở mặc dù rất có tin tưởng vào Hoàng Thiên, nhưng cũng không nhịn được hô lên lo lắng.

Cùng với tiếng hô, Phong Thiên Lạc Địa kích trong tay lão lần nữa quét ra. Đầu tiên là Phong Thiên Lạc Địa, tiếp đến là Phách Trảm Thiên Hoang trùng điệp lẫn nhau, chớp mắt phá vỡ ma trảo

của Đặng Dung, nổ ra nghiêng ngả cả đất trời.

Chỉ là, mặc dù ngăn chặn được ma trảo, nhưng thân hình Cố Sở cũng không nhịn được bạo lui mấy chục dặm, bước chân đạp toái sơn hà.

- Ha ha… sâu kiến…

Chiếm được ưu thế tuyệt đối, Đặng Dung không khỏi ngửa mặt cuồng tiếu, nhưng chưa nói được ra hết câu đã phải ngậm miệng, bất khả tư nghị nhìn xuống.

Bởi đối tượng hứng chịu công kích của lão là Hoàng Thiên lúc này đã biến mất, cứ như bốc hơi khỏi nhân gian này vậy.

- Vốn dĩ chỉ là một kế hoạch phòng ngừa bất trắc, nhưng ngươi đã không biết sống chết như vậy thì cũng đừng trách ta.

Bất thình lình, đằng sau Đặng Dung bỗng vang lên âm thanh quen thuộc. Hoàng Thiên không biết bằng cách nào lại đồng thời có mặt ở ba phương hướng khác nhau, bao bọc hắn vào giữa.

Không ai biết được Hoàng Thiên đang làm chuyện gì, chỉ thấy được hắn cười rất lạnh, lạnh đến thấu xương. Vừa mới dứt lời, ba cái thân ảnh liền cấp tốc đánh ra thủ pháp, kiếm khí phụ thể mà lên, chọc thủng cả bầu trời mưa máu.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 291: Mượn Dao Giết Người

- Ha ha, thật là ngông cuồng! Súc sinh… ta sẽ không trách ngươi đâu.

Tiếng cười như điên từ miệng Đặng Dung phát ra. Hắn nhìn về phía Hoàng Thiên với ánh mắt tràn đầy miệt thị, tay áo khẽ vung một cái, như cuốn theo cả trời đất đánh về phía Hoàng Thiên.

Lực lượng thiên địa vốn vô hình, sau khi bị cuốn đi thì bỗng chốc ngưng thành thực thể. Trong đêm tối u mờ, sóng năng lượng lập loè hoá thành ba lưỡi ma đao, hàn mang rét lạnh.

Uy hiếp chí tử gần kề trong gang tấc, nhưng Hoàng Thiên phảng phất như vô cảm, y phục vù vù theo gió thổi. Kiếm khí dưới sự thúc dục của hắn ngày một rực sáng, soi rõ khắp mấy chục dặm thinh không.

- Phanh… phanh… phanh…

Thế tới của ma đao không gì cản nổi, chớp mắt liền muốn chém lên người Hoàng Thiên, vang lên tiếng nổ trùng điệp rợn người. Chỉ thấy ba vị trí không gian rung lắc dữ dội, thi thoảng còn vang lên tiếng đứt gãy như pha lê vỡ, đanh tai vô cùng.

Sức mạnh thiên địa siêu cường do Quy Nguyên thôi động, lại cộng thêm vô tận loạn lưu từ không gian đổ vỡ cuốn ra, chớp mắt kết hợp thành sức công phá huỷ thiên diệt địa. Đừng nói là một kẻ mới bước vào Sinh Thần như Hoàng Thiên có thể chống đỡ, dù cho là Vấn Đỉnh cường giả một khi đối mặt cũng đừng hòng sống sót. Chí ít trên lý thuyết là như vậy.

Còn thực tiễn, tất cả mọi người quan chiến đều không cho rằng Hoàng Thiên sẽ chết. Bởi bọn họ trông thấy được giữa ba vùng không gian loạn lưu đó, ba thân ảnh Hoàng Thiên vẫn sừng sững đứng ở đất trời, không tổn hao dù chỉ một sợi tóc. Xung quanh mỗi một "hắn", không biết tự đâu xuất hiện năm cái bóng người ngũ sắc, là Cố Sở.

- Đều chết cho ta…

Ma đao bị Cố Sở chặn phá, nét cười trên môi Đặng Dung thoáng chốc vặn vẹo, hoá thành dữ tợn doạ người.

Thân hình hắn nhanh chóng bay đi, trong tay triệu hồi Tiên đao, dẫn động năng lượng của toàn bộ bầu trời này mà chém xuống. Đao khí xoay tròn, dọc đường đi càng trở nên cuồng bạo và ngưng thực, bằng mắt thường có thể thấy được nó đang xoắn nát thời không này.

- A…

Sức mạnh Quy Nguyên của Cố Sở trước đao khí thật giống như vô dụng, chỉ có thể trơ mắt nhìn chúng xuyên thủng qua cả năm cái thân mình, máu tươi ồ ạt chảy xuôi. Đau đớn như một cơn hồng thuỷ sốc thẳng lên đầu não của lão, khiến khoé miệng theo bản năng rống lên tiếng rên rợn người.

Năm cái thân thể vỡ tan, thê lương rơi rụng giữa bầu trời mưa máu.

- Tiếp theo là ngươi…

Cố Sở bỏ mình, một "Hoàng Thiên" rốt cục không còn ai bảo hộ nữa, để cho Đặng Dung đắc ý mười phần. Tiên đao trong tay hắn lần nữa vung ra, nhắm thẳng về phía Hoàng Thiên mà chém giết.

- Tên khốn, cút cho ta.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Hàn Lâm rốt cục không thể nào bình tĩnh đứng ngoài được nữa, vừa kinh hô vừa chuyển mình bay tới. Hắn mặc dù rất tin tưởng vào tính toán của Hoàng Thiên, nhưng sự thật trước mắt lại khiến cho hắn không thể nào giữ vững niềm tin ấy. Dù sao đến cả Cố Sở cũng không ngăn nổi, huynh đệ của hắn làm sao sống sót.

Quỷ khí lan tràn giữa bầu trời hắc ám, đem thân thể của hắn nhấn chìm vào không gian, thoắt ẩn thoắt hiện áp sát kẻ thù.

- Súc sinh ngu ngốc.

Vốn là đang chém giết Hoàng Thiên, nhưng trông thấy Hàn Lâm ngu ngốc lao tới, Đặng Dung không khỏi nở ra một nụ cười ác độc, chuyển đao chém ngược.

- Phốc!

Chênh lệch thực lực là quá lớn, Hàn Lâm dù đã ẩn mình trong quỷ khí cũng không thể nào đối kháng, bị một đao chém đứt đôi người, đau đến điên dại mà bật ngược trở ra. Không có máu tươi chảy, chỉ có quỷ khí cuồn cuộn tuôn. Hai mảnh thân thể lao sầm xuống đại địa, sau đó vỡ tan thành khói xám.

- Muốn chết!

Trên bầu trời, sắc mặt của Hoàng Thiên lần đầu tiên biến hoá, trở nên dữ tợn cực kỳ. Hắn tính toán đủ đường, nhưng lại không tính đến cái tình cảm huynh đệ chất phác đến mù quáng của Hàn Lâm, để cho tên ngốc này lao lên nộp mạng.

Tràng cảnh đau thương năm nào lại lần nữa hiệu hữu trở về trong tâm trí hắn, trọng điệp lên thân hình vỡ nát nơi phương xa, để hắn đau đến mất đi cả lý trí, điên cuồng trước nay chưa từng.

- A…

Gần như thiêu đốt cả sinh mệnh để thúc dục thứ gì đó, hắn gào lên như một con thú điên. Ba thanh kiếm khí đã sớm ngưng hẳn thành thực thể năng lượng, bắt đầu theo tiếng gào của hắn mà chuyển di.

Trên không trung, bất ngờ xuất hiện lại năm cái thân hình Cố Sở bổ sung cho năm người đã chết vừa rồi, ngũ hành thần quang sáng rực khắp bốn phương.

- Ngũ hành sinh nhất nhãn, tam nhãn phá càn khôn.

Mười tám cái bóng người trên không bỗng nhiên cùng nhau hô lớn, chớp mắt hoá thành mười tám đạo thần quang, xuyên phá về phía vị trí trận pháp truyền tống của Khương Gia.

Cứ như là đã có chuẩn bị từ lâu, mười tám bóng người lần lượt điểm vào một bộ vị, không đến nửa giây liền kết thành một trận pháp không gian khổng lồ.

Phù văn lưu động dữ dội, cuốn theo ba thanh kiếm khí to lớn hợp thành lốc xoáy, vỡ ra hẳn một vùng không gian hỗn loạn đen ngòm.

- Ha ha, ta còn tưởng là sát chiêu gì, hoá ra chỉ là một cái siêu cấp truyền tống trận. Cố Sở ơi Cố Sở, ta thực không biết phải nói ngươi ngây thơ hay là ngu ngốc đây?

Thân thể bị ba thanh kiếm khí khổng lồ định trụ giữa trận pháp, nhưng Đặng Dung không chút nào là sợ hãi, ngược lại còn cười đến điên dại, mở miệng nói Cố Sở chẳng khác gì một tên đần.

Dùng siêu cấp trận pháp truyền tống trận để đối phó Quy Nguyên bước thứ hai? Quá mức nực cười. Đừng nói năng lượng không gian của trận pháp không thể làm gì hắn, dù cho có bắt được hắn và chuyển đi địa phương khác thì với tu vi Quy Nguyên bước thứ hai, muốn trở lại tàn sát hai gia tộc Khương – Cố cũng

chỉ là chuyện dễ dàng. Nên nhớ, Tai kiếp có thể lấy mạng hắn, nhưng muốn kéo dài năm mười ngày là điều không khó chút nào.

- Ai nói với ngươi đây là truyền tống trận?

Hoàng Thiên lúc này đã trở về nhất thể, trong phút giây ngự tại cao thiên trên đầu Đặng Dung, lành lạnh nhìn xuống. Cương phong phát ra từ siêu cấp đại trận thổi vạt áo hắn tung bay, tôn lên ở hắn một cỗ khí chất đặc biệt vô cùng. Chính là duy ngã độc tôn.

- Không phải truyền tống trận?

Sự tự tin của Hoàng Thiên nhất thời khiến cho nụ cười trên môi Đặng Dung đọng lại, ánh mắt lập loè đánh giá lại trận pháp bên dưới. Nhưng mặc kệ hắn có quan sát bao nhiêu lâu chăng nữa, cũng không thể nào nhìn ra được điểm khác biệt nào.

- Phanh!

Trả lời cho hắn là một cước như trời sụp giáng xuống, Cố Sở chẳng biết tự lúc nào đã biến trở lại trạng thái thiên địa pháp tướng, đem hắn đạp bay vào sâu trung tâm của đại trận không gian.

- A… Súc sinh… súc sinh… Ta… muốn… tất cả các ngươi phải… chết.

Vốn là đang thắc mắc về siêu cấp đại trận, nhưng hết lần này đến lần khác bị người đánh vào mặt mũi, Đặng Dung gần như bị đẩy đến tận cùng của nộ khí, trực tiếp bỏ qua việc tìm hiểu đại trận. Hắn đem ma đao điên cuồng chém về bốn vách không gian, tiếng gầm rống rung lên như muốn xé rách yết hầu, đì đùng vang đi như sấm nổ.

Đao khí tung hoành, trong thoáng chốc huỷ diệt không ít phù văn trận pháp. Ba thanh kiếm khí mặc dù có sự hỗ trợ của ngũ hành tương sinh trận, nhưng đứng trước sự điên cuồng của Đặng

Dung thì vẫn khó lòng chống cự, răng rắc vỡ tan.

- Ha ha… chết cho ta…

Mắt thấy đại trận đang không ngừng sụp đổ, trong lòng hắn hưng phấn đến không thể tả, ngửa mặt mà cười. Trong phút giây bàn chân khẽ búng, thân thể hắn liền vọt ra khỏi đại trận, hướng về phía Hoàng Thiên cay độc quát to.

- Grao!

Thế nhưng vào khoảnh khắc công kích của hắn sắp giết chết Hoàng Thiên, nơi trung tâm của đại trận đang sụp đổ bỗng nhiên toác ra vết nứt khổng lồ. Một cái long trảo hắc sắc khủng bố phá không mà tới, trước biết bao ánh mắt hãi nhiên chụp về phía đầu của hắn.

Long trảo này rất lớn, lớn đến mức pháp tướng thiên địa của Cố Sở trước mặt nó cũng chỉ như một con kiến hôi, bị long khí ngợp trời oanh kích ngã lộn cổ về sau.

- Kẻ nào?

Lần đầu tiên trong cuộc đại chiến, sắc mặt của Đặng Dung tái đi. Nhìn long trảo đang đổ ập lên đầu mình, hắn sợ đến không đủ dũng cảm chống cự, chỉ có thể theo bản năng quát lên.

Không có ai đáp lời hắn cả, long trảo vẫn như cũ phá không mà qua, mang theo uy thế vô cùng vô tận, khủng bố ngợp trời. Bên trên toàn bộ cửu thiên, tai kiếp mặc dù vẫn còn đổ xuống, nhưng đối với long trảo lại không thể phát sinh chút uy hiếp nào đáng kể, chẳng khác nào một cơn mưa tầm thường vậy.

- Không… không!

Hai mắt mở lớn trừng trừng nhìn lấy cái chết đang gần kề, sắc mặt của Đặng Dung tràn lên vẻ kinh hồn táng đảm, không chút do

dự quay đầu chạy trốn.

Nhưng mà chạy được không? Khi mà long trảo trên đầu hắn lúc này là thiên là địa. Một cái vuốt xoẹt qua, thân thể Quy Nguyên vô địch trên trời dưới đất cứ thế vỡ ra. Máu tươi chảy dài trên thân hắn, từ những mảnh thịt vụn rịn ra tanh tưởi. Ngay cả Nguyên thần cũng không thể nào thoát khốn, chống cự không nổi nửa giây rồi vỡ nát, đâu đó còn vang lên tiếng thét không cam lòng.

Đường đường một vị chí cường giả Quy Nguyên, từng đứng trên đỉnh phong mà nhìn thiên hạ, lúc này đây cứ thế chết không toàn thây.

- Mười vạn năm rồi… mười vạn năm rồi… không nghĩ ngủ say mười vạn năm, thế nhân lại xuất hiện không ít kẻ ngông cuồng. Dám ngồi trên đầu bản tôn độ tai kiếp, ha ha… quả là muốn chết.

Khi mà toàn bộ thế giới chết lặng trong hoảng sợ, một âm thanh cổ lão mang theo vài phần giận giữ bỗng nhiên vang vọng ra từ vết nứt, khiến cho rất nhiều người hãi hùng lui bước.

Chỉ thấy ở phía sau vết nứt lớn, giữa muôn trùng không gian hắc ám, một cái thân ảnh già nua đả toạ nơi tinh không. Hắn một thân y phục màu tối, lặng yên tại đó không biết đã bao năm, khí thế toả ra phảng phất như chúa tể của muôn loài. Một đôi tròng mắt đen bóng khuất sau vài lọn tóc rối, lạnh rét kinh người, tựa hồ muốn đóng băng cả vạn cổ, một cái nhìn khuấy động pháp tắc thời không.

Mà sau lưng hắn mơ hồ ẩn hiện một cái hư ảnh to lớn, đen đến rợn người. Mình rắn, vảy cá, mắt tôm, sừng hươu, bờm sư tử và năm cái ưng trảo khổng lồ. Nó không ngờ lại là một con rồng, là một con ngũ trảo thần long đang bị xiềng xích.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 292: Hắc Minh Long

Hắn… hắn là Hắc Minh Long?

Một tràng hình ảnh đập vào mắt để cho rất nhiều người đồng tử co rút, hoảng sợ nhìn về khe nứt, đúng hơn là về phía người thần bí kia mà kinh hô.

Hắc Minh Long, một trong những nhân vật truyền thuyết nổi tiếng nhất của vùng đất Tuyết Vũ, một con quái vật mà bất cứ kẻ nào nghe tên cũng phải kinh hồn bạt vía, đáng sợ tới mức chỉ cần đọc tên hắn ra, trẻ con cũng không dám quấy khóc nữa.

Nghe nói năm đó hắn được sinh ra, bản thể chỉ là một con trăn đen nhỏ bé, thậm chí còn chưa đủ tư cách để xưng làm hung thú. Giữa cái thế giới tàn khốc và đầy giết chóc như tu chân giới, thật sự để sinh tồn được cũng đã là một chuyện khó.

Ấy thế mà chẳng biết nhờ vào điều gì, hắn không những không có chết mà càng sống càng thọ, càng sống càng trở nên mạnh mẽ. Từ dã thú, hắn chật vật sinh tồn cả trăm năm để lột xác thành hung thú, rồi từ hung thú chém giết tới ngàn năm để hoá thành yêu. Hắn cứ thế từng bước đặt chân lên con đường tu luyện, mỗi bước chậm chạp mà chắc chắn, đạp lên vô cùng vô tận mạng sống mà sinh tồn.

Để rồi cuối cùng, hắn đã trở thành một thần thoại đỉnh cao của cả đại lục này, là yêu thú duy nhất đạp bước vào Quy Nguyên bước thứ ba đỉnh phong, hay còn có danh xưng là bán Tiên chi cảnh.

Nếu chẳng phải năm đó hắn đồ sát nhân loại quá mức khiến cho Ngọc Linh chân nhân phải ra tay trấn áp, chỉ sợ nhân loại tu sỹ của Nguyên Giới đã sớm tuyệt chủng từ lâu. Còn nhớ trận chiến ấy long trời lở đất, kéo dài suốt mấy năm trời, Ngọc Linh chân nhân mới miễn cưỡng đem hắn phong ấn tại vùng đất cực Nam của Tuyết Vũ. Vừa thoáng chốc trôi qua, đã là 10 vạn năm.

Không biết một mai hắn xuất thế, thiên địa này sẽ lại loạn loạn đến mức nào.

- Ồ! Không đúng, đây là tiếp điểm không gian.

Dường như chẳng quan tâm đến đám người đang kinh hãi nhìn mình, Hắc Minh Long chỉ chăm chú nhìn về phía vết nứt không gian, có chút nghi hoặc kinh hô.

- Hoá ra là siêu cấp không gian trận? Ha ha… được lắm, còn tưởng phải mất mấy chục năm nữa mới có thể thoát ra khỏi nơi này, không nghĩ tới lại sớm như thế, ha ha.

Nhìn vào ba thanh kiếm khí khổng lồ nơi vết rách, không quá khó để hắn nhận ra được lai lịch của trận pháp này. Đó là một cái siêu cấp không gian trận mở ra tiếp điểm không gian, kết nối không gian bên ngoài đến với dị không gian trong trận pháp phong ấn hắn. Nếu nói trận pháp phong ấn hắn là một cái nhà tù, thì tiếp điểm không gian này chính là một cánh cửa do người bên ngoài tạo ra, chỉ cần bước ra khỏi nó liền có thể trở về với thế giới bên ngoài.

Tự do đến sớm hơn dự định, dù cho là nhân vật huyền thoại cũng không thể nào mà bình tĩnh nổi. Chỉ thấy hắn bỗng nhiên đứng thẳng người dậy, rống lên một tiếng rung trời. Xích sắt răng rắc vỡ tan, truyền ra tiếng vang to lớn đinh tai nhức óc. Hắc khí ngùn ngụt như núi lửa phun trào, hư ảnh thần long trong giây phút hoá thành thực thể, phá vỡ bầu trời mà bay qua.

- A…

Siêu cấp đại ma đầu hướng về phía này bay tới, doạ cho không ít người kinh hồn táng đảm, đua nhau bỏ trốn về phía xa. Hung danh của Hắc Minh Long khắp Tuyết Vũ này có ai là không biết, hắn một khi thực sự thoát ra, chỉ sợ so với chết dưới tai kiếp của Đặng Dung càng đáng sợ hơn bội phần.

- Phanh… anh.

Nhưng, dường như tất cả mọi người đều đang nghĩ quá. Chỉ thấy Hắc Minh Long vừa lao về phía không gian tiếp điểm, thân hình bỗng nhiên như va phải lá chắn gì đó mà bật ngửa trở lại, nổ ra tiếng vang động trời.

- Grao…

Cao thiên mù tối, tự xa xôi như truyền đến tiếng rống kinh thiên, tràn ngập phẫn nộ và điên cuồng chi ý. Hắc Minh Long lơ lửng đằng sau tiếp điểm không gian, trước mặt là vô tận không gian trùng điệp, lấp lánh như muôn trùng tấm pha lê phối thành. Hắn thực không thể nào ngờ tới, chủ nhân của đại trận lại dám mượn năng lượng của dị không gian đại trận để ngăn cản hắn thoát ra trước khi tiếp điểm đóng lại, thực là gan to tày trời.

- Nhân loại ngu ngốc, ngươi có biết mình đang đắc tội với ai không?

Không thể phá vỡ không gian trùng điệp, Hắc Minh Long chỉ có thể điên cuồng bay ở bên kia bờ không gian, trơ mắt nhìn tiếp điểm dần khép lại, nộ ý kinh người. Âm thanh của hắn vang vọng trầm bổng, dội qua muôn trùng khoảng cách mà ập sang cả không gian bên này.

- Ồ! Nói một chút xem ngươi là ai?

Đáp trả hắn là một âm thanh cười nhạt, Hoàng Thiên chẳng

biết tự lúc nào đã bay đến bên bờ của tiếp điểm không gian, nhìn hắn mà nói ra.

- Ha ha, ta là ai sao? Tên nhóc con, ngươi hẳn so với ai càng thêm rõ ràng mới đúng. Dám lợi dụng bản tôn để giết chết kẻ thù, còn chặn mất đường thoát của ta, ngươi thật là can đảm.

Tiếng cười vang ra, không có rõ ràng bao nhiêu tức giận, nhưng ai ai cũng biết được nó hàm ẩn nộ khí lớn đến thế nào. Hắc Minh Long hắn đường đường là chí cường giả của nhân gian, đã từng đánh khắp thiên hạ không địch thủ, vậy mà hết lần này đến lần khác bị một tên nhóc xoay vần, làm sao không thể nộ cho được.

- Nào có can đảm, chỉ là thu của ngươi chút lợi tức mà thôi!

Bị đối phương nhìn ra được tính toán của mình, Hoàng Thiên cũng không có bao nhiêu bất ngờ, chỉ buông một câu rồi mỉm cười.

Hắc Minh Long này mặc dù bị phong ấn trong chiều không gian trận pháp của Ngọc Linh chân nhân suốt mười vạn năm, thực lực suy yếu đi nhiều, nhưng kiến thức vẫn là tuyệt đỉnh hơn người. Muốn mượn tay hắn giết chết Đặng Dung không khó, nhưng muốn che giấu là điều không thể nào.

Chưa kể, Hoàng Thiên cũng không hề có ý định che giấu. Dù sao giữa hai bên từ lâu đã đứng ở thế đối nghịch, bây giờ chồng thêm chút thù hận cũng chẳng khác bao nhiêu. Mấy chục năm, nói ngắn không ngắn nói dài không dài, nhưng là quá đủ để hắn lên kế hoạch chào đón vị cường giả bán Tiên này.

Nên nhớ, hôm nay hắn mới chỉ Sinh Thần đã có thể khiến cho Chí cường giả Quy Nguyên bước thứ hai phải bỏ mạng, thì chẳng có lý do gì mà mấy chục năm sau hắn không hạ được một đầu Bán tiên.

- Có ý gì?

Hắc Minh Long mặc dù đang ngập tràn hung ý, nhưng khi nghe thấy Hoàng Thiên nói thì không khỏi híp lại cặp mắt rồng. Hắn và Hoàng Thiên trước nay chưa bao giờ gặp mặt, làm sao lại có thù hận được đây. Chẳng lẽ tên nhóc này là hậu duệ của kẻ thù năm xưa nào đó?

Chẳng để cho hắn phải đoán già đoán non quá lâu, Cố Sở nhanh chóng từ phương xa bay tới, đứng ở bên cạnh Hoàng Thiên. Ánh mắt nhìn lấy con rồng khổng lồ trước mắt, tồn tại mà có thể giết chết lão dễ dàng như con kiến, nhưng lại không thể khiến lão e sợ dù chỉ một giây.

Tóc bạc nhẹ bay trong gió mát, lão giương lên trường kích chỉ về phía Hắc Minh long mà mở lời, tràn ngập tự tin và đầy cao ngạo:

- Bởi vì… hắn là chủ nhân của ta.

Sững sờ và tĩnh lặng.

Tiếp điểm đóng lại.

Ma long mỉm cười.

…

Tại một nơi xa xôi nào đó của đại lục Tuyết Vũ, băng tuyết đầy trời. Từng cơn mưa tuyết liên miên phủ xuống, để cho khắp nơi chìm trong màu trắng xoá. Không ai biết tuyết từ khi nào rơi, cũng chẳng biết được lúc nào sẽ dừng. Chỉ biết được từ khi người ta tới tuyết đã rơi, cho đến khi người ta đi nó vẫn thế, tựa hồ là vĩnh hằng. Cái tên Tuyết Vũ, có lẽ cũng chính là tại nơi này mà ra.

Điều kỳ lạ là giữa vùng đất trắng xoá một màu ấy, không hiểu sao lại toạ lạc lấy năm cái cột đá khổng lồ, xuyên thấu tận trời

cao. Mặc cho vạn vật bên ngoài phủ đầy tuyết trắng, năm cột đá lại bóng loáng như gương, thi thoảng còn toả ra phù văn nhè nhẹ, huyền bí vô cùng.

Nếu như có một vị trận pháp sư nào ngang qua đây, ắt hẳn liền nhìn ra được huyền bí. Năm cái cột đá này, không ngờ lại liên kết thành một trận pháp phong ấn siêu cường.

- U…u…

Thời không vặn vẹo, thần quang tràn ngập toàn bộ không gian. Hai cái bóng người một già một trẻ nháy mắt xuất hiện giữa thiên không bên ngoài năm cột đá, lẳng lặng đứng nhìn vào bên trong.

Người trẻ là một thiếu nữ ước chừng hai lăm, dung mạo không tính là tuyệt thế, nhưng dáng người lại hoàn mỹ vô cùng. Nhất là khi kết hợp với khí tức toát ra khiến nàng càng thêm tuyệt vời, lãnh ngạo mà hấp dẫn, lạnh lùng nhưng cũng cuốn hút vô cùng.

Trái ngược với nét đặc biệt của thiếu nữ, vị lão nhân bên cạnh lại thập phần bình phàm. Bình phàm từ trang phục, ngoại hình cho tới cả khí chất bên trong.

- Sư phụ, hắn trốn thoát rồi sao?

Trông thấy sắc mặt của sư phụ thập phần ngưng trọng, thiếu nữ không khỏi nghĩ tới hậu quả xấu nhất, nhẹ giọng nói ra.

Lão nhân ánh mắt không rời năm cột đá, tựa hồ nhìn thấu hắn vào hư vô trong đó, lắc đầu:

- Không! Hắn không những không trốn được mà còn bị người phong ấn ngược trở lại. Tầng gia cố này mặc dù không mạnh, nhưng kết hợp với đại trận của ta lại hoàn hảo vô cùng, chí ít có thể khiến cho hắn an phận đến năm mươi năm nữa.

Thiếu nữ chăm chú, khi nghe tới có người phong ấn quái vật ngược trở về thì kinh sợ vô cùng. Hơn ai hết, nàng hiểu rõ con quái vật kia mạnh mẽ đến mức nào. Sư phụ của nàng năm đó để phong ấn được nó cũng phải trả một cái giá không nhỏ, đại chiến đến mấy năm trời mới làm được. Vậy mà bây giờ nàng lại nghe sư phụ nói có người có thể ngăn cản nó trốn thoát, còn phong ấn ngược nó trở lại, thực khó lòng mà tin tưởng nổi.

Nhìn thấy nét mặt của đồ đệ mình, lão nhân không khỏi mỉm cười hài lòng. Đó cũng chính là lí do hôm nay ông ta mang nàng đi theo, muốn nàng kiến thức được thế giới bên ngoài, biết được thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Quan sát đại trận thêm vài lần nữa, ánh mắt của ông bỗng nhiên dừng tại một góc khuất phía sau cột đá, nhanh chóng chuyển mình bay tới.

- Đây là…

Người lên tiếng là thiếu nữ, hiển nhiên nàng không nhận ra thứ đồ này.

- Là mắt trận của trận pháp định vị không gian của siêu cấp đại trận không gian, một trong những trận pháp cơ bản của Kỳ Môn Độn Giáp.

Lão nhân vươn tay nắm lấy mảnh vỡ đã không còn năng lượng, sau đó lại nhìn về phía những cây cột khác, không khó để nhận ra được mười bảy vị trí còn lại của trận nhãn, gật đầu giải thích cho thiếu nữ.

Vừa giải thích, sắc mặt của lão cũng theo đó mà tràn xuống mấy đường hắc tuyến. Thực không nghĩ tới truyền nhân của Đồng Tử Thiên Vương lại vô sỉ như thế, không chỉ phá vỡ trận pháp của ông để mượn tay Hắc Minh Long giết người, mà còn tiện tay cầm đi mất một khối Tiên Vân Thiết của mắt trận, khốn nạn vô cùng.

Ngưng lại một lát, sắc mặt của ông chợt nặng nề trở lại, ánh mắt xa xăm:

- Hắn cũng đã hiện thế rồi. Chằn tinh ơi chằn tinh, ngươi khi nào mới chịu tỉnh ngộ đây.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 293: Sát Hoàng Tuyệt Tâm P1

Tuyết Vũ, trời chưa hừng sáng.

Cái chết của Chí cường giả Đặng Dung thoáng chốc như một làn sóng thần khủng bố càn quét ra khắp bốn phương tám hướng. Chí cường giả Quy Nguyên, thần thánh vô địch trong mắt người đời cứ thế chết đi, chết dưới âm mưu của một tên nhóc chưa đầy ba mươi tuổi, nực cười thế đấy.

Kinh ngạc, run rẩy, sợ hãi và khó có thể tin là những tâm tình tiêu biểu của tu sỹ Tuyết Vũ lúc này, hỗn loạn và phức tạp đến không thể dùng bút mực để nói ra hết. Dẫu sao, việc một vị Chí cường giả chết đi không phải là chuyện nhỏ, nhất là trong thời điểm mà sắp bùng nổ ra giới chiến thế này.

Phải biết rằng tứ đại lục kết minh với nhau, tuy rằng nhân số áp đảo Thiên Nguyên, nhưng chất lượng lại kém xa không bằng. Không cần so sánh trung tầng như Hoá Linh hay Sinh Thần cường giả, chỉ cần nhìn vào tầng lớp chí cường là rõ ràng. Hai bên vốn đã không cân bằng, giờ đây còn mất đi một vị thì hậu quả khó lòng mà tưởng tượng nổi.

Khủng hoảng, hỗn loạn làm cho những luồng ý kiến bùng nổ như sóng lớn. Có kẻ đồng thuận, cho rằng Đặng Dung chết không oan chút nào. Không cần nói tới việc hắn dám ở trên địa phận Khương Gia độ tai kiếp, đe doạ đến sống còn của gia tộc này, thì việc cưỡng ép Khương Gia bội tín bội nghĩa, dồn Cố Sở vào đường cùng cũng đã khiến cho rất nhiều người muốn hắn chết không toàn thây.

Nên nhớ Cố Sở không chỉ đơn giản là một vị Chí cường giả Quy Nguyên, mà còn là nhân vật đại diện cho Cố Gia – một gia tộc duy nhất có hai vị Quy Nguyên cường giả, chiếm gần như một nửa chiến lực của liên minh tứ đại lục.

Một khi lão có mệnh hệ gì, tổn thất của tứ đại lục không chỉ dừng lại ở việc mất đi một vị Chí cường, mà còn có thể khiến cho một vị khác phản lại, đẩy liên minh này đi đến bờ vực của diệt vong.

Có ý kiến đồng thuận, đương nhiên cũng có muôn vàn ý kiến trái chiều, thậm chí so với ý kiến đồng thuận càng thêm mãnh liệt. Bọn hắn cho rằng, hậu quả của việc Đặng Dung chết đi là cực kỳ nghiêm trọng, không những khiến cho thực lực của tứ đại lục thất thế trước Thiên nguyên, mà còn khiến cho liên minh này trở nên lung lay đổ vỡ.

Hơn thế, còn có kẻ ác ý đồn thổi rằng kẻ chủ mưu trong vụ việc này chắc chắn là gian tế của Thiên Nguyên phái tới, nhằm phá hoại liên minh, giết người của tứ đại lục.

Cũng vì thế mà cái tên Hoàng Thiên, bất giác trở nên nổi tiếng khắp toàn bộ đại lục Tuyết Vũ. Kẻ chửi người mắng, kẻ ghen ghét người thù hằn, thậm chí còn không ít hô hào biểu ngữ, muốn bắt lấy tên gian tế Thiên Nguyên ấy mà đem chém bêu đầu.

Chỉ là càng thế, người ta càng khắc sâu cái tên đó vào trong tâm can của mình. Và đằng sau cái miệng chửi mắng, thái độ hung hăng là một cỗ sợ hãi không nói nên lời. Sợ, bởi vì tên thiếu niên ấy quá mạnh, mạnh đến mức bọn hắn cả đời này cũng không thể nào vượt qua nổi.

Một tên nhóc Sinh Thần, hạ bệ Chí cường giả Quy Nguyên.

…

Địa phận Cố Gia, trên đỉnh đàn tế Đăng Thiên.

Trận đồ sát năm ấy đã trôi qua sáu năm, nhưng mùi máu vẫn còn đâu đó vương vấn tại khoảng không này. Giữa muôn trùng khối đá bóng loáng mới được trùng tu, người ta vẫn mơ hồ nhìn thấy được những dòng máu tươi tí tách chảy, tanh tưởi và ghê người.

Đêm, bóng tối tự lâu ngự trị toàn bộ không gian nơi đây, so với những vùng trời khác đen đặc hơn rất nhiều. Giữa bầu trời không chút ánh sáng ấy, mười mấy cái bóng người lơ lửng ngự không, lẳng lặng và nhẹ nhàng, nhưng lại như có như không toát lên khí thế ngợp trời.

Thiên Phương đứng tại trước nhóm người, sắc mặt lạnh lùng như huyền băng vạn tuổi. Một thân váy trắng đơn giản cũng không làm giảm được nét diễm lệ kinh người, ngược lại còn tôn lên ở nàng một cỗ cao quý và thánh khiết vô cùng.

- Điều tra rõ ràng?

Nhìn về phía nhóm người đứng trước mặt mình, nàng nhẹ nhàng mở miệng, âm thanh thập phần dễ nghe. Nhưng mà lọt vào tai nhóm người phía trước lại không đơn thuần như thế. Bởi bọn hắn biết được đằng sau âm thanh dễ nghe ấy là một sự giận giữ đến điên cuồng.

- Vâng… Bản thể của hắn quả thực là Chằn tinh, chính là con trăn năm đó Chiến thần chém giết ở Cao Bình. Thật không nghĩ nó không những không chết mà còn đầu thai cho tới đời này.

Trả lời nàng không ai khác chính là Lâm Dương. Sáu năm không gặp, hắn so với trước kia dường như tiều tuỵ hơn khá nhiều. Thậm chí mái tóc vốn gọn gàng lúc này bỗng trở nên rối mù, lổm chổm vết cắt nham nhở, thê thảm không khác gì tên khất cái.

Quả thực không thể nào mà nghĩ ra được, phải là tồn tại khủng bố cỡ nào mới có thể khiến một vị trảm đạo hiếm hoi trong vũ trụ này phải trở nên tả tơi như thế.

- Lợi dụng nam nhân của ta để hoàn thành vòng lặp luân hồi, Lý bọ hung… ngươi muốn chết.Nghe đến hai từ Chằn tinh, Thiên Phương giận quá mà cười, ánh mắt sắc lạnh nhìn thấu về phía chân trời. Lời quát vừa ra, thế giới bản nguyên đều như bị nàng điều động, pháp tắc bùng nổ khiến cho cả đám người đều phải biến sắc lui bước về sau.

- Chủ mẫu, năm đó chủ nhân đã căn dặn không nên can thiệp vào tiến trình lịch sử của thời đại này, người bình tĩnh một chút đi. Đừng vì cảm xúc nhất thời mà làm hỏng kế hoạch của chủ nhân.

Trong đám người, duy nhất có một người nam nhân là không chịu ảnh hưởng của Thiên Phương. Hắn một thân vận hắc y gọn gàng, khăn đen che kín phân nửa khuôn mặt, chỉ để lộ ra một đôi mắt lạnh lùng mà sắc bén, ẩn hàm vô cùng vô tận sát khí lăng lệ. Nơi cổ tay còn dắt lấy hai cây đoản đao bóng loáng, lập loè ra ánh kim loại rợn người.

- Kế hoạch? Đừng đem cái thứ đó ra để ràng buộc ta. Nếu như kế hoạch của hắn hoạt động thì năm đó hắn đã không phải chết, để rồi bây giờ cứ phải chìm trong giới hạn, bị người lợi dụng như thế.

Không nói thì thôi, một khi nói ra liền khiến cho Thiên Phương lửa giận bùng nổ. Trong không gian bỗng nhiên dâng lên sự lạnh lẽo mãnh liệt, khiến cho đám người một lần nữa hoảng sợ lui bước về sau.

Điều kỳ lạ là nam nhân kia lại như không có chút ảnh hưởng nào, vẫn một mực ứng yên tại nơi ấy. Trước khí thế khiếp người của Thiên Phương, đôi mắt hắn chỉ hơi híp lại đôi phần. Nhưng

mà, chỉ một cái híp mắt ấy cũng khiến người ta rét lạnh đến kinh hồn bạt vía.

Nếu như nói cái cảm giác lạnh lẽo mà Thiên Phương mang tới chính là từ đẳng cấp siêu việt, cường hãn áp chế từ bên ngoài, thì cái rét lạnh mà nam nhân này mang tới lại là một loại cảm giác sinh ra từ sâu trong nội tâm con người, lạnh từ tận tâm can mà lan tràn đến mọi góc trên thân xác, khiến cho cơ thể người ta lạnh đến cứng đờ.

- Tuyệt Tâm, chủ mẫu cũng chỉ vì quá lo lắng cho chủ nhân mà thôi, không cần nghiêm trọng hoá vấn đề như vậy.

Không để cho hai người có cơ hội tiếp tục tranh cãi, Lâm Dương đã cắn răng chịu lạnh mà chạy ra hoà giải. Hơn ai hết, hắn biết được hai người này cứng đầu đến mức nào. Thiên Phương thì không phải bàn tới, nhưng tên Tuyệt Tâm này cũng chẳng phải là kẻ bình thường. Nếu để cho bọn họ tiếp tục, chỉ sợ con hàng này thật dám ra tay với chủ mẫu đây.

Đâu phải tự nhiên mà năm đó chủ nhân phải tách hắn ra khỏi tổ chức, để hắn đi Cửu U Chi Địa suốt từ đó tới giờ.

- Ta không chống đối nàng, ta chỉ tuân lệnh của chủ nhân mà thôi.

Không biểu lộ ra một chút cảm xúc nào, Tuyệt Tâm tựa hồ một cái khôi lỗi vô hồn mà mở miệng.

- Tất cả chúng ta đều làm theo lệnh của chủ nhân.

Lâm Dương hiếm khi trở nên nghiêm túc, gật đầu mà nói ra.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng có chút thở dài than vãn. Những tưởng sau khi trảm đạo thành công là có thể áp chế được phần nào tên máu lạnh này. Thực không nghĩ được, kết quả cuối cùng vẫn là như thế. Mặc cho chiến lực của hắn mạnh hơn Tuyệt

Tâm nhiều lần, nhưng rốt cục vẫn không thể nào áp chế được đối phương.

Sát Hoàng Tuyệt Tâm, quả nhiên không hổ danh hai chữ Sát Hoàng.

- Nghe lệnh, nghe lệnh… Đợi hắn trở lại, ta không bắt hắn đánh nổ đầu các ngươi ra thì ta không còn là Thiên Phương nữa. Hừ!

Bị Tuyệt Tâm đối nghịch gắt gao, lại thêm cái thái độ nửa mùa của Lâm Dương, Thiên Phương giận đến điên người mà chẳng thể nào phát tiết được, chỉ biết cắn răng mà quát lạnh. Trong nội tâm thì không ngừng nguyền rủa ai đó khốn kiếp, để cho nàng một đám thủ hạ không bao giờ chịu nghe lời thế này.

Bầu không khí vốn đang căng thẳng đến cực điểm, cũng chỉ vì mấy lời này của nàng mà hoà hoãn hẳn xuống. Thậm chí còn có không ít người cười thầm, chủ mẫu bao năm vẫn còn trẻ con như thế.

- Chủ mẫu, đánh nổ đầu của tên này được rồi, sao còn kéo thuộc hạ vào làm gì? Bản thể của hắn là một ác linh, đánh nổ mấy cái đầu vẫn sống, còn ta là người, nổ đầu thì làm sao sống nổi nữa, ta còn muốn phụng sự chủ nhân mà.

Mặt dày vô địch, Lâm Dương thoắt cái thay đổi thái độ, hướng về phía Thiên Phương mà cười.

- Hừ! Đừng nói với ta mấy lời vô nghĩa đó. Nói một chút lí do các ngươi kéo nhau tới đây đi.

Thiên Phương liếc nhìn Lâm Dương, cười lạnh nói.

Mặc dù ban đầu chính là nàng gọi tới Lâm Dương, nhưng cũng chỉ là yêu cầu hắn đi điều tra một chút về Hắc Minh Long, không nghĩ tới lại kéo theo cả đám người này. Hắc Minh Long tuy rằng có

thân phận không đơn giản, nhưng còn chưa đủ để từng ấy người đều xuất động. Hai vị hộ pháp và mười tám vị thánh vương cùng tới, chỉ sợ thế giới này sắp xảy ra đại sự kinh thiên.

Quả nhiên, Lâm Dương vốn đang cợt nhả khi nghe đến đây bỗng nhiên trở nên nghiêm túc cực kỳ, trịnh trọng nói ra:

- Chủ mẫu, người của Quân gia xuất hiện rồi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 294: Biến Hoá Của Thiên Nguyên

Đại Lục Thiên Nguyên, kể từ vụ thẩm phán kinh biến đã trôi qua sáu năm.

Thời gian sáu năm này đối với những đại lục khác thì chỉ là một cái nháy mắt, nhưng đối với Thiên Nguyên lại là khoảng thời gian biến hoá kinh khủng nhất suốt mấy chục vạn năm vừa qua.

Trận đại chiến giữa Cố Sở và ba vị chí cường giả Quy Nguyên, không chỉ đơn thuần phá huỷ vô ngần kiến trúc hay giết chết mấy chục vạn người, mà còn để lại hệ quả tới bố cục của toàn bộ đại lục, thập phương thế lực chỉ cần từ nhị lưu trở lên đều không thể nào thoát khỏi ảnh hưởng.

Vẫn là mười đại thế lực, nhưng thành viên đã không còn như xưa nữa.

Bạch Gia năm đó bị tam đại thế lực vây giết, đã sớm điêu tàn không chịu nổi. Những tưởng có Bạch Chấn Long trở về trấn thủ mà phất lên, ai ngờ chẳng được bao lâu lại bị cường giả diệt sát, chết chẳng toàn thây. Không còn lãnh địa, siêu cấp cường giả tổn thương quá nửa, gia tộc này ngay lập tức bị đá bay khỏi địa vị cự đầu.

Thế vào vị trí của Bạch Gia, còn có thể là thế lực nào khác ngoài Thiên Nguyên Học Viện. Trận chiến năm đó, khi mà Lâm Thanh Phong hiển lộ ra sức mạnh Quy Nguyên bước thứ hai, đả bại Cố Sở, địa vị của ông đã ngay lập tức đăng đỉnh trên đại lục này.

Thiên Nguyên Học Viện dưới sự dẫn dắt của ông ngày càng thêm cường đại, lực ảnh hưởng sớm vượt quá bất cứ thế lực nào, dù cho chín siêu cấp cự đầu cũng chẳng thể so bì. Nhất là sau cuộc giao tranh đầu tiên với tứ đại lục, quân đội của học viện này dũng mãnh vô song, chẳng khác nào bảo kiếm ra khỏi vỏ, lập ra chiến công này đến chiến công khác khiến cho địa vị của họ càng thêm củng cố.

Thậm chí có thể nói, đại lục Thiên Nguyên hiện nay chính là lấy học viện này vi tôn.

Những ngày đầu tiên của tiết khí thanh minh, khí xuân phủ khắp đất trời. Những cơn gió lạnh của phương bắc tràn về Trung Nguyên, mang theo từng đợt mưa phùn đặc trưng của những ngày sau tết, se lạnh và ẩm ướt.

Màn đêm buông xuống, bóng tối bao phủ khắp thinh không của Thiên Nguyên. Nhưng dưới mặt đất vẫn loé lên muôn trùng tia sáng, từng cái muôn màu rực rỡ. Cổ Thành năm nay đông hơn mọi năm, đèn hoa giăng đầy, nhân khí thịnh vượng náo nhiệt không thể nào tả xiết.

Thiên Nguyên Học Viện thân là siêu cấp thế lực, nên so với bất cứ nơi nào càng thêm đông đúc và phồn hoa. Bên trong khôn viên khổng lồ, hàng vạn nam thanh nữ tú tham gia lễ hội, khe khẽ nõi chuyện dưới tiếng hoà nhạc du dương, quý phái vô cùng. Bọn họ, không ai khác chính là những thành viên nòng cốt của học viện này, cũng là lớp quân đội tinh anh của đại lục Thiên Nguyên.

- Công tử, ngài uống ít một chút, lát nữa còn phải dự hội nghị cùng lão nhân gia.

Bên trong một đình các ven hồ, tiếng đàn du dương lan toả. Một tên thanh niên cao lớn ngồi ở bàn tiệc, hơi cúi đầu. Mái tóc có phần buông xoã che đi phần nào khuôn mặt hắn, nhưng lại không thể nào che giấu được hai luồng ánh mắt ảm đạm, có chút mê man

và vô phương vô hướng. Trên tay hắn vẫn nắm lấy một vò rượu ngọc, hơi men bốc lên nồng nàn lan toả, miên man mê người.

- Ta tự có chừng mực.

Không có ngẩng đầu, hắn chỉ hơi lắc lư mái tóc, phất tay về phía người mới khuyên can mình mà nói ra, thanh điệu rất nhẹ nhàng, nhưng nghe vào lại thập phần nặng nề và buồn bã.

Người phục vụ viên thấy hắn không để tâm, sắc mặt có chút do dự khó xử, cuối cùng cũng đành phải im lặng lui mình về sau. Tuy rằng lão nhân gia nhắc nàng không được để công tử uống say, nhưng một khi hắn muốn uống thì nàng cũng chẳng thể làm gì.

- Đầu chó, ngươi không có cách nào sao. Cứ thế này chút nữa chỉ sợ lại ra chuyện.

Ngồi đối diện hắn là một tên nhóc hoà thượng, thập phần khả ái. Nó khoác trên mình một bộ cà sa sờn chỉ, cùng một cái vòng ba mươi sáu hạt bồ đề, anh khí ngời ngời.

Trông thấy tên thanh niên lại sắp uống say, nó không khỏi lo lắng mà nhìn về phía con khỉ bên cạnh.

- Không sao đâu, để cho hắn phát tiết một chút rồi sẽ ổn thôi. Bản hầu chỉ sợ hắn không phát tiết được mà cứ giữ trong lòng, cuối cùng chỉ làm khổ bản thân mình.

Cẩu Thủ vẫn một bộ dáng vô sỉ như năm nào, một mực tựa lưng vào chiếc chén lớn mà than. Không thể không nói, lời của nó rất có đạo lý, khiến cho tiểu hoà thượng chỉ biết gật đầu đồng thuận.

- Ài! Thế sự vô thường, hồng trần lắm bi ai. Năm đó bọn họ thân thiết thế nào, có ai nghĩ sẽ có một ngày này đây.

Nhỏ giọng thì thào, tiểu hoà thượng cũng bắt chước theo thần

thái của Cẩu Thủ, có chút nhìn xa xăm như lâm vào hồi ức, cảm nhận lấy thi vị của cuộc đời.

- Nhân sinh muôn vẻ, ngươi còn trẻ nên chưa thể trải nghiệm hết được, còn nhớ năm đó…

Nói trúng chủ đề, hai bọn chúng thoáng chốc biến thành hai ông cụ non, kẻ xướng người than khiến cho bầu không khí thoáng chốc quái lạ vô cùng.

Bên ngoài đường đá, khách nhân nhập tiệc vẫn nối nhau đi vào. Mỗi khi ngang qua đình đá, nghe thấy tiếng đàn êm tai không khỏi dừng bước đôi giây mà thưởng thức. Nhưng khi nhìn thấy nhóm người ngồi trong đó, bọn hắn lại nhanh chóng bước đi như e ngại điều gì.

Không e ngại sao được, khi mà người ngồi trong đó là Lâm Anh Vũ, cháu trai duy nhất của chí cường giả Lâm Thanh Phong, đồng thời cũng là một tên tính khí thất thường, rất hay gây chuyện thị phi.Nhưng đa phần mọi người sợ hãi, không đồng nghĩa với tất cả mọi người đều thế. Chỉ thấy trong khoảnh khắc khi mà tiếng đàn dừng lại, không gian xa xa bỗng nhiên vang lên tiếng vỗ tay tán thưởng.

- Không hổ là Thanh Hoa tiên tử, âm điệu kỳ cảnh quá mức êm tai. Mỗ nghe mà trong lòng miên man, thổn thức vô cùng.

Không quá khó để người ta nhận ra âm thanh phát ra từ đình các bên kia bờ hồ, nơi có một nhóm năm sáu người trẻ tuổi đang dự tiệc. Mỗi kẻ đều có phong thái thượng vị hơn người, hiển nhiên thân phận không tầm thường.

- Ai… đáng tiếc, một cầm khúc hay như thế lại có kẻ không biết mà thưởng thức, quả thực là đàn gảy tai trâu.

Người nói là một tên thanh niên cao gầy, mặt trắng không râu.

Đôi nhãn cầu màu tím lập loè vài tia sắc bén nhìn qua bên này, địch ý tràn đầy trong từng cử chỉ.

Bị người trắng trợn khiêu khích, Anh Vũ lại chẳng tỏ ra quan tâm chút nào. Vẫn cúi đầu, vẫn uống rượu và đắm chìm trong ký ức của mình.

- Biết làm sao đây, người ta thế nhưng là cháu nội của chí cường giả, thân phận cao quý nhường nào. Chúng ta hạng người này có thể so sánh sao?

Chẳng qua cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, Anh Vũ không muốn chấp nhặt bọn chúng, không đồng nghĩa với bọn chúng buôn tha hắn đây, thậm chí còn được đà lấn tới, ngữ điệu càng thêm châm biến và đầy ý trêu ngươi.

- Hừ! Dựa vào ngoại lực cũng đáng để khoe khoang? Nếu chẳng phải có Thanh Phong tiền bối chở che, năm đó hắn đã bị xử tử cùng với tên huynh đệ phản đồ của mình rồi, há lại còn sống cho tới bây giờ.

Có tung liền có hứng, tên thanh niên mắt tím thoáng nở ra nụ cười khẩy, âm dương quái khí mà than.

- Ngươi nói ai là phản đồ?

Lần đầu tiên trong bữa tiệc, Anh Vũ ngẩng nhẹ đầu. Âm thanh của hắn không lớn, nhưng lại mang cho người ta một cỗ lành lạnh ghê người, như hàm ẩn vô cùng vô tận sát khí.

- Ha ha, vẫn còn muốn bao che nữa hay sao? Cả Thiên Nguyên này có người nào không biết hắn là tên phản bội quê hương, loại người này đáng lẽ phải bị đem chém bêu đầu.

Thành công khiêu khích Anh Vũ, đám thanh niên bỗng tỏ ra hưng phấn lạ thường, cười to mà nói.

- Muốn… chết.

Hai từ phản bội như con dao sắc lẹm đâm sâu vào nội tâm ai đó, để cho hắn đau đến vặn vẹo khuôn mặt, giật mình quát lớn.

Hắn có thể không để tâm người đời soi mói hắn, cũng có thể lơ là người đời khinh thường hắn, nhưng lại không thể nào chịu đựng được người khác nói huynh đệ hắn là phản đồ. Mặc cho lời người ta nói đúng hay sai, mặc cho điều đó là sự thật không thể chối cãi, hắn đều không cho phép bọn chúng nói ra. Bất cứ kẻ nào bôi nhọ danh dự của huynh đệ hắn, đều phải chết.

Mái tóc hắn tung bay, để lộ ra đôi tròng mắt sắc lạnh như liêm đao, thân thể bộc phát ra uy áp kinh thiên động địa. Uy áp này kinh người đến cực điểm, tầng tầng chống xếp mà lan toả, cường đại đến quỷ khóc thần gào.

Một thanh côn dài trầm trọng loé lên trong không khí, nương theo điên cuồng của hắn mà quất về phía đình các bên kia. Ác liệt, lăng lệ và không chút nào nương tay, hắn vừa đánh liền đã sử dụng tiên khí, sử ra siêu cấp sát chiêu mạnh nhất của bản thân mình. Nhiêu đó đủ để thấy lửa giận trong lòng hắn to lớn đến nhường nào.

- Lâm Anh Vũ, ngươi dám…

Không nghĩ tới kẻ này lại đủ điên cuồng đến thế, dám ra tay ngay tại trong khuôn viên lễ hội này, sắc mặt của đám thanh niên không khỏi cuồng biến, vừa sợ vừa giận bỏ chạy về xa. Hứa hẹn của người kia tuy rằng hấp dẫn, nhưng so với tính mạng thì còn lâu mới bằng.

Chẳng là bọn chúng quá đề cao chính mình, cũng như xem thường Anh Vũ. Chỉ thấy Đả Thần Bổng sau khi vụt ra liền biến to lớn cả mấy trăm mét tinh không, từ trên bầu trời quất xuống, đem không gian đều đánh cho điên đảo không ngừng.

- Phanh…

Thiên địa run rẩy, chấn động kinh khủng thoáng chốc lan tràn khắp toàn bộ khuôn viên. Bóng côn khổng lồ cứ thế quất lên đình các phía bên kia, đập thẳng vào đầu đám người đang hốt nhiên bỏ chạy, bốc lên hỗn loạn rung động lòng người.

Nếu không phải mỗi tấc đất nơi này đều có trận pháp phòng ngự chí cường và trận pháp áp chế, chỉ sợ một gậy này hoàn toàn có thể đánh chết cả mấy trăm người ở phương xa.

Quả thực không nghĩ tới sáu năm biến cố trôi qua, Lâm Anh Vũ liền đã mạnh đến một bước này.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 295: Đổ Máu!

Khói bụi tan đi, để lại trên mặt đất một vết hằn khổng lồ dài hơn trăm mét. Năm cái xác người vỡ nát dính chặt dưới nền đất nứt, sau khi nước chảy vào thì túa ra vô cùng vô tận máu tươi, hoà lẫn vào trong màu bùn thẫm, ghê người vô cùng.

Sáu con người, mới vừa nãy còn một bộ dáng ngông cuồng, cao cao tại thượng, lúc này đây đã chết tươi năm người. Chỉ còn tên thanh niên tóc tím là may mắn sống sót, nhưng hai chân đều đã vỡ nát, bị Anh Vũ siết lấy cổ mà xách lên, thê thảm không thể nào tả nổi.

- Vút… phanh…

Tại thời điểm mà Anh Vũ muốn bóp chết tên thanh niên mắt tím, một đoàn ánh sáng màu lam bỗng nhiên từ bên chín tầng trời phóng xuống, thoáng chốc va chạm đánh hắn bật ngửa về sau. Theo ngay sau đó là một âm thanh hùng hồn lan toả.

- Anh Vũ, bọn hắn mặc dù nói chuyện có hơi quá lời, nhưng cũng không đến mức phải chết. Ngươi ra tay nặng như thế, phải chăng quá không coi ai ra gì?

Tình huống bất ngờ khiến cho rất nhiều người ngẩn ra, nhịn không được hướng về phía bầu trời mà nhìn lại. Chỉ thấy phía xa trên thinh không u tối bỗng nhiên vút tới một cái bóng người, sinh sinh đứng chặn ở trước mặt tên thanh niên mắt tím.

Hắn là một cái thanh niên cao lớn, so với Anh Vũ phải hơn hẳn một cái đầu, mái tóc bạch kim dài quá vai, để xoã tự do khiến ở

hắn toát lên một vẻ hoang dã và hào phóng hơn người. Trên khuôn mặt nổi bật hắn lên đôi tròng mắt lam sắc, tản mát ra hào quang xanh thẳm, cơ hồ đem bốn phương không gian đều nhuộm màu.

- Là Nguỵ Tôn.

Trông thấy khuôn mặt của người tới, ở bên dưới thoáng chốc vang lên liên miên tiếng kinh hô. Hiển nhiên bọn họ nhận biết người mới tới này, thậm chí nhìn vào thái độ liền dễ dàng nhận thấy tất cả đều toát ra vô cùng nể sợ, so với Anh Vũ càng thêm kiêng kỵ.

Có thể tại địa bàn của Thiên Nguyên học viện tạo nên danh khí như vậy, còn không chút e ngại đối đầu với Anh Vũ, thân phận của hắn đương nhiên sẽ không thua kém Anh Vũ quá nhiều.

Đúng thế, hắn chính là Nguỵ Tôn, không chỉ là đệ tử chân truyền duy nhất của chí cường giả Lục Tiểu ca, mà còn là một ngôi sao sáng chói hiện nay của Thiên Nguyên đại lục, tự lâu đứng đầu top mười cường giả trong Anh hùng bảng, cơ hồ cùng Lâm Anh Vũ tề minh.

- Ngươi muốn chết.

Lửa giận của Anh Vũ chưa giảm chút nào, lại bị người ngăn cản thì càng thêm giận giữ. Chỉ thấy hắn lạnh lùng quát lớn, bước chân cũng nương theo đó mà phóng đi, đạp cho thiên địa phía sau ầm ầm nổ nát. Giữa tinh không mờ tối, Đả Thần Bổng như hoá thành đại thụ ngàn vạn năm, khuấy động ra cả một trời lôi mà đập về phía Nguỵ Tôn.

- Phanh!

Nổ lớn kinh thiên, Nguỵ Tôn thì không biết thế nào, mà người bên dưới đều đã bị dư ba quất cho thê thảm. Không ít người ở gần sắc mặt tái mét bị bắn ngược ra ngoài, tinh huyết ngòn ngọt nơi cổ

họng.

- Đã sớm nghe nói ngươi hung tính cực kỳ, ngông cuồng tự đại. Hôm nay được chứng kiến quả nhiên không khác gì lời đồn.

Nguỵ Tôn đỡ lấy một côn khủng bố, sắc mặt cũng không dễ dàng gì. Trông thấy Anh Vũ còn không hạ xuống sát khí, tròng mắt hắn thoáng lạnh lùng, ngoài miệng nói nhưng nội tâm thì cười, bá khí tuôn ra.

- Một đời thanh danh của Thanh Phong tiền bối, không sớm thì muộn cũng sẽ bị ngươi bôi nhọ. Ta cũng vì tiền bối mà bi ai.

Lại tiếp tục ngăn một kích của Anh Vũ, Nguỵ Tôn thản nhiên nói. Một câu kết thúc, khí thế quanh thân nhất tề bộc phát kinh người. Cỗ khí tức này hung lệ tới cực điểm, so với sát khí của Anh Vũ càng thêm điên cuồng gấp bội.

Hiện trường thoáng chốc lạnh lẽo ghê người, ai ai cũng có cảm giác có một luồng hơi lạnh thổi vào tóc gáy, nhao nhao khiếp đảm bỏ chạy về xa.

Chỉ thấy Nguỵ Tôn thoáng chốc hoá thành u minh, nơi cánh tay ẩn hiện muôn trùng đồ án màu lam, trùng điệp lên nhau mà dệt thành cổ giáp. Một nắm định thời không, một quyền vỡ đất trời, thoáng chốc muốn kích tại đầu lâu Anh Vũ, phát ra khí tức u minh phô thiên cái địa.

Anh Vũ đương nhiên sẽ không để đối phương đánh vỡ đầu mình, nắm đấm cũng thuận thế vung lên, hung ác nổ ra một quyền cực chấn. Lực lượng kinh người nổ ra không gian, vang lên lớp lớp chấn động sấm rền.

- Oành…

Chẳng khác nào hai toà Thái Cổ thần sơn va chạm, thế giới đảo điên. Hai cái bóng người trực tiếp bị bật ngược trở ra, y phục

nơi cánh tay và bả vai đều nổ tan thành bụi phấn.

- Bất cứ kẻ nào bôi nhọ huynh đệ của ta… đều phải chết. Ngươi… cũng không ngoại lệ.

Anh Vũ vừa ổn định lại thân hình, tầm mắt lạnh lẽo nhìn về phía Nguỵ Tôn. Hắn làm sao không biết kẻ này chính là chủ mưu sau lưng của mọi chuyện. Mấy tên ngu ngốc kia tuy rằng thân phận bất phàm, nhưng còn chưa đủ để trước mặt hắn ngông cuồng như thế.

- Vì một tên phản đồ mà tàn sát người mình. Anh Vũ, ngươi không thấy hổ thẹn với người dân Thiên Nguyên, với ông nội của mình sao?

Nguỵ Tôn đã sớm đạt được mục đích của mình, trông thấy Anh Vũ nổi điên thì càng thêm hưng phấn, cười lạnh nói ra.

Trả lời cho hắn là một côn rợp trời khủng bố, pháp tắc đan xen khiêu động cả trăm dặm không gian, hoá thành một cỗ lực lượng trầm trọng không gì sánh kịp, phá thủng nền trời.

- Đùng.

Quá mức mạnh mẽ không gì sánh kịp, trường côn cứ thế quất vào trên thân của hắn đem hắn đánh bay, thân thể hoá thành lưu tinh xuyên thủng cả chục toà đình đài, chấn động kinh người.

- Ngươi muốn chết!

Thân là tuyệt thế thiên tài, Nguỵ Tôn đã bao giờ bị người ngược thảm như thế. Chỉ thấy hắn chật vật bay ra từ trong đình đài đổ nát, đôi mắt lam sắc loé lên ánh hồng, liều mạng lao về phía kẻ thù.

Anh Vũ không chút biểu lộ cảm xúc, Đả Thần Bổng thu về bên người, rồi lại phóng ra hồng quang. Mười cái quang luân quấn

chặt quanh hai cánh tay, trực tiếp cùng với Nguỵ Tôn đối chiến.

Bầu trời rung động hào quang, kịch liệt run rẩy như sắp bị hỗn loạn năng lượng đập tan. Anh Vũ và Nguỵ Tôn thực lực tương đồng đến đáng sợ, nhất thời không thể nào phân rõ yếu mạnh, giằng co đến tận nửa giờ vẫn không xong.

- Người khác đang tổ chức lễ hội, hai người các ngươi đánh nhau còn ra thể thống gì?

Ngay tại thời điểm mà chiến đấu sắp đi tới thăng hoa, một đạo âm thanh to lớn bỗng nhiên vang lên trong trời đất, đem hai người bọn hắn quất ngược trở về trong khuôn viên.

- Thiên địa năng lượng, là chí cường giả Quy Nguyên.

Biến cố để cho rất nhiều người giật mình kinh hô, ai nấy vẻ mặt đều tràn ngập sùng kính nhìn về phía xa. Người tới, còn có thể là ai khác ngoài đệ nhất cường giả của Thiên Nguyên, vị lãnh tụ vĩ đại nhất của học viện này đây.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh vút qua, tỏa ra quang mang thanh sắc phiêu phù trên không của nơi này. Từng đạo phù văn huyền ảo không ngừng vận chuyển quanh người khiến cho ông ta càng thêm thần thánh.

Quả nhiên, người tới là Lâm Thanh Phong.

Sáu năm trôi qua, khí tức của ông so với năm đó càng thêm nồng hậu, thân thể ngự không mà như hòa vào thiên địa, tỏa ra một luồng khí tức như siêu việt tất thảy, nhìn xuống chúng sinh.

Duy chỉ có đôi tròng mắt là không còn linh động như xưa, như có như không chất chứa một trời tâm sự, và đâu đó là một sự mỏi mệt buông xuôi.

- Ngươi… sống không lâu nữa đâu.

Ông nội can ngăn, Anh Vũ dĩ nhiên không thể tiếp tục ra tay nữa. Nhưng ánh mắt của hắn vẫn lạnh lẽo nhìn về phía Nguỵ Tôn, không che giấu sát khí chút nào mà nói.

Đây không phải lần đầu tiên hắn và Nguỵ Tôn đối nghịch, nhưng lại chính là lần duy nhất khiến hắn nổi lên sát tâm đối với kẻ này. Không sớm thì muộn, hắn sẽ chính tay mình kết liễu cuộc đời của đối phương.

- Bằng vào ngươi? Si tâm vọng tưởng.

Nguỵ Tôn đương nhiên sẽ không e sợ lời cảnh cáo của Anh Vũ, ngược lại còn lên tiếng khiêu khích. Người khác sợ Anh Vũ, nhưng hắn thì không bao giờ.

Anh Vũ không để ý đến hắn, chỉ nhàn nhạt nhìn ông nội mình một chút, sau đó quay đầu bỏ đi. Phía sau hắn, Hứa Thanh Hoa lặng im đứng trong đình các đổ vỡ, nửa muốn bước theo nửa lại do dự không quyết, thần sắc bi thương vô cùng.

Nàng biết nguyên nhân hắn trở nên như vậy, cũng vì nguyên nhân đó mà cảm thấy không cam lòng.

- Vì cái gì? Vì cái gì mà khi đám người kia lấy ta để đùa cợt ngươi, ngươi chẳng hề để ý. Nhưng khi bọn hắn nhắc tới Hoàng Thiên, ngươi lại trở nên điên cuồng đến thế? Sáu năm rồi, sáu năm ta ở bên chăm sóc ngươi, chẳng lẽ còn không bằng một góc của tên huynh đệ bội bạc đó hay sao?

Gió thổi nhẹ nhàng, mang tới nơi đây cơn mưa phùn se sắt của mùa xuân. Cô gái đứng giữa màn mưa trắng xoá, để mặc cho bụi nước bay bay thấm trên thân mình giá lạnh. Nước mắt lăn dài trên gò má ấy, ưu thương và lặng lẽ, không biết đã là lần thứ bao nhiêu trong sáu năm nay, nàng tủi thân mà khóc.

Và cũng giống như muôn vàn lần trước, hắn chẳng hề hay.

- Cuồng phong cuồn cuộn thổi trời mây

Mưa quất mưa tuôn trên thân gầy

Thiếu nữ năm xưa nay lại khóc

Tráng sĩ bao giờ, tỉnh ngộ đây?

Cẩu Thủ hiếm khi biết điều ngồi ở một bên, trông thấy Hứa Thanh Hoa bi thương thì không khỏi man mác buồn lòng, nhẹ nhàng ngâm nga câu hát.

Ánh mắt nó đặt ở xa xa, giọng thơ bay bổng khung trời, để lòng người nặng trĩu. Có lẽ, chính bản thân nó cũng đã từng trải qua những năm tháng ấy, trải qua cái thời gian u buồn nhất của cuộc đời.

- Nhân sinh mà. Đầu trọc, chúng ta đi thôi.

Lặng lẽ trong hồi ức của mình, Cẩu Thủ ngẩn người mất cả nửa ngày mới ổn định được tâm tình, nhẹ nhàng gọi tiểu hoà thượng rời đi.

Chỉ là mặc cho nó gọi lên mấy lần, tên nhóc này vẫn cứ ngơ ngác ngắm nhìn bầu trời. Trong đôi mắt vốn đầy anh khí lúc này ngập tràn tinh điểm rực sáng, so với tinh tú trên bầu trời càng thêm rực rỡ.

Biến hoá này để cho Cẩu Thủ không khỏi lần nữa ngẩn ra, bởi vì nó biết đây là Thiên Cơ nhãn, chỉ xuất hiện khi tiểu hoà thượng thi triển ra Thiên Cơ Thuật.

Tên nhóc này chẳng lẽ lại sắp nhìn ra được điều gì hay sao.

Quả nhiên lại trôi qua hơn mười phút, tiểu hoà thượng liền thoát khỏi trạng thái Thiên Cơ, sắc mặt thoáng chốc lộ ra vẻ hãi nhiên cực cùng.

- Đầu trọc, ngươi nhìn thấy cái gì?

Vẻ mặt này của nó để Cẩu Thủ không khỏi hiếu kỳ, ngay lập tức mở miệng hỏi. Tiểu hoà thượng nhìn nó, rồi lại nhìn lấy Lâm Thanh Phong, không nhịn được mà run run nói ra một từ.

- Đổ máu!

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 296: Huynh Đệ Chí Thân

Một góc xa xôi nào đó của tận cùng thế giới, hư không nặng nề hắc ám. Vũ trụ mơ hồ không ngày không đêm, chỉ có muôn trùng tinh tú lấp loé xen lẫn những khoảng không cô quạnh, có chút gì đó mênh mông và rộng lớn khôn cùng.

Thiên thạch quẩn quanh, thi thoảng lại va vào nhau mà bốc lên những vụ nổ lớn. Không có âm thanh và chấn động, chỉ có một chút ánh năng lượng cùng bụi mù bắn ra tung toé, từng đợt phủ lên khắp ngóc ngách không gian này.

Ngay tại trung tâm của một viên thiên thạch lớn, vậy mà có một cái bóng người đang nằm gục. Toàn thân hắn đã sớm bị bụi đá phủ đầy không nhìn ra hình dạng, chỉ có thể mơ hồ đoán được là một thi thể của đàn ông.

Trên những lớp bụi dày đặc ấy, thi thoảng lại có vài đường rãnh đỏ tươi, có chút ẩm ướt và tanh hôi như máu đọng. Có lẽ trước khi bị vứt xác ra nơi này, hắn đã trải qua một trận chiến chẳng dễ dàng.

- Hí…hiz…

Đột nhiên, thiên không lâm vào run rẩy. Hai cái hốc mắt đầy bụi của thi thể bỗng mở bừng, bắn ra hai luồng ánh sáng chói loà. Lồng ngực của hắn điên cuồng vũ động, cố gắng hít vào những hơi thật dài. Thế nhưng xung quanh nào có không khí để cho hắn hít, chỉ có bụi đá dày đặc khiến cho hai mũi hắn nghẹn đầy, ho khan khản đặc.

- Không hổ là đệ nhất thế lực của Thượng Giới, chỉ một tên trung đoàn trưởng liền có thể khiến ta trọng thương hôn mê gần mười năm.

Nửa ngày sau, khi mà đã để bản thân thích ứng với môi trường khắc nghiệt này, hắn bỗng nhiên lắc đầu mà cười khổ. Râu tóc rối tung xoã ra từng trận bụi bẩn, nhưng vẫn không thể nào che lấp đi được một vết sẹo kéo dài từ đỉnh trán xuôi xuống má phải, chia đôi khuôn mặt hắt thành hai nửa dữ tợn. Mỗi một bên đều nổi bật lên hai con ngươi lấp lánh, tràn ngập ý vị của thời gian.

Điều kỳ lạ là giữa chốn chân không ấy, âm thanh của hắn vẫn vang đi chẳng khác gì với thế giới thông thường, thậm chí tốc độ so với bình thường còn nhanh hơn gấp bội. Cơ thể hắn sau tiếng cười bỗng rực lên màu lam nhàn nhạt, tựa hồ một khối bảo thạch lưu ly đang phát sáng, mỹ lệ khôn cùng.

Một luồng sức mạnh huyền bí bỗng nhiên từ thân hắn trào ra, phảng phất như không chịu khống chế mà lan tràn về bốn phương tám hướng, vũ động phiêu du. Vạn vạn thiên thạch khổng lồ sau giây phút ấy bỗng nhiên ngừng bay, nứt toác rồi vỡ tan thành bụi phấn.

- Ám thương quá nặng, nếu không hiện tại liền có thể thử trùng kích bước tiếp theo rồi.

Tràng cảnh diễn ra tương đương khủng bố, nhưng người này lại không có chút nào là vui mừng, chỉ có tiếc nuối nặng nề. Chậm rãi đưa bàn tay lên lau đi vết máu đặc mới trào trên khoé môi, hắn nhẹ nhàng cảm thán, ánh mắt thâm thuý nhìn về phương xa.

Mười năm rồi, mười năm kể từ khi hắn rời đi thế giới để điều tra Ma Tộc xâm lấn, bị người ám toán mà trọng thương, suýt nữa thì bỏ mạng tại nơi đây. Cũng may là số mệnh chưa tận, hắn không những không có chết, mà ngược lại còn điều tra ra được hàng loạt bí mật động trời, liên quan đến sự tồn vong của cả thế

giới này.

- Mười năm rồi, e sợ giới chiến đã bùng nổ tự lâu. Không được, ta phải ngăn chặn trận chiến vô nghĩa này. Còn có tên nhóc nữa… nó…

Như chợt nhớ ra điều gì đó, người hắn sững lại, sắc mặt bỗng chốc lộ ra lo lắng vô cùng. Thế rồi hắn vội vàng, vội đến mức quên cả việc làm sạch thân mình mà duỗi bước bay đi. Không có sử dụng bí pháp, cũng không có gia cố sức mạnh, nhưng tốc độ của hắn lại nhanh đến khó tả, thoáng chốc phá vỡ không gian mà đi.

Bóng người khuất lấp, để lại không gian nơi này vô cùng vô tận bụi đất, và một tràng âm thanh lo lắng vang vọng hư không:

- Nhóc con, mi phải gắng gượng… vi sư trở về.

…

Thiên Nguyên học viện, trời đã về khuya.

Bên trong toà chính điện lớn nhất, khí thế bàng bạc hào hùng. Giữa màn mưa phùn se lạnh của cuối xuân, toà điện chẳng khác nào một mảnh thiên cung nơi trần thế. Từng đoàn vệ binh trang nghiêm canh gác, tinh thần cao độ, cẩn trọng vô cùng.

Bên trong toà ngoại điện lúc này tập trung gần cả trăm người trẻ tuổi, bầu không khí có phần khẩn trương. Bọn hắn từng cái đều anh khí ngời ngời, y phục xa hoa lộng lẫy, mỗi một lời nói tiếng cười đều phảng phất toả ra phong thái tự tin, đậm chất thượng vị giả hơn người.

Hội nghị lần này quy cách cực kỳ cao, người bình thường muốn tham gia là điều không thể nào. Chỉ có những nhân vật quyền uy nhất của Thiên Nguyên và tầng lớp tinh anh quý tộc mới có thể dự vào.

Cái gọi là tinh anh quý tộc, thực ra chính là để chỉ những tuyệt thế thiên kiêu đến từ các thế lực lớn. Không chỉ có thực lực siêu tuyệt đồng lứa, mà chỗ dựa sau lưng cũng phải mạnh mẽ hơn người. Điển hình nhất, có lẽ chính là tinh anh của mười đại thế lực cự đầu.

- Không biết hội nghị hôm nay bàn về vấn đề gì mà phòng vệ nghiêm nghị như vậy?

Một góc đông người trong ngoại điện, mười mấy nam thanh nữ tú đứng gần nhau nói cười. Người hỏi là một tên nam thanh niên mặc trường bào màu trắng, thân hình cao lớn phi thường, âm thanh ồm ồm như tiếng sấm.

- Ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng dường như rất trọng yếu. Cha ta lúc nghe tin sắc mặt chẳng khác nào lâm phải đại địch, còn không kịp triệu hồi chiến xa mà trực tiếp kéo ta bay qua đây.

Bên cạnh tên thanh niên, một cô gái xinh đẹp gật đầu nói ra. Ánh mắt có chút tò mò nhìn vào hai cánh cửa nội điện, tựa hồ rất hứng thú về nội dung của hội nghị này.

- Mẫu thân ta cũng có nhắc qua, hình như có liên quan đến tình hình của tứ đại lục, nghe nói là kinh biến rất lớn.

Lại có người gật gù bổ sung cho câu chuyện, nhưng vẫn như cũ không có làm sáng tỏ được nội dung, ngược lại còn khiến cho đám người trở nên hiếu kỳ cực độ.

Nếu như trước đây, tứ đại lục cùng với Thiên Nguyên cùng là một thể của liên minh, mỗi khi xảy ra kinh biến đều không khó để biết tới. Nhưng giờ đây, bốn toà đại lục này đối với bọn họ lại là một thứ gì đó thật xa xôi, mỗi một biến hoá ở đó đều trở nên bí ẩn lạ kỳ, không khó để gây nên ở những người trẻ tuổi ấy lòng hứng thú dạt dào.

- Đúng rồi, Nguỵ Tôn huynh, ngươi hẳn là phải biết một chút gì đó, mau nói cho mọi người cùng nghe đi.

Một tên nam thanh niên mập bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, quay đầu nhìn về phía trung tâm của nhóm mà nói, ánh mắt không che giấu được sự sùng kính.

- Đúng vậy, Nguỵ Tôn huynh thân là đệ tử chân truyền của tiền bối Lục Tiểu Ca, chắc chắn phải rất rõ ràng.

- Đúng a!

Lại có thêm vài âm thanh nữa vang lên ủng hộ, khiến cho sự chú ý của mọi người đổ dồn về. Nguỵ Tôn nãy giờ vốn đang trò chuyện cùng mấy cô gái, nghe thấy có nhiều người hỏi mình thì ngưng lại, mỉm cười gật đầu nói ra:

- Chuyện này ta quả thực có biết đôi chút. Đúng như mọi người nói khi nãy, nội dung của hội nghị lần này có liên quan đến kinh biến của tứ đại lục, là một tin vui.

Rất biết dẫn dắt tâm trạng người khác, Nguỵ Tôn chỉ nói lộ ra lưng chừng, càng làm cho mọi người nổi lên ham muốn tìm hiểu. Thậm chí những người ở xa cũng đã dừng lại cuộc thoại của mình, chú ý lắng nghe bên này. Hiển nhiên, ai cũng muốn biết được rốt cục là sự kiện kinh thiên gì mà có thể khiến cho toàn bộ Thiên Nguyên tổ chức hội nghị tối cao thế này.

Bất giác trở thành trung tâm của toàn bộ đại điện, Nguỵ Tôn dù không thể hiện ra ngoài nhưng nội tâm đương nhiên cực kỳ thoải mái. Ánh mắt dường như vô tình liếc về phía xa, nơi có một bóng hình cô độc đang ngồi đó, hắn tiếp tục mở lời:

- Tứ đại lục xảy ra nội chiến, một tên Chí cường giả Quy Nguyên… bị giết chết rồi.

- Cái gì?

Lời vừa nói ra, không ít người giật mình hoảng hốt, thậm chí có vài người không giữ được hình tượng mà trợn mắt ngoác mồm. Đa phần trong số đó đều tỏ ra kinh sợ và khó tin, nhưng cũng có khá nhiều người nhìn về phía Nguỵ Tôn với ánh mắt nghi ngờ.

Hiển nhiên, việc một Chí cường giả Quy Nguyên ngã xuống là một điều gì đó quá phi thường, khiến người ta khó lòng mà tiếp thu ngay được. Dù cho kẻ nằm xuống là địch nhân, và đáng lẽ ra bọn hắn phải vui mừng mới hợp lý.

- Chí cường giả… cũng bị người giết chết sao? Là ai có khả năng làm việc đó?

Trong vô thức, không biết là người nào thắc mắc nói lên. Một lời tựa hồ như nói ra thay cho tất cả mọi người, để cho hàng trăm ánh mắt lần nữa tập trung về phía Nguỵ Tôn.

Nguỵ Tôn cười cười, bỗng nhiên quay mặt nhìn về phía của bóng người phía xa, mặc cho khuôn mặt hắn tràn đầy thân thiện, nhưng sâu trong tròng mắt vẫn ẩn hàm một tia lạnh lẽo cùng khiêu khích, tựa tiếu phi tiếu nói ra:

- Cái này chúng ta nên hỏi Anh Vũ công tử mới đúng, dù sao đối phương cũng từng là huynh đệ chí thân của hắn mà.

Mấy chữ huynh đệ chí thân dường như được ai đó cố tình nhấn mạnh, để cho toàn bộ đại điện nhất thời trở nên im phăng phắc.

Những ánh mắt theo nhau đổ dồn về phía Anh Vũ, nhưng chẳng ai mở lời. Không phải vì không dám hỏi, mà tất cả bọn hắn đều đã đoán ra được đáp án rồi.

Huynh đệ chí thân của Lâm Anh Vũ, trong nhận thức của bọn hắn thì chỉ có duy nhất một người. Không ai khác, chính là tên tội đồ của Thiên Nguyên, kẻ gây ra kinh biến vào sáu năm về trước –

Hoàng Thiên.

Hai chữ Hoàng Thiên, bất giác để lòng người nơi đây bùng nổ lên sóng lớn. Muôn vàn thứ cảm xúc hỗn độn không phân rõ đan xen vào nhau, khiến cho tất cả bọn hắn nhất thời không tài nào mở miệng nổi.

Bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu năm trong suốt gần chục vạn năm trở lại đây, Nguyên Giới hầu như không có cường giả cấp độ Quy Nguyên nào vẫn lạc. Thậm chí giới chiến nổ ra, Quy Nguyên chiến liên tiếp bùng nổ nơi Nguyên Hải, tới nay cũng chưa có một người ngã xuống.

Vậy mà chỉ ngắn ngủi sáu năm, chỉ sáu năm mà Nguyên Giới đã liên tục chết đi hai vị Chí cường giả Quy Nguyên. Cả hai bọn hắn, đều vì một tên thanh niên chưa tới ba mươi mà chết, quả thực quá mức động trời.

- Lại là hắn… hắn làm sao có thể?

Cứ thế kéo dài hơn nửa ngày trời, bầu không khí quái dị mới đôi phần dịu bớt. Không biết là kẻ nào hít gió phá đi tĩnh lặng, tựa hồ như vẫn còn chưa tin được chuyện này là sự thực.

- Chí cường giả… đó là tồn tại mà cả đời ta phấn đấu cũng khó lòng chạm tới. Vậy mà hắn liên tục bẫy chết hai người, còn có thiên lý hay chăng?

Lại có một người khác nhẹ lời cảm thán, sâu trong tròng mắt ẩn hàm vài tia ảm đạm. Bản thân hắn thiên tư không tệ, thậm chí trong đồng lứa cũng là siêu tuyệt hơn người, không dám nói có thể chạm tới Quy Nguyên, nhưng đạp tới Vấn Đỉnh cũng là chuyện trong tầm tay.

Thế nhưng khi nghe thấy Hoàng Thiên lần nữa diệt Quy Nguyên, lòng kiêu hãnh của tuổi trẻ trong hắn cũng nhất thời nhấc

lên không đặng, chỉ biết ai oán thở dài.

- Mặc dù đạo đức không ra gì, nhưng cũng không thể phủ nhận hắn là một siêu cấp thiên tài. Loại người này một khi phát triển đến cùng, chỉ sợ Nguyên Giới sẽ chìm trong máu lửa.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 297: Diệt Hỷ Pháp Vân

Siêu cấp thiên tài? Tự khi nào mà một tên tiểu nhân âm độc, mưu mô xảo trá cũng được xưng làm siêu cấp thiên tài vậy?

Có kẻ thán phục, đương nhiên cũng sẽ có kẻ ghen tỵ và thù hằn, nhất là những kẻ thuộc thế lực bị âm mưu của Hoàng Thiên liên luỵ, Hứa Gia là một ví dụ điển hình.

- Đúng thế, một tên tiểu nhân gian hiểm mà thôi. Nếu không phải hắn giăng bẫy hại người, há lại có thể chạm tới một cọng lông của Chí cường giả Quy Nguyên?

Không biết là kẻ nào bất mãn hô lên ủng hộ, giọng điệu ngập tràn miệt thị và châm biếm.

- Ta thấy hắn là một cái tai tinh mới đúng. Đi đến đâu liền có tai hoạ đến đấy.

- Đúng thế.

- Tên phản đồ này vậy mà còn sống? Hừ, may mắn cho hắn là năm đó bản công tử đang bế quan, nếu không hắn chết chẳng toàn thây.

Có tung, làm sao không có hứng. Không ít người bắt đầu bàn luận vấn đề theo chiều hướng khác, không biết là vô tình hay hữu ý đều chỉ nhìn nhận một cách tiêu cực, đẩy cái tên Hoàng Thiên ấy về phía tận cùng của một tên tội đồ thiên cổ.

Ác tha, phản đồ, âm độc, xảo trá, tất cả mọi từ chỉ trích đều

đổ dồn lên đầu của tên thanh niên ấy, trong khi trong thực tế, Đặng Dung chết đi chính là một sự việc vô cùng có lợi cho đại lục Thiên Nguyên. Và nếu đổi lại là bất kỳ một kẻ nào khác trong bọn chúng là kẻ gây ra, ắt hẳn sẽ được vinh danh cao quý, hưởng thụ lấy hào quang to lớn nhất.

Nguỵ Tôn không nói, đôi mắt băng lãnh nhìn về phía Anh Vũ. Để hắn không ngờ tới là, mặc kệ mọi người chửi mắng hay sỉ nhục Hoàng Thiên, Anh Vũ vẫn ngồi đó không tỏ chút thái độ gì, đôi mắt điềm nhiên nhìn ngược lại hắn, nhếch môi cười.

Hiển nhiên, mọi chuyện cho tới bây giờ đều được hắn đạo diễn sẵn. Từ việc khơi ra lòng hiếu kỳ về thông tin hội nghị, cho đến việc cố ý dẫn dắt mọi người đến câu chuyện công tội của Hoàng Thiên. Tất cả đều nhằm một mục đích là đả kích Anh Vũ, khiến cho Anh Vũ mù quáng đối đầu với mọi người, gián tiếp khiến cho đối thủ to lớn này thất thế trước bản thân mình.

Và đương nhiên, ý định của hắn đã không thành.

- Ha ha. Bản hầu sống từng ấy năm, tự thấy bản thân mình loại người nào cũng đã từng gặp gỡ, không nghĩ tới bản thân chỉ là ếch ngồi đáy giếng. Huynh đài mồm vẩu, ngươi chính là ăn tục nói phét vô địch thiên hạ, cả đời hầu ta mới gặp lần đầu. Hâm mộ, hâm mộ.

Anh Vũ không để tâm, nhưng Cẩu Thủ lại khác. Mặc dù thời gian nó ở bên cạnh Hoàng Thiên so ra còn không bằng một phần mười khi ở với Anh Vũ, nhưng chung quy vẫn là sủng vật của hắn. Giờ đây có người xem thường chủ nhân mình, với tính cách của nó thì để mặc là chuyện không thể nào.

- Ngươi nói cái gì?

Một lời này quả nhiên có sức sát thương vô cùng, để cho nụ cười trên mặt tên thanh niên cứng đờ, nghiến răng mà quát.

- Ha ha! Ta nói không phải sao? Khi chủ nhân của ta tung hoành đại lục, bày mưu tính kế ép cự đầu, không biết chúng anh tài các ngươi đang trốn ở xó xỉnh nào, sao không dám cùng hắn tranh phong? Giờ đây hắn sa cơ lỡ vận, lại có một đám đứng sau lưng nói xấu hắn này nọ, còn bốc phét không biết ngượng mồm, ta xưng là lũ ăn tục nói phét còn quá nhẹ đây.

Mới đầu chỉ là mắng một người, nhưng theo Cẩu Thủ dẫn dắt lại trở thành mắng tất cả mọi người, để cho không ít nam thanh nữ tú mặt mày bỏng rát, ánh mắt nhìn về phía nó càng thêm lăng lệ.

- Tìm chết!

Bị một con khỉ sỉ nhục không ngóc đầu nổi, bất cứ ai cũng khó lòng mà bĩnh tĩnh, nhất là nhân vật bị chỉ đích danh như tên miệng vẩu. Chỉ thấy cơ mặt hắn vặn vẹo hung dữ quát to, bước chân khẽ chuyển, vung tay chém ra một chém về phía Cẩu Thủ đang ngồi.

Không chút nào nương tay, hồng quang từ hắn chém ra sắc lẹm như liêm đao, khát máu lao đi trong không khí. Không cần phải nói, tên này mặc dù mồm miệng nói quá, nhưng thực lực cũng không tồi. Chí ít trong mắt nhiều người, một chiêu kia của hắn hoàn toàn đủ khả năng diệt sát Hoá Linh hậu kỳ.

Nhưng mạnh mẽ rồi lại thế nào? Hắn mạnh hơn nữa, cũng đừng mơ tới việc làm tổn thương con khỉ này. Nên nhớ, lai lịch của nó so với bất kỳ ai trên thế giới này cũng càng thêm khủng bố.

- Phanh!

Chỉ thấy như tiếng pháo chói tai, hồng quang sau khi lao tới trước mặt Cẩu Thủ thì như va phải tường sắt, vỡ nát thành ngàn vạn điểm lửa.

- Làm sao, nói lý không lại liền động thủ? Ngươi thực sự nghĩ

bản thân mình rất mạnh, có đủ bản lãnh giết chết ta?

Tinh quang phát tán, từng đợt phủ lên khắp thân thể nhỏ bé. Nó ngẩng nhẹ đầu, để lộ ra hai con ngươi sâu hoắm màu máu, khàn khàn mà nói. Âm thanh ma mị vô cùng, ma mị đến mức dù cho ma quỷ cũng không thể nào sánh với.

- Dám ra tay với bản hầu? Mấy trăm vạn năm nay, ngươi là người đầu tiên đấy!

Thế rồi nó phất tay, chính là một phất mà quỷ thần cũng phải sợ hãi.

- Bành!

Âm thanh so với khi nãy càng thêm vang dội, tên thanh niên vậy mà bị nó đánh bay cả mấy chục mét. Cánh tay vừa nãy mới chém ra hồng quang, lúc này đã gẫy rời xương, đáng sợ vô cùng.

- Sư đệ!

- Hứa Công?

Biến cố để cho tất cả mọi người đều sợ đến sững lại, ánh mắt nhìn về Cẩu Thủ tràn đầy thần sắc khó tin. Ba bốn cái thanh niên sắc mặt lo lắng, vội vội vàng vàng chạy tới đỡ người.

Nguỵ Tôn so với mọi người càng thêm kinh ngạc, thậm chí ánh mắt nhìn về Cẩu Thủ đã có gì khác đi, ẩn hàm sát ý.

Tự lâu đã xem Anh Vũ làm đối thủ lớn nhất của mình, hắn đương nhiên cũng phải nắm rõ được những người xung quanh đối thủ. Từ thân phận rõ ràng như Hứa Thanh Hoa, hay là hai người huynh đệ bí ẩn là Hoàng Thiên và Hàn Lâm, hắn đều điều tra cặn kẽ.

Duy chỉ có hai tồn tại mà mặc cho hắn cố gắng đến mức nào,

vận dụng hầu như toàn bộ quan hệ cũng không thể tra ra được manh mối, chính là tiểu hoà thượng cùng với con khỉ này.

Vốn nghĩ bọn chúng chỉ là một chút vô danh tiểu tốt không đáng nhắc tới, cho tới bây giờ, hắn mới nhận ra bản thân đã lầm. Bọn chúng, so với Hoàng Thiên và Anh Vũ chỉ sợ càng thêm khủng bố.- Giết… giết nó cho ta.

Hứa Công lúc này vẫn còn chìm trong cơn đau, ánh mắt chằm chặp nhìn về phía Cẩu Thủ mà rên lên, vừa có điên cuồng vừa có nộ ý.

Mấy tên thanh niên đang đỡ hắn nghe vậy, nhưng không có động thủ ngay lập tức mà trở nên do dự. Cẩu Thủ có thể một tát đánh trọng thương Hứa Công, bọn hắn dù có liên thủ cũng không nắm chắc nửa phần.

Huống chi, con khỉ này còn có chỗ dựa là Lâm Anh Vũ. Một khi chọc phải, chỉ sợ Hứa Gia cũng khó lòng bảo toàn bọn hắn.

- Anh Vũ công tử, súc vật của ngươi cắn người, ngươi không định giải thích một chút sao?

Thấy không có người nào dám đứng ra nữa, sắc mặt của Nguỵ Tôn thoáng trở nên âm trầm, quét nhìn về phía Anh Vũ đang ngồi mà hỏi.

- Tiểu tử, mồm miệng sạch sẽ một điểm. Nếu không, đừng trách bản hầu hung tàn.

Bị người xưng làm xúc vật, Cẩu Thủ hiếm khi trở nên nổi giận, ánh mắt âm lãnh nhìn lấy Nguỵ Tôn.

- Hừ!

Nguỵ Tôn nghe một lời thì hừ lên lạnh lẽo, không giống như Hứa Công đi tranh luận với Cẩu Thủ mà trực tiếp động sát chiêu.

Bàn tay chớp mắt hoá long trảo, hội tụ vô ngần nguyên khí giết đi qua.

Hắn mặc dù cũng vừa mới vào Sinh Thần chưa lâu, nhưng thực lực tuyệt đối siêu cường. Chiếu trên toàn bộ đại lục Thiên Nguyên cũng thuộc vào top đầu trong Anh hùng bảng, thậm chí so với đệ nhất nhân Lâm Anh Vũ cũng không thua kém chút nào.

Cũng vì vậy mà hầu hết mọi người xung quanh khi đối diện với khí tức của hắn liền có một loại cảm giác áp lực nặng nề, tựa hồ sa vào vũng lầy, càng cố gắng đối kháng càng bị đông cho chật cứng, đáng sợ vô cùng.

Hạo chưởng như sóng lớn, trực tiếp đổ ầm lên đầu Cẩu Thủ.

- Đang…

Thoáng chốc, đại điện rung lắc như lâm vào địa chấn, hư không trên đầu loé lôi quang. Cự chưởng sau va chạm bất ngờ vỡ tan thành năng lượng lốc xoáy, từng đợt cuốn ngược ra bên ngoài.

Không có ai nghĩ rằng Cẩu Thủ sẽ qua khỏi, dẫu sao người ra tay lần này không phải người thường, mà là siêu cấp thiên tài Nguỵ Tôn.

Nhưng diễn biến tiếp theo lại khiến cho nhận thức của tất cả bọn hắn bị lật đổ, để cho mấy trăm con người ngây ngốc sững sờ, thậm chí là sợ hãi.

Bởi vì Cẩu Thủ vậy mà vẫn không hề hấn gì, thậm chí không đứt lấy một cọng lông sợi tóc.

Phía trước nó, tiểu hoà thượng trang nghiêm mà đứng. Ba mươi sáu viên bồ đề phật nhãn bọc lấy quanh thân, toả ra ánh sáng dìu dịu an hoà.

- A di đà phật… Nguỵ Tôn thí chủ, ngươi bắt nạt chúng ta ít

người sao?

Đôi mắt long lanh nhìn về phía Nguỵ Tôn, nó khẽ chấp tay niệm phật, ngay sau đó bỗng nhiên tỏ ra lăng lệ, dậm chân một cái chấn động hư không.

Một cái dậm chân, tựa hồ thần phật hiện thế. Lực lượng phật tính dũng mãnh vô biên, trong nháy mắt bao trùm lên không gian đại điện, để cho không ít người tái mặt ngã nhào.

- Phốc… phốc!

Nguỵ Tôn thân là người hứng chịu trực tiếp, so với mọi người càng thêm nhiều áp lực. Tuy không đến mức bị đẩy ngã hay nghiêng ngửa, nhưng cũng phải lui lại một hai, sắc mặt chẳng dễ chịu gì.

Phật khí cửu trùng thiên, tiểu hoà thượng này niên kỉ tuy nhỏ, nhưng thực lực lại quá mức hùng cường, chỉ sợ so với Nguỵ Tôn hắn cũng không thua kém quá nhiều. Tự khi nào mà đại lục Thiên Nguyên xuất hiện siêu cấp thiên tài như thế?

Trong đầu không ngăn được cơn kinh hãi, ánh mắt Nguỵ Tôn thoáng chốc âm trầm cực độ. Sát khí lần nữa ẩn hàm trong hắn, nội tâm bắt đầu suy tính cách đẩy hai tồn tại trước mắt này vào chỗ chết.

Ngươi muốn đăng đỉnh thế giới, muốn nắm trong tay quyền lực vô biên, chỉ thực lực thôi là chưa đủ. Nó còn là những cuộc tranh đấu đẫm máu, những cuộc thanh trừng và diệt sát.

Nguỵ Tôn hắn là một kẻ có dã tâm, đương nhiên sẽ hiểu rõ được đạo lý này. Nếu như nói Anh Vũ là đối thủ lớn nhất của hắn hiện tại, thì Cẩu Thủ và tiểu hoà thượng chính là những biến số ngập tràn nguy cơ.

Và hắn, dĩ nhiên sẽ không cho phép bất kỳ mối nguy nào được

phép tồn tại trên cõi đời này.

Đang tại thời điểm mà hai bên dương cung bạt kiếm, căng thẳng tới cực điểm thì cánh cửa chính của đại điện bất chợt bị người đẩy ra.

Một cái lão nhân thập phần lớn tuổi bước vội, lướt qua mấy chục con người mà tiến về phía trung tâm đại điện. Cả người ông phủ đầy bụi đất, trên thân ngập tràn vết chém còn đang rỉ máu, thê thảm đến không thể nào lột tả.

Nhất là giữa khuôn mặt tồn tại một vết rách lộ xương, kéo dài từ trán xuống dưới gò má, để cho sắc mặt vốn đang rất vui mừng ấy của ông trở nên dữ tợn đến doạ người.

Tiểu hoà thượng đang cùng Nguỵ Tôn đấu thế, khi trông thấy ông thì sắc mặt khẽ biến, nhẹ miệng kinh hô:

- Là người của Diệt Hỷ Pháp Vân[1]!

[1] Diệt Hỷ Phái: Thiền phái Diệt Hỷ, hay còn có tên gọi khác là thiền phái Tỳ Ni Đa Lưu Chi, một trong ngũ đại thiền phái lớn nhất của Việt Nam (Diệt Hỷ, Vô Ngôn Thông, Thảo Đường, Trúc Lâm, Tào Động).

Pháp Vân: Chùa Pháp Vân, hay còn gọi là chùa Dâu ở tỉnh Hà Bắc. Là trụ sở đầu tiên của thiền phái Diệt Hỷ.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 298: Nợ Máu... Phải Trả Bằng Máu

Đêm tối, muôn trùng hạt mưa cuối xuân vẫn đua nhau phủ xuống nhân gian, trùm lên toàn bộ phiến cổ thành hùng vỹ. Tiết trời se se, phàm nhân ngủ sớm. Tất cả hàng quán đã đóng cửa tự lâu, chỉ còn đâu đó những ánh đèn leo lắt trong mưa, vừa hiu quạnh, vừa lạnh ngắt.

Trong chăn mềm ấm áp, hàng trăm vạn con người đắm chìm trong giấc ngủ. Không một ai biết rằng bên ngoài kia, giông tố đang ùn ùn kéo tới. Gió xuân, rồi sẽ sớm thành gió lốc, mưa phun, rồi cũng sẽ thành mưa máu.

Bên trong học viện Thiên Nguyên, không gian lặng ngắt.

Ngoại điện, tuy không được tính là một trong những nơi trọng yếu nhất của học viện, nhưng cũng có vai trò thập phần quan trọng. Nhất là hiện tại bên trong nội điện còn đang diễn ra hội nghị cấp cao, vệ binh canh chừng nghiêm ngặt trước nay chưa từng có.

Vậy mà một lão ăn mày lại có thể ngang nhiên đi vào, làm sao không để cho người khó hiểu.

Trong lúc nhất thời, gần như toàn bộ ánh mắt đều tập trung về phía lão nhân. Khi trông thấy bộ dáng bẩn thỉu và thê thảm của ông, ai ai cũng nhíu mày nhăn mặt.

- Ăn mày ở đâu tới, thật bẩn thỉu.

- Vệ binh đâu rồi, làm sao lại để hắn tự do ra vào như thế?

Một vài người càng không chút kiêng nể, lớn tiếng xôn xao.

Đối với những kẻ sinh ra đã là con nhà quyền quý, từ nhỏ sống trong nhung lụa như bọn hắn, đương nhiên sẽ tự dưỡng cho mình một cái tính cách gọi là tự đại hơn người. Một chút thiên tài bình thường hay người có bối cảnh không thâm hậu, trước mặt bọn hắn cũng chỉ là không đáng nhắc tới, huống chi là tầng lớp bần cùng xã hội như ăn mày.

Vậy mà ở nơi xa hoa cùng trang trọng bậc nhất đại lục thế này, lại tự đâu đi vào một lão ăn xin dơ bẩn, bọn hắn khó chịu cũng là chuyện bình thường.

- Đứng lại…

Nhìn thấy lão nhân một đường băng đi không có ý dừng lại, số người bất mãn theo đó càng tăng thêm. Một tên tuấn kiệt bên cạnh Nguỵ Tôn thấy vậy thì lạnh lùng quát lớn, di thân tới chắn ở đường đi.

- Lão ăn mày… ai cho ngươi đi vào đây?

Kiêu căng cực kỳ, hắn từ đầu tới cuối bày ra một bộ dáng bề trên, hất cằm nhìn về phía lão nhân mà nói. Khí thế Sinh Thần cũng theo lời hắn mà bộc phát ra, cực kỳ mạnh mẽ. Nếu đổi lại là người bình thường, chỉ sợ dưới tầng khí thế ấy đã sớm ngã nhào.

Để cho mọi người ngoài ý muốn, lão nhân lại như chẳng chịu chút ảnh hưởng gì từ hắn. Cước bộ khẽ dừng, ánh mắt của ông mong mỏi quét nhìn tứ phương như tìm kiếm điều gì, một hồi sau thì loé lên tia mất mát, cúi nhẹ đầu thở dài.

- Này lão già… ngươi bị điếc hay sao?

Bị lão nhân chẳng để ý tới, giọng điệu tên thanh niên kia thêm âm trầm, uy hiếp ẩn hiện trong tròng mắt.

- Nhóc con, mồm miệng sạch sẽ một chút, kẻo rước hoạ vào thân.

Liên tục bị quấy rầy, lão nhân lúc này mới có chút liếc nhìn tên thanh niên. Lời của ông khàn đặc khô khan, có phần thô cứng và khó nghe, nhưng lại ẩn ẩn tạo cho người khác cảm giác lạnh lẽo và ghê người.

- Rước hoạ vào thân? Ha ha, thật là phách lối. Ăn mày thối, câu này ta phải dành cho ngươi mới đúng. Đại điện của Thiên Nguyên học viện là nơi mà lũ bần tiện các ngươi muốn vào là vào đó sao. Cút ra ngoài cho ta.

Bị cảnh lão nhân cảnh cáo, tên thanh niên không những không sợ mà càng cuồng tiếu. Hắn nói, mà ánh mắt nhìn lão nhân đã sớm trở nên âm hàn, cuối cùng là quát lớn.

- Ngươi thật sự muốn chết?

Lão nhân có vẻ như đã thực bị tên này chọc giận, khẽ nghiêng đầu cất tiếng. Mấy vạn năm rồi, kể từ khi ông trở thành đương kim thần thoại của thế giới, đây chính là lần đầu tiên có kẻ dám đứng trước mặt ông to tiếng, dám đuổi ông cút khỏi nơi này.

- Coi lời ta là không khí, ngươi mới là tìm chết.

Chẳng qua, một lời của ông lại bị người xem như gió thoảng bên tai. Tên thanh niên giận quá hoá cười, nhìn ông mà gằn lên từng chữ.

Lời hắn vừa ra, cánh tay đã dữ tợn vung tới. Quang mang ẩn hàm, một đạo hồng tuyến lạnh lẽo trong lòng bàn tay hắn vút ra, mãnh liệt chém lên đầu lão nhân.

Sát chiêu mạnh mẽ, để cho không ít người biến sắc lui xa.

Nhưng mà để cho người khó hiểu là lão nhân khi đối mặt với

công kích lại không làm ra bất kỳ phản kháng nào. Sát na sau đó, quanh thân ông như nổi lên tầng tầng pháp tắc, đan xen lẫn nhau thành một vách tường kiên cố, để cho hồng tuyến chém phải mà vỡ tan thành bụi phấn.

Một cỗ khí tức siêu việt tất thảy bỗng nhiên như ẩn như hiện, trấn áp lấy toàn bộ phiến thiên địa này. Tên thanh niên vốn đang trên đà công kích, lúc này đây như phải đội lên vạn toà đại sơn, phanh một tiếng quỳ phục xuống nền đá.

Hai phần đầu gối của hắn va chạm với cẩm thạch mà vỡ tan gãy nát, túa ra vô tận máu tươi và thịt rách. Hắn thậm chí còn không đủ khí lực để rên la, chỉ có tiếng xương vỡ lạo xạo xen cùng với tiếng máu tí tách rơi mỗi khi thân hình hắn nghiêng ngả, để cho tất cả mọi người đều sợ đến tê người.

- Cuồng đồ to gan, dám động thủ trong học viện. Còn không mau dừng tay.

Tràng cảnh rung động, rốt cục đã đánh động tới vệ binh bên ngoài. Mười mấy cái cao thủ Sinh Thần ào ào chạy tới, xuất ra binh khí và vây lấy lão nhân.

- Đừng bao giờ cầm binh khí chỉ về phía ta.

Liên tục bị người hô to gọi nhỏ, lão nhân đã sớm không vui, lúc này lại bị vây khốn thì làm sao không nổi giận cho được. Chỉ thấy ánh mắt ông lạnh lùng, nhàn nhạt buông ra một câu nói.

Chỉ một câu đơn giản, nhưng lọt vào tai đám vệ binh lại khủng bố như ma âm lệ quỷ. Mười mấy cái được xưng là cao thủ trong mắt thế nhân, lúc này đây đến nắm vững binh khí cũng không làm được.

- Không biết tiền bối là cao nhân phương nào, nhưng tốt nhất, ngươi nên dừng tay đi thôi.

Đúng lúc mà không ai biết nên làm gì tiếp theo, một âm thanh thanh lãnh đã vang lên bên tai mọi người. Cứ cho là ngôn từ lễ kính, nhưng vẫn như có như không ẩn hàm một tia ngạo mạn và uy hiếp.

Lão nhân nghe thế, không thể không hướng về phía âm thanh mà liếc. Đập vào mắt ông là một cái thanh niên cao lớn, tuổi chừng ba mươi, khí tức nội liễm, uy thế bất phàm.

Luận về cái gọi là thiên tài, tên thanh niên này sợ là so không kém Anh Vũ, Bạch Khôi, thậm chí còn cao hơn một bậc.

Người tới còn có thể là ai khác ngoài Nguỵ Tôn nữa đây. Tên thanh niên kia dù đúng hay sai cũng là chó săn của hắn, giờ đây bị lão nhân bắt quỳ gối trước mắt mọi người, hắn làm sao bàng quang cho được.

Không bước mà bay, hắn lướt qua hư không đại điện trước sự tránh né của tất cả mọi người. Lời vừa nói xong thân pháp cũng dừng, hắn cứ thế ngự ở lưng chừng, cao cao tại thượng mà nhìn xuống phía dưới.

- Nếu như ta không dừng thì sao?

Lão nhân từ đầu tới cuối vẫn giữ một bộ dáng tự nhiên tự tại, đôi mắt lấp lánh liếc nhìn Nguỵ Tôn một cái, bình tĩnh nói ra. Âm thanh ẩn ẩn mùi khiêu khích.

- Nếu vậy ngươi còn cố chấp, thì cũng đừng trách ta ra tay độc ác…

Bị lão nhân khiêu khích, thần mục Nguỵ Tôn thoáng lộ ra tia rét lạnh, thần quang đáng sợ tự sau lưng lập loè sát ý, phóng lên xuyên thấu cả phiến không gian đại điện này.

- Trách ngươi ra tay độc ác? Ha ha… nhóc con, dù sư phụ ngươi đích thân tới đây cũng phải cung kính gọi ta một tiếng tiền

bối, bằng vào ngươi cũng dám trước mặt ta buông lời ngông cuồng?

Lão nhân tựa như nghe được điều nực cười nhất trên cõi đời này, tự mình cuồng tiếu. Âm thanh của ông không lớn, nhưng lại đi đùng như sấm động, nổ sâu vào trong tâm can người khác.

Chỉ nghe đùng một tiếng, toàn bộ lãnh địa của học viện như lâm vào địa chấn. Một cỗ khí tức siêu việt thời không này thoáng chốc phá ra, đạp lên toàn bộ đất trời.

- Không!

Tên thanh niên vốn đang quỳ phục ở nền đá, bỗng nhiên như hoá thành đạn pháo mà bùng nổ, tan xác thành trăm ngàn mảnh nát.

Mà Nguỵ Tôn, vốn đang cao cao tại thượng trên người, lúc này đây như một con chó phủ phục, thay thế vị trí của tên thanh niên mà quỳ gối.

- Dừng tay cho ta.

Đang tại thời khắc mà tất cả mọi người còn trong ngây dại, biến cố lại một lần nữa ập tới.

Chỉ thấy cánh cửa nội điện bất chợt nổ tung, một cái tia sáng giận giữ điên cuồng lao tới, mang theo khí thế kinh thiên động địa phá vỡ thế trấn của lão nhân, đồng thời vươn ra cự thủ túm lấy Ngụy Tôn, ý đồ muốn cứu hắn ra ngoài.

- Hừ!

Nhưng là, muốn cứu người trước mặt lão nhân này, nói ra thì dễ, làm rồi mới thấy khó. Chỉ nghe ông hừ một tiếng lạnh lùng, cánh tay mạnh mẽ bổ tan thiên địa.

Chẳng khác nào trời long đất lở, tận thế áp kề. Người tới sắc mặt từ đầu đã không có ung dung, lúc này càng nổi thêm vài tầng sợ hãi. Trước sức mạnh chí cường của lão nhân, hắn không còn cách nào khác ngoài việc triệu hồi ra pháp khí mà đón đỡ.

- Phanh…

Va chạm phá ra tiếng nổ kinh thiên, kéo theo một hồi xung chấn khổng lồ đánh tung đại điện.

Pháp khí vỡ tan, một cái bóng người bị đánh bay ngược trở ra từ trong bụi khói, xuyên phá mấy tầng kiến trúc nội điện rồi mới miễn cưỡng đứng vững, vạt áo thấp thoáng những giọt máu tươi đỏ chói.

Rất nhanh, nhanh đến mức hầu như trong đại điện không có người nào kịp thời phản ứng. Đến khi có người kịp định thần lại, thì chỉ có sự sợ hãi đến không nói nên lời.

Sợ, bởi vì ngoại điện lúc này đã bị đánh tan thành bụi phấn.

Sợ, bởi vì người vừa ra tay cứu Ngụy Tôn chẳng phải người thường, mà chính là Chí cường giả Quy Nguyên, là tồn tại mà trong mắt thế nhân là vô địch trên trời dưới đất. Vậy mà tồn tại mà bọn họ xưng là vô địch ấy, trước mặt lão nhân này lại chẳng chịu nổi một cái phất tay.

Và sợ, bởi vì hôm nay sẽ là ngày mà những vị lãnh tụ Thiên Nguyên phải trả giá cho những gì mà bọn chúng đã làm vào sáu năm về trước.

Nợ máu… phải trả bằng máu.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 299: Đổ Máu Bắt Đầu

Đánh nhau đến long trời lở đất, đám cao tầng Thiên Nguyên cũng khó lòng mà tiếp tục tiến hành hội nghị, nhao nhao chạy ra từ nội điện. Trông thấy khung cảnh hoang tàn của bên ngoài, bọn hắn không khỏi nổi lên cơn thịnh nộ, quát mắng tên cuồng đồ nào lớn mật.

Dẫn đầu bọn hắn là Lâm Thanh Phong, sắc mặt cũng không khá hơn là mấy, âm trầm cực kỳ. Nhưng khi ông trông thấy lão nhân nơi hố lớn thì bỗng sững người, nắm tay giấu trong vạt áo vô tình run run, tựa hồ đang sợ hãi.

Có thể khiến cho một nhân vật đứng trên đỉnh cao tột cùng này cũng phải kinh sợ, lão nhân này e rằng so với ông càng thêm khủng bố.

- Vương Đình đạo hữu, ngươi trở về?

Cố gắng giấu đi khẩn trương trong lòng, vị Chí cường giả trong mắt thế nhân ấy vậy mà tỏ ra bất ngờ, sắc mặt tràn đầy kích động kinh hô.

Hai tiếng "Vương Đình" vang lên, không gian lạnh ngắt. Thậm chí là cả những vị cao tầng vốn đang uy nghiêm quát tháo, lúc này đây cũng đều phải ngậm miệng, sắc mặt tái xanh không còn huyết sắc.

Vương Đình… Vương Đình… một trong bảy chí cường giả Quy Nguyên, đệ nhất trận pháp sư của Nguyên Giới, một tồn tại có sức mạnh siêu việt bất cứ cỗ thế lực nào trên toàn bộ đại lục này.

Chưa nói tới thực lực chí cường giả, chỉ cần thân phận đệ nhất trận pháp sư Nguyên Giới cũng đủ để ông đứng trên thiên hạ. Đây tuyệt đối là một tồn tại cấm kỵ mà không một thế lực nào dám trêu chọc vào.

Và đáng sợ hơn nữa, là sáu năm trước bọn hắn đã chọc phải ông rồi.

Năm đó bức tử Hoàng Thiên, một đám nhân vật lúc này mới ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề. Vương Đình trở về từ cõi chết, tương đương với tai kiếp ngập đầu.

Nhất là những kẻ cầm đầu Thiên Nguyên Thẩm Phán năm xưa, lúc này đây đã sợ đến không nói nên lời. Năm đó nghe theo Bạch Chấn Long liên minh xét xử Hoàng Thiên, bức bách Lâm Thanh Phong thoái vị, nay Bạch Chấn Long đã chết, ai sẽ ra mặt bảo vệ bọn hắn đây?

Câu trả lời là không có ai cả, thậm chí Lâm Thanh Phong và Lục Tiểu Ca cũng không có đủ tư cách đó. Bởi vì chính bọn họ cũng khó lòng mà tránh thoát tai kiếp này.

Biến hoá của đám người, Vương Đình làm sao không nhìn thấu? Nhưng dĩ nhiên sẽ không thể nào liên tưởng đến việc đệ tử của mình gặp nạn. Chỉ thấy ông khẽ nhếch môi cười, quét mắt về phía Lâm Thanh Phong mà nói:

- Ha ha, số kiếp chưa tận, vẫn còn giữ được nửa cái mạng trở về.

Ngưng lại đôi giây, khoé mắt ông không khỏi híp nhẹ, lành lạnh tiếp lời:

- Chỉ là mười năm nay đại lục có vẻ như biến hoá rất lớn thì phải, dường như không còn chào đón lão già này nữa.

Một lời này để cho nụ cười trên môi Lâm Thanh Phong thoáng

cứng ngắc, có chút miễn cưỡng cười cười:

- Nào có chuyện đó! Chỉ là đám trẻ con không hiểu chuyện mà thôi, đạo hữu không cần để ý.

Vương Đình từ chối cho ý kiến, chuyển mình hướng về nội điện mà đi. Nếu ông thật sự muốn tính toán, bọn nhóc này liệu sẽ còn an lành mà đứng đó hay sao.

Chẳng qua chỉ là một chút lời châm biếm, đồng thời cũng là cảnh cáo mà ông nhắc khéo đến đám người của đại thế lực mà thôi.

Thấy ông không còn ý định tính toán chi li, không ít người ngầm thở phào nhẹ nhõm. Lâm Thanh Phong cũng nhanh chóng quay người, cùng ông sóng bước bay đi.

- Phải rồi, Thiên nhi mấy năm nay thế nào, tại sao ta không thấy nó đến tham gia hội nghị?

Tựa như một câu thuận miệng, Vương Đình vừa bay vừa hỏi.

- Chuyện này!

Vốn cho là chuyện có thể kéo dài thêm đôi chút, không nghĩ tới Vương Đình quan tâm tới Hoàng Thiên đến vậy, chưa ổn định đã dò hỏi tình hình của hắn. Sắc mặt Lâm Thanh Phong khẽ biến, nhất thời không biết nói sao cho phải.

- Làm sao? Nó xảy ra chuyện?

Thái độ của Lâm Thanh Phong khiến cho lòng của Vương Đình khẽ trầm xuống, dừng thân mà hỏi. Hai con mắt của ông khẽ loé lên rét lạnh, lộ ra một đoá hắc diễm đang thiêu đốt sâu trong tròng mắt.

- Ngươi vẫn còn mặt mũi hỏi về tên phản đồ đó?

Lâm Thanh Phong còn chưa biết trả lời thế nào, một âm thanh đã tự phương xa vang tới.

Lục Tiểu Ca không biết tự lúc nào đã trở về bên cạnh đồ đệ của mình, ra tay giúp hắn trị liệu thương thế. Khi nghe Vương Đình hỏi về Hoàng Thiên thì không khỏi vì giận mà cười, ánh mắt mang theo cay độc chi ý.

- Phản đồ? Là ý gì?

Một cảm giác cực kỳ bất an bỗng nổi lên trong lòng, Vương Đình cất lời lạnh lẽo.

- Ha ha… Ngươi dạy được một cái đồ đệ tốt, chỉ vì chút mâu thuẫn mà bán đứng cả Thiên Nguyên. Ngươi nên tự hào ah.

Lục Tiểu Ca chẳng thèm để ý đến nét lạnh lẽo trong mắt Vương Đình, ngược lại còn cười lớn mà nói ra.

Năm đó hắn chính là kẻ cầm đầu cùng với Bạch Chấn Long kết minh, bức bách Lâm Thanh Phong tổ chức Thiên Nguyên Thẩm Phán hòng cướp đoạt Cố Tinh Cực Đạo thạch. Về sau lại cùng với Lâm Thanh Phong diệt sát Cố Sở, bức Hoàng Thiên không thể không bỏ xứ đào vong.

Mỗi một cái, đều đã chú định hắn và Vương Đình ở thế kẻ thù sống chết, không thể nào hoà hoãn. Lại thêm vừa nãy Vương Đình sỉ nhục Nguỵ Tôn, đả thương hắn, mọi chuyện đã không thể vãn hồi.Nếu đã vậy, còn không bằng trở mặt từ đầu, chiếm lấy lý lẽ và tiên cơ cho bản thân mình.

Vương Đình híp mắt lại, đáy lòng lạnh lẽo. Sát na mà thôi, thân thể ông tựa như tia chớp biến mất khỏi không gian, tích tắc sau đó, người ta hoảng sợ nhận ra ông đã đứng trước mặt Lục Tiểu Ca, sát khí động trời.

Có người từng nói, tiều phu nổi giận máu tuôn ba thước, thiên

tử nổi giận máu chảy thành sông, còn Quy Nguyên thịnh nộ, chính là đất trời này tận kiếp.

- Oanh… oanh

Không có bất kỳ chiêu thức, chỉ có một nắm quyền như thiên uy đấm về phía kẻ thù. Tại sát na va chạm, năng lượng khổng lồ như hàng tỉ tấn đất đá nện vào đại lục, tạo nên rung động và khủng bố vô cùng.

- Đùng… Đùng…

Công kích kinh thiên động địa, Lục Tiểu Ca mặc dù cũng là Quy Nguyên cường giả, nhưng so ra vẫn còn kém chút hoả hầu, chớp bắt bị đánh ngược ra cả mấy chục dặm phương xa.

- Không… sư phụ… cứu con…

Mất đi người bảo hộ, Nguỵ Tôn sợ đến mức bước đi cũng không nổi, điên cuồng bò đi như một con chó.

Chỉ là Vương Đình sẽ tha cho hắn sao? Đáp án là không.

Một nắm tay vươn ra, ông cách không nắm lấy hắn mà kéo về phía mình. Ngón tay lấp loé hàn quang lạnh lẽo, ông không chút biểu lộ cảm xúc đâm xuyên mi tâm của hắn, kéo theo từng dòng ký ức mơ hồ thực hoá.

Không ngờ, ông lại đang tiến hành sưu hồn đối với Nguỵ Tôn.

- Không… ngươi muốn chết.

Nơi phương xa, Lục Tiểu Ca trông thấy một màn này thì gần như lâm vào trong điên loạn, khí tức phát ra ngày một mãnh liệt, mang theo sức mạnh thiên địa mà vồ tới.

- Răng… rắc…

Quy Nguyên, tốc độ cực nhanh, nhưng tốc độ của Vương Đình càng thêm khủng bố.

Chỉ thấy thế công của Lục Tiểu Ca còn chưa kịp tới, Nguỵ Tôn đã không còn gào thét được nữa. Bắt đầu là vết nứt lan ra từ mi tâm, rồi đến toàn bộ đỉnh đầu toác vỡ. Máu tươi cùng với óc trắng nhầy nhụa bắn đầy trong lòng bàn tay của Vương Đình, kinh dị đến không nói nên lời.

Nhưng kinh dị nhất, không phải là tràng cảnh đó, mà chính là khuôn mặt của ông lúc này, một khuôn mặt của tột cùng sự thịnh nộ và giận giữ. Vết sẹo dài run lên bật ra máu đọng, chảy dài xuống bờ môi đầy bụi bẩn. Đôi mắt của ông hừng hực lửa thần, để bầu trời đêm này càng trở nên hắc ám.

- Phản bội?... Ha ha… ha ha…

Buông ra cái xác không hồn, ông bất giác ngửa mặt lên trời mà cười lớn, cười đến mức toàn bộ Thiên Nguyên này cũng phải theo đó mà sợ run.

Trên đầu, công kích của Lục Tiểu Ca vừa tới, nhưng rồi cũng vì tiếng cười này mà vỡ nát, cả người chao đảo lui về phía dưới.

- Vương Đình đạo hữu… ngươi bình tĩnh lại đã.

Đằng sau, Lâm Thanh Phong miệng nói mà lòng như rơi xuống đáy cốc. Nơi bàn tay vậy mà đã triệu hồi ra tiên khí, sát khí ẩn hàm.

- Bình tĩnh… ha ha… các ngươi hãm hại đệ tử của ta, móc mắt đệ tử của ta, bức nó đến mức không thể bỏ xứ đào vong… rồi bây giờ lại muốn ta bĩnh tĩnh, buồn cười sao?

Lão nhân cười đến điên cuồng, nhìn chằm chằm về phía người mà mình từng xem là đồng minh này, ánh mắt càng trở nên đáng sợ, so với ác ma càng đáng sợ gấp vạn lần.

Lại nghĩ tới khung cảnh đứa nhóc ấy một mình chống lại cả thế gian, đơn bạc lẻ loi không có ai bên mình, ông lại không kìm được nước mắt và nộ khí. Ông nhận nó làm đệ tử, nhưng rồi lại để nó cô độc không chỗ dựa, để nó bị người huỷ hoại đến điêu tàn, ông còn xứng làm sư phụ của nó sao?

- Ta hiểu cảm giác của ngươi, nhưng ngươi phải rõ ràng. Tội của Thiên nhi lần này quá lớn, không thể vì…

Sắc mặt của Lâm Thanh Phong cũng chẳng dễ dàng, vừa lắc đầu vừa nói.

- Ngươi câm miệng cho ta!

Nhưng mà lời của ông còn chưa hết đã bị Vương Đình nộ quát. Một chữ "tội" bỗng khiến cho vị chí cường giả này giận đến động trời, sau đó là bật cười lạnh lẽo.

- Thiên nhi có tội? Ha ha… thối lắm. Không phải đám các ngươi vì tranh giành quyền lực và Cố Tinh Cực Đạo thạch mà hãm hại nó ư?

Ông vừa nói, bước chân vừa đi, mỗi một bước đều khiến cho đại địa này lún xuống, thiên này đảo điên.

- Năm đó ta vì suy nghĩ cho các ngươi mà dấn thân mình vào trong hung hiểm, suýt nữa bỏ mạng tại nơi đất người. Vậy mà khi trở về, các ngươi lại đáp trả ta bằng cách khiến đệ tử của ta sống không bằng chết, thật là tạo hoá trêu người…

Cuối cùng, thân thể của ông đã đứng tại trên đỉnh cao nhất của Thiên Nguyên học viện, ánh mắt tràn đầy hận thù cùng sát cơ mà gằn lên từng chữ:

- Hôm nay… ta muốn tất cả các ngươi phải ĐỔ MÁU.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 300: Năm Đại Thiền Phái!

- Mau đi.

Vương Đình cuồng nộ, dù là Lâm Thanh Phong cũng phải cảm thấy sợ hãi, nhanh chóng hướng về phía đám thiên kiêu trẻ tuổi mà quát lên chói tai.

- Bày trận!

Thế rồi cũng chẳng kịp để ý xem bọn chúng làm thế nào để đào thoát, ông lập tức quay về phía đám cao tầng ra lệnh, đồng thời vung ra tiên khí oanh sát phía Vương Đình.

- Oanh…

Toàn bộ Trung Nguyên giới vực thoáng chốc sôi trào hừng hực, rất nhiều núi đá nổ tung, sông hồ dậy sóng. Một cỗ lại một cỗ uy áp phô thiên cái địa không ngừng bộc phát, để cho thế gian này hỗn loạn và cuồng dã.

Vương Đình vừa ra tay đã gần như bộc phát toàn lực, vô tận thần văn cháy sáng, bùng nổ ra hào quang chói mắt nhất, nắm đấm như nắm lấy cả thiên uy mà công phá trời cao.

- Uỳnh…

Đám cường giả của các thế lực mặc dù mạnh, nhưng làm sao đủ khả năng đối kháng với chí cường giả Quy Nguyên. Chỉ thấy gần trăm bóng người bay lên, sau va chạm thì tan tác như ong vỡ tổ, chỉ còn lại duy nhất Lâm Thanh Phong là còn trụ nổi.

- Phanh…

Lại là một lần cực tốc nổ vang, Lâm Thanh Phong thân là chí cường giả Quy Nguyên bước thứ hai, vậy mà cũng không thể cùng Vương Đình đối cứng, nhanh chóng bị đẩy lui ra ngoài.

Vương Đình lúc này đã điên đến cực hạn, không có nhiều lời, không có né tránh, chỉ có sát khí cùng cuồng nộ vô bờ. Nắm tay của ông một lần nữa vung lên, mang theo khí tức chí cường của đất trời tiếp tục truy sát đám cao tầng của thập phương thế lực.

Đổ máu đã bắt đầu, bắt đầu từ những kẻ cầm quyền năm đó tham gia vu hại Hoàng Thiên cho đến những kẻ thừa nước đục thả câu, hôm nay, ông muốn tất cả bọn chúng đều phải trả giá.

- Muốn chết…

Chưa đến nửa phút thời gian đã có người nằm xuống, Lâm Thanh Phong dù e ngại Vương Đình cũng không thể chần chờ thêm nữa.

Khí tức của ông cực tốc tăng lên, đạt đến một trình độ mà trước nay chưa từng có. Bốn bề Thiên Nguyên trong giây phút bỗng nhiên nổi lên gió lạnh, thổi tới ngàn vạn đám lôi vân doạ người.

Lâm Thanh Phong lao đi trong biển sét, kéo theo hàng tỉ tia sáng rực rỡ. Một kích kinh thế gần như vượt qua hiểu biết của thế nhân, không gì sánh nổi, rúng động ra cả ngoài Vũ trụ bao la.

Nếu như Cố Sở có mặt ở đây và trông thấy một tràng này, có lẽ sẽ sợ đến không nói nên lời. Bởi nếu như ngày ấy, Lâm Thanh Phong dùng lấy chiến lực này để ra tay với bọn họ, chỉ sợ chủ tớ hai người sẽ chẳng có mạng trở về.

Đó là sức mạnh cực hạn chí cường của Quy Nguyên bước thứ hai, một sức mạnh mà thường ngày Lâm Thanh Phong chẳng bao

giờ thể hiện. Có thể là do để thi triển phải trả giá không nhỏ, cũng có thể là do từ khi thành đạo, ông chưa gặp một người nào có đủ tư cách để ông phải bộc phát nó.

Nhưng hôm nay, Vương Đình có tư cách đó.

Giữa hai người bạo phát đại chiến kịch liệt nhất!

Quy Nguyên chiến, có lẽ đây không phải lần đầu tiên nhân dân Thiên Nguyên chứng kiến, nhưng sức mạnh đến mức này tuyệt đối là duy nhất trong mấy vạn năm lịch sử.

- Chết cho ta.

Tiếng thét như tiếng đất trời, Lục Tiểu Ca mang theo nộ và sát lao vào quần chiến. Hắn mặc dù chưa phải Quy Nguyên bước thứ hai, nhưng cũng là kẻ đi đến cực hạn của bước thứ nhất, sức mạnh làm sao có thể tầm thường.

Chỉ thấy bầu trời hoành không một màu đỏ máu, bóng tối biến tan. Ba cái tia sáng rực rỡ không nhìn ra hình dạng cứ thế thoắt ẩn thoắt hiện, mỗi lần va chạm đều để cho thiên không ảm đạm đổ vỡ, đại địa hoang tàn.

Tam Quy Nguyên chiến, đánh đến kinh thiên động địa, đánh cho quỷ khóc thần gào. Tỷ tỷ sinh linh Thiên Nguyên đều sợ đến không dám động người, dưới khí thế và dư ba của Quy Nguyên càng là nằm rạp trên nền đất.

Bên dưới chiến trường, mặc dù có siêu cấp trận pháp phòng ngự bảo hộ, nhưng kiến trúc của học viện cũng không thể nào thoát khỏi tai kiếp, bị dư ba đánh nát hơn phân nửa. Thấp thoáng dưới từng công trình đổ nát, gần trăm siêu cấp thiên tài tuấn kiệt đã không còn bóng dáng, sớm hoà vào dòng người đang bỏ chạy đào thân.

- Đầu trọc, ngươi nhận biết lão sao?

Trái ngược với vẻ hoảng hốt của hầu hết mọi người, Cẩu Thủ với tiểu hoà thượng lại khá là bình tĩnh, cùng nhau đứng ở một góc tối trên đỉnh Thông Thiên Phong, quan sát bầu trời.

Ánh mắt không rời ba siêu cấp cường giả đang giao đấu trên không, tiểu hoà thượng nghe Cẩu Thủ hỏi thì không khỏi gật nhẹ đầu xác nhận:

- Biết. Vương Đình… đệ tử đời thứ mười bảy của Diệt Hỷ Pháp Vân, so với ta còn cao hơn hẳn một bối phận.

Cẩu Thủ giật mình không nhẹ:

- Một trong năm đại thiền phái của Đại Việt cổ? Bọn hắn vậy mà vẫn còn truyền thừa trên thế giới này sao?

Thân phận của tiểu hoà thượng từ trước tới nay đối với tất cả mọi người đều thần bí cực kỳ, nhưng đối với một tồn tại sống qua vạn cổ như Cẩu Thủ lại không tính là bí mật. Thậm chí theo một cách nhìn nào đó, nó cùng với tiên tổ tiểu hoà thượng đều cùng một dạng thân phận giống nhau, phụng sự cho một người.

Vốn nghĩ đại chiến năm đó qua đi, Thượng Cổ tận diệt, chư Hoàng chúng Thánh vẫn lạc gần hết thì những thế lực này cũng không còn. Thực không nghĩ mấy năm trước gặp được tên nhóc của Trúc Lâm Yên Tử, hôm nay lại gặp được người của Diệt Hỷ Pháp Vân, nó không bất ngờ mới là lạ.

Chỉ là ngẫm lại một chút lại thấy bình thường, năm đại thiền phái có thực lực không chênh lệch bao nhiêu, Trúc Lâm Yên Tử có thể tồn tại được cho tới bây giờ thì Diệt Hỷ Pháp Vân còn truyền thừa cũng là chuyện dễ hiểu.

- Đương nhiên… không chỉ còn truyền thừa mà còn ngày càng phát triển, ngày càng mạnh mẽ.

Bày ra một bộ dáng dương dương đắc ý, tên nhóc này bốc phét

mà không chút đỏ mặt.

- Ha…

Cẩu Thủ khinh khỉnh cười, vậy mà lại không có ý cùng tranh luận với tên đầu trọc này. Là kẻ may mắn sống sót qua Thượng Cổ, nó so với bất cứ ai càng rõ ràng những thế lực này năm đó là mạnh mẽ tới mức nào. Không cần nói đến đỉnh cấp tồn tại như Hoàng giả, chỉ cần số lượng thánh nhân cũng đã đủ tư cách nghiền ép chư tiên rồi.

Nhưng rồi qua Thượng Cổ tận diệt, bọn hắn còn sống được bao nhiêu người? Có lẽ, cái mạnh mẽ trong lời của tiểu hoà thượng cũng chỉ dừng lại ở góc nhìn của sinh linh trong Nguyên Giới mà thôi. Ví như Vương Đình kia, đường đường là đệ tử đời thứ mười bảy của Diệt Hỷ, sống cả mấy vạn năm trời mà còn chưa đặt chân vào tiên cảnh.

- Ít nhất đối với thế giới này thì chúng ta vẫn có tư cách xưng là chúa tể.

Biết là bản thân khoác lác nhầm người, lại nhìn vẻ mặt không coi trọng của Cẩu Thủ, tiểu hoà thượng tức đến nghiến răng ken két, cuối cùng thở phì phì mà nói.

- Oanh… oanh…

Nó còn đang muốn hơn thua với Cẩu Thủ, phía trời cao bất ngờ vụt xuống một tia sáng khổng lồ đâm vào ngọn núi, để cả toà Thông Thiên Phong vĩ ngạn đổ sụp xuống, phút chốc tan thành mây khói.

Dư ba khủng khiếp quét đi, mang theo sức mạnh có thể diệt sát bất cứ sinh linh nào chưa tới Hồng Trần cảnh giới. Nhưng khi phủ lên đầu hai bọn chúng lại bị một luồng phật quang ngăn lại, không thể nào xuyên phá dù chỉ một chút.

Khói mờ tan đi, giữa đại địa hoang tàn lộ ra thân thể của một người, không ngờ lại là Lục Tiểu Ca. Máu đã sớm ngấm đầy toàn thân hắn, chảy dài từ những vết rách vỡ trên người. Vốn là một tồn tại đỉnh tiêm, một vị siêu cấp chí cường, vậy mà lúc này đây lại bị người dùng khí hoá thương đâm xuyên cả bụng trái, ghim cứng vào nền đá của Thông Thiên Phong.

- Một kích này, vì oan khuất của Thiên nhi.

Nền trời, Vương Đình như một vị thần minh anh dũng, hai tròng mắt cháy lên lửa thần hừng hực, càng lúc càng mạnh, càng lúc càng nhanh.

Ông nói như gằn giọng, hai tay chớp mắt chắp lên trên đỉnh đầu kéo ra một luồng tử lôi. Tiếng thét dài trầm thấp, tử lôi ngưng thụ hoá thành thần thương, phá trời diệt sát.

- Một kích này, là vì đôi mắt của nó.

Thương sét rời tay, vụt đi cùng với tiếng sấm đì đùng, đánh cho không gian vỡ tan, thời gian đoạn gãy. Đến cả nền trời hắc ám cũng bị khí thế của nó ép đến rách ra, nương theo đường bay của nó mà hoá thành một vệt tử tuyến dài thẳng tắp.

Một đám cường giả cự đầu thế lực vốn đang cùng nhau lược trận, lúc này quay đầu đã thấy tử thần sát cổ.

- Không…

Máu tươi như vòi nước phun ra từ cổ của mấy tên cao tầng Bạch Gia, thậm chí là mạnh mẽ như Bạch Ly cũng không thể nào tránh thoát, bị lôi thương xuyên qua cổ họng mà lôi đi.

Đắng chát nhìn toàn bộ cường giả còn lại của tộc mình mất đi sinh mạng, vị lão tổ này chỉ còn vô tận hối hận trong lòng mà nhắm mắt. Có lẽ, từ hôm nay sẽ không còn Bạch Gia nữa. Có lẽ, năm đó hắn không nên đối đầu với tên thiếu niên ấy. Có lẽ… hắn

sai rồi.

Diệt sát toàn bộ cường giả của Bạch Gia, lửa giận của Vương Đình không những không giảm mà càng thêm bùng cháy. Ông nhìn về phía Lâm Thanh Phong một cách lạnh lùng, đồng dạng vươn tay lên súc tích ra một công kích cuối cùng:

- Và một kích này… là vì ngươi đã phản bội lòng tin của nó.

Vẫn là một thanh thần thương ngưng tụ từ tử lôi, nhưng cấp độ đã không còn như trước. Toàn bộ Thiên Nguyên thoáng chốc hoành hoành một màu tím, cường liệt và bỏng rát.

- Là ta có lỗi với nó…

Lâm Thanh Phong cúi đầu, sâu trong mắt lộ ra ưu thương và buồn bã. Trước thế tới kinh thiên động địa của Vương Đình, ông chỉ biết thì thào xin lỗi, nhưng sau đó bỗng vươn tay ra không gian nắm lấy. Một thanh siêu cấp tiên khí đột nhiên biến ảo mà ra, đáp vào trong lòng bàn tay đó.

- Nhưng ta chưa bao giờ hối hận vì điều đó…

Trong một phút giây nhìn về phía cháu của mình đang đứng quan chiến tại đằng xa, nụ cười trên môi ông vậy mà chuyển biến thành thoả mãn, ngẩng đầu quát lớn.

Một bổng sau cùng nổ ra vô tận quang mang màu vàng sáng chói, đạp phá màn đêm bắn phá về phía trời cao xa xăm.

Cả Trung Nguyên, thậm chí là cả Thiên Nguyên đại lục, mỗi một góc đều có thể nhìn rõ đạo quang mang khủng khiếp này. Không… là hai đạo quang mang khủng khiếp đang điên cuồng lao vào nhau, một tím, một vàng.

Chúng va chạm mà không có âm thanh, chỉ có một tràng cảnh huỷ diệt rung động lòng người. Bởi giờ khắc ấy khí tức chí cường

của Quy Nguyên vậy mà như vỡ nát, tản mạn che phủ bầu trời, quang mang rực rỡ xán lạn thấu ra cả ngoài vũ trụ mịt mờ.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 301: Bị Người Bán Đứng

Như thế nào là sức mạnh cực hạn? Là tiên, là thánh thần hay còn hơn thế nữa? Sức mạnh tận cùng, có lẽ cũng chỉ là những khái niệm mà con người bị giới hạn bởi thường thức của mình.

Ví như một con kiến cả đời tầm nhìn không ra khỏi tổ, nó làm sao biết được bên ngoài kia bao la rộng lớn, làm sao biết được có muôn trùng tồn tại siêu việt kiến chúa của mình. Sinh linh Nguyên Giới cũng thế, họ không là kiến, nhưng ở một phương diện nào đó cũng chẳng khác nào lũ kiến kia, bị nhốt cả đời trong một cái tổ mang tên Nguyên Giới.

Và đối với mỗi sinh linh trong thế giới ấy, Quy Nguyên chính là tận cùng của sức mạnh.

Ba mươi sáu tầng trời Thiên Nguyên, không gian đổ nát. Trăm dặm đại địa toác ra vết rách lan dài, thiên địa chi lực hạo hạo đãng đãng hoá thành thiên tai tàn phá, để sóng đất bốc lên sương mù tràn ngập cả trời cao.

Chiến trường không trung đã không còn khả năng tái chiến vì những vết nứt vỡ không gian và năng lượng loạn lưu hạo hãn. Minh văn Thượng Cổ thấp thoáng trong từng vết rách, tiếng không gian gầm thét ô ô như tiếng quỷ gào, oanh minh đất trời.

Giữa hỗn loạn kinh hoàng ấy, hai cái bóng người lặng lẽ đứng ở trên không, nặng nề hô hấp. Dưới chân bọn hắn, đại địa lúc này đậm lên một màu đỏ, giống như là bị vô tận máu tươi rớt xuống mà nhuộm thành. Tay, chân, ngực, đầu của bọn hắn đều ngập tràn

trong máu, ẩn hiện ra những vết thương sâu hoắm rợn người.

Vương Đình thiếu chút nữa bị tiên bổng đánh nổ tan đầu, xương đòn cùng xương vai bên trái vỡ nát, phế đi cả cánh tay và vùng ngực trái.

Mà Lâm Thanh Phong cũng bị ông đánh gãy một tay, nơi ngực trái đã không còn liền mạch, bị lôi thương đục lỗ xuyên cả trái tim, Quy Nguyên lực hùng hậu oanh tàn.

Lưỡng bại câu thương, hai vị cường giả này quả thực mạnh đến rợn người.

- Nên… kết thúc rồi!

Đúng lúc mà đám cường giả của thập phương thế lực đang phân vân có nên nhân cơ hội diệt sát Vương Đình hay không, một âm thanh đứt quãng bỗng nhiên vang lên khiến bọn hắn sợ đến run người.

Chỉ thấy Vương Đình mặc dù thụ thương cực nặng, nhưng khí tức thần thánh lại không hề yếu đi. Thân thể ông cao lớn, tóc bạc rối tung, khí thế tựa hồ như quân lâm thiên hạ. Cánh tay còn lại của ông thoáng chốc vút lên khung trời, bùng nổ ra tận cùng thần lôi tử sắc.

Một màn này doạ cho tất cả mọi người hãi hùng khiếp vía, trái tim đập nhảy kịch liệt như muốn nổ ra ngoài. Thậm chí là Lâm Thanh Phong vốn cao cao tại thượng lúc này cũng không thể nói nên lời, ánh mắt tuyệt vọng nhìn về phía ngọn thần thương rực sáng.

Ai có thể nghĩ được rằng, một vị được xưng tụng như thần trong thế nhân, vô địch trên trời dưới đất, bây giờ lại thê thảm đến mức không thể chống cự, thậm chí chút nữa thôi liền phải bỏ mạng.

Lôi quang tích luỹ cực hạn bỗng rời tay Vương Đình, xé rách không gian mà đi. Ánh sáng chói loà soi sáng nền trời đêm hắc ám, để cho tất cả mọi người đều chết lặng.

- Không…

Tiếng gào thét thê lương vang lên từ nền đất, một cái bóng dáng đơn độc không tiếc bản thân vươn mình lao tới, dùng lấy tấm lưng trần mà che chở cho vị chí cường giả già nua. Tiếng thần thương gào thét, nhưng vẫn như cũ không át đi được tiếng khóc tuyệt vọng của tên thanh niên ấy, là tiếng khóc của nỗi đau thấu đến tận cùng.

- Phanh…

Nổ lớn kinh thiên động địa, máu tươi cùng thịt nát vương vẩy khắp toàn bộ trời cao, lộp bộp rơi trên tấm lưng trần to lớn đó. Tiếng khóc vẫn không ngừng, ngược lại càng thêm nức nở và nghẹn ngào.

Vương Đình nhìn thấy một cảnh này, dù nội tâm còn đang tràn lửa giận cũng không thể không khựng lại, đáy lòng bi thương đến co thắt. Nắm tay siết khẽ, bờ môi ông thoáng run run như muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng chỉ là thở dài nặng nề, nhẹ nói:

- Đạo bất đồng bất tương vi mưu. Ta ngươi đều vì người thân của mình mà ở thế đối nghịch, không có đúng hay sai cũng không có phải và trái, chỉ vì ý niệm không cùng đường. Năm đó ngươi không giết chết Thiên nhi, hôm nay ta cũng không khiến ngươi chết. Nhưng nếu sau này gặp lại, chúng ta chỉ có thể là kẻ thù.

Giọng nói của ông không lớn, nhưng từng tiếng lại chấn động vào thiên địa mênh mông, chấn động vào lòng người quan chiến.

Một lời ấy vậy mà để cho tiếng khóc nhỏ dần, nhỏ dần rồi im bặt. Người thanh niên ngơ ngác ngẩng đầu nhìn tới, nhìn lấy

khuôn mặt già nua đẫm máu đang cố nở nụ cười, cánh tay gượng vỗ lấy bờ vai hắn ấm áp, hắn lại khóc.

Tâm trí của hắn lúc này có lẽ chẳng còn gì ngoài khuôn mặt ấy, tiếng thở của ông bất giác trở thành âm thanh dễ nghe nhất cuộc đời, tiếng vỗ vai nhè nhẹ như trở thành từng đợt tiếng lòng tràn trề hơi ấm, xô vào lòng hắn những xúc cảm mà cuộc đời này sẽ không đến lần thứ hai.

Lâm Thanh Phong không chết, Thiên Nguyên vui mừng hoảng hốt. Đám cường giả giây phút sau đó mới bừng tỉnh, nhận ra người chết không phải Lâm Thanh Phong mà là Chí cường giả Lục Tiểu Ca.

Có lẽ ngay từ đầu, Vương Đình chưa hề có ý định giết chết Lâm Thanh Phong.

- Tiểu tử…!

Sắc mặt của Vương Đình nổi lên tầng tầng phức tạp nhìn về phía Anh Vũ, sau cùng cũng không nói ra được hết câu, chỉ có thể ngậm miệng nuốt lấy những gì muốn nói.

Có lẽ, ông cũng đoán được rằng bản thân Hoàng Thiên không hề muốn sự thật phơi bày. Bởi nếu hắn muốn, năm đó đã không cắn răng chịu lấy oan khuất này, để cho huynh đệ mình hiểu lầm đến thế. Sự thật, có đôi khi chỉ đem lại tận cùng của sự đau thương và niềm tin sụp đổ.

Từng là huynh đệ chí thân, vì nhau mà không màng mạng sống, hắn với đệ tử của ông cứ thế bị cuộc đời nghiệt ngã đẩy về phía đối đầu, trở thành kẻ thù sinh tử, bi hài thế đấy!

- Ô…ô…

Đắm chìm trong dòng cảm xúc miên man, Vương Đình vừa mới quay đầu định rời đi, trên nền trời bỗng nhiên vang lên tiếng

rít gào thảm khốc.

Chỉ thấy từ tầng không mây đen ầm ầm nổ lớn, bất chợt thò ra một cái bàn tay kinh thiên động địa đánh về phía ông, sức mạnh to lớn đến không thể nào mà hình dung nổi.Biến cố bất ngờ này để cho Vương Đình biến sắc, không thể nào tránh né mà chỉ còn đường liều mạng ứng phó, dùng chút sức mạnh Quy Nguyên còn sót lại đi nghênh đón.

- Phanh… anh… anh!

Chỉ nghe tiếng nổ rung trời, phản kích của Vương Đình trước bàn tay kia chẳng khác nào đậu hũ, bị phanh phanh đánh nát, cả thân thể suýt chút nổ tung xuyên sâu vào đại địa.

Quá nhanh, quá bất ngờ, bất ngờ tới mức không một ai kịp thời phản ứng, Vương Đình đã bị đánh cho không còn rõ sống chết. Đến khi người ta kịp thời tỉnh lại, chỉ thấy giữa hắc ám trên cao chẳng biết tự đâu xuất hiện một cái bóng mờ.

Không rõ giới tính, không có tứ chi, mà chỉ có một làn ma khí đậm đặc và một đôi mắt màu đỏ máu. Đôi mắt đó đáng sợ vô cùng, tựa hồ như hai vầng mặt trời nhỏ hiển hiện, chói chang và bỏng rát.

- Chuyện này…

- Mạnh… quá mạnh…

- Hắn là ai?

Siêu cấp cự đầu run rẩy, cường giả kinh thán, nhao nhao nhìn bầu trời mà tự nói. Hôm nay quả thực quá nhiều biến cố, quá nhiều kinh hoàng, để cho bọn hắn những vết ký ức hằn sâu mà cả đời này cũng đừng hòng quên được.

- Ma Tộc?

Vẫn là một góc nào đó của Thông Thiên Phong, tiểu hoà thượng lần đầu tiên sắc mặt lộ ra kinh hoàng, đôi mắt tràn đầy sắc lạnh nhìn về phía người kia, hô lên hai chữ.

Mà Cẩu Thủ cũng trở nên nghiêm túc cực kỳ, đứng dậy trên vai tiểu hoà thượng, ánh mắt chăm chăm như suy nghĩ điều gì.

- Lâm Thanh Phong, ngươi để cho chúng ta quá mức thất vọng.

Tiếng cười như tiếng sấm quấy tan rừng núi, người mới tới thân thể như u linh lượn lờ, thoáng chốc bay ra đứng ở trước Lâm Thanh Phong, khinh thường nói ra.

Đáp trả hắn chỉ là sự im lặng, Lâm Thanh Phong cúi đầu không nói, cánh tay mơ hồ có xu thế kéo Anh Vũ bảo hộ ở phía sau mình. Hơn ai hết, ông biết kẻ mới tới này đáng sợ nhường nào, thậm chí thế lực phía sau hắn càng thêm khủng bố, hoàn toàn có đủ năng lực quét sạch cả thế giới này.

- Là ngươi?

Đại địa đúng vào lúc ấy bỗng nhiên nổ tung, Vương Đình chật vật ôm lấy cánh tay đã hoàn toàn bị phế bay lên, thần sắc hãi nhiên nhìn về phía người mới tới, dĩ nhiên là nhận ra thân phận của hắn.

- Không tệ, không tệ! Năm đó tiếp một chiêu mạnh nhất của ta, còn bị vứt xác ra vũ trụ vậy mà còn không chết, tên nhóc nhà ngươi mạng lớn đấy.

Trông thấy Vương Đình vẫn còn sống, tên cường giả kia cũng không có tỏ ra bất ngờ, chỉ có tấm tắc cười cười.

- Các ngươi nhận biết nhau?

Không quan tâm đến vẻ trào phúng của đối phương, Vương Đình run run nhìn thẳng về phía Lâm Thanh Phong mà hỏi.

Lâm Thanh Phong không trả lời ông, cũng không dám đối diện với ánh mắt tràn đầy chất vấn ấy, nắm tay vô tình siết lấy bàn tay Anh Vũ, sắc mặt phức tạp gật đầu.

- Ha ha… ha ha… hoá ra là ngươi, hoá ra là ngươi… ha ha.

Nhận được đáp án từ Lâm Thanh Phong, Vương Đình cứ như hoá điên, cười đến mức run rẩy cả người:

- Năm đó ta còn thắc mắc tại sao Ma Tộc có thể phát hiện chính xác từng đường đi nước bước của ta như vậy, hoá ra là bị người mình bán đứng a.

Bị người phản bội chưa bao giờ là thoải mái, nhất là khi ngươi vì người ta mà toàn tâm toàn ý, kết cục chỉ nhận lại một nhát đâm lạnh lẽo và vô tình. Cuộc đời bạc bẽo đến nhường nào.

- Các ngươi biết rõ Thiên nhi là đệ tử của ta, nhưng năm đó lại không chút e ngại hãm hại cùng bức tử nó, hẳn là nghĩ lão phu sớm bỏ mạng dưới tay Ma tộc rồi phải không. Ha ha, thật là tạo hoá trêu người, tạo hoá trêu người mà!

Tiếng cười vang đi, là cười đời, cười người, đồng thời cũng cười cả bản thân mình.

Vương Đình bước đi, mi tâm rực sáng. Một cái ký tự thần bí bỗng nhiên ngưng tụ trước trán ông, toát ra chí cao khí tức. Loại khí tức này cường đại đến mức để cho tất cả mọi người đang xem cuộc chiến đều chịu không được, thậm chí có kẻ hai nhân nhũn ra, quỳ phủ phục xuống đất.

Nếu có một vị đệ tử nào của năm đại thiền phái có mặt tại đây giống như tiểu hoà thượng, trông thấy được ký tự này có lẽ sẽ bị doạ sợ đến ngây người.

Bởi hai ký tự ấy đại biểu cho một vị Thiền sư… Kiến tính![1]

[1] Kiến tính: Đồng nghĩa với Giác ngộ, có nghĩa là trực nhận thấy bản tính, là một danh từ chỉ sự trực nhận chân lý, thấy bản tính. Thông thường, danh từ Giác ngộ được dùng để chỉ sự giác ngộ của một vị Phật, vị Tổ, còn danh từ Kiến tính dùng để chỉ các kinh nghiệm nếm vị giác ngộ ban đầu, cần được tu tập rèn luyện thêm, gọi là Kiến tính khởi tu.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 302: Lục Đạo Phong Thiên

- Thiền sư Kiến tính, Đạo Pháp hợp Thần, nhất độ thành Tiên.

Tiếng kinh văn như tiếng đất trời, từ vị trí của Vương Đình bá đạo mà đi.

Biến hoá này khiến cho không ít người sợ hãi, dù cho Lâm Thanh Phong cũng không ngoại lệ, ánh mắt nhiều hơn một tia ngưng trọng.

Oanh… oanh…

Khí tức của Vương Đình ngày một bành trướng, cuối cùng dường như đã chạm đến cực hạn, để cho vô tận sức mạnh theo quán tính không kịp dừng mà va chạm phải biên hạn và dội ngược về, bùng nổ ra liên tiếp tiếng oanh minh rợn người.

- Sức mạnh bậc này…

Lâm Thanh Phong hoảng hốt kinh hô, ông phát hiện ra bản thân mình lúc này vậy mà đang sợ hãi. Một chút sức mạnh Quy Nguyên còn sót lại trong người bị khí tức vô biên của Vương Đình áp chế gắt gao, không một đường phản kháng.

Cùng là bước thứ hai đỉnh phong, nhưng ông biết bản thân và Vương Đình đã không còn cùng một cái cấp bậc.

- Thú vị! Thú vị! Còn chưa độ qua Tiên Tai kiếp, nhưng sức mạnh lại không thua kém gì một tên Quy Nguyên bước thứ ba sơ kỳ. Người của năm đại thiền phái quả nhiên không tầm thường.

Tên cường giả Ma Tộc từ đầu tới cuối không có ngăn cản quá trình Vương Đình Kiến tính, khi trông thấy khí tức của ông leo tới cực hạn thì thoáng kinh ngạc cười cười, ánh mắt mang theo vài phần tán thán.

Vương Đình không nhìn hắn, mà chỉ chăm chăm về phía Lâm Thanh Phong, lạnh nhạt mà nói:

- Năm đó ngươi động sát ý với Thiên nhi, phải chăng vì nó cũng đã phát hiện ra được chân tướng?

Mặc dù đã đoán ra được đáp án, nhưng ông vẫn muốn nhận được câu trả lời từ chính kẻ này. Không phải vì cố gắng cứu vãn chút hy vọng cuối cùng, mà chỉ là muốn xem xem bọn hắn có xứng đáng để Hoàng Thiên hi sinh nhiều đến thế.

Lâm Thanh Phong lặng người đôi lát, sau đó mới gật đầu đáp trả, giọng nói mang theo vài phần lạnh lẽo:

- Bất cứ tồn tại nào có thể gây hại cho Vũ nhi đều phải chết, đệ tử của ngươi cũng không ngoại lệ. Nếu có trách, chỉ trách nó biết quá nhiều.

Hai người nói chuyện không chút che giấu, âm thanh vang vang khắp cả đất trời. Ai ai cũng nghe được, chỉ trừ Anh Vũ. Có lẽ, cả hai bọn họ đều không muốn ân oán này ảnh hưởng tới bọn trẻ.

- Ha ha… hay cho một câu trách nó biết quá nhiều. Đã vậy, ân oán của chúng ta hôm nay liền giải quyết đi. Hôm nay… nếu ngươi không chết thì chính là ta vong.

Không muốn cùng Lâm Thanh Phong nhiều lời thêm nữa, Vương Đình đã tung người kích tới.

Một kích bạo, thần quang sáng rực khung trời, Quy Nguyên uy trấn thế.

- Đông… đông…

Chỉ trong nháy mắt mà thôi, tiếng nổ vang chấn động quá nửa Thiên Nguyên. Đại địa phía dưới không biết sụp đổ bao nhiêu núi đồi, bụi đất tung trời. Đá núi vốn cứng rắn sánh ngang huyền thiết, lúc này như đậu hũ bị cày vỡ nát, hoá thành muôn trùng tro tàn cùng bột phấn.

- Ầm ầm… phanh…

Cùng vào thời khắc ấy, một phương thiên địa bỗng nhiên vút lên một tia kiếm khí. Khí này, không phải thiên địa Nguyên khí, mà là Quy tắc thiên địa ngưng tụ mà thành khí, uy lực phô thiên cái thế.

Vương Đình dù mạnh, dù đã có được năng lượng sánh ngang bước thứ ba, nhưng còn chưa cách nào so sánh với chân chính Bán tiên cường giả. Toàn thân ông khí thế hừng hực, nhưng khi đối kháng với tia kiếm khí này thì nát tan, bị nó đánh cho bay ngược trở về đại địa.

- Nhóc con, năm ấy để ngươi lưu lại mạng chó, giờ đây lại muốn quay lại cắn người của ta sao?

Một kích đả thương đối thủ, tên cường giả Ma tộc nhếch môi mà cười, không quên buông lời chế nhạo.

- Người của ngươi sao? Thật là uy phong. Đám các ngươi cũng chỉ là một đám phản loạn mà thôi, còn hướng ta tỏ ra cao cao tại thượng, da mặt thực dày.

Vương Đình thê thảm bay lên từ trong đổ nát, nghe thấy lời của tên cường giả Ma tộc thì không khỏi điên cuồng cười nhạo, ánh mắt nhìn về phía đối phương như nhìn phải một thứ dơ bẩn nhất cuộc đời.

- Muốn chết…

Bị người vạch mặt, tên cường giả Ma tộc ánh mắt âm trầm lạnh lẽo, quát to. Chỉ thấy hắn giơ tay lên chém ra một đạo quang mang đen sẫm, thẳng hướng về Vương Đình tàn phá.

Thời điểm tế xuất chỉ là một đạo ánh sáng màu đen, cho tới khi ập lên đầu Vương Đình vậy mà đã hoá thành một phương thế giới. Quy tắc hắc ám chớp mắt bao trùm, lạnh lẽo cắn xé thân thể của ông.

- Hôm nay dù các ngươi có thể giết chết được ta, nhưng sớm muộn gì các ngươi cũng phải trả giá.

Không nhìn cánh tay đã bị hắc ám huỷ diệt, ánh mắt Vương Đình từ đầu tới cuối không rời đối thủ, ngửa mặt mà cười lớn. Ông không hề có ý định bỏ trốn, bởi vì ông biết mình không có chút cơ hội nào. Có lẽ, việc duy nhất ông có thể làm là cùng đối phương đồng quy vu tận, khiến cho chúng phải trả giá vì những gì đã làm với bản thân mình và Hoàng Thiên.

Chỉ thấy ông lần nữa tung người trở lên, hứng lấy hắc ám đang hàng lâm trên bầu trời u tối. Ký tự trên trán ông sáng chói, cường đại đẩy lui hắc ám. Nắm tay còn lại siết lấy trận quang, vòng người xuất kích.

- Oanh… oanh…

Vô cùng vô tận trận văn dưới cái trận quang này mà xuất thế đan dệt vào nhau, hiển hoá thành một vùng đại hải.

Sóng biển cuộn lên, từng hàng thẳng tắp. Thinh không lúc ấy bỗng nhiên nổ ra một cái bóng khổng lồ, sải cánh bao phủ trăm ngàn vạn dặm tinh không.

- Phốc…

Vuốt chim to lớn gấp ngàn toà sơn phong bỗng nhiên vồ tới, sắc bén chém rạch cả hư không. Tên cường giả Ma tộc vậy mà

không đường hoàn thủ, suýt chút nữa bị vuốt chim nghiền nát thành bột mịn, ma khí tán loạn lộ ra bản thể to cao vạm vỡ.

Mà vùng ngực của hắn, không biết tự lúc nào bị rạch ra ba vết chém dài, máu đen đẫm ướt cả thân mình.

- Ầm!

Đại bàng đảo mình, từ bên ngoài cửu thiên tiếp tục kích xuống đầu đối thủ, vuốt chim tung hoành rợp cả bầu trời. Tên cường giả Ma tộc lúc này đã sớm có phòng bị, kiếm trong tay thuận thế chém qua, đem vuốt chim khổng lồ này chém nát.

- Ầm… ầm…

Thân mình đại bàng vỡ nát đâm xuống đại hải, trong chớp mắt biến hoá thành một đầu cá lớn, cái đuôi khuấy lên vô tận sóng biển đánh giết trở về. Tiếng sóng mà như tiếng thiên lôi bạo nổ, để cho thinh không này hãi nhiên thất sắc.

- Côn Bằng hiện thế trận? Ta xem thường ngươi rồi.

Mới ngưng tụ lại ma khí lần nữa vỡ tan, tên cường giả Ma tộc chật vật bay ra từ sóng lớn, ánh mắt âm độc nhìn về phía Vương Đình.

- Nhưng ngươi nghĩ chỉ nhờ vào đại trận này liền có tư cách đấu với ta ư, thật ngây thơ. Để ta cho ngươi biết thế nào mới là sức mạnh chân chính, đi chết đi.

Lời hắn vừa xong, toàn thân bỗng nhiên bộc phát.

Chỉ thấy hai mắt hắn đỏ lòm, toàn thân hắc ám. Một cái phất tay đều khiến thiên địa này cộng hưởng, theo ý chí của hắn mà làm theo. Loại uy thế bậy này, thực sự quá mức kinh người, không thể nào mà chống lại.

- Phanh…

Một bước vượt hư không, nắm đấm của hắn hướng về phía ngực của Vương Đình mà đấm tới. Tiếng nổ đinh tai doạ người, chấn cho xương ức Vương Đình đều nhao nhao vỡ nát.

Máu từ miệng ông ộc tới, chảy ra cả hai lỗ mũi, hai mắt cùng hai tai.

Tình thế cấp bách, ông chỉ còn biết dùng hết khả năng điều khiển trận quang, kéo lấy Côn Bằng bảo hộ thân mình, thế nhưng cuối cùng vẫn là không kịp.

- Chết cho ta!

Tên cường giả Ma tộc quát lớn, ở trong tay lần đầu tiên xuất hiện một thanh đại kiếm, mạnh mẽ chém ra kiếm khí.

Không chỉ đơn thuần là quy tắc ngưng tụ thành kiếm như khi nãy, mà còn có cả ý cảnh kiếm đạo của hắn, đáng sợ vô cùng. Chỉ thấy kiếm khí đi, thiên địa diệt, bất cứ tồn tại nào trên đường của nó chớp mắt đều tan biến thành tro tàn.

Một màn này, để người lạnh gáy.

Vương Đình lúc này đã không còn lực mà hoàn thủ, mặc dù có ký tự thần bí kia thủ hộ, nhưng vẫn bị kiếm khí oanh tạc ra ngoài, tàn phá không biết bao nhiêu dặm rừng hoang.

- Ha ha! Chí cường giả, cũng chỉ là một con chó mà thôi.

Thoáng chốc xuất hiện tại trước mặt Vương Đình, tên cường giả Ma tộc thoáng lộ ra nét cười gằn, xách lấy thân xác điêu tàn của ông lên mà nói, sau đó không chút nương tay ném ngược trở về.

- Rầm… rầm… rầm…

Xuyên phá qua không biết bao nhiêu dãy núi, không biết bao nhiêu kiến trúc, Vương Đình một lần nữa bay trở về vị trí của học viện Thiên Nguyên, máu tươi che mờ tròng mắt.

Một trận chiến đối đầu với Lâm Thanh Phong cùng Lục Tiểu Ca đã sớm để ông điêu tàn đến không chịu nổi, giờ đây lại phải đối mặt với cường giả bán Tiên, làm sao còn đường sống.

Kiến tính dù mạnh, nhưng cũng chỉ giúp ông nhất thời có được sức mạnh tương đương với bước thứ ba sơ kỳ mà thôi.

- Đi chết đi thôi!

Rất nhanh lại xuất hiện trên đỉnh đầu Vương Đình, tên cường giả Ma tộc cười lạnh quát lên, đại kiếm trong tay đồng thời mạnh mẽ đâm xuống mi tâm của ông.

Va chạm bộc phát, ký tự nơi mi tâm Vương Đình rực rỡ, điên cuồng ngăn cản đại kiếm đâm vào.

- Oanh… oanh…

Ký tự kia mặc dù mạnh mẽ, nhưng làm sao có thể ngăn cản được sức mạnh cực hạn của cường giả Bán tiên. Chỉ thấy dưới công kích điên cuồng của đại kiếm, nó rốt cục ảm đạm dần rồi vỡ nát.

Mũi kiếm một đường đâm thẳng vào mi tâm Vương Đình, mở ra một vết máu tươi đẫm nóng.

Thế rồi như có một chút khát vọng cầu sinh bộc phát, nắm tay ông lão bất ngờ vươn lên siết chặt lưỡi kiếm, khiến nó không thể nào tiến thêm được nữa. Lưỡi kiếm sắc bén cắt nát lòng bàn tay thô ráp, để cho máu tươi giọt giọt nhỏ xuống khuôn mặt già nua ấy, đỏ thẫm rợn người.

Giằng co trong tuyệt vọng, máu tươi âm thầm chảy.

Một giọt, năm giọt, trăm giọt, thấm đỏ toàn bộ vùng đất mà ông đang nằm.

- Thiên nhi… nhóc con… mi phải sống tốt.

Tiếng ông khàn khàn mệt mỏi, tựa hồ muốn buông xuôi tất cả, trở về với đất trời.

- U… u… ầm ầm…

Nhưng rồi vào thời khắc cuối cùng ấy, máu tươi như đánh thức phải thứ gì. Mảnh đất dưới lưng ông bỗng nhiên rung động kinh hoàng, sóng đất cuộn trào. Một cái lá cờ màu máu như phá đất mà ra, rơi vào trước mặt ông toát ra hào quang sáng chói.

Oanh một tiếng, thiên địa này như bị người vật ngã, vọt lên vô tận hào quang chói sáng, mờ mịt một mảnh, cái gì đều không thể thấy, chỉ có vô tận ký hiệu thần bí dày đặc trong hư không.

Nếu như đứng ở đủ xa vùng đất ấy, người ta hoàn toàn có thể trông thấy bốn bề Thiên Nguyên học viện không biết tự lúc nào bay lên sáu cây cờ trận khổng lồ, trong nháy mắt huyễn hoá thành sáu đạo thần văn bay lượn trong pháp tắc.

Lục đạo làm chủ, vừa sinh vừa diệt, ba đạo trên phong thiên, ba đường dưới trấn địa, từ đó mà phong ấn toàn bộ thời không. Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang, vạn vật sinh linh đều không thể phá, vĩnh viễn luân chuyển trong đó, bị giam giữ trong hai chữ phong thiên.

Có lẽ, cũng vì thế mà người ta xưng nó là… Lục Đạo Phong Thiên.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 303: Lá Bài Tẩy Cuối Cùng Của Hoàng Thiên

Trong khoảnh khắc sau đó, thiên địa lặng thinh. Tất cả những người quan chiến hô hấp đều ngừng, kinh hồn táng đảm nhìn một màn dị biến. Rất nhiều người trong tim bỗng nhiên có cảm giác bị nghẹn lại, thân hình nặng nề mất kiểm soát, tựa hồ như bị đất trời này trấn áp.

Nhất Thể Khai Không - Lưỡng Nghi Ngịch Đạo.

Tam Tài Hóa Hoang - Tứ Tượng Diệt Pháp.

Ngũ Hành Diễn Sinh - Lục Đạo Luân Hồi.

Thất Tinh Minh Thần - Bát Quái Sinh Tử.

Cửu Dương Tinh Cực - Thập Hợp Minh Hư.

Lục Đạo Phong Thiên, với tư cách là một trong những đại trận mô phỏng mạnh mẽ nhất của tiên thiên Tạo Hoá trận Lục Đạo Luân Hồi, sức mạnh có lẽ không cần phải bàn tới.

Nó không chỉ là một toà đại trận diệt sát, mà còn là tinh hoa đúc kết hàng kỷ nguyên nghiên cứu cùng tìm tòi của tiền nhân, ẩn hàm tinh tuý muôn đời mà bất cứ trận pháp sư nào cũng muốn nắm giữ. Dùng chính pháp tắc thiên để phong ấn thiên, sức mạnh thực sự của nó có thể nói là vô phương phá vỡ.

Chỉ có điều lý thuyết là vậy, nhưng thực tế lại tàn khốc hơn nhiều. Sức mạnh của nó gần như cực hạn, nhưng mấy ai có thể nắm giữ và sử dụng cái cực hạn ấy? Trận pháp sư thiên tài, dù có

nghiên cứu cả đời cũng chỉ chạm tới được chút da lông bên ngoài, khai phá một phần nào đó của sức mạnh chí cực này. Lĩnh ngộ càng sâu, trận pháp càng thâm ảo, kiến thức càng nhiều, trận pháp càng cường hoành.

Và dường như, người sắp đặt toà đại trận này ở Thiên Nguyên học viện cũng chỉ mới vừa lĩnh ngộ tới một chút bề ngoài, thậm chí kết cấu đại trận còn chưa hề vững chắc, dưới năng lượng cực đại điên cuồng lung lay như muốn đổ vỡ. Nhưng một chút đó, đã có đủ tư cách diệt sát bất cứ sinh linh nào trên thế giới.

- Tên nhóc… đây là đường lui cuối cùng của con sao?

Vương Đình sau biến cố đã thoát khỏi nhát đâm của đại kiếm, đứng dựa mình ở hư không, có chút phức tạp thì thào.

Cờ trận màu máu bay bay, bị tưới đẫm bằng máu của ông và của một người nào đó rất thân thuộc. Ánh sáng lấp lánh soi rõ ở ông một khuôn mặt với hai rạch vết chém, dữ tợn và lạnh lùng. Hai tròng mắt mới vừa rồi còn mệt mỏi buông xuôi, lúc này đây tràn đầy ấm áp. Ông nhìn lá cờ máu, mà tựa như đang nhìn thấy người thân của mình, thập phần trìu mến.

Cuối cùng, không biết tự đâu thắp lên hi vọng cho ông, để cho khuôn mặt già nua ánh lên kiên nghị mười phần. Một cỗ ý chí vô địch và sát phạt bất chợt trở lại từ trong giấc ngủ, như hoá thành lưỡi đao vô hình diệt sát kẻ thù.

Mà ở đối diện phương xa, sắc mặt của tên cường giả Ma tộc âm trầm cực độ, hai tròng mắt mãnh liệt không khác gì hạo dương, nở rộ ra quang mang màu máu, doạ người vô cùng. Hiển nhiên, lòng hắn đang tràn đầy nộ khí.

Vương Đình trong mắt hắn chỉ là một con kiến hôi không đáng nhắc tới, nhưng hết lần này đến lần khác lại để cho hắn những vết cắn ngứa ngáy vô cùng. Năm đó tưởng như đã chém chết lão, còn

vứt xác ra ngoài vũ trụ xa xôi, vậy mà vẫn để cho lão có mạng sống bò về.

Thậm chí là hôm nay, khi mà mũi kiếm của hắn sắp xuyên phá cái đầu dơ bẩn ấy của lão, không biết từ đâu lại vọt lên một toà đại trận khiến hắn không thể không buông tay. Lục Đạo Phong Thiên, dù chỉ là dựng lên hình thái cũng không phải là thứ mà hắn hiện tại có thể đối kháng nổi.

- Khốn kiếp… Ta muốn ngươi chết…

Mặc dù rất kiêng kỵ sức mạnh của Lục Đạo Phong Thiên trận, nhưng hắn càng không cam tâm buông tha Vương Đình như thế.

Một lời lạnh lẽo, đại kiếm trong tay hắn chớp mắt bỗng nhiên chém ra, điên cuồng hoá thành trăm triệu đạo kiếm ý, từ hắn phóng tới bao trùm toàn bộ bầu trời. Đó là kiếm đạo lĩnh vực, là một cái không gian chứa vô hạn diệt sát kiếm, chí cực chí cường trong thiên địa này.

Sử dụng kiếm đạo lĩnh vực để chống đối lại sức mạnh của Lục Đạo Phong Thiên, một bước đi khá liều lĩnh và cũng cực kỳ tự tin. Hắn không chắc bản thân mình sẽ cầm cự được quá lâu, nhưng chí ít sẽ giúp hắn tạo ra được một khoảng thời gian cân bằng. Giống như Vương Đình nắm quyền chưởng khống đại trận, hắn để bản thân mình trở thành chúa tể trong lĩnh vực kiếm đạo, cho hai luồng sức mạnh này giằng co nhau, tranh thủ cho hắn một cơ hội tốt nhất nhằm diệt sát Vương Đình.

- Phanh… phanh…

Hai đạo sức mạnh giao thoa, trộn lẫn vào nhau mà vang lên những âm thanh ba động kinh người. Lục Đạo thì phong ấn, kiếm vực thì bộc phá, giằng co nhau không dứt.

- Giết…

Tên cường giả Ma tộc bước đi trong biển kiếm, tựa hồ hoá thân thành một vị chúa tể chi binh, lạnh lùng giết tới.

- Đến đệ tử của ta cũng có ý chí cầu sinh cường đại đến thế, ta thân là sư phụ nó há lại có thể tuỳ ý buông xuôi?

Trái ngược với khí thế kinh thiên của kẻ thù, Vương Đình lại tỏ ra thập phần bình tĩnh. Ông nói với mình mà như nói với người, khí thế dưới trợ giúp của Lục Đạo Phong Thiên trận leo lên vượt quá lẽ thường.

- Các ngươi đã muốn đẩy người vào chỗ chết, vậy thì cũng phải có giác ngộ bị người phản sát. Hôm nay lão phu muốn giết người… tiên cũng phải đổ máu.

Ngông cuồng và ngạo mạn, mấy tiếng "tiên cũng phải đổ máu" vừa ra, thiên địa này như lâm vào nộ chấn. Tam đạo thiên cuồn cuộn mà lên, bầu trời nứt vỡ.

Đối mặt với hàng triệu kiếm ý, Vương Đình không lui mà tiến, nắm tay giương tới kéo lấy cả nền trời. Chỉ đơn giản là một kích, nhưng không phải là một kích của sinh linh, mà là đại diện cho thiên địa một kích.

- Ông…

Tiếng nổ rúng trời, thiên băng địa liệt.

Kiếm đạo lĩnh vực bá đạo tuyệt luân, để cho không gian ẩn hiện lên phù văn kiếm mạc, liên kết lẫn nhau mà hoá thành nhất thể. Nhưng rất tiếc là nhất thể còn chưa kết xong, cường công đã tới.

Ở trong chớp mắt ấy, sức mạnh của Vương Đình đã bao phủ đất trời, vượt ngang thiên địa phá tan phân nửa kiếm ý. Tinh điểm tan hoang, phủ xuống bầu trời như một màn mưa lấp lánh, tinh tinh rơi đều.

Mất đi tiên cơ, tên cường giả Ma tộc không thể không thu về thủ thế. Năm phần kiếm ý còn lại nhanh chóng biến về, huyễn hoá thành một vách tường vững chắc, bền bỉ không thể nào phá vỡ.

- Phanh…

Quả nhiên, khi công kích của Vương Đình va chạm với nó, liền bị phản ngược trở về, thậm chí dư chấn còn suýt chút nữa khiến ông thụ thương nặng nề.

- U… u.

Ngay tại thời điểm sau đó, kiếm đạo lĩnh vực lần nữa biến hoá thành trạng thái tấn công, tất cả năm phần kiếm ý điên cuồng tụ lại thành một thanh cự kiếm, quang mang chói sáng. “Mạnh” – “Cường” là những từ duy nhất mà người ta có thể nghĩ về thanh cự kiếm ấy. Một chiêu kiếm, tựa hồ như hoá một thế giới, cũng tựa hồ như là cả một thế giới tụ thành chiêu kiếm.

- Keng…

Một kiếm đổ về, chém ra thiên địa này. Chỉ nghe thấy tiếng răng rắc vỡ tan, không gian đổ nát.

Chỉ là kiếm này mặc dù chí cường, nhưng còn chưa đủ tư cách diệt được đất trời này. Chỉ thấy đại trận dưới sự chỉ huy của Vương Đình, nhất tề chuyển biến. Không chỉ là tam đạo thiên, mà còn có tam đạo địa cùng nhau quấn tới, khiến cho chiêu kiếm này không thể nào tiến thối, thậm chí là xuất hiện những đường vân nứt toác.

- Ta chờ chính là cái này.

Tên cường giả Ma tộc trông thấy một màn, khuôn mặt bỗng nhiên nở ra một nụ cười lạnh lẽo. Không gian xung quanh hắn bỗng nhiên mơ hồ, để thân thể hắn dung nhập vào trong hư huyễn. Thoắt cái, khí tức của hắn đã không còn tại trên thế gian

này, tựa hồ đã siêu thoát khỏi phong cấm của Lục Đạo Phong Thiên trận.

- Nhóc con… ngươi nên chết rồi.

Đang tại thời điểm mà mọi người đang đoán già đoán non rằng hắn đi đâu, thì thanh âm của hắn bỗng nhiên vang lên từ tứ phía.

Chỉ thấy từ phía sau Vương Đình bỗng nhiên xuất hiện một vệt sáng dài lạnh lẽo, từ hư không ngưng tụ thành thực chất, cường đại đến doạ người. Đó là một kiếm sắc bén, sắc bén đến mức thế gian không có phòng ngự nào có thể cản phá nó, Vương Đình cũng không ngoại lệ.

- Phanh…

Kiếm chém vào da thịt mà như chém vào sắt thép, vang lên tiếng vang rợn người.

Nhưng rồi sắt thép cũng chẳng thể nào cản phá được kiếm chiêu ấy, để cho máu tươi vương khắp bầu trời lạnh lẽo. Một cái thân thể điêu tàn bị chặt mất hai chân, thê lương rơi xuống phiến đại địa này.

Vương Đình… sắp chết.

Thế nhưng điều ấy cũng chẳng khiến cho tên cường giả Ma tộc vui vẻ chút nào, bởi vì hắn đã phát hiện ra trên bầu trời đang hàng xuống thiên kích.

- Không!

Tên cường giả Ma tộc hãi nhiên quát lớn, tại thời khắc sống chết muốn bỏ chạy mà đi.

Nhưng, đây hết thảy đều đã trễ.

- Phanh… anh…

Tam đạo thiên không biết tự lúc nào đã thoát khỏi giằng co với kiếm đạo lĩnh vực, hợp nhất với Côn Bằng hiện thế trận đem mi tâm của hắn đánh toạc ra vỡ nát, thậm chí ngay cả thần hồn cũng không thể nào trốn thoát, chết đến không thể nào sống lại.

- Hôm nay… lão phu đồ Tiên.

Tiếng nói Vương Đình thì thào đứt quãng, nhưng tràn đầy tự hào và thoả mãn. Hôm nay, ông đã giết chết một tồn tại mà nhân gian cho rằng không thể giết, giết chết tồn tại đỉnh tiêm mà bất cứ tu sỹ nào cũng phải ngước nhìn… Tiên.

Thân xác ông rơi phịch xuống nền đất ẩm ướt, bật ra năm sáu dòng máu tươi đỏ thẫm. Không còn hai chân để đứng, cũng mất đi một tay để xoay sở, ông chỉ biết dựa vào một chút Nguyên lực nhỏ nhoi còn lại để đứng vững.

Giây phút qua đi, ánh mắt ông như xuyên qua đại địa hoang tàn, đặt trên thân thể của một già một trẻ, sắc mặt như đang đắn đo điều gì. Lá cờ máu trong tay ông vẫn còn đang ấm nóng, chưởng khống lấy tam đạo địa cường hoành. Ông biết, chỉ một cái vẫy cờ đơn giản, ông có thể khiến cho đám người này phải chết.

Nhưng không hiểu vì sao, ông lại không thể nào xuống tay cho được. Không phải vì ông nhân từ, mà là vì ông nhìn thấy được trong ánh mắt của tên thanh niên ấy sự khủng hoảng, bi thương và tràn đầy tuyệt vọng.

Nó, cũng giống như đệ tử của ông, là nạn nhân của những âm mưu cực lớn, của số phận bi hài.

Ông làm sao có thể giết chết ông nội của nó ngay trước mặt nó đây?

Không thể xuống tay, ông chỉ có thể quay người rời khỏi. Cờ trận theo chưởng khống của ông đem tam đạo hoá thành truyền

tống đưa ông rời đi nơi này, trước khi đi lời ông còn vang vọng:

- Nếu còn gặp mặt, ta sẽ không nương…

Chỉ là một lời cuối cùng ấy, còn chưa nói xong đã đột nhiên im lặng, vĩnh viễn không thể nào nói ra được nữa.

Thân xác ông gục ngã xuống bùn lầy, mi tâm vỡ toác.

Một cái bóng dáng cao gầy không biết tự lúc nào xuất hiện tại nơi ấy, dữ tợn và cay độc cười cười. Nơi tay hắn vẫn còn một cái hồn phiên hắc ám, tí tách vài giọt máu tươi ấm nóng.

Hắn, vậy mà lại là Lục Tiểu Ca.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 304: Ta Muốn Giết Người

Một lúc liên chiến hai vị cường giả Quy Nguyên, thậm chí còn phải lưỡng bại câu thương với cường giả vượt qua phạm trù nhân loại, Vương Đình đã sớm điêu tàn đến không chịu nổi. Vốn nghĩ có thể dựa vào tam đạo địa mà trốn khỏi nơi đây, ai có thể ngờ tới kẻ mà ông cho rằng đã chết lại vẫn lưu lại hậu thủ sau cùng, lợi dụng thời điểm ông sơ xuất nhất mà tước đi tính mạng của ông như thế.

Lục Tiểu Ca thân là một trong những vị chí cường giả thế hệ cũ của Nguyên Giới, danh tiếng có lẽ so với Lâm Thanh Phong càng thêm vang dội. Nhưng có mấy người biết được hắn không chỉ đơn thuần là một vị chí cường giả Quy Nguyên, mà còn là một tên cường giả luyện hồn đến chí cường. Hồn thể của hắn có thể không đạt tới cấp độ như thân thể, nhưng so với Vấn Đỉnh điên phong thì mạnh hơn nhiều lắm.

Đó cũng là nguyên nhân mà một thương kia của Vương Đình tưởng chừng đã giết chết hắn, lại không ngờ được chỉ diệt được chân thân, còn hồn thể của hắn sớm ẩn náu đi, chờ thời phản sát.

- Ngươi yên tâm chết đi thôi… ta sẽ sớm để thầy trò các ngươi tương phùng.

Một chân đạp lên thân thể Vương Đình đang hấp hối, Lục Tiểu Ca cười mà như không cười nói ra, hai mắt sắc lên tia cay độc và ác ý. Mối thù giết đệ tử, diệt chân thân, quả thực không thể nào mà lắng xuống dễ dàng.

Hắn không những muốn giết chết Vương Đình, mà còn muốn

bắt lấy đệ tử của ông, muốn cho những người thân cận của ông đều phải chết.

- Đem thứ dơ bẩn này treo lên cổng học viện cho ta. Gửi tin báo đến Tuyết Vũ, nói với tên phản đồ Hoàng Thiên rằng hắn có ba ngày để trở về nhặt xác sư phụ mình. Nếu như hắn không dám tới, vậy thì để cho đàn chó hoang nhặt dùm hắn đi.

Không có một chút thể hiện nên có của Thượng vị giả, Lục Tiểu ca hành động chẳng khác nào một tên tiểu nhân hèn hạ. Nhưng hèn hại thì lại thế nào, khi mà tất cả nhân sĩ nơi đây không còn ai dám trái lời của hắn.

Thậm chí là nhân vật quyền lực như Lâm Thanh Phong cũng chỉ biết cau mày nhăn mặt, im lặng không nói gì.

- Tên khốn kiếp này.

Đúng lúc mà đám người đang chuẩn bị làm theo lời Lục Tiểu Ca, phía xa nơi Thông Thiên Phong bỗng nhiên vang lên tiếng mắng.

Tiểu hoà thượng như đang nổi cơn thịnh nộ, hai mắt bắn ra sát khí doạ người. Nó nhìn Lục Tiểu Ca như nhìn một kẻ thù không đội trời chung, sát ý đậm đặc doạ người. Không ai biết vì sao nó lại tỏ ra quá khích như thế, thậm chí không chút e ngại chửi mắng vị chí cường giả đáng sợ này.

- Suýt nữa quên mất hai tên oắt này, bắt luôn bọn chúng cho ta.

Không làm thì thôi, một khi làm liền làm đến triệt triệt để để, không chút do dự. Lục Tiểu Ca trực tiếp ra lệnh cho người bắt lấy tiểu hoà thượng cùng Cẩu Thủ.

Theo hắn thấy, quan hệ của tên nhóc hoà thượng và khỉ này với Hoàng Thiên càng thêm thân thuộc. Nếu chẳng phải trước đây

còn e ngại sự can thiệp của Anh Vũ, hắn đã sớm đem bọn chúng diệt sát từ lâu.

- Bắt chúng ta? Tên đầu bò, ngươi nghĩ bản thân may mắn giết chết Vương Đình liền có thể không coi ai ra gì hay sao?

Kiêu ngạo đến không thể nào kiêu ngạo hơn, Cẩu Thủ đứng thẳng trên vai tiểu hoà thượng lãnh đạm nói ra. Nó thậm chí đến nhìn cũng không thèm nhìn đối thủ, từ đầu tới cuối đặt tại thân Anh Vũ.

Nhìn thấy vẻ mặt thẫn thờ của hắn, nhìn lấy đôi tròng mắt do dự đến mâu thuẫn ấy, nó chỉ biết thở dài tiếc nuối. Nó biết, Anh Vũ cực kỳ khó xử, nhưng cũng biết rằng kể từ giờ phút ấy, Anh Vũ đã không còn là Anh Vũ khi xưa nữa.

Hắn biết suy nghĩ, hắn biết hắn phải lựa chọn, và hắn đã lựa chọn ủng hộ ông nội của mình.

- Đi thôi đầu trọc… Thiên Nguyên này không còn chào đón chúng ta nữa rồi.

Có chút lạc lõng ngồi phục xuống vai tiểu hoà thượng, nó lắc lắc nhẹ cái đầu nhỏ nhắn mà nói, ánh mắt có chút mất mát và bi thương.

Mặc dù Hoàng Thiên mới là chủ nhân của nó, nhưng thời gian nó ở cùng chủ nhân còn không bằng một phần mười Anh Vũ, tình cảm gắn bó không phải ngày một ngày hai.

Giờ đây người mà nó xem là thân thuộc ấy lại do dự khi có kẻ đang uy hiếp đến sống chết của nó, nó làm sao không buồn lòng cho được.

- Muốn đi? Mơ tưởng.

Bị con khỉ này khinh thường đến thế, Lục Tiểu Ca dù không

muốn chấp nhặt nó cũng khó lòng mà bình tĩnh. Khi nghe thấy nó còn muốn rời đi trước mặt mình, không khỏi cười lạnh mà ra tay.

Hồn phiên trong tay hắn nháy mắt biến trướng, như hoá thành lợi chảo chụp vào trên đầu một người một khỉ.

- Không…

Biến cố bất ngờ để cho Anh Vũ bừng tỉnh khỏi cơn do dự, theo bản năng mà hô lên một tiếng. Đôi chân đạp gió mà lên, ý đồ muốn ngăn cản Lục Tiểu Ca giết người.

Chỉ là hắn vừa mới bước ra được lưng chừng, bờ vai đã bị nắm chặt bởi một nắm tay thô gầy, khiến hắn không thể không dừng bước.

- Ha ha, chút tiểu thuật mà thôi. Đầu trọc, giao cho ngươi.

Vẫn là bộ dáng khinh thường thiên hạ, con khỉ đầu chó này khinh khỉnh cười nhạo một tiếng, sau đó không chút do dự nhảy xuống trốn sau lưng tiểu hoà thượng, để người nghẹn họng không nói nên lời.

Tiểu hoà thượng hiếm khi không cùng so đo miệng lưỡi với nó, cười lạnh tung ra một tấm ngọc phù.

Ông…

Ngọc phù phiêu diêu trong gió, chớp mắt hình thành ra một vách màng hào quang kim sắc, bao bọc hai tên bọn chúng vào trong.

- Phanh…

Lợi chảo thế đến rợp trời, khi va chạm với vách màng thì vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa.

- Cái gì?

Toàn trường hoảng hốt. Những tưởng Lục Tiểu Ca sẽ chẳng khó khăn gì diệt sát hai tên nhóc, ai có thể ngờ tới được hắn chẳng những không thể làm gì bọn chúng, ngược lại còn bị vách màng kia phản phệ, suýt nữa trọng thương trở về.

- Nếu chẳng phải sư phụ không cho phép ta can thiệp vào tương lai sau khi sử dụng Thiên Cơ Thuật, ngươi nghĩ bản thân có thể giết chết ông ấy sao?

Tiểu hoà thượng một mực bình tĩnh đứng trong vách màng bảo hộ, ánh mắt xuyên qua mấy chục dặm thinh không đặt lên người Lục Tiểu Ca, siết lấy nắm đấm nói ra.

Ngưng lại một lát, nó lại tiếp lời, thần sắc cực kỳ khó chịu:

- Giết người của ngũ đại thiền phái, một ngày nào đó ngươi sẽ biết được việc làm này ngu ngốc đến nhường nào ah.

Tiếng nói non nớt còn vang, thân hình nó cùng Cẩu Thủ đã sớm tiêu thất khỏi khung trời, để lại phía sau một Lục Tiểu Ca đầy nộ khí và bất lực.

- Khốn kiếp…

Bị một tên nhóc khinh thường mà không làm gì được, vị chí cường giả này giận đến mức run rẩy cả thần hồn, thậm chí còn giận cá chém thớt, vung tay đánh giết mấy tên đệ tử đang dọn xác Vương Đình.

Máu tươi vương vãi, một cú tát vậy mà trực tiếp đánh chết tươi ba người, chỉ còn lại một tên thanh niên trẻ tuổi là may mắn thoát kiếp, nhưng cũng thụ thương không nhẹ.

Có chút nặng nề đứng dậy lau đi vết máu, hắn nhìn về phía Lục Tiểu Ca với một con mắt lập loè sát khí, như hận không thể đem đối phương phanh thây thành ngàn mảnh. Nhưng rồi một chút lý trí vẫn còn, để hắn áp xuống sự hận thù ấy, cẩn thận nhặt

lên từng mảnh xác, rồi chậm dãi rời đi nơi này.

Bóng dáng cao lớn của hắn xa dần, mờ dần rồi khuất hẳn sau ánh sáng ấm áp của hừng đông, mang theo một vị thần thoại anh hùng của đại lục tiến về nơi vĩnh hằng.

…

Cùng vào khoảnh khắc ấy, tuyết rơi trắng cả bầu trời Tuyết Vũ.

Trên con đường lớn dẫn tới đại trận truyền tống của Cố Gia, thấp thoáng đâu đó một bóng người đang quỳ trên nền tuyết. Mặc cho gió rét rít qua, mặc cho bông tuyết phủ đầy mái tóc, hắn vẫn lẳng lặng quỳ phục tại đó, run rẩy đến không nói nên lời.

Trước mặt hắn, một cái tinh diện vẫn đang còn phát sáng, ẩn hiện lên những dòng hình ảnh khiến hắn đau tận đến xương tuỷ.

Đó là một lão nhân lớn tuổi, với thân thể tràn đầy những vết thương đâm chém. Ông không còn hai chân, một tay cũng bị phế, máu tươi nhiễm đỏ cả khung trời.

Sư phụ hắn, chết rồi.

Người từng bất chấp đối đầu với thế nhân để bảo vệ hắn, chết rồi. Chết ngay trước sự chứng kiến của hắn, trước sự vô năng và bất lực của hắn, ông chết rồi.

Hắn quỳ giữa con đường tuyết trắng, nơi mà phía trước có một toà đại trận đang trên đà khởi động, thứ mà hắn nghĩ sẽ đưa hắn đến bên ông khi mà ông cần hắn nhất. Nhưng tất cả đã không kịp nữa rồi.

- Ha ha… ha… ha…

Tiếng cười, nhưng còn thê lương hơn tiếng khóc. Hắn thống

khổ gầm lên, như tiếng gầm của một con sói cô độc đến điêu tàn, thê lương và tuyệt vọng.

Máu tươi không biết tự đâu trào lên trên khoé môi ấy, tí tách điểm tô lên nền tuyết, như hoá thành những đoá hoa đỏ thắm, tang thương một màu máu.

- Ta… muốn… giết… người.

Thế rồi tiếng cười của hắn bỗng nhiên im bặt, thay vào đó là một thứ giọng khản đặc khó nghe, gằn lên từng chữ.

Ánh mắt hắn trở nên hung tàn nhìn về phía đại trận truyền tống, mỗi một bộ vị trên khuôn mặt, mỗi một cơ thịt đều run lên dữ dội, để cho trời xoay đất chuyển. Mi tâm hắn vỡ ra, để lộ một con ngươi mang hình thái thái cực, sáng chói hai màu đảo nghịch.

Không gian sau tiếng nói ấy bỗng nhiên càng thêm lạnh lẽo, so với địa ngục băng giá càng thêm âm hàn. Lý trí, đã sớm không còn tồn tại trong tâm trí hắn nữa, mà chỉ có hận thù, chỉ có một ham muốn giết chóc gần như muốn bùng nổ ngay tức khắc. Hắn muốn giết người.

- Vâng…

Mà phía sau hắn, không biết tự lúc nào xuất hiện năm sáu cái thân ảnh, lẳng lặng dõi theo hắn. Đến khi lời hắn nói ra, bọn họ thậm chí một chút do dự cũng không, gật đầu đáp ứng.

Hôm nay… bọn hắn muốn đi giết người.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 305: Chiều Tà Đẫm Máu

Bầu trời rải rác mây đen, chiều tà đỏ máu. Màn đêm buông xuống không nhanh, khiến cho thinh không nhập nhùng sáng tối, vừa mơ hồ vừa man mác xa xăm.

Giữa con đường phố lớn nhất Cổ Thành, nơi nối liền học viện Thiên Nguyên và ngoại giới, nhân khí thịnh vượng trước nay chưa từng có. Từng đoàn người không hẹn mà cùng tụ, lẫn nhau xì xào bàn tán, rỉ tai nhau những câu chuyện mới xảy đến hôm qua, kể về một vị thần thoại truyền kỳ ngã xuống.

Không có ai biết chân tướng đằng sau cái chết ấy, mà chỉ có những câu tuyên tội được người cố tình bịa đặt, những tình tiết tam sao thất bản và những phỏng đoán mơ hồ không chân xác. Thế nhưng không vì thế mà sự kiện ấy trở nên kém hấp dẫn, ngược lại người rồi sẽ đến ngày một đông hơn, những câu chuyện càng là đi đến tận cùng không có hồi kết.

Chỉ là giữa chốn đông người huyên náo ấy, không biết tự đâu lại xuất hiện một nhóm người khác lạ, từ đầu tới cuối lặng thinh không nói gì. Dẫn đầu bọn họ là một thanh niên rất trẻ, lưng cõng quan tài lớn, bước đi vững chắc và nhịp nhàng.

Đi theo đằng sau hắn là năm bóng người, già có, trẻ có, trung niên cũng có. Sắc mặt ai nấy cũng giống nhau, lạnh lùng và tràn đầy sát ý.

Bọn họ đi rất lâu, rất lâu cho tới khi trước mặt đã không còn đường phố, chỉ có một toà cổng chào khổng lồ không cửa, dưới

bóng chiều tà tỏ ra uy nghiêm và hùng vĩ doạ người.

Ở trên đỉnh cao của toà cổng khổng lồ đó, một cái xác người bị dây xích treo ngược, đung đưa trong từng cơn gió thoảng. Chiều tà chiếu qua thân xác đó, đổ bóng trên con đường dài lạnh lẽo, trùm lên cả khuôn mặt tên thanh niên ấy.

Lần đầu tiên trong đoạn đường, đoàn người dừng bước. Tên thanh niên ngẩng đầu nhìn lên cái xác, lặng người trong bóng đổ, không nói một lời. Chiếc quan tài trên lưng hắn run run, nhưng không hề rơi xuống, ngược lại càng thêm tì sát vào tấm lưng to lớn.

- Nhóm người đằng trước, nơi này là cấm địa của học viện, mau mau lùi lại cho ta.

Bất giác, một tiếng quát hung hăng bỗng nhiên vang vọng, để cho ánh mắt của nhóm người phía sau tên thanh niên lâm vào biến hoá, bắn ra lãnh mang lạnh lùng.

Chỉ thấy phía trước mặt bọn họ, bên dưới cổng lớn vệ binh đứng canh đông nghịt, ước sơ qua không ít hơn ngàn người. Bọn hắn từng cái đều giáp mũ chỉnh tề, khí thế hừng hực áp người, thứ mà người chưa tôi luyện qua sinh tử không thể nào có được.

Người nói là một tên đội trưởng trẻ tuổi, uy phong lẫm liệt chỉ tay về phía nhóm người, sắc mặt tràn đầy cảnh giác. Thân là vệ binh cao cấp nhất của học viện Thiên Nguyên, bọn hắn làm sao không biết mục đích của việc treo xác Vương Đình này là dẫn dụ đệ tử của lão trở về.

Giờ đây, lại có một nhóm người lạ mang theo quan tài tới, hắn dù có ngu ngốc đến thế nào đi nữa cũng phải đoán được người tới không có ý tốt lành gì.

Điều kỳ lạ là tên thanh niên từ đầu tới cuối chẳng hề nhìn lấy

hắn, bước chân vẫn tiếp tục tiến lên, cõng theo quan tài nặng trĩu.

- Xâm nhập cấm địa, chết.

Tên đội trưởng kia hét lớn một câu, năm sáu chục vệ binh khác liền ồ ạt chạy tới, xuất ra binh khí đánh về phía đối thủ, không chút lưu tình.

- Muốn chết…

Nhóm người trông thấy tên thanh niên bị công kích, sát khí đều nhất tề bùng nổ. Ba người trong số đó không hẹn mà hô, cánh tay đều đã giơ lên tràn đầy lạnh lẽo. Nếu chẳng phải bị lão nhân bên cạnh can ngăn, chỉ sợ bọn họ đã một tát đem vệ binh đập nát.

- Hôm nay… Ta muốn giết người.

Tên thanh niên lần đầu tiên mở miệng, âm thanh chẳng khác nào tiếng rên của lệ quỷ, vừa lạnh lẽo, vừa khát máu và tràn đầy tà tính.

Lời hắn vừa xong, nơi bàn tay đã vung ra kiếm khí.

Bóng kiếm nhu hoà, nhưng ẩn hàm sát ý. Khi thì mềm mại như nước chảy, lúc lại dũng mãnh bạo nổ như lửa thiêu, uyển chuyển biến hoá không có chút sơ hở nào.

Phá Kiếm Thức, phá vạn pháp, phá cả sự sống của muôn loài. Chỉ thấy năm sáu chục tên vệ binh còn đang trong thế tới, nơi cổ đã rách toạc ra máu tươi, ngửa mặt lên trời mà chết.

Như là mồi lửa dẫn nổ, gần nghìn tên vệ binh nhất thời gầm thét, như ong vỡ tổ bao vây lấy kẻ thù. Chuông đồng đằng sau nổ lớn, kinh động khắp toàn bộ trên dưới toà học viện.

Không chỉ là ngàn tên nữa, mà là hàng vạn, hàng chục vạn người ầm ầm kéo tới, đông nghịt phong toả khắp cả bầu trời.

- Hôm nay… ta muốn giết người.

Lần thứ hai lặp lại câu nói, sắc mặt tên thanh niên càng thêm lạnh lẽo, liều lĩnh xông vào giữa chục vạn người.

Kiếm trong tay hắn đã xuất, lửa trong lòng hắn đã thiêu, ma trong lòng hắn đã thức, hôm nay hắn muốn tắm máu kẻ thù.

Nhất Kiếm Vạn Ảnh, bóng kiếm như hư, nhưng lấy mạng người lại thực, máu tươi nhuộm đỏ cả quan tài.

- Phản đồ, đừng hòng ngông cuồng.

Tiếng thét gào lẫn vào trong tiếng nổ, khó lòng mà biết được trước sau. Chỉ thấy một tên cường giả Sinh Thần hậu kỳ đằng sau đánh lén, đem bả vai tên thanh niên đánh cho vỡ toác, dây đai ăn sâu vào trong xác thịt.

Nhưng hắn cũng chẳng thể vui mừng được bao lâu, bởi vì trường kiếm trong tay tên thanh niên đã chém ngang mặt hắn, bị một chiêu Vạn Kiếm Quy Nhất xẻ đôi cái đầu.

- Súc sinh… đi chết cho ta.

Lại là một tên cường giả Sinh Thần mạnh mẽ, trực diện đánh qua. Bồ cào trong tay hắn lấp lánh, một đường xé toạc tà áo thanh niên, xé toạc cả da thịt vùng ức, xương sườn lộ ra trắng hếu.

- Phốc.

Và rồi kết quả của hắn cũng chẳng khá hơn so với tên kia, bị một kiếm diệt tâm mà chết. Bàn chân tên thanh niên nặng nề, mang theo quan tài dẫm lên xác thịt hắn, rồi lại tiếp tục giết người.

Cứ thế, vết thương trên người hắn ngày càng nhiều, chồng chất lên nhau, người chết trong tay cũng xếp đầy dọc theo con

đường đá.

Cuối cùng, đã không còn một người nào còn dám tiến lên nữa. Bọn chúng chỉ dám từ xa hô quát, chỉ dám đứng từ xa đánh ra viễn trình công kích, hao mòn tinh huyết của kẻ thù.

Máu đã chảy, đang chảy, và sẽ tiếp tục chảy, nhưng tên thanh niên đã chẳng thèm quan tâm đến nữa. Hắn vừa giết người, vừa hướng về phía thân xác sư phụ mình bay tới. Bàn tay thô ráp đã run đến mức cầm kiếm không vững, chầm chậm vươn ra muốn chạm lên thân hình quen thuộc vô hồn, muốn ôm lấy thân xác ông vào lòng.

Nhưng rồi cuộc đời có mấy khi được như ý nguyện. Khi mà hắn sắp chạp tới ông, bầu trời bỗng nhiên như vỡ nát, một cái hồn phiên khủng bố gào thét mà qua, mang sức mạnh rời non lấp bể kích vào trước mặt hắn.

- Không…

Tiếng nổ kinh thiên động địa, nhưng cũng không thể nào át đi tiếng thét gào thống khổ điên cuồng.

Tên thanh niên bị dư chấn đánh nát tan cả y phục phía trước, đâm sầm xuống nền đá hoa cương cứng rắn. Đôi mắt hắn đỏ au như máu, bờ môi rắn run run, nhìn về phía thân xác đã nổ tan thành trăm ngàn mảnh nát.

- Thứ cặn bã này để nó tồn tại nửa ngày đã quá nhân từ rồi, còn muốn nhặt về nguyên vẹn? Tiểu súc sinh, ngươi mơ tưởng.

Âm thanh đắc ý đến cực cùng, Lục Tiểu Ca xuất hiện giữa trời, lung lay lấy hồn phiên đẫm máu mà nói ra.

- Lục… Tiểu… Ca… ta muốn ngươi phải chết.

Quan tài vỡ nát, văng ra những mảnh vỡ sắc lẹm đâm vào thân

thể tên thanh niên, đến cả năm ngón tay khi nãy vươn ra cũng toàn bộ gãy nát, nhưng hắn hoàn toàn không có cảm giác đau đớn gì, chỉ có thù hận lấp đầy trong tâm trí, từng từ quát lớn.

Một lời hắn vừa ra, nhóm người đằng sau liền không còn kiềm chế nổi nữa.

Chỉ thấy tên lão nhân lớn tuổi nhất gào thét mà qua, trường kích trong tay như hoá thành thiên địa, đánh cho thế gian này trời long đất lở.

- Oanh… oanh…

Lục Tiểu Ca dù cho lúc toàn thịnh cũng không bằng lão nhân, lúc này chỉ là hồn thể thì làm sao đối kháng? Chỉ thấy bóng kích phá vỡ phòng ngự của hồn phiên, đập vỡ tan cả hồn thể, khiến cho một chút thân thể sinh mệnh mới vừa ngưng tụ của hắn cũng phải vỡ ra, chật vật không thể nào tả nổi.

Lửa giận ngợp trời, lão nhân còn đang muốn thừa thế truy sát đối phương, phía sau bỗng nhiên xuất hiện một côn đánh lén. Lão nhân mặc dù mạnh mẽ kinh người, nhưng dưới công kích bất ngờ lại tỏ ra thua kém đôi đường, bị bóng côn nổ lui, dạt về cả ngàn mét phương xa.

- Lâm Thanh Phong…

Tên thanh niên nhìn thấy người tới, không khỏi bật cười hô lên ba chữ. Là tiếng cười, nhưng lại tràn đầy cay đắng, còn có cả căm hận cực cùng.

- Hoàng Thiên… dừng lại đi, ngươi đi quá xa rồi. Bạch Gia diệt, tam tộc suy, hàng trăm ngàn người bỏ mạng, đến cả Vương Đình cũng vì ngươi mà chết, ngươi còn chưa tỉnh ngộ hay sao? Ngươi còn muốn bao nhiêu người nữa mới đủ?

Người tới còn ai khác ngoài Lâm Thanh Phong.

Sau một trận chiến sinh tử với Vương Đình, ông mặc dù đã kiệt lực đến không chịu nổi, nhưng vẫn còn là Quy Nguyên bước thứ hai hàng thật giá thật. Nửa ngày mặc dù hồi phục không nhiều, nhưng để đối phó Quy Nguyên bước thứ nhất thì đã dư thừa.

Một chiêu bạo lui Cố Sở, ánh mắt ông nhìn chằm chằm Hoàng Thiên, tràn đầy sự thương hại mà cất tiếng.

- Câm miệng…

Không nói thì thôi, một khi đã nói liền như châm bùng lên mồi lửa. Hoàng Thiên không chút kính nể quát to, ánh mắt lăng lệ nhìn lấy lão nhân như nhìn một kẻ thù sống chết, có chút điên điên khùng khùng mà nói:

- Tỉnh ngộ? Ha ha… ta có bao giờ u mê mà phải tỉnh ngộ? Ngươi nói ta đi sai đường, nhưng chí ít trong cái sai đó không hề có phản bội lại quê hương, dân tộc và người thân của mình.

Ngưng lại một hồi, hắn lại tiếp lời:

- Ngươi nói sư phụ là vì ta mà chết, trong khi chính ngươi mới là kẻ bán đứng ông cho Ma tộc, chính ngươi mới là kẻ dung túng cho kẻ khác tước đoạt đi tính mạng của ông. Ngươi còn xứng gọi lên hai chữ Vương Đình ấy sao?

Sự thật phơi bầy, để cho vị chí cường giả này thoáng chốc không biết nói gì, nắm tay già nua khẽ siết trong tà áo.

- Không cần phải ngậm máu phun người. Ngươi và sư phụ mình mới là kẻ phản bội, mới là kẻ bán đứng người dân Thiên Nguyên, đó là sự thật mà bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy được. Giờ lão già đó đã chết, ngươi cũng nên theo hắn đi thôi.

Lục Tiểu Ca lúc này đã hồi phục lại trạng thái hồn thể, lượn lờ trên bầu trời nhìn về phía Hoàng Thiên ngập tràn sát ý. Cuối cùng,

khoé môi hắn bất giác nở ra một nụ cười lạnh lẽo, đắc ý hô vang:

- Giết hết bọn chúng cho ta…

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 306: Quy Nguyên Đại Chiến

Lệnh giết vừa ra, vùng không gian này bỗng nhiên vọt lên mười sáu đạo ánh sáng khổng lồ, xuyên thủng cả tầng không. Một cỗ lực lượng phong ấn mênh mông bao phủ khắp đất trời, để cho người ta có cảm giác nặng nề như bị giam giữ, không thể nào thoát khốn.

Đây là Trấn Không Trận, một siêu cấp trận pháp có thể trấn phong cả một phương không gian, tách biệt nó với toàn bộ thế giới bên ngoài, không thể nhập cũng chẳng thể xuất.

Hiển nhiên, đám người Lâm Thanh Phong đã quyết tâm diệt sát Hoàng Thiên, giết chết tất cả những người ủng hộ hắn.

Cuộc chiến điên cuồng ấy cứ như vậy diễn ra, giết đến thương thiên đều đẫm máu.

- Oanh… oanh… oanh

Pháp thuật sáng rực át cả chiều tà, thiên địa oanh minh chấn động, thiên đạo sợ run. Cường giả Thiên Nguyên gần như đã tập trung hơn nửa, từng đoàn kết với nhau hình thành đại trận diệt sát, mang theo đủ loại hình thái huỷ diệt bát phương, bá đạo vô cùng.

- Lục súc sinh, lăn ra đây nhận lấy cái chết.

Tiếng gầm thét nổ tung cả cửu thiên, để Hồng Trần đều đứng không yên, Sinh Thần càng là quỳ gối.

Cố Sở trong giây phút hoá thành cự nhân khổng lồ, bàn tay quét vỡ thinh không, bàn chân đạp nát cả toà núi. Phong Thiên Lạc Địa kích trong tay vút đi ngút trời, điên cuồng đập lên đỉnh đầu của đối thủ.

- Cố Sở… ngươi muốn chết.

Lâm Thanh Phong làm sao có thể trơ mắt nhìn Lục Tiểu Ca bị người diệt sát. Trước một kích này không chút chậm trễ vung ra tiên côn, hòng giúp Lục Tiểu Ca ngăn cản một kích.

- Phanh… phốc… phốc…

Những tưởng chẳng mấy khó khăn đẩy lui Cố Sở, nhưng tại thời điểm mà tiên côn của ông sắp chạm vào Phong Thiên Lạc Địa kích, một cái cự chưởng khổng lồ đã bất thình lình vọt tới, cắt ngang một đường.

Liên tiếp có tiếng phốc phốc vang lên, một tiếng đến từ Lục Tiểu Ca bị Phong Thiên Lạc Địa kích quất nát, một tiếng đến từ chủ nhân của cự chưởng.

- Quy Nguyên?

Nhìn thấy có người có thể dùng tay không ngăn cản tiên bổng của mình, Lâm Thanh Phong dù cho đang chiếm ưu thế cũng không khỏi cau mày, có chút bất ngờ nói ra.

Hai chữ nhẹ nhàng, nhưng để cho rất nhiều kẻ hãi hùng khiếp vía. Quy Nguyên, chí cường giả chí cao vô thượng, từ khi nào lại nhan nhản thế này. Hết Cố Sở, bây giờ lại tới một tên Quy Nguyên khác nữa, làm sao mà đánh.

- Bất ngờ sao? Lâm Thanh Phong, ta dường như phải cám ơn ngươi mới đúng. Nếu chẳng phải năm đó ngươi đánh ta trọng thương, khiến ta mang theo nửa cái mạng về bế tử quan gần bảy năm trời, ta đã không có cơ may đột phá Quy Nguyên này.

Cường giả Quy Nguyên, lại đi cùng Hoàng Thiên và Cố Sở, có thể là ai khác ngoài Nhị tổ Cố Gia Cố Thần Hoa.

Sau biến cố kinh thiên tại Khương Gia, hắn đối với vị chủ nhân bất đắc dĩ của đệ đệ mình đã có một cái nhìn hoàn toàn khác. Mặc dù không đến mức như Cố Sở tôn Hoàng Thiên lên làm chủ, nhưng đã không còn tâm thái xem nhẹ như trước đây, thậm chí còn có phần nào đó tin phục và kính nể.

Nay Hoàng Thiên vì hiếu nghĩa mà đâm đầu vào hung hiểm, hắn làm sao có thể trơ mắt đứng nhìn. Chưa kể, Lâm Thanh Phong này năm đó từng ra tay đánh hắn trọng thương, gián tiếp gây nên biến cố đẫm máu của Cố Gia suốt sáu năm vừa qua, thù hận từ lâu đã không thể nào hoá giải.

Bởi vậy mà về cả công lẫn tư, cả thù cũ và hận mới, đều trở thành lý do để hắn đi theo ủng hộ Hoàng Thiên, thậm chí không tiếc đem cả ba vị đường đệ đi theo, muốn hỗ trợ toàn lực thanh niên này.

- Năm đó để ngươi nửa cái mạng đột phá Quy Nguyên, ngươi liền nghĩ rằng có thể trước mặt ta dương oai?

Lâm Thanh Phong rốt cục nổi giận, cả người mang theo khí tức cuồng bạo vô biên vô tận, phá trời mà qua.

- Không thể dương oai, nhưng có thể khiến ngươi phải trả giá đắt vì những gì đã làm.

Thế tới của Lâm Thanh Phong điên cuồng, nhưng Cố Thần Hoa càng không lùi mà tiến, nắm tay như nắm lấy cả bầu trời, oanh minh đối kháng.

Giờ khắc này, hỗn chiến đã kinh khủng ngợp trời, nhưng khí thế của bọn hắn vừa ra đã khiến nhiều người hãi hùng khiếp vía, nhao nhao bỏ lại đối thủ chạy về phía xa.

Chỉ thấy Cố Thần Hoa nghiêng mình đấm xuống, nơi bàn tay ngưng tụ trận trận hoa văn, nhấc lên vô tận thiên địa tinh hoa, đẩy sức mạnh của bản thân đến cực hạn, đối kháng kẻ thù.

Nhưng hắn mạnh, Lâm Thanh Phong càng thêm khủng bố. Chỉ thấy ông tức giận quát to, hai mắt bắn ra lãnh mang, khí huyết cửu trùng thiên. Trong nháy mắt, khí thế Quy Nguyên bước thứ hai như bão táp đề thăng, vung ra một côn đánh vào đầu đối thủ.

- Phanh…

Nương theo cú va chạm động trời, làm cho không gian vang lên tiếng oanh minh đinh tai nhức óc.

Thân thể bay đi xuyên phá qua mấy tầng kiến trúc, Cố Thần Hoa mất cả đôi giây mới ổn định lại được thân hình, buông xuống hai tay đang bắt chéo bảo hộ đầu não, hắn nhìn về phía Lâm Thanh Phong tràn đầy lạnh lẽo:

- Quy Nguyên bước thứ hai, cũng chỉ có thế mà thôi.

Lời nói còn chưa xong, vị chí cường giả này đã biến mình xuất thủ.

Chỉ là đấm ra một quyền, không có biến ảo, cũng không có chiêu thức. Nhưng một quyền này ra, thiên địa nguyên khí liền như bị hút cho cạn sạch, thậm chí cả quy tắc cũng đều bị uốn cong, vì một quyền này mà dọn đường thông suốt.

Sắc mặt Lâm Thanh Phong lần đầu tiên lộ ra tia kinh hãi, hai tay nắm lấy tiên côn uốn thành một vòng tròn, quy tắc ngưng tụ tại trung tâm hoá thành một tấm khiên sáng rỡ, sinh sinh ngăn lại nắm đấm này.

- Đông…

Âm thanh như xé rách màng nhĩ con người, hai cái bóng dáng

giữa năng lượng bùng nổ bắn ngược về xa, y phục tả tơi không thể nào chịu nổi.

- Vút…

Sát na mà thôi, khi mà Lâm Thanh Phong còn chưa định hình được thân thể, phía sau bỗng nhiên truyền tới một hồi sát ý. Phong Thiên Lạc Địa kích của Cố Sở không biết tự lúc nào áp ở sau lưng ông, biến hoá thành trăm ngàn vạn mũi kích, xé toạc trên lưng ông cả mười vết rách.

Đưa tay lau đi vết máu vừa văng lên mặt, Lâm Thanh Phong không che giấu được sự bất ngờ nhìn lại phía xa, dĩ nhiên không hề nghĩ tới Cố Sở sẽ giết người nhanh đến thế, chưa đến một phút thời gian đã trở ra hỗ trợ Cố Thần Hoa vây giết mình.

Đến khi trông lại, nét kinh nghi trên gương mặt ông càng trở nên nồng đậm, bởi vì ông vậy mà trông thấy Lục Tiểu Ca không những không chết, ngược lại còn cực kỳ đắc ý và ung dung đứng trước mặt Hoàng Thiên.

Cố Sở vậy mà bỏ mặc một mình Hoàng Thiên đối đầu với tên điên này. Chẳng lẽ hắn không sợ Hoàng Thiên bị Lục Tiểu Ca giết chết? Hay là hắn nghĩ Hoàng Thiên có đủ tư cách đối đầu Vấn Đỉnh hậu kỳ, quả thực là ngu ngốc đến cực cùng.

- Lâm Thanh Phong… Nhận lấy cái chết.

Nhưng rồi cũng chẳng cho ông thời gian để mà suy nghĩ nhiều, công kích của Cố Sở đã điên cuồng ập tới. Áp lực khủng bố khiến ông không thể không tập trung phản đòn, nhanh chóng đem tiên bổng xoay tròn bảo hộ lấy thân.

Cố Thần Hoa sau phút giây đầu bị chèn ép, lúc này có Cố Sở hỗ trợ thì nhanh chóng chiếm lại tiên cơ cho mình, tiên khí nơi tay vạch trời phá đất, liên tiếp oanh sát kẻ thù.

Tam Quy Nguyên chiến cứ vậy mà bùng nổ, quy mô khủng bố gần như đã chạm đến thiên tai hạo kiếp. Ba luồng khí tức hùng hậu một ngày bành trướng, gần như bao phủ khắp toàn bộ vùng đất Trung Nguyên này.

- Phanh…

Nổ lớn vang dội, người bay tứ tán.

Lâm Thanh Phong mặc dù là bước thứ hai, nhưng vừa mới trải qua kịch chiến, ám thương đầy người. Lúc này đây bị hai người Cố Sở vây quanh diệt sát, rơi vào thế yếu là chuyện không thể nào tránh khỏi.

Chỉ thấy giữa cửu thiên mờ tối, Cố Thần Hoa phát ra một dải kim quang chói sáng, kim quang này vốn là ánh sáng nhưng lại ngưng kết như sương, khiến cho Lâm Thanh Phong như lâm vào bùn hãm, nhất thời khó thoát.

Mà Cố Sở thì giơ lên bàn chân to lớn, điên cuồng dẫm đạp lên phiến kim quang này, đem cả thân thể Lâm Thanh Phong đạp sâu vào đại địa.

Chật vật bay ra từ trong hoang tàn đổ nát, Lâm Thanh Phong liên tiếp phun ra ba ngụm máu hồng, đôi mắt gần như đã bị che lấp bởi sự điên cuồng và nộ khí.

- Đau sao? Tức giận sao? Ha ha… đó chính là cảm giác của chúng ta hồi sáu năm trước đấy…

Chỉ là ông còn chưa kịp bùng nổ ra lửa giận của mình, Cố Sở đã lần nữa mang theo điên cuồng mà tới. Miệng lão cười, tay lão đánh, Phong Thiên Lạc Địa kích dưới sự cuồng nộ như mãnh thú Hồng Hoang thức giấc.

- Hôm nay… ta muốn ngươi phải chết.

Tiếng người mà như tiếng thiên lôi, kinh trời động đất. Phong Thiên Lạc Địa thức thứ ba Kích Đồ Địa Lão nổ ra cả hỗn độn, bạo ra sức mạnh điên cuồng, che rợp lên toàn bộ chín tầng trời mười tầng đất.

- Ha ha… muốn giết chết ta? Ngươi còn chưa có tư cách đó.

Lâm Thanh Phong đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn người đánh tới. Trong phút giây cuồng nộ tỉnh giấc, tiên bổng của ông giương lên đỉnh đầu, tay trái xoè ra một kiện tiên khí khác, niệm chú hợp nhất chúng về với nhau.

Khoảnh khắc sau đó bầu trời nổi lên sóng gợn, thinh không rực lửa. Một cỗ nóng rát từ thân của kiện Tiên khí mới này bỗng nhiên như bùng nổ, chớp mắt bao trùm toàn bộ thế giới.

- Đoàng… Đoàng… Đoàng

Liên tiếp là ba tiếng nổ lớn vang xa!

Thế giới sau va chạm ấy gần như muốn sụp đổ, không gian chỉ còn lại một màu trắng xoá của năng lượng. Toàn bộ Thiên Nguyên đại lục thời khắc đó đều trở nên sáng chói như ban ngày, quang mang rực rỡ. Vạn vạn sinh linh điên cuồng run rẩy, hoảng sợ nhìn lấy trời cao, tựa như đang lâm vào tận thế.

Cứ thế kéo dài, cho đến cả nửa mười phút thời gian.

Năng lượng loạn lưu tiêu tán khỏi không gian, trả lại cho vùng trời này hình ảnh trong veo sạch sẽ. Cố Sở như một vị thần minh ngự ở trên trời cao, mặc cho đầu tóc rối tung và máu tươi ướt đẫm thân người, khí thế của lão vẫn cường đại đến doạ người.

- Ta còn tưởng các ngươi sẽ không ra tay ah… Thiên Nguyên, ẩn giấu cũng thực sâu.

Khoé môi bất giác nở ra một nụ cười lạnh lẽo, lão đưa tay lau

đi vết máu vừa trào ra nơi cửa miệng, không vui không buồn mà nói.

Một lời để cho không ít người khó hiểu, cho tới khi người ta nhìn thấy được hình ảnh hiển hiện phía xa, đều như nhau kinh hoàng hoảng hốt.

Bởi vì bên dưới đại địa đổ nát, nơi đáng lẽ chỉ có một mình Lâm Thanh Phong đứng đó, lúc này lại có tới ba người. Một Lâm Thanh Phong thân hình đẫm máu, và hai người lạ mặt không biết xuất hiện từ lúc nào.

Điều đáng sợ nhất là, cả hai người bọn hắn đều có khí tức của Quy Nguyên.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 307: Máu Nóng Của Hoàng Thiên

- Cố Sở… đã lâu không gặp.

Thinh không vang lên tiếng cười nhàn nhạt đáp lời Cố Sở, kéo theo một cỗ bá khí lan tràn.

Hai tên cường giả mới tới đứng ở giữa trời cao, tà áo phiêu dương trong gió. Từng người bọn hắn đều toát ra khí thế xa xa vượt hẳn Vấn Đỉnh hậu kỳ, thậm chí so với Lục Tiểu Ca lúc toàn thịnh càng thêm mạnh mẽ.

- Ta còn tưởng là cao nhân phương nào, hoá ra là ngươi.

Cố Sở lúc này mới có cơ hội nhìn kỹ đối phương, nhãn thần to lớn thoáng chốc ngưng đọng, loé ra tinh quang lập loè, mở miệng nói.

- Ha ha… chính là lão phu đây, rất bất ngờ phải không?

Tên cường giả tóc hoa râm nghe Cố Sở nói ra lời này, sắc mặt không khỏi lộ ra vài phần đắc ý, lành lạnh mà cười.

Ngưng lại một lát, tròng mắt hắn không khỏi lộ ra tia âm lãnh, lửa giận tràn ngập nói ra:

- Năm đó ngươi giết chết Vương Bân, khiến gia tộc ta phải hứng chịu trừng phạt suốt sáu năm trời. Từ đó, ta đã thề với lòng mình sẽ có một ngày tự tay đem ngươi xé nát cho hả mối thù này. Vốn nghĩ rằng sau Thiên Nguyên Thẩm Phán, đám người Bạch Chấn Long có thể đem mạng chó của ngươi kết liễu, thực không

nghĩ tên phế vật đó quá yếu nhược, không những không giết được ngươi mà còn để ngươi phản sát… đáng tiếc a.

Lão không ai khác, chính là tên tưởng lão Diệp gia hồi mười năm về trước.

Năm đó, tu vi của lão mới chỉ là Vấn Đỉnh trung kỳ, cùng với Vương Bân nhận được nhiệm vụ giám sát một người. Vốn nghĩ nhiệm vụ không chút khó khăn nào, ai có thể nghĩ tới tại Thiên Thu Viện liền xảy ra biến cố. Một trận chiến ấy Vương Bân bỏ mạng, thậm chí đến chính lão cũng suýt nữa không thể trở về.

Nhiệm vụ không thành, lại còn khiến cho một tên cường giả của đối phương phải chết, Diệp Gia của lão nhận lấy trừng phạt nặng nề, sáu năm trời chìm trong phẫn uất. Cũng bởi thế mà, lòng thù hận của lão đối với Cố Sở càng thêm khủng bố.

- Ha ha… một tên bại tướng mà thôi, cũng dám đứng trước mặt lão phu ngông cuồng?

Cố Sở nghe thấy, ánh mắt lộ ra sát ý doạ người.

Đối phương mười năm trước tu vi so với lão còn không thể so sánh, vậy mà bây giờ cũng đã Quy Nguyên, hiển nhiên nhận lấy lợi ích không nhỏ từ đám người đó. Với tư cách là một thuộc hạ trung thành của Hoàng Thiên, lão làm sao có thể không giận giữ cho được.

- Ha ha… Ngông cuồng thì đã sao? Cố Sở, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi.

Nhớ đến việc năm đó gần như mất mạng trong tay đối phương, cơn giận trong lòng tên trưởng lão Diệp Gia lại dâng lên, khí tức điên cuồng leo lên tới cực hạn.

- Người phải chết chính là các ngươi… nạp mạng đi.

Cố Sở không có cùng với bọn hắn nhiều lời nữa, thể nội tuôn ra tận cùng uy khí.

Một tiếng gầm từ pháp tướng thiên địa vang lên như sấm nổ, đinh tai nhức óc. Đồng thời, Phong Thiên Lạc Địa kích trong tay ngang trời một quét, va chạm với lĩnh vực của cả ba tên Chí cường giả kẻ thù.

- Ầm… ầm… ầm.

Tiếng nổ kinh thiên như cả bầu trời sụp lún, khiến cho toàn bộ sơn phong của học viện đều ầm ầm đổ nát, uy thế kinh hoàng.

Khiến người ta kinh ngạc là, ngoại trừ Lâm Thanh Phong đang mang trọng thương là hơi lùi lại phía sau, còn lại cả hai tên cường giả Diệp Gia đều không chút tổn thương, cường ngạnh ngăn lại một kích này.

Hiển nhiên, thực lực của bọn hắn lúc này đã không thua kém Cố Sở chút nào.

- Ha ha ha!

Khí thế không chút thua kém, thậm chí còn vượt qua kẻ thù, tên trưởng lão Diệp gia không khỏi nổi lên tiếng cười đắc ý. Song đao huyễn hoá ra lòng bàn tày, chỉ thẳng vào mặt Cố Sở mà cười:

- Ta đã nói… các ngươi hôm nay đều phải chết.

Trong nháy mắt, song đao của hắn dưới khí tức khủng bố của Quy Nguyên điên cuồng mà tới, từ trên người tản mạn ra sát khí khiếp người.

Bên cạnh hắn, tên trưởng lão còn lại cũng lộ ra nụ cười lạnh lẽo, trong nháy mắt thi thân mà đến.

- Ha ha… tiểu súc sinh… để xem hôm nay còn ai có thể cứu

mạng chó của ngươi?

Bên kia, trạng thái của Lục Tiểu Ca đã thập phần không ổn, nhưng trông thấy tình cảnh của hai người Cố Sở, không khỏi ngửa mặt lên trời cười lớn, sau đó nhìn về phía Hoàng Thiên tràn đầy âm độc.

Thù hận giữa hắn và Hoàng Thiên, đã tự lâu kết sâu đến không thể nào hoá giải. Mối thù hại chết đệ tử, diệt sát chân thân, hắn hận không thể đem Vương Đình và đệ tử của ông mà dằn vặt muôn đời muôn kiếp.

Hôm nay, không còn Vương Đình bảo hộ, Cố Sở cũng là không lo nổi thân mình, Hoàng Thiên trước mặt hắn chẳng khác nào con sâu cái kiến, tuỳ thời cho hắn dằn vặt tới chết.

Thế nhưng để cho hắn không khỏi kinh nghi là, Hoàng Thiên từ đầu tới cuối vẫn thập phần lãnh tĩnh. Ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn đặt trên người hắn, lạnh, lạnh và lạnh đến doạ người.

- Thủ hạ của ta, còn không phải mấy tên gà đất chó sành có thể tuỳ ý uy hiếp.

Chỉ thấy Hoàng Thiên trên tay bỗng nhiên xuất hiện liên tiếp hàn quang, mơ hồ ẩn hiện một toà tiên phủ.

Hư không giây phút ấy như lâm vào rung động, rung động vì từ tiên phủ liên tiếp lao ra chín đạo kiếm quang, mãnh liệt doạ người. Từng trận khí cơ khó tả bất ngờ quanh quẩn khắp bầu trời, phủ lên toàn bộ bốn phương tám hướng.

Đặc biệt là chín đạo kiếm khí sau khi dung nhập vào hư không, lại phân biệt tại chín cái phương hướng bao phủ lấy Hoàng Thiên, trong thoáng chốc hoá thành chín hư ảnh cự kiếm, trôi nổi trên bầu trời.

Ánh sáng mãnh liệt không kém gì hạo dương, chín thanh hư

ảnh cự kiếm vậy mà xuyên phá cả vách màng của Trấn Không đại trận, trong nháy mắt kết hợp thành một tổ hợp trận pháp cực kỳ cường đại, lốc xoáy thét gào.

Nhất là sơ, tam là thịnh, lục là cường, cửu là cực.

- Cửu Kiếm Thông Thiên trận?

Lục Tiểu Ca, thậm chí là cả Lâm Thanh Phong và hai tên cường giả Diệp Gia, trong đầu đều là vang vọng như sấm, kinh hãi nhìn lấy bầu trời. Hiển nhiên, bọn hắn có chết cũng không ngờ được Hoàng Thiên lại có thể triệu hồi được trận pháp ở cấp bậc này.

Cửu Kiếm Thông Thiên trận, một siêu cấp trận pháp mô phỏng hoàn hảo nhất của Tiên thiên tạo hoá trận Cửu Dương Tinh Cực – hệ trận pháp đại biểu cho quy tắc chí cực của thiên địa này. Chí Dương, Chí Cương, Chí Tinh và Chí Cực.

Nhất thời, tất cả ánh mắt của bọn hắn nhao nhao nhìn về tiên phủ, tràn đầy tham lam và thèm khát. Hiển nhiên bọn hắn đều biết được, bằng vào năng lực của Hoàng Thiên còn không có đủ tư cách kiến tạo siêu cấp trận pháp này. Như vậy chỉ có thể là hắn triệu hồi ra từ tiên phủ.

Một cái tiên phủ vậy mà có thể triệu hồi ra siêp cấp trận pháp như thế này, chỉ sợ so với tiên khí cực phẩm càng thêm khủng bố. Bảo vật bậc này, dù cho là Quy Nguyên cường giả cũng phải đỏ mắt.

- Giết…

Lục Tiểu Ca lúc này ở gần Hoàng Thiên nhất, ánh mắt tràn đầy tham lam hét lớn một tiếng, oanh sát mà qua.

- Là các ngươi giết sư phụ ta…

Hoàng Thiên làm sao không nhận thấy vẻ tham lam trong mắt

đám người đó. Nhưng hắn không thèm để ý, chỉ dữ tợn cười cười, như là bão tố bước ra một bước.

- Ta muốn tất cả các ngươi đều phải chết…

Khí thế Sinh Thần sau lời ấy bị hắn đẩy lên đến tận cùng của nộ khí. Quần áo hắn rách tan, lộ ra lớp vảy đen bóng của trạng thái Ma Thần Cửu Biến.

Thiên Kiếm vù vù rung động trong tay, như cộng hưởng với lòng người rét lạnh.

Uỳnh! Uỳnh!

Trong phút giây sau cùng, toàn bộ chín thanh cự kiếm nhất tề vận chuyển, uy thế chạm vào nổ tung, cả đại địa ầm ầm rạn nứt. Toàn bộ mọi người quan chiến lúc này da đầu tê dại cả đi, tràn đầy hãi nhiên nhìn về phía tên thanh niên ấy. Bởi vì, hắn mạnh, hắn mạnh đến doạ người.

Uỳnh! Uỳnh!

Không có chiêu thức hoa lệ, không có kỹ xảo chiến đấu, chỉ là những cú đánh nguyên thủy và trực tiếp. Cửu Kiếm Thông Thiên trận điên cuồng tràn năng lượng vào trong thân thể hắn, đẩy sức mạnh của hắn đến một trạng thái trước nay chưa từng có. Thiên Kiếm trong tay hắn lần đầu tiên bộc lộ ra sự đáng sợ của nó, mạnh mẽ đến cực cùng.

- Phanh… phốc phốc.

Hồn thể nát, đầy trời u ám. Lục Tiểu Ca dưới một kiếm của Hoàng Thiên không kháng cự được một chút nào, bị chém tan thành trăm ngàn mảnh hồn vỡ nát.

Thậm chí là phía sau hắn vài tên cao tầng thế lực cũng không thể nào tránh thoát, bị kiếm khí hùng hồn chẻ làm hai nửa, huyết

vũ tung bay khắp nền trời.

- Súc sinh… ngươi… ngươi…

Chật vật ngưng tụ lại hồn thể, khí thế của Lục Tiểu Ca đã yếu ớt đến đáng thương, thậm chí so với Hồng Trần càng thêm yếu nhược. Ánh mắt hắn dán chặt trên thân hình Hoàng Thiên, không thể nào che giấu được sự sợ hãi.

- Ta muốn toàn bộ Thiên Nguyên này đều phải trả giá.

Chỉ là một lời của hắn còn không thể nào thốt ra, đã bị thanh âm của Hoàng Thiên triệt để lấn áp. Hoàng Thiên nhìn chằm chằm vào thân hình hắn, ánh mắt trở nên vô cùng đáng sợ, so với ác ma càng thêm đáng sợ.

Thiên Kiếm trong tay lần nữa oanh minh, xẻ đôi không gian như xẻ giấy, điên cuồng thét gào.

- Hoàng Thiên, đừng hòng ngông cuồng.

Lâm Thanh Phong trông thấy một màn, không khỏi quát chói tai một thanh, tiên khí trong tay oanh minh, không chút do dự đập lên đầu Hoàng Thiên, đập lên đầu đứa nhỏ mà ông từng xem như là cháu ruột thân tình.

- Phanh…

Tiếng nổ, cũng là tiếng lòng người sụp đổ. Giây phút một chiêu này bổ ra, cũng là lúc tình người chấm hết.

Hoàng Thiên mặc dù có tiên phủ ngăn trở gần như chín phần công kích, nhưng vẫn như cũ bị dư chấn đánh cho nội tạng vỡ tan, máu tươi ộc ra khắp toàn bộ thân mình.

- Ha ha ha… thân tình… ha ha

Hắn trọng thương, nhưng hắn lại cười lớn.

Máu nóng chảy trên thân, nhưng lòng người lạnh ngắt. Hắn cười một kẻ điên nhìn về phía Lâm Thanh Phong, ánh mắt không thể nào tả được cảm xúc.

Máu thấm vào Thiên Kiếm trong tay, chảy vào cả trong toà tiên phủ. Tóc hắn đã bạc nay càng thêm trắng xoá, thậm chí cả đôi mày cùng lông mi cũng chuyển sang màu tuyết, tang thương vô cùng.

Mà khí thế của hắn… theo thời gian càng thêm bạo trướng.

Sinh Thần hậu kỳ!

Hồng Trần hậu kỳ!

Vấn Đỉnh hậu kỳ...

Cuối cùng là đột phá cả vách màng Quy Nguyên chí cực.

Hắn dùng máu nóng, dùng tuổi thọ và cả sinh mạng của bản thân để đổi lấy sức mạnh chí cường, để đổi lấy một cơ hội giết chết toàn bộ đám người trước mắt.

Hắn… hôm nay muốn tự tay giết người.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 308: Chúng Ta Không Giống Nhau

Hắn… hắn… làm sao có thể.

Không biết là người nào hoảng hốt, vô số ánh mắt đờ đẫn nhìn về thân hình trẻ tuổi ấy, không che giấu được sự kinh hoàng và khiếp hãi. Làm sao không khiếp hãi cho được, khi mà hắn đứng ở giữa trời cao, lại như đứng cả trên đầu của cường giả thiên hạ. Một khuôn mặt lạnh lùng hằn lên nét đau thương, nhưng ẩn sâu là tận cùng của nộ khí.

Một hồi thảm chiến hồi sáu năm trước, hắn mặc dù là kẻ chủ mưu sau màn, nhưng bản chất vẫn chỉ là một tên nhóc con nhỏ yếu, tuỳ ý người đời xử trí. Cuối cùng thảm bại đến mức điêu tàn, bỏ xứ đào vong.

Nhưng hôm nay trở về, mọi chuyện đã khác. Hắn đã không còn là tên nhóc con như khi xưa nữa, hắn đã biến cường. Không chỉ có được những ngoại lực đủ để quét ngang thiên hạ, mà ngay cả bản thân hắn cũng mạnh đến vô cùng.

Chẳng cần biết sau hôm nay hắn sẽ trả giá lớn đến mức nào, chỉ cần biết rằng cả Thiên Nguyên này đã không còn kẻ nào dám xem thường hắn nữa. Thậm chí là sợ, sợ bởi vì mục đích của hắn lần này… là diệt Thiên Nguyên.

“Ngày ta trở về, chính là ngày các ngươi phải trả giá cho quyết định của mình.”

Một câu nói tưởng chừng như nực cười, sớm bị đám người bỏ quên từ lâu, lúc này bỗng nhiên rõ ràng hiển hiện trở lại trong tâm

trí, để lòng người lạnh lẽo.

Gió nhẹ thổi qua thinh không, thổi bay cả những sợi tóc trắng, dội vào lòng người lạnh rét.

- Một bổng này, ân không còn, nghĩa cũng tuyệt. Ta và ngươi tự lâu đã là kẻ thù sống chết, giết ta, hoặc là… ta sẽ giết ngươi.

Bàn tay của thiếu niên khẽ giương lên trường kiếm chỉ về phía Lâm Thanh Phong, năm ngón siết vào cót két, âm thanh khàn khàn.

Kiếm động, trời tan, phù vân tiêu tán.

Thiên Kiếm thời khắc ấy vang lên tiếng vọng minh thiên, khuấy động bầu trời thất sắc. Hoàng Thiên như đạp thế mà đi, băng qua vạn vạn khoảng cách, oanh sát "kẻ thù".

- Muốn chết, thành toàn ngươi.

Lâm Thanh Phong trông thấy một màn, đôi mắt già nua thoáng bùng nổ ra hàn ý. Chỉ thấy trong tay ông phóng ra tiên bổng, vòng một vòng bỗng hoá lưu tinh xé rách không gian bay tới, điên cồng va chạm với kiếm ý của Hoàng Thiên.

- Oanh oanh…

Tiếng nổ như thiên lôi xé rách, Hoàng Thiên mặc dù thực lực biến cường, nhưng chung quy cũng là có hạn, bị một bổng đẩy lùi cả vạn mét.

Xung chấn như điên như cuồng lan tràn trong cơ thể, khiến lục phủ ngũ tạng hắn nứt ra, máu tươi rỉ ra lớp vảy đen bóng loáng. Hắn nhìn về phía Lâm Thanh Phong như là vô cảm, khoé môi khép kín nhưng cũng không ngăn được từng dòng huyết dịch ri rỉ.

- Phanh…

Tiếng đạp chân to lớn nổ khắp cả tinh không, thân thể Hoàng

Thiên như phản lực điên cuồng bắn phá không gian. Thiên Kiếm trong tay hắn bắt đầu bộc lộ ra sự đáng sợ cực cùng của nó, bộc phát ra quang khí hoàng kim chói loà, chấn động cả bầu trời.

Kiếm đạo ý cảnh kinh thiên, băng qua không gian bao bọc tại thân người. Cửu Kiếm Thông Thiên trận phụ thể, càng làm tôn lên ở hắn một cỗ kiếm đạo vô địch cùng trời cuối đất. Không gian dọc đường hắn đi giờ khắc ấy như nổ tung, dưới một đường kiếm chẳng khác nào giấy lụa, bị kiếm ý diệt tan nhấn chìm.

Thậm chí có một số tên cường giả vô tình cản đường không kịp tránh né, liền trực tiếp bị kiếm ý chém nát thân mình, ôm hận mà chết.

- Hừ…

Lâm Thanh Phong tất nhiên sẽ không dễ dàng để cho Hoàng Thiên tàn sát người mình như thế, trong khoảnh khắc mà người thường còn chưa kịp phản ứng, thân thể của ông đã phá vỡ không gian mà qua, tiên bổng một vẩy làm ra phản kích chí cường.

- Phanh… anh…

Máu tươi bật chảy. Lần thứ hai giao phong, sắc mặt của Lâm Thanh Phong đã không còn dửng dưng như trước, thậm chí là trở nên ngưng trọng. Nơi bàn tay nắm lấy tiên bổng có chút run run, ẩn ẩn chảy ra vài tia máu đỏ.

Ánh mắt Hoàng Thiên chớp động, thọ nguyên một ngày thiêu đốt đưa khí thế của hắn leo lên cực hạn. Trong sát na mà thôi, tay phải vạch ra một vòng kiếm ba trăm sáu mươi độ, chém ra một đạo hàn quang lao về phía Lâm Thanh Phong.

- Cút…

Lâm Thanh Phong quát lạnh, hai tay bồng bềnh vung bổng đón đỡ, nhưng đột nhiên bên hông truyền tới từng hồi đau đớn, không

khỏi lấy làm kinh hãi co người đạp ngược trở ra.

Chỉ thấy năm ngón tay của Hoàng Thiên sắc bén như lợi trảo đem một bên hông của ông xoắn nát, lôi ra cả một tảng da và vài đầu xương trắng.

- Khốn kiếp, ta muốn ngươi chết.

Lâm Thanh Phong cũng bắt đầu không kìm được cảm xúc, gầm lên từng chữ. Tiên bổng trong tay xoay tròn, hoá thành màu xích hồng nóng bỏng, chớp mắt áp sát người Hoàng Thiên.

Giữa không trung truyền đến một hồi va chạm điên cuồng, hai cái bóng người như dính sát vào nhau, mỗi một chiêu số đều tràn đầy sát phạt, điên cuồng hướng tới sinh mệnh mà diệt sát. Máu, sớm đã chảy trên thân thể một già một trẻ, vết thương càng phủ kín khắp người.

Thể nội Hoàng Thiên bất chợt truyền đến tiếng xương cốt nứt vỡ, nơi vùng ngực bị tiên bổng đánh cho nát bét, lân phiến tan hoang. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn tiến vào trạng thái Ma Thần biến nhưng vẫn thụ thương nặng đến thế.

Chỉ là Lâm Thanh Phong cũng chẳng dễ chịu chút nào, bị một kiếm chém mất một bên tai, sượt dài chẻ ra cả bờ vai già yếu, cuối cùng là bị một cước dẫm bay vào đại địa.

- A…a…

Hoàng Thiên ôm lấy ngực mình kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể lay động như muốn ngã. Máu hắn cháy lên, thọ nguyên hắn hao tận, tu vi lần nữa phá đi cực hạn, điên cuồng lao về đại địa.

Một cước phóng đi mang theo cực hạn của sự thống hận, cứ thế dẫm vào ngực của Lâm Thanh Phong, thiếu chút nữa xuyên thủng người ông lão.

- Tất cả là vì cái gì? Vì sao ngươi phải làm thế… vì sao… vì sao vậy?

Nhìn lấy gương mặt mà bản thân từng xem như trưởng bối, xem là thân nhân ấy, khoé mắt hắn có cảm giác như muốn nứt ra, trào lên huyết lệ. Mỗi một câu hỏi, hắn đều giáng xuống khuôn mặt ông một cú đấm, không dùng nguyên lực, nhưng cũng khiến hàm răng vỡ nát.

Hắn rõ ràng biết lý tại sao ông ta lại phải làm ra những điều này, nhưng hắn vẫn như cũ cất tiếng như một bản năng.

Mâu thuẫn ư? Không hẳn, có lẽ sâu trong nội tâm ấy hắn cũng không biết bản thân mình phải như thế nào nữa. Hắn rất muốn giết ông để báo thù, nhưng hắn cũng muốn ông nói dối, muốn ông giải thích mọi chuyện, và cho hắn một cơ hội để không giết chết người thân duy nhất của bạn mình.

- Hộc… ha ha ha… Vì sao ư?

Lâm Thanh Phong nằm vật vờ như một kẻ sắp chết, bị Hoàng Thiên ghì đè lên mặt đất, bị hắn đánh cho khuôn mặt vỡ tan, nhưng khi nghe thấy hắn chất vấn thì nghiêng mặt phun ra vài ngụm máu, khoé môi nở ra một nụ cười chế giễu.

- Vì ngươi không phải cháu ta.

Ngưng lại một lát, khuôn mặt già nua của ông bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, dưới lớp máu đỏ tươi lộ ra thần sắc tràn đầy kiên nghị và chấp nhất:

- Vì bất cứ kẻ nào có thể khiến Vũ nhi lâm vào hung hiểm, đều phải chết.

Hoàng Thiên nghe xong lời ấy, nội tâm không hiểu nổi lên từng hồi đắng chát. Hắn cười mà như khóc, nắm tay dừng tại trên mặt lão nhân nhưng lại chẳng thể nào giáng xuống được nữa.

- Ngươi trách lão phu, trong khi chính bản thân ngươi cũng có khác gì ta? Ngươi chẳng phải cũng vì sư phụ mình chết mà điên cuồng, mà không chút tình người muốn giết chết ông nội của bạn thân mình đó sao?

Trông thấy Hoàng Thiên gần như chìm trong khủng hoảng và điên dại, Lâm Thanh Phong cũng không tiếp tục lời nói của mình. Ông nằm phục xuống, bàn tay nới lỏng như là buông xuôi tất cả.

Hoàng Thiên.

Hắn đã không còn suy nghĩ được gì nữa. Đôi mắt hắn như muốn nứt ra, đỏ hằn lên tia máu. Những câu nói cứ như búa tạ nện vào trong tâm trí, để tim hắn rỉ máu, vừa đau vừa điên.

- Chủ nhân…

- Cẩn thận…

Phút giây hắn ngẩn mình trong khủng hoảng, bên ngoài xa xa bỗng nhiên vang lên vài đầu âm thanh lo lắng.

- Tiểu súc sinh… đi chết đi…

Nhưng, tất cả đều đã quá muộn màng. Âm thanh của Lục Tiểu Ca bỗng nhiên vang lên như tiếng âm hồn đòi mạng. Một cây thương dài từ tay hắn dữ tợn xuyên thủng qua lưng Hoàng Thiên, suýt nữa thấu ra cả trước ngực.

Mà phía dưới, Lâm Thanh Phong nào còn bộ dáng bất lực buông xuôi? Trong tay ông không biết tự đâu lấy ra một đầu dao sắc, đâm ngập vào ngực trái kẻ thù.

Máu chảy, chảy rất nhiều, nhưng thanh niên ấy lại chẳng hề tỏ ra đau đớn chút nào. Hắn lững thững đứng dậy trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người, đôi mắt lấp lánh tràn đầy cái gọi là lửa giận, là nộ ý tột cùng:

- Ngươi sai rồi, ta và ngươi không giống nhau chút nào.

Dường như đã không còn biết đau đớn là gì, nắm tay hắn siết lấy chuôi dao mà nhổ ra, dữ tợn cười cười:

- Ta muốn giết ngươi không phải là vì ngươi có thể gây nguy hiểm cho sư phụ của ta, mà là vì chính ngươi là kẻ trực tiếp hại chết ông ấy.

Bất chợt trong cú xoay người, nắm tay của hắn vụt tới nắm lấy cổ của Lục Tiểu Ca, xách lên như một đầu chó chết.

- Cái mà ngươi gọi là có thể gây nguy hiểm cho Anh Vũ, nó cũng chỉ là một khả năng, và nó không phải đến từ bản thân ta và sư phụ, mà là đến từ sự hèn yếu của ngươi, là đến từ sự bao biện cho cái tôi ích kỷ đến mù quáng của mình.

Giơ lên cái hồn thể đã suy yếu cực cùng, trên môi hắn thoáng nở ra một nụ cười dữ tợn. Bàn tay loé lên sức mạnh của Luyện Hồn Trấn Quỷ pháp, chầm chậm siết vào, mặc cho đối phương vặn vẹo, mặc cho đối phương thét gào, hắn vẫn bóp đến mức bàn tay đều trắng dã, bóp cho lòng người thắt quặn.

Giờ đây, hắn điên cuồng triệt để, kẻ nào cản, hắn liền giết chết kẻ đó.

Khoảnh khắc ngay sau, một cổ kiếm ý khủng bố trước nay chưa từng có bỗng nhiên hàng lâm từ thân hắn, như sóng triều bao phủ toàn bộ bầu trời, khiến cho người ta như bị đạp vào trong vực sâu vạn trượng, lòng ngực tưng tức như sắp bị đạp nát.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 309: Tất Cả, Chỉ Vừa Mới Bắt Đầu

Đó là ý cảnh kiếm đạo, là toàn bộ tinh hoa về kiếm mà Hoàng Thiên lĩnh ngộ ra từ khi bước chân vào con đường của kiếm. Kiếm là đạo, kiếm là tâm, kiếm là thân, kiếm là hồn là phách. Đốt sinh mệnh, đốt tinh huyết, đốt cả tuổi thọ để đổi lấy sức mạnh, vậy đốt thêm ý cảnh kiếm đạo lại có xá gì. Hắn, đem cả ý cảnh kiếm đạo của mình ra để đổi lấy sức mạnh cực cùng.

Chỉ cần có thể tự tay báo thù rửa hận, cái giá này hoàn toàn xứng đáng.

Hắn đứng tại trước mặt Lâm Thanh Phong, nắm tay từ đầu tới cuối vẫn cứ thế siết lấy hồn thể của Lục Tiểu Ca, siết đến mức khuôn mặt trẻ tuổi của đối phương cũng phải vặn vẹo như lệ quỷ, tràn ngập thống khổ và kinh hoàng.

- Vì vậy nên… ngươi phải chết!

Một lời, không phải hướng Lục Tiểu Ca nói, mà là ám chỉ Lâm Thanh Phong. Nếu như nói trước đây hắn còn đôi phần do dự và mâu thuẫn, thì hiện tại hắn đã hoàn toàn động sát ý đối với lão nhân này.

Dao ngắn trong tay vẫn còn ướt máu, sau khi hắn cất lời thì bỗng nhiên biến chuyển, thoắt cái hướng về phía Lâm Thanh Phong mà trảm sát.

- Xoát… vút… phanh…

Lưỡi dao lập loè lạnh lẽo, gần như đã vạch mở một phần cổ

họng của kẻ thù, nhưng sát na sau đó bỗng nhiên xuất hiện một cỗ áp lực mạnh mẽ từ đằng sau ập tới, khiến cho hắn không thể không buông bỏ mà lui mạnh về đằng xa.

- Tiểu súc sinh… ngươi phải chăng quên đi chúng ta rồi?

Hai tên cường giả Diệp Gia không biết bằng cách nào tách ra khỏi vây sát của Cố Sở và Cố Thần Hoa, lúc này đứng trước bảo hộ lấy Lâm Thanh Phong. Trông thấy đồng minh của mình vật vờ sắp chết, ánh mắt bọn hắn không khỏi phát lạnh, nở rộ ra sát ý lạnh lùng, sâm nghiêm mà nói.

- Diệp gia sao?

Bị người đánh lén, vết thương trên người Hoàng Thiên càng thêm trầm trọng. Máu từ hai lỗ rách trên người không chút ngừng chảy, tuôn ra đẫm cả lớp vảy đen của trạng thái Ma Thần.

- Năm đó Vương Bân giết chết huynh đệ ta, các ngươi cũng đóng góp không ít ah…

Đưa tay ngăn lại Cố Sở và Cố Thần Hoa đang có ý định lao lên, Hoàng Thiên hít một hơi thật dài, ánh mắt nhìn lấy ba người trước mặt đã lạnh lẽo đến ghê người.

- Thù cũ hận mới, hôm nay vừa hay chấm dứt. Tất cả các ngươi chết, hoặc ta vong.

Bước chân tưởng chừng như chậm rãi, nhưng thực chất lại nhanh đến cực cùng. Cửu Đạp Hoành Không bí dưới sức mạnh của Quy Nguyên đã đạt tới một cấp độ không thể nào tưởng tượng nổi, nhanh đến mức dù là cường giả Quy Nguyên cũng không thể nào nhìn thấu.

- Nhóc con ngông cuồng…

Sắc mặt hai tên cường giả Diệp Gia sau lời ấy lập tức khó coi

đến cực điểm, chỉ là khoé môi lại như có như không nở ra một nụ cười khinh thị. Có lẽ trong mắt bọn hắn, Hoàng Thiên dù đã có sức mạnh Quy Nguyên, nhưng bản chất vẫn chỉ là một tên nhóc ngu si, ngông cuồng tự đại mà thôi.

- Nếu đã muốn chết như vậy, thì đi gặp sư phụ của mình đi thôi.

Tiếng cười lạnh lẽo vang lên, hai người bọn hắn cũng theo đó mà tiêu thất. Song đao nhất xích cộng hưởng giữa nền trời u tối, mang đến khí tức cường hoành khắp không gian, để người biến sắc.

Nhưng rồi, người ta còn chưa kịp nhìn thấy bọn hắn oai phong thế nào, thân thể Hoàng Thiên đã chợt hiện trên nền trời mờ ảo. Đối mặt với hai vị cường giả liên sát, hắn không lùi mà tiến, khoé môi nở ra một nụ cười dữ tợn, Thiên Kiếm càn quét mà qua.

Phanh một tiếng minh thiên, kiếm ý như là mãnh thú Hồng Hoang phả vào mặt hai tên cường giả Diệp Gia, mang theo cả xung chấn cực đại khiến binh khí trong tay bọn hắn cũng phải run lên, suýt chút nữa văng khỏi tầm kiểm soát.

- Vút…

Chiến đấu bậc này, nửa giây cũng là định sinh định tử. Hai tên cường giả Diệp Gia đến thời gian kinh sợ cũng không có, ngay sau đó thuận mình lao về hai hướng trái ngược, cưỡng ép Hoàng Thiên rơi vào thế gọng kìm.

- Phanh… phanh… phốc.

Vài tiếng vang lên, máu tươi xối xả, huyết nhục văng ra. Chiến đấu trong bất lợi, Hoàng Thiên dù cường đại hơn nữa cũng khó lòng mà bảo toàn. Trên thân thể bắt đầu xuất hiện ra cực nhiều vết thương mới, ngay cả cánh tay cầm Thiên Kiếm cũng bị mở ra hai

đoạn vết chém chạy dài, cực kỳ khủng bố.

- Ha ha… Ma Thần, cũng chỉ có thế mà thôi.

Không chỉ một lần đắc thủ, tên trưởng lão Diệp Gia không khỏi cười dài đắc ý, ánh mắt nhìn lấy Hoàng Thiên như nhìn một kẻ đã chết.

Nhưng một lời của hắn, lại khiến cho Hoàng Thiên không khỏi nở nụ cười lành lạnh. Đôi tròng mắt sát na bắn ra quang mang sáng chói, oanh một tiếng vang động trời, sau lưng hắn bỗng nhiên mọc ra hai cánh nghịch màu, kéo theo là một cỗ sức mạnh bàng bạc vô biên.

- Oanh

Một tiếng vang thật lớn như trời đất sụp đổ, lực lượng cường đại vô cùng nháy mắt đánh thẳng tới trên đầu, khiến cho tên trưởng lão Diệp Gia mang theo sắc mặt kinh hãi mà bay ra ngoài, máu tươi cuồng phún.

Mà Hoàng Thiên có thêm hai cánh, tốc độ càng thêm khủng bố. Theo tiếng thét dài, thân thể hắn rất nhanh truy sát theo, nắm tay như lợi trảo xoẹt qua, xé toang lồng ngực của đối thủ.

Ôm lấy vùng ngực đẫm máu, sắc mặt tên trưởng lão Diệp Gia tràn đầy lửa nộ và ác ý. Hắn nghiến răng vung một thanh tiên đao chặn lại thế tới của Hoàng Thiên, thanh còn lại bất chợt quay ra, xoát một tiếng điên cuồng chém về phía đại địa.

- Ngươi muốn chết…

Một màn này để cho sắc mặt Hoàng Thiên kịch biến, sau cùng là vặn vẹo đến điên cuồng, đay nghiến nói ra.

Chỉ thấy nơi xa, Hàn Lâm vốn đang cùng Lục tổ và Bát tổ của Cố Gia tham chiến, chớp mắt bị một đao này chém nổ tung cả hồn

thể, suýt chút nữa trọng thương trốn vào bên trong Cố Tinh Cực Đạo thạch.

Một màn ám ảnh ấy, để cho Hoàng Thiên gần như mất đi tất cả kiểm soát, chỉ còn vô biên vô tận điên cuồng và hận ý. Hai mắt hắn đỏ ngầu, hàm răng nghiến nát, gần như bỏ qua mọi tồn tại khác như điên như dại lao về phía kẻ thù.

Cơ hội hiếm có, tên cường giả kia rất nhanh chớp được, cười gằn giết tới. Lợi dụng phút giây Hoàng Thiên mất đi lý trí, hắn bỗng nhiên chuyển mình phóng ra tiên xích. Một xích không dài, vậy mà như thuấn di qua vạn mét khoảng cách, bất ngờ hoá mãng xà siết chặt lấy cổ Hoàng Thiên.

Một bước tốc biến mà qua, thân hình hắn trong giây lát liền xuất hiện đằng sau tên trưởng lão, hai tay dùng hết sức mạnh bình sinh mà kéo.

Quản chi là Ma Thần biến cường đại, nhưng dưới một cú kéo toàn lực của Quy Nguyên cường giả cũng khó lòng mà kháng cự. Chỉ thấy Hoàng Thiên còn chưa kịp dùng Thiên Kiếm chém tan sợi xích, thân thể đã mất đi khống chế mà lao về phía hai người bọn chúng.

Tên trưởng lão đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, tiên đao nhất thời bắt chéo, chuẩn xác đem cổ của đối phương chém rời.

- Ha ha… súc sinh ngông cuồng, tự rước lấy cái chết.

Trông thấy đầu người bay ra, mang theo máu nóng phun trào, tên trưởng lão Diệp Gia không khỏi đắc ý cười to. Tiên đao trong tay hắn không chút nào dừng lại chém thẳng, ý đồ muốn đem thân xác Hoàng Thiên hoàn toàn huỷ diệt.

- Ha ha ha… Cố Sở, đến Ma Thần cũng không chống nổi chúng

ta, các ngươi còn cái gì để dựa vào? Ha ha… chi bằng theo hắn chết đi thôi.

Giết được Hoàng Thiên, tên trưởng lão Diệp Gia đắc ý như chưa từng được đắc ý, liên tục ngửa mặt mà cười. Miệng hắn nói, ánh mắt hắn nhìn, mỗi một động tác đều tràn đầy vẻ cuồng tiếu và xem thường thiên hạ.

- Phốc…

Nhưng rồi, vẻ đắc ý của hắn chẳng duy trì được lâu, một âm thanh lạnh gáy bỗng nhiên vang lên khiến tiếng cười của hắn im bặt.

Thoắt cái quay đầu, đập vào mắt hắn là hình ảnh Hoàng Thiên đang lạnh lùng nhìn hắn, một tay xách lên cái xác người không hồn, còn bên kia, nắm tay bỗng nhiều hơn một trái tim đỏ máu, và một đầu hồn thể.

- Ngươi… ngươi…

Tên trưởng lão Diệp Gia run run mà nói, không phải sợ hãi mà là vì nộ khí nghẹn đầy. Lẽ dĩ nhiên, hắn đã phát hiện ra người mà mình giết chết trước đó chỉ là một tràng ảo ảnh. Mà chân thân của Hoàng Thiên, từ ban đầu đã ẩn tàng vào trong không gian lĩnh vực, lợi dụng thời điểm hắn đắc ý mà hạ sát đồng bọn của mình.

Nhìn thấy sư đệ bị Hoàng Thiên bóp chết, thậm chí là hồn thể cũng không kịp vào luân hồi, bị người dày vò tra tấn, khoé mắt hắn như bắn ra máu đỏ, hận ý điên cuồng.

- Trợ người hại chết huynh đệ ta, ngươi nên nghĩ sẽ có một ngày này.

Lạnh lẽo nói ra một lời, Hoàng Thiên giương tay giơ lên hai đầu hồn thể, bộc phá ra Luyện Hồn Trấn Quỷ pháp mà bóp vào. Siết chặt, bóp nát và đay nghiến, trong mắt hắn bỗng nhiên tràn về

những hình ảnh mà cả cuộc đời này hắn không thể nào quên được. Huynh đệ bị người xé xác, sư phụ bị người đâm chết sau lưng, và hắn… hắn chỉ biết trơ mắt mà nhìn.

Nỗi ám ảnh đó, đất trời này có mấy người hiểu thấu. Hôm nay, hắn muốn bọn chúng cũng phải cảm thụ niềm đau đó, muốn tất cả bọn chúng cùng nhau chết trong hận thù và bất lực.

- A… a… ta giết ngươi.

Tận mắt trông thấy đệ đệ mình hồn phi phách tán, tên trưởng lão Diệp Gia gầm lên như là dã thú. Trong chớp mắt này, hai thanh tiên đao của hắn vang lên oanh minh, đao ảnh băng hàn nháy mắt bắt ra, dũng mãnh không khác gì vô biên nộ tiễn.

- Tất cả, chỉ mới vừa bắt đầu mà thôi.

Trước công kích điên cuồng của tên trưởng lão Diệp Gia, Hoàng Thiên lại khẽ nở ra một nụ cười tà dị.

Chỉ nghe một tiếng leng keng như tiếng kiếm khí, khắp trời rộ nước. Một cơn mưa không chút nào báo hiệu bỗng nhiên phủ xuống, mang theo gió lạnh thét gào.

Tỷ tỷ giọt điên cuồng trút xuống, chớp mắt biến đại địa kia thành một vùng đại hải. Biển đêm trăng tối, kiếm ý cửu trùng thiên. Vô tận hạt mưa giây phút ấy bỗng nhiên nhất tề ngưng đọng, oanh oanh biến hoá thành từng đầu kiếm thuỷ, tinh quang nộ phóng, sát cơ tràn đầy.

- Một kiếm này, ta gọi Dạ Hải Ám Nguyệt Cửu Trùng Thiên.

Âm thanh vang vọng, tỷ tỷ đạo kiếm thuỷ chớp mắt ấy nhất tề rung chuyển. Tiếng phanh phanh vỡ nát vang lên, hàng ngàn người ngã xuống. Cường giả thập phương thế lực đang vây giết huynh đệ Cố Gia, nhất là người của hai nhà Lục - Diệp trong khoảnh khắc ấy gần như bị diệt sát, bị kiếm thuỷ vô biên vô tận băm nát thành

trăm ngàn mảnh nhỏ.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 310: Hiếu – Nghĩa – Tương Tàn

- Không…

Chứng kiến hàng trăm con cháu trong gia tộc mình chết thảm, mắt tên trưởng lão Diệp Gia như muốn nứt ra, gầm gừ hét lớn.

Kim hỏa hóa dương, trong nháy mắt song đao trong tay hắn như hoá thành hai vầng hạo dương hừng hực, lao về phía lĩnh vực bạo động của Dạ Hải Ám Nguyệt Cửu Trùng Thiên.

- Hại chết thân nhân của ta, các ngươi có từng nghĩ đến sẽ có một ngày cũng phải thụ lấy cảm giác này?

Hoàng Thiên trông thấy nét điên cuồng trong mắt đối phương, khoé môi không khỏi câu lên một nụ cười lạnh lẽo. Máu tươi như tìm được lối thoát, đua nhau rỉ qua khoé miệng hắn, đỏ lòm.

Một ngọn lửa bất diệt như được tiếp thêm sức mạnh, bất thình lình rực lên hào quang sáng chói. Khuôn mặt hắn tái đi, nhưng thân hình vẫn vươn mình thẳng tắp, hai ánh mắt nhìn lấy từng thân hình phương xa, tựa cười mà không phải cười thì thào trong cổ họng:

- Ta đã từng cố sống như một người bình thường, cố không để bản thân mình trở nên tà ác… nhưng các ngươi không muốn…

Sắc mặt càng thêm dữ tợn, hắn kéo lê Thiên Kiếm trong không gian, bước đi chậm rãi về phương hướng của kẻ thù. Mới đầu chỉ là những bước đi bình thường, nhưng sau đó đã nhanh đến một mức không thể nào tưởng tượng nổi. Người ta đã không còn nhìn

thấy bóng hình của hắn nữa, mà chỉ có những tiếng cười điên cuồng văng vẳng ra tứ phía:

- Các ngươi phỉ báng ta là ma đầu, các ngươi nói ta là tội nhân độc ác… vậy thì hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là tà ác…

Kiếm quang lạnh lẽo, kiếm vũ hoá thành băng. Bầu trời lúc ấy bỗng nhiên huyễn hoá thành tỷ tỷ đạo băng kiếm, lướt qua không gian kích phá đất trời.

Hai chữ tà ác vừa ra, cũng là lúc thế gian vang lên ngàn vạn tiếng kêu rên thảm thiết. Dạ Hải Ám Nguyệt Cửu Trùng Thiên phút giây ấy gần như thuế biến, không những đem hai vầng hạo dương của tên trưởng lão Diệp Gia áp chế gắt gao, mà còn dư lực băng qua diệt sát từng cái con cháu Diệp Gia tại hiện trường.

- Giết… ta giết ngươi…

Biết rằng không thể ngăn cản Hoàng Thiên đồ sát người mình, tên trưởng lão Diệp Gia dứt khoát từ bỏ cứu người, quay ngược trở về hướng Hoàng Thiên mà động thủ. Hai đao hoá âm dương, một vòng hợp thái cực, thoắt cái xuất hiện trên đầu Hoàng Thiên mà áp xuống.

- Đây… là cái giá.

Hoàng Thiên lạnh rên một tiếng, chính là một kiếm lướt qua.

Thậm chí còn không nhìn thấy kiếm ảnh bay ra, song đao âm dương đồ của tên trưởng lão Diệp Gia đã bị đánh nứt. Chớp mắt, một cước khổng lồ như là sấm sét vút ngược lên trời, xuyên qua vết nứt của song đao âm dương đồ, đem một góc quai hàm của tên trưởng lão Diệp Gia đạp nát, thân thể bay ra ngoài trời.

Đắc thủ, nhưng sắc mặt Hoàng Thiên vẫn bình tĩnh trước nay chưa từng có. Kéo lê Thiên Kiếm, hắn thoắt cái tốc biến về trước

mặt ba bốn tên cường giả Diệp Gia còn sống, băng băng chém xuống.

Đầu bay máu chảy, một phương cường giả cứ thế bị hắn chém đầu, bị bàn chân của hắn dẫm tại dưới đất bùn tanh hôi mà chết.

- A… a…

Tên trưởng lão Diệp Gia lúc này đã như là dã thú, ôm lấy cơ hàm vỡ nát mà gồng lên thống khổ. Hắn nỗ lực bao lâu, làm ra bao nhiêu chuyện, tất cả đều vì một mong muốn giúp gia tộc biến cường, giúp cho Diệp Gia đăng đỉnh thế gian này. Ai có thể nghĩ, hôm nay mộng ước đều hoàn toàn đổ vỡ, bị một tên thiếu niên ma diệt đến điêu tàn.

Chỉ là hắn thù hận Hoàng Thiên, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới, chính gia tộc hắn mới là kẻ gây ra thù hận trước. Trợ người hại chết Hàn Lâm, xúi giục các phương ép Hoàng Thiên vào chỗ chết, khiến thiếu niên ấy phải mang theo hai mắt mù loà mà trốn khỏi quê nhà. Thậm chí là gần đây nhất, gia tộc hắn chính là kẻ đằng sau hỗ trợ Lục Tiểu Ca diệt sát Vương Đình.

Hoàng Thiên lạnh cười, Thiên Kiếm lại một lần nữa vung ra, liên hoàn bộc phát ra kiếm đạo của mình, đem tên trưởng lão gần như phế bỏ, rồi trước sự bất lực hắn mà bắt đầu giết người. Mỗi một kiếm, đều là thù hận, đều là điên cuồng, và đều có người bỏ mạng.

Nửa ngày trôi qua, khi mà màn đêm đã hoàn toàn ngự trị Thiên Nguyên thì nơi đây, tu la cũng đã hoàn toàn hiện thế.

Diệp Gia không còn, Lục Gia chính là kẻ tiếp theo phải nằm xuống. Thiên Kiếm xưa nay vốn chưa bao giờ nhiễm máu, lúc này đây cũng phải đọng lên huyết dịch rợn người, Thiên Nhãn của hắn, cũng bị sự điên cuồng giết chóc nhiễm đến hoá hồng.

- Hoàng Thiên… ta xin ngươi… giết ta đi!

Người Lục Gia chết so với người Diệp Gia càng thêm thảm thiết, Lục Tiểu Ca lúc này chỉ còn vài phần hồn thể mong manh, nhìn lấy tộc nhân bị người thảm sát, khoé miệng há to như muốn rống lên điên cuồng, nhưng lại không thể nào làm nổi. Hai mắt mờ ảo của hắn như muốn nứt ra, vốn là hồn thể nhưng lại mơ hồ chảy xuống máu đỏ, tuyệt vọng kêu rên.

Giờ phút này, hắn đã hối hận cực cùng, hối hận vì đã gây ra những chuyện trước đó, nếu như năm xưa hắn không nhúng tay, giờ đây Lục Gia đã không phải chết.

Mà âm thanh của hắn vang lên, sát ý trong mắt Hoàng Thiên lại càng khó lòng ức chế. Từng tràng hình ảnh cũ không ngừng hiện về trong tâm trí hắn, khiến hắn càng thêm điên dại.

Chính kẻ này, chính kẻ này vừa mới sáng nay nhẫn tâm ra tay với sư phụ hắn, âm độc dùng hồn phiên khiến ông phải chết. Bóng dáng già nua thương thế đầy mình, đẫm máu ngã xuống dưới độc thủ của kẻ thù cứ thế lờn vờn trong tâm trí hắn, khiến hắn đau và điên đến vô cùng.

Giơ lên hồn thể của đối phương, đôi mắt hắn thoáng chốc trở nên lạnh lẽo, nộ ý âm hàn. Trên người bỗng nhiên xuất hiện một cỗ đại thế, như phong ba trên biển lớn, quét sạch bốn phương tám hướng.

Hắn đứng giữa trời, nhìn Lục Tiểu Ca, rồi lại nhìn hàng trăm ngàn cường giả Thiên Nguyên, ngạo ý khiếp người. Phảng phất như là một tôn ma thần bị người dồn nén, một tia lửa giận liền có thể diệt sát ngàn vạn chúng sinh.

Bàn tay loé lên uy năng của Luyện Hồn Trấn Quỷ Pháp, hắn nắm lấy đầu của vị chí cường giả như nắm một con sâu cái kiến, vặn vẹo xé toạc ra.

- A… a…

Không có máu thịt, nhưng cảm giác xé rách lại không khác nào thực thể. Lục Tiểu Ca thống khổ gầm lên run rẩy, âm thanh để cho lòng người đều cảm thấy phát lạnh rợn người.

Chí cường giả Quy Nguyên. Chết!

Ngàn vạn con người Thiên Nguyên giờ phút ấy, trong đầu trống rỗng. Nếu có gì tồn tại trong tâm trí, có lẽ chỉ còn lại là sợ hãi, và một chút vị máu tanh thoang thoảng qua khoang mũi, rợn người.

Đây là một loại ảo giác, nhưng lại vô cùng chân thực.

Còn Hoàng Thiên, giết chết Lục Tiểu Ca, hắn vẫn như cũ chẳng có chút cảm xúc nào. Giết người, cuối cùng cũng chẳng thể thay đổi được sự thật rằng sư phụ hắn đã không còn.

Ánh mắt nhìn về phía tên trưởng lão Diệp Gia đã phế, cùng với Lâm Thanh Phong đang bị Cố Sở và Cố Thần Hoa khống chế, bước chân hắn khẽ chuyển di, mang theo Thiên Kiếm mà đến.

- Ngươi thật sự sẽ giết ông ấy sao?

Bước chân còn cách đám người không tới mười mét, một âm thanh quen thuộc bỗng nhiên vang lên khiến Hoàng Thiên dừng chân, thần sắc thoáng lộ ra nét thống khổ. Hắn biết, một ngày này trước sau gì cũng sẽ tới, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ được nó sẽ tới nhanh đến thế.

Và… cho tới tận bây giờ, hắn cũng không biết được bản thân mình sẽ làm thế nào mới phải.

- Hắn… hại chết sư phụ ta.

Không có quay đầu, hắn nhắm mắt hít một hơi thật dài mà nói,

nắm tay nắm Thiên Kiếm siết đến mức vỡ cả lân phiến, máu tươi chảy dài.

- Nhưng hắn là ông nội ta.

Âm thanh kia một lần nữa vang lên, có chút vội vàng và dồn nén. Một cỗ đắng chát và không cam lòng ẩn chứa trong giọng nói khản đặc, còn có cả trách móc, khiến lòng người nặng nề.

- Thì sao? Ông nội của ngươi thì sao? Ông nội của ngươi là đồng nghĩa với việc hắn có thể dồn ta vào chỗ chết, có thể tuỳ ý hại chết người thân của ta mà ta không được báo thù hay sao?

Không nói đến thì thôi, một khi nói liền như núi lửa phun trào. Hoàng Thiên gần như nghiến nát cả hàm răng, quay phắt người về sau mà hét. Thiên Kiếm trong tay hắn rung lên điên cuồng, chỉ thẳng vào mặt người mà hắn từng xem là huynh đệ, là người thân cận nhất cuộc đời.

Mũi kiếm vừa khít chạm vào mi tâm tên thanh niên ấy, để khuôn mặt trẻ tuổi của hắn rỉ ra vài giọt máu đỏ. Hắn không tránh né, cũng không có phản công, nhưng tròng mắt đã lộ rõ ra sự cuồng tiếu:

- Ha ha… báo thù… ha ha ha.

Tận mắt chứng kiến huynh đệ chỉ kiếm về phía mình, tận tai nghe huynh đệ muốn giết ông nội mình, cuộc đời này còn cái gì đau thương hơn thế nữa.

- Ngươi muốn được báo thù… vậy còn cha mẹ của ta thì sao? Ngươi biết bọn họ bị lão già đằng kia giết chết, nhưng ngươi có từng nghĩ cho ta cơ hội báo thù, thậm chí nói với ta dù chỉ một lời?

Nắm tay bắt lấy lưỡi kiếm lạnh băng, nhưng làm sao lạnh bằng lòng người. Anh Vũ cười như điên như dại vung ra lưỡi

kiếm, vọt tới xách lấy cổ áo rách nát của Hoàng Thiên mà quát:

- Báo thù chó má… ngươi lấy tư cách gì trách ta trong khi ngươi mới là người có lỗi… hả tên khốn nạn phản bội bạn bè?

Bàn tay Hoàng Thiên siết lên, vang lên tiếng lạo xạo nứt vỡ của lân phiến hắc sắc. Hắn túm lấy cánh tay đang xách cổ áo mình của Anh Vũ, bàn chân điên cuồng phanh ra một cước.

- Phốc!

Một tiếng máu tươi ộc chảy vang lên, một cước của hắn không dùng Nguyên lực nhưng mạnh đến vô cùng, đem thân thể Anh Vũ đá cho gập lại, bay ra cả mười mấy mét.

- Phản bội? Ha ha, là kẻ nào năm đó đứng trơ mắt nhìn ta bị người móc mắt? Là kẻ nào dửng dưng nhìn người giết chết người thân của ta? Thậm chí còn chẳng quan tâm đến thân xác của ông bị người nhục nhã.

Miệng hắn trách móc, chân tay hắn đánh người, nhưng khoé mắt thì đã khóc. Sâu trong đôi Thiên Nhãn mà người thường không thấu ấy, là vô tận cảm giác đắng cay và bất lực, khó nói nên lời.

- Vậy ngươi muốn ta phải thế nào đây hả? Ủng hộ kẻ thù giết chết cha mẹ mình, ủng hộ kẻ khác giết chết ông nội của mình hay sao?

Lồm cồm bò dậy, Anh Vũ đắng chát lau đi vết máu vừa ộc trên cửa miệng, nói mà như gào. Thấy Hoàng Thiên còn muốn đánh mình, nắm tay của hắn cũng dữ tợn vung lên, đấm cho máu tươi văng dài.

- Phốc…

Không chút tránh né, cũng không hề có ý định có phản đòn, Hoàng Thiên ăn ngay một quyền vào sống mũi, máu tươi sồ ra trên

khuôn mặt.

Nhấm nháp lấy vị máu tanh và mặn, hắn bỗng nhiên bật cười, là một nụ cười lạnh như băng giá:

- Ông ấy chưa bao giờ nghĩ sẽ giết chế ông nội ngươi cả, chính ông nội ngươi mới là kẻ muốn dồn ông ấy vào chỗ chết. Và ngươi… từ đầu tới cuối đều dửng dưng với điều đó.

Ăn thêm một đạp vào ngực, Anh Vũ bay đi với một đầu óc điên cuồng, nộ ý bắt đầu theo đà tỉnh giấc. Không còn là tay bo đối chiến, hắn bắt đầu xuất ra vũ khí, bắt đầu phản sát.

Huynh đệ… tình nghĩa… hôm nay vì chữ hiếu mà tương tàn.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 311: Tiên?

Hắn đã từng có người thân... Hắn đã từng hạnh phúc... Hắn đã từng có bạn bè... Hắn đã từng vui vẻ...

Nhưng giờ đây...

Tất cả đã không còn...

Vì hiếu – nghĩa mà tương tàn, có lẽ về bản chất cũng chẳng hề có đúng hay sai, mà chỉ là vì niềm tin khác biệt. Thời gian biến chuyển, vũ trụ quay cuồng, ai rồi cũng sẽ khác. Đạo lý nào, quy tắc nào ràng buộc lấy số phận con người, đưa đẩy ta đến những bước đường không thể nào trở lại.

Có đôi khi, chúng ta đối nghịch không phải vì hận thù, mà là vì niềm tin chưa đủ lớn. Đừng nói là vì nguyên nhân khách quan, hãy ngẫm nghĩ kỹ càng, rốt cục ngươi sẽ hiểu ra, mọi chuyện cũng chỉ vì sự tin tưởng vào nhau chưa đủ lớn, chẳng đủ để át đi cái tôi của chính bản thân mình.

Hắn... ngươi... chúng ta... tất cả đều là những con người ích kỷ.

Máu đã chảy, chảy dài trên bàn tay huynh đệ. Những con người từng vì nhau mà không màng sống chết, giờ đây lại ở thế đối đầu.

- Phanh... phanh... phanh...

Liên tiếp là những cú đấm rợn người, Hoàng Thiên mặc dù

không có vận dụng sức mạnh của Cửu Kiếm Thông Thiên trận để đối phó Anh Vũ, nhưng trạng thái Cửu Biến cũng đâu phải dạng tầm thường?

Chỉ thấy nơi ngực Anh Vũ dưới sự không kích của hắn gần như muốn nứt ra, sương sườn gãy đoạn. Máu từ nội tạng dập nứt theo huyết quản xông lên, ộc ra ngoài đỏ thẫm.

Anh Vũ nằm ngửa bên trên đống công trình đổ nát, ánh mắt nực cười nhìn bầu trời mờ tối. Hoàng Thiên ngự không ở trên đầu hắn, thần sắc lạnh lùng và vô tình.

- Hoàng Thiên, đủ rồi đấy.

Trong khoảnh khắc hắn còn muốn tiếp tục ra tay, một cái bóng người mờ ảo bỗng nhiên xuất hiện, đem công kích này đỡ lấy.

- Hàn Lâm?

Âm thanh quen thuộc mang theo vài phần trách móc vang lên, lại khiến cho ánh mắt điên cuồng của Anh Vũ bỗng trở nên tỉnh táo, có chút bất ngờ và vui mừng thì thào.

- Thực… thực là ngươi sao.

Cố gắng nén lấy cơn đau đang hành hạ trong người, hắn cố gắng gượng mình ngồi dậy, ánh mắt đảo quanh tìm lấy bóng hình của âm thanh ấy.

Đón chào hắn là một cánh tay đỡ ở sau người, tuy hơi mơ hồ nhưng thật là ấm áp. Hàn Lâm chẳng biết tự lúc nào ngưng tụ ra thân quỷ, lơ lửng ở bên cạnh mà vươn tay đỡ lấy huynh đệ mình.

Mà ánh mắt của hắn, thực sự không biết phải dùng ngôn từ nào để diễn tả thành lời. Có vui, có buồn, có cả tang thương và bất đắc dĩ.

Giờ khắc tương phùng, rốt cục lại trở thành kẻ thù sinh tử. Còn đâu những ngày kề vai bá cổ, còn đâu những lần quậy phá, chửi mắng cuộc đời vì bất công với huynh đệ của mình. Bọn hắn đã khác, đã trưởng thành, và đã không còn giống ngày xưa ấy nữa.

- Ngươi làm sao…

Nét vui mừng đọng lại, tiếng nói run run không thốt thành lời. Bàn tay Anh Vũ khoác lên vai Hàn Lâm, nhưng lại như khoác vào một tấm bông mềm. Từng làn quỷ khí lành lạnh lan đi khi tay hắn chạm phải, khiến hắn lặng người.

Hắn đứng đó như trời trồng, nhìn Hàn Lâm đã không còn thân xác, ngơ ngác như một kẻ đần. Đầu óc hắn trống rỗng, trái tim hắn quay cuồng, rốt cục nửa ngày sau bỗng ngửa mặt lên trời, nhìn Hoàng Thiên mà cười điên dại:

- Ha ha… ha ha ha…

Không ai nói một lời, chỉ có một mình hắn cười, một mình hắn nói:

- Hoàng Thiên ơi Hoàng Thiên, Hàn Lâm có việc phải về quê của ngươi đó sao? Về quê nhà mà bây giờ người không ra người, quỷ không ra quỷ thế này sao? Ngươi lừa ta bấy nhiêu năm, quả là cực khổ.

Cay đắng, cay đắng còn hơn cả việc huynh đệ tương tàn khi nãy. Anh Vũ như một con thú điên đưa tay gạt phăng đi cánh tay của Hàn Lâm đang đỡ lấy mình, có chút loạng choạng sắp ngã:

- Đẩy ta vào thế bất hiếu, nay còn thêm bất nghĩa… ngươi còn muốn ta thế nào nữa chứ… ha ha.

Siết ghì lấy Đả Thần Bổng trong tay, hắn vung lên tán loạn như một kẻ tâm thần, vừa cười vừa nói.

Hoàng Thiên không nói, Hàn Lâm càng không. Có lẽ bọn hắn cũng không biết phải nói gì trong lúc này. Mọi thứ, tự lâu đã vượt quá ra ngoài tầm kiểm soát.

- Vũ…

Nhìn thấy cháu mình điên dở, Lâm Thanh Phong không kiềm được mà thốt lên đau lòng. Ông dường như đã quên luôn cả việc bản thân đang bị Cố Sở uy hiếp, mang theo thân thể tàn tạ bay về phía cháu mình.

Cố Sở ban đầu vốn còn định ngăn cản, nhưng suy nghĩ một chút lại thôi, để mặc cho Lâm Thanh Phong bay tới. Có lẽ đối với bọn lão, vị chí cường giả này đã không còn sự uy hiếp gì nhiều.

Nhưng rất nhanh, lão nhận ra bản thân đã quá mức sai lầm. Chỉ thấy Lâm Thanh Phong vốn đang thẳng đường bay tới, khi ngang qua vị trí Hàn Lâm thì sắc mặt bỗng chốc trở nên dữ tợn, vươn tay chụp lấy trái tim của hắn.

- Hừ!

Tưởng chừng như đã đắc thủ, nhưng một âm thanh lạnh lùng bỗng nhiên vang lên khiến cho con ngươi của ông ta thoáng co rụt lại, cánh tay khó khăn lui về thủ thế.

Chỉ thấy Hoàng Thiên tốc độ so với ông càng thêm khủng bố, trong thoáng chốc đã đứng chắn giữa hai người, nắm tay vươn tới phá tan phòng ngự của ông, đồng thời xách lấy cổ áo kéo về, sát ý tràn đầy.

Hắn thực sự chưa sẵn sàng để tước đi tính mạng của người trước mắt này, nhưng ông ta quá mức không biết điều, hết lần này đến lần khác xúc phạm qua giới hạn cuối cùng đó của hắn.

- Hoàng Thiên… đừng.

Năm móng vuốt sắc lẹm gần như sắp đâm xuyên qua da cổ của Lâm Thanh Phong, một nắm tay lành lạnh bỗng nhiên đặt trên bờ vai hắn khiến hắn chợt ngừng. Phía sau là Hàn Lâm với khuôn mặt tràn đầy không nỡ đang nhìn Anh Vũ, lắc nhẹ đầu.

Một cái nắm ấy để bờ vai Hoàng Thiên khẽ run, do dự mấy lần, cuối cùng đem thân thể Lâm Thanh Phong quăng xuống, không chút do dự quay đầu rời khỏi.

- Phốc!

Thiên Kiếm lạnh lùng, hắn không hề lộ ra chút cảm xúc, đem đầu của tên trưởng lão Diệp Gia chẻ thành hai nửa. Nắm tay tụ hội sức mạnh của Luyện Hồn Trấn Quỷ pháp, sinh sinh bóp hồn thể của đối phương cho tới chết.

Tàn bạo giết người, không biết tự khi nào đã trở thành một cách để hắn giải toả đi ức chế trong lòng.

- Lần sau gặp lại, chúng ta sẽ chính là kẻ thù.

Đứng giữa sự bảo hộ của đám người Cố Sở, Hoàng Thiên lần cuối cùng nhìn về phía Anh Vũ, nhàn nhạt buông ra một câu nói. Lạnh lùng, không cảm xúc.

Cố Sở nhẹ cúi đầu, từ trong tay ném ra mười tám cây trận kỳ hắc sắc, khởi động siêu cấp truyền tống trận đem bọn hắn rời đi nơi này.

Sáu cái bóng người, sau phút giây đó mờ dần rồi biến mất khỏi thinh không, để lại phía sau là một Thiên Nguyên đang chìm trong tận cùng của sự sợ hãi, trong những cơn ác mộng về một trận tàn sát đẫm máu nhất nhì trong lịch sử.

…

Oanh, oanh!

Một góc xa xôi nào đó của đại lục Thiên Nguyên, rừng hoang phủ kín.

Không gian trên ngọn đại thụ bỗng nhiên chớp động, vỡ toác ra một cái thông đạo đen ngòm. Sáu cái bóng người chầm chậm xuất hiện tại nơi đó, duỗi bước ra tinh không.

- Phốc…

Hoàng Thiên vừa mới bước ra ngoài, thân thể bỗng nhiên lảo đảo, ngửa quỳ nửa ngồi phun ra một ngụm máu màu xám, tựa hồ như bị thứ gì đốt cháy thành tro tàn vậy.

Cơn đau khủng bố bất ngờ ập tới, khiến hắn ôm lấy vùng ngực ho khan không ngừng. Lớp vảy của Ma Thần biến không ngừng tróc ra, lông tóc gãy rụng xơ xác, tàn tạ không thể nào tưởng tượng nổi.

- Hoàng Thiên…

- Chủ nhân…

Những tiếng hô lo lắng cực độ đồng thời vang lên, Cố Sở cùng Hàn Lâm phân biệt hai bên đỡ lấy thân thể hắn, sắc mặt cả hai đều không giấu được âu lo.

- Thực sự phải như thế sao?

Hàn Lâm nghiêng mình, nhìn chằm chằm vào Hoàng Thiên mà nói.

- Ngươi không hiểu được.

Lau đi vệt máu xám trên môi, Hoàng Thiên nhìn Hàn Lâm, sau đó lại nhìn bầu trời, gượng mình đứng dậy.

Hàn Lâm còn đang định nói gì đó, sắc mặt bỗng nhiên tái mét, hoảng sợ nhìn lấy bầu trời.

Bởi đúng vào khoảng khắc ấy, khi mà hắn nghĩ mọi chuyện đều đã qua thì nền trời trên đầu hắn bỗng nhiên vỡ toác, vang ra từng tiếng oang oang động trời.

Thiên Nguyên vốn đang là đêm tối, lúc này bỗng nhiên sáng rực như ban ngày, bị biển chớp rọi chiếu, hùng vĩ vô cùng.

Một cỗ hơi thở nặng nề bất chợt hàng lâm, như đè ép toàn bộ thương khung này xuống dưới. Một cái bàn tay to như bầu trời, xé rách thiên địa này vươn ra ngoài. Cái gì đại sơn, cái gì cổ thụ, dưới uy phong của nó này đều nổ tung thành khói bụi, không tồn tại quá nổi một giây đồng hồ.

Một màn diễn biến này quả thực quá đỗi quen thuộc, bởi mới chỉ cách đây không lâu, nó đã từng diễn ra tới hai lần. Một lần đem Vân Vũ bắt vào Thiên Không Trấn Ma tháp, một lần ý đồ trấn áp Hoàng Thiên.

Hôm nay, nó một lần nữa lâm thế, một lần nữa trấn áp tồn tại mà nó xem là ác ma này.

Năm ngón tay to lớn như năm ngọn núi khổng lồ, chớp mắt như hoá thành năm cái trụ trời, bao lấy nhóm người Hoàng Thiên vào giữa.

Sáu cái lồng giam trong suốt chớp mắt hình thành, lần lượt nhốt cả sáu người. Những sợi xích thô lớn không ngừng phóng ra từ bốn phía, xuyên thủng thân thể bọn hắn, khiến cho cả hai tồn tại cường đại như Cố Sở và Cố Thần Hoa cũng không cách nào chống cự, bị treo ngược vào trung tâm lồng nhốt.

- Thiên Địa Ác Ma… Thiên Không Trấn Áp!

Một lời vang vọng như tiếng phán xét của đất trời, năm cái trụ trời bắt đầu co lại, không gian nứt vỡ. Sáu cái lồng giam ngày một siết chặt, bị nắm tay dồn về phía trung tâm, dường như sẽ bị nó

bắt đi, đem trấn áp vào trong lao tù.

- Cút…

Tiếng quát lạnh lùng mang theo lửa nộ ngập tràn. Hoàng Thiên đứng giữa lồng giam, đôi tròng mắt như bắn ra sấm sét, vươn mình thẳng tắp.

- Grao…

Mà phía sau hắn, hai cánh đen trắng bỗng nhiên huyễn hoá thành hai làn khói nghịch màu, rồi ngưng tụ thành hai đầu hung thú. Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch song song mà đứng, hướng về bầu trời rống lên kinh thiên động địa.

Hai tiếng rống, vậy mà như vượt qua cả quy tắc của thiên địa này, vượt qua cả sự trói buộc của thời không, đáng sợ doạ người. Đó là sức mạnh cực hạn, cũng là uy nghiêm vô thượng, một cỗ uy nghiêm vượt qua tất cả tồn tại của Nguyên Giới này.

Trấn Ma Thủ, trấn ác trấn ma, nhưng không trấn nổi bản nguyên ma thú. Nó thậm chí còn không thể nào hoàn thủ, bị hai tiếng rống sinh sinh chấn nát, toái vỡ thành trăm ngàn mảnh nhỏ, quy tắc hoá bụi lan khắp bầu trời.

Cùng vào thời điểm đó, ở một góc xa xôi của thế giới, thấp thoáng ẩn hiện mười tám cái bóng người. Bọn hắn thoạt nhìn có trẻ có già, sáu nữ mười hai nam, khí tức kẻ nào cũng khủng bố vô biên. Chỉ sợ một người trong bọn họ vừa ra, liền có đầy đủ năng lực quét ngang thiên hạ, đánh khắp Nguyên Giới không địch thủ.

Nhưng khoảng khắc ngay sau khi tiếng rống của bản nguyên ma thú vang lên, tất cả bọn hắn đều mở bừng đôi mắt, con ngươi có chút co rụt lại vì hoảng sợ.

Trận pháp trong tay nổ nát, để cho cả mười tám người không nhịn được phun ra máu đỏ, sắc mặt tái mét như vừa ghé qua cánh

cửa của tử thần.

Thậm chí là người chí cường như Phong Võ, cũng không nhịn được mà thốt lên kinh hoàng:

- Đó là… Tiên.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 312: Chết Rồi!

Vạn Thú Sơn Lâm, một trong ba đại cấm địa nổi danh nhất Nguyên Giới, một cái tên khi nhắc tới sẽ khiến cho những cường giả cự đầu cũng phải sợ hãi không dám nói nhiều.

Nằm trọn bên trong phạm vi Trung Nguyên giới vực của Thiên Nguyên, nghe qua có vẻ chẳng đủ rộng lớn, nhưng chỉ cần ngươi có can đảm đi sâu vào, ngươi liền có thể nhận ra được diện tích thực sự của nó to lớn đến nhường nào. “Vạn Thú” đâu chỉ đơn giản là vạn thú.

Một góc rừng hoang rộng lớn cách Thiên Hoả thành hơn trăm vạn dặm, đại thụ che kín bầu trời. Hàng trăm tầng sinh vật phát triển, chi chít dày đặc khiến cho những giọt mưa cũng phải trầy trật lắm mới rớt xuống được đất nền.

Bóng tối đã dần dần bị đẩy lui, nhường lại cho đại địa những tia sáng đầu tiên của ngày mới. Cảnh vật bắt đầu hiện rõ lên xanh biếc, yêu thú, hung thú kéo nhau trốn về sào huyệt, khiến cho bốn phương không gian huyên náo vô cùng.

Nơi đó là một thác nước cao chừng năm ngàn mét, mỗi một giây đều đổ xuống dưới hồ cả tỷ tấn nước, âm thanh ầm ầm như sấm động, át đi cả tiếng thú rừng.

Bao la, hùng vĩ, nhưng thứ chân chính khiến cho con người ta rúng động lại không đến từ sự hùng vĩ đó, mà đến từ màu nước của nơi này. Mặt hồ vạn dặm, thậm chí là cả dòng thác và không gian đằng sau nó, đều đồng nhất một màu đen huyền bí, mơ hồ và

lạnh ngắt.

Không có bất cứ một chút dấu hiệu nào của sự sống, chỉ có từng làn sương mù đen phiêu đãng, phủ lên mặt hồ một sắc màu chết chóc.

Bên dưới một bộ hài cốt yêu thú khổng lồ nằm cạnh hồ nước, năm sáu cái bóng người cao lớn phân biệt đứng ngồi, trạng thái có phần không được thoải mái. Dường như, bọn họ đang có vài mâu thuẫn nhỏ.

- Ngươi không định giải thích một chút sao?

Người lên tiếng là một thiếu phụ trung niên, dáng người cao gầy mảnh khảnh, khuôn mặt mặc dù có chút xơ xác thiếu sức sống, nhưng vẫn không thể nào che đi được nét quyến rũ mê người.

Nàng một tay ôm lấy một tên thanh niên trẻ tuổi, một tay cầm kiếm chỉ về phía một tên thanh niên khác, giọng nói có phần gắt gỏng.

- Giải thích chuyện gì đây? Dạ Tuyết phu nhân?

Tên thanh niên kia bị nàng chỉ kiếm, sắc mặt lại không tỏ ra chút lo lắng nào, ngược lại còn nở nụ cười nhè nhẹ, lắc đầu mà nói.

- Hừ, còn muốn giả ngu với ta? Lôi Viêm rõ ràng đã không còn đường sống, nhưng ngươi vẫn cố ý đâm Vân nhi một kiếm, không phải là muốn đẩy nó vào chỗ chết hay sao?

Bị tên thanh niên khiêu khích, thiếu phụ không khỏi nổi giận quát lớn. Trường kiếm trong tay nàng run lên vài lần, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào xuống tay, chỉ có thể gằn giọng mà nói.

- Phu nhân lời ấy sai rồi. Kiếm Ma là cánh tay phải của chủ

nhân, ta làm sao dám có ý đồ bất chính. Chỉ là tình thế bắt buộc mà thôi. Lôi Viêm vừa rồi mặc dù bị các ngươi liên sát, nhưng ngươi có dám chắc rằng hắn không có thủ đoạn truyền tin tức ra ngoài?

Trông thấy thiếu phụ tức giận nhưng không thể làm gì, khoé mắt tên thanh niên không khỏi lộ ra tia trêu tức, không nhanh không chậm trả lời.

Không ai biết trong đầu hắn suy nghĩ điều gì, nhưng nhìn vào nét mặt của hắn, ai cũng có thể nhận ra được một sự gian manh và âm hiểm ẩn hàm.

Nếu như nói Kiếm Ma là một con hổ thành tinh, khôn khéo và sắc sảo, thì tên thanh niên này lại chính là một con sói độc hành, một con sói sẵn sàng cắn cả đồng bọn để thực hiện mục đích của bản thân mình.

- Vậy nếu như bây giờ ta giết ngươi vì tình thế bắt buộc thì sao?

Thiếu phụ bị hắn khiến cho giận đến mất đi cả kiểm soát, bàn tay cách không đem hắn xách lên, sát ý lộ ra trong từng câu nói.

Một màn này để cho tất cả mọi người xung quanh chợt động, tựa hồ không muốn nàng giết chết tên thanh niên này.

- Phu nhân, ngươi sẽ không muốn làm vậy đâu. Thân phận của Kiếm Ma đã bị bại lộ, chủ nhân hắn cũng không muốn con cờ cuối cùng của mình ở Thiên Nguyên cũng mất đi ah.

Vẫn là một bộ mặt bình tĩnh, tên thanh niên nhìn về thiếu phụ mà nói, đáy mắt không chút che giấu sự tự tin tuyệt đối, cứ như mọi chuyện từ đầu tới cuối chưa bao giờ thoát khỏi lòng bàn tay của hắn vậy.

- Bạch Tư Thần… ngươi thực sự nghĩ chúng ta không dám làm

gì ngươi sao?

Bên cạnh Dạ Tuyết và Kiếm Ma, Tử Thanh không biết tự lúc nào ngưng tụ ra hồn thể, nắm lấy quỷ cung ngắm thẳng vào đầu đối thủ, lành lạnh nói lớn. Một màn này không khỏi để nhiều người lạnh gáy, tựa hồ chỉ cần Bạch Tư Thần tỏ thái độ lần nữa, nàng thực sự sẽ bắn nổ đầu hắn vậy.

- Đủ rồi đấy.

Bầu không khí dương cung bạt kiếm, nhưng rất nhanh bị phá đi bởi một tiếng quát.

Đó là một tên nam tử trẻ tuổi, khí thế bình phàm cực độ, nhưng lời hắn vừa ra, liền khiến cho tất cả mọi người đều câm như hến, không dám tỏ ra chút thái độ nào.

Hiển nhiên, thân phận của hắn trong đám người tuyệt đối là đứng đầu, thậm chí cao đến mức có thể khiến cho một kẻ ngông cuồng như Bạch Tư Thần cũng phải ngoan ngoãn cúi đầu, không dám ho he nữa.

Mà sau lưng hắn, lúc này lại cõng lấy một cái xác người quen thuộc, cái xác mà đáng lẽ đã bị huỷ diệt trước cổng của Thiên Nguyên Học Viện, thân xác của Vương Đình.

Nhìn Bạch Tư Thần với một ánh mắt tràn đầy cảnh cáo, rồi hắn khẽ quay người nhìn về phía dòng thác, cúi đầu lo lắng:

- Gần sáng rồi, bọn hắn sẽ không sao chứ?

Đằng trước hắn, tiểu hoà thượng và Cẩu Thủ vốn đang thi pháp gì đó, nghe một lời này thì khẽ mỉm cười. Cẩu Thủ vẫn một bộ dáng cao cao tại thượng, lắc lắc đầu nói ra:

- Yên tâm, chủ nhân làm việc gì cũng đều tính toán kỹ lưỡng, không có chuyện gì được đâu.

Hôm qua sau khi chứng kiến Vương Đình bị người hại chết, nó cùng tiểu hoà thượng không thể không thi triển bí pháp rời đi. Sau đó lại nghe được tin tức Kiếm Ma vì đánh tráo thân xác Vương Đình mà bị Lôi Viêm dẫn theo đám người Bạch Tư Thần truy sát, một hoà thượng một khỉ không chút do dự trở về tiếp viện, đồng thời thông báo cho Hoàng Thiên để hắn lên kế hoạch trả thù.

Mà Vạn Thú Sơn Lâm, chính là điểm hẹn cuối cùng của bọn họ với Hoàng Thiên.

Tên nam tử nhìn thấy thái độ của Cẩu Thủ, sắc mặt không khỏi đen lại, thực muốn một tay đem nó tát bay xuống dưới hồ. Chẳng qua hắn còn chưa kịp làm gì, không gian phía xa bỗng nhiên vặn vẹo đổ vỡ, vút ra sáu cái bóng người quen thuộc.

Bọn hắn khá là vội vàng như đang bị truy đuổi, đội hình chật vật doạ người. Sáu người, không có lấy một người nào là lành lặn, máu me nhuộm đỏ khắp người. Thậm chí một tên thanh niên trong nhóm đã hoàn toàn mất đi hơi thở, sinh cơ nhạt nhoà.

Sự xuất hiện của bọn hắn khiến tất cả mọi người đều mừng rỡ, nhao nhao đứng dậy nhìn về. Nhất là tên nam tử trung niên, thân cõng người mà như không cõng, thoắt cái đã xuất hiện bên cạnh đám người.

Chỉ là nét mừng trên khuôn mặt hắn rất nhanh liền biến đổi, lộ ra sự hoảng sợ và sốt sắng, bởi hắn đã phát hiện thân xác của tên thanh niên không có chút sức sống nào:

- Chủ nhân… hắn làm sao?

Bàn tay run run, gần như muốn bóp nát bờ vai của lão nhân dẫn đoàn, hắn nói mà như quát, khiến cho vị chí cường giả này đều phải lắc lư thân thể.

- Chết rồi.

Lão nhân còn có thể là ai khác ngoài Cố Sở.

Mặc kệ đối phương lắc lư vai mình, lão vẫn một mực nhìn về thân xác Hoàng Thiên đang được Hàn Lâm bế trong lòng, không vui không buồn nói ra.

- Chết rồi?... Khốn kiếp...

Cố Sở trả lời bình thản, nhưng lọt vào tai tên nam tử lại chẳng khác nào tiếng sấm, để cho thần sắc của hắn âm trầm hẳn xuống, sát khí lạnh doạ người.

Mà hắn vừa mới dứt lời, bàn tay bỗng nhiên vút ra một đạo thương ảnh chói loà, gần như hoá thành siêu cấp lưu tinh xé rách không gian băng về phía bầu trời mờ tối.

Rõ ràng là thương, nhưng lao đi lại không khác gì thần tiễn. Mũi tiễn đi đến đâu, tinh không như bị thôn phệ đến đó, đem toàn bộ khoảng trời như xé tan thành hai nửa.

- Không…

- A…a…a

Liên tiếp là những tiếng la hét kinh hoàng, nhưng rất nhanh sau đó liền trở về thinh lặng. Máu đen kèm theo ma khí từ bầu trời vương vãi rơi đi, theo sau đó là cả chục cái xác người lạnh ngắt.

Nếu như Lâm Thanh Phong có mặt ở đây, có lẽ sẽ bị doạ sợ đến mức không nói nên lời. Bởi vì chục cái xác người đó có không ít kẻ mà ông ta nhận thức, thậm chí còn có cả một tên thực lực đã vượt qua trạng thái chí cường của Vấn Đỉnh, đạp vào Quy Nguyên.

Vậy mà tên nam tử trước mắt này, chỉ dùng duy nhất một chiêu đem bọn họ diệt sát, quả thực để người không thể nào tưởng tượng nổi.

- Được rồi, ngươi bình tĩnh một chút đi, chủ nhân tự có tính toán của hắn. Chuyện quan trọng nhất bây giờ là tiến vào nơi đó ah.

Điều kỳ lạ là Cố Sở lại tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, chỉ thoáng nhìn qua đối phương một lát rồi mở lời, ánh mắt thăm thẳm nhìn về không gian đen tối phía sau dòng thác.

Mặc dù Hoàng Thiên đã sử dụng sức mạnh của bản nguyên nhị thú để ngăn chặn Thiên Nguyên Trấn Giới đoàn, nhưng đám người đó há lại tầm thường, ai có thể biết được bọn chúng có hay không có thủ đoạn khác. Sức mạnh của nhị thú chỉ có thể bộc phát duy nhất một lần, nếu như giờ đây lại tới một tên Quy Nguyên bước thứ ba, bọn họ chỉ sợ sẽ không còn cơ hội rời đi.

- Chưa được… còn có người chưa tới.

Kiếm Ma vốn đang nửa tỉnh nửa mê, khi nghe thấy Cố Sở muốn đi thì bỗng nhiên gượng dậy, hô lên.

- Còn có người?

Cố Sở nghe vậy thì thoáng dừng, hơi cau mày hỏi lại, trông thấy Kiếm Ma không giống nói đùa, lão đành phải gật đầu đồng ý.

Mà cũng vào thời điểm ấy, khoảng độ trăm dặm so với đám người, có hai cái đội hình đang cực tốc lao đi trên không trung của rừng rậm. Đội hình phía sau có đến cả chục người, già trẻ đều có, mỗi cái đều mang theo khí thế phi phàm. Dẫn đội là một tên thanh niên trẻ tuổi, thân cao gần hai mét, mặc một bộ y phục trắng, phấp phơ trong gió, tỏa ra khí chất cực kỳ đặc biệt.

Mà phía trước bọn hắn chỉ có bốn người, một tên lão giả cao gầy, một tráng hán vạm vỡ, và hai cái phàm nhân đứng tuổi.

Nếu Hoàng Thiên có mặt tại đây, có lẽ sẽ không khó để nhận ra ba người trong đó. Một người là Lâm thúc thúc đã từng cưu

mang hắn và Hoàng Vân, cho hắn cơ hội bước vào con đường tu tiên, và hai người phàm nhân, còn ai khác ngoài thân sinh của huynh đệ chí thân của hắn, cha mẹ của Hàn Lâm.

Điều đáng nói ở đây là, tất cả bọn hắn đều bị thương.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 313: Hàn Gia Phu Phụ

- Hàn gia phu phụ, các ngươi chạy không thoát đâu.

Đạp gió mà đi, tên thanh niên trẻ tuổi có chút châm biếm mà cười, ánh mắt liếc nhìn bốn người đằng trước.

Cùng với lời nói, cánh tay hắn cũng theo đó mà xuất hiện một tầng nhiệt khí. Sóng nhiệt cường hoành, chớp mắt bùng nổ thành một trời hoả diễm, cuồn cuộn phủ lên đầu Hàn gia phu phụ.

Công kích bực này, dù cho cao thủ Hoá Linh đối mặt cũng phải trầy da tróc vảy, đừng nói chi đến hai cái người phàm. Chỉ thấy dưới tầng lửa đỏ, làn da của bọn họ thoáng chốc đỏ rặng lên, khô khốc. Một cỗ bỏng rát đau thấu tâm can khiến cho hai người suýt chút nữa lâm vào hôn mê sâu.

- Súc sinh…

Lâm thúc trông thấy một màn thì khoé môi giật nẩy, không khỏi nổi giận quát to. Hắn một cước hoành không, chớp mắt đem Hàn Gia phu phụ đẩy về phía lão giả, sau đó lăng lệ đem công kích phản đòn đối thủ.

- Ha ha, châu chấu đá xe mà thôi…

Không nghĩ tới Lâm thúc vậy mà dám phản đòn, tên thanh niên có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh liền bật lên tiếng cười chế nhạo.

Quả nhiên, công kích của Lâm thúc còn chưa kịp đánh lên người hắn đã bị một tên nữ tử ngăn chặn. Trong tàn dư công kích,

hàng ngàn vạn con côn trùng bỗng nhiên từ ống tay áo nàng bay ra, thi nhau cắn xé về phía Lâm thúc.

Lâm thúc thấy vậy thì giật nảy mình, nguyên khí hoá kiếm hòng quét tan đám côn trùng. Nhưng khiến hắn kinh sợ là đám côn trùng dù bị chẻ làm đôi vẫn không có chết, ngược lại còn tụ lại với nhau biến lớn gấp mấy lần, đem bả vai của hắn xé rách một mảng dài.

- Thiên Huyền Môn, các ngươi sớm muộn cũng phải hối hận thôi.

Đau đớn ôm lấy vết thương, Lâm thúc không giấu được tức giận trong lòng, vừa quát vừa xoay người bỏ chạy.

- Hối hận? Chỉ bằng một cái Hồng Trần hậu kỳ như ngươi sao?

Nữ tử lúc này tựa như nghe được chuyện cười, không khỏi bật cười khanh khách nói ra.

Miệng nói, tay làm. Ngàn vạn con côn trùng sau tiếng cười ấy của ả bỗng nhiên bạo động, trong chớp mắt hợp thể thành một con khổng lồ. Móng vuốt sắc lẹm từ trên không chém xuống, suýt chút nữa đem thân thể Lâm thúc chém thành hai phần.

Ầm ầm

Sóng âm nổ lớn, Lâm thúc dù cho là Hồng Trần cường giả cũng có chút không thụ nổi, thân thể lung lay mấy lần như sắp rớt.

- Dĩ nhiên không phải ta…

Lau đi vết máu vừa trào lên cửa miệng, Lâm thúc bay đi nhưng không quên nhoài đầu lại mà cười. Cười một cách cực kỳ dữ tợn:

- Nhưng hắn… so với ta càng đáng sợ hơn gấp ngàn vạn lần.

Lời nói nghe qua dường như có phần phóng đại, nhưng mấy

người biết được nó thực sự được thốt ra từ tận tâm can vị đại thúc này.

Vì sao sư? Bởi vì người mà hắn đang bảo vệ là Hàn gia phu phụ, là nhiệm vụ tối cao mà tên nhóc kia nhờ vả hắn thực hiện gần mười năm nay.

- Hừ… Chờ hắn có thể sống sót rời khỏi Thiên Nguyên Học Viện đi đã.

Nữ tử kia dường như cũng đã đoán ra được người mà Lâm thúc ám chỉ là ai, không khỏi nhếch miệng cười.

Bọn ả nhận nhiệm vụ truy sát Hàn gia phu phụ từ sáng hôm qua, cho tới hiện tại chưa trở về trụ sở nên còn chưa biết được học viện bị Hoàng Thiên đánh nát. Bọn hắn chỉ biết thân xác Vương Đình là một cái bẫy rập, một cái bẫy được tạo bởi ba vị chí cường giả Quy Nguyên mạnh nhất Thiên Nguyên này.

Đừng nói Hoàng Thiên, dù cho cả Cố Sở và Cố Thần Hoa một khi lọt vào cũng đừng hòng sống sót.

Lâm thúc không phản bác mà chỉ nhẹ cười. Nụ cười như là cười nhạo sự vô tri của đối thủ, cũng như cười cả cái Thiên Nguyên ngu muội này.

Bởi vì hơn ai hết, hắn biết được Hoàng Thiên đáng sợ tới mức nào.

Ai có thể nghĩ được, mười mấy năm trước người mà hắn cứu chỉ là một tên nhóc phàm nhân gầy yếu, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. Mười mấy năm sau, nó đã trở thành một tồn tại khủng bố thao túng bố cục phân nửa cái đại lục này.

Mười mấy năm trước, tên nhóc ấy được hắn cứu mà mang ơn, hứa hẹn với hắn sẽ trả hắn đầy nghĩa đủ tình, hắn chỉ nhẹ cười xem như một lời hứa xuông của trẻ nít. Cho tới khi Cố Sở xuất

hiện trước mặt hắn, trao cho hắn tất cả những gì hắn muốn. Sức mạnh, quyền thế, tiền tài, tất cả mọi thứ, hắn mới nhận ra việc làm năm đó của bản thân là đúng đắn đến nhường nào.

Và rồi khi hắn nghe tin về đại kiếp tứ phương thế lực chiến và Thiên Nguyên Thẩm Phán, sự kinh sợ của hắn đối với Hoàng Thiên đã được đẩy lên đến tột cùng.

Hắn biết, ai cũng có thể chết, chỉ có tên nhóc đó là không bao giờ.

Nụ cười nhạt, lọt vào mắt đám người lại gây nên khó chịu lạ thường. Khoé mắt nữ tử thoáng lộ ra rét lạnh, bàn tay ngọc vươn ra điều khiển côn trùng, gào thét truy sát Lâm thúc.

- Mau chóng đem mấy tên còn lại giết cho ta, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Không thèm nhìn xem Lâm thúc sống chết thế nào, ả vươn tay đem theo cả đám người phá không mà đi, hướng về phía lão nhân và Hàn gia phu phụ vừa bỏ trốn.

- Hừ, mấy con chuột nhắt, còn muốn chạy.

Tốc độ của nữ tử quả thực rất nhanh, chỉ một thoáng sau liền truy tới vị trí của ba người. Tên thanh niên trẻ tuổi như muốn lập công, không khỏi búng người vọt lên đằng trước, vừa cười vừa đánh ra sát chiêu.

- Cút…!

Nhưng rồi ngay tại thời điểm công kích của hắn sắp đánh lên đầu Hàn gia phu phụ, một tiếng quát động trời bỗng nhiên vang lên, kèm theo đó là một làn áp lực cường hoành, bùng nổ đem cánh tay hắn chấn đến tê dại, máu tươi ộc ra trong cổ họng.

Liên tiếp lui về cả trăm mét, hắn không khỏi cau mày nhìn về

phía trước, nơi không biết tự lúc nào xuất hiện một cái bóng người. Không, đúng hơn là bóng của một tên thanh niên đang cõng một tên thanh niên khác.

Hắn đứng trên phiến rừng già, lưng cõng huynh đệ như cõng cả bầu trời, trong đôi mắt tinh quang chớp động, chấn nhiếp tâm hồn con người. Quỷ khí quanh thân hắn lạnh, nhưng không lạnh bằng sát ý đang ngưng tụ trong lòng.

Mười mấy năm xa nhà, đến khi đoàn tụ lại trông thấy cha mẹ bị người đuổi giết, hắn làm sao không điên người cho được.

- Hàn… Lâm?

Không khó để nhận ra được thân phận của Hàn Lâm, tên thanh niên ngẩng đầu cười nhẹ, hai mắt híp vào.

- Ngươi… Muốn… Chết!

Không có nhiều lời, thậm chí càng không quan tâm đến thân phận đối thủ, Hàn Lâm cõng lấy thân xác Hoàng Thiên mà giết tới. Búa sắt trong tay đón gió mà lên, hoá thành hoả long cường hoành, không chút nương tình đánh vào đầu tên thanh niên.

- Ha ha… một tên người không ra người, quỷ không ra quỷ cũng dám to mồm.

Chỉ nghe tiếng cười từ trên không truyền đến, tên thanh niên đã gần như tiêu thất khỏi nền trời. Dưới ánh sáng rặng hồng của sáng sớm, một cái bàn tay khổng lồ bỗng nhiên hình thành, từ trên trời vỗ lấy hoả long.

- Oanh oanh!

Va chạm bùng nổ, hoa lửa rực trời. Hàn Lâm một mặt bảo vệ thân xác Hoàng Thiên, mặt khác bùng lên nguyên khí, búa sắt trong tay lần nữa bay ra, hoá thành ba đường sáng chẻ dọc bàn tay.

Một cú lách người, sau lưng hắn bỗng nhiên bùng lên hai cánh phượng hoàng vọt qua vết rách vừa chém, điên cuồng áp sát.

- Chết… chết…

Giữa không trung truyền đến một hồi tiếng rống giết, tên thanh niên bắt đầu nhận ra mình đắc tội phải người thế nào. Búa sắt không sắc, nhưng dưới sức mạnh cường hoành so với kiếm lại càng thêm sắc bén, đem hắn chém rách nát khắp người, bị ép chìm hẳn vào trong tầng mây.

- Mẹ kiếp!

- Phốc!

Tên thanh niên giận đến điên người, vốn đang định bay ngược trở ra, bất ngờ nhận thấy trên đầu đã xuất hiện bóng dáng Hàn Lâm. Bàn chân to lớn không chút ngần ngại đạp vào mặt hắn, đạp vỡ cả thần quang đằng sau, đem thân thể hắn đóng sâu vào đại địa.

- Dừng tay!

Đám người đi theo tên thanh niên lúc này mới kịp thời phản ứng, nhao nhao kéo nhau bao vây lấy Hàn Lâm.

Nhưng sau một khắc, búa sắt trong tay của Hàn Lâm đã tiên cơ vọt tới. Một đường đơn giản, nhưng lại không thể nào tránh né, đem một tên đánh nổ cả đầu chết ngay tại chỗ. Búa sắt tựa hồ có linh tính, vụt một cái bay ngược trở về tay Hàn Lâm, rồi lại hái xuống hai cái đầu khác.

- Súc sinh…

- Muốn chết…

Mấy tên cường giả lớn tuổi vốn nghĩ đám thanh niên có thể

giải quyết được Hàn Lâm, không nghĩ tới lại bị hắn giết chết ba người thì cả giận, nữ tử càng là không nói mà trực tiếp ra tay.

- Ngươi thử đụng vào hắn xem?

Chỉ là công kích còn chưa kịp đánh ra, một thanh âm lạnh lẽo bỗng nhiên như sấm nổ vang lên trong đầu của ả, khiến ả giật nảy người, ánh mắt nhìn khắp chung quanh.

- Ai?

Tiếng quát, nhưng nhiều hơn là sự kinh hoàng. Bởi ả hoảng sợ phát giác sức mạnh trên người mình gần như bị đông cứng, không thể nào bộc phát ra ngoài, đáng sợ vô cùng. Chỉ là ả che giấu rất tốt nên không có người nhận ra.

- Xảy ra chuyện gì?

Tiếng quát của ả khiến cho đám người chung quanh không khỏi nổi lên cảnh giác, một tên vội vàng tiến lên quét nhìn tứ phía mà hỏi, sau đó cả giận quát:

- Kẻ nào giả thần giả quỷ? Cút ra đây…

- Phốc...

Rất hống hách, và cũng là lần cuối cùng hắn được hống hách trên cuộc đời này.

Chỉ thấy lời hắn còn chưa nói xong, không gian quanh thân đã vặn vẹo rồi co cụm lại. Xác thịt lúc này như đậu hũ, phốc một tiếng nổ tung thành mưa máu trước sự kinh hoàng của đồng bọn.

Một tên cường giả Hồng Trần hậu kỳ, cứ như vậy bị người bóp chết.

Năm mới, xin gửi ngàn lời chúc tới tất cả mọi người, chúc mọi người một năm mới an khang thịnh vượng và phát lộc phát tài. He

he

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 314: Chân Tướng Rõ Ràng

- Kẻ nào?

Một màn kinh dị khiến cho đám người như bị sét đánh, vô thức đứng lui lưng về phía nhau, ánh mắt dáo dác nhìn chung quanh. Một cỗ áp lực đáng sợ bất chợt sông lên đầu bọn hắn, khiến cho thần kinh giật giật liên hồi, tâm thần run rẩy.

Cũng không để cho bọn hắn đợi quá lâu, không gian bên cạnh Hàn Lâm thoáng đó bỗng nhiên đột biến, tự hư không bước ra một nhóm người. Khí thế mỗi kẻ đều hùng hồn đến đáng sợ, chớp mắt bao phủ cả trăm vạn dặm khu rừng.

Mà người dẫn đầu, lại là một tên nam tử thập phần trẻ tuổi, thoạt nhìn bình phàm nhất, nhưng lại như có như không tạo cho người ta cảm giác đáng sợ nhất.

- Các ngươi là ai?

Chỉ có duy nhất nữ tử là có khả năng mở lời, nhưng tâm thần vẫn nhịn không được từng cơn rét lạnh. Bởi tên nam tử kia mặc dù còn chưa động thủ, nhưng bản năng cường giả lại nói cho ả biết rằng hắn đáng sợ tới vô cùng. Một ánh nhìn đạm mạc, nhưng ả lại như là bị hung thú hồng hoang theo dõi, toàn thân đều mất đi kiểm soát mà phát run.

Cả cuộc đời kể từ khi ả đạp chân vào cảnh giới Vấn Đỉnh, chưa bao giờ gặp phải một người đáng sợ đến mức này. Dù cho năm đó từng gặp Lâm Thanh Phong cũng không bằng.

Cứ cho là hoàn cảnh khác biệt nên không thể khẳng định điều gì, nhưng nhiêu đó cũng quá đủ để ả biết được, hôm nay bọn ả xong đời.

- Là Hoàng Thiên.

- Các ngươi là người của Tuyết Vũ.

Rốt cục cũng có người phát hiện ra thân xác mà Hàn Lâm đang cõng là Hoàng Thiên, trong mắt bộc lộ ra vẻ khiếp sợ vô cùng.

Bởi vì tất cả bọn hắn đều biết được hôm qua là ngày Thiên Nguyên Học Viện tập trung hết nhân lực để giăng bẫy diệt sát kẻ này, nhưng hôm nay hắn và người của mình vẫn xuất hiện ở đây, có khác nào nói rằng Thiên Nguyên đại chiến đã thất bại.

Gần như tụ lấy toàn bộ sức mạnh của đại lục, lại thêm ít nhất ba cường giả Quy Nguyên cầm đầu, vậy mà vẫn không thể nào diệt sát bọn hắn, đó là một kết quả đáng sợ nhường nào.

- Chạy.

Đây là từ duy nhất còn tồn tại trong đầu đám người, không ai bảo ai thi nhau quay đầu chạy trốn. Đối mặt với một lực lượng có thể đánh ngang với một toà đại lục mà không bỏ chạy, chỉ sợ bọn hắn không biết chữ chết viết như thế nào.

Nhưng mà có thể chạy được sao, khi mà người muốn giết bọn hắn mạnh đến mức có thể diệt sát Quy Nguyên.

Chỉ thấy tên nam tử thần sắc lạnh lùng, nâng tay chỉ điểm. Một cỗ sức mạnh Quy Nguyên hùng hồn như biển trời chợt động, tụ nguyên thành thương, xé rách hư không mà tới.

- Phốc… phốc… phốc.

Liên tiếp là tiếng nổ tung của xác thịt, trong khoảnh khắc gần

mười tên cường giả bị đánh cho nổ đầu, máu tươi vương vãi khắp trời.

- Ngươi…

Nữ tử trong đám người có tu vi mạnh nhất, nhưng kết quả so với đồng bọn cũng chẳng khá hơn là bao, bị một thương xuyên qua cổ họng, treo ngược lên nền trời.

Trông thấy người của mình bị giết chết, mí mắt của ả thoáng hiện lên run rẩy, vừa có sợ hãi, vừa có điên cuồng, hận không thể đem người trước mặt này xé làm hai phần.

- Ta thừa nhận ngươi rất mạnh, có lẽ so với Quy Nguyên bước thứ hai cành thêm mạnh, nhưng giết chết chúng ta sẽ là quyết định sai lầm nhất của ngươi đấy.

Biết rằng bản thân đã không còn đường sống, tròng mắt ả liền loé lên nét ác liệt, lạnh lùng truyền âm.

Đến tu vi của nàng, ít nhiều cũng biết được thế cục ẩn giấu của Thiên Nguyên này. Chiến tranh Nguyên Giới khổng lồ là thế, nhưng chung quy cũng chỉ là một bàn cờ của bọn hắn. Nàng, thập đại thế lực, thậm chí là Chí cường giả như Lâm Thanh Phong cũng chỉ là những con cờ thí mà thôi.

Cái gọi là Chí cường giả Quy Nguyên, tại bề nổi của thế giới này có lẽ là vô địch, nhưng đối diện với cỗ thế lực kia cũng chỉ là sâu kiến. Vậy mà nhóm người trước mặt này lại phá hư đi thế cờ của bọn hắn, kết cục có thể nghĩ.

- Hối hận? Chờ bọn hắn thật sự buông xuống thế giới này đi rồi hãy nói chuyện. Còn bây giờ, Thiên Nguyên các ngươi tự lo cho mình đi. Ngày chúng ta trở về, cũng là ngày các ngươi phải trả giá.

Lạnh lùng, bá đạo, ngông cuồng, và đương nhiên có được tư cách để ngông cuồng. Tên nam tử khẽ lạnh cười mà nói, sau đó

không chút cảm xúc đem nữ tử này bóp chết.

Máu tươi của Vấn Đỉnh cường giả tung ra khắp chốn, dưới ánh sáng của ngày mới tràn đầy mị hoặc, nhưng cũng vô cùng doạ người.

- Nếu chẳng phải hắn bắt ta nhận nhiệm vụ bảo hộ thân xác Vương Đình và Hàn gia phu phụ, Thiên Nguyên các ngươi một kẻ liên can cũng đừng hòng sống sót.

Tiếng nói không cam lòng vang vọng trong hư không, mang theo chút gì đó hận thù cùng trách móc. Là trách người, cũng là trách bản thân mình.

…

Cùng vào thời điểm ấy, tại một toà sơn môn của thế lực Thiên Nguyên.

- Không tốt, mệnh đăng của Tông chủ, nhị vị thái thượng trưởng lão và thiếu tông chủ tắt rồi.

Một tên đệ tử canh chừng mệnh đăng bỗng nhiên hoảng hồn nhìn vào mười cái mệnh đăng đã tắt, hô lên kinh hoàng.

Ngay sau đó là tiếng chuông đồng nổ lớn, khiến cho toàn bộ sơn môn nơi này ông ông hoảng loạn.

Tông chủ cùng với hai vị thái thượng trưởng lão vậy mà đã chết? Bọn hắn chẳng phải đều là cường giả Vấn Đỉnh hay sao, thậm chí tông chủ còn độ qua nhất kiếp, xưng là nửa bước Quy Nguyên, mạnh mẽ như vậy mà cũng phải bỏ mình.

Chẳng lẽ... Tại bọn hắn chấp hành nhiệm vụ đã gặp phải chí cường giả Quy Nguyên, bị người diệt sát?

Không có một ai biết câu trả lời, nhưng tất cả bọn hắn đều rõ

ràng một điều rằng, hôm nay Thiên Huyền môn sẽ phải điên cuồng.

- Bọn hắn chết rồi sao?

Bên trong một toà đình các của sơn môn, một tên thanh niên trẻ tuổi khi nghe tin tức thì khẽ cười, nhấp nhẹ ngụm trà mà nói.

- Ừm… đều chết cả rồi. La Như Lan, hai tên thái thượng và đám cường giả ủng hộ thiếu tông chủ đều chết, gần như đồng thời tử vong.

Bên cạnh hắn là một tên lão giả tóc bạc, có phần tiên phong đạo cốt, gật đầu mỉm cười xác nhận.

- Đáng tiếc, La Như Lan dẫu gì cũng là một tên nửa bước Quy Nguyên, cứ như vậy chết thật uổng phí.

Có chút thở than, lão không khỏi tưởng niệm về vị tông chủ xinh đẹp vủa mình với tâm tình tiếc nuối.

Tên thanh niên khẽ quay đầu nhìn ra phía bờ vực, nhìn về nơi chính điện tông môn đang hỗn loạn. Ngưng lại đôi giây, khoé môi của hắn không khỏi nhếch lên vẻ lạnh lùng:

- Nếu như nàng năm đó không vì xem thường xuất thân của ta mà lựa chọn sai lầm, cho Tống Hoan làm thiếu tông chủ, có lẽ hôm nay nàng đã không phải chết. Ta thậm chí còn có thể thu nàng làm thê, trở thành người đàn bà quyền lực nhất Hoả Vân Quốc này. Đáng tiếc, nàng không có cái phúc đó.

Một lời bá đạo khiến cho lão giả bên cạnh không khỏi giật mình, ánh mắt liếc về phía hắn loé lên tia kiêng kị. Tên này vậy mà to gan, từ năm đó đã đánh chủ ý lên tông chủ, muốn nàng làm nữ nhân của mình.

Nhưng suy nghĩ lại một chút, tâm tình của lão lại không quá

bất ngờ. Bởi so với một số việc mà gần đây hắn và lão làm ra, việc thu tông chủ làm vợ cũng chẳng đáng là gì.

- Kiệt nhi, ta vẫn không rõ một điều. Ngươi làm sao lại có thể chắc chắn nhiệm vụ truy sát Hàn gia phu phụ là một cái nhiệm vụ nguy hiểm? Chẳng lẽ ngươi biết bọn hắn sẽ có siêu cấp cường giả đi cùng ư?

Đắn đo đôi lần, cuối cùng lão giả vẫn nói ra thắc mắc của mình, ánh mắt nhìn về phía đồ đệ tràn đầy tò mò.

Tên thanh niên khẽ liếc lão rồi lại quay đi, nhàn nhạt cười:

- Ha ha… vì sao ta biết được ư? Rất đơn giản, bởi vì ta từng là bạn thân của hắn suốt mấy năm trời, tính cách của hắn ta so với ai càng thêm rõ ràng.

Đưa cánh tay đón gió, hắn như chìm vào trong hồi ức xa xưa, nhớ về một thời thơ ấu của mình, lại nói:

- Hàn Lâm là bạn thân của hắn, lại vì hắn mà trở thành kẻ sống dở chết dở, lấy tính cách của hắn dĩ nhiên sẽ luôn tự trách mình. Hàn gia phu phụ là người thân duy nhất của Hàn Lâm, hắn phái ra vài tên cường giả bảo hộ bọn hắn là điều tất yếu.

Lão giả nghe vậy thì khẽ gật đầu, nhưng rất nhanh lại thắc mắc:

- Thế nhưng cũng không đến mức phái hẳn một tên cường giả Quy Nguyên đi chứ? Nhất là trong khi ngay cả bản thân hắn cũng đang chui đầu vào hung hiểm, có thể chết bất cứ lúc nào.

La Như Lan thân là tông chủ của Thiên Huyền môn, tu vi mạnh mẽ không phải bàn, hai tên thái thượng trưởng lão cũng đường đường là Vấn Đỉnh cường giả, vậy mà không người chạy thoát. Có thể trong thời gian ngắn đem bọn hắn giết chết, chỉ sợ chỉ có Quy Nguyên chí cường giả mới đủ khả năng làm được chuyện này.

Phái ra một tên chí cường giả để bảo hộ hai cái phàm nhân, quả thực cũng quá doạ người.

- Các ngươi không hiểu hắn.

Tên thanh niên lắc nhẹ đầu, lại nói:

- Hắn có lẽ không phải một anh hùng, nhưng lại là một kẻ bị ràng buộc rất tiêu cực bởi hai chữ nghĩa tình. Hắn có thể không màng sống chết vì người thân của mình, thì việc chịu thêm chút hung hiểm để bảo vệ người thân của huynh đệ lại có là gì.

Ngưng lại một hồi, hắn lại nhìn về phía lão giả mà tiếp:

- Đó là chưa kể, tên cường giả bí ẩn kia không chỉ có một nhiệm vụ đón Hàn gia phu phụ, mà còn bảo hộ xác Vương Đình nữa.

Lão giả nghe vậy thì thập phần giật mình, có chút kinh ngạc nhìn về tên thanh niên:

- Thân xác Vương Đình chẳng phải bị treo ở cổng Thiên Nguyên Học Viện ư? Tại sao lại còn một thân xác khác nữa?

Lão giả không biết chuyện này, tên thanh niên không chút ngạc nhiên, ngược lại tỏ ra thập phần bình thản. Dẫu gì đây cũng là chuyện rất hệ trọng của siêu cấp thế lực, người ở tầng lớp thấp như lão giả không biết cũng là chuyện thường tình:

- Ngươi còn nhớ ngày hôm đó Lục Tiểu Ca giết mấy tên đệ tử dọn xác Vương Đình không? Có một tên hắn không có giết được, là Vân Vũ của Thiên Kiếm môn, cũng đồng thời là thủ hạ ngầm của Hoàng Thiên.

Tin tức này để cho lão giả sợ hãi không thôi, đệ tử chân truyền của Lôi Viêm, tông chủ tương lai của Thiên Kiếm môn lại là thủ hạ của Hoàng Thiên, quả thực là động trời.

- Xác Vương Đình sớm bị Vân Vũ đánh tráo rồi bỏ trốn, cái xác treo trên cổng Thiên Nguyên học viện chỉ là một cái giả mà thôi.

Dường như rất tỏ tường mọi chuyện, tên thanh niên kể ra như là người trong cuộc, khiến cho lão giả không thể nào ngờ được.

- Nói như vậy, hắn đã sớm biết cái xác là giả, vì cớ gì vẫn lao đầu vào chỗ chết?

Lão giả càng nghe càng cảm thấy mơ hồ, thậm chí cảm thấy vô lý, dĩ nhiên không thể nào hiểu được Hoàng Thiên lại làm như vậy.

Tên thanh niên ha ha cười, ánh mắt thoáng đó lạnh băng:

- Xác Vương Đình không còn ở đó, nhưng hồn của lão thì vẫn còn đấy. Hồn Phiên của Lục Tiểu Ca mới là nguyên nhân lớn nhất mà hắn buộc phải đâm đầu vào bẫy.

Lục Tiểu Ca tuy giết chết Vương Đình bằng tiên khí luyện hồn, nhưng để luyện hoá linh hồn của một Chí cường giả cũng không phải chuyện dễ dàng. Mà Hoàng Thiên muốn cứu lại Vương Đình, không còn cách nào khác buộc phải đem linh hồn của ông trở về.

Ngưng lại một hồi, tên thanh niên khẽ nhếch môi nở một nụ cười tràn đầy ẩn ý:

- Cũng có một nguyên nhân khác nữa, đó là hắn muốn trở về báo thù Thiên Nguyên này. Nợ máu, phải trả bằng máu mà, đúng không... người bạn cũ!

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 315: Đạo Vô Nhân Hữu, Ai Nói Tu Tiên Là Phải Vứt Bỏ Tình Thân?

Hồi ức!

Hôm ấy trời mưa, con đường ướt nước.

Có một người cha già đứng ở dưới hiên nhà thấp, ánh mắt nhìn xa xăm vào khoảng không của con đường vắng. Cơn mưa phùn cuối đông khiến cho tiết trời nơi đây càng trở nên lạnh buốt. Ông đứng đó nhìn ra, mặc cho những hạt mưa phăn phủ lên khuôn mặt có phần ngăm đen đặc trưng của tầng lớp nông dân, khuất đi cả những nét chai sần của tháng năm cực khổ.

Phía trước ông, một tên thiếu niên khoác lấy áo tơi và nón lá đang nhận lấy từ mẹ mình những bọc đồ đầy ắp. Có một chút khoai sắn luộc sẵn, cũng có một chút thịt bò khô bọc kỹ, hơi nóng toả ra ấm áp lạ thường.

- Lâm nhi, lên đó nhớ cố gắng học hành, đừng lo nghĩ quá nhiều. Cha mẹ ở quê vẫn còn vài mảnh đất, thừa sức tự lo cho mình.

Dúi đồ vào tay con mình, người mẹ tuy nói mà trong lòng tràn đầy không yên. Bàn tay siết lấy tay con, ấm áp, vậy mà mắt bà đã hơi ửng hồng, nghẹn khóc.

- Nhớ đừng háo thắng, đừng tranh đua… đừng để bị đánh nghe chưa.

Không nghĩ đến thì thôi, nhưng nghĩ đến liền chẳng thể nào

kìm lại. Bà ôm chặt lấy cánh tay của con mình, sụt sùi lau đi nước mắt.

- Vâng… mẹ!

Vốn định trấn an mẹ mình, nhưng chẳng hiểu sao cổ họng tên thiếu niên cứ như bị gì nghẹn lại, chẳng thể nào mở lời cho nổi.

Nhìn mẹ khóc, nhìn cha mong, hắn bỗng dưng như có cảm giác hối hận trong lòng. Khoảnh khắc này, khoảnh khắc mà hắn phải rời xa gia đình, rời xa những gì thân thương và quen thuộc nhất, sao mà nao lòng đến thế.

Ngoài trời vẫn mưa, gió lạnh vẫn thổi, thổi lên những mớ cảm xúc ngổn ngang và khó nói, để lại trong lòng hắn những ký ức mà có lẽ cả cuộc đời sau này cũng không thể nào quên đi, mỗi một giờ một khắc đều hằn sâu trong tâm trí.

Kiếp này, kiếp sau, và cả ngàn vạn kiếp khác cũng không thể nào xoá nhoà.

- Được rồi! Đàn ông con trai khóc cái gì mà khóc. Chúng ta lần này vì ngươi mà bán nhà bán đất, nếu còn không học thành tài thì lão tử đánh nát mông ngươi.

Người cha tựa như không nhìn được tràng cảnh này, vội vàng nghiêm quát. Ông vỗ vỗ vai con mình, ánh mắt trợn trợn buông lời đe doạ. Nhưng làm sao cũng không thể giấu được từng tia ửng đỏ.

Thiếu niên vốn còn chưa khóc, nhưng sau khi nghe cha thì bật lên nức nở, quỳ phịch xuống dưới nền đất. Ba vái tạ từ, môi hắn run run không nói thành lời, sau đó bỗng nhiên vùng dậy bỏ chạy ra con đường lớn.

Mưa phun lạnh lẽo thấm qua áo tơi đẫm ướt, khiến bờ vai hắn run run từng hồi, bước chân nặng trĩu lê trên đường.

Người cha giương tay níu với, nhưng chỉ là hư không, mưa phun vẫn thổi, đọng lại trên mi ông giống như là nước mắt. Nhìn con trai độc bước cô liêu, dưới mưa rơi tầm tã, có ai biết được trong ông đau lòng, trong ông bật khóc.

- Lâm nhi, cha biết con từ khi sinh ra đã không giống bao người. Ý chí của con không tại xóm làng, không tại đồng ruộng, mà tại thế giới bao la rộng lớn bên ngoài. Cha con yếu hèn, không thể cho con những gì con muốn, nhưng cha sẽ không là thứ cản đường con tiến tới. Cha… sẽ luôn luôn ủng hộ con dù thế nào đi chăng nữa.

Tiếng lòng người cha vang vọng trong âm thầm, con ông không biết, vợ ông cũng không, chỉ có mình ông và những mong ước không bao giờ có thể nói thành lời, cứ thế giấu kín trong lòng, che lấp đi bằng muôn vàn lý trí.

…

Vạn Thú Sơn Lâm, một ngày lại tới.

- Lâm nhi…

Tiếng hô nghẹn ngào, nhưng ngay sau đó là tiếng lá khô xáo xác. Mẹ của Hàn Lâm lao đi trong khu rừng lớn, lao nhanh đến mức vấp ngã trên đường.

Hàn Lâm thoáng chốc như cuồng như loạn, vút qua chạy lại đỡ lấy mẹ mình. Hai tiếng “Lâm nhi” như hoá thành con dao sắc lẹm, đâm sâu vào trong tim hắn từng hồi đau đớn.

Bao lâu rồi, đã bao lâu rồi hắn mới lại được nghe thấy âm thanh này, mới lại được ôm lấy mẹ vào lòng, ấm áp. Mười năm, mười năm hắn dứt áo ra đi, phấn đấu nỗ lực để biến đổi cuộc đời mình. Chỉ mong có một ngày thành người, trở về bao bọc lấy cha mẹ của mình.

Và hôm nay, hắn đã thực hiện được điều đó.

- Mẹ… mẹ…

Âm thanh của hắn run run, bật ra trong vô thức, nhưng rồi cứ thế há miệng cứng nhắc, lại khó mà nói thêm được một từ nào nữa.

- Lâm nhi, con làm sao…?

Có tiếng nghẹn ngào, mẹ hắn sờ lấy khuôn mặt quỷ hình lạnh ngắt mà hoảng hốt. Đôi môi bà run run, rồi bỗng nhiên oà khóc, vùi mặt vào lòng hắn mà khóc, hai tay xương gầy liên tục đập xuống, tràn đầy oán than.

Hàn Lâm không nói, lặng im hứng từng cú đánh từ mẹ mình. Lực đạo không lớn, nhưng mỗi một cú lại khiến lòng hắn quặn đau, đau đến xuyên thấu tâm can này.

Mãi tới nửa ngày, tiếng khóc mẹ hắn mới chậm dừng, Hàn Lâm một tay đỡ mẹ, một tay đỡ thân xác Hoàng Thiên, tiến về phía cha mình mà quỳ xuống:

- Cha… Lâm nhi bất hiếu.

Cha hắn già lên trông thấy, mái tóc hoa dâm ngả đến tám phần. Trông thấy con trai mình, đôi tròng mắt hơi mờ đục của ông khẽ đỏ, đỡ hắn dậy mà nói:

- Không sao là tốt rồi… là tốt rồi.

Chẳng còn là những câu nghiêm khắc như hồi ấy, mà nhẹ nhàng và thân thiết hơn rất nhiều. Có lẽ, thời gian xa con đã mài đi cái gọi là lý trí, mài đi cả những cái kiên nghị mạnh mẽ của một trụ cột gia đình vốn có.

Ôm trầm lấy con mình, ông siết lấy hắn như sợ hắn sẽ rời xa

mình lần nữa. Đôi môi tím bầm của ông khẽ bặm lại, kìm nén lấy những dòng cảm xúc đang trực chờ oà tới.

Bên trên, nắng sớm đang dần chiếm hữu tinh không, phủ lên toàn bộ phiến rừng hoang hùng vỹ. Bên dưới, tình cảm gia đình ngập tràn trong không khí, phủ lấy tâm trí mọi người, từng đợt ấm áp. Đó, là hơi ấm đoàn tụ của gia đình.

Mãi cho tới mười phút sau, cha Hàn Lâm mới buông ra hắn, ánh mắt nhìn về phía thân xác Hoàng Thiên, phức tạp nói:

- Đây là huynh đệ của con?

Nghe thấy cha hỏi mình, tâm trạng của Hàn Lâm lại bỗng nhiên như trầm xuống, bi thương ngập tràn. Xốc lại thân xác Hoàng Thiên lên vai mình, hắn gật đầu xác nhận:

- Vâng!

Nhìn thấy Hoàng Thiên đã không còn hơi thở, Hàn Mạnh nhất thời không biết nói gì cho phải.

Ông vẫn còn nhớ năm đó khi vợ mình lâm bệnh nặng, chỉ biết chực chờ cái chết, Lâm thúc như một vị cứu tinh đem nàng từ tay thần chết đoạt về. Ông khi ấy vẫn một mực không rõ tại sao Lâm thúc lại làm thế, ra tay cứu giúp một cái phàm nhân mà không đòi báo đáp gì. Cho tới hôm nay, ông mới biết tất cả là nhờ vào thanh niên Hoàng Thiên này.

Nếu không có Hoàng Thiên, chỉ sợ ông và vợ đã không còn sống để gặp lại con mình. Cả gia đình ông, đều nợ Hoàng Thiên rất nhiều.

- Lâm… hãy cứ làm những gì mà con phải làm. Đừng vì chúng ta mà khó xử.

Một cái cúi đầu cảm tạ về phía Hoàng Thiên, người đàn ông

như lấy trở về sự mạnh mẽ và quyết đoán năm xưa, vỗ vỗ vai con mình mà nói.

Hàn Lâm nghe vậy thì thoáng ngẩn người, những lời muốn nói bỗng dưng nghẹn lại trong cổ họng, hiển nhiên không ngờ cha mình lại nhìn ra được.

Hàn Mạnh không giải thích mà chỉ mỉm cười. Ông tuy chỉ là một gã nông dân thấp hèn trong thế giới này, nhưng cũng là một người cha như bao người khác, làm sao không hiểu con mình cho được. Nhìn thấy được nét do dự trong mắt con, lại nhìn thấy nhóm người xung quanh đang nhìn hắn như chờ đợi điều gì, ông liền biết hắn đang có việc phải làm. Và ông, đương nhiên sẽ không để bản thân mình trở thành thứ cản trở điều đó.

- Vâng… Cha!

Không có quá nhiều lời để nói, Hàn Lâm nhìn thật sâu vào mắt cha mình rồi gật đầu, sau đó quay về phía đám người phía sau.

- Thần Hoa tiền bối, cha mẹ ta đành nhờ vả cho người.

Dẫn cha mẹ mình về phía Cố Thần Hoa, hắn hướng về phía ông cúi đầu thật sâu, nhờ ông chiếu cố hai người. Kế hoạch lần này của Hoàng Thiên sẽ tiến vào một địa phương cực kỳ hung hiểm, hắn đương nhiên sẽ không để bọn họ đi cùng được.

Hiện giờ, chỉ có đi với Cố Thần Hoa trở về Cố Gia mới là nơi an toàn nhất.

- Tiểu hữu an tâm, chỉ cần lão phu còn tại, ai cũng không ức hiếp được hai người bọn họ.

Cố Thần Hoa không chút do dự mỉm cười đồng ý, chưa kể việc này đã nằm trong kế hoạch của Hoàng Thiên, thì riêng Hàn Lâm này cũng để cho ông thập phần thưởng thức, bảo vệ cha mẹ hắn cũng là chuyện không khó gì.

- Được rồi, không nên chậm trễ nữa. Ta cũng nên trở về rồi, mọi người, bảo trọng!

Sắp xếp xong mọi chuyện, Cố Thần Hoa hướng về phía tên nam tử và Hàn Lâm mà từ biệt. Ba mươi sáu lá cờ của siêu cấp truyền tống trận được ông tế ra, không gian ầm ầm chuyển động. Theo sau ông là mấy vị trưởng lão Cố gia và Lâm thúc bước theo, duy chỉ có cha mẹ hàn lâm là đắn đo mất nửa ngày, sau đó mới tràn đầy không nỡ tiến tới, vút cái biến mất khỏi không gian này.

Hàn Lâm nhìn bóng dáng cha mẹ khuất đi, ngây người mất vài phút, sau đó mới quay đầu nhìn về phía đám người phía sau.

Cố Thần Hoa mang theo người Cố Gia trở về, Bạch Tư Thần cũng rời đi từ trước, nhóm người bọn hắn bây giờ chỉ còn lại tám người, không, chính xác là sáu người, hai quỷ và một khỉ.

- Chúng ta… cũng đi thôi.

Đoàn người trịnh trọng gật đầu, theo chân tiểu hoà thượng và Cẩu Thủ tiến ngược trở về phía bờ hồ hắc ám.

Chỉ thấy tiểu hoà thượng dẫn dắt bọn họ đi tới một bến thuyền nhỏ, sương khói mơ hồ. Nó lấy ra tự bao tải ba cây hương nhỏ, cắm vào bát hương trên trụ chính, sau đó nghiêm túc vái đầu, trong miệng còn đọc lấy kinh văn gì đó.

Quả nhiên, không đến nửa phút sau, hắc ám bỗng nhiên dị động, theo trung tâm thác nước tách ra làm hai phần, kéo dài tới tận vị trí bến thuyền. Một chiếc bè gỗ cô độc đột nhiên xuất hiện giữa hư không, trôi dạt qua hắc ám đâm vào mặt hồ mờ tối.

Chiếc bè nhìn qua tốc độ không lớn, nhưng thực tế lại nhanh đến doạ người. Mặt hồ vạn dặm, vậy mà lướt một cái đã xuất hiện ngay trước mặt mọi người.

Phía trước chiếc bè, một lão nhân đứng thẳng tắp chống

thuyền, thân thể lão mơ hồ như sương, giữa hắc ám lại càng thêm dung nhập vào không rõ. Nếu chẳng phải ngay tại gậy chèo có treo một ngọn đèn, chỉ sợ người ta chẳng thể nào nhận ra rằng lão có tồn tại tại đó.

Chiếc bè cập bến, lão giả thoáng hướng khuôn mặt về phía tiểu hoà thượng và ba cây hương, như đang xác định điều gì đó, sau đó lại hướng về phía đám người xung quanh, không nói một lời.

Chỉ là một vài hành động đơn giản, nhưng lại khiến cho đoàn người lông tơ dựng đứng, hoảng hồn lui bước về phía sau.

- Vâng! Có năm người ngoại nhân, mười một quan đây ạ.

Kỳ lạ là tiểu hoà thượng lại như hiểu ý của lão nhân, gật đầu mà nói, sau đó đưa ra một xâu tiền trinh về phía lão.

Lão nhân nhìn nó, vẫn không có ý tứ nhận tiền, khiến cho tên nhóc không khỏi phồng miệng trợn mắt:

- Nó đâu phải người, còn bọn hắn đều chết rồi mà, làm sao lại tính tiền đây?

Lão nhân vẫn như cũ nhìn nó, không chút trả lời. Hiển nhiên là ý chết rồi cũng phải tính tiền.

- A… a… a… Đà lão thối, lấy tiền của súc vật và người chết là thất đức, ngươi sớm hay muộn cũng bị quả báo a.

Miệng nói tràn đầy không cam, nhưng tên nhóc vẫn phải cắn răng móc thêm năm đồng, vừa đưa vừa nguyền rủa lão nhân này.

Nhận được tiền về tay, lão nhân khẽ gật gật đầu ra vẻ hài lòng, sau đó xoay bè ngang ra áp sát vào bến gỗ.

- Đầu trọc, ngươi có ý gì đấy? ngươi nói ai là súc vật. Con bà

nó, tới… tới… tới… bản hầu không đánh nát đít tên trọc nhà ngươi thề không làm người.

Tiểu hoà thượng ăn thiệt thòi đã sớm bực trong lòng, lại thêm con khỉ này chọc tức, không khỏi lôi Kim Cương Xử lao về phía nó đại chiến, miệng mắng tay đánh, loạn hết cả vùng.

Mãi cho tới nửa ngày sau, khi mà đám người đã không nhịn được bọn chúng nữa, đem mỗi tên một quất say sẩm mặt mày, chúng mới chịu thôi.

- Mặt chó, ngươi chờ đó…

Tiểu hoà thượng phì phì mũi, trước tiên nhảy xuống dưới bè, ánh mắt nhìn Cẩu Thủ vẫn như cũ hằm hằm, hận không thể đem nó xé ra ngàn mảnh.

Nhưng rồi, rất nhanh vẻ hung ác trên khuôn mặt nó bỗng biến đi, thoáng chốc trở nên thân thiện như chủ nhà chào khách. Không đến vài giây sau đó, nó đã nhanh chóng tiến về phía đầu bè, chắp tay sau đít hướng về phía mọi người mà nói, giọng điệu rất tự hào:

- Mọi người… chào mừng đến với Đại Việt!

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 316: Thế Giới Bị Quên Lãng

Hồng giang lưu thuỷ xuôi vạn dặm

Long hà đại lãng vỗ ngàn thu.

Bách Việt thượng cổ tiên thần phụ

Cửu Chân vô thượng mẫu thần tiên.

Đó là một nơi không còn thuộc về thế giới, một địa phương không thực, xa xôi, lạ lẫm đối với người đời.

Dựng nước ngàn năm, giữ nước muôn thuở. Từ khi nước Hồng giang cuộn chảy nơi đất bắc, cho đến lúc sóng Long hà vỗ mòn núi trời nam, đã có một dân tộc sinh tồn tại đó. Họ sống, họ chiến đấu, họ nỗ lực vì những tín niệm trong mình, thủ hộ. Máu nóng tiên rồng, chảy dài trong huyết quản.

Nhưng rồi có thứ gì có thể tồn tại mãi mãi? Vũ trụ xoay vần, thời không biến chuyển, bọn họ cũng như bao tồn tại nghịch thiên khác bị lịch sử lu mờ, thời gian tàn phá. Kỷ nguyên hào hùng, với những lý tưởng vỹ đại và chiến công hiển hách, tất cả đã không còn được thế nhân biết đến.

Có chăng, chỉ còn trong những ký ức tưởng chừng như vỡ nát, họ vẫn tồn tạiđâu đó trong những câu chuyện cổ xưa, mơ hồ và huyền bí. Lịch sử, có thể dễ dàng xoá đi một quốc gia, nhưng không thể nào xoá đi một dân tộc.

…

Minh Hồ, tương truyền là một trong những địa phương hung hiểm nhất của Vạn Thú Sơn Lâm, cũng là một địa phương tràn đầy những câu truyện kỳ bí.

Không một ai biết được nó hình thành tự khi nào, chỉ biết từ khi có Vạn Thú Sơn Lâm, là đã có Minh Hồ.

Mặt nước âm u trải dài trăm vạn dặm khiến người lạnh gáy, mỗi một giây đều được Minh thác đổ xuống hàng ngàn tỉ tấn nước, nhưng chẳng bao giờ đầy nổi. Minh Hồ nguy hiểm thế nào, xưa nay không người biết rõ. Không phải là do không có người tìm hiểu, mà bởi bất cứ tồn tại nào tiến vào đều không có ngày trở ra. Tiên, thần cũng không ngoại lệ.

Cho đến ngày hôm nay.

Đoàn người theo chân tiểu hoà thượng leo lên bè gỗ, ánh mắt không giấu nổi tò mò nhìn về phía lão nhân. Minh Hồ xưa nay vốn xưng là tử vong chi địa, vậy mà hôm nay lại có một lão nhân lái bè, quả thực để người khó lòng tưởng tượng nổi.

Lão lái bè không chút để ý bọn hắn, đẩy mạnh gậy chèo, ung dung lái bè trôi đi trên mặt nước. Mới đầu chỉ là lướt đi nhẹ nhàng, nhưng sau đó liền gia tốc đến một tốc độ không thể nào tưởng tượng nổi, vút một tiếng liền bay qua vạn dặm, xuyên sâu vào lòng thác.

Đám người còn chẳng kịp phản ứng, chỉ thấy hoa mắt một hồi, sau đó thân thể như bị đưa rời đi khỏi thế giới thực, trôi qua gợn sóng dung nhập vào hư vô.

Cho đến khi lấy lại tinh thần, trước mặt bọn họ đã không còn là Vạn Thú Sơn Lâm nữa, mà là một thế giới hoàn toàn khác. Sóng nước trải dài trăm vạn dặm, quấn quanh những dãy núi đồi hùng vỹ, mênh mông và vô biên vô hạn, trùng điệp nối nhau đến chân trời.

Bè gỗ sau khi tới nơi này tốc độ liền thả chậm, thong thả rẽ nước mà đi. Gợn sóng chập trùng, thi thoảng lại ập vào vách bè tạo nên những bọt nước trắng xanh đẹp mắt.

Tiểu hoà thượng giống như một đứa trẻ xa quê mới về, ngồi bên sát mép gỗ thả chân vào dòng nước mát lạnh, thi thoảng lại đá lên vài cái, khuấy động một vùng.

- Đà Giang là một trong những dòng sông lớn nhất của Đại Việt, đồng thời cũng là dòng sông hung hiểm nhất. Ta năm đó từng nghe sư phụ nói nó thuộc vùng cai quản của Thuỷ Thần, một người rất nóng tính và không giảng đạo lý. Mọi người tuyệt đối đừng làm điều gì dại dột mà chọc phải ông, nếu không Đà Lão cũng cứu không nổi đâu á.

Một cái chắp tay như cúi chào thần nước, tiểu hoà thượng quay lại giới thiệu với đám người, không che giấu đi sự e dè.

Đám người nghe vậy thì khẽ mỉm cười, trong lòng thật sự không quá để tâm lời của nó. Một đội hình có tới hai vị chí cường và một vị vấn đỉnh, há lại e sợ chút nguy hiểm sông nước này.

Chỉ là mặc dù nghĩ vậy, nhưng bọn hắn vẫn đồng thuận gật đầu với nó. Một phần là phép lịch sự tối thiểu, phần khác là vì cẩn thận một chút cũng không mất gì. Chưa kể tên nhóc này vốn là một đứa vô pháp vô thiên, ưa thích quậy phá, vậy mà giờ đây lại tỏ ra kiêng kỵ như thế, hiển nhiên Thuỷ Thần kia không đơn giản chút nào.

- Tồ…

Tiểu hoà thượng thấy vậy thì không khỏi mỉm cười thoả mãn, chỉ là chưa được bao lâu liền có biến.

- Tồ… tồ… tồ…

Một âm thanh thập phần bắt tai bỗng nhiên vang lên đâu đó,

khiến cho đám người đều lộ ra kỳ quái, còn tiểu hoà thượng thì như nổi khùng, cái đầu trọc lóc mơ hồ nổi lên tràn đầy hắc tuyến.

Chỉ thấy Cẩu Thủ đắc ý đứng ở mép bè, một tay vén quần, một tay cầm nắm hạ bộ, phóng đãng đái xuống giữa dòng. Đáng thương cho tiểu hoà thượng còn đang khuyên mọi người cẩn thận, giờ đây đồng bọn của nó đái cả xuống sông rồi, còn cẩn thận cái cọng lông a.

- Thuỷ Thần? Hắn giờ này không phải đang bận đánh lên Tản Viên Sơn đấy ư, nào có thời gian đi quản sông nước này?

Hành sự xong xuôi, Cẩu Thủ đánh cái rùng mình, sau đó thả quần, đồng thời vục tay xuống sông rửa ráy, không quên nhìn về phía tiểu hoà thượng mà bày ra khinh bỉ.

- Lại nói, năm đó bản hầu cùng chủ nhân đánh khắp hư không không địch thủ, hắn vẫn chỉ là một tên mới tấn cấp Thần tướng đây, sợ cái rắm a.

Một bộ dáng rất muốn bị ăn đòn, con khỉ này vậy mà không ngần ngại đưa hai cái tay đầy lông của mình ôm vào chân Đà lão, vuốt qua vuốt lại mấy lần để lau nước.

Hành động này để cho một tồn tại vốn bình ổn như Đà lão cũng phải khựng người, rất có cảm giác muốn sút bay con khỉ khốn kiếp này ra khỏi bè.

Nhưng rồi chẳng có thời gian cho lão làm điều đó, nước sông xung quanh bỗng nhiên nổi lên trùng điệp gợn sóng. Một cái xoáy nước khổng lồ chớp mắt hiện hình, khiến cho bè gỗ xoay vòng quay tít. Thậm chí lấy thực lực của Đà lão cũng chẳng thể nào giữ vững tay chèo.

- Một con súc vật cũng dám xem thường quân thượng của chúng ta, quả là muốn chết.

Mặt nước cuồn cuộn nổ tung, kèm theo là một âm thanh ầm ầm như sấm động, tràn đầy giận giữ.

Chỉ thấy nước sông đổ dồn như thác đổ, một cái đầu lâu khổng lồ phá nước mà lên, xuất hiện trước mặt mọi người.

Đó là một cái đầu tựa rùa mà không phải rùa, tựa rắn nhưng cũng không là rắn, kỳ quái vô cùng. Nó to lớn tới mức bè gỗ phía trước nó so với cái tăm cũng không bằng, hai con mắt to lớn bằng mấy toà lầu các trừng trừng nhìn xuống, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống đám người.

- Ngươi… ngươi là thuồng luồng[1]thuỷ quái sao.

Tiểu hoà thượng là người đầu tiên cất tiếng, ánh mắt nhìn chằm chằm đầu thuồng luồng tràn đầy rung động. Nhưng rung động, lại không phải sợ hãi, mà là kích động đây.

- Sao lại xấu bẩn như vậy nhỉ, thực sự xẻ thịt ăn ngon như sư phụ nói ư?

Nó hỏi, nhưng đầu thuồng luồng còn chưa kịp trả lời, âm thanh của nó đã lần nữa vang lên. Nhìn cái đầu lâu khổng lồ xanh đen, tràn ngập nếp nhăn và những nút lồi như mụn mọc, vẻ mặt nó không khỏi tràn lên hồ nghi, có chút mang theo thất vọng lầm bầm.

- Xấu bẩn như vậy mà dám nói ăn ngon, sư phụ ngươi quả thực là nói láo khắp thiên hạ vô địch thủ đó a. Ăn ngon cái rắm? Nếu thực ăn ngon, bản hầu liền sẽ không đái lên đầu nó a.

Cẩu Thủ càng là không sợ, âm dương quái khí nhìn tiểu hoà thượng mà đắc ý cười.

Thuỷ quái nghe qua một lời, thực có cảm giác muốn phún huyết ra ngoài, nghiến răng nghiến lợi hai lần, sau đó phun nước dãi về phía dưới bè, quát lớn:

- Ăn cái con bà nhà các ngươi. Một đám ngu si, nhận lấy cái chết.

Theo tiếng thét gầm, dòng nước bên phải đầu lâu của nó lần nữa nổ tung lên bọt nước, lao ra một cái… chân rùa to lớn đến mức doạ người.

Một cái chân trước vung lên, vậy mà có thể đem cả bầu trời trên đầu đám người khuất lấp, phảng phất to đến cả chục dặm không gian. Mà theo chuyển động chân rùa, đại địa run rẩy liên hồi, lòng sông dậy sóng.

Một cỗ áp lực khổng lồ như ép lên tim mỗi người, để cho tim họ đập nhanh vài lần. Xương cốt cũng là vang lên tiếng răng rắc, tựa hồ đội lên cả ngàn tấn không gian.

- Hừ!

- Muốn chết…

Áp lực cực đại khiến người nghẹt thở, hai vị cường giả trong đoàn người rốt cục không thể khoanh tay đứng nhìn được nữa, đồng thời ra tay ngăn xuống.

Chỉ thấy Cố Sở siết trong tay Phong Thiên Lạc Địa, một cú xoay người, liền là Kích Đồ Địa Lão đánh đi qua, ánh sáng xẻ dọc nền trời. Còn thanh niên trẻ tuổi, chẳng biết tự lúc nào nắm ra một cây thần cung, đem thương làm tiễn, hồng mang vút đi như cắt rời đại địa.

- Ầm… ầm…

Va chạm kinh thiên động địa, tiếng nổ ngút trời.

Một mảng sáng chói không nhìn thấy gì, chỉ nghe thấy tiếng nổ tung trời động đất, bạo phát ra hạo hạo đãng đãng sóng âm lan truyền, muốn nổ nát màng nhĩ con người.

Toàn bộ vùng sông nước lúc này bỗng nhiên truyền đến một cỗ dư chấn khủng bố khôn cùng, đất trời ngả nghiêng. Hai bên bờ sơn mạch nhất tề nát bấy, thậm chí không ít chim muông sơn thú cũng không kịp bỏ chạy, tích tắc chôn vùi trong đất đá.

Công kích của thuồng luồng nguyên bản đang đổ ầm xuống, dưới hai chiêu phản kích này liền bị đánh bật ngược trở về. Thậm chí đầu lâu cũng chịu ảnh hưởng đôi phần, lắc lư một chút mới dừng.

Còn Cố Sở cùng nam tử kia vậy mà bị phản chấn đánh xuyên sâu vào lòng nước, quá nửa phút thời gian mới có thể bơi trở về. Chỉ là còn chưa kịp bay vào trên bè, bọn hắn đã liên tục phun ra năm sáu ngụm máu tươi rồi mới ổn định được thân mình.

- Quy Nguyên bước thứ ba?

Cố Sở rung động trước nay chưa từng có, ánh mắt nhìn đầu thuồng luồng như nhìn phải một tồn tại đáng lẽ không thể nào tồn tại trên đời này.

- Hai cái nhóc con còn chưa tu tới nơi tới chốn cũng dám trước mặt bản thuồng luồng dương oai? Tìm chết.

Dường như cũng bị thực lực của Cố Sở và tên nam tử làm cho kinh ngạc, con thuồng luồng vừa xấu hổ vừa giận dữ, lại lần nữa đem bàn chân đập về.

Không còn là công kích tuỳ ý như vừa rồi, mà là một đòn toàn lực của Quy Nguyên bước thứ ba. Bàn chân so với vừa rồi không khác quá nhiều, nhưng theo tốc độ rơi xuống thì càng ngày càng to, tựa hoá thành cả bầu trời.

Cố Sở cùng nam tử trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt, có chút sợ hãi nhưng vẫn đứng trước thủ hộ lấy mọi người. Chỉ là thậm chí là hai người bọn hắn, lúc này đây cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn công

kích kinh người ập tới, tuyệt vọng phi thường.

Bỏ chạy? Có thể, nhưng mang theo người thì gần như là không thể. Mà bọn hắn làm sao có thể bỏ mặc đám người cho được.

- Không sai biệt lắm, náo vậy là đủ rồi.

Đúng lúc mà hi vọng sớm không còn, một âm thanh khàn khàn bỗng nhiên vang lên bên tai, khiến cả hai vị cường giả rùng mình rợn tóc.

Chỉ thấy Đà lão vốn im lặng từ đầu tới cuối, lúc này bỗng nhiên mở lời. Lão vẫn đứng tại trên đầu bè gỗ, gậy chèo trong tay nghiêng mình biến hoá, thoắt cái liền như biến thành cột chống trời, vút lên va chạm với bàn chân con thuồng luồng.

- Đoàng!

Lại là nổ lớn.

Thế giới sau phút giây ấy gần như muốn nổ tan, không gian chỉ còn lại một màu trắng xoá. Vạn vạn sinh linh điên cuồng run rẩy, hoảng sợ nhìn lấy trời cao, tựa như đang nhìn vào tận thế.

Thậm chí là hai vị chí cường giả của chúng ta lúc này đến dư chấn cũng không chịu nổi, bị đánh lăn ngược trở về bè gỗ. Nếu không phải nam tử kịp thời xuất ra chuông đồng bao bọc cả đám, chỉ sợ quá nửa người liền tan xương nát thịt rồi.

Đà lão… vậy mà cũng là Quy Nguyên đệ tam bước.

Thế giới này… rốt cục là nơi nào.

[1] Thuồng luồng: Là tên gọi của dân gian trong truyền thuyết Việt Nam để chỉ thủy quái (water monster) hay quái vật dữ ở nước, chúng thuộc lớp bò sát (có dị bản mô tả giống giao long, nhưng cũng có dị bản mô tả giống ba ba), thường có kích cỡ khổng

lồ, có thể hại bất cứ sinh vật nào bơi dưới bao gồm cả người.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 317: Hiệp Ước Tản Viên

Năng lượng hỗn loạn tan đi, con thuồng luồng vậy mà bị một gậy của lão Đà đánh lui cả ngàn mét, sóng nước cuộn sập cả dãy đồi đằng sau.

- Lão Đà, ngươi thật sự muốn can thiệp vào chuyện này?

Hai con ngươi khổng lồ của nó thoáng lộ ra tia sắc bén, cúi đầu nhìn lão Đà mà quát lên, giọng điệu uy hiếp, nhưng cũng không giấu được sự kiêng kị trong lòng.

- Bọn hắn là khách nhân của ta.

Vốn là một kẻ kiệm lời, lão Đà không nói nhiều mà chỉ khẳng định một câu chắc nịch. Cánh tay giương lên gậy chèo vẫn chưa thu về, phiến áo dưới gió lớn phần phật tung bay, uy thế doạ người.

- Hừ… khách nhân chó má. Xúc phạm Quân thượng của chúng ta, dù là người của Tản Viên Sơn Thần cũng phải chết, đừng nói tới mấy kẻ ngoại nhân thế này. Lão Đà, ngươi nếu còn ngăn cản ta, sau này cũng đừng nghĩ tới hành nghề trên Đà giang nữa.

Tiếng hừ rét lạnh, âm thanh của con thuồng luồng vang đi như sấm động. Chi trước theo đó lần nữa vung lên, trong chớp mắt to đến kinh thiên động địa, vòng qua bầu trời đập xuống giữa dòng.

- Hừ!

Thuồng luồng đánh ra toàn lực, dù là lão Đà cũng không dám

khinh thường, ánh mắt dưới mũ choàng lộ ra nghiêm nghị.

Chỉ thấy gậy chèo trong tay lão vút một cái cắm xuống lòng sông, thân thể theo phản lực mà bay ngược lên trời. Một cú chuyển mình, gậy chèo hoá lớn vung ra, điên cuồng nghênh tiếp bàn chân thuỷ quái.

Phanh! Phanh! Phanh!

Chỉ là một giây, nhưng giao phong va chạm không dưới trăm lần. Gậy chèo trong tay lão Đà nhanh đến mức chỉ lưu lại tàn ảnh, đem bàn chân khổng lồ của thuồng luồng toàn bộ đánh lui.

- Lão Đà, ngươi khinh Thuỷ tộc chúng ta ít người sao?

Phút giây thuồng luồng chật vật, một cỗ uy áp kinh thiên động địa bỗng nhiên từ lòng sông trỗi dậy, hướng về phía bầu trời khuếch tán. Một cái vệt hắc ảnh mang theo khí tức Quy Nguyên chí cường bỗng nhiên loé lên, phảng phất như lôi đình từ đằng sau lão Đà ập tới, để cho lão không ngừng bại lui, khí huyết sôi trào.

Mà đám người trên bè lúc ấy thần sắc đều trắng bệt, hoảng sợ nhìn về phía sau mình, nơi không biết tự lúc nào xuất hiện một cái đầu tôm khổng lồ.

Kích thước của nó, thậm chí so với thuồng luồng cũng chỉ hơn chứkhông kém. Riêng hai cái râu đã to lớn như đại thụ vạn năm, dài xuyên qua mấy quả đồi.

Mà vệt hắc ảnh vừa đánh lén lão Đà, không gì khác chính là cái càng của nó, sắc bén như muốn chẻ đôi cả bầu trời.

- Tôm tinh? Hai cái Truyền Thuyết cường giả vậy mà cùng lúc tề tụ về Đà giang, các ngươi phải chăng có ý đồ xâm phạm hiệp ước Tản Viên?

Sự xuất hiện của Tôm tinh khiến cho lão Đà giật mình không

nhẹ, híp híp mắt nói ra.

Cái gọi là Truyền Thuyết cường giả, chiếu theo với thế giới bên ngoài cũng chính là Quy Nguyên bước thứ ba đỉnh phong chí cường.

Năm đó Thuỷ Thần vì không cưới được Ngọc Hoa công chúa mà cùng Sơn Thần náo lên mâu thuẫn, đánh nhau trời long đất lở suốt mấy năm trời. Về sau chiến tranh kéo dài, ảnh hưởng quá lớn đến đời sống nhân dân nên bị các bậc tiên hiền chú ý, ra mặt ép buộc hai bên đình chiến và ký kết hiệp ước Tản Viên.

Theo đó, bọn hắn chỉ có thể đánh nhau mỗi năm một lần, ngoài khoảng thời gian ấy, cường giả cấp bậc Truyền Thuyết của hai bên đều không được phép tụ tập đánh nhau, gây nhiễu loạn yên bình của người dân.

Hiện tại mới là đầu năm, so với thời điểm đại chiến còn tới sáu tháng, vậy mà lúc này trên sông Đà lại có tới hai tên cường giả Truyền Thuyết, thực sự quá mức bất bình thường.

- Hừ, không cần phải gán tội cho chúng ta như vậy. Hiệp ước quy định cường giả Truyền Thuyết không được tập kết đánh nhau ngoài thời gian đại chiến, chứ không phải quy định bất cứ lúc nào cũng không được tụ tập. Khách nhân của ngươi xúc phạm Quân thượng của chúng ta, ngươi lại vì bao che cho chúng mà gây nên giao tranh, đó mới là xâm phạm hiệp ước.

Tôm tinh nghe lão Đà nói thì cười lạnh trong lòng, ánh mắt ngập tràn ý uy hiếp nói ra.

Lão Đà bị nó vặn lý, sắc mặt có chút không được tự nhiên, cũng không biết phải phản bác thế nào, chỉ có thể trừng mắt nhìn về phía Cẩu Thủ.

Lão thực hận không thể đem con khỉ đần mất dạy này đánh

cho một hồi. Nếu chẳng phải nó không biết trời cao đất rộng nói xấu Thuỷ Thần, lại đái lên đầu thuỷ quái, thì lão làm sao phải khó xử thế này.

Thế nhưng hận thì hận, lão cũng không thể nào bỏ mặc đám người rơi vào tay thuỷ quái. Một phần vì quy tắc lái bè của lão, phần khác cũng bởi vì lai lịch của tiểu hoà thượng này.

- Chỉ là một chút tiểu bối vô tri mà thôi, các ngươi cần gì phải đuổi cùng giết tận?

Cuối cùng, lão Đà không thể không xuống nước một lần, chẳng phải là e ngại thực lực của hai đầu thuỷ quái, mà là vì sợ nếu đánh nhau to, bọn lão sẽ vi phạm nội quy hiệp ước, hậu quả thực không phải một lái bè như lão có thể gánh chịu.

- Ha ha, xúc phạm Quân thượng của chúng ta, không phải một cái giải thích vô tri liền có thể thoát tội. Ngươi tốt nhất là cút qua một bên đi.

Không hề có ý buông tha, Tôm tinh cười lớn một trận, càng tôm đã bắt đầu thiếu kiên nhẫn phóng về phía lão Đà.

- Hừ… khinh người quá đáng.

Thấy đối phương còn muốn đuổi cùng giết tận, sắc mặt lão Đà không khỏi nổi lên lạnh lùng, buông ra một lời giận giữ.

Ba cái cường giả Quy Nguyên bước thứ ba đỉnh phong đại chiến, đó là cái gì tràng cảnh? Chỉ đơn thuần tưởng tượng, liền không bao giờ có thể cảm thụ đến. Phải đứng tại vị trí này, thời điểm này, mới có thể biết được cái gì là áp lực khổng lồ, cái gì là tuyệt vọng cực cùng.

Tam Quy nguyên đỉnh phong đại chiến, đơn giản so với tận thế hàng lâm càng thêm đáng sợ.

- Ngu xuẩn mất khôn.

Thuồng luồng nãy giờ đứng xa quan sát, lúc này lạnh cười một tiếng, trong con mắt khổng lồ loé lên sát ý doạ người. Nó mở ra cái miệng không tưởng, phun ra một cỗ huyết tinh tanh tưởi, phảng phất đã ngâm qua không biết bao nhiêu sinh mạng trên đời.

Lão Đà cùng lúc đối kháng hai siêu cấp đối thủ, dù mạnh mẽ thêm nữa cũng chẳng thể nào thượng phong. Thậm chí, gậy chèo trong tay lão đã có chút không chịu nổi, bùng một cái nổ tan thành ngàn mảnh.

Binh khí trong tay bị huỷ, lão Đà cũng không có triệu hồi ra cái mới, mà vươn tay lên trời, phóng ra một nắm, vậy mà trực tiếp nắm lấy hơn mười dãy núi bay lên, đem phân nửa bầu trời đều che tối.

Hàng tỷ tỷ tấn trọng lượng giây phút ấy từ không trung hạ xuống, phảng phất như muốn đè ép cả sông núi chung quanh. Dùng vị trí hai đầu thuỷ quái làm trung tâm, không gian từng khúc phá toái, xuất hiện vô số vết nứt không gian. Đất trời quay cuồng trong đổ nát.

- Ở địa vực sông nước mà dám dùng sức mạnh đại địa để đối đầu chúng ta, ngây thơ.

Tôm tinh trông thấy đầy trời đất đá, không những không sợ mà còn bình tĩnh lạ thường. Đuôi tôm khổng lồ theo thân thể cong lên, búng một cái đem toàn bộ Đà giang dậy sóng. Sóng nước cao cả vạn mét, điên cuồng hội thụ thành dòng xoáy, khoan mạnh vào bầu trời mờ tối.

Chỉ nghe âm thanh như trời đất sụp đổ, núi đá khổng lồ cứng rắn, nhưng dòng nước lại chẳng khác nào mũi khoan, một đường xuyên phá đất trời. Chẳng mấy chốc, hàng tỷ tỷ tấn đất đá của lão Đà đã bị nó hoà tan xoáy nát, hoá thành vô tận bùn bẩn rơi xuống

giữa dòng.

Dưới nước sông đục ngầu, con thuồng luồng như một u linh ẩn nấp, thoắt cái đã xuất hiện đằng sau lão, vung ra một kích.

Chỉ nói đơn thuần sức mạnh nhục thể, thuỷ quái bọn nó so với con người xa xa mạnh mẽ. Một cú trực diện vung ra, cùng là Truyền Thuyết cấp, lão Đà cũng phải phun máu bay ngược ra ngoài.

Oanh! Phanh!

Lão Đà bị đánh bay xuyên vào một ngọn núi, nhưng phản ứng cũng là cực tốc không thể nghi ngờ. Một cú xoay người trên không, đôi chân lão đạp nát cả sơn phong rồi vút bay trở về, vung lên một quyền vào đầu của con thuồng luồng.

Thoạt nhìn chẳng khác nào một con kiến đánh vào đầu voi, nhưng sức mạnh lại to lớn đến mức khiến cái đầu khổng lồ đều vẹo về một phía, lắc lư nửa ngày mới ngừng lại được.

- Mẹ nó, ta đánh chết ngươi.

Ôm lấy cái đầu đang còn ông ông đau đớn, con thuồng luồng nghiến răng nghiến lợi quát to, thân thể hoàn toàn vọt ra khỏi mặt nước, ập về phía lão Đà.

Kích thước khổng lồ chẳng khác nào làm một cái bia thịt, nhưng bù lại là da dày thịt béo, khiến cho lão Đà dù có công kích được nó nhiều cũng chẳng tạo ra bao nhiêu tổn thương, ngược lại còn bị dây dưa không thể nào dứt.

- Hiện tại xem còn ai có thể bảo hộ các ngươi?

Lão Đà bị thuồng luồng quấn lấy chẳng thể phân thân, Tôm tinh rốt cục tiếp cận chiếc bè, hai cái con mắt khổng lồ khẽ đung đưa, lành lạnh nhìn xuống đám người, đúng hơn là Cẩu Thủ.

- Một cái tôm tép mà thôi, cũng dám ở trước mặt bản Hầu to còi? Muốn chết ah. Có tin bản hầu vặt đầu ngươi đem làm tôm chiên nước mắm không?

Mặc kệ đám người đang khẩn trương đến đứng ngồi không yên, Cẩu Thủ vẫn là một bộ dáng không sợ trời không sợ đất, phách lối quát to.

- Này mặt chó, ngươi bị ngu à. Dòng họ bọn chúng trong đầu toàn phân, thế nào lại mang đi nấu ăn được vậy.

Tiểu hoà thượng đứng ở một bên rất là không đồng tình, to tiếng phản bác.

Một tung một hứng, để cho đám người dở khóc dở cười, còn Tôm tinh thì thật sự điên đến hai mắt xoay xoay, hai càng run rẩy. Nói dòng họ bọn chúng trong đầu toàn phân, có khác nào chửi bọn chúng đều là óc cứt.

Sỉ nhục này, thề không đội trời chung.

- Hai cái súc sinh, các ngươi muốn chết…

Lửa giận của Tôm tinh ngút trời.

- Ai nha… ta là nói sự thật thôi mà. Hệ tiêu hoá của tôm chẳng phải nằm ngay sau não ấy ư. Tiểu tôm tinh, chẳng lẽ trưởng bối của ngươi không dạy ngươi dòng tộc mình trong đầu là có cứt.

Tiểu hoà thượng thấy Tôm tinh nổi giận, không khỏi ngây thơ trợn mắt một cái, tràn đầy tò mò gặng hỏi.

Tôm tinh thực sự đã điên, điên triệt để, hai con mắt long sòng sọc như điện giật, diện mạo dữ tợn vô cùng.

- Cứt ông nội ngươi… ta giết ngươi…

Nó giận tới mức nói mà như gào, búng ra một búng sóng nước

ngợp trời. Cái càng khổng lồ rạch phá tinh không, mang theo khí tức kinh thiên động địa đập xuống dưới bè.

Trong nháy mắt ấy, tinh không thất sắc, nhật nguyệt phai mờ.

Một cỗ chí cao vô thượng, uy áp cực hạn của thiên địa tràn ngập khắp chốn, khiến cho tất cả mọi người trong phút chốc đều có một cỗ cảm giác áp bách cực kỳ. Thậm chí một số tồn tại tu vi yếu ớt như Hàn Lâm đã không thể nào bảo trì quỷ thể, tan biến trốn vào trong Cố Tinh Cực Đạo thạch.

Duy chỉ có Cẩu Thủ và tiểu hoà thượng là chẳng có biến hoá gì. Nếu như nói Cẩu Thủ vốn không sợ con tôm này, thì tên nhóc tại tỏ ra không hiểu gãi đầu, tự hỏi rằng ngày xưa ông nội mình phải chăng có đi ị trộm vào đầu Tôm tinh?

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 318: Thế Gian Này... Không Tồn Tại Vô Địch

Dĩ nhiên, sẽ chẳng có ai trả lời cho nó cả.

Chỉ có một cái càng khổng lồ rạch phá bầu trời, và một đám người tuyệt vọng đến cúi đầu. Tôm tinh vốn là thuỷ tộc thành tinh, giữa nơi sông nước sung túc thuỷ nguyên vị lực thế này thì chẳng khác nào nắm lấy thiên thời địa lợi, dù gặp phải kẻ thù mạnh hơn thì cũng có thể thủ thắng, chứ đừng nói tới mấy kẻ yếu nhược như đám người.

Lực lượng kinh khủng tại trong hư không nổ tung, pháp tắcthiên địa cùng quy tắc đạo ngân tại bên dưới càng tôm nổi lên thành sóng, ngưng tụ gần như toàn bộ một kích Quy Nguyên đỉnh phong.

- Phanh... anh... anh!

Những tưởng một kích này liền có thể đem toàn bộ đám người đập chết, ai nghĩ tới vừa cách mặt bè không tới nửa dặm liền ngưng, bộc vang lên tiếng nổ rung trời.

Chỉ thấy càng tôm bật ngược trở về, mà phía xa cũng vút đi hai cái bóng hồng rực lửa, mang theo dư lực kinh khủng xuyên nổ vào lòng sông, tung lên ngàn tấn đất bùn.

Cố Sở gần như bị một đòn này đập cho phế bỏ, Phong Thiên Lạc Địa Kích cũng cầm không nổi, thả chìm vào trong lòng đất. Máu từ thân thể của lão rỉ ra, ngấm vào dòng sông khiến dòng nước váng lên màu đỏ đục, có chút tanh tanh rợn người.

Đau đớn thấm sâu vào trong tâm trí, khiến hai mắt của lão mờ dần đi, chỉ còn một chút cảm giác mơ hồ lưu động. Dưới cái lạnh lẽo của lòng sông, lão bỗng nhiên như cảm nhận được một chút gì đó ấm áp lạ thường đang tiến tới. Một cái bàn tay nhỏ bé đem mình lão đỡ lấy, tay kia vươn về trường kích, cách thuỷ thu về.

Thế rồi chỉ nghe ù ù một trận, thân thể lão lấy một tốc độ chẳng thể nào hình dung lao vút khỏi dòng chảy, bùng nổ qua mặt nước trở về trên bè.

Sóng năng lượng chấn động điên cuồng, khiến cho nội tạng của lão đều có chút run lên, kém chút há miệng ộc ra búng máu. Cơn đau dữ dội làm cho mí mắt của lão đều phải co giật, từ mơ hồ dần dần tỉnh lại, khi trông thấy thân ảnh nhỏ nhắn đang nâng đỡ lấy mình thì bỗng thất thần, tràn đầy sợ hãi.

Bởi kẻ vừa mới cứu lão trở về, vậy mà lại là Cẩu Thủ.

Một thân áo giáp màu đen, đầu đội nón sắt. Hai cánh tay nhỏ nhắn lúc này đây mười phần lực lượng, một bên đỡ lấy thân thể của lão, bên kia giơ cao trường kích, khí chất áp bách doạ người.

Lần đầu tiên từ khi tiếp xúc với con khỉ vô pháp vô thiên này, lão có một cái nhìn cực khác về nó, nhất là khi nó có thể khiến Phong Thiên Lạc Địa kích phục tùng, thậm chí so với khi trong tay lão càng thêm nhu thuận.

- Biết không đánh lại nó mà còn lao đầu vào, các ngươi là bị đần à?

Còn đang chìm trong một mớ hoang mang không giải thích nổi, âm thanh chửi mắng the thé đã vang lên khiến cho lão nhân này trở về với hiện thực.

Cẩu Thủ không chút nể tình thả bịch lão xuống bè, dưới lớp lông non của khuôn mặt như tràn lên vài đường hắc tuyến, nước

miếng tung bay theo từng câu chửi thề.

Cố Sở quặn đau a hô lên một tiếng, sau đó vội vàng ôm ngực mà ngồi dậy, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn về Cẩu Thủ, phức tạp vạn phần.

Bởi vì con khỉ này vẫn còn nắm trong tay Phong Thiên Lạc Địa kích, mà lão, lại hoảng hốt nhận ra bản thân mình tạm thời mất đi khống chế với cây kích này.

Nó rốt cục là tồn tại như thế nào, tại sao lại có được thủ đoạn đáng sợ đến thế?

- Vút… vút… phanh… anh…

Nhưng rồi lão cũng chẳng thể suy nghĩ được thêm nhiều, phía xa đã liên tiếp vang lên tiếng bùng nổ kinh người.

Nam tử trẻ tuổi vừa nãy cũng như lão vì ngăn công kích của tôm tinh mà bị đánh cho tan tác, nhưng hiển nhiên hắn so với lão vẫn mạnh hơn nhiều lắm, không những không bị phế mà vẫn còn dư lực, đem tôm tinh quấn lấy cho tới lúc này.

- Phốc…

Chỉ là mạnh hơn thì mạnh hơn, trước thực lực tuyệt đối của Truyền Thuyết cường giả vẫn còn là quá kém. Hắn so chiêu với con tôm này không quá ngàn chiêu, liền bị một búng tát bay, hung hăng xuyên về đỉnh bầu trời.

Máu tươi dọc đường hắn lui bay vãi ra không khí, để lại một màn mưa máu đỏ lòm.

- Này… giúp hắn đi.

Cố Sở trông thấy nam tử bị đánh cho không đường hoàn thủ, nắm tay bất giác siết chặt lại răng rắc, nhưng cảm thụ lấy thương

thế của mình, lão chỉ có thể bất lực quay sang cầu cứu con khỉ mặt chó này.

Cẩu Thủ vốn đang quan sát cuộc chiến trên bầu trời, khi nghe lão nói thì khẽ nghiêng đầu liếc mắt, ném ra một nụ cười tràn đầy bỉ ổi:

- Yên tâm… Tên này không đơn giản như vậy.

Một lời để cho Cố Sở cau mày, có phần không hiểu.

Cẩu Thủ cũng không có giải thích cho lão mà tiếp tục nhìn về phía bầu trời, cánh tay như vô ý quay quay Phong Thiên Lạc Địa kích mấy lần, doạ cho lão nhân sợ đến không dám ngẩng cao đầu.

- Nhân loại ngu si, chỉ bằng một chút thực lực còn chưa đủ để phong vị cũng dám đối nghịch bản tinh, quả là muốn chết.

Phía bên kia, tôm tinh liên tiếp bị một cái sâu kiến dây dưa không dứt, rốt cục không nhịn được nữa, muốn ra đòn sát thủ.

Tên nam tử trẻ tuổi vừa mới bị đánh lên trời, lúc này lại bị nó một tát đánh ngược trở về mặt nước, nổ tung hỗn loạn như đầu đạn của pháp khí đại pháo oanh tàn.

Mười mấy giây sau, người ta mới lại thấy bóng dáng của hắn nặng nề bay trở lại chiến trường, ướt sũng bởi nước bùn cùng máu tươi, thê thảm không thể nào tả nổi.

- Phong vị là vô địch sao?

Chỉ có điều bề ngoài là thế, nhưng ánh mắt của hắn lại sáng rực đến lạ thường. Một cỗ ngạo ý theo lời của hắn tuôn trào mà ra, át đi cả cái cảm giác nhếch nhác vốn có trên người.

- Ha ha? Đối với mấy tên ngu ngốc các ngươi, bản tinh chính là vô địch.

Lại là một cú tát lật trời, tôm tinh khinh thường đem tên nam tử lần nữa đánh cho ói máu, ánh mắt mang theo tràn đầy miệt thị.

- Ha ha… chung quy vẫn không phải là vô địch. Đã vậy, ngươi lại là thứ gì mà ta không dám đối nghịch.

Để cho nó kinh ngạc là, lần này tên nam tử mặc dù vẫn bị đánh bay, nhưng lại không có quá nhiều thương thế, thậm chí thời gian bay ngược trở về so với vừa rồi cành thêm ngắn lại vài giây.

- Hừ!

Chỉ là kinh ngạc thì kinh ngạc, tôm tinh vẫn như cũ không có để tên nam tử vào mắt. Nhất là khi nghe thấy một lời của hắn, biểu lộ của nó càng thêm lạnh lẽo, lần nữa vung càng quất tới.

- Mà lại… vô địch… đã tự lâu không phải là một khái niệm tồn tại trên con đường ta đang tiến bước.

Một câu chẳng có đầu cũng chẳng có cuối, tên nam tử như đang tự mình nói lấy, âm thanh văng vẳng khắp trời.

Thân thể hắn phút giây ấy bốc lên từng đoàn tiên quang, chiếu rọi ra thiên địa này. Ánh sáng thậm chí còn át đi cả hạo dương, quét ngang khắp bốn bề sông nước.

Cảm thụ lấy sức mạnh dạt dào trong tâm mình, tên nam tử từ từ mở mắt, là một đôi mắt màu vàng óng ánh, phảng phất cất giấu cả trời sao của vũ trụ. Đó là một ánh mắt không còn giới hạn, không có biên giới, xuyên xuốt toàn thảy nhân gian này.

Hắn, rốt cục đã hiểu ra cái gì gọi là ý, hiểu được cái gì gọi là tâm. Hiểu được vì sao người ta nói, tâm ngươi rộng bao nhiêu, sức mạnh liền lớn bấy nhiêu.

- Bởi vì thế gian này, vốn không có cái gọi là… vô địch.

Chỉ đơn giản là một quyền lực lượng, không có gia trì sức mạnh Quy Nguyên, tên nam tử như một con thiêu thân xông lên đối đầu với tôm tinh khủng bố. Âm thanh của hắn, so với sấm động càng thêm to lớn, thậm chí khiến cho lão Đà và thuồng luồng đang đánh ở xa cũng phải hoảng sợ dừng tay, ánh mắt cực kỳ ngưng trọng nhìn về phía bên này.

- Sâu kiến ngông cuồng!

Thấy tên nam tử còn dám hướng về phía mình đánh tới, lửa giận của tôm tinh càng thêm khủng bố, hai mắt bắn ra sát khí lạnh rợn người, chuyển mình phang ra một kích.

Oanh!

Tiên quang nổ tung, hư không run rẩy.

Bóng dáng của tên nam tử trong nháy ấy liền đắm chìm trong ánh sáng. Giây phút mà người ta nghĩ hắn xong đời, thì tôm tinh lại rên lên một tiếng kinh hoàng, thân thể khổng lồ ầm ầm bay ngược ra khỏi mặt nước, xuyên về mấy ngàn dặm tinh không mới dừng lại nổi.

Hai cái càng tôm vừa rồi còn khủng bố như muốn xé trời, lúc này đây lại như bị người luộc cho chín đỏ, vỡ toác thành trăm ngàn mảnh sắc lẹm.

Quy Nguyên bước thứ nhất, một đòn, đả bại bước thứ ba chí cường.

Nền trời, tên nam tử bước ra trong ánh sáng, mang theo khí tức kỳ quái không thể nào tả nổi. Hắn đứng ở đó, lặng im không động tác, nhưng lại để cho người ta có cảm giác đất trời chung quanh đều bị bóp méo, thinh không cũng phải xoay vần theo từng nhịp thở.

Đó không phải sức mạnh thực, không phải năng lực lượng

thuần, mà là sức mạnh của tâm trí siêu cường.

- Ngươi…

Nháy mắt ấy thế gian này như lâm vào câm lặng, thậm chí là tôm tinh cũng không thể nói hết lời, ánh mắt ngập tràn thần sắc kinh hoảng.

Phải, nó đang sợ hãi, không phải vì chiến lực cường hoành của đối thủ, mà là vì khí tức đối phương đang phát ra quanh mình. Cỗ khí tức ấy, không phải là áp bách, càng không phải là uy áp, nhưng không hiểu sao lại khiến cho lòng nó run rẩy không ngừng, liên tục sản sinh ra cảm giác đè nén kinh người.

Dường như, nó nhìn ra pháp tắc thiên địa đã có một chút gì đó không áp chế nổi người đàn ông trước mắt. Cứ như trong hắn đã có một phần gì đó siêu việt quy tắc của thời không này vậy.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 319: Linh Quang Thần Cơ Nỏ [1]

- Không thể nào… Hắn làm sao lại có khí tức của người Trảm Đạo?

Bên kia, con thuồng luồng rốt cục nhìn ra được biến hoá của người đàn ông kia, trong vô thức kinh hô một tiếng.

Hai chữ Trảm Đạo vừa ra, không chỉ có tôm tinh, mà thậm chí là lão Đà và tiểu hoà thượng đều giật nảy cả mình, ánh mắt trừng trừng nhìn về bầu trời như là thấy quỷ. Hiển nhiên, bọn hắn đều biết được hai chữ Trảm Đạo có ý nghĩa khủng bố như thế nào.

Phía bên này, người đàn ông cũng nghe vào, nhưng lại không rõ ràng cho lắm. Hắn cũng không để tâm quá nhiều, mà vút một cái bay về trước mặt tôm tinh, buông ra ánh nhìn đạm mạc.

Tôm tinh sau phút giây kinh hoàng, rất nhanh liền trở nên bình tĩnh lại. Trông thấy kẻ địch áp sát mình, đôi mắt khổng lồ không khỏi loé lên tia lạnh lẽo. Khí tức vừa rồi của kẻ này mặc dù khiến nó có cảm giác bị áp chế, nhưng không đồng nghĩa với việc thực lực của đối phương đã siêu việt nó. Nhất là khi nó còn chưa tiến vào hình thái chiến đấu mạnh nhất của mình.

Nếu như thực sự một lần sinh tử chiến, nó hoàn toàn có đủ tự tin rằng bản thân sẽ không phải là người nằm xuống.

Quả nhiên, ngay tại thời điểm mà người đàn ông này toả ra sát ý, thân thể của nó đã ngay lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu mạnh nhất của mình.

Chỉ thấy thân thể to lớn như đại sơn của nó thoắt cái biến nhỏ hơn vạn lần, tích súc thành một cái quái vật chỉ còn bảy mét, đầu tôm thân người. Hai cái càng vốn đã vỡ nát cũng chớp mắt mọc lại, thậm chí so với hình thái trước đó càng thêm cường đại và cứng rắn.

- Phanh!

Kích thước không còn to lớn, nhưng sức mạnh lại tăng lên gần như vô cùng. Thế tới của người đàn ông hùng mạnh là thế, thần thương trong tay càng là sắc bén không phải bàn, nhưng khi đánh lên lớp vỏ giáp của nó lại không thể tạo nên thương tổn nào đáng kể.

- Hừ!

Ánh mắt nhìn lấy đối thủ như là một kẻ vô tri, tôm tinh vẩy râuhừ lạnh một tiếng, nháy mắt nghiêng người phát ra một đạo sóng phản chấn kinh người, truyền qua thần tiễn khuếch tán vào trong thân đối thủ, khiến cho người đàn ông cứ như bị sét đánh, nổ mạnh bay ngược về sau.

- Vút… vút… phanh…

Vốn còn chưa kịp ổn định lại thân hình, giác quan siêu cường của hắn bỗng nhiên truyền tới từng hồi ớn lạnh. Liên tiếp là hai tiếng xé gió phá vỡ vận tốc âm thanh bay qua, bùng nổ ra va chạm gần như sát gáy của hắn, khiến cho vị thần thoại trẻ tuổi này cũng nhịn không được hét lên một tiếng đau đớn, ôm lấy vùng cổ suýt nữa gãy đôi nhìn về phía sau mình.

- Lão Đà, ngươi còn muốn ngăn cản chúng ta?

Chỉ thấy cách hắn không xa, hình thể thuồng luồng cũng đã tiến vào trạng thái chiến đấu, biến nhỏ lại vạn lần. Trông thấy lão Đà vậy mà vẫn còn có ý ngăn cản bản thân mình, nó không khỏi

nói ra, ánh mắt híp nhẹ loé ra tầng tầng hàm ý.

Một lời này của nó, nếu như là lúc trước nói liền chẳng có ý nghĩa gì, nhưng vào lúc này lại hiệu quả phi thường. Chỉ thấy thân thể lão Đà phút giây sau đó thoáng khựng lại, đôi ánh mắt nấp sau áo choàng lộ ra sự do dự tột cùng.

- Ngươi nên nhớ… Ngoại nhân Trảm Đạo có ý vị như thế nào.

Trông thấy ông lão này còn do dự, thuồng luồng càng thêm thâm ý mà bồi thêm một câu nữa.

- Ta… hiểu. Nhưng các ngươi không được tổn thương nó.

Cuối cùng, lão Đà vậy mà cúi đầu đồng thuận, một bước tránh ra nhường đường cho thuỷ quái. Không quên đưa ánh mắt tràn đầy áy náy nhìn về phía tiểu hoà thượng xa xa.

- Hừ… khi nãy nó xem thường ta?

Thuồng luồng híp mắt lạnh lùng, hiển nhiên là không đồng ý bỏ qua tên nhóc này.

- Nó là đệ tử của Không Chân Ngã.

Lão Đà không chút nhượng bộ nhìn lấy thuỷ quái.

- Không Chân Ngã? Thần Thoại cấp cường giả.

Mấy chữ Không Chân Ngã vừa ra, sắc mặt của thuồng luồng vậy mà lộ ra hoảng sợ, sau đó ánh mắt nhìn về phía tiểu hoà thượng khó coi vô cùng. Hiển nhiên, nó không thể nào nghĩ tới tên nhóc con tưởng chừng vô hại kia lại có thân phận khủng bố đến mức này.

Thảo nào vừa nãy tên nhóc này dám nói thịt của thuồng luồng ăn ngon, chẳng phải do sư phụ nó năm đó đã làm thịt biết không biết bao nhiêu đồng tộc của mình ấy sao.

Canh thuồng luồng nấu chuối, chỉ nghĩ tới thôi là đã sợ đến run người ra rồi.

- Quản nó cho kỹ…

Thế rồi, nó nói ra một câu mà chỉ có nó với lão Đà mới hiểu được hàm ý, lách mình bay vút qua bên chiến trường.

- Nhân loại… bó tay chịu trói đi. Một mình ngươi không đủ năng lực chống lại hai chúng ta đâu.

Không còn lão Đà can thiệp, thế trận vốn nghiêng về một bên lúc này càng thêm chênh lệch triệt để. Thuồng luồng không có cùng với người đàn ông kia đại chiến, mà buông xuống trên đầu đám người Cố Sở, ánh mắt lạnh lùng uy hiếp.

- Muốn Cao Vô Cầu ta bó tay chịu trói? Các ngươi còn chưa có được tư cách đó.

Chiến lực cường hoành, vượt cấp thành danh, người đàn ông này còn có thể là ai khác ngoài Cao Vô Cầu, đương kim thần thoại của đại lục Tuyết Vũ.

Hắn ở bên này vốn đang bị tôm tinh đập cho chật vật, nghe thấy một lời thì buồng nhiên cười lớn, mở miệng quát rằng.

Ngay tại thời điểm mà hai đầu thuỷ quái còn nghĩ hắn ngông cuồng không biết sống chết, thì biến hoá tiếp theo lại khiến cho bọn chúng lộ ra giật mình.

Chỉ thấy Cao Vô Cầu vung tay thu về Diệt Thánh, cánh tay kia cách không triệu hồi ra Đồ Hoàng, rống lên một tiếng hợp nhất chúng về một thể.

Tựa thương phi thương, tựa kiếm phi kiếm, thiên kỳ bách quái, là hình thái đặc thù mà chỉ Đồ Hoàng – Diệt Thánh mới có.

Khí tức cường hoành, cọ sát với tinh không như phát ra tiếng gầm từ thiên cổ. Đồ Hoàng – Diệt Thánh sau đó như phá vỡ bầu trời mà lao đi, một đường kích thẳng vào trên người thuỷ quái.

- Phanh… Phốc!

Đầu tiên là tiếng nổ như siêu cấp thần binh va chạm, sau đó là tiếng xuyên qua xác thịt cùng xương máu. Phòng ngự của tôm tinh ở trạng thái chiến đấu lần đầu tiên bị người phá toái, bắn ra bạt ngàn thịt trắng.

- Thần Thoại cấp Cực Đạo Hoàng Khí.

Lồng ngực bị một chiêu phá nát, thế nhưng tôm tinh lại chẳng hề chú ý, mà mang theo ánh mắt không thể tin nhìn về thứ binh khí kỳ lạ trong tay Cao Vô Cầu.

Không, không phải chỉ mình nó mà thậm chí cả lão Đà và thuồng luồng đều là như thế, tràn đầy rung động và khó tin nhìn về.

Cực Đạo Hoàng Khí? Không phải là Cực Đạo Hoàng Khí thông thường, mà là Cực Đạo Hoàng Khí có cấp bậc Thần Thoại, vậy mà lại bị một cái nhân loại yếu nhược nắm vào trong tay. Quả thực quá trái với lẽ thường.

- Các ngươi rốt cục là ai? Tiến về Đại Việt là có âm mưu gì?

Gần như là cùng một lúc, cả ba vị Truyền Thuyết cường giả quát lên. Một cỗ sát khí trước nay chưa từng có từ bọn họ bao phủ toàn trường, khiến cho toàn bộ đám người đều bị áp bách đến mức cả lông tơ dựng đứng.

- Bọn họ là bạn của ta.

Tiểu hoà thượng cảm thấy sự tình vậy mà trở nên hỗn loạn vượt qua khống chế, rốt cục không còn dám bông đùa, vội vàng thi

thân bay lên chắn ở trước đám người.

- Nhóc con… mi gây ra đại sự.

Lão Đà lần đầu tiên dùng ánh mắt nghiêm khắc nhìn về tên nhóc, hiển nhiên là cực kỳ giận giữ vì nó dám to gan lừa lão dắt đám người này tiến vào Đại Việt.

- Chúng ta là người của Nguyên Giới, tới nơi này chỉ vì muốn cứu bọn hắn.

Cố Sở rốt cục khôi phục được đôi phần sức lực, thấy đối phương hiểu lầm thì vội vàng đứng thẳng người nhìn lên mà nói, cánh tay chỉ về hai cái xác không hồn của Vương Đình và Hoàng Thiên.

- Hừ… Nguyên Giới chỉ là một cái lao tù, lấy đâu ra một kẻ sơ ngộ Trảm Đạo và một kiện Cực Đạo Hoàng Khí cấp Thần Thoại? Nếu đã không nói, thì đừng trách chúng ta tàn nhẫn.

Tôm tinh là kẻ đầu tiên không còn giữ được kiên nhẫn, hai râu vung vẩy ngưng tụ thuỷ nguyên vị lực, bắt đầu toàn lực công kích về phía Cao Vô Cầu.

- Muốn đánh liền đánh, hà cớ phải viện lý do quá nhiều?

Bộ mặt thấy chết không sờn, Cao Vô Cầu cười lạnh vung lên Đồ Hoàng – Diệt Thánh, búng người mà tới chiến.

- Hừ… Đừng nghĩ chỉ có mình ngươi là có Cực Đạo Hoàng Khí.

Bên này, thuồng luồng trông thấy thái độ của Cao Vô Cầu thì càng thêm giận, đạp phá lòng sông bay đi.

Dọc đường nó tới, trong tay liền bộc phá ra ánh sáng kinh thiên động địa. Chớp nhoáng về sau, người ta kinh sợ phát hiện trên tay nó vậy mà xuất hiện một cây nỏ lớn bằng hai người

trưởng thành.

Đây là một cây liên nỏ khổng lồ, thân báng trong suốt như được đúc từ tiên ngọc, đến cả dây cung cũng một màu trong vắt, duy chỉ có lẫy nỏ là có màu hoàng kim, không ngừng phát ra ánh sáng chí cường.

Một cỗ khí tức cực kỳ khủng bố giây phút đó lan tràn khắp mọi ngóc ngách, thậm chí so với Đồ Hoàng – Diệt Thánh cũng không thua kém chút nào.

Nó, cũng là một kiện Cực Đạo Hoàng Khí, có tên Linh Quang Thần Cơ nỏ, hay còn được dân tộc Đại Việt gọi là Nỏ Thần Liên Châu.

Thuồng luồng đối với Cao Vô Cầu quả thực đã động sát ý, ngay khi triệu hồi ra Linh Quang Thần Cơ nỏ liền kéo dây cài lẫy. Quy tắc thiên địa sau cái kéo ấy liền điên cuồng xoay vần, chớp mắt ngưng tụ thành một cái thần tiễn sáng chói nằm trên thân báng.

- Tích… u… u

Một cái gạt nhẹ nhàng, nhưng thả ra là hồng hoang thần tiễn. Chỉ thấy một vạch sáng như phá trời, lấy một tốc độ không thể nào hình dung nổi xuyên phá về vị trí của Cao Vô Cầu.

- Vút… Phanh… anh… anh…

Âm thanh nổ lớn như muốn phá nát màng nhĩ của bất kỳ sinh linh nào, không thời gian cũng phải oanh oanh chấn động.

Những tưởng thần tiễn đã không chút khó khăn xuyên phá tới người Cao Vô Cầu, nhưng cho tới khi nhìn lại, người ta mới phát hiện nó đi được nửa đường đã bị sinh sinh chặn lại.

Chỉ thấy năng lượng khói lửa tan đi, một cái bóng dáng nhỏ nhắn không biết tự lúc nào ngự ở giữa trời. Một thân áo giáp, đầu

đội mũ sắt, và… tay nắm trường kích chỉ về đại địa.

- Mấy con tôm tép ba ba… các ngươi quên đi sự tồn tại của bản tiên hầu rồi à?

[1] Linh Quang Thần Cơ: Hay còn gọi là Nỏ Thần Liên Châu, Nỏ Thần Kim Quy. Là một trong những binh khí nổi tiếng trong thần thoại cổ đại Việt Nam, tương truyền do tướng quân Cao Lỗ chế tạo ra, có lẫy nỏ làm từ móng của Thần Kim Quy, từng giúp An Dương Vương đánh bại quân xâm lược của nhà Triệu.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 320: Xung Thiên Chiến Giáp

Khải giáp màu đen, đầu đội mũ sắt. Một bộ giáp phục rất tầm thường, nhưng ở vào hoàn cảnh đặc biệt này lại khiến cho Cẩu Thủ trở nên cực kỳ chói mắt.

Chói mắt, không phải vì ánh sáng, mà là vì uy thế siêu phàm của nó, là hào quang của sức mạnh siêu cường, một sức mạnh có thể áp chế bất cứ tồn tại nào đối đầu với nó.

- Xung Thiên Chiến Giáp?

Thời khắc ngay sau, cả ba tên Truyền Thuyết cường giả sắc mặt tái đi, không nhịn được mà kêu to một tiếng.

Xung Thiên, hai chữ có lẽ đối với người ngoài không có quá nhiều ấn tượng, nhưng đối với Đại Việt lại có tầm ảnh hưởng to lớn đến không thể nào tưởng tượng nổi.

- Tam tải tiềm long thế vị tri,

Nhất triêu phấn khởi đại thi vi.

Kim tiên phá lỗ thiên thanh chấn,

Thiết mã đằng không cổ tích kỳ[1].

Một đời Thiên Vương, một đời thần thoại bất hủ. Cẩu Thủ mấy khi trở nên nghiêm túc cực kỳ, âm thanh đại chấn.

Nó nhìn thoáng qua chiến giáp trên thân, như nhớ về một thời ký ức đã xa, một thời đại của thần thoại đại chiến, của tháng năm

anh hùng nở rộ.

- Việt điện kiền khôn lưu vĩ tích,

Ân giao thảo mộc thức dư uy.

Chi kim từ vũ tùng phong động,

Do tưởng đương niên đắc thắng quy.

Gió thổi lông tóc tung bay, Phong Thiên Lạc Địa điên cuồng khiêu vũ.

- Vốn còn không muốn dùng nó quá sớm, nhưng các ngươi đã không biết điều, vậy cũng đừng trách bản tiên hầu ra tay quá ác.

Cẩu Thủ như hoá thân thành một vị chiến thần, phá thế mà qua. Âm thanh của nó khiêu động có quy luật, âm vang trùng điệp bốn góc trời.

Đang khi nói chuyện, thân hình nó đã phiêu dật tiêu thất. Tới khi xuất hiện trở về, đã đứng ở trước mặt con thuồng luồng. Một nụ cười lạnh nhạt, chiến kích phá ra ngân hà, oanh oanh khủng bố.

Cực kỳ mạnh mẽ, mạnh đến mức một tồn tại Truyền Thuyết như thuồng luồng, nắm trong tay Cực Đạo Hoàng Khí cũng chẳng thể là đối thủ, bị một kích này đánh cho máu tươi bật dài.

- Súc sinh… Chớ có ngông cuồng.

Nhưng, nó mạnh, không đồng nghĩa với việc ba vị Thuyền Thuyết này sẽ yếu. Bọn hắn ở Đại Việt coi như không phải cường giả đỉnh tiêm, nhưng cũng là đại nhân vật có số, há lại có thể bị một con khỉ áp chế thế này.

Chỉ thấy trên đường lui bước, thuồng luồng thuỷ quái không chút chậm trễ tế ra Linh Quang Thần Cơ nỏ, một kéo, một buông,

tuôn ra một tiễn phản kích.

Bản thân là Cực Đạo Hoàng Khí, uy lực tuyệt nhiên kinh thiên động địa. Dù là Cẩu Thủ có Xung Thiên Chiến Giáp hộ thân cũng không dám cứng đầu ngạnh kháng, một bên lui bước, một bên đả ra Phong Thiên Lạc Địa kích, phá giải tiễn thần.

- Xung Thiên Chiến Giáp bao nhiêu năm vẫn bị lưu giữ ở Việt Điện, không người có thể lấy. Chiến giáp này của ngươi hẳn chỉ là bản phỏng chế chứ?

Phút giây kinh ngạc qua đi, ba tên cường giả Truyền Thuyết rốt cục lấy lại được bình tĩnh trong lòng. Lão Đà càng có kiến thức hơn người, chẳng mấy chốc đã có thể suy đoán ra lai lịch của chiến giáp của đối phương.

- Ha ha… Thông minh. Nhưng phỏng chế thì lại thế nào, đồ vật trong tay bản hầu là quá đủ để đánh với các ngươi rồi.

Cực kỳ kiêu căng và ngạo mạn, Cẩu Thủ sau khi đón đỡ một tiễn của thuồng luồng vẫn lành lặn không chút tổn hao nào. Khi nghe lão Đà suy đoán về lai lịch chiến giáp thì chợt cười lớn, bộ dáng không chút nào để ý.

- Vậy còn phải xem xem, ngươi có thể phát huy mấy phần sức mạnh của nó.

Lần nữa bị Cẩu Thủ xem thường, ba tên cường giả Truyền Thuyết làm sao không giận cho được. Chỉ là giận thì giận, sắc mặt bọn hắn cũng trở nên nghiêm túc cực kỳ. Hiển nhiên, chiến lực của Cẩu Thủ đang bày ra hoàn toàn có thể uy hiếp đến tính mạng của từng người bọn hắn.

- Tên nhóc xem cho kỹ, Phong Thiên Lạc Địa không đơn giản như ngươi từng tưởng tượng.

Một cái âm thanh dạy dỗ truyền ra, khiến không ít người biến

hoá. Nhưng rung động lớn nhất có lẽ vẫn là Cố Sở, bởi vì tên nhóc trong lời nói ấy chính là chỉ lão.

Một con khỉ miệng còn hôi sữa, gọi một vị Chí cường giả là tên nhóc, còn buông lời chỉ dạy, quả thực nực cười quá đỗi.

Nhưng chẳng có ai cười, bởi vì Cẩu Thủ đã ra tay rồi. Chỉ thấy nó hơi ngẩng cao đầu, giương lên chiến kích. Giáp sắt trên thân lấp lánh hào quang, tuôn ra từng sợi hào quang hư ảo, đan vào nhau tạo thành một cái bóng người to lớn.

Thân cao mười trượng, giáp mũ chỉnh tề, trong tay nắm kích, khí tức của hắn không mãnh liệt, nhưng thần thánh không thể nào tả nổi, cao cao không thể nào với tới.

Đó, là uy thế mà chỉ có Thiên Vương trong thần thoại mới có.

Hư ảnh Thiên Vương xuất thế, doạ cho lão Đà cùng Thuồng Luồng sợ vãi cả linh hồn, công kích đang chuẩn bị đánh về phía Cẩu Thủ cũng phải ngưng lại, có chút thoái ý trong lòng.

Dù như thế nào, bọn hắn cũng không nghĩ tới con khỉ mặt chó này có thể triệu hồi ra hư ảnh của Thiên Vương. Đó là một tồn tại mà dù là hư ảnh, bọn hắn cũng không dám có lòng đắc tội.

- Đầu trọc, hôm nay bản hầu mời ngươi ăn đầu tôm chiên nước mắm.

Cẩu Thủ đang trong giao chiến, nhưng vẫn không quên hướng tiểu hoà thượng buông lời cợt nhả.

- Ta mới không ăn cứt.

Bên dưới, tiểu hoà thượng nghe vậy thì rất là bất mãn, rướn cổ hô to.

- Cứt? Cứt cái tiên sư tổ bà nhà các ngươi, ta giết chết đám súc

sinh các ngươi.

Một lời, chẳng khác nào mồi lửa châm ngòi. Tôm tinh như điên như dại chửi điên chửi loạn, bỏ qua cả việc đại chiến với Cao Vô Cầu, cắm đầu cắm cổ đánh về phía hai tên vô sỉ này.

- Ha ha… Con sâu cái kiến. Đưa đầu cứt ra đây.

Cẩu Thủ cười to, nắm lấy Phong Thiên Lạc Địa mà phóng tới. Hư ảnh khổng lồ chớp mắt cũng động theo, mang theo uy thế bàng bạc to lớn, doạ cho tất cả mọi người hãi nhiên thất sắc.

- Để ta cho ngươi biết, thế nào là Phong… Thiên… Lạc… Địa.

Thiên có ba mươi ba tầng trời ta phong, địa có mười tám tầng đất ta phách - Phong Thiên Lạc Địa.

Một chiêu kích này được người sáng tạo ra, mục đích chính là để chống lại càn khôn tạo hóa, phong thiên kích địa.

Năm đó Cố Sở lần đầu tiên thi triển ra một chiêu này, đã có thể dùng tu vi Vấn Đỉnh điên phong đối đầu với Bạch Chấn Long Quy Nguyên bước thứ nhất, đủ để thấy uy lực của nó mạnh mẽ đến mức nào.

Nay Cẩu Thủ thân có Xung Thiên Chiến Giáp bảo vệ, sức mạnh tiềm tàng to lớn không thể nào tưởng tượng, thi triển ra thì còn mạnh mẽ đến mức nào? Có lẽ, đánh bại Truyền Thuyết cường giả không phải là chuyện khó.

Quả nhiên, khi âm thanh nó vừa ra, Phong Thiên Lạc Địa kích liền biến. Phù văn phiêu miểu, kích ý sôi trào, tựa như một đầu hung thú hồng hoang trên đà thức giấc.

Chiến giáp tuôn trào sức mạnh ngày càng mạnh mẽ, qua chiến kích mà thể hiện ra uy năng của mình. Dưới đường kích đi, mảng trời xé rách, sóng năng lượng mãnh liệt lan tràn.

Phong Thiên, đem bầu trời trấn áp. Toàn bộ không trung lập loè phù văn hùng vỹ, thần quang hoá lao tù đem thinh không đông cứng. Vẫn là gầm trời đó, nhưng lòng người mơ hồ ẩn hiện cảm giác thiên kia thấp xuống, tựa như bị sức mạnh tột cùng đạp xuống.

Phía bên kia, lão Đà và thuồng luồng càng là há hốc mồm, nhịn không được mà trở nên run rẩy. Tại sao lại như vậy, tại sao một chiêu kích lại có thể buông ra uy năng khổng lồ đến thế. Chẳng lẽ…

Nghi vấn, chỉ mãi là nghi vấn. Bọn hắn rốt cục cũng không thể nào trơ mắt nhìn được nữa, đồng thuận ra tay đánh về phía thân hình Cẩu Thủ. Bọn hắn biết, nếu còn không ra tay ngăn cản Lạc Địa, chỉ sợ tôm tinh chẳng còn mạng sống.

Chỉ thấy lão Đà giơ tay, gậy gỗ xuất thế. Một cú vung ngược lên trời, đem không gian dọc đường đểu đánh nổ tan thành tro bụi.

Thuồng luồng càng không kém cạnh, bắt đầu toàn lực phát huy ra sức mạnh của Linh Quang Thần Cơ, thần tiễn xé trời.

- Vút… Phanh… Phanh…

Âm thanh như là tận thế, khiến cả bầu trời đều có cảm giác vỡ tan, trùng xuống. Cẩu Thủ sau một cú Lạc Địa va chạm với cả ba tên Truyền Thuyết thì hơi yếu thế, bị đánh lui về nửa dặm về sau.

Chỉ là, nó không những không kinh sợ, mà còn nhạt cười.

- Cảm giác ấy… bao lâu rồi mới lại trở về. Các ngươi, rất tốt.

Một tiếng cười nhè nhẹ, nhưng cũng khiến cho nội tâm của cả ba đại cao thủ run lên. Cứ như, đối diện với bọn hắn không phải là một con khỉ, mà là một vị thần thoại bất tử, một vị chiến thần từng quân lâm thiên hạ vậy.

- Bất kể ngươi là ai, cường đại đến mức nào. Dám có ý đồ bất chính xông vào Đại Việt, đều đừng hòng sống sót.

Ba vị cường giả bị Cẩu Thủ áp chế, nhưng lại chẳng tỏ ra sợ hãi chút nào, ngược lại càng tỏ ra đoàn kết. Bọn hắn biết Cẩu Thủ mạnh, nhưng càng biết được nếu nó xâm nhập vào Đại Việt sẽ gây ra biến cố to lớn đến mức nào.

- Hừ… vậy phải xem xem các ngươi có thể phát huy mấy phần sức mạnh của cha ông mình.

Cẩu Thủ hừ lạnh nói ra, lần nữa mang theo trường kích đối chiến. Dọc đường nó đi, cương phong gào thét, sông núi rung chuyển, uy thế không thể nào tưởng tượng.

Cả ba vị cường giả càng thêm giận, hoá thành ba luồng kim quang chói mắt, phân biệt ba phương hướng đánh về phía kẻ thù.

Bắt đầu lâm vào ác chiến, không gian chung quanh trực tiếp nổ nát, sóng loạn lưu điên cuồng.

Cẩu Thủ bị người quần chiến, nhưng lại tỏ ra bình tĩnh cực kỳ. Thậm chí dưới rất nhiều công kích cường đại của đối thủ, nó chỉ vung ra một tay ra liền có thể phá giải.

Cảnh tượng như thế này cực kỳ chấn động lòng người, quả thực không khác gì diệt thế đại chiến.

Cẩu Thủ mới đầu còn hơi bị yếu thế, nhưng sau đó dường như đã thích ứng với sức mạnh cường đại này, khống chế Phong Thiên Lạc Địa kích càng thêm thuần thục.

Chỉ thấy nó một cước đá bay thuồng luồng, sau đó thuận thế kích thương lão Đà, khiến cho hai vị cường giả đều bay đi ra ngoài ngàn dặm.

- Năm đó bản hầu cùng chủ nhân tung hoành thiên hạ, trên

chiến Thương Sinh, dưới diệt hắc ám, tiên tổ của các ngươi còn chưa sinh ra tại thế đâu. Vậy mà hôm nay một đám nhóc con lại dám đối bản hầu bất kính, quả là muốn chết.

[1] Tam tải tiềm long thế vị tri,

Nhất triêu phấn khởi đại thi vi.

Kim tiên phá lỗ thiên thanh chấn,

Thiết mã đằng không cổ tích kỳ.

Việt điện kiền khôn lưu vĩ tích,

Ân giao thảo mộc thức dư uy.

Chi kim từ vũ tùng phong động,

Do tưởng đương niên đắc thắng quy.

Dịch:

Rồng nấp ba năm ai biết chi

Vùng lên một sớm tỏ thiên uy.

Roi vàng phá giặc, trời rung động,

Ngựa sắt đè mây, chuyện cổ kỳ.

Đất Việt non sông, thành tích kể,

Cõi Ân cây cỏ diệu công nghe,

Thông reo, gió thổi nơi đền miếu,

Tưởng thấy Thiên Vương đại thắng về.

Sáng tác Cao Bá Quát - Vũ Đình Liên dịch.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 321: Thuận Thiên

Dường như đã thực sự nổi giận trong lòng, Cẩu Thủ sau khi đánh bay một người một quái, cánh tay liền vươn về phía trước.

Như là bầu trời lật úp, thân thể tôm tinh khổng lồ là thế, dưới cái bàn tay này lại không thể nào phản kháng, điên cuồng thu nhỏ lại, trở về kích thước của một ngón tay, bị nó nắm chắc trong lòng.

Tôm tinh giãy giụa không ngừng, hai cái càng sắc bén không ngừng chém vào lòng bàn tay nó, toé ra khói lửa, nhưng thuỷ chung chẳng thể nào tổn thương được nó.

- Bản hầu đã nghĩ buông tha các ngươi, nhưng các ngươi không muốn.

Bàn tay khẽ siết, vậy mà khiến cho thân xác vốn cứng rắn hơn huyền thiết của tôm tinh cũng phải biến hình, mơ hồ muốn bị bóp nát.

- Vậy thì đi chết đi thôi.

Rất lạnh lùng, tràn đầy sát ý.

Cẩu Thủ buông ra một lời tuỳ ý, nhưng khiến cho tất cả mọi người đều hãi nhiên thất sắc.

Mà ở bên kia, hai vị truyền thuyết cường giả đều run lên, ánh mắt tỏ ra rất lạnh, lạnh đến không thể lạnh hơnnhìn chằm chằm vào Cẩu Thủ.

- Ngươi sẽ hối hận…

Lão Đà lẳng lặng từ xa nhìn tới, nắm tay đã sớm siết chặt thành đấm, dường như hận không thể đem con khỉ vô pháp vô thiên này chém giết.

Bọn hắn thường ngày mặc dù ở thế đối nghịch, hằng năm cũng diễn ra tranh đấu không ngừng, nhưng về bản chất đều là một bộ phận cấu thành nên dân tộc này, mỗi khi đối đầu với bên ngoài càng là đoàn kết không buông.

Đã bao nhiêu năm rồi, từ Thương Sinh chiến cho tới bây giờ,chưa bao giờ có kẻ nàodám làm càn đến thế, dám ở địa phận Đại Việt giết chết cường giả của tộc mình.

Đây là danh dự, là tôn nghiêm, cũng là một giới hạn mà không tồn tại nào được phép vượt qua, kể cả tiên thần.

- Hối hận? Vì cái gì? Vì giết chết mấy con sâu cái kiến ư?

Cẩu Thủ lạnh cười, đối với một lời đe doạ của lão Đà thì cực độ khinh thường. Cánh tay nắm Phong Thiên Lạc Địa kích trực tiếp vung qua, đánh cho bầu trời đều như tan nát.

Cũng là một chiêu Phách Trảm Thiên Hoang, nhưng sức mạnh so với Cố Sở thi triển năm nào càng thêm khủng bố.

Trường kích bay đi, ầm một phát xuyên phá qua tất cả phòng ngự của lão Đà, khiến cho người lão bật ngửa về sau, ho ra một miệng đầy máu.

- Ngươi…

Sức mạnh vượt bậc như vậy, khiến cho tồn tại như lão Đà cũng không nhịn được mà hoảng sợ, nhưng nhiều hơn là căm hờn.

- Một thế giới không có thực mà thôi. Đừng nói giết các ngươi, bản hầu dù đánh lên Việt Điện thì cũng không có người làm gì được ta.

Cực độ ngông cuồng, ngông cuồng đến mức lão Đà cũng không thể nói thêm được gì nữa, chỉ có thể dùng ánh mắt tràn đầy lửa nộ nhìn tới.

Không còn nhiều lời để nói, Cẩu Thủ rốt cục nhìn về phía tôm tinh đang nằm trong lòng bàn tay mình, ánh mắt khẽ tràn lên tia lạnh lẽo.

Một cái siết tay, nhưng lại như ngưng tụ sức mạnh to lớn của cả tinh hà, bộc phát ra năng lượng dư ba to lớn, lan tràn đi huỷ diệt không biết bao dặm sơn hà.

- Vút… Phanh… anh…. anh.

Những tưởng Cẩu Thủ sẽ chẳng khó khăn bóp chết đối thủ, bỗng nhiên có một đoàn tiên quang từ dưới bè vụt tới, nháy mắt lộ ra khí tức kinh thiên động địa, doạ cho tất cả mọi người đều sợ đến không thể nào động đậy.

Mà bàn tay đang siết tôm tinh của Cẩu Thủ, lúc đó như bị một sức mạnh to lớn kinh thiên đụng vào, đem nó đánh bay ra ngoài.

Nếu chẳng phải giây phút cuối cùng, nó quyết đoán buông tha tôm tinh, chỉ sợ cánh tay non nớt cũng bị chém rời.

Chỉ là, nó mặc dù bị tập kích bất ngờ, nhưng lại không chút nào kinh ngạc, ngược lại còn lắc lắc cổ tay, mỉm cười đầy tà ý:

- Ta còn tưởng mi nhất quyết không ra đây, cuối cùng vẫn là không nhẫn tâm nhìn con cháu mình bị chết à.

Chỉ thấy phía trước nơi nó vừa đứng, không biết tự lúc nào đã xuất hiện một cây trường kiếm màu đen, không ngừng bộc phát ra hắc ám. Thiên địa sau giây phút nó xuất hiện đều lâm vào biến sắc, toàn bộ bầu trời chớp mắt đều như chìm vào u tối.

Thân kiếm cổ xưa, uy áp thao thiên đạp địa, khiến cho cấp độ

cường giả như lão Đà cũng không nhịn được muốn quỳ bái.

Mà ngay sau khi Cẩu Thủ nói ra một lời, trường kiếm càng bộc phát ra rung động điên cuồng. Tiếng kiếm minh ông ông chấn động, tràn đầy linh tính hoá. Dường như nó đang tràn đầy bất mãn đối với hành động của Cẩu Thủ.

- Vì một số thứ vốn không hề tồn tại, có đáng không?

Cẩu Thủ nhìn về trường kiếm, ánh mắt không che giấu được sự tiếc nuối, nhẹ nhàng than.

Một lời, để cho trạng thái rung động của trường kiếm đột nhiên ngưng đọng, không gian yên tĩnh. Mãi cho tới nửa ngày sau, đâu đó mới vang lên tiếng thở dài chấp nhất, để cho Cẩu Thủ không nói thêm được lời nào.

Ngẫm nghĩ đôi giây, nó mới vươn tay về phía trước một cách nhẹ nhàng như vẫy chào.

Thanh trường kiếm dường như cảm nhận được nó, do dự một hồi vẫn là bay lại, rơi vào trong lòng bàn tay nhỏ nhắn.

Vuốt vuốt thứ binh khí quen thuộc đã bao lâu không gặp, Cẩu Thủ đem nó dắt ở sau lưng, ánh mắt nhìn về phía ba tên Truyền Thuyết cường giả mà khẽ cười nói ra:

- Mấy nhóc, còn muốn đánh chứ?

Không có ai trả lời nó cả, không gian im lặng đến doạ người.

- Không đánh liền đi đi thôi. Chúng ta tới Đại Việt cũng chỉ vì cứu người mà không có ác ý gì.

Sự xuất hiện của trường kiếm dường như khiến cho tâm tình của Cẩu Thủ thay đổi rất nhiều, không còn muốn cùng ba tên cường giả tranh đấu nữa, mà dứt khoát quay đầu bay đi, trở về

trên bè gỗ.

Lão Đà không nói, ánh mắt phức tạp nhìn về bóng hình nhỏ nhắn đang đeo kiếm sau lưng, rồi lại nhìn về phía đám người nơi bè gỗ. Cuối cùng lão đành phải thu tay, trở về nơi đầu bè, không nói chống gậy chèo đi.

Phía sau, tôm tinh và thuồng luồng vẫn chưa thoát khỏi trạng thái ngây người, cho tới khi bóng dáng bè gỗ khuất xa khỏi dòng nước, bọn nó mới tỉnh hồn. Khuôn mặt của cả hai đều không giấu được sự rung động tột cùng, tràn đầy cung kính hướng về phía đó mà quỳ xuống dập đầu triều bái.

Một bái này không phải bái người, mà là bái kiếm. Bởi vì kiếm này có tên… Thuận Thiên.

…

Bè gỗ nhẹ nhàng xuôi theo dòng nước đục ngầu, không gian an tĩnh. Đoàn người có lẽ vẫn chưa tỉnh hồn sau hàng loạt kinh biến vừa rồi, ánh mắt ai nấy đều không giống nhau, thần sắc càng là đa dạng.

- Mặt chó, nói cho ta biết các ngươi làm sao lại có được Thuận Thiên?

Cuối cùng, tiểu hoà thượng vẫn là kẻ không nhịn được tò mò, ánh mắt không rời cổ kiếm trên lưng Cẩu Thủ, nói ra.

Hiển nhiên, nó cho tới bây giờ vẫn không tin được chí bảo của Thuỷ tộc lại có thể rơi vào tay của người ngoại giới?

Nhất là vào mấy năm trước, trước khi nó rời đi biên cương Đại Việt, đã từng tận mắt nhìn thấy Thuỷ Thần mang theo kiếm đánh lên Tản Viên Sơn, làm sao mấy năm sau trở về, lại trông thấy người đi cùng mình suốt từng ấy năm đó có kiếm trong tay, quả là không thể nào lý giải cho được.

- Kiếm từ đâu tới, e rằng chỉ có một mình chủ nhân là biết rõ. Bản hầu chỉ biết chủ nhân có nắm giữ nó thôi. Dường như hắn đoạt được nó từ rất lâu rồi, trước cả thời điểm chúng ta gặp ngươi đấy.

Cẩu Thủ cởi ra nón sắt kẹp ở dưới hông, đứng ở bên vách bè nhìn về phía trước, có chút thần bí nói ra.

Một lời này để cho Cố Sở khẽ gật đầu, dường như là xác nhận với nó. Hoàng Thiên làm sao lại có được Thuận Thiên, lão là người rõ ràng nhất. Còn nhớ năm đó ở Táng Binh Chi Địa, lão suýt nữa mất mạng dưới cây ma kiếm này, về sau càng vì bảo hộ tính mệnh mà quỳ bái Hoàng Thiên làm chủ.

- Chuyện này làm sao có thể, cùng một món đồ làm sao có thể xuất hiện ở hai nơi a?

Tiểu hoà thượng giật mình không nhẹ, thắc mắc trong lòng càng thêm rối, nhất thời không biết giải thích như thế nào cho hợp lý.

Cẩu Thủ trông thấy biểu hiện của nó thì khẽ cười, cánh tay vung vung Phong Thiên Lạc Địa kích như một món đồ chơi, ẩn ý mà nói:

- Thế gian này rộng lớn, có điều gì là không thể đây? Hư hư thực thực, thật giả đúng sai, cuộc đời như là giấc mộng. Mà đã là mộng thì ngươi làm sao biết, làm sao hay?

Tiểu hoà thượng vốn đã rối trí, lại bị Cẩu Thủ nói thì càng thêm mơ hồ, triệt để không tư duy được thêm chút nào.

Cuối cùng, nó lắc lắc cái đầu không muốn suy nghĩ thêm nữa, mà híp híp mắt nhìn về con khỉ này, nói ra:

- Nói như vậy, ngươi là cố ý phải không?

- Há… Bản hầu cố ý cái gì?

Cẩu Thủ tựa cười mà không phải cười, khẽ quay đầu nhìn về nó mà hỏi.

- Hừ! Còn giả ngu với ta. Ngươi ngay từ đầu rõ ràng biết dưới sông có hai tên Truyền Thuyết cường giả, nhưng vẫn đái bậy xuống dòng, chẳng phải là cố ý chọc giận bọn chúng để hai bên nổ ra mâu thuẫn đó ư.

Tiểu hoà thượng tỏ ra giận giữ, hầm hừ cất giọng.

- Lúc đầu ta còn nghĩ là ngươi ngông cuồng tự đại đắc tội người, nhưng bây giờ xem ra tất cả đều là có ý đồ từ trước, hẳn là vì Thuận Thiên phải không?

Dường như đã hiểu hết âm mưu của Cẩu Thủ, tên nhóc một mạch nói ra, giọng điệu có chút châm biếm trêu ngươi.

- Ha ha. Nửa ngày liền có thể đoán được tính toán của bản hầu, không hổ là đệ tử của Ngũ đại thiền phái, rất không đần.

Cẩu Thủ lúc ấy bỗng nhiên cười to, cánh tay thuận thế quăng Phong Thiên Lạc Địa kích cho Cố Sở, sau đó quay lại nhìn nhìn tiểu hoà thượng mà nói.

- Đó là đương nhiên.

Mặc dù trong lòng luôn có cảm giác lời khen này có chút không thích hợp, nhưng tiểu hoà thượng cũng không có suy nghĩ quá sâu, ngược lại có chút đắc ý.

Mọi người câm nín không biết nói gì, thậm chí Cẩu Thủ càng suýt nữa cười to, trong đầu cuồng tiếu:

- Ta nói ngươi nửa ngày mới nhìn ra ngươi còn nghĩ ta đang khen ngươi thông minh ư, đúng là rất không đần thật, phải là cực

đần mới đúng.

Dĩ nhiên, lời này nó cũng chỉ là nghĩ trong đầu mà không có nói ra. Dẫu sao nơi này cũng là Đại Việt, sân nhà của tên nhóc, nó cũng không muốn những ngày sau vì đắc tội tên này mà bị bắt nạt a.

Ngưng lại một lát, nó bỗng nhiên thu lại vẻ cợt nhả trên mặt, bước chậm lên đầu bè, ánh mắt nghiền ngẫm xa xăm, thi thoảng lại lộ ra tia quyết đoán lạnh lùng:

- Tha hương vào nơi đất khách, mặc dù mang theo thiện ý, nhưng không đồng nghĩa với người khác cũng sẽ thiện ý với chúng ta. Ngươi thân là chủ nhà, thân phận càng là không nhỏ, nhưng cũng không thể nào đại diện cho toàn bộ Đại Việt, cũng như từng giờ từng phút bảo vệ chúng ta được, đúng không?

Tiếng nói thì thào, vậy mà khiến cho lòng người nặng xuống. Ngay cả tiểu hoà thượng cũng không biết nói gì, có chút cúi đầu hổ thẹn.

- Thuận Thiên thân là chí bảo của Thuỷ tộc, sức mạnh tiềm tàng to lớn không thể nào tưởng tượng, chính là một lá bài tẩy hoàn hảo cho chúng ta a. Chỉ là nó trước giờ bị chủ nhân lưu giữ trong tiên phủ nơi thức hải, không thể nào từ bên ngoài lấy ra, cho nên bản hầu mới buộc ra hạ sách này, đánh giết con dân Thuỷ tộc, bức bách nó phải xuất thế.

Một tay vắt ra sau vuốt ve chuôi kiếm, ánh mắt nhìn xa xăm, dạt dào chiến ý. Cẩu Thủ nói ra một lời, bất giác ngưng lại, khẽ nhếch môi mà cười đầy tà ý:

- Đại Việt… Đại Việt… Dân tộc anh hùng có bao giờ là đơn giản. Không biết mấy ngàn đời mai một, còn có ai có thể đỡ được một kiếm chinh phạt… Thuận Thiên?

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 322: Âm Gian Cửu Giới

Người chết hồn phiêu nhập môn Quỷ

Môn Quỷ ngưng hồn biến Dạ Xoa

Dạ Xoa tiến hoá sinh Ngạ Quỷ

Ngạ Quỷ tu hành, Đạo Quỷ sanh.

Người đời thường nói, Quỷ tu chi đạo, ngay cả việc tồn tại cũng đã là nghịch thiên. Một cái hồn thể sinh linh, sau khi chết đi muốn biến hoá thành Quỷ tu không phải hô biến liền là có thể, mà phải trải qua muôn trùng nỗ lực và phấn đấu.

Tu Quỷ là nghịch, như vậy thế nào mới là thuận thiên?

Ấy, chính là sau khi chết đi, âm hồn bị mang về âm gian địa phủ.

Truyền thuyết là vậy, nhưng âm gian địa phủ có thật sự tồn tại trong vũ trụ này hay không, lại không có người nào biết rõ. Chỉ biết, Vũ Trụ Cửu Giới thật sự có một nơi tên là Minh Giới.

Bốn phía một màu tăm tối, hư không kéo dài gần như vô tận, chứa lấy hàng tỷ tỷ ngôi sao lấp lánh, không thể nào nhìn thấy biên giới cuối cùng.

Cung điện liên miên, kiến trúc khủng bố, viễn siêu thường thức của nhân loại tầm thường. Một cái hư ảnh to lớn vĩ ngạn ngồi trên hoàng toạ, ánh mắt sắc bén xuyên thấu về hư không hắc ám.

- Anh Quân, ngươi trở về đi thôi. Đệ tử của ngươi số mệnh đã sớm định sẵn phải chết, hồn hoả cũng không còn, không thể nào cứu được.

Không biết là khi nào rút khỏi suy tư, hai con mắt khổng lồ của hư ảnh khẽ thu về quan sát phía dưới, âm thanh rung động khắp cả nửa phần vũ trụ.

Mà phía đối diện hắn, nơi ngang bờ vai to lớn vậy mà lại có một cái người đàn ông trẻ tuổi. Trái ngược với kích thước to lớn của hư ảnh, người đàn ông này so với nhân loại bình thường không có khác biệt quá nhiều.

Nếu như nói thân ảnh to lớn tạo cho người ta cảm giác áp bách của tồn tại vĩnh hằng, thì hắn lại tạo cho người ta cảm giác cực kỳ gần gũi và dễ tiếp cận. Một thân phục trang tuỳ ý, tóc dài buông xoã, để lộ ra một cỗ phóng khoáng tiêu diêu, tuỳ tâm sở dục.

- Thế nào là không thể nào cứu được? Ngươi cùng với ta nhận thức đã mấy chục cái Kỷ Nguyên, còn nghĩ ta dễ lừa giống đứa trẻ lên ba như thế sao. Minh Giới mặc dù là Âm Gian Cửu Giới, chấp chưởng Luân Hồi, nhưng cũng chỉ là chấp chưởng mà thôi, tự khi nào có quyền can thiệp vào số mệnh của sinh linh trong vũ trụ vậy?

Đứng trước hư ảnh khổng lồ, càng là thụ lấy khí tức áp bách của cường giả đứng đầu thế giới, nhưng người đàn ông trẻ tuổi lại như không chịu bất kỳ áp lực nào, ngược lại tỏ ra thập phần lãnh tĩnh, ánh mắt nhìn về phía hư ảnh càng tỏ ra chất vấn chi tâm.

- Sửa sổ Số Mệnh, lại càng là sửa số mệnh của Vô Thượng Huyết Mạch, phải chăng Minh Giới thật sự muốn nhúng tay vào trong vũng nước đục này rồi?

Ngưng lại một hồi, trông thấy hư ảnh khổng lồ không trả lời,

người đàn ông lại tiếp tục nói, âm thanh không lớn nhưng lại mang theo một cỗ dư âm không dứt, khuếch tán ra khắp toàn bộ đại điện nơi này.

Một lời, để cho tỷ tỷ sinh linh của Minh Giới đều lâm vào biến hoá. Một số tồn tại mạnh mẽ thậm chí đều ý thức lên, khí tức vô hình hướng về phía đại điện trung tâm lan tới, tựa hồ chỉ cần người đàn ông này nói thêm lời khó nói, sẽ lập tức khiến hắn chết chẳng toàn thây.

- Anh Quân, ngươi cùng ta mặc dù từng là sinh tử chi giao, nhưng không đồng nghĩa với việc ngươi có thể can thiệp vào quyết định của bản tổ. Vô Thượng Huyết Mạch là tồn tại có ảnh hưởng tới thế cục của toàn bộ Cửu Giới, Minh Giới thân là một trong Cửu Giới, can thiệp vào lại có gì to tát.

Hư ảnh thân là chúa tể của Minh Giới, nào có chuyện bị một người chất vấn mà không làm gì. Chỉ thấy trong khoảnh khắc nói ra, một cỗ uy áp thần thánh bỗng nhiên lan tràn, phô thiên cái địa bao phủ lên toàn bộ thế giới này, khiến cho tồn tại như Anh Quân cũng không thụ nổi, khẽ lui về sau vài ba bước mới dừng.

- Lại nói, bản thân ngươi là một lãng khách, không phải cũng để cho mình dính vào chuyện này đó sao. Năm xưa can thiệp vào hôn sự của Sùng Lãm cùng Âu Cơ không nói, bây giờ lại nhận Ma Thần làm đệ tử, so với ta còn sâu hơn mấy tầng đây.

Anh Quân bị nói móc lại, vẻ mặt có chút không được tự nhiên, vừa có chút xấu hổ, cũng có chút tức giận mắng ra:

- Ngươi còn nói, ta khó khăn lắm mới tạo được một cái phân thân chạy tới đó để dạy dỗ nó nên người, ngươi không nói một lời liền khiến phân thân của ta chết oan chết uổng, phải chăng là làm Minh Tổ rồi liền không xem người bạn này ra gì rồi?

Hư ảnh thấy Anh Quân nổi giận, nhưng lại biết trong lòng hắn

không thật sự giận, cho nên khẽ cười, có chút thân thiết nói rằng:

- Không phải chỉ là một cái phân thân đấy sao, ta cũng chỉ vì không muốn ngươi nhúng tay quá sâu mà thôi. Nói cho ngươi biết, cách đây không lâu mấy tên gia hoả bên Tứ giới mới tới gặp ta đấy.

Nghe thấy lời này, Anh Quân dù xưa nay không sợ trời không sợ đất cũng phải nghiêm mặt lại, ánh mắt như mang theo thâm ý nhìn về hư ảnh, suy nghĩ một hồi lại hỏi:

- Bọn hắn đánh xong rồi sao?

Hư ảnh gật đầu:

- Hắn là đánh xong rồi.

Bầu không khí nhất thời lâm vào tĩnh lặng, Anh Quân không biết suy tư điều gì trong đầu, lát sau mới nhìn về phía hư ảnh, nói:

- Nói như vậy, việc sửa lại số mệnh của tên nhóc cũng là ý chí của bọn hắn?

Hư ảnh khẽ gật đầu, khí sắc thoáng lộ ra biến hoá:

- Nếu không, ngươi nghĩ ta sẽ tự nhiên đi can thiệp vào chuyện này làm gì. Song quyền nan địch tứ thủ, ta mặc dù có Minh Giới Thiên Vị Lực, nhưng cũng không thể cùng lúc đánh với bốn tên bọn hắn. Chưa kể, còn phải quan tâm đến an nguy của con dân Minh Giới nữa.

Trông thấy khí sắc bạn mình trở nên âm trầm đến cực điểm, hắn không khỏi nhẹ lắc đầu, tiếc nuối nói ra:

- Ngươi hà cớ phải chấp nhất như vậy. Chuyện này nhân quả to lớn không thể nào tưởng tượng, ta nếu không phải là vì con dân Minh Giới cũng sẽ không nguyện ý nhúng chàm. Lần này đánh liều

sửa sổ Số Mệnh, đưa âm hồn nó về lại Cửu Giới, một phần vì không muốn đắc tội mấy tên kia, một phần cũng vì không nỡ nhìn ngươi càng chìm sâu vào trong nhân quả đấy.

Mặc dù mới đầu hai bên còn thập phần gay gắt, nhưng hiển nhiên quan hệ giữa hư ảnh này và Anh Quân vẫn là rất thân thiết, qua lại một hồi liền lộ ra bản chất quan tâm bạn mình.

- Ha ha… Ta biết ý tốt của ngươi, nhưng ngươi biết tính ta rồi đấy, làm sao có thể từ bỏ được đây. Chưa kể nhân quả, một khi dính vào đâu phải muốn dứt là dứt được.

Biết được hư ảnh hành động cũng xuất phát từ việc lo lắng cho mình, Anh Quân không khỏi lộ ra cảm động, nhưng rất nhanh liền mỉm cười lắc nhẹ đầu, lời nói tràn đầy tính chấp nhất.

Biết tính Anh Quân, hư ảnh cũng không tỏ ra bất ngờ, chỉ là hơi than thở:

- Sổ Số Mệnh cũng đã sửa, hồn hoả cũng đã tắt, còn có cái gì có thể thay đổi chứ?

Là người đứng đầu Minh Giới, chấp chưởng trong tay Luân Hồi, hắn so với ai càng thêm rõ ràng. Bất cứ một sinh linh nào sống trong Cửu Giới, chỉ cần bên trong sổ Số Mệnh bị hắn đặt vào dấu chấm hết, cùng với hồn hoả dập tắt, liền không có cơ hội nào ở lại dương gian.

Nếu không muốn bị bắt về Minh Giới, liền chỉ còn một con đường nghịch thiên tiến về Quỷ Giới, trở thành Quỷ tu chi đạo mà thôi.

Mà đối với tình cảnh hiện tại của thiếu niên kia, việc tiến về Quỷ Giới còn nguy hiểm gấp vạn lần vào Minh Giới. Cho nên, hắn mới nói mọi chuyện đã không thể nào thay đổi là vậy.

- Há… vậy liền chưa hẳn!

Nhưng một lời của hắn, lại không thuyết phục được Anh Quân, ngược lại còn khiến cho người bạn già này khẽ nở nụ cười lý thú mà nói.

- Còn cái gì chưa hẳn? Hắc Bạch Vô Thường đều đã chạy tới Thương Sinh, đợi chút nữa liền bắt hắn về Quỷ Môn Quan rồi.

Bị bạn mình phản bác, hư ảnh cũng có chút nổi lên tính khí, liếc liếc xuống phía tế đàn mà nói ra.

- Ngươi phái Hắc Bạch Vô Thường tới?

Anh Quân có chút bất ngờ trừng mắt, hỏi lại hư ảnh.

- Chính là bọn hắn, làm sao?

Hư ảnh gật đầu xác nhận, trông thấy vẻ bất ngờ của Anh Quân thì không khỏi nghi hoặc, hỏi vặn lại.

- Ha ha, Đạo Minh ơi Đạo minh, ngươi thực sự phái đi Hắc Bạch Vô Thường à. Liền hai tên tiểu quỷ này cũng muốn bắt nạt đệ tử của ta, ngươi đang tấu hài đấy ư, cười chết ta rồi.

Nghe tới hư ảnh xác nhận phái Hắc Bạch Vô Thường đi bắt người, Anh Quân vậy mà quên cả lo lắng cho đệ tử, bật cười sằng sặc, cánh tay chỉ chỉ về phía hắn nói to.

- Tên tửu sắc nhà ngươi, có cái gì đáng cười? Hắc Bạch Vô Thường mặc dù chỉ là tiểu quỷ, so sức mạnh thì không bằng ai, nhưng pháp thuật khắc chế âm hồn đều là tuyệt đỉnh đấy. Mấy kỷ nguyên bọn hắn làm việc còn chưa sợ một ai đây, đệ tử của ngươi thì lại thế nào?

Bị bạn mình cười nhạo, Đạo Minh quả thực xấu hết mặt mũi, không khỏi nổi giận mắng to. Một lời chế nhạo Anh Quân, cũng không quên khoe khoang năng lực của thuộc hạ mình để lấy lại thể diện.

- Ha ha... Được… Được… Để bổn Quân chống mắt mà xem.

Anh Quân cố gắng nhịn cười, cánh tay xoa xoa cái bụng còn đau vì cười đến co thắt.

- Hừ, chờ đệ tử ngươi bị xích về đây, xem ngươi còn cười được không.

Hai người tranh luận, không gian phía trước cũng đồng thời biến hoá. Một cái tràng cảnh rõ ràng bỗng chốc như được trình chiếu đi lên, so với tam phương tinh diện của Cẩu Thủ càng thêm chân thực.

Đó là một vùng sông nước mênh mông, có con bè gỗ nhẹ trôi trên dòng nước, và một nhóm người đang đứng ngồi bàn bạc điều gì đó.

Nhìn thấy bóng hình thân quen ấy, tiếng cười của Anh Quân nhỏ dần, nhỏ dần rồi chuyển sang im lặng. Hắn không nói, Đạo Minh càng không, bốn ánh mắt bất giác tập trung vào hình ảnh hư ảo phía trước.

Chỉ là không có mở lời, nhưng trong tâm trí ai đó đã thật sâu cám ơn huynh đệ của mình. Bởi hắn biết, đối phương hoàn toàn có thể phái ra tồn tại mạnh mẽ hơn đi bắt người, nhưng vẫn như cũ lựa chọn hai tên tiểu quỷ, chẳng phải đều là vì thiên vị hắn đấy sao.

Sửa sổ Số Mệnh, dập tắn hồn hoả, có thể nói là một án tử hình đối với bất kỳ sinh linh nào của Cửu Giới. Nhưng đối với một tồn tại như Hoàng Thiên, lại là một chuyện hoàn toàn khác. Bởi vì, hắn từ lâu đã không còn trong Cửu Giới.

Nói cách khác, chỉ cần âm hồn của hắn không bị dẫn giải về phạm vi Cửu Giới, hắn sẽ không bao giờ thực sự chết.

Đó cũng là lí do mà vì sao Anh Quân khi biết được Đạo Minh

phái Hắc Bạch Vô Thường đi bắt Hoàng Thiên, bề ngoài là cười nhạo, sâu trong lòng lại là biết ơn sâu sắc.

Đơn giản vì, hai tên ấy không chỉ là một trong những tiểu quỷ yếu nhất Minh Phủ, mà còn là hai tên kém thông minh nhất a.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 323: Hắc Bạch Vô Thường

Đại Việt.

Nhóm người Hoàng Thiên sau khi đánh nhau với tôm tinh và thuồng luồng, lại tiếp tục ngồi trên bè gỗ một đường xuôi Nam.

Có màn thể hiện vừa rồi, địa vị của Cẩu Thủ trong nhóm người bất giác trở nên thập phần trọng yếu. Thậm chí là hai vị Chí cường giả cũng không ngoại lệ, tâm lý ban đầu có chút lo lắng cũng trở nên tự tin hơn nhiều.

Dẫu sao, một đội hình có tới ba tồn tại đạt tới sức mạnh Quy Nguyên, đặt ở bất cứ địa phương nào cũng là lực lượng cực kỳ đáng sợ.

Hiện tại đã là quá trưa, bè gỗ cũng đã xuôi tới vùng Trung Hà, chẳng mấy chốc là tới ngã ba sông Bạch Hạc, điểm dừng chân chính thức của bọn hắn tại vùng đất cổ xưa này. Mà tiểu hoà thượng, thì đang cùng bọn hắn giảng giải một số quy củ và kiến thức cần phải có khi bước chân vào đất liền.

Không có một ai biết rằng, trên đỉnh đầu bọn hắn lúc này, không gian đang dần âm u biến hoá. Đâu đó tại một chiều không gian, có tiếng réo ông ông rung động, như là lệ quỷ khóc gào.

Chỉ thấy thời không thất sắc, hỗn độn tuôn trào. Dị không gian giây phút ấy như bị một lực lượng vô hình nào đó xé toang, rách ra một lỗ hổng khổng lồ. Mà âm thanh, chính là phía bên kia vết rách dội qua bên này.

Tử khí âm u quấn quýt, sau giây lát liền như bị người đạp tán, lộ ra hai cái bóng hình dữ tợn. Một cái, là một tên quỷ sai thấp béo, da mặt còn đen hơn tóc. Trên vai hắn vác theo một cái sợi xích to đùng, bộ dáng hăng hăng đắc chí.

Bên cạnh hắn cũng là một tên quỷ sai, nhưng so với hắn thì to cao hơn nhiều lắm. Toàn thân trắng xoá, đến cái quạt đang cầm trên tay cũng là một màu trắng buốt, duy chỉ có cái lưỡi dài thòng lòng là đỏ lòm như máu, kết hợp với bộ dáng dị hợm xấu xí, không khỏi khiến người ta có cảm giác hãi hùng khiếp vía.

- Vượt qua mấy cái thế giới đi bắt người, vậy mà một xu phụ cấp cũng không cho, Minh Phủ càng ngày càng bần.

Lên tiếng là tên quỷ mặt đen, giọng điệu có phần âm dương quái khí. Hắn mặc dù không có cái lưỡi dài như tên quỷ mặt trắng, nhưng không hiểu sao khi nói nước miếng vẫn là văng ra tung toé.

Dường như đã quen với tính khí tên này, quỷ mặt trắng chẳng hề phản ứng hắn, mà hướng ánh mắt về phía dưới bè. Đúng hơn là hướng về cái xác của tên thanh niên trẻ tuổi, thoáng hiện lên suy nghĩ trong đầu.

Chỉ là, đồng bọn của hắn dường như vẫn còn chưa hết bực tức trong tâm, thấy hắn không phản ứng tiếp tục hắng giọng nói ra:

- Mặt trắng, ta quyết định rồi, xong vụ này liền trình đơn nghỉ việc, ngươi có muốn cùng ta ra ngoài lăn lộn không.

Một lời này rốt cục để cho tên quỷ mặt trắng phản ứng lại, nhưng không phải là hưởng ứng với hắn, mà là khinh bỉ phỉ nhổ:

- Theo ngươi lăn lộn? Đi bốc cứt à?

Không gian tĩnh lặng chốc lát, tên quỷ mặt đen dường như càng trở nên đen gấp bội, nước miếng tựa vỡ đê trào ra tung toé:

- Thế nào lại đi bốc cứt, ngươi xem lão tử là ai? Con bà nhà nó chứ.

Tên mặt trắng khinh bỉ càng tăng, cười gằn nói với hắn:

- Ta xem ngươi là tên công nhân dọn cứt á. Trước khi ngươi vào Minh Phủ chẳng phải ngươi vẫn lăn lộn việc đó mấy vạn năm, nhiễm đến thân thể đều có mùi cứt đó ư.

Bị đồng bọn nhắc lại quá khứ đau thương, tên mặt đen giận đến run người, sau đó mới nghiến răng nghiến lợn phân bua:

- Ngươi mới là tên dọn cứt, đồ mắt chó không nhìn được thần nhân. Lão tử ý chí rộng lớn, không tính toán với ngươi.

Nói xong hắn liền thật không để ý đồng bọn mình,tranh thủ buông xuống dưới bè, sắc mặt vẫn chưa hề nguôi đi giận giữ.

Điều kỳ lạ là, hắn rõ ràng đang đứng ngay giữa bè gỗ, nhưng tất cả mọi người trên bè lại như không nhìn thấy được hắn, thậm chí một chút phản ứng cũng không hề có.

- Há, lão tử còn thắc mắc tại sao Bát Cực Triệu Trận Hồn không có triệu hồi được âm hồn của hắn về, hoá ra là có người táy máy tay chân.

Bay nhẹ về phía trước mặt xác Hoàng Thiên, khi trông thấy trên người thanh niên này mơ hồ ẩn hiện vài tia hào quang màu máu, hắn không khỏi có chút ngạc nhiên mà nói.

- Hắc Bạch Song Sứ tiếp dẫn âm hồn. Sinh linh phía dưới, số mệnh của ngươi đã đến hồi kết, còn không theo chúng ta về Âm Gian Địa Phủ.

Chỉ là ngạc nhiên thì ngạc nhiên, nhưng trong lòng hắn quả thực chưa bao giờ coi trọng quá.

Một câu nói thủ tục quen thuộc vang lên, cánh tay cũng đồng thời vẩy tới. Sợi xích trên vai hắn sau cử động này thì như hoá thành một con hắc xà, men theo cánh tay thô ráp mà lao về phía cổ của Hoàng Thiên.

- Phốc… phốc… ầm ầm…

Toàn bộ thế giới âm hồn như lâm vào rung động, bộc phát ra tiếng nứt vỡ kinh hồn táng đảm. Xích sắt không hổ là báu vật khắc chế âm hồn, chỉ vừa mới chạm nhẹ vào hào quang quanh thân Hoàng Thiên liền khiến cho tiểu trận trấn hồn này điên cuồng vỡ nát.

- Ai?

Lúc này, trong nhóm người rốt cục có người phản ứng. Hàn Lâm dưới sự kinh ngạc của tất cả mọi người bỗng nhiên đứng phất dậy, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Hoàng Thiên quát lớn.

Mà ngay sau tiếng quát của hắn, trong tay liền như lập tức xuất hiện một cây búa sắt, phủ ý cùng sát khí ngập tràn trong không khí, chém mạnh về phía trước.

- A!Vốn là đang nắm hắc xích đánh về phía Hoàng Thiên, tên quỷ mặt đen thấy Hàn Lâm vậy mà phát hiện ra sự tồn tại của mình thì không khỏi sững sờ, ánh mắt tuôn ra vài tia hứng thú.

Chỉ là, đối với công kích đang điên cuồng lao tới, hắn lại như chẳng thấy gì, nắm tay tuỳ ý phất qua đem nó quất tan thành mây khói.

- Chà chà! Oắt con này không tệ.

Khoé môi hếch lên tiếng cười dài, tên quỷ mặt đen thoáng nhìn về phía Hàn Lâm, chợt khẽ vẩy tay về trước. Một cái hành động nhẹ nhàng, nhưng lại như đem quy tắc của thời không này cải biến, khiến cho hình dạng của bọn hắn chân chân thật xuất hiện ra

trước mắt của thanh niên này.

- Các ngươi rốt cục là ai.

Trông thấy trước mặt mình vậy mà tự dưng xuất hiện hai cái ác quỷ xa lạ, còn đối với Hoàng Thiên động thủ, ngữ khí của Hàn Lâm càng trở nên lạnh lẽo.

- Một cái quỷ hồn dở sống dở chết mà thôi, ai cho ngươi gan lớn chất vấn bản Quỷ Thần.

Thân là quan viên Minh Phủ, lại có được năng lực khắc chế âm hồn, quỷ mặt đen làm sao có thể e sợ Hàn Lâm. Thậm chí trong lời nói của hắn càng là không che giấu sự khinh thường và ý tứ trêu ngươi.

- Quỷ thần?

Sắc mặt Hàn Lâm giây phút sau đó bỗng chốc trở nên tràn đầy hoảng sợ, bởi vì hắn bỗng nhiên phát hiện ra rằng, tất cả mọi người trừ hắn ra, không có một ai phản ứng được sự tồn tại của hai tên ác quỷ này.

Nói đúng hơn là, hắn vừa rồi đã bị dẫn vào một thế giới mà người của dương thế không thể nào cảm nhận và can thiệp vào.

Suy nghĩ vừa ra, liền chỉ còn kinh sợ.

Hưu!

Nhưng chẳng có thời gian cho hắn kinh sợ.

Chỉ thấy hư ảnh lướt ngang, xích sắt vốn đang quấn cổ Hoàng Thiên, tại thời điểm hắn còn không kịp phản ứng, liền như độc xà phóng tới, điên cuồng quấn chặt nơi yết hầu.

Một cái kéo về, quỷ hình của Hàn Lâm vậy mà chẳng thể nào phản kháng, bị xích sắt kéo bay về trong lòng tay tên quỷ mặt đen.

- Sâu kiến hèn mọn.

Dùng ánh mắt khinh thường nhìn lấy Hàn Lâm, quỷ mặt đen nhếch môi cười gằn, đồng thời siết chặt lòng bàn tay và cung ra một cú tát.

- Bốp.

Một luồng lực lượng thần bí bất chợt xuất hiện tại không gian, quanh quẩn trong lòng bàn tay tên quỷ sai. Khi tát vào mặt Hàn Lâm thì vang lên tiếng quỷ réo kinh hồn, khiến cho khí tức của hắn trở nên yếu nhược đến không ngờ, thậm chí quỷ hình cũng khó lòng tiếp tục ngưng tụ, tán loạn thành mơ mơ hồ hồ.

Đến lúc Hàn Lâm gần như gục ngã, tên quỷ mặt đen mới nới lỏng bàn tay, tuỳ ý đem quỷ hình của hắn quăng ra bên mạn bè, cánh tay vẩy vẩy như vừa nắm phải một thứ gì dơ bẩn vậy.

- Phanh… phanh.

Hàn Lâm thân là hồn thể, nhưng ở trong thế giới này lại cứ như thực thể, bị quăng xuống thì đánh cái tiếng ầm ầm long lóc, quỷ khí quanh thân như thuỷ tinh vỡ tan nứt toác, thê thảm đến không thể nào tả nổi.

Tên quỷ mặt đen sau khi phế Hàn Lâm, đến nhìn cũng không nhìn hắn một cái, mà kéo lê sợi xích tiến về phía Hoàng Thiên, ánh mắt có chút khinh thường lần nữa vung xích.

- Ngươi… muốn… chết.

Nhưng, ngay tại thời điểm mà tên quỷ mặt đen tưởng chừng đã lần nữa xích cổ Hoàng Thiên, làn quỷ khí tan tác của Hàn Lâm bỗng nhiên ngưng tụ lại, mơ hồ lộ ra hai con mắt đỏ lòm, âm thanh khàn giận dữ.

Một tiếng quát ông ông, lại như mang theo Phượng Hoàng uy

thế. Lửa nóng, mang theo vạn phần phủ ý, dạt dào hạo đãng bộc phá, liều mạng đánh giết về thân quỷ mặt đen.

- Súc sinh, ngươi thật nghĩ ta không dám giết ngươi sao?

Hết lần này đến lần khác bị Hàn Lâm làm phiền, tên quỷ mặt đen rốt cục nổi giận trong lòng, cánh tay đang đánh về phía Hoàng Thiên cũng đồng thời ngưng lại, ánh mắt ngưng tụ về phía Hàn Lâm, bắn ra sát ý rét lạnh đến thấu tâm can con người.

Chỉ thấy bàn tay hắn nhẹ nhấc, dẫn động khí thế toàn thân. Xích đen trong tay hắn nhất thời lưu động hàn khí, tự thân xoay tròn, mơ mơ hồ hồ hoá thành một đạo ánh sáng.

- Phanh… phanh…

Xích vung, mang theo một đạo khí tức quỷ thần gào khóc, lướt ngang chém vào cổ Hàn Lâm, chớp mắt khiến cho quỷ khí của hắn vỡ tan, mơ hồ như đầu lìa khỏi xác.

Đến khi quỷ khí lần nữa tụ lại, thì xích sắt đã lần nữa vung lên, không chỉ đánh tan hình thái vừa mới ngưng tụ, mà còn thẳng hướng về phía trái tim của hắn, siết chặt mấy vòng.

Hiển nhiên, tên quỷ mặt đen từ đầu đã biết được bí mật của Hàn Lâm nằm ở trong Cố Tinh Cực Đạo thạch. Chỉ cần đánh nát trái tim đá này, Hàn Lâm muốn sống trên đời cũng không còn cơ hội nữa.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 324: Ta Có Thể Khiến Ngươi Sống Không Bằng Chết

- Răng… rắc.

Cố Tinh Cực Đạo thạch thân là bảo vật tiên thiên, độ bền mặc dù không dám xưng vô địch, nhưng so với cái gọi là Thánh khí Thần binh thì không biết mạnh hơn bao nhiêu mà nói.

Vậy mà, lúc này đây trước sự co siết của sợi xích đen, lại có phần không bảo vệ được quỷ hồn của Hàn Lâm, để cho hồn thể của hắn răng rắc vỡ tan, tựa hồ muốn bị siết chết.

Quỷ mặt đen trông thấy một màn, khoé môi càng nhếch lên tiếng cười rên lạnh lẽo. Một con tiểu quỷ yếu nhược mà thôi, còn dám ở trước mặt hắn tác oai tác quái, quả là chán sống trên đời.

- Ngươi dám giết hắn, ta sẽ khiến cho các ngươi đến địa phủ cũng không thể trở về.

Đúng vào thời điểm hắn đang cực kỳ đắc ý, một đạo thanh âm băng lãnh bỗng nhiên vang lên trong tâm trí hắn, phảng phất ẩn chứa thiên uy, cuồn cuộn không ngừng. Mà thế giới xung quanh, sau lời nói ấy bỗng nhiên như bị một cỗ lực lượng vô hình bao phủ. Cả ba cái quỷ hồn như bị rớt vào vòng xoáy lỗ đen, bị hút một cái biến mất khỏi thế giới âm u này.

Đến khi bọn hắn kịp thời phản ứng lại, mới phát hiện ra bản thân mình vậy mà bị cuốn vào một vùng ý thức.

Một tên thanh niên tóc trắng không biết tự lúc nào xuất hiện đằng sau Cố Tinh Cực Đạo thạch, một tay nắm chặt xích đen, một

tay sờ lên mặt đá, lòng bàn tay phát ra tiên quang an tường, ổn định lại trạng thái hỗn loạn của quỷ hồn.

- Thiên… là ngươi sao?

Hàn Lâm trông thấy tên thanh niên, sắc mặt vốn tràn đầy đau đớn bỗng nhiên trở nên vui mừng cực độ, miệng cười run run nói.

- Mẹ nó… ta biết là ngươi không dễ chết như vậy mà, ha ha, tốt quá rồi...

Chỉ là, dường như chịu phải tổn thương quá lớn, hắn tồn tại ở bên ngoài không đến năm giây, lời nói còn chưa nói xong liền phải trốn vào trong Cố Tinh Cực Đạo thạch, tiến vào trạng thái ngủ say phục hồi.

- Một cái súc sinh thấp kém mà thôi, giết hắn thì lại như thế nào? Thậm chí cả ngươi, nếu không có sắc lệnh của Minh Phủ là phải bắt sống trở về, bản quỷ thần đã đem ngươi bóp chết, há có thể ở đây lắm mồm.

Bị Hoàng Thiên bắt vào trong biển ý thức, Hắc Bạch Vô Thường mặc dù có chút bất ngờ, nhưng hiển nhiên không có chút sợ hãi nào.

Ngược lại, khi nghe đối phương dám uy hiếp mình, tên quỷ mặt đen còn nổi lên thịnh nộ, sắc mặt khó coi vô cùng. Chỉ thấy ánh mắt hắn phóng ra từng đạo quang mang rét lạnh, lần nữa kích hoạt lên xích sắt, không có ý định buông tha Hàn Lâm.

- Ngươi muốn chết.

Hoàng Thiên vừa rồi xuất hiện cấp bách, mặc dù nắm tay bắt được sợi xích, nhưng hắn bây giờ cũng chỉ là hồn thể, vẫn không tránh được sự khắc chế của sợi xích này, nhất thời chưa thể gỡ Cố Tinh Cực Đạo thạch ra ngoài.

Lúc này xích sắt lần nữa quấn lên huynh đệ mình, không khỏi khiến cho lòng hắn cuồng nộ. Tiếng quát vừa ra, khí tức trên người càng trở nên điên cuồng cực điểm, thoáng chốc như biến thành một vầng mặt trời rực rỡ.

Một lời của hắn vừa ra, hai chân liền nhẹ bước.

- Phanh…

Một bước tưởng chừng chậm, nhưng thực tế lại nhanh đến không thể nào tưởng tượng nổi. Chỉ nghe một tiếng nổ động trời, tinh không thất sắc.

Dưới tiếng nổ này, thân thể của quỷ mặt đen như bị thiên thạch đâm ngang, nắm tay đang nắm xích sắt cũng suýt nữa vuột khỏi tầm kiểm soát, quỷ khí cuồn cuộn tuôn ra tràn đầy trong thất khiếu.

- Súc sinh, ngươi còn dám phản kháng?

Bị Hoàng Thiên một tát đánh bay, trên mặt tên quỷ mặt đen thoáng chốc lộ ra sự dữ tợn, gằn lên từng hồi lạnh lẽo.

- Phản kháng? Ngươi sai rồi, ta muốn cả hai người các ngươi đều phải chết.

Hoàng Thiên so với quỷ mặt đen càng thêm điên cuồng, bước ra một bước tiếp tục đánh giết về phía kẻ địch. Một cỗ sức mạnh quỷ hồn phô thiên cái địa bao phủ bốn phương, đem cả biển ý thức này dậy sóng, kinh khủng đến tận cùng.

Đó, là sức mạnh của Luyện Hồn Trấn Quỷ pháp.

Một đạo hào quang hắc ám từ lòng bàn tay Hoàng Thiên phát ra, không những đem quỷ mặt đen đánh cho lui lại vài chục bước, còn trực tiếp từ trên cổ hắn xé rách một ít âm hồn, sát ý chi vị đậm đặc kinh người.

- Thủ đoạn thật ác độc.

Quỷ mặt đen sinh ra là tồn tại khắc chế âm hồn, chưa từng nghĩ tới một tên âm hồn cỏn con lại có thể đem mình tổn thương, ánh mắt bỗng nhiên trở nên lăng lệ cực kỳ.

- Vô duyên vô cớ dồn huynh đệ của ta vào chỗ chết, ngươi cũng có tư cách nói ra hai chữ ấy?

Hoàng Thiên mở miệng cười gằn, hai lần xuất thủ nhưng không thể cứu được Hàn Lâm khiến cho ánh mắt của hắn âm trầm lạnh lẽo đến rợn người.

- Giết chết một cái sâu kiến mà thôi, ngươi lại là cái thá gì mà dám bình xét tư cách của chúng ta?

Bị Hoàng Thiên chất vấn, quỷ mặt đen không khỏi nhếch lên nụ cười lạnh, khinh thường mà nói.

Cánh tay hắn cũng vào lúc đó mà thu về sợi xích, đem Cố Tinh Cực Đạo thạch nắm vào trong lòng bàn tay, ánh mắt nhìn Hoàng Thiên tràn đầy miệt thị.

- Ha ha… Sâu kiến, sâu kiến…

Trông thấy đối phương thật sự động sát ý với Hàn Lâm, Hoàng Thiên như là giận quá mà hoá cười, nắm tay sớm siết chặt lại thành đấm, cũng không thể nào che giấu sự cuồng nộ tự trong tận đáy lòng.

- Các ngươi nói Hoàng Thiên ta là người ác độc, là kẻ tâm ngoan thủ lạt, giết người không chớp mắt, ta chưa bao giờ để ý.

Ánh mắt âm trầm lạnh lẽo, hắn nói với Hắc Bạch Vô Thường, mà lại tựa như đang nói với cả thế nhân, nói với tất cả những kẻ từng là kẻ thù của hắn.

- Các ngươi xem thường ta, đối xử với ta ác độc tàn nhẫn, hết lần này đến lần khác muốn dồn ta vào chỗ chết, ta cũng không một lần than oán.

Cảm nhận sinh cơ yếu ớt của Hàn Lâm truyền ra, hắn nổi giận đến mức cười gằn, lời nói âm âm khủng bố.

Một cỗ nộ khí siêu cường người hắn tản ra, khiến cho toàn bộ biển ý thức này cũng phải lạnh xuống, không gian đông cứng và căng thẳng đến rợn người.

- Nhưng các ngươi hết lần này đến lần khác hãm hại người thân của ta, khiến cho họ kẻ chết người thương, âm dương xa cách, các ngươi lại có tư cách gì đứng trước mặt ta mà cao cao tại thượng, mà buông lời chất vấn?

Đầu tiên là đầu, sau đó là thân, cuối cùng là chi, thân thể Hoàng Thiên không đến nửa tích tắc liền tiến vào hình thái chiến đấu của Ma Thần Cửu Biến.

Không phải là đệ nhất biến, cũng không phải đệ nhị biến, mà là trạng thái kết hợp cả đệ tam và đệ tứ biến, gọi là Sinh Tử Ma Thần Luân. Đằng sau bóng lưng cao lớn ngưng ra một cái quang luân hai màu, lẫn nhau xoay chuyển như đến từ khởi nguyên của thế giới.

Không chỉ là vật chất, mà là khởi nguyên của tất cả tồn tại trên thế giới này… luân hồi.

- Xem thường huynh đệ ta, đả thương huynh đệ ta. Các ngươi dù là cái thá gì cũng đều phải trả giá.

Uy áp kinh khủng phô thiên cái địa hàng lâm, Hoàng Thiên bước một bước lên trên bầu trời, tóc trắng bay bay, bá khí xuyên thủng cả vùng ý thức.

Sát khí lạnh lùng, một đoàn kim quang bỗng nhiên tự hư

không vụt ra trước mặt hắn. Một khắc ấy vùng biển ý thức chấn động, kiếm khí hoành không. Thiên Kiếm giây phút ấy rơi vào bàn tay hắn, bộc phát ra khí tức cuồng nộ trước nay chưa từng có.

- Súc sinh ngông cuồng.

Quỷ mặt đen bị Hoàng Thiên đánh lui, lại bị buông lời uy hiếp, sắc mặt thoáng chốc trở lên lạnh lẽo cực kỳ, gằn lên từng chữ.

Đầy người quỷ khí, nắm tay hắn vung lên chớp mắt triệu hồi xích sắt, lực lượng vung lên trái phải, phá nát không gian hướng về phía Hoàng Thiên mà đánh giết.

- Ra tay với quan viên Minh Phủ, đây sẽ là hành động sai lầm nhất của cuộc đời ngươi đấy, thiếu niên.

Quỷ mặt trắng lúc này cũng rốt cục mở lời, đôi mắt chẳng khác gì hàn băng lạnh lẽo.

Hắn một bước tiến lên, trong cơ thể tựa hồ có sức mạnh vô cùng vô tận. Quạt trắng trong tay cũng theo sức mạnh tăng lên mà chợt động, phối hợp với quỷ mặt đen mà đánh tới.

Hoàng Thiên không nói thêm lời nào, con ngươi thít chặt. Cùng lúc đối diện hai tôn Quỷ Thần, hắn dù cường đại những cũng cảm nhận được một cỗ áp lực kinh khủng không gì sánh được. Đó, không phải là áp lực của sức mạnh, mà là áp chết tuyệt đối đến từ linh hồn.

- Phanh!

Một cú va chạm, ba thần binh đối kháng, trực tiếp khiến cho tinh không thức hải nổ tung, sóng linh hồn phóng tận tầng không.

Hoàng Thiên sau cú va chạm bị oanh ngược trở về sau, âm hồn đau đớn đến vặn vẹo. Mi tâm âm hồn không biết tự lúc nào xuất hiện ra một vết rách thật dài, làm lộ ra cả con ngươi thứ ba của

Thiên Nhãn, nhìn thấy mà giật mình.

Không chỉ có như vậy, mà bên trên hồn thể cũng bắt đầu xuất hiện rạn nứt, tựa như mạng nhện lan đi, phảng phất như đồ sứ sắp sửa vỡ tan.

- Hối hận? Ra tay đả thương huynh đệ của ta, các ngươi mới là kẻ phải hối hận.

Giao phong thiệt thòi, nhưng Hoàng Thiên không những không sợ, mà lửa giận càng thêm tăng, không có chút nào nhún nhường chi ý.

Chẳng phải hắn sính anh hùng, mà bản tính từ xưa của hắn đã là như thế. Hắn không cao thượng, hắn chỉ là một người ích kỷ, ích kỷ đến mức bao che khuyết điểm, bao che người mình. Sỉ nhục huynh đệ hắn, dồn huynh đệ hắn vào con đường chết, còn muốn hắn uỷ khúc cầu toàn, suy nghĩ thiệt hơn, gần như là điều không thể.

Hắn chỉ muốn đối phương phải trả giá, đắt.

- Ha ha, vậy để ta bóp chết hắn xem ngươi có thể làm gì được.

Quỷ mặt đen nghe thế thì lạnh cười, nắm tay giơ lên Cố Tinh Cực Đạo thạch khẽ siết, như cố ý trêu ngươi đối thủ.

Nhưng rất nhanh, nụ cười trên môi của hắn trở nên cứng lại, đồng tử co rút tràn đầy sợ hãi.

Bởi vì, Hoàng Thiên không biết bằng cách nào đã xuyên qua không gian xuất hiện ngay trước mặt hắn, ánh mắt rét lạnh cúi nhìn xuống.

Mà trên thân thể Ma Thần, nơi trung tâm không biết tự lúc nào xuất hiện hư ảnh của một giọt chất lỏng, lóng lánh hào quang.

Đó là ánh sáng của sinh cơ bừng bừng, của sinh mệnh lực khủng bố như khởi nguyên thế giới. Toàn bộ biển ý thức lúc đó như được trùng sinh, hết thảy ý thức đều thoáng chốc trở nên tươi mới cực kỳ.

Mà hồn thể của Hoàng Thiên sau khi có sự xuất hiện của giọt chất lỏng ấy, sinh cơ liền tăng trưởng một cách điên cuồng. Vẻn vẹn thời gian một ánh nhìn, hắn liền khôi phục như chưa hề trải qua chiến đấu. Vết thương hồn ấn sau khi va chạm với Hắc Bạch Vô Thường đều biến mất, không còn tăm hơi.

- Cái gì?

Quỷ mặt đen kinh ngạc hồi lâu mới kịp thời phản ứng, tầm mắt nhìn Hoàng Thiên vốn đã kinh sợ, lúc này đây càng thêm thít chặt, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

- Ta không có thể làm gì, nhưng ta có thể khiến cho ngươi sống không bằng chết…

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 325: Ngông Cuồng

- Xích… xích… oanh…

Liên tiếp là những tiếng vang thật lớn, Hoàng Thiên vậy mà trực tiếp nắm được xích đen, trong tay vận lực, trái phải đem quỷ mặt đen quật mười mấy lần xuống nền ý thức.

Lực va chạm kinh khủng cực kỳ, không chỉ khiến tinh không chấn động, mà còn khiến cho tồn tại như quỷ mặt đen cũng bị đập cho xơ xác. Cũng may là cuối cùng hắn quyết đoán buôn ra sợi xích, nếu không chỉ sợ sẽ bị Hoàng Thiên sinh sinh đập chết.

Phía bên kia, khuôn mặt tên quỷ mặt trắng không che giấu được sự rung động, hiển nhiên đã bắt đầu nhìn thấy sự uy hiếp của thiếu niên này.

Đoạt được xích sắt vào tay nhưng vẫn chưa cứu được Hàn Lâm, ánh mắt Hoàng Thiên lạnh lùng đến lạ. Thế rồi không có chậm trễ giây nào, hắn bước một cái liền biến mất khỏi không gian, lần tiếp theo đã áp sát nơi quỷ mặt đen đang đứng, Thiên Kiếm giương cao muốn đem cánh tay đang nắm Cố Tinh Cực Đạo thạch chém rời.

- Hoàng Thiên.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc ấy, một đạo ma âm bỗng nhiên vang lên khiến cho động tác của hắn ngưng lại. Một tiếng gọi tầm thường, nhưng lại như là mệnh lệnh, âm thanh tựa hồ như mang theo một quy luật nào có đến từ Minh Giới sâu xa, khiến cho sinh linh không cách nào phản kháng.

Quỷ mặt trắng giây phút đó bỗng nhiên trở nên to lớn phi thường, gần như vượt qua cả kích thước khổng lồ của biển ý thức, quanh thân tản mát ra trận trận quỷ khí trắng ngà, cao cao nhìn xuống.

- Họ Hoàng, tên Thiên, sinh ngày tám tháng tư Kỷ Nguyên thứ năm mươi sáu, vừa tròn hai mươi bảy. Sinh thời…

Dùng ma âm khống chế được Hoàng Thiên, quỷ mặt trắng không chút do dự tiếp tục thủ đoạn của mình. Hai tròng mắt bắn ra ánh sáng trắng rát bỏng, rọi chiếu qua âm hồn của đối thủ. Rồi như có một lực lượng kỳ bí nào đó giúp hắn nhìn xuyên thấu được ký ức âm hồn, một mạch đọc ra toàn bộ lý lịch của Hoàng Thiên.

- Mười tuổi bị cha mẹ bỏ rơi, đệ đệ cũng không bảo vệ được, cuối cùng xa cách…

Cứ thế, từng ký ức, từng hành động lúc sinh thời của Hoàng Thiên đều như bị lặp lại lần nữa, khiến cho tâm trí siêu cường ấy của hắn cũng trở nên phần nào quá tải.

- Hai mươi tuổi gây nên thảm hoạ Thiên Nguyên Thẩm Phán, gặp phải kiếp nạn sinh tử, hai mắt bị phế, huynh đệ quay lưng…

Quỷ mặt đen sau giây phút bị Hoàng Thiên ngược đãi, thật muốn đem hắn xé xác thành trăm ngàn mảnh. Nhưng khi thấy quỷ mặt trắng đang thực hiện dẫn hồn thì đành phải nén lại, có chút cười lạnh biến về đúng nguyên hình như quỷ mặt trắng.

Hai tròng mắt khổng lồ của hắn ngay sau đó bắn ra hắc khí xuyên thấu lấy thân thể Hoàng Thiên, bắt đầu tiến hành tra xét tội lỗi mà hắn từng gây ra trong quá khứ.

Biển ý thức, từ giây phút ấy đã không còn là biển ý thức.

Cả thế giới bây giờ chỉ còn hình bóng của hai tôn quỷ thần khổng lồ, đội trời đạp đất. Bọn hắn song song đứng ở hai bên rừng

hoa màu đỏ máu, ánh mắt từ đầu tới cuối dõi theo một bóng hình bé nhỏ đang lững thững bước đi trên con đường vàng óng, với từng dòng ký ức đau thương không ngừng ẩn hiện.

Phía trước đã là dòng sông Vong Xuyên, mơ hồ có hai tên quỷ thần Đầu Trâu Mặt Ngựa đứng chờ bên kia thế giới cầu đá.

- Không… Hoàng Thiên.

Tiếng Hàn Lâm gào thét trong vô vọng, gấp thiết và khẩn đặc, nhưng rồi cuối cũng vẫn là chẳng thể thay đổi được gì.

Hắc Bạch Vô Thường sau khi bình xong công tội, sắc mặt không khỏi lộ ra sự lạnh lùng trong ánh mắt. Quỷ mặt đen so ra càng thêm hưng phấn, lần nữa sử dụng xích sắt quấn lấy tứ chi cùng cổ của Hoàng Thiên, kéo về phía trước.

Không có sự chống cự và phản kháng, Hoàng Thiên bị hắn dẫn độ bước lên đầu cầu Nại Hà, đứng trước Vọng Hương Đài.

Vọng Hương, cái tên đã nói lên tất cả, đó là nhìn về cố hương lần cuối.

Từng tràng ký ức bất chợt dội về, khiến cho Hoàng Thiên gần như chết lặng.

Bởi giây phút cuối cùng ấy, hắn thấy được gia đình của mình, thấy được căn nhà tranh nhỏ mà ấm áp, có cha có mẹ và có cả em trai, tất cả sao mà yên bình hạnh phúc, rồi lại xa vời đến thế.

Gần ba mươi năm cuộc đời, hắn đánh mất gia đình từ khi mới là đứa trẻ. Hắn trải qua biết bao cô độc, đắng cay và tủi hờn để rồi trưởng thành. Cố gắng hoà mình vào môi trường sống mới, những lo âu về tương lai sau này dần lấp đi trong hắn những nỗi nhớ, cái sự thèm khát gia đình vốn có.

Đã từng có lúc hắn nghĩ bản thân đã quên đi, nghĩ rằng bản

thân đã có thể chấp nhận và bước đi trên cuộc đời mới. Nhưng hắn đã sai, bởi vì những ký ức ấy chưa bao giờ biến mất, mà chỉ là ẩn giấu vào trong tâm can hắn, trực chờ một ngày bồng cháy.

Và đó là ngày hôm nay, là tại lúc này.

Ký ức, vẫn là ký ức, không thể khiến hắn suy sụp, nhưng có thể khiến hắn yếu mềm. Chúng không thể khiến hắn gục ngã, nhưng có thể khiến hắn phải rơi nước mắt. Khiến hắn đôi khi phải cảm thấy ghen tỵ với cả những người xa lạ, khiến hắn đôi khi phải thèm khát điều gì đó một cách day dứt tỉ tê.

- Ít nhất, các ngươi còn có gia đình để tìm về. Còn ta, gia đình ở nơi đâu?

Câu nói thì thào ngày nào đó lần nữa vang vọng, thân hình hắn đơn bạc và lạnh lẽo. Nắm tay hắn vươn ra, nhưng chẳng bao giờ có thể nào với tới. Trên khuôn mặt quỷ hồn không biết tự lúc nào rưng rưng nước mắt, là quỷ lệ, hay còn hơn thế nữa.

- Công tội rõ ràng, thưởng phạt phân minh. Số phận của ngươi mặc dù bi thảm, nhưng nhân cách biến ác chung quy vẫn là đến từ bản chất, vẫn sẽ phải chịu tội trước luật pháp của Âm Ti, còn không mau trở về chịu tội.

Trông thấy Hoàng Thiên chìm trong đau khổ, quỷ mặt đen không khỏi hả lòng hả dạ, tỏ ra uy nghiêm mà nói.

Thế rồi mặc cho Hoàng Thiên còn đang ngây ngốc trước Vọng Hương Đài, hắn vươn tay kéo mạnh sợi xích, đem thân xác âm hồn của Hoàng Thiên kéo lê trên bậc đá.

- Còn nằm trườn ra đó, ta quất chết ngươi.

Thấy Hoàng Thiên chẳng hề phản ứng, khuôn mặt hắn lộ ra đầy dữ tợn, mở miệng rống to rồi vẩy roi quật tới.

- Vút… phốc…

Roi này, vốn là một đầu còn lại của thần xích biến thành, loé ra hung hồn âm khí, khi đánh lên thân Hoàng Thiên thì rút ra tiếng đau đớn, khiến âm hồn của hắn vặn vẹo thống khổ vô cùng.

- Không… không… Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên bị đánh, mà Hàn Lâm so với hắn còn đau khổ hơn mấy lần. Khuôn mặt quỷ lộ ra trên bề mặt Cố Tinh Cực Đạo thạch, rên rỉ chẳng thành lời.

- Ta… có tội!

Lần này, tiếng kêu của Hàn Lâm vậy mà có hiệu quả, khiến cho Hoàng Thiên đang ngây ngốc bỗng nhiên ngồi dậy, bất giác mở lời.

- Vút… phốc…

Trả lời cho hắn là một roi hung ác quất tới, đánh cho khuôn mặt anh tuấn đều vỡ nát, quỷ hồn tiêu tán mới ngừng.

- Ta… độc ác!

Không biết đau đớn là gì, Hoàng Thiên lần nữa ngưng tụ lại quỷ hồn, có chút tập tễnh đứng dậy, lần nữa mở miệng nói ra, ánh mắt mơ hồ như muốn tỉnh giấc.

Nhận ra biến hoá của hắn, tên quỷ mặt đen hừ lạnh trong lòng, roi sắt không chút nương tình quất ra.

- Phốc!

Nhưng, không còn là tràng cảnh thê thảm như hắn suy nghĩ, vì Hoàng Thiên đã vô thức bắt được đầu roi.

- Thì đã sao?

Ánh mắt mở bừng, hắn nhìn về phía hai tôn quỷ thần khổng lồ mà nói, thái độ ngông cuồng đến điên trời nghịch đất.

- MUỐN CHẾT!

Bị Hoàng Thiên bắt được roi sắt, lại thêm thái độ ngông cuồng của hắn, tên quỷ mặt đen rốt cục cuồng nộ, không chút nào nương tay đánh giết về phía hắn.

- Ha… ha… ha… CHẾT?

Tiếng cười rung trời, Hoàng Thiên bất giác xé tan trói buộc của xích thần, tung người bay lên trên bầu trời trước mặt Hắc Bạch Vô Thường.

- Các ngươi… mới là kẻ phải chết.

Tóc hắn tung bay trong gió, Thiên Kiếm lần nữa xuất hiện trong tay, điên cuồng thôi động.

Vẫn là một kiếm, quang mang chói sáng át đi cả bầu trời, nắm thiên địa này đều chém làm hai nửa. Thậm chí là hai tôn quỷ thần đều có chút không thụ nổi, bị kiếm quang vạch phá kim thân, xuyên thấu vào âm hồn, sát cơ sâm nhiên không gì tả nổi.

“Phốc… Phốc…” Hai tiếng lạnh người, Hắc Bạch Vô Thường ngay cả phản ứng cũng không kịp làm, bị một kiếm này chém ra thành hai nửa, quỷ khí tán loạn cuốn tận trời cao.

Không chỉ có bọn hắn, mà cả thế giới hư ảo mà bọn hắn tạo ra cũng chẳng thể nào chống đỡ, Hoàng Tuyền vỡ tan, Vong Xuyên hà tiêu tán, gãy nát thành trăm nghìn âm ảnh.

- Không… làm sao có thể.

Biến hoá kinh khủng bậc này để cho cả Hắc Bạch Vô Thường đều bị doạ sợ, trong hư không kinh hô.

Một người, một kiếm chém nát thế giới hư ảnh Quỷ Môn Quan, diệt Vong Xuyên Hà, đây là sự tình đáng sợ nhường nào.

- Súc sinh, ngươi phạm tội tày đình.

Quỷ mặt trắng từ trong hoảng hồn tỉnh lại, quát lên một tiếng chói tai, thế rồi chớp mắt ngưng tụ lại quỷ hình khủng bố, đem theo quạt trắng đánh giết về Hoàng Thiên.

- Tội hay không tội, các ngươi còn không có tư cách bình xét.

Bị người công đánh, Hoàng Thiên ngược lại tỏ ra bình tĩnh lạ thường. Hắn nói ra một câu, toàn bộ biển ý thức bỗng nhiên đột biến, từ bên dưới đâm ra chín đạo ánh sáng kinh thiên động địa.

- Hôm nay, liền lấy mạng của các ngươi trợ ta đột phá Sinh Tử Ma Thần Luân.

Oanh – Tiếng quát lạnh lùng, trong nháy mắt liền để cho toàn bộ trời đất đại biến. Chín đạo ánh sáng vậy mà lại là chín cây kiếm khổng lồ, xé rách biển ý thức mà quay tròn, đem hai tôn Quỷ Thần giam vào chính giữa.

Hắc Bạch Vô Thường ban đầu còn không tin tà, thử công kích về phía vách màng đại trận, nhất thời khiến cho chí dương chi khí nổ vang, xông lên thiên không đem bọn hắn chém tan thành ngàn mảnh.

Nếu chẳng phải Quỷ nguyên còn lưu tại Minh Phủ, chỉ sợ hai tên bọn hắn đã bị chém đến hồn phi phách tán, vĩnh viễn chẳng thể nào trở về.

- Cửu Kiếm Thông Thiên trận chân chính?

Mà cùng tại thời điểm ấy, tại một vũ trụ xa xôi nào đó, Đạo Minh thất thố kinh hô, ánh mắt nhìn vào trành hư ảnh trước không giấu sự động rung.

Hiển nhiên, việc Hoàng Thiên có thể sở hữu Cửu Kiếm Thông Thiên trận chân chính, còn sắp đặt nó trong không gian thức hải khiến cho hắn thực sự giật mình.

Không phải đại trận mô phỏng giống như khi Hoàng Thiên vận dụng tiên phủ để đánh đổi lấy sức mạnh siêu cường, mà là chân chính Cửu Kiếm Thông Thiên trận trong truyền thuyết.

Đây là thần trận bậc nào? Là gần như tiếp cận với Thập Đại Tạo Hoá Tự Nhiên trận, thứ mà tồn tại như hắn cũng phải e dè một hai. Vậy mà, Hoàng Thiên với tu vi như thế lại có thể sở hữu nguyên lý chân chính của nó, quả thực không thể nào tưởng tượng nổi.

- Hoá ra năm đó ngươi chạy tới chỗ Nhất Dạ Trạch[1]không phải để xin Vạn Niên Thanh Tâm tửu, mà là xin hắn để lại Truyền thừa cho nó. Anh Quân à Anh Quân, ngươi thực sự thương nó đến vậy sao? Bỏ ra đại giới lớn đến vậy cũng cam lòng.

Anh Quân không có trả lời bạn mình, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn vào bóng hình đệ tử, khoé môi bất giác nở ra một nụ cười viên mãn:

- Luyện hoá Quỷ Thần, hiểu Sinh Tử, ngộ Luân Hồi, nhóc con, từ nay sẽ chẳng có kẻ nào đủ tư cách bắt nạt con nữa rồi.

[1]Nhất Dạ Trạch: Đầm một đêm, chi tiết xin đọc lại hồi 189.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 326: Thành Hoàng

Thế giới tinh thần, đại chiến đã lên đến cao trào, kinh thiên động địa.

Hắc Bạch Vô Thường thân là người của Minh Giới, mặc dù chỉ là tầng chót nhưng thiên sinh đã khắc chế âm hồn, có bao giờ nghĩ sẽ có một ngày gặp phải tồn tại đáng sợ như Hoàng Thiên.

Bọn chúng mặc dù không biết đại trận này là Cửu Kiếm Thông Thiên trận chân chính, nhưng lại biết được uy lực của nó không tầm thường, cho nên lập tức đẩy tinh thần của mình lên cao nhất, đánh ra một trận chiến sinh tử trước nay chưa từng có.

Thế giới tinh thần nổ tung, Cửu Kiếm Thông Thiên chói loà, Hoàng Thiên bay giữa bầu trời, cánh tay phiêu động ngưng tụ ra một cái quang luân khổng lồ, nương theo sức mạnh của đại trận không ngừng đem hai tôn quỷ thần này dồn vào chỗ chết.

Chỉ là Hắc Bạch Vô Thường cũng không phải dạng vừa, mỗi khi bị đại trận đánh cho cận kề cái chết đều không biết bằng cách nào bộc phát ra sức mạnh khủng bố, không những xuyên qua phòng ngự của đại trận khiến cho Hoàng Thiên mấy lần bị phản phệ suýt chết, mà còn nhờ vào đó khôi phục về trạng thái ban đầu, tiến hành xa luân chiến.

Cứ thế tuần hoàn trong vô hạn, lúc phục sinh, khi lại gần kề cái chết, cả ba tồn tại như lâm vào một trạng thái dày vò thống khổ trước nay chưa từng được nếm trải.

Không một ai trong bọn họ nhận thức ra, quang luân phía sau

Hoàng Thiên sau mỗi một lần tuần hoàn ấy đều đang không ngừng biến hoá, tích luỹ, ngưng tụ, chỉ chực chờ một ngày đột phá.

…

Thế giới bên ngoài, đám người Cao Vô Cầu từ đầu tới cuối còn không biết chuyện gì xảy ra. Chỉ thấy Hàn Lâm đang ngồi bỗng nhiên đứng phắt dậy quát to, sau đó là đứng đờ ra như bị người thi triển định thân khống chế.

Cho đến thời điểm bọn họ còn đang sốt sắng tìm cách thức tỉnh Hàn Lâm, thì thân xác Hoàng Thiên bên đó bỗng nhiên điên cuồng lay động.

- U…u… Phốc! Phốc!

Bắt đầu từ mi tâm, cơ thể hắn vốn đã rách nát lúc này đây chẳng khác nào đồ sứ bị người dùng búa đập xuống, vỡ nát ra rồi tiêu tán thành trăm ngàn đạo tàn ảnh.

- Chủ nhân.

- Không được…

Liên tiếp là mấy tiếng kinh hô hoảng hốt, Cố Sở và Cao Vô Cầu phản ứng như chớp giật, cánh tay không chút chậm trễ vận dụng pháp lực hòng lưu giữ thể xác của hắn, chỉ là tất cả đều đã quá muộn màng.

- Không thể nào, hắn làm sao có thể chết như vậy?

Bất lực nhìn lấy những mảnh xác thịt của Hoàng Thiên hoá tro tàn tiêu tán, Cao Vô Cầu như một kẻ khờ ngồi bệt xuống bè, ánh mắt có chút thẫn thờ không phương hướng, lắp bắp mở lời.

Thân là một cái siêu cấp thiên tài, một tôn thần thoại trong thời đại mới, phải trải qua biết bao nhiêu mâu thuẫn mới có thể

khiến hắn cúi đầu trước một đứa nhóc tuổi chưa tới ba mươi? Vậy mà lúc này đây, khi mà hắn vừa mới chấp nhận Hoàng Thiên làm chủ, số phận lại khiến đối phương chết đi như thế, có phải là đang cố tình trêu ngươi hắn. Để hắn làm sao có thể chấp nhận đây.

Không có một ai trả lời cho hắn cả, không gian tĩnh lặng đến lạnh người. Chỉ có một cỗ sát khí khó hiểu không biết tự nơi nào bộc phát, bắt đầu bao phủ khắp không gian nơi này, khủng bố đến mức tồn tại như lão Đà cũng phải cảm thấy sau gáy tê rần, có chút hoảng sợ nhìn tới.

- Ha ha… Cao lão đầu không cần phải như thế, hắn không chết được đâu.

Đúng tại vào thời điểm đó, một tiếng cười yếu ớt bỗng nhiên vang lên khiến mọi người nhìn về.

Chỉ thấy Hàn Lâm vốn đang bất động, lúc này đây bỗng nhiên có thể hoạt động trở lại, loạng choạng một cái ngã xuống dưới bè, sắc mặt tái nhợt như mới từ quỷ môn quan bò về, cười tít mắt nói ra.

- Thật sao, rốt cục là có chuyện gì?

Phản ứng dữ dội nhất không ai khác ngoài Cao Vô Cầu, chỉ thấy hắn không biết bằng cách nào xuất hiện bên cạnh Hàn Lâm, một tay đỡ lấy quỷ hồn của hắn, ánh mắt tràn đầy kích động mà nói.

- Thật… Ta mới đi gặp hắn về đây. Hắn so với chúng ta còn mạnh khoẻ hơn đấy. Chỉ là một bộ thân thể mà thôi, chờ thêm ít bữa hắn xuất quan, sợ rằng ngưng tụ ra cái khác so với trước càng thêm khủng bố a.

Mặc dù bị Hoàng Thiên đánh bay ra khỏi không gian ý thức, nhưng Hàn Lâm vẫn kịp trông thấy huynh đệ mình triệu hồi ra

Cửu Kiếm Thông Thiên trận đánh giết Hắc Bạch Vô Thường, khiến cho hắn an tâm không ít.

Cao Vô Cầu nghe thế, vốn còn nửa tin nửa ngờ, nhưng tới khi trông thấy Hàn Lâm tiến về vị trí của Hoàng Thiên vừa tiêu tán vươn tay triệu hồi từ hư không ra một giọt chất lỏng tràn đầy sinh cơ, ẩn hiện khí tức của Hoàng Thiên thì mới bắt đầu bĩnh tĩnh lại, bắt đầu hỏi rõ ngọn ngành.

Hàn Lâm đem Chân Nguyên tinh huyết của Hoàng Thiên cẩn thận cất vào trong bình ngọc, sau đó bắt đầu kể sơ qua quá trình mình tiến vào không gian ý thức gặp được Hoàng Thiên thế nào. Đương nhiên, việc Hoàng Thiên bị Hắc Bạch Vô Thường bắt giữ, dẫn đến đánh nhau sống chết đều bị hắn lấp liếm giấu đi.

Nhóm người mặc dù đa phần đều là người mình, nhưng hắn cũng là người biết nặng nhẹ, sự việc này can hệ quá mức kinh người, có đôi khi biết được lại không là chuyện tốt.

Nhóm người sau khi biết được Hoàng Thiên thực sự chưa chết, ngược lại còn gặp được cơ duyên không nhỏ thì đều thở phào vui vẻ, bắt đầu ngồi lại cùng nhau bàn về chuyến đi.

Đại Việt, một cái tên đã không còn bao nhiêu người biết tới. Thượng Cổ qua đi, Thương Sinh đại chiến, nó cũng giống như rất nhiều thế lực viễn cổ khác, suy tàn và tận diệt, chìm sâu vào trong quên lãng đối với thế giới bên ngoài.

Biên cương rộng lớn trải dài từ bắc chí nam, lãnh thổ của nó thậm chí so với Ngũ đại lục của Nguyên Giới càng thêm to lớn.

Từ kỷ nguyên đầu lập quốc, trải qua biết bao nhiêu triều đại trị vì, thịnh suy thay thế, nơi đây đã không còn là một thể thống nhất như thuở Hồng Bàng, mà sớm bị cát cứ bởi các gia tộc viễn cổ, hay đúng hơn là các gia tộc hậu triều đại truyền thừa.

Việt Điện, thân là tổ chức chí cao từ thời lập quốc, cho đến nay cũng chỉ còn là một liên minh trên danh nghĩa, với phần đông thành viên là nhân vật chủ chốt của các gia tộc viễn cổ, quyết định những sự kiện quan trọng ảnh hưởng đến tồn vong của cả dân tộc này.

Bên dưới, còn có các tông phái và tổ chức nhỏ hơn, phụ thuộc vào các gia tộc lớn để tồn tại, cũng như giúp cho những gia tộc viễn cổ khuếch trương tầm ảnh hưởng của mình.

Ví như, Trúc Lâm Yên Tử của tiểu hoà thượng năm xưa chính là do thuỷ tổ Trần gia sáng lập, cho nên mọi hoạt động của nó đều không được phép gây hại đến Trần gia, thậm chí có thể nói mọi hành động đều không thoát khỏi sự chi phối của gia tộc khổng lồ này.

Những cuộc nói chuyện nhập tâm thường khiến cho người ta ít để ý được vạn vật xung quanh, mãi cho tới thời điểm lão Đà gõ gõ cái đèn đồng ra hiệu, bọn hắn mới giật mình phát hiện ra bè gỗ cập bến tự lúc nào.

Bước chân lên bến đò, trời đã nhá nhem. Ánh đèn dìu dịu từ các thôn xóm hắt hiu trong gió, chiếu không rõ mặt người khiến cho không gian có chút chậm lại, cũng có một chút gì đó an tường và yên bình khó nói.

Tiểu hoà thượng ngựa cũ đường quen, sau khi cúi chào từ biệt lão Đà thì nhanh chóng dẫn đám người rời khỏi, men theo con đường mòn tiến về phía thôn xóm gần đó.

Ước chừng sau ba bốn phút, nhóm người rốt cục đi tới đầu làng. Bên cạnh luỹ tre già là một cái đình lớn, bên trong truyền ra ánh lửa, không chói mắt mà cực kỳ an hoà, khiến cho bọn họ tấm tắc làm kỳ.

- Ha ha, nhóc con, đi bên ngoài chơi về đó ư.

Vừa mới bước vào sân đình, bọn hắn liền trông thấy một ông lão đang quét tước. Ông lão khi trông thấy người tới là tiểu hoà thượng thì chợt ngưng chổi, mỉm cười hoà ái nói ra. Hiển nhiên là nhận biết tên nhóc này.

- Vâng ạ.

Tiểu hoà thượng hiếm khi trở nên nghiêm túc, lễ phép trả lời ông lão.

- Mấy vị này hẳn là khách bên ngoài tới chơi đi, xin chào, ta là Trần Khiết, là thôn trưởng của thôn này.

Không chờ tiểu hoà thượng giới thiệu, ông lão đã chủ động tiến lên, hướng về phía đám người mà nói.

Đám người đều không phải dạng người kiêu ngạo, trông thấy ông lão nhiệt tình như vậy thì đều lịch sự hồi đáp, tay bắt mặt mừng.

- Mời vào, mời vào.

Sau khi chào hỏi, Trần Khiết liền dẫn theo đám người tiến vào trong đình đá.

Đập vào mắt bọn hắn là một lối kiến trúc rất khác lạ so với văn minh Nguyên Giới, hoa văn điêu khắc rồng bay phượng múa, dưới ánh đèn lập loètoát ra một cỗ khí chất phi thường thần thánh, cũng cổ quái lạ thường.

Ở giữa trung tâm của cái đình có bày một bàn thờ cúng, bên trên là hai tôn tượng thần cao lớn, hương khói thoang thoảng bay bay.

- Ừm?

Một âm thanh kinh ngạc bất chợt vang lên, Cố Sở và Cao Vô

Cầu dường như phát hiện ra điều gì, đồng thanh lên tiếng, ánh mắt nhìn về tượng thần tràn đầy cảnh giác.

Bởi ngay tại thời điểm nhìn vào mắt của hai pho tượng này, bọn hắn bỗng nhiên cảm giác được một tia áp lực truyền tới, viễn siêu sức mạnh mà Quy Nguyên thông thường có thể phát ra được.

Biến hoá của bọn hắn khiến cho những người còn lại đều giật mình không nhẹ, ánh mắt không khỏi nhao nhao tập trung về. Chỉ có tiểu hoà thượng là tỏ ra rất bình tĩnh, khẽ chắp tay cúi chào hai pho tượng, sau đó mới quay đầu cười giải thích:

- Đây là tượng Thành Hoàng của làng, là vị thần được dân làng thờ cúng và tín ngưỡng. Cũng giống Thủ Hộ Uẩn Đạo giả của bên ngoài vậy, bọn họ sẽ bảo vệ dân làng khỏi tai ương và ách nạn thiên nhiên, chấn nhiếp yêu thú tấn công thôn làng.

Ngẫm lại một lát, sợ mọi người chưa thật sự hiểu, nó lại tiếp lời:

- Về bản chất bọn họ cũng là tu sỹ như chúng ta, nhưng thay vì tu luyện Nguyên khí, bọn họ lại tu luyện tín ngưỡng lực. Bọn họ dùng sức mạnh của mình bảo vệ dân làng để đổi lại sự tôn thờ và tín ngưỡng, có lợi đôi bề.

Đám người nghe vậy thì tỏ vẻ hiểu ra, chỉ có hai vị cường giả là càng trở nên kinh hãi. Bởi vì một chút biến hoá vừa rồi chỉ có duy nhất hai người bọn hắn là cảm thụ tới. Cỗ cảm giác đó mặc dù không tính là áp bách, nhưng cũng tương đương kinh người, chí ít cũng phải có sức mạnh Quy Nguyên mới có thể phát ra tới.

Chỉ là một cái làng xóm nhỏ mà có thể tôn thờ một vị Thành Hoàng cấp độ Quy Nguyên, vậy suy nghĩ rộng ra một chút liền thấy thế giới này khủng bố nhường nào? Hai người bọn hắn dù không muốn kinh sợ cũng khó

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 327: Xung Đột. Tiểu Hoà Thượng Điên Cuồng

- Ha ha, đừng nghĩ quá. Lâm Lôi thôn là một trong những địa phương nối tiếp truyền tống của Trần gia, cho nên có chút đặc thù. Trên thực tế, Thành Hoàng làng của các làng xóm khác cũng chỉ tương đương với Hoá Linh hoặc Sinh Thần cảnh giới mà thôi.

Trông thấy thần sắc của hai người, tiểu hoà thượng làm sao không biết ý, rất nhanh liền giải thích với bọn hắn, mới giúp cho hai vị chí cường giả này bình tĩnh trở về.

- Thôn trưởng gia gia, truyền tống trận sẵn sàng chứ?

Không biết móc ra từ đâu mấy trăm quan tiền, tiểu hoà thượng vừa đưa cho Trần Khiết vừa nói.

Trần Khiết nhận lấy xâu tiền, bỏ vào thùng lộ phí, sau đó gật gật đầu trả lời:

- Lúc nào mà chẳng sẵn sàng, trực tiếp về Yên Tử luôn phải không?

Tiểu hoà thượng xoa xoa tay mỉm cười, gật đầu xác định.

Nhóm người rất nhanh theo chân ông lão đi ra phía sau đình các. Đập vào mắt họ là một cái sân đất lớn, chung quanh bày ra mười tám cây cột đá, hoa văn cổ lão phi thường. Khí tức không gian theo từng đường vân của nó quanh quẩn phát ra, khiến cho người ta vừa nhìn vào liền có thể đoán được đây là một cỗ trận pháp không gian.

Trần Khiết hướng dẫn đám người đứng vào vị trí, sau đó lần lượt khảm linh thạch vào mắt trận trên thân cột đá, khoé miệng thì liên tục nhếch lên lẩm bẩm điều gì, trận quang càng ngày càng chói sáng.

- Chậm đã…

Thời điểm mà ông sắp khảm xuống viên linh thạch cuối cùng, một âm thanh vội vã bỗng nhiên vang lên khiến cho ông phải dừng tay lại.

Đám người cũng là có chút bất ngờ, nhao nhao quay đầu nhìn ra phía cửa, nơi không biết tự lúc nào xuất hiện một nhóm mười lăm mười sáu người trẻ tuổi đi vào.

Trang phục gọn gàng lộng lẫy, nam thì áo sam thêu rồng, nữ thì váy dài điểm phượng, nhìn qua liền đoán được con nhà quyền quý.

- Quận chúa…

Dẫn đầu nhóm người là một cô gái độ chừng mười tám, đôi mươi, son phấn điểm nhẹ, nhan sắc tuyệt trần.

Trần Khiết ban đầu còn đang đánh giá nhóm người, khi trông thấy nàng thì thần sắc thoáng lộ ra hoảng sợ, vội vội vàng vàng bỏ qua công việc, chạy tới trước mặt nàng mà hành lễ.

- Thảo dân khấu kiến quận chúa… không biết quận chúa vi hành, tiếp đón chậm trễ, mong quận chúa thứ tội.

Một màn này khiến cho nhóm người Hoàng Thiên cũng lộ ra kinh ngạc, lần nữa đánh giá qua đám người, ánh mắt thoáng chốc lộ ra tán thán.

Mười mấy con người, tuổi đời có lẽ cùng với Hàn Lâm và Kiếm Ma đồng dạng, vậy mà không chỉ có vẻ bề ngoài cao quý, khí tức

cũng là cường đại kinh người. Chỉ sợ chọn ra bất cứ một cái nào trong nhóm, cũng có thể cùng với mỗi người bọn hắn đánh ngang tay.

Loại tư chất bậc này, nếu đặt ở thế giới bên ngoài không là thiên kiêu chi tử thì cũng là siêu cấp thiên tài ngàn năm có một, được các thế lực xem như là ngọc quý. Vậy mà, vừa vào tới nơi này bọn hắn liền gặp ngay một nhóm tới mười mấy người, làm sao không tán thán cho được.

- Đứng lên đi…

Miễn lễ cho Trần Khiết, vị quận chúa này mới quay về phía nhóm người Hoàng Thiên, hơi chắp tay chào hỏi, sau đó mới mỉm cười nói ra:

- Xin lỗi vì đã làm phiền mấy vị, chúng ta là người của Trần Gia, có công chuyện rất gấp cần phải về gia tộc ngay bây giờ. Các ngươi có thể nhường lại lượt truyền tống này được không, chi phí truyền tống ta có thể trả giúp các ngươi coi như là phí bồi thường.

Không có kiêu căng ngạo mạn, vị quận chúa này nói chuyện cực kỳ gần gũi, khiến cho nhóm người Hoàng Thiên thập phần có hảo cảm.

- Chuyện này…

Người ta thường nói không ai đánh người đang cười, vị quận chúa này lịch sự và biết ý như thế, đám người Hoàng Thiên dù có không muốn nhường cũng khó nói thành lời, ánh mắt đều tập trung về phía tiểu hoà thượng, hiển nhiên là thăm dò ý kiến của nó.

Tiểu hoà thượng ngẫm ngẫm, thấy việc mình không tính quá gấp, lại thêm đối phương thỉnh cầu như thế, nhường một chút cũng không tính là vấn đề.

- Còn do dự? Thật là một đám không biết điều.

Nhưng ngay tại thời điểm mà nó định mở lời, một âm thanh không mấy hay ho đột nhiên vang vọng.

Người nói là một tên thanh niên tóc xám, trên mặt hiện rõ nét kiêu căng và phách lối. Địa vị của hắn trong nhóm mặc dù so ra kém quận chúa, nhưng cũng là một cái vương gia hoàng tộc, xưa nay đi đâu cũng có người cung cung kính kính, nào có chuyện phải mở miệng xin đường.

Vậy mà hôm nay đi với quận chúa, lại trông thấy quận chúa hạ mình thỉnh cầu, đám người kia còn tỏ ra do dự khiến hắn khó chịu cực kỳ.

- Không biết điều? Vậy theo ngươi là chỉ cần các ngươi yêu cầu, chúng ta đều không được do dự nhường đường?

Bị người ta nói mình không biết điều, tiểu hoà thượng vốn muốn nhường đường lúc này liền nổi giận, âm dương quái khí nhìn về phía tên thanh niên như nhìn một tên đần độn.

- Làm sao? Còn thật không muốn nhường? Đừng thấy quận chúa lịch sự liền nghĩ có thể lớn lối, nếu vì các ngươi mà ảnh hưởng tới đại sự của Trần Gia, đám các ngươi một cái cũng đừng nghĩ sống tiếp.

Thấy tiểu hoà thượng tỏ thái độ, tên thanh niên không khỏi hừ lạnh, uy hiếp nói ra.

- Trần Lỗ…

Quận chúa trông thấy bầu không khí bỗng nhiên bị tên thanh niên phá nát, khuôn mặt xinh đẹp không khỏi trầm xuống, quát lớn. Chỉ là thân phận nàng mặc dù cao hơn hắn, nhưng vẫn tính là cùng chung bối phận trong tộc, cho nên cũng chẳng thể nào nặng lời với hắn được.

- Vương gia, quận chúa xin bớt giận, nó chỉ là…

Trần Khiết bên này trông thấy hai bên muốn đánh nhau, khuôn mặt có chút hốt hoảng hướng về phía Trần Lỗ van xin.

- Ngươi là cái thá gì mà dám nói chuyện với ta? Cút!

Nhưng ông không nói thì thôi, vừa nói ra liền như mồi lửa khiến cho tên vương gia này phát hoả, quất ra một tát không chút nương tình.

Trần Khiết thân chỉ là một cái phàm nhân, lại tuổi cao sức yếu, làm sao có thể đỡ được một cú tát của đối phương. Chỉ thấy thân hình của ông ngã ngửa ra ngoài, khoé môi phun trào máu đỏ, hấp hối nằm gục xuống dưới nền.

- Ngươi muốn chết.

Ba chữ một câu, kèm theo sát khí đùng đùng. Tiểu hoà thượng thoắt cái như là bốc hơi khỏi vị trí, ánh mắt khép mở liền xuất hiện trước tại trường. Bàn tay trong suốt như ngọc xoẹt qua huyết sắc, vung ra một tát đem khuôn mặt Trần Lỗ tát nổ ra năm ngón đỏ hằn, cả thân thể càng là vút ngược về sau hàng chục mét.

Thế rồi nhìn cũng không thèm nhìn đối thủ, nó vội vàng quay đầu đỡ lấy thân xác Trần Khiết, chân nguyên hùng hậu điên cuồng truyền tới, hòng ngăn cản sinh cơ của ông tiêu tán.

Chỉ là cuối cùng tất cả nỗ lực của nó đều trở nên vô nghĩa, bởi ông lão đã chết ngay từ khi bị ngã xuống nền.

- Điêu dân to gan dám đánh lén bản vương... ngươi muốn chết.

Bị tiểu hoà thượng tát bay trước mặt mọi người, Trần Lỗ tức giận đến xanh mét cả mặt mày. Trông thấy nó thậm chí còn không thèm nhìn mình thì trong mắt lộ ra ác độc, đột nhiên chuyển mình lao tới.

Tu vi tự lâu đã đạt tới Sinh Thần cảnh giới, chiến lực của hắn không cần phải nói tuyệt đối siêu cường. Công kích còn chưa có tới, mọi người xung quanh đã bất giác bị một cỗ khí thế phả vào mặt, mạnh mẽ phi thường.

Chỉ là hắn mạnh, nhưng tiểu hoà thượng há lại là kẻ tầm thường? Công kích của Trần Lỗ còn chưa qua được nửa đường, sắc mặt của nó đã nổi lên hàn sương.

- Hừ!

Chỉ nghe một tiếng hừ tràn đầy sát cơ, tròng mắt của nó bỗng bắn ra huyết quang tàn ngược, sát ý kinh khủng cực kỳ cháy sáng, khiến cho gần như toàn bộ mọi người đều có cảm giác lạnh tim, mơ hồ muốn lui trốn về phía sau.

Một tên nhóc hoà thượng, lúc nào cũng hồn nhiên yêu đời, vui vui vẻ vẻ như nó, lúc này đây tròng mắt lại bắn ra sát khí bậc này, có thể hiểu được trong lòng nó đang giận giữ cỡ nào.

Leng keng một tiếng, phật quang chợt loé. Ba mươi sáu viên bồ đề phật nhãn trong tay nó vòng qua, lao đi với một tốc độ quỷ thần đều kinh hãi.

Thoáng chốc sau đó, toàn bộ đình các chung quanh bỗng nhiên rung lắc như lâm vào địa chấn, hư không trên đầu loé lôi quang.

- Vút… phốc.

Vừa mới chạm vào, chênh lệch liền hiện rõ. Trần Lỗ tới nhanh bao nhiêu, khi bắn ngược về đều nhanh thế ấy, suýt nữa đụng đổ cả vách đình đằng sau. Trên thân mặc dù không có vết máu, nhưng trên khuôn mặt lần nữa hằn lên mấy vết thâm quầng, quần áo cũng bị nổ cho rách nát.

- Chuyện này…

Biến cố bậc này, để cho đám người quận chúa đều hoảng sợ run rẩy, hiển nhiên không thể nào tin được Trần Lỗ sẽ thua thiệt.

Nếu như lúc đầu bị tiểu hoà thượng tát bay, bọn hắn còn có thể nghĩ rằng Trần Lỗ bị đánh lén mới không kịp phản kháng. Nhưng đến vừa rồi trực tiếp giao tranh, Trần Lỗ vẫn bị đánh ngược thì còn gì để nói.

Thực lực của Trần Lỗ trong nhóm không tính là mạnh nhất, nhưng cũng không là kẻ yếu, vậy mà hết lần này đến lần khác đánh không lại một tên nhóc con, chuyện này quả thực khó mà tưởng tượng nổi.

- Đầu trọc, ngươi có biết bản vương là ai chăng?

Phía bên kia, Trần Lỗ sau hai lần ăn thiệt thòi dưới tay tiểu hoà thượng, nhưng không có tiếp tục nổi điên mà lại trở nên lãnh tĩnh vô cùng. Chỉ thấy hắn khẽ đưa tay xoa xoa vết bỏng rát trên mặt, chậm rãi ổn định lại thân hình.

Nhìn về phía tiểu hoà thượng, hắn nói ra mang theo một nụ cười nhạt tàn khốc, tròng mắt như rắn độc khẽ híp, lộ ra âm hàn đến doạ người.

- Tự cho là mình cao quý, xem tính mạng người thường như cỏ rác, ngươi cũng xứng xưng hai chữ vương gia?

Mặt đất rung chuyển, hư không nổ đùng, tiểu hoà thượng buông thân xác trưởng thôn mà đứng dậy, lành lạnh nói lớn. Ba mươi sáu viên bồ đề phật nhãn điên cuồng quay chung quanh nó, để cho toàn bộ vùng không gian run rẩy, tường đá nứt toạc, đình đài đổ nát.

- Trần Gia năm xưa là hùng mạnh cỡ nào, huy hoàng ra sao? Cuối cùng cũng chỉ vì sinh ra một lũ ngu ngốc, tự cho mình hơn người như các ngươi mới để mất nước, mới bị suy tàn…

Tiếng quát non nớt của vang lên, như là mồi lửa xúc phạm ranh giới cuối cùng của nhóm người. Thậm chí là quận chúa vốn ôn hoà lúc này sắc mặt cũng là trầm xuống, nhìn về phía nó tỏ ra âm hàn:

- Tiểu sư phụ… chú ý lời nói của ngươi.

Chỉ là tiểu hoà thượng dám nói ra lời này, há lại có thể e sợ bọn hắn. Nó không những không sợ, ngược lại còn nhìn về quận chúa như là nhìn một con ngốc:

- Ta nói không đúng ư? Hay là ngươi còn muốn dung túng cho hắn làm ác?

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 328: Đánh Lén

Ta không bao che hắn, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc ngươi có thể sỉ nhục Trần gia chúng ta.

Quận chúa lúc này quả thực bị tiểu hoà thượng làm cho nổi giận, cánh tay không biết tự lúc nào xuất kiếm, sắc bén lạnh lùng không kẽ hở đánh úp qua. Một chiêu, dù không có sát ý, nhưng tuyệt đối không là nương tay.

Bóng kiếm lao đi, trong vô thức kéo ra một trận tiếng rung, như là rút đi toàn bộ lực lượng thiên địa chung quanh cường hoá thêm sức mạnh. Cho tới khi tiếp cận tên nhóc, năng lượng của nó đã mạnh đến mức chấn vỡ không gian, kéo theo xung quanh là tận cùng sóng âm khủng bố.

Bên này, trông thấy quận chúa không nói nhiều lời mà trực tiếp động thủ, tiểu hoà thượng cũng có chút bất ngờ. Nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi, thần sắc nó vẫn bình tĩnh cực kỳ, vươn tay kéo qua ba mươi sáu viên bồ đề đối kháng:

- Phật Nộ Đồ Thiên…

Giây phút đó, phật khí hạo nhiên bao quát cửu trùng thiên. Một tôn hư ảnh phật đà điên cuồng hội tụ sau lưng nó, kim quang chói loà. Trước thế tới kinh thiên của kiếm khí, phật đà bùng lên lửa nộ, một bàn tay úp tới.

- Phanh… anh!

Như là sao chổi đụng lưu tinh, hai cỗ lực lượng khổng lồ phát

nổ ra tiếng rung động bầu trời, như muốn phá nát màng tai người khác. Một cỗ xung chấn dữ dội theo đó mà ra, khiến cho mười mấy con người đều có chút thụ không nổi, sắc mặt hơi tái nhợt bước ngược về sau.

- Không thể nào…

Mười mấy tên thanh niên giây phút ấy đều lộ ra kinh hoàng, trên khuôn mặt tràn đầy thần sắc không thể nào tin tưởng.

Bởi vì một chiêu giao phong vừa rồi, quận chúa của bọn hắn đều bị bức lui tới mười bước.

Nàng chính là siêu cấp thiên kiêu của Trần Gia, là một trong bốn người mạnh nhất của thế hệ này, đặt trên toàn bộ Đại Việt cũng là hàng đầu, thế mà lại bị một tên nhóc đánh cho lui bước, đó là chuyện hoang đường cỡ nào.

- Thiên Kiêu bảng bài danh thứ ba mươi tám, cũng chỉ có vậy mà thôi!

Bên này, tiểu hoà thượng so với quận chúa cũng chẳng khá hơn, bị năng lượng phản phệ bức lui một đoạn dài, tới tận vị trí của người mình mới dừng lại được.

Trông thấy quận chúa cũng bị mình đánh lui, ánh mắt của nó không khỏi loé lên, mở miệng nói ra đầy châm chọc. Chỉ là ngoài miệng xem thường, nhưng trong lòng của nó cũng đang dần trở nên ngưng trọng. Bàn tay phải trong vô thức thu lại phía sau lưng, giấu đi một vết chém rách dài, tí tách chảy ra máu đỏ.

Quả nhiên không hổ là siêu cấp thiên kiêu, chiến lực rất không tầm thường. Cái này chẳng lẽ mới chính là thực lực chân chính của thiên kiêu trên Thiên Kiêu bảng?

Tiểu hoà thượng vừa suy nghĩ trong lòng, không hiểu sao tự dưng lại bùng cháy lên một ngọn lửa, chiến ý kinh người.

- Các ngươi rốt cục là ai?

Quận chúa lúc này bắt đầu nhận ra được sự việc không tầm thường, nội tâm có chút ngưng trọng chất vấn.

Có thể dễ dàng đánh lui Trần Lỗ, hơn nữa còn dưới tình huống đối kháng đánh ngang tay nàng tuyệt đối không phải hạng người vô danh. Nhưng mặc cho nàng cố gắng quan sát thế nào, vẫn không thể đoán ra được lai lịch của đối phương, thậm chí chiêu thức mà nó sử dụng nàng cũng nhìn không thấu.

Tên nhóc này đến tột cùng là ai, làm sao lại có thể mạnh mẽ đến mức này.

Phải biết bản thân nàng là cường giả bài danh thứ 38 của Thiên Kiêu bảng, dù không dám tự xưng vô địch trong cùng cảnh giới, nhưng cũng là một tồn tại đi đến cực hạn của Sinh Thần. Ba mươi bảy người trên không ra, còn có ai có thể cùng nàng làm địch thủ?

Nhưng một khắc này, nàng bắt đầu đối với chiến lực của mình sinh ra hoài nghi.

Bởi vì chiến lực của tiểu hoà thượng biểu hiện ra, đã không kém nàng quá nhiều, so với người bài danh thứ 39 càng là mạnh hơn nhiều lắm.

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng là hắn đánh chết thôn trưởng gia gia, các ngươi một lời giải thích cũng không có, còn bao che cho hắn, đây chính là phong cách làm việc của Trần Gia?

Tiểu hoà thượng hơi khép hờ đôi mắt, giọng điệu mang theo vài phần nộ ý.

- Hắn giết chết trưởng thôn là không đúng, nhưng có trách phạt hay không đó cũng là chuyện nội bộ của Trần gia, không đến lượt người ngoài can thiệp cùng chất vấn. Ngược lại, ngươi không

những ra tay với hoàng thân quốc thích, lại còn sỉ nhục Trần Gia, đó mới là tội chết.

Quận chúa nghe vậy thì cau mày, lành lạnh nhìn qua. Lời nói mặc dù bảo Trần Lỗ sai, nhưng vẫn là tràn đầy thiên vị, thậm chí là trắng trợn bao che.

- Ha ha… Nói tóm lại vẫn là bao che cho nhau mà thôi. Thôn trưởng gia gia tuy chỉ là một phàm nhân, nhưng suốt sáu bảy chục năm cuộc đời, không có một giây phút nào là không phục vụ và cống hiến cho Trần Gia. Vậy mà cuối cùng các ngươi đối xử với ông ấy thế nào? Chỉ vì nói một câu giảng hoà mà bị đánh chết tươi, đó là cách mà các ngươi đối xử với người của mình đó ư?

Tiểu hoà thượng cười có chút điên dại, nắm tay sớm siết chặt thành đấm, bắn ra mấy dòng máu đỏ.

Một lời này, triệt để khiến cho quận chúa ngậm miệng, thậm chí là có chút xấu hổ cúi đầu.

- Đủ rồi! Chớ có nhiều lời vô nghĩa nữa. Chúng ta chỉ hỏi một câu thôi, các ngươi có nhường đường hay không?

Chỉ là quận chúa xấu hổ, không đồng nghĩa với việc người khác cũng sẽ như vậy. Mấy tên thanh niên từ đầu đã khó chịu đoàn người, lúc này đây liên tiếp bị chất vấn càng là bạo tẩu.

- Nhường đường cho các ngươi… có thể. Nhưng hắn thì không.

Tiểu hoà thượng lạnh lùng nói, cánh tay chỉ về phía Trần Lỗ không chút nhún nhường.

- Vậy thì đi chết đi.

Xung đột đã đi lên đỉnh điểm, nhóm người cũng không muốn nói nhiều nữa. Chỉ thấy có ba tên quát lên giận giữ, một bước

bước ra, lập tức cùng tiểu hoà thượng quần chiến.

Sức mạnh Sinh Thần hùng hồn áp đảo khắp toàn bộ đình đài.

- Chỉ bằng vào các ngươi?

Lãnh đạm đứng nhìn ba người vây giết, tiểu hoà thượng vừa nói, cánh tay vừa triệu hồi ra Hàng Ma Xử giương cao, phật khí xen lẫn hung uy quanh quẩn, ẩn hàm một cỗ sát khí mà không nên có ở người nhà phật.

- Nhóc con không biết trời cao đất rộng.

Ba tên thanh niên cười lạnh lùng, tung người nhảy một cái, chiến lực Sinh Thần toàn bộ khởi phát, chân nguyên phun trào đem bốn bề bức bách áp lực cực kỳ.

Vút… phanh… bành…

Nhưng rất nhanh, nụ cười trên môi bọn hắn liền biến thành kinh hồn táng đảm.

- Không đánh chết một hai người, các ngươi liền nghĩ tiểu hoà thượng ta dễ trêu chọc.

Chỉ thấy tiểu hoà thượng thoắt cái biến thân, một quyền phật nộkhông những phá vỡ phòng ngự cương khí của cả ba người, mà còn trực tiếp hung hăng nện ở trên thân một tên trong chúng, kém chút nữa đem lồng ngực hắn nổ nát, thân thể hoá lưu tinh mang theo vết máu vương dài, đâm vào trong đình đài nổ nát.

- Trần Ly…

- Mẹ kiếp, ta giết ngươi.

Hai tên còn lại vừa sợ, lại vừa khí. Ngay tại thời điểm tiểu hoà thượng vừa đánh thương Trần Ly thì ác độc áp sát sau lưng nó, ánh mắt băng lãnh kinh người. Kiếm ý lạnh lẽo hai bên cùng tới,

căn bản không để ý đồng bọn của mình sống chết thế nào, toàn lực chém ra.

Bóng kiếm vừa ra, mưa gió điên cuồng thổi tới.

Nếu đổi lại là một tên thiên kiêu khác, màn đánh lén của bọn hắn có lẽ đã thành công, thậm chí còn có thể chém lìa đầu đối thủ. Chỉ tiếc là người mà bọn hắn đánh lại là tiểu hoà thượng, vị đệ tử duy nhất của một cường giả cấp bậc Thần Thoại.

Kiếm đến lạnh lùng, nhưng tròng mắt tên nhóc lộ ra còn lạnh lùng hơn nữa, sau lưng nó chớp nhoáng phật đồ, Hàng Ma Xử trong tay điên cuồng quất tới.

- Phanh, phanh!

Như là hai trái bom pháp khí nổ tung, để cho toàn bộ không gian chung quanh vỡ nát, hình ảnh hoá pha lê vỡ tan thành trăm ngàn lớp.

- Không ổn, lui!

Hai tên thanh niên đánh lén không thành, rất nhanh đạp gió lui về. Nhưng lui được không, khi mà tên nhóc đã nổi điên tiếp cận chúng, ánh mắt âm trầm đáng sợ.

- Phanh… phốc.

Âm thanh như là tiếng ma quỷ, chỉ thấy một tay nó dùng Hàng Ma Xử đem cánh tay của một tên đánh cho gãy lìa, còn một chân nhảy lên đá vỡ hàm tên còn lại, khiến cho đối phương phải ôm miệng máu bay ngược về phía sau.

Một màn kinh diễm, để cho đám người có chút câm lặng. Chỉ có Trần Lỗ làhíp lại hai mi, ánh mắt liếc nhìn qua mấy tên thanh niên khác.

- Đầu trọc, chớ có ngông cuồng.

Mấy tên này sau cái nhìn của hắn liền gật đầu như là hiểu ý, đạp không lao tới bao vây tên nhóc.

Cũng là ba người, nhưng hiển nhiên chiến lực so với ba tên vừa rồi thì mạnh hơn nhiều lắm. Ban đầu tiểu hoà thượng còn có chút dễ dàng, nhưng không bao lâu bắt đầu lâm vào thế yếu bị dồn tới đường cùng, trên thân cũng bắt đầu đổ máu.

- Vút…

Một đạo công kích không biết từ đâu đánh lén sau lưng nó, uy lực to lớn tới mức phật đồ sau lưng nó cũng dần tan rã.

Tiểu hoà thượng thực sự rất mạnh, nhưng còn chưa mạnh đến mức có thể một mình vừa đối chiến ba người, vừa đề phòng người đánh lén. Toàn lực nhất kích, nó cũng chỉ miễn cưỡng phá tan thế tấn công của ba tên chính diện, nửa giây sau liền bị công kích kia đánh bay ra ngoài, cánh tay vừa nãy bị thương, lúc này suýt chút nữa là bị chém đứt rời.

Có người đánh lén đắc thủ, ba tên thanh niên kia làm sao bỏ lỡ cơ hội ngàn năm, trong tích tắc ánh mắt giao lưu, thoắt cái đều thi triển ra chiêu số đánh về.

- Súc sinh, chết đi…

Đúng lúc mà tiểu hoà thương đang súc tích sức mạnh hòng đối kháng, một cỗ sát ý đột nhiên từ bên hông nó lần thứ hai ập tới.

Chỉ thấy Trần Lỗ không biết tự lúc nào tiếp cận đằng sau nó, nhân thời điểm nó tập trung đánh nhau mà ra tay hạ sát thủ.

Cuồng phong rống giận, lôi điện tàn phá, không gian vỡ tan. Trần Lỗ lúc đó khí tức gần như đạt đỉnh, trong tay triệu hồi ra hắc thương, đâm ra một thương không thể tả nổi tà ác.

Chỉ thấy trường thương xoay tròn thành xoáy, toát ra một cỗ tà thức lạnh lùng, nương theo mũi thương càn quét mà ra, đánh cho toàn bộ đình các đều ầm ầm nổ nát.

- Hừ!

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 329: Đánh Chết Ta Chịu Trách Nhiệm

- Hừ!

Mắt thấy tiểu hoà thượng sắp bị một thương đâm xuyên, không gian lúc đó bỗng nhiên vang lên tiếng hừ lạnh lẽo. Chỉ thấy đằng sau nó đột nhiên biến ra một bóng người, hắc kiếm trong tay chợt chém, thiên địa song phân.

Một kiếm mang theo tốc độ khủng bố không thể nào tả nổi chém tới, va chạm với trường thương mà trời long đất lở. Toàn bộ không gian chung quanh thời khắc ấy đều như bị cuốn vào, đại trận truyền tống càng là có chút không thụ nổi muốn vỡ tan.

Ầm… ầm… ầm

Thiên không nổi sấm, cả trăm dặm đất đai lúc ấy chẳng hiểu sao lâm vào run rẩy, để lòng người hoảng sợ.

- Rắc… rắc… phanh… anh…

Trường thương trong tay nổ nát, hắc kiếm mang theo một vệt phong mang lạnh lùng, chém tan phòng ngự của tên vương gia, để lại trên vai hắn một vết máu tươi chạy dài, ngăn cũng ngăn không nổi.

Biến cố bất ngờ khiến cho tất cả mọi người không ai là không kinh hãi.

Nhưng chẳng có ai để tâm bọn hắn kinh hãi thế nào, một chiêu đánh bại Trần Lỗ, sát ý của người tới không những giảm mà càng

tăng, nổ ra khí thế kinh người, lại là một kiếm lôi đình chém tới, ý đồ chém chết tên vương gia này.

- Đủ rồi đấy…

Nhưng rồi vào giây phút ma kiếm sắp chém bay đầu đối thủ, âm thanh băng lãnh của quận chúa bỗng nhiên vang lên.

Ngay sau lời nói, chính là một kiếm kinh thiên động địa, hướng về phía kiếm của người kia phanh tới.

- Oanh…

Tiếng nổ to lớn như sấm rền, mang theo phản chấn to lớn không thể nào hình dung lan ra bốn bề.

Quận chúa mặc dù ra tay trong giận dữ, nhưng cũng là toàn lực vận kiếm, mang theo một cỗ tự tin tràn đầy. Chỉ là sau khi va chạm thì dần chuyển thành biến sắc, cả thân thể không thụ nổi áp lực bật ngửa về sau, khoé môi cũng có chút không nén được phun ra vài dòng máu đỏ, chói mắt cực kỳ.

- Ngươi… ngươi!

Gần như không thể tiếp nhận hiện thực này, nàng quên luôn cả lau đi vết máu, cánh tay cầm kiếm run run nhìn về thân ảnh thần bí trước mắt, nói không nên lời.

- Nếu còn dám đánh lén ta một lần nữa, sẽ không đơn giản là vài giọt máu đâu!

Một kiếm bại lui quận chúa, người kia một chút vui mừng cũng chẳng có, chỉ là lành lạnh nhìn tới, buông ra một câu vô tình.

Mà hắc kiếm trong tay hắn, như là có linh tính ông ông rung động, tựa là đang hưng phấn, khát máu đến điên cuồng.

Thế rồi nhìn cũng chẳng nhìn nàng, hắn khẽ cái quay người,

bước chân chậm bước về phía Trần Lỗ, lạnh lùng băng ra một kiếm.

- Tìm chỗ nhân từ mà lượng thứ, thanh niên, ngươi chớ quá mức.

Ma kiếm lạnh lùng, gần như đã rạch ra trên cổ tên vương gia một vết máu dài, thì không gian bên trong đình đá bỗng nhiên vang lên tiếng quát. Chỉ thấy ánh sáng chói loà, từ trên bầu trời hàng lâm xuống hai đạo hoá thân khổng lồ, một tên trong đó càng là không nể tình bước chân đạp một cái đến đằng trước, chân không đạp vào kiếm của tên thanh niên này.

Ầm ầm!

Chênh lệch quá mức khổng lồ, kiếm ý của tên thanh niên còn chưa kịp chém bay đầu tên vương gia, đã bị chấn động cho nổ tung, phản phệ trở về. Khí huyết nhộn nhạo khiến cho khuôn mặt hắn đều đen xạm lại, nơi kẽ răng rỉ ra đại lượng tinh huyết.

- Các ngươi rốt cục ra tay, bản vương còn nghĩ các ngươi sẽ mặc kệ sống chết của bản vương đây?

Như là dự liệu từ trước, Trần Lỗ không chút bất ngờ cười lạnh mà nói. Đưa tay quệt nhẹ vết thương trên cổ mình, hắn đưa ánh mắt nhìn về phía hai tên cường giả mới xuất hiện tràn đầy vẻ bề trên.

- Vương gia thứ tội… Không phải chúng ta mặc kệ sống chết của ngươi, mà là không dám làm trái luật trời. Thành Hoàng chỉ có thể thủ hộ an nguy, không được phép chủ động đánh người, ngươi hẳn phải biết.

Hai hư ảnh khổng lồ vậy mà lại là hai vị thần Thành Hoàng mà Lâm Lôi thôn thờ cúng.

Bị một tên nhóc con nói kháy, bọn hắn đường đường là cường

giả Quy Nguyên, làm sao dễ chịu? Một tên trong đó càng không cho sắc mặt, nhìn về phía Trần Lỗ như là nhìn một tên đần độn, lãnh đạm nói ra.

Bọn hắn thực ra từ đầu tới cuối vẫn luôn tại nơi này, nhưng lại không có xuất hiện sớm, một phần đúng như hắn nói vì sợ trái luật trời, phần khác cũng bởi vì cảm thấy người mình mới là phe đuối lý, chẳng muốn nhúng tay vào.

Nếu chẳng phải cuối cùng đoàn người kia quá mức, muốn giết chết Trần Lỗ, bọn hắn thật sự muốn mặc kệ đám nhóc con này ăn đòn cho bớt ngông cuồng.

- Hừ… Không cần nói nhiều. Bọn chúng chỉ là một đám dân đen, nhưng lại dám sỉ nhục hoàng tộc, còn đối với ta động sát ý, đã đủ để bằm thây ngàn mảnh. Các ngươi nếu để chúng thoát dù chỉ một tên, đừng trách ta bẩm báo lên Hành Pháp phủ tra xét.

Trần Lỗ lại dường như không nhìn ra vẻ bất mãn trong lời nói của hai tên Thành Hoàng, ánh mắt mang theo vài phần đắc ý nhìn về phía tiểu hoà thượng, cười gằn.

Hai tên thần Thành Hoàng lạnh nhạt thoáng nhìn về phía Trần Lỗ, rất muốn một tát đánh chết tên phách lối vô tri này. Nhưng cuối cùng, vẫn là đành nhịn xuống, chẳng phải vì cái gì, chỉ vì hắn là con cháu dòng chính của Trần Gia, còn bọn hắn chỉ là người phụ thuộc gia tộc này.

Cuối cùng, bọn hắn đành phải đem mồi lửa giận ấy đổ lên đầu đám người xa lạ.

- Tất cả các ngươi quỳ xuống đi, xin lỗi vương gia và quận chúa, chúng ta có thể tha cho các ngươi một con đường sống.

Rất phách lối, cũng rất cao cao tại thượng, và dĩ nhiên cũng có tư cách để phách lối và cao thượng.

Chỉ là phách lối nhầm đối tượng mà thôi.

Bọn hắn không hề hay rằng, một lời này của bọn hắn vừa ra, liền để cho bầu không khí thoáng trở nên lạnh lẽo, lạnh đến kinh hồn táng đảm.

- Rõ ràng làm sai còn bắt người khác chịu tội, thế gian này cũng có loại hoàng tộc rác rưởi như các ngươi?

Kiếm Ma đứng thẳng giữa tràng, ánh mắt thăm thẳm liếc nhìn bọn hắn, ma âm sát khí càng là âm thầm kéo tới.

- Làm càn!

Hai tên cường giả nghe lời này thì nổi giận gầm lên một tiếng, bàn tay vô tình vỗ xuống đầu đám người.

- Không biết thân biết phận…

Có kẻ không biết xấu hổ ra tay với vãn bối, mấy tên cường giả bên này rốt cục cũng không thể bàng quan, lạnh lùng buông ra một câu nói.

Đồng thời với âm thanh, một cỗ khí thế thao thiên cái địa bỗng nhiên từ thân bọn hắn bay lên, đè ép cho tất cả đám người quận chúa đều không thở nổi. Thậm chí là hai tên thần Thành Hoàng vừa mới ra tay cũng không ngoại lệ, bị bức cho lui cả trăm bước về sau mới dừng.

- Cái gì?

- Còn có cường giả ẩn thân?

Tiếng kinh hô thất thanh, còn có cả sợ hãi.

- Mấu đứa nhóc tranh khí, ta có thể không quản. Nhưng các ngươi đường đường là Quy Nguyên cường giả lại không biết mặt mũi ra tay với chúng, phải chăng chán sống?

Liếc nhìn Kiếm Ma tổn thương, Cố Sở vừa nói mà lòng vừa nổi lên sát khí. Âm thanh của lão mang theo lửa giận mà vang như sấm, để cho bầu không khí nháy mắt ngưng đọng, tất cả mọi người nhịn không được hít sâu một hơi, lồng tim phanh phanh kêu lên vì sợ hãi.

- Ngươi nói cái gì?

Giây phút kinh sợ qua đi, hai tên cường giả Quy Nguyên cũng bắt đầu bình tĩnh lại, ngữ khí có phần ngưng tụ lạnh lẽo.

- Hắn nói là, các ngươi muốn chết.

Trả lời bọn hắn không phải Cố Sở, mà là Cao Vô Cầu. Lời nói vừa ra, toàn trường đều kinh sợ. Chỉ thấy hắn trên thân nhất chuyển, bàn tay vươn tới điểm ra một chỉ.

- Vu…

Là chỉ, nhưng khi xuất thế lại như thần tiễn, xuyên thủng hư không, chôn vùi hoàn vũ.

- Phốc… phốc…

Hai tên cường giả thậm chí phản ứng cũng không kịp, trên hoá thân liền trực tiếp bị xuyên thủng ra hai cái lỗ rách, thân thể bị lực đạo chấn bay, máu tươi chảy dài.

Hai cái thân thể khổng lồ giống như làđạn pháo, trực tiếp va vào đỉnh núi sau thôn, kéo theo hàng tỷ tấn đất đá đổ sụp, kinh hoàng không thể nào tả nổi.

- Không… Đáng chết!

Hai tên cường giả cắn răng, vừa định ổn định lại thân hình, một cỗ sức mạnh kinh thiên động địa đã đột nhiên đè lên đầu chúng, ép cho cả hai đều không thể nào thở nổi.

Cao Vô Cầu như hoá thân thành một vị thần tuyệt thế, Diệt Thánh trong tay càng là không chút nương tình, suýt chút nữa đem chân của bọn chúng đều đánh gãy rời.

- Ngươi… các ngươi rốt cục là ai?

Kinh sợ đến nói cũng không suôn, hai tên cường giả vừa ôm vết thương của mình, vừa nhìn về phía Cao Vô Cầu, vừa nói.

- Chúng ta là người các ngươi không chọc nổi.

Vừa mới nói xong, trên thân Cao Vô Cầu bất chợt bạo phát đi ra một cỗ sức mạnh kinh thiên động địa, trước nay chưa từng có. Mà khí thế của hắn vừa ra, toàn bộ bầu trời bỗng nhiên như hiện lên bích luỹ, liên tiếp răng rắng vết răng, vỡ vụ thành trăm ngàn mảnh vỡ.

Cảm nhận được sức mạnh kinh khủng ấy, trong lòng hai tên cường giả như nổ tung sợ hãi, đồng tử co rụt lại.

- Buông tay mà đánh đi, đánh chết ta chịu trách nhiệm.

Lại là một cú tát đem hai tên cường giả Quy Nguyên đánh cho vỡ nát hoá hình, Cao Vô Cầu nhìn xuống dưới người mình, nhất là tiểu hoà thượng và Kiếm Ma mà nói, bá đạo đến không nói nên lời.

- Các ngươi dám?

Lần nữa ngưng tụ ra hoá hình, hai tên cường giả nghe thấy một lời thì gần như nổi điên, giận giữ quát.

- Ngươi nhìn xem ta có dám không?

Cao Vô Cầu một ánh mắt đảo qua đi, thương mang bắn ra bốn phía, trong vô hình ghim nhẹ lên trên cổ hai tên cường giả, điểm ra hai đạo huyết ngân rực rỡ, tựa hồ mạnh thêm một chút liền có thể đoạt đi tính mạng của cả hai người bọn hắn.

Tình cảnh này, khiến cho hai tên cường giả đều ý thức được thực tế, sợ đến mức sau lưng hoá thân liên tiếp rịn ra tầng tầng hàn ý, câm mồm không dám nói thêm một lời.

Bên dưới, tiểu hoà thượng và Kiếm Ma được Cao Vô Cầu đảm bảo, rốt cục chẳng cần nhẫn nhịn nữa đồng thời bạo nổ sát khí của mình.

- Ngươi tốt nhất tránh sang một bên đi, người ta muốn giết, ngươi ngăn không nổi.

Trông thấy quận chúa sớm tiến lên bảo hộ Trần Lỗ, tiểu hoà thượng híp mắt mà nói, rõ ràng không muốn cùng nàng chém giết.

- Chỉ vì một cái phàm nhân, các ngươi thật sự muốn đối đầu với cả Trần Gia?

Quận chúa ngưng trọng cực kỳ, hai tay cầm kiếm thậm chí có chút run run, nhưng vẫn kiên quyết bảo hộ người mình.

- Đối với các ngươi, ông ấy chỉ là một phàm nhân. Nhưng đối với ta, ông ấy là một trong rất ít người thân ta có được. Mạng của ông ấy, so với mạng của đám các ngươi còn trân quý gấp trăm ngàn lần.

Tiểu hoà thượng vừa nói, sát khí vừa điên cuồng bùng nổ. Hai tròng mắt nó sáng rỡ như mặt trời, đứng giữa ba mươi sáu chuôi bồ đề phật nhãn, đạp phá không gian mà đi tới.

- Mạng chó của hắn, hôm nay trời cũng không cứu nổi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 330: Ngũ Hội Hợp Hình Chiến

Nó vừa dứt lời, ba mươi sáu chuôi bồ đề phật nhãn cũng đồng thời theo thân lao tới. Cơ thể vốn nhỏ nhắn sau phút giây phật quang phụ thể thì trở nên bành trướng gấp mấy lần, phật sa sớm bị cơ bắp to lớn làm cho rách nát, ẩn hiện ra một lớp vàng óng như cổ đồng, nộ quang lưu chuyển.

Tiểu hoà thượng còn chưa lao tới, trên thân đã hiển lộ ra một cỗ áp bách khổng lồ đè lên đối thủ, để cho đệ nhất thiên tài như là quận chúa cũng phải cau mày lui bước, sắc mặt ngưng trọng cực kỳ.

- Các hạ… ta không biết các ngươi có lai lịch thế nào, nhưng chỉ vì chút xích mích nhỏ mà giết người Trần Gia, không phải là quyết định sáng suốt đâu.

Bên dưới sắp đánh nhau lớn mà bản thân thì lại bị đối phương áp chế chẳng dám cựa mình, hai tên cường giả Quy Nguyên không còn cách nào khác ngoài nói lời khuyên giải.

Chỉ là lời khuyên ấy của bọn hắn, vẫn như cũ ẩn chứa sự uy hiếp và phong thái tự cho mình là đúng.

- Sáng suốt hay không, còn chưa tới lượt các ngươi phán định. Dám ỷ vào gia thế mà không coi ai ra gì, thì cũng phải có khác ngộ bị người phản sát.

Nhìn hai tên cường giả như là hai tên ngu ngốc, Cao Vô Cầu không khỏi nhếch miệng cười gằn nói ra, sát ý vô hình tản mát ép cho bọn chúng càng thêm tái mét.

Hôm nay sự tình đã đi đến mức này, dù cho tiểu hoà thượng không có chém giết tên đần kia, thì lấy tính cách của hắn cũng sớm tìm bọn họ gây phiền toái mà thôi. Đã như vậy, không bằng đem hắn đánh chết, vẫn là một kết quả, nhưng ít nhất tên nhóc sẽ cảm thấy thoải mái trong lòng.

- Hừ… Ngu ngốc mất khôn. Chỉ là ngươi nghĩ bọn chúng có thể giết chết Trần Lỗ hay sao? Thiên tài Trần Gia cũng không phải ăn chay.

Áp lực cực đại tăng lên, hai tên cường giả Quy Nguyên vừa sợ vừa giận, ánh mắt nhìn về phía Cao Vô Cầu ẩn chứa tột cùng ác ý.

Nhưng là, Cao Vô Cầu nhìn cũng chẳng thèm nhìn chúng, thuỷ chung theo dõi xuống đám nhóc của mình, âm thanh tràn đầy ngạo khí:

- Xác thực không tầm thường, nhưng thì đã sao? Cái gọi là thiên tài xưa nay chết yểu cũng không phải một hai người…

Một lời không rõ hàm ý, nhưng lại khiến cho hai tên cường giả Quy Nguyên biến sắc, trong lòng âm thầm dâng lên một tia ngưng trọng và hoảng sợ. Hiển nhiên, bọn hắn sợ rằng Cao Vô Cầu sẽ không để ý thân phận mà ra tay. Một khi như thế, đừng nói là đám thiên tài Trần Gia, mà cả hai người bọn hắn cũng đừng hòng sống sót.

- Đã vậy, chỉ có thể phụng bồi đến cùng.

Bên dưới, quận chúa dẫn kiếm quanh thân, nhìn chằm chằm tiểu hoà thượng mà lạnh rên một tiếng.

Nhấc kiếm chỉ qua, một đạo kiếm ý từ thân nàng xông thẳng lên cửu thiên, bàn chân đạp vỡ mấy chục mét đình đài lao tới. Trong nháy mắt, thân nàng như hoà vào hư vô, chỉ để lại những đạo tàn ảnh chớp nhoáng. Xuất kỳ bất ý, kiếm tuỳ tâm đi, vừa

mạnh mẽ vừa huyền ảo, giết người không lưu dấu vết.

- Phật Nộ Đồ Thiên… Thất Diệu Ma Di ấn…

Tiểu hoà thượng một tay chắp, một tay phiên, oanh ra phật ấn. Từ trên bầu trời, không gian nổ ra một cái bàn tay to lớn, sáng rực như mặt trời.

Thất Diệu Ma Di mang theo phật nộ, một ấn đồ thiên, u ám chi mang xen lẫn huyết ý đỏ tươi, trong một cái chớp mắt che khuất sáu tầng trời Dục giới, thẳng hướng đại địa mà đi.

Bên dưới một kiếm uống ánh trăng, mềm mại giết người không lưu dấu. Bên trên một ấn phật nộ, mạnh mẽ và cường hoành, không chỉ có thể giết người mà còn mang theo cả phá diệt.

- Phanh…

Hết thảy nói ra thì chậm trễ, nhưng thực thế thì chỉ là tích tắc.

Kiếm quanh chém vào thủ ấn, nổ vang ra năng lượng kinh trời động đất. Âm thanh quanh quẩn non trăm dặm, dội qua rồi lại dội về, chấn đổ không biết bao nhiêu ngọn núi lớn.

Chỉ thấy bàn tay vậy mà bị kiếm ý chẻ dọc làm hai, mỗi nửa vẫn còn lưu lực, trực tiếp rơi xuống dưới vùng không gian này. Đại sơn sụp đổ, sông nước vỡ oà, vô số đất đã trở thành tro bụi. Ban đầu vốn là một vùng đại sơn giáp bề sông nước, sau va chạm liền chỉ còn một cái hồ nước hình bàn tay khổng lồ, ở giữa còn một dãy đất nổi dài hơn mười dặm, khủng bố kinh người.

Cũng may là ngay từ đầu Cố Sở đã sớm đánh thức mấy tên Thành Hoàng khu vực lân cận, đem mấy chục thôn trang chung quanh bày lên phòng hộ, nếu không chỉ sợ đã có mấy vạn người mất mạng.

- Chết!

Quận chúa một kiếm phá chiêu của tiểu hoà thượng, tự cho là mình đã chiếm ưu thế thì có chút hài lòng, vừa định thừa thắng truy sát đối phương thì giật mình phát hiện ra tên nhóc không còn ở đó nữa.

- Oanh…

Cùng lúc đó, một cái Hàng Ma Xử không biết tự lúc nào xuất hiện sau lưng nàng, mang theo huyết quang nhàn nhạt đâm vào sau gáy.

- Xuy…

Phản ứng nhanh đến không thể nào tưởng tượng nổi, nàng vừa quay người vừa đâm ra một kiếm, ý đồ đem Hàng Ma Xử đánh nát.

- Phốc…

Nhưng là tiểu hoà thượng phẫn nộ, làm sao có thể dễ dàng công phá. Hàng Ma Xử mặc dù bị một kiếm gạt qua, nhưng vẫn xoẹt qua nơi cổ nàng, chém ra một vết rách nhàn nhạt màu máu. Theo ngay sau đó là một bàn tay rực rỡ, xuyên thấu hồng phong, hướng bả vai nàng vỗ tới.

Hai mắt quận chúa co rụt lại, trường kiếm trong tay quay tròn, chân đạp về trước hòng lui về sau tránh đi. Chỉ là bất ngờ trông thấy thân thể tiểu hoà thượng huyễn hoá ngay sát, ánh mắt lộ ra một vòng sát cơ hiếm có.

- Phanh!!!

Bàn tay vỗ xuống, thân hình nàng liền như một tia chớp ngã về đại địa, oanh ra một hố sâu khổng lồ.

Chờ mãi cho tới khi khói bụi rơi đi, người ta mới kinh sợ nhìn thấy nàng nửa ngồi nửa quỳ nơi xa, nơi bả vai áo váy vỡ tan, lộ ra

một vùng da thịt trắng ngà, còn có cả một vết bàn tay hằn đỏ.

Khẽ đưa tay lau chùi vết máu trên cổ mình, nàng ngẩng đầu nhìn về phía tiểu hoà thượng ở trên bầu trời, đôi mắt ngọc loé lên vài tia lăng lệ.

Vết máu rất mờ, chỉ là rách một chút da thịt mà thôi, nhưng đối với một vị quận chúa thiên tài như nàng, tuyệt đối là đả kích trước nay chưa từng có.

- Từ bỏ đi, ngươi không cứu nổi hắn đâu.

Ở bên trên bầu trời, tiểu hoà thượng nhìn xuống quận chúa mà nói, âm thanh mặc dù không còn lăng lệ, nhưng lại ẩn hàm một tia kiên quyết, tuyệt đối không buông tha cho Trần Lỗ.

- Cứu không được, cũng phải cứu.

Quận chúa lành lạnh cười, cố nén đau đớn đang truyền tới từ bả vai, lần nữa chỉ kiếm về phía đối thủ của mình.

- Cứ phải chấp nhất vậy sao? Ngươi lẽ nào không nhìn ra nhân cách của hắn thế nào? Bao che cho loại người sâu mọt này phá hoại, Trần Gia khi nào mới khá nổi.

Tiểu hoà thượng hít vào khẩu khí, sau đó mang theo phẫn nộ nói ra, đối với quận chúa vừa là chất vấn, cũng là không thể nào hiểu nổi hành động của nàng.

- Ta biết, nhưng hắn dù thế nào đi chăng nữa, vẫn là người Trần Gia…

Nhẹ nhàng bay lên không trung, nàng nhàn nhạt trả lời, chỉ một câu liền khiến cho tiểu hoà thượng âm trầm hẳn xuống:

- Trần Gia, bao nhiêu năm vẫn như vậy. Đã thế, để tiểu tăng giúp các ngươi đi…

Cúi người đạp một cái vào hư không gây ra tiếng nổ, nó thoắt cái như hoá thành đạn pháo hướng về quận chúa tấn công. Lần này, đã không còn lưu thủ chút nào.

- Ngũ Hợp Hội Hình Chiến.

Quận chúa nhìn nó, ánh mắt lạnh băng, bỗng nhiên quát to một tiếng.

Ngay sát na sau đó, phía sau nàng bỗng nhiên vút lên bốn cái bóng người, lần lượt đứng chung quanh nàng bày ra một tổ hợp chiến đấu.

Trong đó một tên thanh niên cao lớn trấn thủ tiền phương, trước thế đến của tiểu hoà thượng thì đạp phá không gian công tới, nắm tay to lớn cường ngạnh muốn cùng tên nhóc đâm vào nhau.

- Oanh…

Hai quyền chính diện bùng nổ, phát tán ra vô tận ánh lửa. Tuy nói tiểu hoà thượng biến lớn, nhưng so với tên thanh niên kia vẫn nhỏ bé đôi phần, vậy mà không chút khó khăn đem hắn đánh lui về cả trăm mét.

- Đây cũng là tổ hình chiến đội mà tên nhóc cảnh báo chúng ta sao? Dường như cũng không có biến thái như nó nói.

Phía xa xa nơi truyền tống trận, Cố Anh nhẹ nhàng bước tới gần bên Cố Sở, ánh mắt nhìn về phía đội hình năm người kia mà thắc mắc.

- Không đúng, nhóc con cẩn thận.

Nhưng rất nhanh vẻ mặt của hắn chuyển biến thành kinh hãi, một chút kinh lịch ác chiến và kinh nghiệm sinh tử như hồi chuông cảnh báo hắn, ngay lập tức nhìn ra được đội hình này không tầm

thường chút nào.

Quả nhiên, âm thanh của hắn còn chưa vang tới, phía bên kia đã xảy ra biến hoá kinh người.

Chỉ thấy tên thanh niên kia sau va chạm mặc dù bại lui, nhưng đằng sau rất nhanh liền xuất hiện một cô gái, cánh tay vươn qua điểm về trận trận tinh quang màu vàng, để lực lượng của hắn chớp mắt tăng phúc gấp mấy lần.

Không, không chỉ có hắn mà là toàn bộ đội hình bốn người còn lại đều không ngoại lệ, thực lực vậy mà cấp tốc tăng lên, hiển lộ ra áp bách kinh khủng cực kỳ, mơ hồ vượt qua cả sức mạnh mà Sinh Thần có thể chạm tới được.

- Bá Sơn Tinh Không quyền…

Thực lực đại trướng, tên thanh niên không chút do dự đạp phá không gian đánh về phía kẻ thù. Hai bả vai rộng lớn như tường thành, cuồn cuộn những thớ cơ bắp so với cương thiết càng thêm chắc nịch. Vẻn vẹn là một quyền, nhưng tuyệt đối có thể diệt sát bất cứ tên Sinh Thần nào xem thường nó.

- Phật Nộ Đồ Thiên… Hư Vô Việt Hành ấn.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 331: Phong Hoa Tuyệt Mỹ

- Phật Nộ Đồ Thiên… Hư Vô Việt Hành ấn.

Dĩ nhiên, tiểu hoà thượng chưa bao giờ dám xem thường kẻ địch. Nó sinh ra từ Đại Việt, thậm chí còn lớn lên ở một thế lực phụ thuộc Trần Gia, làm sao không biết rõ sự nguy hiểm của tổ hình chiến đội.

Chỉ thấy đối phương còn chưa công tới, nó đã đảo mình đạp vỡ thinh không, bàn tay sáng lên màu vàng rực, đánh ra thức thứ bảy trong Phật Nộ Đồ Thiên.

- Phanh…

Là nhục thể giao tranh, nhưng âm thanh bùng nổ chẳng khác nào cương thiết, đanh tai nhức óc vô cùng.

Tiểu hoà thượng lần này vậy mà rơi vào hạ phong, bị đánh cho lòng bàn tay đều trở nên tê dại, không thể không lui mạnh lên bầu trời.

- Sưu… vút…

Chỉ là thân hình nó còn chưa kịp ổn định, đằng sau lưng bỗng nhiên tràn đến một cỗ sát khí lạnh thấu tâm can. Theo tiếng xé gió, một đạo kiếm ý đỏ rực như máu bỗng từ khoảng không bay tới, tĩnh lặng mà lạnh lùng chém ngay vào sau gáy nó.

Biết rằng có người ám sát mình, tiểu hoà thượng theo bản năng giật mình đánh ra Hàng Ma Xử, đồng thời di thân sang một

phía.

- Chạy đi đâu…

Nhưng mà để nó kinh hãi là cơ thể ngay giây phút sau đó bỗng nhiên như bị sa vào vũng lầy, động tác chậm chạp kinh khủng, cứ như là bị người thi pháp khống chế vậy.

- Phanh… phốc…

Chạm vào chớp mắt, kiếm khí mang theo sát ý đậm đặc cắt xuyên qua da cổ nó, khiến cho ngọc phù trên thân không thể không phát ra vòng bảo hộ, nổ tung ra năng lượng cường hoành.

Mặc dù có ngọc phù ngăn cản phần lớn công kích, nhưng năng lượng va chạm tuyệt đối không tầm thường, không chỉ xé rách trên cổ tiểu hoà thượng một lớp da, mà còn dư lực chấn cho xương cốt của nó đều muốn nứt, máu tươi trào ra từ cổ họng.

- Nhóc con…

Bên dưới, đám người trông thấy tiểu hoà thượng suýt nữa bị chém chết thì đều lộ ra lo lắng hô lên, nhất là khi thấy bóng kiếm kia sau khi ám sát nó không thành chẳng những không làm lộ vị trí, mà ngược lại càng thêm vô tung vô tích, thoắt cái lần thứ hai bất ngờ xuất hiện sau lưng nó.

- Hừ…

Tên nhóc lần nữa lâm vào nguy cơ sinh tử, đám người làm sao có thể bàng quan đứng nhìn. Hành động nhanh nhất vẫn là Kiếm Ma, chỉ thấy mi mắt hắn đột nhiên híp lại, trong miệng phát ra một tiếng hừ trầm thấp biến mất vào hư không.

- Xưu… phanh… anh…

Tinh chuẩn đến từng tích tắc, khi mà đạo kiếm khí sắp lần thứ

hai ám sát thành công tiểu hoà thượng, thì bên cạnh nó cũng xuất hiện bóng người của Kiếm Ma.

Hắc kiếm trong thay hắn chớp nhoáng hiện lên, khiến cho đạo kiếm khí kia thoáng trở nên ngưng trệ, sau đó hai bên cấp tốc va chạm, nổ ra sóng năng lượng kinh hoàng.

Đạo kiếm khí kia rõ ràng chỉ là đồ vật ám sát nên va chạm trực diện không hề là ưu thế, vậy mà vẫn có thể khiến cho người cường đại như Kiếm Ma cũng không thụ nổi, bất đắc dĩ ôm theo tên nhóc lui mạnh về sau cả ngàn mét.

- Còn muốn chạy?

Mặc dù bị đẩy lui, nhưng không đồng nghĩa với việc rơi vào thế yếu. Kiếm Ma tuy rằng chỉ còn một mắt, nhưng thị giác so với người bình thường lại cường đại hơn gấp không biết bao nhiêu lần. Trông thấy kiếm khí ám sát không thành lần nữa muốn lẫn trốn vào tinh không, hắn không khỏi quát lạnh một tiếng, cánh tay nâng nhẹ hắc kiếm chém qua.

Chỉ là một chém nhưng ma khí khắp trời, cả tinh không giây phút đó đều như trở nên hắc ám gấp vạn lần, âm vang lên tiếng hung ma vạn cổ, lao thẳng tới một phương vị trong không gian.

- Phốc…

Một tiếng như là tiếng da thịt bị chém rách, vùng không gian ban đầu vốn chẳng có gì ngoài bầu trời tăm tối, sau khi bị kiếm khí chém qua thì đột nhiên hiển lộ ra một cái bóng người con gái, nơi bắp đùi váy đầm rách toang, lộ hẳn ra một vết máu tươi rợn người.

- Quận chúa… ngươi đáng chết.

Tên thanh niên to lớn kia trông thấy quận chúa bị chém thì nổi giận gầm lên, thoắt cái đạp phá không gian tấn công về phía đối

thủ. Nắm tay hắn vì giận giữ mà có chút cuồng bạo, vậy mà trên đường tới đánh ra một vòng lốc xoáy.

Chỉ là mặc cho hắn cuồng bạo, nhưng đối thủ lại có chút thờ ơ, không có một chút ý tứ tránh né phong mang, nếu có thì cũng chỉ là một chút tò mò nhìn lại.

Đột nhiên!

Chỉ thấy Kiếm Ma buông ra tiểu hoà thượng, nói ra gì đó, sau đó di thân trực tiếp đi vào vòng xoáy. Dọc theo con đường, hắc kiếm trong tay nặng nề rạch ra một vùng sáng, gần như chém cả vùng lốc xoáy làm hai phần, cương phong tán loạn như đao sắc.

- Ong ong… phanh.

Trong nháy mắt phá đi lớp bọc của đối phương, nắm tay của Kiếm Ma không chút do dự đấm thẳng vào quyền đầu của tên thanh niên, nổ ra phản chấn.

Chỉ là, tên thanh niên thân là cường giả chủ công trong tổ hình, lại có thêm người mình tăng phúc, sức mạnh của hắn làm sao có thể yếu, tuyệt đối có thể áp đảo Kiếm Ma một đường.

Quả nhiên trong thoáng chốc hai người bật ngửa, hắn là kẻ trước tiên hoá giải được lực chấn, thoắt cái triệu hồi ra một cây búa khổng lồ, gữa thinh không đảo mình đánh ra một búa. Lực phá hư không, mang theo một cỗ khí áp cực kỳ cường hoành đánh vào bên hông của đối thủ.

- Phanh… Phanh… Phanh…

Một búa bất ngờ oanh tới giúp hắn dễ dàng chiếm được ưu thế, ngay sau đó là tiên hoàn cường kích. Nữ tử bên kia càng là phối hợp, nháy mắt rút đi lực lượng tăng phúc của những người khác điên cuồng dồn về cho hắn, để cho thực lực của hắn càng thêm bạo trướng.

Kiếm Ma ban đầu còn miễn cưỡng theo kịp nhịp độ của đối phương, nhưng sau đó liền lâm vào thế yếu, bị một búa đánh trúng vào bả vai, bảo giáp phá tan vỡ nát, thân thể suýt nữa bị chẻ làm đôi bay ngược về cả ngàn mét phương xa.

Ôm lấy bả vai đầy máu, con mắt của hắn khép hờ, nhưng cũng không che giấu được sự kinh ngạc trong lòng. Bởi một búa cuối cùng của đối phương kia, vậy mà đã vượt qua sức mạnh mà Sinh Thần có thể thi triển, thậm chí một số ít Hồng Trần sơ kỳ cũng không thể sánh bằng.

- "Một khi gặp phải tổ hình chiến trận, tuyệt đối không được cùng chủ lực đối phương đối chiến, mà trước tiên phải tìm cách giết chết thành viên phụ trợ"

Lời nhắc nhở của tiểu hoà thượng lúc trước bất chợt hiện về, để cho ánh mắt của hắn dừng lại trên thân của hai cô gái khác trong đội hình.

Một, chính là cô gái mang theo lực lượng tăng phúc cho cả đội, còn người còn lại chính là người đã thi triển ra không gian khống chế, suýt chút nữa khiến tiểu hoà thượng đi đời. Bọn họ thực lực không tính là cường hoành, nhưng lại là nhân tố quyết định nhất, có thể khiến hắn phải chết nếu cứ kéo dài chiến đấu.

Nhận biết được điểm này, Kiếm Ma đương nhiên sẽ không cùng tên thanh niên và quận chúa quấn lấy nữa, mà bắt đầu tập trung sát ý vào hai cô gái.

Chỉ là, một người ngoài như hắn cũng có thể nhìn ra điểm yếu của đội hình, thì thành viên trong đội làm sao không nhìn thấy đây?

Quả nhiên trên đường hắn áp sát hai cô gái, bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ áp lực vô hình áp sát. Từ trong bóng tối không biết từ đâu tuôn ra vô tận trói buộc, khiến cho tốc độ của hắn đình

trệ không còn một nửa. Ngay sau đó tiếp đón hắn là một cái cự chuỳ đầy gai sắc, từ giữa không gian bay ra tạo nên rung động cường hoành.

- Phanh…

Cú va chạm với lực lượng không thua kém gì một búa vừa nãy của tên thanh niên, khiến cho Kiếm Ma có chút tê dại lui mạnh trở về.

Lúc này đây hắn mới giật mình nhớ ra đội hình này có tới năm người, và hiển nhiên kẻ thứ năm này có nhiệm vụ bảo hộ hai cô nàng.

Một chủ công, một sát thủ, hai hỗ trợ và một hộ vệ, đội hình này có thể nói tuyệt đối cường hoành, hoàn hảo không thể nào mà công phá nổi.

Đang còn trong suy tư, Kiếm Ma lần nữa có cảm giác toàn thân căng thẳng, nghiêng người xuy kiếm. Trực giác của hắn phi thường chuẩn xác, hắc kiếm vừa ra liền điên cuồng cùng với búa của tên thanh niên chủ công oanh tạc, đánh bật cả hai người về xa.

- Hừ…

Liên tiếp bị ăn thiệt thòi, Kiếm Ma rốt cục cảm thấy khó chịu trong lòng, khoé miệng hơi phát ra âm thanh trầm thấp.

Hắn dường như đã động lên sát ý.

Chỉ thấy trong quá trình bị phản chấn văng xa, hắc kiếm liền rời tay hắn rơi đi, thân thể đảo một vòng ba trăm sáu mươi độ lấy thế, mũi chân dồn lực sút vào chuôi của nó, bạo nổ ra một tia chớp màu đen lạnh lẽo.

- Phanh… phanh… phốc…

Hắc kiếm bay đi không khác gì lôi đình cuồng bạo, không những xuyên phá qua búa và vòng phòng ngự của tên thanh niên, mà còn đâm xuyên qua vùng hông của hắn, bạo ra một cái lỗ máu cách tim không đến nửa gang tay.

Một chiêu gần như phế đi chiến lực của đối phương, nhưng Kiếm Ma lại không tỏ ra vui vẻ gì, mà ngược lại còn càng trở nên ngưng trọng cực kỳ. Bởi vì hắn phát hiện ra thực lực của tên thanh niên đang điên cuồng giảm sút. Không phải vì trọng thương giảm sút, mà là không còn năng lượng tăng phúc nên giảm sút.

Hay nói cách khác, chính bản thân hắn đang lâm vào trong nguy hiểm.

Quả nhiên, ngay tại thời điểm hắn vừa ngẩng đầu, liền hoảng sợ phát hiện một thanh cực chuỳ đang quất tới. Tên thành viên hộ vệ vậy mà chuyển thành chủ công, nhân lúc hắn giằng co với tên thanh niên kia mà đánh lén.

- Phiên Thiên Chuỳ…

Tiếng gầm vang vọng khắp chín tầng trời, cự chuỳ càng rơi xuống càng trở nên to lớn, chung quanh còn ẩn hiện vô tận chuỳ con phát sáng, hướng xuống đầu Kiếm Ma bao phủ tới.

Biến cố quá nhanh, hắc kiếm còn chưa kịp trở về, dù cho Kiếm Ma có cường đại hơn nữa cũng chỉ có thể theo bản năng vươn tay đánh ra chưởng ấn, tay không cản cự chuỳ.

Nhưng rồi biến cố lần thứ hai ập tới, để cho tròng mắt hắn chớp mắt co rụt lại, muốn thi thân chạy trốn.

Bởi vì ngay tại thời điểm hắn va chạm với cự chuỳ, mới phát hiện ra uy thế của nó toàn bộ là hư ảo, đây chỉ là một chuỳ lực lượng đơn thuần không hơn không kém.

- Phốc…

Một bước sai lầm chính là phải trả giá bằng máu. Hắn còn chưa kịp chuyển mình, một cỗ sát ý cực kỳ khủng bố đã từ bên trái truyền qua, phốc một tiếng cắt ngang bắp đùi của hắn.

Máu tươi điên cuồng chảy, kèm theo đau đớn cực độ truyền tới khiến cho Kiếm Ma đều có chút đứng không vững, nửa ngồi nửa quỳ nghiêng xuống không gian, ánh mắt lạnh lùng hội tụ về một phía.

Chỉ thấy phía bên kia không xa, quận chúa đứng giữa hư không quay lưng về phía hắn, trường kiếm trong tay còn đọng lên vài giọt máu.

Gió nhẹ thổi tóc rối bay, váy đầm phiên múa, thật sự vừa mạnh mẽ kiên cường, nhưng cũng không kém phần phong hoa tuyệt mỹ.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 332: Trần Anh Thy

- Tổ hình chiến đội, quả nhiên không tầm thường.

Cố nén lại đau đớn truyền tới từ đùi mình, Kiếm Ma khẽ nghiêng mình đứng dậy, thần sắc mang theo vài phần phức tạp nhìn về quận chúa.

Hắn biết mình đã thua, dù cho bản thân hắn chưa thực sự dốc ra toàn lực cũng như đánh ra lá bài tẩy của mình để đối chiến. Đơn giản vì vừa rồi, nếu vị trí quận chúa chém không phải bắp đùi, mà là cổ, thì hắn đã là cái xác không đầu. Đây không phải thua về chiến lực, mà là thua về sự tôn trọng đối thủ và cả cách hành xử của con người.

Nàng rõ ràng có thể chém chết hắn, nhưng hết lần này đến lần khác lại lựa chọn rạch phá vào đùi, tương tự vị trí mà hắn chém nàng khi nãy. Hành vi này quả thực có chút gì đó rất trẻ con, nhưng cũng tràn đầy nữ hài tính cách, để cho hắn nhất thời không biết phải thế nào.

- Nhớ kỹ… ta tên Trần Anh Thy, sẽ có một ngày chính tay ta đánh bại ngươi.

Cùng vào lúc đó, quận chúa bỗng nhiên quay người nhìn về phía hắn, cánh tay giương lên lau đi vết máu trên lưỡi kiếm, lạnh lùng để lại một lời nói, sau đó bay trở về phía đại địa.

Bốn tên thành viên trong tổ hình trông thấy quận chúa ngừng đánh, cũng chỉ có thể liếc nhìn về phía Kiếm Ma tràn đầy cừu hận, sau đó theo nàng rời đi khỏi bầu trời.

Nhìn bóng lưng xinh đẹp không ngừng bay xa, tâm tình Kiếm Ma không hiểu sao lại nổi lên gợn sóng, mơ hồ xuất hiện một cỗ xúc cảm khó chịu vô cùng. Còn vì sao khó chịu, hắn có suy nghĩ nát đầu cũng chẳng ra đáp án.

Lại nhìn về phía đại địa, không khó để hắn phát hiện ra nguyên nhân Anh Thy ngừng đánh, dĩ nhiên chẳng phải vì e sợ Kiếm Ma hắn đâu, mà là vì nàng đã nhìn thấy Trần Lỗ bị tiểu hoà thượng bắt được, muốn cứu cũng chẳng cứu được nữa rồi.

- Đầu trọc… buông ra bản vương.

Bên kia, Trần Lỗ bị tiểu hoà thượng xách lên như một con chó, hắn cố gắng phản kháng nhưng hoàn toàn vô hiệu, chỉ có thể buông lời chửi mắng.

- Ngươi vẫn chưa biết hối cải hay sao?

Tiểu hoà thượng vẫn chưa giải khai khỏi biến thân, ánh mắt lạnh như băng ghì lấy cổ tên vương gia mà hỏi.

- Hối cải?… Đánh chết một cái phàm nhân mà thôi… ngươi thật sự dám giết chết bản vương không thành.

Rất ngu ngốc, điển hình của đám con cháu thế gia đần độn, Trần Lỗ đến bây giờ vẫn còn không nhìn rõ tình thế, ngược lại còn tỏ ra hống hách cực độ, thách thức kẻ thù.

Lập tức, một luồng lực lượng kinh người bỗng nhiên từ trên cổ hắn truyền tới, năm ngón tay như năm cái gọng kìm, đem cái cổ có phần yếu ớt của hắn đều muốn vặn gãy. Tiểu hoà thượng cứ như nổi điên siết ghì cổ hắn, đem khuôn mặt hắn áp sát mặt mình, thở ra nộ khí:

- Ngươi… thật… muốn… chết…?

Trần Lỗ rốt cục phát giác ra mình ngu ngốc nhường nào, đồng

tử càng là co lại, ánh mắt run run cũng không biểu lộ ra được một phần vạn nỗi sợ hãi trong thâm tâm hắn.

- Không… không… ta… Trần Gia.

Lời nói còn nghẹn sâu trong cổ không thể phát, Trần Lỗ chỉ có thể rặn ra được mấy từ lắp bắp.

Tiểu hoà thượng lúc ấy quả thực rất điên cuồng, nhưng khi nghe thấy hai chữ Trần Gia thì như nghẹn lại, bàn tay cứng rắn bóp xuống mấy lần cũng không thể bóp nổi.

- Khốn kiếp Trần Gia… Khốn kiếp Phật quy.

Thế rồi, như là bị ràng buộc bởi một chút ít quy tắc nào đó, nó chỉ có thể chửi thề một tiếng, sau đó đem tên vương gia quất liên hồi mấy lần xuống nền đất.

- Phanh… Phanh… Phanh…

Nhìn qua lực phi thường mạnh mẽ, nhưng lại không hề sử dụng chút Nguyên lực nào, hiển nhiên nó không muốn, hoặc đúng hơn là không thể tự mình giết chết tên vương gia này.

- Giúp đệ… giết hắn.

Quăng cái xác vật vờ của Trần Lỗ về phía Kiếm Ma, tên nhóc băng lãnh nói rằng.

Nhìn cái cảm xúc điên dại của tên nhóc, Kiếm Ma có chút đồng tình cùng thương cảm, không chút do dự vung kiếm về phía Trần Lỗ, sau đó quay người nắm tay nó đi về phía người mình.

- Ha ha… hắn không dám giết ta… ha ha…

Trần Lỗ vốn nghĩ rằng mình chắc chắn phải chết, nhưng trông thấy Kiếm Ma vung kiếm một hồi lâu mà mình vẫn sống thì vui mừng cực độ, điên cuồng cười lớn trong lòng.

Nhưng rất nhanh, hắn liền phát hiện bản thân hắn nghĩ nhiều rồi.

- A… không…

Ngay tại thời điểm mà hắn đắc ý nhất, bên trong trái tim của hắn bỗng nhiên hiện ra một đạo kiếm ý khổng lồ, không chỉ tàn phá lục phủ ngũ tạng của hắn, mà còn chém tan cả linh hồn.

Kèm theo tiếng rên thảm thiết, ngực hắn nổ tung ra mưa máu, xông thẳng lên trời cao bên ngoài, mãi đến mấy hơi thở sau mới dần dần đình chỉ.

Một cái vương gia cao cao tại thượng, khí tuyệt bỏ mình.

…

Đánh giết đã xong, Cao Vô Cầu rốt cục buông tha khống chế hai tên Quy Nguyên cường giả, bay trở về nơi truyền tống trận tụ họp với mọi người.

Đại trận truyền tống ban đầu vốn là trung tâm của chiến đấu, đáng lẽ ra thụ lực phá hoại cũng là lớn nhất, nhưng nhờ có Dạ Tuyết và Cố Sở thi pháp bảo hộ, cho nên vẫn còn lành lặn chẳng tổn hao chút nào.

Tiểu hoà thượng xốc lên thân xác của trưởng thôn, hiển nhiên muốn mang ông lão về Yên Tử mà chôn cất. Cứ thế, một đội hình sáu người hai quỷ và một khỉ khởi động truyền tống, chớp mắt rời đi nơi thị phi này.

Không một ai trong bọn hắn phát hiện ra rằng, ngay tại thời điểm bọn hắn truyền tống đi, trên bầu trời bỗng nhiên bay vút tới chín cái bóng người.

Chính là dạo chơi du đình, đạp lên Phong Vân bay tới! Nhưng mà tốc độ, quả thực để người giật mình kinh hãi. Mà càng đáng sợ

hơn là, nhóm người bọn hắn thực lực thấp nhất cũng là Sinh Thần hậu kỳ, cao hơn thậm chí còn không ít hơn hai tên cường giả cấp độ Quy Nguyên.

- Anh Thy, đã xảy ra chuyện gì, các ngươi làm sao vẫn chưa về gia tộc?

Chín cái thân ảnh như là chín tia chớp, vút một cái đã xuất hiện ngay trước mặt nhóm người quận chúa.

Người lên tiếng là một tên đàn ông trung niên, trên thân khoác áo hoàng bào, khuôn mặt toả sáng một đạo hào quang nhàn nhạt, tựa như vương giả chi uy không thể nào xâm phạm.

- Bái kiến nhị hoàng tử, tam hoàng tử, Bát vương gia…

Mà đám thanh niên bên cạnh Anh Thy trông thấy nhóm người tới, đều nhất tề quỳ xuống khấu đầu, đồng thanh hô lớn.

- Đứng lên cả đi, nói, rốt cục là có chuyện gì?

Bất ngờ là đứng đầu nhóm người không phải mấy người lớn tuổi, mà là hai tên thanh niên trẻ nhất. Khi trông thấy khung cảnh hoang tàn của nơi này, ánh mắt bọn hắn có phần hơi híp lại, nhìn về phía nhóm người quận chúa truy vấn.

Anh Thy thân cũng là dòng chính hoàng tộc, con gái của Bát vương gia, tự nhiên sẽ không quá câu nệ hay sợ hãi hai tên hoàng tử, bắt đầu thuật lại mọi chuyện xảy ra cho bọn hắn.

- Là chúng ta không bảo vệ được vương gia, xin hai vị hoàng tử trách tội.

Trông thấy sắc mặt hai vị hoàng tử ngày một âm trầm, hai tên cường giả Thành Hoàng rất thức thời đi tới trước mặt cúi đầu thỉnh tội.

Bản thân bọn hắn mặc dù là cường giả, nhưng tại một đại gia tộc như Trần Gia cũng chỉ miễn cưỡng thuộc lớp trung tầng, so với con cháu dòng chính thì còn thua kém nhiều lắm. Nếu nhị vị hoàng tử này nổi giận mà trách tội xuống, chỉ sợ bọn hắn đều trải qua không dễ dàng.

- Chỉ cần khí thế cũng có thể trấn áp hai người các ngươi, chiến lực của đối phương ít nhất cũng phải đạt tới Quy Nguyên nhị bước, thậm chí vô hạn tiếp cận bước thứ ba, cường giả bậc này các ngươi đánh không lại cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mà trái ngược với lo lắng của bọn hắn, hai tên hoàng tử lại không có tỏ ra giận giữ chút nào, ngược lại chỉ hơi trầm ngâm. Nhị hoàng tử càng là gật nhẹ đầu nói.

- Chết cũng chết rồi, với tính cách của thằng ranh này không chết đi thì cũng chỉ biết gây ra tai vạ. Nhưng dẫu sao nó vẫn là con cháu Trần Gia, đối phương giết nó như vậy không khỏi có chút ngông cuồng.

Hai chữ "Ngông cuồng" buông ra mang theo chút lạnh lẽo, khiến cho tất cả mọi người run lên trong lòng.

- Có thể một mình đối chiến với Ngũ Hội Hợp Hình chiến của Anh Thy mà không chết, cũng là có tư cách ngông cuồng.

Tam hoàng tử là một tên thanh niên tóc xám, thần thái mang theo tia trầm ổn mà ở độ tuổi này không nên có. Khi nghe hoàng huynh mình nổi lên sát ý, hắn không khỏi mỉm cười, ánh mắt mang theo vài phần thâm ý nói ra.

- Cũng chỉ là không tệ mà thôi.

Bên kia, một tên thanh niên trẻ tuổi có vẻ không đồng thuận với nhận xét của tam hoàng tử, khoé môi nhếc lên tiếng cười khinh thị.

Quận chúa tại Trần Gia mặc dù được xếp vào top bốn siêu cấp thiên tài mạnh nhất thế hệ này, nhưng không đồng nghĩa với chiến lực của nàng cũng lọt vào top bốn. Thiên phú của nàng là ẩn thuật, thiên về hệ ám sát, lấy yếu tố bất ngờ và khó nắm bắt để giết người trong vô thức, hoàn toàn không thích hợp giao phong chính diện.

Cho nên, nàng chỉ mạnh khi có chuẩn bị và chiếm được tiên cơ, một khi bị đối phương phá đi ám sát thì chiến lực của nàng đến top mười cũng không bằng.

Mà hắn, chiến lực so với Anh Thy thì mạnh hơn nhiều lắm, nếu chẳng phải một mực không phá được ám sát thuật của nàng, hắn đã sớm trở thành top bốn từ lâu rồi.

Chiến lực rõ ràng mạnh hơn, nhưng cứ thế bị một nữ nhân đè xuống top năm, hắn dĩ nhiên cực kỳ có thành kiến với cô nàng quận chúa này. Theo hắn thấy, Kiếm Ma có thể đánh ngang tay với Anh Thy hắn là có khả năng nhìn ra ẩn thuật, khiến cho ám sát của nàng trở nên phế bỏ. Còn về chiến lực đơn thuần, còn lâu mới có thể sánh vai cùng với hắn.

Thế rồi hắn không nhanh không chậm tiến về phía xác của Trần Lỗ, như là đang tra xét điều gì.

- Chỉ là giết chết một tên phế vật cũng phải sử dụng ra kiếm ý… Quả nhiên bản lãnh cũng chẳng ra gì.

Nhìn vết thương của Trần Lỗ còn lưu lại vài tia kiếm ý, không khó để tên thanh niên suy đoán ra nguyên nhân Trần Lỗ chết.

Đoạn hắn khinh khỉnh cười, nắm tay khẽ vươn ra vuốt trước vùng ngực của tên vương gia, ý đồ bóp nát toàn bộ những kiếm ý đang còn lưu lại đó. Vừa là chứng tỏ mình cường đại, cũng là nhân tiện sỉ nhục quận chúa một phen.

Dĩ nhiên, hắn đã sai, sai lầm cực lớn.

- Tiểu Minh, cẩn thận.

Đột nhiên nhị hoàng tử như ý thức được cái gì, cả kinh nói.

Nhưng mà chậm.

Chỉ thấy kiếm ý của Kiếm Ma vốn thập phần yếu nhược, sau khi bị tác động của tên thanh niên thì như ác ma thức giấc, chớp mắt khiến cho thân xác Trần Lỗ nổ tung thành mưa máu rồi vọt ra bên ngoài, hướng về phía đối phương oanh sát ra uy lực không gì cản nổi.

- Phanh… Phanh… phanh…

Liên tiếp là ba đạo kiếm tràn đầy sát ý, sức mạnh tản ra mạnh đến mức tất cả mọi người đều phải lui bước. Tên thanh niên càng là thê thảm, suýt chút nữa bị chém rời bàn tay, máu tươi phun ra xối xả.

Xem thường Kiếm Ma, cái giá phải trả không có gì ngoài máu.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 333: Mối Thù Của Năm Ngàn Năm Trước

Bị ba tia kiếm ý làm cho đổ máu, Trần Cao Minh vốn tự cao tự đại lúc này cũng kìm không được sợ hãi. Trong phút giây ngắn ngủi giao phong, hắn mơ hồ nhìn thấy được một bóng người chìm trong hắc ám, mang theo một con mắt đỏ hằn nhìn qua, huy kiếm chém hắn ba lần.

Rất nhẹ nhàng, rất chậm rãi, không có bất kỳ uy áp hay sát cơ nào, nhưng lại có thể khiến thân thể hắn như không còn thuộc về mình, nặng nề chậm trễ, vĩnh viễn không thể tránh được để cho ba tia kiếm kia chém lên người.

- Đông…

Bước chân nặng như núi liên tiếp đạp vào mặt đất, khiến không gian vang lên những tiếng rung động đanh tai, mãi cho tới khi có một cái đại thủ đột nhiên xuất hiện phía sau cho hắn làm điểm tựa, hắn mới có thể dừng lại thế lui của mình.

Máu tươi xối xả chảy, vẽ ra trên mặt đất một vệt đỏ tươi, thập phần chói mắt.

- Kiếm ý thật mạnh.

Xuất hiện phía sau Trần Cao Minh không ai khác ngoài nhị hoàng tử. Trông thấy vẻ mặt hoảng sợ của tên này, hắn không khỏi tỏ ra nghiêm túc, ánh mắt mang theo vài phần hứng thú buông ra đánh giá.

- Xác thực mạnh, nếu thật sự cùng hắn qua chiêu, ta bại không

thể nghi ngờ.

Trần Cao Minh lúc này không thể không thu lại kiêu ngạo của mình, vừa kinh sợ vừa cảm thán mà nói, đồng thời thở ra một hơi dài trọc khí.

- Kiếm ý bậc này, chỉ sợ so với Lê Vũ Thanh Di cũng không thua kém quá nhiều. Đại lễ giổ tổ năm nay lại có trò hay để nhìn.

Vươn tay bắt lấy mấy tia kiếm ít ỏi còn sót lại trên vết thương của Trần Cao Minh, cảm nhận lấy từng tia sát lực mà nó toả ra, nhị hoàng tử không thể không kinh thán gật đầu. Sau đó như suy nghĩ đến điều gì, hắn bất giác mỉm cười nói, sắc mặt tràn đầy mong chờ.

- Hoàng huynh… nhóm người này chúng ta không chọc được.

Tam hoàng tử không biết tự lúc nào chạy tới bên đại trận truyền tống, bàn tay trên hư không xê dịch mấy lần, như đang tìm kiếm toạ độ không gian, sau đó sắc mặt bỗng nhiên trở nên ngưng trọng cực kỳ, vội vàng ngắt lời ca ca của mình.

Nhị hoàng tử trông thấy thái độ của đường đệ mình biến hoá, mặc dù không biết lý do nhưng cũng ngưng lại nụ cười nhìn tới, tựa hồ như chờ từ đối phương một câu trả lời.

- Bọn hắn truyền tống về… Yên Tử.

Tam hoàng tử không nhanh không chậm nói ra, ánh mắt gắt gao nhìn thông số trên truyền tống trận mà mình thôi diễn ra, tựa hồ như không tin được đây là sự thật.

Xung quanh, vài cái thanh niên khi nghe đến hai tiếng Yên Tử, con ngươi không tự chủ được nổi lên tia khiếp hãi, bàn chân trong vô thức lui bước về sau. Hiển nhiên, tất cả bọn hắn đều bị khái niệm này doạ cho hoảng sợ.

- Người của Trúc Lâm sao?

Nhị hoàng tử so ra vẫn là tâm tính cực cao, không những không sợ hãi mà còn lộ ra một ý cười sâu xa, một lời nói ra chứa đầy địch ý. Toàn bộ không gian chung quanh hắn sau câu nói đều như lạnh đi, ẩn ẩn tản ra một tầng sương sa trên khuôn mặt anh tuấn.

- Cũng đã mấy ngàn năm rồi, hắn vẫn chưa quên được mối hận năm xưa ư? Lại muốn lần nữa gây nên sóng gió?

Không nhắc đến thì thôi, một khi nhắc đến liền để lòng người run rẩy, toàn bộ đám thanh niên trẻ tuổi nhao nhao biến sắc, bất giác nhớ về một đoạn thời gian đẫm máu nhất trong suốt lịch sử tồn tại của gia tộc mình.

Trúc Lâm Yên Tử, một trong ngũ đại thiền phái của thế giới Đại Việt thời tiền cổ, cũng đã từng là thế lực phụ thuộc vào Trần Gia bọn chúng.

Còn nhớ những năm đầu triều Trần thành lập, thuỷ tổ Trần Gia sau bao nhiêu năm đánh nam dẹp bắc, bình đông trị tây, đạt tới ngưỡng danh vọng cao nhất của đời người, thì bỗng nhiên quyết định nhường ngôi cho thái tử, còn mình thì lui về ở ẩn trên Yên Tử Sơn, sáng lập ra Trúc Lâm Thiền Phái, chính thức đặt dấu mốc cho một siêu cấp thế lực có tầm ảnh hưởng nhất nhì thời ấy.

Với tư cách là đại thế lực lớn nhất phụ thuộc vào Trần Gia, Trúc Lâm đã đóng góp không biết bao nhiêu công lao đến sự thịnh trị củatriều Trần thời cổ, và đương nhiên, nó cũng không thoát khỏi sự chi phối và kiềm hãm của triều đại khổng lồ này.

Năm tháng qua đi, lớp sau không bằng lớp trước, triều Trần càng ngày càng suy tàn và yếu nhược, cuối cùng để mất giang sơn vào tay triều Hồ, thối lui xuống thành Gia tộc viễn cổ.

Đồng thời theo sự suy tàn ấy, mâu thuẫn giữa Trần Gia với các thế lực phụ thuộc nó ngày càng to lớn. Trần Gia với giấc mơ một ngày phục quốc, không ngừng hướng ra bên ngoài bành trướng thế lực của mình. Những chính sách hà khắc, thủ đoạn chèn ép liên tiếp được áp xuống, khiến cho các đại thế lực từng phụ thuộc nó phải chịu thiệt hại không thể đong đếm hết.

Người xưa từng nói, con giun xéo lắm cũng quằn, có áp bức thì sẽ có đấu tranh, các đại thế lực sau bao nhiêu năm nhẫn nhịn bắt đầu phản ứng lại Trần Gia, những cuộc chiến tranh chém giết bắt đầu bùng nổ, máu tươi nhuộm đầy đất Việt.

Mà đỉnh điểm nhất, không thể khác chính là trận chiến tranh hồi năm ngàn năm về trước.

Nói là một trận chiến tranh, không bằng nói đó là một cuộc độc chiến. Một cuộc chiến của một người với cả một gia tộc khổng lồ.

Tất cả xuất phát từ việc một tên lão tổ Trần Gia năm đó đã đánh chủ ý lên chí bảo Trúc Lâm Đạo Sỹ Xuất Sơn đồ[1], đồng thời âm mưu hoàn toàn khống chế Trúc Lâm vào tay. Hắn bày mưu lợi dụng một số nội gián hại chết thiền sư trụ trì Huệ Nhã, sau đó gán cho phân nửa đệ tử không theo phe hắn tội danh đồ sư, gây ra vụ thảm sát thành viên dòng chính, máu tươi nhuộm đỏ thềm Yên Tử.

Kết quả hắn đã thành công, bảo vật về tay, toàn bộ Trúc Lâm rơi vào tầm khống chế, để cho thế lực Trần Gia một lần đại trướng, uy thế khiến cho tất cả các thế lực còn lại khác đều phải kinh hãi cúi đầu.

Hành động ấy hẳn sẽ tạo nên một tương lai rất tốt cho Trần Gia, nếu như không có một ngày Chân Không Ngã bất ngờ từ phương xa trở về Yên Tử. Hắn là đệ tử chân truyền của thiền sư Huệ Nhã, cũng là người mạnh nhất của Yên Tử lúc này.

Thù hận, luôn là thứ khiến cho con người ta trở thành một con người hoàn toàn khác. Một vị thiền sư mang theo thâm cừu mà giết chóc, đánh cho cả một đại gia tộc phải thương gân động cốt, xác chết đầy nhà.

Cuối cùng, nếu chẳng phải mấy vị thuỷ tổ Trần Gia tỉnh giấc ra tay, lại có người của Việt Điện lộ mặt làm ra ước định, chỉ sợ Trần Gia sẽ phải trả một cái giá không thể nào tưởng tượng nổi.

Cũng kể từ thời điểm đó, cái tên Chân Không Ngã và Trúc Lâm Yên Tử bất giác trở thành một tồn tại cấm kỵ của gia tộc này, mỗi khi nhắc lại đều khiến cho đám con cháu không thể không hãi hùng khiếp vía.

Đó cũng là lý do mà vì sao khi đám thanh niên vừa nghe thấy hai từ Yên Tử lại tỏ ra kinh sợ, còn nhị hoàng tử thì lộ ra địch ý đến vậy.

Tam hoàng tử xem xét lại mấy lần, khi thấy kết quả không thể sai thì mới ngừng, ánh mắt đảo về phía ca ca của mình mà nói:

- Ta không biết bọn hắn có phải là người của Trúc Lâm hay không, nhưng bọn hắn chắc chắn là đi về phía Yên Tử. Chuyện này quá mức hệ trọng, vẫn là nên bẩm báo về.

Nhị hoàng tử gật đầu đồng thuận, bất quá sắc mặt lại tỏ ra âm trầm cực độ:

- Mặc kệ có phải là người của Trúc Lâm hay không, nhưng dám ở trên đất Trần Gia giết người, Chân Không Ngã cũng đừng hòng bảo vệ được bọn chúng.

Không còn là thái độ ung dung như lúc trước, hắn đối với đám người Hoàng Thiên bất giác đã lộ ra sát ý.

Không vì cái gì khác, mà chính là vì tên thuỷ tổ Trần Gia năm xưa đó chính là ông nội của hắn, Trần Kinh Thương.

- Xử lý bọn hắn là đương nhiên, nhưng không phải bây giờ. Đại lễ giỗ tổ và cuộc chiến Thiên Kiêu Bảng mới là ưu tiên hàng đầu của các ngươi vào lúc này. Chỉ cần các ngươi đoạt được hạng nhất thiên kiêu, lấy được tư cách đăng quang giỗ tổ và hiệu lệnh Việt Điện một lần, há còn e sợ một cái Trúc Lâm chỉ còn vỏ bề ngoài?

Bên kia, Bát vương gia nhìn qua sát ý của nhị hoàng tử thì khẽ cau mày, có chút lạnh lùng giáo huấn. Một lời để cho nhị hoàng tử thoáng bình tĩnh lại, cũng không dám tỏ thái độ gì, mà suy tư một hồi, sau cùng mới gật đầu cung kính nói:

- Hoàng thúc nói không sai, cuộc chiến Thiên Kiêu Bảng và đại lễ giỗ tổ mới là quan trọng nhất, để cho bọn chúng sống thêm vài tháng nữa vậy. Một khi chúng ta đoạt được vị trí đệ nhất thiên tài, cũng là thời điểm mà người Trần Gia lần nữa dẹp yên Trúc Lâm Yên Tử. Nỗi nhục năm ngàn năm trước, ta sẽ giúp ông nội trả lại không sót một phần.

Dứt lời, hắn liền quay người bước đi về phía đại trận.

Cứ thế, một đoàn người với những tâm trạng không giống nhau cùng đứng vào không gian truyền tống, biến mất khỏi vùng đất tan hoang này.

Thù hận, ác ý, đấu tranh và tàn sát. Một tương lai mịt mù bất giác từ phút giây này hiển hiện ra ngoài ánh sáng, báo hiệu cho một quãng thời gian sắp tới ngập chìm trong biển máu.

Ai, mới là kẻ sống sót tới cuối cùng?

[1] Trúc Lâm Đạo Sỹ Xuất Sơn Đồ: Là nhan đề của một bức trường quyển trên giấy quyến bao gồm họa phẩm tranh thủy mặc kết hợp nghệ thuật thư pháp đặc sắc, miêu tả cảnh Trúc Lâm đại sĩ (tức Trần Nhân Tông) từ động Vũ Lâm xuất du. Trúc Lâm Đại sĩ xuất sơn đồ được vẽ trên một trường quyển (长卷) có kích thước

961 × 28 cm, trong đó bao gồm một bức họa rộng 316 × 28 cm.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 334: Thần Thoại Truyền Kỳ

Yên Tử Sơn, đã từng là vùng đất thánh địa của phật giáo Việt Nam. Nơi hội tụ biết bao nhiêu đời phật tử, thiên kiêu lớp lớp, danh tiếngthậm chí so với một vài gia tộc viễn cổ càng có lực ảnh hưởng và tầm cỡ.

Năm ngàn năm về trước, đó là một nơi ngập tràn nhân khí, với vô vàn công trình kiến trúc khổng lồ của phật giáo, trải dài liên miên bất tuyệt. Con đường lên đỉnh núi địa thế khúc kỳ, bậc thang dốc đứng dài hơn sáu ngàn mét, nhưng lúc nào cũng nhộn nhịp bước chân, người người nối gót.

Cổ nhân đã nói vạn vật chí âm chí dương, khi cực thịnh tất là lúc khởi suy. Có những viễn cảnh tưởng chừng như cực kỳ thịnh vượng, nhưng bên trong nó đã chất chứa những mầm tai ương. Cây cao đón gió lớn, có đôi khi mạnh mẽ chưa hẳn là một điều tốt, nhất là khi ngươi vô tình trở thành mối nguy đe doạ tới những kẻ tự cho mình là người giữ gìn trật tự thế giới.

Năm ngàn năm kể từ khi trận đồ sát ấy diễn ra, máu tươi thấm đỏ thềm Yên Tử. Từng là một vùng thánh địa bất giác trở thành chiến trường tu la, sơn phong đổ nát, công trình lụi tàn, bóng người cũng không còn một mống. Yên Tử ngày nay, chỉ còn là một vùng cô sơn hoang dã, ẩn hiện đâu đó vài vết tích cổ xưa, vừa tan tác vừa thê lương.

Đoàn người Hoàng Thiên rất nhanh xuất hiện dưới chân Yên Tử, có chút sững sờ nhìn lên con đường đá kéo dài lên trên đỉnh núi. Cỏ dại cùng rêu phong phủ đầy trên thềm đá, thi thoảng còn

có dây leo vắt ngang qua đường khiến nó có chút âm u và hoang phế, trái ngược hoàn toàn với những gì mà bọn hắn tưởng tượng về nơi này.

- Cả núi có mỗi ta và sư thầy, không có người dọn dẹp nên hơi nát tí xíu, mọi người thông cảm há.

Tiểu hoà thượng trông thấy thái độ mọi người thì có chút ngượng ngùng, tự xoa xoa đầu cười híp mắt.

Nói xong nó vội tiến lên trước dẫn đường, Hàng Ma Xử trong tay bỗng chốc hoá thành con dao phay, một tay vác xác trưởng thôn, một taykhông ngừng huy động chém cỏ mở lối.

Hành động này của nó thoạt nhìn rất buồn cười, nhưng lại khiến cho mấy tên cường giả trong đoàn co giật khuôn mặt, nội tâm cứng ngắc không biết nói gì. Đem tiên khí đi dọn cỏ dại, có lẽ cả thế gian cũng chỉ có tên nhóc con này là có thể làm ra được.

Cứ thế, một đoàn người chậm rãi bước đi lên từng bậc đá, xuyên qua mấy ngàn mét lưng chừng, tiếp cận trụ sở chính của Trúc Lâm Yên Tử.

Không một ai trong nhóm người biết được, ngay tại thời điểm mà bọn hắn đặt chân trên thềm đá đã bị người trông thấy. Đó là một vị đại sư gầy yếu, tuổi tác ước chừng ngoài bốn mươi. Hắn ngồi dựa lưng bên một tượng phật nứt vỡ, ánh mắt nhắm nghiền như đang say giấc ngủ.

Khoảnh khắc đoàn người vừa tới, hai tròng mắt của hắn bất chợt mở bừng, như xuyên thấu qua mấy ngàn mét tinh không đặt ở trên nhóm người dưới chân núi, khoé môi kéo lên nụ cười không thể nào hiểu thấu:

- Chờ suốt từng ấy năm, các ngươi rốt cục đã tới.

…

Đoàn người sau một tiếng bước đi không nghỉ, rốt cuộc đi tới nơi đây. Đập vào mắt bọn hắn là một vùng không gian chìm trong mây khói, trên đỉnh núi cao nhất có dựng một bức tượng phật hoàng to lớn, hướng mặt về phía hừng đông rực rỡ.

Dưới ánh sáng của tia nắng ban mai, tượng phật mặc dù có chút cũ nát, nhưng cũng không che được tinh anh thánh khí. Đó là một khuôn mặt đạo mạo thuần tuý, sắc thái như vàng, thể chất sáng ngời, phật khí hoành thiên. Một cánh tay mặc dù đã gãy nát lộ ra gỉ đồng, nhưng vẫn có phương hướng phủ xuống nhân gian, tựa hồ muốn bảo hộ cả chúng sinh muôn loài.

Chỉ là một tôn tượng phật cũ, nhưng lại có thể khiến cho tất cả mọi người trong nhóm sắc mặt trở nên trịnh trọng, mơ hồ có cảm giác muốn cúi đầu lễ bái.

Cảm giác ấy, không phải là uy áp hay sức mạnh áp chế, mà là sự tôn trọng, kính uý cho công đức của con người.

- Thầy ơi, Bảo Bảo về rồi.

Mà tiểu hoà thượng thì cực kỳ lễ phép cúi đầu bái tượng, sau đó có chút tăng động chạy vòng ra phía sau tượng đồng mà hô lớn.

Chỉ là mặc nó hô to cỡ nào, xung quanh vẫn không có phản hồi, chỉ có vài cơn gió núi se se thổi tới, rít lên từng cơn quạnh quẽ.

- Thầy ơi…

Đoạn nó nhìn loanh quanh như suy nghĩ cái gì, sau đó bỗng chạy về phía một cái phật tự được dựng phía sau tượng lớn, cánh tay vừa đẩy ra cửa gỗ, miệng vừa kêu la.

Cửa lớn như là rất lâu không được bảo dưỡng, vang lên tiếng cót két đanh tai. Đoàn người theo chân nó bước vào trong điện thờ, rất nhanh phát hiện ra một bóng người đang ngồi bên hông điện,

làm gì đó mà khúc khích cười.

- Thầy…

Tiểu hoà thượng lại gọi mấy lần, nhưng đại hoà thượng lại cứ như không nghe thấy nó, cánh tay không ngừng huy động món đồ trong tay, phồng miệng trợn mắt thô bỉ cực kỳ.

Tên nhóc cũng là ngây thơ lắm, nào có suy nghĩ gì nhiều, lâu ngày mới gặp sư phụ thì không khỏi nhớ nhung, vội vàng đặt xác của trưởng thôn xuống bồ đoàn, sau đó lon ton chạy tới ôm lấy cổ hắn ta vui vui vẻ vẻ.

Nhưng đến hồi ánh mắt nó nhìn qua, trông thấy thứ mà sư phụ đang xem thì bất chợt trợn mắt há mồm, sau đó tức xạm mặt vươn tay giật phăng cái nút trên tai hắn, nước miếng văng ra xối xả.

- Tiên sư… ngươi lại giấu bảo bảo đi xem cái thứ khốn nạn này, thảo nào ta gọi mãi mà ngươi không nghe…

- Mả… a da, là bảo bảo trở về đó sao?

Bị người phá ngang, đại hoà thượng ban đầu có chút khí quay người định mắng, nhưng khi trông thấy là đồ đệ mình thì lại sững sờ, bàn tay rất nhanh đem đồ vật trong tay giấu vào phía trong vạt áo.

- Ngươi càng ngày càng nát bét…

Tên nhóc nghiến răng nghiến lợi, tựa hồ rất tức giận hành vi của sư phụ mình, còn thuận tay tét một cái đét vào đầu trọc của hắn mà hô.

- Ranh con, có đồ đệ nào nói chuyện với thầy mình như vậy sao? Ngươi cũng biết món đồ này là một tà vật nguy hiểm vô biên, bên trong còn có hai cái ma đầu độc ác, nếu không trấn áp chỉ sợ

sớm gieo giắc tai hoạ cho nhân gian. Vi sư mỗi ngày đều phải quan sát tìm hiểu, tốn hao công lực chẳng phải là vì thế nhân mà suy nghĩ?

Đại sư nói mà nghiêm mày, thần sắc trang trọng khiến cho toàn bộ đám người đều ngây ngẩn cả ra.

Một lời này nghe ra thì rất là cao thượng và đáng kính, nhưng nếu như ngươi trông thấy thứ mà hắn gọi là tà vật thì nó chân chính là mặt dày vô sỉ,thối không thể nào tả nổi.

Mà phía xa trước mặt hắn, sắc mặt Kiếm Ma thoáng chốc đen như đít nồi, rất muốn một quyền nện vào khuôn mặt trang nghiêm ấy. Bởi vì tên đại sư mặc dù rất nhanh che giấu, nhưng hắn vẫn là vừa đủ phát hiện ra nhân vật chính trong cái tinh diện khốn nạn kia lại chính là bản thân mình.

Mẹ nó, từ khi nào mà hắn lại bị người xem trộm đời tư, còn bị nói là ma đầu độc ác cơ chứ.

Đương nhiên, hắn chỉ là rất muốn mà thôi, nào dám ra tay. Chưa kể đối phương là tồn tại hắn không chọc nổi, thì bên cạnh hắn lúc này cũng xuất hiện một tôn sát thần rồi. Tử Thanh không biết tự lúc nào ngưng tụ ra quỷ thân, ánh mắt lạnh băng nhìn về phía hắn tràn đầy sát khí, bàn tay véo lấy hông khiến hắn tởn hết cả người.

- Còn biết thượng mã phongcơ đấy, ngươi thật là giỏi…

Rất ít khi nói chuyện, nhưng một khi nói liền để người lạnh gáy. Kiếm Ma nghe được cái âm thanhnày, lông tóc trên người đều như muốn nổ, cả người cứ thế co giật, bàn tay không ngừng xoa xoa hông của mình.

- Chàng trai này, chúng ta hình như có gặp nhau rồi phải không? Ta nhìn ngươi thật là quen mắt.

Đến lúc này, Chân Không Ngã mới chú ý tới thanh niên trước mặt này nhìn thật quen.

Ngẩn người mất nửa ngày, hắn chợt lôi tinh diện trong vạt áo ra, giơ ngang trước mặt Kiếm Ma tua đi tua lại mấy lần, sắc mặt càng ngày càng trợn trắng.

- A… ngươi làm sao lại rất giống tên dâm tặc này?

Như phát hiện ra bí mật gì đó kinh thiên động địa, bàn tay hắn bỗng rút vào đai lưng, bộ dáng tựa hồ muốn lôi hàng ra động thủ.

- Nhầm… nhầm người a…

Kiếm Ma thật sự khóc không ra nước mắt. Tử Thanh vốn đã như bà chằn, lúc này lại bị Chân Không Ngã cho xem trực tiếp thêm mấy lần liền nổi đoá, vặn lấy tai hắn mà kéo ra bên ngoài đại tự. Còn kéo ra làm gì, có trời mới biết nổi.

- Ây…

Chân Không Ngã tựa hồ muốn nói gì, lại bị tiểu hoà thượng kéo về. Tên nhóc dường như rất là hiểu hắn, khuôn mặt non nớt không khỏi khinh bỉ lườm lườm mà nói:

- Hàng đóng một lần nên không có phần hai đâu, thầy hỏi cũng vậy thôi à.

Một câu trả lời để vị thần thoại bất hủ này thoáng sững sờ, nội tâm không ngừng thở dài than tiếc. Nhưng một hồi chợt phát hiện ra mình bị hớ, hắn bỗng nghiêm mặt vươn tay vỗ ót một cái khiến tiểu hoà thượng xanh cả mặt mày, uy nghiêm quát:

- Ranh con, ai dạy ngươi mấy thứ bậy bạ này? Vi sư chỉ là muốn giúp hắn độ hoá tà dâm, quy y cửa phật mà thôi, ngươi lại nghĩ đi đâu? Bất quá dường như là không cần ra tay nữa, vị cô nương kia là đủ rồi à.

Tốt một tên vô sỉ.

Một câu để cho tiểu hoà thượng cùng đám người Cao Vô Cầu đều co giật cơ mặt, trong lòng không hẹn mà cùng hô lớn.

Chân Không Ngã đối với thái độ của nhóm người lại vờ như không thấy, khẽ xoay người gạt ra áo choàng, ánh mắt quét qua từng người, mỉm cười nói:

- Ha ha… ngại ngùng. Dạy bảo không nghiêm để nó quậy phá, các vị chê cười.

Lúc này, nhóm người mới chợt nhận ra phía dưới lớp áo choàng của hắn lại là một cái đài sen màu tím, giữa đoá nhuỵ vàng nổi bật hẳn lên hai cái chân chỉ còn có bắp đùi. Vết chém dường như đã rất lâu, nhưng lại như cũ chẳng hề lành lại, thi thoảng vẫn còn ri rỉ ra vài tia máu thẫm.

Tràng cảnh ấy nhất thời để cho đoàn người lắng lại, hiển nhiên chẳng thể ngờ được hắn lại là một người tàn phế.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 335: Thiên Nhãn?

- Bái kiến tiền bối…

Không có Hoàng Thiên tại, Cao Vô Cầu mơ hồ là người lãnh đạo tối cao của nhóm người, cũng là người có định lực cao nhất. Hắn trước tiên đại diện mọi người tiến lên chắp tay cúi chào, sau đó ngẩng đầu lên định nói điều gì.

- Cũng chỉ là một tên phế nhân mà thôi, nào dám xưng hai chữ tiền bối. Mục đích các ngươi tới đây, bần tăng đã biết, chỉ đáng tiếc là lực bất tòng tâm, không thể giúp được.

Một lời nói trước, để cho Cao Vô Cầu cùng nhóm người chợt như sét đánh giữa trời, ngây ngây ngốc ngốc. Bọn hắn thậm chí chẳng còn để ý tại sao Chân Không Ngã lại biết được mục đích chuyến đi, mà chỉ còn âm vang mấy tiếng lực bất tòng tâm.

- Tiền bối… vì sao vậy? Ngươi là hi vọng cuối cùng của chúng ta…

Có chút không kiềm được cảm xúc, đoàn người bỗng nhiên cúi đầu càng sâu, tựa hồ nghĩ rằng Chân Không Ngã không muốn cứu giúp, lời nói mang theo thỉnh cầu khẩn thiết nói ra. Bao nhiêu tâm huyết cùng hy sinh, vậy mà bây giờ bọn hắn nhận được đáp án hoàn toàn ngược lại, thật sự là không thụ nổi.

Bên kia, tiểu hoà thượng cũng là có chút gấp gáp, vội vàng nắm tay thầy mình mà nói:

- Thầy, ngươi chẳng phải nói Phật Hoàng Phục Sinh tháp uy

lực thông thiên sao? Chỉ cần âm hồn không có bị dẫn đi Âm Giới liền có thể phục sinh mà. Vương Đình thúc cũng là đệ tử Ngũ Đại Thiền Phái, phục sinh ông ấy cũng không tính là vi phạm quy tắc, ngươi giúp bọn họ đi.

Nghe tên nhóc cầu xin, Chân Không Ngã thoáng nao nao lòng, cánh tay khẽ kéo nó lại gần mà vuốt ve cái đầu trọc lóc của nó. Rồi bỗng nhiên trong phút giây nó tràn đầy hưởng thụ, hắn đột nhiên trợn mắt phốc một cái vỗ nó lộn cổ xuống đài, quát mắng:

- Thằng ranh con này, ta nói là không muốn giúp lúc nào? Thầy ngươi nói là không giúp được, không giúp được, ngươi có hiểu không?

Bị đánh bất ngờ, tiểu hoà thượng vừa đau vừa tức, nghiến răng nghiến lợi bò dậy, miệng quát:

- Làm sao lại không cứu được, ngươi trước đây chẳng phải khoác lác Phật Hoàng Phục Sinh tháp uy lực kinh thiên động địa lắm sao?

Từ nhỏ được Chân Không Ngã một tay nuôi nấng, tên nhóc cũng là sớm quen với cảnh bị hắn đánh đầu, mà mỗi lần cũng là có chút không biết lớn nhỏ nháo lên, thành ra sớm quen thuộc, Chân Không Ngã cũng chẳng bao giờ trách móc.

Chỉ là hôm nay có mặt người ngoài, hắn vẫn là hơi hơi tỏ vẻ, bị tên nhóc la to thì sạm mặt, tựa hồ muốn vỗ nó thêm phát nữa thị uy.

- Hừ hừ, không đánh nữa nha, đánh nữa liền biến ngu đó.

Thấy sư phụ còn muốn đánh mình, tên nhóc không khỏi hừ lạnh, chột dạ lui bước về sau.

- Ngươi có bao giờ thông minh?

Chân Không Ngã xem thường hỏi nó.

- Dạ không, nhưng chỉ số thông minh của ta gấp thầy tám lần á.

Ai ngờ tiểu hoà thượng vậy mà đồng ý mình không thông minh, nhưng một lời sau liền khiến cho cả đám người suýt nữa cười phun nước miếng, còn vị cường giả Thần Thoại thì chẳng biết là vì tức giận hay xấu hổ mà đỏ hết mặt mo, cả giận quát:

- Được lắm thằng ranh này, cút xuống Phù Vân Tháp quét rác ba tháng cho ta.

Gặp sư phụ nổi đoá, tiểu hoà thượng lại chẳng chút nào sợ hãi, ngược lại còn tỏ ra rất ngây thơ hỏi lại:

- Thầy… Phù Vân Tháp hồi đó bị thầy luyện đan nổ cho banh nóc, bây giờ móng đá cũng không còn làm sao quét được?

Chân Không Ngã nghe vậy không khỏi ngẩn ra, nhớ tới tràng cảnh xấu hổ ngày xưa thì mặt mo càng nóng, nhưng rất nhanh liền tức đến run người, há mồm chửi lớn:

- Chẳng phải tại ranh con nhà ngươi năm đó viết bậy bạ vào đan phương mới khiến lão tử luyện đan thành bom đó à?

Tốt hai cái thầy trò cực phẩm.

Nhìn trông hai thầy trò hồ nháo, đám người thật sự là chết lặng lắm rồi. Cao Vô Cầu vẫn còn trong tư thái hơi cúi người khẩn cầu, nhưng khuôn mặt đã đen đến chẳng thể đen hơn nữa. Khoé môi hắn co giật như là động kinh, bàn tay hận không thể đem hai cái khốn nạn này quất một trận cho hả hê trong người.

- Tiền bối, thật sự là không thể cứu sao?

Cuối cùng, hắn vẫn là không nhịn được nữa chen ngang, âm

thanh cố ý đề cao lên mấy phần.

Chân Không Ngã lúc này mới phát hiện ra mình cũng hơi quá, hừ hừ hai tiếng không thèm tranh khí với đồ đệ nữa, mà quay đầu nhìn Cao Vô Cầu lắc đầu:

- Nếu đổi lại là một người khác, Phật Hoàng Phục Sinh tháp thật sự có thể cải tử hồi sinh, nhưng Vương Đình thì không thể.

Nghe hắn trả lời, Hàn Lâm bên này cũng là có chút gấp, lấy từ trong trữ vật ra một cái hồn phiên đưa tới, khẩn cầu nói:

- Tại sao ạ? Âm hồn của ông ấy vẫn còn tại đây, được chúng ta giữ gìn rất tốt mà?

Hồn phiên này chính là tiên khí của Lục Tiểu Ca khi trước, sau khi bọn hắn đại chiến ở Học Viện Thiên Nguyên giết chết Lục Tiểu Ca mà đoạt về. Hoàng Thiên cũng chính là vì cho rằng âm hồn của sư phụ mình đang bị trấn áp trong đó, cho nên mới điên cuồng mạo hiểm đánh về phía Thiên Nguyên như thế.

Chân Không Ngã quét nhìn qua hồn phiên, không khó để hắn cảm nhận ra khí tức âm hồn của Vương Đình, nhưng vẫn như cũ lắc đầu đáp lại:

- Ngươi sai rồi, đó không phải là âm hồn, đó chỉ là một phân đạo âm hồn có ý thức tự chủ mà thôi.

Một lời khó hiểu để cho đám người đều im lặng, Chân Không Ngã cũng im lặng, suy nghĩ như do dự một hồi hắn mới thở dài, tiếp tục kiên trì giải thích:

- Nói một cách dễ hiểu thì nó giống như tu sỹ chúng ta tu luyện thuật phân thân vậy, có bản thể và phân thân. Vương Đình thật ra không phải là một người, mà chỉ là một đạo phân thân thôi.

Vương Đình là phân thân? Tin tức này xác thực chẳng khác

nào tia sét nổ vang trong lòng nhóm người, để cho bọn hắn suýt chút nữa đều ngả ngửa ra sau, trong ánh mắt không thể nào che giấu kinh sợ và kính uý.

Một đạo phân thân liền có tu vi Quy Nguyên bước thứ hai, vậy bản thể của ông liền mạnh đến mức nào? Chỉ sợ so với cái gọi là Truyền Thuyết cường giả càng thêm mạnh mẽ. Siêu việt bước thứ ba, đó là tồn tại mà cả thế nhân đều phải quỳ bái, là Tiên đó.

Sợ hãi qua đi, nhóm người lại suy nghĩ, rốt cục hiểu được vì sao Chân Không Ngã lại nói rằng không thể cứu Vương Đình. Phân thân về mặt vật lý mặc dù không khác gì bản thể nhưng lại không thể coi như là một sinh linh thực sự, bởi nó bị khuyết thiếu cái gọi là âm hồn hoàn chỉnh.

Trừ khi bản thể hoàn toàn chết đi, âm hồn chuyển di qua phân thân dung hợp, hoặc phân hồn hoàn toàn bị chặt đứt liên hệ với âm hồn thì lúc đó phân thân mới thực sự trở thành một sinh linh.

Dĩ nhiên, bản thể của Vương Đình vẫn đang còn sống đâu đó trên thế gian này, cho nên Phật Hoàng Phục Sinh tháp có cường đại hơn nữa cũng không thể cứu ông trở lại.

- Không làm được gì khác ư?

Biết rõ ngọn ngành, trong lòng mọi người thực không tránh được thất lạc, Hàn Lâm càng là cúi đầu nhẹ nói, đem hồn phiên cất vào trữ vật.

- Có chứ!

Nhưng đúng vào thời điểm mà nhóm người triệt để từ bỏ, âm thanh của Chân Không Ngã lại đột nhiên vang lên, khiến bọn hắn sững sờ, sau đó đại hỉ:

- Thật có cách?

Chân Không Ngã híp mắt cười một tiếng, sau đó trực tiếp chỉ tay ra bên ngoài:

- Xuống lưng núi rẽ phải hai ngàn bậc thang liền tới.

Một câu không đầu không cuối, để cho đoàn người ngẩn ra mất một lúc, hồi sau mới kích động hỏi lại:

- Tiền bối, dưới đó chẳng lẽ còn có cao nhân khác? Đối phương sẽ cứu được ông ấy sao?

Lời này để Chân Không Ngã trợn mắt một cái, thật nghĩ đá bay mấy tên này, hắn từ khi nào nói là có thể cứu người chứ?

Cũng chỉ tiểu hoà thượng hiểu được thầy mình, có chút mất mặt mà nói ra:

- Mọi người đừng nghĩ nhiều, hắn nói xuống lưng núi rẽ phải hai ngàn bậc chính là đi nghĩa địa đó.

Tiên sư con bà nó, thật muốn quất chết người rồi.

Đã sớm lĩnh hội sự vô sỉ của Chân Không Ngã, nhưng nhóm người vẫn là có cảm giác tức đến phun máu ra ngoài, nghiến răng nghiến lợi kiềm chế ham muốn đấm chết tên này. Trên đời thực có kiểu người mặt dày như vậy đấy sao.

- Hừ… Chết cũng chết rồi, cứu cũng không cứu được, các ngươi không chôn chẳng lẽ còn muốn cõng hắn chạy đi dạo hay sao?

Chân Không Ngã chẳng thèm để ý bọn hắn, mà bĩu môi nói ra. Một lời, quả là hợp lý đến lạ thường.

- Nhưng ngươi cũng phải nói cho rõ ràng a… Cớ gì cứ phải giả mù sa mưa chứ… Thật mẹ nó vô sỉ cực cùng.

Nhóm người trong đầu như gào lớn, tức điên nhưng lại không

phát tiết được ra ngoài, thật khó chịu.

- Ta có thể cảm nhận trên người ngươi khí tức của Âm giới, hẳn là vừa mới tiếp xúc với Quỷ sai chứ?

Thế rồi đột nhiên Chân Không Ngã đổi mới chủ đề, hướng về phía Hàn Lâm mà hỏi.

Một câu để cho Hàn Lâm không khỏi giật mình, dĩ nhiên không thể nghĩ tới Chân Không Ngã lại có thể nhìn ra được chuyện này, do dự chốc lát sau đó mới gật đầu xác nhận.

- Vậy thì bạn của ngươi hẳn cũng biết được chân tướng rồi, thân xác này cũng chẳng còn tác dụng gì, đem hạ táng sớm cho mồ yên mả đẹp. A di đà phật…

Mấy chữ "A di đà phật" dường như rất ít được nói ra bởi vị cường giả Thần Thoại này, cho nên có chút không suôn, lại thêm cái vẻ mặt bĩu môi của hắn không khỏi khiến cho người ta có cảm giác muốn đấm người.

Hàn Lâm nghe qua lời Chân Không Ngã cũng thấy không sai, nhưng lại không dám tự mình ra quyết định, chỉ có thể chắp tay về phía đối phương mà nói:

- Đa tạ ý tốt của tiền bối. Chỉ có điều ông ấy dẫu sao cũng là sư phụ của bạn ta, hắn không có ở đây ta thật không dám tự mình chủ trương, có khi chờ hắn tỉnh lại rồi để hắn quyết định thôi.

Hàn Lâm nói đến mức này, Chân Không Ngã cũng không có ý kiến nữa, đành gật đầu đồng ý.

- Còn có một chuyện nữa, mong tiền bối đáp ứng.

Đúng lúc mà bầu không khí đang rơi vào tĩnh lặng, âm thanh của Hàn Lâm lại một lần nữa vang lên. Khuôn mặt vốn chất phác thật thà, phút giây này cũng như bị ảnh hưởng mà loé lên một tia

quyết ý.

- Là về Thiên Nhãn sao?

Chân Không Ngã tựa hồ sớm biết được, một chút bất ngờ cũng không, mà chỉ nhìn Hàn Lâm với hai ánh mắt tràn đầy ý vị mà hỏi.

Chỉ có mấy chữ, nhưng thực sự khiến cho Hàn Lâm như bị sét đánh cho sững sờ, hiển nhiên lần thứ hai bị Chân Không Ngã làm cho hoảng sợ, không thể nghĩ được hắn làm sao lại tỏ tường mọi chuyện đến thế.

Phải biết việc Hoàng Thiên có ý đồ với Thiên Nhãn, ngoài hắn, Cố Sở và Cao Vô Cầu ra, những người còn lại dù là Kiếm Ma cũng không biết được, vậy mà một người ngoài như Chân Không Ngã lại biết, thật là quá mức doạ người.

Chỉ có điều suy nghĩ một hồi, hắn cũng không quá mức để tâm nguyên nhân, mà gật đầu xác nhận, ánh mắt vốn hiền lành lúc này bất giác loé lên vài tia lăng lệ:

- Vâng! Chúng ta muốn tham gia Đại Việt Thiên Kiêu chiến.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 336: Kế Hoạch

- Thiên Nhãn?

Ngoài ba người Hàn Lâm, Cố Sở và Cao Vô Cầu, những người còn lại đều bị cái tên này làm cho hồ đồ, tràn đầy tò mò tự nói.

Sự kiện lần này nói ra thì dài, nhưng thực tế diễn ra lại chỉ có vài ngày ngắn ngủi, bọn họ cũng chỉ biết được một chút vẻ bề ngoài của chuyến đi. Giờ đây lại lộ ra mục tiêu Thiên Nhãn, xem ra kế hoạch của Hoàng Thiên tiến vào Đại Việt không chỉ đơn giản là phục sinh sư phụ mình.

- Thiên Nhãn là chí bảo của Việt Điện, có thể nhìn thấu thế gian vạn vật, thấy cả quá khứ cùng tương lai, nhân quả thực tại, nhưng mỗi lần mở mắt đều tổn hao hơn một trăm năm thiên mệnh lực. Các ngươi dù giành đệ nhất, đạt được hiệu lệnh Việt Điện một lần, mấy lão già kia cũng chưa hẳn nghe lời mà mở ra Thiên Nhãn.

Chân Không Ngã hiếm khi trở nên nghiêm túc, nhìn Hàn Lâm rồi lại nhìn nhóm người, có chút không đành lòng mà nói.

Hắn biết được mục đích của Hoàng Thiên, nhưng cũng đồng thời biết được để đạt mục đích đó là khó khăn nhường nào. Một trăm năm thiên mệnh lực, đó là cái giá không hề nhỏ, dù là đám lão già kia có muốn cũng không dám dễ dàng đồng ý.

Bởi vì thiên mệnh lực có liên quan mật thiết đến tồn vong của cả dân tộc này, một khi tổn hao thì chỉ có thể chờ một trăm năm nữa mới ngưng tụ trở về. Một trăm năm đó, Đại Việt không chờ nổi.

Mà càng quan trọng hơn nữa, Đại Việt hiện giờ nói là một quốc gia, không bằng xưng là vùng đất của tầng tầng thế lực. Trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, triều đại trị vì thay thế, nó đã sớm không còn là một chỉnh thể hợp nhất, mà bị cát cứ bởi các gia tộc truyền thừa.

Từ Triệu, Ngô, Đinh, Lý, cho tới Lê, Trần, Hồ, Nguyễn mỗi một cái đều là thế lực khổng lồ, nắm giữ trong tay tài nguyên càng là vô kể. Bọn hắn mặc dù không còn mạnh mẽ như thời còn là triều đại thịnh trị, nhưng địa vị ở toàn lãnh thổ Đại Việt này vẫn luôn là cao không thể nào với tới.

Thậm chí theo một cách nhìn nào đó, những đại gia tộc này có thể xem là chúa tể của cả thế giới này. Bọn hắn cùng nhau kiểm soát trật tự Đại Việt thông qua tổ chức mà nhóm người đang nói tới, chính là Việt Điện.

Do đó, việc Hoàng Thiên muốn mở ra Thiên Nhãn, chỉ đoạt được hạng nhất trong Đại Việt Thiên Kiêu chiến là chưa đủ, mà còn phải thuyết phục được các thế lực kia đồng ý, nếu không, hắn đến cửa vào Thiên Nhãn cũng đừng hòng bước tới.

- Chuyện này vãn bối cũng không rõ ràng, chỉ là hắn nếu đã quyết tâm như vậy, hẳn là cũng có biện pháp ứng phó. Chỉ mong tiền bối có thể hỗ trợ, chuẩn bị cho chúng ta tư cách tham gia là đủ rồi.

Hàn Lâm ngẫm nghĩ, lại nhớ tới vẻ kích động và mong chờ của Hoàng Thiên khi bàn về Thiên Nhãn, hắn lại càng thêm quyết ý, chắp tay khẩn cầu về phía Chân Không Ngã.

- Ha ha, nếu chỉ là tư cách tham gia thì không khó. Trúc Lâm mặc dù bây giờ hơi nát, nhưng chung quy vẫn chưa bị đá ra bảng xếp hạng thế lực thượng tầng, vài ba danh ngạch không là vấn đề. Ta vốn dự tính cho bảo bảo đi cọ sát với đám thiên kiêu bên ngoài để mở mang tầm mắt, vừa hay cho các ngươi cùng nó thành một

đội vậy.

Thấy Hàn Lâm quyết tâm, Chân Không Ngã cũng không từ chối, mà mỉm cười nói. Một lời có vẻ rất tự nhiên, nhưng lại mơ hồ tạo ra cảm giác bị hắn đoán trước từ lâu, cố ý sắp đặt mà ra.

Hàn Lâm đương nhiên nhìn ra được một điểm này, nhưng cũng không có để tâm quá mức. Hơn ai hết hắn biết trên đời này không có gì là miễn phí, Chân Không Ngã dù tốt, nhưng còn chưa tới mức mạo hiểm giúp đỡ người ngoài bọn hắn nếu không có ý đồ nào ẩn nấp. Chỉ là, hắn chưa muốn hoặc chưa tiện nói ra mà thôi.

- Cám ơn tiền bối.

Chân Không Ngã trông thấy thái độ của Hàn Lâm như vậy, làm sao không biết Hàn Lâm đã nhìn ra vấn đề. Có điều lúc này chưa phải thời điểm thích hợp, cho nên hắn chỉ mỉm cười nhàn nhạt, sau đó lại lắc đầu:

- Thời gian đến Đại Việt Thiên Kiêu chiến không còn nhiều, tranh thủ nâng cao thực lực đi. Mấy tên nhóc các ngươi mặc dù không tệ, nhưng thiên kiêu Đại Việt cũng không phải dễ đối phó.

Một lời này của Chân Không Ngã khiến cho Hàn Lâm trở nên nghiêm nghị, lại nhớ tới trận chiến Kiếm Ma đánh với đội hình của quận chúa, không khỏi gật đầu nói:

- Vâng… Tổ hình chiến đội quả thực bất phàm, tiếc là Thiên hiện tại không ra được, nếu không thì dễ dàng hơn nhiều.

Không cần phải nói, Hoàng Thiên từ lâu đã trở thành lãnh tụ tinh thần của bọn họ. Chỉ cần hắn tại, mọi chuyện đều sẽ trở nên dễ dàng và thuận lợi hơn rất nhiều. Đáng tiếc, hắn hiện tại còn kẹt trong thế giới ý thức, không biết khi nào mới có thể tỉnh giấc.

- Nếu một người không phá được thì dùng tổ đội để phá tổ đội cũng là một biện pháp. Chúng ta hiện tại có năm người, vừa đủ để

tổ hợp thành một đội. Ta lại không tin lấy năm người chúng ta không đánh được đám thiên kiêu này.

Đúng lúc mà Hàn Lâm còn đang suy nghĩ, âm thanh của Kiếm Ma bỗng nhiên từ ngoài cửa vọng vào, khiến cho hắn chợt nghĩ ra điều gì, trong lòng loé lên vài tia hi vọng.

Chân Không Ngã cũng là gật đầu đồng ý, sau đó ngẩng lên nhìn về phía cửa, nhưng khi vừa mới nhìn thấy bộ dáng của Kiếm Ma thì nụ cười cứng ngắc, suýt chút nữa phun nước miếng ra ngoài.

Bởi hắn thấy một tên thanh niên vốn có vài phần lạnh lùng và khó gần, lúc này đây con mắt duy nhất còn lại cũng đều sưng húp lên, bọng máu thâm tím. Hai mép mắt gần như dính sát nhau, chỉ ti hí một chút như là mắt lươn, thê thảm không thể nào tả nổi.

- Ra tay cũng đủ hung ác, nhìn bộ dáng ngươi hiện tại sợ nhìn đường còn không nhìn nổi, đánh nhau cái cọng lông à?

Chân Không Ngã thầm nghĩ trong đầu.

- À…

Bên kia, Hàn Lâm cũng có chút cứng họng, ậm à mấy câu rồi nhìn về phía Kiếm Ma tràn đầy thương cảm. Bởi vì cảm giác này hắn cũng từng hứng chịu, mới mấy ngày trước còn bị ai đó đánh cho say sẩm mặt mày.

- Được rồi, nếu đã quyết định vậy thì tiến hành đi thôi. Tổ hình chiến đội thành lập không khó, cái khó là làm sao để có thể phối hợp với nhau để phát huy thực lực tuyệt đối của mỗi người. Điều này không phải một hai ngày là có thể thực hiện, nhưng bây giờ thời gian gấp gáp, luyện tập được ngày nào liền hay ngày đó thôi. Bảo bảo, ngươi trước tiên đưa mọi người ra Thiên Trúc tự nghỉ ngơi nhé, ngày mai lại bắt đầu luyện tập.

Chân Không Ngã mặc dù sớm có suy tính trong đầu, nhưng lại

không có nói ra, mà chỉ buông ra vào lời động viên, sau đó sai tiểu hoà thượng sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho mọi người.

- Tiền bối, ta có thể hỏi ngươi một chuyện được không?

Vốn là đang đi theo tiểu hoà thượng ra ngoài, nhưng Kiếm Ma lại do dự mấy lần, sau đó quyết định quay đầu hướng về phía Chân Không Ngã.

- Cứ tự nhiên!

Nhìn bộ dáng nghiêm trọng của Kiếm Ma, Chân Không Ngã gật đầu một cái trả lời.

- Cái thứ… ma vật kia ngươi là từ đâu lấy được?

Hai chữ "ma vật" trong miệng Kiếm Ma nói ra có phần cứng ngắc, hiển nhiên trong lòng hắn đang khó chịu vô cùng.

- Làm sao? Ngươi cũng bị thứ ma vật này mê hoặc rồi ư? Muốn mua một cái về hưởng thụ?

Nghe thấy Kiếm Ma hỏi về tinh diện, Chân Không Ngã ban đầu là bất ngờ, sau đó lại bày ra một bộ hiểu ra khẽ hỏi, tựa hồ tiếc nuối cho một thế hệ người hư hỏng.

- Hưởng thụ cái đầu nhà ngươi…

Sắc mặt Kiếm Ma xạm lại, khoé môi giật giật mấy lần, trong lòng càng là chửi ầm lên. Chỉ là hắn còn chẳng kịp giải thích, Chân Không Ngã đã lần nữa chặn ngang nói:

- Ha ha, ta hiểu mà, đừng xấu hổ. Người trẻ mà, vẫn là không kiểm soát được sắc dục trong mình…

Mấy lời an ủi càng khiến cho chàng trai có cảm giác rất muốn chém người, nếu chẳng phải hắn đánh không lại người ta, chỉ sợ đã sớm cầm dao mà lao tới.

- Đồ đệ ngoan, ngươi giúp ca ca của ngươi đi kìa…

Chân Không Ngã lại chẳng để ý đến vẻ muốn giết người của Kiếm Ma, mà liếc mắt về phía tiểu hoà thượng nói ra.

Một lời để cho Kiếm Ma quay phắt người, ánh mắt ti hí nhìn về phía tên nhóc như rất bất ngờ vì thứ khốn nạn này lại có liên quan với nó.

- À… cái này là ta đấu giá được ở bên ngoài Thiên Nguyên. Đoạn này thực ra chỉ là hàng khuyến mãi thôi, bản chính ta tốn mười bảy vạn năm trăm thượng phẩm linh thạch mới mua được á, còn phải vay tiền Hoàng Thiên ca ca mới đủ à.

Tiểu hoà thượng như là không nhìn thấy vẻ mặt của Kiếm Ma, ngây thơ trả lời. Lại nhớ tới ngày đó bị hai tên vô sỉ kia hố hàng, nó bỗng nổi giận trong lòng.

- Là ai bán?

Nghe tới có Hoàng Thiên tại, Kiếm Ma thoáng bình tĩnh đôi chút, nhưng càng thêm khẳng định tin tức chính xác, tiến lại gần tiểu hoà thượng mà hỏi.

- Còn ai khác ngoài con khỉ mất dạy kia nữa. Nó đợt đó bán ra không biết bao nhiêu bản, kiếm bộn tiền rồi mà vẫn mặt dày lừa ta mười bảy vạn, Kiếm Ma ca đi mua tuyệt đối đừng để nó lừa nha…

Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới liền để tên nhóc bực mình, vừa nói vừa chống nạnh như muốn đánh người vậy.

- Cẩu… Thủ… con súc sinh này…

Lời cảnh báo của tiểu hoà thượng còn chưa nói hết, đã bị âm thanh điên tiết của Kiếm Ma lấn át.

- Này… đường qua Thiên Trúc tự bên này cơ mà, ca đi đâu

đấy?

Trông thấy Kiếm Ma đùng đùng nổi giận rời đi, nó làm bộ ngẩn ra một lúc, sau đó gọi với qua.

- Ta đi làm thịt khỉ…

Kiếm Ma không có quay đầu trả lời nó, trên tay xách theo ma kiếm xông về phía nam sườn núi, nơi mà lần cuối cùng hắn thấy Cẩu Thủ bỏ trốn tới.

Cho tới khi bóng dáng hắn khuất hẳn, tiểu hoà thượng mới bỏ đi nét ngây thơ trên mặt, ngửa ra ha ha cười, hưng phấn vừa nói vừa phun nước miếng:

- Mặt chó, lần này mi không bị cạo lông thì ta không còn làm hoà thượng nữa, ha ha.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 337: Huấn Luyện Tổ Hình Chiến Đội

Nắng sớm tràn lên đỉnh núi, mang theo những cơn gió se se của ban mai trườn qua vách đá, nhẹ nhàng thổi trôi đi những bọng mây mù trắng xoá.

Yên Tử hôm nay khác với mọi ngày, mặc cho bốn bề vẫn là một vùng đất hoang tàn, rêu phong phủ kín. Khác, không phải vì cảnh vật mà là vì nhân khí. Một luồng sức sống không biết tự đâu thổi vào vùng núi, khiến cho lòng người cháy lên những tầng hi vọng mới, mênh mang.

Đoàn người thức dậy từ rất sớm, được tiểu hoà thượng dẫn xuống một quảng trường lớn nằm ở phía đông sườn núi. Nhóm người trẻ tuổi sớm tập trung thành một nhóm năm người, sắc mặt kẻ nào cũng tràn đầy nét kiên định và chờ mong. Bởi vì hôm nay, Chân Không Ngã đích thân làm huấn luyện viên, giúp bọn hắn luyện tập chiến đấu thành một tổ hình chiến đội.

Cái gọi là tổ hình chiến đội, về bản chất chính là chiến đấu thành một đội, nhằm phối hợp phát huy tối đa chiến lực và khắc phục điểm yếu của từng người, khiến cho thực lực chỉnh thể của toàn đội trở nên cường hoá.

Tổ hình chiến đội xuất phát từ rất xa xưa, khi mà tổ tiên người dân Đại Việt còn sống trong thời săn bắt. Thời kỳ ấy đa phần thú tộc thiên sinh đều có thực lực mạnh mẽ, nhân loại muốn sinh tồn không còn cách nào ngoài việc đoàn kết lẫn nhau thành đoàn thể.

Thuở ban đầu, bọn hắn chỉ là những nhóm liên kết rời rạc và

hỗn loạn, qua thời gian dần dần ma luyện thành những đoàn thể cường hoành. Thậm chí, có thể nói tiền thân của cả Đại Việt này chính là một tổ hình chiến đội, chiến đấu để sinh tồn.

Cũng vì lẽ đó, mà nét văn hoá tổ hình chiến đội còn lưu giữ cho tới tận bây giờ, trở thành hình thức chiến đấu chủ yếu của Đại Việt Thiên Kiêu chiến, so với cá nhân chiến càng quan trọng hơn một tầng.

Bởi vì phụ thuộc rất nhiều vào thành viên cấu thành, cho nên hình thái của tổ hình chiến đội cũng vô cùng đa dạng. Nhưng chiếu theo tỉ lệ, thì phổ biến nhất vẫn là ngũ hợp hội hình chiến, nghĩa là một tổ hình chiến đội có năm người.

Một công thủ, một trợ thủ, một sát thủ, một khống thủ và một hộ thủ. Đội hình của Trần Anh Thy khi đánh với Kiếm Ma, chính là một ví dụ điển hình.

- Phân công rõ ràng?

Ở giữa đám người, Chân Không Ngã dường như còn đang mơ màng tới cơn mơ hồi tối, chẳng thèm che miệng ngáp dài, oa oa mà hỏi.

Hàn Lâm có vẻ như đảm nhiệm vai trò đội trưởng, vội vàng tiến lên chắp tay với hắn, gật đầu mà nói:

- Vâng tiền bối… chúng ta sẵn sàng.

Chân Không Ngã nghe thế thì gật đầu, cũng chẳng nhấc lưng khỏi ghế, ánh mắt lướt qua một loạt năm người, lười biếng nói:

- Nếu đã vậy, liền bắt đầu đi thôi.

Thế rồi, hắn chẳng biết từ đâu lấy ra một cây nhang, bàn tay bốc cháy, vút một cái phi nó cắm vào vách tường đổ bên hông quảng trường.

- Trong một nén nhang, dùng hết toàn bộ lực lượng của các ngươi công kích về phía ta. Chỉ cần có thể khiến ta rời khỏi ghế này, liền coi như huấn luyện hoàn thành.

Nén nhang bắt đầu cháy xuống, Chân Không Ngã vỗ vỗ bàn tay, sau đó nhìn về phía nhóm người Hàn Lâm, gật đầu nói.

- Tiền bối, có quy tắc gì cụ thể không?

Hàn Lâm nghe một lời thì khẽ cau mày suy nghĩ, có chút chần chờ hỏi.

Hắn tuy rằng không biết tu vi cụ thể của Chân Không Ngã mạnh tới mức nào, nhưng thông qua cảm nhận của đám người Cao Vô Cầu nói lại, cũng mơ hồ biết được đôi phần.

Đó là sâu không thể dò, mạnh đến không thể nào đong đếm, thậm chí vượt xa cái gọi là Truyền Thuyết cường giả như lão Đà và hai đầu yêu tinh mà bọn hắn từng thấy trên sông Đà.

Đó cũng là lý do mà hắn hỏi đối phương về quy tắc, nếu không có gì ràng buộc rõ ràng, thì đừng nói là năm người bọn hắn, dù cả đám người Cao Vô Cầu có hợp lại cũng đừng hòng có cửa thắng.

- Quy tắc? Đương nhiên có, đó là ta chỉ được phép sử dụng cảnh giới Sinh Thần để đánh cùng các ngươi.

Cảnh giới Sinh Thần? Đám người trẻ sau khi nghe thì thoáng sững lại, sau đó ánh mắt nhìn về phía đối phương mang theo vài phần dị sắc.

Chân Không Ngã thật sự là một cường giả, thậm chí là mạnh nhất trong cuộc đời mà bọn hắn gặp phải. Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc đối phương có thể một mình đánh ngang năm người bọn hắn trong cùng một cảnh giới.

Bọn hắn mặc dù đều là người trẻ, nhưng đặt trong thế tục

cũng tuyệt đối là đỉnh cấp thiên tài, tu vi tự lâu đi tới đỉnh cao của cảnh giới Sinh Thần, tự nhiên sẽ có kiêu ngạo về thực lực của chính bản thân mình. Bọn hắn có thể thừa nhận một đánh một không là đối thủ của Chân Không Ngã, nhưng một đánh năm, lại chỉ là khiến đối phương rời khỏi ghế ngồi thì quá là xem thường người khác.

Điều này, quả thực là tối kị đối với cái gọi là thiên tài tuyệt thế.

- Tiền bối… ngươi chắc chắn?

Kiếm Ma so với bất kỳ người nào trong nhóm càng có lòng kiêu ngạo, cũng là người bị lời này ảnh hưởng lớn nhất, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía Chân Không Ngã mà hỏi.

- Các ngươi còn một phần ba mươi thời gian.

Nhìn thái độ của mấy tên nhóc, Chân Không Ngã tựa hồ chẳng thèm để ý, chỉ nhàn nhạt cười sau đó chỉ về phía nén nhang đang ngày càng ngắn xuống.

- Vậy… xin đắc tội.

Lời còn chưa xong, đội hình của nhóm người đã biến hoá. Kiếm Ma chỉ lưu lại một đạo sóng âm, thân hình gần như tiêu thất khỏi không gian.

Chỉ nghe vút một tiếng lạnh gáy, một kiếm mang theo ma khí nồng nặc từ đằng sau áp sát, thẳng tay chém vào vùng cổ của Chân Không Ngã.

Chỉ là kiếm nhanh, nhưng người còn nhanh gấp bội. Chân Không Ngã gần như trong một tíc tắc nghiêng đầu tránh khỏi, cũng chẳng thèm quay đầu đối chiến, bàn tay vung ngược vỗ ra một chưởng chói loà.

Phật khí như sóng lớn thuở hồng hoang, tốc độ viễn siêu âm sắc, sau cú vỗ là liên tiếp quyền đầu, khiến cho một kẻ cường đại như Kiếm Ma cũng không dám trực diện giao tranh, ăn ngay một chưởng vào hông, không thể không thối lui ra ngoài.

- Vút… u… phanh…

Vốn là muốn triệt để phế đi Kiếm Ma, nhưng công kích tiếp theo của Chân Không Ngã lại bất lực rơi vào khoảng không. Lúc này hắn mới giật mình phát hiện, không gian xung quanh không biết tự lúc nào xuất hiện tầng tầng ảo cảnh, nổi lên vô tận quỷ khí che mờ tròng mắt.

Mà Kiếm Ma, cũng chính là nhờ vào ảo cảnh và quỷ khí lẫn đi, che giấu khí tức khiến hắn không thể nào truy sát.

Bên ngoài không gian quỷ khí, Tử Thanh dưới sự bảo hộ của Cố Anh toàn lực thi triển là Lệ Quỷ Mê Ảnh vực, vừa để vây khốn Chân Không Ngã, vừa tạo lợi thế cho những người khác trong đội hình.

- Có chút ý tứ.

Cảm nhận trận thế này, dù là Chân Không Ngã cũng thoáng nổi lên hài lòng, khẽ gật đầu mà nói.

- Phật Nộ Đồ Thiên – Hư Vô Việt Hành ấn.

Chỉ là trong lúc mà hắn còn đang tán thán, âm thanh của tiểu hoà thượng bỗng nhiên vang lên trong đầu.

Chỉ thấy trên bầu trời, quỷ khí bỗng nhiên tách ra thành một con mắt Quỷ khổng lồ. Sâu trong đồng tử, một tia sáng màu vàng không ngừng bành trướng, hiển hiện ra một cái bàn tay rực rỡ.

Một môn Phật Nộ Đồ Thiên này, Chân Không Ngã mặc dù sớm luyện đến ba mươi sáu tầng, thậm chí đạt tới cảnh giới đăng

phong tạo cực, nhưng càng vì thế mà chẳng dám xem thường uy lực của nó.

Chỉ thấy hắn hơi ngửa mặt lên trời, bàn tay kết thành Vô Uý thủ, tay trái dựng thẳng hướng ngoài, tay phải ngang tim ngưng tụ phật khí khổng lồ, sau đó phá chưởng lên không.

- Ha ha! Dâm tặc ngươi đã bị lừa, mau mau nộp mạng.

Chỉ là chưởng ấn của hắn còn chưa đánh vào quỷ nhãn, bên cạnh đã chợt vang lên tiếng cười đắc ý của đồ đệ mình.

Mang theo một bộ dáng bất ngờ, hắn quay mặt nhìn bên hông không biết tự lúc nào cuồn cuộn lôi vân. Sát na sau đó tiểu hoà thượng như là một vị phật đà vụt ra từ trong quỷ khí, kéo theo phía sau là một chưởng ấn kinh thiên động địa đánh về.

- Ranh con…

Bị đồ đệ nói mình là dâm tặc, vị Thần Thoại cường giả này thiếu chút nữa cười phun ra ngoài, nhưng cũng là tức đến xạm mặt mà quát to.

Thế rồi đúng vào lúc thằng nhóc đang đắc ý nhất, hắn bỗng nhiên động người. Bàn tay trái vốn ban đầu chẳng có chút năng lượng này lúc này đột nhiên bộc phá, chớp mắt hấp thu gần như toàn bộ sức mạnh của bàn tay phải, hướng về phía công kích của tiểu hoà thượng mà đánh qua.

- Chết cha rồi…

Đại ấn đàn áp mà qua, so với Hư Vô Việt Hành ấn của thằng nhóc thì chẳng khác nào bàn tay của người trưởng thành với bàn tay của nhóc con mới đẻ. Tên nhóc lúc này mới phát hiện ra bản thân mình mới là người bị hố, miệng vừa chửi bậy vừa cong đít chạy quay về màn quỷ khí.

- Phốc…

Nó rất nhanh, nhưng thầy của nó còn nhanh hơn gấp bội. Chưởng ấn khổng lồ trong quá trình vọt tới lại biến hoá hình thái, đem cái mông nó tét một cái đau điếng người, thân thể lộn cổ lăn lông lốc trong màn sương quỷ khí.

Chỉ là vẫn hệt như lần trước, khi mà Chân Không Ngã muốn truy sát tên nhóc, Lệ Quỷ Mê Ảnh vực lại lần nữa biến thiên, khiến cho hắn hoàn toàn mất dấu.

- Ha ha… mấy con chuột nhắt!

Hai lần truy sát không thành, nhưng Chân Không Ngã lại chẳng có chút tức giận nào, mà chỉ lắc đầu ha ha cười.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 338: Giáo Huấn

Thế rồi oanh một tiếng vang rền như tiếng sấm, toàn bộ quảng trường bỗng chốc trở nên rung động không ngừng. Mặt đá lấy vị trí ghế ngồi của hắn nứt toác như mạng nhện, cấp tốc lan tràn ra khắp bốn phương tám hướng, trong vô hình vậy mà làm suy giảm đáng kể hiệu ứng huyễn hoặc của Lệ Quỷ Mê Ảnh vực.

Không gian sáng tỏ, vị trí của Tử Thanh rất nhanh bị lộ ra dưới tính toán của Chân Không Ngã. Hắn cười một tiếng vẫy tay, sau đó nghiêng chiếc ghế sang một góc hai lăm độ, bàn tay kết thành Khổ Đế ấn đánh qua.

Một chiêu Xích Minh Hoà Dương, từ lòng bàn tay Chân Không Ngã nổ ra một hư ảnh phật thủ khổng lồ, sáng rực như hạo dương chính khí, phá vỡ không gian lao lên hướng bầu trời.

Quỷ khí như là gặp phải khắc tinh lớn nhất của mình, suốt dọc đường phật thủ bay đi thì tan tác như sương, vẽ ra trong không gian một vệt dài trắng xoá.

- Hừ!

Đúng lúc mà Tử Thanh rơi vào trạng thái ngàn cân treo sợi tóc, bóng dáng của Cố Anh bỗng nhiên xuất hiện chắn ở trước nàng, bàn tay loé lôi quang.

Sát na mà thôi, toàn bộ bầu trời bỗng nhiên nổi cơn giông bão, lôi vân chập trùng. Cố Anh giây phút ấy bỗng nhiên như hoá thành một vị thần sấm, kéo theo phía sau là cả một bầu trời lôi điện sụp xuống phụ ở quanh thân.

Hàng vạn đạo lôi quang từ bầu trời đổ xuống, khiến thân thể hắn lâm vào biến hoá kinh người. Từng đạo tử lôi thô như bắp tay người xoèn xoẹt quấn quanh, ôm sát lấy cơ bắp của hắn mà truyền lưu, điên cuồng tụ ở nắm tay, chớp mắt hướng về phật thủ mà oanh sát.

- Phanh… phanh… phanh…

Nói ra thì chậm, thực tế lại nhanh đến không ngờ. Phật ấn liên tiếp đánh vào ba tầng phòng ngự lôi quang, nổ ra tiếng vang sụp trời.

Sau va chạm, bầu không khí trong phạm vi đều như cương ra, sao đó nhất tề bạo nổ. Âm thanh dội ra quanh quẩn non nửa vùng Yên Tử, sau đó dội về khiến cả vùng đại sơn tan tác.

Cố Anh rất mạnh, nhưng Chân Không Ngã lại càng thêm cường hoành. Thủ ấn thế tới hùng dũng không thể đỡ chẳng những đánh tan toàn bộ lôi quang trên thân hắn, mà còn đem toàn bộ phòng ngự nổ tung thành vạn mảnh, thân thể chớp mắt hoá lưu tinh xuyên thẳng lên tầng không không còn dấu vết.

Mà Tử Thanh thậm chí chẳng cần Chân Không Ngã ra tay, đã bị dư chấn vừa rồi đánh cho tan tác quỷ hình. Lệ Quỷ Mê Ảnh vực không còn người khống chế, thoắt cái mờ nhạt đi, không lâu lắm liền làm lộ ra vị trí của ba người còn lại.

- Nên kết thúc rồi.

Phá giải Lệ Quỷ Mê Ảnh Vực, Chân Không Ngã chẳng có lý do gì để kéo dài trận đánh. Chỉ nghe hắn nhàn nhạt nói ra một lời, cánh tay vươn ra bóp về phía trước.

Tử Thanh sau khi bị phá đi lĩnh vực, lại mất đi người thủ hộ hiển nhiên trở thành điểm yếu lớn nhất của tổ đội. Lúc này bị tấn công thì quỷ khí trở nên cứng đờ, bị một cỗ lực lượng kéo bay

xuống dưới nền.

- Vút…

Gần như sắp thành công đánh bại nhóm người, bỗng nhiên một tràng sát khí lành lạnh tuôn ra sau gáy, khiến cho sắc mặt Chân Không Ngã hơi đổi, vội vàng buông ra khống chế đối với Tử Thanh, bàn tay choán lớn đổ ập về sau.

- Phanh… phanh… vèo…

Liên tiếp là tiếng va chạm đinh tai, Hàn Lâm lần đầu tiên thể hiện ra vai trò của mình trong trận đấu. Không phải là sát thủ, mà lại là công thủ.

Quỷ hình vốn là hư, nhưng dưới sự ngưng tụ của hắn lại chẳng khác gì thực thể. Thánh Tước huyết mạch bắt đầu thể hiện ra sự bá đạo của nó, chẳng những giúp hắn thi triển ra tốc độ viễn siêu, mà hoả lĩnh vực càng là khủng bố, hàng lâm từ bầu trời quấn lấy toàn thân Chân Không Ngã.

Điều đáng lưu ý ở đây, nếu Hàn Lâm mới thực sự là công thủ, vậy vai trò của Kiếm Ma là gì? Hiển nhiên là sát thủ, nhưng một sát thủ lại bại lộ vị trí và thực lực của mình ngay từ đầu trận, khiến cho Chân Không Ngã lần đầu tiên cau mày suy nghĩ.

Quả nhiên, ngay tại thời điểm Hàn Lâm đang toàn lực quấn lấy hắn, bên mạn phải liền xuất hiện bóng dáng của Kiếm Ma. Hắc kiếm trong tay toát lên tia sáng lạnh, gần như toàn lực thi triển ra một chiêu Thiên Tà Tịch Diệt.

Bóng kiếm bay qua, tốc độ không nhanh, nhưng lại mang theo một lại lực lượng đem toàn bộ thinh không đóng băng, khiến người ta không thể nào động đậy nổi. Mà nơi lưỡi kiếm, đi đến đâu không gian run rẩy đùng đùng nổ nát đến đấy, thanh âm toái nát vang vọng đất trời.

Chỉ có điều, một sát thủ chỉ mạnh nhất khi có được tiên cơ, lấy tính bất ngờ để hạ sát kẻ địch, một khi tiên cơ không còn, thì tám phần ngươi sẽ là người nằm xuống.

Chân Không Ngã sớm đoán được vai trò của Kiếm Ma, lại biết được vị trí của hắn, thì làm sao có thể để cho hắn đắc thủ cho được.

Chỉ thấy ghế gỗ ba chân rời đất, theo hắn đảo một góc ba trăm sáu mươi độ, bàn tay rực vàng xuyên phá qua hoả lĩnh vực của Hàn Lâm, khống chế thân hình của hắn ném về phía Thiên Tà Tịch Diệt đang qua.

- Nguy rồi.

Biến cố này để cho toàn bộ mọi người trong nhóm đều giật mình, hốt hoảng hô to.

Người ta nói một kiếm chém ra liền không thể nào vãn lại, một khi cưỡng ép thu hồi hoặc ngăn cản liền chẳng khác nào tự chém mình. Nhưng Kiếm Ma phản ứng vẫn tính là quyết đoán, bàn chân huyễn huyễn thi triển ra Cửu Đạp Hoành Không, xuất hiện ngay phía trước Hàn Lâm hòng giúp hắn tránh khỏi một chiêu này.

- U….

Nhưng rất nhanh thực tế liền chứng minh đó là một quyết định sai lầm, bởi vì kẻ địch vẫn đang ngay tại sau lưng hai người bọn hắn.

Chỉ thấy một cỗ áp lực bất chợt hàng lâm, khiến cho nhịp bước của cả hai bỗng chững lại trong tích tắc. Nghe qua thì chẳng có to tát gì, nhưng lại quá đủ để khiến bọn hắn phải trả giá cho quyết định của mình.

Chỉ thấy bóng kiếm hàng lâm, trảm mạnh lên thân thể hai người bọn hắn, lấy một đường song song với mặt đất mà băng đi.

Dọc đường của nó, một cỗ dư âm huỷ thiên diệt địa bộc phá ra ngoài, chẳng những cày lốc mấy trăm mét đá ở quảng trường, mà còn khuấy ngược chúng lên cửu thiên, khiến phân nửa Yên Tử đều ầm vang bạo nổ.

- Phanh…

Chẳng để cho đám người có thời gian để hoảng sợ, ghế dựa của Chân Không Ngã bỗng nhiên đạp trở về nền đá, bàn tay hướng về phía bầu trời bóp mạnh, sau đó dập nhanh xuống dưới.

Ba cái bóng người, bao gồm cả Tử Thanh, tiểu hoà thượng và Cố Anh vốn là đang tụ hợp lại với nhau hòng tái chiến, sau cú bóp đó liền hoảng sợ nhận ra mình mất đi khống chế đối với thân hình, bị một cỗ lực lượng vô danh kéo dập xuống nền.

- Đùng… Đùng… Đùng…

Ba tiếng nổ bạo lên ba phần hố lớn, nhóm người trẻ nằm giữa đất đá bừa bộn, chật vật đến không thể nào tả nổi, mặt mày càng là sưng lên, chảy máu khắp mồm. Hiển nhiên là bị đánh không hề nhẹ chút nào.

Không còn ai trong tổ hình đủ lực tái chiến, trận đấu cứ như vậy kết thúc đi, thậm chí nén hương còn chưa cháy hết.

Chân Không Ngã vẫn ngồi tại đó, như chờ đợi điều gì. Phía bên kia quảng trường, đám lão già như Cố Sở và Cao Vô Cầu cũng là trịnh trọng không kém, vừa nhìn về phía mấy cái hố đất to, vừa thở dài.

Cứ thế, mãi cho tới nửa ngày sau, đám đất đá mới từ từ chuyển động. Đám trẻ chật vật bò ra từ trong đổ nát, hướng về phía Chân Không Ngã tập tễnh đi qua. Khác biệt hẳn với vẻ tự tin lúc trước, bọn hắn lúc này đều cúi đầu rất sâu, cố gắng để người khác không nhìn ra vẻ xấu hổ và chán nản của mình.

Hiển nhiên, việc bị Chân Không Ngã một mình đánh cho thê thảm thế này khiến cho bọn hắn chịu đả kích không nhỏ, cũng là có một chút không thể nào tiếp nhận.

- Các ngươi thua!

Quét nhìn qua năm người, Chân Không Ngã chỉ là nhàn nhạt nói.

Một lời khẳng định, chẳng khác nào xát muối vào vết thương, khiến cho mấy người càng thêm xấu hổ. Nhưng nhiều hơn hắn là sự bất cam, tự giận bản thân mình làm sao không cẩn thận hơn, cố gắng nhiều hơn để phải thua như thế.

- Lần tới sẽ không.

Kiếm Ma siết chặt bàn tay, không biết từ đâu lấy được tự tin ngẩng đầu, dùng một con mắt của mình nhìn thẳng vào Chân Không Ngã mà nói.

Câu nói này bất giác khiến cho vị cường giả này bật cười, hơi híp mắt hỏi ngược về:

- Trên chiến trường, kẻ thù sẽ cho các ngươi cái gọi là lần sau sao?

Kiếm Ma nghe thế thì bỗng sững người, bàn tay trong vô thức siết lên, lại cúi đầu xuống không có đáp lời.

Chân Không Ngã nói không sai, thua, ở trên chiến trường liền đồng nghĩa với cái chết. Nếu hôm nay không phải là một buổi huấn luyện mà là một trận giao tranh sinh tử, thì bọn hắn đã trở thành năm phần thi thể.

Không ai cho bọn hắn cơ hội để làm lại một lần khác cả.

- Không liên kết, không nghiêm túc, không vì mục tiêu chung.

Bằng vào năm đứa các ngươi chỉ sợ đến sơ loại Đại Việt Thiên Kiêu chiến cũng qua không nổi chứ đừng nói chiếm được top đầu.

Trần trụi khinh thường.

Một câu nói, bỗng chốc như mồi lửa đốt lên thứ gì đó trong năm con người. Từng cái khuôn mặt trẻ tuổi bất giác ngẩng lên, bàn tay siết chặt.

Bị Chân Không Ngã một người đánh bại mặc dù bị đả kích không nhỏ, nhưng so với một câu cuối cùng kia thì kém xa nhiều lắm. Sâu trong tiềm thức bọn hắn, lòng kiêu hãnh và tự tôn tựa như bị một mũi dao nhọn xoáy vào, vừa đau nhức vừa phẫn uất không thể nào tả hết.

Kiếm Ma siết chặt bàn tay, ma khí nhàn nhạt không biết tự đâu tràn ra quanh thân hắn, bất giác để cho không gian thêm phần lạnh lẽo.

- Làm sao? Không phục? Không tin?

Trông thấy thái độ của nhóm người, khoé miệng của Chân Không Ngã không khỏi nhếch lên, châm chọc hỏi.

Rồi cũng chẳng đợi câu trả lời, hắn đã tự mình lắc đầu, sau đó nói tiếp:

- Hôm nay, ta chỉ cần thời gian chưa đến một nén nhang để đánh bại tất cả các ngươi, thì ngày mai ngoài kia cũng sẽ có người làm được như thế.

Cánh tay chỉ về một phương hướng xa xa, vị thần thoại cường giả này hiếm khi trở nên nghiêm túc, buông lời răn dạy đám người trẻ tuổi.

- Tổ hình chiến đội được tạo ra là để phát huy sức mạnh siêu việt bội số, chứ không phải là để tập hợp một đám cứng đầu kiêu

ngạo, chỉ biết một cộng một bằng hai. Đại Việt Thiên Kiêu chiến là nơi tụ hợp tất cả các tổ hình tinh anh của Đại Việt, không có cái nào là yếu đuối, thậm chí vượt giai chiến đấu cũng là chuyện thường tình. Hôm nay các ngươi đến cả một người cùng cảnh giới còn không đánh được, lấy tư cách gì để cùng bọn hắn tranh, lấy tư cách gì để đoạt được Thiên Kiêu hạng nhất.

Không mắng thì thôi, một khi mắng liền không người dám cãi.

Chân Không Ngã ngồi giữa nắng sáng ban mai, nhưng chẳng hiểu sao khí sắc lại mang theo vài phần âm u và mệt mỏi của chiều tà. Không ai biết vì sao hắn mới khi nãy còn vui vẻ và bông đùa với đám trẻ, lúc này đây lại trở nên khó tính và cọc cằn như thế.

Thậm chí, một số lời nói của hắn càng thêm quá đáng, vô hình làm tổn thương đến đám nhóc, khiến cho mấy tên người lớn như Cố Sở và Cao Vô Cầu ở phía xa cũng thoáng trở nên cau mày.

- Đều trở về đi, tự mình suy nghĩ cho kỹ xem đã sai ở điểm nào. Khi nào thông suốt, lại tới tìm ta tập luyện.

Cuối cùng, hắn chán nản phất tay đuổi người, sau đó tự mình quay đầu bay đi, bỏ lại phía sau là một đám người trẻ tuổi tâm tình ngũ vị, phức tạp cúi đầu.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 339: Dạ Sát Thiên Vân Đoàn

Chân Không Ngã bỏ đi, nhưng đám người trẻ tuổi vẫn không rời bước. Bọn hắn vẫn một mực đứng ở giữa nắng ban mai, ánh mắt nhìn theo vị trí mà vị đại sư khuất bóng, tự hỏi mình rằng đã sai ở điểm nào.

Kiêu ngạo, trong mỗi con người bao giờ cũng có, nhất là đối với những thiên tài trẻ tuổi như bọn hắn. Có thể thường ngày cái tính cách ấy chẳng hiển lộ ra, hoặc là bị đức tính nào khác áp chế đi, nhưng sâu trong tận xương tuỷ vẫn luôn có một cỗ ngạo ý hơn người, một cái tôi mà so với bất kỳ người bình thường nào cũng phải lớn. Đơn giản vì mỗi người trong nhóm, đều là một cái thiên tài tuyệt thế, là rồng trong loài người.

Mà tổ hình chiến đội, lại tối kỵ nhất chính là cái tôi cá nhân đó. Bởi nó là nơi mà ngươi sẽ giao phó tính mạng mình cho cả đội, đưa lưng về phía cái gọi là người mình. Một khi các ngươi còn không bỏ được cái tôi, không toàn tâm hi sinh vì tổ đội, thì thành viên khác có dám tin tưởng mà đưa lưng giao phó? Có dám buông bỏ mà chiến đấu hết mình?

Đáp án là không bao giờ.

Và lúc đó, cái mà ngươi xưng là tổ hình chiến đội, về bản chất chỉ là một tổ hợp rời rạc, một cộng một bằng hai mà thôi.

Có lẽ, đó cũng là một phần nguyên nhân khiến cho Chân Không Ngã đột nhiên nổi giận, không tiếc dùng lời lẽ khó nghe dạy dỗ đám người. Hắn dĩ nhiên là muốn mài đi cái tôi và lòng kiêu

ngạo của đám trẻ.

Ngây ngô mất nửa ngày, mỗi người đều trong nhóm đều không sai biệt lắm có đáp án trong lòng mình, tự nhìn thấy được bản thân mình sai ở điểm nào.

Chỉ là bọn hắn vẫn có chút thắc mắc vì sao thái độ của Chân Không Ngã đột nhiên trở nên gay gắt quá mức, trong khi nếu dạy dỗ bình thường thì chẳng cần đến thế, hiển nhiên đằng sau còn có nguyên nhân mà bọn hắn không biết.

Hàn Lâm nhẹ bước đến bên cạnh tiểu hoà thượng, tò mò gặng hỏi:

- Ông ấy có chuyện gì sao?

Tiểu hoà thượng nhìn qua mấy người, sau đó hơi cúi đầu thở dài, khẽ nói:

- Đệ cũng không chắc chắn, nhưng có lẽ là liên quan đến một chút chuyện ngày xưa.

Đáp án không những không giải thích được nhiều, ngược lại càng khiến cho bọn hắn trở nên tò mò hơn. Kiếm Ma lúc này cũng đi tới, cúi đầu nhìn nó nói:

- Là chuyện gì vậy? Có liên quan với tổ hình chiến đội phải không?

Tiểu hoà thượng gật đầu, nét mặt mang theo vẻ hồi tưởng:

- Vâng! Là chuyện về Hoàng Nam Chiến Thần đội, từng là tổ hình chiến đội trẻ mạnh nhất Đại Việt hơn vạn năm về trước.

Mạnh nhất Đại Việt hơn vạn năm trước?

Một lời để cho đám người trẻ tuổi chấn động không nhỏ, nét mặt càng là nghiêm túc chăm chú nghe tiểu hoà thượng kể chuyện:

- Hồi đó khi mà thầy còn trẻ như chúng ta, hắn đã cùng với mấy vị sư thúc sư bá tổ chức nên Hoàng Nam Chiến Thần đội để tham gia Đại Việt Thiên Kiêu chiến. Bọn hắn đều là siêu cấp thiên tài, nên chẳng mấy khó khăn đánh bại hơn trăm tổ hình khác, giành được quán quân trận chiến. Vốn ban đầu cả nhóm đã thống nhất với nhau sẽ yêu cầu phần thưởng là một trăm năm tu luyện trong Long Quân thần tuyền, nhưng sau đó không biết vì điều gì, thầy lại đổi ý đưa ra yêu cầu đối với Việt Điện là mở ra Thiên Nhãn một lần. Mọi người trong nhóm mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng cũng vì tin tưởng hắn mà không phản đối, thậm chí còn nhờ gia tộc của mình tạo áp lực cho cao tầng Việt Điện, khiến bọn hắn không thể không mở ra Thiên Nhãn.

Nói đến đây, tiểu hoà thượng bỗng nhiên ngưng lại một lát, khẽ nhìn về phía xa, sau đó mới tiếp lời:

- Không ai biết thầy đã nhìn thấy gì trong Thiên Nhãn, chỉ biết khi hắn trở ra liền như không còn là hắn nữa. Trong vòng ba ngày, thầy vội vàng triệu tập tất cả mọi người trong nhóm, sau đó bất chấp can ngăn của mọi người mà dẫn đội đi về phía Chân Trời Sự Kiện. Cứ thế bọn hắn biệt tích liền trong trăm năm, đến khi trở ra liền chỉ còn có hai người, hắn và một người nữa là Trần Kinh Thương, hiện giờ là một vị lão tổ của Trần Gia.

Rất nhiều cố sự được mở ra, nhóm người bắt đầu mơ hồ hình dung được cách cục, thấu được rất nhiều nguyên do dẫn đến những sự kiện sau này. Tiểu hoà thượng cũng không có để ý đến thái độ của mọi người, mà vẫn tiếp tục nói:

- Biến cố này khiến cho hắn và Trần Kinh Thương gần như thành kẻ thù, đối chọi gay gắt suốt mấy ngàn năm. Nhưng cả hai gần như đồng thuận một điều, chính là vì quyết định của thầy mà ba người còn lại phải chết. Hắn sau đó vẫn luôn tự trách mình, cho rằng ngày đó nếu hắn bỏ đi cái tôi, bỏ đi sự kiêu căng và ngạo mạn của mình thì mọi người đã không phải chết.

Nói đến đây, nhóm người trẻ tuổi rốt cục hiểu ra vì sao khi nhìn thấy đội hình của mình rời rạc, cá nhân kiêu ngạo, Chân Không Ngã lại tỏ ra gay gắt đến vậy. Hắn đây là đang nhớ về quá khứ của mình, một quá khứ khiến hắn ân ận suốt bao nhiêu năm trời, và dĩ nhiên hắn không hề mong muốn điều này xảy ra lần nữa với nhóm đồ đệ của mình.

- Cũng vì thế mà sau đó mấy ngàn năm, thầy điên cuồng tu luyện cho đến Truyền Thuyết cảnh đỉnh phong, lần thứ hai tiến vào Chân Trời Sự Kiện. Hắn vừa rời đi, Trần Kinh Thương liền tiến hành trả thù hắn, dùng sức mạnh của Trần Gia tiêu diệt gần như toàn bộ Trúc Lâm Yên Tử, sự kiện sau này liền là những chuyện ta đã kể với mọi người, hắn trở về nổi giận đem Trần Gia đánh cho máu chảy thành sông.

Tiểu hoà thượng kể ra tuy bình thản, nhưng nhóm người đều cảm nhận được sự bi thương và đắng cay trong từng khoảnh khắc. Bọn hắn không dám tưởng tượng bản thân một khi rơi vào hoàn cảnh ấy liệu có còn đủ bình tĩnh, đủ can đảm để đối mặt với mọi chuyện như Chân Không Ngã hay không nữa.

Mười ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn về phía xa xăm nơi đại viện, nhìn về phía một con người cô độc, mang trên mình đầy rẫy những vết thương, về cả thể xác và linh hồn.

Hắn, là một con người đáng thương, đáng trách nhưng cũng đáng được người tôn trọng.

…

Yên Tử về đêm, ánh trăng nhẹ soi bốn bề sơn cước.

Bên trong khu thiền viện cũ nát, Chân Không Ngã ngồi tựa lưng vào thành giường, ánh mắt dõi theo bóng trăng mập mờ xuyên qua cửa sổ, không biết đang suy tư về điều gì.

- Thầy…

Âm thanh non nớt của tiểu hoà thượng bỗng nhiên vang lên phá vỡ đi sự yên tĩnh nơi đây, nó từ ngoài cửa bước vào, tiến tới bên cạnh thầy mình, ánh mắt mang theo vài phần hối lỗi:

- Chúng ta đều biết sai rồi, người đừng giận mọi người nữa nhé!

Chân Không Ngã thoáng quay đầu nhìn lại, vươn tay kéo tên nhóc vào trong lòng mình, nhẹ nhàng cười nói:

- Đứa bé ngốc, ta nếu thực giận thì các con còn được ở lại Yên Tử đó ư? Sai lầm không đáng sợ, cái đáng sợ là sai nhưng không biết mình sai ở chỗ nào.

Vuốt ve đầu đồ đệ mình, ánh mắt hắn lại nhìn ra xa, thì thào tự nói:

- Các con bây giờ rất giống chúng ta ngày xưa, tài giỏi, mạnh mẽ, nhưng cũng tràn đầy kiêu ngạo. Cũng chính vì cái kiêu ngạo đó, ta đã phạm phải một sai lầm mà cả cuộc đời này cũng không thể nào trả hết. Ta không muốn các con một ngày nào đó cũng rơi vào con đường này, sống trong hối hận và đau khổ, có hiểu chăng.

Tiểu hoà thượng không nói, chỉ nhẹ gật đầu.

Chân Không Ngã nhìn thẳng vào mắt nó, nghiêm túc tiếp lời:

- Tổ hình chiến đội, chỉ mạnh nhất khi cả đội hình là một khối đoàn kết, hiểu rõ, tin tưởng lẫn nhau, thậm chí dám hi sinh vì lý tưởng của đội hình. Hy sinh ở đây không phải là buộc con liều chết vì đối phương, mà là con dám buông bỏ cái cá nhân, bỏ qua sự ích kỷ của bản thân vì đoàn đội.

Một lời răn dạy, để cho người thấu hiểu. Chân Không Ngã rốt cục không nhìn đồ đệ mình nữa, mà đưa ánh mắt ra ngoài, nói:

- Sáng nay các con thua không phải vì thực lực không đủ mạnh, mà là vì sự tự tin thái quá của sát thủ đã làm lộ vị trí của mình từ lâu, vì sự đùa cợt thiếu nghiêm túc của con, sự ích kỷ chỉ lo hỗ trợ người yêu mình của trợ thủ, sự kém hiểu ý và hoà nhập của hộ thủ, và sự thiếu khuyết tầm nhìn, không hiểu rõ thành viên trong đội của đội trưởng. Tất cả đều là những điều tối kỵ trong tổ hình chiến đội, hội tụ thành những nhược điểm chết người. Chỉ khi khắc phục được những khuyết điểm này, các con mới có đủ tư cách trở thành tổ hình chiến đội chân chính, ta mới an tâm để các con đi tham gia chiến đội quyết đấu bên ngoài.

Chân Không Ngã nói với tiểu hoà thượng, lại như đang nói với tất cả mọi người. Không gian sau đó bất chợt trở nên im phăng phắc trong vài hơi thở, sau đó vang lên tiếng đồng thanh non trẻ:

- Vâng! Chúng đồ đệ lĩnh giáo.

Nhiệt huyết cháy lên, gió đêm cuồng thổi.

Thiền viện giây phút ấy bỗng nhiên ùng ùng rung động, cuồng phong thét gào. Đám người Cao Vô Cầu vốn đang nghỉ ngơi ở phương xa, bỗng nhiên giật mình cảm nhận được khí thế ngút trời áp tới. Nóc nhà càng là bị gió lốc thổi tung lên trời, bụi bay ngợp đất.

Đi ra bên ngoài, bọn hắn đều có chút ngây ngẩn nhìn lên vùng đỉnh Yên Sơn, không biết tự lúc nào quỷ khí lẫn trong mây mù. Giữa hoả lôi ầm ầm rung động, có bóng dáng của năm người lập nên đại trận, chiến đấu với một người.

Có bóng tối, có sát khí, có cả trời mây, bọn hắn tự khi ấy liền tự xưng mình là Dạ Sát Thiên Vân

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 340: Thắng

Thời gian thấm thoát thoi đưa, nhanh như chó chạy ngoài đồng.

Đã gần một tháng trôi qua kể từ khi đoàn người tiến vào Đại Việt, chiếu theo lịch biểu nơi đây thì đã là ngày bốn tháng ba, cách thời điểm giỗ tổ không tới sáu ngày chẵn.

Gần một tháng rèn luyện với cường giả, Dạ Sát Thiên Vân đoàn đã có những tiến bộ mà không một tổ hình chiến đội nào có thể so sánh với. Bọn hắn tiến bộ không chỉ về thực lực của từng thành viên, mà còn cả chiến lực tổng hợp của toàn bộ đội hình.

- Vút… phanh… phanh…

Liên tiếp là những tiếng nổ rung trời, Yên Tử sơn suốt một tháng trải qua không biết bao nhiêu lần đại chiến, dù cho có người gia trận bảo hộ nhưng cũng tổn hao không biết bao nhiêu phần, xơ xác tiêu điều.

Hàn Lâm bước đi trong Lệ Quỷ Mê Ảnh vực, quanh thân rực cháy lên thánh hoả, liên tiếp đánh ra những đòn khủng bố. Bản thân vốn là một đầu quỷ tu, lại được Tử Thanh toàn lực trợ giúp, hắn đứng giữa Lệ Quỷ Mê Ảnh vực chẳng khác nào cá gặp nước, thực lực tổng hợp bạo trướng gấp mấy chục lần.

Lĩnh vực của hắn sau hơn một tháng rèn luyện rốt cục thành hình, được hắn đặt tên Thánh Hoả Tiên Ma vực, hàm ý một vùng thánh hoả thiêu đốt cả Tiên Ma. Không cần phải nói, lĩnh vực này cường đại phi thường, nhất là khi hoà vào Lệ Quỷ Mê Ảnh vực,

quỷ khí như là cấp thêm vật dẫn, khiến cho uy lực của nó càng tăng thêm không chỉ vài ba lần.

Công thủ siêu cường, Chân Không Ngã rốt cục chẳng thể ung dung như ngày trước, mỗi một lần Hàn Lâm cường kích, hắn đều không dám ngạnh kháng, mà buộc phải lui tránh đi rồi mới tìm đường phản kích.

Thân thể mặc dù không còn hai chân, nhưng tốc độ của hắn vẫn nhanh đến biến thái. Một cú chuyển mình, tất cả công kích của Hàn Lâm đều trở nên vô ích. Ngay sau đó, bóng dáng của hắn bỗng nhiên như hoá thành u linh lẫn vào trong vùng Lệ Quỷ, sát na áp sát Hàn Lâm.

- Góc trái phía sau hai mươi tám độ…

Tiếng cảnh báo của Tử Thanh vang lên trong óc, Hàn Lâm rất nhanh liền cảm nhận sát khí cường đại đang áp sát mình. Hắn không khỏi rùng mình, bàn chân nghiêng một góc phía trái đả lực lui đi. Chân Không Ngã biết mình bị phát hiện, vốn còn đang muốn truy sát, bỗng nhiên phát hiện ra trước mặt mình cuốn lên vô tận sợi đằng quỷ, khiến cho công kích không khỏi trì trệ vài giây.

- Thánh Hoả Tiên Ma…

Vài giây nhìn qua thì ngắn, nhưng trong chiến đấu bậc này lại chính là tiên cơ sinh tử. Hàn Lâm với Tử Thanh như là một cặp bài trùng, phối hợp ăn ý đến kinh người.

Thánh Hoả Tiên Ma cực tốc được hắn phóng ra, len lỏi lên dây leo quỷ, bốc cháy thành hàng trăm ngàn sợi dây leo lửa, thiêu đốt cho Chân Không Ngã tê rát cả mặt mày.

Cảm giác bị khống chế không bao giờ là thoải mái, nhưng Chân Không Ngã vẫn như cũ nở ra một nụ cười, hai cánh tay bị trói bất ngờ cương ra. Lực lượng điên cuồng khiến cho dây leo

căng lên hết cỡ, sau đó không thể tải được mà nổ tung thành ngàn mảnh.

- Phật Nộ Đồ Thiên – Thái Cực Mông Ế quyền…

Tiếng quát kèm theo tiếng cười vang, thân thể của hắn cũng trướng gấp hai lần, vậy mà bỏ qua truy sát Hàn Lâm, nắm quyền vươn ra oanh sát về phía định vị Tử Thanh, rõ ràng là muốn trước tiên hạ bệ trợ thủ trong đoàn.

- Muốn đụng tới nàng? Mơ tưởng.

Đúng lúc này, vai trò của Cố Anh bắt đầu thể hiện ra trong đoàn, trước thế công mãnh liệt của Thái Cực Mông Ế quyền, hắn không lùi mà tiến, trước tiên giúp Tử Thanh kéo dài khoảng cách, đảm bảo an toàn cho nàng, sau đó mới bành trướng ra lôi lĩnh vực của mình.

- Ngươi không ngăn được ta.

Chân Không Ngã trông thấy Cố Anh không ham chiến mà trước tiên kéo dài khoảng cách, sâu trong mắt lộ ra tia hân thưởng, nhưng ngoài miệng vẫn cười khà khà, huy quyền đấm tới.

- Một mình ta không đủ, nhưng chúng ta có hai người.

Cố Anh rất nghiêm túc gật đầu, nhưng sau đó lại ngẩng lên nói, khoé môi nở ra một nụ cười gian hiểm.

Chỉ thấy hắn hoành không mười bước, khoảnh khắc áp sát Thái Cực Mông Ế quyền, hai bàn tay phóng ra hai đạo tử lôi to lớn như đao, dụng lực chém vào.

Chân Không Ngã nhìn hành động của hắn như châu chấu đá xe, hàng lông mày rậm không khỏi cau mày suy nghĩ. Hiển nhiên biết chắc rằng hành động của đối phương không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Quả nhiên, thời điểm mà hắn còn nghĩ va chạm nổ ra, hai đạo tử lôi của Cố Anh bỗng nhiên hoá huyễn, đan xen thành một vùng lưới sáng khổng lồ, khống chế sức mạnh của Thái Cực Mông Ế quyền.

Biến hoá rất nhanh, gần như là đồng thời xảy đến. Dưới chân Cố Anh bỗng nhiên bùng lên quỷ khí, Tử Thanh từ phía xa phối hợp giúp hắn tạo ra một cái không gian na di, trong tích tắc liền mang theo sức mạnh của Thái Cực Mông Ế quyền áp về đằng sau Chân Không Ngã.

- Lôi Hoả Lưỡng Trọng Thiên…

Cũng ngay vào thời điểm đó, bóng dáng của Hàn Lâm lần nữa hiển hiện ra, hai bàn tay bốc lên Thánh Hoả, cùng với lĩnh vực của Cố Anh kết hợp thành Lôi Hoả Lưỡng trọng thiên, va chạm ở trên đầu đối thủ.

- Ầm… ầm… ầm

Không gian giây phút ấy cương cứng hừng hực, sau đó giật mạnh một cái khiến người ngả nghiêng. Năng lượng cuồng hãn khiến cho Chân Không Ngã cũng không thể nào đứng thẳng, bị phản chấn kéo lê hàng chục dặm, quần áo cháy tàn.

- Thuấn di, trung tâm, phía Nam ba sáu độ…

Trong chiến đấu, thời điểm phải đối đầu với công kích siêu cường, thân thể theo bản năng sẽ gia tăng phòng ngự lên đỉnh điểm, đồng thời giảm đi khả năng khống chế đối với lực lượng bên ngoài.

Chân Không Ngã vừa mất đi tiên cơ, liền bị Tử Thanh bắt được điểm yếu này, chớp mắt thi triển khống chế, lần nữa đem thân thể hắn chuyển di ngược vào trung tâm chiến trường.

- Phật Nộ Đồ Thiên – Thái Cực Mông Ế quyền…

Đúng vào thời điểm ấy, âm thanh của tiểu hoà thượng bỗng nhiên vang lên khắp bốn bề. Lợi dụng thời điểm thầy mình tạm thời mất khống chế, nó bỗng nhiên từ trong lòng đất trồi ra khỏi Lệ Quỷ Mê Ảnh vực, đánh ra một quyền phóng về phía bầu trời.

- Nhóc con được lắm...

Tiểu hoà thượng phối hợp Tử Thanh chớp đúng thời cơ như vậy, Chân Không Ngã vẫn là rất hài lòng, buột miệng tán dương, tuy rằng bất ngờ nhưng vẫn kịp xoay người phách ra một quyền đối kháng.

Cùng là một chiêu Thái Cực Mông Ế quyền, lực lượng tên nhóc thi triển ra so với thầy mình thì kém hơn nhiều lắm, nhưng nhờ có Tử Thanh tăng phúc, lại chiếm được tiên cơ, lực sát thương tổng hợp tuyệt đối không kém mấy phần.

Quả nhiên, một quyền của nó không chút khó khăn gì phá tan quyền của Chân Không Ngã, sau đó lợi dụng tốc độ cao lao lên, lăng không mấy vòng toàn lực nện thêm một quyền nữa vào hông thầy mình, khiến cho vị Thần Thoại cường giả này đều phải gập đôi cơ thể, vô lực bị đánh bay lên mấy dặm bầu trời.

Chân Không Ngã dù trải qua không biết bao nhiêu năm chiến đấu, định lực đầy người, nhưng vẫn không nhịn được nhăn mày vì đau đớn. Thân thể hắn như lưu tinh xuyên qua mấy dặm tầng không, lăng xoay đến chóng mặt, tới tận thời điểm sắp va chạm vào vùng biên của Lệ Quỷ Mê Ảnh vực mới có thể dừng.

Nhìn xuống phía đồ đệ của mình, hắn vừa tức mà lại vừa mừng, bàn chân nhất thời súc tích năng lượng, ý đồ tốc chiến phản kích, hòng dạy dỗ tên nhóc con này mấy trận.

Nhưng ý nghĩ là một chuyện, thực tế diễn ra lại là một chuyện khác. Ngay tại thời điểm hắn chuẩn bị phản công, trên đầu bỗng nhiên tràn ra tầng tầng hàn ý.

- Thiên Tà… Tịch Diệt…

Lần đầu tiên trong toàn bộ trận chiến, Kiếm Ma xuất hiện ở trong tràng. Không cường hoành, không khí phách, mà chẳng khác nào một cái u linh vô hình, trong vô tức áp sát đằng sau Chân Không Ngã.

Thế rồi ngay sau đó là một chiêu Thiên Tà Tịch Diệt, nhanh đến không thể nào tưởng tượng nổi, thậm chí vượt qua cả thường thức con người chém vào đằng sau đối thủ.

Kiếm quang đầy trời vạn thiên sụp đổ, quỷ hoả khípphần thiên hư không băng diệt. Ma kiếm điên cuồng chém lên tầng phòng ngự của Chân Không Ngã, kinh phá bầu trời, uy chấn cửu thiên thập địa.

Phanh!

Giữa thiên địa vang vang tiếng oanh minh, khiến cho người ta có cảm giác trời cũng muốn sụp. Trong khoảnh khắc mà thôi, lực lượng bộc phát ra quá mức kinh tâm động phách, khiến cho quỷ khóc thần gào. Khí lãng cường đại khuấy động khắp trời đất, như muốn quét sạch toàn bộ đại địa, song phương cường đại đến khó có thể hình dung.

- Tổ hình tăng phúc…

Trông thấy hai bên va chạm cường hoành, Tử Thanh vội vàng nâng lên hai tay hướng phía bầu trời, sau đó quát lên một tiếng. Bên dưới, toàn bộ nhóm người trong tổ hình như bị rút đi sức mạnh, yếu nhược rớt ra ngoài tràng. Tất cả chỉ còn một mình Tử Thanh là có thể ngự không, điên cuồng đem sức mạnh của mọi người hội tụ về phía Kiếm Ma, giúp sức mạnh của hắn tăng phúc lên gấp mấy chục lần.

Có được sức mạnh tăng phúc của cả bốn người, Ma khí quanh

thân Kiếm Ma không biết tự đâu đản sinh, cuồn cuộn đem thiên không nhuộm tối. Sau lưng hắn vang lên tiếng gió gào, rung động khắp cửu thiên thập địa.

Một cái bóng hình cực kỳ to lớn hoá hình sau lưng, quanh thân mang theo từng cỗ tang thương chi khí, tựa như đến từ vạn cổ thời không. Mỗi một nhịp hô hấp của hắn, thinh không đều gây nên gió lốc mây mù, mỗi một cái chớp mắt đều làm cho thiên địa chập chùng khi sáng khi u, mỗi một nhịn tim đập đều khiến cho trời đất rung lên như tuỳ thời sụp đổ.

Lưỡi kiếm va chạm với Chân Không Ngã giây phút ấy biến trướng gấp trăm lần, tụ ở hai bàn tay hư ảnh, kinh thiên động địa lần thứ hai chém qua người đối thủ, chém tan cả đất trời dưới chân mình.

Kim quang mãnh liệt trong nháy mắt nổ ra khắp bầu trời, năng lượng dư ba suýt nữa xẻ đôi cả vùng núi. Tiểu hoà thượng khoảng cách cực gần, bị chấn kích cho há miệng kêu đau, lăn lộn cả ngàn mét mới va vào một vùng đất đá, nằm im thin thít ôm đầu.

Theo sau nó, Hàn Lâm và Cố Anh cũng chẳng khá hơn mấy phần, sức mạnh của bọn hắn tạm thời đều đã bị Tử Thanh vay mượn tăng phúc cho sát thủ, cho nên bây giờ yếu ớt đến vô cùng, bị dư chấn suýt nữa đánh cho hôn mê bất tỉnh, vô lực bay ngược ra bên ngoài.

Mặc dù là người cầm cự lâu nhất, nhưng Tử Thanh lại mới là người bị thương nặng nhất, bởi vì nàng phải luôn duy trì tăng phúc cho Kiếm Ma nên không thể nào tránh né, bị dư ba đánh cho tan tác quỷ hình, toàn thân run rẩy rơi khỏi bầu trời.

- Vút…

Kiếm Ma một chiêu oanh sát thành công, ngay sau đó dùng tốc độ không thể nào tin tưởng được xuất hiện tại nơi Tử Thanh đang

rơi xuống, đưa nàng ôm vào lòng, sau đó bay đi về phía bầu trời, ánh mắt nhìn về hư không đang hỗn loạn, khoé môi không tự chủ được nở ra nụ cười.

Năm người đánh một, phế ba trọng thương một, nhưng bọn hắn thực sự đã thắng rồi. Hôm nay, Chân Không Ngã bại.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 341: Thức Tỉnh!

Không gian im ắng, trời đất hoang tàn.

Giữa tinh không u ám, bóng dáng của Kiếm Ma ngự trên nền khói lửa. Hắn bế trên tay Tử Thanh có quỷ hình đã yếu ớt vô cùng, lẳng lặng nhìn về phía vết chém khổng lồ nơi sườn núi.

Chẳng bao lâu sau, nhóm người còn lại cũng bắt đầu hồi được đôi phần sức lực, từ trong đổ nát bò ra bên ngoài. Bọn hắn thoáng nhìn về khu vực chiến trường đã không còn bóng dáng của Chân Không Ngã, không giấu được nét vui mừng tập trung bay về sánh vai cùng Kiếm Ma.

Năm người trẻ tuổi, ai cũng mang trên mình vết thương, nhưng nhiều hơn cả là sự hưng phấn và hi vọng, tràn đầy sức trẻ.

- Không Ngã sư phụ, ngươi không việc gì chứ?

Đợi mãi mà không thấy Chân Không Ngã trở ra, Kiếm Ma cũng là có chút lo lắng, vội vàng hô lên.

Trả lời cho bọn hắn chỉ là tiếng lửa cháy và lộc cộc của đất đá lăn ra.

Sâu trong tầng đổ nát, Chân Không Ngã một bộ thê thảm nằm co quắp, hai cái chân hư ảo cũng sớm vỡ tan, lộ ra phần đùi rỉ máu. Khi nghe thấy tiếng Kiếm Ma vang vào, hắn không khỏi nghiến răng thở phì phò, nhổ ra mấy lần nước miếng kèm bụi đất, trong lòng mắng lớn:

- Tiên sư nhà nó không có việc gì, ngươi thử bị một kiếm hết sức bổ vào đầu xem có việc gì không? Hỏi, hỏi cái cọng lông à?

Chỉ là mắng thì mắng trong lòng ấy thôi, nói ra thì quá là mất mặt.

Cố gắng hít mấy hơi thật dài lấy lại sự bình tâm, hắn trước hết giải khai phong ấn tu vi, sau đó rũ hết vết thương và bụi khói trên người, lấy một tư thế cực kỳ phong độ phá đất bay ra trước đám đồ đệ, im lặng một hồi rồi mới gật đầu, mỉm cười nói:

- Không tệ, có thể cùng ta chiến đấu kéo dài suốt một nén hương, các ngươi bây giờ đã đủ tư cách tham gia đại chiến rồi.

Năm người nghe vậy thì đều tỏ ra vui mừng quá đỗi, trong vô thức đứng sát về phía nhau, khí tức đồng loạt thoát khống chế mà ra, không chỉ cường hãn doạ người, mà còn toát lên một cỗ tự tin và hưng phấn đến lạ thường.

Duy chỉ có tiểu hoà thượng là bĩu môi liếc thầy mình, trong đầu thầm nói ngươi cũng đủ vô sỉ mà. Rõ ràng là bị đánh cho bầm dập, vậy mà dám trắng trợn nói láo thành đánh hoà, không biết ngươi làm sao tu lên Thần Thoại cấp.

Chân Không Ngã dĩ nhiên không biết đồ đệ mình lại có loại ý nghĩ này, nếu không chỉ sợ hắn đã một tát đem tên nhóc phóng xuống dưới chân núi từ lâu. Ta nuôi ngươi từng ấy năm để ngươi phản thầy đâm chọt như vậy đó à.

- Còn chưa tới sáu ngày liền là giỗ tổ, cũng là thời khắc đại chiến nổ ra, những ngày này không cần thực chiến nữa, đều nghỉ ngơi thả lỏng tinh thần đi. Ngày kia chúng ta liền xuất phát về Hoàng Thành, báo danh sớm một chút cho thoải mái.

Giỗ tổ, thực ra không phải là ngày giỗ thật sự của tổ tiên người Việt, mà chỉ đơn thuần là một ngày truyền thống trong dân

gian, được định ra nhằm tưởng nhớ công lao dựng nước của các bậc tiên hiền thuở sơ khai. Sau này trải qua biết bao nhiêu thế hệ hậu nhân duy trì, liền trở thành Quốc lễ.

Giỗ tổ không diễn ra ở Hoàng Thành, mà là ở đất Phong Châu, trên vùng núi Nghĩa Lĩnh. Sở dĩ phải ghé qua Hoàng Thành đăng ký, rất đơn giản là bởi vì đúng như cái tên của nó, nơi đây là Đế Đô của Đại Việt, cũng là nơi đặt trụ sở của tổ chức lớn nhất về danh nghĩa của quốc gia này, Việt Điện.

Giỗ tổ diễn ra tại Phong Châu, nhưng người tổ chức lại là Việt Điện, cho nên bất kỳ thế lực nào muốn đăng ký tham gia Đại Việt Thiên Kiêu chiến, trước tiên đều phải tiến về Hoàng Thành đăng ký, khi được chấp thuận mới có quyền tiến về Phong Châu.

Yên Tử so với Hoàng Thành nằm ở rìa phía Đông đại địa, còn Phong Châu thì hơi chếch về phía Tây Bắc, nối ba điểm lại vẽ nên một cung đường chỉ hơi cong nhẹ, cho nên cũng tính là thuận đường.

Chân Không Ngã dự tính ngày kia đi Hoàng Thành đăng ký, sau đó liền chạy tới Phong Châu, cho đám người sớm tiếp xúc với các đội tinh anh khác, cọ sát một chút để tự biết mình biết ta, chuẩn bị tinh thần chiến đấu.

- Vâng!

Nghe được Chân Không Ngã cho phép nghỉ ngơi, nhóm người không khỏi vui vẻ hô to, sau đó chắp tay cúi chào hắn, rồi bá vai nhau rời đi khỏi quảng trường đổ vỡ.

Những ngày này cùng nhau luyện tập, đắm mình trong nỗ lực và cố gắng, bọn hắn từ những con người xa lạ đã ngày càng trở nên thân thuộc và gần gũi. Có lẽ còn chưa tới mức đồng sinh cộng tử, nhưng đã có thể coi là đồng đội bạn bè, những người mà ngươi có đủ tin tưởng đưa lưng dựa dẫm khi chiến đấu cùng với kẻ thù.

Đưa mắt nhìn theo năm đứa trẻ đi xa, nụ cười trên môi Chân Không Ngã thoáng thu về, ánh mắt phức tạp để lộ ra nét chần chờ không nỡ, sau cùng vẫn là thở ra một hơi rất dài.

- Tiền bối vì sao lại thở dài? Chẳng lẽ thực lực của bọn hắn như vậy vẫn chưa đủ hay sao?

Trông thấy thái độ của Chân Không Ngã, Cao Vô Cầu vốn đang quan sát ở xa vội vàng bay về, tràn đầy kinh ngạc mà hỏi.

Tu vi của hắn tuy rằng không biến thái được như Chân Không Ngã, nhưng cũng là một cường giả sớm siêu việt cái gọi là thiên tài. Theo cảm nhận của hắn, thực lực của Dạ Sát Thiên Vân đoàn thể hiện ra vừa rồi quả thực đã cực kỳ khủng bố, dù cho hắn lấy tu vi Hồng Trần hậu kỳ đối kháng cũng chỉ nắm được năm phần thủ thắng.

Vậy mà, lúc này Chân Không Ngã vẫn tỏ ra không hài lòng, chẳng lẽ đám người tham gia Đại Việt Thiên Kiêu chiến so với bọn hắn còn biến thái hơn nữa? Nếu là thật thì quả là đáng sợ vô cùng.

- Ngươi nghĩ một tháng luyện tập có thể khiến bọn nhỏ so sánh với tổ đội sớm luyện tập mười mấy hai chục năm hay sao? Ta không phủ nhận mỗi đứa bọn chúng đều là thiên tài yêu nghiệt, từng cá nhân so với đám thiên kiêu ngoài kia đều không kém, thậm chí càng cường, nhưng là bọn nó khuyết thiếu thời gian quá nhiều… giá như có thêm vài tháng hay một năm thì tốt biết mấy.

Chân Không Ngã nhàn nhạt liếc qua Cao Vô Cầu, cũng không có bày ra vẻ bề trên mà kiên nhẫn giải thích. Cao Vô Cầu này suốt một tháng trở lại đây ngày nào cũng có mặt tại đây quan sát huấn luyện, không quản nắng mưa giúp bọn hắn duy trì đại trận bảo vệ vùng núi này, rất đáng để nhận được sự tôn trọng từ hắn.

Cao Vô Cầu nghe được lời ấy thì chỉ biết im lặng, ánh mắt rời khỏi Chân Không Ngã hướng về đám trẻ đã khuất bóng, không biết

nghĩ gì. Có lẽ là lo lắng về sự an nguy của bọn họ, cũng có một chút đắn đo không biết phải làm thế nào. Một bên vừa muốn thực hiện kế hoạch của Hoàng Thiên, một bên lại lo sợ nhóm người xảy ra chuyện gì không tốt.

- Ngươi vẫn muốn để bọn chúng tham gia sao?

Bỗng nhiên, âm thanh của Chân Không Ngã lần nữa vang lên, khiến cho Cao Vô Cầu sững sờ trong chốc lát, sau đó quay đầu nhìn lại.

Vốn tưởng rằng Chân Không Ngã đang hỏi bản thân, nhưng khi trông thấy ánh mắt đối phương không đặt tại mình mà tại nơi khác, Cao Vô Cầu không thể giấu được sự bất ngờ, có chút mơ hồ dáo dác nhìn về phía đó, nhưng không thấy gì ngoài một vùng không gian tĩnh lặng.

Ở đây chỉ có hai người bọn hắn, Chân Không Ngã đang nói chuyện với ai?

- Làm sao? Quan sát lẫn nhau gần nửa tháng trời, vẫn chưa đủ tin tưởng để gặp ta hay sao?

Không có ai trả lời cho Cao Vô Cầu cả, chỉ có Chân Không Ngã vẫn một mình độc thoại, ánh mắt chăm chăm nhìn về phía trước người.

- Tiền bối…

Đợi suốt mấy phút trôi qua không có động tĩnh, Cao Vô Cầu vừa định mở miệng nói gì, thì không gian phía trước hắn bỗng nhiên vang lên tiếng nói, khiến hắn giật bắn cả mình:

- Ta tin tưởng bọn hắn!

Chỉ một thoáng, cảnh tượng diễn ra khiến cho vị thần thoại thời đại mới này trợn mắt há mồm, bước chân không tự chủ cứng

đơ tại chỗ, khiếp sợ nhìn qua.

Chỉ thấy giữa bầu trời trước mặt hai người, không gian như bị kéo căng ra, sau đó chợt bùng nổ. Sóng loạn lưu cuồng hãn lan ra, rồi lại như bị một lực lượng nào đó cuốn về, xoáy thành tinh điểm, trong chớp mắt ngưng tụ thành một giọt chất lỏng không màu, lóng lánh quang mang.

Chỉ là một giọt chất lỏng, nhưng khí tức sinh mệnh lại cường hãn đến mức không thể hình dung, mạnh tới mức nó vừa xuất hiện ra ngoài, liền khiến cho vạn vật khắp Yên sơn đều hồi sinh và sinh trưởng, cỏ cây reo hò.

Thậm chí là tồn tại như Cao Vô Cầu và Chân Không Ngã cũng không thoát khỏi tầm ảnh hưởng. Hai thân thể cao lớn run lên, toàn thân thư thái, tựa hồ có thêm trăm năm tuổi thọ.

Đúng lúc mà bọn hắn đang điên cuồng hưởng thụ, không gian chung quanh lại đột nhiên lâm vào biến hoá, một cỗ khí tức tử vong phô tiên cái địa bất chợt hàng lâm, hạo hãn cắn nuốt đi sinh mệnh của vạn vật, thậm chí khiến cho cả hai vị cường giả cũng không nhịn được rùng mình, bất lực nhìn sinh mệnh vừa được trao bị người cướp mất.

Cứ như vậy luân phiên giữa hai dòng trạng thái, giọt chất lỏng như trở thành thứ duy nhất giữa thời không, chính là nó khai thiên tích địa, chính nó mở ra thiên địa tạo hoá, chính nó là bản nguyên của vạn vật sinh linh vậy.

Cuối cùng mất tới mười mấy giây, giọt chất lỏng mới đột nhiên chuyển biến, vậy mà huyễn hoá thành một người thanh niên trẻ tuổi. Hai mắt nhắm nghiền bất chợt mở bừng, toả ra một cỗ khí tức không thể nào miêu tả nổi.

- Chủ… Nhân!

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 342: Long Quân Chiến Trường!

- Chủ… Nhân!

Nhìn vào hình bóng quen thuộc ấy, Cao Vô Cầu rốt cục từ kinh hoàng tỉnh lại, vẫn là không thể nào kìm nén được sự kích động trong lòng nghẹn hô lên hai tiếng, sau đó giật mạnh một cái cúi đầu hành lễ.

Luyện hoá Quỷ thần, hiểu Sinh Tử, ngộ Luân Hồi, chủ nhân của hắn - Hoàng Thiên rốt cục đã giành được chiến thắng trước Hắc Bạch Vô Thường, tự giúp mình tân sinh trở về.

Vẫn là một thân hình cao lớn, vẫn là một mái tóc bạc màu, nhưng khí tức so với trước đây lại bất đồng rất lớn, chỉ là bất đồng thế nào người ta lại chẳng thể nào nói ra được.

- Tiểu tử Hoàng Thiên, bái kiến Chân Không Ngã thiền sư!

Trước tiên hướng về phía Cao Vô Cầu miễn lễ, Hoàng Thiên sau đó mới hơi khẽ cúi đầu, hướng về phía Chân Không Ngã lễ phép chào.

Chưa nói tới việc Chân Không Ngã là một vị cường giả Thần Thoại đáng được tôn kính, thì luận về bối phận cũng là huynh đệ đồng môn của sư phụ hắn, đủ để cho hắn phải tôn xưng làm trưởng bối.

- Không hổ là nhân tuyển mạnh nhất, ngươi hơn ta nghĩ rất nhiều.

Trái ngược với thái độ kích động của Cao Vô Cầu, Chân Không Ngã lại thập phần bình tĩnh quan sát Hoàng Thiên. Trông thấy hắn lễ phép thì cực kỳ hài lòng, sâu trong đáy mắt lộ ra một tia kinh diễm.

Một lời đánh giá không đầu không cuối, chỉ có hai người tự mình hiểu được. Hoàng Thiên mỉm cười không nói, ánh mắt vẫn như cũ đặt ở trên người Chân Không Ngã, như đang tìm kiếm điều gì.

- Ngươi thật sự tin tưởng bọn nó sẽ giành được vô địch sao?

Bị hắn quan sát chằm chằm, Chân Không Ngã có chút không được tự nhiên, chỉ là không có nói ra mà suy tư một hồi, sau đó bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

Rất rõ ràng, sâu trong lòng hắn không hề tin rằng Dạ Sát Thiên Vân đoàn có thể giành ngôi vô địch trong cuộc chiến lần này, trừ phi Hoàng Thiên cũng tham gia vào tổ hình. Nhưng theo hắn thấy, Hoàng Thiên hoàn toàn không có ý định đó, bởi nếu có, thì hơn nửa tháng trước khi mà hắn thức tỉnh, hắn đã lộ diện cùng mọi người huấn luyện rồi, chứ không phải ẩn tàng quan sát cho tới tận bây giờ.

Hoàng Thiên không tham gia tổ hình, tỷ lệ giành ngôi vô địch của Dạ Sát Thiên Vân đoàn gần như là con số không tròn trĩnh, việc tiến vào Thiên Nhãn càng thêm vô vọng. Đó cũng là lý do mà hắn đưa ra câu hỏi này, chủ yếu là thăm dò mục đích của Hoàng Thiên, phần khác để xem xét sự tin tưởng của hắn đối với Dạ Sát Thiên Vân đoàn.

- Vãn bối không dám chắc bọn hắn sẽ vô địch hay không, nhưng dám khẳng định một điều, bọn hắn sẽ trở thành tổ đội sáng chói nhất đại chiến.

Hoàng Thiên làm sao không hiểu thâm ý của đối phương, hắn

chỉ nhẹ cười, sau đó gật đầu khẳng định.

Trông thấy Chân Không Ngã còn muốn nói gì, hắn liền biết được ý định, sớm chủ động trả lời:

- Trước khi vào Đại Việt, vãn bối xác thực có chút ý đồ muốn lợi dụng bọn hắn để đoạt được tư cách tiến vào Thiên Nhãn. Nhưng khi mà ta tỉnh lại, quan sát nỗ lực của bọn hắn gần nửa tháng trời, không màng khổ cực và nguy hiểm vì giúp mình thực hiện mưu đồ, ta bỗng nhận ra bản thân lâu nay thật sự vô cùng ích kỷ.

Lời tâm sự vừa ra, liền khiến cho hai vị cường giả đều thoáng ngẩn người, ánh mắt chăm chăm nhìn về phía hắn, dĩ nhiên chẳng bao giờ ngờ được nguyên nhân lại là như thế.

Hoàng Thiên chẳng nhìn thái độ của hai người, mà vẫn cứ một mình tự nói:

- Bọn hắn, có người là thủ hạ của ta, nhưng cũng có người là thân huynh đệ. Ta ban đầu vốn còn phân biệt nặng nhẹ, nhưng những ngày này suy nghĩ liền thông suốt được rất nhiều điều, những người hết mình vì Hoàng Thiên này đều đáng được nhận nhiều hơn thế. Cho nên, cơ duyên lần này ta liền buông hết, để cho bọn hắn hưởng thứ xứng đáng thuộc về mình.

Một người lẳng lặng nói, hai người lẳng lặng nghe. Cho đến về sau, ánh mắt của Chân Không Ngã nhìn về phía Hoàng Thiên càng thêm thâm thuý, nét kinh sợ càng tăng bội phần.

Bởi những lời ấy của Hoàng Thiên không sai, thật sự mang theo ý tốt cho tất cả thành viên Dạ Sát Thiên Vân đoàn. Nhưng nếu đi sâu vào bản chất, lại vẫn mơ hồ tồn tại một tia thâm ý rõ ràng.

Nó nằm ở mấu chốt quan trọng nhất, đó là Hoàng Thiên không hề tiết lộ ý định của mình đối với Dạ Sát Thiên Vân đoàn. Điều này

đồng nghĩa với việc đối với nhóm người kia, mục tiêu lần này vẫn không hề thay đổi, là để thực hiện kế hoạch của Hoàng Thiên. Mọi nỗ lực của bọn hắn, trên danh nghĩa đều không phải vì mình mà là vì người khác.

Hệ quả là, những thứ mà bọn hắn nhận được sau này, đều căn cứ vào việc bọn hắn nỗ lực vì Hoàng Thiên bao nhiêu, hết mình vì Hoàng Thiên như thế nào. Đây là một phần thưởng, nhưng là một phần thưởng dựa trên sự thử thách mà chính ngươi không hề hay biết.

Tất nhiên, đây chỉ là những điều mà Chân Không Ngã suy luận ra thôi, còn trong đầu Hoàng Thiên nghĩ thế nào, hắn hoàn toàn không hay biết được.

- Vậy còn Thiên Nhãn thì sao?

Bỏ qua suy nghĩ kia, Chân Không Ngã lần này trực tiếp đi vào vấn đề chính. Hắn biết, mục tiêu lớn nhất của Hoàng Thiên lần này chính là Thiên Nhãn. Nếu không lợi dụng nhóm người để tranh đoạt, vậy hắn sẽ làm thế nào?

- Thứ mình muốn thì phải tự mình đoạt. Đại Việt Thiên Kiêu chiến cũng không phải cơ hội duy nhất để tiến vào Thiên Nhãn. Hai ngày nữa đi đến Hoàng Thành, tiền bối giúp ta đăng kí một phần khảo hạch Long Quân Chiến Trường là được.

Hoàng Thiên từ lâu đã có kế hoạch dự bị cho mình, Chân Không Ngã vừa hỏi hắn liền đã trả lời, một câu liền khiến cho vị Thần Thoại cường giả này kinh hãi:

- Long Quân Chiến Trường? Tham gia cái này toàn lũ biến thái doạ người, ngươi không sợ chết à?

Long Quân Chiến Trường, đúng như cái tên của nó là một mảng chiến trường thời cổ, nơi từng tắm máu không biết bao

nhiêu sinh mạng, sau này được các bậc tiên hiền biến đổi thành một đấu trường dành cho những kẻ vượt qua cái gọi là thiên kiêu thiên tài tranh đấu.

Nếu như giỗ tổ và tổ hình chiến cứ mỗi năm một lần tổ chức, thì Long Quân Chiến Trường thường phải mất cả trăm năm mới có một lần mở.

Không phải vì không muốn tổ chức, mà là vì người muốn tham gia bắt buộc phải thông qua được khảo hạch ban đầu mới có được tư cách. Đại Việt đất rộng người đông, nhưng cũng phải mất hàng trăm năm mới ra được vài người xuất chúng, đủ tư cách để tham gia vào đấu trường này.

Chưa kể, đủ tư cách tham gia là một chuyện, có vượt qua được hay không lại là một chuyện khác. Bởi ở trong Long Quân Chiến Trường, ngươi không chỉ đánh với người cùng thời đại mình, mà đánh với cả thời đại trước và thời đại sau này. Chiếu theo một góc nhìn khác, nó gần như là một Đấu Trường Hỗn Độn quy mô nhỏ mà Hoàng Thiên từng tham gia hồi chín năm về trước vậy.

Vũ trụ bao la rộng lớn, không hề thiếu những thứ tương đồng, nhưng đã tương đồng lại cùng liên quan tới một người, nó lại là một chuyện khác. Có lẽ, Hoàng Thiên đã nhìn ra được điều gì đó mà người thường không nhìn được, cho nên mới đưa ra quyết định tiến sâu hơn tìm hiểu.

Dĩ nhiên, Chân Không Ngã chẳng biết được ý định này của Hoàng Thiên, mà chỉ nghĩ Hoàng Thiên thật quá ngông cuồng, than thở nói:

- Ta năm đó dù cuồng cũng không dám có ý định này, ngươi cũng đủ máu liều a.

Bị đối phương nói như thế, trên trán Hoàng Thiên không khỏi

chảy xuống vài lượn gân xanh, nhếch môi trả lời:

- Ta không sợ chết như ngươi!

Chân Không Ngã nghe hắn nói thì bất ngờ đến trợn mắt, hiển nhiên không nghĩ tên nhóc vốn rất lễ phép ngoan ngoãn này lại dám nói kháy mình, tức đến nghiến răng nghiến lợi, mắng lớn:

- Sợ chết… tiểu tử, ngươi muốn ăn đòn phải không? Mẹ nó, thời khắc mà ta tung hoành thiên hạ, ngươi còn đang bú sữa mẹ đâu, dám xem thường ta sao. Tới đây tới đây, để ta giúp thầy ngươi dạy ngươi làm người.

Trông thấy Chân Không Ngã tỏ ra muốn đánh người, Hoàng Thiên không những không sợ mà càng tỏ ra xem thường, thản nhiên nói:

- Ngươi đánh không lại ta.

Chân Không Ngã tức đến run người, tay áo đều xắn lên đến nách, quát:

- Ha ha, nhóc con đủ cuồng. Đám nhóc kia năm cái hợp sức còn không làm gì được ta, ngươi thật là muốn ăn đòn đây mà.

Hoàng Thiên liếc nhìn hắn, tựa cười mà không phải cười nói:

- Không làm gì được? Chứ không phải ngươi cố ý thả sức mạnh của mình lên ngưỡng Hồng Trần mới đánh được bọn hắn đó à?

Chân Không Ngã sửng sốt đôi giây, trong lòng thầm mắng làm sao Hoàng Thiên nhìn ra được việc này, hắn che giấu rất tốt mà. Lại nghĩ đến việc Hoàng Thiên sẽ vạch mặt mình trước đám nhóc, khuôn mặt hắn bất giác đỏ lên vì xấu hổ, nhưng vẫn cố gắng vãn hồi, mắng:

- Chớ có nói láo, lão phu há lại là người vô liêm sỉ như vậy ư?

Hoàng Thiên suýt nữa thì cười to, nhưng vẫn cố tỏ ra nghiêm túc, gật đầu trả lời:

- Vô liêm sỉ thì không, nhưng vô sỉ thì ngút trời.

Chân Không Ngã tức đến xanh hết cả mặt mày, rút ra trong túi áo hai cây côn gỗ, chỉ thẳng Hoàng Thiên quát lớn:

- Bớt nói nhiều, cùng lão phu đại chiến năm trăm hiệp.

Nói rồi chẳng để ý Hoàng Thiên có đồng ý hay không, hắn liền phong ấn tu vi của mình về Sinh Thần cảnh, sau đó vác gậy lùa về.

Biến cố quá nhanh, hai người như vậy liền lao vào đánh nhau, để cho Cao Vô Cầu bên này ngẩn ngơ chẳng hiểu gì, đần hết cả người.

Chốc lát sau, hắn đột nhiên nghe thấy tiếng bình bịch rợn tóc gáy, sau đó rầm rập như là động đất. Chân Không Ngã từ trong chiến trường bay ra, lộn cổ đâm về bên vách đá đổ nát.

Cao Vô Cầu cũng không dám chạy lại đỡ hắn, mà len lén từ xa nhìn về, chỉ thấy vị sư thầy lúc này hốc mắt đều xưng, lỗ mũi xồ ra máu, nơi cái mông còn in hằn lên hằn một vết bàn chân to tướng, hiển nhiên vừa rồi là bị Hoàng Thiên tẩn cho một trận ra trò.

- À quên mất, hai ngày nữa ngài đăng ký tổ hình chiến đội nhớ tăng thành sáu người nha, ẩn tàng một chút. Ta cũng muốn xem một chút tổ hình là cường đại cỡ nào.

Cuối cùng cho tới một lúc sau, bóng dáng Hoàng Thiên mới xuất hiện bên cạnh Cao Vô Cầu, vẻ mặt mang theo vài phần xấu hổ cười cười hướng về phía Chân Không Ngã mà nói.

Hết một lời này, ánh mắt hắn bỗng nhiên hướng về phía xa, loé lên một tia lăng lệ không thường có.

- Người của ta có thể không giành ngôi vô địch, nhưng ai cũng đừng hòng tổn thương bọn hắn.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 343: Hoàng Thành - Nước Sâu

Hoàng Thành, không giống với Cửu Chân hay Giao Chỉ chỉ đơn giản là một toà đại thành, mà còn là Đế Đô của Đại Việt, nơi tập trung quá nửa tinh hoa văn hoá của cả dân tộc.

Năm đó khi thái tổ có chiếu dời đô, chính là phát hiện ra được vùng ấy có thế đất giao thoa với trời, núi sông giao hoà sau trước, vạn vật phồn vinh thịnh vượng. Có thế, có khí mà có cả tinh, là nơi hội tụ quan yếu bốn phương, cực kỳ thích hợp làm đế đô nước nhà.

Thuở đầu, đế đô được xây dựng theo mô hình Tam trùng thành quách, bao gồm La Thành, Hoàng Thành và Cấm Thành. Vùng đất rộng lớn nơi ngoài là vùng sinh sống của cư dân, chỉ có vùng Long Phượng thành là khu cấm địa dành cho Hoàng Triều, cho đến bây giờ là nơi đặt trụ sở lớn nhất của Việt Điện.

Năm đó cổ triều vi tôn, nhân gian bách tính an cư lạc nghiệp, đế đô càng là phát triển đến trạng thái phồn vinh chưa từng có. Thẳng đến thời gian sau này triều đại lụi tàn, chiến tranh kéo dài đằng đẵng khiến đất nước phân chia, nơi đây mới bị kìm hãm phát triển và chia cắt thành nhiều tầng thế lực cát cứ.

Nhưng dù là vậy, sự khổng lồ và phồn vinh của nó vẫn cực kỳ đáng sợ, thậm chí khiến cho nhóm người đến từ toà thành lớn nhất của Thiên Nguyên cũng không thể kìm được sự kinh ngạc và cảm thán.

Chân Không Ngã mang theo nhóm người truyền tống đến

Tường Phù, án ngữ ngay phía Chợ Đông của đô thành. Đập vào mắt bọn hắn là một con đường rộng lớn chạy băng giữa hai hàng kiến trúc, chẳng những hùng vỹ mà còn cực kỳ phồn hoa.

Trên lớp nền đá hoa cương rắn chắc, dòng người và xe thú ngang dọc mà qua, xen lẫn những âm thanh huyên náo rộn ràng, nhân khí thịnh vượng mà không nơi nào có được.

Chân Không Ngã cũng không vội vàng, mà để mọi người thong thả dạo bước tham quan đường phố, sau đó gần nửa ngày mới tiến về phía trung tâm Hoàng Thành.

Việt Điện thân là tổ chức lớn nhất Đại Việt, tự nhiên có những đặc quyền mà không một thế lực nào có thể so sánh cùng. Tỷ như nhằm phục vụ cho việc tổ chức đại lễ, bọn hắn đã trưng dụng hơn phân nửa quyền sử dụng công trình của Phượng Hoàng thành trong hai tháng, chỉ để nhằm cung cấp nơi nghỉ ngơi và trú ngụ của khách vãng lai qua đăng ký.

Bên trong một toà đại điện khổng lồ ven hồ Xác Cáo, từng đoàn người nối nhau tiến vào làm thủ tục. Hiện giờ đã là ngày sáu, gần sát với đại lễ nên đa phần các thế lực đều đã hoàn thành xong đăng ký, chỉ còn những thế lực ở xa hoặc có công chuyện nên tới muộn, cho nên bầu không khí đã có phần lắng lặng xuống.

Yên Tử hiện nay mặc dù tan tác, nhưng quyền uy của Chân Không Ngã vẫn còn ở đó. Hai tên quản lý đối với mọi người đều rất lãnh đạm, nhưng khi trông thấy hắn tiến vào thì đều biến sắc, cực kỳ nghiêm túc giúp hắn đăng ký danh ngạch thành viên Dạ Sát Thiên Vân đoàn.

- Trong thành vẫn còn phòng ở chứ?

Thủ tục xong xuôi cũng mất nửa ngày, Chân Không Ngã trông thấy trời đã gần tối, bèn quay lại nhìn một chút hai tên quản lý. Hiển nhiên có ý định để mọi người dạo chơi nốt ngày, sáng mai lại

tiến về Phong Châu cũng không muộn.

- Tiến bối, phòng thì vẫn còn, nhưng chí tôn viện thì chỉ còn một cái.

Nghe thấy Chân Không Ngã hỏi phòng ở, hai tên quản lý không khỏi do dự, sắc mặt có vẻ khó nhìn. Mặc dù Chân Không Ngã không trực tiếp yêu cầu, nhưng với thân phận của hắn dĩ nhiên chỉ có chí tôn viện mới phù hợp để ở, mà hiện giờ, chí tôn viện lại chỉ còn một cái, hơn nữa là còn bị người chỉ định trước.

- Không có gì, một cái thì một cái, chí tôn viện rộng hơn ba vạn mét, ở nhiêu người là quá dư rồi.

Chân Không Ngã lại tựa như không trông thấy vẻ khó nhìn của bọn hắn, mà gật đầu tự nói, tựa hồ xác định phải lấy khu vực này.

- Tiền bối… khu này không ở được.

Mặc dù rất e sợ Chân Không Ngã, nhưng không hiểu vì sao hai tên quản lý lại vẫn đủ can đảm để nói, một lời khiến cho vị thiền sư cau mày:

- Làm sao? Chẳng lẽ còn có người tranh chỗ cùng ta?

- Chuyện này!...

Hai tên quản lý nghe vậy thì biến sắc, đang lúc không biết phải giải thích thế nào, thì bên ngoài cửa điện bỗng nhiên đi vào bảy cái bóng người khiến cho bọn hắn đều mừng đến run rẩy chân tay, trong lòng càng là thở phào nhẹ nhõm.

- Không dám, không dám. Phòng ở đó là bọn họ để dành cho bọn tiểu bối, nhưng nếu Không Ngã tiền bối đã muốn thì cứ lấy đi, chúng ta ở thượng vị viện là được rồi.

Người nói là tên thanh niên dẫn đoàn, tóc đỏ mắt xanh, trên

hông còn quấn theo một sợi huyết xích, cực kỳ bất phàm.

Sáu người còn lại đều là người trẻ tuổi, nhưng nếu như chú ý một chút liền phát hiện ra chỉ có bốn người trong đó thật sự là người trẻ, còn hai tên đứng ngoài hẳn là lão quái vật cải lão hoàn đồng mà thôi, bởi trong ánh mắt bọn hắn không thể nào che giấu được nét hằn của thời gian.

Mà đám người Cố Sở và Cao Vô Cầu khi trông thấy hai người này đều không khỏi giật mình, hoảng sợ phát hiện ra tu vi của đối phương vậy mà đều đã đạp tới Quy Nguyên đệ tam bước.

Càng kinh khủng là, hai tên cường giả đỉnh phong này lại cực kỳ hạ thấp tư tái, khiêm cung phục tùng đằng sau nhóm năm người trẻ tuổi.

Có thể khiến cho cường giả bậc này cam lòng đi theo và bảo hộ, chỉ sợ lai lịch của bọn hắn không nhỏ chút nào.

- Ngươi lại là thằng ranh nào?

Trái ngược với thái độ của đám người Cố Sở, Chân Không Ngã một chút nghiêm túc cũng không. Lời của tên thanh niên tuy rằng lễ kính, nhưng lại ám chỉ đằng sau rằng hắn không biết điều cướp phòng người khác, khiến cho hắn thập phần khó chịu.

- Ngươi nói chuyện kiểu gì đấy?

Bị Chân Không Ngã nói thế, đám người trẻ tuổi đều nhao nhao nổi giận. Cô gái áo vàng bên cạnh tên thanh niên tóc đỏ càng là không nhịn được quát lên, ánh mắt trừng trừng nhìn về phía Chân Không Ngã.

- Hồng Thư, đừng vô lễ.

Kỳ lạ là tên thanh niên tóc đỏ lại cực kỳ bĩnh tĩnh, không những không nổi giận mà còn mỉm cười, trước tiên quát lui cô gái,

sau đó mới hướng về phía Chân Không Ngã trả lời:

- Muội muội từ nhỏ nuông chiều nên không biết lễ tiết, mong tiền mối đừng trách. Vãn bối là Nguyễn Hồng Hoang, đệ tử đời thứ mười sáu của Nguyễn Gia, ngưỡng mộ đại danh Không Ngã tiền bối tự lâu.

Không nhanh không chậm, không sợ hãi cũng không khinh thường, Hồng Hoang này luôn tạo cho người ta một cảm giác gì đó cực kỳ bình phàm, nhưng lại cực kỳ khó nắm bắt.

Mà Chân Không Ngã khi nghe hắn đến từ Nguyễn Gia thì thái độ đột nhiên chuyển biến, càng đánh giá hắn nhiều hơn mấy phần, cau mày hỏi:

- Nguyễn Gia? Nguyễn Hồng Quân là gì của ngươi?

Hồng Hoang mỉm cười, có chút tự hào trả lời:

- Chính là gia phụ.

Chân Không Ngã một bộ hiểu ra, bĩu môi nói:

- Thảo nào, cũng chỉ có hắn mới dám đặt tên con mình bố đời như vậy à. Hồng Quân, Hồng Hoang, đời cháu chắc đặt thành Hồng Thiên, Hồng Đế luôn á.

Một lời suýt nữa khiến cho đám người Cố Sở cười to, nhưng chung quy vẫn là nhịn được, một lần nữa hướng về vị Thần Thoại này giơ lên ngón giữa.

Cảm thấy Chân Không Ngã xem thường gia chủ của mình, hai tên cường giả sắc mặt thoáng trầm đi, đang muốn động thủ, nhưng cuối cùng lại bị Hồng Hoang ngăn lại:

- Tiền bối quá lời.

Vẫn là một nụ cười bình thường, sắc mặt hắn không hề lộ ra

chút cảm xúc giận giữ nào. Hắn ngưng lại một lúc, sau đó hướng về phía hai tên quản lý mà nói:

- Cảm tạ hai vị đã chiếu cố giúp, chỉ là Chân Không Ngã tiền bối dù sao cũng là người có thân phận, ở lại thượng vị viện quả là không hay chút nào. Các ngươi cứ sắp xếp toà chí tôn viện cho tiền bối ở đi, chúng ta là tiểu bối ở thượng vị viện cũng được rồi.

Hai tên quản lý nghe vậy thì như được đại xá, điên cuồng gật đầu, không dám hai lời làm theo lời hắn, chẳng mấy chốc liền bàn giao lệnh bài ra vào Chí tôn viện cho Chân Không Ngã.

Chân Không Ngã nhận lấy lệnh bài, trong lòng không hiểu sao lại có cảm giác bị người xoay, vừa bực mình lại không thể làm gì. Hắn nhìn về phía Hồng Hoang một lúc thật lâu như muốn đánh giá điều gì đó, cuối cùng chỉ là bĩu môi một cái, sau đó dẫn mọi người rời đi.

- Đúng là tên lừa trọc, vừa không lông vừa không não, đến cảm ơn cũng không biết nói một câu.

Nhìn bóng dáng Chân Không Ngã rời đi, Hồng Thư lúc này mới khó chịu mắng ra.

- Hắn không nhìn ra gì chứ?

Một tên thanh niên khác cũng tiến lên, đứng tại bên cạnh Hồng Hoang nghiêm túc hỏi.

- Không biết… nhưng lần này chúng ta có đối thủ đấy.

Hồng Hoang nhàn nhạt cười, ánh mắt vẫn dõi theo phía đoàn người khuất bóng, tựa hồ nhìn ra được thứ gì.

- Đối thủ? Ý ngươi là đám loi nhoi kia sao? Mấy tên phế vật cũng xứng đáng làm đối thủ của chúng ta?

Hồng Thư dường như vẫn còn bực mình, nghe thấy Hồng Hoang nói thì bĩu môi, cực kỳ kiêu ngạo mà nói.

Hồng Hoang nghe vậy thì liếc nhìn nàng, nhẹ lắc đầu than:

- Ngực to không não.

Nói đoạn, cánh tay hắn bỗng nhiên vươn ra, hướng về phía bàn đăng ký triệu hồi một tấm tinh diện, lướt qua một lần. Khi thấy số lượng đăng ký của Dạ Sát Thiên Vân đoàn hiện ra, hắn không khỏi suy tư giây lát, sau đó lại nhìn về phía hai tên quản lý.

Dường như hiểu được hắn muốn tìm thứ gì, hai tên quản lý do dự đôi giây, sau đó mới cùng nhau tiến về phía hắn, lấy ra hai mảng lệnh bài khác nhau khảm lên tinh diện, khiến nội dung của nó lộ ra một tầng khác.

Tìm ra nội dung cần tìm, khoé môi Hồng Hoang nhẹ nhếch lên một nụ cười, sau đó quăng tinh diện cho những người khác.

Tên thanh niên bên cạnh cũng trông thấy một cái tên cuối cùng, ánh mắt khẽ híp lại đôi phần, ngưng trọng hỏi:

- Ngươi có thể nhìn ra hắn sao?

Hồng Hoang lắc đầu, nói:

- Không, nhưng ta có thể cảm nhận được sự tồn tại của hắn. Rất mạnh.

Nghe được hai chữ rất mạnh, tên thanh niên không khỏi rùng mình, nhớ lại chiến lực kinh khủng mà Hồng Hoang có thể thể hiện ra, vậy mà vẫn phải nhận xét đối phương đến bậc này, hiển nhiên đó là một tồn tại cực kỳ khủng bố.

- Thiên kiêu chiến lần này thử ép hắn một chút xem. Nhưng đừng vượt quá giới hạn, ta không muốn bất cứ một ai trong các

ngươi phải chết trước khi chúng ta tiến vào Long Quân Chiến Trường.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 344: Lặng!

Hồng Hoang phát hiện ra điều gì, Chân Không Ngã không hề hay biết. Nhưng ngay khi vừa rời khỏi khu vực đăng ký, vẻ vô sỉ trên khuôn mặt hắn liền trở nên ngưng trọng mấy phần, hướng về phía nhóm người Dạ Sát Thiên Vân đoàn căn dặn:

- Trong thiên kiêu chiến đề phòng mấy tên này một chút, nhất là thằng ranh Hồng Hoang đó. Nguyễn Gia là triều đại cuối cùng của Đại Việt, nội tình lịch sử tuy không sâu như đám gia tộc khác, nhưng lại có nhân lực và lãnh địa rộng lớn hàng đầu, tài lực tích súc càng là khổng lồ bậc nhất. Tên Hồng Quân đó mấy ngàn năm mới đẻ ra được một mụn con, tự nhiên sẽ dốc hết toàn lực bồi dưỡng, không thể xem thường được.

Nhắc đến hai từ Hồng Quân, vị thần thoại thời đại này không khỏi nổi lên mấy phần e ngại, dường như đang cố kỵ một điều gì đó đến từ nhân vật này.

Nhóm người Dạ Sát Thiên Vân những ngày gần đây đã cực kỳ thân thuộc với Chân Không Ngã, tự nhiên biết rằng hắn đang lo lắng cho mình bị thiệt thòi, không khỏi cảm động trong lòng, nhao nhao gật đầu nhớ kỹ.

Ai cũng biết vị thiền sư này cực kỳ kiêu ngạo và vô sỉ, có thể khiến cho hắn nghiêm túc đánh giá như vậy, đối phương tuyệt nhiên không tầm thường.

- Tiền bối, tổ hình của bọn hắn là thuộc loại ngũ hành trận sao?

Kiếm Ma và Hàn Lâm so với mọi người trong nhóm thì cẩn trọng hơn nhiều lắm, bắt đầu dò hỏi chi tiết về nhóm người.

Vừa nãy tiếp xúc không lâu, nhưng vẫn đủ để bọn hắn cảm nhận ra được loại hình chiến đội của đối phương. Năm người ba nam hai nữ, y phục và mái tóc đều mang theo năm màu của ngũ hành. Nếu như Hồng Hoang là màu đỏ tượng trưng cho hoả, thì Hồng Thư là màu vàng tượng trưng cho kim, ba người còn lại lần lượt là màu lam của thuỷ, màu nâu của thổ và màu xanh của mộc.

- Theo khí thế bọn chúng phát ra thì hẳn là vậy, nhưng không hiểu sao ta vẫn luôn có cảm giác có gì đó không tầm thường. Cho nên các ngươi tốt nhất đề phòng một chút.

Gật đầu xác nhận với Hàn Lâm, Chân Không Ngã không quên nói ra cảm nhận của mình. Ngũ hành chiến trận vốn đã là loại tổ hình mạnh bậc nhất trong tất cả các loại tổ hình, có được sự phối hợp tương sinh tương khắc gần như là hoàn mỹ, không thể công phá nổi. Lại thêm một tên Hồng Hoang không thể nào nắm bắt, khiến cho lòng bất an của hắn càng tăng thêm một bậc.

Nếu như nói xui miệng một chút, Dạ Sát Thiên Vân đoàn một khi đối mặt với nhóm người này liền không có nổi hai phần thủ thắng.

- Vâng, chúng ta sẽ chú ý.

Kiêu ngạo tự tôn, nhưng không bao giờ xem thường đối thủ, đó là nguyên tắc tối cao của Dạ Sát Thiên Vân đoàn. Bọn hắn ít nhiều cũng đều đã từng bò lên từ trong sinh tử, sớm tự rèn cho mình những đức tính cần thiết để tồn tại, thứ mà những kẻ từ lâu sống trong nhung lụa và gia tộc tài bồi không thể nào có được.

Trở về chí tôn viện, Chân Không Ngã để mọi người tự sắp xếp phòng ở nghỉ ngơi, sau đó sửng tối liền dẫn mọi người ra ngoài dạo phố.

Cứ nói tu tiên tới một mức độ nào đó liền chẳng cần ăn, chẳng cần ngủ, nhưng trên thực tế đa phần tu sỹ vẫn chẳng thể bỏ được thói quen này. Một phần vì thuận theo bản năng tự nhiên, phần khác là để rèn luyện bản tâm của mình.

Có đôi khi, một bữa ăn bình thường, một giấc ngủ nhẹ qua lại đem lại hiệu quả tốt hơn là linh đan diệu dược. Không phải tự nhiên mà người đời lại có câu "Đại Đạo vô danh, hữu vật hỗn thành, tâm ý tự nhiên, đạo tự sanh".

Mặt trời khuất bóng, phố xá lên đèn.

Hoàng Thành ba mươi sáu phố phường nhộn nhịp và phồn hoa, mỗi một công trình đều muôn màu muôn vẻ, dưới ánh quang châu chiếu rọi mà rực rỡ sắc màu.

Bên trên một chiếc du thuyền đang đậu ven bờ hồ Xác Cáo, đèn đuốc xa hoa. Bên trên thuyền còn có hàng chục tầng nhà hàng đình các được trang hoàng lộng lẫy, đón lấy mấy trăm người ăn uống hàn huyên. Xa hoa không thể nào tả nổi.

Trên tầng cao nhất của mạn thuyền, cũng là tầng tiêu phí kinh khủng nhất, nhóm người được Chân Không Ngã dẫn lên ăn tối. Vốn lấy thân phận của vị thiền sư, hắn hoàn toàn có thể bao xuống toàn bộ du thuyền, nhưng suy đi tính lại một hồi, hắn vẫn thật là không đành lòng bỏ ra từng ấy.

Đoàn người cùng nhau ăn uống no say, mời nhau uống chén rượu nồng, cùng nhau tâm sự, tình cảm lẫn nhau càng thêm gắn kết.

Rượu cay ở đầu lưỡi, rượu đắng ở đôi môi, bỏng rát nơi cổ họng, và đốt cháy dư vị trong tâm tình. Hoá ra rượu không chỉ khiến ta say, mà còn khiến cho vị giác ta cháy rực theo cảm xúc, vui thì ngọt, buồn thì đắng, hận thì cay.

Hàn Lâm lặng lẽ cảm nhận từng dư vị đặc biệt ấy, bất giác dựa lưng vào bên thuyền, ánh mắt ngắm nhìn mọi người, rồi lại dừng ở xa xăm. Ngắm trông phố xá phồn hoa, nơi bờ kè liễu rũ người người bước vội, lòng hắn bỗng nhiên nặng nề đến lạ.

Cũng là khung cảnh gần tựa giống hôm nay, cách đây vài năm thôi, hắn đã có những người anh em chí cốt. Ba đứa bên nhau kề vai bá cổ, cùng nhau uống rượu, cùng nhau khóc cười, vậy mà bây giờ, hắn chỉ có một mình.

Phố xá lu mờ vì ánh nhìn, đèn đường nhoè đi vì đôi mắt, hắn bất giác ngâm nga vài câu, nặng trĩu:

- Sẽ chẳng còn nữa những đêm khuya

Đám chúng ta đi về trên phố vắng

Cổ Thành đông, nhưng về khuya rất lặng

Tựa lòng người những lúc lỡ thương ai…

Vũ trụ quay cuồng, thời gian biến chuyển, ai rồi cũng phải khác. Đạo lý nào, quy tắc nào ràng buộc lấy số phận con người, đưa đẩy ta đến những con đường không thể nào trở lại.

Có đôi khi chúng ta rời bỏ lẫn nhau, chẳng phải vì hận thù, mà là vì niềm tin đã vỡ. Không có đúng sai, không có phải trái, mà chỉ vì không thấu hiểu. Ba người cũng thế, từ bè bạn trở thành kẻ thù, vì cái tôi ích kỷ của bản thân mình, vì cái gọi là niềm tin tự lâu sớm chẳng còn.

Mà thế gian này, cái gì đã vỡ, liền đã vỡ. Dù cho có gắn lại cũng chỉ là một thứ bỏ đi với những vết hằn xấu xí.

Hôm nay, hắn đã có những người bạn mới, những người đồng đội có thể cùng nhau sinh tử. Nhưng mà, cái cảm giác thân thiết như năm xưa thì không một ai có thể đem lại nữa.

Cơn gió nhẹ vụt qua, vờn trên mái tóc lạnh lẽo của quỷ hình, nhưng làm sao lạnh lẽo bằng tim con người. Nơi phương xa, tiếng đàn của ai đó bất chợt, như vì hắn mà vang:

- Sớm biết trên đời có tụ sẽ có tan

Đến mùa xuân còn đang phải tuần hoàn

Thế nhưng sao lòng vẫn buồn đến thế

Cuộc sống đưa ta gần, rồi lại đẩy xa thêm.

Một thời để nhớ, một thời để quên

Chỉ có ngày hôm qua không bao giờ trở lại

Chỉ còn nỗi nhớ khiến lòng người lặng mãi

Dõi theo bóng ai, chậm bước trong u hoài.

Tiếng đàn uyển chuyển, lời hát ngâm vang vẽ lên cả một trời ký ức, rung động lòng người.

Không gian lặng xuống, trong cơn trầm mặc ngắn ngủi, đáy lòng mọi người bất giác sinh ra dồn nén, càng lúc càng nồng đậm, hệt như có thứ gì đó đè lên tim mình, nghẹt thở.

- Đánh chết nó…

- Không học nữa… đi uống rượu.

- Sẽ có một ngày ta diệt ngươi… Thiên Đạo này.

Âm thanh thoáng qua như cơn gió mát, dần dần kịch liệt lạnh lẽo, như sóng trào dồn dập, như hoa tuyết tung bay, như gió lốc thét gào, gợi nhớ một quá khứ đau thương khiến con người ta tan nát cõi lòng, réo rắt đau thương.

Cũng có đôi khi gửi gắm thật nhiều hy vọng, trong sự mong manh dễ vỡ. Để rồi cuối cùng, chỉ còn lại đau khổ và đắng cay nghiệt ngã.

- Ngày sau gặp lại… chúng ta sẽ chính là kẻ thù.

Bốn bề lẳng lặng, ngay cả gió cũng vì bi mà trốn đi đâu đó, chỉ còn len lén thổi qua cảm xúc của lòng người.

Tiếng thút thít của ai đó vang lên nhè nhẹ đánh vỡ đi ngây ngốc của đám người. Hàn Lâm giật mình từ trong ký ức, đứng bật dậy hướng về phương xa như kiếm tìm điều gì đó.

Nhưng đáp trả hắn chỉ là một khung cảnh lạnh tanh, một bàn đá với cây đàn đã không còn người đánh, và một con khỉ đầu trọc đang ngồi ôm mặt giả vờ khóc.

- Là hắn phải không?

Vội vàng tiến về phía Cẩu Thủ, Hàn Lâm hỏi một câu không đầu không cuối.

- Ừ… nhưng đi rồi.

Cẩu Thủ bưng mặt một lúc sau đó mới ngẩng đầu lên, thút thít nói, hai tay còn quẹt qua lau đi nước mắt.

Hàn Lâm nhìn Cẩu Thủ khóc thương, trong lòng cũng là có chút cảm động, thầm nghĩ con khỉ này thường ngày vô sỉ, không tim không phổi, vậy mà cũng có lúc sống tình cảm như này, thực là đáng quý.

Chỉ có điều khi trông thấy mặt nó một bên hốc mắt sưng húp thì hắn không khỏi giật mình, hoảng hồn hỏi:

- Mặt ngươi làm sao?

Cẩu Thủ một tay ôm hốc mắt, một tay để trên đùi, khóc nói:

- Bị hắn đấm.

Hàn Lâm ngẩn người, rõ ràng là bất ngờ vì câu trả lời này, theo bản năng hỏi lại:

- Làm sao lại bị đấm.

Cẩu Thủ uất ức:

- Ta nào biết. Vừa nãy không phải hắn đánh đàn bi thương quá độ đó sao, ta mới chọc đùa hắn vài câu cho vui vẻ, hắn liền đấm ta sưng mắt rồi.

Nghe đến đây, Hàn Lâm bắt đầu có cảm giác bất thường:

- Ngươi nói cái gì?

Cẩu Thủ bộ dáng ngây thơ, nói:

- Ta nói “Một cân hột mít nướng than, huynh đệ thân mấy cũng tương tàn, không bằng khao nhau nồi tát phiết[1], bạn bè nhường nhịn nghĩ mà an”.

Hàn Lâm nao nao, sắc mặt sạm tối như đít nồi, cả giận nghiến răng. Nhẫn nhịn nửa ngày, hắn vẫn là không nhẫn được đấm một phát chí mạng vào mắt còn lại của đầu chó. Trong lòng cuồng hống:

- Ta đấm chết bà ngươi đồ mặt chó.

[1] Tát Phiết: Dịch âm tiếng Hán của nậm pịa, hay còn gọi là nặm pịa, là món ăn truyền thống của tộc Thái ở Việt Nam. "Nậm" hay "nặm" trong tiếng Thái có nghĩa là canh, "pịa" là thứ dịch sền sệt trong ruột non của trâu, bò, lợn... gồm dịch tiêu hóa và thức ăn chưa được tiêu hóa hoàn toàn, cho nên có người gọi là "cứt non". Đây cũng là lý do mà Hoàng Thiên và Hàn Lâm khi nghe Cẩu Thủ hát lại đấm vào mặt nó.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 345: Đại Lễ

Một buổi tối yên bình, nhưng vô vàn cảm xúc cứ thế nhẹ nhàng trôi qua. Đoàn người sau đó liền tiến về chí tôn viện nghỉ ngơi, sáng hôm sau liền lên đường từ sớm.

Phong Châu là vùng cố đô của Đại Việt thời cổ, nơi có lưu giữ cực kỳ nhiều di tích, cũng như bí cảnh kinh người. Nằm chếch ở hướng Tây Tây Bắc so với Hoàng Thành, đường tới đó xa xôi hiểm trở vô cùng.

Cũng may là từ thuở khai thành, nơi này đã được xây lên bốn tế đàn siêu cấp truyền tống hai chiều, có thể hướng về khắp đất Việt mà đi, bao quát cả Hoàng Thành. Cho nên đoàn người gần như không mất đến nửa giờ liền có mặt tại đất Nghĩa Lĩnh.

Hôm nay đã là ngày bảy, cách đại lễ không tới ba ngày, vùng đất này tự nhiên đã tề tụ gần như đông đủ các thế lực bốn phương. Với thân phận của Chân Không Ngã, chẳng mấy khó khăn bọn hắn liền được người sắp xếp cho một toà đại viện để nghỉ. Trong ba ngày còn lại, tiểu hoà thượng lần nữa hướng về nhóm người giảng thuật chi tiết về tình hình các thế lực của quốc gia này.

Đại Việt đất rộng người đông, cạnh tranh càng là kịch liệt, nhất là sau khi quốc gia tan rã, thế lực cự đầu cát cứ khắp nơi, chiến tranh quy mô nhỏ gần như là diễn ra mỗi ngày.

Rộng lớn là vậy, nhưng siêu cấp thế lực lại không nhiều, thậm chí có thể đếm được trên đầu ngón tay. Cái gọi là siêu cấp thế lực,

nói đúng hơn là siêu cấp gia tộc, thực tế chính là truyền thừa của các triều đại cũ còn lưu lại tới bây giờ. Bọn hắn chỉ có vài nhà, nhưng lại mới là chân chính bá chủ của Đại Việt. Tầm cỡ như Yên Tử thời kỳ toàn thịnh, cũng chỉ được xem là thế lực nhất lưu, so với siêu cấp gia tộc vẫn còn nhỏ bé không thể nào so sánh.

Theo như tiểu hoà thượng nói ra, nhóm người biết được tên của các siêu cấp gia tộc, bao gồm Triệu Gia, Ngô Gia, Đinh Gia, Lê Gia ở phía bắc, Lý Gia, Trần Gia, Hồ Gia, Lê Sơ Gia vùng trung tâm, và Nguyễn Gia, Mạc Gia ở phía nam.

Và cuối cùng là một cái thế lực cự đầu Việt Điện.

Việt Điện về bản chất chỉ đơn thuần là một tổ chức quản lý, được các siêu cấp gia tộc thành lập ra để cai quản toàn bộ vùng lãnh thổ thay cho một nhà nước thực. Cho nên tôn chỉ của bọn hắn mặc dù là lấy lợi ích dân tộc làm đầu, nhưng suy cho cùng vẫn bị chi phối bởi mười gia tộc khổng lồ.

Mà bên dưới các siêu cấp gia tộc thì chính là nhất lưu, nhị lưu, tam lưu thế lực, bao gồm cả gia tộc, tông môn, giáo phái các loại phụ thuộc vào. Tỷ như Yên Tử năm xưa là một nhất lưu thế lực phụ thuộc vào Trần Gia.

Lại nói về siêu cấp gia tộc, nội tình của bọn hắn được tích góp suốt tiến trình lịch sử, là quá trình vơ vét tài nguyên khi còn là triều đại phồn thịnh, cho nên nhân lực và tài lực không phải nói là khổng lồ không thể nào đong đếm. Không ai biết cường giả tối đỉnh của siêu cấp gia tộc có bao nhiêu người, nhưng Thần Thoại cấp chắc chắn phải có, Truyền Thuyết ở một số nhà càng là không dưới trăm người.

Nên nhớ, chỉ cần một cái Truyền Thuyết cường giả liền có thể ra ngoài tự mình sáng lập một cái nhất lưu thế lực, mà siêu cấp gia tộc lại có không dưới trăm người, thật sự để cho người mặc cảm.

Chân Không Ngã năm đó bước vào Thần Thoại cảnh giới, gần như là cường giả tối đỉnh của thế gian, thế nhưng cũng chỉ có thể khiến Trần Gia thương gân động cốt một chút mà thôi, cuối cùng, vẫn là biệt khuất trở về Yên Tử, mệt mỏi sống qua từng ngày.

Cứ thế mà nghĩ, liền thấy được siêu cấp gia tộc là khủng bố thế nào.

Đương nhiên, ở giữa các siêu cấp gia tộc vẫn như cũ có sự chênh lệch lẫn nhau. Gia tộc nào có triều đại trị vì lâu hơn thì tích súc càng mạnh, thực lực tổng thể càng là siêu việt các gia tộc khác, ví như Trần Gia là một điển hình. Nếu so sánh một cách trực tiếp về quy mô lãnh địa, nhân lực và tài lực, thì một cái Trần Gia thậm chí có thể mạnh bằng cả Hồ Gia, Mạc Gia và Ngô Gia cộng lại.

Dĩ nhiên, đó chỉ là so sánh bề nổi bên ngoài. Trong khi cái tạo nên sức mạnh cốt yếu của một thế lực lại nằm ở nội tình của nó và cường giả tối đỉnh, mà những thông tin này lại quá tuyệt mật, người thường mãi mãi cũng không có tư cách biết được.

…

Ba ngày nói dài chẳng dài, ngắn cũng chẳng ngắn, chớp mắt liền qua. Hôm nay, chính là ngày diễn ra đại lễ.

Nghĩa Lĩnh, hay còn gọi là Hy Cương sơn, là một ngọn núi án ngữ ngay tại trung tâm thành cổ Phong Châu. Là nơi mà con dân Đại Việt tế tổ, với những quần thể di tích xa xưa, trong đó có cả nơi linh thiêng nhất đất tổ, Điện Kính Thiên.

Đó là một toà đại điện hùng vỹ trong thiên địa, vừa to lớn vừa trang nghiêm, như thần như thánh. Đỉnh điện với lối kiến trúc ngũ long triều nhật chìm nổi trong mây, gạch ngói hằn lên vết rêu phong đậm màu, vừa cổ xưa vừa tang thương như đã tồn tại qua hàng chục kỷ nguyên sóng gió.

Dưới thềm chân núi, dọc theo bậc đá nhìn lên, người ta không khỏi có cảm giác ngợp thở vì sự khổng lồ của nó, thân thể ta như bé lại trăm lần. Nhất là xung quanh đang có hàng chục triệu con người nối bước nhau tiến về đỉnh núi, ở xa nhìn lại chẳng khác nào một dòng người chảy ngược, cực kỳ chấn nhiếp tâm hồn.

Trước sân điện, một bàn thờ cúng tế được đặt ở trung tâm cùng với một đỉnh hương to lớn. Bên trên mâm vàng, kỳ trân dị bảo được đặt ngay ngắn chất đầy, bao lấy ở giữa là ba cái đầu thú khổng lồ bằng mấy toà nhà lớn, máu tươi vẫn còn tí tách chảy, tản mát ra khí tức cường hoàng không gì tả nổi.

Chân Không Ngã còn đỡ, nhưng đoàn người Cao Vô Cầu khi trông thấy mấy đầu thú này thì không khỏi kinh hoàng, nhao nhao hít vào vài ngụm khí.

Bởi vì ba con yêu thú mặc dù đã chết, nhưng khí tức của bọn chúng lại vẫn tràn ra không khí, vậy mà có thể khiến cho nhóm người có cảm giác áp bách, lông tơ dựng đứng.

Chiếu theo kinh nghiệm của mình, Cao Vô Cầu dám khẳng định ba con thú ấy khi còn sống chí ít là Yêu Thú cấp mười đỉnh phong, tương đương với Quy Nguyên đệ tam bước đỉnh.

Cường giả bậc này, vậy mà cuối cùng lại bị giết, đem đầu làm tế phẩm, Đại Việt này, thực sự quá làm người rung động.

Mà phía trước bàn tế, một cái thân ảnh cao lớn đứng thẳng mình, như cây thương cắm giữa thế giới, tản mát ra khí tức siêu việt vạn người. Khí chất của hắn không hùng mạnh bão nổi như ba con yêu thú, mà ngược lại là uy quyền và sắc bén, uy trong cái uy của bậc đế vương, sắc trong cái sắc của chiến thần. Hai cái khí chất kết hợp hoàn hảo trong một người, khiến cho người ta có cảm giác hắn bễ nghễ khắp thương khung vạn vật.

Hắn, là người lãnh đạo tối cao của Việt Điện, là người mà trên

danh nghĩa nắm quyền cao nhất của toàn bộ non sông này, siêu cấp cường giả Thạch Thiên Ngân.

Phía sau nữa, là hàng loạt cường giả cao tầng của Việt Điện cùng các siêu cấp thế lực. Nguyên mấy vạn cường giả uy thế kinh thiên, mỗi một nhịp thở đều tản mát ra khí tức cường hoành, rung trời động đất.

Chỉ là nếu có ai tinh ý quan sát, bao quát tất cả mọi người không có một ai có cùng tầm cỡ với Thạch Thiên Ngân, dù cho cường giả của siêu cấp gia tộc cũng không thể bằng.

Điều này không phải nói những siêu cấp gia tộc đó không có cường giả cấp bậc như Thạch Thiên Ngân, mà chỉ là cường giả cấp bậc đó đã từ lâu không xuất thế, càng là hạn chế đi tham gia mấy cái đại lễ thế này, chỉ cử con cháu trong nhà là đủ.

Nếu như có ai đó khác biệt, thì có lẽ đó chính là Chân Không Ngã.

Tính theo bối phận, vị thiền sư này đáng ra chỉ có thể cùng với đám cường giả của siêu cấp thế lực đứng ngang hàng, thậm chí so với một số cao tầng của Việt Điện cũng không có tư cách đứng cùng.

Nhưng mà rất tiếc, hắn lại còn có một thân phận khác đó là cường giả cấp bậc Thần Thoại, một cấp độ có thể cùng với Thạch Thiên Ngân cùng đứng cùng ngồi. Bởi thế mà mặc dù đến sau, nhưng vị trí của hắn trong tế lễ lại chỉ thấp hơn vị điện chủ Thạch Thiên Ngân mà thôi. Thậm chí nói là dưới một người, trên vạn người cũng không quá đáng.

Cũng bởi vì vậy, khi Chân Không Ngã tiến vào chỗ ngồi, hắn liền chịu không ít ánh mắt ghen ghét và địch ý.

Nhất là ở bên phải ngay hàng phía sau hắn, một tên đàn ông

trung niên giây phút ấy mở bừng hai con mắt, như bắn ra hận thù nhìn về phía trước.

- Chân Không Ngã ơi Chân Không Ngã. Năm đó để ngươi còn nửa cái mạng chạy về Yên Tử, vậy mà ngươi còn không biết điều, dám lần nữa trở lại đất Phong Châu? Ngươi hẳn là muốn lợi dụng đám đệ tử của mình để lần nữa tiến vào Thiên Nhãn, muốn chứng minh cái sự thật chó má đó đến cùng ah. Năm đó cũng vì cái cố chấp ngu ngốc này mà ngươi khiến đại ca, tứ muội và ngũ muội đều phải bỏ mạng, ngươi vẫn không thèm tỉnh ngộ? Thật là đủ độc ác. Nhưng rất tiếc là mục đích của ngươi sẽ không bao giờ đạt được đâu, thậm chí, chính ngươi cũng sẽ phải chết ở nơi này. Cứ chờ mà xem.

Một dòng suy nghĩ lạnh lùng lướt lên, bàn tay siết chặt. Vị cường giả này cuối cùng lại bỗng nhiên nở nụ cười tà mị, sau đó quay đầu liếc nhìn về phía dưới nơi có vô cùng vô tận con người, dừng trên thân mấy người trẻ tuổi con cháu của hắn mà tràn ngập tự tin, rồi thoắt cái liếc về phía nhóm người cách đó không xa, sâu trong mắt lộ ra sự thù hằn và ác độc.

Nhóm người này, không ai khác là Dạ Sát Thiên Vân đoàn.

Mà hắn, là Trần Kinh Thương.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 346: Bạch Hạc Bí Cảnh

Bị Trần Kinh Thương nhìn với ánh mắt ác ý, Chân Không Ngã chẳng hề hay biết, mà cho dù có biết, hắn cũng chẳng quan tâm quá nhiều. Có lẽ, cuộc đời hắn bây giờ ngoài tiểu hoà thượng ra đã chẳng còn gì để mất. Hắn chỉ muốn trước khi bản thân trút hơi thở cuối cùng, có thể tìm ra được chân tướng sự thật.

Thứ mà vì để chứng minh nó, hắn đã đẩy rất nhiều thân nhân của mình đến con đường chết.

- Đùng… đùng… đùng…

Canh Thìn bốn khắc, tiền lễ tế Thiên.

Tiếng trống đồng vang lên báo hiệu bắt đầu đại lễ, tiếng âm vang như sấm động cuối trời, lan toả khắp đất cổ thành. Mỗi một lần thợ trống dùng dùi nện vào mặt đồng, người ta lại có cảm giác lồng ngực như rung lên, trái tim càng chậm lại, vừa có cảm giác bay lên, rồi lại dập xuống, khó tả nên lời.

Ngay sau nhịp trống đầu, xung quanh liền ồ lên tiếng tù và rung động. Những chiếc tù và khổng lồ được làm từ sừng của rất nhiều loại yêu thú, phát ra âm năng kinh người.

Toàn bộ vùng không gian ngoài Điện Kính Thiên lúc ấy đều điên cuồng run rẩy. Mặt trống, tù và, tế đàn theo từng nhịp mà loé lên hào quang, liên kết với nhau thành tầng tầng kết giới, to lớn mà hùng vĩ.

Hàng trăm vạn hư ảnh từ dưới dựng lên phủ kín vòm trời, có

ánh sáng ngôi sao, có thần cầm bay lượn, có cư dân tiên cổ nhảy múa, có chiến binh dong thuyền.

Mà ở giữa tràng cảnh khổng lồ ấy, Thạch Thiên Ngân đứng thẳng mình, hai tay chắp pháp. Hắn từ bàn tế thắp lên ba nén nhang, thành kính cắm vào đỉnh đồng. Hương khói lượn bay, vậy mà hư hoá thành sương mù linh khí, thoáng chốc phủ khắp đất trời.

Kết giới sau khi có khói sương như là được tiếp vào sinh khí, điên cuồng vận chuyển, các hình ảnh biến hoá sinh động không thể nào tả nổi, toát lên tầng tầng khí thế hào hùng kỳ vỹ. Nhưng khói sương không chỉ dừng tại đó, mà còn hướng ra phía ngoài khuếch tán, như một tầng hỗn độn ôm lấy bầu trời, khiến cho toàn bộ thế giới phảng phất như trở về hàng chục kỷ nguyên trước, từ thuở khai thiên tích địa ấy.

Một vòng ánh sáng như mặt chời rực cháy hiển hiện giữa tinh không, tản mát ra khí tức chí cao vô thượng không thể nào tả nổi. Mà nhìn lại gần hơn, không khó để người ta phát hiện ra vòng ánh sáng ấy lại chính là một người. Hắn ngồi trên long toạ, vươn mình bễ nghễ, toàn thân mỗi một tấc da thịt đều chảy một dòng máu nóng, khí huyết phóng ra ngoài mới tạo nên dị tượng.

- Cha…

Vừa mới trông thấy hư ảnh này, hàng chục triệu con người không hẹn mà cùng đồng thanh hô lớn. Chẳng ai bảo ai đồng thời quỳ gối, hướng về thinh không dập đầu cung kính.

Một màn này doạ cho đám người Cao Vô Cầu đều sợ đến run người, hết nhìn về bốn phía rồi lại nhìn về phía thân ảnh trên trời, có chút không biết làm thế nào cho phải lẽ.

Có thể khiến cho tất cả con dân Đại Việt, thậm chí cường giả siêu cấp như Thạch Thiên Ngân và Chân Không Ngã đều phải quỳ

lạy, đối phương là tồn tại khủng bố bực nào? Có lẽ dù là tiên thần cũng chẳng thể so sánh nổi.

Cuối cùng, bọn hắn mặc dù không có quỳ xuống giống như mọi người, nhưng vẫn là hướng về bầu trời cung kính cúi chào. Đó vừa là phép lịch sự, cũng như một sự tôn kính đối với cường giả.

Không một ai trong bọn hắn biết rằng, ngay đằng sau bọn hắn giây phút đó, hư không bất giác ẩn hiện ra một bóng người. Thân hình hư ảo như không hề tồn tại, nhưng đôi mắt lại cực kỳ rực sáng, chăm chăm dõi theo thân ảnh ở trên trời:

- Quả nhiên là Sùng Lãm… Đại Việt chính là Đại Việt, như tại sao ta vẫn có cảm giác khác thường, thật là kỳ lạ. Long Quân Chiến Trường, Thiên Nhãn… mong là các ngươi có thể cho ta câu trả lời, một sự thật đúng nghĩa.

Nhận ra bóng hình quen thuộc, hắn không khỏi tự mình thì thào trong cổ họng. Ánh mắt hắn nhẹ rời đi khỏi thân ảnh, hướng về phía xa xa tinh không vô định, nhàn nhạt mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng tiêu tan đi trong gió.

Bên kia, dòng người vẫn đang tiến hành đại lễ, chẳng có một người hay đến sự tồn tại bất thường này.

Tiền lễ tế Thiên, hậu lễ cúng Địa. Thời gian thấm thoát trôi qua, chớp mắt đã tới canh Ngọ ba khắc, tế lễ hoàn thành. Đoàn người sau khi có hiệu lệnh của Thạch Thiên Ngân thì dần dần giải tán về nơi nghỉ của mình, chờ đợi cho phần hội về sau.

Duy chỉ có các thế lực có người tham gia Đại Việt Thiên Kiêu chiến là thập phần sốt sắng, hồ hởi dẫn con cháu mình tiến về Bạch Hạc.

Tam Giang Bạch Hạc, nghe nói năm xưa là vùng trấn giữ phía Đông kinh đô cổ, cũng là nơi mà tiên hiền cho ba quân tập trận,

luyện chiến.

Nói là tập trận, nhưng bản chất đúng hơn chính là nơi thí luyện, có cả luyện binh và thí luyện thiên tài. Do đó, nó không chỉ đơn thuần là vùng đất giết chóc, mà còn có vô vàn đồ vật do tiên hiền để lại, nhằm tạo ra áp lực tranh đoạt cơ duyên cho người lịch luyện.

Đồ vật đó, có thể là truyền thừa, là pháp khí, là thiên tài địa bảo, đan dược, đan phương, thậm chí là công pháp, bí thuật hoặc trận pháp các loại hình.

Đại Việt trải qua bao đời truyền nối, quả thực có không ít người nhờ vào cơ duyên ở nơi này mà trở thành cường giả, uy vọng vươn tới khắp vạn dặm non sông.

Thời điểm đoàn người theo Chân Không Ngã tiến về Bạch Hạc, nơi này đã sớm đông nghẹt người. Phía trước, đập vào mắt bọn hắn là một ngã ba sông mênh mông rộng lớn.

Vùng sông nước này, có lẽ đoàn người đã không xa lạ quá nhiều, vì ngược lên một chút thôi, liền chính là Đà Giang, con sông mà mới hơn một tháng trước, bọn hắn còn cùng ba vị Truyền Thuyết cường giả đánh đến long trời lở đất.

Bất chợt nhớ về sự kiện đó, Cao Vô Cầu bỗng dưng có chút sửng sốt trong lòng. Ánh mắt hắn nhìn về phía Đà Giang, hơi híp lại như suy tư điều gì. Bởi hắn lúc này mới phát hiện ra, từ khi bước chân lên đất liền Đại Việt, tiểu hoà thượng chưa bao giờ nhắc lại sự kiện đó, dù cho lúc giảng giải các thế lực cho nhóm người cũng không hề đề cập tới Thuỷ Thần, Sơn Thần dù chỉ một lần.

Nếu như đây là một thế lực bình thường cũng thôi đi, nhưng có thể có những thuộc hạ tầm cỡ như tôm tinh và thuồng luồng, vị Thuỷ Thần kia há có thể tầm thường. Mà có thể đánh thắng cả

Thuỷ Thần, Tản Viên Sơn Thần càng chẳng thể vô danh đến thế.

Vậy mà, từ lúc rời khỏi dòng sông, bọn họ liền như trở thành những thứ không hề tồn tại, mờ nhạt hẳn đi trong ký ức của hắn.

Không hiểu sao vừa nghĩ tới đó, hắn lại có cảm giác như bị che giấu điều gì, không hẳn là bị dối lừa, nhưng quá mức không rõ ràng và bí ẩn, khiến lòng người ngứa ngáy vô cùng.

Cảm giác của Cao Vô Cầu không phải độc nhất, trong đoàn có không ít người kinh nghiệm sống lão làng, sớm phát hiện ra một điểm bất thường, chỉ là không có tiện nói ra mà thôi. Cố Sở là một ví dụ điển hình.

Người già không nói, người trẻ không nghĩ nhiều, cho nên mọi chuyện vẫn cứ thế diễn ra một cách bình thường nhất có thể. Thành viên Dạ Sát Thiên Vân đoàn lặng im chờ đợi tới giờ mở ra bí cảnh, ánh mắt tràn ngập quyết tâm và háo hức.

Thời gian trôi đi, bên cạnh bọn hắn bất chợt có thêm một nhóm người tiến tới. Bốn già năm trẻ, khí tức đều rất bất phàm. Nhất là năm người trẻ tuổi, trong đó ba nam hai nữ, đều khoảng độ ba mươi đổ về.

Bọn hắn đều mặc một thân quần áo ngắn gọn bó sát, là thể loại trang phục phi thường thích hợp để chiến đấu. Nếu như nói ba tên thanh niên nhờ quần áo mà thể hiện ra thân thể hùng tráng và khoẻ mạnh của mình, thì quần áo ngắn càng khiến hai cô gái khoe được vóng dáng giết người.

Nơi cần lớn thì lớn, nơi cần nhỏ thì nhỏ, y phục cũng chỉ che nơi cần che, hở nơi cần hở khiến không biết bao người ngợp thở. Ngực lớn, mông cong, đùi dài trắng bóc, không biết cướp đi bao nhiêu ánh mắt dâm tà.

Chỉ có điều xuân quang là vậy, nhưng thành viên Dạ Sát Thiên

Vân đoàn lại không có một cái nào thưởng thức, ngược lại ngưng trọng thập phần. Bởi vì bọn hắn có thể cảm giác ra được, nhóm người mới tới này mạnh tới kinh người.

Hai cô gái kia đừng nhìn có vẻ nóng bỏng mà xem thường, bọn họ không có một cái nào so với Trần Anh Thy yếu, thậm chí về khí thế còn có một người siêu việt nàng quận chúa. Còn về ba tên thanh niên, thực quá khó để nhìn ra sâu cạn, nhưng tuyệt đối đều là thiên tài trong thiên tài.

Đội hình bậc này, đã quá đủ để khiến bọn hắn phải toàn lực ứng phó khi phải đối đầu.

Nhóm người sau khi tới liền ở bên cạnh Dạ Sát Thiên Vân đoàn, lẫn nhau trò chuyện nói cười. Một tên thanh niên có phần trầm ổn hơn lại liếc nhìn bốn phía, chầm chậm đánh giá từng người mà hắn thấy, cho tới khi đụng phải đoàn người bên cạnh thì dừng lại thật lâu.

Mà lúc đó, ánh mắt của Kiếm Ma cũng vừa lúc nhìn về phía hắn, hai ánh nhìn va chạm lẫn nhau trong tích tắc, lại như sấm sét bạo nổ, chớp mắt khiến hai người đều giật mình, con ngươi co rụt lại, ngưng trọng đánh giá đối thủ.

Cuối cùng, trên khuôn mặt bọn hắn vậy mà đều lộ ra nụ cười, gật đầu lẫn nhau coi như là chào hỏi, sau đó quay mặt rời đi. Duy chỉ có đôi mắt sắc bén tràn ngập chiến ý là không hề thay đổi.

Cường giả tối đỉnh của hai đội giao phong trong chớp nhoáng, những thành viên còn lại chẳng hề hay biết, vẫn đang tiếp tục công việc vủa mình. Dạ Sát Thiên Vân đoàn sau lời giới thiệu của tiểu hoà thượng liền biết được, nhóm người kia chính là thiên kiêu của Lê Sơ Gia, Sát Thần chiến đội.

Mà một trong hai cô gái xinh đẹp kia, có một người chính là người được xưng là đệ nhất thiên tài trong lĩnh vực kiếm đạo, một

siêu cấp quái vật mạnh tới mức mà tiền bối đời trước cũng không thể không e dè, Lê Vũ Thanh Di.

Lại một lần nữa, ánh mắt của đoàn người tập trung về phía hai cô gái, mang theo nét khó tin và kinh dị. Dĩ nhiên chẳng thể ngờ được một cô gái nóng bỏng và gợi cảm thế này lại chính là một người đi theo con đường kiếm đạo, thậm chí còn đạt được danh xưng là vô địch trong cùng thế hệ.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt của bọn hắn đều lập tức thu hồi, vội vàng hội tụ về phía trung tâm Bạch Hạc.

Bởi vì, Thạch Thiên Ngân đã tới rồi.

Đồng nghĩa với việc, Đại Việt Thiên Kiêu chiến sắp bắt đầu.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 347: Đại Việt Thiên Kiêu Chiến!

Mạnh.

Mạnh đến vượt qua tưởng tượng là suy nghĩ duy nhất tồn tại trong đầu óc tất cả mọi người lúc này khi nhìn về Thạch Thiên Ngân. Cứ cho là hắn không hề cố ý thả ra uy áp hay khí thế, nhưng khí chất chiến thần vẫn luôn thoát ra từ chân tơ kẽ tóc, từ ánh nhìn đến cử chỉ dáng người.

Đó là cái uy của đế vương, cái sắc của chiến thần, hai loại khí chất tưởng chừng như đối nghịch lại kết hợp hoàn hảo trong một người, tôn lên ở hắn một cỗ thế mà chỉ có cao thủ tuyệt đỉnh mới có thể sở hữu.

Chân đạp giữa bầu trời Bạch Hạc, ánh mắt hắn quét nhìn hàng triệu con người đang đứng bên bờ tam giang, gật nhẹ đầu nói lớn:

- Đại Việt Thiên Kiêu chiến, mỗi năm đều có một lần tổ chức, lấy chín năm sơ luyện chuẩn bị cho một năm trưởng thành. Các ngươi chín năm về trước trong mắt chúng ta chỉ là những đứa trẻ, trong những lần luyện chiến có thể tuỳ ý thắng thua, có thể sai lầm mà không cần trả giá. Nhưng sau hôm nay thì khác, đại chiến trưởng thành, tên như ý nghĩa, đúng là thời điểm mà các ngươi trở thành người lớn, bắt đầu phải gánh trên vai mình trách nhiệm như cha chú của mình.

Âm thanh vang vang, như mang theo động lực khiến cho toàn bộ đám thiên kiêu bỗng chốc ngẩng mạnh đầu, bàn tay siết chặt. Sâu trong nét mặt non nớt dần dần lộ ra kiên định cùng sắc bén,

bởi sau hôm nay, bọn hắn trưởng thành.

- Đại Việt truyền thừa đã biết bao kỷ nguyên tuế nguyệt, để có được thịnh thế như ngày hôm nay, các bậc tiên hiền đã đổ không biết bao nhiêu mồ hôi xương máu, nhiệm vụ của con cháu chúng ta chính là gìn giữ nó, phát huy nó càng thêm rực rỡ.

- Một ngày nào đó, đám chúng ta sẽ già, sẽ chết, lứa trẻ các ngươi sẽ chính là linh hồn mới của dân tộc, bởi thế mà trách nhiệm của các ngươi càng thêm to lớn. Đại Việt Thiên Kiêu chiến mặc dù chỉ là bước dạo đầu, nhưng cũng là nơi đầu tiên để các ngươi thể hiện mình, cho các ngươi cơ duyên trưởng thành, mười năm chớp mắt chỉ còn một lần cuối, cố gắng mà tận dụng nó.

Thạch Thiên Ngân ngắm lấy hàng vạn đứa trẻ, có chút cảm khái nỉ non mà nói. Có thể là động viên, nhưng không hiểu sao lại khiến cho tất cả mọi người thập phần áp lực.

Bên dưới, Chân Không Ngã ngồi cạnh đám người, bất giác hơi cúi đầu, thấp giọng thở:

- Thần Thoại… Cường giả, ai ai cũng ước ao, nhưng có mấy người biết được năng lực càng cao, trách nhiệm càng lớn?

Sống suốt bao năm, tranh đấu biết bao lần, hắn không chỉ một lần nghĩ trở thành một người bình thường, buông bỏ tất cả đằng sau mà an hưởng. Chỉ là, ai cho hắn an nhàn.

Thế giới này là thế, phàm nhân thì muốn thành tiên, kẻ yếu thì muốn biến cường, ai có thể lại biết càng cường càng phải trả giá.

- Ha ha…

Ai ngờ đúng lúc mà hắn đang chìm trong cảm xúc, bên cạnh lại vang lên tiếng cười khẩy the thé. Cẩu Thủ một tay ngoáy mũi, một tay chắp lưng, trề môi nhỏ giọng nói.

- Đã lắm lời còn haybốc phét. Thần Thoại cấp dù cho đoản mệnh cũng phải sống cái mười vạn năm, hắn tính từ lúc chui ra đến giờ cũng mới có năm vạn tuổi, chờ đến lúc chết thì đám nhóc này cũng phải già rụng lông rồi, còn "linh hồn mới" cái rắm.

Lời nó còn nói chưa xong, tiểu hoà thượng đã từ đằng sau tát cho nó một cái sau ót. Cẩu Thủ bị đau đang định há mồm mà chửi, nhưng bỗng nhiên thấy rợn rợn trong người, khẽ ngẩng đầu, liền trông thấy Thạch Thiên Ngân dường như đang trợn mắt nhìn nó.

Cứ cho là nó vô pháp vô thiên, lại thêm thật không xác định là đối phương nhìn mình, nhưng đối diện với cường giả bậc này Cẩu Thủ vẫn là có chút sợ, trong giây lát nhe răng cười trắng xoá, thậm chí còn vẫy tay với đối phương tựa hồ thăm dò thử.

Cũng không biết là Thạch Thiên Ngân có thật sự nghe thấy lời nó hay không mà chẳng hề phản ứng, rất nhanh sau liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục dặn dò đám thiên kiêu.

Cẩu Thủ lúc này mới thở phào, quay lại trừng mắt nhìn tiểu hoà thượng, cứ như nói ngươi cẩn thận bản hầu.

- Khỉ nhỏ thật đáng yêu…

Bỗng nhiên, bên kia vang lên tiếng hô nhỏ chặn lại ánh mắt nó. Một trong hai cô gái của Sát Thần chiến đội dường như phát hiện ra điều gì thú vị, hứng thú nhìn về bên này.

Cẩu Thủ mấy khi được người khen ngợi, đắc chí vô cùng, cũng quên luôn đang bị cường giả để ý. Nó nghiêng người tựa vào chân tiểu hoà thượng, một tay chống đỡ, một tay ôm đầu, ha ha cười nói không coi ai ra gì:

- Thiên chân vạn xác, em gái quả là có ánh nhìn… bản hầu còn cái tiểu đệ đáng yêu hơn gấp bội, có muốn nhìn thử đôi lần?

- Con bà nó!

Không biết ở đâu vang lên tiếng chửi thề. Cô gái kia bị Cẩu Thủ nói vậy thì sửng sốt, lúc sau hiểu được hàm ý thì nghiến răng nghiến lợi, vừa xấu hổ vừa tức giận đến đỏ hết mặt mày.

- Câm miệng…

Bên trên, Thạch Thiên Ngân đúng là nghe thấy, lúc này đã không thể nào nhịn được nữa quát to, hắn tức giận đến lỗ mũi đều bốc lửa rồi.

Mẹ nó, thứ khốn nạn gì vậy?

- Ngươi… bước ra khỏi hàng.

Cẩu Thủ bị quát thì giật mình, tiếc nuối nhìn cô gái một cái mới bước ra khỏi hàng, miệng còn hừ lạnh:

- Hắn là không bằng của ta nên ghen tị đây…

Chữ "mà" còn chưa có thoát ra khỏi mồm, mặt nó bỗng nhiên biến sắc, đưa tay ôm đầu.

Chỉ nghe đùng một tiếng rõ to, mặt đất lung lay, núi đồi run rẩy. Một cái dấu vết bàn tay to bằng phân nửa căn nhà lớn cứ vậy nổ tạc, đem con khỉ mất dạy này đều đóng liền trên mặt đá, quần áo nổ tung, lông tơ trụi lủi.

- Còn nói láo nữa, liền cút ra khỏi Đại Việt!

Thạch Thiên Ngân lúc này còn đâu khí độ chiến thần, một mặt lửa nộ hừng hực trừng về phía dưới chân đồi. Quả thực, nếu chẳng phải có Chân Không Ngã ở này, hắn sớm đem con khỉ này đi hầm cách thuỷ.

Mà xung quanh, tất cả mọi người đều trộm cười, thậm chí cả Dạ Sát Thiên Vân đoàn cũng không ngoại lệ. Cẩu Thủ khốn nạn, xưa nay ai mà chẳng biết, hôm nay cái miệng làm hại cái thân trêu

vào cường giả, nó ăn thiệt thòi, bọn họ không hả hê mới là điều lạ.

- Ái da… mả mẹ nó, đau.

Mất tới mấy hồi, Cẩu Thủ mới động đậy được, há mồm chửi mắng. Ôm lấy cái mông đỏ chót, nó lườm lườm về phía bầu trời, nghiến răng nghiến lợi. Mẹ nó, không phải là một cái Chân Tiên ấy sao, sính cái gì? Nếu không phải Xung Thiên Chiến Giáp còn trong thời gian hồi phục, ta liền cầm Thuận Thiên chém chết ngươi.

- Đáng đời, hoạ là từ miệng ra, tự tìm chết.

Ở trên miệng hố, tiểu hoà thượng cười như điên như dại.

- Ha ha… đúng là rất đáng yêu, nhưng mà nhỏ quá.

Cô gái kia cũng sớm chạy lên, nào còn xấu hổ, trông thấy Cẩu Thủ khoả thân thì bỗng bật cười, một bộ thất vọng nói ra.

Một lời này khiến cho Cẩu Thủ xạm hết mặt mày, rên một tiếng che lại chỗ cần che, lại nhảy một cái từ dưới hố nhảy lên, không quên nhỏ giọng:

- Thử một phát biết mặt nhau ngay…

Chỉ là lại một lần nữa không nói xong lời, một cú tát lần nữa giáng lâm đem nó quất bay trở về hố.

- Tiên sư nó, hổ lạc đồng bằng, chó khinh mà.

Không biết trong đầu ai vang lên tiếng chửi, nhưng là cũng chỉ dám chửi trong đầu, nào dám nói.

- Yên lặng.

Một lời này, không phải quát Cẩu Thủ mà là nhắc nhở đám người còn lại. Sau một hồi, Cẩu Thủ mới lần nữa từ hố bò lên, rất là biết điều câm họng không nói.

Thạch Thiên Ngân lúc này mới bỏ qua cho nó, tiếp tục công việc của mình. Chỉ thấy hắn dặn dò thêm một lát, sau đó mới hướng hư không phất tay.

Đám thiên kiêu bỗng nhiên phát hiện ra trước mặt mình xuất hiện nhiều hơn một tấm tinh diện nhỏ, trong suốt như thuỷ tinh. Đưa tay chạm vào, bề mặt tinh diện liền lâm vào biến hoá. Phía trên cùng là tên, tuổi, tu vi và kỹ năng của từng người, bên dưới liền là ba cột chi tiết về thành tích, bao gồm tiêu diệt, tử vong và trợ giúp.

Thông tin rõ ràng đến bậc này, đánh giá cuối cùng đối với từng thiên kiêu mới càng thêm chuẩn xác.

Đón lấy tinh diện của mình, Hàn Lâm lại lần nữa vươn tay về phía trước, bởi vì hắn so với những người khác có nhiều hơn một phiến tinh diện nữa. Nếu như nói phiến tinh diện đầu tiên là của cá nhân, để cho Việt Điện đánh giá từng người, thì phiến tinh diện này chính là của tổ đội, mang theo thông tin để đánh giá toàn bộ chiến đội.

- Dạ Sát Thiên Vân Đoàn, thành viên 06, thắng 0, thua 0, tỉ lệ 0.

Trông thấy con số 6 người, Hàn Lâm bất giác siết chặt tinh diện, ánh mắt sâu xa quay về sau mà nhìn, không nói một lời. Quả nhiên cùng hắn đoán không sai, Hoàng Thiên vẫn luôn dõi theo bọn hắn.

Lặng yên mất gần nửa ngày, hắn mới thở dài cất đi tinh diện, quay đầu lại nhìn về phía dưới Bạch Hạc.

Quy tắc chiến đấu cùng với thông tin về Bạch Hạc bí cảnh, tiểu hoà thượng đã tự lâu giảng giải rất chi tiết cho mọi người. Đại Việt Thiên Kiêu chiến, lấy tổ hình chiến làm chủ, nhưng không có nghĩa là thả một đám tổ hình vào đánh tung đánh loạn.

Bạch Hạc bí cảnh năm xưa là nơi tiên hiền luyện binh, tự nhiên sẽ có những thứ mà những bí cảnh bình thường không thể có được, tỉ như thao túng không gian, điều khiển vị trí.

Hơn một ngàn chiến đội cùng lúc tiến vào, sẽ được truyền ngẫu nhiên tới một vị trí bất kỳ, lúc đó dù ngươi có tiến lên bất kỳ phương hướng nào, đều sẽ bị khống chế gặp tối đa bốn chiến đội trong một lần.

Các đội gặp nhau dĩ nhiên sẽ đại chiến, bên thắng có quyền đi tiếp, bên thua, nếu có thể chạy thoát sẽ vẫn có cơ hội tiếp tục, thành viên đã chết cũng sẽ hồi sinh, nhưng một khi toàn diệt thì liền bị loại, truyền tống đến không gian khác chờ ngày kết thúc.

Cứ như thế, các đội đại chiến đến năm trăm, tỉ lệ sẽ giảm xuống bốn, đến hai trăm sẽ giảm xuống ba, tới một trăm sẽ giảm xuống hai, và tới hai mươi sẽ giảm xuống một, tới khi nào hai đội cuối cùng đánh xong thì coi như chấm dứt, đội chiến thắng cũng chính thức giành ngôi vô địch.

Nếu như là những năm khác, thời điểm này cũng sẽ là thời điểm kết thúc, nhưng năm nay thì không. Đại chiến xong, cả ngàn đội sẽ được truyền tống một lần nữa vào sâu trong Bạch Hạc, mới bắt đầu cái gọi là cơ duyên chân chính sau mười năm rèn luyện. Đương nhiên, đội nào có thứ bậc càng cao sẽ có tỉ lệ đoạt được cơ duyên càng lớn.

Đúng, là đoạt, một lần nữa đại chiến tranh đoạt cơ duyên cho chính mình.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 348: Mộng Thuyết

Dặn dò đã xong, trang bị đã đủ. Sắc mặt Thạch Thiên Ngân dần trở nên nghiêm túc, gật đầu ra hiệu:

- Đi thôi.

Lời hắn vừa ra, mười mấy cường giả phía sau đều nhao nhao lĩnh mệnh. Bọn hắn tay phải đưa ngang, tay trái đánh quyết, nhất thời khiến cho cả vùng Bạch Hạc dậy sóng.

Ngã ba sông mênh mông sóng nước, lúc này thuỷ lưu nghịch dòng, cuốn lấy nhau tạo thành một vòng xoáy to lớn.

Không gian dưới áp lực của trọng thuỷ bị bức vỡ thành một cái đường hầm, sương mù loạn lưu lan tràn khắp bốn phía. Hết thảy thiên kiêu tham chiến chỉ thấy trong lòng khuấy động, cũng không có chần chừ nắm lên tinh diện của mình, trước đáp lễ với trưởng bối, sau đó xoay người bay về phía cửa xoáy.

Gần một vạn con người từ bốn bề băng qua, đông mà không loạn, lần lượt đi vào bí cảnh.

Dạ Sát Thiên Vân đoàn cũng bắt đầu đi rồi, sớm chào hỏi đám người Cao Vô Cầu, cùng nhau tiến tới. Cẩu Thủ không biết tự lúc nào đã mặc lên quần cộc, ngồi vắt vẻo trên vai tiểu hoà thượng, mắt thấy sắp chạy vào trong bí cảnh, nó không khỏi căm tức cười nói:

- Mẹ nó, Thạch Thiên Ngân ngươi chờ, chút nữa vào bí cảnh bản hầu không chém chết con gái ngươi thề không làm hầu…

Lời nó còn chưa xong, tiểu hoà thượng đã có chút mệt người, xoa xoa bờ vai trống rỗng, ngửa mặt nhìn trời. Cẩu Thủ lúc này bay đã xuyên qua mấy tầng mây, nhìn cũng không thấy được nữa rồi.

- Tên đần độn…

Lắc lắc cái đầu trọc của mình, nó bĩu môi tự nói. Đáng đời mặt chó hung hăng, dưới mái hiên mà không biết cúi đầu, còn dám đe doạ con gái người ta, ngươi không bị đập chết đã là kỳ tích.

Nói rồi cũng chẳng thèm để ý thêm nữa, nó cùng với thành viên Dạ Sát Thiên Vân đoàn bước đi, chẳng mấy chốc liền khuất bóng bên trong đường hầm lốc xoáy.

Đằng sau phía xa xa, Thạch Thiên Ngân mặt xanh như đít nhái, nghiến răng nghiến lợi không nói một lời. Trông thấy bên kia Chân Không Ngã còn đang cười trộm mình, hắn hận không thể một tát đánh bay luôn tên trọc này, mắng:

- Đây cũng là cái mà ngươi nói là dị số? Mẹ kiếp, thứ khốn nạn mặt dày.

Thấy Thạch Thiên Ngân giận cá chém thớt lây cả sang mình, Chân Không Ngã bĩu môi:

- Trường hợp cá biệt mà thôi. Ngược lại là ngươi, biết nó mặt dày rồi còn vật nhau với nó.

Thạch Thiên Ngân ngậm miệng không nói nữa, nhưng sắc mặt chẳng lành. Bàn tay bốc lên Tiên khí, hắn là muốn đánh tên này thật rồi.

- Đủ rồi! Đều bao nhiêu tuổi đầu còn như vậy, nghiêm túc một chút hộ ta.

Giây phút hai người sắp đập nhau, một bóng người bỗng nhiên

từ chín tầng trời xuất hiện, như ẩn như hiện khẽ quát.

Thạch Thiên Ngân thấy người này tới, dù rất muốn đánh người lại không thể không thu tay, hừ lạnh lườm lườm Chân Không Ngã cảnh cáo:

- Nếu tiên đoán của ngươi mà không đúng, bản điện chủ liền chém cái đầu trọc của ngươi.

Thấy hai người lại còn mắng nhau, người mới tới tức đến nghiến răng, trừng mắt quát to một hồi. Mãi cho tới hai người an phận lại, hắn mới nhìn về phía Thạch Thiên Ngân, hỏi:

- Khi nãy thăm dò ra được sao?

Một câu, liền để cho vị thần thoại nghiêm túc lên rất nhiều, nhíu mày nói:

- Lúc Tế Thiên có cảm nhận được hắn, rất không tầm thường, ít nhất ở Đại Việt là không có đối thủ. Chỉ có điều để đạt được đến ngưỡng thay đổi số mệnh mà Thiên Nhãn nhìn ra, trở thành nhân tố giúp chúng ta phá vỡ Chân Trời Sự Kiện còn kém xa lắm.

Người kia nghe vậy thì thoáng có chút thất vọng, nhẹ thở dài tự an ủi:

- Dị số xưa nay đều cực kỳ khó nắm bắt, không phải qua loa nhìn một hai lần là có thể thấu được. Nếu Thiên Cơ Thuật đã toán ra là hắn, vậy thì cứ tin là hắn đi. Ngược lại ta càng quan tâm đến đám người quanh hắn, các ngươi nhìn ra sao?

Thạch Thiên Ngân gật đầu, vừa nói, ánh mắt vừa quét nhìn qua Chân Không Ngã:

- Đương nhiên! Không phải tự nhiên mà ta lại vật nhau với con khỉ mất dạy đó.

Rên nhẹ một tiếng, hắn trả lời người kia mà cứ như gây hấn với Chân Không Ngã, ngưng lại một chút rồi lại nói:

- Vừa nãy đánh nó ba lần, thực tế đều là để thử phản ứng của bọn hắn. Lần đầu chính là con khỉ đó, thực lực không ra gì, nhưng quả thực có khí tức của cha. Là loại khí tức sống mà không phải tử khí, ít nhất phải ở bên cạnh cha mấy vạn năm mới có thể nhiễm sâu đến mức độ này được.

Nghe Thạch Thiên Ngân nghiêm túc đánh giá, cả hai người Chân Không Ngã đều không nhịn được cau mày, nhận thức về Cẩu Thủ lại biến lên một tầm cao mới.

Nếu như lời Thạch Thiên Ngân nói là thật, Cẩu Thủ chắc đến chín phần chính là tiên thú của Long Quân trong truyền thuyết, bối phận so với bọn hắn đều cường gấp bội.

- Hẳn là. Ta còn nghe bảo bảo nói, nó vừa vào Chân Trời Sự Kiện đã gây hấn với Thuỷ tộc, còn dựa vào Xung Thiên Chiến Giáp suýt đánh chết Tôm Tinh, bức được Thuận Thiên ra mặt. Nếu không có liên can gì đến cha, chỉ sợ nó đã bị Thuận Thiên chém chết rồi.

Thạch Thiên Ngân nghe vậy thì gật đầu, nghĩ nghĩ một hồi lại nói:

- Xác thực là Thuận Thiên. Nhưng không phải nó đang trong tay Thuỷ Thần sao?

Không có ai trả lời hắn cả, ba vị Thần Thoại thoáng lâm vào im lặng. Bọn hắn cố gắng bao nhiêu năm, tranh đấu, nỗ lực để tìm đến hi vọng. Nhưng càng tìm kiếm, càng nỗ lực lại càng nhận về những đáp án làm người tuyệt vọng đến vô cùng.

- Này, nó còn chưa rớt xuống sao?

Thấy bầu không khí lặng đi, Chân Không Ngã vội vàng đổi chủ

đề, khẽ hỏi.

Thạch Thiên Ngân lườm lườm hắn, tiện tay vung lên, một đạo ánh sáng xoẹt qua hư không, chớp mắt đâm vào đầu vị thiền sư.

- Đầu đá khốn kiếp, con gái ngươi bị chém không oan…

Tiếng nổ như tiếng sấm, Chân Không Ngã bị đạo ánh sáng xoẹt qua hư không, suýt đánh nổ tung đầu, thân thể văng đi xuyên thấu tầng trời nơi Cẩu Thủ vừa biến mất, chỉ kịp để lại một tiếng chửi căm hờn.

Thạch Thiên Ngân chẳng thèm để ý hắn, phủi phủi tay thập phần thoả mãn. Đầu trọc, đánh đúng là có cảm giác mà.

Lại nhìn thấy người kia lườm mình, hắn cười cười ho nhẹ, sau đó lại nghiêm túc lên, nói tiếp:

- Ngoài con khỉ đó, còn có hai người. Trước là tên nhóc kia, mới chỉ bước thứ nhất còn chưa phong vị, nhưng đã có thế của Trảm Đạo, lại có khí Luân Hồi, chỉ sợ thân phận không tầm thường.

Người kia vừa nghe Thạch Thiên Ngân, vừa hướng ánh mắt về phía Cao Vô Cầu, gật đầu xác nhận. Nói thực, hắn tuy rằng ủng hộ một phe bên này đi tìm sự thật, nhưng còn chưa tới mức điên cuồng như Chân Không Ngã. Cho tới hôm nay tiếp xúc với nhóm người được coi là dị số này, hắn mới dần dần tin tưởng vào Mộng Thuyết.

Nhất là cô gái bí ẩn kia, vừa mới tiếp xúc một hồi, hắn đã có cảm giác nguy cơ kinh khủng.

Không biết bao nhiêu năm, kể từ khi hắn đạp đến đỉnh cao nhất, trở thành người mạnh thứ hai Đại Việt, đã không còn có tồn tại nào ở Đại Việt có thể uy hiếp được hắn, dù Thạch Thiên Ngân cũng không thể.

Nhưng hôm nay, hắn gặp rồi. Cô gái đó, thật sự mạnh vượt qua lẽ thường, mạnh đến mức có thể sánh cùng đám quái vật trong Chân Trời Sự Kiện.

- Khởi động Việt Điện Chiến Thiên đi, mặc kệ nàng có địch ý hay không, chúng ta đều không thể đánh cược.

Quả nhiên Thạch Thiên Ngân cũng nhìn ra được sức mạnh của cô ta, nhẹ nói, sắc mặt dần trở nên trầm trọng lạ thường.

Vì Mộng Thuyết, bọn hắn vốn đã gây ra nguy cơ không nhỏ cho Đại Việt, lúc này lại lòi ra một cái tồn tại vượt qua tầm kiểm soát, hắn cũng là bất đắc dĩ vô cùng.

Người kia nghe vậy thì gật đầu, ánh mắt hướng về phía vòng xoáy đang dần dần khép lại, không giấu nổi lo âu.

- Mộng Thuyết… Mộng Thuyết, ý nghĩ điên cuồng, ta cũng sắp điên theo nó rồi.

Thạch Thiên Ngân lại không để ý tới Bạch Hạc, bóng người chớp mắt nhạt đi, biến mất tại chỗ, chỉ còn để lại tiếng cười tràn đầy khó chịu.

Thế gian như mộng, mộng thế gian

Đời người hư danh, sớm nở tàn

Dù cho mộng đẹp hơn trời đất

Giật mình tỉnh mộng thế là tan.

…

Bên trong Bạch Hạc.

Đoàn người Dạ Sát Thiên Vân, hoặc đúng hơn là Hoàng Thiên hoàn toàn không hay biết rằng bản thân hắn tiến vào Đại Việt là bị

người sắp xếp. Lúc này đây, bọn hắn đang không ngừng quan sát Bạch Hạc, không khó để cảm nhận được bầu không khí khác thường.

Mặc dù vạn vật xung quanh đều cực kỳ sinh động và rõ nét, nhưng bọn hắn vẫn mơ hồ nhận ra được một chút hư ảo. Đúng, là hư ảo, cứ như cả thế giới này đều không là thật mà là hình ảnh phản chiếu vậy.

Ngẫm lại một hồi, bọn hắn cũng không có quá nhiều kinh ngạc. Bởi theo quy tắc của đại chiến, chỉ cần không bị một lần toàn diệt, đoàn đội có thể hồi sinh vô số lần. Mà có thể cải tử hồi sinh không chút hạn chế như này, vậy thì chắc chắn là chết giả, cũng tương đương với chính bọn hắn bây giờ không là người thật.

- Trước tiên quen thuộc thế giới này một chút, nửa giờ sau chúng ta sẽ tiến về.

Hàn Lâm thân là đội trưởng, tự nhiên cũng là người có quyền điều hành. Hắn xưa nay vốn là người trầm ổn, hiển nhiên sẽ không nóng vội đem mọi người đi đánh lộn, mà trước tiên để mọi người thích ứng một hồi.

Mọi người nghe vậy thì đều đồng ý, bắt đầu phân chia nhau dò xét chung quanh, sau đó thả ra khí thế của mình để cảm nhận môi trường.

Thời điểm mà mọi người còn đang làm nhiệm vụ, tiểu hoà thượng lại chẳng hề động đậy, ánh mắt đầu trộm đuôi cướp liếc nhìn chung quanh. Chỉ thấy áo cà sa của nó vốn đang khép kín, sau đó bỗng nhiên run rẩy, bất chợt lòi ra một cái đít khỉ trụi lông, khiến nó đỏ hết cả mặt mày đưa tay lên vỗ kêu đen đét.

- Mẹ nó đầu trọc, còn không mau để bản hầu ra ngoài.

Từ bên trọng bụng tiểu hoà thượng bỗng nhiên vang lên tiếng

chửi, không là Cẩu Thủ thì còn ai.

Tiểu hoà thượng được thế không tha, lại tiếp tục hết sức vỗ một cái vào mông mặt chó, quát nhỏ:

- Vừa mới vào, còn người theo dõi đây, ngươi muốn bị Thạch gia gia đánh chết thì cứ chui ra.

Cẩu Thủ đau quá phải thụt sâu vào, nghiến răng nghiến lợi chửi:

- Sợ cái đếch. Không phải vẫn là bị bản hầu qua mặt đó sao? Bay mất mấy sợi lông mà thôi, đợi mấy hôm nữa có Xung Thiên rồi, ta không đốt nhà hắn thì ta không gọi là Cẩu Thủ.

Tiểu hoà thượng gật gù, mặt chó này xác thực có rất nhiều thủ đoạn, thậm chí ngay cả cường giả như Thạch Thiên Ngân cũng có thể lừa, quá chi là bá đạo.

- Được rồi không nói nhiều nữa, mau để bản hầu ra ngoài. Ngươi cái tên trọc mấy năm không tắm rồi, hôi như cứt.

Cũng chẳng biết là mắng thật hay giả, Cẩu Thủ thật không muốn ở trong người tiểu hoà thượng thêm giây nào nữa, quay đầu quát to. Nhưng nó còn chưa kịp quay đầu, đã như phát hiện ra điều gì không ổn.

- Không đúng, chính là mùi cứt mà, con mẹ nhà ngươi đầu trọc, ngươi muốn chết!

Chết bà nó rồi, thằng ranh này lại dám thả rắm ngay bên đầu nó, Cẩu Thủ gần như điên rồi, vừa quát to, vừa điên cuồng đạp tung cà sa định trốn.

Nhưng mà trốn làm sao được, khi mà tiểu hoà thượng đang nghiến răng nghiến lợi túm lấy nút buộc của cà sa, một tay vỗ đen đét vào đít nó. Sắc mặt thằng nhóc chẳng biết là vì nín cười hay là

vì rặn mà tím ngắt, vẫn không che giấu được sự hưng phấn vô bờ.

Quả nhiên trời không phụ lòng người, khi mà Cẩu Thủ còn đang la ó, giữa cánh đồng hoang liền vang lên tiếng pháo nổ kinh hoàng, từng đợt từng đợt kéo dài. Tiểu hoà thượng sung sướng rên to, một mặt tràn đầy thoả mãn, ha hả cười:

- Tốt một cái hạt mít, tiểu tăng bạo chết bà ngươi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 349: Cẩu Thủ Đáng Thương

Bạch Hạc bí cảnh, trời mờ hơi sương.

Từng cỗ năng lượng bàng bạc không biết tự nơi nào dạt qua không khí, thi thoảng hội tụ lẫn nhau thành từng làn gió mát, lắc lư tán cây khổng lồ vạn tuổi.

Đã hơn nửa tiếng từ khi tiến vào bí cảnh, Hàn Lâm gần như trinh sát khắp mười dặm phía tây, ngoài việc phát hiện một chút vết tích của yêu thú bản địa, hắn không gặp được bất kỳ chiến đội nào.

Lặng lẽ ngồi sau tán lá của rừng già, hắn ngắm nhìn chân trời xa vời không có điểm cuối, trong lòng cũng có được một vài suy đoán. Gần một vạn người, nói ra thì đông, nhưng trải khắp một bí cảnh khổng lồ như Bạch Hạc có khác gì nắm cát rải vào biển cả.

Không vội tìm người, hắn ngược lại càng thêm cảnh giác với yêu thú của nơi này. Cứ nói Bạch Hạc đến tám phần là hư ảo, nhưng cũng chỉ là suy đoán từ bọn hắn, không hẳn là sự thật. Những vết tích yêu thú kia yếu thì chỉ là dã thú, nhưng mạnh, cấp tám cũng không phải là không, bởi vì ngay trước mặt hắn không xa chính là có một đầu.

Yêu thú cấp tám, đặt ở Nguyên Giới chính là tồn tại tương đương với cường giả Hồng Trần. Hắn mặc dù cũng coi như là thiên tài kiệt xuất, nhưng còn chưa tới mức yêu nghiệt như Hoàng Thiên. Lấy Sinh Thần đối đầu Hồng Trần cảnh, không chết thì cũng chính là ngắc ngoải.

Chỉ thấy phương xa, giữa rừng hoang lại có một bãi đá trống, đổ bên trên là một mớ cỏ rơm cuốn bện không khác gì tổ yến. Một đầu lợn rừng khổng lồ khoan thai ngự không trên ổ, thật giống như là đang trong quá trình đột phá, hào quang lấp lánh.

Hàn Lâm nhìn tràng cảnh ấy mà nuốt vào nước miếng, bước chân không tự chủ được khẽ lui về nửa bước. Yêu thú cấp tám, lại đang trong quá trình đột phá, dù cho không phải vượt đại cảnh lên cấp chín thì ít nhất cũng tiến vào tiểu cảnh trung kỳ, ngu ngơ bị nó lùa thì đúng là chỉ có đường chết.

Cẩn thận từng li, hắn đang định quay người ngự không rời khỏi, phía trước bỗng nhiên vang lên tiếng vù vù soạt soạt, sắc mặt nhất thời trắng xám.

- Á á… cứu mạng a… Lâm ca cứu mạng… khỉ điên…

Tiểu hoà thượng lúc này như kẻ dại vừa chạy vừa hét, nơi đũng quần không biết vì sao mà đều nổ tung thành rẻ rách, huynh đệ phất phới ra ngoài còn chẳng có thời gian che lại.

Trông thấy Hàn Lâm, nó như vớt được vàng, tốc độ không ngừng chạy tới bên này, đại thụ cũng chẳng thèm tránh, điên cuồng đụng nổ.

Nghe thấy cả phiến rừng hoang hoảng loạn, Hàn Lâm thậm chí còn chưa kịp quát nó câm mồm, bỗng nhiên phát hiện ra nguy cơ kinh hoàng, nhìn cũng chẳng thèm nhìn, quay đầu ôm lấy nó hướng về phía bên lợn yêu kia mà trốn.

- Vút… phanh… oanh oanh…

Quả nhiên ngay lúc hắn vừa vọt ra, sau lưng đã xoẹt ra một đạo ánh kiếm khổng lồ, đem gần trăm cây đại thụ chém nát, đất đá nổ tung, rung trời động đất.

- Chạy a… chạy a… chạy không được bản hầu chém chết nhà

ngươi.

Khói bụi còn chưa lắng xuống, phía xa xa đã vang lên tiếng Cẩu Thủ điên cuồng. Đúng a, điên cuồng, nó đều điên rồi, từ trước tới giờ chỉ có nó khiến người khác ăn thiệt thòi, lúc nào đến phiên một thằng nhóc đầu trọc ngu si chơi nó rồi.

Khi nó khỉ con bé nhỏ, thả rắm vào mặt nó sao?

Quả là muốn chết.

- Đánh nữa đi… đánh thật nhiều nữa đi… không phải muốn bạo chết ta sao… bản hầu cho ngươi bạo nát đít.

Nghiến răng kèn kẹt nói, Thuận Thiên trong tay nó lần nữa vung ra, thuỷ quang lấp lánh. Vốn là rừng rậm phủ kín sương mù, lúc này đây đều bị một kiếm này chém phân thành hai nửa, ầm ầm toái nát.

Thiên địa nổ vang, phong vân cuốn phá, thuỷ quang chớp mắt vượt qua không gian, tới gần tiểu hoà thượng thì như hoá thành roi da quất vào đít thằng nhóc, đánh cho bờ mông trắng đều thâm bầm tím ngắt.

- A… Đừng mà…

Tiểu hoà thượng kêu lên thảm thiết, một tay bợ đít, một tay ôm ghì lấy Hàn Lâm, gần như sắp khóc đến nơi.

Thật sự là nó sắp khóc tới nơi rồi, nó chỉ là trả thù đầu chó ngày xưa thôi mà, ai nghĩ tới liền chọc nó thành con khỉ điên thế này.

Nhưng nó mới chỉ là sắp khóc, còn Hàn Lâm thật sự là khóc luôn rồi. Hắn nào có hiểu mô tê gì, vốn là chẳng liên quan lúc này bỗng nhiên lại cũng bị con khỉ mất dạy này treo lên đánh. Mông hắn bây giờ chỉ sợ cũng sưng to một mảnh, Thuận Thiên quất thật

quá mẹ nó đau.

Càng đáng sợ hơn là, hắn vừa trông thấy đằng trước con lợn kia đã tỉnh lại rồi. Không phải là đột phá thành công, mà là đang đột phá bị cưỡng ép tỉnh lại. Nhìn đôi mắt lợn đỏ lòm kia, đây hẳn là bị chọc điên chứ.

- Óc lợn nhìn cái gì, ngươi cũng muốn ăn đòn?Nhưng mà lợn yêu điên, Cẩu Thủ càng điên hơn gấp bội, trông thấy thứ xấu xí này còn dám trừng mình, nó liền trợn mắt mà la to, tốc độ chẳng thèm giảm xuống truy tới cùng.

Lợn yêu mặc dù là lợn, nhưng cũng là cường giả lợn cấp tám, tự nhiên có thể nghe hiểu được ý của Cẩu Thủ, nhất thời bạo nổ, rống.

Mấy tên nhãi con không chỉ xâm phạm lãnh địa của nó, còn khiến cho quá trình đột phá của nó bị gián đoạn, lúc này còn dám đứng trước mặt nó la to, nào có cái lý đó.

- Đồ chó, m…

Chỉ là tội nghiệp cho nó, miệng còn chưa phun ra được hết câu, Cẩu Thủ đã không chút nể tình đem Thuận Thiên quất vào mõm nó, bôm bốp kêu vang.

- Thứ lợn ngu si.

“Éc…éc…cc”

Lần này lợn yêu triệt để không thể nhịn được nữa, thật bạo phát rồi. Chỉ thấy nó rống to một tiếng, thân hình khổng lồ toát lên ánh vàng, vung đuôi quất tới.

Hàn Lâm và tiểu hoà thượng là gần nó nhất, bị một pha này doạ cho tái mét, vội vàng quay đầu chạy ngược. Nhưng bọn hắn nhanh, đuôi lợn càng nhanh hơn gấp bội. Cái đuôi thô lớn như đại

thụ trăm năm tuổi quét ngang khu rừng, mang theo một chút gì đó sót lại lâu ngày, thum thủm, quất cho cả hai người bọn hắn hộc máu mồm, nội tạng vỡ nát.

- Còn dám đánh trả, bản hầu thịt ngươi. Thèm lắm rồi Đuôi Lợn Hầm Lá Ngón.

Cẩu Thủ ngược lại là không kinh hoảng mà còn thêm hống hách. Thuận Thiên kiếm vung vung, cực kỳ tuỳ ý chém.

Một kiếm, nhưng không còn là quất như vừa rồi, mà là chém thật. Thuỷ quang vốn là hư, chớp mắt lao đi vậy mà hoá thực, đạt tới ngưỡng cực liền ầm ầm va chạm vào đuôi lợn.

- Phanh… anh…

Tiếng nổ như vàn vạn tấn pháo, rung động khắp trời.

- Ha…

Cẩu Thủ như là nắm chắc phần thắng, chẳng thèm để ý đuôi lợn thế nào, đã ngửa mặt cười to.

Nhưng rồi tiếng cười của nó còn chưa kịp vào nhịp, không gian bên dưới đã đột ngột vỡ ra. Đuôi lợn một vết xước cũng chẳng hề, theo đà xông tới quấn nát thuỷ quang, xuyên thẳng mặt chó mà quất.

Tiếng cười tắc nghẹn, Cẩu Thủ khắp mặt là cứt, bay ngược lên trên bầu trời. Lúc này nó mới kinh hoàng phát hiện ra, con lợn này không tầm thường như nó nghĩ:

- Mẹ nó… cường giả lợn à?

Buột miệng nói ra một câu, nó đánh cái rùng mình, nào còn tư thái hiên ngang thần võ như lúc nãy, xách đít chạy không còn bóng dáng.

Cũng là không thể trách nó, lợn yêu vốn đã là cường giả cấp tám, lại cố ý thu lại khí tức để tập trung đột phá, nào dễ dàng nhìn ra cảnh giới.

Khi nãy Hàn Lâm không chỉ căn cứ vào dấu vết bên ngoài, mà còn phải cẩn thận tiếp cận dò xét mất nửa ngày mới biết lợn yêu cường đại, nó vừa nãy điên điên khùng khùng thì làm sao có thời gian suy xét.

- Éc… đồ chó… để mạng lại.

Một đuôi quất bay nó, lợn yêu há mồm quát lớn.

Thường thức, yêu thú cấp bảy là có thể nói chuyện với con người, nhưng không đồng nghĩa rằng yêu thú nào cấp bảy trở lên cũng có thể. Một phần vì chúng nó cũng có ngôn ngữ riêng của mình, phần khác chính là không tiếp xúc quá nhiều với nhân loại.

Lợn yêu cường đại, nhưng từ nhỏ đến lớn đều ở trong bí cảnh, ngoài đám thiên kiêu mỗi năm một lần liền không có cái khác, tự nhiên chẳng thể nói quá nhiều.

Rống rận rung trời, lợn yêu phi thân mà tới. Toàn thân từng khối cơ thịt cuồn cuộn u lên cồm cộm, chi sau đạp không, chi trước kẹp đại thụ vụt qua, cực kỳ nhân tính hoá.Cẩu Thủ bị cành lá vụt cho say sẩm mặt mày, rợn tóc gáy nhìn ngược về sau. Khi trông thấy hai cái chân lợn thô to đang ôm lấy gốc cây quất mình như quất ruồi, nó vừa sợ vừa bực, nhất thời siết chặt Thuận Thiên kiếm không nói được một câu uất ức.

Đầu trọc chơi nó thì cũng thôi đi, tự khi nào mà một con lợn cỏ cũng có thể quất nó ra bã thế này, không cam tâm a.

- Mặt Chó, đợi Thiên xuất thế, ta khiến hắn chém chết bà ngươi.

Lại nhìn đằng trước, Hàn Lâm khóc cũng không khóc nổi, cùng

tiểu hoà thượng ôm lấy mặt mình sưng húp, vừa chạy vừa buông lời chửi mắng.

Sớm biết là thứ mất dạy này kiểu gì cũng gây ra hoạ, nhưng cũng không thể nghĩ mới vừa vào nó liền kéo thù hận. Lợn yêu cấp tám, chỉ sợ Dạ Sát Thiên Vân đoàn cũng phải khóc.

Bên kia, tiểu hoà thượng âm thầm líu lưỡi. Lâm ca đây là thực sự nộ, biết chửi bậy luôn rồi.

…

Bạch Hạc, tại vùng đất mà đoàn người Hàn Lâm tiến vào.

Ba thành viên còn lại của Dạ Sát Thiên Vân đoàn sớm đã trinh sát trở về, đang cùng nhau chờ đợi đội trưởng. Kiếm Ma cũng tương tự Hàn Lâm phát hiện ra được một đầu yêu thú bạch miêu cấp tám, vẫn đang nhắc nhở mọi người hành quân cẩn thận, tận lực tránh giao tranh cùng những con yêu thú này.

Nhưng rất nhanh bên kia rừng truyền tới một trận rầm rầm rung động, khiến cả ba người giật mình cảnh giác.

Lại qua rồi vài giây, cả ba người đều trở nên đần độn, trợn mắt ngoác mồm nhìn về đằng trước.

Kiếm Ma không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt dại ra nhìn chằm chằm vào con lợn khổng lồ như toà núi, hai chân ôm đại thụ điên cuồng quất tới bên này.

Này!

- Chạy mau…

Bị lợn yêu lùa cho thê thảm, Hàn Lâm trông thấy người mình còn đang đần độn đứng nhìn, không khỏi nghiến răng nghiến lợi quát lớn.

Cẩu Thủ càng là trực tiếp, lúc ngang qua đem một bàn tay phiến thẳng vào mặt Kiếm Ma đang mộng, khiến hắn tỉnh lại vội vàng quay đầu chạy tháo.

- Mẹ nó… các ngươi làm sao trêu chọc nó rồi?

Vừa chạy, hắn vừa mờ mịt nhìn về Hàn Lâm đằng trước, rùng mình hỏi.

- Đừng hỏi ta, hỏi con khỉ mất dạy kia kìa.

Hàn Lâm nghiến răng nghiến lợi, trông thấy Cẩu Thủ còn muốn chạy áp sát về phía mình, không chút do dự đá nó một phát lộn ngược về đằng sau.

- Tiên sư, ta liền biết là ngươi gây hoạ.

Kiếm Ma vuốt mặt, hung hăng bồi cho Cẩu Thủ một cái tát nữa, hơi thở sắp vì tức mà không đều rồi.

- Khốn kiếp… các ngươi… các ngươi bắt nạt ta đúng không?

Cẩu Thủ bị đánh đau đến muốn khóc, nắm tay siết Thuận Thiên đều đỏ. Trông thấy bên kia tiểu hoà thượng và Cố Anh cũng đang rục rịch muốn đấm mình, nó tức đến nghiến ken két hàm răng sữa, mắng lớn:

- Bắt nạt ta, ta chém chết các ngươi.

Một lời vừa dứt, hư không bỗng nhiên vọt ra một bộ chiến giáp khoác lên thân hình của nó. Không quá chói mắt, nhưng vừa mặc vào liền khiến cho uy thế của nó vọt lên gấp mấy lần.

Sức mạnh cường hoành không chỉ áp về bốn phía, mà còn khiến cho Thuận Thiên rung động như là thức tỉnh. Không gian chung quanh đều vì thế mà vang lên cọt kẹt, dường như bị sức mạnh của hai đại thần binh này xúc động.

Đúng vậy, nếu như đám người Thạch Thiên Ngân có mặt tại nơi này, liền có thể phát hiện ra được quy tắc áp chế cảnh giới của nơi này đang bị phá vỡ, có tồn tại vượt qua Vấn Đỉnh ở trong Bạch Hạc.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 350: Đại Chiến Cùng Lợn Yêu

Khí thế của Cẩu Thủ bùng nổ, thoáng chốc để cho hiện trường hỗn loạn trở nên ngưng tụ. Lợn yêu cầm cây cũng chợt dừng lại, nhìn về phía thân hình bé nhỏ kia mang theo vài phần nghi sắc.

Tên đầu chó này vừa nãy còn bị nó đánh cho kêu cha gọi mẹ, bây giờ khí tức lại biến hoá nghiêng trời lệch đất, thậm chí khiến cho một cường giả như nó cũng cảm thấy nguy cơ cực kỳ, làm sao lại thế?

- Thứ óc lợn ngu si, trước chém chết ngươi.

Đúng lúc mà nó còn đang phân vân, phía đằng kia Cẩu Thủ đã giận mắng. Khải giáp trên thân rực sáng, mũ trụ xoay tròn, Thuận Thiên trong tay ong ong rung động, trảm phá. Một tiếng hét rung động hư không, kéo theo phía sau là một hư ảnh chiến thần to lớn, đội trời đạp đất.

Vù!

Chiến thần vừa ra, thần kiếm liền chém. Một chém này, chém cho hư không nứt toác, trời đất quay cuồng bùng nổ. Lợn yêu lần đầu tiên tỏ ra giật mình, nhưng rất nhanh liền trở về trạng thái điên cuồng, éc éc quay lại cái mông tròn, vung đuôi quật tới.

- Phanh… phốc.

Cường chiêu chạm chán, lông đuôi xoắn nát, mang theo máu đỏ bắn ra bên ngoài. Lợn yêu lần này đánh giá cao chính mình, mắt thấy trên đuôi bị kiếm quang suýt nữa chặt đứt thì lấy làm

kinh hãi, vội vàng thu đuôi dạt về mạn phải.

- Thiên tài… kiếm pháp?

Chẳng biết tự đâu học được mấy từ, nó nhìn về Cẩu Thủ, đúng hơn là hư ảnh chiến thần đằng sau đầu chó, thốt lên mấy hồi. Hiển nhiên, nó đã cảm nhận được sự uy hiếp là đến từ bóng người trong hư vô này.

- Ha ha, để mạng lợn nhà ngươi lại.

Cẩu Thủ được thời càng thêm đắc chí, nắm tay bồng bềnh, lại một lần nữa vung lên thần kiếm, bất chợt hoá thành vô số đạo kiếm băng, mang theo lạnh lẽo đinh đinh đâm vào mông lợn cỏ.

Cảm nhận được uy hiếp cực cùng, lợn yêu cũng không phải kẻ ngốc ở lại chờ chết, liền vội vàng vứt bỏ đại thụ trong chân, gào thét quay đầu hướng về phía sau mà trốn.

Nhưng mà, Cẩu Thủ đã có Thuận Thiên, lại mặc thêm thần giáp, há lại có thể dễ dàng buông tha cho nó. Bóng kiếm một đường như xẻ đôi hết thảy, vẽ ra một vệt sáng chói khắp khu rừng, gần như sắp cắt đến bờ mông, doạ cho đầu cường giả lợn này đều sắp đái luôn trên đường.

Cẩu Thủ trông thấy lợn yêu la hét, khuôn mặt bỉ ổi loé lên sự hả hê, nhưng vẫn không chịu dừng lại tiếp tục truy sát. Không biết là vô hình hay cố ý, mà liên tiếp có vài bóng kiếm lạc đàn chém về phía nhóm người, khiến cho đội ngũ thê thảm không thể nào tả nổi.

- Hừ, chờ bản hầu chém nó, lại xử lý các ngươi.

Cực kỳ càn quấy, Cẩu Thủ trả thù mọi người xong vẫn chưa nguôi giận, lại nhổ một bãi nước bọt lườm về phía mấy người buông lời đe doạ, sau đó mới xách kiếm lên truy sát nơi lợn yêu bỏ trốn.

Chật vật tránh đi kiếm khí, đoàn người đều như bọc lửa trong người, tức đến nghiến răng nghiến lợi. Kiếm Ma và Hàn Lâm so với ai càng thêm hoả nộ, lỗ mũi đều thở ra nhiệt khí, trừng trừng mà nói:

- Nó còn dám quay về, chém chết nó.

Cả đoàn nghe thế thì đều gật đầu, trong tay rút ra toàn bộ binh khí của mình, chỉ chờ mặt chó trở về, sẽ không chút nương tình đánh chết nó.

Quả nhiên, cũng chẳng khiến cho bọn hắn chờ quá lâu, chỉ đến nửa khắc đồng hồ, mặt chó đã vù vù bay trở lại.

- Lên…

Không nói nhiều lời, cả năm con người đều vọt tới, binh khí tới tấp đập về. Có dây leo, có quyền, có kiếm, có cả đá tảng khổng lồ.

- Mấy tên óc bò… mau chạy…

Cẩu Thủ vốn đang cực kỳ chật vật, trông thấy đám người còn lao tới đánh mình, tức giận tái xanh mặt mày, theo bản năng vung kiếm quất ra.

Một đối năm, nó dù có hai kiện thần bảo cũng chỉ miễn cưỡng đánh tan được đôi phần, cuối cùng vẫn là bị mấy tảng đá nện vô giữa đầu, mũ sắt đều côm cốp kêu vang, đầu nghiêng cổ vẹo.

Nhưng cũng chẳng có thời gian quan tâm mình gãy cổ, đầu chó băng qua mưa công kích, sau đó không chút chậm trễ lao đầu chạy thật xa không còn bóng dáng.

Đoàn người Hàn Lâm lúc này mười mắt nhìn nhau, đại não đều trương lên mà chẳng hiểu cái quỷ gì vừa đến. Khi nãy không phải còn rất thần võ a, sao giờ bị đập cho gãy cổ cũng chẳng nói gì

rồi?

Câu trả lời rất nhanh liền tới, ngay trong lúc bọn hắn còn đang nghĩ nghĩ, một tiếng vang ầm ầm đã chợt ập tới, cùng với tiếng rống giận điên cuồng:

- Tỷ… cùng một bọn… đánh chết bọn chúng.

Đầu lợn yêu kia vừa rồi suýt bị Cẩu Thủ băm ra, chẳng hiểu sao bây giờ lại như hoá điên lao đầu trở lại, còn mang theo một đầu bạch hổ khổng lồ.

Không, là một con mèo yêu màu trắng to như toà núi nhỏ, so với lợn yêu cũng là một chín một mười.

- Khi dễ yêu tộc không người sao? Tiểu hợi, húc chết bọn chúng!

Bạch miêu không biết làm sao cũng là nổi giận, nghe lợn yêu nói thì nhìn chằm chằm con người lộ ra sát ý, tứ chi phát lực, thoắt cái vọt vào giữa đám người.

Kiếm Ma đứng ở cuối đoàn, mặc dù phản ứng cực kỳ mạnh mẽ, nhưng vẫn kém bạch miêu nhiều lắm, liền bị một tát đánh sái quai hàm, thân hình bay bổng hàng trăm mét, điên cuồng quát lớn:

- Đồ mắt lợn, ngươi khi nào thấy chúng ta cùng nó là đồng bọn?

Lợn yêu khinh thường trả lời hắn, kẹp chân nhốc lên một cây đại thụ khác, liên tục quất khắp trời.

- Muốn chết.

Bị một con lợn không coi mình ra gì, Kiếm Ma cũng là cuồng nộ không ngừng. Ma Kiếm trong tay bắt đầu trở nên ngưng thực, thoắt cái liền ẩn mình vào trong sát vực, chỉ còn lại âm thanh lành

lạnh:

- Không chém cái đầu lợn nhà ngươi, các ngươi còn nghĩ bắt nạt được chúng ta.

Đằng xa, Hàn Lâm cũng đang bị bạch miêu đánh thảm, trông thấy không còn đường chạy, vội vàng cắn răng quát lớn:

- Dạ Sát trận, khống mạnh, trảm yếu.

Có mệnh lệnh, đoàn đội bắt đầu điên cuồng tập hợp.

Quỷ khí vẫn là quan trọng nhất, chớp mắt hàng lâm phủ khắp mười dặm khu rừng. Thế giới vốn còn sáng tỏ giây phút ấy đột ngột trở nên âm u kinh người, bầu trời hoá đất, đất hoá cửu u, đại mộc thì hoá thú.

Hàng vạn dây theo huyễn hoá từ dưới cửu u mọc ra, xuyên thẳng vào lòng đất, quấn vào đại mộc thú, bắt đầu khốn lại đầu bạch miêu. Lệ Quỷ Mê Ảnh vực kết hợp với rừng già quả nhiên đáng sợ, âm minh vô cùng.

Trong thế giới quỷ khí mịt mù, Cố Anh lẳng lặng bốc lên thân hình sấm sét, du đãng khắp rìa vực lao tù. Cứ mỗi lần bạch miêu muốn thoát khốn liền không tiếc thân mình, âm vang nện ra vạn quyền qua giới vách.

Chỉ là hắn mạnh, nhưng còn lâu mới là đối thủ của cường giả cấp tám. Bạch miêu dù đặt song song với tu chân giả cũng là cao thủ trong Hồng Trần, lại thêm lợi thế cực cường về nhục thể, không cần phải nói, hoàn toàn có thể nghiền ép được bất cứ đối thủ Sinh Thần nào. Cố Anh dù cách qua kết giới, mỗi lần va chạm đều như vỡ nát cánh tay, nội tạng chấn máu, thê thảm không thể nào tả nổi.

- Trợ!

Nôn ra một miệng nội tạng nát kèm máu, hắn không thể hướng tới bên ngoài cầu cứu.

- Tới liền!

Tiểu hoà thượng là người gần nhất, rất nhanh liền trả lời hắn, bàn chân đạp gió mà đi. Một đường nước đại, đạp lên quỷ khí, đằng sau còn xuất hiện ra hư ảnh phật đà, nắm lấy nó mà bay, bộc phá ra sức mạnh siêu việt khủng bố.

- Ây a… Phanh… phanh…

Lại là bật máu, Cố Anh dù được tiểu hoà thượng trợ chiến cũng chẳng thể khá hơn nhiều, lại bị bạch miêu đâm móng xuyên qua kết giới, chém xuyên hai hàng quần áo, máu tươi bạo dài.

- Mười phút!

Tiểu hoà thượng thấy tình hình này, trên không kích ra một quyền Thái Cực Mông Ế Quyền, Kim Cương Xử trọng điệp đập tới đẩy lui ma trảo của bạch miêu, đồng thời quay đầu về bên kia quát lớn.

Hiển nhiên, nó đang báo cáo cho mọi người rằng bên này tối đa chỉ có thể vây khốn mèo yêu được mười phút, đồng nghĩa với việc trong mười phút đó, mọi người phải tiêu diệt được lợn yêu, hoặc ít nhất phế bỏ đối thủ, nếu không, bọn hắn đều phải chết.

Bên kia ngoài tiếng đánh nổ kinh hoàng, chẳng có ai phản ứng lại thằng nhóc. Không biết là bị đánh cho không thể mở miệng, hay là chẳng biết phải trả lời nó như thế nào cho phải. Một hồi sau, âm thanh của Hàn Lâm mới truyền tới một cách thở dốc:

- Kéo dài… càng lâu càng tốt.

Ngay sau đó là một tiếng phanh đanh tai, dường như có cả tiếng xương người gãy vỡ.

- Bà mẹ nó, đi chết.

Âm thanh giống giận oanh oanh, Lệ Quỷ Mê Ảnh vực sau đó đột nhiên như bị trùng xuống một nhịp, rồi bất chợt bùng lên ánh lửa. Phân nửa chiến trường chuyển sang màu máu đỏ, dung nham sôi trào. Quỷ khí tựa củi, mê ảnh như lò, Thánh Hoả Tiên Ma, nung trời diệt đất.

Hàn Lâm sau khi thúc giục ra Thánh Hoả Tiên Ma vực, thân hình trở nên bốc lửa, một đường hoá lưu tinh xuyên phá khắp vùng không gian Dạ Sát trận.

Công kích siêu cường, lại bị vây khốn trong hai vực trọng điệp, lợn yêu không thể nào áp đảo ung dung như vừa nãy, mà bắt đầu trở nên chật vật, mỡ lợn chảy ròng ròng.

Đại chiến bùng nổ lên, chiến đội dần dần bộc lộ ra sức mạnh siêu việt của nó. Nếu như mới đầu đội hình còn có phần tán loạn rời rạc, bị lợn yêu và bạch miêu đánh cho vỡ miệng chảy máu mắt, nhưng bây giờ đã biến hoá đôi phần, dần dần ép đối thủ vào thế giằng co đọ sức. Chỉ cần bạch miêu không thể thoát khốn, cho bọn hắn đủ thời gian, bọn hắn hoàn toàn có thể mài chết con lợn cỏ này.

…

Cùng lúc đó, Bạch Hạc, dị không gian.

Không có trời, cũng chẳng hề có đất, chỉ có một vùng hư vô rộng lớn.

Cẩu Thủ không biết vì sao lại bị túm tới nơi này, khuôn mặt dường như bị ai đó quất cho thâm quầng tím ngắt, thân hình chếch choáng rụt rè giữa hư không. Cái cổ vừa nãy mới bị đá to đập gãy, lúc này càng thêm ngắn lại đôi phần, rụt cổ đứng nhìn hư vô phía trước, nước bọt ừng ực trôi vào trong lòng, sợ hãi nói:

- Chu… không cứu bọn họ sao?

Phía trước nó, một bóng người lẳng lặng đứng giữa vũ trụ hư vô, chăm chú nhìn hình ảnh đang phát sinh trong tinh diện, chẳng thèm trả lời nó.

Cứ thế cho tới nửa ngày sau, người kia mới liếc mắt nhìn, nhàn nhạt cười với nó:

- Mấy năm không gặp… gan to lên không ít nhỉ? Hoạ là do ngươi chọc, làm sao lại bắt ta chùi đít rồi?

Một lời châm biếm khiến cho đầu chó lông tơ dựng đứng, vội vàng lung lay cái đầu mềm oặt như bún, sau đó ngây ngô cười, một bộ ta rất ngây thơ nói:

- Không… ha ha… Thủ Thủ nào dám. Chỉ là bất ngờ thôi, với lại, bọn hắn đều bắt nạt ta, ta không nhịn được mới vậy…

Một lời chối bỏ hết trách nhiệm, Cẩu Thủ mặt đỏ một chút cũng không, hiển nhiên là chẳng hề xấu hổ về việc làm của mình.

Người kia thừa biết tính nó, cũng chẳng nói gì nhiều mà lại tiếp tục nhìn tinh diện, khe khẽ thở dài:

- Cũng được, để bọn hắn rèn luyện một chút đi.

Cẩu Thủ nghe vậy thì bất ngờ, lại hỏi:

- Ngài không ra tay sao? Bọn hắn sẽ chết á?

Hơn ai hết, nó biết chủ nhân mình so với ai càng quan tâm đến mọi người trong Dạ Sát Thiên Vân đoàn. Vậy mà lúc này bọn hắn gặp nguy hiểm, chủ nhân lại bỏ mặc hay sao?

- Tiến cảnh quá nhanh, tích luỹ nội tại và khả năng khống chế sức mạnh lại thiếu, chỉ sợ sau này liền trở thành điểm yếu. Chết cũng được, chết đi vài lần cho biết thử mùi vị, thấy được mình ở

đâu trong thế giới này. Đại Việt Thiên Kiêu chiến còn dài, có ta tại, bọn hắn dù không được đệ nhất thì cũng không đến nỗi tay không mà về.

Mạnh mẽ, tự tin, tự tin đến ngông cuồng. Người thanh niên vừa nói với thú sủng của mình, vừa nhìn vào những bóng hình trong tinh diện, bất chợt sắc mặt trở nên lạnh lùng hừ nhẹ, vươn tay ra bên ngoài vỗ ra một cái.

Bên ngoài Bạch Hạc, cách khu vực đại chiến của Dạ Sát Thiên Vân đoàn khoảng chừng ba ngàn mét, có một chiến đội đang ẩn tàng tiến sát về bên này.

Bốn nam hai nữ, khí tức đều cường hoành không gì tả nổi, nhưng lại một mực thu vào bên trong, dường như muốn ngồi ngư ông đắc lợi, lợi dụng Dạ Sát Thiên Vân đoàn lưỡng bại câu thương mà tập kích.

Chưa dừng tại đó, phía đông so với đoàn người một ngàn mét cũng có một chiến đội. Tuy chỉ có hai người, nhưng khí tức nguy hiểm lại so với chiến đội bên này lớn hơn gấp bội. Hiển nhiên, cả hai tên này đều là cường giả.

- Chỉ là mấy tên nhóc mà thôi, sao không trực tiếp giết mà còn phải ẩn tàng?

Cảm nhận động tĩnh của đại chiến xa xa, một tên trong đó khẽ khinh thường trong lòng, quay sang hỏi đồng đội của mình.

Tên chột mắt nghe đồng bọn của mình nói thì cau mày, hừ lạnh nói:

- Ngu ngốc, động tĩnh lớn thế này, ngươi nghĩ chỉ mình chúng ta phát giác hay sao? Vòng chiến đầu có thể gặp tối đa lên tới bốn đội, ngươi muốn một mình đánh một đám à? Tốt nhất là chờ đợi ở đây, chờ bọn chúng tứ bại câu thương, chúng ta liền ngư ông đắc

lợi… Ai?

Vẫn đang còn thông não cho đồng đội của mình, tên chột mắt bỗng nhiên như phát hiện ra điều gì, rùng mình quát lớn.

Chỉ thấy trên đầu bọn hắn, một cái hư ảnh bàn tay khổng lồ bỗng nhiên cụ hoá, dưới ánh mặt trời chiếu phản xạ ra quang mang chói loá, mang theo sức mạnh to lớn không gì cản nổi đập xuống, bốc lên cuồng phong vũ bão.

Cả hai người mặc dù đều là cường giả, nhưng so với bàn tay vẫn là yếu ớt không gì tả nổi. Mặc cho binh khí trong tay đều chém ra tuyệt chiêu sống còn, cũng bị đánh cho tan tác, tên chột mắt là mục tiêu lớn nhất, thậm chí còn không kịp kêu la, liền bị vỗ chết nổ tung thành mưa máu, tinh diện thân phận bay vọt về phía đồng đội mình.

Tên còn lại bị một màn doạ cho kinh hồn bạt vía, vội vàng bắt đi tinh diện, cắm đầu chạy trốn, trong đầu còn vang vang lên tiếng nói lạnh lùng:

- Ta mặc kệ bọn hắn sinh tử, nhưng không đồng nghĩa với việc mấy kẻ mặt dày các ngươi có thể ngư ông đắc lợi. Lần sau còn thế nữa, chết.

Dứt lời, thanh âm im bặt. Không gian lặng lẽ tựa hồ chưa có chuyện gì xảy đến vậy.

Bên trong dị không gian, Cẩu Thủ trông thấy một màn bên ngoài thì trợn mắt ngoác mồm, hồi lâu mới tỏ ra vui mừng, nịnh hót nói:

- Chủ nhân… ngài đột phá rồi. Há há, chúc mừng chủ nhân, một tát vừa rồi thật là soái, thật là thần võ…

Không sai, người trước mặt nó lúc này, không ai khác chính là chủ nhân của nó, Hoàng Thiên.

Một tát vừa rồi nhìn thì đơn giản, nhưng hơn ai hết nó biết được kinh khủng nhường nào, bởi tên chột mắt là cường giả Hồng Trần đó a. Một tát đập chết Hồng Trần, nó giật mình không ít, chủ nhân lại đột phá rồi sao? Nếu không, làm sao mà giải thích?

Bên kia, Hoàng Thiên chẳng thèm trả lời nó, mà chỉ lẳng lặng nhìn ra bên ngoài, ẩn tàng sát khí.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 351: Ai Mới Là Kẻ Sau Màn

- Đại Việt Mộng Thuyết, Tiểu Thủ, xuất thân của ngươi không phải từ Đại Việt hay sao, ngươi hiểu bao nhiêu về "Đại Việt"?

Quan sát mọi người thật lâu, khi trông thấy bọn hắn sắp áp đảo được hai đầu yêu thú, Hoàng Thiên mới thu hồi ánh mắt, có chút mê man nhìn về phía Cẩu Thủ.

Một lời chẳng rõ, nhất là còn nhấn mạnh từ "Đại Việt" cuối cùng, nhất thời khiến cho vẻ bỉ ổi trên khuôn mặt đầu chó biến tan, ngầm trở nên trịnh trọng, chẳng lẽ chủ nhân đã nhìn ra được điều gì?

Lại nhìn Hoàng Thiên thật lâu, trông thấy ánh mắt mịt mờ đó, nó không khỏi thở nhẹ ra vài nhịp, sau đó lắc đầu nói:

- Không biết. Bất đồng thời đại, bất đồng nguyên. Ta là quá khứ, bọn hắn là thực tại, mặc dù giống nhau nhưng chưa hẳn đã là một thể. Đại Việt của ta, cũng là Đại Việt của lão Cuồng, là chân thực, không phải mộng ảo. Còn nơi này, cũng không biết phải nói thế nào cho tốt nữa.

Hoàng Thiên nghe vậy thì gật đầu, cũng không hỏi thêm gì nữa. Chân thực hay mộng ảo, quá khứ hay tương lai, đối với hắn cũng không có quá nhiều ảnh hưởng. Bởi mục tiêu duy nhất của hắn lúc này chính là vì Thiên Nhãn, hay đúng hơn là thứ mà Thiên Nhãn có thể giúp hắn nhìn ra.

Lại nghĩ một hồi, theo lời Cẩu Thủ, hắn bất giác nhớ về lão nhân năm đó, người mà hắn từng xem là nửa cái sư phụ, dạy hắn

rèn tâm, cho hắn luyện kiếm, giúp hắn thức tỉnh sức mạnh của bản thân mình, Xương Cuồng lão quỷ.

Đều xuất thân từ Đại Việt, lại cùng ngụ tại cấm địa Vạn Thú Sơn Lâm, có khi nào sự tồn tại của nơi này có liên quan tới lão. Thậm chí, việc hắn tiến vào Đại Việt này cũng đều vì lão mà ra, hoặc bị người cố ý sắp xếp từ đầu.

Nếu là thật, quả là một âm mưu đáng sợ.

- Chủ nhân, ngươi nhất định phải tiến vào Thiên Nhãn hay sao?

Hoàng Thiên suy nghĩ thế nào, Cẩu Thủ không biết. Nó chỉ thấy hắn suy tư chẳng nói một lời, trong lòng có chút thổn thức, nhẹ nhàng hỏi.

Thiên Nhãn, nó biết, thậm chí mục đích mà Hoàng Thiên tiến vào nó cũng biết, chỉ là nó cảm thấy không đáng chút nào. Có đôi khi nhìn ra sự thật chưa hẳn đã là chuyện tốt, nhất là khi vì để nhìn ra được sự thật đó, ngươi có thể sẽ phải trả giá cực kỳ đắt, đánh cược cả tính mạng của mình.

Chân Không Ngã năm xưa chính là một ví dụ điển hình nhất. Có những lúc, bị lừa dối lại không đáng sợ bằng việc biết mình bị lừa dối mà không thể làm gì khác, tự an ủi bản thân mình trong vô vọng.

- Ngươi đoán xem?

Hoàng Thiên nhìn nó, khẽ cười như không có chuyện gì, nhưng sâu trong tròng mắt là một sự quyết ý điên cuồng. Tựa như dù trời đất này có sập xuống, hắn cũng sẽ không cau mày tiếp tục mục tiêu của mình.

- Hắn sẽ giết ngươi!

Trông thấy quyết tâm của hắn, Cẩu Thủ có chút giật mình bật thốt lên thành tiếng, sau đó mới phát hiện ra bản thân lỡ miệng, liền ngậm mồm không nói nữa.

Nhưng chỉ nhiêu đó, đối với Hoàng Thiên gần như là câu trả lời rõ nhất, để cho hắn nhìn ra được rất nhiều thứ ẩn tàng.

Hơn mười năm trước, hắn vốn chỉ là một đứa trẻ tư chất tầm thường trên con đường tu đạo, không có bất cứ thứ gì trong tay, may mắn gặp được Vô Phong, Xương Cuồng mà thức tỉnh bản thân, trở thành thiên tài tuyệt thế. Cơ duyên này đối với bao người, đã gọi là cực kỳ khủng bố.

Nhưng chưa dừng tại đó, chẳng bao lâu sau, hắn vì muốn phục sinh huynh đệ của mình mà đoạt tới siêu cấp kinh thư Đại Việt Tâm Linh Huyền Bí điển, tại một nơi mà nó vốn chẳng nên tồn tại, còn được một vị cường giả siêu cấp nhận làm đệ tử, truyền thụ cho hắn kiến thức vô thượng về trận pháp, thậm chí không tiếc mình bao bọc hắn tránh khỏi ác ý của bao người. Đây có còn gọi là khí vận?

Mười năm sau, người kia vì hắn mà chết, hắn cũng vì ông mà điên cuồng, không tiếc nguy hiểm tiến vào nơi ông chôn nhau cắt rốn, hòng phục sinh sư phụ mình. Đó cũng là lý do mà tất cả mọi người nhìn thấy được, ít nhất là cho tới khi tiến vào Đại Việt, bọn họ vẫn một mực nghĩ rằng hắn tiến vào nơi này là vì đề cử của tiểu hoà thượng, tìm kiếm mục đích phục sinh Vương Đình.

Có mấy ai biết được, hắn đã có ý định tiến vào Đại Việt từ rất lâu trước đó, trước cả thời điểm Vương Đình chết. Có lẽ, việc phục sinh Vương Đình chỉ là một cú húc thúc đẩy hắn tiến vào sớm hơn mà thôi.

Mà thứ dẫn dắt hắn lớn nhất, không là gì khác ngoài Đại Việt Tâm Linh Huyền Bí điển. Thông tin mà hắn biết về Thiên Nhãn, cũng chính là cuốn điển tịch này mà ra. Hoặc nói trắng ra là từ

hơn mười năm về trước, khi mà hắn thức tỉnh huyết mạch của bản thân mình, hắn đã bị người sắp xếp tiến vào Đại Việt.

Mà Cẩu Thủ vừa rồi nói sẽ có người giết hắn, hiển nhiên không thể là nhóm người có ý đưa hắn vào, mà là người khác. Một người không muốn hắn tiến vào, hoặc đúng hơn là không muốn hắn làm xáo trộn đi trật tự của nơi này.

Là ai? Trong lòng hắn đã tự có câu trả lời cho riêng mình. Vì tại thời điểm nhóm bọn hắn trôi trên Minh Hồ để tiến vào Đại Việt, hắn đã cảm nhận được một đạo khí tức quen thuộc phát ra từ trong hư vô, tràn đầy sát ý. Thật khó để nghĩ, đối phương sẽ xuống tay với hắn thật sao?

Không có ai trả lời hắn cả, chỉ có không gian hư ảo nhẹ trôi, một người một khỉ im lặng trong suy tư, không nói một lời.

Cảm giác làm con cờ, bị người sắp xếp, có bao giờ là dễ chịu. Số mệnh cứ như vậy trêu ngươi, còn yếu, thì còn không do mình nắm giữ.

Bàn tay hắn mở ra, giữa tâm thức như có như không nhẹ bay một chiếc lá, thứ mà năm nào hắn tự mình nắm bắt, cho rằng đó là số mệnh, cho rằng không đưa ra lựa chọn liền có thể vượt qua được, hoá ra, không lựa chọn, cũng chính là một sự lựa chọn.

Nước cờ đầu tiên, hắn thua từ rất sớm.

Nhưng rất nhanh, trên môi hắn nhẹ nở một nụ cười, bàn tay vươn tới khẽ siết vào chiếc lá, nước cờ thứ hai cũng nên được đánh xuống rồi.

…

Bên ngoài Bạch Hạc.

Rừng hoang vạn tuổi, giờ phút này tan tác như vừa mới chịu

cuồng phong oanh tạc. Máu tươi thấm đẫm ngấm ra từ rìa Dạ Sát trận, tinh huyết sinh động huỷ diệt không ít sinh vật bên ngoài, đại thụ nổ tán.

- Bạo!

Hàn Lâm giờ này toàn thân đầy quỷ huyết, khí tức càng là tiêu tán không thụ nổi, gần như ngưng tụ được quỷ hình đều là cực hạn. Hắn nhìn về phía lợn yêu tràn đầy sát ý, khoé miệng hô lên một tiếng, cấp tốc bạo nổ Thánh Hoả Tiên Ma, sau đó lui mình ẩn sâu vào trong Lệ Quỷ Mê Ảnh vực.

Mà ngay ở thời điểm chữ bạo vừa ra, nơi xa xôi giữa đại trận, một tiếng răng rắng đanh tai vang lên, kèm theo một đạo ánh lửa đốt cháy hư không truyền tới, kinh thiên vô cùng.

- Gaooo

Toàn bộ hoả vực nổ nát, bạo ra hư không vặn xoắn. Lợn yêu ở giữa trung tâm hứng chịu đến tám phần, hai chân trước gãy nát, đau đớn đến mức rên lên một tiếng thê lương, văng ngược ra bên rìa trận pháp.

Kiếm Ma cực kỳ chuẩn xác xuất hiện đằng sau nó, mang theo một người đẫm máu băng qua một kiếm, toát ra phong thái tất sát cắt ngang đầu nó.

Máu tươi phun ra như lũ cuốn, xối ngập phân nửa vùng cửu u. Lợn yêu mặc dù bị chặt đầu nhưng vẫn chưa chết, Nguyên Thần rên rỉ thoát ra ngoài, cấp tốc cô đọng thành thực thể, há miệng cắn lấy nửa người của Kiếm Ma, nghiến nát, sau đó rống lên điên cuồng:

- Cùng chết với ta đi… bạo…

Dứt tiếng, toàn bộ nguyên thần của nó bỗng nhiên trướng lên vì hội tụ năng lượng quá tải, sau đó nứt ra, nổ lớn. Một âm thanh

không thể nào tả nổi rung động phát ra, kèm theo ánh sáng rực rỡ xé tan cả vùng âm u của đại trận, đem toàn bộ mọi thứ trong phạm vi của nó càn quét thành bột phấn.

- Không… Vũ.

Âm thanh thê lương vội vã phát ra từ chút bóng tối sót lại, toàn bộ đại trận phút giây như trùng xuống, Lệ Quỷ Mê Ảnh vực vỡ nát.

Tử Thanh lúc này gần như buông bỏ tất cả chiến đấu, liều mình bay về trung tâm vụ nổ. Nhưng chỉ có thể bắt lấy được tinh diện cùng với một nửa bàn tay của Kiếm Ma còn sót. Máu tươi thấm đẫm bàn tay, cùng với chút nội tạng vỡ dính nhớp vào tinh diện, khiến cho cả thân nàng đều run rẩy mà khóc.

- Tử Thanh, trở về.

Đằng xa, vị trí của Hàn Lâm bị lộ ra vì Lệ Quỷ Mê Ảnh vực tan rã. Trông thấy bạch miêu giờ phút đó đã thoát ra khốn vực, ma trảo điên cuồng vồ len đầu nàng, không khỏi gấp gáp quát, đồng thời di thân mình tới.

- Vút… vút… phanh… Oành!

Nhưng chỉ nghe oanh một tiếng kinh thiên động địa, không gian không biết tự đâu vụt qua hơn mười đạo ánh sáng, nương theo bầu trời mà tới, bất ngờ chém vào trên thân Hàn Lâm, khiến cho quỷ hình suýt nữa nổ tung thành bụi khí.

- Ha ha, anh đẹp trai, đi đâu mà vội vàng?

Một tiếng cuồng cười cực kỳ ngả ngớn thuận thế vang lên, phát ra từ một chiến đội khác đằng sau chiến trường. Sáu người bốn nam hai nữ, vừa nãy ra tay là một cô gái trong đoàn, xinh đẹp động lòng người.

Mà lời nàng còn đang nói, trường thương trong tay lại một lần nữa vung ra, ánh thương nhấp sáng đan dệt tử khí, vút về phía xa nổ tung cuồng bạo, khiến cho Cố Anh đang trên đường cứu trợ Tử Thanh cũng phải ôm máu lui về.

- Không cần cứu, vì các ngươi cũng sắp đi cùng ả rồi.

Ngăn cản Cố Anh thành công, nàng tựa hồ như chẳng có chuyện gì to tát, khinh thường nói.

- Ngươi muốn chết.

Hàn Lâm lần nữa ngưng lại trạng thái quỷ hồn, trông thấy Tử Thanh đã bị bạch miêu đánh chết thì khoé mắt đều căng ra, rống lớn.

Thánh hoả lĩnh vực miễn cưỡng được triệu hồi, tuy rằng rách nát nhưng vẫn như cũ là siêu cường lĩnh vực. Lợi dụng lúc chiến đội kia còn đang xem thường mình, hắn chớp mắt đem lĩnh vực bạo nát lần hai, toàn thân bốc cháy cầm theo búa lớn mà qua, hư không ầm ầm bạo nổ.

- Cẩu vật giãy chết.

Hại chết Tử Thanh, cô gái có chút vui sướng cười ha hả, trông thấy Hàn Lâm còn dám hướng mình ra tay thì không khỏi nhẹ rên, trường thương trong tay lần nữa xuất hiện giữa trời.

ầm ầm

Sau một khắc, tiếng nổ ngập trời bành trướng ra khắp phía. Cô gái vừa nãy còn dương dương tự đắc, lúc này bỗng nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết. Bị Hàn Lâm điên cuồng đánh nát nửa thân người, một nửa trên đều bị lửa thiêu cháy khét, đáng sợ vô cùng.

- Đinh Tuyết, súc sinh muốn chết.

Biến cố bất ngờ khiến cho không ít người giật mình kinh hãi. Một tên thanh niên áo trắng ở gần nhất trông thấy Đinh Tuyết bị Hàn Lâm đánh chết thì bạo tẩu, trong tay vung ra huyết xích, chớp mắt triển khai cường kích, kém theo tiếng nổ ầm ầm rung động khắp trời.

Trên mặt đất, hoa lửa tung bay, cuồn cuộn lên từng hồi sóng đất. Hàn Lâm toàn lực đập chết cô gái, liền như nỏ mạnh hết đà, bị huyết xích đánh nổ tung thân xác, không thể không nương theo sóng bụi mà đi, trên đường cuốn lấy tinh diện của Kiếm Ma và Tử Thanh ném về phía Cố Anh và tiểu hoà thượng, sau đó thê thảm kêu lên:

- Chạy!

Lời hắn còn chưa xong, lại một lần nữa bị huyết xích đánh cho nổ tung, Cố Tinh Cực Đạo thạch lộ ra bên ngoài ánh sáng, bị tinh diện thu hồi mất, sau đó rơi vào tay tiểu hoà thượng.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 352: Chạy Trốn

- Các ngươi… lũ mặt dày.

Bắt được tinh diện của Hàn lâm, trông thấy quỷ hình của hắn đã hoàn toàn nổ nát, hai mắt của tiểu hoà thượng đều hằn lên vết đỏ, nghiến chặt hàm răng mà quát.

Khổ cực đại chiến cùng hai đầu yêu thú, thậm chí suýt nữa lưỡng bại câu thương, vậy mà cuối cùng lại để đám súc sinh này ngư ông đắc lợi, nó làm sao cam lòng.

Nhưng Kiếm Ma bị bạo chết rồi, Hàn Lâm cùng Tử Thanh cũng vừa tan xác, nó và Cố Anh đừng nói đã là đèn cạn dầu, dù cho toàn thịnh cũng chỉ còn con đường chết. Chỉ có chạy, chạy ra đường sống mới có cơ hội phục sinh mọi người, mới có thể trả thù đối thủ.

Thế là theo lời Hàn Lâm, nó vừa bắt được tinh diện liền đạp không nhảy một cái ngang trời, Hàng Ma Xử trong tay bạo kích đẩy lùi tên thanh niên áo trắng, sau đó hội hợp cùng Cố Anh điên cuồng chạy trốn.

- Muốn chết!

Tên thanh niên vừa giết chết Hàn Lâm, vốn định thuận thế giết luôn tên nhóc, nhưng lại bất ngờ bị bạch miêu đột kích, không thể không chập lại một nhịp, nghiến răng đùng đùng sát khí.

- Đinh Quý, Đinh Liên truy, Đinh Ngọc, Đinh Toàn trợ ta chém chết súc sinh này, mau.

Một xích quất ra cản lại bạch miêu, tên thanh niên áo trắng nổi giận gầm lên hiệu lệnh.

Trong nhóm người, một nam một nữ lập tức gật đầu tách ra, hướng về phía tiểu hoà thượng chạy trốn mà truy, hai người còn lại không nói hai lời, xuất ra binh khí lao vào đánh giết bạch miêu.

Cũng là ba người đối đầu yêu thú cấp tám, nhưng so với Dạ Sát Thiên Vân đoàn đánh giết lợn yêu thì khác biệt cực lớn, bởi bọn hắn gần như hoàn toàn áp đảo đầu bạch miêu, thậm chí muốn chém giết được nó cũng chỉ là vấn đề thời gian, trả giá đắt một chút mà thôi.

Nói vậy không phải là ba người này mạnh hơn đám người Kiếm Ma, mà là bởi vì bọn hắn phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý, ăn ý tới một mức độ có thể phát huy cực cường sức mạnh của từng người.

Vừa nãy Dạ Sát Thiên Vân đoàn vây giết lợn yêu, trên thực tế chủ công chỉ có hai người Kiếm Ma và Hàn Lâm, Tử Thanh đơn thuần là một yếu tố trợ sát, không giúp được quá nhiều. Mà bên này, dù cho tổ hình chính của chiến đội là sáu người, nhưng bây giờ tách ra vẫn có thể triển khai thành tổ hình mới, chiến đấu phối hợp không khác gì chiến đội ba người.

Có thể hợp, có thể ly, đa dạng cách chiến, đó mới là sự đáng sợ của tổ hình chiến đội.

…

Cùng trong lúc đó, một góc xa của bí cảnh.

- Tiện nhân, ngươi đang nhìn cái gì? Ta còn nhỏ, không biết xấu hổ…

Tiểu hoà thượng điên cuồng tháo chạy, liếc mắt thấy Đinh Liên vẫn một mực truy sát mình, nó không khỏi trợn mắt mắng to, bàn

tay thả xuống che lại dưới háng, lườm lườm nàng như một kẻ dâm tặc.

- Ngươi…

Đinh Liên bị nó nói tức đến run rẩy cả núi đồi, vừa bay theo vừa nghiến răng nghiến lợi. Nhưng lời nàng còn chưa nói nổi, đã bị thằng nhóc quát chặn:

- Ta cái gì mà ta. Loại người như ngươi tiểu tăng gặp quá nhiều rồi, chớ có thanh minh. Đừng nghĩ có chút ngực nở mông to liền có thể dụ dỗ người, ta đây còn nhỏ, ngươi như vậy là bại hoại, chờ ta lớn rồi sớm muộn quất chết nhà ngươi.

Một bộ trải đời hiện lên trên mặt, thằng nhóc hừ hừ nói lớn, nhưng chân vẫn không hề chậm trễ, gần như đạp phá không gian mà chạy.

- Ranh con… đừng để bản quận chúa bắt được ngươi.

Phía sau, Đinh Liên gần như bị nó chọc điên, binh khí trong tay giống như bông lau không ngừng đánh tới, bất chấp phía trước có gì cản đường đều bị đập nổ.

- Hừ hừ, bắt được ta thì thế nào? Còn muốn bạo dâm tiểu tăng không bằng. Ngươi tiện nhân này.

Bị đánh cho mặt mũi đều nở máu, nhưng tên nhóc vẫn không chút nào lo sợ, ngược lại còn tiếp tục quát thêm mấy lời chọc tức.

- Ngươi câm miệng…

Lần này, Đinh Ngọc còn chưa phát tác, Cố Anh bên cạnh nó đã bạo nộ quát, hơi thở đều sắp không đều, vừa phun ra thô khí vừa chửi ầm lên.

Mẹ nó tên đầu trọc này, từ đâu tới sức lực mà lắm lời như

vậy. Bị người lùa chưa đủ mệt hay sao còn muốn bị người quất cho tơi bời, đáng chết. Phía trước cũng bị người chặn rồi còn dám to còi, chờ chết đi.

Quả nhiên phía trước bọn hắn, Đinh Quý không biết là đi đường tắt hay là có bí pháp gì, vậy mà sớm vượt qua chặn đường, lạnh lùng nhìn hai người bị kẹp vào ở giữa.

- Thằng ranh đó để ta…

Đinh Liên lúc này cũng vừa tới, trông thấy tiểu hoà thượng và Cố Anh không còn chạy nữa thì cười gằn, nhìn chằm chằm tiểu hoà thượng mà nghiến chặt hàm răng.

- Quả nhiên muốn ấu dâm tiểu tăng, tiện nhân biến thái, còn giả vờ giả vịt.

Tên nhóc khinh thường nhổ một bãi nước bọt, liếc liếc nàng như muốn nói ta sớm biết ngươi loại người này.

- Muốn chết.

Cái gì cũng có giới hạn, sự nhẫn nhịn của Đinh Liên cũng thế, nhưng vừa bị nổ phá rồi. Bông lau trong tay nàng quét ra quang mang chói sáng, cánh lau đột ngột tách ra, chớp mắt hoá thành hàng trăm đạo tên kích, xuyên phá về phía hai người.

Hư không xé rách, năng lượng đùng đùng nát.

- Muốn ăn ta, ngươi còn kém lắm.

Liên tiếp những tiếng va chạm đanh tai, tiểu hoà thượng huyễn hoá kim thân phật đà, gầm to vung ra Hàng Ma Xử, gạt đi phân nửa tên kích.

Mà đăng sau nó, Cố Anh bốc lên một thân sấm sét, song quyền như sao xa, oanh oanh đánh nổ những phần còn lại.

- Giãy chết.

Đinh Quý quát một tiếng lạnh lùng, binh khí trong tay kỳ ảo mà ra, bay ngang qua bầu trời. Lợi dụng lúc hai người bọn hắn còn đang đối kháng tên kích, đánh lén cực nhanh khiến cả hai đều nổ tung, đầy miệng máu lộn bay trở về.

- Anh ca, còn đủ sấm sét chơi lôi lưu tinh chuỳ[1]?

Phun ra búng máu, tiểu hoà thượng chật vật bò lại phía Cố Anh, bỗng nhiên cắn răng hỏi.

- Đủ, nhưng ngươi được không?

Cố Anh vung quyền đẩy lui binh khí của Đinh Quý, dựa lưng vào thằng nhóc, bất đắc dĩ nói ra.

- Hừ, còn đủ liền được. Lần này quất chết các ngươi.

Nghe thế, tiểu hoà thượng mừng đến ha ha cười, một tay đánh bay mấy chục đạo lau kích, một tay không biết móc từ đâu ra một cái mũ sắt, chớp mắt đội lên đầu.

Cố Anh thấy vậy thì không khỏi đần ra mất một lúc, bởi hắn nhận ra được cái mũ này, đây chẳng phải mũ sắt của Xung Thiên Chiến Giáp hay sao? Con hàng này lại dám ăn trộm bảo vật của đầu chó?

- Hàng dùng một lần, mua của đầu chó hết ba ngàn linh thạch đó.

Dường như biết Cố Anh suy nghĩ cái gì, tên nhóc vừa chỉnh lại mũ vừa lườm hắn nói, một bộ ta là kẻ trộm không bằng.

Cố Anh nghe vậy thì khoé môi đều giật, cũng không biết nghĩ cái gì trong lòng, sau đó lại lắc lắc đầu. Ngay sau, tử lôi trong tay hắn bỗng nhiên tách rời nắm tay phải, đan dệt lẫn nhau như hoá

thành một sợi lôi xích, đùng đoàng lan ra quấn vào chân thằng nhóc, xách ngược cả người của nó lên trên trời.

Cái gọi là lôi lưu tinh chuỳ, chính là một kiểu chiến đấu mà hắn và tiểu hoà thượng nghĩ ra vào hai tuần trước. Lấy đầu trọc làm chuỳ, lấy lôi làm xích, bạo kích bất cứ kẻ nào trong phạm vi mà hắn có thể khống chế. Lôi xích vốn dẻo dai cường ngạnh, lại thêm "chuỳ đầu trọc" linh hoạt đa đoan, không cần phải nói là cường vô cùng.

Đừng nhìn tiểu hoà thượng hoá chuỳ như vậy liền bị động đâm đầu, nó là chủ động làm chuỳ, lôi xích nhìn như chế nó nhưng trên thực tế lại là trợ nó, giúp nó có thể xuất kỳ bất ý đánh giết kẻ thù. Nhất là khi phối hợp với lôi điện lĩnh vực, nó chính là biển sâu tuỳ cá bơi, trời cao mặc chim bay.

Điểm yếu lớn nhất là món này buộc nó phải đánh cận thân, nếu như mất đi tiên cơ mà không kịp lùi, chắc chắn sẽ bị người đập chết. Nó tuy rằng có kim thân, nhưng còn chưa luyện tới nơi tới chốn, đầu não so ra là yếu nhất, một khi bị đập trúng thì liền toi. Đó cũng là lý do vừa nãy Cố Anh hỏi nó có được không, nhưng giờ đây có hàng của Cẩu Thủ rồi, sợ cái cọng lông.

- Nhớ quất đúng chỗ nha.

Cuộn tròn người lại như cự truỳ, quanh thân tiểu hoà thượng bốc lên hư ảnh phật đà, hướng về phía Cố Anh mà dặn dò.

Cố Anh lườm nó, cũng không nói mà phi người bay lên. Cánh tay kéo lôi xích, gồng mình gọi ra tầng tầng lôi vực, vung tay. Lĩnh vực cuồng chuyển, lôi điện hoá hải, bao bọc lấy cả hai người Quý, Liên, nổ lên tiếng sấm sét đinh tai nhức óc, vang tận cao thiên.

- Tiện nhân, xem quyền.

Trong biển sét, tiểu hoà thượng cuồng cười đắc chí, thân thể

nấp sau không gian chói sáng, nương theo sức kéo của lôi xích mà vụt qua, oành oành nện vào trên người Đinh Liên.

- Hừ.

Đinh Liên bị nó nện cho mấy quyền vào ngực, bị tức đến nổ tung người, cuối cùng là nghiến răng hừ lạnh, vừa đón đỡ tiểu hoà thượng đâm đầu vừa hội hợp lại phía Đinh Quý, gọi lên lĩnh vực của mình.

Chỉ thấy giữa không gian sấm sét đùng đùng, bên dưới biển lôi bỗng nhiên toái nát, mọc ra vô biên vô tận bông lau màu máu, rợp đỏ khắp vùng đại địa.

Bông lau nở, cánh hoa bay, cuồng phong tới. Một luồng lại một luồng gió lốc từ hư vô bạo qua, mang theo ti tỷ cánh lau cuốn lên trời, hoá đao hoá tiễn rạch phá không gian, huỷ nát cả ngàn đạo thần lôi, hội tụ giết về phương tiểu hoà thượng.

Xoáy nát, điên cuồng, hư không đều bạo nứt. Tên nhóc gầm lên một tiếng lớn, thân thể bỗng nhiên bật ra mấy lần bóng phật, đưa lưng đón đỡ hoa lau, leng keng như sắt thép chặt nhau, đanh tai nhức óc.

- Ha ha, Phong Lau Huyết Sát Vực, cũng chỉ đến như vậy mà thôi.

Miễn cưỡng phá tan được ngàn tỷ bông lau máu, tiểu hoà thượng đột ngột chuyển công, phật đà sau lưng nháy mắt xoay người, bàn tay xuyên phá không gian đập xuống.

Tiếng nổ tung động trời, Đinh Liên bị chấn cho bật ngược cả dặm xa, trong lòng hơi kinh ngạc về chiến lực của thằng nhóc, nhưng ngẫm ngẫm một hồi lại trở nên lạnh lẽo, nói rằng:

- Phật Nộ Đồ Thiên? Người Yên Tử?

Lần đầu tiên chiếm được thượng phong, tiểu hoà thượng toàn là đắc ý, lôi xích giật nhẹ biến mất vào trong biển sét, cũng không có trả lời.

[1] Lưu tinh chùy: Còn gọi là “Phi Chùy”, “Tẩu Tuyến Chùy”. Là một loại vũ khí mềm trong võ thuật, được hợp thành bởi dây nối và một hoặc hai tiểu chùy. Có hai loại lưu tinh chuỳ, bao gồm đơn Lưu Tinh Chùy và Song Lưu Tinh Chu. Phương pháp tấn công và luyện tập gồm: Rụt, ném, vung, vụt.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 353: Con Cờ, Bàn Cờ

Đinh Liên tuy là hỏi, nhưng đáp án đã có từ lâu, trông thấy thằng nhóc cuồng ngạo thì không khỏi cười lạnh, vừa biến thân vừa nói:

- Hắn để ngươi xuống núi, hẳn là đã quyết tâm rồi. Mộng Thuyết… Mộng Thuyết, trò cười mà thôi, lục đục mấy vạn năm, cũng nên có một cái kết cục.

Nàng vẫn đang tự mình nói, tiểu hoà thượng đã xuất hiện đằng sau, vung quyền đấm tới.

- Chỉ là dị số mà các ngươi đưa tới, quá yếu rồi.

Bông lau đánh tan nắm quyền của thằng nhóc, Đinh Liên nhìn về phía Cố Anh mà cười, lắc đầu như là thương hại, vung tay chém nổ lôi xích, suýt chút nữa khiến tiểu hoà thượng rơi ra ngoài.

Nhưng lôi xích vẫn là lôi xích, vừa mới bị chém tan liền chớp mắt hội lại, phía dưới quất ra, đưa tiểu hoà thượng đánh giết về phía Đinh Quý.

- Hừ, nói mà không biết ngượng. Nếu không phải chúng ta chiến song yêu lưỡng bại câu thương, chỉ bằng các ngươi cũng xứng làm đối thủ?

Một đấm đánh bay Đinh Quý, tiểu hoà thượng liền nhanh chóng rút về, ở trong hư không cười nhạo Đinh Liên.

- Thua là thua, nào có lí do lí trấu. Chịu chết đi, thua sớm một

chút, nếu không một khi bị đám người kia phát hiện các ngươi là dị số, liền muốn chết cũng không xong.

Nghe tiểu hoà thượng ngông cuồng, Đinh Quý không khỏi cười lạnh mà nói. Dứt lời cự chuỳ trong tay hắn liền ném ra, quanh thân ầm ầm bộc phá ra ngàn vạn tia lửa, đốt cháy toàn bộ thảo nguyên hoa lau, cuối cùng càng nương nhờ sức gió mà bộc phá khắp trời, hai lần trọng điệp lĩnh vực phát ra uy năng không thể nào tưởng tượng nổi.

Thậm chí, lôi lĩnh vực cũng vì sự xuất hiện đột ngột này mà trở nên trùng xuống, trung tâm vang lên tiếng ken két như cận kề đổ vỡ.

Cự chuỳ cháy sáng, đúng vào lúc lôi lĩnh vực yếu nhược mà giết đi, giữa hư không oanh ra vị trí của tiểu hoà thượng, đập cho hư ảnh phật đà đều nổ nát, máu tươi tuôn dài.

- Biết thì lại thế nào? Để bọn hắn tới, xem ai giết ai.

Nhổ ra một miệng đầy máu, tiểu hoà thượng xoay xoay mũ sắt biến to, co một cái liền cuộn người vào bên trong, lần nữa hoá thành lưu tinh lao đi đánh giết Đinh Liên.

- Chết đến nơi vẫn còn mạnh mồm. Ở trong Bạch Hạc có thể không thật sự giết được các ngươi, nhưng ra ngoài thì không hẳn. Dị số tới, các vị lão tổ chắc chắn đều ra, để ta xem thử các ngươi chứng minh Mộng Thuyết thế nào.

Vung lau đánh bay cái đầu sắt, Đinh Liên cười lạnh hướng về phía thằng nhóc mà nói, ánh mắt lấp loé lên muôn phần hưng phấn.

- Giết cũng tốt, miễn cho đám người điên kia tiếp tục hồ đồ, hại Đại Việt này đến đường tận diệt. Một phe ủng hộ Mộng Thuyết đều đáng chết, các ngươi không xứng đáng làm con dân Đại Việt.

Phía xa, Đinh Quý chuyển thành truy sát Cố Anh, lạnh lùng tiếp lời Đinh Liên.

Đại Việt tồn tại bấy nhiêu năm, ở thời thượng cổ dù cực thịnh hay đại suy đều vẫn thuộc về các triều cộng trị, thống nhất trăm phần, có bao giờ bị chia cắt bách gia như bây giờ. Loạn thế tới, các gia tranh, đều bắt nguồn từ cái gọi là Mộng Thuyết, do mấy tên điên khuấy đảo mà thành.

Tiểu hoà thượng nghe được lời ấy, không khỏi há mồm cười lớn:

- Không xứng? Ai đúng ai sai tự lòng các ngươi hiểu rõ. Chúng ta cũng chỉ là đi tìm sự thật, tránh cho dân tộc này tiếp tục u mê khốn đốn. Ngược lại, các ngươi mới thật lạ, cớ gì phải phản đối, chẳng lẽ muốn tiếp tục lừa dối dân tộc này, chôn vùi sự thật ấy?

Bị Đinh Liên đánh cho đầu choáng mắt hoa, nhưng thằng nhóc lại chẳng hề lùi bước, nắm quyền trong tay đấm ra một chiêu Thái Cực Mông Ế quyền, đánh cho cả trời này đều nổ nát.

- Hừ, không ngăn không cản, chẳng lẽ để cho đám người điên các ngươi đánh vào Chân Trời Sự Kiện, đem truyền thuyết cường nhân chọc giận gây ra giới chiến? Năm xưa bất cẩn để thầy ngươi gây ra đại hoạ, bây giờ còn không biết điều, quả là muốn chết.

Cự chuỳ đánh nổ tung quyền đầu, Đinh Quý quất ra một bàn tay đánh cho tiểu hoà thượng đều phun máu, không thể không giật lôi xích lẫn vào trong lôi vực.

Đại chiến càng về sau càng cường liệt, hai bên càng đánh càng nhiều lời, bất giác khai gia cực kỳ nhiều bí ẩn. Đằng xa, Cố Anh từ lâu không nói một lời, vừa chật vật lui tránh, vừa lắng nghe đám người.

Hắn, dường như đang phát hiện ra một âm mưu cực kỳ to lớn,

to lớn tới mức bao trùm lên toàn bộ Đại Việt này, kể cả những người ngoại lai như hắn. Đại Việt phân tranh, hai phe Mộng Thuyết, phải chăng chính là một cái cục. Truyền thuyết cường nhân, có phải là đám cường giả Lão Đà với thuồng luồng, tôm tinh? Nếu phải, thì Chân Trời Sự Kiện chính là nơi mà bọn hắn vừa trôi vào Đại Việt rồi.

Thảo nào, từ khi hắn vừa bước chân lên bờ liền có cảm giác có gì đó không phù hợp. Bọn hắn xung đột với người Trần gia, khuấy động cả cường giả Quy Nguyên đánh giết, phá huỷ không ít lãnh địa bao gồm cả lưu vực sông Đà, nhưng Lão Đà vừa mới ở đó lại chẳng chút nào phản ứng.

Một đứa thích quậy phá như đầu trọc, lại không mách bảo sư phụ mình việc bị cường giả Thuỷ Tộc bắt nạt, thậm chí một lần đề cập cũng không hề, cứ như chẳng có chuyện gì xảy đến.

Tất cả, có lẽ đều vì che giấu, cũng có thể là vì hai giới tồn tại điều cấm, không thể nào dễ dàng tiếp xúc cùng phân tranh.

Mà bọn hắn, một nhóm người từ thế giới thứ ba chẳng hề liên quan lại đúng vào lúc này vào tới, là thực sự trùng hợp hay là bị người sắp xếp? Dị số, dị số đến từ bên ngoài, là thứ mà bọn họ dùng để phá cục này sao?

- Hoàng Thiên, Hoàng Thiên, mưu người, cũng bị người mưu, chúng ta phải làm thế nào mới tốt? Ngươi có biết tất cả những việc này hay không?

Suy nghĩ gần như muốn nổ tung đầu, Cố Anh có chút mệt mỏi thở dài trong lòng, tự nói. Hoàng Thiên nếu thật là không biết, bọn hắn lần này đều có thể chết, nhưng nếu biết mà vẫn làm, Hoàng Thiên thật sự đang khiến cho hắn sợ, sợ vô cùng.

- Anh ca, ngươi đang làm gì a?

Bỗng nhiên, một tiếng la hoảng sợ đột nhiên vang lớn, khiến cho Cố Anh giật mình khỏi suy nghĩ, trợn mắt nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy tiểu hoà thượng sắc mặt tái xanh, thân mình cuộn tròn trốn trong mũ sắt, không ngừng quát mắng. Cố Anh tên ngốc này, làm sao lại không tập trung, đem nó ném vào dưới chân hai người Liên, Quý thế này. Nhìn hai người bọn hắn hung thần ác sát không ngừng bạo đánh vào mũ sắt, khiến cho món đồ này đều rạn nứt, nó sắp sợ té đái rồi.

- Thôi xong!

Gần như là cùng lúc, cả thằng nhóc và Cố Anh đều thốt ra ngoài miệng, thê thảm nhìn nhau.

Tiểu hoà thượng đều nhanh khóc, vừa nãy mạnh miệng mắng người, nó thừa biết một khi rơi vào tay Đinh Liên sẽ thê thảm thế nào. Nghĩ tới, liền nhìn lấy Cố Anh như van cầu hắn cứu mình.

Nhưng một màn kế tiếp liền khiến cho nó trợn mắt ngoác mồm, vì Cố Anh vừa nhìn nó lại vừa lắc đầu, cánh tay vươn ra vẫy vẫy thay cho lời vĩnh biệt, sau đó cực kỳ quyết đoán chặt đứt lôi xích, bạo nổ lĩnh vực rồi quay người chạy biến.

- Bà mẹ nó…

Không biết là người nào văng miệng chửi thề, tiểu hoà thượng tức đến nghiến răng, trông thấy hai tên kia vẫn chẳng buông tha mình thì tợn mắt, sau đó gầm gừ.

- Khốn nạn, hiếp người quá đáng…

Dứt lời, nón sắt bỗng nhiên vỡ toác, phát ra quang mang rực rỡ khắp bầu trời.

- Đừng tưởng chỉ có mình các ngươi là có lĩnh vực, tiểu tăng bạo chết các ngươi.

Thân hình nhất thời trướng lớn, tiểu hoà thượng hai tay ôm đầu, miệng lưỡi không ngừng chửi tục, thế mà khiến cho thương khung đều ầm ầm biến sắc.

Biển lôi vỡ nát, hoả vực nổ tung, huyết lau đều biến trắng. Từ khổ diệt, tận diệt, tịch diệt cho đến thành không, một vùng hư vô bất chợt hàng lâm đè lên ba đại lĩnh vực, trấn cho tam trọng vực đều ầm ầm nứt toác. Một cỗ lực lượng như là giải thoát mờ nhạt sản sinh trong không khí, để cho khí thế của tiểu hoà thượng phút chốc biến hoá đến long trời lở đất.

- Niết Bàn Lĩnh Vực, nó làm sao làm được?

Đến lúc này, Đinh Liên và Đinh Quý đã chẳng còn thong dong, mà lộ ra cực kỳ sợ hãi nhìn về phía tiểu hoà thượng như là thấy trời, sợ đến sâu trong tâm can.

Niết Bàn Lĩnh Vực, lĩnh vực chí cao chí cường trong cõi phật, làm sao lại xuất hiện trên thân một thằng nhóc? Thế gian này, muốn loạn rồi.

- Đi chết đi…

Nhưng rồi cũng chẳng để cho bọn hắn có thời gian để mà sợ hãi, tiểu hoà thượng đã dữ tợn cười, lao về phía bọn hắn mà quát mắng.

Một tiếng bạo vừa ra, thời không thất sắc. Lôi điện lĩnh vực trước đó đã trên đà nổ tung, lúc này lại thêm Niết Bàn Lĩnh Vực trọng điệp, nhất thời gây ra phản ứng dây chuyền, đem cả bốn tầng lĩnh vực bạo phát.

Thời khắc ấy, toàn bộ ngoại vi của bí cảnh Bạch Hạc dường như đều trở nên rung động. Cách chiến trường không xa, mấy người còn lại của Đinh Gia chiến đội vừa lúc truy sát tới, trông thấy một màn liền hoảng hồn dừng lại, kế tiếp quay đầu bỏ chạy

thục mạng. Đinh Ngọc, Đinh Toàn tốc độ không nhanh, liền bị năng lượng dư ba quét tới, đánh chết tươi không kịp gào một tiếng. Cuối cùng thoát được, chỉ có một mình tên thanh niên áo trắng.

Trận thảm chiến đầu tiên cứ như vậy kết thúc, song yêu chết, Dạ Sát Thiên Vân đoàn gần như phế bỏ chỉ còn lại Cố Anh, chiến đội Đinh Gia cũng suýt nữa toàn diệt, chỉ còn một mình đội trưởng chạy về. Có thể nói là, lưỡng bại câu thương.

…

- Niết Bàn lĩnh vực, thằng nhóc này ẩn giấu cũng thật là sâu.

Bên trong Vũ Trụ Hỗn Độn, Cẩu Thủ vừa trông thấy một màn ấy, không khỏi thổn thức thì thào.

Bên cạnh, Hoàng Thiên vừa nhìn hư không tan nát, vừa suy nghĩ, một lát sau mới nói:

- Nó, đến từ Chân Trời Sự Kiện sao?

Thân phận của tiểu hoà thượng, nhóm người xưa nay vẫn luôn nghĩ là đến từ Đại Việt, là đồ đệ của Chân Không Ngã thiền sư. Nhưng cho đến bây giờ, một ít sự việc bày ra, Hoàng Thiên rốt cục mới biết mình nghĩ quá ngây thơ rồi.

Một thằng nhóc chưa tới Hồng Trần cảnh, lại có thể nhảy nhót từ Đại Việt cho tới Chân Trời Sự Kiện, thậm chí lăn lộn ra ngoài ngoại giới, có thể bình thường? Chân Không Ngã cùng đám cường giả trong Chân Trời Sự Kiện đối nghịch, nhưng nó thân là đồ đệ của hắn lại có thể qua lại như thường, thậm chí còn thân thiết chẳng khác nào ở nhà mình.

Chân Không Ngã hai lần đánh vào Chân Trời Sự Kiện, lần thứ hai trở về liền trở thành Thần Thoại, còn nuôi dưỡng một đứa bé, hẳn là đem nó ra từ nơi này.

- Đúng… mà cũng không đúng. Nó trước giờ vẫn ngủ say trong Chân Trời Sự Kiện, nhưng xuất thân lại đến từ Đại Việt, chân chính Đại Việt.

Chỉ là câu trả lời của Cẩu Thủ lại càng khiến cho Hoàng Thiên giật mình, tâm tư cấp tốc xoay vòng.

- Nếu như nói chủ nhân là dị số để phá cục, thì nó chính là cục cần phá. Nó vừa là quân cờ, lại cũng chính là bàn cờ, bọn hắn muốn làm lớn thật rồi.

Không để ý Hoàng Thiên, Cẩu Thủ lại tự mình nói, ánh mắt híp híp nhìn về phía không gian đang biến ảo ngoài kia, như nhìn xuyên cả Bạch Hạc, xuyên Đại Việt mà nhìn ngoài Vạn Thú Sơn Lâm, suy tư thật là lâu.

- Cờ cũng được, dị số cũng được, ta tự nguyện để bọn hắn lợi dụng mình. Đổi lại, ta chỉ muốn tìm ra được sự thật thôi, ta nghĩ nó thật lâu rồi, nhớ nó lắm rồi.

Hoàng Thiên nhàn nhạt đáp, ánh mắt thoáng chốc như mờ đi vì hơi nước, gắng gượng nhìn về quá khứ, thật xa, thật xa trước đó:

- Ta muốn bảo vệ nó, suốt đời!

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 354: Tan Rã

Một góc nào đó của bí cảnh Bạch Hạc.

Năm cái bóng người lẳng lặng đứng ngồi trên nền cỏ ẩm ướt, khí tức hư nhược không gì tả nổi. Không chỉ có sinh khí tán loạn, tinh thần uể oải, mà cả Nguyên Lực cũng mất kiểm soát phát tán ra bên ngoài. Dường như lúc này chỉ cần tiến tới vài đầu yêu thú cấp bảy, cũng có thể đánh cho bọn hắn tan tác đào vong.

Nhóm người, không ai khác chính là thành viên của Dạ Sát Thiên Vân đoàn vừa mới hồi sinh sau trận chiến.

Hàn Lâm ngồi dựa vào một gốc tùng to lớn, bàn tay nắm lấy tinh diện của đoàn, có chút âm trầm nhìn chằm chằm vào các chỉ số.

- Dạ Sát Thiên Vân Đoàn, thành viên 06, thắng 1, thua 1, tỷ lệ 50%.

Đại chiến vừa xong, chỉ số của các thành viên liền biến hoá, có một vài thứ kỳ lạ khiến cho Hàn Lâm giật mình không nhẹ.

Năm người bọn hắn, tính ra chỉ có đánh với chiến đội Đinh Gia, nhưng kết quả lại có 2 trận, 1 thắng 1 thua, hiển nhiên trong đó có một trận là Hoàng Thiên ra tay, toàn thắng. Điều này khiến cho người huynh đệ như hắn xấu hổ không ngừng, rõ ràng lĩnh đội năm người, người nào cũng là siêu cấp thiên tài, vậy mà còn không bằng Hoàng Thiên một mình, thua thê thảm gần như toàn diệt, quá mức mất mặt rồi.

Hít một hơi thật sâu kiềm chế xúc cảm trong lòng, hắn lại lướt xuống thông tin từng thành viên, vừa tới vị trí của tiểu hoà thượng thì bỗng chốc cau mày:

- Thành viên Mộng Tâm, tuổi???, Sinh Thần hậu kỳ, tiêu diệt 4, chết 1, trợ giúp 0.

Hoá ra, tên của thằng nhóc này là Mộng Tâm. Nói ra thì có vẻ buồn cười, nhưng từ lúc quen biết nó tới giờ, bọn hắn không một ai biết được tên thật của nó, dù cho gặng hỏi thế nào cũng không nói, cho nên mọi người cũng chẳng hỏi nhiều, liền gọi nó là nhóc được rồi.

Còn về tuổi làm sao không hiển thị, chẳng lẽ là do lỗi, hay là có người cố ý che giấu điều gì?

Lại tiếp tục nhìn, ánh mắt hắn liền giật giật, có chút tâm tình bất định nhìn về phía cô gái duy nhất trong đoàn.

- Rốt cục là chuyện gì xảy ra, thật sự là hệ thống tinh diện bị lỗi?

Không biết đã nhìn thấy thứ gì, Hàn Lâm tự mình lẩm bẩm, đầu óc rối như tơ vò, cứ thế nhìn về phía Tử Thanh, nhìn đến mức nàng đều phát ra khó chịu, híp mắt nhìn ngược về.

- Tử Thanh, có cái gì muốn nói không?

Lẳng lặng thu hồi tinh diện vào không gian chứa đồ, Hàn Lâm càng nghĩ càng trở nên mơ hồ, bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Tử Thanh mà hỏi.

Tử Thanh khe khẽ cau mày, sau đó tránh đi ánh mắt của hắn, tựa hồ chẳng có gì để nói vậy.

Thái độ này của nàng khiến cho Hàn Lâm bất giác có phần không vui. Chưa nói những thứ khác, chỉ riêng việc nàng vừa nãy

vì Kiếm Ma từ bỏ khống trận, đã tạo cơ hội cho bạch miêu vồ chết chính nàng, khiến cho cả đoàn sau đó vỡ tan liên kết, thậm chí còn làm cho những thành viên còn lại mất đi năng lực đối đầu với kẻ địch, suýt nữa toàn diệt. Vậy mà bây giờ, một lời giải thích hay xin lỗi cũng không nói ra được, đó là thái độ gì?

Càng nghĩ, Hàn Lâm càng cảm thấy tưng tức trong lòng, khẽ hừ nhẹ một tiếng, không hề có ý bỏ qua mà lại hỏi:

- Một lời cũng không ư?

Bị nhắc lại tới hai lần, Tử Thanh rốt cục cũng không thể lơ đi được nữa, cực kỳ lãnh đạm nói:

- Ta chỉ muốn cứu huynh ấy.

Không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng liền đụng chạm, Hàn Lâm càng thêm khó chịu, có chút nặng lời:

- Cứu? Hắn đều bị bạo chết rồi còn cứu? Ngươi làm vậy chính là tìm chết, không chỉ hại chết mình, còn hại chết mọi người đấy.

Hàn Lâm bỗng nhiên lớn tiếng, nhất thời để cho tất cả mọi người sửng sốt. Trong ấn tượng của bọn hắn, đội trưởng luôn luôn là một người ôn hoà, chưa bao giờ mắng ai, nhưng bây giờ lại mắng rồi.

- Lâm ca, cũng không thể hoàn toàn trách tỷ ấy được. Ai có thể ngờ được đám người Đinh Gia lại mặt dày như thế, làm ngư ông đắc lợi chứ?

Một bên, tiểu hoà thượng và Cố Anh vội vàng nói đỡ, bênh vực cho Tử Thanh.

- Hừ, không cần phải nói giúp nàng. Sai là sai. Nếu không phải nàng để tình cảm cá nhân lẫn vào thì chúng ta nào có thảm hại như vậy? Hành động cảm tính, cá nhân làm liên luỵ đến cả đoàn,

vậy mà một lời xin lỗi cũng không nói ra được ư?

Hàn Lâm gay gắt, tiểu hoà thượng có chút bất đắc dĩ, đang định mở miệng nói thì Tử Thanh đã lạnh lùng đứng dậy, cười lạnh nhìn về phía Hàn Lâm mà nói:

- Ta cảm tính thì lại làm sao? Là sai à? Nếu đổi lại người chết là Hoàng Thiên, ngươi sẽ thế nào? Mặc kệ hắn chết, hay là cũng giống như ta bất chấp lao về? Người khác có tư cách nói ta, nhưng Hàm Lâm ngươi không có tư cách đó.

Lời nàng vừa nói, liền khiến cho toàn bộ mọi người biến sắc mặt. Kiếm Ma nãy giờ im lặng bỗng nhiên bật dậy, kéo lại nàng.

- Đừng cản ta, ta nói không đúng sao? Để hắn làm đội trưởng, hắn liền nghĩ có thể ép người khác nghe theo ý mình? Nực cười. Đến chính hắn còn không làm được, có tư cách gì buộc người khác phải theo hắn.

Bất chấp Kiếm Ma ở bên ngăn cản, Tử Thanh vẫn cực kỳ cương liệt mà nói, ánh mắt nhìn về Hàn Lâm mang theo muôn phần miệt thị.

Những lời này, thật sự để Hàn Lâm ngậm miệng, ánh mắt nhìn về nàng không nói được nên lời. Nói cái gì nữa đây, bởi nàng có sai đâu. Đổi lại là hắn, Hoàng Thiên gặp nạn, hắn có thể trơ mắt đứng nhìn, có thể giữ được lý trí mà làm ra như những lời hắn nói vừa rồi?

Câu trả lời chính là không thể! Vậy hắn lấy tư cách gì để phê bình Tử Thanh, lấy tư cách gì để chê trách nàng? Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân, hắn thực là nực cười quá đỗi.

- Cũng đừng đem Hoàng Thiên ra để ép ta. Các ngươi là thủ hạ, là huynh đệ của hắn, ta không phải. Muốn ta hi sinh tất cả vì mục tiêu của hắn, nằm mơ.

Thấy Hàn Lâm không nói được lời nào,Tử Thanh bỗng nhiên cười lạnh, được đà ép tới, tiếp tục thể hiện ra toàn bộ lập trường của mình.

- Đủ rồi…

Nàng càng nói, Kiếm Ma ở bên cành trở nên lạnh lẽo, gằn giọng quát lớn mới khiến cho nàng im đi. Hắn có thể không quản Tử Thanh xích mích với Hàn Lâm, nhưng tuyệt nhiên không cho phép nàng đụng chạm tới Hoàng Thiên.

Lại nhìn về phía Hàn Lâm, Kiếm Ma cực kỳ bất đắc dĩ, định nói gì đó nhưng đã bị âm thanh của Hàn Lâm chặn lại:

- Là như vậy sao?

Tiếng nói như tiếng thì thào, Hàn Lâm có chút tự diễu nhìn mọi người. Khi thấy không có ai lên tiếng trả lời mình, hắn bỗng nhiên cúi đầu nhếch môi cười nhạt, tựa như cười người, mà cũng là cười chính bản thân mình.

- Ngươi nói đúng ah… ta lại không phải là hắn, cũng không có tư cách sai khiến mọi người, càng không có tư cách buộc mọi người hi sinh vì hắn, là ta quá tự cho mình là đúng thôi.

Tiếng cười nhẹ nhàng, nhưng không hiểu sao khiến cho trong lòng mọi người cực kỳ khó chịu. Hàn Lâm cũng chẳng để ý nhiều, cứ thế đứng im rất lâu, mãi cho tới gần nửa ngày sau mới bật cười, lắc nhẹ đầu tự giễu:

- Xin lỗi mọi người… chức đội trưởng này, ta thật sự không xứng đáng đảm nhiệm. Mọi người nợ Hoàng Thiên, lại không nợ ta. Kế hoạch ban đầu là hắn muốn tự mình dẫn dắt mọi người tranh đoạt cơ duyên, nhưng bây giờ hắn không thể đi ra, dĩ nhiên sẽ chẳng còn ràng buộc gì nữa. Chúng ta ép nhau lập đội cũng chẳng thể giải quyết được gì. Vậy thì giải tán thôi, tự kiếm cơ

duyên cho mình đi, mọi người xứng đáng nhận được nhiều hơn thế.Chỉ mong đến cuối cùng, nếu hắn trở về kịp thời, mọi người vẫn có thể giữ vững lập trường, giúp hắn thực hiện mục tiêu của mình. Ta thay mặt hắn, cảm tạ mọi người!

Hơi nghiêng đầu hướng về mọi người như một lời cảm ơn, thân thể Hàn Lâm liền chuyển, cực kỳ dứt khoát quay đầu rời xa khỏi đoàn. Không có phi hành, nhưng thân thể của hắn rất nhanh liền khuất sau lớp rừng hoang vắng, chỉ có âm thanh đạp trên lá khô ráo rác vọng về.

- Lâm ca…

Đằng sau, tiểu hoà thượng và Cố Anh có chút không kịp phản ứng lại tiết tấu này. Trông thấy Hàn Lâm vậy mà bỏ đi thì chợt quát, vừa nhìn về phía Tử Thanh, lại nhìn Kiếm Ma, sau đó mới chán nản thở dài, chạy theo hướng mà hắn vừa biến mất.

- Làm sao? Cũng muốn mắng ta sao?

Chỉ còn lại hai người, Tử Thanh trông thấy Kiếm Ma lành lạnh nhìn mình thì càng thêm khó chịu, có chút ương bướng nhìn hắn mà nói.

- Nàng…

Kiếm Ma so với ai càng thêm bức bối, bị Tử Thanh quái khí thì càng thêm nộ, khẽ quát. Cánh tay bất giác giương lên, nhưng chẳng thể nào hạ xuống. Cuối cùng chỉ có thể nắm kẹt thành đấm, phủi mạnh ra sau người, không nói thêm gì.

- Hừ!

Tử Thanh như là sớm đoán được Kiếm Ma không dám đánh mình, chỉ nhìn hắn mà hừ lạnh, sau đó cũng hướng về một bên khác mà biến mất.

Một đội mới sáng nay còn nói cười vui vẻ, cùng nhau chung chí hướng, đến lúc này chợt tan rã chỉ vì một chút mâu thẫn nhỏ. Suy đi nghĩ lại, có lẽ cũng không chỉ đơn thuần là vì chút lời qua tiếng lại đó, mà càng sâu xa hơn là mục tiêu vốn không cùng.

Mỗi người bọn hắn, ai cũng có mục đích riêng, ghép đến với nhau suy cho cùng cũng chỉ vì lợi ích nhất thời. Mà Hàn Lâm lại quá vội vã ép mọi người đi ngược lại mục đích đó, tan rã cũng là điều bình thường.

Kiếm Ma lặng thinh đứng tại chỗ, không biết suy nghĩ điều gì trong đầu, mãi cho tới nửa ngày sau mới thở dài tỉnh lại, có chút nhàn nhạt liếc nhìn về một phương hướng không xa, lạnh giọng nói:

- Nhìn đủ chưa?

Hắn vừa dứt lời, không gian đằng đó liền vang lên tiếng cười nhè nhẹ, thoáng biến hoá hiển lộ ra một bóng người.

Váy đầm đơn giản phối cùng y phục sát thân, tóc cài phượng kế, tay mang xuyến vàng, vừa làm bật lên sự khoẻ khoắn gọn gàng, nhưng cũng không kém phần phong hoa tuyệt mỹ.

- Chúng ta… lại gặp mặt.

Bàn tay khẽ vuốt ve trường kiếm bên thân, cô gái nhìn về phía Kiếm Ma mỉm cười tà mị, ánh mắt hơi cong lên một vệt sắc bén.

- Ta và ngươi thân lắm sao?

Kiếm Ma nhìn ánh mắt nàng hơi giương, cau mày hỏi lại.

- Không thân.

Cô gái nhàn nhạt cười, khe khẽ lắc đầu trả lời hắn.

- Vậy ngươi muốn đánh nhau sao?

Một bộ cực kỳ khó chịu, Kiếm Ma lại hỏi, Ma Kiếm đã ẩn hiện ra ngoài, dường như chuẩn bị động thủ.

Thái độ của hắn khiến cô gái có chút bất ngờ, sau một lúc thì bật cười, tiếp tục lắc đầu phủ nhận:

- Một mình, ta đánh không lại ngươi.

Khẽ ngưng, như nghĩ tới điều gì, nàng lại nói:

- Chưa kể, trạng thái của ngươi bây giờ không tốt, ta cũng không phải là kẻ tiểu nhân lợi dụng lúc người gặp khó.

Kiếm Ma nghe vậy thì nhếch môi cười, dường như chẳng đáng để tâm lời nàng vừa nói. Trạng thái không tốt, nhưng không có nghĩa là hắn không làm gì được nàng. Một khi đánh lên, hắn thật sự nắm đến tám phần đem nàng chém chết.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là chiến đội của nàng không có mặt tại nơi này. Nếu có, dù cho thêm một hai cái Kiếm Ma nữa cũng chỉ có thể chạy trốn.

- Vậy ngươi ở đây làm cái gì?

Ngắm nhìn nàng, Kiếm Ma cau mày mà hỏi.

Cô gái nhún vai phát ra tiếng cười, thản nhiên đáp lời:

- Nếu ta nói chỉ là vô tình ngang qua, ngươi tin không?

Kiếm Ma từ chối cho câu trả lời, vô tình ngang qua mà ẩn thân ở đó gần nửa ngày trời, hắn tin mới là lạ.

- Đã không tin, cần gì phải hỏi.

Dường như đã biết Kiếm Ma sẽ không tin mình, cô gái tỏ ra cực kỳ hiển nhiên nói, ngẫm lại một hồi, lại tò mò hỏi:

- Cô gái vừa rồi là nữ nhân của ngươi sao? Thật đáng thương, nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản. Đàn ông quả nhiên không có một tên nào tử tế.

Lời nàng vừa dứt, Kiếm Ma ở bên dưới bỗng nhiên hừ một tiếng, Ma Kiếm duỗi ra, chém tới một hồi hắc quang rét lạnh.

Tiếng kiếm phá trời chạm vào không khí, vang lên từng hồi rung động kinh người. Cô gái vội vàng tránh khỏi kiếm quang, trông thấy Kiếm Ma nổi giận cũng không chút nào sợ hãi, ngược lại còn có phần chẳng đáng.

- Chuyện của chúng ta không tới lượt ngươi xía vào, muốn đánh nhau thì đánh, không đánh thì cút đi.

Mở miệng có phần thô tục, Kiếm Ma nhìn về nàng đã bắt đầu có sát khí, hiển nhiên cực kỳ khó chịu khi nàng nhắc về chuyện vừa rồi.

- Ha ha, ta nói sự thực mà thôi, cần gì phải nổi đoá. Ngược lại, ta rất tò mò về người kia, nàng nói thủ hạ, là chỉ ngươi sao?

Cô gái cũng không vì thô ngữ của Kiếm Ma mà nổi giận, chỉ có tò mò. Trông thấy Kiếm Ma bỏ đi chẳng thèm để ý mình, nàng vội vàng bay theo, vừa bay vừa nói.

- Trần… Anh… Thy… ta nói một lần nữa, cút!

Kiếm Ma vốn đã cực kỳ bực mình chuyện Tử Thanh, lúc này lại bị Trần Anh Thy cuốn lấy thì như có lửa cháy trong người, bước chân bỗng nhiên dừng, lành lạnh quay đầu lại nhìn nàng.

Một lời sát khí, vậy mà khiến cho Anh Thy rùng mình sợ hãi, bất giác cảm thấy khí lạnh chạy lan khắp người, chân tay lạnh buốt, bước chân cũng vì vậy mà cứng ngắc, an phận đứng yên tại trường.

Mãi cho tới một lát sau, khi trông thấy bóng hình Kiếm Ma khuất xa, thân thể nàng mới bay hết sự ớn lạnh trong lòng, ánh mắt loé lên từng hồi mị ý, khẽ cười nhè nhẹ nói nhỏ:

- Hoàng Thiên… Hoàng Thiên, thật là thú vị.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 355: Kéo Hận Thù

Trời ngả chiều hôm, nắng vàng chuyển sắc.

Mặt trời trong Bạch Hạc lui xuống đường chân trời hắc ám, nhưng vẫn ráng phóng ra từng tia nắng cuối cùng, yếu ớt mà đỏ rực, hằn lên cánh rừng xanh xen màu đỏ, lục, vừa nhẹ nhàng vừa mỹ lệ mê người.

Hàn Lâm ngồi tựa lưng trên một cành cây nơi ngọn đại thụ vạn tuổi, phóng mắt nhìn trời, nắm tay thi thoảng lại bứt ra vài cọng lá, thả trôi theo làn gió, bay đi mơ màng.

- Ta còn tưởng ngươi sẽ không xuất hiện, cuối cùng vẫn là không nhịn được sao…

Bất chợt thở dài một tiếng, Hàn Lâm cũng không có quay đầu, tự nói. Đoạn, hắn bỗng nhiên nghiêng đầu khẽ va vào thân gỗ, tựa như đang ngóng trông điều gì.

- Chẳng phải là ngươi ép ta đấy sao?

Không để hắn chờ quá lâu, hắn vừa nói được vài giây, không gian đằng sau liền vang lên động tĩnh. Một bóng người nhẹ nhàng lướt qua không gian bay về phía hắn, đưa chân đá đá hắn vài lần cho hắn dịch sang một phía, sau đó mới bịch một tiếng ngồi bên, cười cợt trả lời.

Liếc mắt nhìn người bạn của mình, Hàn Lâm nhếch môi cười, lại không nói gì, ánh mắt lần nữa hướng về chân trời đằng xa.

Hoàng Thiên thấy hắn không nói chuyện, có chút bất đắc dĩ, hích vai bạn mình:

- Làm sao, vẫn còn khúc mắc việc xích mích với Tử Thanh?

Hàn Lâm nghe vậy thì khẽ lắc đầu, nụ cười có chút miễn cưỡng:

- Ta với nàng thì có gì xích mích chứ? Nàng cũng đâu có làm gì sai, ngược lại ta mới là kẻ ích kỷ. Có lẽ, ta không phù hợp với những thứ mà ngươi sắp xếp.

Bàn tay mân mê chiếc lá vừa mới bứt ra, Hàn Lâm khẽ ngừng lại một hồi, sau đó mới thở ra, lại nói:

- Không phải là ta không muốn giúp đỡ ngươi, mà chỉ là năng lực kém cỏi chẳng giúp được gì. Ta không được như ngươi, không có khả năng phục chúng, cũng không có năng lực hiểu thấu lòng người, càng không biết bày mưu tính kế, dẫn dắt mọi người đi tới. Ta chỉ đơn thuần là một kẻ tầm thường, dính chút ánh sáng của bạn mình mà lên đời, nhưng suy cho cùng bản chất vẫn là như thế.

Một người nói, một người nghe. Hàn Lâm thấy Hoàng Thiên nhìn mình, bỗng nhiên dừng lại lần nữa, sau đó mới mỉm cười quăng đi chiếc lá:

- Đương nhiên, lải nhải những lời này không phải để than vãn, cũng không phải là muốn từ chối giúp đỡ. Ta vẫn sẽ luôn cùng ngươi chiến đấu, cùng ngươi nỗ lực. Chỉ là, bọn họ, nên để ngươi dẫn dắt thì tốt hơn.

Hoàng Thiên nãy giờ một mực lắng nghe Hàn Lâm, đến cuối cùng nghe hắn nói xong thì bỗng nhiên bĩu môi, bàn chân một cước đá bay hắn ra đầu cành, quát nói:

- Đánh rắm. Không làm thủ lĩnh được thì thôi, tan rã thì tan rã, có cái gì mà lắm lời như vậy. Ta còn không biết tên đần nhà ngươi

làm người thế nào sao, cần ngươi phải giải thích?

Không nghĩ Hoàng Thiên lại thô tục đá mình, Hàn Lâm nào có phòng bị gì, bị hắn đá cho lăn long lóc trên cành, kinh ngạc tới ngây người. Cái gì ngoạn ý, hắn vốn còn vì việc giải tán Dạ Sát Thiên Vân đoàn mà sầu não, sợ Hoàng Thiên không vui tự mình giải thích cả buổi, vậy mà cái tên này từ đầu tới cuối có để trong lòng đâu, còn mắng hắn lắm lời, nào có cái lý đó.

- Mẹ nó, ta…

Bị ăn một đạp suýt bay ra khỏi cành, Hàn Lâm rất nhanh từ kinh ngạc chuyển thành cả giận, há miệng quát.

Nhưng là còn chưa nói xong lời, đã bị Hoàng Thiên cướp chặn:

- Được rồi, ngưng thả rắm. Vừa nãy phát hiện cái gì, mau nói.

Hoàng Thiên cười tít mắt, phất tay về phía Hàn Lâm, một bộ ta còn không hiểu ngươi sao. Tính cách tên này hắn so với ai càng thêm rõ ràng, nếu không có gì ẩn khuất thì làm sao dễ dàng xúc động như thế. Tự dưng xích mích với Tử Thanh, còn chủ động giải tán mọi người, chắc chắn là đã phát hiện ra được điều gì không tầm thường.

Bị Hoàng Thiên chẳng đáng, Hàn Lâm hừ lạnh một hồi, sau đó mới nghiêm túc lên, lấy ra tinh diện của nhóm ném về phía Hoàng Thiên, nói:

- Ngươi tự xem đi!

Hoàng Thiên liếc xéo hắn, trong lòng như mắng ta biết ngay mà, vươn tay tiếp lấy tinh diện, quan sát từng dòng thông tin ẩn hiện.

- Quả nhiên!

Cuối cùng, nụ cười trên môi hắn khẽ đọng, ánh mắt thâm thuý như xác nhận được điều gì.

- Thế nào?

Trông thấy Hoàng Thiên dường như không quá mức bất ngờ, Hàn Lâm không khỏi ngẩn ra một lúc, bỗng nhiên hỏi. Chẳng lẽ Hoàng Thiên đã sớm dự liệu được biến cố này?

- Không có gì, chỉ là trước đó đã sớm nghi ngờ, nhưng bây giờ mới có bằng chứng xác nhận thôi.

Ném trả tinh diện cho Hàn Lâm, Hoàng Thiên nhàn nhạt trả lời, ánh mắt khẽ biến như suy đoán điều gì.

- Vậy… bây giờ phải thế nào?

Hàn Lâm nhìn Hoàng Thiên suy tư, lại hỏi.

- Không sao, ai cũng có bí mật của mình. Nàng tuy rằng ẩn giấu, nhưng chưa hẳn đã có ác ý, cứ mặc kệ nàng. Đại Việt Thiên Kiêu chiến còn dài, cơ duyên cũng không thiếu, cố gắng mà tranh đoạt. Bản thân tự cường, mới là chỗ dựa lớn nhất.

Hoàng Thiên trả lời hắn, ngẫm lại một hồi, lại cười nói:

- Còn về chiến đội, có cũng được, mà tan rã rồi cũng chẳng sao, tuỳ duyên đi. Mục tiêu lần này, ta sớm có kế hoạch thay thế rồi, các ngươi không cần quan tâm nữa.

Hàn Lâm gật đầu, trông thấy Hoàng Thiên đứng dậy như là muốn rời đi, vội nói:

- Ngươi lại ẩn giấu tiếp sao?

Hoàng Thiên liếc nhìn hắn, bỗng nhiên nở một nụ cười quái dị, trả lời:

- Không… cũng nên ra ngoài rồi. Thuận tiện kiếm cho các ngươi vài phần áp lực.

Dứt lời, thân hình hắn liền biến mất khỏi không gian, chỉ còn để lại loang lổ vài gợn sóng nhỏ, xô lá tung bay.

Kiếm vài phần áp lực, Hàn Lâm lẩm bẩm lại mấy từ đó, bất giác cảm thấy lành lạnh sống lưng, như là có một dự cảm cực kỳ xấu sắp xảy ra vậy. Hoàng Thiên, rốt cục muốn làm gì?

…

Một góc trời nào đó của bí cảnh Bạch Hạc, hai cái thân ảnh bay lướt trên cánh rừng hoang vắng. Một lớn một nhỏ, bóng của bọn hắn bị ánh chiều chiếu xạ, đổ dài xuống hàng trăm ngọn cổ thụ lớn, vừa hùng vỹ, cũng vừa mênh mang khó nói.

- Chủ nhân, nàng có vấn đề thật sao?

Cẩu Thủ một thân giáp sắt Xung Thiên, lưng đeo Thuận Thiên kiếm, bước đi trên không như đất bằng, lon ton bám theo bóng hình phía trước, tò mò mà hỏi.

- Ngươi không phải biết từ rất lâu rồi sao?

Hoàng Thiên không có quay đầu, mà nhàn nhạt hỏi lại nó. Cẩu Thủ là ai chứ? Là tồn tại sống không biết bao nhiêu năm tháng, thậm chí có thể là từ thời Thượng Cổ, ánh mắt của nó há có thể tầm thường.

Còn nhớ năm đó khi hắn vừa cứu xong Kiếm Ma ra ngoài Cửu U Phá Thiên tháp, con khỉ này đã nhìn Tử Thanh với ánh mắt cực kỳ dị dạng, hiển nhiên là nhìn ra được bí ẩn gì. Cũng là nhờ ánh mắt đó của nó, mà hắn mới nghi ngờ Tử Thanh, cho tới tận hôm nay mới tìm được chứng cứ. Vậy mà nó còn tỏ ra ngây thơ không biết, quả là vô sỉ cực cùng.

- A… Cũng chỉ là nghi ngờ thôi mà, lại không có bằng chứng nha.

Bị Hoàng Thiên vạch trần, Cẩu Thủ một chút xấu hổ cũng không, vẻ mặt tràn đầy vô tội nhìn hắn.

- Hừ… Không cần cùng ta giải thích. Nếu có chuyện, ngươi đối nàng được rồi.

Hoàng Thiên chẳng thèm quản nó, trực tiếp đem trách nhiệm ném lên đầu con khỉ này. Ngươi chẳng phải ánh mắt thâm độc, thủ đoạn hơn người hay sao. Có chuyện, ngươi tự mình giải quyết.

- Ha… ta lại không đánh được nàng.

Cẩu Thủ một bộ đáng thương trả lời. Chỉ là Hoàng Thiên chẳng thèm để ý tới nó, vẫn tiếp tục bay về phương xa.

Trông thấy chủ nhân quyết tâm để mình gánh, Cẩu Thủ càng thêm xoắn xuýt, không biết tự đâu lôi ra một mớ đồ cũ nát, gõ gõ đập đập như đang thử cái gì, lẩm bẩm tự nói:

- Mấy món này hẳn là cân được nàng chứ? Ai… chưa đủ ah, hẳn là phải thêm cái này… cái này nữa.

Đắn đo cả nửa ngày, cuối cùng nó quyết định treo tất cả những món đồ đó lên người, sau đó mới yên tâm lại. Trông thấy Hoàng Thiên sớm bỏ xa chính mình, nó vội vàng cong đuôi lên mà chạy, vừa lon ton vừa nói:

- Chủ nhân, đợi Cẩu Thủ với.

Đằng trước, Hoàng Thiên vốn đang vội vã phi hành, khi trông thấy nó biến hoá thì suýt nữa ngã lộn cổ giữa trời. Vốn là một thân giáp phục cực kỳ đẹp mắt, vậy mà lúc này nó lại treo lên bao thứ đồ lỉnh kỉnh chẳng khác nào ăn mày, khiến hắn chỉ biết trợn mắt há mồm.

- Ha ha, toàn hàng xịn đấy. Bây giờ chúng ta làm gì đây?

Thân cõng một đống đồ, nhưng Cẩu Thủ lại chẳng có chút nào biểu hiện mệt mỏi, híp mắt nhìn về phía Hoàng Thiên mà hỏi.

Hoàng Thiên lại nhìn một hồi, rốt cục không còn cười nhạo nó được nữa, bởi vì hắn đã nhận ra mấy thứ đồ cũ kỹ ấy lại đều là bảo vật, giá trị kinh người. Thậm chí, có vài món mà hắn vừa nhìn liền có cảm giác ghen tị, thật muốn đập chết con khỉ này để cướp đoạt cho mình.

Lại nghĩ, đắn đo một hồi, hắn rốt cục vẫn là không nhịn được, vươn tay giật lấy một cái khăn thiên tàm trên cổ mặt chó, chẳng chút xấu hổ đem nó buộc ngang mặt mình, che lại nửa mặt như là đầu trộm đuôi cướp, cười khà khà nói:

- Đi đánh người, kéo hận thù.

Cẩu Thủ bị giật đồ thì ngẩn người, sau đó sắc mặt trở nên đen kịt, nghiến răng nói:

- Vải này ta để may quần lót đó…

Chỉ là lời nó còn chưa nói xong, đã bị một bàn tay phiến cho say sẩm mặt mày. Hoàng Thiên mặt đen như đít nồi, cả giận trừng nó. Thứ mất dạy này cố ý chơi hắn đây mà, nào có chuyện đem thiên tàm ti ra làm quần lót, ngươi nghĩ ta ngu à.

Chỉ là nghĩ thì nghĩ thế, nhưng chẳng hiểu sao hắn vẫn thấy thum thủm trong đầu. Lát sau đành phải lấy trong người ra một cái khăn khác quấn lên đầu, đem thiên tàm ti cất vào.

- Hừ... vô sỉ a.

Bên kia, Cẩu Thủ liếc nhìn Hoàng Thiên biến thiên tàm ti thành của riêng thì bĩu môi rên nhẹ. Cuối cùng cũng lấy từ trong trữ vật ra một cái mũ trùm lộ mắt, lồng thêm mũ sắt mà đội lên đầu. Cứ

thế, một người một khỉ bỗng nhiên biến hoá thành hai tên đầu trộm đuôi cướp, bịt mặt bay đi tìm người để đánh lộn, kéo hận thù.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 356: Cướp Đường

Đông khu Bạch Hạc, trời sao văng vẳng, ánh trăng xa mờ.

Một đoàn người trẻ tuổi chậm rãi phi hành trên tán rừng hoang, ánh mắt cảnh giác nhìn về bốn phía. Dẫn đầu chiến đội là một tên thanh niên mặc giáp phục xanh đen, ngồi trên đầu dị thú hình rồng có cánh, khí tức cực cường.

- Ngô Chấn, chẳng lẽ cứ như vậy bỏ qua sao?

Bên cạnh cách hắn không xa là một cô gái ước chừng ba mươi, ngũ quan tinh sảo, nhan sắc tuyệt trần. Y phục trên thân không có lằng nhằng diêm dúa, mà thon gọn và tràn đầy tính thực chiến, thậm chí bên trên còn không mặc yếm đào, chỉ đơn giản quấn chặt bằng khăn bông bạch diệp, để lộ ra những nét thân thể quyến rũ mê người.

Nếu như nói Anh Thy khi mặc váy phượng tràn đầy sự kiêu sa quý phái, thì cô gái này lại mang đến cho người ta cảm giác cực kỳ dã tính, tựa hồ một đầu ngựa hoang trên đồng cỏ, hết sức kiêu ngạo và tự cường, nhưng lại không hề khiến người ta chán ghét.

Chỉ có điều, sắc mặt nàng lúc này rất chi lạnh lùng, dường như đang có điều gì khó chịu trong lòng, lời nói mang theo muôn phần sát khí, để người chẳng dám gần.

Ngô Chấn, không ai khác chính là tên thanh niên dẫn đoàn, khi nghe cô gái nói thì khe khẽ cau mày, hướng về nàng mà nói:

- Lùi một bước trời cao biển rộng, Thạch Thanh Trúc bây giờ

đang trong thời kỳ cực cường, liều chết đánh với nàng dù thắng hay thua cũng đều thiệt thòi. Mục tiêu lớn nhất của chúng ta là tranh đoạt hạng đầu, chứ không phải vì một con yêu thú. Ngươi có hiểu không?

Âm thanh của hắn vang vang, không nghe ra hỉ nộ, nhưng vẫn như cũ át đi cả tiếng vỗ cánh của dị thú, truyền đến tai mọi người.

Cô gái đương nhiên hiểu được những điều hắn nói, chẳng qua trong lòng vẫn tràn đầy cảm giác không cam, hừ lạnh trả lời:

- Nhưng mà ta khó chịu, Lục Cựa Kê Tinh, dù ở gia tộc cũng là dị thú vạn năm khó tìm, cứ như vậy bị người cướp mất, không cam lòng à.

Không nói thì thôi, nàng vừa nói lên cái tên kê tinh, những người còn lại trong đoàn cũng dồn dập cau mày, trên trán viết rõ mấy từ căm tức.

Không căm tức sao được, khi mà vừa nãy bọn hắn đã bắt gặp được Lục Cựa Kê Tinh, một trong những dị thú siêu cấp quý hiếm của vùng đất này. Mặc dù mới chỉ là sáu cựa, nhưng một khi thu phục thành công, cho nó tài nguyên phát triển thì chín cựa cũng chỉ là vấn đề thời gian, thậm chí đạt tới hoàn mỹ mười cựa cũng có hi vọng đến sáu phần.

Nên nhớ, Cửu Cựa Kê Tinh đã là tồn tại tối cường có thể xếp ngang được với cường giả Huyền Thoại, thập cựa càng không phải nói, vậy mà đến phút cuối lại bị nhóm người Thạch Trúc Thanh cướp mất, quá mức uất ức rồi.

- Sớm muộn cũng khiến nàng trả giá, không cần quá để tâm.

Ngô Chấn tuy rằng bên ngoài lãnh tĩnh, nhưng thật ra trong lòng cũng khó chịu không kém gì mọi người. Nhớ lại uất ức vừa rồi, hắn không khỏi cười lạnh thành tiếng, lời mang sát khí mười

phần.

Nếu không phải trước đó vì thu phục địa long khiến hắn trả giá đắt, công pháp Vạn Thuỷ Triều Thiên nghịch đảo đến chu kỳ nhược nguyệt, phát huy không được tám phần đỉnh phong, há có thể để Thạch Thanh Trúc đắc lợi lần này.

Đoàn người vừa đi vừa nói, bỗng nhiên một tiếng rít chói tai vang lên khiến bọn họ giật mình, đầu địa long như là gặp phải điều gì tức giận, phẫn nộ gào thét, hai cánh vỗ đập liên hồi quậy ra gió lốc.

- Ai!

Tiếng quát vang lên tràn đầy cảnh giác, toàn bộ nhóm người không hẹn mà cùng nhìn về một phía, ánh mắt loé lên từng hồi sát khí âm u.

Bởi vì trước mặt bọn họ, không biết tự lúc nào lại xuất hiện một cái bóng hình nhỏ bé. Một thân giáp phục, treo lên đồng nát khắp nơi, gác kiếm trên vai, nhìn về phía bọn hắn tràn đầy ý tứ trêu ngươi.

Nửa đêm chặn đường, khí tức hư vương, hiển nhiên không phải là đồ tốt.- Phụt… người tới, mau xưng tên.

Vừa xuất hiện nơi đây, còn có thể là ai khác ngoài khỉ mặt chó. Trông thấy đám người đã phát hiện ra mình, nó không khỏi cười tà, há mồm nhổ ra một bãi nước bọt, sau đó hống hách gào.

- Muốn chết…

Thái độ mất dạy để cho sắc mặt của đoàn người tức đến tái xanh mặt mày, một tên trong đoàn ánh mắt gần nổ mắng to, trong tay lăm le gậy sắt, nhưng là bị Ngô Chấn can ngăn:

- Chiến đội Ngô Gia, phía trước… vì sao chắn đường?

Ánh mắt nhìn về Cẩu Thủ, Ngô Chấn cực kỳ từ tốn trả lời, nhưng là như có như không đem tinh thần lực bao phủ khắp trời. Một lời tựa hỏi mặt chó, nhưng càng đúng hơn là thăm dò người đằng sau nó. Hắn mới không tin một con thú loắt choắt không có chỗ dựa lại dám cản đường mình.

- Ngu…

Chỉ là Ngô Chấn vừa mới hỏi xong, Cẩu Thủ đã trợn mắt chửi mắng khiến hắn ngẩn cả người. Cũng chẳng để hắn kịp thời phát tác, nó đã tiếp lời, một bộ giảng giải dạy đời:

- Nửa đêm chắn đường, chẳng lẽ muốn cùng ngươi tâm sự yêu đương? Óc chó à?

Bị mắng đến mức đều có chút vô tri, Ngô Chấn quay sang nhìn đồng đội của mình, như là muốn hỏi bọn hắn, nó đang mắng ta à?

Cẩu Thủ được thế càng thêm đắc chí, cười ha hả vung ra Thuận Thiên, vạch ra một vạch chỉ trên không, lười biếng nói:

- Đường này cháu ta mở, cây này con ta trồng…

Nhưng rồi nó còn chưa hót xong, bỗng nhiên lại bị một cú đấm ở hư không đập cho phụt máu gãy răng, đầu óc quăng quăng đần dại.

- Câm mồm… ta để ngươi đi thả rắm à?

Đám người Ngô Gia hoàn toàn bối rối, ánh mắt lại một lần nữa nhìn về phương xa, nơi vừa xuất hiện một thân ảnh cao to, đầu bịt khăn kín mít, búa sắt ngang vai.

- Cướp đây, nôn ra bảo vật tha các ngươi khỏi chết.

Người thanh niên một đấm đập bay khỉ con, sau đó mới chỉ búa vào mặt nhóm người, quát lớn.

- Cướp?

- Muốn chết!

Sau một khắc hoàn hồn, gần như cả sáu người Đinh Gia đều bùng nổ, cả giận la to. Bà nội nó, lại có người dám cả gan đánh cướp sáu người bọn hắn sao? Quả là gan to bằng trời.

Một tên thanh niên càng là tím mặt, giận không chịu nổi, xách gậy đùng đùng lao qua. Hôm nay đã cực kỳ khó chịu vụ kê tinh, lúc này còn bị ác tặc chắn đường, khí sao cho hết, không đập một người một thú này bất tử, hắn tuyệt không thể nào hả giận.Có điều, thanh niên tuy là giận dữ, nhưng vẫn vô cùng cẩn trọng, thực lực cực cường với tốc độ nhanh đến không tưởng mang theo một gậy quất về phía Hoàng Thiên. Mặc dù con thú ngu đần kia mới là đầu nguồn gây sự, nhưng hắn mới lười cùng súc sinh đánh nhau, chỉ cần đập chủ nhân của nó, nó liền cái rắm cũng không bằng.

Gậy sắt phá không, dọc đường quét lên tiếng kèn kẹt doạ người. Còn chưa giao phong, nhưng khí cơ dẫn dắt đã khiến cho rừng hoang nổi lốc, thổi vạn cây đại thụ đằng xa đều dập dờn hoá sóng, nối tiếp lan tràn ra bên ngoài.

Mấy thành viên còn lại của Ngô Gia vốn định tiến công, nhưng lúc này lại chậm bước, khuôn mặt nghiêm túc lên mấy phần. Vừa rồi đánh với người Thạch Gia, bọn hắn dù thua nhưng cũng nhận được lợi ích không nhỏ, Ngô Hưng hình như lại mạnh hơn rồi.

- Phanh… phanh… ầm ầm…

Hai người rốt cục va chạm vào nhau, trong nháy mắt vang lên mấy tiếng sấm rền. Hoàng Thiên một cước dẫm nứt hư không, thân hình như mây gió, búa đỡ thế công, nắm tay liên tiếp nện xuống đầu Ngô Hưng mấy đấm.

Tốc độ quá nhanh, Ngô Hưng thậm chí còn chẳng kịp phản ứng, liền bị đấm cho hai mắt nổi quáng gà. Hắn hãi nhiên xoay người mà xuống, tay rút về gậy sắt, bàn chân chợt quét đá chéo lên cổ Hoàng Thiên, giày sắt loé lên sát khí lạnh tê người.

Nếu đổi lại là người bình thường, chỉ cần bị đá vào liền có thể nổ tung cổ đầu, chết đến không thể nào chết nữa.

Nhưng Hoàng Thiên chẳng thèm để ý, mặc cho giày sắt đạp tung cổ mình, lân giáp hắc sắc cấp tốc tràn ra hộ thể, che lại vùng va chạm với giày, toé lửa khét lòm. Thế rồi không cho Ngô Hưng có thời gian kinh ngạc, thân thể của hắn đã đẩy lên, làm cho hai chân đối thủ xoạc càng thêm lớn, đầu gối không chút nương tình lên thế thúc vào hạ bộ, dập cho Ngô Hưng đều há to mồm, chảy cả nước mắt ra ngoài.

- Phanh…

Tiếng vang như trứng vỡ, Hoàng Thiên càng thêm hung ác nổ ra một búa to đùng, đem mặt Ngô Hưng đều quất vỡ tung răng lợi, thân thể chẳng khác nào lưu tinh đâm đầu xuống cánh rừng, không còn tăm hơi nữa.

- Hưng…

Ngô Hưng bại trận quá nhanh, khiến cho chiến đội Ngô Gia trở nên nghiêm trọng vô cùng. Có người lo lắng hướng về phí Ngô Hưng mà hô, cũng có người nghiêm nghị nhìn về phía Hoàng Thiên, trong tay nắm vũ khí.

- Người này cực cường, trước kết ngũ trận giết hắn. Ngô Hưng, ngươi tách đoàn đánh chết con khỉ kia rồi nhanh chóng trở về.

Ngô Chấn so với mọi người thì bình tĩnh hơn nhiều lắm, thoắt cái bắt đầu lãnh đạo mọi người.

Ngô Hưng tuy rằng không tính mạnh nhất trong đoàn, nhưng cũng là chiến lực trung tầng. Có thể vài giây áp đảo thành dạng này, chỉ sợ so với hắn lúc toàn thịnh cũng không kém quá nhiều.

Nếu như là cách đây một ngày, hắn hiển nhiên không e sợ chút nào, nhưng mà bây giờ thì khác, nếu còn không kết trận, chỉ sợ muốn ăn thiệt thòi.

Những người còn lại trong đoàn cũng nhìn ra được điểm ấy, không nói hai lời liền bùng nổ khí thế, thoắt cái thi triển thân mình vây lại Hoàng Thiên. Đại chiến bắt đầu bùng nổ, hư không đảo điên doạ người.

Mà bên dưới cách chiến trường không xa, Ngô Hưng vẫn còn ôm hạ bộ ngã giữa hố trời, ánh mắt như là muốn khóc nhìn lên. Một hồi, có chỉ lệnh của Ngô Chấn, hắn mới dần tỉnh ra, ánh mắt đem nhìn về phía con thú trên trời, nghiến răng kèn kẹt.

Bởi vì Cẩu Thủ lúc này tựa đang cười nhạo hắn, một tay hư án dưới hạ bộ, một tay cầm Thuận Thiên chặt xuống như đang muốn minh hoạ thứ gì. Khuôn mặt nó dù bị che bởi khăn kín không rõ biểu cảm, nhưng mắt long xòng xọc, lưỡi thè lè, sau đó ha hả cười đã quá đủ gây hấn người ta rồi.

Bị Cẩu Thủ sỉ nhục, thậm chí đe doạ chặt huynh đệ của mình, Ngô Hưng đều nhanh bốc cháy, miệng chửi tổ tông tám đời nhà Cẩu Thủ, thở ra lửa mà vác gậy lao lên.

Tốt lắm, ta không đánh được chủ ngươi, liền đem ngươi băm vằm.

Bất quá, ước mơ của hắn rất nhanh liền tan vỡ rồi. Mấy phút sau, hắn liền bị con thú này vác đồđánh sưng mặt sưng mũi, liền quần áo cũng bị đánh cho nổ tung, ở trần tiếp tục nằm xuống hố trời.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 357: Cẩu Thủ Mặt Dày

Một thân bầm tím, đầu tóc nổ tung như ổ gà bốc cháy, hai mắt hoa hoa, Ngô Hưng nằm chỏng trơ nhìn trời, tựa hồ đang hoài nghi thế sự.

Hắn bị đánh nữa, bị một con súc sinh đánh cho không còn mặt mũi. Hắn đều bất lực nằm xuống thế này, nhưng nó còn không tha vẫn vác hàng đập hắn, hai mắt đều sắp sưng không nhìn được cái gì.

Nhưng là vì sao a, nó đánh hắn không sao, cướp bảo vật cũng là, còn đánh nát quần áo của hắn làm gì? Áo tơ tre Ái Chân, quần tơ chuối Giao Chỉ[1], dù giá trị không cao, nhưng cũng là hàng đặc chế, há dễ dàng phá vỡ? Vậy mà, bây giờ bị nó quất cho nát bươm ra rồi, chẳng lẽ súc sinh này có ham muốn khác người?

Không có ai trả lời cho hắn cả. Bên kia, năm người còn lại đang còn vây đánh Hoàng Thiên, khi phát hiện ra Ngô Hưng lần thứ hai bị đánh thì đều kinh sợ, ánh mắt nhìn về phía Cẩu Thủ tràn đầy nghiêm nghị.

- Ánh Nguyệt! Địa long!

Ngô Chấn một đòn đánh lùi Hoàng Thiên, bỗng nhiên quay sang phía cô gái bên cạnh và dị thú mà quát, ánh mắt băng hàn.

Ánh Nguyệt là một cô gái xinh đẹp khác trong đoàn, lúc này vừa nghe Ngô Chấn gọi mình liền biết được ý gì, vội vàng gật đầu tách đoàn, lách người sang một bên hội hợp với địa long, giết về Cẩu Thủ.

- Ơ, các ngươi định làm gì?

Thấy có người đánh giết về phía mình, Cẩu Thủ vốn là đang treo Ngô Hưng lên quất, lúc này bỗng nhiên hô lớn. Thuận Thiên gánh ở trên vai, miệng mặc dù hỏi người nhưng bước chân tự lâu phù phiếm, quay đầu chạy biến.

- Chạy đường nào?

Địa long gầm gừ rống, long trảo to lớn phá trời mà qua, bao quát gần dặm không gian, oanh oanh liệt liệt.

Ánh Nguyệt cũng cực kỳ phối hợp, trong tay không biết tự lúc nào lấy ra trường thương, biến lớn xuyên thủng bầu trời.

Cẩu Thủ tuy rằng lắm thủ đoạn, nhưng cùng cứng đối cứng vẫn bị thiệt thòi, thân thể tung bay khắp chốn, sắt vụn leng keng đanh thép.

- A!!!.

Không biết là vô tình hay cố ý, cả địa long và Ánh Nguyệt đều đem nó đánh lộn cổ về gần chiến trường lớn, hại nó suýt nữa bị dư âm trong đó bay qua chém nổ cả đầu.

Vừa sợ vừa tức, Cẩu Thủ hung tợn nhìn về phía một người một rồng đằng xa, nhất là địa long, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống con dị thú này.

Nhưng là, khi mà nó còn đang trợn mắt doạ người, ánh nhìn bỗng nhiên bị dính về phía ngực một cô gái khác trong chiến trường. Hai con ngươi đen nhánh trợn trừng mở lớn, nước dãi chảy ra lộ vẻ thèm khát, bỗng liếm môi thét gào:

- Thiên Tàm Bạch Diệp[2]… tiện nhân kia, ngươi dám ăn trộm áo ngực của bản hầu.

Âm thanh của nó không quá to, nhưng cực kỳ chói. Toàn bộ chiến trường dường như cũng vì nó mà chậm đi một nhịp, mười mấy ánh mắt dồn về tràn đầy quỷ dị.

- Ngươi nói cái gì?

Một tiếng mắng phẫn nộ vang to, cô gái kia bị lời này của nó làm cho tức đến run người, vải quấn ngực theo cơn giận mà rung động muốn nổ tung ra ngoài.

- Nói cái đầu nhà ngươi, cởi áo ngực ra.

Mặc kệ người khác nổi điên, Cẩu Thủ ánh mắt vẫn không rời ngực cô gái, phong kinh vân đạm quát lớn.

- Ngươi muốn chết…

Cẩu Thủ khốn nạn khiến cho cô gái đều điên, tựa hồ hoá thành sư tử cái gầm gừ. Quá đáng giận rồi, thứ súc sinh này lại dám đánh chủ ý lên áo ngực của nàng, tìm chết.

- Chớ có hung hăng… này là khăn ngày xưa bản hầu dùng tắm rửa, ngươi quân ăn cắp này còn lôi ra bịt ngực, quá đáng ghét.

Cô gái nổi điên, nhưng Cẩu Thủ so với nàng càng thêm càn rỡ. Thuận Thiên giương lên chỉ thẳng vào ngực của nàng, rồi đột nhiên chúi xuống, một mặt chính nghĩa vô song:

- Còn có cả cái quần này nữa, cởi ra…

Đoàn người đần độn, mẹ nó, còn quần?

Quần mả mẹ ngươi, ngươi con súc sinh này lúc nào thì biết mặc quần phụ nữ, còn có thể mặt dày hơn nữa không.

- Hừ… Quần của tỳ nữ của bản hầu.

Cẩu Thủ lúc này cũng phát hiện ra hớ mồm, nhưng mặt chẳng

hề biến sắc đính chính lại lời mình. So vô sỉ, nó so với ai càng thêm vô sỉ, há lại có thể xấu hổ vì chút lời hớ này.- Cởi con bà ngươi… đi chết.

Cô gái nộ muốn nổ tung người, nghiến răng kèn kẹt ôm trường kích lao tới.

Oanh!

Trong giây lát mà thôi, hư không rung động, năng lượng nổ tung, tiếng kêu thét gào vang dứt bên tai.

Trong đám người, mấy kẻ đang còn chìm trong phẫn nộ vì hành vi của Cẩu Thủ, lúc này khoé môi đều rút lên, có chút rùng mình nhìn về phía bóng người con gái.

Chỉ thấy cô gái như là nổi điên, trường kích vụt lên xuống không ngừng, thậm chí còn bạo ra sóng tinh thần, không kiêng nể thương tổn mà đập vào Cẩu Thủ. Lý trí lúc này, có lẽ đã bị lửa giận ép tận về không, chỉ có liều mạng muốn đập chết con thú này.

- Vút… vút… phanh… phanh…

Liên tiếp là tiếng sắt thép va nhau, trường kích điên cuồng quất vào mớ sắt vụn trên người Cẩu Thủ, đánh cho nó dù trốn trong Xung Thiên cũng choáng váng, máu tươi xồ ra trong thất khiếu.

- Ngọc Diễm.

Trông thấy cô gái không còn lý trí bất chấp tự tổn thương mình, Ngô Chấn có chút cau mày quát lớn. Nhưng là không hề có tác dụng.

Cuối cùng, hắn đành phải miễn cưỡng ra hiệu cho địa long và Ánh Nguyệt cùng lên hỗ trợ nàng, trước tiên đem Cẩu Thủ đánh chết.

Bị ba người cùng lúc treo lên đánh, Cẩu Thủ mặt mũi đều xưng, nhưng lại chẳng thèm để ý, ngược lại còn thêm liều mình.

- Chủ nhân, ta ôm chặt nàng, ngươi cởi a…

Lợi dụng lúc Ngọc Diễm áp sát mình, nó từ bỏ chống đỡ đòn đánh của địa long và Ánh Nguyệt, nương theo quán tính phá không lao đi. Nón sắt cắm thẳng một đường nện vào ngực Ngọc Diễm, sau đó nó bỗng nhiên vặn lưng, dẻo dai vòng qua eo nàng ôm chặt bờ vai, một tay siết chặt vào quấn ngực, há miệng máu về phía Hoàng Thiên mà gào to.

Hoàng Thiên nghe nó gào mà co giật cơ mồm, búa tạ trong tay rất có cảm xúc muốn quất chết ranh con này.

- SÚC… SINH… Cùng chết đi.

Mà ngay ở khoảnh khắc sau đó, toàn bộ mọi người đều biến sắc mặt, vội vàng từ bỏ chiến đấu quay đầu bỏ chạy.

Oanh!

Trong hư không, Cẩu Thủ vốn còn đang cực kỳ ngông cuồng ôm chặt Ngọc Diễm, chớp mắt bị một vùng không gian lĩnh vực áp súc bao trùm. Hoa lửa rực, kim lôi càn, không gian trung tâm đều như sụp xuống, sau đó nổ tung ra quang mang kinh người.

Ngọc Diễm, vậy mà uất tới mức tự bạo cả lĩnh vực và thân thể của mình.

Sóng năng lượng cuồng bạo quét ra, không chỉ kéo lên cương phong mà còn có cả sóng đất. Ánh Nguyệt và địa long thậm chí còn chẳng kịp quay đi, đã bị lực lượng bạo phát bao trùm, tan xác thành trăm ngàn mảnh nhỏ.

Phía xa, dù là Hoàng Thiên cũng là cắm đầu bỏ chạy, trong lòng cuồng mắng Cẩu Thủ, ngoài miệng thì điên cuồng phụt máu.

- Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp…

Đằng sau cách hắn không xa, Ngô Chấn như là kẻ điên nhìn về mưa máu đằng sau, khoé miệng không ngừng gào thét, gào phun cả nội tạng và máu đỏ.

Hắn không điên làm sao được, khi mà địa long là hắn bỏ ra cái giá cực lớn mới có thể thu phục, thậm chí vì nó mà đánh mất cơ hội bắt được kê tinh, vậy mà bây giờ đều bị nổ chết tươi rồi.

Không phải giống như Ánh Nguyệt và Ngọc Diễm có quy tắc tinh diện thế thân, có thể hồi sinh sau chiến đấu, mà là thật sự chết, đi đời nhà ma.

Ngọc Diễm khốn kiếp, súc sinh khốn kiếp, tên kia cũng khốn kiếp, hắn chưa bao giờ có cảm giác muốn giết người như bây giờ.

Lại nhìn về phía Hoàng Thiên, hai tròng mắt của hắn đều trở nên đỏ rực, phẫn nộ gào thét đâm đầu tới. Hai người còn lại trong đoàn cũng không khá hơn chút nào, nghiến răng nghiến lợi vây lại Hoàng Thiên, lĩnh vực chớp mắt bao trùm.

Hoàng Thiên lúc này cũng là khóc không ra nước mắt, hắn là rủ đầu chó đi kéo thù hận, nhưng không phải là đi chọc người điên dại à. Hắn có thể bắt nạt người thường, nhưng bắt nạt người điên, đúng là đang tìm đường chết.

Thế là hắn không dám đánh nhau thêm rồi, chớp mắt thi triển Cửu Đạp Hoành Không, mang theo một tốc độ không thể nào tưởng tượng tách rời khỏi ba người, lúc ngang qua hỗn độn thuận tay kéo lên một đống bầy nhầy, hoá thành ánh sáng biến mất không còn bóng dáng.

- Khốn kiếp… khốn kiếp.Hai mắt căng trừng bất lực nhìn kẻ thù bỏ đi, Ngô Chấn đều tức đến phun máu ra ngoài, mắng lớn. Đồng thời nghiến răng nghiến lợi cầm binh khí trong tay mà đập

xuống mười mấy lần, phát tiết uất ức cực hạn trong lòng.

Hắn không biết là, ngay bên dưới hắn, Ngô Hưng vốn không tham chiến nên may mắn thoát được một kiếp, vừa trông thấy hắn tới thì vui mừng ngồi dậy, há miệng định nói gì, chỉ là chưa kịp nói liền trợn mắt hãi nhiên, bị binh khí trong tay hắn đánh cho chết dở, vỡ toác cái đầu.

Đến lúc chết, ánh mắt của Ngô Hưng vẫn cực kỳ trợn lớn, tựa hồ đang tự hỏi mình, nhân sinh sao mà bi thảm thế.

…

Mà ngay tại thời điểm đó, cách nơi nhóm người chiến đấu không xa, khoảng chừng bốn năm mươi dặm đường, một chiến đội sáu người đang trên đường lao tới, sắc mặt tràn đầy kinh nghi.

Bọn hắn vừa rồi vẫn đang trên đường truy tìm chiến đội Ngô Gia, sau đó đột nhiên cảm nhận được dư ba giao chiến, còn chưa kịp truy sát tới liền nghe được tiếng nổ kinh hoàng, thậm chí ở tận ngoài mấy chục dặm cũng cảm thấy nặng nề.

Có thể bạo phát uy năng bậc này, nếu không phải sử dụng siêu cấp sát chiêu thì chính là có người tự bạo, bạo cả lĩnh vực và thân thể mới đủ. Chiến đấu diễn ra không lâu, vậy mà có thể bức một đội đến mức này, chỉ sợ chiến đấu so với bọn hắn nghĩ càng thêm ác liệt.

- Là đám người Ngô Chấn.

Dẫn đầu đoàn người là một cô gái, xinh đẹp diễm lệ động lòng người.

Nàng ngồi trên lưng của một con yêu cầm, có nửa phần như gà, nửa phần như phượng, toàn thân bốc lên quang mang ngũ sắc.

Đầu cầm màu đỏ máu, mắt sáng như sao, thần tình hung dữ,

ánh nhìn tràn đầy hiếu chiến. Nhưng nổi bật nhất, không phải những thứ đó là lại chính là hai chân của nó. Cổ chân to hơn thân người, vàng đậm màu rơm cũ, mỗi bên đều mọc ra ba cái cựa dài, đều đặn cong vút như lưỡi câu liêm, sắc bén lạnh người.

Nó, không gì khác chính là Lục Cựa Kê Tinh trong miệng nhóm người Ngô Chấn. Mà cô gái, có thể là ai khác ngoài Thạch Thanh Trúc.

Nàng vừa mới nói, ánh mắt bỗng nhiên giật mình nhìn về đằng xa, ánh mắt nghiêm nghị không gì tả nổi.

Bởi vì phía trước nàng, đang có một vệt sáng lao đi với một tốc độ kinh hoàng, sóng năng lượng dạt ra khiến cho cường giả như nàng cũng cảm thấy cực kỳ áp bức.

- Ái chà… Kê Tinh.

Vệt sáng lao đi rất nhanh, thoáng chốc chỉ cách nàng không tới ba dặm đường. Chưa biết mục đích của đối phương, nàng đang định lên tiếng hỏi dò, bên trong vệt sáng bỗng nhiên vang lên tiếng kinh hô, dù xa đến ba dặm cũng nghe thấy rõ ràng.

- Chủ nhân, làm thịt nó.

Xác nhận được thân phận của kê tinh, âm thanh kia lại lần nữa vang lên, dường như có chút hưng phấn. Một lời khiến cho Trúc Thanh đều ngẩn ra, còn con yêu cầm thì tức giận gáy lớn, tựa hồ muốn lao lên chặn đường.

- Á à, á à, gáy à, ranh con này, lại đây, bản hầu đập chết bà ngươi.

Nhìn thấy kê tinh bày ra thái độ, âm thanh kia lại lần nữa vang lên, cực kỳ phách lối thách thức.

Lai giả bất thiện, Trúc Thanh lúc này cũng không còn ý định

hỏi dò, mà hừ lạnh rút kiếm phanh ra một đường. Không gian lay động, sát khí ngút trời, một đạo bóng kiếm đỏ tươi như máu vụt đi, hướng thẳng vào vệt sáng kia mà chém.

Bị bóng kiếm chặn đường, vệt sáng dù muốn hay không cũng phải giảm dần tốc độ, dần dần hiển lộ ra một bóng người thanh niên, trên tay còn xách theo một mớ sắt vụn bầy nhầy.

- Hừ.

Nhìn xem bóng kiếm chém về phía mình, người thanh niên lạnh rên trong lòng, ánh mắt sắc lên phanh ra một búa.

Sát na mà thôi, một đạo ánh sáng so với kiếm mang càng thêm khủng bố bỗng nhiên vụt qua không gian, chói mắt ập vào bóng kiếm, nổ ra âm thanh kinh thiên động địa, truyền khắp hư không.

Kiếm mang vậy mà bị đập cho ảm đạm, hoá sứ vỡ tung ra, tan tành mây khói. Thậm chí là chủ nhân của nó, Thanh Trúc ở đằng xa cũng chịu phản phệ, bước chân phù phiếm bay ngược ra ngoài.

- Khí tức này… con bà nó, bản hầu tìm được các ngươi rồi, người Thạch Gia. Chủ nhân thả ta xuống a, ta chém chết bọn chúng.

Hư không loạn loạn, Cẩu Thủ vùng vẫy cái thân xác bầy nhầy, âm thanh tràn đầy phẫn uất. Thạch Thiên Ngân ơi Thạch Thiên Ngân, bản hầu tìm thấy con gái ngươi rồi, chờ đó a.

Hoàng Thiên mới không thèm để ý tới nó, ánh mắt lành lạnh nhìn về Thanh Trúc đằng xa, tựa cười mà không phải cười, nhẹ nói:

- Ngươi muốn chặn đường ta?

[1] Áo tơ tre, quần tơ chuối: Hay còn gọi là vải Giao Chỉ, là một loại vải phổ biến của thời Ngô, một sản phẩm rất đặc trưng

cho nền văn hóa nông nghiệp Việt thời cổ đại.

[2] Khăn bông bạch diệp: Trang phục quý giá thời Ngô, được dệt bằng tơ tằm hoặc những loại chất liệu quý khác nhau, sau đó được thợ thủ công thêu thùa,trang trí hoa văn, thường có giá cao nên chỉ có phụ nữ thuộc tầng lớp quý tộcmới có thể sử dụng.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 358: Trả Giá

Giao phong không đầy tích tắc, mạnh yếu mỗi người tự rõ. Thạch Thanh Trúc lui về đằng sau cả ngàn mét, trường kiếm trong tay ông ông thét gào. Nghe Hoàng Thiên thách thức, sắc mặt nàng âm trầm bất định không nhìn ra hỉ nộ, nhanh chóng triệu hồi kê tinh lui về, lạnh lùng đáp trả:

- Chặn đường? Ngươi nên hỏi đồng bọn của mình mới đúng.

Âm thanh nhẹ nhàng như chuông bạc, ánh mắt của nàng thoáng nhìn vào đống sắt vụn trên tay Hoàng Thiên, loé lên băng hàn.

Vừa rồi dù cùng đối thủ giao phong, nhưng nàng vẫn nghe rõ từng từ mà Cẩu Thủ hét. Cái thứ người không ra người, quỷ không ra quỷ này lại có thù hằn với người Thạch Gia, thậm chí đe doạ chém chết nàng, quả là muốn chết.

Cảm nhận Thanh Trúc có địch ý với Cẩu Thủ, Hoàng Thiên chỉ nhàn nhạt cười, nhưng trong lòng thì thầm mắng. Cánh tay giơ lên cái đống xác bầy nhầy của Cẩu Thủ, trông thấy nó còn đang lung lay cái đầu gãy của mình mà to mồm trợn mắt, hắn thật muốn đem thứ mất dạy này ném cho nàng băm xác.

- Hỏi cái rắm, bản hầu chính là muốn chém chết các ngươi đấy. Có ngon thì lại đây.

Không chờ Hoàng Thiên mở miệng, Cẩu Thủ đã chặn họng hắn bằng một tràng mắng chửi, hai con mắt lồi ra khỏi khuôn mặt, trừng lên đáng sợ vô cùng.

- Muốn chết!

Lần nữa bị thứ súc sinh này thách thức, Thanh Trúc không khỏi nộ lên, quát lớn. Trường kiếm trong tay bắt đầu huy động Nguyên khí, tràn đầy sát phạt quang mang. Những người còn lại trong chiến đội chớp mắt bắt đầu tổ hợp, vây Hoàng Thiên vào giữa tràng chiến đấu.

- Muốn đánh nhau thì tự đi mà đánh, đừng kéo ta vào.

Vô duyên vô cớ bị người bao vây, Hoàng Thiên giận đám người Thạch Gia một thì giận Cẩu Thủ mười. Trông thấy ranh con này còn dám vung vẩy trong tay mình thách người, hắn không khỏi nghiến răng cười, đem nó vứt về phía đám người Thanh Trúc.

- Này!

Hành động này của hắn khiến cho toàn trường đều không kịp phản ứng, Cẩu Thủ miệng còn văng nước miếng phách lối, lúc sau liền câm mồm, ánh mắt trở nên đần độn nhìn về phía Hoàng Thiên.

- Oa…

Đáp trả cho nó là một tiếng gáy động trời, Lục Cựa Kê Tinh tựa hồ đã đợi chờ giây phút này từ lâu, phá vỡ không gian giết tới. Cái mỏ vàng rơm to như đại thụ không ngừng bổ xuống, gõ vào mũ sắt ông ông thành sấm, rung động đất trời.

Thanh Trúc không cản sủng thú của mình, mà một mặt cảnh giác ngắm nhìn Hoàng Thiên, tựa hồ đang suy nghĩ xem hắn rốt cục có ý gì, lát sau sắc mặt khẽ lâm vào trong biến hoá.

- Ngươi so đo với nó thì đi mà đánh nhau với nó, chớ có cản đường ta.

Hoàng Thiên mới lười quản nàng suy nghĩ gì trong đầu, trong

lòng có chút hả hê vì con khỉ mất dạy này bị người dạy dỗ, lại nhìn về nàng, lạnh lùng cảnh cáo.

Thế rồi mặc kệ đằng sau là Cẩu Thủ đáng thương kêu gào, bước chân hắn đè lên gợn sóng, chuẩn bị thi triển Cửu Đạp Hoành Không thoát khỏi nơi đây.

- Vút… vút… phanh!

Nhưng ngay tại thời điểm hắn sắp rời đi, hư không bỗng nhiên vụt qua hai đạo khí lãng cực cường, không chỉ va nát gợn sóng không gian dưới chân, mà còn làm cho điểm tiếp giáp không gian bùng nổ, khiến hắn không thể không lùi về hàng chục mét, ánh mắt cực kỳ âm trầm nhìn về đằng xa.

Không phải Thanh Trúc ra tay, mà chỉ là dư ba chiến đấu của Kê Tinh và Cẩu Thủ vọt tới. Bề ngoài có vẻ chỉ là vô tình, nhưng hắn không ngu đến mức tin rằng đó chỉ là sự trùng hợp. Cô gái này có vẻ như không biết điều như hắn nghĩ.

Lại cảm nhận một chút ở đằng xa, không khó để hắn phát hiện ra khí tức của đám người Ngô Chấn đang cấp tốc bay về nơi này. Hiển nhiên, vừa rồi Thanh Trúc ngăn cản hắn không phải vì muốn đánh nhau, mà là tạo điều kiện cho đám người Ngô Gia truy sát tới.

Thiên kiêu đại chiến, bên ngoài chiến đội không có ai khác ngoài kẻ thù. Đám người Ngô Gia cũng thế, Hoàng Thiên cũng vậy, chỉ cần bọn hắn xung đột chém nhau, thì chiến đội của nàng sẽ chân chính là ngư ông hưởng lợi, đoạt được lợi ích càng nhiều. Nữ nhân này, quả là biết tính toán.

Thanh Trúc dĩ nhiên biết được hành động của mình sẽ không che giấu được Hoàng Thiên, nhưng chẳng thèm để ý, ngược lại thái độ rất chi là hờ hững, chỉ nhàn nhạt cười không nói, ánh mắt thăm thẳm nhìn về phía hắn.

- Giết!

Xa xa, đoàn người Ngô Gia đã rất cận kề, âm thanh hò hét của Ngô Chấn tràn đầy điên cuồng và sát ý.

- Ngươi biết không, trên đời này ta ghét nhất là loại người khôn lỏi, nhưng lúc nào cũng nghĩ mình thông minh, tài năng hơn người khác.

Không chút để ý Ngô Chấn bên kia, Hoàng Thiên một mực nhìn về phía Thạch Thanh Trúc mà nói, miệng tuy cười mà ánh mắt băng hàn đến cực độ.

- Muốn lợi dụng ta, trước hết phải nghĩ xem mình có đủ khả năng trả giá hay không cái đã.

Sát khí đã lâu lắm không xuất hiện trên người, giờ đây dần trỗi dậy từ sâu trong thâm tâm hắn. Hoàng Thiên giơ lên búa sắt, hai tiếng "trả giá" vừa ra, hư không quanh thân liền động phá. Trong tích tắc, hắn gần như phá vỡ tốc độ cực hạn mà đi, nháy mắt xuất hiện tại trên đầu Thanh Trúc.

- Trả giá… Chỉ bằng vào ngươi?

Không nghĩ tới Hoàng Thiên lại dám ra tay với mình, Thanh Trúc cười lạnh mà quát. Đón lấy một búa, khí cơ của nàng hạo đãng lan tràn, bóng kiếm xoay ngang một vòng ba trăm sáu mươi độ, cấp tốc chém vào đầu búa, hoa lửa rực sáng như mặt trời.

- Giết hắn.

Không gian vỡ nát, mấy thành viên còn lại của chiến đội gần như trong tích tắc vọt ra, tổ hợp đội hình chém giết Hoàng Thiên.

Chỉ có điều bọn hắn vừa thét xong, thiên địa liền kịch biến!

Một tiếng nổ vang như hàng triệu tiếng sấm rền bùng nổ, ầm

ầm phá toác cả phân nửa nền trời, đinh tai nhức óc.

Ở trong ánh mắt tràn đầy kinh hãi của bọn hắn, toàn thân Hoàng Thiên biến hoá vào trạng thái Ma Thần, bàn tay nâng búa bùng nổ ra một cỗ sức mạnh huỷ diệt cường hãn, oanh oanh nện vỡ cả bầu trời.

Hư không phá nát, từng lớp từng lớp không gian như hoá pha lê, tung toé ra ngoài. Hai tên thiên kiêu vừa rồi xông lên hung hăng nhất, chớp mắt bị đánh cho nổ tung, xác thịt nát bét, thê thảm kêu gào.

- Làm sao có thể?

Thanh Trúc cũng bị một màn doạ cho kinh sợ vô cùng, bỗng nhiên phẫn nộ mà quát:

- Lui ra… vây hãm, không liều mạng.

Kẻ này làm sao lại có thể mạnh đến thế.

Giao phong cùng hắn hai lần, nàng tự cho là bản thân đã đánh giá Hoàng Thiên rất cao, thậm chí đã đặt hắn cùng hàng với đám người Ngô Chấn, Thanh Di mà đối xử. Vậy mà không ngờ vẫn còn đánh giá thấp hắn, kết quả khiến cho hai người trong đoàn vừa lên đã bị đập phế, vỡ nát phân nửa thân người.

- Chết đi thôi.

Trông thấy đám người theo lệnh mà lui, Hoàng Thiên cười lạnh trong lòng, búa lớn trong tay chợt đảo, bước chân vụt tới đuổi theo một tên ở gần mình.

- Phanh…

Tiếng búa nện vào đầu mà như sắt thép va nhau, tên thanh niên dù điên cuồng phản kháng, nhưng vẫn bị Hoàng Thiên một

búa trúng đầu, óc trắng tung bay, hoa máu đỏ lòm.

- Ngươi muốn chết.

Lại thêm một người nữa nát xác, Thanh Trúc vừa sợ vừa giận đến run người, sắc mặt tái xanh cầm về tinh diện, thét gào.

Không còn trong veo như chuông bạc, mà rung động đất trời, tiếng quát vọng vỡ cả cao thiên, kéo theo hàng loạt kiếm khí dũng mãnh chém về. Nàng đã không dám lưu thủ nữa rồi, mà xuất xử ra toàn lực của mình, bởi vì nàng cảm nhận được nguy cơ cực lớn.

- Tặc nhân, đi chết đi.

Cùng lúc đó, một tiếng thét phẫn nộ từ đằng xa vọng về.

Ngô Chấn lao đi như lưu tinh, mí mắt đều vì nộ mà căng sắp rách, chém giết lên đầu Hoàng Thiên.

Chớp mắt mà thôi, một thanh trường thương phá không đâm ra, dọc theo không gian thuỷ tinh xuyên thẳng giữa trán, khiến cho Hoàng Thiên không thể không chao đảo thân hình, búa lớn dập ngang chặn đỡ.

Crắc… crắc…

Búa đập vào thân thương, vang lên nứt gãy, không gian vỡ toác. Hoàng Thiên dù mạnh, nhưng chung quy vẫn là một người, không những bị vây công mà còn bị đánh lén, làm sao ngạnh đỡ. Chỉ thấy mưa kiếm tung bay đâm vào người hắn, máu tươi xối xả phun ra khắp người, trong miệng cuồng phún ra một tràng hỗn huyết, thân hình lui ngược về đằng xa, âm trầm đến lạnh người.

- Ngô Chấn, ngươi nợ chúng ta ba mạng người.

Đám người Ngô Chấn vừa tới liền có thể áp chế Hoàng Thiên, Thanh Trúc không khỏi thở nhẹ trong lòng, nhưng bên ngoài vẫn là

hừ lạnh nói, đồng thời ra hiệu cho người mình thu tay, nhanh như chớp mang theo hai tên phế nhân rời khỏi khu vực chiến trường.

Ngay từ đầu, nàng vốn không hề có ý định đối địch với Hoàng Thiên. Sở dĩ cố tình làm khó hắn, chính là vì lúc đó Ngô Chấn đã truyền tin cho nàng, bỏ ra một cái giá lớn yêu cầu nàng vây khốn hắn. Ai có thể nghĩ tới người này mạnh đến thế, chớp mắt phế hai, giết chết một người của nàng. Món nợ này không tính lên đầu Ngô Chấn, thì còn tính vào ai nữa.

- Ngu xuẩn.

Bên này, Ngô Chấn còn đang đánh với Hoàng Thiên, trông thấy Thanh Trúc vậy mà rút người bỏ mặc mình, không khỏi nghiến răng nghiến lợi quát lên. Thứ đàn bà này chẳng lẽ không nhìn ra được thế cục, lúc này còn muốn ngồi ngư ông hưởng lợi?

- Hừ…

Quả nhiên, lời hắn vừa mắng ra, Hoàng Thiên bên kia đã điên cuồng giết tới. Bởi vì mất đi sự áp chế của đám người Thanh Trúc, hắn chẳng khác nào thần long vào đại hải, thế như thuỷ triều tiến đánh. Một tiếng gầm dữ dội vang xa, thân hình hắn nhanh đến mức khiến người không thể nào phản ứng kịp, đem búa sắt nhuộm vàng đánh bay Ngô Chấn ra ngoài.

- Ha ha ha… Chủ nhân, giúp ta chém chết nàng, hai kiện tiên khí.

Hoàng Thiên không nói, Cẩu Thủ phía xa đã cuồng cười, vừa chống đỡ kê tinh, vừa phun nước miếng mà gào.

Một lời của nó khiến cho cô gái sững sờ, còn chưa kịp phản ứng gì đã biến sắc mặt, vội vàng lui xa. Bởi vì phía trước nàng, không gian vậy mà lại xuất hiện tới ba cái Hoàng Thiên, ngự trị ở trên trời bao vây đám người Ngô Gia vào giữa. Từng cỗ sức mạnh

huỷ diệt hạo hạo đãng đãng trấn áp về đám người, đánh cho thiên kiêu run rẩy, hai chân muốn quỳ.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 359: Tam Cực

- Lĩnh vực?

Không gian trọng trường cường hãn, tinh không trấn phá.

Ngô Chấn đứng giữa ba cái Hoàng Thiên, ánh mắt bắn ra tinh mang sắc bén. Hai con ngươi của hắn phút chốc sáng choang, hướng về từng phương vị mà chiếu, tựa hồ đang đánh giá xem bên nào mới là chủ thể của Hoàng Thiên.

Nhưng càng nhìn, hắn càng kinh hãi không nói nên lời, bởi vì mặc cho hắn có nhìn về bất cứ bên nào, Hoàng Thiên cũng cho hắn cảm giác là thật, khí cơ khủng bố lan tràn.

- Một mạng, ba thanh.

Ba cái Hoàng Thiên không nhìn Ngô Chấn, mà hướng về Cẩu Thủ đồng thanh, ánh mắt mang theo từng tia cười tà khí.

Ranh con này chính là cái gậy chọc cứt trời sinh, đi đâu cũng ngoáy cho phiền phức bốc mùi, để chủ nhân như hắn cũng phải dạo sau mà chùi đít hốt phân, không lột nó ít đồ, làm sao xứng đáng với bản thân mình.

- Không…

Cẩu Thủ khóc không ra nước mắt nhìn lên, còn chưa kịp hết lời liền trông thấy Hoàng Thiên đã quay đầu, ba bóng người có xu thế nhạt đi thì liền câm lại, lúc sau mới nghiến răng nghiến lợi, giả bộ sụt sùi:

- Được, nhưng bắt sống. Ta muốn tống tiền.

Không nghĩ tới chủ nhân cũng có một mặt vô sỉ như vậy nha, nó dù cho lắm tiền nhiều của, nhưng ba thanh tiên khí cũng là thương gân động cốt lắm, không kiếm hàng bù vào thì làm sao chịu nổi.

Cẩu Thủ tính toán cướp bóc, Hoàng Thiên làm sao không rõ ràng cho được, chỉ có đám người Thanh Trúc là chẳng biết gì, còn nghĩ một người một thú này cố ý sỉ nhục mình, giận đến mức tái xanh mặt mày. Một tên thanh niên trong nhóm càng điên đến nghiến răng nghiến lợi, nhìn về phía Hoàng Thiên đang trấn áp mấy người Ngô Gia mà cười lạnh lẽo:

- Khốn kiếp. Ngô Chấn, ngươi còn muốn diễn kịch đến khi nào? Mau giết chết bọn chúng đi, ta đảm bảo sẽ không ra tay với ngươi.

Theo hắn thấy, Ngô Chấn không phải đánh không lại Hoàng Thiên, mà rõ ràng không có ra tay toàn lực, hiển nhiên còn đang e ngại bọn hắn ngồi ngư ông hưởng lợi. Thật là đáng trách.

- Diễn con bà ngươi… Thạch Thanh Trúc, ngươi thật muốn đứng nhìn?

Ngô Chấn bị lĩnh vực của Hoàng Thiên áp chế gắt gao, nghe thấy tên đần kia còn dám phách lối thì điên cả tiết, quát mắng, ánh mắt chằm chằm nhìn về Thanh Trúc, muốn nàng một câu trả lời.

Đáp lại hắn là một sự im lặng lạnh lùng, Thanh Trúc chỉ là có chút cau mày nhìn hắn, rồi lại lẳng lặng đánh giá Hoàng Thiên, hiển nhiên là không hề có ý định giúp đỡ.

Người thanh niên này rất mạnh, nàng biết, thậm chí nàng còn dám khẳng định hắn thừa sức đánh tan Ngô Chấn hiện giờ. Nhưng thì đã sao? Đủ sức đánh tan Ngô Chấn, không đồng nghĩa với việc

có thể giết chết hắn, càng không đồng nghĩa với việc có thể trên cơ nàng.

Nên nhớ, Ngô Chấn hiện giờ vì Vạn Thuỷ Triều Thiên mà phát huy không nổi tám thành thực lực, bất cứ ai trong đám siêu cấp thiên kiêu cũng có đủ khả năng cho hắn chầu trời, nàng thì càng không phải nói, há lại e sợ một cái Hoàng Thiên?

Ban đầu nàng vốn còn tức giận vì Hoàng Thiên giết chết người mình, muốn đem hắn đánh chết để báo thù. Nhưng bây giờ thì không, bởi món nợ đó đều bị nàng tính lên đầu Ngô Chấn rồi.

- Tiện nhân…

Ánh mắt Ngô Chấn lạnh lẽo vô cùng, thật có cảm giác muốn chém chết nữ nhân này.

Nhưng chẳng để cho hắn có thời gian mắng người, hai con ngươi liền co rút lại, da thịt chớp mắt kéo căng, vội vàng điều động ra trường thương của mình, vẽ ra trong hư không một vòng ánh sáng bạc màu.

Oanh!

Công kích của Hoàng Thiên như đại lãng đánh vào trên vòng sáng, nổ tung ra khắp trời. Một luồng sóng lực hạo đãng theo thân thương oanh oanh, đem da tay của hắn đều nổ toác, máu tươi bắn ra khắp người.

- Phanh… phanh…

Ngô Chấn đỡ được một đòn cực mạnh của Hoàng Thiên, nhưng đồng đội của hắn lại không may như thế, bị hai đạo thân hảnh còn lại quất bay, tay chân gẫy nát, gần như phế bỏ mất ba phần.

- Không…

Trơ mắt nhìn người của mình bị đánh, Ngô Chấn đều có chút mất bình tĩnh gào lên. Nắm tay hắn siết chặt trường thương, đồng thời điên cuồng thi triển ra lĩnh vực mạnh nhất của mình, Vạn Thuỷ Triều Thiên, mặc cho cái giá phải trả khi triển khai ở kỳ nhược nguyệt là cực kỳ đắt.

- Ha ha, có nhất thiết phải như vậy không?

Đúng vào lúc Vạn Thuỷ Triều Thiên sắp bùng nổ ra khắp trời, trong tinh thần của Ngô Chấn bỗng nhiên vang lên tiếng cười của Hoàng Thiên, giọng điệu có phần chẳng đáng.

Chỉ là mặc kệ Hoàng Thiên nói gì, lĩnh vực vẫn một mực điên cuồng bành trướng, sóng nước đánh sập trời cao. Ngô Chấn ngự ở trên đỉnh thuỷ triều, ánh mắt đỏ ngầu dán chặt vào đối thủ.

Hoàng Thiên chẳng thèm để ý đến thuỷ triều, mà chỉ nhàn nhạt cười, búa lớn trong tay vẫn liên tục đập ra hàng trăm búa, giữa thuỷ triều cuồn cuộn khuấy lên rung động kinh hoàng. Không ít búa mạnh mẽ xuyên thủng qua thuỷ triều, đánh cho xương đầu Ngô Chấn đều nổ máu.

- Ngươi rõ ràng không phải là đối thủ của ta, vì chút sĩ diện và tư thù mà tìm chết, thật đáng giá sao?

Búa phá sóng, sóng phá hư không. Hoàng Thiên lại lần nữa nở ra một nụ cười, tiếp tục truyền âm cho đối thủ.

- Sĩ diện? Ha ha… Giết người của ta, hại chết sủng thú của ta, ngươi nói xem ta có nên xé xác ngươi không?

Nghiêng người tránh né một đòn của Hoàng Thiên, Ngô Chấn cười gằn thét, bàn chân dẫm nổ hàng trăm tấn nước, cánh tay xoáy lên một vòng xoáy thông thiên, xoáy nổ cả vùng không gian mà Hoàng Thiên đang ngự trị.

- Ha ha, thôi nào, đúng là kẻ ăn rươi người chịu bão. Đánh

cướp các ngươi là nó, hại chết đồng bọn và sủng thú của ngươi cũng là nó, ta có liên quan gì?

Một lời chối bỏ hết trách nhiệm của mình, Hoàng Thiên tỏ vẻ oan ức, bàn tay ám chỉ về phía Cẩu Thủ ở đằng xa mà nói.

Ngô Chấn có chút sững sờ, sau đó ánh mắt trở nên lạnh lẽo nghiến răng nghiến lợi. Khá lắm, nói như ngươi không có trấn lột chúng ta không bằng, ta có ngu như vậy sao.

Hoàng Thiên mới mặc kệ hắn tin hay không, lại tiếp tục nói:

- Nói thật, ta chán ghét nhất loại người khôn lỏi, lúc nào cũng tính toán làm ngư ông như đám này. Ngươi và ta cũng không có thù oán gì quá lớn, lui đi, ta đảm bảo đánh chết bọn hắn xong sẽ rời đi, không làm gì các ngươi nữa. Thế nào?

Ngô Chấn vẫn một mực đánh, một mực nghe, đến cuối cùng thì bỗng nhiên ha ha cười lớn. Toàn bộ lĩnh vực Vạn Thuỷ Triều Thiên vọt lên quanh thân, hoá thành một thanh trường thương to lớn, từng tầng từng tầng sóng nước dạt ra, năng lượng đủ để đem mấy chục ngọn núi lớn nổ tung thành bùn nhão.

Đằng xa, Thanh Trúc trông thấy một màn này thì trở nên ngưng trọng vô cùng, không nghĩ tới Ngô Chấn vậy mà bị bức đến mức thi triển ra Tĩnh Hải Thương – Phá Độ Thế. Đây là thần kỹ mạnh nhất của Ngô Gia, nổi danh thương pháp vô song, nghe nói năm đó dưới tay thuỷ tổ từng một thương đập tan trăm ngàn quân Nam Hán.

Chỉ là thương pháp này quá mức cường hoành, uy lực càng lớn thì phản phệ càng cao, cho nên không đến mức tận cùng, người Ngô Gia sẽ không bao giờ thi triển. Hoàng Thiên pha này chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

- Quả nhiên là kẻ thức thời. Ha ha, ngươi rất tốt, Ngô Gia đời

này có phúc…

Chỉ là, đối mặt với một công kích kinh khủng này, Hoàng Thiên lại không chút nào sợ hãi, thậm chí càng cười to tán thưởng. Bước chân vụt qua, tam hình biến mất, búa lớn trong tay tản mát ra một cỗ lực lượng mênh mông vô hạn, không khác gì rồng ra biển lớn, cuồn cuộn thét gào.

- Không tốt, lui.

Thanh Trúc vốn đang mong chờ hai người kẻ bại người vong, sắc mặt đột nhiên biến tái, con ngươi thít chặt quát lên với người của mình.

Nhưng mà, cuối cùng vẫn là chậm một bước. Ba cái bóng người của Hoàng Thiên tưởng chừng như sắp va chạm với Tĩnh Hải Thương – Phá Độ Thế bỗng nhiên vụt qua, xuyên qua sóng nước cuồn cuộn giết ở trên đầu các nàng, thậm chí một cái trong đó trực tiếp bắt được một người, búa sắt vụt qua đem đầu óc đều đập nổ, huyết nhục tung bay khắp trời.

- Ngươi muốn chết!

Thanh Trúc giận dữ vô cùng, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Thiên và cả Ngô Chấn đều cực độ băng hàn. Hai tên khốn này vậy mà lại ngừng chiến, thậm chí ra tay giết chết người của nàng. Đáng giận.

- Ta đã nói… muốn lợi dụng ta thì phải trả giá. Mà cái giá ta đưa ra, chính là cái chết.

Hoàng Thiên nào còn vẻ những hờ cười cợt như vừa nãy, ánh mắt hắn âm âm lạnh, giọng nói trầm trầm, tràn đầy sát khí.

- Ngông cuồng. Ngô Chấn, ngươi nghĩ bằng các ngươi liền có thể làm gì chúng ta hay sao? Ngu xuẩn.

Sắc mặt Thanh Trúc âm trầm cực độ, hiển nhiên cho rằng Ngô Chấn đang thoả thuận với Hoàng Thiên, muốn hợp tác trấn giết các nàng.

- Ngu xuẩn? Ha ha, khi nãy ta muốn cùng ngươi liên hợp tru diệt hắn, ngươi làm sao câm mồm không nói? Muốn làm ngư ông sao, bản vương để ngươi làm, lui.

Ngô Chấn nghe Thanh Trúc mắng mình thì cười gằn đáp trả, cánh tay chớp mắt thu về Vạn Thuỷ Triều Thiên, bắt lấy người mình lui ra khỏi chiến trường.

- Khốn kiếp, kết trận…

Ngô Chấn lui ra, Thanh Trúc không những không mừng mà càng thêm tức giận, hiển nhiên còn nghĩ hắn muốn đổi vị trí làm ngư ông.

Lại nhìn về phía Hoàng Thiên đang lao tới, ánh mắt nàng bắn ra hai tia u quang, lạnh lẽo khiến người không rét mà run, quát lên với những người còn lại trong chiến đội của mình.

- Bây giờ mới kết trận, muộn.

Hoàng Thiên lành lạnh cười, ba cái thân hình riêng phần mình đạp xuống, vượt qua hàng chục dặm không gian, trấn phá bầu trời.

Thanh Trúc vừa mới triệu tập mọi người, vậy mà trực tiếp bị lực lượng khổng lồ hàng lâm trấn áp, lĩnh vực quanh người đều bị nổ tung, máu tươi xộc ra thất khiếu, vương vãi xuống giữa trời.

Không riêng gì nàng, thậm chí cả mấy tên thành viên còn lại cũng không thể nào trốn thoát, trực tiếp bị hư không chấn vỡ, nát xác không còn.

- Không… không thể nào.

Thanh Trúc bị ép đến rạp trên mặt đất, thân thể cứng đờ, sắc mặt trắng bệt như tờ giấy, lấm tấm vài vệt máu tươi, thê thảm không thể nào tả nổi.

Nhưng so với bề ngoài, nội tâm của nàng mới càng thêm dữ dội, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía Hoàng Thiên, tựa hồ cho tới bây giờ vẫn không thể nào tin được người thanh niên này lại cường đại đến thế.

- Lực lượng thật kinh khủng, hắn rốt cục là tên quái vật nào?

Đằng xa, Ngô Chấn vẫn chưa rời đi mà ở lại quan chiến, trông thấy Hoàng Thiên không mất vài giây trấn áp đám người Thạch Gia thì kinh sợ đến run người, sau gáy hơi lạnh tràn lan, hãi hùng tự nói.

Hắn biết Hoàng Thiên mạnh, nhưng không dám nghĩ mạnh đến mức này. Thạch Thanh Trúc là tồn tại có thể so với hắn lúc cường thịnh nhất, vậy mà không đến ba giây liền bị đánh cho manh giáp không còn, vậy mà hắn vừa rồi còn dám truy sát Hoàng Thiên, quả là muốn chết.

- Ha ha, tiện nhân, chết cụ nhà ngươi rồi.

Đằng xa, Cẩu Thủ trông thấy một màn này thì hưng phấn đến run người, há mồm chửi tục, sau đó trừng trừng nhìn về phía kê tinh gào:

- Súc sinh, chủ tử của ngươi cũng bị bắt rồi, còn không mau quỳ xuống… ái chà, mả mẹ nó.

Đáp trả nó là những cú bổ liên hoàn, kê tinh trông thấy chủ nhân mình bị trấn áp thì càng thêm cuồng, một cú búng chân khiến cho đầu chó đều phụt máu, đau đến kêu cha gọi mẹ.

Sớm quen với con khỉ mất dạy này, Hoàng Thiên chẳng thèm để ý, dù sao nó cũng không thể nào chết được. Hắn chỉ nhìn Thanh

Trúc chằm chằm, như là nhìn ba thanh tiên khí mà cười, bàn tay chớp mắt vươn ra bắt lấy.

Một cái duỗi, hư không nổ tung!

Bàn tay hư ảnh như vồ xuyên thủng đất trời, vọt về phía Thanh Trúc mà nắm lên, muốn cưỡng ép mang nàng kéo về phía bên này.

- Dừng tay.

Đúng vào thời điểm đó, xa xa trong hư không bỗng nhiên có tiếng quát lạnh lùng, kèm theo một loạt khí cơ cực kỳ khủng bố. Một màn này, để cho đám người Ngô Chấn đều giật mình không nhẹ, ánh mắt nhìn về phía xa tràn đầy kiêng kỵ. Hiển nhiên bọn hắn biết được người tới là ai, đáng sợ thế nào.

Chỉ là bọn hắn sợ, còn Hoàng Thiên thì không, thậm chí chỉ lạnh lùng cười, bàn tay dụng lực rút mạnh thêm mấy phần, cưỡng bức vút qua hư không khiến cho Thanh Trúc chịu thêm phản phệ trọng thương, khắp người ngập tràn máu đỏ.

- Muốn chết…

Hành động của Hoàng Thiên khiến cho người tới phẫn nộ vô cùng, cổ họng phát ra tiếng quát lạnh lòng người. Hắn không nghĩ bản thân đã ra lệnh mà đối phương còn dám bắt người, hiển nhiên không coi hắn ra gì, thực đáng chết. Phút chốc mà thôi, hắn liền oanh ra một hồi ánh sáng ngợp trời.

Hoàng Thiên vừa bắt được con tin, nhìn thấy kẻ tới còn dám ra tay với mình, sắc mặt không dễ nhìn, đem búa sắt trong tay oanh tạc tới.

- Oành… oành…

Một màu sáng chói, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy không gian có

hai cái hư ảnh cuồng nổ vào nhau, tán nát.

Hoàng Thiên vậy mà lui nhẹ nửa bước, ánh mắt có chút kinh ngạc mà nhìn về xa xa.

Năm cái bóng người tựa hoàng kim hiện ra trước mắt hắn, dẫn đầu là một tên thanh niên tóc ngắn, khoác y phục trắng toàn thân, nhìn qua có phần nhã nhặn và thân sỹ hơn người.

Chỉ là, sắc mặt của hắn lúc này khá băng hàn, vừa có giận giữ, cũng có khó nhìn, bởi vì giao phong vừa rồi, hắn vậy mà lui về đến bốn bước.

Lại nhìn Thanh Trúc thê thảm trong tay Hoàng Thiên, hắn giận đến hai mắt rét lạnh, tiếng như hồng chung ra lệnh:

- Buông nàng ra.

Hoàng Thiên nhìn hắn như nhìn phải một tên hề, nhàn nhạt cười:

- Ngươi lại là đứa nào?

Một lời để cho tên thanh niên có phần sửng sốt, sau đó sắc mặt băng hàn hắn đi, thậm chí khí cơ lạnh tới mức đông cứng hư không, cười gằn nói:

- Là người ngươi không đắc tội nổi.

Lời vừa nói, người liền đi.

Không chỉ có một mình hắn, mà là toàn bộ năm người trong chiến đội. Chớp mắt, hư không phong toả, sát thủ ẩn tàng, công thủ cường công, khống thủ trấn áp, trợ thủ lùi xa, chuyên nghiệp không gì tả nổi.

Bị hư không trấn ở trên người, Hoàng Thiên không những không sợ mà còn xì cười một tiếng, nghe qua có vẻ xem thường.

Tên thanh niên không nói, ánh mắt như cũ băng hàn, hiển nhiên hắn mặc dù phẫn nộ Hoàng Thiên, nhưng cũng là kiêng kỵ vô cùng. Một phần vì giao phong vừa rồi để hắn có áp lực, phần khác cũng là vì Thanh Trúc còn ở trong tay đối phương, muốn vừa đánh giết Hoàng Thiên vừa cứu người hắn còn chưa có được tư cách đó.

Năm tên thiên kiêu cùng nhau kết trận giết người là đáng sợ bực nào, không giống với đội hình của Thanh Trúc vừa rồi chỉ muốn cản người, cũng không giống đội hình của Ngô Chấn bị chia nhỏ lẻ, không ở đỉnh phong, mà là chân chính chiến đội hoàn chỉnh tại đỉnh phong.

Chỉ thấy hư không đông kết, toàn bộ vùng không gian ba mươi dặm đều bị kết giới khoá lên, ngũ trọng lĩnh vực trọng điệp vào nhau, đem không biết bao nhiêu núi đồi huỷ nát.

- Quỳ xuống cho ta…

Tên thanh niên như một vị thần vương, dưới sự tăng phúc của trợ thủ thì cường đại lên gấp mấy lần, băng phá không gian mà tới. Vừa ra tay liền là chiêu thức mạnh nhất của mình, uy lực kinh thiên động địa, quỷ khóc thần gào, thiên kiêu bình thường đừng nói là đối kháng, dù là bị dư ba quét lên cũng đừng hòng sống sót.

- Quỳ? Bằng ngươi cũng xứng.

Hoàng Thiên ban đầu cũng chỉ là đang đánh giá chiến đội này, nhưng khi nghe thấy đối phương dám bắt mình quỳ, trong đôi mắt lần đầu tiên tràn ra sát ý. Hắn từ xưa tới nay hận nhất là hai từ này, hận luôn những kẻ tự cho mình cao cao tại thượng, bắt người khác quỳ bái.

Tên thanh niên này, thành công chọc giận hắn.

Quả nhiên, đối phương vừa mới dứt lời, một cỗ uy thế ngập

trời liền bỗng nhiên từ ba cái thân ảnh của hắn phóng lên tận trời, thẳng vào tam thiên, tản mát ra khí tức mênh mông mạnh mẽ, đem toàn bộ bầu trời phía trên đều đạp xuống, đùng đùng nổ lớn.

Lần đầu tiên từ khi vào Đại Việt, hắn hoàn toàn thi triển ra lĩnh vực của mình, Tam Cực

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 360: Bắt Cóc Quận Chúa

Tam Cực, cái gì gọi là Tam Cực?

Hỗn Nguyên, Thời Không, Nhân Quả chính là tam cực, là sức mạnh chí cường của tam Nguyên Đan vô thượng chuyển hoá mà thành.

Năm ấy trước khi đột phá Sinh Thần, Hoàng Thiên từng sử dụng nó để đại chiến vượt cấp, dũng mãnh không thể nào chống đỡ nổi. Ngày nay hắn đã Sinh Thần hậu kỳ, tam đan hợp nhất, há chỉ đơn thuần là hội tụ sức mạnh của ba viên Nguyên Đan vô thượng?

Chỉ thấy tam thân gầm lên một tiếng, bàn chân đạp nát bầu trời, khí thế theo lĩnh vực vọt qua, ngập tràn khắp chốn. Hư không đông cứng, đại trận đều ngưng, Hoàng Thiên liếc nhìn thẳng vào tên thanh niên áo trắng, cánh tay huy tới.

- Trò mèo.

Trông thấy Hoàng Thiên phản kháng, tên thanh niên ngoài cười nhưng trong nghiêm nghị, công kích đã bắt đầu va chạm cùng một chỗ.

Oành!

Tiếng nổ như tiếng kinh lôi, màng nhĩ mọi người cơ hồ bị âm thanh kéo rách, phát ra tiếng rít rít ghê người. Tên thanh niên vốn thế tới cực cường, thế mà bị một cái Hoàng Thiên trực tiếp không nhìn, quất cho trăm ngàn búa bổ, phụt máu bay ngược về sau.

Một cái Hoàng Thiên khác lạnh lùng hiển hiện đằng sau hắn, lại thêm vài búa móc lên, tên thanh niên đầu còn đang chếch choáng, còn không kịp làm ra phản ứng, liền bị búa nổ cho banh đầu, cắm mặt lui về trong hắc ám, không thấy người đâu nữa.

Mà xung quanh hắn, bên trong đại trận hắc ám, chính là một đám người kinh ngạc sững sờ, cho dù là đám người Ngô Chấn bên kia cũng là há hốc mồm cứng ngắc, không nói nên được một lời nào.

- Cuộc đời này, ta ghét nhất đám người tự cho là mình cao quý, lúc nào cũng mắt chó xem thường người khác. Chẳng phải ngươi muốn ta quỳ sao, cút ra đây, lão tử đập chết bà ngươi.

Hoàng Thiên ngự ở trên trời, ánh mắt quét nhìn hư không bốn phía, thần sắc băng hàn mà quát. Một lời còn chưa kịp để đám người kia phản ứng, Ngô Chấn bên này đã ngẩn ra, sau đó cả giận cuồng mắng trong lòng.

Đánh rắm, lời này sao lại quen thuộc đến vậy, không phải vừa rồi cũng mới nói với hắn bằng cái giọng này sao. Tiện nhân vô sỉ.

- Khốn kiếp, ta muốn hắn chết. Điệp vực, cuồng sát.

Đâu đó trong không gian trận pháp, tên thanh niên phẫn uất đến run người, hai mắt cương lên sắp nứt, trong tay xuất ra một toà cự kiếm.

Chớp mắt năm phần lĩnh vực trọng điệp mà lên, quấn trên thân hắn sinh ra kim quang chói sáng, xuyên thủng đáy trời. Trong cùng thời gian, tất cả mọi người bỗng nhiên có cảm giác như thiên uy hạ xuống, áp lực khổng lồ không gì miêu tả nổi.

Hai người một lần nữa va đập vào nhau, cực cuồng chém giết. Không thể không nói, lần này tên thanh niên nhờ vào Điệp Vực quả thực mạnh hơn nhiều lắm, vậy mà có thể cùng Hoàng Thiên

giằng co đối kháng. Thậm chí không chỉ một lần lợi dụng cự kiếm chém thương ba phần thân thể.

Dư ba kinh khủng giống như cuồng phong bạo vũ, làm cho người ta có một loại cảm giác đè nén không thể nào hiểu nổi. Nhất là đám người còn lại của chiến đội kia, bởi vì một phần phải thi triển lĩnh vực trọng điệp, một phần phải chia sẻ sức mạnh phụ thể vào tên thanh niên, thành ra không khác gì trực tiếp đối kháng Hoàng Thiên, áp lực càng thêm to lớn.

- Đây chính là cái mà các ngươi vẫn tự hào xưng là chiến đội? Buồn cười!

Hoàng Thiên vừa đánh vừa nhàn nhạt cười, có phần chẳng đáng, sau đó lại lắc đầu.

Tên thanh niên nghiến răng, khoé miệng rỉ ra đại lượng máu tươi, cười gằn nói:

- Yên tâm, ngươi sẽ chết rất thê thảm.

Vừa nói xong, cự kiếm trong tay hắn liền bạo ra, dao động toàn bộ đại kiếm vực đánh phía Hoàng Thiên.

Chỉ thấy trăm dặm nổi sóng, mây mưa bạo khởi. Tên thanh niên không phải xông về trước mà lướt về sau, cự kiếm trong tay hội tụ toàn bộ tinh hoa của kiếm vực, bắn ra muôn trùng kiếm khí huy hoàng, thô to như muốn trảm trời. Giữa muôn trùng ánh sáng, mơ hồ có thể thấy được ánh sáng tập kết từ trăm ngàn tia kiếm khí, hướng vào trung tâm điên cuồng xoay chuyển.

Lực lượng khổng lồ gần như tận thế, để hư không cũng vì đó mà run rẩy lên, cho người ta một cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ, đáng sợ vô cùng.

Mà càng khiến cho người ta kinh sợ là, Hoàng Thiên đối diện với công kích khủng bố này lại chẳng hề sợ hãi, ngược lại tỏ ra hờ

những vô cùng, phân ra một thân bay về đối cứng.

- Ha ha… Ngu xuẩn. Chết cho ta.

Tựa hồ trông thấy Hoàng Thiên đi tìm cái chết, tên thanh niên cuồng cười một tiếng, đáy mắt lộ ra điên cuồng, há mồm phun ra một búng máu, thế rồi lùi bước.

- Oanh… oanh!

Một tiếng bạo nổ lan tràn, hắn vậy mà trực tiếp đem chiêu thức và cả lĩnh vực của mình cùng nhau bạo nổ, đem phân thân của Hoàng Thiên bao trùm trong năng lượng phá hoại khủng khiếp, kinh lôi bạo nổ.

Hai cái Hoàng Thiên còn lại bị một màn này khiến cho biến sắc, liên tiếp phun ra vài ngụm máu, hiển nhiên phân thân kia đã tổn thương cực lớn, thậm chí đã bị giết chết mới có thể khiến cho hai thân này đều bị phản phệ nặng thế.

Chẳng để cho hắn có thời gian tạm nghỉ, ngay tại thời điểm dư ba còn đang cuốn phá, một tên thanh niên trẻ tuổi đã lẳng lặng vọt qua hắc ám, áp sát thêm một phân thân khác, mang theo tư thái không khác gì bậc đế vương quân lâm thiên hạ, vung lên một đao tuyệt sát.

Đao ý lạnh lẽo gần kề ngay cổ họng, nhưng Hoàng Thiên vẫn cực kỳ lãnh tĩnh, búa sắt trong tay không chút chần chừ bạo nổ, tạo ra một lực đẩy kinh khủng cản lại trường đao, đồng thời giúp hắn tách rời khỏi đối thủ.

Chỉ là, hắn vừa mới lùi xa, liền kinh ngạc phát hiện bản thân không khác gì bị hãm vào bùn đất, Cửu Đạp sa lầy dính nhớp không thể nào thoát khốn. Một cỗ lĩnh vực cầm cố không biết vào lúc nào đã len lỏi vào trong Tam Cực, bất tri bất giác trói hắn vào trong thế khó.

Mà đao của tên thanh niên, đã một lần nữa vọt tới, nơi lưỡi đao đỏ ngòm, xoẹt xuống.

- Phanh…

Chỉ nghe tiếng nổ điên cuồng truyền ra, một đao chém người mà chém sụp cả không gian, tung toé ra cực kỳ nhiều vết máu.

Tên thanh niên tưởng chừng như đắc thủ, nhưng sau đó lại khiếp sợ nhận ra, Hoàng Thiên đã không còn ở đó. Đưa mắt nhìn về xa xa liền thấy, Hoàng Thiên không biết bằng cách nào thoát khỏi giam cầm của lĩnh vực, chạy qua gần hai chục dặm khoảng cách.

Hắn đứng hơi nghiêng ở đó, thất khiếu tràn đầy máu tươi, trầy da tróc vẩy, thậm chí nơi cổ họng còn có một vết đao xuyên thấu lộ ra khí quản, khủng khiếp không gì tả nổi.

Bàn tay vuốt qua vết chém còn phụt máu, sắc mặt Hoàng Thiên tái mét, nhưng ánh mắt lại cực kỳ sáng, vừa nhìn về phía tên thanh niên vừa ám sát mình vừa nói:

- Đao ý thật mạnh, huynh đệ này, không biết quý tính đại danh là gì?

Một lời, bỗng khiến cho tất cả mọi người sửng sốt, hiển nhiên mọi người không ai có thể nghĩ tới hắn sẽ nói ra lời này, nhất là khi đối phương suýt nữa lấy đi tính mạng của hắn.

Hoàng Thiên mới không quản mọi người nghĩ thế nào, hắn chỉ biết một chiêu vừa rồi của đối phương mạnh đến vượt quá lẽ thường. Mặc dù không giết được hắn, nhưng đao ý kia tuyệt đối viễn siêu bất cứ người nào mà hắn từng tiếp xúc, xứng đáng để nhận được từ hắn sự tôn trọng, như một đối thủ cực cường.

Tên thanh niên kia hiển nhiên cũng không nghĩ tới Hoàng Thiên sẽ hỏi mình, nhàn nhạt cười đáp lại, nhưng vẫn không quên

ẩn tàng vào trận pháp, lần nữa truy sát Hoàng Thiên:

- Trần Gia, Trần Thanh Thuỷ.

Hoàng Thiên ghi nhớ cái tên này, chật vật thoát khỏi ngàn vạn công kích của đối phương, vừa gật đầu nói:

- Thiên trường lưu thuỷ, hành vũ chi long, quả nhiên danh bất hư truyền, đủ mạnh mẽ. Hy vọng có thể nhìn thấy ngươi cùng bọn hắn đánh một trận mãn nhãn.

Luyện đao như thuỷ, lúc chưa xuất đao thì nhu hoà tựa nước, đến lúc vụt ra khỏi vỏ liền chí cường chẳng khác nào kim cương sắc bén, cương nhu tuỳ ý, linh hoạt kỳ ảo không thể nào nắm bắt. Đó cũng là lý do mà vừa rồi mãi cho đến lúc đao ý của đối phương gần chém tới người, hắn mới phát giác ra được.

Loại đao ý bậc này, lại thêm sự hỗ trợ của đại trận phong sát, quả thực là cơn ác mộng chân chính đối với bất cứ kẻ nào.

- Nực cười, ngươi nghĩ ngươi có thể còn sống cho tới lúc đó?

Hoàng Thiên và Trần Thanh Thuỷ quấn lấy nhau, còn trò chuyện như tri kỷ, gần như không để ý đến tên thanh niên áo trắng, nhất thời khiến cho sắc mặt hắn khó coi vô cùng, hừ lạnh khinh thường quát.

- Tại sao không chứ?

Hắn vừa mới nói xong, Hoàng Thiên bỗng nhiên bật cười nhẹ, tách ra khỏi Thanh Thuỷ, mỉm cười hỏi hắn.

Tên thanh niên áo trắng cười gằn, từ chối cho câu trả lời, mà trực tiếp hướng về một phía phân thân còn lại của Hoàng Thiên đánh giết. Theo hắn thấy, Hoàng Thiên hiện giờ đã không khác gì nỏ mạnh hết đà, chỉ cần chém chết phân thân cuối cùng liền không còn đường sống, há lại có thể làm nên sóng gió.

- Chẳng lẽ ngươi thật sự nghĩ có thể giết được ta?

Hoàng Thiên đón đỡ lấy tên thanh niên công kích, khoé miệng khẽ nhếch lên nụ cười ẩn ý, sau đó gần như trong khoảnh khắc, tam thân đột nhiên biến mất chẳng còn tăm hơi, mà thực thể, lại đã đứng ở trên cao hàng vạn mét. Trong tay còn bắt theo Thạch Thanh Trúc làm tù binh.

- Chơi đủ rồi, đi thôi.

Liếc mắt nhìn xuyên qua tầng tầng lĩnh vực, về phía Cẩu Thủ ở phương xa, hắn bỗng nhiên quát lớn, sau đó trảo ra một trảo đem Lục Cựa Kê Tinh quất gãy đôi mỏ nhọn, rồi mới nắm đầu chó kéo về.

- Còn muốn chạy?

Tên thanh niên kia vốn đang chém giết cùng phân thân, lúc này trông thấy Hoàng Thiên vậy mà muốn chạy, không khỏi giận dữ quát lớn. Đằng không mà lên, cự kiếm trong tay hắn ở không trung truy quét, uy lực bạo phát dũng mãnh không gì tả nổi.

Mà đằng xa, Trần Thanh Thuỷ cũng lạnh lùng tiến tới, thân thể đột nhiên bộc phát nguyên khí cực cường, đao ý trong tay vang lên tiếng rồng ngâm, thoáng chốc dạt ra khắp trời, cơ hồ vang vào tâm trí tất cả mọi người, kèm theo một cỗ long uy bá khí.

Hai công thủ siêu cường cùng lúc liên thủ, để cho tất cả mọi người đều có cảm giác nặng nề khó tả, lồng ngực tưng tức như bị người đạp nứt.

- Hừ!

Hoàng Thiên vừa mới bắt Cẩu Thủ về, trông thấy hai người đánh giết về phía mình thì không khỏi rên nhẹ trong lòng. Bàn tay bất chợt huyễn ảo ra một cây búa lớn, liếc nhìn về phía Thanh Thuỷ, đột nhiên truyền âm nói:

- Ngươi… có tư các để ta xuất kiếm.

Lời này vừa nói, Thanh Thuỷ còn chưa kịp hiểu gì, nhưng một cỗ bất an và nguy hiểm cực kỳ khủng bố đã ập tới, khiến cho vẻ mặt điển trai bỗng chốc hoá thành màu sợ hãi.

Bởi vì hắn bất ngờ trông thấy, búa sắt trong tay Hoàng Thiên đột nhiên phanh ra một búa đem đường huynh của mình đều đánh ngất, sau đó búa sắt đột nhiên lâm vào biến hoá, chớp mắt biến thành một cây trường kiếm.

Chỉ thấy Hoàng Thiên lúc đó bỗng mỉm cười nhìn hắn, cánh tay hơi giương phanh ra một kiếm.

Oanh!

Chỉ là một kiếm, chém ra một đạo ánh sáng óng ánh như tia sáng mặt trời đi qua, nhưng tựa hồ mang theo ngàn vạn muôn trùng kiếm ý. Một cỗ nguy cơ sống còn từ hư vô mà tới, áp cho Thanh Thuỷ đều không thở nổi, trong lòng ngập tràn hãi ý. Cứ như kiếm này một khi bổ trúng, hắn chỉ có thể nhắm mắt lại chờ chết.

Không chỉ có mình hắn, mà loại sát ý trong kiếm này hầu như đã bao trùm lên cả trăm dặm khu rừng, tựa hồ muốn đem toàn bộ vùng trời này chém nát. Thậm chí Điệp Vực của mấy người bọn hắn cũng không ngoại lệ, bị một kiếm này xẻ đôi làm hai nửa.

- Lưu Thuỷ Thiên Hà.

Kiếm của Hoàng Thiên đáng sợ, nhưng Thanh Thuỷ càng không thể để mình chờ chết. Chỉ thấy hắn tá đao bên người, sau đó bỗng nhiên gầm lớn, lấy ra gần như toàn bộ sức bình sinh mà chém.

- Oành!

Hai bóng đao kiếm cuồng nộ trảm vào nhau, Thanh Thuỷ chỉ

thấy một cỗ đau nhức thấu tận tâm can cộc tới, hổ khẩu phun trào máu đỏ, cuồng phún ra ngoài. Nơi cánh tay cầm đao truyền đến từng hồi xé rách, vô lực, bị dư ba chấn nổ tung thành trăm ngàn mảnh nhỏ.

Sắc mặt hắn trắng bệch không gì sánh được, khí huyết toàn tân không còn, như một cái xác không hồn rơi ầm vào mặt đất, khiến cho mấy tên thành viên còn lại đều kinh hoàng tụ tới, một bên cứu hắn, một bên tràn đầy hoảng sợ nhìn Hoàng Thiên.

- Ẩn tàng lâu như vậy còn không giết được ta, vậy thì xuống đoàn tụ với người của ngươi đi.

Một kiếm chém tan nát đội hình của đối phương, nhưng Hoàng Thiên cũng không có quá nhiều cảm xúc, chỉ là có chút thở dài nhìn về góc nào đó trong hư không sau mình, chợt nói.

Dứt lời, bàn tay hắn đột nhiên vỗ ra một chưởng, đem hư không đều bóp méo, trường kiếm trong tay xuy xuy, tựa hồ muốn đem người trong hư không chém chết.

- Ha ha, chủ nhân, nàng chính là người đánh nhau với chúng ta ở đình làng đấy, là quận chúa Trần Gia, người có tiền a, đừng giết.

Ngay vào lúc đó, Cẩu Thủ cũng nhìn thấy thân hình của sát thủ trong hư không, bỗng nhiên cười ha hả nói.

Hoàng Thiên nghe nó, ánh mắt cũng là sáng choang như nhặt được vàng, vội thu hồi trường kiếm, đổi lại là một bàn tay, đem cô gái bên trong hư không đều nắm tới, sau đó quay người biến mất khỏi không gian.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 361: Yên Tử Cõng Nồi

- Khốn kiếp…

Bị Hoàng Thiên một búa quật bay, bất tỉnh mất nửa ngày, tên thanh niên áo trắng mới dần dần tỉnh lại. Đập vào mắt hắn là một đội hình xơ xác, kẻ mất tay, người vỡ ức, thê thảm không thể nào tả nổi.

Lại nhìn thấy quận chúa bị bắt đi, hắn vừa giận vừa tức, khuôn mặt bỏng rát như bị người vả mạnh, khoé mắt trào lên sự tàn nhẫn tột cùng.

- Ngô Chấn, ngươi không có gì để nói sao?

Bỗng nhiên liếc nhìn về phía chiến đội Ngô Gia đang ngồi xem ở đằng xa, hắn lạnh lùng quát, khiến cho mấy người Ngô Chấn đều cau mày.

- Nói gì?

Ngô Chấn cho đến bây giờ vẫn còn chưa hết bàng hoàng vì chiến lực biến thái của Hoàng Thiên, nghe tên thanh niên nói thì khẽ cười lạnh lùng đáp trả. Đánh không lại người ta, bây giờ lại muốn nổi giận trên đầu hắn sao, buồn cười quá mức.

- Còn giả ngây? Tên đó ban đầu vốn là chặn đường đánh giết các ngươi, với thực lực của hắn lại có thể bị một đám phế vật như các ngươi doạ chạy? Còn tiện đường diệt chiến đội Thạch Gia, bắt đi Thanh Trúc, ngươi nghĩ ta ngu sao?

Tròng mắt lộ ra sự giận giữ, tên thanh niên vừa nói xong, binh khí trong tay đã chợt sáng, một kích vụt qua, đánh nát phân nửa dặm đại địa dưới chân đám người Ngô Chấn.

Phanh một tiếng đanh tai, đại lượng đất đá nổ tung, không gian tràn sóng.

Ngô Chấn có chút biến sắc, vũ khí trong tay vội vàng quất tới, phá đi thế đánh của tên thanh niên, giận giữ mà cười:

- Trần Thanh Chí, muốn đánh thì đánh, cần gì phải lý do. Ngô Chấn ta chẳng lẽ lại sợ ngươi.

Đằng sau hắn, mấy thành viên còn lại vừa mới hồi sinh cũng nổi giận xuất ra binh khí của mình, Ngọc Diễm vốn đã rất điên vì bị Cẩu Thủ giật mất khăn quấn ngực, lúc này càng thêm nổi đoá:

- Đúng đấy, tên phế vật mà thôi, không phải cũng bị người ta đánh vỡ mặt đó sao, tới đây, chúng ta sợ ngươi chắc.

Vừa nói, binh khí trong tay nàng liền đánh ra, đem một ngọn núi đằng xa đều đánh nổ, sau đó lạnh lùng lườm về phía đám người Trần Gia.

- Ngươi muốn chết.

Thanh Chí bị thách thức, tức đến xanh cả mặt mày, trong tiếng quát mang theo căm giận ngút trời, bàn tay phanh ra một ánh hào quang sáng chói.

- Hoàng huynh.

Ngay tại thời điểm Thanh Chí muốn bùng nổ giao tranh, một tiếng quát bỗng nhiên từ đằng sau hắn vang ra, đồng thời một đạo ánh đao vàng rực từ sau vọt tới, rất nhanh va chạm với hào quang, nổ ra tiếng sấm doạ người.

Thanh Thuỷ không biết tự lúc nào phục hồi lại cánh tay, lúc này vội bay qua, ngăn cản đường huynh của mình. Trông thấy Thanh Chí còn muốn nổi điên, hắn vội vàng nói tiếp:

- Hiện giờ không phải lúc đánh giết, cứu người quan trọng.

Thanh Chí lúc này mặc dù có tâm muốn giết người, nhưng Thanh Thuỷ đã nói đến mức này, hắn thật sự không tiện ra tay nữa, mà chỉ có thể lạnh lùng trừng Ngọc Diễm, sau đó bất mãn hừ lạnh trong lòng.

- Thanh Thuỷ huynh nói đúng đấy, Thanh Trúc và Anh Thy đều bị đối phương bắt đi rồi, có trời mới biết hắn sẽ giở trò gì với bọn họ, cho nên bây giờ cứu người mới là quan trọng nhất. Ngô Chấn, ta không quan tâm ngươi vừa rồi có hay không có ý định hại mọi người, chúng ta chỉ muốn biết đối phương rốt cục là ai, lai lịch thế nào? Lại có ý đồ gì?

Cùng vào lúc đó, một tên thanh niên trong chiến đội Thạch Gia gật đầu lên tiếng, trước ủng hộ Thanh Thuỷ, sau đó mới hướng về phía Ngô Chấn mà hỏi.

Mặc dù lời này thoạt nhìn không địch ý, nhưng vừa ra liền khiến cho Ngô Chấn khó chịu vô cùng. Bởi nói thế có khác nào công nhận hắn cố ý hại người, còn đối phương thì thật cao thượng không truy cứu hắn vậy, thật buồn cười.

- Không biết.

Hắn vừa trả lời, sắc mặt tên thanh niên Thạch Gia liền âm trầm hẳn xuống:

- Không biết? Ngươi thật sự muốn hai bên phải chém giết mới chịu nói hay sao?

Ngô Chấn cười lạnh lẽo đáp trả:

- Không cần phải đem chém giết ra làm lời uy hiếp. Chiến đội của ta mặc dù không dám tự xưng vô địch, nhưng chưa bao giờ sợ một trận chiến, các ngươi muốn đánh, cứ tự nhiên.

Lại nhìn về phía Thanh Chí, hắn cười như cố ý, nói:

- Còn lai lịch của đối phương, ta không biết liền nói không biết, có cái gì mà phải che che giấu giấu. Nói về căm ghét hắn, các ngươi chưa chắc đã bằng chúng ta đâu.

Lời này của hắn, cũng không phải là nói đùa. Hoàng Thiên và Cẩu Thủ ban đầu vốn là cướp đoạt bọn hắn, không chỉ khiến cho Ngọc Diễm cùng Ánh Nguyệt chết đi, mà còn khiến cho sủng thú của hắn vừa mới thu phục đều banh xác, hắn so với ai càng thêm căm hận một người một khỉ này.

- Ngô Chấn huynh bớt giận, Thạch Tứ cũng không phải có ý này. Chỉ là, các ngươi là những người tiếp xúc đầu tiên với đối phương, hắn phải nhìn ra được điểm gì đặc biệt chứ?

Thanh Thuỷ không biết có nhìn ra được Ngô Chấn nói thật hay giả, nhưng vẫn khá là khôn khéo hỏi, để cho vị thiên kiêu Ngô Gia này dù muốn giận cũng không giận nổi.

- Đặc biệt, tự nhiên là có, bọn hắn cũng biết đấy. Con súc sinh kia, mặc dù che giấu rất kỹ nhưng vẫn có lúc lỡ mồm tự xưng là khỉ, thêm nữa, nó hình như rất có thành kiến với người Thạch Gia thì phải.

Ngô Chấn ngẫm lại một hồi, sau đó thành thật trả lời cho Thanh Thuỷ. Chỉ là một vài chi tiết nhỏ, nhưng vừa nhắc tới đột nhiên lại khiến cho toàn bộ mọi người đại biến, có kẻ cả giận hô to:

- Hoá ra là bọn hắn.

Đám người Thạch Gia nghiến răng nghiến lợi, trong đầu cuồng

chuyển. Sủng thú là khỉ, lại có thù với người Thạch Gia, không phải là đám người Yên Tử hay sao. Con khỉ khốn nạn kia ở ngoài Bạch Hạc vì láo toét mà bị lão tổ nhà họ đánh vỡ mặt mấy lần nên mang thù, đích thị là nó không sai vào đâu được.

- Được… được lắm. Đúng là oan gia ngõ hẹp mà. Đám Yên Tử, các ngươi cứ chờ lấy.

Thanh Chí cười gằn nói, ngay sau đó liền dẫn người rời đi. Đám người Thạch Gia mất đi thủ lĩnh, đắn đo một hồi cũng quyết định chạy theo, dẫu sao người của hai bên đều đang bị bắt cóc, có cùng mục tiêu, cho nên hội hợp một chỗ liền có lợi hơn nhiều lắm.

Cứ thế, hai cái chiến đội vậy mà hội hợp cùng nhau, nổi giận đùng đùng truy tìm khắp bí cảnh. Yên Tử, các ngươi chạy trời không khỏi nắng, sớm muộn tìm ra, đánh chết các ngươi.

…

Bí cảnh Bạch Hạc, ở một nơi nào đó.

Ba cái bóng người lao đi vun vút trên không, tốc độ nhanh đến khiến người ta chóng mặt, thoáng chốc liền xoẹt qua bầu trời.

- Chủ nhân, vẫn tiếp tục cướp đường à?

Cẩu Thủ vừa mới nối liền lại xương cốt, ngồi kẹp lấy cổ Hoàng Thiên, nhỏ giọng mà nói.

- Ngu xuẩn, là kéo thù hận, không phải cướp đường.

Lạnh lùng lườm con khỉ mất dạy trên vai mình, Hoàng Thiên rất có cảm giác muốn một tát đánh bay nó, quát to.

- Vâng… vâng… không phải cướp đường.

Miệng dạ mồm vâng, nhưng khuôn mặt của đầu chó lại tràn đầy khinh bỉ, bĩu môi nói. Ngưng lại một hồi, nó bỗng nhiên liếc

nhìn về phía sau:

- Nhưng rồi hai cái của nợ này phải làm thế nào? Chẳng lẽ đem bọn nàng cùng đi ăn cướp sao?

Phía sau nó, Thanh Trúc và Anh Thy có phần xơ xác, Thanh Trúc thậm chí còn như bị người đánh qua, mặt mày sưng to tím ngắt, hai tay còn bị một sợ dây vàng như là gân rồng xích lại, kéo bay theo trên nền trời.

- Ngươi mới là của nợ.

Anh Thy từ xưa tới giờ vốn là cành vàng lá ngọc, có bao giờ bị trải qua mùi khổ cực, ngày hôm nay vậy mà bị khỉ bắt nạt cho tủi thân sắp khóc. Nay nghe con súc sinh lại dám mắng mình, nàng dù quật cường cũng đều tức nghẹn, quát mắng.

- Im miệng.

Bị tù binh mắng ngược, Cẩu Thủ hừ lạnh quát lớn, cánh tay kéo mạnh gân rồng, khiến cho cả Anh Thy và Thanh Trúc đều loạng choạng ngã úp mặt vào nhau, uất không thể nào tả nổi.

- Ngươi còn dám hỏi ta? Tiên khí đâu? Người có tiền, tiền đâu?

Hoàng Thiên nhìn ranh con này phách lối, tức đến nghiến răng nghiến lợi, căm tức mắng.

- A ha… Nàng đúng là có tiền mà, nhưng ta đánh mấy trận đều không tìm thấy được không gian chứa đồ đâu cả. Hình như nàng giấu trong quần rồi, chủ nhân lột thử xem thế nào.

Nghe thấy Hoàng Thiên đòi tiên khí, Cẩu Thủ ho khan không ngừng, cũng không dám nhắc về nó nữa, mà đánh trống lảng qua bên người Anh Thy, vô sỉ tột cùng.

- Câm miệng.

Chỉ là nó không nói thì thôi, vừa nói Hoàng Thiên càng tức giận quá mức, cả giận mắng to.

- Còn lắm lời, ta quất chết ngươi. Tiên khí, tiền, không cho ta thoả mãn, ta để các nàng vặt lông nhà ngươi.

Hắn vừa nói, Thanh Trúc và Anh Thy bỗng nhiên sáng mắt, đồng thanh nói:

- Chúng ta có a.

Anh Thy càng thêm hớn hở:

- Cho ta vặt lông nó, ta cho ngươi tiền.

Hoàng Thiên còn chưa trả lời, sắc mặt Cẩu Thủ đã đen kịt như đít nồi, miệng phun nước miếng nói.

- Vặt lông nhà ngươi ấy.

Lời nó vừa ra, toàn bộ ba người sắc mặt đều cứng lại. Anh Thy trợn mắt nhìn nó, hồi sau mới đỏ bừng mặt mày, vừa xấu hổ vừa giận giữ, đến mức thở phì phò như trâu mộng, ngực lớn cong lên mê muội lòng người.

- Hừ, hừ… Chủ nhân nhà ta há lại vì chút tiền tài mà bán rẻ sủng thú, các ngươi quá coi thường chủ nhân rồi.

Cẩu Thủ mặt vốn đã dày, há còn biết đến hai từ xấu hổ, thậm chí còn lườm lườm về phía Anh Thy, mặt không đổi sắc nịnh hót.

- Đưa tiền đây.

Nhưng rất nhanh, vẻ đắc ý của nó đều cứng ngắc, có chút nghệt ra.

Hoàng Thiên bỗng nhiên vươn tay túm cổ nó, nhìn về phía hai cô nàng chớp chớp mắt.

Thanh Trúc thì còn có hồ nghi, riêng Anh Thy thì không nói hai lời, trong tay xuất ra mấy món đồ quẳng phía Hoàng Thiên, sau đó ánh mắt tràn đầy nguy hiểm nhìn về Cẩu Thủ.

Quả nhiên, không quá chục giây đồng hồ về sau, tiếng hét thê thảm liền vang lên trong không khí. Cẩu Thủ la hét như bị chọc tiết, van xin không ngừng. Kèm theo đó là tiếng quát mắng của hai cô gái trẻ:

- Vô sỉ.

- Đê tiện.

- Hạ lưu.

- Đánh chết nó.

- Vặt lông nó.

Trong khi đó, Hoàng Thiên ở bên ngoài thì tươi cười rạng rỡ, đem đồ cất vào, đồng thời thi triển Tam Cực lĩnh vực đề phòng người chạy mất.

Vừa có hàng thu về, lại vừa có thể răn dạy ranh con này, tuyệt đối có lời.

Mãi cho tới nửa ngày trôi qua, cảm thấy đánh đã đời thoả mãn, hai cô gái mới dừng tay, buông tha đầu chó.

- Cuộc đời bi ai a… Sủng thú, hơn nhau ở tấm chủ mà.

Ôm lấy cái đầu đều bị người vặn gãy, Cẩu Thủ rên rỉ bi thảm không gì tả nổi. Cái đầu có ít lông vừa mới mọc đều, lúc này đều bị nhổ sạch bong, trọc lóc, lộ ra những vết cào cấu đỏ tươi.

Hoàng Thiên ha hả cười, lại một cước đạp bay nó, mới nói:

- Còn không trả ta tiên khí, mỗi ngày ta đều cho các nàng quất

ngươi một trận.

Cẩu Thủ sợ đến tái xanh mặt mày, vội nói:

- Cho mà, cho mà.

Hiếm khi thấy ranh con này nghe lời đến vậy, Hoàng Thiên hài lòng lắm, cười híp mắt:

- Biết điều liền tốt.

Xong một hồi, ánh mắt hắn như phát hiện được điều gì ở xa xa, bỗng nhiên toả sáng, ha hả cười:

- Đi mau, lại có tiền.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 362: Kể Cho Ta Nghe Về... Mộng Thuyết

Đại Việt Thiên Kiêu chiến, chín năm sơ luyện, một năm trưởng thành. Vốn nghĩ năm nay sẽ là một năm nở rộ thiên tài, với những trận đánh thư hùng hoành tráng, khoáng tuyệt cổ kim, cho đến khi ngày này kéo tới.

Bạch Hạc hôm nay xảy ra một cái hiện tượng khiến người ta há mồm trợn mắt, bởi vì phân nửa thiên kiêu hùng hùng hổ hổ, gặp nhau không đánh mà còn tay mắt mặt hận, truyền tai nhau những lời căm hờn tức giận, mắng mỏ đám người Yên Tử mặt dày vô song, đốn mạt cướp đường.

Đúng, chính là cướp đường. Cướp từ người của siêu cấp thế gia, cho tới đám tán tu bần hàn cũng không thể nào đào thoát.

Mà cướp đường thì cũng thôi đi, lại còn dám cả gan mạo danh loạn xạ, gắp lửa bỏ tay người, khiến cho người người không nhịn nổi. Nhất là con súc sinh đi theo bọn hắn, mặt dày mất dạy, tuyệt đối vô liêm sỉ ngút trời.

...

Một góc nào đó xa xôi của Bạch Hạc.

Ba bốn cái chiến đội tụ họp cùng nhau, khí thế lộ liễu không chút nào che giấu. Thậm chí một số kẻ còn cưỡi trên lưng yêu thú, ngự ở trên không mà tới, phô trương không gì sánh được.

- Đám Yên Tử khốn kiếp, nhất định phải tìm ra bọn chúng.

- Đúng vậy. Đánh chết bọn chúng, mẹ nó, quần của lão nương cũng dám lột, ăn gan hùm mật gấu.

Trong đám người, một tên thanh niên phẫn uất như bị người bắt nạt, sắc mặt đằng đằng sát khí mà hô. Một cô gái trẻ đằng xa cũng gật đầu đồng ý, đầy mặt là giận giữ, răng trắng đều nghiến cọt kẹt vào nhau, hận không thể ngay lập tức tìm được tên khốn kiếp ấy, đập chết hắn trăm lần.

- Ngươi còn đỡ, lúc sáng bản tiểu thư còn bị súc sinh đó dùng tiên khí đập gãy mất hai cái răng, đây là cổ long nha do sư phụ đích thân luyện chế tặng ta ngày sinh nhật, so với tiên khí thông thường càng mạnh hơn mấy phần, thật đáng kiếp.

Một cô gái khác sắc mặt cũng rất tối tăm, ngồi trên lưng một con thần cầm, căm tức nói. Mỗi một lần nhếch môi, lại để lộ ra hàm răng trống hoác, ba bốn cái răng cửa đều bị người vặn mất, thậm chí chân răng cũng không còn.

Vốn dĩ tu sỹ khi bước vào tu chân, năng lực phục hồi so với người thường thì mạnh hơn nhiều lắm, nhất là khi đạt tới Hoá Linh, thức tỉnh Sinh Thần, mọc lại răng là điều chẳng hề khó. Nhưng nàng lại khác, hàm răng này năm đó đã từng bị sư phụ thi pháp qua để có thể chứa được long nha, giờ đây bị súc sinh kia bẻ gãy, nàng muốn cho mọc lại cũng không thể nào mọc nổi. Cũng chính vì lý do này, mà nàng so với ai càng thêm thống hận đầu chó, ranh con đó lại dám cầm xà beng gõ vỡ miệng nàng.

- Ta nghe nói tên khốn nạn kia chính là đội trưởng của đám Yên Tử, tên là Hàn Lâm thì phải.

Một kẻ khác sắc mặt âm u không kém, như chợt nhớ thứ gì, vội nói.

- Đích thị là hắn, tên khốn nạn mặt dày.

Mọi người vội vàng gật đầu, nghiến răng nghiến lợi xác nhận với hắn.

- Khặc… khặc…

Bỗng nhiên, phía sau đám người, một tên thanh niên chẳng hiểu sao lại ho sặc sụa, hồi sau mới rón rén nói rằng:

- Mọi người, có khi nào là hiểu lầm không?

Hắn còn chưa nói hết, bên kia đã có người mắng lớn.

- Hiểu lầm cái rắm… chính ta từng bị con súc sinh kia cầm roi quất, đau quá phải giả vờ bất tỉnh, mới nghe trộm được nó gọi tên đó là Hàn Lâm, làm sao mà nhầm được.

Tên này vừa nói vừa nghiến răng, nhưng vẻ mặt lại mờ nhạt lộ ra tia đắc ý vô cùng, tên khốn "Hàn Lâm" kia hiển nhiên không thể ngờ được hắn là giả ngất, đem thân phận lộ ra, quả là muốn chết đến nơi rồi.

Mà mọi người, dĩ nhiên là tin sái cổ, bởi vì không chỉ có mình hắn, mà còn có rất nhiều người trong lúc vô tình phát hiện ra sơ hở của tên khốn nạn này, rồi suy đoán ra hắn là Hàn Lâm. Một người thì có thể là nhầm lẫn, nhưng rất nhiều người thì có thể nào mà sai cho được.

Nhìn thái độ của mọi người như vậy, tên thanh niên kia đều có chút xanh mét mặt mày, bước chân run rẩy không ngừng, bởi vì hắn, chính là Hàn Lâm mà.

Mấy hôm nay Hoàng Thiên bận rộn cướp đường, hắn cũng không nhàn rỗi a, bị người người truy sát đánh đập, hiện giờ đến tên cũng không dám nhận bừa.

Hoàng Thiên cho hắn cõng nồi, mà cái nồi này đều sắp đem hắn và mọi người trong đoàn nấu khét.

- Hừ, ta còn nghe nói tên này chuyên ăn hạt mít nướng, phóng rắm thối kinh tởm con người.

- Thật á…

- Trăm phần trăm. So phân còn thối.

Phía xa xa, một tên thanh niên lạ mặt không biết tự lúc nào nhập vào với đoàn, cười híp mắt mà kể, khiến cho mọi người đều nhốn nháo cả lên. Mà lời ấy, càng để cho sắc mặt Hàn Lâm nhúm lại như đít khỉ, khó coi vô cùng.

- Mẹ nó…

- Bíp…

Tức quá, hắn buột miệng mắng bậy một câu, ai nghĩ tới đúng vào lúc hắn vừa mở mồm, một âm thanh rất chói đột nhiên vang vọng trong tai mọi người. Toàn bộ từng ấy thiên kiêu đều như bị định thân, một mặt mộng bức, còn Hàn Lâm hắn thì là cứng ngắc không nói nên lời.

- Huynh đệ, ngươi đánh rắm?

Tên thanh niên mới tới bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Hàn Lâm mà nói.

- Không.

Mà hắn vừa hỏi, liền khiến Hàn Lâm run cả người, lắc đầu nguầy nguậy.

- Vậy ai đánh?

- Ta… bíp…

- Má nó… lại nữa.

Tên thanh niên hỏi dồn, Hàn Lâm vốn muốn mở miệng nói rằng ta không biết, ai nghĩ tới vừa nói được tiếng "ta" liền bị chặn lại bằng một tiếng bíp nữa. Biến cố để cho tất cả mọi người đều thêm dại ra, còn tên thanh niên thì bịt mồm gào thét.

- Mùi mít… Ngươi… ta phát hiện ra ngươi rồi. Tên khốn kiếp.

Thế rồi một lát, cứ như phát hiện được thân phận của Hàn Lâm, tên thanh niên kia như là có thù sống chết với hắn, bỗng nhiên hướng về phía hắn mà gào.

- Mọi người, mau, hắn chính là Hàn Lâm. Giết hắn ah… Lâm đần kia, mau nhận lấy cái chết.

Hàn Lâm ban đầu thấy thân phận mình bị lộ, vốn định quay đầu bỏ chạy, nhưng sau khi nghe thấy mấy tiếng ấy lại như bị sét đánh, mới đầu là đần thối, sau đó mới nổi điên thét gào trở lại:

- Khốn kiếp… Hoàng Thiên, là ngươi, tên khốn nạn này.

Cái tên Lâm đần, xưa giờ chỉ có Hoàng Thiên là xưng hô hắn như thế, đích thị làm sao sai được. Tên khốn này, hố hắn chưa đủ, còn chạy tới đây cho hắn gây thù, đáng giận quá rồi.

- Không chối tức là thừa nhận rồi… ha ha, mau đi chết. Mọi người, giết hắn.

Tên thanh niên cười như được mùa, xung phong cầm đồ lao tới Hàn Lâm.

- Không phải ta làm… không, ta không phải Hàn Lâm.

Hàn Lâm bi phẫn đến run người, nói năng lẫn lộn, đến lúc phát hiện ra mọi người đều nhìn mình đằng đằng sát khí thì suýt khóc, vội vàng sửa lời. Nhưng mà, đã trễ.

- Đánh rắm quá nhiều, mọi người, hợp lực đập chết hắn.

- Quả nhiên là ngươi, đáng chết.

- Giết…

Tên thanh niên chửi ầm, khiến cho tất cả mọi người đều tin sái cổ, thoáng chốc như bom bạo nổ, nhao nhao vác đồ truy sát tới.

Một lúc bị mấy chục con người lùa, Hàn Lâm sợ đến run cả hai chân, không dám nói hai lời quay đầu bỏ chạy, trong một thoáng vô tình chống đỡ cường công của đối thủ, theo thói quen sử ra búa sắt.

- Tiên sư nó, đích thị là cái búa này, chính hắn rồi. Giết.

Mà búa sắt vừa ra, đoàn người phía sau không ít người nhận biết, càng thêm cuồng loạn la lối. Không nghi ngờ nữa rồi, tên khốn này chính là Hàn Lâm. Vậy mà lại dám cả gan trà trộn vào trong bọn họ, hẳn là muốn chuẩn bị đánh lén cướp bóc đây mà, quả là đáng chết.

Thế là, mấy chục con người như điên như cuồng hô hét, đuổi theo một người chạy trước, không có ai để ý được rằng tên thanh niên giúp bọn hắn nhận ra Hàn Lâm, lại không có đuổi theo mà lẩn về phía sau, đứng đó nhìn về mà cười nghiêng cười ngả.

Bởi vì hắn là Hoàng Thiên a.

Bên cạnh hắn, không biết tự lúc nào cũng xuất hiện mấy cái thân ảnh. Anh Thy hôm nay bận một bộ váy quấn màu xanh, mỏng như tơ, mềm như khói quấn quanh mông đầy. Bên trong là một bộ quần áo ngắn bó sát, dưới ánh sáng nhè nhẹ của chiều hôm, làm lộ ra vóc dáng uyển chuyển mê người.

Đôi tay ngọc ngà mặc dù vẫn bị trói lại bằng gân rồng, nhưng nàng dường như chẳng còn để ý, ngược lại còn tỏ ra khá là tự nhiên, tràn đầy tò mò nhìn bóng dáng Hàn Lâm khuất xa, rồi lại nhìn về phía Hoàng Thiên mà nói:

- Ngươi thật sự là huynh đệ của hắn ư? Làm sao ta thấy ngươi chẳng có chút lương tâm nào hết vậy.

Tiếng nói nhẹ nhàng như nước chảy, êm tai vô cùng. Hoàng Thiên còn đang cười Hàn Lâm, nghe vậy thì ngừng cười, liếc liếc nàng một hồi rồi mới hỏi:

- Ngươi đã từng chém giết cùng bọn hắn, nói cho ta biết, chiến lực của Kiếm Ma thế nào?

Anh Thy bị hắn hỏi ngược thì có chút ngẩn ra, nhưng khi nghe hắn nhắc về Kiếm Ma, khuôn mặt xinh đẹp bỗng nhiên trở nên ngưng trọng mấy phần, gật đầu mà nói:

- Mạnh… rất mạnh…

Mặc dù lần đó nàng nhờ vào chiến đội mà suýt giết được Kiếm Ma, nhưng nàng vẫn buộc phải công nhận rằng, xét về chiến lực đơn thuần, Kiếm Ma mạnh hơn nàng nhiều lắm. Thậm chí so với tam hoàng tử Thanh Thuỷ cũng không kém chút nào. Tuyệt đối là lớp nhân vật thiên kiêu siêu việt đương thời.

Như sớm biết được câu trả lời của nàng, Hoàng Thiên chỉ nhẹ gật đầu, sau đó lại hỏi:

- Vậy ngươi nói xem, với một đội hình có hắn và bốn người chiến lực không thua kém hắn quá nhiều, lại bị một chiến đội như Đinh Gia đánh bại trong chưa đầy nửa tiếng, là vì sao?

Anh Thy sửng sốt một lúc, sau đó mới gật đầu hiểu ra ý của Hoàng Thiên. Nàng mặc dù nhiều lần ăn thiệt thòi dưới tay nhóm này, nhưng không phải là ngốc, chiến đội Đinh Gia mạnh mẽ, còn chưa mạnh tới mức có thể đánh bại được đội hình mạnh như Yên Tử trong vòng nửa tiếng. Hiển nhiên, đội hình của bọn hắn còn mang rất nhiều khuyết thiếu.

Hoàng Thiên trông được thái độ của nàng, liền biết nàng đã

nhìn ra, chỉ là khẽ cười nói:

- Sắt không rèn, không thành thép. Bọn hắn đều là ngọc thô, không có áp lực, làm sao thành khí?

Anh Thy gật đầu đồng ý, đôi mắt lấp lánh nhìn về Hoàng Thiên, tò mò đi vòng quanh thân hắn, đánh giá lại một lần, sau đó mới nói:

- Không nghĩ tới, ngươi ngoài vô sỉ ra lại còn có đức tính này.

Một lời, khiến cho nét tươi cười của Hoàng Thiên đều cứng ngắc lại, ánh mắt sắc như dao lườm lườm Cẩu Thủ, khiến cho đầu chó đang bắt nạt Thanh Trúc đều có chút rùng mình, một bộ vô tội mà nhìn hắn.

Hoàng Thiên mới chẳng quan tâm con khỉ mất dạy này oan ức thế nào, mấy ngày nay dẫn nó theo cướp đường, chính vì nó mà thanh danh "Hàn Lâm" ngày càng bại hoại, không tính trên đầu nó thì ai vào đây nữa.

Lại nhìn về Anh Thy, hắn ngẫm nghĩ một hồi như quyết định điều gì, sau đó dưới sự ngạc nhiên của nàng, bỗng nhiên vung tay tháo ra trói buộc của gân rồng, sau đó mới nhìn nàng mà cười nhàn nhạt, nói rằng:

- Việc phụ xong rồi, hiện tại cũng nên đi vào chủ đề chính chứ? Lại đây, kể cho ta nghe về… Mộng Thuyết.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 363: Sự Thật?

- Mộng Thuyết…

Nhắc về Mộng Thuyết, Anh Thy hiếm khi trở nên thâm trầm, nỉ non trong lòng. Hơi nhìn Hoàng Thiên một chút, sau đó mới bắt đầu nói:

- Ngươi có quê hương không? Ngươi yêu nó chứ?

Hoàng Thiên sửng sốt nhìn nàng, không nói mà hơi cúi đầu, quê hương hắn có, nhưng yêu nó, dường như có chút gì đó mơ hồ không rõ.

Anh Thy trông hắn thế này, âm thanh có phần chậm lại, có lẽ là nhìn được nỗi buồn đằng sau ánh mắt hắn, do dự một hồi, nàng mới tiếp.

- Có lẽ nên bắt đầu từ những truyền kỳ xa xưa, từ thuở sơ khai còn chưa phân trời với đất. Đại Việt không chỉ là những truyền thuyết về cha rồng mẹ tiên, về những vị thần linh sáng tạo muôn loài, mà còn là những con người bé bỏng quật cường, bán mặt cho đất, bán lưng cho trời.

Theo Anh Thy không ngừng giới thiệu, Hoàng Thiên dần dần đối với Đại Việt này có thêm một tầng ấn tượng.

Bởi, nàng vẽ ra cho hắn một thế giới thật nên thơ, thật đẹp đẽ. Đó không chỉ là một dân tộc với những truyền kỳ huyền ảo, nhiệt huyết hào hùng của thần nhân, mà còn là đất nước của những người dân chân chất, từ thở còn nằm nôi cất tiếng khóc cười, nghe

tiếng ru của mẹ bao la, nghe câu truyện của cha rộng lớn. Cho tới khi trưởng thành đội trời đạp đất, gánh vác con cháu trên vai mà nhìn quê hương, tự hào kiêu hãnh.

Con sinh vào lúc bão đi qua

Gió giật trời giông tốc mái nhà

Mẹ con gồng mình trong tiếng sấm

Để con chào đời, khóc với hạt mưa sa…

Nhưng rồi, có thứ gì mà tồn tại mãi mãi. Đại Việt nên thơ hùng vỹ, đã sớm chìm vào quá khứ xa xăm, để còn lại bây giờ chỉ là những mục nát, đấu tranh, sợ hãi, lo âu và lụi tàn.

Bởi vì một ngày kia, trời vỡ.

Vỡ toác làm đôi như niềm tin của con người lúc ấy, đánh nát cả những mộng ước trẻ thơ, và hy vọng của dân tộc đó. Chỉ nhớ hôm ấy cả nhân gian chìm trong hắc ám, nền trời tăm tối toác ra vết rách chạy dài, như là mở mắt. Đất nước, non sông oằn mình chảy máu, có cả máu của những con người bé bỏng vô năng.

Nhìn lên bầu trời đang vỡ toác, không ai biết là có chuyện gì xảy ra, chỉ có thể vô lực chạy trốn, hoặc là hướng thương thiên quỳ lạy khẩn cầu. Nhưng dù có chạy, có cầu đến đâu, tai ương vẫn như thường ập xuống.

Thế rồi, cha mẹ đều ra, trăm ngàn thần linh hiện thế, hoảng sợ nhìn lấy trời cao. Trời vỡ, ai mà chẳng sợ? Tiên thần, cũng thế cả mà thôi, bọn họ đơn thuần cũng chỉ là sinh vật, làm sao đối đầu được trời cao. Nhưng sợ, lại không có một người bỏ trốn, bởi bọn họ đã nhìn thấy con dân mình đằng xa, bất lực, khổ đau, gào thét.

Trời sập có cha nâng, trời tan có mẹ đỡ.

Có lẽ, chính là vì khoảnh khắc ấy, mà nhân gian đời sau vẫn luôn lưu truyền câu nói đó. Hàng trăm ngàn bóng hình bay thẳng lên trời, bé nhỏ, nhưng đối với trăm triệu con dân thì to lớn vô cùng. Bởi bọn họ gánh trời, bọn họ đỡ đất, bao bọc cho con dân của mình.

Không gian nứt vỡ, thời gian tàn phá. Những vết gãy nứt càng ngày càng trở nên hung hăng, đổ ập lên đầu hàng trăm ngàn cường giả đang điên cuồng bổ khuyết. Nhưng càng bổ khuyết, thì vết nứt càng to, rạch trời càng lớn. Vô số hào quang màu trắng từ rãnh trời bay ra, bao phủ lấy toàn bộ mấy trăm ngàn vị tiên thần đó, khuất bóng.

Mọi thứ cứ thế trôi qua, tưởng chừng như vô tận. Trời ngày càng thêm bất ổn, cha mẹ cũng chẳng thấy ra, tiên thần càng là tuyệt tích, cho tới một ngày, thiên khung chảy máu.

Sâu xa trong vết nứt, một tiếng đứt gãy kinh thiên vang lên không khác gì đại đạo vỡ nát, khiến toàn bộ bầu trời xuất hiện mưa to, khiến thế gian chìm trong màn máu đỏ suốt mấy năm trời, hừng hực, nóng bỏng, và thê lương.

Vết rách trời cũng vì mưa mà dần sụp xuống, đổ ập nơi chân trời hắc ám, trả lại cho con dân một thinh không trong vắt, lành lặn như chưa từng vỡ nát.

Đại nạn qua đi, mà không có một ai vui mừng cho nổi, vì cha mẹ và tiên thần đều không có một người quay về. Nhân gian ứng kiếp, có cha mẹ đỡ thay, tiên thần gánh hộ, bọn họ đã vì con dân mà chịu chết, đắm mình vào dòng chảy của thời gian, phủ bụi trong quá khứ mịt mờ.

Đại Việt, cũng từ khoảng thời gian đó mà không có tiên thần, chỉ còn tu sỹ. Một nền văn minh tu chân dần dần hiện thế, bắt đầu gây dựng lại nên từ đổ nát. Những đứa con lớn dần, đồng nghĩa là chúng sẽ dần thay thế đi những người cha mẹ già đã khuất bóng.

Lịch sử lu mờ họ, thời gian tàn phá họ, xoá đi cả những kỷ nguyên hào hùng của đấu trời mở đất, không còn là những lý thưởng bảo hộ con dân, mà chỉ còn là những câu truyện cổ xưa huyền bí, và thật đẹp nếu như không có một ngày của tám vạn năm về trước.

Cái ngày mà có người may mắn sống sót chạy ra từ Chân Trời Sự Kiện, nơi mà cha mẹ, tiên thần đã phải dùng máu của mình để chôn xuống vết nứt của trời.

Hắn là thần tiên thượng cổ, có công bảo vệ muôn dân, nhưng vừa trở về liền mang đến tai ương ngập đầu, khiến cho trăm triệu con dân căm thù. Bởi vì hắn như là hoá điên hoá dại, nói với người đời thế gian này chỉ là giả tạo, làm cho không biết bao nhiêu con người tuyệt vọng, xã hội vỡ tan vì mâu thuẫn mất cân bằng.

Cũng từ thời gian kia, Mộng Thuyết ra đời.

Có người tin hắn, cũng có người không tin, cứ thế dần ngầm diễn ra, mâu thuẫn hai bên ngày càng trở nên sâu sắc, kéo dài cho tới tận ngày nay, đỉnh điểm là sự sụp đổ của kỷ nguyên Hoàng tộc thịnh trị, và sự kiện của năm ngàn năm trước, Chân Không Ngã cả gan tiến vào Chân Trời Sự Kiện, thậm chí còn sống sót mà trở ra, lần thứ hai còn mang về một đứa nhóc.

Mộng Tâm, một thằng bé đặc biệt không chỉ vì xuất thân của nó, mà còn là vì, nó là bằng chứng lớn nhất để chứng minh cho Mộng Thuyết. Bởi trong Đại Việt, nó là bất tử, mặc kệ cho bên kẻ thù có dùng cách nào để giết nó, nó vẫn có thể tái sinh lại ở trong Chân Trời Sự Kiện và trở về như không có chuyện gì.

Cũng là từ năm đó, Chân Không Ngã càng thêm củng cố Mộng Thuyết, chia kỷ nguyên của thế gian này thành các kỷ Sơ Thực, Nhập Thức, Mộng Ảo và Không Hư, hắn còn học được Thiên Cơ Thuật rồi đưa ra suy đoán về dị số.

Suốt mấy ngàn năm, hắn gần như tổn hao tất cả những gì mình có, cho thằng bé và huynh đệ của hắn rời hẳn thế giới này ra tới bên ngoài, nơi mà hắn cho là "thực tại" nhằm tìm kiếm người phá tan giấc mộng thiên cổ này.

Mới đó, mà đã thấm thoát ba ngàn năm, hiện giờ cũng là lần thứ sáu dị số tiến vào.

Hoàng Thiên yên lặng lắng nghe, mãi cho tới khi Anh Thy ngừng lại, hắn mới phức tạp nhìn nàng. Mộng Thuyết, đây không phải là lần đầu hắn nghe về nó, quãng thời gian ở cùng Mộng Tâm, hắn đã không chỉ một lần hỏi dò nó, thậm chí vài lần tiếp xúc với Chân Không Ngã, cũng đủ để hắn moi móc từ lão những thông tin được cho là cần thiết.

Nhưng, hôm nay là lần đầu hắn nghe được qua lời kể của người bên kia, phần nào đó đại diện cho một phe phản đối.

Cảm giác đó, hắn không biết phải làm sao giải thích. Tất cả mọi người, kể cả Anh Thy hay là những người phản đối, kể cả Chân Không Ngã và những người tiên thần kia nữa, thật đáng thương cực cùng.

Sinh ra lớn lên, nỗ lực một đời, bảo vệ một đời, để rồi cuối cùng nhận ra tất cả mọi chuyện này chỉ là mộng ảo, còn gì bi thương hơn thế.

Thế gian như mộng, mộng thế gian

Đời người hư danh, sớm nở tàn

Dù cho mộng đẹp hơn trời đất

Giật mình tỉnh mộng thế là tan.

Chưa bao giờ, hắn lại có cảm giác thương hại và đồng cảm đến vậy, thậm chí còn hi vọng rằng Chân Không Ngã mới là người

sai lầm, dù cho ông là người sẽ tạo cho hắn cơ hội tìm về với em trai của mình.

- Ngươi… hận ta sao?

Chẳng hiểu sao lại nói ra câu này, hắn nhìn Anh Thy mà hỏi.

Anh Thy nhìn hắn, không quá ngạc nhiên mà chỉ mỉm cười, nhàn nhạt nói:

- Tại sao ta phải hận ngươi chứ? Ngươi lại không phải là dị số đầu tiên. Trước ngươi đã có tới năm lượt người, ngươi biết kết cục của bọn hắn là gì không?

- Anh Thy!

Nàng vừa mới nói xong, Thanh Trúc bên kia liền bỗng nhiên quát lớn. Bàn tay buông ra khuôn mặt có phần hơi bầm tím, nhìn chằm chằm vào nàng như là uy hiếp.

Nhưng đương nhiên là, sự uy hiếp này chẳng có chút giá trị nào cả. Anh Thy nhìn Thanh Trúc mà bật cười, cứ như là trào phúng:

- Ôi ôi… con gái của Thần, ngươi làm sao lại phản ứng rồi? Cha ngươi xưa giờ chẳng phải vẫn luôn nói rằng trung lập sao? Bây giờ lại ủng hộ Chân Không Ngã rồi à? Xem ra, thế cục Đại Việt bây giờ so ta nghĩ còn rối rắm hơn nhiều lắm.

Cười nhẹ một hồi, Anh Thy như có thở dài, thổn thức tiếp lời:

- Hắn sớm muộn rồi cũng biết, các ngươi còn nghĩ che giấu hắn đến bao giờ?

Thanh Trúc siết lại bàn tay, hận không thể tự do đem Anh Thy chém giết, sau đó mới quát lên:

- Chớ có hàm hồ…

Nhưng nàng còn chưa có nói hết, Hoàng Thiên đã lên tiếng chặn ngang:

- Để cho nàng nói!

Không có lớn tiếng, nhưng lại làm cho Thanh Trúc có phần run rẩy, ánh mắt tràn đầy bất an nhìn hắn.

Rõ ràng là sợ, nhưng là sợ vì thủ đoạn của Hoàng Thiên tàn độc, hay là sợ vì hắn sẽ biết được điều gì không nên biết, thì chỉ có một mình nàng rõ nhất.

Thanh Trúc dường như cũng đoán được đôi phần, cho nên chỉ nhìn lướt qua nàng một chút, sau đó mới hướng về phía Hoàng Thiên, cười nói:

- Ngươi nói xem, làm thế nào để có thể chứng minh thế giới này là giả tạo? Phá nó, đập nó hay kêu gào mọi người rằng nó là giả?

Hoàng Thiên không nói mà chỉ cau mày, bởi vì chuyện này hắn thật sự không biết được, Anh Thy lại tiếp tục một mình:

- Chân Không Ngã suy nghĩ đơn giản hơn nhiều lắm, nếu đã là mộng, thì chỉ cần cho người nằm mộng tỉnh lại là xong. Đáng tiếc, hắn tìm không ra, cũng làm không nổi, cho nên hắn mới đi tìm dị số.

Nói tới đây, Anh Thy nhìn thẳng vào tròng mắt Hoàng Thiên, sau đó tiếp lời:

- Dị số theo như hắn giải thích, thì chính là người có vận mệnh gần với mộng nhân, thậm chí có khí vận giao thoa, cho nên mới có thể từ bên ngoài cùng chìm vào bên trong mộng cảnh. Đó cũng là lý do mà năm xưa hắn cho Mộng Tâm đi ra ngoài "thực tại", đi tìm người một cách ngẫu nhiên, nhưng thật ra lại chính là đi theo vận mệnh.

Hoàng Thiên lúc này mới chợt như bừng tỉnh hẳn ra, nhớ về năm xưa lần đầu tiên gặp được tiểu hoà thượng, hắn dường như có một cảm giác thân quen lạ thường, thậm chí còn chẳng thèm đề phòng nó. Chẳng lẽ, đây chính là cái gọi là vận mệnh gần nhau, khí vận giao thoa?

Có lẽ là một phần, nhưng khiến hắn kinh sợ hơn nữa phải là từ ngẫu nhiên ấy, bởi vì đó chưa bao giờ là ngẫu nhiên cả.

Anh Thy dĩ nhiên chẳng biết hắn suy nghĩ gì trong đầu, mà vẫn tiếp tục mỉm cười, nói:

- Mà trên lý thuyết, người ngoài vào trong mộng cảnh, muốn tỉnh lại thì chẳng có gì khó khăn, chỉ cần lui ra là đủ, nhưng nếu chỉ đơn thuần lui ra, thì ngươi không thể nào chứng minh được mộng thuyết, vì thế gian này quá thật, ngay cả bản thân ngươi khi tỉnh lại, vẫn chẳng thể nào phân biệt được đâu mới là mộng ảo, đâu mới là chân thực, hay chỉ đơn thuần là một chuyến đi từ giới này qua giới khác. Trừ khi… chính ngươi chết ở bên trong mộng, nhưng vẫn sống bên ngoài.

Tiếng nói nhẹ nhàng, nhưng âm vang như sấm, đánh sâu vào tận tiềm thức của Hoàng Thiên, khiến hắn sững sờ như phỗng.

- Cho nên, muốn chứng minh Mộng Thuyết này, ngươi và người của mình, đều phải chết.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 364: Đại Chiến Thật Sự, Ai Mới Là Thiên Tài

Tất cả mọi người đều phải chết?

Sắc mặt của Hoàng Thiên thoáng trở nên âm trầm cực độ, đưa ánh mắt nhìn về phía Thanh Trúc đằng xa. Hắn mặc dù không hoàn toàn tin lời Anh Thy, nhưng ít nhất cũng có căn cứ để hoài nghi đám người Chân Không Ngã.

- Nói bậy nói bạ mà thôi, ngươi tin nàng thật sao? Nếu chỉ đơn giản là khiến các ngươi chết, vậy tại sao Chân Không Ngã không giết các ngươi ngay khi còn trên Yên Tử, lại để các ngươi tới nơi này? Ông chẳng lẽ không sợ ngươi gặp được đám người như nàng, nói ra sự thật khiến ngươi bội ước hay sao?

Thanh Trúc trông thấy vẻ mặt Hoàng Thiên, biết là hắn đã bị Anh Thy làm lung lạc, không khỏi vội vàng giải thích.

- Vậy ngươi nói cho ta, những dị số trước đây đâu rồi? Còn sống chứ?

Hoàng Thiên nhàn nhạt cười như chẳng đáng, nhưng ánh mắt thì lạnh đi trông thấy, hỏi vặn một lời khiến cho cô gái đều ngưng lại, hồi sau mới bất đắc dĩ trả lời hắn:

- Đó đều là ngoài ý muốn.

Không nói thì thôi, vừa nói, Hoàng Thiên liền bật cười chế giễu:

- Vậy thì có khác gì nhau?

Thanh Trúc cúi đầu, Hoàng Thiên cũng không có làm gì nàng, mà chỉ trầm giọng nói:

- Cố ý hay không, kết cục đều phải chết, chẳng phải sao? Không giết chúng ta ngay lúc đó, đâu đồng nghĩa với việc hiện giờ cũng thế, quan trọng là thời gian chưa tới mà thôi. Còn bội ước, lão đương nhiên sẽ không sợ ta bội ước, bởi vì lão có thứ mà ta cần.

Không gian tĩnh lặng, Thanh Trúc nhìn Hoàng Thiên đã mang thêm một phần sợ sệt, sợ hắn giận cá chém thớt mà đem nàng làm điều gì thái quá.

Hoàng Thiên đương nhiên sẽ không làm gì nàng, mà chỉ thoáng suy nghĩ một hồi. Hắn thật sự nổi giận, không phải vì câu nói của Anh Thy rằng hắn và mọi người sẽ phải chết, mà là vì Chân Không Ngã đã không chân thật với hắn khi hai người giao ước.

Thế rồi trước sự sững sờ của mọi người, hắn bỗng nhiên vung tay hướng về phía Thanh Trúc, đem gân rồng giải toả, sau đó mới lạnh lùng mà nói:

- Ngươi đi đi.

Thanh Trúc giật mình:

- Vậy còn chuyện…?

Hoàng Thiên cười nhẹ chặn ngang lời nàng:

- Yên tâm, ta vẫn sẽ thực hiện. Nhưng, nói cho bọn hắn biết, ta cần câu trả lời thoả đáng.

Thái độ rất rõ ràng, Thanh Trúc cũng không phải là người ngốc, tự nhiên biết được Hoàng Thiên muốn gì. Nói là câu trả lời thoả đáng, không bằng nói hắn cần một cái giá mới, đủ lợi ích để hắn tiếp tục mạo hiểm tính mạng của bản thân và người của

mình.

Không nói thêm lời, nàng chỉ nhè nhẹ vặn vặn cổ tay có phần nhức mỏi, sau đó đạp không mà biến mất khỏi nơi này. Để lại phía sau là Cẩu Thủ với khuôn mặt bất mãn, hầm hừ điều gì trong cổ họng.

- Hừ!

Vốn là đang đứng nhìn Thanh Trúc rời đi, Hoàng Thiên bỗng nhiên rên lên một tiếng lạnh lùng. Bàn tay duỗi ra, hào quang như chớp giật, trong nháy mắt hoá thành một cái hư ảnh bao phủ bầu trời, vượt qua non nửa chục dặm đập xuống đầu một cô gái.

Anh Thy vừa rồi lợi dụng lúc Hoàng Thiên nói chuyện với Thanh Trúc mà thi triển ẩn thân rời đi, vừa mới chạy được năm dặm liền bị một vỗ này đập cho nát hơn nửa thân người, máu tươi thê lương vương vãi ra núi rừng. Hoàng Thiên cũng không có cố ý giết chết nàng ngay, mà bàn tay khé bóp, đem nàng bắt ngược trở về, cười lạnh nói:

- Ta cho ngươi đi rồi sao?

Một màn, để cho Cẩu Thủ đang ngồi cắn hạt ở bên cười khẩy không ngừng, nhìn Anh Thy như là kẻ ngốc vậy. Quả là nữ nhân mông to thì não nhỏ, chủ nhân của nó là ai cơ chứ, lại có thể dễ dàng để nàng đào thoát, không thấy bản hầu ở bên từ đầu tới cuối đều chẳng thèm phản ứng ngươi bỏ chạy hay sao?

Anh Thy mới không quan tâm đầu chó nghĩ gì trong đầu, mà chỉ có thể thê thảm nở ra một nụ cười miễn cưỡng, uỷ khuất mà nhìn Hoàng Thiên, thoi thóp một hồi rồi mới lăn đùng ra chết.

Mãi cho đến hơn nửa ngày sau, nàng mới một lần nữa tái sinh trở về nhờ quy tắc của tinh diện. Thay vào một bộ đầm mới, nàng tức giận dậm chân đứng trước mặt Hoàng Thiên, nghiến răng

nghiến lợi mà trừng hắn:

- Chuyện ta biết, ta đều nói hết cho ngươi rồi… ngươi còn giữ ta làm gì? Chẳng lẽ…

Nói đến nửa lời, nàng bỗng nhiên ngừng lại, hai tay che lại ngực mình, khiến cho Hoàng Thiên dù lãnh tĩnh cũng phải đen kịt mặt mày.

- Ha ha ha, Tát Phiết ruồi bâu mà cứ nghĩ mình là thịt trâu hảo hạng. Chỉ bằng vào ngươi mà cũng đòi lọt vào mắt chủ nhân nhà ta? Nực cười. Còn không bằng cái móng chân của chủ mẫu đâu.

Hoàng Thiên còn chưa kịp nói, Cẩu Thủ đã ha ha cười như nắc nẻ, phun ra một miệng vỏ hạt, nhìn về phía Anh Thy mà lườm trong khinh bỉ.

- Câm miệng… ngươi nói ai là Tát Phiết?

Anh Thy sững sờ buông tay khỏi ngực, sau đó nổi đoá nhìn về Cẩu Thủ, nghiến răng nghiến lợi mà quát lên.

Ranh con này lại dám ám chỉ nàng là tát phiết ruồi bâu, có khác nào nói nàng là cứt trâu bốc mùi đâu chứ. Đáng chết.

- Hừ… Tát phiết ít ra còn ăn được, ngươi đến chó nó còn chẳng thèm.

Rất có năng khiếu chọc điên người khác, Cẩu Thủ vỗ vỗ đít quần, tựa hồ rất là hiển nhiên nhìn về phía Anh Thy mà nói.

- Khốn kiếp, bản quận chúa chém chết ngươi.

Anh Thy tự biết miệng lưỡi của mình đấu không lại đầu chó, nhưng vẫn không cam lòng buông tha, trực tiếp xách đồ lao tới.

- Đến đây, chủ nhân thả đi tiện nhân kia, bản hầu đang khó chịu vì không có người để đánh đây.

Cẩu Thủ đương nhiên không sợ, vội vàng đứng thẳng người, vươn tay mặc vào chiến giáp.

- Đều câm miệng cho ta.

Một người một khỉ làm rộn cả lên, Hoàng Thiên phiền đến nổi đoá quát lên, sau đó không chút nương tình đem cả hai quất bay xuống dưới nền rừng, khói bụi cùng mạt gỗ tung bay đầy trời.

Non nửa ngày không hề phản ứng, bụi mù mới dần tan đi. Cẩu Thủ nhờ có Xung Thiên cho nên ngoài chật vật một chút, liền chẳng có tổn hao nào. Còn Anh Thy thì thê thảm không gì tả nổi, váy đầm mới thay lần nữa rách toang, lấm lem bùn đất, thấp thoáng làm lộ ra bộ ngực no đủ và đôi chân thon dài.

Xuýt xoa lau đi đọng máu mới trào lên trên môi đỏ, nàng nhìn về phía Hoàng Thiên tràn đầy uất ức, hận không thể đem hắn chém ra thành trăm ngàn mảnh nhỏ. Tên này, tuyệt đối là một tên máu lạnh chứ không phải người.

- Người như hắn mà cũng có lão bà? Trời không có mắt.

Giận thì giận, nhưng nàng có làm được gì đâu. Chỉ có thể hậm hực ngồi bịch xuống, vội nhìn về phía Cẩu Thủ mà hô, âm thanh lớn mười phần, rõ ràng muốn nói cho cả Hoàng Thiên nghe thấy.

- Đương nhiên. Chủ mẫu nhà ta…

Cẩu Thủ một bộ tự hào, còn đang định buông lời nịnh hót thì ánh mắt khẽ chuyển qua, hướng về phía trên trời.

Hoàng Thiên hơn nửa ngày đứng yên tại chỗ, lúc này đột nhiên chuyển động, vẻ mặt đen kịt vì bị một người một khỉ kia chọc tức sớm biến trở thành hứng thú, bay nhẹ lên trời cao.

- Rốt cục, cũng chờ được các ngươi.

Mà Anh Thy, thì lại tỏ ra vui mừng cực độ, thậm chí còn chẳng quan tâm đến quần áo lấm lem kín hở, vội vàng đạp gió mà bay lên.

Cũng vào khoảnh khắc ấy, khi mà nàng vừa nói xong, một cỗ khí thế ngập trời bỗng nhiên từ phía tây ào tới, uy áp kinh thiên, mênh mông hạo đãng, hàng lâm ở trên đầu tất cả, đem gần trăm dặm núi rừng chấn động sụp đổ, khủng bố vô cùng.

- Rất mạnh!

Cẩu Thủ không biết tự lúc nào đã xuất hiện ở trên vai Hoàng Thiên, ánh mắt như xuyên qua tầng khí thế kia, nhìn được cội nguồn của nó mà buông ra lời đánh giá.

Nó vốn là một đứa vô pháp vô thiên, không sợ trời không sợ đất, tự nhiên cũng sẽ không e sợ người mới tới này. Sở dĩ nó phát biểu ra lời ấy, chỉ là đánh giá trên hệ quy chiếu của thiên tài trẻ tuổi, thực lực người tới tuyệt đối khủng bố vô cùng.

Hoàng Thiên cười nhạt gật đầu, ánh mắt đồng hướng với nó, chỉ có hứng thú mà không có bất ngờ hay sợ hãi chút nào. Bởi vì ngay từ đầu, hắn đã sớm biết sẽ có người tìm tới.

Anh Thy vừa rồi có vẻ như là bỏ trốn, nhưng nàng sẽ ngốc đến mức nghĩ rằng có thể đào thoát khỏi tay hắn ư? Câu trả lời là không, nàng chỉ giả trốn mà thôi, còn thực tế, tự nhiên là kéo ra khoảng cách với hắn, bằng biện pháp nào đó liên hệ với người mình, nhờ tìm cứu viện.

- Ngươi chính là dị số?

Khí thế áp lên đất trời, một đạo thanh âm đạm mạc sau đó bỗng nhiên từ hư không vang vọng, ông ông hướng thẳng về phía Hoàng Thiên, tràn đầy chiến ý.

Một tên thanh niên cao lớn xuất hiện ở trong tầm mắt mọi

người, một thân áo cổ tròn bốn vạt tung tay trong gió, tóc dài hơi ngả màu cháy nắng được búi chuy kế gọn gàng, toát ra một cỗ phong thái đĩnh đạc và xuất chúng hơn người.

- Ta có tên của mình.

Hoàng Thiên nhàn nhạt cười, nhưng lời nói lại thập phần lãnh đạm. Hắn ghét cái cảm giác bị người tỏ ra cao cao tại thượng, lại còn gọi hắn là dị số, có khác gì trong mắt đối phương hắn chỉ là con cờ.

- Ha ha… Đủ kiêu ngạo. Chỉ là không biết có đủ tư cách để kiêu ngạo hay không.

Tên thanh niên cười lớn, cánh tay vung ra bầu trời, bỗng nhiên triệu hồi ra từ hư không một cây tre dài cả trăm mét, gọn gàng chỉ thẳng vào mặt Hoàng Thiên.

- Ta là người phản đối Mộng Thuyết, mặc dù nhiệm vụ là bảo vệ ngươi, nhưng, ngươi không nên bắt nạt muội ấy.

Hoàng Thiên liếc nhìn cây tre, rồi lại nhìn hắn, cười:

- Bảo vệ ta? Ngươi cũng xứng?

Nói, ánh mắt hắn bỗng nhiên lạnh lùng hắn xuống, bàn tay bỗng nhiên kéo lên một chiếc lá xanh, đả lực bắn ra một đường, khiến cho chiếc lá bay đi không khác gì một đạo siêu cấp kiếm quang, xuyên phá hư không đem Anh Thy đang chạy về phía tên thanh niên đều chém rụng, lần nữa bị Cẩu Thủ dùng gân rồng trói ngược trở về.

- Vậy thì, ngươi đi chết được rồi.

Tên thanh niên trông thấy một màn, sắc mặt thoáng trở thành lạnh lẽo, sát khí quanh người nổ tung tràn tán, kéo mạnh cây tre rụt về.

Gió nhẹ thoáng qua, tay áo bồng bềnh. Tên thanh niên bước chân tiến lùi, đem cây tre thiên biến vạn hoá, chốc lát bỗng tách thành sáu phần, hướng hư không mà trấn. Thân tre vừa cắm xuống, liền chớp mắt lớn lên, thông đất thấu trời, phảng phất hoá thành năm cái thần trụ, phong toả thiên địa bát phương, hoá thành một cái lồng giam khổng lồ.

Riêng một phần tre cuối, hắn giữ làm binh khí cho mình, bắt đầu hướng Hoàng Thiên diệt sát.

- Hừ.

Hoàng Thiên còn đang đánh giá năm cây tre chống trời, trông thấy tên thanh niên giết về phía mình thì lạnh lên một tiếng, đôi mắt bắn ra tinh mang, Nguyên khí hoá thành dòng chảy tụ vào hai ngón tay, hoá hư thành thực, trong một sát na bắn ra, va chạm cùng thân tre trên tay đối đủ, nổ ra sát vực oanh trời.

Ầm ầm!

Tiếng nổ oang oang như sập trời, xuyên thấu ra cả bên ngoài lồng giam, đem cả một góc Bạch Hạc đều nổ cho run lên vỡ toác, một cỗ đả kích cường liệt đợt từ đằng xa cuốn tới, bao trùm khu vực vô cùng rộng lớn.

Thậm chí ngay cả Anh Thy và Cẩu Thủ đã trốn ở rất xa, vẫn bị một cỗ xung lực khổng lồ đánh tới, thân thể theo vô số mảnh vỡ và bụi mù bay đi, máu tươi ồ ra khắp thất khiếu.

Anh Thy bây giờ đến quần áo rách tan cũng không còn để ý, ánh mắt sợ hãi và tái nhợt nhìn về phía năm cây tre khổng lồ, đúng hơn là nhìn vào tràng chiến đấu khủng bố ở bên trong đó. Cùng là cảnh giới Sinh Thần, nhưng nàng lại mơ hồ đỡ không nổi dư ba của người ta chiến đấu, đó là một khái niệm đáng sợ cỡ nào.

Bên trong, Hoàng Thiên và tên thanh niên đã giao thủ không

dưới trăm lần. Vốn là một vùng rừng núi cổ sinh, lúc này đây đã trở thành tử địa, khắp nơi là khói lửa và hoang tàn.

Hoàng Thiên vẫn đứng ở giữa trời, cánh tay mọc ra lân phiến, lạnh lùng băng giá. Trên bả vai bất ngờ có vài vết rách dài, máu tươi ướt đẫm. Hắn vậy mà bị thương.

Dọc theo đường máu chảy, hai đầu ngón tay của hắn hội tụ huyết quang, để vô số lá cây và mảnh gỗ xung quanh cuồn cuộn tuôn trào, rít lên tiếng rít như là kiếm ảnh, mỗi một lần bay đi đều như xẻ đôi không khí, đáng sợ không thể nào tả nổi.

Cứ thế kéo dài, số lượng lá cây và mảnh gỗ biến thành kiếm ảnh ngày một nhiều, hoá thành lốc xoáy, chớp mắt dậy sóng khắp toàn bộ không gian. Kiếm hải đỏ tươi như máu, cuồn cuộn rạch phá không gian, chém lên cả năm cây thần trụ, khí thế nhiếp người.

Nhưng mà, kiếm hải khủng bố, so ra với năm đạo thần trụ lại có phần nhỏ bé. Năm thân tre như hoá cột chống trời, kim cương bất hoại, mặc cho kiếm hải có nhiều, có mạnh cỡ nào vẫn sừng sững giữa trời. Kiếm ảnh rạch nát bao nhiêu, thân tre liền hồi phục bấy nhiêu.

- Vô dụng mà thôi. Đây là pháp bảo tổ tiên ta truyền thừa mấy vạn năm, không phải thứ mà ngươi có thể phá được.

Đối diện với Hoàng Thiên, ở đằng xa bên trên kiếm hải, tên thanh niên tựa cười mà không phải cười nhìn hắn, bên tay áo có một cánh tay đã đứt lìa, có lẽ là bị Hoàng Thiên chém đứt.

Hoàng Thiên không trả lời hắn, mà chỉ băng lãnh cười một tiếng, ngón tay lần nữa sáng lên, bắt đầu gia tăng sức mạnh cho kiếm hải, khiến cho không gian đều đảo điên, nền trời sụp đổ. Lực lượng kinh khủng bao phủ không gian, năm cây thần trụ bắt đầu không còn vững trãi, bị đánh cho run rẩy kinh hoàng, cộng hưởng

thành từng vòng sóngnăng lượng hướng ra phía ngoài khuếch tán, dù cho cách xa nhau trăm dặm đều có thể trông thấy mặt đất nổ tung, cỏ cây tan nát.

- Đi chết… Khắc nhập.

Tên thanh niên cười lạnh trong lòng, cũng không có hoảng sợ mà cười gằn, ngón tay đột nhiên chuyển, hô lên một hồi ba tiếng.

Quả nhiên hắn vừa dứt lời, toàn bộ kiếm hải bỗng nhiên nổ tung thoát khỏi khống chế của Hoàng Thiên. Một cỗ hấp lực khủng bố không thể nào hình dung được thình lình phun ra từ năm thần trụ, đem toàn bộ kiếm ảnh đều cuốn chặt, không tài nào mà gỡ nổi.

Nhìn từ xa, năm cây thần trụ phút chốc ấy lại như béo phì, hoá thành năm cây xương rồng khổng lồ với hàng tỷ tỷ xương gai nhọn hoắt.

- Không còn kiếm ảnh, để ta xem xem ngươi còn cái gì để đánh với ta?

Tước đoạt được toàn bộ kiếm ảnh của Hoàng Thiên, tên thanh niên có phần đắc ý mà cười, cánh tay lần nữa huy ra gậy tre, đem thiên địa đồng thời run rẩy.

Không gian bên trong bấy giờ, chỉ còn duy nhất một mình Hoàng Thiên ngự không ở đó, vững như bàn thạch, sắc mặt như thường. Mặc kệ cho toàn bộ kiếm ảnh đã bị tước đi, cũng như không gian khoá chặt lại mình, hắn vẫn chỉ lạnh lùng nhìn tới.

- Ngươi nghĩ kiếm của ta chỉ có nhiêu đó?

Nhìn đối thủ cười cợt mình, hắn chỉ nhẹ giọng hỏi lại, bàn tay bỗng nhiên hướng lên, bất ngờ triệu hồi ra Thiên Kiếm.

- Kiếm của ta chính là tâm, tâm của ta chính là kiếm, tâm ta

còn thì kiếm còn, tâm nghĩ kiếm thì có kiếm, ngươi thu không nổi.

Nắm chặt Thiên Kiếm trong tay, hắn nói nhẹ nhàng, bóng kiếm phiêu dương, bất chợt bùng lên kiếm ý. Không giam trong veo lúc này bất chợt lại bùng nổ ra vô tận hào quang, hoá thành hàng tỷ đạo kiếm khí thông thiên, nối trời liền đất, khủng bố không gì tả nổi.

- Ha ha. Vậy thì đem kiếm của ngươi chôn cùng đi.

Tên thanh niên ngoài cười nhưng trong không cười, tràn đầy sát ý nói. Bởi vì hắn phát hiện ra tre thần vậy mà không thể nào chế phục được Hoàng Thiên, thậm chí đến thanh kiếm trong tay hắn và hàng tỷ đạo kiếm khí mới này cũng không thể làm gì.

Cho nên, hắn cực kỳ quyết đoán ra tay, liên tục hô lên ba từ "khắc xuất", chớp mắt giải phóng hàng tỷ tỷ lá cây và vụn gỗ trong trạng thái hoá kiếm, ở dưới vòm trời đổ ập vào đầu Hoàng Thiên, đem hai vùng trời kiếm khí và kiếm ảnh bùng nổ điên cuồng.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 365: Nhất Kiếm Vạn Ảnh – Huyết Liên Hoa

Trăm tỷ đạo kiếm đổ ập vào nhau, trong chốc látvang lên tiếng kim loại rít thấu trời, một đoàn lạimột đoàn tia năng lượng chói sáng như tiên quang từ khắp chốn bay ra, trong chớp mắt hợp lại thành màu trắng xoá, soi rực khắp vùng không gian hư ảo.

Phân nửa Bạch Hạc run lên dữ dội, non sông rạn vỡ. Hàng trăm chiến đội đang quyết chiến với nhau đều phải giật mình, kinh hãi dương mắt nhìn về khoảng trắng xa xăm, nơi đang mang đến rung động to lớn không thể nào tả nổi.

- Chết…

Tên thanh niên bước vụt đi trong bão kiếm, thân thể dạt dào chiến ý, như chiến thần vô thượng, oanh phá trên đầu Hoàng Thiên.

- Hừ.

Đáp trả lại hắn là một tiếng rên lạnh lùng, toàn thân Hoàng Thiên bốc lên lửa trắng, Thiên Kiếm từ trước ra sau, đem toàn bộ biển kiếm đều cầm xuống, một cỗ kiếm đạo chân ý vượt xa thường thức đột nhiên xuất thế, khiến cho hàng tỷ đạo kiếm ý đều như quỳ xuống, ngoan ngoãn thuần phục chủ nhân của mình.

- Không hay…

Tên thanh niên trông thấy một màn, nụ cười trên môi đột biến thành ngưng trọng, theo biển kiếm rời đi khống chế, hắn bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ nguy cơ uy hiếp mãnh liệt, tim đập

không ngừng.

- Khắc nhập…

Gậy tre một quất ngang trời, hắn vội vàng hô lên vài chữ, hòng thi triển ra bí pháp của mình.

- Ta nói rồi, ngươi thu không nổi.

Hoàng Thiên nhìn hắn mà cười, thản nhiên nói, âm thanh phiêu phiêu miểu miểu, như là tiên âm cửu trùng thiên, vừa có uy nghiêm vô thượng, cũng không kém phần bá đạo tuyệt luân.

- Nhất Kiếm… Vạn Ảnh… Huyết Liên Hoa.

Nhẹ nhàng hô lên cái tên mà không biết đã bao lâu hắn không còn dùng tới, Thiên Kiếm trong tay nhẹ sáng lên màu máu, bùng nổ ra kiếm ý vô hình. Toàn bộ hàng tỷ đạo kiếm khác trực tiếp reo vang, đem toàn bộ vùng trời đều xoắn nát, mơ hồ hiển hoá ra thành một đoá hoa sen màu máu.

- Phanh… anh… anh.

Tên thanh niên bị vô tận kiếm chém cho nổ tung áo quần, thân thể chấn động ứa máu, không thể không rút lui ra bên ngoài vùng lồng giam, hoảng sợ nhìn xem đoá sen tàn phá năm cây trụ chống trời.

Huyết liên, vốn nên là mềm mỏng, nhưng bởi vì tạo nên từ kiếm ảnh và kiếm khí, nên sắc bén và cường hãn không gì tả nổi. Năm cây tre lớn va quệt vào cánh máu, bị chém toé ra sơ xác, tựa hồ không chịu nổi.

- Thật mạnh.

Trông thấy chí bảo của mình vậy mà không chống đỡ nổi sức mạnh của huyết liên, hô hấp của tên thanh niên không khỏi nhanh

hơn vài lần. Trước đây vẫn nghe đồn dị số không kẻ nào là yếu, hắn còn có chút không tin, hiện tại, rốt cục mới biết thế nào là mạnh mẽ.

Biết mình khó lòng địch lại Hoàng Thiên, hắn quyết đoán xoay người lui bước, hướng về phía Cẩu Thủ mà đi, dường như muốn cứu Anh Thy rời đi trước khi Hoàng Thiên kịp phá vỡ giam cầm.

Nhưng mà, hắn vừa mới nói xong, lồng giam phía sau đã vang lên tiếng đứt gãy.

Vốn là một cái lồng có năm cây tre thần xuyên thấu trời đất, lúc này bỗng nhiên nở rộ ra một đài huyết liên, óng ánh hào quang màu máu. Cánh sen mềm mại ướt át, nhưng trên đường nở lại chém tung cả năm đoạn tre thần, đem thế gian ầm ầm bạo nổ.

Mà ở phía trên nơi trung tâm của nó, Hoàng Thiên đứng vươn mình thẳng tắp, giương kiếm chém về phía tên thanh niên. Dưới chân, huyết liên chầm chậm xoay tròn, bức phá những gì còn sót lại của tre thần.

- Đáng chết… Bạo…

Cắn răng quát lên một tiếng, tên thanh niên quyết đoán cho nổ toàn bộ lồng giam. Trong nháy mắt đó, toàn bộ đất trời phảng phất đứng im, rồi đùng đùng nổ nát. Một cỗ năng lượng kinh khủng xuyên phá thời không, đánh nát hàng trăm cánh hoa huyết sắc.

Hoàng Thiên thậm chí chỉ kịp hoá hình, thân thể run lên trong sóng dữ, bị năng lượng điên cuồng đánh gãy xương tay, không thể không nương theo gợn sóng chật vật bay đi.

- Vút.

Đúng lúc mà hắn còn đang lăn lộn, trong không gian đột nhiên vặn vẹo, bay ra một lưỡi kiếm băng hàn nhằm ngay gáy cổ hắn. Vậy mà có người sớm ẩn thân chờ thời, muốn một kiếm đem hắn

diệt sát.

Kiếm kia tinh chuẩn không cần phải nói, lạnh lẽo cứa xuyên qua lân phiến, chém ra ở trên cổ hắn một vết rách chạy dài. Nếu chẳng phải hắn kịp thời phát hiện đưa Thiên Kiếm lên cản đường, chỉ sợ đầu cổ đã đứt lìa.

- Con kiến hôi…

Sớm biết được là có kẻ ám sát mình, ánh mắt của hắn khẽ toát ra từng tia lạnh lẽo. Bàn tay phải buông ra Thiên Kiếm, vòng qua bắt chặt lưỡi kiếm của đối phương, tay trái vừa rồi bị gãy rời do khí bạo, nhưng tâm ý lại rõ ràng mạnh mẽ, trong vô hình bắt lại thần kiếm, vẽ ra một vòng ánh sáng lạnh lùng.

- Ngu ngốc… Anh Thy, lui về.

Trông thấy bóng người ám sát Hoàng Thiên, thân thể tên thanh niên cứng ngắc, con ngươi trợn trừng, tràn đầy phẫn nộ và kinh hoảng nhìn về phía nàng, nắm tay bất lực siết lên hô lớn.

- Phốc…

Nhưng mà, quá muộn rồi.

Không nương tình, không thương tiếc, huyết quang theo đường kiếm úa ra, theo sau là một cái đầu mỹ lệ văng khỏi thân người, tung toé.

Sững sờ nhìn cái xác không đầu rớt khỏi trời cao, tên thanh niên giận đến sững người. Một cơn đau nhói thấu tận tâm can, không khác gì có ngàn vạn con dao cứa vào da thịt, khiến cho hắn thậm chí mất đi mấy phần tự chủ, bi phẫn mà trông.

Tên khốn kiếp đó, hắn lại dám giết chết Anh Thy, hắn thật là đáng chết.

- Còn không nghiêm túc, đừng trách ta.

Đáp trả hắn chỉ là một sự lạnh lùng vô cảm, Hoàng Thiên đến nhìn hắn cũng không, mà chỉ tập trung về phía đầu chó đang hả hê ở đằng xa, tràn đầy uy nghiêm nói. Đồng thời, một cỗ uy áp kinh thế hãi tục bỗng nhiên từ trên người hắn bộc phát ra, đè cho ranh con này đều tái nhợt mặt mày, không thể không ném ra long gân bắt về tinh diện.

Làm chủ nhân của đầu chó, hắn làm sao không biết con khỉ mất dạy này là cố ý thả Anh Thy, để cho nàng đi ám sát hắn tự chuốc hoạ vào người.

- Ngươi đáng chết… Khắc nhập, Trúc Lâm Bách Thần Đoạn.

Người mình thương bị chém chết, lại còn bị đối thủ xem thường không để vào mắt, tên thanh niên thống hận kêu lên, không còn ý định bỏ chạy nữa mà liều mình đánh tới.

Chỉ thấy thần chú của hắn vừa ra, mười đoạn tre thần vốn đã bạo nát bỗng nhiên huyễn hoá trở về, sau đó chớp mắt nổ tung thành trăm vạn mảnh, cắm chi chít khắp hàng trăm dặm đại hoang.

Tích tắc, mảnh tre chợt lớn, hoá thành một khu rừng tre mênh mông vô tận, dưới gió lớn cọ vào nhau vang lên tiếng ken két đanh tai. Mà phân ra mỗi phương vị, lại có một đốt óng ánh như vàng, vừa hay trăm đốt, khắc nhập vào nằm gọn trong tay tên thanh niên ấy.

- Giết.

Tre thần trăm đốt, tựa gậy mà không phải gậy, tựa roi mà không phải roi, bá khí hoành thiên, mang theo thánh quang vô tận ngập trời, một quật bổ xuống vỡ nát không gian, nổ tung trăm ngàn cánh sen đỏ máu.

- Oanh…

Nhưng mà, cánh sen mặc dù sớm tàn lụi vì khí bạo vừa nãy, dưới sự kết nối vô biên vô hạn kiếm quang lại điên cuồng nở rộ, cứ một gậy nát vạn cánh cũ liền có trăm vạn cánh khác thay vào, tựa hồ tái sinh vô tận không thể nào phá hết.

- Gọi thêm người tới đi, mình ngươi không đủ.

Hoàng Thiên đứng giữa đài sen, giương lấy Thiên Kiếm trên tay, sắc mặt lạnh nhạt như nước.

Dưới chân, huyết liên điên cuồng thôi động, hàng vạn cánh hoa không khác gì lưỡi chém, bào nát rừng tre, đồng thời càng thêm nở rộ, mở rộng phạm vi khắp vài trăm dặm.

Đợi đến huyết liên nghiền nát gần như phân nửa khu rừng, vòng xoay bất giác ngưng lại nửa nhịp rồi đột nhiên bùng nổ, huyết sắc bao phủ toàn bộ bầu trời.

Bạch Hạc giây phút như nghẹn lại, rồi đột nhiên tuôn trào, in hằn lên trong mắt tất cả mọi người một màu đỏ lòm khủng khiếp.- Không!

Tên thanh niên lần đầu tiên tỏ ra sợ hãi, hoảng hồn kêu to, thân hình vật lộn trốn vào trong vòng bảo hộ của tre thần trăm đốt. Bao trùm hắn là biển kiếm đỏ tươi, phanh phanh chém xuống. Hắn cảm nhận được thần quang tre thần đang dần tan rã, thậm chí thân thể cũng không ngừng rách toạc, cơ hồ sắp bị phanh thây nát xác.

Từng được hắn xem là vốn liếng để kiêu ngạo đồng lứa, tre thần, giờ khắc này đã không còn bảo hộ được hắn nữa. Hắn hoảng sợ cầu sinh, nhưng sau cùng rồi chỉ còn lại tuyệt vọng.

- Rắc.. rắc.

Quả nhiên, không đến vài hơi thở, tên thanh niên đã không còn đủ khả năng khống chế tre thần, khiến cho trạng thái bách đốt vỡ tan, hoá thành một trăm chuỗi ảm đạm rơi xuống bầu trời.

Kiếm khí, kiếm ảnh không còn gì ngăn cản, dưới sự chiếu rọi của bầu trời, chớp mắt mà qua, đổ ầm lên trên thân của hắn.

Ầm ầm… Phốc phốc.

Thân thể hắn vô lực từ không trung rơi xuống, đâm vào vách núi đằng xa, kéo theo kiếm ảnh như vòi rồng cắm xuống, chớp mắt đem toàn bộ đại sơn nghiền nát, bóng kiếm cùng bụi mù tán loạn mà ra.

Cuối cùng, một bóng kiếm lớn nhất bỗng nhiên bùng lên, xuyên thẳng vào ngực hắn, kéo lên tận trời, tựa hồ đóng ghim thân xác ở đó, tí tách rỉ ra từng giọt máu đỏ.

Một vị siêu cấp thiên tài, mang trong tay chí bảo siêu cường, nhưng rồi kết quả vẫn chỉ là nằm xuống, thoi thóp đợi chờ cái chết cận kề.

- Nếu là ngươi, ta sẽ không giết hắn.

Hoàng Thiên một chiêu gần như diệt sát tên thanh niên, đang lúc muốn tiễn hắn về trời, thì trên không bỗng nhiên lại vang lên một tiếng cười, trong giọng nói tràn đầy chẳng đáng.

Liếc mắt mà nhìn, không khó để hắn phát hiện ra cách mình nom năm mươi dặm, không biết tự lúc nào xuất hiện sáu cái bóng người.

Mở miệng là một tên tráng hán khôi ngô vạm vỡ, thân cao ba mét, bắp tay to như thân người, bắp chân so với đại thụ mười năm càng lớn. Hắn bận một thân quần nâu gai sợi, áo vàng tơ chuối của tiều phu, trên vai còn quấn theo một sợi xích to dài, màu như nham thạch, khí tức u hắc toả ra khiến hắn có phần dữ tợn.

- Vậy sao?

Hoàng Thiên không có quá nhiều bất ngờ, cũng không vì câu nói của tên tráng hán mà nương tay, kiếm khí nhẹ nhàng đảo tới, chớp mắt đem tên thanh niên ấy chém bay đầu.

- Nhiệm vụ của hắn vốn là bảo vệ ngươi, ngươi giết hắn, chỉ khiến hắn quay lưng lại với ngươi mà thôi.

Bị Hoàng Thiên xem như chẳng tồn tại, tên tráng hán không lấy làm giận giữ, mà chỉ nhẹ lắc đầu. Bàn tay thô to quăng ra sợi xích, bắt lấy tinh diện của tên thanh niên trở về.

Hoàng Thiên không có ngăn cản hắn, thậm chí nghe hắn nói thì bỗng bật cười, mỉa mai nói:

- Bảo vệ ta? Chứ không phải là ngăn cản ta tiến vào Long Quân Chiến Trường?

Mà hắn vừa hỏi, một cô gái trong đoàn đã cười gằn, nói lớn:

- Ngu xuẩn, Long Quân Chiến Trường là thánh địa tối cao, cũng là địa phương hung hiểm nhất của Đại Việt này. Mấy vạn năm nay chưa có một người tiến vào mà toàn mạng trở về, ngươi đi vào có khác gì tìm chết?

Hoàng Thiên nhìn nàng, lạnh lùng hỏi lại:

- Nói như vậy hoá ra là ta hiểu lầm ý tốt của các ngươi? Cũng được đó, ta sẽ không tiến vào Long Quân Chiến Trường nữa, các ngươi để ta trực tiếp đi vào Thiên Nhãn được chứ?

Hai tiếng Thiên Nhãn vừa ra, cô gái liền trực tiếp cứng họng, nhất thời không biết đáp trả thế nào.

Thái độ này càng khiến cho Hoàng Thiên âm trầm hẳn xuống, ánh mắt lạnh hẳn đi, nhếch môi cười gằn nhìn tới. Bảo vệ hắn?

Nực cười, tất cả rốt cục đều là một đám người giả dối mà thôi, ai cũng tự cho mình là kỳ thủ, vô tri biết nhường nào.

- Nhiệm vụ của các ngươi là bảo vệ ta? Vừa hay, nhiệm vụ của ta là giết người.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 366: Gian Lận

Trung tâm Bạch Hạc.

Hoàng Thiên vừa mới nói ra một lời, thân hình liền đột nhiên biến, thoắt cái đã xuất hiện đằng sau tên tráng hán, một kiếm băng ra lạnh lẽo.

Bị tấn công bất ngờ, nhưng tên tráng hán lại chẳng hề hoảng loạn, một bên phóng ra huyết xích quấn lại thế công, một bên nghiêm mặt cười nói:

- Nếu ngươi đã không biết điều như vậy, mỗ chỉ có thể đem ngươi trấn áp rồi lại nói.

Thế rồi, hắn bỗng nhiên quát lên một tiếng, xích thần trong tay điên cuồng chuyển hoá, một quất đánh về phía Hoàng Thiên, Nguyên lực bạo phát đến tận cùng.

Sắc mặt Hoàng Thiên lần đầu tiên khẽ đổi, Thiên Kiếm trong tay thuận đường chém qua, còn thân hình thì khẽ động, Cửu Đạp một bước chớp mắt xuất hiện ở trên đầu tên tráng hán.

Cánh tay của hắn vừa rồi mặc dù bị chấn gãy, nhưng khả năng hồi phục của huyết mạch Ma Thần há lại tầm thường, từ sớm đã nối liền, lúc này đây không biết tự đâu triệu hồi ra một cây búa sắt, ầm ầm đập xuống.

Nhưng tên tráng hán rõ ràng không phải là kẻ yếu, thực lực thậm chí so với tên thanh niên có tre thần còn trên một đoạn, bóng người tuy thô to nhưng linh động như chớp giật, bước chéo người

nghiêng tránh khỏi búa của Hoàng Thiên, xích sắt đan xen trở về phản kích, đóng vào đầu búa toé ra hoa lửa chói loà.

Liên tiếp giao thủ hơn trăm lần, hắn vậy mà cùng Hoàng Thiên đánh ngang cơ, không thắng cũng không bại, đáng sợ vô cùng.

Tiết tấu chiến đấu ngày một nhanh, Hoàng Thiên và tên tráng hán càng đánh càng mạnh, càng đánh càng hăng, đem chiến trường kéo từ mặt đất lên tận trời cao, thậm chí mang lại cảm giác sắp đánh nát cả trời, đại địa nổ tung.

- Oanh…

Đột nhiên trong khoảnh khắc sau, một tiếng vang thật lớn như ngàn cơn sấm rền, thiên địa tựa hồ cũng tại trong tích tắc trong nháy mắt khép lại. Dưới âm thanh khủng bố lan tràn, bất luận sinh linh phổ thông nào cũng không thể đứng thẳng người, bị sóng âm đánh sụp.

Hoàng Thiên vốn đang cùng tên tráng hán đanh nhau bất phân thắng bại, lúc này bỗng nhiên từ trời cao rớt xuống. Sau lưng, quần áo như bị một thứ gì cực kỳ sắc bén cắt gọt, lộ ra một vết đâm chạy dài, thấu ngực.

Mà bên trên đỉnh đầu của hắn, không biết tự lúc nào xuất hiện thêm một cô gái trẻ, thần sắc lạnh nhạt băng hàn.

Một thương xuyên thủng Hoàng Thiên, nàng còn chưa dừng, thần thương trong tay tản mát ra hào quang sáng rỡ. Thương này dài gần hai mét, toàn thân đỏ tươi nhưng lại loé ánh vàng. Phù văn huyết khí dọc theo những đường trạm khắc cổ xưa nổi lên, liên kết thành từng đạo quy tắc tràn đầy sát khí.

- Hồ Ngân, ngươi…

Cách nàng không xa, tên tráng hán vẫn còn bất ngờ, trông thấy cô gái truy sát Hoàng Thiên thì nổi giận, thân thể to lớn như ngọn

núi khẽ run lên, râu tóc bù xù dựng đứng.

Hiển nhiên, việc Hồ Ngân lợi dụng lúc hắn đại chiến mà đánh lén Hoàng Thiên khiến cho hắn bất mãn vô cùng.

- Câm miệng… Chúng ta bây giờ đang làm nhiệm vụ, không phải chỗ cho tên đầu gỗ nhà ngươi thể hiện mình.Chỉ là hắn còn chưa kịp nói, một cô gái khác đã lạnh lùng mắng, khiến hắn nhất thời câm miệng, ấm ức mà không nói được ra ngoài.

Đại chiến bên kia, Hồ Ngân thậm chí không nghe lọt tai nửa lời, vẫn điên cuồng truy sát Hoàng Thiên. Nàng nắm trong tay trường thương, trên người còn mang theo chiến giáp, mỗi một thời khắc Hoàng Thiên bị bức lui về nàng đều sẽ áp sát giết theo, khí tức trên thân ngày càng cường thịnh, mỗi một thương đánh ra đều là tuyệt sát, tựa hồ không phải muốn dạy dỗ Hoàng Thiên, mà là muốn giết hắn.

Cuối cùng, ngay tại thời khắc sắp dồn Hoàng Thiên về sát đại địa, nàng bỗng nhiên đứng thẳng người, hai tay nắm chặt trường thương, gần như dồn lấy toàn bộ sức mạnh của mình đem trường thương phóng xuống.

Tựa như là thần tiễn, óng ánh hào quang, bao phủ bởi vô cùng vô tận thương ý giữa trời nhô ra, xuyên phá vào thập địa. Trong chốc lát thiên địa đột nhiên thất sắc, một cỗ lực lượng vô cùng kinh khủng ngang qua thiên vũ, hung hăng xuyên thủng về phía Hoàng Thiên.

Cỗ lực lượng kia, thế mà không phải pháp tắc thông thường, mà là ẩn chứa pháp tắc huỷ diệt, vô thượng vĩ lực.

Hoàng Thiên nãy giờ bị liên hoàn công kích, thân thể đã thê thảm đến không gì tả nổi. Nhưng mãi cho đến lúc trông thấy được một thương kia của Hồ Ngân đâm qua, ánh mắt hắn mới đột nhiên sắc lên lạnh lẽo, nhìn thấu trời cao. Bởi vì hắn cảm nhận được

giây phút Hồ Ngân đâm ra trường thương, quy tắc của cả thế giới Bạch Hạc liền đột nhiên thay đổi, tinh diện trong tay dần mất đi khả năng thế mạng.

- Cuối cùng… vẫn là muốn giết ta.

Hiển nhiên, bên ngoài đã có người động chân động tay, muốn hắn phải chết.

- Phanh… phanh… phốc.

Trường thương khủng bố xuyên qua, mạnh đến mức Hoàng Thiên dù đã vươn tay bắt lấy cũng không thể nào ngăn, bị thân thương kéo rách toạc mang tay, mũi thương xuyên thủng người, bay xuyên vào đại địa.

- Bạo…

Đúng lúc mà mọi người nghĩ rằng Hồ Ngân đánh xong, lại giật mình nghe thấy nàng băng lãnh hô lên, đem siêu cấp tiên khí Phí Minh Thương bạo nổ.

- Hồ Ngân, ngươi điên rồi.

Tên tráng hán sửng sốt, sau đó bỗng nhiên điên cuồng mắng lớn. Hiển nhiên không nghĩ tới Hồ Ngân lại thật sự muốn dồn Hoàng Thiên vào chỗ chết.

Nhưng tức giận cũng chẳng thể nào làm gì khác, hắn chỉ có thể hoảng hồn quay đầu bỏ chạy. Bởi nơi đại địa kia, một cỗ sức mạnh huỷ diệt kinh khủng đang theo đà ập tới, chọc thủng trời cao, bao phủ đại địa. Phân nửa bầu trời bí cảnh Bạch Hạc cơ hồ bị xoắn nát, sức mạnh lúc này đã không còn đơn thuần là năng lượng va chạm, mà đã đỉnh tới sức mạnh của đạo và pháp, huỷ diệt khôn cùng.

Hoàng Thiên vốn đã bị Phí Minh Thương đóng giữa người, lúc

này còn bị năng lượng trực tiếp bạo ra, cơ hồ lâm vào trong tuyệt cảnh, chỉ còn một con đường hồn phi phách diệt.

- Trần Kinh Thương… ngươi muốn chết.

Cũng ngay vào thời khắc đó, bên ngoài vùng trời Bạch Hạc bí cảnh, Chân Không Ngã nổi trận lôi đình, phiêu phù ở giữa tầng trời, trong tay đánh ra vô thượng phật ấn về phía lão tổ Trần Gia, kẻ vừa với lén lút phá huỷ đi quy tắc hồi sinh của Hoàng Thiên.

- Oanh…

Sau một khắc, phật ấn nổ tận trời cao, bộc phát ra hào quang xán lạn. Lấy bầu trời Bạch Hạc làm trung tâm, hơn phân nửa Đại Việt đều rực sáng, thánh văn, phật văn hiển hiện, đì đùng như sấm nổ.

- Ha ha ha… Chân Không Ngã, ngươi cuối cùng vẫn thua ta. Dị số chó má, Mộng Thuyết chó má, đem cái thứ rác rưởi đó cùng ngươi xuống mồ đi.

Trần Kinh Thương mặc dù là lão tổ Trần Gia, cùng với Chân Không Ngã thuộc về một thế hệ, nhưng tu vi so với Chân Không Ngã thì kém hơn nhiều lắm, trước một đòn phật ấn tràn đầy lửa giận thậm chí còn không kịp kháng, đã bị đánh cho phế hơn nửa thân người, ầm ầm rơi vào sóng nước.

Nhưng, mặc cho bị phế, hắn vẫn điên cuồng cười lớn, trong tay nắm chặt mấy chục cây trận kỳ, đem toàn sức bình sinh mà bẻ gãy.

- Khốn kiếp…

Trận kỳ liên tiếp gãy nát, toàn bộ Bạch Hạc đột nhiên lâm vào trong hỗn loạn. Một dòng lại một dòng quy tắc bị đứt ra, tách rời, sau đó bỗng nhiên như bị xoáy lốc cuốn về, hội tụ vào một điểm.

Giờ khắc đó, bên trong bí cảnh Bạch Hạc trời long đất lở, vô số thiên kiêu đang đại chiến bỗng nhiên có cảm giác như thân hình buông lỏng. Tựa hồ có một vài quy tắc vô hình nào đó vẫn luôn áp chế bọn họ vừa được bung ra, nhẹ nhàng giải thoát.

Riêng nhóm người Hồ Ngân vừa mới diệt sát Hoàng Thiên, lúc này đột ngột như được chuyển rời đến một vùng trời khác, âm u mây mù xám ngắt.

Tên tráng hán còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, đã giật mình phát hiện xung quanh hắn có thêm rất nhiều bóng người khác. Vừa nhìn, hắn liền nhận ra toàn bộ người đến đều là người của bọn hắn.

Hoá ra những trận kỳ mà Trần Kinh Thương vừa mới phá huỷ, chính là những mắt trận đại diện cho quy tắc vị trí của nhóm người này. Hắn huỷ đi quy tắc, chuyển di người của mình mang theo Hoàng Thiên tiến về biên giới của Long Quân Chiến Trường, nơi mà quy tắc hồi sinh của Bạch Hạc triệt để không còn, hiển nhiên là muốn đem Hoàng Thiên dồn vào đường chết.

Chân Không Ngã tự nhiên biết được điểm này, trong lòng nộ hoả dâng trào, liên tiếp phanh ra hàng chục phật thủ ấn, đánh cho cả thời không này đều thất sắc.

- Chân Không Ngã…

Đúng ngay vào lúc đó, phía xa xa cách mấy trăm vạn dặm, nơi lãnh địa Trần Gia, một đạo âm thanh mênh mông hùng vĩ bỗng nhiên vang lên, như là tiếng chuông đồng đen kẻng lớn, vượt qua trăm vạn dặm quanh quẩn khắp bầu trời, khiến cho hàng chục phật ấn khổng lồ đều nổ toái.

- Lão tổ Trần, các ngươi muốn chiến tranh?

Sớm biết bản thân sẽ bị người ngăn cản, chỉ là không nghĩ sẽ

là lão tổ Trần Gia, hai mắt Chân Không Ngã sâm nhiên, phiêu phù ở trời cao, khí tức bắt đầu theo đó leo thang, tản ra khiến thiên địa ngưng kết thành một cái thế giới mới, còn hắn thì hoá thành một vị thần duy nhất của toàn bộ thế giới đó.

- Thần Thoại cấp không đến chung cực không ra tay, dường như chính ngươi mới là kẻ vi phạm đấy?

Từ đầu tới cuối, lão tổ Trần Gia vẫn chưa hề xuất hiện, mà chỉ có tiếng cười vang vang từ xa xôi truyền tới. Một lời của hắn, ý tứ rất rõ ràng, trước thềm đại chiến, song phương đã đưa ra thoả thuận ngầm là Thần Thoại cường giả của hai bên không được can thiệp cũng như ra tay, hiện giờ Chân Không Ngã bởi vì giận dữ mà đánh giết Trần Kinh Thương, đó mới chính là phá hoại thoả thuận.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 367: Tàn… Sát

- Ha ha… vậy hắn thì sao? Tự ý phá vỡ trận kỳ, đảo loạn quy tắc, để cho người của các ngươi đánh giết người của ta, không phải là vi phạm?

Chân Không Ngã giận quá mà cười, nhưng âm thanh băng hàn không gì sánh được. Lần này đánh cược tất cả đưa nhóm người Hoàng Thiên công khai đi tới, sớm biết nguy hiểm trùng trùng, nhưng hắn cũng không thể nào ngờ tới đám người kia lại vô liêm sỉ tới mức này.

Quy tắc mắt trận tối cao của Bạch Hạc đều được bảo vệ bởi cường giả Thần Thoại, so với bất cứ nơi nào càng thêm an toàn tuyệt đối, vậy mà lúc này lại lọt vào tay Trần Kinh Thương để hắn phá hoại, quả là chuyện cười quá đỗi.

- Đồ là do ta trộm, chuyện này cũng là tư thù giữa ta và ngươi, không liên quan đến bọn họ. Ta chỉ muốn chứng minh cho ngươi thấy, cái lý tưởng của ngươi nó ngu ngốc nhường nào, không chỉ hại chết người vô tội, mà còn hại chết cả người thân của mình. Ngươi… các ngươi đều đáng chết.

Lão tổ Trần Gia còn chưa kịp nói, Trần Kinh Thương đã ngửa mặt cười dài, trạng thái có phần điên dại. Một lời, không những chối bỏ hết trách nhiệm của phe mình, mà còn khiến cho Chân Không Ngã không thể nào phản bác, chỉ có thể khoá chặt lấy hắn, gắt gao tràn ra sát khí.

Trộm? Trộm đồ từ tay cường giả Thần Thoại, các ngươi cho

rằng ta ngu ngốc?

- Trần Kinh Thương thân là lão tổ Trần Gia, nhưng lại vì tư thù mà phá hoại quy củ, sau đại lễ tự nhiên sẽ có thẩm phán đoàn xét xử, ngươi có ý kiến gì không?

Như là một vở kịch hài, kẻ tung người hứng. Lần này lên tiếng không phải Trần tổ, mà là đến từ Hồ Gia, một lời là nói với với Trần Kinh Thương, nhưng lại tựa hồ như đang thách thức Chân Không Ngã đằng xa.

- Dám làm, dám chịu, ta không ý kiến.

Trần Kinh Thương ngẩng đầu, như không cảm nhận được ánh mắt sắp giết người của Chân Không Ngã, ha hả cười bỏ đi.

- Răng… rắc…

Chân Không Ngã siết chặt bàn tay đến mức xương kêu cót két, phật ấn đùng đùng hiển hiện sau lưng gù.

- Không Ngã.

Bất chợt, một âm thanh ôn hoà bỗng nhiên vang lên bên tai hắn. Thạch Thiên Ngân lúc này mới xuất hiện ở giữa tràng, một bên ngăn lại Chân Không Ngã bên bờ vực bùng nổ, một bên liếc nhìn về phía Trần Gia, Hồ Gia và Trần Kinh Thương, lạnh lùng mà nói:

- Lần đầu, cũng là lần cuối. Nếu không, đừng trách.

Đáp trả hắn là một tiếng cười thản nhiên, tựa hồ không quá để ý trong lòng:

- Ha ha… ngoài ý muốn mà thôi. Tiếp tục đi. Chúng ta cũng đang rất nóng lòng muốn biết dị số một khi tiến vào Long Quân Chiến Trường sẽ khuấy lên sóng gió cỡ nào.

Mấy nơi xa xôi, tại trung ương của các siêu cấp thế lực, trước sự càn rỡ của Trần Kinh Thương bỗng nổi lên vài tầng khí thế va chạm vào nhau, tựa hồ như nhắc nhở cho thế nhân biết được sự tồn tại của mình, ngoài ra còn là bày tỏ thái độ, khiến cho hiện trường dù đang căng thẳng vô cùng cũng không thể không lắng xuống.

Bước dạo đầu xung đột, cứ thế bị vài câu nói cười và vài đạo khí cơ trấn áp. Một nhóm người hả hê, một nhóm người đè nén, âm ỉ, chỉ chực chờ bùng phát.

- Các ngươi đã không chờ được, vậy thì chém giết sớm đi.

Chân Không Ngã giận không chịu nổi, nhưng chẳng thể làm gì được, chỉ có thể buộc mình tỉnh táo, cánh tay dùng lệnh kỳ biến hoá, muốn trực tiếp đưa người mình mau tới viện trợ cho Hoàng Thiên. Dù cho việc này sẽ khiến cho hai bên sớm bùng nổ chiến tranh, nhưng hắn đã không thèm quản nữa.

Nhưng, hành động của hắn rất nhanh liền ngưng lại, có chút run rẩy nhìn về, như xuyên thủng qua quy tắc Bạch Hạc, đặt ở trước cửa đến của Long Quân Chiến Trường.

Chỉ thấy, giữa vòng vây của mấy chục siêu cấp thiên tài phe đối nghịch, Hoàng Thiên lẳng lặng mà nhìn lên trời, không, là đang nhìn chính hắn. Trên thân, quần áo đã hoàn toàn tan nát, thậm chí những lớp vảy của trạng thái Ma Thần biến cũng lóc ra, hiển lộ tầng tầng lớp lớp huyết nhục mơ hồ.

Vừa rồi bị Hồ Ngân liên hoàn sát, còn bạo nổ tiên khí để giết mình. Hoàng Thiên mặc dù được một phần quy tắc thế mạng của tinh diện chưa tan rã đỡ cho phân nửa, nhưng tiên khí vẫn là tiên khí, dù là một nửa, cũng hoàn toàn có thể đem hắn ở trong trạng thái Ma Thần đánh nát. Nếu chẳng phải thời khắc cận kề cái chết, hắn trốn vào trong Vũ Trụ Hỗn Độn né đi huỷ diệt, thì giờ đây đến xác cũng chẳng còn.

- Chân Không Ngã… Chân Không Ngã. Hôm đó, ngươi đã hứa với ta, hết sức bảo vệ mọi người. Không cường giả ra tay, không có người can thiệp quy tắc? Khách quan, công bằng, cuối cùng, đây là câu trả lời đó ư?

Không biết bằng cách nào đó, âm thanh của Hoàng Thiên lại có thể truyền đến tai vị thần thoại này. Là chế giễu, nhưng cũng tràn đầy lạnh lẽo.

- Đã như vậy, cũng chớ trách ta không nhìn đại cục. Chẳng phải là giết người thôi sao? Các ngươi nghĩ rằng ta không dám?

Cuối cùng, hắn bỗng nhiên cười gằn nơi cổ họng. Thiên Kiếm lần nữa xuất hiện trong tay, xoay một cái, hoá thành kiếm ý khuynh thiên, chém về phía Hồ Ngân cách đó không xa, thân thể đồng thời biến mất.

Chớp mắt, ngàn tỉ đạo kiếm ý bùng nổ giữa trời, sau đó điên cuồng hội tụ thành một đoàn ánh sáng, xuyên thấu hư không, xuất hiện ngay trước mặt cô gái.

Hồ Ngân kịch biến, vốn muốn thi thân thoát khỏi đầu lưỡi kiếm, nhưng đã hoảng hồn phát hiện ra, Hoàng Thiên xuất hiện ngay sau nàng, đạp tới.

Chỉ thấy kiếm quang lạnh người, dưới sự vùng vẫy của nàng xuyên thủng qua chiến giáp, rách toạc bả vai, cộng thêm cú đạp của Hoàng Thiên càng thêm lực xuyên thấu, xắn nát hẳn một bên vai nàng, vung ra một cánh tay be bét máu.

- Lại đây.

Hoàng Thiên không có truy sát nàng ngay, mà chỉ đứng đó, trên môi nở ra một nụ cười tràn đầy dữ tợn.

Mất đi một tay, theo lý Hồ Ngân phải giận giữ vô cùng, nhưng khi trông thấy trạng thái của Hoàng Thiên, thân thể nàng thoáng

chốc trở nên cứng đờ, không nhịn được rút lui một bước.

Bởi vì, vào giờ khắc này, Hoàng Thiên đã hoàn toàn động sát ý. Hắn vừa rồi mặc dù nói Chân Không Ngã giao cho hắn nhiệm vụ là giết người, nhưng ai cũng có thể hiểu là giết ở trong bí cảnh Bạch Hạc, nơi mà tinh diện thế thân còn tác dụng. Thế nên, nói là giết người, không bằng nói nhiệm vụ của hắn là đánh bại toàn bộ những nhân tuyển của Long Quân Chiến Trường năm nay, đoạt lấy tư cách tiến vào cấm địa.

Nhưng hiện giờ đã khác, bởi vì hắn phát hiện ra có kẻ muốn dồn mình vào chỗ chết. Chết thật sự. Chân Không Ngã đã không bảo vệ được hắn, quy tắc cuối cùng cũng chỉ là trò cười, vậy thì đừng trách hắn giết ngược.

Là người quyết đoán, Hoàng Thiên vừa ra sát ý, liền không có bất cứ do dự nào, bắt đầu cuộc tàn sát của mình, khởi đầu là kẻ vừa mới trực tiếp dồn hắn vào đường cùng, Hồ Ngân.

- Ma Thần Đệ Tứ biến, Tử Ma Biến.

Tiếng hét như hồng chung, thân thể hắn điên cuồng biến hoá, chớp mắt hoá thành một thân ảnh khôi ngô vĩ ngạn, tuyệt thế thần ma đạp trên bầu trời. Thiên Kiếm trong tay buông ra kiếm ảnh, to lớn hàng dặm không, điên cuồng ập xuống.

Hồ Ngân chớp mắt phản ứng lại lui về, vừa giận vừa nộ đến cực hạn. Một tên thanh niên khác bên cạnh nàng giận giữ quát lên:

- Chớ có làm càn. Mọi người, giết hắn.

Miệng nói, tay ra. Nhưng có người so với hắn tay càng nhanh gấp vạn.

Dưới bóng kiếm khổng lồ, một cô gái lạnh lùng quát, tiên đao trong tay vút ra, mang theo một đạo ánh đao rung chuyển trời đất, va chạm cùng kiếm ảnh của Hoàng Thiên.

- Oành!

Tiếng nổ như muốn sập trời, đao quang kiếm ảnh va chạm vào nhau, bùng nổ thông thiên, để cho toàn bộ mọi người đều lạnh thấu tâm can, tim đập thùng thùng vì áp lực.

- Lùi…

Bất chợt như có người vội quát, nhưng rồi chậm.

Hoàng Thiên kìm nén không biết bao lâu rồi, bây giờ nổi giận lôi đình, há lại dễ dàng như thế.

Oanh!

Chỉ nghe tiếp một tiếng vang khổng lồ nữa oanh oanh, toàn bộ thời không xoắn nát. Kiếm của Hoàng Thiên sau khi va chạm với đao quang vậy mà không bị huỷ diệt, ầm ầm trảm xuống xẻ đôi đại địa này.

- Không… cứu ta.

Hồ Ngân sợ hãi kêu gào, bị ảnh kiếm chém nát thân người. Nửa trên văng đi vương vãi, hãi hùng ôm gắt gao lấy tên thanh niên kế mình.

- Khốn kiếp… Giết hắn.

Nhìn Hồ Ngân chỉ còn nửa xác trên, hô hấp yếu ớt vô cùng, tên thanh niên nộ tột cùng, gào thét như mất trí, bắt đầu điên cuồng lao lên, chém giết về phía Hoàng Thiên.

- Điên hết cả rồi.

Bên ngoài, tên tráng hán vò đầu mắng lớn, xoắn suýt không thể nào tả nổi.

Cho đến tận bây giờ hắn vẫn không hiểu vì sao mọi chuyện lại

diễn ra thế này. Nhiệm vụ của mọi người chẳng phải là ngăn cản đám người kia giết chết dị số sao, sao bây giờ lại đổi ngược lại, đánh nhau loạn hết thế này.

Không có ai trả lời cho hắn cả, mà đáp trả cho hắn là một cái đầu người lăn lộn giữa trời, máu tươi vẩy khắp từ đầu đến chân, kinh dị không thể nào tả nổi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 368: Đại Chiến

Tên tráng hán hãi hùng đến mức quên đi cả việc lau máu trên người, mà cứ thế nhìn chằm chằm về phía trước. Vì hắn nhận ra cái đầu này, chính là của yêu nữ Hồ Ngân.

Mới có hơn nửa phút trôi qua thôi, Hoàng Thiên vậy mà đem thân xác nàng đều đánh nổ, duy chỉ có Thần còn tại, trốn ở trong đầu sọ không dám bước ra ngoài một bước.

- Oanh…

Nhưng trốn, không có nghĩa là tai qua nạn khỏi. Hoàng Thiên lúc này đã không còn là nhân loại, mà thật sự hoá thân thành Ma Thần tàn ác. Tử Ma Biến để cho thực lực của hắn tăng lên đâu chỉ một hai lần, mạnh mẽ vô biên, uy thế khiến cho cả vùng không gian run rẩy.

Nhất là đôi cánh hắc ám hiển hiện đằng sau, ngỡ như là ma khí, nhưng mỗi một lần vỗ cánh đều khiến cho toàn bộ không gian nổi lên cuồng phong, vũ bão. Không gian bên ngoài của Long Quân Chiến trường bao la là thế, nhưng lại như không thể nào dung nạp được sức mạnh của đôi cánh này.

Trông thấy Thần của Hồ Ngân đang lẩn trốn, hắn lạnh lùng rên trong lòng, Thiên Kiếm trong tay trảm ra một cánh huyết liên, rạch trời mà xuống.

- Đừng hòng…

Hoàng Thiên đuổi cùng giết tận, tên tráng hán dù đang bối rối

cũng không thể nào đứng mãi, có chút giận giữ mà la. Xích sắt cuốn chặt vào tay, xuyên qua lớp lớp không gian che ở trước đầu Hồ Ngân, vội vàng oanh ra một đấm.

Ầm ầm!

Cánh hoa chém vào nắm quyền, vang lên tiếng nứt gãy ầm ầm. Tên tráng hán chỉ có cảm giác như xương cốt bị người chẻ dọc, cơ tay, xương tay đều nát, không thể không gào lên đau đớn, vội vàng quay người ôm lấy đầu sọ của Hồ Ngân, nương lực mà trốn.

Thân xác khổng lồ của hắn như là đạn pháo, bay xuyên cả trăm dặm, cuối cùng mới nặng nề nện ầm xuống một ngọn núi, đem phân nửa đất đá nổ tung, ầm ầm đổ sụp.

Va chạm kịch liệt không chỉ bạo phát ra như sấm nổ, mà còn cuốn ra năng lượng thuỷ triều, cuồn cuộn bao phủ trở lại chiến trường, khiến cho không ít thiên kiêu đều phải nghiêng mình tránh né.

Mà Hoàng Thiên ngay sau thời điểm chém ra Huyết Liên, thân ảnh liền chớp mắt đạp vỡ tầng trời, đột phá không gian bao vây của đám thiên kiêu, lao về phía tên tráng hán gặp nạn, trên đường không ngừng phát ra lực lượng kinh hồn táng đảm, đem tầng mây mù đều xé ra xơ xác.

Ngay sau đó, dù cách xa hơn trăm dặm, nhưng người ta đều cảm nhận được dư âm khủng bố. Quả nhiên không lâu, một điểm đen liền từ bên ấy bay ngược trở về, nện ầm xuống giữa tràng, nổ ra tiếng sấm vang vọng đất trời.

Tên tráng hán lúc này hai tay đều đã gãy nát, gân chân đứt lìa,vẫn cố chấp ôm cái đầu lâu của Hồ Ngân trong lòng, khoé miệng liên tục trào ra máu đỏ, hiển nhiên nội thương không nhẹ chút nào.

- Ngươi thật sự muốn chết.

Hoàng Thiên lúc này mới từ xa bay về, ngự ở trên nền trời nhìn xuống, lạnh lùng mà nói.

- Đừng giết nàng.

Gắng gượng bò lên, tên tráng hán vẫn không buông cái đầu, ánh mắt van nài nhìn tới, vậy mà bất ngờ cầu xin Hoàng Thiên.

Rồi, ánh mắt của hắn thoáng đưa về nhìn cái đầu trong tay, trong mắt tràn đầy thương cảm và tiếc hận. Hồ Ngân là một trong số ít bạn bè thân thiết nhất của hắn, chơi với nhau từ khi còn nhỏ cho tới bây giờ. Tính cách của nàng mặc dù có chút cố chấp và không coi ai ra gì, nhưng bản chất vẫn là người tốt, hắn không muốn nàng phải chết.

- Ngu xuẩn… Ai khiến ngươi cầu xin hắn?

Từ bên trong não hải, Hồ Ngân lạnh lùng truyền ra âm thanh, giọng điệu mặc dù lạnh lùng, nhưng vẫn ẩn chứa một chút chua, tựa hồ hận rèn sắt không thành thép, mắng nhiếc tên đần ngu ngốc.

- Đi chết.

Mà trên bầu trời, thời điểm Hoàng Thiên còn đang tập trung về phía tên tráng hán, xung quanh hắn đã bất chợt xuất hiện hơn chục đạo thân ảnh, khí cơ áp súc đã tới tận cùng, cùng Hoàng Thiên bùng nổ, đánh cho thiên băng địa liệt.

Hoàng Thiên dù đang chìm trong lửa nộ muốn diệt sát Hồ Ngân, nhưng bị hơn chục siêu cấp thiên kiêu vây công thì cũng chỉ có thể lui về, Thiên Kiếm tiến rồi lại lùi, lợi dụng vô số mạt gỗ và đất đá lần nữa hội tụ ra đài sen máu, chém nổ hư không, đánh bay không ít người.

- Dị số, ngươi vùng vẫy không được lâu.

Một tên thanh niên trong nhóm bỗng nhiên quát to, máu tươi cuồng phún vào trong pháp bảo của mình, bước chân phù phiếm, quất ra một roi xuyên phá bầu trời.

Oanh!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền xa, roi thần là roi nhưng quất xuống lại mạnh mẽ không khác gì búa, đem hàng trăm cánh hoa sen nổ tung thành bụi phấn, dù cho Hoàng Thiên đang đứng sau cũng bị chấn lùi, gan bàn tay ứa máu.

- Cùng chết đi… bạo.

Tiếp đến, không biết bằng cách nào, một cô gái trong nhóm lại có thể bất thình lình áp sát được Hoàng Thiên. Sắc mặt nàng tái mét như giấy, nhưng khoé miệng lại nở một nụ cười đáng sợ. Trường đao trong tay nàng không có chém Hoàng Thiên mà trực tiếp đem bạo nổ, sóng năng lượng lan ra nổ nát khung trời.

Dù không là tiên khí, nhưng cũng là cửu cấp cực phẩm. Hoàng Thiên bị nổ vỡ cả bên người, ánh mắt dại đi trong chốc lát mới khôi phục được bình thường, trước mắt đón chào là một rìu sắt bổ xuống.

Lưỡi rìu mở hẳn ra vùng đầu, đồng thời bạo phát ra sức mạnh điên cuồng đến cực hạn. Một đạo hào quang nổ ra sáng như ánh mặt trời giờ ngọ, nổ tung cả cái đầu, thẳng đến giữa ngực mới dừng, đáng sợ đến không thể nào tả nổi.

- Ha ha… ha ha… dị số, ăn một rìu của lão tử cũng đi đời.

Tên thanh niên tưởng rằng đã bổ chết Hoàng Thiên, sắc mặt đắc ý vô cùng, ngửa mặt lên trời gào thét.

Hắn không nhìn thấy, thân xác Hoàng Thiên mặc dù bị chém,

nhưng lại chẳng hề rơi đi, mà vẫn một mực ngự ở giữa trời. Trong giây phút mà hắn cuồng hống, cánh tay đẫm máu vốn đang buông xuôi vô lực, bỗng nhiên động lên, không khác gì vuốt rồng, sắc bén cắt xoẹt hư không, phốc một tiếng bắt vào cổ hắn. Móng tay nhọn hoắt đâm xuyên yết hầu, bắn ra từng đoàn bọt máu.

Dưới tròng mắt trợn lồi lên vì đau đớn, hắn hãi hùng phát hiện ra nửa người nát của Hoàng Thiên giây phút sau bỗng nhiên chợt động, như đảo ngược thời gian điên cuồng hội tụ, gần như không đến một phần trăm giây liền lành, nhìn hắn mà nở một nụ cười dữ tợn.

- Giờ thì, ai chết?

Không nói quá nhiều, nhưng ý nghĩa lại đủ. Tên thanh niên mới vừa rồi còn đắc ý, lúc này cảm nhận được cái chết cận kề, sắc mặt tái bệt đi vì sợ hãi:

- Cứu…

Lời kêu cứu của hắn còn chưa kịp hô ra, năm ngón tay của Hoàng Thiên đã như cái kìm sắt kẹp nát yết hầu, Thiên Kiếm vừa rồi đang rơi tự do, lúc này bỗng nhiên vụt tới, một trảm chẻ đôi đầu, đánh nát cả linh hồn đối thủ.

- Đáng chết!

Tiếng sọ người nổ tung vang ra, trong nháy mắt khiến cho cực nhiều người cuồng nộ. Hoàng Thiên chớp mắt cảm nhận được nguy cơ bên người, bàn chân đạp ra, đưa Thiên Kiếm một lần nữa quét về đằng hông, cả người tràn ra hắc ám tận cùng.

- Oanh!

Quả nhiên, ngay tại thời điểm Thiên Kiếm băng qua, bên cạnh liền vang lên tiếng nổ lớn. Một tên thiên kiêu vốn đang ẩn thân trong hư ảo, chớp mắt giết ra, đoản đao điên cuồng va chạm vào

lưỡi kiếm, bùng nổ ra hào quang rạng ngời.

Bị dư chấn buộc không thể không dạt về một phía, Hoàng Thiên cau mày phát hiện ra kẻ mới đánh lén mình đã lẩn mất. Thực lực đối phương không phải quá mạnh, nhưng độ nguy hiểm lại so với tên tráng hán hay tên thanh niên có tre thần lại mạnh hơn một bậc, vì hắn thuộc hệ ám sát giống Anh Thy.

Chỉ cần hắn có một chút sơ hở hay lơ là, liền sẽ tạo cơ hội cho đối thủ, bị ám sát, không chết e sợ cũng phải trọng thương, vô lực tái chiến.

- Đừng tưởng ta không có cách nào giết ngươi.

Liên tiếp bị ăn thiệt thòi từ đám sát thủ, Hoàng Thiên có chút nộ, tự mình thì thào trong cổ họng. Hắn híp mắt nhìn về phương vị đằng trước, chìm trong sát ý.

Đôi mắt vốn tràn đầy anh khí, lúc này nổi lên vài tầng âm trầm và huyền bí, Thiên Nhãn chớp mắt đem lại cho hắn khả năng nhìn thấu hư không này. Ngay tại thời điểm tên thanh niên lần nữa động chân, cũng là lúc hắn chuyển mình, Thiên Kiếm súc thế trực chờ bộc phát.

Tay cầm kiếm, kiếm chỉ thiên, hơi điều chỉnh một hồi vị trí, ánh mắt của hắn bất ngờ sắc lạnh hẳn lên, ở sự kinh hãi của mọi người quát lớn, đồng thời chém ra một kiếm băng trời.

Kiếm quang lạnh lẽo, cắt hư không, chém đầu người.

Tên thanh niên vừa mới áp sát, bất ngờ cảm nhận được tử vong trên đầu, còn chưa kịp trốn, đã bị một kiếm chém xuyên đầu, xẻ dọc chéo tới vùng hông mới dừng, máu tươi và nội tạng tung toé. Giữa không trung lúc đó chỉ còn dư lại hai phần thi thể, tàn tạ không thể tả, rơi xuống. Cho đến lúc chết đi, hắn vẫn không hiểu được vì sao Hoàng Thiên lại có thể phá giải thuật ẩn thân, nhìn ra

phương vị của hắn.

- Khốn kiếp, một lũ ngu si, còn không cùng nhau liên hợp, các ngươi đều muốn chết sao?

Đúng vào thời điểm đó, bên cạnh tên tráng hán, tên thanh niên có tre thần vừa lúc hồi sinh, trông thấy chỉ có mười người bên này vây giết Hoàng Thiên, sắc mặt khó coi đến cực hạn giận mắng.

Hắn biết bọn khốn kiếp kia đều có tư tâm, cố ý đứng nhìn không muốn ra tay, bởi vì có một vài người khi chết đi đối với bọn chúng chẳng những không có hại mà còn có lợi vô cùng. Đổi lại là bình thường, giữa các thiên kiêu có cạnh tranh và mâu thuẫn là điều khó tránh khỏi, nhưng lúc này đây mà vẫn tư tâm được, quả là đáng chết. Nhất là, những người bị giết nãy giờ đều là người thân thuộc của hắn.

- Dương Mộc, chỉ là một tên Sinh Thần mà thôi, nào có nghiêm trọng đến thế.

Quả nhiên, mặc kệ hắn cấp bách thế nào, một bộ phận nhóm người vẫn thập phần thản nhiên, không cho là to tát nói.

- Không có nghiêm trọng? Người của các ngươi không chết đương nhiên sẽ không nghiêm trọng rồi, lũ gia tộc chó má. Hồng Miên, Lã Mộng, lui về…

Dương Mộc giận không chịu nổi, nghiến răng quát người của mình trở lại, từ bỏ đánh với Hoàng Thiên. Đám ngu xuẩn kia không đánh, hắn hiển nhiên cũng không thể người mình chịu chết.

Dương Mộc ở trong nhóm hiển nhiên rất có uy, hơn nữa những thiên kiêu kia cũng không ngốc, sớm nhìn ra được tâm tư của nhóm còn lại, trong lòng cũng là giận giữ, vội vàng lùi đi khỏi chiến trận.

- Vút… phanh… phanh.

Nhưng, bọn hắn vừa mới lui ra được nửa đường, đám thiên kiêu còn lại bỗng nhiên cười lạnh, liên tiếp đánh ra hàng trăm đạo công kích, đem nhóm bọn hắn bức quay trở về, thậm chí có người suýt chút nữa bị đánh cho nổ người, máu tươi be bét chảy.

- Đinh Thần, ngươi muốn chết.

Bị một màn bất ngờ khiến cho không kịp phản ứng, Dương Mộc sau đó cả giận dựng hết lông trên người, mắt trợn trừng căng nứt.

- Thôi thôi, nếu các ngươi đã không chịu nổi, vậy thì để chúng ta cùng giúp các ngươi giết hắn đi.

Đám người Đinh Thần có chút cợt nhả cười, âm thanh đặc biệt nhấn mạnh chữ "cùng", trong tay lần nữa triệu hồi ra vũ khí, theo sau nhóm người Hồng Miên áp tới, vây công Hoàng Thiên.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 369: Giết

- Đáng chết… giết… giết…

Dương Mộc giận đến nói không ra lời, giận đến mức muốn cùng đám người Hồng Miên giết ngược lại đám súc sinh này. Nhưng sau đó chỉ có thể uất ức mà nuốt cơn giận vào lòng, nắm trong tay tre thần trăm đốt, lần nữa tham gia trong tràng, trước hết muốn diệt Hoàng Thiên.

Đám người Đinh Thần động thủ, nhóm người Hồng Miên dù hận cũng không thể làm gì khác, một bên là con cháu thế gia, một bên chỉ là tán tu tầm thường, dù lại có là thiên tài hơn nữa, thì cũng chỉ đơn thuần được coi trọng, có khi nào so sánh được với những đứa sinh ra đã ngậm thìa vàng chén ngọc. Cuối cùng, bọn hắn chỉ có thể tiếp tục quay đầu, dồn dập kết trận giết Hoàng Thiên xả giận.

Đại chiến đỉnh cao cứ như vậy bùng phát, không phải một với mười, mà là một với bốn mươi người, kinh khủng không thể nào tả nổi.

Trong hư không, đao kiếm tung hoành, quyền phong, chưởng ấn thiên địa dồn dập ngưng tụ, phá nát cả trời.

Bọn hắn không để ý được là, một góc nào đó cách nơi này gần trăm dặm, không biết tự lúc nào đứng đó năm cái bóng người, lẳng lặng nhìn về trận chiến.

- Đối thủ của ngươi, e sợ lần này lành ít dữ nhiều.

Vận y sặc sỡ, vừa hay lại là năm màu đỏ vàng xanh đen và nâu, ứng đối với ngũ hành.

Người nói là cô gái áo vàng, chính là cô gái từng có lời vô lễ với Chân Không Ngã ở Hoàng Thành hôm nao, Hồng Thư.

- Ha ha, lành ít dữ nhiều, chớ có cả nghĩ.

Bên cạnh nàng, có thể là ai khác ngoài nhóm người Hồng Hoang.

Vẫn một mực quan sát chiến trường đằng xa, Hồng Hoang nghe Hồng Thư nói vậy thì không khỏi bật cười, mắt liếc cho nàng như mắng một câu ngu xuẩn.

Hồng Thư không cho là vậy, bất mãn lắc lắc bộ ngực của mình, nói:

- Chẳng lẽ ngươi còn nghĩ hắn trốn thoát được đám người Đinh Thần truy sát?

Hồng Hoang xác định Hồng Thư cực ngu xuẩn, cười lạnh nói:

- Trốn? Ha ha, để rồi xem. Đám người Đinh Thần không chết hai phần ba, ta liền cho ngươi làm chị đại.

Một lời, để cho Hồng Thư giật mình kinh hãi, nhưng sau đó bỗng cười ha hả, liếc nhìn về phía hắn như đang nói rằng, đây là ngươi nói, chớ có hối hận.

Chỉ là, mặc dù bên ngoài là thế, nhưng sâu trong tâm, nàng và cả ba người còn lại đều bị lời này của Hồng Hoang chấn nhiếp vô cùng.

- Hắn so với ngươi hiện tại thế nào?

Một tên thanh niên khác so với Hồng Thư thì trầm ổn hơn nhiều, bỗng nhiên cất tiếng.

- Mạnh hơn nhiều lắm. Không tính bỏ chạy, đánh đến cùng, hắn có thể một mình đem cả năm người chúng ta đánh chết tươi.

Ánh mắt không rời chiến trường đằng xa, Hồng Hoang đưa ra đánh giá, tựa hồ đem Hoàng Thiên đẩy lên cực độ, nhưng cũng không có bất kỳ cảm xúc nào là sợ hãi, mà đạm mạc như không.

- Đám người Liên Minh kia nếu là từ ban đầu cùng nhau liên hợp, đánh ra mấy chục tầng lĩnh vực điệp gia, cũng như không tiếc trả giá bạo phát chiến lực tận cùng, hắn là có thể đem hắn trọng thương, thậm chí bất ngờ đánh chết. Đáng tiếc là, cơ hội đó không còn rồi.

Mọi người không nói, mà chỉ lẳng lặng nghe Hồng Hoang đánh giá.

- Chưa nói đến mấy người bị giết lẻ khiến thực lực tổng thể bị yếu đi, thì đám người Hồng Miên vừa nãy vây công, đã bức hắn tiến vào trạng thái chiến đấu tối cao và mạnh nhất, muốn bất ngờ diệt sát còn khó hơn lên trời. Nhất là nhờ giao tranh, hắn còn nắm được đặc tính của hơn chục người, xoá đi tính bất ngờ và đột biến, trừ khi đám Hồng Miên bỏ ra giá lớn để giết người. Nhưng mới vừa rồi bị đám người Đinh Thần đối xử như vậy, các ngươi nói xem bọn hắn sẽ làm sao?

Cả bốn người không hẹn mà lắc đầu, Hồng Hoang thì cười nhạt, tiếp đến có phần châm biếm mà nói ra:

- Chỉ còn đám người Đinh Thần là còn có tiên cơ, nhưng đám con cháu thế gia này từ nhỏ sinh ra đã hơn người, ăn dầm nằm dề với cái tư tưởng biến tấu của cha ông bọn hắn, tự cao tự đại không coi tán tu ra gì, lại mạnh hơn nữa thì cũng chỉ có sức mạnh riêng mình, không thành một khối thì chỉ có chết mà thôi.

Lần này Hồng Thư lại có phản ứng, liếc mắt nhìn hắn mà bĩu môi, tựa hồ muốn nói, nhìn lại ngươi đi, chẳng phải cũng là con

cháu thế gia ấy sao.

Hồng Hoang mới lười phản ứng nàng, bên cạnh Hồng Khôn hơi chếch chếch cái đầu nâu đất, gật gù đồng ý:

- Không sai. Ngẫm lại, đám thiên kiêu ngầm này dù được liên minh chống Mộng hết lòng bồi dưỡng, thực lực cực cao, nhưng bàn về bản tính và khả năng sinh tồn, ta thấy so với đám thiên kiêu chiến đội bề nổi đang vật lộn bên Bạch Hạc cũng không bằng một góc.

Mọi người nhao nhao gật đầu, chỉ có Hồng Thư là trợn mắt cười, tựa hồ có chút không nhịn nổi:

- Ha ha, cười chết ta. Gì mà đám này đám nọ, nói ra cứ như các ngươi không phải bọn hắn vậy.

Một lời, để cho cả bốn người đen mặt, hận không thể quất chết nàng, nhưng cũng không thể nào phản bác. Vì nàng nói đúng rồi.

Năm đó khi mà mâu thuẫn giữa hai phe Mộng Thuyết đẩy lên cao trào, đã khiến cho xã hội bất ổn và loạn lạc suốt thời gian dài, thậm chí khiến cho thời kỳ triều đại kéo dài hàng kỷ nguyên cũng đều sụp đổ, dân chúng lầm than.

Vì không muốn đẩy dân tộc này đi đến bờ tận diệt, nên hai phe đã ngồi lại với nhau, thống nhất thành những quy tắc chung tối thượng, trong đó có điều ước trước thềm chung cuộc, chỉ được phép tranh đấu ngầm, không được khiến xã hội bất ổn.

Cho nên, khoảng thời gian sau đó, hai phe mặc dù vẫn liên tục xung đột, nhưng người thường không thể nào biết được.

Ngoài việc cao tầng đối chọi, bọn hắn còn cùng nhau bồi dưỡng ra các lớp thiên kiêu ngầm, mỗi một lần tranh đấu đều có nhiệm vụ tìm diệt dị số và thiên tài phe đối nghịch.

Mà nói là thiên kiêu ngầm, không bằng nói là công cụ giết người. Cho nên, ngoại trừ đám tán tu là thành tâm thành ý, thì đa phần đám thế gia đều không cho phép con cháu dòng chính tham gia, chỉ tuyển người dòng phụ, sau đó nhồi nhét cho bọn hắn tài nguyên, khiến cho bọn hắn trở nên mạnh mẽ mà bán mạng cho mình.

Cho nên, hiện trạng Đại Việt bây giờ, ngoài đám thiên kiêu dòng chính bề nổi như Lê Vũ Thanh Di, Ngô Chấn, vẫn còn những cá nhân chìm như đám người bọn hắn. Chuyên thực hiện những nhiệm vụ mà người thường không hay biết, thậm chí là thế mạng.

Đó cũng chính là lý do mà vừa rồi, đám người Đinh Thần không có ra tay, để cho nhóm Hồng Miên chịu chết trước, sau đó mới nhúng chàm. Bọn hắn biết bản thân chỉ là công cụ bán mạng cho thế gia, cả đời này cũng không thay đổi được, nên thay vì chống đối, chi bằng cứ thuận theo, tận dụng tài nguyên đó để mình càng mạnh mẽ. Mà tài nguyên thì có hạn, cho nên đám tán tu chết càng nhiều, bọn hắn càng đạt lợi ích to hơn, đơn giản dễ hiểu.

Duy chỉ có một trường hợp ngoại lệ, đó là Nguyễn Gia. Bởi vì Hồng Hoang, lại là dòng chính, thậm chí có thể coi là người thừa kế duy nhất của thế gia khổng lồ này.

Cho nên ở một phương diện nào đó, lời của Hồng Thư cũng không hoàn toàn đúng, vì bọn hắn đều đặc biệt hơn người.

- Oành… oành…

Đúng vào lúc bọn hắn còn đang nhao nhao thảo luận, bên kia chiến trường bỗng nhiên nổ lớn.

Dưới sự sững sờ của Hồng Thư, Hoàng Thiên vậy mà cưỡng ép đột phá trấn áp của hàng chục thiên kiêu, vọt hẳn lên nền trời. Thiên Kiếm trong tay hội tụ, lạnh lùng hét lớn:

- Đều chết đi thôi… Ma Thần song biến, Âm Dương Ma Thần Đạo.

Lực lượng thiên địa chớp mắt nổ tung, Hỗn Nguyên Ma Thần khí tuôn trào hạo đãng. Bên trong thức hải của hắn, Ma Thần Thái Cực Đồ tự nhiên vận chuyển, không ngừng bạo phát.

Từng dòng năng lượng cuồng dã lan tràn, thuận theo kinh mạch đi khắp nội thể, xâm nhập sâu vào trong máu thịt, gân cốt. Mỗi một lần như thế, cấu tạo thân thể của hắn lại một lần biến đổi, liên tục tích tụ trở nên vững chắc, khiến cho toàn thân tiến vào trạng thái song biến Ma Thần.

Phiêu phù giữa không trung, Hoàng Thiên lúc này như thực sự trở thành một đầu Ma Thần mạnh mẽ, để cho tất cả vạn vật xung quanh đều phải cúi đầu sợ hãi.

Nhất là ở giữa vùng trán bây giờ,con mắt thứ ba của hắn lập loè hình thái cực, toát ra từng tia lực lượng kỳ dị huyền bí. Tựa như có thể nhìn thấu âm dương, nhìn ra sinh tử, đó là đệ tam thiên nhãn.

- Ma Thần… Diệt Thương Sinh.

Ba mắt của hắn hơi híp lại, Thiên Kiếm nhẹ nhàng vung, ngưng tụ một khí thế vô hình mạnh mẽ chém xuống.

Một bóng kiếm xé trời mà qua, dọc hư không tuôn trào Hỗn Độn khí, không thời gian cũng không chịu nổi lực lượng này, dồn dập nổ tung phát ra hủy diệt lan tràn.

Chỉ đơn thuần là một bóng kiếm, lại khiến cho toàn bộ mấy chục thiên kiêu như cảm nhận được khí tức của diệt thế, bất cứ thứ gì cũng không có tư cách tồn tại. Đó là sức mạnh vô địch không gì sánh được, siêu việt cực hạn lực lượng của thế gian, với cấp độ của bọn hắn căn bản là không thể nào lý giải.

Đùng! Uỳnh Uỳnh…

Kiếm chém hàng chục tầng lĩnh vực điệp gia, toàn bộ thế giới lâm vào sụp đổ, âm thanh đinh tai nhức óc cơ hồ hóa thành thực chất lan xa, từng làn sóng năng lượng vô tận cuộn lên xé toạc cả phiến thế giới này.

Đây hoàn toàn là một vụ nổ mang tính hủy diệt, trước sự xung kích mạnh mẽ của âm thanh lan truyền, toàn bộ đám thiên kiêu lúc này lại yếu ớt không bằng con kiến hôi, bị cuốn ngược ra phía sau, trên người đẫm máu.

Hoàng Thiên lúc này tốc độ cũng nhanh đến cực hạn, gần như đạp vỡ trời truy theo Đinh Thần gần đó, Thiên Kiếm lạnh lùng trảm xuống.

- Muốn chết.

Gần như sắp chém chết người, hư không bỗng nhiên nổ vang nhức óc, một đạo âm thanh giận giữ đột ngột truyền tới từ chín tầng trời, khiến cho kiếm của Hoàng Thiên đều bị phản phệ, phun máu bay ngược đằng xa.

Ba ánh mắt Thiên Nhãn xoay tròn, xuyên thấu tầng trời, Hoàng Thiên lạnh lẽo đến vô cực, gằn giọng lên có chút điên cuồng:

- Chân… Không… Ngã.

Hiển nhiên vừa rồi lại có siêu cấp cường giả ra tay, vượt giới ngăn cản hắn giết người.

Điều này khiến cho nắn nộ không thể nào tả nổi. Quy tắc chó má gì, vừa nãy vi phạm đưa hắn vào đường chết không nói, hiện giờ bị hắn giết ngược, lại còn dám lần nữa ra tay, khi dễ hắn nhỏ yếu sao?

- Đinh tổ, ngươi muốn chết…

Bên ngoài, Chân Không Ngã dù không bị Hoàng Thiên nói thì cũng đã điên cuồng, khí thế khoá chặt phía Đinh Gia, ầm ầm phanh ra phật ấn.

Khoảng cách rất xa, nhưng cường giả Thần Thoại há lại tầm thường, gần như trong chớp mắt vượt qua không gian, ầm ầm nện trên bầu trời Đinh Gia, khiến hàng triệu người hãi hùng khiếp vía.

- Làm càn…

Sâu trong lãnh địa Đinh Gia, vài cái âm thanh giận giữ vang lên. Lão tổ Đinh Gia còn chưa xuất hiện, hư không đã chớp hiện bàn tay, đụng vào phật ấn, nổ tung, đem vạn dặm tầng mây đều nổ tán, thấu trời.

- Đánh liền đánh đi. Ta nhịn các ngươi lâu lắm rồi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 370: Giương Cung Bạt Kiếm

Chân Không Ngã bay giữa bầu trời Bạch Hạc, âm thanh băng lãnh không gì sánh được.

Đúng lúc này, ở Đinh Gia liền bay lên một đạo ánh sáng. Ngoại hình Đinh tổ nhìn qua thậm chí so với Đinh Thần còn trẻ, lạnh lùng mà nói:

- Là Đinh Hùng lỗ mãng thôi, ngươi thật muốn chiến tranh bây giờ.

Cực kỳ hời hợt trả lời, vị lão tổ Đinh Gia hiển nhiên chẳng hề sợ hãi Chân Không Ngã.

- Lỗ mãng con mẹ ngươi.

Bối phận Đinh tổ so với Chân Không Ngã thì cao hơn nhiều lắm, nhưng hiển nhiên Chân Không Ngã lúc này đã giận không chịu nổi, nào còn nghĩ tới tôn ti cái gì.

- Ngươi muốn chết!

Đinh tổ bị mắng, sắc mặt tràn đầy hàn ý.

- Câm mẹ miệng lại, giết đi.

Khu vực trên không của Bạch Hạc, Chân Không Ngã liên tiếp bổ ra hơn mười đường phật ấn, nhưng mà mỗi lần đánh sắp tới đầu Đinh tổ, đều bị chớp mắt đổ nát!

Lần này, không ít người hơi thay đổi sắc mặt. Bởi vì Thần

Thoại chiến gần như ở bên bờ vực bùng nổ rồi.

Quả nhiên, ngay sau đó, Đinh tổ nổi giận cười. Bàn tay băng trời mà xuống, ầm ầm nện trên đầu Chân Không Ngã, đánh cho cà sa đều vỡ nát, đôi chân cụt lần nữa bật ra máu tươi, thân hình lùi về cả ngàn mét.

- Cả mấy ngàn năm nay, ta mặc dù tin Mộng Thuyết, nhưng vẫn chưa một lần làm điều gì thương thiên hại lý, vẫn luôn nhẫn nhịn các ngươi, mong rằng một ngày có thể dùng biện pháp hoà bình nhất để chứng minh, cho các ngươi ý thức được bản chất của thế gian này… Nhưng là, không nghĩ tới, các ngươi chưa bao giờ muốn thoả hiệp… chưa bao giờ muốn hoà bình a.

Chân Không Ngã bật cười, mặc cho chưởng ấn đánh cho máu thịt dưới chân be bét, đầu trọc nứt ra, y nguyên ngẩng cao đầu, giọng điệu tự diễu, nhưng băng hàn.

Đinh tổ căn bản không đáp lời hắn, sau một khắc, bàn tay đổi thành lau thần, sức mạnh Thần Thoại điên cuồng hội tụ vào, chớp mắt hoá thành phi tiên diệt qua.

Oanh!

Tiếng nổ lớn rung động đất trời, toàn bộ Bạch Hạc dậy sóng. Bóng lau vậy mà bị một cây rìu chặt đứt, nổ tung thành trăm ngàn mảnh.

- Thạch Thiên Ngân, ngươi thật sự chọn phe rồi?

Đinh tổ trông thấy tiên lau của mình bị cản, sắc mặt lạnh lùng nhìn xuống. Hiển nhiên biết người vừa mới ngăn cản mình.

- Trong mắt các ngươi còn có ta?

Đằng xa, Thạch Thiên Ngân như cười mà không phải cười nhìn về phía Đinh tổ. Hắn cũng nổi giận rồi.

- Thiên Ngân, cớ gì nói ra lời ấy.

Xa tận trời Nam, Trần tổ bỗng nhiên mở lời, giọng điệu mang theo vài phần chẳng đáng.

Chếch một chút về phía tây, Hồ gia cũng nổi lên vài tầng khí thế, Hồ tổ như cười như không đáp trả:

- Ha ha… hắn là tự cho mình vô địch rồi, nên có coi ai ra gì đâu. Một thằng nhóc con ngoại tộc mà thôi, chết liền chết, nào có lý để hắn giết ngược con cháu mình.

Bị hai cái siêu cấp thần thoại áp chế, Thạch Thiên Ngân dù mạnh cũng không thể nào thắng nổi, nhưng càng nhiều hơn là giận dữ, cười gằn nói:

- Nói như vậy, các ngươi hiện giờ thật muốn đánh.

Hồ tổ cười lạnh, cũng không có ngay lập tức trả lời hắn, mà vươn tay xuyên thủng hư không, đâm thẳng vào trong Bạch Hạc, đem Hoàng Thiên đang sắp chém giết người đánh cho nổ tung, máu tươi thấm đẫm trên từng lớp vảy rách.

- Oắt con, ngươi còn giết thêm một người nữa, đừng mơ tới việc còn sống rời đi Đại Việt.

Không chút để ý thân phận, vị lão tổ này trực tiếp ra tay với Hoàng Thiên, khiến cho toàn bộ cường giả bên phe Chân Không Ngã đều nghiến răng, máu dồn lên não.

- Giết…

Chân Không Ngã là xung động nhất, bất chấp tất cả lao lên chém giết về phía Hồ tổ, nhưng mới chỉ đi được nửa đường liền bị Đinh tổ cản đường, Đinh Hùng cũng chớp mắt mà ra, khiến cho hắn không thể không thua thiệt ôm máu lui về.

Đằng xa, Thạch Thiên Ngân sắc lạnh, rìu đá trong tay vụt ra, đem cả vùng trời đều bổ xuống, khiến cho Trần tổ không thể không tránh né. Nhưng chung quy, vẫn là không thể dứt ra để cản đường Hồ tổ.

- Hồ Khu, chớ có quá mức.

Đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, lần đầu tiên ở địa vực Lý Gia vang lên tiếng quát, khiến cho Hồ Khu cũng hơi nhíu mày nhìn lại. Nhưng rất nhanh hắn lại mỉm cười, vì đã có người thay hắn chặn lại Lý Gia rồi.

Chỉ có điều, hắn đắc ý không quá nửa giây, nụ cười đã cứng ngắc, kèm theo vô cùng vô tận lửa nộ trong lòng. Vì hắn phát hiện ra, bên trong bí cảnh kia, Hoàng Thiên không những không sợ hắn, mà còn thêm điên cuồng tàn sát.

- Đe doạ ta, ngươi là cái thá gì?

Vừa mới dứt lời, chàng trai liền cười to dữ tợn, trước mặt xuất hiện một vết chém rạch trời, như là huyết nhật, chớp mắt đem Đinh Thần đang đắc ý chém chết.

- Không…

Đinh Thần vừa mới nghe lời Hồ Khu đe doạ Hoàng Thiên, đang còn cực kỳ hống hách, lúc này đây sắc mặt tái đi, sau một khắc liền bị bóng kiếm bao trùm, chẻ làm hai nửa.

- Ngươi dám…

Bên ngoài, Hồ Khu giận điên cuồng, bàn tay lần nữa vỗ ra, xuyên thủng xuống cửa của Long Quân Chiến Trường.

- Dám con mẹ ngươi…

Lần nữa bị đánh nổ tung thân người, Hoàng Thiên điên cuồng

hội tụ lại một cái khác, trên môi lộ ra một nụ cười dữ tợn đến mức tận cùng, nói lớn:

- Chân Không Ngã… Các ngươi bảo vệ ta như vậy sao?

Hắn thật sự nổi giận. Nếu không phải nhờ lần đại nạn hôm trước gặp phải Hắc Bạch Vô Thường mà ngộ ra quy luật Sinh Tử luân hồi, đem sinh mệnh tụ vào bản mệnh tinh huyết, lấy hắn trước đây chỉ sợ đã bị bàn tay này đập chết.

Chân Không Ngã câm miệng không dám nói, đầu trọc xấu hổ cúi thấp thêm một tầng.

- Ha ha, ta liền sớm biết. Cầu người, không bằng tự cầu mình.Vô Cầu… nếu còn bất cứ kẻ nào can thiệp, liền để non sông này tắm máu cho ta, kể cả Chân Không Ngã.

Triệt để điên cuồng, Hoàng Thiên cũng không giấu bài, cũng không câu nệ nữa. Thích giết người, thích phá vỡ quy tắc, hắn mới thật sự không e ngại bất cứ kẻ nào.

Vẫn luôn trốn ở một góc nào đó của nơi này, Cao Vô Cầu bỗng nhiên ứng tiếng, sắc mặt lạnh lùng đến cực hạn.

- Chỉ bằng đám sâu kiến các ngươi… buồn cười.

Đinh tổ giận quá mà cười, Hoàng Thiên vừa rồi lại dám trước mặt hắn giết Đinh Thần, có khác nào vả mặt Đinh Gia hắn. Cho nên, Cao Vô Cầu vừa ra, hắn liền mang nộ giết tới.

Mà đằng xa, Hồ Khu thấy Hoàng Thiên còn dám ngông cuồng, liền nảy lên sát ý tận cùng, lần nữa ra tay đánh giết.

- Các… Ngươi… Muốn… Chết.

Nhìn thấy cảnh này, Cao Vô Cầu gần như lâm vào sát ý điên nộ. Trong tay Đồ Hoàng Diệt Thánh vừa ra, chớp mắt khuấy động

trời cao giết về Hồ Khu.

- Tìm chết.

Bị Cao Vô Cầu bỏ như không nhìn thấy, Đinh tổ vốn đang đánh giết sắc mặt chớp mắt trở nên khó coi cực hạn, càng thêm nộ, quát lớn.

- Cút mẹ nhà ngươi đi…

Cao Vô Cầu sát ý ngập trời, nhìn Đinh tổ như là kẻ thù, lạnh lẽo quát mắng. Thế rồi ở trong sự hoảng sợ của tất cả mọi người, khí thế của hắn bỗng nhiên điên cuồng chuyển biến, leo lên một cách kinh khủng không thể nào tả nổi.

Không, không phải hắn, mà là Đồ Hoàng Diệt Thánh, hay đúng hơn là vệt khói trắng ở trên thân chúng.

Thời khắc cung tiễn hợp nhất vụt qua, mang theo một đạo ánh sáng rung chuyển trời đất, trực tiếp xuyên thấu toàn bộ hư không, xuyên nát cả công kích của lão tổ Đinh Gia, đánh mạnh vào trên người Hồ tổ.

Sức mạnh nổ tung, kinh thiên động địa, để cho toàn bộ Đại Việt đều run rẩy, người người sợ hãi, cường giả kinh thiên.

Hồ Khu cả người bay đi, hãi hùng nhìn vết chém đẫm máu trên vai mình, máu tươi của thần thoại ầm ầm chảy xuống, năng lượng bạo phát nổ tung hàng ngàn dặm đất.

Oanh!

Đồ Hoàng Diệt Thánh uống máu tươi mà về, tiện đường đem da mặt của Đinh tổ đều chém rách, cuối cùng mới lạnh lùng băng đi, trở lại quấn quýt trên thân Cao Vô Cầu, để cho toàn bộ cường giả đều lạnh gáy.

Mà vệt khói trắng không lâu sau đó liền tách ra, ngưng tụ ở trên bả vai hắn, bất ngờ huyễn hoá thành một đầu chó trắng.

Nó vậy mà lại là Tiểu Bạch, bản nguyên thần thú của Hoàng Thiên, tồn tại siêu cấp có thể đánh bại cả Quy Nguyên bước thứ ba cường giả. Hoàng Thiên trước khi tiến vào trong Bạch Hạc, dường như đã sớm dự liệu được một bước này, âm thầm cho tiểu Bạch đi theo Vô Cầu, đề phòng bất trắc.

Quả nhiên, mọi chuyện đều không nằm ngoài dự tính của hắn.

- Còn ai dám can thiệp không xem quy tắc, chúng ta liền bất chấp, đồ sát dân tộc này.

Không gian tĩnh lặng.

Hiển nhiên, một lời của hắn có lực chấn nhiếp vô cùng.

Không phải là sợ hãi sức mạnh của tiểu Bạch và Cao Vô Cầu, mà là vì e sợ lời kia của hắn, bất chấp đồ sát dân tộc này.

Tiểu Bạch mạnh, là thật, nhưng còn chưa mạnh đến mức có thể áp đảo đám cường giả tối cao. Thậm chí một vài người hoàn toàn có thể bại nó, nhưng ở cấp bậc sức mạnh này, đánh bại không đồng nghĩa với việc có thể giết hay khống chế hoàn toàn đối phương. Một khi tiểu Bạch thoát ra, với khả năng của nó thật sự có thể khiến non sông này tắm máu.

Hai phe Mộng Thuyết mặc dù hận thù nhau, nhưng chung quy đều vì lợi ích dân tộc, tuyệt nhiên không thể nào để cho việc này xảy ra đến.

- Bản nguyên Thần thú, nghe danh tự lâu, quả nhiên mạnh mẽ.

Ngay tại thời điểm ấy, một âm thanh hơi có vẻ già nua bỗng chốc vang lên, khiến cả thiên địa này đều run rẩy, người người nhìn qua, hãi hùng kinh sợ.

Chỉ thấy xa xa hàng trăm dặm ngược lên phía thượng nguồn sông Đà, bên bờ thác dữ, một cái lão giả tóc trắng bạc phơ, mặt mũi tràn đầy nếp nhăn đang ngồi dựa vào núi rừng câu cá. Hai con mắt của lão hơi đục mờ, nhưng ánh nhìn lại cực kỳ sắc bén, qua hàng trăm dặm khoảng cách vẫn khiến cho người ta một cảm giác gai người, lạnh lẽo.

Cũng may là lão chỉ tập chung ở trên người tiểu Bạch, chầm chậm đánh giá con chó nhỏ sánh ngang Thần Thoại này mà không nhìn nơi khác, nếu không chỉ sợ với đôi mắt ấy, liền có thể doạ cho không ít người sợ đến đứng không nổi.

Riêng Chân Không Ngã khi trông thấy ông lão này thì hơi hơi biến sắc, sau đó bỗng nhiên trở nên ngưng trọng, nắm tay siết lên trong âm thầm.

Ông lão không có để ý hắn, mà chỉ nói một câu như thế, cánh tay vẫn nắm chặt cần câu.

Bất chợt, dưới lòng sông cuồn cuộn lên sóng dữ, cần câu nương theo dây cước mà đung đưa, tựa hồ có cá. Ông lão lộ ra vui mừng thu hồi ánh mắt đang nhìn tiểu Bạch, vội nắm lấy cần câu làm từ cành tre, kéo kéo.

Đùng… đùng…

Đầu bên kia, con cá không ngừng vùng vẫy, quấy động không gian, vậy mà bạo ra tiếng quẫy như sấm rền.

Càng ngày càng khủng bố, cuối cùng như là hư không đổ vỡ, giữa vết nứt vụt ra, thật giống như không phải là cá, mà lại là một đầu thuồng luồng con.

Cao Vô Cầu theo hướng nhìn về, ánh mắt có phần kinh dị, bước chân hãi hùng lui về nửa bước.

Vì hắn phát hiện ra, con thuồng luồng này lại chính là con mà

đã đánh nhau với bọn hắn ở trên đường tiến vào Đại Việt, cường giả Quy Nguyên bước thứ ba tối cường.

- Hừ… chưa tới chung cực liền dám tiến quân vào Đại Việt, các ngươi thật nghĩ nơi này còn là Đại Việt của mình?

Mặc kệ thuồng luồng gầm gừ giận dữ, ông lão chỉ nhàn nhạt cười, bàn tay vươn tới bóp chặt, khiến cho đầu thuồng luồng vang lên tiếng răng rắc như gãy xương, khí tức điên cuồng suy yếu, biến nhỏ lại, bị ném vào trong giỏ.

Đường đường Quy Nguyên bước thứ ba, vậy mà chẳng khác nào cá bị người câu bắt, quả thực khiến người khiếp hãi.

Lần đầu tiên, Cao Vô Cầu cảm thấy nặng nề, cánh tay run run chạm vào tiểu Bạch, như là muốn có thêm một chút niềm tin trong lòng. Vì lão nhân này thật sự khiến cho hắn cảm thấy áp lực trước nay chưa từng có.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 371: Tranh Đấu

Trông thấy động thái của Cao Vô Cầu, Hồ Khu ở bên kia không khỏi nổi lên một tia cười thâm ý.

Chỉ là, nụ cười này ngoài chính hắn ra, chẳng có ai thèm để ý. Cao Vô Cầu từ đầu tới cuối vẫn một mực nhìn về ông lão, Đồ Hoàng Diệt Thánh trong tay du động hàn quang, bất cứ lúc nào cũng có thể bạo phát.

- Ngươi cũng muốn phá vỡ quy tắc?

Ông lão sau khi bắt được thuồng luồng, ánh mắt đục ngầu lần nữa hướng về Cao Vô Cầu, khiến cho hắn không tự chủ được hơi run trong lòng, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, ngữ khí băng hàn nói.

Tuy rằng thực lực mà ông lão thể hiện ra siêu việt tất cả tồn tại mà hắn từng tiếp xúc, nhưng còn chưa đến mức để hắn tuyệt vọng không đường. Là đương kim thần thoại của toàn bộ Tuyết Vũ, hắn tự nhiên phải có những lá bài tẩy mà thế nhân không thể nào biết được.

- Quy tắc, tự nhiên không thể phá.

Ông lão khẽ cười, âm thanh thản nhiên như thường, nhưng một lời sau đó liền khiến cho Cao Vô Cầu biến sắc.

- Nhưng… Đại Việt cũng không phải là nơi các ngươi có quyền càn rỡ.

Lời lão vừa xong, cần câu đột nhiên vụt tới.

Chỉ là một cái vẩy cần, nhưng trong khoảnh khắc toàn bộ thiên không hầu như đông cứng, thậm chí đóng băng cả trời, vô cùng đáng sợ.

Cần tre băng thiên vũ

Cước độc xé hồng lôi

Lưỡi câu hàn quang sáng

Móc giữ giang sơn, tóm cả trời.

Lông tơ dựng đứng, tim đập phanh phanh. Cao Vô Cầu nghiến răng vung lên Đồ Hoàng Diệt Thánh, muốn đem cần cước chém làm hai.

Nhưng mà mặc cho hắn lại mạnh thế nào, thì sợ cước mỏng manh vẫn bền vô địch, sắc bén quấn quanh thân người, ép vào da dẻ bật máu.

Một màn này khiến cho tất cả mọi người đều run lên sợ hãi, vô ý tức lui về đằng sau. Cao Vô Cầu dẫu sao cũng là Quy Nguyên cường giả, vừa rồi bạo phát thậm chí không thua gì Thần Thoại cấp Hồ Khu, vậy mà bây giờ đến phản kháng cũng không làm nổi, bị sợi cước siết cho lòi cả xương trắng.

- Vút… phanh… anh…

Ngay tại thời điểm mà tất cả mọi người đều nghĩ rằng Cao Vô Cầu sẽ phải chết, một âm thanh đứt gãy bỗng nhiên nổ lớn, doạ cho tất cả mọi người giật mình kinh hãi.

Chỉ thấy trong tích tắc, hai mắt đen ngầu của tiểu Bạch bỗng nhiên lạnh lên, thân thể vẫn luôn ngự ở trên vai Cao Vô Cầu lúc này đột nhiên biến mất, hoá thành một làn khói trắng khảm vào

trên thân Đồ Hoàng Diệt Thánh.

Vừa hợp thành một thể, cỗ khí thế vừa rồi của Cao Vô Cầu lần nữa hiển lộ ra trên thân nó, đè ép khắp cả bầu trời. Cương phong dậy chuyển, núi rừng run rẩy, uy thế thậm chí tiệm cận với ông lão vừa rồi.

- Pưng…

Có được sức mạnh, thần binh cứu chủ. Đồ Hoàng Diệt Thánh ngay sau đó liền băng qua, hướng ngay vào dây cước mà chém xuống, hòng giải thoát cho Cao Vô Cầu.- Hừ…

Chớp mắt dây cước bị chém tan, vang lên tiếng đứt như tiếng đàn. Ông lão cũng bắt đầu không còn bình tĩnh, mi bạc khiêu lên, đem đầu của cần câu xuyên tới.

- Phanh… phanh…

Liên tiếp là những tiếng nổ kinh hoàng đáng sợ.

Âm thanh vang lên như là tận thế, đì đùng truyền tận cao thiên, khiến cho người ta có cảm giác cả bầu trời đều muốn vỡ nát.

Đằng trước cần câu lúc này bỗng nhiên xuất hiện thêm một bóng người, giương lên trường kích đối kháng lại lực lượng vô biên này.

- Vô Cầu, bọn hắn đã không biết điều, vậy liền đồ sát đi. Để xem mạng của chúng ta có thể đổi lại mạng bao nhiêu người.

Người đến, dĩ nhiên là Cố Sở. Tu vi của lão so với đối phương thì yếu hơn nhiều lắm, chỉ có thể miễn cưỡng đình chỉ thế công này nửa hơi thở, sau đó phụt máu bay ngược ra ngoài.

Nhưng nửa hơi thở, đối với cường giả bậc này thì đã quá đầy

đủ. Cao Vô Cầu chớp mắt thoát khỏi trói buộc của cước thần, không quan tâm một thân đầy máu cùng vết rách, vươn tay bắt được thần binh, sau đó phá vỡ thời không, vận hết sức bình sinh chém về phía Phong Châu.

- Cùng chết đi…

Bi phẫn thét gào, Đồ Hoàng Diệt Thánh dưới sự phẫn nộ cực cùng của hắn chém ra một hồi diệt thế. Quang mang đi đến đâu, tinh không đều nổ nát, dọc đường đi đem cả nền trời xé toang thành hai nửa.

- Chuyện gì xảy ra?

Bên dưới Phong Châu, hàng trăm vạn con người hãi hùng khiếp vía nhìn bầu trời vỡ nát. Trẻ con thi nhau gào khóc, người lớn bất lực bi thương, cường giả hãi hùng.

- Dừng tay…

Ông lão lần đầu tiên trở nên ngưng trọng, vừa nộ vừa kinh hô lớn. Nhưng Đồ Hoàng Diệt Thánh lan đi quá nhanh, nhanh đến mức lão không thể nào phản ứng, nhất là ở trước mặt lúc này còn bị một tôn người khổng lồ vĩ ngạn chắn đỡ.

- Cút…

Cố Sở lúc này bất ngờ hóa thân thành Pháp Tướng, cao hơn vạn mét, đỉnh đầu rẽ mây mà tới. Phong Thiên Lạc Địa kích trong tay như mãnh thú hồng hoang rít lên hung lệ ngập trời. Thân kích thậm chí so với người lão còn to, dưới cú xoay người quét ngang hàng trăm dặm, cản đường ông lão và toàn bộ lão quái đằng xa.

- Oành…

Thần kích dài hàng trăm dặm quét ngang, dọc đường ngưng tụ vô thượng sát khí, không gì cản nổi, gần như đem hơn phân nửa

cường giả đánh chặn, khí lãng nổ tận trời cao.

Nhưng song quyền nan địch tứ thủ, Cố Sở dù mạnh, cũng chỉ là Quy Nguyên bước thứ nhất, đối mặt với từng ấy lão quái thì chẳng khác nào đứa trẻ. Nhất là ông lão kia, ánh mắt đã lạnh lùng đến cực hạn, cần câu so thương còn thêm bén, đâm xuyên qua pháp tướng của Cố Sở, đem lão đóng đinh giữa nền trời.

Đau đớn là thứ duy nhất còn sót lại trong tâm trí, cả Cố Sở và pháp tướng thiên địa của lão đều đồng thời rít lên tiếng hét kinh thiên, bàn chân loạng choạng đạp nổ mấy chục ngọn núi đồi.

Phút giây mà thôi, pháp tướng nổ tung thành trăm ngàn mảnh nhỏ, lộ ra chân thân của Cố Sở đang bị đầu cần câu xuyên thủng, miệng vết thương điên cuồng chảy ra máu tươi đỏ thẫm, doạ người vô cùng.

timviec taitro

Nhưng mà, mặc cho bản thân mình trọng thương nặng nề, trên khoé môi của lão lúc này đây lại tràn đầy đắc ý, thậm chí có phần trào phúng nhìn về phía ông lão trước mặt mình. Bởi vì, mục đích của lão đã thành công rồi.

- Đủ rồi, dừng tay đi.

Quả nhiên, ông lão kia mặc dù miểu sát Cố Sở, nhưng sắc mặt lại càng thêm khó nhìn, cuối cùng vẫn phải cắn răng quát lớn. Âm thanh của lão mênh mông mạnh mẽ, vừa có giận giữ, nhưng cũng không kém phần kiêng kỵ.

- Đùng…

Lão vừa dứt lời, không gian bỗng nhiên vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa, cuồng phong như sóng thét gào.

Chỉ thấy ngay tại tích tắc cuối cùng, khi mà lão bất lực hô,

công kích của Cao Vô Cầu bất chợt đổi hướng, chếch một hướng ba mươi độ khỏi Phong Châu, rổ ra trên đại hoang một vệt chém dài hàng trăm vạn mét, phá huỷ núi rừng.

Toàn bộ Đại Việt lâm vào lay động kịch liệt, thậm chí lan ra tận vùng biên thuỳ, đem biển đông dậy lên sóng thần cuốn phá, kinh đào hải lãng.

Âm thanh động đất nháy mắt bắn ra, kéo dài vô cùng vô tận khắp đất Việt, khiến cho không ít người có cảm giác như muốn ngất đi, thậm chí không ít công trình bị sóng âm công phá, sụp đổ nổ tung thành phế tích.

Một màn, để cho toàn bộ mọi người âm thầm kinh hãi, đồng thời nhìn về phía Cao Vô Cầu ngập tràn sợ hãi. Sức huỷ diệt bậc này, một khi thật sự đập vào Phong Châu, chỉ sợ chính là một tràng đồ sát.

Chấn nhiếp thành công đám người, Cao Vô Cầu lúc này mới lạnh lùng quay người lại, ánh mắt nhìn về phía ông lão kia, băng hàn nói:

- Thả hắn ra!

Không phải cầu xin, mà là uy hiếp. Phảng phất như ông lão dám nói một chữ không, hắn đảm bảo lần nữa một kích đem toàn bộ đất Phong Châu chôn cùng.

Ông lão giận không chịu nổi, khí thế lần đầu tiên leo thang đến cực hạn, như hồng lôi giận giữ lan tràn khắp giang sơn Đại Việt. Nhưng rồi, cuối cùng vẫn không thể không kìm lòng mình xuống, rút ra cần câu ném Cố Sở bay ngược về.

- Mong rằng, đến chung cực các ngươi còn có thể cuồng như vậy.

Âm thanh cực độ lạnh lùng, lão thậm chí còn không quan tâm

đến đám người khác thế nào, bàn tay trái vung lên, tuôn ra trận trận thần quang phủ lên bầu trời Bạch Hạc.

- Đùng… Đùng…

Trong điện quang hỏa thạch, một luồng sức mạnh vô biên bỗng nhiên đè lên vùng biên giới của bí cảnh, khiến cho toàn bộ quy tắc vang lên không ngừng. Ngay sau đó, một cây trận kỳ đen nhánh bỗng nhiên từ hắc ám lao ra, tựa hồ muốn xuyên phá toàn bộ vùng không gian này.

Cuối cùng, dưới sự hãi hùng kinh sợ của tất cả mọi người, hắc kỳ vậy mà cưỡng ép đem toàn bộ quy tắc khi nãy bị Trần Kinh Thương phá hư khôi phục lại, phảng phất như chưa hề có chuyện gì xảy ra trước đó.

- Mưu kế tốt cỡ nào, cũng phải xem thực lực của mình có đủ gánh vác nó, đừng tưởng bản thân có thể một tay che trời.

Cuối cùng, ánh mắt lão bỗng nhiên đặt tại trên người Chân Không Ngã và Trần Kinh Thương, nói một lời khiến cho tất cả mọi người sửng sốt, còn Chân Không Ngã thì cúi đầu, nắm tay trong cà sa vô siết chặt.

Không có một ai hay biết được, bên trong Bạch Hạc lúc này, có một đôi mắt trắng đang âm thầm quan sát toàn bộ bọn hắn, tinh quang lạnh lùng, sát ý ngưng tụ đến một mức độ khiến người không tưởng tượng nổi. Mãi cho tới lúc ông lão ngưng tay, nó mới rời đi ý chí, thoáng chốc tan biến như chưa bao giờ ở tại.

Tràng diện lần thứ hai bị trấn áp xuống một cách cân bằng, nhưng lại vô hình đốt lên trong mỗi người một luồng âm ỉ, như lớp giấy mỏng manh vô cùng, tựa hồ chỉ cần một ngọn lửa thô liền có thể thật sự đem toàn bộ thế gian này bùng nổ.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 372: Hàn Lâm Thê Thảm

Bên trong Bạch Hạc, trước cửa Long Quân chiến trường.

Ầm ầm…

Đại địa không ngừng rung động bùng nổ, nhóm năm người Hồng Hoang lơ lửng giữa trời cao, nhìn qua phía xa đang không ngừng truyền tới âm thanh đổ vỡ, trên mặt không thể nào giấu được sự chấn kinh và sợ hãi.

Thậm chí, Hồng Thư tính cách cao ngạo không coi ai ra gì, lúc này đây cũng tràn đầy run rẩy, tay ngọc vô thức che trên miệng mình.

Bởi vì trước mặt nàng, Hoàng Thiên không dùng đến thời gian một phút đã đem mấy chục tên thiên kiêu đánh chết, số còn sống không quá mười lăm người.

Đây là chiến lực bậc nào?

Mỗi một kiếm mà hắn chém ra, đều như muốn đứt cả trời, không có một tên thiên kiêu nào có thể đỡ nổi. Loại sức mạnh bậc này để cho bọn hắn vô pháp tưởng tượng nổi, cho dù Hồng Hoang tiến vào trạng thái mạnh nhất cũng đến thế là cùng.

- Chết!

Âm thanh rung động lòng người, Hoàng Thiên lúc này đã giết đến điên cuồng, bàn chân mạnh mẽ đạp xuống ngực của một tên thiên tài, Thiên Kiếm trong thay lạnh lùng xé mở, đem đầu đối

phương chém bay ra ngoài.

- Oành

Ngay tại một giây sau, ánh mắt hắn đặt ở trên người tên thanh niên có tre thần. Cửu đạp đi qua, đầu gối nhô lên đâm vào phần bụng của đối thủ, mang theo lực lượng khó có thể hình dung được phá ra, đem tên thanh niên đánh gãy cả người, lục phủ ngũ tạng nát tan, máu tươi vương vẩy khắp toàn bộ áo quần.

Hắn bay ngược mà ra, xa xa gần chục dặm, ven đường cày nát không biết bao nhiêu đất đá, sau cùng bị đánh chìm sâu vào hàng dặm đất, ý thức mơ hồ, so với chết đi chỉ cách một đòn nhỏ.

Được thế không tha người, đám thiên kiêu chỉ cảm thấy cuồng phong bỗng nhiên từ phía xa đánh tới, còn không kịp phản ứng, liền thấy thân hình to lớn tràn đầy vết rách của Hoàng Thiên xuất hiện trước mặt, vươn tay giết tới.

- Cẩn thận…

Không biết là ai đó kêu lên, trong tích tắc, Hoàng Thiên nở ra một nụ cười lạnh lẽo, ma trảo như vuốt rồng vung ra, rơi xuống trên đỉnh đầu một tên thiên kiêu, chụp xuống, bàn chân đồng thời đạp dính vào ngực một cô gái khác, giẫm mạnh xuống giữa trời.

- Oanh…

Tiếng nổ như hồng lôi, tên thiên kiêu trực tiếp bị bóp nổ tung đầu, vô số máu tươi và dịch não hoá bạo vũ lê hoa rơi vào đại địa, văng cả lên mặt cô gái kia. Một màn để cho toàn bộ đám người còn lại linh hồn lạnh lẽo.

Không một chút nào thương hương tiếc ngọc, Hoàng Thiên mặc cho bụi đất cuồn cuộn thổi qua, thân hình hắn vẫn không chút nào rung động giẫm đạp cô gái ở dưới chân. Thậm chí ngay sau đó, lực lượng của song biến Ma Thần còn mạnh mẽ xuyên qua ức của

đối phương, bắn ra máu tươi tung toé, để cho ả dù chết cũng trợn trừng hai mắt, hiển nhiên đau đớn đến không thể nào tả nổi.

Còn lại những tên thiên kiêu khác trông thấy một màn này đều bị doạ sợ, toàn thân run rẩy, thậm chí không dậy nổi một tia ý chí, rất muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng đôi chân đến bước cũng không còn khí lực.

- Đùng… đùng.

Ngay tại thời điểm mà bọn hắn tuyệt vọng nhất, thiên không bỗng nhiên đùng đùng dậy sấm. Hoàng Thiên ngạo nghễ đứng thẳng mình, cánh tay phiêu giương thần kiếm, ánh mắt như cũ ngập tràn sát ý, nhìn lên thiên không mà cười gằn lạnh lẽo.

- Một đám tự cho mình là đúng.

Hành động kỳ lạ của hắn khiến cho tất cả mọi người đều sửng sốt, thuận theo hắn mà hướng ánh mắt lên trời, nhưng mặc kệ bọn họ có nhìn thế nào, vẫn không thấy được điều gì đặc biệt ngoài tiếng sấm động oanh minh.

- Hắn làm sao lại không đánh nữa?

Hồng Thư không hiểu hỏi, ánh mắt vô ý thức nhìn qua Hồng Hoang, tựa hồ chỉ có hắn mới có thể giải thích được mọi chuyện lúc này.

- Có lão gia hoả nhảy ra rồi.

Quả nhiên Hồng Hoang không để cho nàng thất vọng, rất nhanh thu hồi ánh mắt đang nhìn trời, mỉm cười trả lời. Hồng Thư nhíu mày suy nghĩ, nhưng chốc lát sau liền minh bạch cái gì, ánh mắt dán tại trên người Hoàng Thiên.

Bởi vì nàng đã trông thấy thân thể Hoàng Thiên giây phút đó bỗng nhiên động đậy, trên thiên không như có một cỗ lực lượng

nào đó vô hình tràn ra, chớp mắt cưỡng ép đem hắn kéo mất khỏi tinh không nơi này.

- Đi thôi, trò hay còn tại đằng sau.Không chỉ có một mình hắn, mà chốc lát sau, toàn bộ thiên kiêu tại nơi này đều như vậy, chớp mắt bị một lực lượng vô hình triệu hoán, biến mất trước cửa Long Quân Chiến Trường.

Ông lão vừa rồi cưỡng ép hồi phục lại quy tắc của nơi đây, tự nhiên không thể cho phép Hoàng Thiên tuỳ ý hành hung giết chóc, đem bọn hắn đều dịch chuyển trở về lại Bạch Hạc.

Không bao lâu sau, thân hình Hoàng Thiên chớp mắt xuất hiện lại vị trí ban đầu bị dịch chuyển, hướng mắt nhìn qua, toàn bộ thiên địa lúc này chỉ có một mình hắn, hiển nhiên đám gia hoả bên trên đã bị một màn đồ sát của hắn doạ sợ, không dám cho mấy tên thiên kiêu kia truyền về cùng một chỗ.

- Chủ nhân… ngươi về rồi.

Xa xa, Cẩu Thủ ngồi vắt vẻo trên ngọn huyết tùng suy tư gì đó, trông thấy hắn trở lại thì bỗng nhiên vui mừng hô lớn, sau đó lon ton kéo theo Anh Thy đang bị xích bằng gân rồng, bay qua ôm lấy cổ chủ nhân mình.

Riêng Anh Thy khi trông thấy chỉ có một mình Hoàng Thiên trở lại thì sợ hãi đến run người, hiển nhiên không nghĩ tới hắn còn có thể sống sót trở lại. Chẳng lẽ, tất cả nhóm người kia đều đã gặp bất trắc?

Nhìn Hoàng Thiên một thân người đẫm máu, thậm chí không ít vết rách lộ xả xương ra ngoài, nỗi sợ của nàng vậy mà đột nhiên lắng lại, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên thương cảm. Phải chém giết ác liệt đến mức nào mới có thể khiến hắn thê thảm đến như vậy, tất cả mọi chuyện đến bây giờ thật sự đáng sao?

Không có ai trả lời cho nàng cả, Hoàng Thiên không nói mà chỉ gật đầu nhìn quét qua Cẩu Thủ, sau đó dưới ánh sáng mờ mờ âm u quỷ dị, hai người một khỉ âm trầm cực độ, bay đi về trung tâm Bạch Hạc.

…

Một nơi nào đó không xa.

- Mẹ nó, đã nói là không phải ta làm.

Hàn Lâm có chút thê thảm ôm mặt, nghiến răng nghiến lợi thét gào.

Xung quanh hắn, ba cái bóng người so với hắn càng thê thảm hơn, đằng đằng sát khí nhìn hắn, rồi lại nhìn về xung quanh, lúc này đang có mười lăm mười sáu người đang vây quanh bọn hắn, hận không thể đem hắn đập cho một trận cho hả lòng hả dạ.

- Không là ngươi thì ai, chẳng lẽ toàn bộ đám thiên kiêu kia đều nói láo không bằng.

Cố Anh giận tím mặt, vén tay áo lên liền mắng, bộ dáng thật muốn đập Hàn Lâm. Không, hắn thật sự là muốn đánh chết tươi tên này, mấy ngày nay nổi điên kéo cái gì thù hận, hại bọn hắn khổ không thể nào tả nổi.

- Ngươi bị ngu à… ta có được lực lượng đi đánh tất cả đám thiên kiêu đó sao?

Sắc mặt Hàn Lâm càng ngày càng cứng ngắc, uất ức đạp bay Cố Anh, trừng mắt nói.

- Đừng hòng diễn kịch. Đám Yên Tử, hôm nay các ngươi chết chắc.

Bên ngoài, một tên thiên kiêu so với bọn hắn còn thêm giận

dữ, hùng hùng hổ hổ, theo đồng bọn áp sát về phía bọn hắn.

- Các ngươi đều đánh mấy ngày, còn chưa hả dạ à?

Hàn Lâm bi phẫn, uất ức đến mức thở phì phò như con trâu mộng.

- Hả em gái ngươi, trả quần lót lại đây.

Hắn không nói thì thôi, vừa nói, đám thiên kiêu kia lại càng thêm nộ. Một cô gái sắc mặt băng sương, nghiến răng nghiến lợi nhìn về phía hắn.

- Biến thái.

- Tiện nhân.

- Vô sỉ.

Liên tiếp là tiếng mắng chửi, không phải từ đám thiên kiêu mà từ chính đồng đội của Hàn Lâm. Ba người thật sự vừa giận vừa xấu hổ, hận không thể kiếm được cái lỗ mà chui vào.

- Ta… mả mẹ nó.

Hàn Lâm nghiến răng nghiến lợi, nhưng còn có thể nói cái gì nữa đây, có ai thèm tin hắn.

- Được rồi, lúc nào rồi còn cãi vã, không mau kết trận.

Tử Thanh lúc này đột nhiên mở miệng quát, âm thanh u nhiên truyền vào tai ba người còn lại, để bọn hắn đều ngậm miệng, sắc mặt biến ảo liên hồi.

Mấy hôm trước, khi mà Hàn Lâm và Tử Thanh xảy ra mâu thuẫn, Hàn Lâm càng là nổi giận bỏ đi, tuyên bố giải tán đội hình, bọn hắn liền mỗi người mỗi ngả, tự mình đi tìm kiếm cơ duyên.

Ai biết được, không quá một ngày, bọn hắn liền nghe được tin tức tên điên nào đó ngông cuồng trấn lột các đội thiên tài, biến thái dâm ô, vô sỉ mặt dày, khiến cho nhân thần phẫn hận không chịu nổi.

Đúng, chính là Hàn Lâm và con súc sinh Cẩu Thủ a. Hai tên khốn này thậm chí còn cố ý để lộ ra thân phận của mấy người, khiến cho cả nhóm đều bị truy sát, ăn đòn không chỉ một hai lần, oan ức đến kêu trời. Cuối cùng không thể không hội tụ cùng nhau, vừa chạy trốn truy sát, vừa chiếu cố lẫn nhau sống tạm qua ngày.

Dĩ nhiên, mấy ngày đó chắc chắn không thể thiếu mấy lần bọn hắn treo Hàn Lâm lên đánh.

Thật ra, bọn hắn cũng không tin rằng Hàn Lâm thật sự làm ra những chuyện đó, chưa bàn đến tính cách của tên này, thì việc đem hơn một nửa thiên kiêu treo lên đánh đập đối với hắn thực là chuyện cười. Nếu Hàn Lâm thật sự có được năng lực đó, bọn hắn đã không thê thảm đến mức này.

Nhưng mà, ai mượn hắn ăn ở thế nào mà bị người cho cõng tội, nhân chứng vật chứng nhiều không đếm xuể, còn cãi thế nào? Đây chính là đất vàng dính đít quần, không là cứt thì cũng là cứt.

Quan trọng là, tên khốn này còn liên luỵ đến bọn hắn, không tẩn hắn một hai chục trận thì làm sao hết khó chịu trong lòng.

Hôm nay, không biết xui rủi thế nào lại bị tới bốn cái chiến đội gặp phải, doạ cho bọn hắn đều sắp khóc.

- Tất cả các ngươi hôm nay đều phải chết.

Đối mặt với Dạ Sát Thiên Vân đoàn kết trận, đám thiên kiêu bên ngoài chỉ là cười dữ tợn, như nhìn mấy kẻ sắp chết nói ra.

Rất nhanh, hai bên thiên kiêu rống giận mà tới, pháp thuật, pháp bảo điên cuồng va chạm vào nhau, vang lên âm thanh động

trời.

Chỉ thấy Hàn Lâm và Cố Anh cấp tốc bay đi trong quỷ khí, đối mặt với mười mấy tên thiên kiêu, không chút e ngại dùng nhục thân chiến đấu, man lực như cự thú Hồng Hoang thét gào, va chạm.

- Phanh… phanh…

Liên tiếp những tiếng vang rung động thiên khung, thậm chí một số tên thiên kiêu chiến lực yếu càng là bị chấn động cho lui về. Không cần phải nói, đám người Hàn Lâm mấy ngày nay mặc dù ăn cực khổ, nhưng thực lực lại tinh tiến kinh người. Chí ít so với thời điểm mới vào Bạch Hạc thì mạnh hơn nhiều lắm.

- Hừ…

Đúng vào thời điểm mà bọn hắn đang hưng phấn vì chiếm thượng phong, ở trên bầu trời bỗng nhiên vút ra vài trăm đạo kiếm khí, xuyên thủng qua quỷ vực của Tử Thanh, chém cho cả Hàn Lâm và Cố Anh đều phụt máu, rơi xuống tận đáy trận.

- Uỳnh… uỳnh…

Liên tiếp là tiếng nổ, sóng gió hướng bốn phương tám hướng quét sạch quỷ khí âm u, chấn động đất trời. Thậm chí một phần Lệ Quỷ Mê Ảnh vực cũng bị chém nổ, lộ la một đạo trong suốt nối thẳng từ trên trời xuống tận nơi mà Hàn Lâm và Cố Anh vừa rớt xuống.

Mà bên trên bầu trời, không biết tự lúc nào xuất hiện thêm năm cái bóng người cao lớn, khí tức bức người. Nếu như Hoàng Thiên có mặt tại nơi này, chắc chắn có thể nhận ra được bọn hắn chính là chiến đội Trần Gia, từng bị hắn đánh cho tan hoang hôm trước, thậm chí bất lực nhìn hắn nghênh ngang bắt đi Trần Anh Thy.

Người vừa ra tay đánh lén, tự nhiên là nhị hoàng tử Trần Thanh Trí, kẻ mà hận "Hàn Lâm" đến tận xương tuỷ của mình.

- Hàn Lâm, bản hoàng tử rốt cục cũng tìm được ngươi. Mối thù hôm trước, hôm nay liền khiến ngươi trả giá gấp trăm lần.

Cao cao tại thượng đứng nhìn Hàn Lâm, sắc mặt Thanh Trí dữ tợn vô cùng, trán nổi gân xanh, cự kiếm trong tay bắt đầu phiêu động, dường như không chờ được nữa đánh giết Hàn Lâm.

- Con trai… chỉ bằng chút bản lãnh này của ngươi cũng dám nói báo thù. Ngươi so với hắn đến cứt và cặn bã cũng không bằng.

Hàn Lâm ở dưới giận không chịu nổi, há miệng máu mà kêu gào. Lại thêm một tên đần nào đó bị Hoàng Thiên đánh cho ngu người tìm đến hắn báo thù, bảo sao không khó chịu cho được. Tâm trí ngu đến mức không phân biệt được là ai đánh mình, còn muốn báo thù, báo cái rắm.

Cố Anh bên cạnh thì nghiến răng nghiến lợi trừng hắn, đại ca đần của ta ơi, ngươi rống cái gì, còn sợ chưa đủ thù hận ư.

Nhưng một lời của Hàn Lâm cũng để cho hắn suy nghĩ rất nhiều, càng thêm củng cố suy đoán kẻ mạo danh khốn nạn kia là Hoàng Thiên. Cũng chỉ có hắn mới đủ bản lãnh để làm ra chuyện này, nhưng mà hắn không vô sỉ đến mức lột quần lót người ta chứ? Ân, có thêm con súc sinh kia thì có thể lắm.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 373: Hoàng Thiên Thịnh Nộ

- Ngươi sống không hết ngày hôm nay.

Bị Hàn Lâm chửi mắng, Trần Thanh Chí trở nên âm trầm không chịu nổi, khoé miệng nhếch lên nụ cười ác độc, bước chân vụt qua bầu trời, không chút kiêng kị mang theo cự kiếm lao vào Lệ Quỷ Mê Ảnh Vực.

Ầm ầm…

Liên tiếp là tiếng nổ rung trời, Lệ Quỷ Mê Ảnh vực liên tiếp bị âm vang nổ nát. Quỷ khí tràn tán cả trời cao, che mờ tầm mắt tất cả mỏi người. Mấy chục thiên kiêu chỉ cảm thấy liên tiếp từng cỗ sóng gió cường đại từ hư không thổi tới, quất vào da thịt bọn hắn đau rát.

- Cút…

Bên trong đại trận trên đà nổ nát, Hàn Lâm ngửa mặt lên trời thét gào, cả người bốc cháy lên thần hoả, tay xách búa thần, như một con cự tượng điền cuồng va đập vào cự kiếm, khiến cho Trần Thanh Chí dù đang nộ cũng phải kinh hoàng lui về, hổ khẩu rách toạc, phun ra máu đỏ.

- Điệp vực… Cuồng Sát.

Nhìn thấy Hàn Lâm lúc này cháy rực như mặt trời nhỏ, điên cuồng bành trướng lao về, hắn lạnh lùng cười một tiếng, sau đó ra lệnh cho nhóm người còn lại.

Chớp mắt trôi qua, khí tức của hắn bỗng nhiên đột biến, lấy thân thể hắn làm trung tâm, phạm vi trăm dặm mặt đất bỗng lâm vào run rẩy. Núi cao sụp đổ, rừng hoang gãy nát, không ít sinh linh bị kiếm khí xoắn nát tan thành mưa máu.

- Chết…

Âm thanh vừa rơi xuống, Trần Thanh Chí liền như tốc biến xuất hiện trước mặt Hàn Lâm, vung kiếm chém xuống. Cự kiếm trong tay hắn dù to lớn, nhưng vung lên lại nhanh đến không ngờ, cho dù Hàn Lâm đã có phòng bị, vẫn như cũ bị nó chém ngang người, để lại một vết rách xuyên qua màng quỷ khí, khiến cho Trần Thanh Chí kinh dị ngừng tay.

Hiển nhiên, hắn không thể nào ngờ tới Hàn Lâm lại là quỷ tu chi đạo, không có nhục thân máu thịt.

Mới giao phong đã thiệt thòi, Hàn Lâm mặc dù kinh sợ, nhưng không chút nào hoảng loạn. Thậm chí trong phút chốc Trần Thanh Chí còn đang kinh nghi, quỷ hình đã biến mất, thả người giết ngược về đối thủ.

- Phanh…

Cực kỳ mạnh mẽ, tốc độ của cả hai người đều đạt đến mức độ khó lường, giao chiến hoa lệ như là tàn ảnh, để cho người thường vô pháp trông thấy được rõ ràng, chỉ có thể thấy hai vệt quỷ khí và kim quang không ngừng va chạm.

- Chỉ bằng chút lực lượng này còn dám cùng ta đối nghịch? Buồn cười.

Trần Thanh Chí đỡ được búa sắt của Hàn Lâm, ánh mắt khinh thường nhìn về phía hắn, mỉa mai cười nói.

Vừa phát hiện được Hàn Lâm là quỷ tu, hắn đã biết đây không phải kẻ trấn đường hôm trước. Nhưng vì vãn hồi mặt mũi, hắn

liền chẳng thèm để ý, quyết tâm giết chết đám người này cho hả giận.

Mà lời hắn vừa ra, tay liền hành động. Chỉ thấy hắn một kiếm chém vào đỉnh đầu Hàn Lâm, sau lưng bỗng nhiên mọc thêm một đôi tay khác, từ trong giới chỉ triệu hồi ra trường thương, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, dữ tợn đâm thủng bụng Hàn Lâm.

Vốn là thân quỷ khí, Hàn Lâm đáng lẽ không sợ công kích vật lý thông thường, nhưng giây phút sau đó đồng tử của hắn đột nhiên co lại, lộ ra sợ hãi. Nơi vùng bụng bị trường thương xuyên thủng bất chợt truyền đến cơn đau dữ dội, thân thương không ngừng tản ra hắc ám chi khí đánh sâu vào linh hồn của hắn, thống khổ vô cùng.

- Thứ tà vật ngu xuẩn, đi chết.

Trần Thanh Chí cười điên cuồng, trường thương trong tay xoắn mạnh đẩy ra, khiến cho khoảng cách giữa hắn và Hàn Lâm gần như áp sát, bàn tay theo thân thương điên cuồng xuyên thủng bụng Hàn Lâm.

- Phốc… phốc…

Tất cả mọi người còn không nhận thức được sự việc xảy ra, chỉ gặp Trần Thanh Chí cười như điên như dại, những cánh tay kia buông ra cự kiếm, cắm vào người Hàn Lâm, sinh sinh đem hắn xé làm hai mảnh, mang theo tiếng quỷ khóc thần gào rung động trời cao.

- Muốn chết…

Gần như cùng lúc, không gian liên tục vang lên mấy tiếng quát kinh người. Cố Anh đang đại chiến cùng bốn năm tên thiên kiêu khác trông thấy Hàn Lâm bị xé xác thì lộ ra điên cuồng, quanh thân bùng nổ ra vô tận tử lôi, chớp mắt điệp gia vào trong quỷ vực.

Chỉ thấy cước bộ hắn hoành phi, quyền lôi đem một tên thiên kiêu đang quấn mình đập chết, vượt qua không gian, đánh về phía Trần Thanh Chí.

Oanh một tiếng rung trời.

Gần như ba mươi dặm mặt đất đều bị cuồng lôi nổ nát, đá vụn như là mưa to rơi xuống. Trần Thanh Chí trong phút giây lộ ra đắc ý, cánh tay bắt về cự kiếp, đem Cố Anh chém cho toé máu bay ngược về sau.

- Đáng chết.

Một màn khiến cho Kiếm Ma đang ẩn sát bên trong đại trận lâm vào giận giữ, ma kiếm trong tay thoắt hiện mà ra, chém ra một chém cực kỳ kinh khủng về phía dưới.

Ma kiếm băng đi, đem toàn bộ hai vực lôi quỷ đều xé toạc, từ trên trời giáng xuống khủng bố không thể nào tả nổi, doạ cho Trần Thanh Chí đều run rẩy trong linh hồn, không thể không buông ra Hàn Lâm mà chạy trốn. Một kiếm này quá mạnh, nếu là chém vào trên người hắn, tuyệt đối phải chết không thể nào nghi ngờ.

- Đương…

Ngay vào thời khắc đó, một bóng đao khác bỗng nhiên từ đằng xa vụt tới, va chạm vào bóng kiếm, cường quang nổ lớn, trực tiếp đem toàn bộ bảy cái lĩnh vực đều nổ tung thành trăm tỉ mảnh, toàn bộ tiên kiêu phản phệ văng ra ngoài, đầu rơi máu chảy.

Là Trần Thanh Thuỷ vừa mới ra tay ngăn cản được Kiếm Ma.

Một đao một kiếm, mạnh mẽ vượt qua những gì mà chúng nhân có thể chịu!

- Đám súc sinh này… chủ nhân, đem bọn hắn đánh chết a.

Đâu đó trong không gian bầu trời, tiếng hô phẫn nộ của Cẩu Thủ nghẹn uất trong cổ họng. Đám người Trần Gia ngông cuồng để nó cực kỳ khó chịu, hận không thể ngay lập tức đem tên này băm thành ngàn mảnh.

Bên cạnh nó, Hoàng Thiên và Anh Thy song song mà đứng, ánh mắt lẳng lặng nhìn về đại địa đằng xa, đúng là nơi mà đám người Dạ Sát Thiên Vân Đoàn đang đại chiến.

Hôm trước khi trở lại từ Long Quân Chiến Trường, Hoàng Thiên đã ngay lập tức dẫn nó và Anh Thy đi tìm nhóm Hàn Lâm, vội vàng không gì sánh được. Nhưng khi trông thấy đám người bọn hắn bị vây giết thì hắn bỗng dừng chân, thậm chí còn ẩn tàng khí tức, lẳng lặng đứng nhìn từ xa gần nửa ngày trời, khiến nó không thể nào hiểu nổi.

Hoàng Thiên không có trả lời nó mà vẫn im lặng quan sát chiến trường, chỉ là sắc mặt hắn càng ngày càng trở nên lạnh lẽo, lạnh đến mức dù là Anh Thy và Cẩu Thủ cũng phải cảm thấy rùng mình, ngậm miệng không dám nói thêm nửa lời.

- Quả nhiên là thế… Chân Không Ngã, Trần Kinh Thương… các ngươi đủ độc.

Không biết là đã phát hiện ra được điều gì, nắm tay của hắn vô tình siết lại, bỗng nhiên ngửa mặt lên nhìn thẳng trời cao, tự mình lầm bầm trong cổ họng.

Dứt lời, thân hình của hắn bỗng nhiên chợt động, lạnh lùng bay về phía nhóm người đang đại chiến.

- Hoàng huynh… mong rằng các ngươi tự biết lượng sức mình.

Nhìn bóng lưng Hoàng Thiên xa dần, Anh Thy không hiểu vì sao lại cảm thấy rất sợ, như có hàng trăm ngọn núi đè nén ở trong lòng, nặng nề đến mức nàng thì thào ra mấy chữ cũng là hết sức

lực. Tiếp xúc với hắn từng ấy ngày, nàng chưa bao giờ trông thấy hắn lạnh lùng đến vậy.

Bên dưới, không một ai biết được Hoàng Thiên đang tới, đa phần đám thiên kiêu lúc này vừa sợ vừa mừng, thậm chí có vài kẻ trong mắt đốt lên lửa lóng, nhìn chằm chằm vào Trần Thanh Thuỷ đằng xa.

- Thật mạnh… so với Trần Thanh Chí càng mạnh.

- Ha ha… quá bá đạo. Có Trần Thanh Thuỷ ở đây, đám Yên Tử đừng hòng sống.

- Thanh Thuỷ huynh, giết hết bọn chúng.

Không biết là kẻ nào lên tiếng trước, ngay sau đó là từng tràng kinh thán, đám thiên kiêu hưng phấn không thể nào tả nổi, nhìn về phía đám người Hàn Lâm như là kẻ đã chết.

Bởi trong mắt bọn hắn, Trần Thanh Chí đã chân chính là tầng lớp siêu cấp thiên tài, vậy mà Trần Thanh Thuỷ vừa rồi biểu hiện còn viễn siêu hắn thì còn mạnh cỡ nào nữa, tuyệt đối có thể diệt sát đám nhóc con này.

Tên thanh niên không chút quan tâm bọn hắn, một thân áo trắng thẳng tắp đứng ở giữa trời, tà áo theo gió phần phật tung bay, đao trong tay sắc bén, vẫn còn giữ nguyên trạng thái của công kích vừa rồi, ngạo nghễ không gì tả nổi.

Chợt, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn vào thinh không, khi trông thấy người tới thì đồng tử khẽ co, nắm tay đưa đao về thủ thế, sâu trong ánh mắt lộ ra kiêng kỵ trước nay chưa từng có.

- Hoàng Thiên…

- Chủ nhân…

Hành động của hắn khiến cho tất cả ánh mắt của mọi người đều dõi theo, nhóm người Kiếm Ma khi trông thấy người tới thì giật mình kinh sợ, nhao nhao hô lớn, tựa hồ đang kích động vô cùng.

- Là ngươi…

Trần Thanh Chí càng là phẫn nộ, bốn cánh tay lăng lăng cự kiếm cùng trường thương, hận không thể đem kẻ mới tới này băm vằm thành trăm mảnh.

Lần đó, Hoàng Thiên mặc dù bịt mặt, nhưng cũng không có che giấu khí tức của mình, cho nên hắn vừa mới xuất hiện, Trần Thanh Chí liền nhận ra hắn là kẻ chắn đường mình hôm trước. Chưa kể, bên cạnh còn có con súc sinh đang trợn mắt nhìn về phía hắn, không thể nào mà sai cho được.

Hoàng Thiên không để ý tới bọn hắn, mà một đường bay thẳng về phía Hàn Lâm. Mặc dù vừa rồi bị Trần Thanh Chí xé tan thành nhiều mảnh, đau đớn không thể nào tả nổi, nhưng hắn dẫu sao cũng là tồn tại đặc thù, chẳng mấy chốc đã ngưng tụ được quỷ hình mới, chỉ có điều hư nhược hơn rất nhiều, hiển nhiên thụ thương không nhẹ.

Trông thấy bạn mình thong dong chạy tới như không có chuyện gì, hắn giận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể đem tên này đập cho một trận. Mãi cho tới khi Hoàng Thiên đến gần, hắn mới phát hiện ra trạng thái của Hoàng Thiên không đúng, đôi mắt kia sao mà lạnh, khiến cho hắn rùng mình.

- Súc sinh, ngươi còn dám lộ diện. Hôm nay ngươi phải chết.

Bị Hoàng Thiên xem như không tồn tại, sắc mặt của Trần Thanh Chí vô cùng khó coi, bỗng nhiên lao mình giết tới.

- Cút…

Đúng lúc này,Hoàng Thiên bỗng nhiên quát lên lạnh lẽo, bàn tay xoè rộng như nắm được cả khoảng không, đem nó co vào, sau đó đột ngột đẩy ra, khiến cho toàn bộ vùng đất bỗng nhiên nổ vang một tiếng kinh thiên động địa.

- Không tốt… Hoàng huynh, cẩn thận.

Trên trời, Trần Thanh Thuỷ trông thấy cái đẩy này thì hoảng sợ, vội vàng quát lớn.

Nhưng mà chậm, Trần Thanh Chí đang còn rống giận giết về phía Hoàng Thiên, vậy mà trước một chưởng này lại bị nổ tung bay đi như đạn pháo, thậm chí hai tay cầm thương còn bị nát đoạn, máu tươi vương vẩy trời cao.

- Giết…

Một chiêu miểu sát Trần Thanh Chí, khiến cho toàn bộ mọi người đều sợ đến ngây người, chỉ có đám người Trần Gia là giận giữ, vội vàng đánh giết về phía Hoàng Thiên.

- Trần Gia?

Đúng lúc này, Hoàng Thiên đột nhiên quay lại, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Trần Thanh Thuỷ, thì thào nói. Trong đôi mắt lạnh lùng loé lên vẻ khác lạ, là sát ý.

- Hoàng huynh, mau dừng tay… các ngươi không phải là đối thủ của hắn.

Đúng vào lúc ấy, âm thanh của Anh Thy vội vã vang lên, khiến cho nhóm người thoáng chốc ngưng lại, nhưng sau đó lại chẳng khác gì như đổ thêm dầu vào lửa, khiến cho bọn hắn càng thêm cuồng nộ.

- Anh Thy, ngươi nói mê muội cái gì. Mau cút sang một bên.

Trần Thanh Chí lúc này đã triệt để điên cuồng, từ xa giết trở lại, nghe thấy Anh Thy dám nói lời này thì càng thêm bạo lệ, quát mắng.

- Ngươi…

Bị hắn mắng như vậy, Anh Thy uất nghẹn không nói nên lời, chỉ có thể ngưng trọng nhìn về phía Hoàng Thiên, hi vọng hắn đừng nổi đoá.

- Cùng lên, giết hắn.

Trần Thanh Chí lúc này đã vọt lên, giận cuồng nói, âm thanh như hồng lôi rung động, khiến cho cả nhóm còn lại tràn lên chiến ý, hung hăng giết về.

Trần Thanh Thuỷ lúc này vừa muốn động, bất chợt hãi hùng lui mạnh về sau, vì phía trước hắn đã bị Kiếm Ma chặn đứng, kiếm quang lạnh lẽo vụt qua khiến hắn tê cả da đầu.

- Đi chết.

Trần Thanh Chí gầm to, tròng mắt bắn ra hai vệt huyết quang lạnh lẽo. Hắn cũng không đếm xỉa tới hoàng đệ của mình bị chặn lại, mà chỉ có oán hận, muốn đem Hoàng Thiên giết chết.

Phanh…

Cự kiếm mãnh liệt chém lên đầu Hoàng Thiên, nhưng lại nổ vang ra tiếng kim loại đanh tai nhức óc. Hoàng Thiên một bước cũng không lui, bàn tay hắc sắc vươn tới đem lưỡi kiếm chặn ngang, toé ra hào quang vạn trượng

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 374: Bố Cục

- Phế vật!

Hoàng Thiên nhìn thẳng vào Trần Thanh Chí, khinh thường mà nói. Bàn tay còn lại lần nữa đánh ra, ma quang diệu thế, oanh một tiếng nện vào giữa ức đối phương, đanh tai nhức óc.

Thanh thế to lớn không gì tả nổi, cuồng phong cuốn ngược. Trần Thanh Chí dưới một chưởng này vỡ tan vòng ngực, khoé miệng mang theo máu trào văng đi hàng ngàn mét, điên cuồng nện vào một toà đất vụn.

- Ngươi không xứng dùng kiếm.

Hoàng Thiên thu hồi chưởng ấn, trên tay kia còn nắm được cự kiếm, hư không xoay vòng nắm vào đằng chuôi, hắn bỗng nhiên mỉm cười lạnh lẽo, huy kiếm.

Một cỗ khí tức cuồng bạo không có gì sánh kịp đột nhiên từ cự kiếmnổ tung, trực tiếp đem mấy tên thiên kiêu khác của Trần Gia đánh bay ra ngoài.

Ầm ầm

Dưới sự hãi hùng của bọn hắn, mặt đất dưới chân Hoàng Thiên bỗng bị oanh sập thành vực sâu, bóng kiếm đem cả bầu trời và đại địa phân làm hai mảnh, đổ ập lên đầu bọn hắn, thẳng hướng ụ đất nơi Trần Thanh Chí đang ở mà đi.

Bóng kiếm giống như trụ trời trảm xuống, vang lên tiếng trầm

đục oanh minh, xé nứt hết thảy âm thanh ồn ào náo động của thiên địa, âm vang cùng trời đất, khiến cho cả Bạch Hạc run lên không ngừng.

Tại trường, tất cả mọi người đều ngây ngốc, bị một màn doạ cho nghẹn họng nhìn trân trối.

Liền ngay cả Trần Thanh Thuỷ đang bị Kiếm Ma cuốn lấy đằng xa lúc này cũng ngưng lại, bị một kiếm kinh thiên này doạ cho hãi hùng khiếp vía.

Hắn mặc dù là thiên tài kiệt xuất, không bao giờ sợ chiến, nhưng không đồng nghĩa với hắn vô tri chịu chết, kiếm này vượt qua giới hạn mà hắn có thể đối đầu, một khi hứng chịu chỉ còn con đường chết. Ngẫm lại, thật muốn cảm ơn Kiếm Ma đã chặn đường hắn, nếu không hắn bây giờ chỉ sợ chỉ còn là một cái tinh diện như đám người hoàng huynh của mình.

- Cút.

Cuồng phong thổi mái tóc của Hoàng Thiên phất phới, hắn bỗng nhiên nhìn về phía Trần Thanh Thuỷ quát lên, khiến cho vị thiên kiêu này nhíu mày thật chặt, cuối cùng vẫn là không dám đối đầu, đành phải thở dài đưa tay cuốn đi bốn cái tinh diện ở đằng xa, quay đầu rời khỏi.

Trước khi đi, hắn còn liếc nhìn về phía Anh Thy, tràn đầy phức tạp. Nếu hoàng huynh chịu nghe lời nàng, có lẽ đã không phải chịu khuất nhục thế này.

Trần Thanh Thuỷ rời đi, đám thiên kiêu khác cũng đã bị doạ cho chạy từ sớm, hiện trường lúc này chỉ còn lại nhóm người Hoàng Thiên, có chút tĩnh mịch lạ lùng.

- Ha ha… sảng khoái, chủ nhân, ngươi quá đẹp trai rồi.

Đúng vào lúc bầu không khí đang cực kỳ lúng túng, âm thanh

vô sỉ của Cẩu Thủ đột ngột vang lên, khiến cho mọi người đều co giật cơ mặt, quay lại nhìn nó đằng đằng sát khí.

Ranh con này, rốt cục trở lại.

- Các ngươi bị làm sao vậy. Đầu trọc đâu…

Cẩu Thủ đang lon ton chạy về, lúc này nhận ra bầu không khí không thích hợp, bỗng nhiên dừng lại, nói ra.

Nhưng nó vừa mới nhắc tới hai chữ đầu trọc, còn chưa hết chữ rồi, hai mắt liền trừng lớn, khoa chương hét:

- A… các ngươi sao đều trọc rồi? Ha ha, hay là muốn trở thành chiến đoàn trọc lóc?

Nói đoạn, nó bỗng ôm bụng mà cười nghiêng cười ngả, cười phun cả nước miếng ra ngoài, sau đó không chút khách khí nhảy vọt lên đầu Cố Anh, gạt ra cái mũ choàng của hắn, chậc chậc xoa xoa cái đầu bóng loáng.

Nó không để ý được là, toàn bộ nhóm người ngoại trừ Tử Thanh, lúc này đây đều vì hành động của nó mà co giật cơ miệng, như là động kinh, ánh mắt tràn đầy tơ máu nhìn chằm chằm nó.

Hoàng Thiên đứng bên ngoài nhìn thấy, dù là lúc này còn tràn đầy lửa giận vì phát hiện sự kiện kia, nhưng cũng vì nó mà mặc niệm, thậm chí vô ý thức bước lùi về sau.

Bởi vì hắn nhìn ra, đám người trọc như vậy không phải vì cạo đầu, mà là vì bị đánh chết quá nhiều lần, nhiều đến mức dù quy tắc của tinh diện cũng trở nên quá tải, không thể khôi phục lại toàn bộ các thành phần.

Mà trên cơ thể, có thứ gì thiếu đi nhưng vẫn đảm bảo chiến lực vẹn toàn? Tự nhiên là lông tóc.

Vừa nghĩ đến, hắn vội vàng cách không giật lấy tinh diện của đoàn đang treo bên hông của Hàn Lâm, khẽ lướt qua thông tin liền trợn mắt, suýt chút nữa cười phun, sau đó vội vã quay đầu bỏ chạy.

Bởi vì hắn trông thấy, Dạ Sát Thiên Vân đoàn vậy mà thua tới hơn bốn ngàn trận, tỷ lệ thắng không tới 1,18%. Nhất là ba tên trọc Hàn Lâm, Cố Anh, Kiếm Ma không có tên nào chết dưới ba ngàn lần, thậm chí Hàn Lâm còn gần đột phá sáu ngàn.

Mẹ nó, chết sáu ngàn lần, cuộc đời còn cái gì thê thảm hơn thế nữa, chết đến lông cũng không còn mọc nổi. Mà hắn và Cẩu Thủ chính là kẻ đầu têu vụ này, còn không chạy, chính là tìm chết.

Quả nhiên, hắn vừa bỏ chạy, phía sau đã nghe tiếng của Hàn Lâm thì thào:

- Chúng ta nên cạo đầu nó.

Cố Anh một tay sờ nhẹ lên đầu Cẩu Thủ, gật gù trả lời:

- Ta muốn nó ăn cứt[1].

Kiếm Ma nhíu mày:

- Ăn xong quá thối, cần dùng quần lót bịt miệng nó vào.

Cả ba gật gù cái đầu trọc, sau đó bỗng nhiên cùng nhau nói lớn:

- Nhưng trước tiên đập chết con bà nó đã.

Tiếng quát phẫn nộ doạ cho Hoàng Thiên bước đi đều loạng choạng, vội vàng tăng thêm tốc độ, rõ ràng là có tật giật mình.

Cẩu Thủ đáng thương, chủ nhân mặc niệm cho ngươi vẹn toàn.

…

Hoàng Thiên bỏ trốn hơn nửa ngày, mãi cho tới khi không còn nghe được tiếng hét thê thảm của Cẩu Thủ hắn mới dám mò về. Trông thấy ranh con này bị nhổ trụi lông đầu, chỉ còn lún phún vài cọng, mặt mày bầm tím, hắn vừa buồn cười vừa sợ, nhịn hơn nửa ngày mới có thể bình tĩnh lại tâm tình, ngoắc ngoắc Hàn Lâm ra hiệu hắn đi theo mình.

Lẳng lặng bay qua gần chục dặm, hai người mới dừng lại ở trên một ụ đất khổng lồ. Hoàng Thiên nhìn qua cái đầu trọc của Hàn Lâm, không hiểu sao cứ muốn cười, bàn tay ngứa ngáy muốn đưa tay lên sờ thử xem cảm giác thế nào.

- Cút…

Trông thấy thái độ này của hắn, Hàn Lâm tức đến mặt mày xám xịt, cả giận mắng.

Hoàng Thiên ngượng ngùng cười, sau đó trông thấy tên này vậy mà đem đầu trọc mọc ra tóc mới, khoé môi đều cứng ngắc.

Tựa như thấy hắn vô tri, Hàn Lâm không khỏi hừ nói:

- Ăn đòn mấy trăm lần, không dám để tóc mọc ra ngoài.

Hắn vừa nói ra, Hoàng Thiên liền hiểu được. Hàn Lâm vốn là quỷ hình, thân người đều được tạo ra từ quỷ khí, muốn mọc bao nhiêu tóc mà chẳng được. Chỉ là hai tên kia vì “Hàn Lâm” mà chịu khổ, nếu hắn còn dám để tóc dài khác loại, chỉ sợ mỗi giờ đều bị bọn hắn treo lên đánh cho kêu cha gọi mẹ.

Ba cái đầu trọc, ngẫm lại liền là công bằng nhất.

- Hừ, nói chính sự đi, có chuyện gì sao?

Dường như rất khó chịu về việc này, Hàn Lâm chỉ có thể hừ

lạnh đổi chủ đề. Hắn mặc dù cực giận Hoàng Thiên, nhưng cũng biết Hoàng Thiên là vì tốt cho mọi người nên mới làm vậy.

Đừng nhìn Dạ Sát Thiên Vân đoàn đến giờ còn đấu khẩu lẫn nhau, nhưng so với trước kia thì khăng khít hơn nhiều lắm. Những lần truy sát thê thảm của đám thiên kiêu để cho mỗi người bọn hắn đều chịu áp lực cực lớn, không thể không bỏ qua hiềm khích hỗ trợ bảo vệ lẫn nhau, chiến lực tổng thể càng thêm mạnh mẽ.

Đây cũng là lý do mà tất cả bọn hắn dù tức giận, lại không dám hận Hoàng Thiên, chỉ có thể đem con khỉ mất dạy kia dập cho một trận lên bờ xuống ruộng, cho hả lòng hả dạ.

Hoàng Thiên nghe hắn nói thì chợt thu lại nụ cười, ánh mắt lập loè ẩn hàm, trái ngược với trạng thái vui vẻ ban đầu, trầm giọng nói:

- Mộng Tâm đâu?

Đúng, hắn từ khi tìm được Dạ Sát Thiên Vân đoàn, chưa hề trông thấy Mộng Tâm xuất hiện.

Hàn Lâm nghe hắn nhắc về Mộng Tâm, càng tỏ ra lo lắng nói:

- Không biết. Mấy ngày nay bọn ta vẫn luôn tìm nó khắp nơi mà không được, Cố Anh nói hôm đó sau khi ta rời đi, bọn hắn liền đuổi theo ta, được nửa đường thì thằng bé liền bị lạc mất.

Hoàng Thiên lẳng lặng nghe hắn nói, sau đó bỗng dưng cười lạnh:

- Lạc? Có đúng không?

Hàn Lâm ngẩn người không hiểu, Hoàng Thiên bỗng nhiên ném tinh diện về phía hắn. Thông số của Mộng Tâm hiện ra trước mắt, khiến cho hắn giật mình kinh sợ.

- Thành viên Mộng Tâm, tuổi???, tu vi Sinh Thần cảnh hậu kỳ, tiêu diệt 139, chết 1, trợ giúp 0.

Đáng nói nhất là khi hắn trông thấy thông số này đã chuyển sang màu xám, trạng thái chỉ xuất hiện khi thành viên bị truất quyền thi đấu, hoặc đã thoát ra khỏi phạm vi của chiến trường Bạch Hạc.

Vừa nghĩ tới, Hàn Lâm như bị rơi vào trong mê vụ, không tài nào hiểu nổi được việc gì đang diễn ra ở nơi này.

Hoàng Thiên không có giải thích cho hắn, mà tiếp tục hỏi:

- Hôm đó ngươi cưỡng ép giải tán đội, chắc không phải chỉ vì phát hiện ra dị thường của Tử Thanh chứ?

Hôm đó hắn đã có chút nghi ngờ, không hiểu vì sao Hàn Lâm lại dễ dàng nổi giận, thậm chí chỉ vì thông tin trong tinh diện và hành động của Tử Thanh mà đưa ra quyết định giải tán mọi người. Nếu chỉ đơn thuần là nghi ngờ nàng, Hàn Lâm hoàn toàn có thể bức hắn ra để hỏi cho rõ, nhưng rõ ràng không có.

- Có ý gì?

Hàn Lâm cau mày hỏi lại, Hoàng Thiên đột ngột đổi chủ đề khiến cho hắn có phần không kịp tiết tấu.

- Nếu ta đoán không lầm, trước đó Chân Không Ngã đã từng nói với ngươi cái gì đó về Tử Thanh đúng không?

Hoàng Thiên không chờ hắn trả lời, mà trực tiếp nói ra suy đoán của mình.

- Làm sao ngươi biết?

Hàn Lâm kinh ngạc nói, hiển nhiên không nghĩ tới Hoàng Thiên sẽ biết được chuyện này. Ngưng lại chừng đôi giây như để

nhớ lại điều gì đó, hắn mới tiếp:

- Ông ấy nói với ta, Tử Thanh từng tìm ông ấy để hỏi về Thiên Nhãn, dường như nàng rất để tâm tới nó. Trước khi dẫn đội về Bạch Hạc, còn đặc biệt dặn dò ta đề phòng hết sức, vì… nàng rất nguy hiểm.

Hoàng Thiên nghe xong liền híp mắt lại, quả nhiên mọi chuyện không khác gì hắn suy đoán. Chân Không Ngã rõ ràng đã cố ý mớm vào trong đầu Hàn Lâm về sự dị dạng của Tử Thanh từ rất lâu trước đó, khiến cho hắn nổi lên tâm lý đề phòng. Về sau khi vào trong Bạch Hạc, thông tin tinh diện của Tử Thanh lại càng thêm nhiều nghi vấn, hắn dù có muốn cũng khó lòng mà tin tưởng.

Mà với tính cách của Hàn Lâm, một khi biết được Tử Thanh có thể gây hại cho mọi người trong đoàn, thậm chí ảnh hưởng đến kế hoạch của Hoàng Thiên, hắn liền sẽ nghĩ cách để tách nàng ra xa mọi người, phương án tốt nhất, tự nhiên là giải tán đội hình.

Đó cũng chính là mục đích mà Chân Không Ngã hướng tới.

Còn vì sao lại muốn đội hình tan rã? Tự nhiên là muốn phân tán sự chú ý, để cho ai đó cơ cơ hội làm việc gì đó mà không muốn mọi người biết được.

[1] Ở đây, Cố Anh ám chỉ đến việc cho Cẩu Thủ ăn Tát Phiết, hay còn gọi là nậm pịa, bởi vì Cẩu Thủ xưa nay cực kỳ ghét món ăn này, thậm chí còn đem ra để nói xỏ nói xiên người khác, nên hắn mới đem ra để trả thù nó.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 375: Suy Đoán Của Hoàng Thiên

Hàn Lâm trông thấy thái độ của Hoàng Thiên, lại liên tưởng đến những sự kiện xảy ra gần đây, liền biết được mọi chuyện có vấn đề, khẽ cau mày hỏi lại:

- Chẳng lẽ thật sự là ông ta cố ý?

Dưới cái nhìn của hắn, chẳng có lý do gì mà Chân Không Ngã phải làm điều này. Bởi vì bọn hắn tiến về Bạch Hạc, không chỉ là thực hiện kế hoạch của Hoàng Thiên tranh đoạt cơ hội tiến vào Thiên Nhãn, mà còn có nhiệm vụ khác là bảo vệ Mộng Tâm, giúp nó chứng tỏ được mình trong đại chiến.

Tách bọn hắn ra, chỉ càng khiến cho Mộng Tâm lâm vào trong hung hiểm.

Hoàng Thiên lắc nhẹ đầu, ánh mắt trở nên trầm trọng, nhìn Hàn Lâm mà nói:

- Vừa rồi đã có người cưỡng ép phá tan quy tắc, muốn dồn ta vào chỗ chết ngay dưới sự kiểm soát của Chân Không Ngã. Ngươi nói xem là cố ý hay vô tình?

Vừa nghe thấy lời này, sắc mặt của Hàn Lâm liền trở nên khó coi cực độ. Ánh mắt như có như không liếc nhìn lên trên bầu trời. Hắn tuy thật thà chất phác, nhưng không đồng nghĩa với hắn ngốc. Hoàng Thiên mặc dù chỉ nói đến nửa chừng, nhưng cũng đủ để hắn nắm được vấn đề cốt lõi.

Cẩu Thủ từng nói với bọn hắn, năm đó Mộng Tâm đã học

được từ sư phụ mình một môn siêu cấp thần thông tên là Thiên Cơ Thuật, có thể nhìn thấu quá khứ và tương lai. Sự kiện của Vương Đình trở lại cũng chính là do nó phát hiện đầu tiên.

Chân Không Ngã thân là sư phụ của nó, lại càng là cường giả cấp Thần Thoại, năng lực nhìn Thiên Cơ sẽ bá đạo cỡ nào, làm sao có thể không nhìn ra được sẽ có người phá hư quy tắc.

Lý giải duy nhất chính là, lão sớm nhìn ra được điều ấy, và cố ý để cho nó xảy ra. Nhưng tất cả lại vì cái gì? Tại sao lão lại phải làm ra những việc này?

Hoàng Thiên không có trả lời cho hắn, mà tự mình lâm vào trầm tư, bắt đầu xâu chuỗi lại mọi thứ.

Mục đích của Chân Không Ngã, ngay từ ban đầu có lẽ đã không phải là cần người bảo vệ Mộng Tâm, mà là cần một toà bia đỡ, gánh chịu cho nó những áp lực khổng lồ đến từ Liên Minh Chống Mộng. Nếu không, lão đã không cất công cho nó ra ngoài tìm dị số, thậm chí tự mình dành thời gian dạy bảo nhóm người, để rồi ngay sau đó liền mớm vào trong tâm trí Hàn Lâm những định kiến sai lầm về Tử Thanh, buộc hắn phải giải tán đội hình như thế.

Có lẽ vì theo lão, bia đỡ đạt hiệu quả nhất không phải khi nó thu hút tất cả những cuộc tấn công, mà là có thể phân tán chúng, khiến cho sự chú ý đến cái đích thật sự không còn đáng kể.

Đúng như kế hoạch của lão, sau khi vào Bạch Hạc, Hàn Lâm đã phát hiện ra những dị thường của Tử Thanh, để từ đó đưa ra quyết định giải tán mọi người, tên nhóc Mộng Tâm cũng tìm được cơ hội đường đường chính chính tách đoàn.

Một đội hình mạnh mẽ, là mục tiêu của toàn bộ phe đối nghịch, nhưng vừa mới bắt đầu liền phân tán mỗi người một ngã, tự nhiên không bình thường. Vì thế mà mỗi người trong đoàn đều

bất tri bất giác trở thành cái đích ngắm mới, cũng đồng nghĩa với việc áp lực của mỗi người song song giảm mạnh.

Nhưng vạn sự đều có biến số, Hoàng Thiên sau đó lại xuất thế sớm hơn dự định, còn làm trái kế hoạch này, cố ý mạo danh Hàn Lâm đi gây thù chuốc oán, tạo ra áp lực ép buộc Dạ Sát Thiên Vân đoàn lần nữa tụ hợp, cho nên hắn mới bắt đầu gặp nạn.

Mới đầu chỉ là bị vài nhóm thiên kiêu của Liên Minh chống Mộng bao vây, ngay sau đó là cường giả top đầu ra tay, cưỡng ép đưa hắn vào thế không còn đường sống sót. Mâu thuẫn giữa hai phe vì thế mà trở nên gay gắt, Chân Không Ngã lại thuận nước dong thuyền, đem toàn bộ cao tầng cuốn vào dòng xoáy phân tranh đó, khiến cho tất cả nhất thời quên mất đi nhân tố tràn đầy biến số là Mộng Tâm.Một kế hoạch đơn giản, nhưng cũng không kém phần nhẫn tâm, bất chi bất giác biến Hoàng Thiên thành quân cờ thí, đẩy hắn lên đầu sóng ngọn gió của sự giao tranh.

Cảm giác bị người lợi dụng chưa bao giờ là dễ chịu, dù cho Hoàng Thiên đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi phát hiện vẫn cảm thấy giận dữ trong lòng.

Chân Không Ngã lợi dụng hắn làm con cờ không nói, nhưng Mộng Tâm vậy mà cũng lừa dối hắn và mọi người, thậm chí còn vô tình đẩy bọn hắn vào con đường chết, khiến cho hắn có cảm giác như bị người phản bội.

Thời gian hắn ở cùng thằng bé không dài, nhưng chỉ khoảng thời gian ấy, cũng đủ để hắn thật sự xem nó không khác gì em trai của mình, giờ đây lại phát hiện ra mình chưa bao giờ hiểu nó.

- Vậy bây giờ nên làm cái gì?

Hàn Lâm cũng không biết Hoàng Thiên đã nghĩ mọi chuyện đến mức này, chỉ có thể lo lắng hỏi. Vào Đại Việt, bọn hắn liền chỉ có Chân Không Ngã là liên minh, giờ đây lại phát hiện ra khắp nơi

tràn đầy mùi mâm mưu cùng lợi dụng, khiến cho hắn có cảm giác không an toàn.

- Trở lại tập hợp mọi người, chúng ta trước tiên đi tìm thằng bé.

Không nói cho Hàn Lâm suy đoán của mình, Hoàng Thiên chỉ mỉm cười trấn an hắn, sau đó dẫn đầu quay người trở về phía Dạ Sát Thiên Vân đoàn.

Nếu hắn đoán không lầm, Mộng Tâm hiện giờ chỉ sợ đang đối mặt với nguy cơ trước giờ chưa từng có. Hắn trở về, Dạ Sát Thiên Vân đoàn tập hợp, nhưng Mộng Tâm từ đầu tới cuối vẫn không hề xuất hiện, dù người ngu cũng có thể suy đoán được điểm bất thường.

Đám lão quái kia có thể khiến cho mấy chục người truy sát hắn, tự nhiên cũng có thể đẩy thằng bé vào hung hiểm gấp vạn lần. Không phải tự nhiên mà chỉ số giết người của nó cao tới hơn trăm mạng người.

Trở lại nơi mọi người đang chờ đợi, hắn chỉ nói sơ qua một vài chuyện xảy ra, sau đó để cho Hàn Lâm sắp xếp những vấn đề còn lại. Hôm trước mặc dù hắn nói chẳng để tâm Hàn Lâm có thể lãnh đạo mọi người hay không, nhưng thật ra trong lòng vẫn mong muốn bạn mình có thể trở thành thủ lĩnh, dẫn dắt mọi người tiến tới.

Không cần phải nói, kế hoạch kéo thù hận của hắn cực kỳ hiệu quả. Trong những ngày bị vạn người truy tung, Hàn Lâm mặc dù bị cả địch cả ta đánh tơi bời, nhưng cũng đồng thời gây dựng nên trong lòng mọi người một sự tin tưởng và giao phó.

Không phải giống như hắn là một thủ lĩnh đúng nghĩa, dùng sức mạnh, tài đức và uy nghiêm để khiến thuộc hạ phục tùng, mà là đến từ sự thật thà chất phác, bình dị và chân thành, dễ khiến

cho người ta tin tưởng, sẵn sàng giao phó tấm lưng cho mình.

Cũng có thể nói, nhóm người Kiếm Ma đối với hắn là sự kính sợ và trung tâm của trên dưới, còn đối với Hàn Lâm lại chính là sự thân cận và chân thành của bạn bè, đồng đội, mỗi người một vẻ.

- Hừ, đều tại ranh con này, nếu ngươi không quậy phá, thằng nhóc há lại bị lạc đoàn.

Nghe Hàn Lâm đề cập tới việc Mộng Tâm có thể đang gặp nguy hiểm, tất cả mọi người đều trở nên lo lắng. Cố Anh thậm chí còn cả giận tát vào cái đầu trọc của Cẩu Thủ, khiến cho đầu chó nghiến răng, suýt nữa vác ra Thuận Thiên chém chết tên trọc này.

Bên kia, Kiếm Ma và Tử Thanh đều không dễ nhìn, gật đầu đồng ý với Hàn Lâm, sau đó cùng hắn bay về phía Hoàng Thiên, muốn nhanh chóng đi tìm Mộng Tâm trở lại.

Trông thấy mọi người đều tràn ngập âu lo cho thằng bé, Hoàng Thiên không hiểu sao lại cảm thấy nhoi nhói trong lòng, vô thức cầu mong thằng bé thật sự không như những gì hắn nghĩ, nếu không, hắn thật sự không biết phải đối mặt với mọi người như thế nào cho phải.

Kiếm Ma tiến tới trước mặt Hoàng Thiên, hơi hơi cúi đầu hành lễ, sau đó mới mở lời:

- Chúng ta đi đâu đây?

Bọn hắn mấy ngày nay vẫn đang trên đường đi tìm Mộng Tâm, nhưng cho tới bây giờ vẫn không có được chút thông tin nào, cứ như thằng nhóc đã như bốc hơi khỏi thế gian vậy. Giờ đây Hoàng Thiên vừa mới trở lại, liền triệu tập bọn hắn lên đường, thậm chí còn khẳng định nó đang gặp nguy hiểm, chẳng lẽ biết thằng nhóc đang ở nơi nào.

Hoàng Thiên nhìn hắn, khẽ gật đầu trả lời:

- Long Quân Chiến Trường!

Vừa nói, hắn liền thả người mà đi, dưới chân tụ ra mây mù, vút lên bầu trời.

Kiếm Ma nghe được danh tự Long Quân Chiến Trường, tuy rằng nghi hoặc, nhưng vẫn là thành thật bay theo, bám sát cước bộ của Hoàng Thiên.

Đằng sau, mấy người Hàn Lâm cũng vội vàng bay tới, ánh mắt không rời bóng người của Hoàng Thiên. Cứ thế, nhóm người giá vân phi hành, tốc độ nhanh đến mức đem rừng cây phía dưới đều thổi tung, vẽ ra trên đường một vết rạch dài vô tận, chìm trong đêm tối.

…

Bạch Hạc bí cảnh.

Nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ. Đối với phàm nhân, nó có thể được xưng là vô tận, nhưng đối với tu sỹ cấp Sinh Thần mà nói, chỉ là một hai tuần bay hết tốc lực.

Đã không ít ngày trôi qua kể từ khi Đại Việt Thiên Kiêu chiến bắt đầu, số lượng chiến đội cọ sát với nhau ngày càng dày đặc. Chiếu theo thông lệ, mấy ngày gần đây đáng lẽ phải là cao trào của đại chiến, là khoảng thời gian của những trận tranh hùng ác liệt, người người toả sáng.

Nhưng không hiểu vì một lý do nào đó, bầu không khí lại trở nên âm trầm đáng sợ. Mỗi một cá nhân đều bất ngờ nhận được mật lệnh của gia tộc mình, từ bỏ đại chiến, sau đó cấp tốc tập trung về phía vùng sâu của Bạch Hạc, cửa đến của Long Quân Chiến Trường, một vùng đất mà khi xưa chính là ác mộng đối với bất cứ thiên kiêu nào dám tiến tới.

Đoàn người Hoàng Thiên sau mấy ngày bay không ngừng nghỉ,

khoảng cách với Long Quân Chiến Trường ngày càng gần, cũng bắt đầu gặp được các chiến đội khác bay về. Nhưng có lẽ là do mỗi người đều có mật lệnh riêng của gia tộc mình, nên các bên từ đầu tới cuối đều không có phát sinh mâu thuẫn, thậm chí cùng trong chiến đội còn không nói với nhau câu nào.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 376: Ai Cho Ngươi Lương Thiện?

Cùng lúc đó, trước cửa vào của Long Quân Chiến Trường.

Vạn dặm không mây, chỉ có sương mù âm u nặng trĩu. Đập vào mắt người ta là một biển người đông nghìn nghịt. Dưới đất có, trên không có, mỗi nhóm tụm năm tụm ba đằng đằng sát khí, dường như đang có xu hướng chia làm hai phe đối nghịch. Không, đúng hơn là vài chục người đang bị hàng ngàn người vây khốn.

Tiểu hoà thượng lúc này đã không còn bộ dáng hoà ái dễ thương như lúc trước, mà toàn thân ngập tràn là máu đỏ, cà sa rách bươm đầy vết chém, không còn hình thù cụ thể. Nó được mấy chục người bao bọc bảo vệ chung quanh, có chút thẫn thờ nhìn về ngàn người phía trước.

- Giao nó ra đây, chúng ta tha các ngươi khỏi chết.

Một tên thanh niên cưỡi trên lưng cự thú, tay phải hơi giương lên trường kiếm, chỉ thẳng vào mặt của nhóm người trước mình, lạnh lùng mà nói.

Nhóm người đang bị vây khốn nhân số không quá năm mươi, so với phe của tên thanh niên thì ít đến thảm hại, trên người ai nấy đều tràn đầy vết rách, có lẽ đã đều mới trải qua thảm chiến.

Nghe được giọng điệu của tên thanh niên, đám người đều trở nên giận dữ, nắm chặt bàn tay.

- Một đám người ỷ đông hiếp ít, có gì đáng tự hào? Nếu không phải súc sinh nhà ngươi cắn lén, loại người như ngươi bản hoàng

tử một chém rơi đầu chó của ngươi.

Đáp trả hắn là một tên thanh niên cao lớn, sắc mặt âm trầm cực độ, khoé môi, bờ vai, cánh tay và cả vùng hông đều có máu, đem y phục của hắn nhuộm ra hai màu xanh đỏ, tà dị vô cùng.

Hắn là nhị Hoàng tử của Lý Gia, Lý Thái Nhiên.

- Chỉ bằng vào ngươi?

Tên thanh niên cười lạnh liên hồi, hai chân thúc vào hông yêu thú, nghiêng qua một vòng nhìn xuống dưới Lý Thái Nhiên. Trên khuôn mặt điển trai ngập tràn lãnh ngạo, còn có cả tự tin khinh cuồng, không người vào mắt.

Lý Thái Nhiên mặc dù là tuyệt thế thiên kiêu, nhưng hắn ở Lý Gia cũng không phải là kẻ yếu, nhất là vừa rồi đối phương còn bị hắn đánh lén trọng thương, bây giờ muốn đấu với hắn thì chính là tìm chết.

Đang khi nói chuyện, sát cơ từ hắn cũng bắt đầu phát ra, tràn ngập ở trong thiên địa, tựa như gió rét thổi tới, nhất thời khiến cho toàn bộ hiện trường trở nên căng cứng.

- Giết đi.

Sau cùng, hắn đột nhiên không còn nói nữa, mà bỗng nhiên hạ lệnh cho ngươi của phe mình giết tới. Có lẽ, hắn cũng biết được muốn ép đám người Lý Thái Nhiên giao ra thằng nhóc là điều không thể, cho nên không cần dông dài.

- Hừ!

Lý Thái Nhiên giận dữ, cũng hiểu được người của mình căn bản không còn đường sống, chỉ có thể liều chết mà lên.

- Lý Bảo, ngươi dám phản bội gia tộc, ta muốn cho ngươi chết

không toàn thây.

Ánh mắt chăm chăm nhìn về phía Lý Bảo, hắn gào lên như thú dữ, không thèm để ý toàn thân là vết rách lao vào đánh giết.

Binh khí trong tay hắn là một cây giáo gỗ, dài tầm mét hơn, thân giáo đen đặc uốn lượn như thân rồng, cửa miệng ghim một lưỡi sắt bóng, tuy nhỏ gọn nhưng lại mang theo sát khí không thể nào tả nổi, khiến người người lạnh lẽo.

- Cha ngươi mặc dù là gia chủ, nhưng hắn cũng không thể đại biểu cho ý chí của toàn bộ Lý Gia, cho nên đừng đem gia tộc ra để doạ bản vương. Ta cũng muốn xem xem ngươi có xứng với cái danh đệ nhất thiên tài của gia tộc.

Đối mặt Lý Thái Nhiên khí thế kinh thiên, Lý Bảo chỉ lộ ra một nụ cười trào phúng, trường kiếm trong tay từ dưới mà lên, phanh ra một kiếm.

Khoảng cách còn hơn năm trăm mét, nhưng công kích đã đổ ập vào nhau. Lý Bảo ban đầu còn tràn ngập xem thường, nhưng ngay sau đó đột nhiên biến sắc, bởi vì hắn cảm thấy một cỗ lực lượng rét lạnh thấu xương bỗng nhiên xuyên phá qua kiếm quang của hắn, ập vào mặt mũi, oanh một tiếng đem cả hắn và sủng thú cuốn bay ra ngoài, lòng bàn tay nắm kiếm đều rách toác, đáng sợ không gì tả nổi.

- Chết…

Được thế không tha người, Lý Thái Nhiên ngay sau đó vụt biến khỏi không gian, hai tay siết chặt giáo gỗ, ánh mắt tràn đầy hận thù đâm vào lồng ngực đối thủ.

- Hừ…

Nhưng ngay vào thời điểm hắn sắp giết chết được đối phương, bên tai bỗng nhiên lại vang lên tiếng hừ lạnh lẽo. Một vài bóng

người đột nhiên từ phương xa chạy tới, trực tiếp hướng về phía hắn mà ra tay.

Ầm ầm

Đao mang như cắt rách khoảng trời, thời không thất sắc. Lý Thái Nhiên chỉ cảm thấy như có một cơn lốc đổ ập lên thân mình, thổi cho tóc dài phiêu tán, vùng ngực đều mở ra nội tạng, khoé môi run rẩy trào máu tươi ra ngoài, thân hình bay lùi cả vạn mét.

- Không… Thái Nhiên…

Một cô gái trong đoàn hoảng sợ kêu lên, mắt ngọc đỏ ngầu, nhưng vẫn như cũ không dứt ra được chiến đấu, thậm chí còn vì phân tâm mà bị đánh nát bờ vai, văng đi khỏi chiến trường hỗn loạn.

- Các ngươi đều phải chết.

Một tên thanh niên khác gầm lên trong cổ họng, nắm kiếm chém như điên như cuồng, nhưng rất nhanh sau đó liền bị nhóm người mới tới kia đánh nổ tung thân hình, chết ngay tại chỗ.

- Mộng Thuyết… Mộng Tâm… Hôm nay là ngày cuối cùng các ngươi còn tồn tại.

Mấy bóng người kia rất nhanh liền ngừng lại trên không của chiến trường, theo sau là ba bốn chục người khác, toàn thân đều mặc hắc bào, sát khí không che dấu cộng hưởng khuấy động trời cao.

Nếu Hoàng Thiên có mặt tại nơi này, rất có thể sẽ đoán được thân phận của nhóm người này. Vì khí tức của bọn hắn rất giống với nhóm thiên kiêu ngầm vây giết hắn gần đây, chỉ là mạnh hơn rất nhiều.

- Chết vì sự thật là vinh. Chúng ta chết, thì vẫn sẽ có người vì

vinh quang mà chiến, các ngươi không thể che mắt dân tộc này mãi được đâu.

Lý Thái Nhiên lúc này mới chật vật bò ra, trên thân đã không còn lành lặn, vùng ngực rách ra như sắp bị chặt đứt đôi người, nhưng vẫn kiên cường cười lớn.

- Ha ha, đúng thế, cùng lắm là chết, có gì mà kinh.

Một lời của hắn, để cho toàn bộ chiến hữu xung quanh đều cuồng tiếu, mắt hướng trời cao như là muốn nói, chúng ta chưa bao giờ sợ chết.

- Được, vậy để ta thành toàn các ngươi, cút xuống âm ti mà chứng tỏ.

Tên thanh niên đứng đầu phe đối nghịch khẽ hít sâu một hơi, sau đó lạnh lùng nói, ma đao trong tay bắt đầu trở nên lăng lệ.

Bước chân phiêu phù, hắn vậy mà trực tiếp xông vào giữa mấy chục người, bỏ qua toàn bộ thiên kiêu, hướng về phía Mộng Tâm chém thẳng một đao. Đao ý rét lạnh không tình người, mang theo trăm vạn đao quang cấp tốc rít gào, tựa như mưa sa, đổ ập vào trên đầu toàn bộ thiên kiêu cản đường.

- Ngươi muốn chết.

Nhìn qua không trung rơi xuống trăm vạn đao quang ập lên đầu thằng nhóc, Lý Thái Nhiên như điên như dại lao qua hàng chục dặm, không kịp cứu tiểu hoà thượng ra mà chỉ có thể dùng thân mình đón đỡ, nguyên lực khắp người điên cuồng hội tụ vào trong thức hải, lĩnh vực thét gào.

Oành oành!

Đại địa trực tiếp bị đao quang đâm đến nổ tung, mặt đất phá nát, sơn phong sụp đổ. Nhìn từ đằng xa, tựa như một cơn cuồng

vũ đổ ập, xối tung hàng trăm dặm đất. Toàn bộ Bạch Hạc bí cảnh cũng có thể cảm nhận được dư ba, doạ người sợ hãi, không biết là cường giả bực nào đang chém giết.

- Chết là tỉnh mộng, chết là vinh.

Mưa đao dội lên thân của mấy chục người, giữa không trung đâm vào da thịt, máu vẩy trời cao, người chết như ngả dạ. Nhưng nhóm người vẫn rất quật cường chống trả, pháp thuật nổ tung, tiếng cười vang vọng.

- Cùng chết với ta đi… BẠO…

Đúng lúc này, một tiếng hét căm phẫn cực cùng đột ngột vang xa, Lý Thái Nhiên bỗng nhiên ném tiểu hoà thượng ra xa, sau đó điên cuồng lao về phía nhóm người Liên Minh Chống Mộng, không chút chần chờ tự bạo thân mình.

Tiếng nổ rất lớn, lớn đến mức chấn nát màng nhĩ vô số người. Không trung lấy vị trí của hắn làm tâm điểm, nở rộ ra một quang cầu chói sáng. Quang cầu như là bong bóng nở rộ, sau đó nổ tung, bắn ra vô cùng vô tận năng lượng loạn lưu, hướng bát phương xoẹt tới, kích thích ra trăm vạn hàng khí lãng.

Chớp mắt, gần trăm dặm mặt đất vỡ tan, không gian xoèn xoẹt nứt ra từng khe hở, đem đến lực phá hoại kinh khủng không gì tả nổi, cuốn hàng trăm tấn bụi đất bay ra, tựa như sóng lớn diệt thế che phủ khắp Long Quân Chiến Trường.

Một màn, dọa cho tất cả mọi người đều rét lạnh trong lòng, chân tay bủn rủn sợ hãi.

Phía xa cách trung tâm vụ nổ non chục dặm, Mộng Tâm bị ném đi nện vào trong đất đá, toàn thân hình là máu. Nó gắt gao nhìn về phương này, bàn tay nhỏ nhắn trong vô hình siết chặt, môi hồng run run tràn đầy thống hận.

- Muốn bọn chúng chết sao?

Bên cạnh nó, không biết tự lúc nào lại xuất hiện một bóng người mơ hồ, không nhìn ra được hình thái lẳng lặng bay bay. Trông thấy nó ngập tràn trong thù hận, hắn bỗng nhiên nhe răng cười hỏi, điệu bộ dữ tợn không thể nào tả nổi.

Hắn vừa hỏi, liền khiến cho thằng nhóc quay phắt người, nhìn chằm chằm vào hắn thật lâu, sắc mặt khi khóc khi cười, nước mắt liên tục chảy như đang cố gắng kiềm chế điều gì cực kỳ thống khổ.

- Ta sẽ không giết người.

Theo bản năng lắc đầu, nó thì thào tự nói. Chỉ là, ánh mắt đỏ ngầu và sát ý điên cuồng mà nó phát ra lại đang phản bội lại những lời mà nó nói.

- Vì sao? Chúng muốn giết ngươi đấy.

Bóng người nhìn nó, cũng không có bất ngờ, từ đầu tới cuối vẫn hờ hững như không hỏi lại.

Mộng Tâm không dám nhìn hắn nữa, bờ mi khép chặt, có chút run rẩy nói không nên lời:

- Vì… bản tâm. Vì lương thiện.

Không nói thì thôi, nó vừa nói liền khiến cho bóng người kia cười lớn. Thân hình như ma quỷ lập loè huyết khí, nở rộ ra một nụ cười cuồng ngạo:

- Ha ha… Lương thiện. Nói cho ta cái gì là lương thiện?

Hắn khinh miệt cười nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn về Mộng Tâm, như là nhìn kẻ ngốc.

- Là dù cho bọn hắn giết toàn bộ người thân của ngươi, ngươi vẫn sẽ từ bi nhẫn nhịn? Là cả thế gian dồn ngươi vào chỗ chết,

ngươi vẫn sẽ niệm bản tâm, phủi phục sống như một con chó không người thương cảm? Bị đánh giết, bị xem thường không biết nói cùng ai, chỉ biết trốn một mình khóc lóc, liếm láp vết thương qua ngày?

Hắn cười như điên như dại, mỗi một câu nói nói với thằng nhóc lại như nói với chính mình, sát ý kinh thiên động địa tụ tới, đậm đặc đến mức không thể nào hình dung nổi.

- Mẹ nói sẽ bảo vệ ta suốt đời, nhưng rồi cuối cùng mẹ lại chết. Thầy nói thầy bảo vệ ta, cuối cùng hai chân thầy đều mất. Các ngươi đều nói ta là tai hoạ, nói ta là tội ác, vậy còn các ngươi thì sao, các ngươi lại là thứ gì mà có quyền phán xét?

Dứt lời, ma khí trong hắn bỗng nhiên ngưng tụ ra hai cánh tay thật dài, nắm lấy lồng ngực mơ hồ mà xé. Trong chớp mắt không gian vọng lên tiếng đứt gãy, đem trói buộc sức mạnh của hắn xé toạc khỏi thân hình, quy tắc của toàn bộ chiến trường Bạch Hạc đều lâm vào trong rung động, như là kinh sợ trước một sức mạnh nào vừa xuất thế.

Chỉ gặp Mộng Tâm bước ra từ trong ma khí, dáng người tuy nhỏ nhắn nhưng khí tức vỹ ngạn bức người. Ma khí cùng sát ý quanh thân nó tràn trề cuộn tới, nhuộm cho cà sa đều chuyển sang màu hắc ám.

- Lương thiện đó, ta chịu đủ lắm rồi.

Nó cúi đầu nhìn đôi bàn tay bé nhỏ của mình, nhịp thở tăng dần, chầm chậm, chầm chậm ngẩng cao đầu. Đôi mắt nó lạnh lùng đỏ ửng, nhìn chòng chọc toàn bộ không trung chiến trường, biểu lộ dữ tợn trước nay chưa từng có.

Nó ngửa mặt lên trời cười nhạo, âm thanh non nớt rít lên tan nát cõi lòng. Một số thiên kiêu ủng hộ nó còn sống đều lặng lại, khoé mắt như có như không chảy dài lệ nóng. Máu tươi cùng nước

mắt, hoà vào nhau mặn chát, như là thói đời nóng lạnh, vô tình.

- Phanh…

Đáp trả cho nó là một roi quất vào giữa mặt, quất cho cả người nó chao đi, ngã xuống. Nhóm người Liên Minh Chống Mộng lạnh lùng áp tới, nhìn xuống nó như đang nhìn đứa con hoang của thiên địa.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 377

- Đừng trách thế nhân này, nếu có trách thì trách ngươi là căn nguyên của mọi chuyện. Vì ngươi và Mộng Thuyết mà dân tộc này không một ngày yên ổn, vì các ngươi mà hàng trăm vạn người phải chết trong tay đồng bào. Ngươi, tất cả các ngươi không xứng sống ở trên đời.

Có người nhìn nó cười lạnh nói, vừa mới dứt lời, tất cả bọn hắn liền điên cuồng chém giết về phía nó và đồng minh. Máu tươi lại đổ, người lại chết, bọn hắn chém giết lẫn nhau như những con thú hoang điên dại.

Thằng bé lần nữa bị đánh bay ra ngoài, trên má hằn lên vết máu chảy dài, lại nhìn những người bảo vệ nó lần lượt chết đi, thân hình của nó run lên, trong tâm trí tràn ngập là máu chảy.

Chút bản tâm cuối cùng, cũng từ đây vỡ nát.

- Mẹ nói, ta là tương lai. Nhưng các ngươi luôn khiến cho tương lai của ta chỉ có hận thù và giết chóc.

Sau giây lát thì thào, Hàng Ma Xử bỗng nhiên từ trong hắc ám rơi vào trong tay nó. Trong tâm trí chỉ còn có hung lệ tuôn trào, thù hận, thèm khát, điên cuồng cùng cám dỗ, muốn nó ra tay giết chết tất cả mọi người.

- Tất cả các ngươi, đều phải CHẾT…

Nó cười, cười dữ tợn. Hàng Ma Xử lướt đi trong gió, kêu lên tiếng quỷ gào chấn động nhân tâm, giống như ma tổ ngàn xưa

cuồng nộ, khát máu.

Khí thế kinh thiên đánh thẳng lên bầu trời, nó áp sát về phía một tên thiên kiêu, hai mắt đỏ ngầu căm phẫn, đập xuống đỉnh đầu của đối thủ.

- A..a.a

Âm thanh đau đớn chấn động bốn bề, thinh không thất sắc, chỉ thấy xử kia đẫm máu, không chút dung tình đánh người thịt nát xương tan, vong hồn vỡ nát.

Lại có người nữa chết đi, nhưng không có người nào để ý. Bao nhiêu năm trôi qua, hai phe chém giết bao nhiêu lần, người chết như ngả dạ, lại thêm vài chục mạng thì có xá gì.

- Cuối cùng cũng lộ ra bản chất của mình. Tất cả thiên kiêu nghe lệnh, tru sát ác ma cùng đồng đảng Mộng Thuyết.

Đúng vào thời điểm ấy, bầu trời cao cao vang lên âm thanh lạnh lùng, như hồng chung truyền khắp trăm vạn dặm. Lại có thêm hàng trăm thiên kiêu nữa xuất hiện nơi chiến trường, lạnh lùng nhìn giết về phía dưới đám người.

- Hồ Khu, ngươi phải chết.

Không trung bên ngoài Bạch Hạc, Chân Không Ngã rốt cục không thể nào nhịn được nữa, bất chấp tất cả đánh giết về phía Hồ Khu.

- Ngươi muốn đại chiến?

Hồ Khu chật vật tránh đi sát chiêu của Chân Không Ngã, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị.

- Giết đi, ta nhịn đủ lắm rồi.

Chân Không Ngã cười dữ tợn trả lời, thân hình tung bay lên

chín tầng trời, không chút để tâm điên cuồng phanh ra hàng trăm ngàn đạo phật ấn.

- Giết.

Từng tiếng gầm như sấm động khuấy tận trời cao, trong nháy mắt, toàn bộ Đại Việt đều lâm vào chấn động. Bốn phương Đông Tây Nam Bắc, đều bạo phát chiến tranh, tràng cảnh rung động không thể nào tả nổi.

Từng ấy năm kể từ khi xuất thế, Mộng Thuyết có thể khiến cho kỷ nguyên triều đại thịnh trị phải suy tàn, tự nhiên lực lượng ủng hộ không thể nào nhỏ yếu. Thậm chí nó đã phát triển đến một mức mà không có một gia tộc hay thế lực nào dám nói toàn bộ trên dưới của mình đứng về một phía, dù là Lý Gia, Trần Gia, Hồ Gia cũng là như thế.

Bên trên tinh không của Bạch Hạc, lúc này đã trở thành trung ương của chiến loạn. Chân Không Ngã và Hồ Khu đã giết đến đỏ mắt, kéo nhau lên tận trăm vạn dặm cao thiên để tránh huỷ diệt thế gian này.

Thạch Thiên Ngân một búa đánh bay Đinh tổ, nhưng rất nhanh sau đó liền bị Trần tổ can ngăn, cuối cùng vẫn là bị hai người cuốn lấy, không thể nào dứt hẳn ra ngoài.

Cường giả siêu cấp giao tranh, dù tận lực tránh đi mặt đất, nhưng vẫn như cũ không che lấp được uy áp rợn người. Một cỗ uy thế để vạn vật sợ hãi bỗng nhiên phô thiên cái địa đè lên Đại Việt, cường đại đến mức khiến cho cả trăm ngàn tỷ sinh linh như bị núi lớn đè nặng trên người, tinh không run rẩy, kiến trúc, núi đồi vỡ tan sụp đổ.

Bên trong Bạch Hạc, tiểu hoà thượng đã giết đến không còn lý trí. Hàng trăm tên thiên kiêu lạnh lùng bủa vây nó, pháp khí, pháp thuật không ngừng chém giết, khiến cho toàn thân của nó đều rách

nát, máu tươi dường như cũng không còn nhiều để chảy nữa.

Nhưng từ đầu tới cuối, bọn hắn vẫn không hề dùng sát chiêu với nó, mặc cho nó có giết chết bao nhiêu người đi chăng nữa. Bởi vì bọn hắn đều biết nó có thể hồi sinh lại ở trong Chân Trời Sự Kiện.

- Phanh.

Đúng lúc này, tinh không bỗng nhiên vỡ ra một cái thông đạo đen ngòm, chớp mắt bay ra thêm mười mấy bóng người.

Bọn hắn ăn mặc không đồng nhất, khí tức cũng bất đồng, tựa như không phải là một nhóm. Nhưng khí tức đều như nhau rất mạnh, vừa mới ra liền tạo cho người ta một cảm giác cực kỳ áp bách.

Nếu Hoàng Thiên có mặt tại nơi này, chỉ sợ liền có thể nhận ra được quá nửa nhóm người. Bởi bọn hắn vậy mà đều là thủ lĩnh của các chiến đội bên ngoài, có Ngô Chấn, Trần Thanh Trí, Hồ Hiên… Ngoài ra, nhóm người còn lại khí tức lại có mấy phần tương tự nhóm người của Liên Minh Chống Mộng.

- Hừ… Súc sinh, đến lúc ngươi nên chết rồi.

Chỉ thấy một tên thanh niên lạ mặt bỗng nhiên cười lạnh, trông thấy tiểu hoà thượng đang giết người thì biến mất tại chỗ, phút giây sau ngăn lại trước người nó, tay phải nâng lên, hư không đánh một cái.

Nhanh đến không kịp chớp mắt, thằng bé chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khó có thể tưởng tượng nổi từ bàn tay này ập tới, ép cho xương ngực của nó đều gãy tan, trào máu văng ngược ra ngoài.

Phía sau, mấy tên thiên kiêu hỗ trợ nó càng là vô pháp chống cự, bị trực tiếp đánh cho nổ tung, chết ngay tại chỗ.

Tên thanh niên không hề có ý định buông tha, thoắt cái xuất hiện trước người của nó, trong bàn tay bỗng nhiên xuất ra một cây chuỷ thủ, hàn mang lạnh lẽo không thể nào miêu tả toát ra, vô tình đâm vào ngực nó.

- AAA.

Tiếng thét như dày xéo tâm can con người, thằng bé quằn quại ôm ghì chuỷ thủ, muốn đẩy nó ra nhưng không thể nào làm được. Lưỡi dao như có một luồng lực lượng đặc thù nào đó dính chặt trên người, không ngừng phá huỷ đi sinh cơ của nó.

- Trần Chấn Hưng, ngươi muốn chết.

Nhìn thấy Mộng Tâm trọng thương gào thét, tên thanh niên cười dữ tợn, đang muốn rút ra chuỷ thủ đâm thêm lần nữa, sắc mặt đột nhiên biến đổi, vội vàng lui người.

Chỉ thấy một phương khác cũng vỡ ra thông đạo đen ngòm, theo ra một đám thiên kiêu khác tới, một cô gái trong đoàn càng là giận dữ, đỏ ngầu cả mắt, xuất ra kiếm ngọc giết về phía Trần Chấn Hưng.

- Ha ha ha. Lê Vũ Thanh Di, ngươi cứu không được nó.

Mặc dù bị Thanh Di đánh lùi, nhưng Trần Chấn Hưng vẫn như cũ đắc ý không gì tả nổi. Bởi vì cây chuỷ thủ kia chính là được toàn bộ cao tầng của liên minh nghiên cứu chế tạo, chỉ có một mục đích là khắc chế khả năng hồi sinh của thằng bé.

Cho nên, một khi bị chuỷ thủ này giết chết, nó sẽ vĩnh viễn không thể nào sống lại. Nghĩ đến điều này, hắn lại điên cuồng cười lớn, hai con mắt như có huyết lệ trào ra.

Hắn nhớ về tràng cảnh ác mộng năm xưa của gia đình hắn, mẹ hắn vì tin vào Mộng Thuyết mà hại cả nhà tan hoang, cha bị người giết chết, chị gái bị người mang đi, khiến cho hắn trở thành kẻ mồ

côi không nơi nương tựa, sống cả một đời nhục nhã tủi hờn.

Cũng là từ giây phút đó, hắn tự thề với bản thân mình, hắn phải mạnh lên, hắn phải tự tay báo thù rửa hận. Hôm nay, hắn rốt cục làm được rồi.

- Nó sẽ chết… các ngươi sẽ sớm nhận ra được sự ngu xuẩn của mình thôi! ha ha.

Cuối cùng, hắn bỗng nhiên bật cười liếc nhìn Thanh Di, bàn tay ngưng lại buông tha đối kháng, mặc cho nàng ra tay chém giết, thân hình đột nhiên xuất hiện gần kề Mộng Tâm.

- Từ năm đó, ý nghĩa cuộc đời của ta chỉ là vì một ngày này mà sống, ta phải tự tay báo thù cho gia đình, cho cha và chị, báo thù cho cả cuộc đời mà ta nên có. Bây giờ cơ hội tới rồi, dù cho phải chết lại có xá gì? Ha ha ha… Bạo…

Tiếng cười lạnh lùng để cho đồng tử Thanh Di co rụt lại, lúc này liền muốn lao qua cứu lấy Mộng Tâm, nhưng mà đã muộn.

Oanh.

Tiếng nổ khủng khiếp xé toạc bầu trời, như là trăm ngàn vạn đạo thiên lôi bổ xuống, thậm chí so với Thiên kiếp càng thêm khủng bố, liền ngay cả Thanh Di ở gần đó cũng không kịp phản ứng, bị dư âm đánh cho thất khiếu vỡ tan, bay ngược ra bên ngoài trăm dặm.

- Ha ha ha… chết tốt lắm. Giết, giết hết bọn chúng.

Đằng xa, đám người Trần Thanh Chí đang chém giết với người của Lê Vũ Thanh Di trông thấy một màn thì vui mừng không gì tả nổi. Trần Thanh Chí càng là cười lạnh nói, từng sợi sát ý ngưng tụ trên khuôn mặt, khiến cho người lạnh lẽo.

Bởi vì, người đang đánh với hắn lại chính là thân đệ đệ của

mình, Trần Thanh Thuỷ. Thật sự không thể ngờ tới, Mộng Thuyết đã ảnh hướng nghiêm trọng tới mức này.

Chỉ là hắn đắc ý không được lâu, thần sắc rất nhanh lộ ra kinh sợ, chớp mắt phân tâm bị đáng ngã ra ngoài. Không chỉ có mình hắn, mà gần như tất cả mọi người đều là như thế. Bởi vì trong cuồng phong hỗn loạn, sau khi lắng đọng lại có một bóng người, thân hình nhỏ nhắn vỡ tan đẫm máu, nửa quỳ nửa gục dưới bụi mù.

Thằng bé lúc này đã không còn gọi là người được nữa, khuôn mặt nó vỡ nát so với Vô Diện Nhân còn thêm dữ tợn, nơi tim còn ghim chặt một thanh chuỷ thủ, ứa ra máu tươi ghê người. Nó vậy mà chưa chết.

Đưa con mắt đỏ ngầu nhìn tới tất cả mọi người, nó chỉ nhe răng cười lặng lẽ, mỗi một lần đều bắn ra từng đoàn máu đỏ, đáng thương không thể nào diễn tả nổi.

Cuối cùng, như là có một luồng năng lượng thần bí nào đó tràn lên, giúp nó có thể mở lời, thì thào, nặng trĩu:

- Dù phải đánh đổi bằng mạng mình… hắn vẫn muốn giết ta… ta thật sự đáng chết như vậy sao?

Tiếng nấc nghẹn ngào, hai tròng mắt nó chảy ra từng giọt máu tươi, như là nước mắt. Nó không thể kiềm mình được nữa, nó hoang mang, nó sợ hãi, nhưng càng nhiều hơn là sự bất lực trước cuộc đời.

Trả lời cho nó là sự thờ ơ đến đáng sợ, hàng ngàn con người ở đằng xa nhìn về nó, hững hờ và đầy chán ghét.

Tất cả mọi thứ, giây phút đó đều in hằn trong mắt nó, lạc lõng lắm, nhưng nó lại bật cười. Cánh tay rách nát đưa lên gạt đi nước mắt, cả người nó lao đao gục ngã, cắm đầu xuống mặt đất tan

hoang. Chuỷ thủ càng được thế đâm sâu vào tim nó, nhưng đã chẳng còn đau đớn nữa. Sống mũi nó đè lên mặt đất, qua mỗi hơi thở nhọc nhằn lại thổi lên bụi mịn, nó vẫn cười, ánh mắt dại đi, nó lâm vào trong hồi ức, lại tiếp tục tự mình nói sảng:

- Mọi người biết Mộng Tâm không?

- Ừm! ha ha, chắc là đều biết chứ, nhưng chắc chẳng ai hiểu nó đâu… nó có mẹ đấy.

- Ha ha… bất ngờ không? Nó cũng có mẹ đấy.

Tiếng cười nghẹn ngào, bi thương, bất lực và cùng quẫn. Nó lả người đi, nhưng âm thanh vẫn kiên trì vang vọng, để lòng người quặn thắt.

- Mẹ yêu nó lắm, yêu nó từ khi nó vừa sinh ra trên thế giới này. Nó chỉ nhớ, khi mà nó vừa biết cất tiếng khóc chào đời, nó đã được mẹ bế trong tay, mặc kệ bên ngoài là hàng trăm ngàn con người đang chỉ trích.

- Hình như bọn họ đều đến từ bên ngoài, có vài kẻ điên điên khùng khùng chẳng hiểu tại sao lại căm ghét nó, nói với mẹ rằng nó là tai hoạ, là thứ đe dọa đến sự tồn tại của nhân gian này, phải giết. Chỉ có mẹ là yêu nó, nói với mọi người rằng nó không phải tai tinh, nó mới là tương lai của thế giới.

- Mẹ nói cha chết rồi, chết vì cố gắng bảo vệ nó khi nó rơi ra từ vết rách trời, cho nên mọi người phải bảo vệ và chăm sóc nó. Mẹ mạnh lắm, lại có uy, nên không ai dám cãi hết, nhưng nó biết vẫn có rất nhiều người muốn nó phải chết.

- Quả nhiên một ngày kia, mẹ vì thương thế trong người phát tác mà rời xa nhân thế, đám người đó liền nổi loạn. Bọn họ đánh nó, mắng nó, cho rằng nó là tai tinh của Đại Việt, vì nó mà cha mẹ phải chết, thế là chiến tranh. Bọn họ ra tay với tất cả những người

thân của mẹ, khiến nó không một ngày sống cho tử tế. Cho tới khi sư phụ bất ngờ xông vào, được mọi người giao cho trọng trách mang nó ra ngoài nơi địa ngục ấy. Nó mừng lắm, nó đã hi vọng rằng không còn phải chịu kiếp sống đoạ đày đó nữa.

- Nhưng rồi, ra ngoài, đám người bên ngoài có khác gì đâu? Cũng ghét nó, cũng muốn giết nó, năm lần mười lượt đẩy nó vào chỗ chết. Nó vẫn luôn tự hỏi nó có lỗi gì, tại sao lại đối xử với nó không bằng cầm thú? Sư phụ nói, vì vai nó mang theo trọng trách nên nó phải kiên cường, nó không biết, nhưng nó ghét thứ đó vô cùng.

- Cuộc đời nó cứ thế trôi qua, sống dưới sự căm ghét của mọi người. Mãi cho tới một ngày sư phụ mới nói với nó, chỉ cần nó tiến vào được Long Quân Chiến Trường, tìm được tâm thức thức tỉnh thế gian này, nó sẽ không bị mọi người ghét nữa, nó sẽ không phải chết.

- Nhưng rồi cuối cùng thì lại thế nào, sáu lần nó tiến vào là sáu lần bị người đuổi giết, có ai thương nó đâu, có ai coi nó làm con người để đối xử? Tất cả đều muốn nó chết đi, muốn nó trả giá cho những tội nghiệt chưa từng là của nó.

- Tại sao, tại sao, những câu hỏi mà nó dành cả cuộc đời mình để hỏi. Nhưng có ai trả lời được cho nó? Họ chỉ biết mình, chỉ biết nó là tội lỗi, mà chưa bao giờ chỉ ra cho nó rằng nó sai ở điểm nào.

Chẳng lẽ, nó sai vì đã sinh ra trên cuộc đời. Nếu vậy, thì cứ để nó chết đi, cứ để nó trở về với cát bụi. Có lẽ, ở đâu đó, bến bờ bên kia, nó sẽ tìm được yên bình mà nó muốn.

Giọng nó nhỏ dần, nhỏ dần rồi yếu hẳn. Nó vẫn cố gắng gượng mình, như muốn trước khi chết được nhìn về ai đó, khoé môi nó run run, bật máu, mất cả nửa ngày mới nói ra được một lời trong nấc nghẹn:

- Có phải… ngay cả ca cũng muốn đệ chết… phải không?

Lời thì thào vô lực, yếu tới mức chẳng có người thèm để ý, nhưng đối với ai đó lại như tiếng sét đánh giữa trời.

Hoàng Thiên thẫn thờ đứng ở không trung nhìn xuống, đôi tròng mắt vốn nên lạnh lùng lúc này đã hằn lên đỏ ửng. Hắn đã xuất hiện từ lâu, đủ lâu để nghe hết lời thì thào của thằng bé, từng tiếng cười, từng tiếng khóc như là con dao cứa sâu vào trong thâm tâm hắn, đau đớn đến mức dù cho lý trí kiên cường cũng không thể kiềm lòng mà bật khóc.

Xa xa, đám người Hàn Lâm lúc này mới điên cuồng chạy tới, nhưng hắn không còn để tâm được nữa. Trong mắt hắn, bây giờ chỉ có Mộng Tâm, chỉ có đứa trẻ đáng thương mà hắn đã xem là máu mủ ruột già. Là hắn vô năng, khiến cho em mình phải khổ.

Bên dưới, không người hay biết hắn tại nơi này. Trần Thanh Chí liếc nhìn Mộng Tâm, trông thấy nó còn chưa chết thì trở nên dữ tợn, lách qua Trần Thanh Thuỷ giết về.

Kiếm khí trong tay hắn thét gào, lạnh lẽo vô tình như là chính hắn, đổ ập vào trên đầu thằng bé.

Nhưng ngay khi mà hắn nghĩ mình sắp chấm dứt thứ tai tinh này, một tiếng xé gió bỗng từ trời cao truyền đến, nhanh đến mức hắn còn không kịp hiểu có chuyện gì xảy đến, hắn đã thấy trái tim mình bị người đánh thủng.

Trần Thanh Chí cả kinh theo ý thức ngẩng đầu nhìn tới, chỉ gặp trên bầu trời đang bay tới một bóng người cao lớn. Hoàng Thiên đến nhìn hắn cũng không có nhìn, thẳng hướng thằng bé mà đi. Trường thương vừa rồi xuyên thủng trái tim của hắn cũng ầm ầm vụt ra, đem hắn nổ tung thành mưa máu.

Một màn này doạ sợ không ít người, khiến cho nhất thời

không có ai dám cản đường, để Hoàng Thiên thuận lợi bay đến bên người của nó.

Nhìn xuống thân hình nhỏ bé tràn đầy vết máu, lòng hắn càng thêm nghẹn ngào, nửa quỳ nửa ngồi cúi xuống bế xốc nó vào trong lòng mình, thì thào nói:

- Đứa nhỏ ngốc… ca làm sao có thể mong đệ chết?

Mộng Tâm dường như cảm nhận được hơi ấm từ người hắn truyền sang, nó khẽ mở mắt ra nhìn, sau đó mới vui mừng hỏi lại:

- Thật sao?

Hoàng Thiên gật đầu, bàn tay đặt nhẹ vuốt ve lên khuôn mặt vỡ nát, nghẹn ngào đáp:

- Thật! Ngày mai chúng ta sẽ về, không tranh đấu nữa. Ca sẽ bảo vệ đệ, mãi mãi.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 378: Đại Hỗn Chiến

“Chúng ta sẽ về” một câu nói tưởng chừng như đơn giản nhất, nhưng đối với ai đó lại mang đến cảm xúc tột cùng. Trong nháy mắt mà thôi, cả người Mộng Tâm đều run rẩy, há miệng, lại không thể nói ra, chỉ có máu tươi chảy ra từ khoé mắt.

Cả một đời bị người xem thường xa lánh, coi là tai tinh, nó mặc dù thường ngày quật cường vui vẻ, nhưng có mấy người biết được đằng sau nụ cười là nước mắt? Bấy nhiêu năm sống ở trên đời, là bấy nhiêu năm nó bị dằn vặt trong tranh đấu của người ta. Ai cũng chỉ biết mình, có mấy ai thương nó thật lòng, có mấy ai đối xử với nó đúng nghĩa một con người, như một đứa trẻ con không hơn không kém.

Nó đã không cam lòng, đã vùng vẫy rất nhiều. Nhưng cuộc đời chính là vũng bùn chết tiệt, càng cố chứng tỏ mình, càng cố thoát ra thì lại càng chìm xuống, sâu hơn và không còn lối thoát.

Giây phút kia, giây phút mà Trần Chấn Hưng dâm dao vào tim nó, chính là lúc mà nó đau đớn nhất cuộc đời, nhưng cũng là lúc mà nó nhận ra rất nhiều điều khác biệt. Trái tim trẻ con ứa máu đau thương, nhưng nhiều hơn lại là giải thoát. Có đôi khi, chết đi lại là cách giải quyết tốt nhất cho mọi vấn đề.

Nhất là trước phút giây hấp hối, vẫn có người ở bên, không chút ngần ngại vươn tay ôm nó vào lòng, cứu nó ra khỏi vũng bùn hắc ám.

- Chúng ta sẽ về nhà.

Câu nói ấy cứ mơ hồ vang trong tâm trí, in sâu vào trong tiềm thức nó. Đâu đó trong tương lai, nó nhìn thấy bình yên mà nó muốn, vô lo vô nghĩ, không hận thù, không chán ghét, bởi vì nó có nhà.

- Ngủ đi, ngủ một giấc, ngày mai sẽ tốt.

Hoàng Thiên mỉm cười nhìn nó, tiếng nói như dỗ dành, khiến cho thằng bé nở nụ cười si ngốc, gật đầu vâng một tiếng, sau đó nghiêng đầu nhắm mắt xuống, hơi thở yếu dần tràn đầy mệt mỏi.

Thế rồi cứ thế, không biết là nó đã ngủ, hay là do trọng thương quá nặng mà lịm đi, khiến cho toàn trường trở nên nhất thời im ắng. Hoàng Thiên nhìn nó ngủ say, khẽ mỉm cười, sau đó mới đưa tay vuốt ve chuôi chuỷ thủ, tựa hồ muốn rút nó ra ngoài.

- Thanh niên, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng can thiệp vào chuyện này.

Hắn còn chưa kịp ra tay, liền có âm thanh lạnh lùng từ đằng xa truyền tới. Ngước mặt nhìn về, liền thấy được hơn ngàn thiên kiêu đã tề tụ bốn bề, bao vây hắn vào trong, tràn đầy sát khí.

Lên tiếng là Hồ Hiên, đệ nhất thiên tài của Hồ Gia.

- Làm sao? Các ngươi muốn ngăn cản ta?

Nét nhu hoà trên mặt thoáng lạnh đi, Hoàng Thiên không nhìn hắn, mà vẫn như cũ chăm chú vào Mộng Tâm, tựa hồ đang suy tính làm sao cứu nó.

Bị Hoàng Thiên không nhìn vào mắt, Hồ Hiên làm sao không giận, nhất là khi bọn hắn bên này có đến cả ngàn người, đối phương còn dám ngang ngược, quả là muốn chết.

Mặc dù hắn không tin Hoàng Thiên có thể cứu được Mộng Tâm, nhưng vạn sự đều có nhất, tuyệt nhiên không thể để cho

Hoàng Thiên có bất cứ cơ hội nào.

- Nếu ngươi đã không biết điều, vậy thì chết đi thôi. Giết hết, không tha một người.

Cực kỳ lạnh lùng, hắn trực tiếp ra lệnh cho mọi người giết tới. Mục tiêu dĩ nhiên không chỉ riêng Hoàng Thiên, mà còn bao gồm tất cả nhóm người Thanh Di, hắn muốn tất cả đám người phe Mộng Thuyết đều phải chết.

- Chỉ bằng vào đám các ngươi?

Hơn một ngàn thiên kiêu đồng loạt giết tới, để cho nhóm người bên này lạnh lẽo. Lê Vũ Thanh Di vốn một mực để ý tới Hoàng Thiên, lúc này quay ra, nắm tay siết chặt quát.

Nàng vừa mới nói, tay phải trực tiếp duỗi ra, kiếm ngọc liền trảm tới.

Nguyên lực hùng hồn bùng nổ, khiến cho toàn bộ thân kiếm khẽ run lên như cộng hưởng, sau đó bắn ra một loạt kiếm ý kinh thiên, đổ ập tới. Hơn mười tên thiên kiêu trước mặt dưới một chém này liền phanh ra, thân thể soạt một tiếng mở ra mười vết chém, mang theo máu tươi vũ động ngã về sau.

Tất cả mọi người đều bị một kiếm này doạ sợ, nhưng lại không có người lùi bước, cấp tốc bao vây nhóm người.

- Muốn chết.Đối mặt Lê Vũ Thanh Di một kiếm giết bại hơn chục người, Hồ Hiên không ngoài ý muốn, nhưng vẫn tràn đầy lửa giận, thả người vọt qua, nhất tề cùng bốn năm cái thiên kiêu áp sát nàng.

Song phương đều là thiên kiêu nổi danh nhất nhì Đại Việt, sức mạnh tuyệt nhiên không bình thường, gần như vừa ra tay đều là toàn lực, ngươi tới ta đi, một bên vây công một bên phản kích, phát ra vô số tàn ảnh cùng sức huỷ diệt mạnh mẽ, để cho người ta

đầu hoa mắt choáng.

Không cần phải nói, Lê Vũ Thanh Di thân là thiên tài đệ nhất, sức chiến đấu mạnh đến không thể nào tưởng tượng nổi. Dù cho nàng bị năm sáu người Hồ Hiên cùng nhau vây giết, nhưng tuyệt nhiên không rơi vào hạ phong, thậm chí càng chiến càng mạnh, kiếm ngọc trong tay dần dần có máu.

- Lại tới năm người, chúng ta khống chế nàng. Những người còn lại giết chết hắn.

Hơn năm phút trôi qua vẫn không thể làm gì đối thủ, Hồ Hiên có chút nộ trong lòng, cắn răng mà quát. Hắn vừa dứt lời, bên kia liền có thêm năm sáu người nữa tiến về đây trợ giúp hắn, nhất thời đem trận thế của Lê Vũ Thanh Di đánh xuống, khiến nàng bắt đầu bại lui.

Lau đi vết máu vừa mới trào ra nơi khoé miệng, Thanh Di nhìn thấy bên kia người mình lại chết thêm hơn chục người, thậm chí Trần Thanh Thuỷ cũng chỉ còn một tay, trong lòng tràn đầy giận dữ, nhưng cũng vô cùng bất lực.

- Thanh Di, hôm nay các ngươi không thoát được.

Hồ Hiên nhìn người mình ngày càng có ưu thế, trong lòng cũng buông đôi phần, cười lạnh nhìn về phía Thanh Di, âm thanh đắc ý vang vọng khắp trời.

- Vút… vút…

Đang tại thời điểm hắn còn đang ngông cuồng, bốn năm vệt sáng bỗng nhiên từ nền trời vọt qua, tốc độ nhanh đến không thể nào tưởng tượng nổi xuất hiện ở trước mặt Hoàng Thiên.

- Hoàng Thiên, nó làm sao?

Người tới, còn có thể là ai khác ngoài nhóm Hàn Lâm. Trông

thấy Mộng Tâm người không ra người quỷ không ra quỷ nằm trong tay Hoàng Thiên, hắn bỗng nhiên hốt hoảng kinh hô, những người còn lại càng là đại biến, ánh mắt dán chặt vào thân hình bé nhỏ.

- Ta muốn bọn hắn chết.

Hoàng Thiên vẫn ôm Mộng Tâm trong lòng, bàn tay bắt đầu nắm lên chuôi chuỷ thủ, lạnh lùng liếc nhìn Hàn Lâm mà nói.

- Được.

Một lời của hắn, liền khiến cho cả nhóm người đều trở nên lạnh lẽo, càng không có nhiều lời nhất tề quay người, ánh mắt chăm chăm nhìn về phía hàng ngàn người đang chém giết. Hàn Lâm kéo lê búa sắt trong tay, sắc mặt như là băng lạnh đánh chết một tên ngu ngốc vừa mới lao về, sau đó mới ngẩng đầu, đằng sát khí nói:

- Là ai hại nó?

Một tiếng quát vang vọng toàn trường, ẩn hàm lửa giận. Hồ Hiên vẫn còn đang dây dưa với Thanh Di, nghe thấy hắn hỏi thì bỗng nhìn về, giễu cợt nói:

- Là chúng ta, làm sao? Muốn giúp nó báo thù?

Hắn vừa dứt lời, sắc mặt Hàn Lâm càng thêm lạnh lẽo, nắm tay siết chặt cán búa, nói:

- Vậy thì chết.

Tiếng quát từ trong miệng hắn phát ra, như cự thú đay nghiến gầm gừ giận giữ, chỉ nghe một tiếng xé gió kinh thiên truyền đến, rõ ràng là Hàn Lâm còn tại đó, nhưng không đến nửa tích tắc sau, thân hình đã ở trước mặt Hồ Hiên.

Búa sắt trong tay hắn tràn đầy sát khí xét rách trời cao, lấy một tốc độ khủng khiếp không thể nào tả nổi bổ tới, trực tiếp đánh vào trên người đối thủ.

Hồ Hiên ban đầu còn kiêu ngạo, nhưng rất nhanh sau đó liền bị tốc độ này doạ cho biến sắc, thân thể theo bản năng lui tránh, nhưng búa sắt như là có linh tính bám theo, trực tiếp nện vào vai trái, khiến cho hắn đau đớn đến tái nhợt mặt mày, kinh hãi bỏ chạy về sau.

- Cút lại đây.

Nhưng hắn còn chưa kịp hoàn hồn lại, âm thanh của Hàn Lâm đã điên cuồng vọt tới. Một cỗ thánh hoả cuồng bạo đột nhiên từ thể nội hắn bắn ra, đem cả người bốc cháy lên hừng hực, truy sát về phía Hồ Hiên.

Tuy rằng hắn mới chỉ ở cùng Mộng Tâm chưa đầy hai tháng, tình cảm với nó không sâu nặng bằng Hoàng Thiên, nhưng cũng đã xem nó như thân đệ đệ. Giờ đây lại trông thấy nó bị người đánh thương gần chết, làm sao không giận giữ.

Nhất là nghĩ tới chính vì mình ngu ngốc giải tán mọi người mới khiến nó bị dồn vào chỗ chết, hắn càng thêm tự trách, càng thêm điên cuồng, nương theo quỷ hình vặn vẹo, khiến cho mặt mũi của hắn dữ tợn vô cùng.

Trong tích tắc mà thôi, hắn lần nữa áp vào trước mặt Hồ Hiên, đánh xuống.

Một đòn toàn lực của hắn là khủng bố cỡ nào? Chỉ nghe Hồ Hiên thét lên một tiếng kinh hoàng, lồng ngực trực tiếp bị búa lửa đánh tung, cả người cấp tốc bay ra ngoài trăm dặm, mang theo đuôi khói lửa kéo dài.

- Chớ có ngông cuồng!

Hồ Hiên bị đánh giết, đám người của hắn mới đầu còn giật mình kinh sợ, nhưng rất nhanh sau đó liền nổi giận gầm lên, dẫn theo binh khí của mình giết tới. Mới đầu là một hai kẻ, rất nhanh sau đó là hàng chục, hàng trăm người giết tới. Hàn Lâm mặc dù có cuồng nộ biến cường, nhưng trước hàng trăm người thì còn không đủ giết, bắt đầu bị đánh nát người, thảm bại về sau.

- Giết hắn.

Đánh bại Hàn Lâm, đám người càng có thêm dũng khí, bắt đầu tràn lên như ong vỡ tổ, đánh ra hàng trăm hàng ngàn công kích, nhưng Hàn Lâm lại chẳng chút nào sợ hãi, như một con thú điên tả đâm hữu đánh, giết người, rồi lại bị người chém tan, đáng sợ không gì tả nổi.

Đang lúc đám thiên kiêu chém giết cùng Hàn Lâm, bỗng nhiên cảm thấy cuồng phong từ phía sau quét tới. Một bóng kiếm như kinh lôi xuyên thủng tầng trời, hướng thẳng trăm tên mà chém.

- Phanh… ầm ầm.

Không mất hai giây, cả đất trời đột nhiên bùng nổ. Thiên không chao đảo, cuồng phong quấy phá. Kiếm khí đi xa hàng trăm dặm, gần như đánh xuyên cả biên giới nơi này, dọc đường đi kiếm chấn người nứt cả tim gan, thậm chí không dưới hai mươi mấy tên thiên kiêu trực tiếp bị thuận đường chém chết, máu tươi nổ tung ra ngoài, ở trên vạn mét phun thành mưa máu.

- Các ngươi đều phải chết.

Ánh mắt xuôi về phía trước, người ta chỉ thấy một tên thanh niên cao lớn lúc này bỗng nhiên bay về, trên khuôn mặt chỉ còn lại một con mắt lạnh lùng, băng hàn nói.

Đằng sau hắn, hai người khác cũng âm trầm bay theo, khí thế ầm ầm như ngập tràn lửa giận.

- Kiếm ý thật mạnh.

Đằng xa, Lê Vũ Thanh Di nhìn tới, không nhịn được nỉ non nói. Kiếm Ma vừa rồi ra tay, đã bộc phát kiếm ý thực sự khủng bố không gì tả nổi, thậm chí khiến cho một người tự ngạo về kiếm như nàng cũng không dám chắc năm phần chiến thắng hắn.

Nếu chẳng phải lúc này đang bị dồn trong sinh tử, nàng thật sự muốn cùng hắn tranh tài kiếm đạo.

- Súc sinh, đi chết.

Đúng lúc này, một âm thanh giận dữ đột ngột vang lên, bá đạo kinh thiên, để linh hồn của toàn bộ mọi người đều run lên sợ hãi.

Chỉ thấy phương xa, lại có mấy ngàn người lấy tốc độ cực nhanh lao về tới nơi này, thậm chí đã có bốn năm cái bóng người chớp mắt phá không đến bên cạnh Hàn Lâm, công kích đồng loạt bay ra đánh bay đi búa sắt, thậm chí bản thân hắn cũng bị đánh cho vỡ nát bay ngược về sau.

Mắt thấy người tới được thế không tha, điên cuồng truy sát Hàn Lâm, ánh mắt Kiếm Ma hiện lên tràn đầy sát ý.

- Khinh người quá đáng!

Hai chân đột nhiên đập mạnh trên không khí, lại như là dẫm lên đất bùn ào ra gợn sóng, thân hình cao lớn của hắn bỗng nhiên biến mất khỏi bầu trời, lúc sau xuất hiện đã ở sau lưng đám người, lạnh lùng băng ra một kiếm.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 379: Tôi Thép

Ma kiếm bốc lên hàn quang, như thiên lôi nộ phóng, vạn ảnh cuốn xa. Hơn mười mấy tên thanh niên đang xung phong liều chết giết về phía hắn bỗng nhiên mở to tròng mắt, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, liền bị vạn ảnh này chém qua, phốc phốc phun máu ra ngoài, chết ngay tại chỗ.

- Đáng chết, các ngươi phải chết.

Lại có hàng chục người bị Kiếm Ma thảm sát, mấy tên thiên kiêu đầu lĩnh giận không chịu nổi quát lên, âm thanh kinh động cửu tiêu.

Nhưng mặc kệ bọn hắn nổi điên, Kiếm Ma vẫn giữ được một bộ lạnh lùng, thân hình thoắt ẩn rời đi, muốn lần nữa đánh giết đám người.

Chỉ là, hắn còn chưa kịp xuống tay, một cỗ dự cảm nguy hiểm đã đột nhiên hiển hiện, khiến cho hắn không thể không dừng.

- Đối thủ của ngươi là ta.

Âm thanh vừa ra, trong năng lượng loạn lưu mịt mù, một cây kích lớn bỗng nhiên vọt về, tốc độ cực nhanh, nhanh đến mức Kiếm Ma còn không kịp thời phản ứng, đồng tử co lại vô ý thức nghiêng đầu.

Hưu một tiếng lạnh lẽo, lưỡi kích đem một bên tai Kiếm Ma đều kéo rách, máu tươi bật ra khắp người, khiến hắn có chút kinh sợ nhìn về đằng xa.

Chỉ thấy trước mặt hắn khoảng chừng mười dặm hơn, một tên thiên kiêu lạnh lùng ngẩng đầu, hai mắt bắn ra sát ý doạ người, thân hình chớp mắt liền xuất hiện đánh úp về phía hắn. Trường kích càng là có linh, lần nữa hoá lôi quang đâm vào sau gáy hắn.

Kiếm Ma lạnh lùng tránh lui, ánh mắt loé lên vài tia dị sắc, bởi vì hắn nhận ra được tên thanh niên này, là một trong những đồng đội của Hồng Hoang mà bọn hắn từng gặp ở Hoàng Thành. Lúc đó hắn được Chân Không Ngã cảnh báo nhóm người này rất mạnh, vốn không để tâm quá nhiều, thật không nghĩ tới, đối phương lại có thể mạnh đến mức này, thậm chí cơ hồ áp chế hắn.

Lại nhìn xa xa, không khó để hắn thấy được Hàn Lâm, Cố Anh, Tử Thanh và cả đám người Thanh Di cũng không ngoại lệ, bị nhóm người Hồng Thư và đám thiên kiêu mới tới áp chế cho không ngừng bại xuống.

- Giết.

Hàn Lâm vốn đã bị rất nhiều người vây công, lúc này lại có người để mắt tới, tình cảnh chật vật không gì tả nổi. Chỉ là hắn vẫn cực kỳ kiên cường huyết chiến, không chút nào e ngại đối thủ đông người.

- Hừ.

Gặp hắn ngông cuồng, một tên thanh niên trong nhóm Hồng Hoang khinh thường cười một tiếng. Mái tóc màu xanh phiêu bồng trong gió, nắm quyền hoá mộc chi, ầm ầm đối kháng.

Phanh một tiếng, nắm quyền nện vào búa, nhưng lại như kim loại ngân vang, dưới sự đè ép kinh người, phanh một tiếng nữa, cánh tay của Hàn Lâm đang nắm búa đều bị nghịch về gãy nát, như là bị hàng trăm tỷ lực lượng dội về, khiến cho hắn thống khổ không gì tả nổi, hét thảm bay ngược về đằng xa.

- Đầu xanh, đừng hòng làm càn.

Trông thấy Hàn Lâm bị đánh nát tay, Cố Anh bên cạnh giận không chịu nổi, gào lên đánh bại mấy tên thiên kiêu, sau đó vọt về, khí thế như hạo hải, tựa hồ có thể đánh sập cả trời.

Nhưng đáp trả cho hắn liền là một sự lạnh lùng đáng sợ, chỉ nghe phanh một tiếng đanh tai, thế tới của hắn bỗng nhiên bị mười mấy đạo lam quang nổ nát. Hồng Tiên một thân nhu hoà tựa nước, nhưng khí thế lại sắc bén không kém gì lợi kiếm. Một trận lĩnh vực hạo đãng mà ra, như là biển lớn ập vào ngọn sóng, ngang trời ập vào trên đầu Cố Anh.

Hai cái lĩnh vực siêu cường đổ ập vào nhau, rất nhanh liền lộ ra mạnh yếu. Lôi điện của Cố Anh rất cường, nhưng mặc kệ hắn diễn biến thế nào, khi đánh vào lam thuỷ đều chẳng thể nào phá vỡ, nhất là ngay sau đó liền có thêm hàng trăm đạo lĩnh vực khác nhao nhao vọt vào, đem lôi điện của hắn đều nổ vụn.

Hồng Tiên được thế không tha người, thân hình hoá lỏng tan vào trong lĩnh vực, xuất hiện ngay sau Cố Anh, không ngần ngại đánh ra công kích của mình, đem hắn từ không trung đánh gãy đôi người, nặng nề rơi ầm vào mặt đất.

- Giết sạch bọn hắn.

Gần như đem toàn bộ chủ lực của phía Hoàng Thiên đánh bại, khiến cho phe liên minh càng thêm đắc ý. Nhưng nhóm người thủ lĩnh vẫn cực kỳ lãnh đạm, ánh mắt chằm chằm đặt ở phía Hoàng Thiên, lạnh lùng nói.

Những người còn lại nghe xong thì gật đầu, lần nữa vây lại tất cả mấy người Kiếm Ma, khiến cho tình cảnh bọn hắn càng thêm hung hiểm.

Kỳ lạ là nhân vật chính của toàn trường lúc này là Hoàng

Thiên lại chẳng hề có phản ứng nào, chỉ nhàn nhạt nhìn tới, không giúp đỡ, cũng không có làm bất cứ điều gì để cứu Mộng Tâm trở về.

Thái độ này của hắn khiến cho mấy người đang thủ hộ bên cạnh đều cực kỳ khó chịu, Thanh Di càng bất đắc dĩ, cau mày nhìn về phía hắn. Tất cả mọi người đều đang dùng tính mạng của mình để tranh thủ thời gian cho hắn, nhưng hắn từ đầu tới cuối lại không làm gì cả, dù cho nàng muốn tin hắn cũng không thể nào bình tĩnh.

Nếu chẳng phải ở trên có lệnh cho nàng phải bảo vệ hắn và Mộng Tâm bằng mọi giá, chỉ sợ hiện giờ nàng đã ra tay giết hắn, đem Mộng Tâm cướp về.

Hứng chịu đủ mọi loại ánh nhìn, nhưng Hoàng Thiên lại chẳng hề để ý, hắn vẫn ôm Mộng Tâm trong lòng, ánh mắt nhìn về phía đám người Hàn Lâm, Kiếm Ma, tràn đầy nghiêm khắc:

- Không có binh khí nào là không qua nung luyện, không có ai nên người mà không trải qua sóng gió. Đây cũng là lần cuối cùng khảo nghiệm, các ngươi có thật sự xứng với cái tên Dạ Sát Thiên Vân đoàn.

Tự mình thì thào, hắn vừa dứt lời, ánh mắt lại một lần nữa dừng tại trên cao, như nhìn xuyên qua bầu trời bí cảnh, đặt tại bên ngoài, lạnh lẽo.

Hắn biết, ngoài kia vẫn luôn có vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm nơi này. Một khi cái chuỷ thủ trong tay hắn bị nhổ ra, chính là lúc toàn bộ chiến trường kia bùng nổ. Sân chơi lúc ấy không còn dành cho người trẻ nữa, mà là cuộc chiến sống còn của cả hai phe đối nghịch.

Lúc đó, ngay cả chính bản thân hắn cũng không dám chắc mình có thể sống sót, thì làm sao có thể lo cho nhóm người Dạ Sát

Thiên Vân Đoàn? Cho nên hắn mới không có cứu Mộng Tâm ngay, mà chỉ một mực đứng nhìn, muốn kéo dài thời gian cho mấy người Hàn Lâm.

Tất cả bọn hắn đều đã được áp lực những ngày qua nung đỏ, bây giờ cần nhất là một nhát búa định hình, một nhát búa quyết định đưa tất cả vào đúng vị trí, mới có thể giúp cho bọn hắn bộc phát ra được sức mạnh siêu việt giới hạn bây giờ. Sức mạnh tự mình, mới là căn bản nhất, mới là thứ đáng tin nhất mà ngươi có thể dựa vào.

- Dị số, buông xuống Mộng Tâm đi, ta có thể cho bọn hắn một cái chết thống khoái.

Đằng xa, Ngô Chấn bước ra một bước đánh bại Hàn Lâm, khí thế như sóng cuồng vũ động, đem cả biên ngoại Long Quân Chiến trường đều đánh run lên mấy phần.

- Chỉ bằng vào ngươi?

Hàn Lâm không biết đã là lần thứ bao nhiêu phải ngưng lại quỷ hình, nhưng vẫn bá khí mười phần, thoắt cái đứng chắn ở trên đầu Ngô Chấn, lạnh lùng cười. Búa sắt trong tay không chút nào nương tình bổ xuống.

- Thứ không biết sống chết.

Ngô Chấn nhìn Hàn Lâm lại dám giết về phía mình, trong lòng giận dữ. Vừa mới dứt lời, lĩnh vực xung quanh đã biến thành một vùng biển lớn, sóng tận trời cao, bàn tay triệu hồi ra thương sắt, phóng mạnh ra ngoài.

Phanh một tiếng kinh thiên, mũi thương đâm thẳng vào đầu búa, nổ tung ra sức mạnh cực cường, đem nó nổ tung thành trăm ngàn mảnh. Cả người Hàn Lâm sau đó bị phản chấn vỡ ra, như khói tan, bị thương này xuyên thủng, giọt giọt quỷ khí như là máu

tươi văng ra tung toé, doạ người sợ hãi.

- Tiên khí.

Búa sắt dễ dàng bị đánh nổ, sắc mặt Hàn Lâm vặn vẹo hô lên, cố nén đau đớn mà lui về. Hiển nhiên không nghĩ tới trong tay đối phương còn có tiên khí bậc này, khiến cho hắn ăn phải thiệt thòi không nhỏ.- Ngươi không xứng làm đối thủ của ta. Cút sang một bên đi.

Ngô Chấn nhìn Hàn Lâm nói, giọng điệu có chút khinh thường, dứt lời bàn tay liền đánh tới, vậy mà bỏ qua đối chiến cùng Hàn Lâm, trong chốc lát thuấn di hàng vạn mét xuất hiện trên đầu Hoàng Thiên, lĩnh vực như biển rộng hoá ra hơn trăm ngàn mũi thương băng, hình thành thương vũ, hung hăng đổ ập vào đầu của hắn.

Hoàng Thiên căn bản phản ứng cũng không kịp ra, hoặc là không thèm phản ứng, liền bị thương vũ này bao phủ, nhấn chìm trong năng lượng vô cùng vô tận, xuyên thấu hẳn ngoài trăm dặm.

- Không…

Một đạo âm thanh như dốc cạn cả sức mạnh gào lên vang tới, theo sau là từng đạo bóng người điên cuồng, bao vây về phía Ngô Chấn.

- Khốn kiếp, các ngươi đều phải chết.

Hàn Lâm giận đến cuồng dại, đôi con ngươi từ quỷ khí lúc này càng thêm lạnh lẽo, ẩn chứa vô biên vô hạn căm thù, hung sát chí cực. Hắn vừa dứt lời, khí thế kinh khủng đột nhiên bắn ra khắp chốn, quỷ khí quanh thân như lốc xoáy mà lên, xuyên thấu chín tầng trời.

- Ta sẽ cho ngươi biết ai mới là người không xứng. Dạ Sát trận.

Tiếng cười khàn khủng bố, hắn một cước bước ra, cả người liền đã phóng lên tận trời, thân hình trực tiếp ngự biến mất khỏi tầm mắt, nhưng khí thế đáng sợ lại ở khắp chiến trường nổ tung, như một con cự thú Hồng Hoang thức tỉnh.

- Cùng hắn chết đi thôi.

Ngô Chấn vừa giết Hoàng Thiên, tâm tình có phần bạo trướng, trông thấy nhóm người Hàn Lâm còn dám giết về phía mình thì cười lạnh, thân hình cũng thoắt cái vượt qua hư không, rất nhanh liền tiếp cận phương vị của đối thủ, tiên thương phát ra uy áp, toàn lực giết về.

Một thương ngưng tụ toàn bộ sức mạnh bốn phương, hoá thành khổng lồ, lao đi không gì cản nổi. Nhưng cho tới khi còn cách Hàn Lâm khoảng chừng ba mươi mét, lại như bị đâm vào tường vách, ầm ầm chấn vỡ, như là băng tan, tán nát.

Cùng lúc đó, toàn bộ bầu trời đột nhiên sáng rõ, Hàn Lâm như là một toà mặt trời nhỏ xuyên phá chiến trường, giơ tay đánh nát mũi thương này.

Mạnh, rất mạnh, mạnh vượt quá lẽ thường.

Bởi vì, hắn được người tăng phúc.

Thế rồi đột ngột, đám thiên kiêu bỗng dưng cảm giác được toàn bộ chiến trường đột nhiên trở nên nóng rực. Một ngọn lửa nhỏ từ trên trời rơi xuống, tiếp theo đó là hàng trăm, hàng vạn, hàng tỷ ngọn len lỏi qua từng tia quỷ khí, chớp mắt hoà vào nhau, bùng cháy bắn ra tia lửa điện, đem không gian đều đốt bạo.

Là Thánh Hoả Tiên Ma vực của Hàn Lâm, còn có cả Lệ Quỷ Mê Ảnh vực của Tử Thanh và Tử Lôi Tinh Linh vực của Cố Anh. Tam đại lĩnh vực cực cường trọng điệp.

Phốc phốc!

Phảng phất như đốt vài trang giấy mỏng, có không ít thiên kiêu bị lôi lửa này đốt rụi, hoá tro tàn bốc cháy. Ngô Chấn còn chưa kịp nổi cơn thịnh nộ, thân thể đã đột ngột nổ tung, một cánh tay hóa thành từng tia từng tia sương máu trên không trung vung vãi, suýt chút nữa bị lôi quang đánh nổ đầu.

Giữa muôn trùng biển lửa, quỷ khí thét gào, Hàn Lâm không khác gì một đầu hoả điểu lao đi, lửa giận đốt lên trong lòng, chiến lực càng ngày càng mạnh mẽ, nhưng lại có chút điên cuồng. Đúng, là điên cuồng.

- Lâm!

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 380: Dạ Sát

- Lâm.

Cũng may là vào lúc hắn lâm vào trong điên cuồng nhất, một âm thanh quen thuộc bỗng nhiên vang lên trong tâm trí, đem lý trí có phần cảm tính cưỡng ép thu về, khiến cả thân hình của hắn run lên, con ngươi như ẩn như hiện tựa hồ thanh tỉnh lại từ trong hận thù.

Thánh hoả hừng hực giao phong, vẫn đang không ngừng tràn xuống lĩnh vực đại hải của Ngô Chấn, nhưng ánh mắt của chủ nhân nó đã không tại nơi này, mà đặt ở xa xa chừng trăm dặm mặt đất.

Chỉ thấy giữa đại địa hoang tàn, Hoàng Thiên lúc này như là u linh đứng đó, bế trên tay Mộng Tâm mà nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt tràn đầy nghiêm khắc:

- Cảm tính, không phải là tố chất mà một người đứng đầu nên có. Nếu bọn hắn đã chấp nhận ngươi, thì ngươi phải đấu tranh vì bọn hắn, mà không phải vì ta, đó là trách nhiệm, cũng là nghĩa vụ của thủ lĩnh, ngươi có hiểu không?

Giọng nói trầm thấp vang lên trong đại não, chỉ là truyền âm, nhưng lại mang cho hắn rung động lớn lao không gì tả nổi. Từng từ, từng chữ như những nhát búa nện vào sâu trong tâm trí, khiến hắn trở nên trưởng thành.

Hắn từng nói, bản thân chỉ là một kẻ tầm thường nhỏ yếu, vì hưởng ké bạn mình mà phong quang, nhưng sâu trong thâm tâm

vẫn chưa bao giờ biến đổi. Chỉ là Hoàng Thiên vẫn luôn mong muốn hắn tốt hơn, vẫn luôn muốn hắn đi ra con đường của chính hắn, dẫn dắt mọi người đi xa tiến tới.

Cho nên hắn vẫn luôn âm thầm cố gắng. Cho tới bây giờ, Hoàng Thiên cất lời nhắc nhở, mới để hắn nhận ra nhiều điều. Thứ mà người dẫn đầu không thể thiếu, là lý trí và trách nhiệm trên mình.

Hắn có thể vì Hoàng Thiên, nhưng cũng phải vì mọi người khác, không được phép khiến cho bọn họ vì hắn lâm vào hung hiểm.

Lại nhìn phía trước, mọi người vì hắn thất thần trao đổi với Hoàng Thiên mà không thể giữ nguyên đội hình, buộc phải tiến lên bảo vệ hắn vào trong, thậm chí còn bị đám người Hồng Nhân, Hồng Thư đánh bại, trong lòng hắn càng thêm hổ thẹn.

Gật đầu hướng Hoàng Thiên, hắn như là cảm tạ bạn mình, sau đó bỗng hít một hơi thật dài ổn định tâm tình, hắn tiến về phía Kiếm Ma, đưa bàn tay quỷ khí bắt được bả vai của đồng bạn, thì thào trong cổ họng:

- Mọi người… tin ta chứ?

Âm thanh không lớn, nhưng kiên định không gì tả nổi. Kiếm Ma còn chẳng hiểu chuyện gì xảy ra với hắn, nhưng khi trông thấy ánh mắt này, trong lòng bỗng nhiên rung động, như là nhiệt huyết sôi trào, nắm tay vô tình siết chặt, đập vào trên tay hắn.

Không nói, nhưng hành động ấy đã thay cho câu trả lời.

Bên kia, Cố Anh và Tử Thanh cũng nghe được âm thanh, trước là sửng sốt, sau đó lại như hiểu ra được điều gì, không chút nào do dự mỉm cười gật đầu, bay lại cạnh hai người bọn hắn.

Bốn bóng lưng, cứ như vậy nương tựa vào nhau, tạo thành

một thế. Hô hấp của Hàn Lâm càng ngày càng thêm dồn dập, nhanh dần, nhanh dần rồi đột biến. Hắn ngửa mặt mà cười, sau đó hai mắt đột nhiên sắc lạnh, vang lên tiếng quát:

- Hôm nay, chúng ta mới chính là… Dạ Sát.

Hai chữ Dạ Sát vừa ra, liền như phát pháo khai màn. Bốn người, một khí thế nổ tung xuyên thấu chiến trường, bùng nổ ra cả bên ngoài Bạch Hạc, đem toàn bộ thế giới này vũ động điên cuồng.

Lệ Quỷ, Thánh Hoả, Tử Lôi tam vực đều nhất tề hội tụ, hợp thành nhất thể. Ngay sau đó, một đạo lĩnh vực cuối cùng đột nhiên lăng không xuất thế, dưới sự dẫn dắt của Thánh Hoả vực mà hoà vào trọng điệp, phóng xuất ra khí tức mạnh đến cực hạn, đem hơn một trăm tên thiên kiêu đều đánh nổ, thê thảm bay ra ngoài.

Là lĩnh vực của Kiếm Ma, trước đây vẫn luôn đang trong lĩnh hội, giờ đây triệt để hình thành, được hắn đặt tên là Trấn Đạo.

- Ta muốn các ngươi cảm nhận được, cái gì gọi là Dạ Sát. Giết.

Âm thanh của Hàn Lâm từ trong vòng sức mạnh vang xa, rung động chiến trường.

Ngay sau đó, trong biển lửa sôi trào quỷ khí, bốn người hoành không mà giết, khí thế cùng đại vực hợp nhất tràn lên, mạnh mẽ đến mức không gì tả nổi.

- Trò mèo.

Ngô Chấn tuy giật mình nhưng cũng không kinh sợ, chỉ là còn không kịp suy nghĩ thêm gì, đã trông thấy Hàn Lâm ở ngay trước mặt, cười gằn. Một quyền vươn ra đập vào bả vai còn lại, cả kinh hắn huy quyền đón đỡ.

- Làm sao có thể?

Nhưng rồi oành một tiếng, thân thể hắn đã vỡ tan toàn máu, bay ngược ra, nện ở hàng trăm dặm đại địa, núi non đổ tàn.

- Chiến đội linh hồn, tứ vực hợp nhất, có ý tứ.

Ngô Chấn không đỡ nổi một đòn, doạ sợ rất nhiều thiên kiêu, nhưng những tên thủ lĩnh thì không. Hồng Nhân lướt qua sóng lửa, thân hình phiêu dật hư vô, thoắt cái đã xuất hiện ở đằng sau Hàn Lâm, lạnh lùng cười, sau đó bỗng nhiên phanh ra một kích.

Binh! Phanh!

Tốc độ của hắn cực nhanh, kích ra cũng cực mạnh, nhưng hắn cười không được nửa tích tắc. Bởi vì phút giây ngay sau đó, không gian đằng sau hắn bỗng nhiên như pha lê vỡ nát, hoá thành ánh sáng hư vô, mơ hồ là một kiếm chém vào, khiến hắn không thể nào chống đỡ, thảm hại bay ngược ra bên ngoài.

- Đối thủ của ngươi, là ta.

Chính là một câu mà hắn nói ra cách đây vài phút, bị người hoàn trả lại không thiếu một từ. Kiếm Ma mang theo thân ảnh vĩ ngạn đằng sau, non nửa hàng chục dặm, đôi mắt lạnh lùng chi ý.

- Rất tốt, vậy thì ngươi có thể chết được rồi.

Ôm một thân vết máu, Hồng Nhân cười gằn nhìn hắn, trong mắt toát ra tàn nhẫn.

Không, không chỉ có mình hắn, mà gần như là tất cả mọi người ở nơi này. Hơn ngàn người cứ như là không hề sợ chết, ánh mắt mang theo thù hận giết về. Dưới sự bao vây khổng lồ đó, bốn người bọn hắn lộ ra đơn độc phi thường.

Trông thấy một màn này, ánh mắt lạnh lùng của Kiếm Ma bỗng trở nên mười phần hắc ám. Mặc dù mọi người đã cùng nhau hợp nhất, sức mạnh tăng lên không chỉ đôi lần, nhưng hắn biết tất

cả chỉ như là dệt gấm thêm hoa, so với cả ngàn người vẫn chỉ là cái chết. Hắn biết không còn đường, nhưng cũng không tuyệt vọng, chỉ có tiếc nuối, cuối cùng như là quyết định điều gì, khẽ hít một hơi thật sâu, tiếng thở chập trùng.

Sau một khắc, hắn bỗng nhiên thả rơi đi linh kiếm, tay phải vẽ ra ở trước mặt đem không gian đánh nát, từ trong lôi điện hàn mang rút ra một cây trường kiếm.

- Hôm nay, ta dù chết cũng phải cho các ngươi cảm nhận được thế nào là Ma Kiếm, là Kiếm Ma.

Lẳng lặng cầm lấy trường kiếm trong tay, hắn tự mình nỉ non trong lòng. Kiếm này toàn thân hắc ám, dài hơn phân nửa thân người, bề ngoài hoa văn đồi núi lồi lõm, toát ra thần uy không gì tả nổi. Chỉ là sự xuất hiện của nó, cũng đã khiến cho toàn bộ không gian đều lạnh cóng, như rơi vào mùa đông lạnh giá.

Mà hắn vừa mới dứt lời, cả người bỗng nhiên đều trở nên hắc ám, như hoá thành một làn khói đen, cầm kiếm mà lên.

- Không tốt.

Đồng tử của Hồng Nhân co rụt lại, còn chưa kịp tri hô người mình lui xuống, kiếm của Kiếm Ma đã ngậm máu. Không gian ba động kịch liệt, phảng phất như bị kiếm này phá diệt. Trong chốc lát, một tên thiên kiêu đã bị lưỡi kiếm này đâm xuyên thân thể, máu tươi cuồn cuộn chảy dài trên từng hoạ tiết.

Kiếm Ma cầm lên Ma kiếm, sức mạnh đâu chỉ tăng lên gấp trăm lần. Trong chớp mắt, lại có người bị hắn phanh thây, cuối cùng tốc độ của hắn đã siêu việt cực hạn đi vào trước mặt Hàn Lâm, toàn lực chém ra một kiếm mạnh nhất cuộc đời mình.

Bóng kiếm bay ngang, tựa như là sóng biển khổng lồ, hướng tới hàng trăm tên thiên kiêu ép tới, phô thiên cái địa, căn bản

không bỏ sót chỗ nào.

Oanh oanh!

Bóng kiếm truyền ra, như một vòng cung càng ngày càng biến lớn, chớp mắt kéo dài hơn năm mươi dặm, phủ lên cả bầu trời chém xuống.

Đất trời chớp mắt nổ tung, hơn một trăm thiên kiêu đối mặt một kiếm này đều hãi hùng khiếp vía, cảm giác được bản thân mình nhỏ bé. Công kích vỡ tan, lĩnh vực nghiền nát, máu tươi chớp mắt nở rộ khắp nền trời.

Thậm chí, toàn bộ đám thiên kiêu đứng đầu như Hồng Nhân, Hồng Thư cũng không chịu thấu, bị một kiếm chém thương, máu tươi đầm đìa bay rớt ra ngoài, nện ở một ngọn núi cách xa gần trăm dặm.

Một màn này để cho mấy người Thanh Di vừa sợ vừa mừng, nhưng cũng không chậm trễ, bắt đầu điên cuồng phản kích lại đám người.

- Mẹ nó, Hồng Hoang, ngươi còn không ra tay.

Có một kiếm của Kiếm Ma chấn nhiếp, đám người Hàn Lâm càng thêm hung mãnh, chớp mắt đánh giết rất nhiều người, khiến cho Hồng Thư đều có chút gấp gáp gào lên.

- Hồng Hoang.

Cái tên vừa mới phát ra, liền khiến cho tất cả mọi người đều biến sắc, bao gồm cả Thanh Di lẫn mấy người thiên kiêu khác.

Người có tên, cây có bóng. Hồng Hoang thân là đệ nhất thiên kiêu của Nguyễn Gia, cũng là thủ lĩnh của nhóm người Hồng Thư. Chiến lực của hắn xưa nay tuy rằng vẫn luôn là một ẩn số, nhưng không vì thế mà có người dám xem thường, bởi vì từ lúc hắn xuất

thế đến giờ, chưa có một người nào buộc hắn phải đánh hết sức mình.

Nhất là vào lúc nguy cấp đến thế này, Hồng Thư vậy mà không do dự gọi tên của hắn, hiển nhiên là tin tưởng hắn có thể ngăn cản được tất cả chuyện này, chỉ sợ hắn đã mạnh đến mức không thể nào tưởng tượng nổi.

- Dị số, ngươi thật sự quyết định?

Không gian vẫn luôn tràn ngập tiếng bùng nổ của giao tranh, nhưng ngay sau đó lại như bị át đi bởi một âm thanh lạnh lùng.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ gặp trong lôi vân trên trời, một cái thanh niên tóc đỏ ngự không ở đó, đôi mắt xanh chân thực như băng thuỷ, không cảm xúc nhìn về phía Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên không nhìn về phía hắn, vẫn tại quan sát đám người Hàn Lâm, ánh mắt đã mang thêm vài tia hài lòng chi ý.

Nhưng hắn không để ý, không đồng nghĩa với người khác cũng không. Cố Anh vừa nhận ra được sự tồn tại của Hồng Hoang, không nói hai lời liền lạnh lùng giết tới. Nắm quyền trong tay tuôn trào tử lôi cùng thánh hoả, ẩn tàng huỷ diệt, không chút nương tình đập tới.

Trông thấy màn này, Hồng Hoang chỉ là hừ lạnh, bàn tay như ngọc vụt ra, vậy mà dám trực tiếp chụp lên nắm quyền của Cố Anh.

Tử lôi, thánh hoả cùng bàn tay đụng vào nhau, nổ tung ra sức mạnh kinh thiên không gì sánh nổi, chấn động đến toàn bộ Long Quân Chiến Trường đều run rẩy. Cố Anh đến cường bao nhiêu, khi trở về liền thảm hại bấy nhiêu, nắm tay gần như bị bóp nát, bắn ngược trở về đại địa.

- Hừ!

Đúng vào lúc này, ánh mắt của Hoàng Thiên bỗng nhiên trở nên lạnh lùng cực độ. Một cỗ uy áp khiếp người từ hắn đột ngột băng ra, Thanh Di, Hồng Nhân, Hồng Thư mấy người chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khó có thể tưởng tượng nổi rơi vào trên thân mình, trong chốc lát tất cả đều run rẩy, há miệng phun máu tươi ra bên ngoài.

Phanh! Phanh! Phanh!

Thậm chí một số người yếu nhược ở quá gần hắn còn không ngự không nổi, bị uy áp trấn cho rơi đi, liên tiếp nện vào trong lòng đất, đập nổ không biết bao nhiêu núi rừng, phun ra bụi đất.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 381: Đại Chiến Bắt Đầu

Mạnh!

Mạnh trước nay chưa từng có.

Đây là ý niệm duy nhất trong đầu của toàn bộ mọi người. Bọn hắn nhìn về phía Hoàng Thiên, lại nhìn về phía Hồng Hoang đang cùng hắn giao phong, ánh mắt chỉ còn lại là sợ hãi. Có lẽ, không có ai có thể nghĩ tới, cũng như có thể chấp nhận được rằng trong đồng lứa của mình lại có tồn tại đỉnh tiêm như thế, siêu việt tất cả những gì trong thường thức.

- Nó làm gì sai sao?

Hoàng Thiên nhìn Hồng Hoang mà hỏi, nắm tay đã buông ra chuỷ thủ, triệu hồi ra Thiên Kiếm.

Hồng Hoang cúi đầu, trầm mặc không nói. Hắn không biết phải trả lời ra sao, bởi vì sâu trong thâm tâm hắn đương nhiên biết rằng Mộng Tâm chưa bao giờ làm điều gì sai trái, chứ đừng nói là thương thiên hại lý đến mức bị người người đòi giết.

Nếu có sai, thì chỉ sai vì nó đã sinh ra ở cõi đời này, sinh ra để gánh chịu kiếp số đoạ đày.

- Vậy chúng ta thì sao? Chúng ta làm gì sai à? Vì sao các ngươi một mực muốn gây nên nội chiến? Mộng Thuyết khiến chúng ta tan cửa nát nhà, thân nhân phản bội, tất cả là vì cái gì chứ?

Hồng Hoang không dám nói, nhưng người khác thì dám. Một

tên thiên kiêu ở gần hắn thét gào, bàn tay ôm lấy bờ vai vỡ nát, cắn răng chống lại uy áp nói ra.

- Ngươi có thể hiểu được cái cảm giác mà chính cha ngươi đem mẹ ngươi giết chết, chỉ vì hắn nghĩ thế gian này đều là hư ảo không? Ngươi có thể hiểu được cái cảm giác cả thế giới quay lưng, bị bạn bè kỳ thị chỉ trỏ, nói ngươi là con của một tên phản bội dân tộc không? Ngươi không bao giờ hiểu được, cũng không có tư cách hiểu được.

Không nói thì thôi, một khi nói liền như núi lửa nổ tung, phá ra toàn bộ uất ức trong tim mình. Dứt lời, hắn liền gầm lên như con thú, không chút nào do dự lao về phía Hoàng Thiên, hoặc đúng hơn là lao vào thằng nhóc. Chiêu thức điên cuồng, chỉ có sát thương mà không có phòng ngự, đánh vào hai người.

Phanh!

Nhưng rất nhanh hắn liền bị Hoàng Thiên vươn tay bắt lại, siết cổ nhấc lên giữa trời.

- Ngươi tan cửa nát nhà, không phải vì nó, mà là vì đám người ở trên kia. Muốn báo thù, tại sao không tìm bọn hắn, đổ hết tội nghiệt lên đầu một đứa bé thì đáng mặt con người?

Hoàng Thiên cũng bị hành động này làm cho giận giữ, nắm tay siết cho cổ của đối phương đều biến dạng, lạnh lùng hỏi lại.

- Ha ha… Tại sao ư? Tại vì nhỏ yếu, vì chúng ta chỉ là con kiến hôi không hơn không kém. Ta không giết được đám người Chân Không Ngã, nhưng ta sẽ dùng tính mạng của mình đi ngăn cản âm mưu của bọn hắn. Đại Việt này là chân thật, là thiên thu, không bao giờ là mộng. Nó là căn nguyên khiến đám người ngu xuẩn kia đi sai đường, cho nên nó phải chết. Bạo!

Nhưng hắn nổi giận, chỉ khiến cho đối phương càng thêm

cuồng lệ. Mặc cho bị người bóp vỡ cổ họng, âm thanh của tên thiên kiêu vẫn vang lên khắp chiến trường, rung động không gì tả nổi.

Sinh Thần tự bạo, đây không phải là lần đầu Hoàng Thiên đối mặt, nhưng khoảng cách gần như thế này thì là duy nhất. Sức mạnh nổ tung kinh khủng không gì tả nổi, thoáng chốc bao phủ hắn và Mộng Tâm, như một trái cầu nở rộ, phá nát bầu trời cùng mặt đất.

Dù cho Hoàng Thiên lại cường, cũng như cũ không thể nào chịu thấu sức mạnh này, vội vàng đưa lưng về phía vụ nổ, nhanh chóng thu Mộng Tâm vào trong không gian Tiên phủ.

Nhưng, tất cả chưa hề dừng tại đó. Ngay khi Hoàng Thiên còn đang thống khổ trong năng lượng điên cuồng, hắn bỗng nhiên nghe được hàng loạt tiếng cười:

- Ha ha… nói hay lắm, chết hay lắm. Nó là căn nguyên, ngươi là dị số, các ngươi đều là khởi nguồn của tai tinh, kiếp số. Cái gì mà Mộng Ảo, cái gì mà thực hư, Đại Việt là chân thật, là thiên thu, là vạn thế vĩnh tồn. Các ngươi đều phải chết. Bạo.

- Ha ha, đúng lắm. Nguyện Đại Việt thiên thu, nguyện vạn thế vĩnh tồn. Bạo!

- Bạo!

- …

Không biết là có bao nhiêu người đã chết, có lẽ là hàng chục, hoặc là hàng trăm người. Bọn hắn như những con thiêu thân thấy chết không sờn, lao vào trong vụ nổ, hướng vào Hoàng Thiên, tự bạo thân mình.

Máu tươi, tự lâu đã nhiễm đỏ cả bầu trời. Tiếng cười hào hùng, tiếng khóc thê lương, tiếng thét gào lẫn vào trong bạo nổ, vẽ

nên một bức tranh bằng máu và nước mắt. Có rất nhiều người cười, cũng có rất nhiều người khóc, nhưng không có người nào lui bước.

Thậm chí là nhóm người Thanh Di lúc này đều dừng tay, nhìn về tràng cảnh ấy tràn đầy hoang mang, và sợ hãi.

"Đại Việt thiên thu, nguyện vạn thế vĩnh tồn" câu nói ấy sao mà cay đắng, mà sót xa. Bọn hắn không sợ chết, bọn hắn không tiếc thân mình, không cầu không hối, thậm chí đến giây phút cuối cùng vẫn luôn hướng về Đại Việt mà đi. Thiên thu, vĩnh tồn, cả cuộc đời chiến đấu vì người thân, vì bảo vệ dân tộc, vì lý tưởng của mình, sai sao?

Không, bọn hắn mới là anh hùng.

Xa xa, Thanh Trúc vừa mới dẫn người tiến về, lúc này chỉ còn là đờ đẫn. Có lẽ, cha nàng cũng không phải là người đúng.

- Là chân thật… Thì đã sao?

Đúng vào thời điểm đó, ở giữa trung tâm của hàng trăm vụ nổ, tiếng cười của Hoàng Thiên đột ngột vang lên như sấm động.

Nhất là tại mấy chữ cuối cùng, gần như là gầm thét, âm thanh vang vang khắp đất trời, đánh sâu vào trong từng ngõ ngách, thậm chí là linh hồn con người, vĩnh viễn không thể phai nhoà.

Theo sau tiếng cười thịnh nộ, là một bóng kiếm không thể nào tưởng tượng nổi chém ra, chém vào tất cả những người đang điên cuồng lao tới. Nếu như nói một kiếm vừa rồi của Kiếm Ma là tuyệt thế, thì một kiếm này sẽ chính là kinh thiên, không, không phải là kinh thiên, mà phải là tuyệt diệt, vì nó được chém ra từ cơn thịnh nộ của ma thần.

Một kiếm tới, thiên hà băng, đại địa diệt, không có một người nào có tư cách tồn tại. Trong nháy mắt toàn bộ âm thanh trên

chiến trường đều bị quét sạch, chỉ còn tiếng xác người cùng máu tươi như mưa tuôn trào xuống giữa trời.

- Không…

- Dị số, ngươi muốn chết.

Có rất nhiều tiếng thét gào căm giận. Thanh Trúc hai mắt đỏ hằn như máu nhìn qua, hướng về phía Hoàng Thiên đã không còn là đồng minh nữa, mà trở nên hận thù cực độ.

Thậm chí là Thanh Di, nắm tay đã siết chặt kiếm của mình, hàn sương lạnh lẽo.

- Là chân thật, thì cũng chỉ nói lên tất cả các ngươi đều là phế vật. Ngay cả khi còn sống đều không bảo vệ được gia đình, quê hương của mình, chỉ dám đổ hết tội lỗi đên đầu một đứa nhỏ, chết nhiều hơn nữa thì cũng có ích gì?

Không còn tâm trí để quan tâm đến trạng thái của đám người Thanh Di, Hoàng Thiên lúc này cũng đã không còn bình tĩnh được như lúc đầu, chỉ là lạnh lùng cười lớn.

Thiên Kiếm trong tay hắn chưa hề dừng lại, giết chết đã không dưới trăm người.

- Ta tuy chỉ là người ngoài, nhưng thời gian ở với thằng bé so với các ngươi còn nhiều. Nó không làm gì sai với Đại Việt, nó cũng không có tội lỗi gì, nó cũng chỉ là con cờ như các ngươi. Mạng của các ngươi và người thân đáng giá, nó thì không sao?

Tiếng nói ầm vang, mạnh mẽ. Bước chân của Hoàng Thiên ngày một trầm trọng, Thiên Kiếm thét gào. Câu hỏi cuối cùng, chính là hướng về phía tất cả mọi người chất vấn.

- Một đám người tự cho mình là chính nghĩa, là người bị hại rồi nghĩ giết ai liền giết, khép tội ai thì khép tội, cuối cùng cũng

chỉ là con cờ trong tay kẻ khác. Các ngươi đến số mệnh của mình còn không quản được, lấy tư cách gì mà đòi phán xử nó?

Oành một tiếng, kiếm khí ngút trời.

Thiên Kiếm băng đi, xé rách thời không dọc đường, trảm vào trên thân của một nhóm người khác, máu tươi vương vẩy ra ngoài.

- Đại Việt thiên thu vĩnh tồn, lại chỉ dựa vào tính mạng một đứa bé, nực cười.

Câu nói đến cuối cùng đã trở thành tiếng cười khủng bố, sát ý quanh người Hoàng Thiên đã đậm đặc không gì tả nổi, hắn từ xưa tới nay vẫn luôn căm ghét tất cả những đám người tự cho mình là đúng, thích phán xét định tội cho người. Cái gì mà số mệnh, cái gì mà mầm hoạ tai tinh, đều là cứt thối.

- Ngươi… muốn… chết.

Tất cả mọi người rung động, nhưng nhiều hơn là khó coi đến cực cùng. Một số người hoả khí thậm chí đều nín nổ, mang theo hận ý tiếp tục giết về Hoàng Thiên.

- Các ngươi mới là đáng chết.

Hoàng Thiên giận cười, mái tóc bạc theo gió mà bay, toàn thân tuôn ra Hỗn Nguyên Ma Thần khí, ngưng tụ thành một cái quang luân luân hồi ở sau đầu. Ánh sáng cùng hắc ám đan xen, đem khí thế của hắn phát huy ra gần như cực hạn, dưới sự vây công của hàng trăm, hàng ngàn người càng thêm kiêu hùng và mạnh mẽ.

- Tinh…

Thiên Kiếm reo hò trong tay hắn, đối diện hơn ngàn người bạo giết không hề động đậy mà chỉ cười dữ, tràng cảnh lọt vào mắt người ta dường như vô cùng tự phụ và ngông cuồng. Nhưng ở trong mắt một số người đặc biệt, đó không phải ngông cuồng, mà

là sự tự tin vô địch.

Khí tức của hắn ngay sau đó bắt đầu leo lên kinh thiên động địa, nhật nguyệt đều sợ run, dù cho khí thế của Hồng Trần cũng không thể sánh nổi.

- Bạo… bạo…

Lại là một tràng cảnh thiêu thân lao đầu vào lửa, hàng trăm thiên kiêu chỉ cần tiếp cận được Hoàng Thiên chừng ngàn mét, liền không do dự tự bạo thân mình, thậm chí tiên khí cũng có vài đầu.

Lực lượng huỷ diệt kinh khủng từ khắp trời nổ lớn, phảng phất như toàn bộ thế gian đều lâm vào trong đổ nát, núi đồi, sông xa đều biến mất, chỉ còn lại hắc ám cùng rung động không gì tả nổi.

- Ma Thần song biến. Sinh Tử Ma Thần Luân.

Ở giữa huỷ diệt hoang tàn, Hoàng Thiên chẳng những không sợ mà còn cười thật vang, mang theo tiếng cười là hắc ám từ vòng luân hồi tràn xuống, cấp tốc che đi phân nửa chiến trường.

Thế rồi, hắn bỗng xoay mình vung ra Thiên Kiếm. Chỉ là một chém đơn thuần, cũng không có bất cứ hoa chiêu gì, cứ như vậy chém vào trong hỗn loạn.

Trong khoảnh khắc, thiên địa vì đó mà đứng lại.

Có lẽ là vài giây, cũng có thể là vô tận luân hồi, một đạo bóng kiếm trắng xoá mới đột ngột xé trời mà qua, đem cả thế giới này phân làm hai mảnh. Trong nháy mắt đó tất cả mọi người đều có một loại ảo giác như toàn bộ thế giới đã bị trảm làm hai, chính mình cũng tách đoạn thành đôi phần.

Lấy thân hắn làm trung tâm, một vòng tròn khép kín cấp tốc nở rộ ra ngoài, va vào trong hỗn loạn thập phương, không gian

phá toái thành hắc động loạn lưu, thiên địa dường như cũng không thể nào chịu thấu được hai luồng lực lượng này bạo nổ, nhao nhao huỷ diệt.

Một kiếm chém ra, đem lại rung động đáng sợ không gì tả nổi. Người chết như rơm rạ, thân xác cũng hoá tro tàn rơi vào trong hắc ám.

- Thằng nhãi con, ngươi muốn chết.

Ở trên bầu trời, một con ngươi khổng lồ hàng trăm dặm đột ngột xuất thế, vang lên tiếng rống giận thấu lòng người. Hắc khí u sâm kinh khủng xuyên phá qua toàn bộ Bạch Hạc, đem tất cả loạn lưu đều dẹp xuống, xông phá xuống đầu Hoàng Thiên.

- Vô Cầu… bảo vệ bọn hắn.

Chí cường giả ra tay, để cho Hoàng Thiên không có chút nào lực kháng cự, toàn bộ thân xác bị đánh nổ tung thành mưa máu. Nhưng không hiểu bằng cách nào, âm thanh của hắn vẫn vang vọng khắp trời, xuyên thấu ra cả bên ngoài bí cảnh.

Phong vũ lôi động, một đạo lưu quang ngay thời khắc ấy bỗng nhiên từ bên trên chín tầng trời rơi xuống, binh một tiếng nổ nát quy tắc của bí cảnh này, rơi vào trước người nhóm Hàn Lâm, không nói hai lời, vươn tay ôm bọn hắn vào rồi biến mất.

- Còn muốn chạy.

Con ngươi kia trông thấy còn có người dám ở trước mặt mình cứu người, giận giữ quát lên. Trong con ngươi đột nhiên bắn ra một đạo tinh quang kinh người truy sát tới.

- Cút.

Âm thanh của Cao Vô Cầu đột ngột trả về, tràn đầy lạnh lẽo. Hắn thả đám người Hàn Lâm vào trong chuông Thanh Mai Bất

Diệt, sau đó hướng Đồ Hoàng Diệt Thánh về phía bầu trời, Tiểu Bạch trên vai như là hiểu ý hoà vào trong Diệt Thánh, bắn ra tốc độ siêu việt đất trời.

Diệt Thánh không hổ là binh khí tiên gia, mang theo hết thảy uy thế bá đạo xuyên thẳng bầu trời, nổ nát tinh quang, phốc một tiếng đâm thủng cả con ngươi khổng lồ.

- A… a… a. Đáng chết.

Kèm theo tiếng nổ cực lớn, là âm thanh thét gào kinh động quỷ thần. Con mắt bị Diệt Thánh đâm thủng, bắn ra máu tươi khắp trăm vạn dặm đất. Theo ngay sau là cơn thịnh nộ vô biên, đổ sập xuống, đem toàn bộ biên cương bí cảnh đều nổ nát, chí cường giả hàng lâm.

- Giết.

- Giết.

Không chỉ có một hai người, mà hơn trăm mạng.

Đại chiến lúc này đây mới thật sự… bùng nổ.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 382: Đại Chiến

Thời điểm mà Hoàng Thiên lần nữa định hình lại được thân thể, liền thấy được trên bầu trời đột ngột xuất hiện tới hàng trăm người hàng lâm.

Già có, trẻ có, trung niên cũng có, nhưng tất cả đều có một điểm chung duy nhất là cường. Cường đến mức để cho cả mấy ngàn đứa xưng là thiên kiêu bên dưới đều bị ép cho thở không đều, sắc mặt tái xanh đi vì uy áp.

Nổi bật nhất, có lẽ chính là chủ nhân của con mắt khổng lồ, bởi vì hắn không chỉ là người đầu tiên hạ xuống, mà còn vì con mắt vừa rồi bị bắn nổ tung đang không ngừng chảy ra dịch thuỷ và máu đục, vấy trên khuôn mặt khiến cho hắn trở nên đáng sợ vô cùng.

- Thứ ngoại lai vô tri, bản toạ muốn đem ngươi băm thành ngàn mảnh.

Một đường điên cuồng giết về phía Cao Vô Cầu, hắn như là đánh mất đi lý trí, tiếng quát tràn đầy phẫn hận, để người sợ hãi.

Lời hắn còn chưa xong, bàn tay đã ngưng tụ sức mạnh to lớn như hạo hải oanh ra, những nơi đi qua đều khiến cho hư không phá toác, xuất hiện từng vệt loạn lưu liệt phùng.

Chớp mắt, một bàn tay to lớn đột ngột xuất hiện giữa không trung, hoàn toàn được ngưng tụ từ hỗn loạn, cuồng bạo hung mãnh, xé ra khoảng cách với Cao Vô Cầu.

- Ngươi muốn chết.

Gần như là đồng thời, có ba bốn tiếng quát lạnh vang lên từ mấy phía. Hoàng Thiên đứng ở dưới đại địa hoang tàn, trông thấy tên kia còn dám ra tay với Cao Vô Cầu thì thần sắc trở nên dữ tợn, hắc khí cuồn cuộn quanh người, mơ hồ hiển lộ ra một đôi tròng mắt trắng lạnh rợn người.

Nhưng có người so với hắn còn nhanh hơn, Chân Không Ngã sau tiếng hét không chút do dự lăng không hạ xuống, bàn tay ngưng tụ phật quang chói loà, đâm ra phật thủ, hướng về phía bàn tay của đối phương mà nổ tới.

Oanh!

Phật Nộ Đồ Thiên thức thứ hai mươi chín, Vô Thượng Thường Dung chưởng, so với mười thức đầu đâu chỉ bá đạo gấp trăm lần, phút giây triển động phật thủ hoàng kim mà như là cả một ngôi sao đang đổ ập tới, hoá thân thành tận thế huỷ diệt chúng sinh, muốn đem thế giới quy về nguyên điểm, lực phá hoại khiến người không thể hít thở nổi.

Hai bàn tay khổng lồ va chạm ở giữa trời, tung toé ra hỗn độn, tiếng vang ầm trời rung động khắp đất Việt, cuồng phong nổi lên thành giông bão.

Nhất là vùng ven bên dưới tầng trời, trước cửa chiến trường trực tiếp bị dư ba huỷ diệt, thậm chí là một bộ phận thiên kiêu không kịp trốn, trực tiếp nổ tung thành mưa máu, chết không thể nào chết nổi.

Vô Thượng Thường Dung chưởng đánh vỡ bàn tay khổng lồ, Chân Không Ngã thuận thế không tha người, tức tốc điều khiển phật chưởng lao đi, hòng nhất kích tất sát, muốn dồn đối phương vào chỗ chết.

Oanh!

Nhưng đúng lúc đó, phật chưởng của lão lại tựa như đụng phải thứ gì, vậy mà khựng lại, sau đó đột nhiên vỡ toác thành năm mảnh văng đi, âm thanh lan tràn dù cho đứng ở tận cùng Đại Việt đều nghe thấy rõ ràng.

Phốc, phốc!

Như là tiếng máu tươi bật ra khỏi vòm họng, Chân Không Ngã thế đến mạnh bao nhiêu, thì lúc này thảm bại bấy nhiêu. Một đòn liền khiến cho lão như diều đứt dây, xẹt qua trời cao rơi vào ngoài vạn mét, đâm đổ không dưới mười ngọn núi, có thể thấy được kẻ mới tới mạnh cỡ nào.

Chỉ thấy Trần Gia nhị tổ Trần Hồng Bảo bất ngờ xuất hiện ở trước mặt tên cường giả, lạnh lùng nhìn về phía lão mà cười, nói:

- Chân Không Ngã, nợ máu năm xưa, bây giờ cũng nên có một cái kết.

Tiếng nói âm vang lên như hồng chung, chính nghĩa lẫm nhiên, uyển chuyển như thiên thần phán xử. Dứt lời, thân hình hắn liền phi trên không trung, một thân hắc bào phần phật trong gió, thần sắc không vui không buồn.

- Vậy sao. Nợ máu, là ta nợ Trần Gia hay Trần Gia nợ ta? Năm đó các ngươi vì hãm hại ta mà âm mưu giết hại hàng ngàn người Yên Tử, ngươi nói ra mà không thấy xấu hổ trong lòng sao?

Chân Không Ngã chật vật bay lên từ trong đổ nát, lau đi khóe miệng vết máu, lão cười mà hai mắt sung huyết, da đầu nổi vằn như gân, tựa hoá thân ác quỷ phụ hồn, vô cùng dữ tợn.

- Ha ha, quên đi. Nếu các ngươi còn biết xấu hổ, năm đó đã không làm ra chuyện đấy. Muốn kết thúc phải không, gọi Trần Kinh Thương ra đây, ta muốn hắn chết.

Tung người mà tới, lão gầm lên giận giữ, thân hình toát ra phật khí, đem không gian áp xúc đến cực hạn, thôi diệt, phách ra một quyền về phía Trần Hồng Bảo.

- Không biết lượng sức mình!

Trần Hồng Bảo cười dữ tợn, nhấc chưởng liền hướng hư không nắm tới, thiên địa nguyên lực ngưng tụ thành một hồi kiếm quang, muốn xuyên thủng vào trong phật ấn.

Oanh!

Lần thứ hai, hắn một chiêu đánh nát phật chưởng của Chân Không Ngã, thậm chí đem thân thể của lão đều chém bay ra ngoài, một thân hắc bào lúc này càng thêm sắc bén bá đạo. Nhưng để hắn kinh hãi là Chân Không Ngã tựa hồ lâm vào trạng tháiđiên cuồng, vừa mới lui đã lần thứ hai giết tới, tốc độ rất nhanh, phân thân ra hàng vạn, bao phủ khắp bầu trời.

- Hừ. Ngu xuẩn.

Nhìn Chân Không Ngã điên cuồng đánh giết mình, Trần Hồng Bảo nhẹ rên trong lòng, ánh mắt không che giấu chút nào khinh thị. Lúc này nghiêng người chém tới, phách ra trăm ngàn tia kiếm khí, như là bạo vũ, nhưng rơi ngược lên trời, trực tiếp bao phủ hàng vạn phân thân của kẻ thù.

Kiếm khí hùng vĩ vô biên, đáng sợ doạ người, nhưng Chân Không Ngã cũng không phải kẻ yếu, hàng vạn phân thân nhất tâm vạn dụng, lẫn nhau thi triển ra các thức đồ thiên, đánh ra hàng vạn hư ảnh chiêu số vàng óng, cùng kiếm khí huyết sắc chạm vào lẫn nhau.

Ầm ầm

Chấn động to lớn đem đất trời điên đảo, cuồng phong mang theo năng lượng hỗn loạn quét sạch mà đi. Âm vang cực lớn, khiến

cho hàng ngàn thiên kiêu phía dưới đều không chịu nổi, mấy kẻ không phải thể tu thậm chí đều ứa máu trên tai, nội tạng rung rung vỡ nát, rơi rụng xuống như lá vàng.

Hàng vạn phật thức nổ tung, kiếm khí cũng không có kết cục gì khác ngoài tịch diệt. Chân Không Ngã lần này đã không còn lưu thủ, dù cho phòng ngự cũng bộc phát ra sức mạnh viễn siêu bình thường, lần đầu tiên đem Trần Hồng Bảo đánh ngã ra ngoài.

Nhưng lão không có thời gian mà đắc ý, bởi vì ngay sau đó, một đạo lôi thần chi chưởng đã đột ngột xuất hiện sau đầu, đánh vào trên gáy lão, khiến cho bờ vai sắp nát, khoé miệng oa oa thổ máu, thân thể đâm xuống không gian liệt phùng, xuyên thẳng vào trong đại địa.

Có người đánh lén lão.

- Chỉ bằng vào ngươi cũng muốn mạng con trai ta? Năm đó nếu không phải Thạch Thiên Ngân ngăn cản, bản tổ đã đem ngươi xé xác để tế vong linh con cháu Trần Gia rồi, tên phế vật.

Chớp mắt nhìn về, bên cạnh Trần Hồng Bảo, phía sau của vị trí Chân Không Ngã vừa rồi lúc này lại xuất hiện thêm một người trẻ tuổi. Chính là lão tổ Trần Gia lúc trước ngăn cản lão truy sát Trần Kinh Thương, tên huý xưng là Trần Kinh Trạch.

- Còn đứng ngây ra đó làm gì, giết hết bọn chúng cho ta.

Rất có phong thái của một thượng vị giả siêu cường, hắn vừa mới xuất hiện ở chiến trường liền định vị bản thân ở trên cao nhìn xuống, con ngươi ẩn hiện tinh hà, uy nghiêm lẫm liệt không gì tả nổi.

Một đòn trọng thương Chân Không Ngã, hắn nhìn về phía Hồ tổ chỉ còn một con mắt, cùng với mấy trăm thiên kiêu thê thảm đang đứng đực ra nhìn, trong lòng nhiều phần lạnh lẽo, mắng

quát.

- Giết.

Đang lúc Hồ tổ sắc mặt khó coi, đám thiên kiêu chưa kịp phản ứng, một tiếng hô giết rung trời đã ập tới. Ngước mắt nhìn qua, người ta bỗng nhiên giật mình nhận ra phương xa đang có hàng chục vệt sáng như sao băng vọt tới.

Cao Vô Cầu vốn tưởng đã trốn ra xa chiến trường, lúc này đây vậy mà ôm theo một người toàn máu rơi ngược trở về, phía sau là hơn chục cường giả siêu cường đuổi giết. Hàng trăm đạo pháp thuật vụt qua, đem lưng của hắn đều xoắn nát. Cũng may là đám người Hàn Lâm được chuông Thanh Mai bảo hộ, nếu không không biết hậu quả sẽ thế nào.

- Phanh… phanh…

Cả người lẫn chuông nện ầm xuống mặt đất, dấy lên phong ba kinh hoàng. Cao Vô Cầu chìm sâu vào lòng đất, mãi cho tới hàng chục giây sau mới bò lên được, thân ảnh cao lớn lúc này đây lộ ra nhiều xương trắng, đẫm máu, khiến cho người ta có một cỗ cảm giác kinh dị đánh vào thị giác.

- Mẹ kiếp, hiếp người quá đáng.

Vươn bàn tay thu hồi lại chuông Thanh Mai, trông thấy nhóm người Hàn Lâm đều bị dư chấn đánh cho ngất lịm, máu tươi trào lên khắp người, hắn vừa sợ vừa cuồng, khàn giọng gào thét, bàn tay siết chặt Đồ Hoàng đến mức vỡ toác cả gan bàn tay.

Thân là thần thoại thời đại mới của Tuyết Vũ, hắn đã bao giờ chịu thiệt thòi nhiều đến vậy. Không chỉ không bảo vệ được nhóm Hàn Lâm, mà ngay cả bản thân đều chật vật như chó gãy mõm, giận không chịu nổi.

Phanh

Đáp trả hắn là mấy chục lần công kích, khiến thân thể của hắn lần nữa bắn ngược ra ngoài, xuyên qua tầng tầng bụi đất.

Mười tên cường giả theo sát phía sau, từ trên trời giáng xuống, rồi lại từ dưới đất vọt lên, căn bản không cho hắn một cơ hội thở dốc.

- Thật nghĩ ta không giết được các ngươi sao?

Hai mắt đỏ lừ như than lửa, hắn nghiến chặt hàm răng ken két, giương lên Đồ Hoàng mà gằn lên từng chữ. Quai hàm vừa rồi bị người đập vỡ, khiến cho âm thanh của hắn càng trở nên khản đặc và rét lạnh linh hồn.

- Chỉ bằng ngươi? Một tên còn chưa đạt tới phong hào Truyền Kỳ cũng dám to mồm.

Nhưng đám cường giả kia vẫn không chút nào sợ hắn, thậm chí công kích càng thêm lăng lệ. Cao Vô Cầu bị đánh thành huyết nhân, vô cùng thê thảm, nhưng không hiểu sao khí thế lại âm thầm bành trướng.

Đồ Hoàng thần cung lúc này đã gập lại hình thái, dưới sự giận giữ của hắn mà rung động, bạch sắc chi khí của Tiểu Bạch hoá thành bạch mang, cuốn vào trung tâm khiến cho nó càng trở nên thần thánh.

- Vậy sao. Vậy hãy để ta cho các ngươi biết thế nào là Truyền Kỳ, thế nào là Đồ Hoàng Diệt Thánh, Hợp Thể.

Tiếng quát như tiếng sấm cuối mùa, vang vọng trong không khí. Cao Vô Cầu đứng giữa hàng chục người vây giết, máu tươi ướt đẫm, nhưng khí thế ầm ầm nổi dậy, hắn đã điên cuồng.

Đồ Hoàng Diệt Thánh hợp thể, đây không phải là lần đầu tiên mà hắn bị ép tới mức phải sử dụng nó. Còn nhớ năm năm về trước, khi mới chỉ là Vấn Đỉnh điên phong, hắn đã từng dùng nó

để đánh ngang tay với Cố Sở ở Quy Nguyên nhất bước, thậm chí nếu như Cố Sở không có trong tay Phong Thiên Lạc Địa, chỉ sợ đã bị hắn giết ngay trong một chiêu này.

Hiện giờ hắn đã là Quy Nguyên không nói, lại có thêm sự trợ giúp của bản nguyên thần thú sánh ngang bước thứ ba đỉnh phong, sức mạnh đâu chỉ gấp một hai lần?

Phải biết, Đồ Hoàng Diệt Thánh là siêu cấp thần binh đã từng giết qua Hoàng và Thánh, há lại có thể e sợ mấy cái gọi là tiên, nhất là tổng thể trên thực lực của hắn, lúc này đã tiếp cận vô hạn cảnh giới này.

Chỉ thấy lời hắn vừa ra, nắm tay đã đem Diệt Thánh thần tiễn cắm vào giữa Đồ Hoàng. Dây cung như là có linh tính thít chặt vào nhau, bong tróc ra những lớp nguỵ trang hắc sắc, lộ ra một thể binh khí trong suốt với vệt giữa trắng ngần tinh khiết, hung uy mãnh liệt không gì tả nổi.

Tựa kiếm mà không phải kiếm, giống thương mà không phải thương, mà là Đồ Hoàng Diệt Thánh.

- Giết.

Thanh quản hắn rung lên như sấm, tiếng gầm vọng thiên cổ. Đồ Hoàng – Diệt Thánh phá vỡ thế giới mà qua, diệt tan đại địa, đổ ầm lên trên thân người của đám cường giả bốn bề.

Oanh

Công kích bá đạo tuyệt luân, lao đi không gì cản nổi rơi đập vào thân người bọn hắn. Đường đường đều là cấp bậc Quy Nguyên, vậy mà không có một người nào kịp thời phản ứng được, liền bị quang mang bao phủ, đâu đó vang lên tiếng thảm thiết rung trời.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 383: Siêu Cường Đối Chiến

- A... a... a!

Cả mười tên cường giả thét gào kinh hãi, pháp thuật không ngừng đánh tới, nhưng mà tất cả đều là vô nghĩa, bị Đồ Hoàng Diệt Thánh va vào liền toái nát.

Trần Kinh Trạch trông thấy một màn thì sắc mặt trở nên lạnh lẽo xuống, bàn tay đẩy ra một loạt công kích lôi đình, hòng ngăn cản Cao Vô Cầu.

Nhưng đáng tiếc, hắn đánh giá bản thân mình quá cao, hoặc đúng hơn là đánh giá thấp sức mạnh của Đồ Hoàng Diệt Thánh. Bị Cao Vô Cầu cưỡng ép trở về trạng thái nguyên sơ, cấp độ của nó gần như đã chạm tới ngưỡng cao nhất của Cực Đạo Hoàng Khí, tuyệt đối là Thần Thoại trong Hoàng Binh. Lại thêm sức mạnh của bản nguyên thần thú, đừng nói là Trần Kinh Trạch hắn, dù cho là Thạch Thiên Ngân có mặt cũng không dám cường ngạnh đối đầu.

Nếu chẳng phải tu vi của Cao Vô Cầu quá yếu không thể phát huy ra được mười phần sức mạnh, chỉ sợ chỉ một mình hắn liền có thể bình định được chiến trường này.

- Khốn kiếp, vậy mà lại là Cực Đạo Hoàng Khí. Ngươi rốt cục là ai?

Một kích trảm chi, phốc lần một tiếng, hắn liền bị Đồ Hoàng Diệt Thánh chém đoạn phân nửa eo người, tiên khí ngang dọc suýt chút nữa thật sự đem hắn chặt làm hai nửa.

- Xuống địa ngục mà hỏi Diêm Vương.

Cao Vô Cầu dữ tợn cười nói, khí tức cường đại vượt quá lẽ thường. Trạng thái chiến đấu của hắn hiện giờ vô cùng hung sát, có Tiểu Bạch và Đồ Hoàng Diệt Thánh trong tay, ai dám can đảm đối đầu với hắn, đều không dễ nhìn.

- Thật ngông cuồng, ngươi nghĩ chỉ với một thanh Hoàng Khí liền có thể giết ta?

Trần Kinh Trạch thật bị màn này doạ cho giật mình, nhưng cũng không sợ hãi, chỉ là nhất thời không dám đối cứng với Cao Vô Cầu mà thôi. Hắn chớp mắt nối liền vết thương trên thân mình, sau đó bỗng hoá thành một đạo độn quang hướng về phía xa chiến trường tránh chiến, ánh mắt ngập tràn hận ý nhìn về phía Cao Vô Cầu.

Cực Đạo Hoàng Khí, hắn tự nhiên cũng có, chỉ là hiện giờ chưa phải lúc liều mạng. Cao Vô Cầu tuy rằng rất mạnh, nhưng hắn cũng không phải người thường, chỉ cần không liều mạng đối cứng, muốn tổn thương hắn chính là chuyện cười.

Cao Vô Cầu tự nhiên cũng hiểu ra được điểm này, cho nên không hề có ý truy theo, mà trực tiếp quay đầu, lại hướng về phía đám người mới truy sát mình mà giết tới.

Chỉ thấy Đồ Hoàng Diệt Thánh xoẹt qua, không gian liền liền thêm yên tĩnh, một cỗ lực bạo phát đáng sợ ngay sau đó liền sinh ra, cơ hồ đem sinh cơ của ba bốn người đều muốn chém đoạn.

- Thanh niên, chớ quá mức.

Ngay vào thời điểm hắn tưởng chừng đã đắc thủ, một âm thanh quát lạnh bỗng nhiên từ hư không truyền xuống, mang theo uy quyền thần thánh không thể xâm phạm.

Theo ngay sau đó là một cây tre xanh tươi gạt ra lôi vân đâm

xuống, như thể đem cả trời và đất này xuyên thủng, nện vào trên thân người Cao Vô Cầu.

Ầm ầm ầm.

Hàng trăm ngàn dặm đại địa nhất tề rung chuyển, vốn là đại địa mênh mông vô bờ, nhưng trước cây tre này lại nhỏ bé như tấc đất, tràng cảnh hùng vĩ không thể nào dùng ngôn từ lột tả hết.

Bầu trời bị xuyên phá, Cao Vô Cầu ngưng trọng đem chuông Thanh Mai hết sức ném ra ngoài, sau đó vội vàng đẩy ra Đồ Hoàng Diệt Thánh bảo vệ ở trước người, tiên quang sáng quắc.

Chỉ nghe một tiếng phanh đinh tai nhức óc, gậy tre vụt vào Đồ Hoàng Diệt Thánh, khiến cả người hắn như con kiến văng khỏi đại thụ triệu năm, mang theo máu tươi và toàn thân vỡ nát bay rớt ra ngoài, xuyên thủng hàng trăm dặm đất đồi, không còn tung tích.

Một màn này doạ cho cả hiện trường tĩnh lặng như chết, sắc mặt Hoàng Thiên kịch biến, nắm tay siết Thiên Kiếm đến chảy máu ra ngoài. Hắc khí quanh thân ngày càng hội tụ ngưng thực, chỉ trực chờ bùng nổ ra ngoài.

Nếu chẳng phải kịp thời nhìn thấy Cố Sở ở xa tiếp được chuông Thanh Mai an toàn, chỉ sợ hắn đã liều mạng lao tới, cùng lắm là ngả bài với đối thủ.

Thiên không nơi chín tầng trời, nơi cuối cùng của gậy tre là một tôn cự nhân khổng lồ, cao tới hàng trăm dặm, tầm mắt tại trên mây nhìn xuống tinh không nơi này.

Hắn còn chưa động, trên thân đã mang theo một cỗ uy áp phô thiên cái địa, ngập tràn khắp toàn bộ chiến trường, đè ép so với hàng trăm cường giả xuất hiện vừa rồi càng thêm mạnh mẽ.

Mà hắn vừa xuất hiện, đám người vừa rồi bị Cao Vô Cầu truy sát liền vui mừng cực độ, nhất tề cung kính cúi đầu:

- Đa tạ Vô tiền bối tương trợ.

Vô tiền bối?

Hoàng Thiên vừa nghe thấy mấy chữ này, trong lòng đột nhiên bộp một tiếng, một cỗ dự cảm bất an bỗng nhiên điên cuồng nổi dậy trong lòng.

Người khổng lồ không có trả lời bọn hắn, mà một mực nhìn xuống dưới nơi này. Dường như là nhìn về phía Cao Vô Cầu hoặc Cố Sở, nhưng vì hắn quá to lớn nên lại tạo nên cảm giác đang vô định nhìn xem tất cả mọi người, âm thanh mênh mông phiêu miểu vô bờ:

- Thế nào, không còn đe doạ ta nữa ư?

Cực kỳ khinh thường, nhưng là có tư cách để khinh thường, chí ít cho đến hiện tại những gì hắn thể hiện ra là như thế.

Không có ai trả lời cho hắn cả, trong chốc lát, người ta lại trông thấy tròng mắt khổng lồ của hắn khẽ đảo qua, không vui không buồn nói tiếp:

- Đưa nó ra đây đi, ngươi không bảo vệ được nó đâu.

Chỉ đơn thuần là nói chuyện, nhưng hắn vừa mới dứt lời, Hoàng Thiên ở bên dưới liền kịch biến, nơi lồng ngực như bị trọng chuỳ đánh trúng, nổ tung ra một vết toác, như là có mìn nổ ở trong người, bay ngược ra đằng sau hàng trăm mét.

- Ngươi muốn chết!

Hoàng Thiên vừa gặp nạn, âm thanh của Cao Vô Cầu liền điên cuồng vang vọng. Oanh một tiếng hắn liền từ bụi đất vọt lên, khắp người vỡ nát xương và máu, chật vật nhưng khí thế càng thêm cuồng bạo, nắm lấy Đồ Hoàng Diệt Thánh, không ngừng run rẩy lao về, rõ ràng là đối phương ra tay với Hoàng Thiên khiến cho lửa

giận của hắn bạo rạp ra ngoài, có chút mờ đi cả lý trí.

Nhưng đáp trả cho hắn, chỉ là một bàn tay to hơn hàng ngàn dãy núi, người khổng lồ tựa như không chút quan tâm đuổi đi mấy con côn trùng, đem hắn lần nữa trở về với đổ nát.

- Muốn ta giao ra nó? Ha ha, trừ khi ta chết, nếu không các ngươi đừng hòng nghĩ tới.

Cách đó không xa, Hoàng Thiên nhàn nhạt cười đáp trả, âm vang hữu lực, trên người toàn máu, nhưng ánh mắt tràn đầy kiên định và cố chấp.

- Thật sao? Vì cái gì?

Người khổng lồ nhìn hắn hỏi lững lờ, không cần hắn trả lời mà tự mình nói tiếp:

- Là vì ngươi thương hại nó, hay là vì sự thật? Ngươi biết vì sao mình lại bị cuốn vào chuyện này không? Ngươi có thật sự biết chân tướng của toàn bộ những chuyện này? Ngươi không biết một cái gì cả, nhưng từ đầu đến cuối vẫn ngu xuẩn tự làm theo cảm xúc, thật là buồn cười.

Âm thanh của hắn vang vang, làm cho tất cả mọi người rung động không gì tả nổi, nhất là mấy người Cố Sở và Chân Không Ngã.

Lại ngẫm một hồi, Cố Sở càng nghĩ càng không thể nào hiểu được nguyên do mà bọn họ bị cuốn vào trong vòng tranh đấu kinh thiên này. Tất cả mọi chuyện ngay từ đầu có vẻ như chỉ là trùng hợp, nhưng kéo dài cho tới bây giờ, lại không hiểu tạo ra cho bọn hắn một cỗ cảm giác lạnh người, như là bị sắp đặt từ đầu.

Nếu nói người nào là bình tĩnh nhất, lại chính là Hoàng Thiên. Hắn đón gió mà bay, tóc bạc nhiễm máu vuốt ve trên khuôn mặt, lẳng lặng nhìn thẳng về phía người khổng lồ. Mặc dù toàn thân

đẫm máu, vảy đen vỡ nát thê thảm không tả nổi, nhưng khí chất vẫn không hề thay đổi, kiên định vô cùng.

- Ngu xuẩn hay không, trong lòng chúng ta mỗi người tự biết rõ. Ta không biết chân tướng, nhưng ta tin tưởng vào lý trí và cả con tim của mình. Bản chất của vạn sự vốn đã không có phân định rạch ròi đúng sai, mà chỉ vì lý niệm khác biệt. Giống như năm đó ta đã từng nói với một ai rằng, nếu sai, ta sẽ khiến cho nó trở thành đúng.

Nói đến điểm này, âm thanh của hắn bỗng nhiên đột ngột ngừng, ánh mắt tràn đầy thâm thuý nhìn về phía người khổng lồ, như là đang có ý thăm dò biến hoá của đối phương.

Nhưng để cho hắn thất vọng là người khổng lồ vẫn vô cùng bình tĩnh, thần sắc từ đầu tới cuối chẳng hề có chút biến hoá nào, tự như mọi chuyện chẳng hề liên quan gì tới hắn.

Cuối cùng, Hoàng Thiên chỉ có thể hít một hơi thật dài, quyết định trực tiếp hỏi ra ngoài:

- Ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu cuối cùng, ngươi có phải là hắn?

Chỉ có điều, người khổng lồ không có trả lời hắn mà hỏi ngược về:

- Phải thì sao, mà không phải thì lại thế nào?

Hoàng Thiên khẽ siết chặt bàn tay, đáp lời:

- Nếu không phải, ta với ngươi mặc dù đối nghịch, nhưng hắn vẫn sẽ là ân nhân của ta. Nếu phải, ngươi sẽ không còn là ân nhân của ta nữa, mà chỉ là một kẻ lợi dụng ta để thực hiện mục đích của mình mà thôi.

Gió mát nhẹ lay mái tóc bạc màu, hắn nói ra những lời từ

trong tận đáy lòng, ba con mắt trong veo bình tĩnh không lay động, lạnh nhạt lạnh lùng, thông thấu đến cực hạn nhìn lên.

Người khổng lồ dường như bị những lời này của hắn làm cho rung động, đôi mi khổng lồ khẽ trùng xuống như đang do dự điều gì, mãi cho tới nửa ngày sau mới nhắm nghiền, khẽ nói:

- Có lẽ, khiến ngươi phải thất vọng.

Một lời khiến cho cả người Hoàng Thiên đều trở nên run rẩy, hô hấp có chút hỗn loạn. Quả nhiên là vậy, cho đến cuối cùng, tất cả mọi thứ xảy ra đối với hắn đều chỉ là những âm mưu chồng chất, những nước đi trên bàn cờ của kẻ khác.

Đáng thương cho hắn, còn nghĩ đó là cơ duyên, là vận khí, tất cả chỉ là chuyện cười.

- Vậy cũng tốt, đánh đi, ta cũng rất muốn xem các ngươi bố cục lớn như vậy, tất cả lại là vì cái gì.

Hắn cười mà nói, âm thanh lạnh lùng đến doạ người. Vừa mới dứt lời xong, ba mắt liền bắn ra tinh quang sắc bén, ngập tràn chiến ý. Hắn từ khi sinh ra chỉ là một đứa trẻ bình thường nhất, từng bước đi lên con đường này, không chỉ một lần đối mặt với siêu cấp cường giả vượt quá lẽ thường, nhưng hắn chưa một lần nản lòng thoái chí, mà càng đánh càng mạnh, càng bị đè ép thì lại càng trưởng thành.

Hôm nay cũng thế, hắn phải trực tiếp đối diện với một người được cho là mạnh nhất mà hắn từng gặp trong đời, người mà hắn đã từng nghĩ là ân nhân của mình, nhưng không ngờ lại chỉ là lợi dụng hắn. Hắn không cam lòng, hắn muốn chiến, muốn chứng minh cho tất cả biết hắn không chỉ là con cờ, mà hắn cũng có khả năng đánh cờ, có thể nắm bắt vận mệnh của chính bản thân mình.

- Được, như ngươi mong muốn.

Người khổng lồ gào thét, vô pháp vô thiên, còn chưa thấy hắn có động tác gì, trước mặt Hoàng Thiên đã nổi lên một đợt lốc xoáy khổng lồ, so với bão táp còn đáng sợ gấp vạn lần.

- Thủ hạ mạnh nhất của ngươi đều không chịu nổi một đòn của ta, ngươi còn cái gì để đấu?

Người khổng lồ cười lạnh lùng, ánh mắt nhìn Hoàng Thiên tràn đầy thương hại và khinh thường.

Nhưng đáp trả cho hắn lại chỉ là sự bình tĩnh, Hoàng Thiên không chút sợ hãi hắn, nói:

- Thật sao? Nếu đã gọi bố cục này là bàn cờ, không có hai cờ thủ, làm sao lại gọi là đánh cờ. Ta không biết ngươi đang ở đâu, vì sao lại lợi dụng ta, nhưng nếu ngươi còn không ra, ta sẽ từ bỏ tất cả. Đi ra cho ta…

Một lời vừa ra, vậy mà lại khiến cho người khổng lồ biến sắc, bàn tay vội vàng điều động tre thần vụt tới, không chút nương tình đập về phía đầu của Hoàng Thiên, tựa hồ muốn diệt hắn.

Lực lượng điên cuồng đến đáng sợ, phong vân thôi động, kinh lôi không ngừng, khí tức hào hùng uy lực rung động khung trời. Loại sức mạnh này, thật sự quá mức kinh hoàng, tuyệt đối có thể diệt sát bất cứ tồn tại nào phía dưới, dù cho Quy Nguyên cũng không thể nào đỡ nổi.

- Grao!

Ngay tại thời khắc mà công kích khủng bố đó sắp đổ ập lên đầu Hoàng Thiên, phía bên dưới đại địa bỗng nhiên vang lên tiếng thét gào khủng bố.

Từ bên cạnh Cẩu Thủ, đúng hơn là từ bên trong thể nội của nó bỗng nhiên bay vụt ra một bóng vàng to lớn, tại trên hư không vươn ra một đầu long trảo, phiên giang hải đảo, phá vỡ không gian

tóm vào đầu tre khủng bố.

- Phanh!

Một tiếng như là khởi nguồn của vũ trụ, vạn thiên gió mát như đao, hào quang đầy trời bay múa. Long trảo tựa như được đúc từ vàng ròng chói sáng va chạm vào tre thần, hư không băng liệt, lan ra huỷ diệt bầu trời, uy chấn cửu thiên.

Cả đất trời dường như cũng tại phút giây này mà tịch diệt, chỉ còn lại hình ảnh của một con rồng dài hàng vạn dặm đang đối kháng lại với nhất tôn cự thần.

Ma Thần Hoàng Thiên

Đỉnh Kiên
dtv-ebook.com

Chương 384: Hoả Tinh Thần Long

- Hoả Tinh Thần Long, quả nhiên là ngươi.

Người khổng lồ sau va chạm bị bức lui lại hàng ngàn mét, cánh tay thu về cần câu tre, giận giữ mà cười nói.

Giọng điệu của hắn có chút bất ngờ, nhưng nội dung lại như là đoán trước được, phức tạp vô cùng.

- Vô Phong, đã lâu không gặp.

Rồng khổng lồ nhất kích đẩy lui cự thần, thân mình cuồn cuộn trong mây mù của Bạch Hạc, âm thanh vang vọng đất trời.

Hai chữ Vô Phong, như từng đợt sấm nổ tung trong tâm trí Hoàng Thiên, khiến cho nhịp hô hấp của hắn trở nên gấp gáp, con ngươi co thắt.

Một người một rồng, làm sao mà quen thuộc.

Hắn vẫn nhớ như in khoảnh khắc hơn mười hai năm về trước, khi hắn mới chỉ là một thằng nhóc chưa đầy mười lăm tuổi, bị người hãm hại đi vào biển lửa Hoả Linh Sơn săn tìm Minh Hoả, sau đó gặp được chính là con rồng này, một con rồng thất trảo được hình thành từ thần hoả.

Advertisement / Quảng cáo

Khi ấy, nó cao cao tại thượng, mạnh mẽ như tiên thần, nó nhìn xuống hắn như một con sâu cái kiến, thậm chí còn không chút nương tình dồn hắn vào chỗ chết. Nếu chẳng phải giây phút cuối

cùng, lực lượng Ma Thần tự mình hộ thể, chỉ sợ hắn bây giờ đã chết.

Về sau, hắn luyện hoá được Long Châu mà đột phá liên tiếp Luyện Khí tầng mười, nhất cử vọt vào Ngưng Nguyên, bước ra bước khởi đầu cho con đường đầy kiêu ngạo, vốn còn cho rằng đó là cơ duyên, là may mắn, nhưng bây giờ ngẫm lại, hoá ra chỉ là một hồi sắp đặt.

Không đầy một năm sau đó, hắn vô tình gặp nạn tại Huyết Sắc Chi Lâm, được chính Vô Phong cứu giúp đưa vào Huyết Sắc Giới. Ở nơi này, hắn không chỉ được trợ giúp chữa trị thương thế trong mình, mà thực lực còn thêm tinh tiến.

Lúc đó hắn còn nghĩ rằng đối phương cứu hắn chỉ là ngẫu nhiên, hoặc chí ít là có can hệ với Thiên Phương, nhưng bây giờ mới phát hiện ra chính là vì Long Châu trong người hắn, hay nói đúng hơn là vì Hoả Tinh Thần Long.

Những lời nói vô thưởng vô phạt năm ấy lần nữa hiển hiện trong tâm trí, khiến hắn có chút thất thần suy nghĩ.

- Ha ha, gặp cũng như không, thà rằng đừng gặp.

Bên trên bầu trời, Vô Phong và Hoả Tinh Thần Long tuy đối nghịch mà quen, vừa gặp mặt liền cầm cự lẫn nhau. Vô Phong không hổ là tổn tại từng là Thánh tổ, nào còn dáng vẻ gầy gò già lão như lúc câu thuồng luồng hôm nao, quanh thân hắn bây giờ huyết sắc mênh mang, nắm trong tay cần câu tre sáng quắc, vụt ra một hồi sóng điện, hoá thành phượng hoàng lôi, điên cuồng gào thét.

Phượng hoàng bay đi không gì cản nổi, tại bên bầu trời rực sáng, thoắt cái đâm vào trên thân rồng to lớn, bạo phát ra tiếng nổ kinh thiên, kèm theo một cỗ năng lượng cường đại quét sạch trời cao.

- Vẫn là cố chấp như thế. Năm đó Đế Quân vì chúng ta mà từ bỏ cơ hội duy nhất để đánh bại Thương Sinh. Bây giờ hắn sống chết không rõ, Thương Sinh thì sắp thức tỉnh, đại kiếp hàng lâm, ngươi vì sao lại ngăn cản chúng ta? Ngươi không hổ thẹn với hắn sao.

Bên trong hư không, rồng khổng lồ điên cuồng gào thét đánh tan lôi phượng, quấy vỡ tinh thần nhật nguyệt, xuyên qua luân hồi.

- Từ bỏ, buồn cười. Tất cả đều là hắn nợ ta. Hắn phải hổ thẹn với ta mới đúng. Chẳng có Thương Sinh nào hết, tất cả chỉ là các ngươi huyễn hoặc ra mà thôi. Năm đó đã chết rất nhiều người, hắn cũng suýt chết, chẳng lẽ phải chết hết các ngươi mới chịu hay sao.

Vô Phong lạnh lùng nhìn chăm chú Hoả Tinh Thần Long, cần câu lần nữa đảo quanh thân mình, chỉ thẳng vào mặt nó mà nói:

- Tới đi, nhất chiến đi, chỉ cần ta tại đây, ngươi đừng hòng đạt được mục đích.

Vô Phong giờ khắc ấy, tựa hồ mới chân chính là Vô Phong đã từng vô địch, bá khí lăng nhiên, uy nghiêm mạnh mẽ. Tay hắn nắm cần câu nhẹ nhàng vung tới, hội tụ hồng lôi, không chút nào sợ hãi giết về phía Hoả Tinh Thần Long.

- Được, nếu ngươi đã cố chấp thế này, vậy thì chúng ta đánh một trận phân thắng bại. Còn việc thức tỉnh hay không, để hắn tự mình quyết định đi.

Hoả Tinh Thần Long cười nói, thân hình hơn vạn mét quét ngang bầu trời, ông ông rung động. Mặc kệ cho công kích của Vô Phong không ngừng đập vào thân mình, long trảo bàng bạc u nhiên oanh kích trở về. Chỉ là sức mạnh thân thể đơn thuần, nhưng khi va chạm lại bắn ra uy áp kinh tâm động phách, khiếp sợ trời cao.

- Hoàng Thiên, một lát nữa ta giúp ngươi ngăn lại bọn hắn, ngươi lập tức đưa Mộng Tâm tiến vào Long Quân Chiến Trường, nhớ kỹ, trước khi nó thật sự biết mình là ai, tất cả đều là giả dối, ngươi phải bảo vệ nó đến cùng.

Bỗng nhiên, một đạo âm thanh khủng bố đột nhiên truyền vào trong tâm trí Hoàng Thiên, tràn ngập gấp gáp và nghiêm nghị. Là Hoả Tinh Thần Long truyền âm cho hắn, qua lời nói liền có thể thấy được nó đối diện với Vô Phong cũng không có nhẹ nhõm như vẻ bề ngoài.

- Cả ngươi và hắn đều lợi dụng ta, ngươi nói xem tại sao ta lại phải đứng về phía ngươi mà không phải là hắn?

Nhưng khiến cho Hoả Tinh Thần Long giật mình là Hoàng Thiên bỗng nhiên hỏi ngược lại nó, thần sắc tràn đầy thâm ý. Có lẽ, hiện tại hắn cũng đang thập phần hoảng loạn, không biết phải lựa chọn thế nào.

Hoả Tinh Thần Long đẩy lui Vô Phong, sau đó mới tiếp tục truyền âm:

Advertisement / Quảng cáo

- Bởi vì chỉ có đứng về phía ta ngươi mới có thể bảo vệ Mộng Tâm. Ta lợi dụng ngươi, chính là vì cứu nó, mà không phải vì hại ngươi.

Không nhắc tới thì thôi, nó vừa nói tới liền khiến cho Hoàng Thiên bật cười, nhìn nó như nhìn một con rồng ngốc:

- Thật sao? Không phải vì hại ta mà năm đó vừa gặp mặt liền sỉ nhục ta, muốn dồn ta vào chỗ chết? Buồn cười thật. Vô Phong mặc dù đối nghịch, nhưng chí ít đến bây giờ hắn vẫn chưa làm gì hại đến ta, còn ngươi thì hoàn toàn ngược lại, ngươi nói ta làm sao tin ngươi chứ?

Âm thanh quanh quẩn mang theo tâm tình chế nhạo, Hoàng Thiên đứng giữa thiên địa mà nhìn lên phía trước, ánh mắt giận giữ và tràn đầy chất vấn.

- Rống!

Một lời của hắn dường như khiến cho ai đó nổi điên, một âm thanh phẫn nộ mênh mông rộ lên khắp bốn phương trời. Chỉ gặp Hoả Tinh Thần Long dùng đuôi đánh bật Vô Phong, con mắt khổng lồ như vô tình đảo qua nhìn về Cẩu Thủ, truyền âm mắng lớn:

- Mẹ nó, chuyện năm đó không liên quan gì đến ta, là đầu chó nó muốn bắt nạt ngươi thôi, ngươi tự đi tìm nó mà trách tội.

Hoàng Thiên nghe đến lời này thì sửng sốt, ánh mắt đánh về phía Cẩu Thủ đều nhanh phát lạnh, khiến cho ranh con này đều nổi hết cả da lông trên người. Nhưng cũng không có nhiều thời gian để cho hắn phát tác, Hoả Tinh Thần Long đã tiếp tục nói rằng:

- Còn về Vô Phong không hại ngươi, ha ha, đừng đùa, hắn không phải không muốn làm gì ngươi, mà không làm được. Ta không biết là vì huyết mạch Ma Thần của ngươi đặc thù, hay là vì lý do nào khác ở quá khứ đã xảy ra khiến cho mệnh cách của ngươi tồn tại một loại quy tắc thần bí, bao hàm cả nhân quả và thời không của phiến thế giới này.

- Quy tắc đó như một loại sức mạnh bảo toàn thực tại xảy ra, khiến cho bất cứ người nào muốn vi phạm nó đều nhiễm vào vòng lặp nhân quả, thậm chí nặng hơn là bị trở thành nghịch lý, hoá thành hư vô không tồn tại. Đó chính là lý do mà hắn không thể làm gì ngươi, chí ít cho tới hiện tại là không thể, vì trong thực tại này, ngươi không thể chết.

Không nói thì thôi, vừa nói, Hoả Tinh Thần Long liền thao thao bất tuyệt. Hoàng Thiên lắng nghe từ đầu tới cuối, không dám bỏ sót một từ, nội tâm càng dấy lên thao thiên cự lãng.

Quy tắc nhân quả thời không, sức mạnh bảo toàn thực tại. Hắn có cảm giác như bản thân mình lại sắp phát hiện ra một bí mật càng thêm to lớn, bao trùm lên cả cuộc đời của hắn, đáng sợ trước nay chưa từng có.

Nhưng để cho hắn thất vọng là Hoả Tinh Thần Long nói đến đây liền không thể nào tiếp tục được nữa, bị Vô Phong đánh cho không kịp xoay người, chỉ có thể thét gào truyền nói:

- Khốn kiếp, không còn thời gian nhiều lời với ngươi nữa, chân tướng mọi chuyện ta gửi cho ngươi, xem xong liền cút vào Long Quân Chiến Trường.

Nó vừa mới dứt lời, Hoàng Thiên dường như cảm nhận được có thứ gì đó lan truyền vào trong tâm trí của mình. Đó là một cỗ tin tức to lớn không gì tả nổi, vừa lan tới liền bạo rạp ra ngoài, khiến cho một người có tâm trí mạnh mẽ như hắn cũng phải ôm đầu thống khổ, đau đớn tiếp nhận thông tin lan tràn.

Từng ký ức từ quá khứ chiếu lên, mang theo âm thanh và hình ảnh không khác gì tự thân chứng kiến. Mọi thứ bắt đầu rõ ràng trong mắt hắn, từ sự kiện năm xưa cho tới bây giờ, tất cả mọi chân tướng đều phơi bày tại đó.

Mãi cho tới nửa ngày sau, hắn mới có thể từ trong mê mang tỉnh lại, ánh mắt nhìn về phía xa tràn đầy mông lung và vô định.

- Đi mau.

Ngay vào thời điểm đó, âm thanh khủng bố của Hoả Tinh Thần Long đột ngột vang lên, đất trời biến sắc.

Trên bầu trời, Hoả Tinh Thần Long như là bị nổi điên, thân hình bàng bạc cuộn ra bốn bề, khí tức hào hùng uy lực rung động tột đỉnh. Nó không chỉ quấn lấy Vô Phong, mà còn cả gan đánh giết tất cả các cường giả của phe liên minh chống mộng, hình ảnh

kinh tâm động phách vô cùng.

- Hừ, ngông cuồng. Tất cả đều lên cho ta, giết hết không tha một người.

Advertisement / Quảng cáo

Trần Kinh Trạch gặp long trảo đập xuống đầu mình, thần sắc trở nên khó coi vô cùng, một bên đỡ đòn, một bên ra lệnh đám thiên kiêu giết tới.

Chỉ là không chờ hắn ra lệnh, sớm đã có người chém giết về phía Hoàng Thiên, nhân cơ hội hắn đang thất thần mà đánh xuống, khiến cho hắn cả người đều vỡ nát, máu tươi thấm đẫm ra ngoài.

- Mộng Tâm, đệ có thật sự muốn thế này sao?

Chẳng chút để tâm đến vết thương cũng như đám thiên kiêu điên cuồng phía ngoài, hắn chỉ lẳng lặng truyền âm cho thằng nhóc đang nằm trong tiên phủ, như là một lần cuối cùng hỏi ý nguyện của nó.

- Đệ… muốn tự do.

Tĩnh lặng nửa ngày, một âm thanh non nớt mới nhẹ truyền vào trong tai hắn, tràn đầy khát khao và thèm muốn. Chỉ là mấy từ, nhưng lại như là sét đánh, khiến cho hắn ngẩn người, sau đó đột nhiên cười, cười thật rạng rỡ:

- Được, vậy thì ta sẽ đem tự do về cho đệ.

Nói xong, Thiên Kiếm đột nhiên xuất hiện vào trong bàn tay hắn, một kích đi ra, liền là Nhân Quả Hoàn Chân kiếm.